

Giới thiệu Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín

Thể loại: Hiện đại, lãng mạn

Người dịch: Tô Ngọc Hà (Quyển 1)/ Ngự Cảnh Uyển (Quyển 2 và hết)

Chữ Đồng chính là phóng viên nghiệp vụ cực kỳ giỏi.

Giải mã, cơ bắp lại có thể "điên loạn đảo phụng" chính là giáo sư Giản Trì Hoài.

Một bà tám gặp phải nguy quân tử.

Một phóng viên đụng trúng sếp của mình mà không hay biết.

Cô dương dương tự đắc nhưng không ngờ sau lưng anh lại nói một câu: "Cứ để cho cô ấy ngoan ngoãn ngồi ở vị trí mà cô ấy ghét nhất"

Một bức ảnh riêng tư đòi lấy cơ hội thăng chức. Quá đáng giá.

Chữ Đồng một tay cầm di động, một tay móc vào khóa quần của anh, lén nhìn trộm vào trong: "Ông xã, chúng ta thương lượng nhé, cho em xem một chút"

"Em không có à"

Đừng đùa thế chứ!

Nam nữ sao giống nhau được,

"Thế sao, anh thật sự muốn biết khác biệt ở chỗ nào?"

Cô sao lại quên mất rằng giáo sư cao Giản dùng không biết chán chính là bộ mặt cao ngạo, thông minh để hành hạ cô chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Nữ chó săn

Quyển 1: Nữ vương ngành giải trí

Khu CBD phía Tây thành phố, một chiếc limo màu đen im lặng chạy xuống gara ô tô dưới tầng hầm. Đội chiếc xe phanh lại hẳn, người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ xuống trước, đẩy cánh cửa lớn ra, sau đó cung kính, khép nép đứng đợi một bên.

Người đàn ông bước xuống kế tiếp động tác không hề chần chừ, sai những bước dài đi về phía thang máy. Anh hành động quả quyết, càng không có thói quen chờ đợi người khác.

Phía sau có một đám người chạy bước nhỏ đuổi theo. Sau đi bước vào thang máy, người trợ lý đặc biệt trẻ tuổi đứng bên lúc này mới lên tiếng: "Anh tư! Tạm thời đã chặn được bức ảnh lại, nhưng bọn em không thể chắc chắn mấy trang mạng bên ngoài đã lấy được chưa. Chuyện này đầu sao cũng liên quan tới cuộc sống riêng tư của anh, anh xem..."

Giản Trì Hoài sa sầm mặt mày như đang suy nghĩ. Ánh sáng lạnh lẽo từ chiếc gương trong thang máy phản chiếu một gương mặt khôi ngô, ưa nhìn, bờ môi mỏng như lưỡi dao rọc giấy khẽ mím lại. Người đàn ông giơ tay, người trợ lý bên cạnh vội vàng trao kẹp tài liệu vào tay anh.

Giản Trì Hoài lật ra, nhìn những bức ảnh được bày ra bên trong.

Một vết xăm lộ rõ, rõ nét, Giản Trì Hoài ngược mắt lên, gương mặt càng lúc càng căng ra.

Đương nhiên anh nhận ra vết xăm này là của ai, còn được xăm ở chỗ nào.

Muốn chụp được, chỉ ít phải lột quần anh ra.

Bên cạnh có người của bộ phận quan hệ có ý tốt nhắc nhở: “Anh tư! Có phải tối qua anh đã đến chỗ nào không nên đến không ạ?”

Dọc đường Giản Trì Hoài đã nghĩ tới chuyện tối hôm qua. Anh liếc mắt nhìn đối phương, vút mạnh kẹp tài liệu vào tay cậu ta: “Tại sao lại có chỗ ảnh này?”

“Chúng đã bộ phận giải trí sàng lọc, chuẩn bị đăng lên trang nhất báo ngày mai, nghe nói là tin độc nhất vô nhị, chỉ có điều họ không biết ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru là anh...”

“Cũng may chuyện này xảy ra trong nội bộ, ảnh lại kịp thời được chặn lại...”

Trong lúc nói, cửa thang máy đã mở ra, nhưng Giản Trì Hoài vẫn đứng im chỗ cũ không nhúc nhích. Khi cửa mở, con gió bên ngoài cứ thế ủa vào, thổi tung vạt áo mỏng tờ trắng tập bên cạnh chân anh lên, phấp phới rồi lại từ từ hạ xuống, ánh mắt người đàn ông âm u rồi chợt sáng tỏ: “Trần! Tối qua cậu đi cùng tôi, cậu điều tra rõ ràng đi.”

“Dạ.”

Đồng thời lúc này, bộ phận giải trí dưới quyền Dịch Suru cũng cực kỳ náo nhiệt.

Chị tổng biên tập khoảng trên dưới bốn mươi tuổi vỗ mạnh lên vai Chữ Đồng: “Đúng là quá giỏi! Bức ảnh như vậy mà cô cũng kiếm được. Nhân tài, thực sự là nhân tài, chắc chắn phải được chú trọng bồi dưỡng.”

Chữ Đồng sắp bị cái đập vai đó đánh cho rơi xuống găm bàn tới nơi. Cô gật đầu lia lịa: “Cống hiến cho Dịch Suru của chúng ta, chết không hối hận!”

“Có tiền đồ, có tiền đồ.” Tổng biên tập chỉ vào bức ảnh trên bàn vi tính: “Tay Giản Trì Hoài này tuy là một giáo sư đại học nhưng với gương mặt này, trí tuệ này không vào ngành giải trí đúng là đáng tiếc. Lần trước lộ một bức ảnh hân ta nghỉ dưỡng trên bãi cát, hình xăm mờ mờ ảo ảo đã trở thành đề tài hứng thú nhất của độc giả. Lần này hay rồi, câu đố hình xăm cuối cùng đã được giải. Ngày mai, lượng view của báo chúng ta nhất định là tăng vèo vèo, chưa biết chừng còn được lên top những tin hot...”

“Vậy còn...” Chữ Đồng đứng thẳng người dậy: “Chuyện chị hứa với em vẫn tính chứ ạ?”

Tổng biên tập hơi sững người, ngẫm nghĩ, trong ánh mắt hiện lên vài phần khó xử: “Em thật sự muốn chuyển khỏi đây?”

“Em muốn đi tìm mấy tin đời sống.”

“Ngốc ạ! Làm phóng viên giải trí thì có gì không tốt nào. Em nhìn mấy người bên mảng đời sống đó, có ai không mệt phờ mệt phác chứ?”

“Em cảm thấy khá tốt.”

Tổng biên tập đón được ánh mắt của Chữ Đồng, trong sáng mà kiên quyết, cũng không khuyên cô nữa: “Cứ viết xong bài đi đã xem chân động cỡ nào, ngày mai chị sẽ đi xin cho em.”

“Dạ, cảm ơn tổng biên tập!”

Văn phòng đã chuẩn bị ăn mừng sớm, tổng biên tập hô hào mọi người đi uống rượu, để một mình Chữ Đồng ở lại, nói rằng không ai được phép quấy rầy.

Cả phòng làm việc bỗng chốc vắng lặng không một tiếng động, mất đi tiếng gõ bàn phím quen thuộc ngược lại bỗng khiến Chữ Đồng cảm thấy lạ lẫm. Cô giơ tay vô đầu, lại chẳng biết phải bắt đầu bài báo này từ đâu. Ánh mắt cô dừng trên màn hình máy tính, hình xăm ở bụng Giản Trì Hoài sáng rõ, bắt mắt, giống như một chiếc kim cắm vào mắt Chữ Đồng vậy.

Bận rộn tới quá nửa đêm mới miễn cưỡng viết xong bài báo, Chữ Đồng lấy xe về nhà, khoảng chừng hai mươi phút sau chiếc xe mới chậm chậm tiến gần một căn biệt thự.

Những đường nét trắng đỏ xen kẽ ẩn hiện trong cây lá um tùm dưới cảnh đêm. Theo giá thị trường hiện nay, căn biệt thự này đã đủ để Chữ Đồng phấn đấu cả đời. Cánh cửa sắt từ từ mở ra, cô vô thức ngẩng đầu, nhìn thấy ánh đèn phòng ngủ trên tầng hai vẫn còn sáng.

Xem ra, anh chưa ngủ.

Đỗ xe xong, Chữ Đồng mệt đến đút hơi, hai chân lê lét trên con đường đá cuội, bóng đen bên cửa sổ trên tầng hai đứng bất động. Đúng vào lúc này, tiếng chuông chói tai của di động khiến người đàn ông phải giơ tay ra.

“Alô.”

“Anh tư, điều tra được rồi.”

“Nói.”

“Là chị dâu.”

Ánh mắt người đàn ông nhìn xuống dưới, thấy Chữ Đồng đứng tại chỗ nhảy mấy cái, nét hớn hở trên gương mặt đã nói lên tất cả, cô đang cuộn chặt tay lại, làm động tác 'cổ lên'. Xem ra mấy bức ảnh đó đã có công lao không nhỏ, có thể khiến cô vui vẻ đến mức này.

Khi cô tươi cười rạng rỡ, ngũ quan lại càng sáng sủa, xinh xắn, vì thường xuyên chạy đi kiếm tin, nên thường có thói quen đi một đôi giày thể thao nhưng dù sao cũng thuộc dạng cao ráo, không cần thêm những đồ phụ kiện dư thừa. Chữ Đồng nhìn bốn phía xung quanh, nhắc nhở bản thân không được quá vui mừng, vội vàng thu lại cảm xúc, rảo bước vào trong.

Lên tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ, trong tay cầm một ly rượu nhưng bên trong chỉ có một lớp màu tối nhạt nhòa, Chữ Đồng bỏ ba lô xuống: “Anh chưa ngủ à?”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu, khoe môi phác họa một nụ cười khê khó hiểu: “Hỏi vợ vắn, tôi ngủ hay chưa, em không nhìn thấy sao?”

Chữ Đồng nghẹn lời: “Em đi tắm trước.”

“Khoan đã.”

Trái tim cô chột đập 'thịch' một tiếng: “Chuyện... Chuyện gì vậy?”

Chữ Đồng thấy Giản Trì Hoài đặt ly rượu xuống, từ từ đứng dậy. Cô rùng mình, bất giác chột dạ. Lẽ nào chuyện đó bại lộ rồi sao?

“Em buồn ngủ rồi.” Cô vội nói.

Giản Trì Hoài gật đầu: “Vậy được, em đi tắm đi.”

Cô như trút được gánh nặng, vội vàng vào phòng quần áo lấy áo ngủ để đi tắm.

Lẽ mà một lúc lâu, khi ra ngoài, cô thấy Giản Trì Hoài vẫn chưa ngủ như cô mong đợi, Chữ Đồng đành bấm bụng tới phía trước giường, lật chăn ra, chui vào trong.

Cô vừa mới đắp chăn xong xuôi, ai ngờ Giản Trì Hoài lại lật một nửa tấm chăn đắp trên chân mình ra. Ánh mắt Chữ Đồng tự nhiên rời xuống, nhìn thấy chiếc quần trong trên cơ thể người đàn ông, còn là quần cạp trễ. Gương mặt nhỏ của cô đỏ bừng lên. Từ ngày kết hôn tới giờ, họ vẫn luôn ngủ chung một giường nhưng Giản Trì Hoài chưa hề động vào cô, cô đương nhiên cũng không chủ động chạm vào anh. Mũi Chữ Đồng nóng rực, bỗng thấy người đàn ông giờ tay chỉ vào bụng mình: “Nhìn xem, đây là gì?”

Cô giả ngây giả ngô: “Vết xăm chứ gì?”

“Có tò mò không?”

Chữ Đồng quay mặt đi: “Đó là chuyện riêng của anh, em có gì mà tò mò chứ.”

“Em là vợ tôi.”

Cô nín thinh, thấy Giản Trì Hoài chống một tay lên, nửa người rõ ràng đã dựng đứng lên, dựa về phía cô. Chữ Đồng vô thức khê nhú mày. Gương mặt hoàn hảo của người đàn ông ép sát, cô cũng không né tránh. Giản Trì Hoài nói không sai. Họ là vợ chồng, cho dù hữu danh vô thực nhưng cũng không cần cự nự.

“Tối qua tôi gặp một cô gái, rất phong tình. Tôi ôm cô ấy, khi bàn tay chạm vào da thịt vừa mềm mại, vừa trơn mượt...”

Chữ Đồng cảm nhận được mồ hôi lạnh đang rùng rùng chảy từ hai gò má xuống: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hình như tôi đã cởi áo của cô ấy ra, còn cô ấy thì cởi quần tôi...”

Hô hấp của cô hơi tắc nghẽn. Xem ra tối qua anh không say bí tỉ, đến những chi tiết này mà vẫn nhớ rõ như vậy. Chữ Đồng tròn tròn mắt. Người đàn ông mỉm cười nhìn cô chằm chằm, dường như kiên quyết muốn moi ra được thứ gì đó từ cô. Chữ Đồng hoang mang, quyết định làm người nắm thế chủ động trước. Cô bày ra vẻ mặt khoa trương, giờ ngón trỏ: “À... Anh dám...”

Ngón tay bất ngờ bị nắm chặt, Giản Trì Hoài hơi dùng sức, Chữ Đồng lao đảo đổ về trước, hai người gần như va vào nhau. Cô càng đóng kịch cường điệu hơn: “Anh còn nói lý sao? Dù gì em cũng là vợ anh, anh lại dám nói mấy lời này trước mặt em?”

Nói tới cuối cùng, thanh âm của Chữ Đồng bắt gặp yếu đi, vì cuối cùng cô cũng ý thức được tư thế của hai người đang trong hình thái mờ ám. Hơi thở của Giản Trì Hoài phả vào môi cô. Cô cụp mắt xuống, nhìn thấy gương mặt gần như không thấy lỗ chân lông của người đàn ông, ánh mắt hẹp dài, sâu xa, sống mũi cao thẳng, gần như đủ tiêu chuẩn làm người mẫu cho thẩm mỹ viện. Nói một cách khác, nếu không phải vì diện mạo xuất chúng, chỉ dựa vào cái thân phận giáo sư đại học của anh chưa chắc nổi tiếng đến thế.

“Vợ? Tôi lại muốn hỏi em, em muốn nhìn tôi, dĩ nhiên là chỗ nào cũng được nhìn nhưng em thực sự không cần phải bôi son trát phấn, giả dạng mấy cô gái hầu rượu để tiếp cận tôi, em cần ảnh hình xăm của tôi làm gì?”

Một câu nói của anh đã lật tẩy toàn bộ diễn xuất của Chữ Đồng nhưng dĩ nhiên có chết cô cũng chịu thừa nhận. Sở dĩ không chọn ra tay ở nhà là vì tính mục tiêu quá lớn. Cô bèn rướn cổ lên, ngang bướng nói: “Ai chụp trộm anh? Ai bôi son trát phấn, không có bằng cứ thì đừng ăn nói bừa bãi.”

“Tôi đã lấy được CTV rồi, cho dù em cố tình né tránh nhưng vẫn quay được chính diện mặt em. Chữ Đồng! Em giỏi thật đấy, moi tin moi moi tới tận chồng mình? Em muốn làm gì? Định bêu riếu tôi lên trang nhất báo giải trí sao?”

“Em đã nói rồi, không liên quan gì tới em. Với lại, chẳng qua chỉ là hình xăm thôi mà? Bộ phận quan trọng, người ta sẽ tặng lờ đi thôi.”

“Hừ.” Giản Trì Hoài cười khẩy: “Đôi lại là em thử xem?”

“Thật sự không phải em...” Cô ngại biện, tiếp tục ngại biện.

Giản Trì Hoài buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ra, tiếp tục nhìn cô rất lâu. Chữ Đồng càng lúc càng lo sợ. Người đàn ông này ngày thường đã bí hiểm khó dò, hi vọng ai ở chưa bao giờ dễ dàng thể hiện ra nét mặt. Muốn nhìn ra điều gì từ đôi mắt anh còn khó hơn lên trời. Cô kéo má, hứa theo: “Anh cũng nói rồi, anh là chồng em, chúng ta vinh nhục cùng hưởng, đúng không? Sao em nỡ tung anh riêng tư của anh ra chứ...”

“Em vẫn đang làm phóng viên giải trí?”

Chữ Đồng không ngờ anh chuyển đề tài nhanh như vậy, vội vàng trả lời theo: “Đúng vậy.”

“Có vui không?”

Cô lập tức giải bày với vẻ khổ sở: “Em không thích làm phóng viên giải trí, ngày nào cũng phải bám theo đời sống riêng tư của mấy ngôi sao, cứ như trộm vậy.”

Giản Trì Hoài gật gù như suy ngẫm gì đó, bờ môi mỏng sau đó rướn lên: “Ngủ đi.”

Hả, thế là xong sao?

Không tính số nữa à?

Anh có thể nói mấy lời đó, rõ ràng là đã nắm được chứng cứ chắn chắn rồi mới phải.

Chữ Đồng thấy anh nằm lại, vội vàng dè dặt kéo chăn lên. Vốn dĩ cô rất mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã chìm sâu vào cơn mộng mị...

Hôm sau, Chữ Đồng bị đánh thức bởi một hồi chuông điện thoại. Cô cầm lên, sau khi nhìn qua thì vội vàng ngồi dậy bắt máy: “Alô, tổng biên tập, được rồi ạ, được rồi ạ?”

“Được cái đầu cô ấy!” Tiếng của tổng biên tập như sấm sét rung trời: “Dịch Suru còn chưa kịp tung lên, Độc Gia đã cướp mất cơ hội rồi. Chữ Đồng, đây chẳng phải là tài liệu của một mình cô sao? Mẹ nó, cô còn đưa cho ai!”

Tổng biên tập giận lên, nói năng thẳng tuột: “Cô lại còn muốn sang mạng đời sống, mơ hão à! Cô ngoan ngoãn làm ở đây cho tôi, cả đời này làm 'chó săn' đi!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 2: Người chồng hợp pháp

“Điện thoại của ai vậy?” Đúng vào lúc này, Giản Trì Hoài vừa lau tóc vừa từ trong phòng tắm đi ra.

“Tổng biên tập.” Chữ Đồng đáp lại, nhìn giờ rồi vội vàng tung chăn, bước xuống giường.

Cô nghĩ thầm trong bụng: Chết rồi, chết rồi, mấy bức ảnh đó nếu thật sự không được đăng lên cũng chẳng sao, nhưng lại bị Độc Gia cướp mất, trong ngành có ai không biết Độc Gia và Dịch Suru là kẻ thù không đội trời chung?

Huống hồ, Giản Trì Hoài đã biết mấy tấm ảnh đó do cô chụp rồi.

Chữ Đồng hoang mang, luống cuống nên cũng chẳng kiêng dè gì nữa. Hai tay cô cởi thẳng tuột chiếc áo ngủ, nửa trên cơ thể chẳng mấy chốc chỉ còn độc chiếc áo ngực. Cô đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, lúc này mới nhớ ra tối qua khi ngủ quên chưa chuẩn bị sẵn quần áo phải mặc sáng nay.

Cô chạy lon ton qua trước mặt Giản Trì Hoài, hoàn toàn coi như anh không tồn tại, cảm giác chấn động từ thứ trắng nõn đó khiến ánh mắt anh chột rung lên, hô hấp mất kiểm soát trong giây lát: “Em có về tự do tự tại quá đấy.”

Chữ Đồng chọn đại bộ quần áo rồi mặc lên người, còn chẳng buồn quay đầu lại: “Bị anh nói đúng rồi, có lúc để ngôi sao bị theo đuôi không phát hiện ra, bọn em đều phải thay mấy bộ quần áo trên xe.”

“Trên xe có đàn ông không?” Giản Trì Hoài bất thành linh hỏi một câu.

Chữ Đồng vừa mặc quần dài, vừa đi về phía giường: “Em không quan tâm nam nữ, chỉ quan tâm có lấy được tin hay không.”

Cánh tay cô bị người ta giật lại rất mạnh, bước chân đang tiến lên của Chữ Đồng bị người đàn ông kéo lùi ngược trở lại, hai chân xoắn lại vào nhau, móng đặt thẳng lên đùi Giản Trì Hoài. Gương mặt xinh xắn của cô hướng thẳng về phía người đàn ông: “Em có việc gấp.”

Giản Trì Hoài vươn những ngón tay mảnh khảnh ra, cài cẩn thận cho cô hàng cúc đầu tiên, những ngón tay được cắt móng cẩn thận không tránh khỏi chạm phải cổ cô. Chữ Đồng nín nhịn cảm giác run cầm cập vu vơ, hô hấp cô ngừng lại, đồng thời nhắc nhở bản thân đứng trước 'sắc đẹp' nam giới, không thể dễ dàng buông vũ khí đầu hàng: “Hôm nay anh có tiết không?”

“Có.”

“Vậy thì cũng mau đánh răng rửa mặt đi, nếu không trễ mất.”

Chữ Đồng đứng dậy, cánh tay người đàn ông cũng đang ôm eo cô, mảnh dẻ mà tròn mịn, cô dường như cũng quen rồi. Cho dù hai người không có động tác mang tính đột phá nhưng thường ngày những khi Giản Trì Hoài 'ăn đậu hũ' của cô thì thực sự không hề mềm yếu, trong tối ngoài sáng, chỗ nào cần thăm hỏi đều không bỏ sót.

Hai người đi xuống nhà, sau khi ăn sáng thì mỗi người chuẩn bị tới cơ quan của mình. Còn chưa đi tới hầm để xe, Chữ Đồng đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc từ xa đi tới.

Giản Trì Hoài dừng bước, Chữ Đồng vội vàng bước đến: “Mẹ, sao mẹ lại tới giờ này?”

“Mẹ biết hai con đi làm vất vả, đây là canh sùn mẹ chuẩn bị từ sáng...”

“Mẹ, bọn con ở đây cái gì cũng tốt, đâu cần bắt mẹ vất công đi một chuyến thế này chứ...”

Lý Tịnh Hương đưa mắt nhìn Giản Trì Hoài, định nói gì lại thôi. Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên, trong ánh mắt không thể phân biệt rõ là nụ cười hay là khinh miệt. Anh thò tay rút từ trong túi ra mấy tờ chi phiếu: “Tôi qua lúc mẹ gọi điện cho con, con đã chuẩn bị xong đâu đấy cả rồi. Đây là mười vạn.”

Lý Tịnh Hương nghe xong sắc mặt hết trắng bệch lại đỏ ửng. Chữ Đồng đứng giữa hai người họ, sau giây lát dờ dẩn bèn nhún mày hỏi: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Bố con nói là muốn mở một sạp hàng bán hoa quả ở trước cửa khu nhà.”

“Như vậy cũng không thể tùy tiện mở miệng xin tiền người ta thế này được...”

Giản Trì Hoài đập mạnh chỗ chi phiếu trong tay mình lên bả vai Chữ Đồng: “Anh tới trường trước.”

Ánh mắt anh cao hơn đỉnh đầu, cũng không hề có thêm nhiều sự khách sáo dư thừa đối với Lý Tịnh Hương. Chi phiếu trượt từ vai Chữ Đồng xuống. Lý Tịnh Hương đang định cúi xuống thì thấy Chữ Đồng đã gấp đầu gối xuống nhanh hơn bà một bước.

Đầu ngón tay lướt qua góc tờ chi phiếu sau đó cuộn chặt lại, Chữ Đồng hít sâu một hơi rồi đứng dậy, lập tức đón lấy bình giữ nhiệt trong tay Lý Tịnh Hương, đuổi theo sau Giản Trì Hoài: “Anh mang hộp canh này đi, buổi trưa uống.”

Giản Trì Hoài quay đầu nhìn một cái, ánh mắt lãnh đạm lướt qua gương mặt cô. Chữ Đồng lại giơ cánh tay lên ột chút: “Tiền, em sẽ trả cho anh.”

Anh không nói nhiều, đón lấy bình giữ nhiệt rồi lái xe rời đi.

Lý Tịnh Hương vẫn đứng nguyên đó, gương mặt tràn đầy vẻ khó xử. Chữ Đồng quay về đứng trước mặt bà: “Mẹ, căn nhà tập thể của nhà mình cũng là nhà họ Giản mua. Sau khi kết hôn, bố lấy tiền ở đây hết lần này tới lần khác. Giản Trì Hoài chẳng qua chỉ là một giảng viên đại học, cho dù điều kiện kinh tế của gia đình anh ấy có tốt nhưng bọn con đều không kiếm được nhiều...”

“Nó cho được.” Lý Tịnh Hương ngắt lời con gái, lấy đi chỗ chi phiếu trong tay cô: “Nó hoàn toàn cho được.”

“Mẹ, mẹ nói thật cho con biết đi, chúng ta và nhà họ Giản rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lý Tịnh Hương nắm chặt lòng bàn tay lại, sắc mặt có đôi chút gượng gạo: “Đương nhiên là quan hệ thông gia rồi.”

“Con tự biết thân biết phận. Nhà họ Chữ so với nhà họ Giản, chắc chỉ đủ xứng với một viên gạch, một mảnh ngói của người ta thôi. Nhưng lúc đầu bố mẹ nói là trước khi chị qua đời đã nợ quá nhiều tiền viện phí, bán nhà bán con gái cũng không trả hết, nhà họ Giản lại ra điều kiện để con và Giản Tri Hoài làm đám cưới. Nhưng bao nhiêu lâu nay, con vẫn không tài nào nghĩ thông suốt, giữa con và Giản Tri Hoài không có tình yêu, vậy thì càng chẳng có khả năng anh ta nhất quyết muốn có con. Cuộc hôn nhân này lẽ nào chỉ đơn thuần vì hai ông bà nhà họ Giản ưng ý con thôi sao?”

Đôi mắt với lời chất vấn của con gái, Lý Tịnh Hương không nói được chữ nào. Sắc mặt Chữ Đồng căng ra, nhìn thấy xe của Giản Tri Hoài lái ra khỏi cửa lớn: “Mẹ, mẹ tự tính xem, từ ngày con kết hôn tới giờ, nhà mình đã lấy ở đây bao nhiêu tiền, nhưng lần nào Giản Tri Hoài cũng đưa luôn không hỏi han gì, vì sao chứ? Dựa vào đâu anh ta làm vậy?”

“Dựa vào...” Lý Tịnh Hương bất ngờ lên tiếng nhưng những lời còn lại đều bị tắc lại trong cổ họng. Chữ Đồng bỗng nhìn thấy hai mắt mẹ đỏ ửng, dường như còn có dấu hiệu ươn ướt, cô sốt sắng đợi những lời nói tiếp theo của Lý Tịnh Hương: “Dựa vào cái gì ạ?”

Lý Tịnh Hương khịt mũi, giơ tay áo lau khe lên mắt: “Không có gì, con mau đi làm đi, không lại muộn bây giờ. Mẹ về đây.”

“Đợi đã.” Chữ Đồng nhìn thấy dáng vẻ của mẹ, đương nhiên không nỡ. Cô kéo tay mẹ đi vào trong: “Con bảo người giúp việc làm chút bánh gato nhỏ ẹ, lát mẹ mang về nhà. Sáng sớm đã qua đây thế này chắc chắn là mẹ chưa ăn gì phải không?”

Chữ Đồng kéo Lý Tịnh Hương vào nhà, bảo người làm nấu cho bà bát cháo. Cô còn phải vội đi làm nhưng rốt cuộc vẫn suy nghĩ chu toàn, lúc rời đi đã gọi giúp Lý Tịnh Hương taxi để về nhà.

Chiếc xe mà Chữ Đồng lái hiện tại là cô tự mua bằng tiền tiết kiệm, cũng không đắt lắm. Giản Tri Hoài là giảng viên đại học, hình như cô có từng nghe anh nhắc qua một năm có thu nhập một, hai trăm ngàn. Mặc dù nhiều hơn Chữ Đồng rất nhiều nhưng đâu gì cô cũng có quá nhiều áp lực. Cô nghĩ, cô cứ cố gắng, sẽ có một ngày có thể ngang hàng với anh về mặt kinh tế.

Bánh xe lăn qua con đường đá sỏi ngoài cửa biệt thự, Chữ Đồng ngược mắt lên nhìn phía trước, vừa hay nhìn thấy dấu tích một vũng nước ven đường. Cô vội vàng thắng xe, mở cửa rồi đi xuống, nhìn thấy chiếc bình giữ nhiệt cô đưa cho Giản Tri Hoài nằm tro tro giữa nước canh, vừa nhìn đã biết là bị bỏ đi.

Thật ra cô biết chứ, số tiền này Giản Tri Hoài ột cách cam tâm tình nguyện, không đau không ngứa, nhưng anh cho số tiền này ngay trước mặt Chữ Đồng, chính là muốn khiến cô vừa đau vừa ngứa.

Lát nữa mẹ ra chắc chắn sẽ nhìn thấy, Chữ Đồng khom lưng nhặt bình giữ nhiệt lên, lái xe rời đi.

Tới Dịch Suru, cô mới biết mức độ nghiêm trọng của sự việc vượt xa so với trí tưởng tượng của mình, vì những bức ảnh Độc Gia tung ra thậm chí còn chưa làm mờ đi!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Dành cái tên đặc biệt cho người đặc biệt

Tổng biên tập gào thét quát mắng Chữ Đồng ngay trước mặt tất cả mọi người trong phòng làm việc: “Hôm nay cô bắt buộc phải giải thích rõ ràng cho tôi. Ảnh là do cô chụp, có làm sao bên Độc Gia cũng có?”

Chữ Đồng nhìn về phía màn hình máy tính, đầu óc nổ tung trong chốc lát. Ảnh do chính mình chụp, dĩ nhiên cô có thể nhận ra: “Em thật sự không biết, em cũng không hề có bất kỳ mối quan hệ qua lại nào với người bên Độc Gia.”

“Chữ Đồng! Chúng tôi vất vả giúp đỡ cô lấy được bức ảnh, có phải cô âm thầm tự mang đi giao dịch không?” Một cô gái trẻ đối diện bàn cô đứng lên, gương mặt đầy phẫn nộ.

“Giao dịch gì chứ? Đừng nghĩ tôi hèn hạ như vậy, tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp đấy.”

Đoàn Nhã Tinh đang đứng cười khẩy: “Đều là 'chó săn' cả, còn nói đạo đức gì chứ? Vốn dĩ bức ảnh này cũng có được bằng một cách chẳng đàng hoàng gì.”

Chữ Đồng vứt bộ một phát cái túi xuống mặt bàn: “Cô làm 'chó săn', cô không cần đạo đức đó là việc của cô, nhưng bây giờ ai còn hất nước bẩn lên người tôi, tôi sẽ liều mạng với người đó!”

Tổng biên tập tức giận chống nạnh: “Cô có lý quá nhỉ?” Chị ta tiến lên mấy bước, chỉ thẳng tay vào màn hình vi tính: “Nhìn đi, nhìn cho kỹ vào! Vết xăm trên bụng Giản Tri Hoài là một bí mật lớn, đó là tên của một người con gái! Kinh động biết bao, đặc sắc nhường nào, nhưng bài báo này lại không phải của chúng ta, ôi trời ơi...”

Những lời tiếp theo Chử Đồng không nghe lọt tai nữa, ánh mắt cô từ từ nhìn theo, nhìn thấy tiêu đề màu đen bắt mắt đó.

Trước mặt dường như có cả một chậu 'máu chó' đổ ập tới. Câu nói đó của tổng biên tập nên đổi lại là cô nói. Người đàn ông của cô xăm một vết quái đản ở một nơi thâm kín như vậy, nhưng cái tên đó lại không phải của cô!

Shit!

Chử Đồng nhắm mắt lại, lần này toi đòi rồi.

Tổng biên tập vẫn đang lải nhải không ngừng: “Chử Đồng! Chuyện này cô bắt buộc phải tự giải quyết, nếu không Dịch Suru cũng không thể dung nạp cô nữa. Nếu chuyện cô vì muốn lấy tin đã cưỡng ép lọt quần đàn ông mà bị đồn ra ngoài, để tôi xem ngoài kia còn công ty nào dám nhận cô.”

Sau khi vớt lại câu ấy, tổng biên tập quay người bỏ đi. Chử Đồng hiểu tính khí của chị ta, chỉ còn biết nhếch miệng tỏ vẻ khó xử. Từ ngày bắt đầu bước vào ngành nào, ngày nào cô cũng bị truyền bá tư tưởng này: Không sợ gió, không sợ mưa, gặp phải sếp tổng bá đạo thì mềm mỏng, mềm mỏng không được thì nằm xuống.

Đồng thời lúc này, xe của Giản Trì Hoài đã đi tới trước cổng trường. Di động kêu một hồi, anh không bắt máy, chiếc xe còn chưa đi vào cửa lớn, chẳng biết từ đâu xuất hiện cả một đám phóng viên.

Anh thấy tình hình không ổn, lập tức tăng ga.

Bánh xe lăn qua gờ giảm tốc, Giản Trì Hoài lái thẳng xe vào bãi đậu xe, chiếc di động trong túi lại một lần nữa rung lên.

Có mấy sinh viên nữ ôm giáo trình đi ngang qua, nhìn thấy Giản Trì Hoài, bất giác che giấu nụ cười xã giao, sau đó hô ầm lên: “Giáo sư Giản!”

Người đàn ông vừa hay đứng dưới một cây hoa ngọc lan, cái bóng mờ mờ ảo ảo đổ nghiêng bên cạnh. Giản Trì Hoài chỉ gạt đầu, rồi cầm điện thoại lên nghe: “Chuyện gì vậy?”

“Anh tư, không hay rồi. Bức ảnh bị Độc Gia tung ra rồi.”

Cô sinh viên đứng gần Giản Trì Hoài trong khoảnh khắc đã nhìn thấy vẻ sắc bén như chim ưng ánh lên trong đôi mắt người đàn ông, tựa hồ có thể chọc mù người khác, nhưng cô ấy ngỡ rằng đây chỉ là ảo giác vì bình thường giáo sư Giản cho dù không thể coi là một người ôn hòa nhưng vẫn khá dễ nói chuyện.

Cô sinh viên ôm chặt cuốn giáo trình trong lòng: “Giáo sư Giản! Không ngờ thầy lại lãng mạn đến vậy. Mấy bạn nam kia đều nói hình xăm của thầy rất đẹp, ai cũng muốn hỏi thầy đã làm ở đâu...”

Giản Trì Hoài tựa ra sau cửa xe, nét mặt không mấy thay đổi: “Vậy các em có thấy đẹp không?”

“Giáo sư Giản! Người trong ảnh là thầy thật sao?” Một sinh viên khác xen ngang hỏi.

Người đàn ông gờ tay nhìn đồng hồ: “Chương trình thầy kêu các em biên tập đã làm xong chưa?”

“Yêu cầu của thầy cao quá...”

“Lần này sẽ tính vào điểm học phần.”

Giản Trì Hoài hài lòng khi nhìn thấy cả đám sinh viên nháo nhác chạy xa. Ngón tay anh khẽ gõ vào khuỷu tay máy cái, gọi điện cho Chử Đồng bằng sắc mặt u ám.

Cô vớt di động trên mặt bàn, khi nghe thấy động tĩnh thì nhìn qua sau đó lập tức không màng tới nữa.

Ba bốn bận như vậy, người ngồi bên cạnh bị tiếng ồn quấy rầy tới phát bực: “Chử Đồng! Sao không nghe máy?”

“Không rảnh.”

Người đó cầm ly nước đứng dậy, khi đi ngang qua bàn cô thì liếc nhìn, thấy tên người gọi tới hiển thị, thực sự cảm thấy kỳ lạ: “JJ gọi tới. Cái quái gì, JJ á!”

Chử Đồng nhìn thấy lần lượt từng cái đầu ngẩng lên, rồi phóng tầm mắt về phía cô. Cô cắn ngòi bút. Thật sự không thể trách cô, đây là số công việc của cô, không thể nào đường hoàng lưu cái tên Giản Trì Hoài được, phải không? Cô cũng lười nghĩ biệt danh. Họ Giản, chẳng phải là JJ sao*?

*Họ Giản phiên âm là Jian.

Cô bấm nút tắt máy rồi xua tay: “Đi đi, làm việc của cô đi!”

Chử Đồng biết chắc chắn Giản Trì Hoài gọi tới là để hỏi tội nhưng cho dù cô không nhận điện thoại thời gian vẫn sẽ trôi qua như thế. Kể cả cô có tăng

ca cả đêm, về tới nhà, việc cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

Khoảng nửa đêm, cô nhìn căn biệt thự đó từ xa. Gió lạnh vi vu thổi. Ngoại trừ ngọn đèn cao áp ngoài cửa, trong vườn tối đen như mực, còn không nhìn được rõ con đường nhỏ.

Cô lái xe vào, cánh cửa sắt không tự động mở ra như mọi ngày. Chử Đồng bấm còi một lúc lâu nhưng nó vẫn im lìm bất động.

Đợi một lúc, Chử Đồng đành xách chiếc balo ở ghế lái phụ lên, đẩy cửa xe bước xuống.

Cô không có chìa khóa cửa lớn. Từ sau khi làm phóng viên giải trí, cô đã rèn luyện được khả năng leo cây, trèo tường. Cô cẩn thận leo lên theo lan can sắt, gần như không tốn sức mấy đã vượt qua được. Cô còn đang do dự nên liều lĩnh nhảy xuống hay từ từ bò xuống thì một bi kịch lớn đã xảy ra. Chóp của lan can sắt đâm vào hai quai của balo. Cô muốn thoát ra ai ngờ trượt chân một cái, cả người treo lơ lửng trên đó như một con diều.

NO!

Chử Đồng đá đá hai chân rồi mới gào lên. Một ngọn đèn chói mắt bắt ngờ rọi vào mặt cô.

Cô nhắm mắt lại theo phản xạ, nhìn thấy Giản Trì Hoài một tay cầm di động, một tay rút túi quần, đang thong dong đứng nhìn cô.

Chử Đồng ra sức ngo ngoay thân người: “Giản Trì Hoài! Thả em xuống!”

“Tốt nhất là em cứ treo trên đó đi. Chỉ ít thì với dáng vẻ lếch thếch hiện giờ, tôi sẽ không làm gì em.”

Dưới chân cô không có điểm tựa, chẳng phải rất khó chịu sao. Chử Đồng vịn vẹo không thành công, cũng biết tỏ ra yếu thế: “Này nhá, tin của phía Độc Gia không liên quan gì tới em. Lúc em nhìn thấy cũng đúng hình luôn. Kê nào mà thất đức vậy chứ!”

Giản Trì Hoài cười khẩy: “Em còn cần gương mặt này không?”

“Cần, cần chứ! Em xinh đẹp như vậy, sao nỡ bỏ gương mặt này?”

Người đàn ông tiến lên, gương mặt anh tuấn vì động tác này mà thanh tú hơn vài phần, khoe mắt tôn lên màu đen đậm của trời đêm, toát ra một hơi thở tà ác. Đây có lẽ là một mặt khác thuộc riêng về Giản Trì Hoài.

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Dù sao bức ảnh cũng lộ rồi, vậy tôi cho em hay, hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu em không chột dạ, vì sao không nhận điện thoại của tôi?”

“Ai không nhận điện thoại của anh chứ? Anh đã gọi điện cho em sao?”

Ánh mắt Giản Trì Hoài đảo một vòng lên người cô, cuối cùng dừng lại ở túi quần hơi phồng lên của cô. Người đàn ông gờ tay định lôi ra. Chử Đồng thấy thế, gờ chân đá nhưng hai chân dễ dàng bị anh ôm chặt. Bàn tay của Giản Trì Hoài sau đó lùa vào túi quần. Chử Đồng chỉ còn cách vịn vẹo hông. Người đàn ông bèn gờ tay phát mạnh một cái lên mông cô. Sau khi thấy cô đã yên phận, lúc này anh mới rút di động của Chử Đồng ra.

“Giản Trì Hoài! Thả em xuống trước đã!”

Người đàn ông bật di động lên, mở nhật ký điện thoại ra. Nhìn thấy cái tên JJ, anh trầm nghĩ chắc đây là kẻ vớ vẩn nào đó, lại có người tên thế này cơ đấy.

Tìm đi tìm lại mấy lượt, quả nhiên không nhìn thấy cuộc gọi đến của mình, ánh mắt anh một lần nữa lướt qua cái tên JJ đó, rồi cẩn thận đọc số điện thoại...

Gương mặt Giản Trì Hoài bất chợt căng ra, đôi mắt như con dao sắc nhọn găm thẳng về phía Chử Đồng...

*Giải thích ọi người về từ JJ: JJ thông thường là từ dùng trên mạng. Nó có hai cách hiểu. Cách hiểu thứ nhất là jiejie, tức là “chị gái”, giống như Việt Nam mình hay viết tắt là 'ss' khi nói chuyện với các chị. Cách hiểu thứ hai là cách gọi bộ phận sinh dục của đàn ông, hiện này nó được dùng nhiều với ý chửi người.

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Anh xăm tên của ai?

Chữ Đồng mím chặt môi, không dám ho he nửa lời.

“Quả nhiên chính em tung ra ngoài.”

Cô há hốc miệng, giải thích: “Anh nghĩ lệch* rồi...”

*Còn có thể hiểu là: Anh hiểu nhầm rồi.

“Em thì đúng là nghĩ rất thẳng.” Giản Trì Hoài nói theo lời của cô.

Bà vai Chữ Đồng bị ghì đến đau đớn: “Mau thả em xuống đi!”

Giản Trì Hoài bước lên, một lần nữa ôm lấy đôi chân cô, nhấc lên cao. Đôi tay có được tự do của Chữ Đồng nhanh chóng thoát khỏi hai dây quai đáng chết, chỉ có điều tay còn chưa bám vững được vào vai anh đã bị anh ném xuống.

Chữ Đồng loạng choạng suýt ngã nhào, Giản Trì Hoài cất bước đi trước: “Đi, về phòng!”

Cô xách theo balo lảo đảo theo sau, cái bóng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông vòng qua cầu thang. Ngọn đèn bằng chất liệu giấy tái chế theo phong cách châu Âu trên đỉnh đầu khiến ánh đèn sáng tỏ trở nên mờ hồ, mờ lung. Chữ Đồng đang mãi nghĩ xem lát nữa sẽ phải giải thích thế nào. Về tới phòng, Giản Trì Hoài ngồi xuống sofa trước, nhấc đôi chân dài lên.

Chữ Đồng vừa mở miệng lại bị Giản Trì Hoài cướp lời: “Chuyện bức ảnh, tôi biết không phải em tung ra.”

Cô ngược mắt lên nhìn với vẻ kỳ quái nhưng ngay lập tức sắc mặt cứng đờ chuyển thành nụ cười tươi như hoa: “Em đã nói là anh thông...”

“Nhưng ảnh là do em chụp, hậu quả em phải chịu trách nhiệm. Chuyện này giải quyết thế nào em tự tính đi. Bố mẹ đã biết rồi, hai hôm nữa sẽ về nước. Tôi đương nhiên sẽ không để họ nghĩ rằng cuộc sống riêng tư của tôi bừa bãi. Thế nên, tôi sẽ cho họ xem đoạn băng em đóng giả thành gái tiếp rượu mà tôi đã lưu trong điện thoại. Tới lúc đó, em tự giải thích đi.” Anh tuôn một tràng nói hết, rồi lại bày ra cái vẻ thanh thản, nhàn hạ.

Chữ Đồng hoảng hốt tới độ cảm suýt rớt xuống: “Trong vòng hai ngày, anh bảo em giải quyết kiểu gì?”

“Thế thì phải xem bản lĩnh của em rồi.”

“Như vậy không công bằng, tin tức là do phía Độc Gia tung ra mà.”

Giản Trì Hoài đứng dậy, sai bước về phía giường ngủ: “Lúc mấy người dò la chuyện riêng tư của người khác, đăng báo mà không thêm quan tâm tới thể diện của người ta, sao không nghĩ tới chuyện công bằng đi?”

Chữ Đồng bắt gác á khẩu. Đây cũng chính là nguyên nhân trước nay cô không muốn làm phóng viên giải trí.

Nhưng một tờ báo đầu ngành như Dịch Suru ban đầu xin vào đã không dễ dàng, muốn để cô đổi công ty, cô có nói gì họ cũng không đồng ý.

Ngoài mặt, Giản Trì Hoài không vì chuyện này mà làm khó cô nhưng Chữ Đồng sắp buồn bực mà chết mất. Người đàn ông này giờ thủ đoạn hay thật, biết là đánh cô mắng cô cũng vô ích, thế nên buông nhẹ tên một câu để cô tự giải quyết, vẫn còn giữ nguyên phong độ ngời ngời của anh. Chỉ có điều... cô phi nhò! Sóng gió như hiện giờ, Chữ Đồng muốn lao vào đập lửa, chỉ sợ bản thân cũng bị dón lên bờ cát mà chết thôi*.

*Lấy từ câu: Trường Giang sóng sau dòn sóng trước.

“Chuyện đó...” Cô đi tới trước giường, thấy Giản Trì Hoài thoải mái cời áo trên, để lộ ra chút cơ bắp rắn chắc màu đồng: “Hình xăm của anh là xăm tên ai vậy?”

Người đàn ông liếc cô với vẻ lạnh lùng rồi nhìn kỹ một lúc: “Tò mò?”

“Em là vợ anh...” Cô thể hiện biểu cảm 'tất nhiên'.

Giản Trì Hoài vẫy tay về phía cô: “Thế thì em qua đây, tôi để em nghiên cứu thật tỉ mỉ.”

Chữ Đồng sai bước tới thật. Cô kéo chăn ra, chui lên giường. Giản Trì Hoài cũng hợp tác, vạch mép quần ra. Tối đó chụp trộm, lúc căng thẳng không tránh khỏi việc chọn góc chụp không tốt. Ngoài việc chụp được lớp da trắng trẻo ra, hình xăm cũng không mấy rõ nét. Hôm nay quan sát kỹ lại, Chữ Đồng cũng không thể nhìn ra đó rốt cuộc là hình gì. Giản Trì Hoài thấy cô mặt không đỏ, tim không hồi hộp bèn kéo quần lên: “Không biết xấu hổ!”

“Chính anh bảo để em nghiên cứu mà.” Không thể xem qua quýt, tổn công vô ích.

Cô xuống giường, tắm tấp rồi đi ra ngoài. Trong phòng đã tối như hũ nút, rèm cửa bị kéo chặt lại, không một ngọn gió lọt vào, không có bất kỳ tia sáng nào có chỗ lánh mình. Cô sờ soạng leo lên giường nhưng trần trọc mãi mà vẫn không sao chộp mắt được. Giản Trì Hoài bên cạnh thì ngược lại, chẳng phải suy nghĩ gì, nhip thờ đã đều đặn, chắc là đã ngủ say rồi.

Chữ Đồng lật người, cánh tay không cẩn thận chạm phải anh, trong đầu bắt chợt xuất hiện một tia sáng. Có cách rồi!

Chỉ cần cô xóa cái thứ trong điện thoại đi, tới lúc đó hai ông bà nhà Giản nếu có trách tội thật thì cô vẫn có thể phui sạch sẽ rồi?

Cô cũng từng nghĩ tới, chắc là Giản Tri Hoài còn giữ bản nào khác nữa nhưng được hay không được cứ phải thử đã rồi tính.

Chữ Đồng cố gắng ngồi dậy mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Di động của Giản Tri Hoài để ở tủ đầu giường. Cô xê dịch một chân, cẩn thận vượt qua cơ thể người đàn ông, hướng tay về phía trước mặt, bên phải.

Ngón tay lần sờ một lúc, cũng không tốn quá nhiều công sức đã lấy được điện thoại. Chữ Đồng hít sâu một hơi. Đúng lúc đang định quay trở lại nửa bên giường của mình thì cảm thấy người đàn ông phía dưới hình như định lật người, eo anh khẽ huyếch vào một bên chân của cô, ngay sau đó liền có một bàn tay ôm chặt lấy eo cô, trong lúc xoay người đã phủ lên người cô.

Chữ Đồng lập tức kéo vạt váy ngủ bị cuốn lên trước, ai ngờ lòng bàn tay của người đàn ông đã theo đà men lên. Mặt anh vùi vào cổ cô. Cho dù Chữ Đồng không nhìn thấy mặt Giản Tri Hoài nhắm hay mở nhưng hai người sát nhau như vậy, hơi thở hỗn loạn đó quả thực không thể thoát khỏi tay cô.

Hứa Đồng đè nén cảm giác ngứa ngáy, lồng ngực phập phồng lên xuống: “Giản... Giản Tri Hoài... Anh nằm dịch ra!”

Hơi thở ấm nóng từ mũi phả vào mặt cô...

Sau đó, bờ môi cô bị người ta bịt kín.

Nụ hôn thật thường, lúc hồ hững lúc mạnh bạo, có lúc còn cạy mở hàm răng đang cắn chặt lại của cô.

Bàn tay của Giản Tri Hoài dĩ nhiên không dễ dàng buông tha cho cô. Bên tai ngoài tiếng sột soạt, va chạm do ngọc ngoáy mà có ra thì chỉ còn những nhịp thở đan cài nhau, lúc nặng, lúc nhẹ, giống như có một con mèo đang không ngừng gào vào trái tim cô, cũng giống như có thể mất kiểm soát bất kỳ lúc nào.

Bàn tay chống lên ngực người đàn ông của Chữ Đồng khẽ đẩy một cái nhưng bị Giản Tri Hoài gạt ra. Anh cắn vào làn da trên cổ cô, không nỡ buông. Mùi hương sạch sẽ, thơm tho sau khi tắm gội khiến anh càng lúc càng khó kiềm chế. Chữ Đồng xinh đẹp, nhất là làn da trắng trẻo, nõn nà hết như trứng gà bóc. Nếu không thì lúc trước hai chọn một, anh đã không lập tức chọn Chữ Đồng mà không hề do dự.

'Đậu hũ' lần này hình như ăn hơi quá trớn rồi, còn tiếp tục phát triển sẽ 'động thủ' thật mất!

Chữ Đồng không muốn hồ đồ phát sinh quan hệ với một người đàn ông không có tình cảm. Nếu về sức mạnh không đo được với anh thì áp dụng chiến thuật đi đường vòng vậy. Cánh tay phải của cô vòng thẳng qua cổ Giản Tri Hoài. Sau khi nửa người đổ nghiêng, bờ môi bên sườn trượt qua vành tai anh: “Anh giúp em giải quyết chuyện này, em sẽ 'cho' anh, thế nào?”

“Em bị sốt đấy à?” Thanh âm của người đàn ông khàn khàn thiếu kiểm soát.

Chữ Đồng khẽ cắn nhẹ vào tai anh: “Đúng thế, em nóng quá!”

Cô cảm thấy dường như người đàn ông khẽ động đậy. Còn chưa kịp phản ứng lại, gương mặt đã khẽ giật lên vì bị nước lạnh bắn đến. Ngay sau đó, anh bèn buông bàn tay đang ôm cô ra, lật người nằm xuống chỗ vốn dĩ thuộc về Chữ Đồng.

Hình như chê cô còn chưa đủ ướt, sau đó đập cô về phía mép giường.

Chữ Đồng giờ tay sờ. Gì chứ! Giản Tri Hoài dám lấy cốc nước đổ lên gối.

Quan trọng là cô không phải loại người biết ngấm bồ hòn làm ngọt. Cô lập tức ngồi bật dậy, lật tung chăn trên người anh ra...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Nhà có #x27;sư tử Hà Đông#x27;

Chữ Đồng vừa lau tóc vừa bật đèn lên.

Người đàn ông để trần nửa người cũng ngồi dậy, sắc mặt vẫn đầy cao ngạo: “Em không muốn ngủ thì ra ngoài!”

“Sao anh lại làm mặt em ướt đầy nước thế này?”

“Tôi hạ nhiệt giúp em.”

“Người cần hạ nhiệt là anh thì đúng hơn.” Chữ Đồng gạt lớp tóc ướt sũng bên má ra, liếc nhìn thấy trên tủ đầu giường có một cốc nước, cô nhào tới định lấy nhưng không ngờ Giản Trì Hoài biết tông, lấy tay giữ chặt eo cô, đẩy cô ngã thẳng lên giường.

“Aida, đau!”

“Em có định ngủ hay không?”

Lưng Chữ Đồng bị chấn động đến đau buốt: “Được rồi, em ngủ!”

Giản Trì Hoài nghe thấy vậy mới buông tay ra. Chữ Đồng giả bộ xoa xoa bả vai, rồi lại bỏ nhào về phía trước như một mũi tên..

Chẳng biết có phải Giản Trì Hoài từng luyện võ không, nếu không sao lại có một tốc độ phản ứng nhanh đến vậy? Lần này còn ngã mạnh hơn lần trước. Giản Trì Hoài đứng ngắm chuẩn cô từ trên xuống dưới: “Em muốn quan hệ với cái giường hay quan hệ với tôi đây?”

Chữ Đồng chống hông, tuy rằng cảm thấy mất mặt nhưng không sao cả. Từ nhỏ mẹ đã dạy rồi, bị người ta ức hiếp thì phải đánh trả, nếu đánh trả không nổi thì phải... xin hàng vậy.

“Em ngủ... Em ngủ... Buồn ngủ chết mất!” Nói xong, cô nhắm chặt hai mắt lại.

Giản Trì Hoài đẩy cô sang một bên: “Đừng có ngo ngoáy linh tinh nữa đấy, nếu không em biết tay tôi!”

Chữ Đồng nằm sát tấm ga giường ẩm ướt, cũng không nhúc nhích nữa. Cả một buổi tối vệt nước đó đều bị che đến khô cong...

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài mặc quần áo nghiêm chỉnh, bảnh bao gọn gàng, vừa chỉnh sửa cổ tay áo vừa dấn dò với giọng điệu không chút khách khí: “Trước sáng sớm ngày mai, tốt nhất em hãy nghĩ ra cách giải quyết đi. Đám phóng viên bên ngoài cần chặt tôi không buông, sớm muộn gì cũng lôi em ra.”

Chữ Đồng tỏ ra thờ ơ: “Em không phải người nổi tiếng, việc gì phải sợ.”

“Tới lúc đó, chuyện người nhà em đều được nhà họ Giản chu cấp cũng sẽ bị moi móc ra, em có sợ không?” Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt nửa đùa nửa thật, không quan tâm tới lời tranh luận của cô, quay người ra khỏi phòng.

Lần này thì cô có chửi mắng gì cũng vô dụng thôi.

Chữ Đồng ngồi bất động trước màn hình máy tính. Trên đó là một góc hình xăm đã được phóng to của Giản Trì Hoài. Cô gái ngồi bên cạnh thường ngày cũng có quan hệ khá tốt với cô, qua vổ vai cô: “Nghĩ thoáng một chút đi. Dù sao mọi việc cũng đã rồi, cứ nhìn mãi như thế, tớ sợ cậu mù mắt.”

“Ai nhìn anh ta chứ!” Xi!

“Cậu bảo ai lại đi xăm ở mấy chỗ như thế chứ, không thấy đau à?”

“Thì biến thái mà.” Chữ Đồng đáp một câu.

“Phải đấy! Đàn ông càng có địa vị hình như càng ngày càng phổ biến, cũng đâu chỉ có một mình Giản Trì Hoài...”

Câu nói này va vào đầu Chữ Đồng. Nửa người cô bật dậy, dường như nghĩ ra chuyện gì đó, nhanh chóng xem qua mấy bài báo trước đây. Quả nhiên, cô đã tìm được thứ quan trọng trong kho dữ liệu của mình.

Việc bây giờ bị Độc Gia cướp mất thời cơ, nếu cô còn không nghĩ cách cứu vãn sẽ có rất nhiều cơ hội bị gây khó dễ.

Còn về bức ảnh của Giản Trì Hoài, các trang mạng khác cũng đã rục rịch chia sẻ. Sự việc có vẻ càng lúc càng âm ỉ, chỉ có mỗi Dịch Suru là án binh bất động, thậm chí đến cả một đường link và hình ảnh có liên quan cũng không thấy.

Khoảng chập tối, khi Chữ Đồng nộp cho tổng biên tập tin tức đã được chỉnh sửa xong, đôi mắt neho neho của tổng biên tập rục sáng trong khoảnh khắc.

“Chủ đề này hay, hay đấy!”

“Em ra ngoài một lát. Vừa mới nhận được tin, Ân Thiếu Trinh bay chuyến sáu giờ. Trùng hợp là Giang Ý Duy cũng ngồi cùng một chuyến bay.”

“Được rồi, đi đi!”

Sân bay rộng lớn.

Đêm tối lặng lẽ tới gần, ráng chiều đỏ như lửa làm nền cho áng mây, mềm mại như một bức tranh được đổ mực tàu. Mỹ cảm tự do chẳng mấy chốc bị một tiếng động âm vang phá vỡ. Máy bay vừa hạ cánh không lâu, hành khách đã ủa ra với vẻ vội vã.

Một bóng hình cao lớn xuất hiện trong tầm mắt Chữ Đồng. Người đàn ông đeo một chiếc kính râm cỡ bự nhưng gương mặt điển trai vẫn không bị che lấp chút nào. Người trợ lý đẩy hành lý theo ngay phía sau. Chữ Đồng vội vàng ấn nút cửa trập*. Gần như đồng thời, cô nhìn thấy đại mình tinh Giang Ý Duy ăn mặc giản dị cũng bước ra.

*Cửa máy chụp ảnh.

Cô khó kiềm chế được sự kích động, liên tục chớp chớp mấy cái.

Hai chiếc xe một trước một sau đỗ bên lề đường. Ân Thiệu Trình rời đi trước. Giang Ý Duy thì bước lên chiếc xe tới đón mình.

Hai người mỗi người một ngã, dường như đơn thuần chỉ có cơ duyên ngồi cùng một chuyến bay mà thôi, nhưng Chữ Đồng không phải chỉ mới theo đuôi họ một hai ngày. Giác quan thứ sáu nói cho cô biết, giữa hai người này nhất định có chuyện.

Một bên khác của con đường, cánh cửa bên ghế lái phụ được hạ xuống: “Anh Tứ*! Anh xem.”

*Ở chương sau, mẹ của Giản Trì Hoài có gọi anh ấy là Tiểu Tứ, nên mình nghĩ đây là tên thân mật của anh ấy.

Giản Trì Hoài ngồi ở ghế sau, hai chân gác lên khiến cả người anh trông thoải mái, nhàn nhả: “Đi theo xem sao!”

Chữ Đồng vẫn đi theo Giang Ý Duy. Nửa tiếng đồng hồ sau, tài xế đón Giang Ý Duy rời đi giữa chừng, để cô ấy tự lái. Chữ Đồng lại bám sát thêm một đoạn đường. Ngược mắt nhìn, cô thấy phía trước, cách đó không xa là một khu chung cư cao cấp, cô bắt giác nắm chặt vô lăng. Cô đã từng theo đuôi Ân Thiệu Trình tới đây. Khu nhà này có lẽ là nơi gặp nhau kín đáo của Ân Thiệu Trình và Giang Ý Duy.

Chiếc xe dừng lại ở khu trung tâm thương mại bên ngoài. Giang Ý Duy đi xuống mua cà phê.

Chữ Đồng vội vàng lấy máy ảnh ra. Trên xe của cô còn có một đồng nghiệp nam khác hỗ trợ, hai người nhanh chóng xuống xe.

Giản Trì Hoài phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy vợ mình phi như bay, bên trên mặc một chiếc áo choàng rộng rãi màu xám nhạt, bên dưới là một chiếc quần bò màu đen, đôi giày đá bóng màu trắng được lau sáng bóng. Quán cà phê sát bên vệ đường, Giang Ý Duy đứng ngoài cửa ngõ vào, hình như đang đợi người.

Gần quán cà phê chỉ có một thảm cỏ, trên quảng trường có không gian thoáng đãng, muốn tìm một nơi để chụp ảnh cũng không dễ dàng.

Chữ Đồng nhìn ngắm, chuẩn bị trèo cây.

Ngón tay gầy của Giản Trì Hoài chống lên cành, nhìn thấy Chữ Đồng treo lên cành cây. Người đồng nghiệp nam phía sau niêm nở bước lên: “Tôi giúp cô!”

Cô lắc đầu: “Không cần!”

Nhưng lúc cô leo lên, người đồng nghiệp vẫn nắm chắc chân cô. Chữ Đồng mượn sức nhảy lên. Giản Trì Hoài thấy vậy, bắt giác nhíu mày. Hình ảnh hiện lên trong đầu anh là thế này. Nếu như Chữ Đồng chẳng may trượt chân, há chẳng phải tay của anh ta sẽ chạm vào một bộ phận khác sao? Hoặc là hai người họ cứ thế ôm nhau?

Đáy mắt Giản Trì Hoài ánh lên một tia nhìn nham hiểm. Trước nay anh chưa bao giờ phủ nhận dục vọng chiếm hữu cũng như trí tuệ của mình đều cao hơn người khác. Một cảm giác khó chịu trong lòng khiến bờ môi anh căng ra, lập tức đẩy cửa đi xuống.

Người ngồi ở ghế lái phụ thò đầu ra: “Anh Tứ! Cẩn thận một chút, chị dâu dữ lắm đấy, cẩn thận chị ấy lại chụp ảnh khóa thân của anh.”

Ngón tay người đàn ông chỉ vào cậu ta: “Xéo qua một bên!”

Chữ Đồng tìm được góc độ chuẩn xác, nhìn thấy Giang Ý Duy chuẩn bị nhận điện thoại, cô điều chỉnh cự ly nhưng bất ngờ thấy một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt. Giản Trì Hoài sải bước tới bên cạnh Giang Ý Duy, nắm chặt lấy cổ tay cô ấy.

Cô gái vô cùng hoảng hốt. Sau khi nhìn rõ người mới nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ có điều ánh mắt có phần né tránh: “Anh... Sao anh lại ở đây?”

“Đi!”

“Không... Không được!” Giang Ý Duy không đồng ý: “Em còn có hẹn.”

“Không phải em nói ngày mai mới quay về hay sao?”

Giang Ý Duy hình như rất sợ anh, có chút lắp bắp: “Em cũng quyết định vội vã thôi, hôm nay quay về là...”

“Đừng nói nhiều nữa, em bị theo dõi rồi.”

Giản Trì Hoài nói xong bèn cầm chặt cổ tay cô ấy, kéo về phía trước. Chữ Đồng tức đến giậm chân bình bịch. Chỉ còn một chút nữa thôi, anh xuất hiện

gây rối làm gì cơ chứ!

Giang Ý Duy đi giày cao gót nên không thể đi nhanh. Giản Trì Hoài thấy vậy bèn khoác tay lên vai cô ấy để dẫn cô ấy rảo bước về phía trước. Hai chân Chử Đồng đứng dạng ra trên hai nhánh cây, bất tỉnh lịm, cô nhìn thấy Giản Trì Hoài quay đầu lại, dường như phát hiện ra cô ở đây.

Cô vội vàng giơ máy ảnh lên, quả nhiên đúng là Giản Trì Hoài đang hướng ánh mắt về phía này, cái nhìn rất quyết liệt, còn có ý cảnh cáo!

Chử Đồng bắt gặp nghi hoặc. Hai người này có quan hệ gì?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Giản Trì Hoài - Thật là hư!

*Giải thích: Tên của Giản Trì Hoài trong tiếng Trung là 简迟淮 - Jian Chi Huai, khi đọc lên nghe sẽ giống như 简直坏 - Jian Zhi Huai (Thật là hư).

Giản Trì Hoài dẫn Giang Ý Duy lên xe. Chẳng mấy chốc, cửa ghế lái phụ được đẩy ra, Chử Đồng nhìn thấy người tài xế rảo bước thật nhanh về phía này.

Cô dường như cũng đã đoán ra được mấy phần. Xem ra, quan hệ của Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy cũng không đơn giản. Người tài xế này qua đây chắc chắn là để lấy lại ảnh.

Chử Đồng khoác máy ảnh lên, lanh lẹ trèo xuống, sau đó phi thật nhanh về phía chiếc xe đỗ một bên. Giản Trì Hoài nhìn thấy chiếc xe nhỏ của cô lướt ngang qua xe của mình, bèn rút di động ra.

Cô nhấn chân ga, nhìn thấy cuộc gọi đến của Giản Trì Hoài cũng không bắt máy.

Lát sau, di động hiện thị một tin nhắn.

Chử Đồng cầm lên xem. Bên trên chỉ có ba chữ ngắn gọn, cộng thêm một dấu chấm than: Không được tung!

Chử Đồng lái một đoạn, xác định không có ai theo đuôi mới nhắn tin lại cho Giản Trì Hoài: Em đang cứu anh khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Người đàn ông nghiêm mặt, nhìn chằm chằm màn hình rất lâu. Giang Ý Duy ngồi bên hình như có tâm sự, đang thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe đi vào sân nhà họ Giản. Giản Trì Hoài xuống xe trước, di động của Giang Ý Duy vang lên. Sắc mặt cô ấy có chút khó coi: “Anh Tứ! Em xin anh đấy, ngày mai em lại tới có được không?”

“Giang Ý Duy! Em đừng có quên, khi xưa ai đã lẳng xê em lên vị trí hàng đầu. Sau khi buông một câu, Giản Trì Hoài đi thẳng vào trong biệt thự.

Giang Ý Duy hơi chần chừ, cuối cùng vẫn không nhận máy.

Vào trong phòng khách, một người giúp việc hỏi hà từ lên gác chạy xuống. Nhìn thấy Giản Trì Hoài, bà ấy như nhìn thấy cứu tinh: “Cuối cùng cậu cũng về rồi. Cô chủ quậy phá ghê lắm, vừa nãy còn đập vỡ đĩa hoa quả tôi mang lên.”

Đầu mày Giản Trì Hoài hơi cau lại, tận đáy mắt để lộ ra một chút bức bối nhưng rốt cuộc vẫn thương con bé. Anh quay sang gạt đầu với Giang Ý Duy: “Lên đi! Tối nay em ở lại đây với nó.”

Giang Ý Duy mím môi: “Dạ!”

Sau khi thấy cô ấy đi lên gác, Giản Trì Hoài mới quay người rời đi.

Chử Đồng quay về công ty tăng ca, tối đó cô không về nhà mà làm cả đêm cho kịp tin, cũng là không muốn bị Giản Trì Hoài bắt được.

Ngày hôm sau, một tin tức mạng tính bùng nổ trong phút chốc đổ bộ lên trang nhất, cộng thêm thủ đoạn kinh doanh mạnh mẽ của Dịch Suru, tới khi đám nhân viên mở máy tính hay di động lên, muốn tăng lời một câu chuyện kịch tính thế này là rất khó.

Té ra, chủ nhân của vết xăm ấy lại là ông trùm ngành giải trí, Ân Thiếu Trình!

Mọi người vô cùng sửng sốt, thậm chí còn không kịp phân biệt thật giả, sức chú ý đã bị một nguồn tin còn kinh hoàng hơn cuốn đi: Ân Thiếu Trình và đại minh tinh Giang Ý Duy có gian tình!

Chữ Đồng lật xem bài báo lúc sáng, không thể các tin về chuyện trăng hoa và dấu tích hoang đường của Ân Thiếu Trinh. Trong đó có một tin còn viết trên người từng có vết xăm

Giải trí, trước nay chỉ là để làm vui lòng độc giả mà thôi, có mấy người sẽ đi dò tìm sự thật chứ?

Và lại, nhiệm vụ của cô là 'tẩy trắng' cho Giản Tri Hoài, nhân tiện lần át Độc Gia.

Thái độ của tổng biên tập đối với cô thay đổi đúng 180 độ, còn niệm tình cô tối qua làm việc vất vả, bảo cô cứ về nghỉ sớm đi.

Giờ này mà về nhà sớm, chắc chắn là sẽ không gặp Giản Tri Hoài.

Chữ Đồng tắm rửa, chuẩn bị ngủ một giấc nhưng còn chưa say giấc, người giúp việc đã gõ cửa phòng nói là phu nhân về rồi.

Chữ Đồng vội vã thay quần áo rồi đi xuống, nhìn thấy mẹ vợ Tường Linh Thực ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trông thấy cô liền mỉm cười vẫy tay.

“Mẹ, mẹ về rồi ạ.”

Tường Linh Thực đánh mắt về phía túi xách trên bàn uống nước: “Trong đó có nước hoa dành cho con đây.”

“Con cảm ơn mẹ.”

Từ lâu Chữ Đồng đã biết nhà họ Giản rất khá, nếu không chỉ dựa vào lương của một giảng viên đại học như Giản Tri Hoài sao có thể chu cấp cả một nơi ở sang trọng như thế này?

Tường Linh Thực đoan trang, tao nhã, tóc được búi lên. Tuy rằng bà ấy lớn hơn Lý Tịnh Hương mấy tuổi nhưng dường như lại rất được thời gian chiều chuộng. Nếu hai người họ đứng cạnh nhau, trông Lý Tịnh Hương phải lớn bà ấy hơn chục tuổi.

“Chữ Đồng, liên quan tới mấy bài báo về Tiểu Tứ, con thấy sao?”

Cô hơi khiếp sợ nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Thưa mẹ, mẹ đã xem tin tức sáng nay chưa ạ?”

Đang nói chuyện thì Giản Tri Hoài từ ngoài đi vào. Tường Linh Thực nhìn thấy con trai, cơ thể đang ngồi nghiêm chỉnh hơi xê dịch về phía đó, rõ ràng có ý thân thiết nhưng miệng thì vẫn đáp lời Chữ Đồng: “Đọc rồi, như thế chắc là không liên quan gì lắm tới Tiểu Tứ.”

Giản Tri Hoài ngồi xuống, người hơi dựa sang một bên: “Em là một phóng viên nhỏ bé vậy mà dám đắc tội với cả Ân Thiếu Trinh. Chuyện của anh ta và Giang Ý Duyệt bị lộ ra, cả hai người họ đều không tha cho em đâu.”

“Chẳng phải vì em không muốn anh bị cuốn vào sao?” Chữ Đồng nói với vẻ vô tội.

Giản Tri Hoài nghe mà suýt nữa phì cười. Anh đan hai tay vào nhau, nhìn cô không chớp mắt: “Vậy anh bị cuốn vào từ trước đó là vì ai vậy?”

Tường Linh Thực hết nhìn đứa này lại nhìn đứa kia. Chữ Đồng đáp gọn ghẽ, giả vờ ung dung, hết cách thôi, da mặt dày mà: “Đương nhiên là do mấy tay phóng viên tép riu vội vàng tung tin của phía Độc Gia rồi.”

“Phải, phóng viên tép riu. Bị người ta chơi trong tay, chẳng phải dễ như bóp chết một con kiến thôi sao.”

“Tiểu Tứ!” Tường Linh Thực ngồi bên nghe tới đây bất giác lên tiếng: “Tuy rằng mẹ vẫn luôn phản đối Chữ Đồng làm phóng viên giải trí nhưng lần này nó vì con mới đắc tội với người ta, con giúp nó đi.”

“Giúp không nổi ạ.”

“Giúp được.”

Khóe môi Giản Tri Hoài khẽ cong lên, mang theo một nụ cười có phần chế giễu. Kẻ đầu sỏ trong chuyện lần này vốn dĩ là Chữ Đồng, còn muốn anh giúp ư? Đừng có hòng!

“Không có cách giúp!” Giản Tri Hoài nói với giọng điệu kiêu ngạo và kiên quyết.

“Có giúp được hay không, chúng ta biết rõ.” Tường Linh Thực vỗ vỗ lên mu bàn tay của Giản Tri Hoài.

“Mẹ, chuyện này, ‘thật là hư’ đúng là không có cách giúp con...”

“Con gọi nó là cái gì?” Tường Linh Thực cảm thấy chắc chắn là mình nghe nhầm rồi.

Chữ Đồng lắp bắp, sao cô lại gọi ra ngoài cái tên mà sau lưng cô vẫn ngấm ngầm dùng cho Giản Tri Hoài chứ, ánh mắt vô thức hướng về phía người đàn ông, chỉ thấy anh giận dữ nhìn thẳng về phía cô chuẩn xác như chim ưng.

“Con nói là Tri Hoài, Giản Tri Hoài.”

Tường Linh Thục không hài lòng về cô con dâu này, mà cũng chẳng thể nói rõ ra không hài lòng ở điểm nào. Ban đầu cưới nó về cũng chỉ là tình thế dồn ép. Sau khi biết con trai không sao, bà ta cũng không ăn tối ở đó mà về thẳng nhà họ Giản.

Chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ ngồi trên sofa nhìn nhau. Chữ Đồng lên tiếng trước: “Mấy ngày tới đây, đám phóng viên chắc chắn sẽ bám riết Giang Ý Duy, em khuyên anh đừng có can dự vào.”

“Nếu tôi đã can dự vào rồi thì sao?”

Đôi mày thanh tú của Chữ Đồng bèn nhíu chặt lại: “Nếu anh đã cảnh cáo em rồi thì em cũng nói rõ ràng với anh. Anh không phải người trong cái ngành này, có lẽ không hiểu về Ân Thiệu Trình. Tranh giành phụ nữ với anh ta, anh không sợ rước họa vào thân sao?”

“Ý em là, tôi tranh không nổi?”

“Nếu anh thật sự muốn tốt cho Giang Ý Duy thì càng phải khiêm nhường. Lỡ như đám người đó điều tra ra quan hệ giữa anh và em, Giang Ý Duy sẽ bị chụp cái danh 'tiểu tam', còn em lại là người tung tin đồn giữa cô ấy và Ân Thiệu Trình, tới lúc đó... chuyện này sẽ vui lắm ấy!”

“Hừ! Em chính là người gieo gió gặt bão. Lúc tôi bảo em đừng có tung tin ra, em đã làm gì?”

Chữ Đồng nhún vai, mở to mắt nói láo là bản lĩnh cô đã được học một cách thấu đáo: “Em có thấy gì đâu.”

“Chữ Đồng! Thầy cô nào dạy em cái trò nói dối như cuội vậy?” Lúc nói mấy lời này, ở Giản Tri Hoài toát ra một cảm giác nghiêm nghị mà không cần nổi nóng. Chữ Đồng bỗng nhận ra có một bóng đen lướt qua. Ngược mắt lên nhìn thì thấy người đàn ông đã đi tới trước mặt cô...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7: Anh che chở cho cô ấy

Nửa người Chữ Đồng căng ra. Giản Tri Hoài cúi người, hai tay chống lên tay vịn bên cạnh cô, bao vây cô trong không gian nhỏ hẹp ấy.

Cô cụp mắt xuống, nhìn thấy một chiếc cúc cổ được mở ra của người đàn ông: “Giản Tri Hoài, có một chuyện anh bắt buộc phải thừa nhận, có phải hôm nay đám phóng viên vây lấy anh đã ít đi không?”

“Đừng có đánh trống lảng, tôi cho em hay, tôi ghét nhất là loại người như em, vì cái gọi là 'tin tức' mà có thể vứt hết đạo đức ra sau lưng. Em có từng nghĩ đôi khi vì một số bài báo sai sự thật mà có thể giết chết một con người không?”

Ánh mắt anh giá lạnh, ấn chặt cô tại chỗ này, tựa hồ đang thật sự thẩm vấn cô như một tội phạm. Chữ Đồng khẽ nuốt nước bọt. Chạm phải ánh mắt của người đàn ông, cô bỗng cảm thấy đôi mắt mình nhói đau.

Cô thầm nghĩ, có phải cô động tới Giang Ý Duy là đã động vào giới hạn của Giản Tri Hoài không?

Chữ Đồng ép buộc mình nhìn đi chỗ khác, cô nghe thấy một giọng nói khô khốc bật ra khỏi cổ họng: “Em thích đi tìm tin tức, em cũng thích những thông tin chân thực nhưng giới giải trí là vậy. Công chúng muốn biết về đời sống riêng tư của các ngôi sao, vì vậy bọn em phải đáp ứng nhu cầu. Em vẫn luôn muốn làm mảng xã hội, em cũng tin chắc sẽ có một ngày như thế.”

Giản Tri Hoài nhìn gương mặt hơi nghiêng của Chữ Đồng ở một khoảng cách rất gần. Da cô trắng trẻo, hơn nữa còn là kiểu da không nhìn thấy bất kỳ vết đốm hay lỗ chân lông nào, hàng mi dài thanh tú, bờ môi hình củ ấu giờ này không biết vì phẫn nộ hay vì điều gì mà mím lại rất chặt.

Giản Tri Hoài buông cánh tay đang vòng quanh người cô: “Sau này tốt nhất em đừng theo dõi Giang Ý Duy nữa.”

Chữ Đồng không đáp lại, Giản Tri Hoài đương nhiên cũng không quan tâm, đi thẳng lên gác.

Sau khi chuyện bức ảnh lộ ra, phía Ân Thiệu Trình vẫn án binh bất động, càng không có ý ra mặt thanh minh. Anh ta đùa cợt đã quen, phong lưu thành tính, bình thường đâu có thiếu scandal với các nữ minh tinh. Đội ngũ quản lý phía Giang Ý Duy thì ngay lập tức đứng ra phủ nhận chuyện này, nói rằng việc hai người đi cùng một chuyến bay chỉ là trùng hợp, trước đó họ hoàn toàn không hay biết.

Ba ngày sau, sản phẩm game do Giang Ý Duy làm người đại diện tổ chức buổi họp báo, các tờ báo lớn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đã rục rịch chuẩn bị từ sớm.

Trong phòng nghỉ của hội trường.

Giang Ý Duy ngồi trước gương trang điểm, đang tiến hành những bước trang điểm cuối cùng. Thợ trang điểm đội lên đầu cô ta một chiếc mũ màu tím khoa trương. Qua gương, có thể nhìn thấy cả một đám phóng viên đứng chực bên ngoài.

Người quản lý ngồi bên cạnh cô ta, chỉ về phía đám người đó và nói: “Cô phóng viên nhỏ của Dịch Suru, cô ta chính là người tung ra tin tức giữa chị và Ân Thiếu Trinh.”

Giang Ý Duy nhìn qua, cánh cửa thủy tinh của phòng nghỉ đã được xử lý đặc biệt, người bên ngoài không thấy được bên trong. Sắc mặt Giang Ý Duy hơi cứng lại: “Sản phẩm game này vốn dĩ thuộc quyền quản lý của Dịch Suru. Nếu đã là phóng viên 'nhà mình' thì nên có sự chăm sóc đặc biệt.”

Người quản lý hiểu ý cô ta, mỉm cười đứng dậy: “Vâng!”

Chữ Đồng chen chúc trong đám đồng nghiệp, đang đợi Giang Ý Duy ra ngoài, lộ mặt một lần thì một nhân viên duy trì trật tự bất ngờ tới bên cạnh cô: “Người của Dịch Suru phải không?”

“Vâng.”

“Mời đi theo tôi, sau khi tổ chức xong buổi họp báo, chúng tôi sẽ sắp xếp buổi phỏng vấn riêng ọi người.”

Nghe thấy mấy lời này, mấy người mắt sáng rực lên, vội vàng đi theo người nhân viên.

Chữ Đồng và đồng nghiệp được đưa vào trong một gian phòng nghỉ: “Xin đợi một lát, quản lý của cô Giang sẽ đến ngay thôi.”

“Vâng, cảm ơn!”

Buổi họp báo rất ngắn, chỉ khoảng mười mấy phút là kết thúc. Phần là những câu hỏi liên quan đến đời sống riêng tư của Giang Ý Duy đều bị trả lời qua loa bằng hai chữ 'cảm ơn'.

Chữ Đồng ngồi trên chiếc ghế trong phòng nghỉ. Cô gơ tay lên nhìn đồng hồ. Các phóng viên bên ngoài đã ra về hết cả. Một phóng viên ngồi bên xoa xoa bụng: “Đói chết mất! Còn phải đợi tới khi nào?”

“Không phải định lừa chúng ta đấy chứ?”

Một người khác tiếp lời: “Chắc là không chứ, sản phẩm game mà Giang Ý Duy làm đại diện đầu sao cũng là của Dịch Suru, phần tài liệu đầu tiên này vốn dĩ nên giữ lại cho chúng ta.”

“Anh đừng có quên người tung tin đồn giữa cô ta và Ân Thiếu Trinh ra ngoài cũng chính là Dịch Suru chúng ta.”

Chữ Đồng đứng dậy, đi một vòng trong phòng nghỉ. Ngoài cửa có tiếng bước chân vọng tới. Người quản lý của Giang Ý Duy, Triệu Hợp, xách theo một chiếc túi, rặng rờ đi vào: “Thật ngại quá, xin lỗi mọi người, Ý Duy vẫn đang tẩy trang, sẽ xong ngay thôi. Nào nào, cũng hơn một giờ rồi, các bạn mau ăn com trưa đi.”

Hai cô gái đứng dậy, nói thẳng: “Cảm ơn cô.”

Triệu Hợp lấy com hộp trong túi ra, lần lượt phát ọi người. Tới lượt Chữ Đồng, cô ta mò mẫm trong chiếc túi không, nét mặt tỏ vẻ ái ngại: “Ngại quá, com hộp không đủ.”

Chữ Đồng mỉm cười, lắc đầu: “Không sao đâu, tôi không đói.”

Triệu Hợp đi rồi, Chữ Đồng đứng dựa vào cửa. Cứ chốc chốc cô lại xem giờ, trong lòng cho dù cũng đã đoán ra điều gì đó nhưng cũng không thể đi. Chỉ ít đợi ở đây vẫn còn có một ít cơ hội kiếm được tin.

Lại hơn nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua. Kết quả hỏi thăm là Giang Ý Duy đang chụp ảnh, vẫn phải đợi.

Chữ Đồng đói đến nỗi dạ dày cồn cào, hai đồng nghiệp thì đang ngồi một bên nghịch điện thoại. Cô đi tới một góc tường, mở chiếc balo nhỏ luôn mang theo người, lấy ra mấy gói lương khô bên trong.

Qua tấm kính thủy tinh, thế giới bên ngoài ủa vào tầm mắt, cả một mảng xám xịt.

Chữ Đồng tựa trán lên tường, xé vỏ ra, sau đó ăn từng miếng một.

Giản Trì Hoài đi ngang qua hành lang ấy, ban đầu chỉ nhìn thoáng qua, khi thấy một bóng vô cùng quen thuộc bèn bất giác dừng bước. Anh nhìn thấy Chữ Đồng đứng dựa bên tường như một đứa trẻ bị phạt. Lương khô chắc là khó nuốt lắm, trong tay cô không có nước. Mỗi lần cô nuốt xuống, anh lại khẽ nhú mày.

Giản Trì Hoài dứt một tay vào túi quần, tiến gần thêm một bước.

Chữ Đồng đưa tay lau miệng, hít sâu một hơi. Hai người cách nhau gần đến vậy, mỗi một biểu cảm trên gương mặt cô, mỗi một vẻ ảm ức đều len lỏi vào lòng Giản Trì Hoài một cách rõ ràng và sâu đậm, khiến anh không hề lưỡng lự. Cảm giác ấy giống như có một chiếc dùi nhọn hoắt bất chấp tất cả mọi đớn đau để khoan sâu vào trái tim anh.

Giang Ý Duy chụp ảnh xong, quay về phòng nghỉ, bất ngờ nhìn thấy Giản Trì Hoài ngồi trong.

Cô ta bảo trợ lý ra ngoài trước. Khi trong phòng không còn ai, cô ta mới đi về phía Giản Trì Hoài: “Anh Tứ! Sao anh lại ở đây?”

Giang Ý Duy thấy Giản Trì Hoài thất thần nhìn ra ngoài thì cũng phóng tầm mắt qua, thấy Chữ Đồng đứng dựa vách tường đang mơn mõi chờ đợi.

Giang Ý Duy đi đến trước gương trang điểm, tự tẩy trang: “Đó là phóng viên của Dịch Sưu các anh.”

“Em hành hạ cô ấy như vậy, cẩn thận cô ấy cho em biết tay đấy.”

“Em lại phải sợ một cô phóng viên tép riu sao?” Giang Ý Duy tháo bộ tóc giả xuống, lau đi lớp son bên khóe môi, đôi mắt xinh đẹp ánh lên một vẻ kiêu kỳ: “Cô ta đáng bị nhận một bài học. Trong cái vòng luẩn quẩn này, không phải tin tức của ai cũng tung ra được đâu.”

Ngón tay mảnh dẻ của Giản Trì Hoài chống lên cằm, ngồi yên lặng, vừa bướng bỉnh lại xa cách. Ánh mắt anh tuy không còn nhìn Chữ Đồng nhưng hình như luôn bị cái bóng quật cường đó hấp dẫn.

“Em biết đã bước vào ngành này thì không nên đắc tội quá nhiều người, nhất là đám phóng viên.” Giang Ý Duy xoay ghế lại, mỉm cười nhìn Giản Trì Hoài: “Nhưng sau lưng em còn có Ân Thiệu Trình... còn có anh. Cô ta thì sao? Cô ta có ai đây?”

Nói xong mấy lời này, Giang Ý Duy gờ tay tháo lớp mi giả nhưng bỗng nghe thấy một giọng nói mạnh mẽ vọng tới: “Nếu anh nói... có anh che chở cho cô ấy thì sao?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Không được để con bé khóc

Tay của Giang Ý Duy chợt run lên, mí mắt vừa bị kéo ra giờ vô cùng đau đớn. Cô ta kinh ngạc nhìn Giản Trì Hoài, thấy ánh mắt của người đàn ông cũng đang chăm chú hướng về phía mình.

Giản Trì Hoài khác với Ân Thiệu Trình. Người đàn ông này ngoài mặt thì điềm đạm nhưng tận trong cốt tủy toát ra một sự lạnh lùng và sắc bén khiến người ta rất khó đối phó. Nhiều lúc, anh chỉ ngồi im ở đó nhưng ánh mắt anh nhìn đối phương lại lạnh lẽo như một con rắn độc.

Giang Ý Duy miễn cưỡng nhếch khóe môi: “Cứ là nhân viên của anh Tứ thì anh sẽ bảo vệ vậy sao?”

“Đừng gọi anh là anh Tứ, anh và em không thân thiết đến vậy.”

Gương mặt xinh đẹp của người con gái bỗng cứng đờ nhưng cô ta cũng không quá dễ bực, chỉ cười tự giễu cợt: “Em tưởng em cũng có thể như Lệ Đề, có may mắn được gọi anh như vậy.”

Giản Trì Hoài gờ tay lên, khẽ hờ hững chỉ về phía Chữ Đồng: “Lát nữa em ra ngoài để cô ấy phóng vấn riêng.”

“Gi cơ?” Lần này thì Giang Ý Duy không giấu nổi vẻ sùng sốt nữa: “Lát nữa em còn phải vội tới đoàn phim, anh biết mà.”

“Anh sẽ gọi điện thoại cho đạo diễn Minh. Em chỉnh trang lại đi, đừng để cô ấy đợi quá lâu.”

“Anh Tứ! Rốt cuộc anh và cô ta có quan hệ gì?” Nói xong câu này, Giang Ý Duy mới bổ sung thêm nửa câu nữa: “Em gọi quen rồi, nhất thời chưa sửa được.”

“Em không cần quan tâm mấy chuyện này. Em chỉ cần nhớ kỹ, em gây khó dễ cho cô ấy tức là gây khó dễ với anh. Nếu làm lớn chuyện lên, cả Ân Thiệu Trình cũng không bảo vệ được em đâu. Giang Ý Duy! Em không muốn quay về thời kỳ đóng mấy vai phụ đấy chứ?”

Người con gái khẽ cắn môi, quay người tẩy trang rồi đứng lên: “Được rồi, em qua đó!”

Giang Ý Duy tới phòng nghỉ theo lời dặn. Đám Chữ Đồng đương nhiên rất vui. Giản Trì Hoài nhìn thấy Chữ Đồng tươi cười rạng rỡ, viết tắt cả những câu định hỏi lên một tờ giấy. Cô cười là anh cũng cười theo.

Sự căng thẳng nơi khóe môi người đàn ông đã nhẹ nhàng dần ra. Anh đứng dậy rời đi.

Giang Ý Duy ngồi xuống sofa, nhìn mấy người đối diện: “Chỉ là một buổi phỏng vấn riêng thôi mà, không cần nhiều người như vậy, một người là được rồi.”

Chữ Đồng đánh mắt sang hai người bên cạnh: “Hai người ra ngoài trước đi.”

Họ đi ra khỏi phòng nghỉ, cửa vừa mới đóng, Chữ Đồng liền nghe thấy Giang Ý Duy ở đối diện lên tiếng: “Thật ra cô nhầm rồi, tôi và Ân Thiếu Trình thật sự không có quan hệ gì. Hôm bị chụp trộm, có lẽ cô đã nhìn thấy tôi ở cùng với Giản Trì Hoài, vì sao không tiết lộ chuyện này?”

“Sức ảnh hưởng của anh ấy không lớn như Ân Thiếu Trình.”

Nghe tới đây, Giang Ý Duy bỗng bật cười. Thân phận ngầm của Giản Trì Hoài giấu cũng kỹ đấy chứ: “Thế ư?” Cô ta thả lỏng nửa người trên, dựa hẳn xuống sofa: “Cô nên thử xem, chưa biết chừng lại có được một thông tin còn kinh thiên động địa hơn.”

“Cô Giang, tôi nói cho cô nghe chủ đề của buổi phỏng vấn riêng lần này nhé?”

“Cô phóng viên, thật ra tôi và Giản Trì Hoài mới có gian tình...”

Chữ Đồng ngược mắt lên, bình thần đối diện với người phụ nữ trước mặt. Giang Ý Duy mới được debut* hai năm, vậy mà bây giờ đã được xuất hiện trên những tạp chí đỉnh cao nhất của giới giải trí. Ngoại trừ sự xuất sắc, nổi trội của bản thân cô ta ra đương nhiên không thể không liên quan tới đại gia chống lưng phía sau.

*Debut: Lần đầu tiên một nghệ sỹ xuất hiện trước công chúng.

“Cô Giang, đừng có tùy tiện nói bừa trước mặt một phóng viên. Nếu tôi mà coi là thật, cô sẽ gặp rắc rối đó.”

Giang Ý Duy chợt nhớ lại thái độ ban nãy của Giản Trì Hoài, khẽ cười: “Cô trông tôi có giống đang đùa cợt với cô không?”

“Vậy được.” Chữ Đồng rướn người với lấy balô, lấy từ bên trong ra một cây bút ghi âm, bật nút: “Đầu tiên có Ân Thiếu Trình, sau đó lại có Giản Trì Hoài. Mấy tin tức kiểu này thú vị hơn mấy buổi phỏng vấn giả tạo nhiều. Cô Giang, mời cô nói!”

Thấy cô như vậy, sắc mặt Giang Ý Duy có phần khó coi. Đôi môi được thoa son cẩn thận của cô ta mím lại rất chặt. Chữ Đồng hơi nheo mắt lại, đương nhiên cũng biết chừng mực. Cô cầm cuốn tập bên cạnh lên: “Cô Giang, cảm ơn cô đã dành thời gian cho buổi phỏng vấn này của tôi, chúng ta bắt đầu được rồi chứ?”

Phỏng vấn xong quay về nhà cũng vẫn chưa muộn lắm. Chữ Đồng đỗ xe cẩn thận, từ xa đã nhìn thấy Giản Trì Hoài ngồi dưới chiếc ô che nắng trong vườn. Tâm trạng cô hứng khởi vô cùng, sai bước đi tới.

“Chiều này anh không có tiết à?”

“Ừm.” Người đàn ông cầm cuốn sách trong tay, đầu cũng không ngẩng lên.

Chữ Đồng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, thường thì anh không hay công kích lắm. Cô ngồi thẳng xuống trước mặt Giản Trì Hoài, chống tay lên cằm: “Anh đoán xem hôm nay em đã làm gì?”

“Em thì còn làm được việc gì?” Giản Trì Hoài bày ra vẻ mặt không thêm quan tâm: “Theo đuôi ngôi sao nào đó 'vụng trộm'? Hay là chụp lén minh tinh nào lên giường với fan hâm mộ?”

Ợ.

Chữ Đồng tròn tròn mắt: “Anh ăn nói đừng có chua cay vậy.”

Giản Trì Hoài gấp cuốn sách lại: “Chính em bảo tôi đoán mà.”

“Thật ra, hôm nay em đã phỏng vấn Giang Ý Duy, ngạc nhiên chưa?”

“Cô ấy không bóp chết em à?”

Chữ Đồng liếc xéo anh: “Anh tưởng ai cũng thù dai như anh à?”

Giản Trì Hoài lắc đầu: “Tôi nghĩ, nào cô ấy chắc chắn bị gi rồi.” Nói xong, người đàn ông định đứng dậy.

“Này!” Chữ Đồng gọi anh lại: “Tối nay chúng ta tự nấu cơm ăn đi?”

“Một cuộc phỏng vấn thôi mà, em có cần vui đến mức này không?”

“Dĩ nhiên rồi, tin độc quyền mà!”

Giản Trì Hoài nhìn Chữ Đồng như suy nghĩ gì đó. Cô bị anh nhìn chăm chú tới nỗi mắt tự nhiên, giờ tay sờ lên mặt mình: “Sao lại nhìn em như vậy?”

Anh không trả lời, chỉ là lần đầu tiên anh nhận ra, đối với một số người, hóa ra niềm vui chỉ đơn giản như vậy.

Hai người một trước một sau đi vào trong nhà. Chữ Đồng còn chưa kịp tháo giày đã nhận được điện thoại của Tường Linh Thực.

Giản Trì Hoài thấy Chữ Đồng không đi vào theo, vô thức quay người, lại thấy Chữ Đồng chuẩn bị ra ngoài: “Em đi đâu vậy?”

“À, mẹ bảo em qua đó một chuyến, nói là Lệ Đề muốn gặp em.”

“Không cần phải đi, không phải em nói muốn nấu com sao?”

Chữ Đồng thất gọn ghề một bên dây giày còn lại: “Mẹ nói rồi, em nhất định phải tới.”

Giản Trì Hoài thật ra ít nhiều cũng đã đoán được tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì: “Được, tôi về nhà cùng em.”

Tới nhà họ Giản, Tường Linh Thực đang ngồi trong phòng khách. Thấy hai người họ, bà ta bèn chỉ tay lên gác: “Tính khí con bé này càng ngày càng tệ, hai đứa lên gác đi!”

Chữ Đồng hơi do dự. Cô biết Giản Lệ Đề không ưa cô lắm, càng không biết cô ấy vội vã gọi mình tới làm gì.

Giản Trì Hoài không cất bước mà tự mình ngồi xuống sofa: “Nếu em muốn tới thì tự em lên đi. Nhớ kỹ, chuyện gì cũng phải chiều theo ý nó, tuyệt đối không được chọc giận nó, càng không được để nó khóc.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Cung chiều

Nửa tiếng sau.

“Á!!!”

Một tiếng hét chói tai vọng từ trên gác xuống. Giản Trì Hoài gần như lập tức vứt tờ tạp chí trong tay xuống, cái bóng dài ngoằng vượt qua mặt Tường Linh Thực, cấp tốc lao lên gác.

Anh đẩy cửa phòng ra, Giản Lệ Đề co ro dưới đất, Chữ Đồng đứng trước chiếc gương trang điểm gần đó, thấy Giản Trì Hoài đi vào lập tức há hốc miệng định giải thích: “Em cũng không biết...”

“Anh, em đau, đau lưng.” Giản Lệ Đề tức tức khóc, tay chống bên hông. Giản Trì Hoài sải bước tới trước, ngồi xuống trước mặt em gái: “Có chuyện gì vậy?”

“Chị dâu đẩy em, chị ta đẩy em!”

“Em không có!” Chữ Đồng lên tiếng phản bác.

Một tay Giản Trì Hoài đỡ giữa hông Giản Lệ Đề, tay kia nắm chặt bả vai con bé: “Sao lại va vào đây? Đứng dậy nào, anh gọi bác sỹ tới.”

Chữ Đồng thấy mình phải chịu sự ám ức này, dĩ nhiên không thoải mái. Cô bàng hoàng tỉnh lại từ con chấn động ban nãy, đi tới sau lưng Giản Trì Hoài: “Em không đẩy nó, nó cũng không va vào đâu cả...”

“Anh, em đau.” Giản Lệ Đề giờ tay níu chặt lấy vạt áo trước của người đàn ông, nước mắt càng lúc càng giàn giụa.

Giản Trì Hoài mím chặt hai môi, đưa tay nhẹ nhàng bế con bé lên, quay người nhìn Chữ Đồng đứng trước mặt mình bằng ánh mắt giá lạnh đến đáng sợ: “Tránh ra!”

Trên dưới trong nhà họ Giản ai nấy đều hoảng hốt, quỳnh quáng hết cả.

Bác sỹ gia đình cũng đã được mời tới. Chữ Đồng đứng đợi ngoài cửa phòng Giản Lệ Đề như một tội nhân. Giản Trì Hoài đã nói rồi, con bé mà không sao thì mọi chuyện còn dễ thương lượng, nó mà có mệnh hệ gì thì cô cũng toi đời.

Sau một hồi chật vật, mọi người từ trong phòng đi ra. Tường Linh Thực lại hiếm có dịp không quờ trách Chữ Đồng. Bà ta quay sang nói với con trai: “Tối nay hai đứa ở lại đây đi. Mẹ và bố con buổi tối còn một bữa tiệc.”

Giản Trì Hoài gật đầu.

Chữ Đồng nghe tới đây chợt thờ phào. Tường Linh Thực còn có tâm trạng đi ra ngoài tức là Giản Lệ Đề chắc chắn không có gì đáng ngại.

Nó vốn dĩ chẳng làm sao cả, chỉ vờ vịt thôi.

Giản Trì Hoài vút cô lại, đi xuống nhà dùng bữa tối, cũng chẳng gọi cô.

Chữ Đồng đứng ngoài cửa một lúc, xác định xung quanh không còn ai nữa mới quay người đi vào phòng của Giản Lệ Đề.

Con bé nằm ngửa trên giường, thấy cô đi vào bèn đắc ý xoay người lại: “Bị anh tôi mắng rồi chứ gì?”

“Em đóng kịch chẳng giống gì cả, diễn xuất quá tệ.”

Giản Lệ Đề nghe thấy vậy tức đến đỏ mặt tía tai. Chữ Đồng coi như đã giẫm đúng vào nỗi đau của nó, từ nhỏ nó đã thích được làm ngôi sao: “Chị thì hiểu cái gì, đồ 'chó săn' thôi tha!”

Chữ Đồng nhìn xung quanh, nhắm đúng vào bàn trang điểm ở gần cửa ra vào. Cô đi qua đó, nhanh chóng kéo cái bàn cho nó chặn cửa lại.

“Này, chị làm gì thế hả!”

Chữ Đồng quay lưng về phía Giản Lệ Đề, bật camera của đi động rồi đặt bên cạnh một chậu điều lan tươi tốt. Cô quay người nhìn con bé, bước lại gần từng bước một: “Nào, em tiếp tục đóng kịch đi!”

“Tôi đóng kịch đấy, sao nào? Dù sao thì anh tôi đã tin rồi, còn nữa, vừa nãy tôi đã cảnh cáo chị rồi, đừng có ăn hiếp chị Ý Duyệt.”

“Em ngồi dậy khỏi giường cho chị.”

Giản Lệ Đề từ nhỏ được chiều chuộng thành hư, đương nhiên không chịu nghe lời: “Tôi không ngồi!”

“Thế thì tôi nay em đừng hòng được ăn cơm.”

“Đây là nhà tôi, chị thật sự tưởng rằng anh trai tôi cưới chị vì anh ấy yêu chị sao?”

Chữ Đồng vòng về phía đuôi giường, đến bên cạnh nó, cô giờ tay định kéo Giản Lệ Đề: “Em tự đi nói rõ ràng với anh em đi.”

“Tôi không, cứu mạng...”

Chữ Đồng còn lâu mới mắc bẫy nó: “Đừng tưởng em hết ầm lên là chị sẽ sợ em.”

Hai tay cô giữ chặt cổ áo Giản Lệ Đề, con bé rõ ràng đã hết hồn vì hành động này: “Chị... Chị định làm gì?”

Chữ Đồng dùng sức, nửa người Giản Lệ Đề bị xách lên rồi bị cô ném thẳng xuống đất. Nó sợ đến tái mét mặt mày: “Anh! Cứu em với! Anh ơi!” Thấy Giản Trì Hoài không thể lập tức xuất hiện, Giản Lệ Đề dùng hai tay giữ chặt cổ tay Chữ Đồng: “Chị quá dã man, chị có giáo dục không hả, chị không phải phụ nữ, á...”

“Hết nữa đi!”

Chữ Đồng nhắc mạnh nó lên: “Nhìn đi, chẳng phải em vẫn đứng đàng hoàng được hay sao?”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Chữ Đồng, mau mở cửa ra!”

Là tiếng của Giản Trì Hoài.

“Anh ơi, em bị hại chết rồi, anh mau cứu em.”

Chữ Đồng liếc xéo Giản Lệ Đề: “Em đứng nghiêm chỉnh cho chị!”

Bộ dạng nghiêm khắc của cô quả thực đã làm kinh động Giản Lệ Đề. Con bé run rẩy đứng thẳng hai chân. Chữ Đồng buông cổ áo nó ra rồi lùi sau hai bước.

Ngoài cửa vọng vào tiếng mở khóa, nhưng cửa bị chặn đằng sau, sự nhần nại của Giản Trì Hoài chẳng mấy chốc đã hết sạch: “Mở cửa!”

Chữ Đồng rào bước tới, kéo bàn trang điểm ra. Khi cô mở cửa ra, Giản Trì Hoài lao vút vào như một con gió. Giản Lệ Đề hoàn hồn trở lại, ngã vật ra

giường: “Anh ơi...”

Chữ Đồng lấy lại di động, đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài: “Anh mặc kệ nó đi, nó vờ vịt đấy...”

“Em ra ngoài.” Giản Trì Hoài ngắt lời cô không một chút khách khí.

Chữ Đồng ra khỏi phòng, đi xuống nhà. Một lúc sau mới thấy Giản Trì Hoài đi xuống.

Anh không nói tiếng nào, ngồi xuống sofa. Chữ Đồng đứng dậy, xích lại gần anh, rồi rút di động ra tìm đoạn clip: “Em nói cho anh hay, Lê Đề giả vờ đó, em không hề đấy nó.”

Giản Trì Hoài thu lại ánh mắt đang nhìn chăm chăm cái tivi rồi bình tĩnh quay về phía cô. Chữ Đồng tưởng anh lại định nói cô, vội vàng tìm chứng cứ, ai ngờ, trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm giòn tan: “Tôi biết.”

Chữ Đồng ngờ ngàng, nhìn thẳng vào Giản Trì Hoài: “Anh biết?”

“Phải.”

“Vậy anh vẫn còn mặc cho nó làm thế?”

“Vì sao không được?”

Bộ dạng thản nhiên như không của anh cùng ánh mắt anh nhìn cô giống như đang có ý nói cô chuyện bé xé ra to.

Chữ Đồng nắm chặt chiếc di động trong lòng bàn tay, khó giấu nổi kích động: “Rõ ràng anh biết nó đóng kịch vậy mà vẫn để em chịu tội thay, lại còn hung dữ với em!”

Mấy chữ cuối cùng cô gần như gào lên. Giản Trì Hoài hơi nheo mắt lại. Anh luôn điềm nhiên như vậy nhưng chỉ một câu nói đã khiến người ta ghen chết: “Nhưng em làm cho nó khóc tức là em sai.”

“Em...” Chữ Đồng á khẩu, tức phát điên: “Chính vì nó thấy em tung tin đồn của Giang Ý Duy nên mới trả đũa thay cô ta.”

“Thế nên, ngọn nguồn vẫn từ em mà ra, Lê Đề không hề sai.”

Chữ Đồng há hốc miệng: “Phi!...”

*Tiếng nhỏ nước bọt.

“Em nhỏ thêm cái nữa xem!”

“Sao, anh định cắn em à?”

“Đồ không có giáo dục.”

Chữ Đồng thật sự xù lông lên: “Câu này của anh còn kinh khủng hơn chữ người ta đó. Giản Trì Hoài! Anh mới là 'đồ' thì có!”

Cô tức giận, cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, mặt đỏ bừng bừng, đến cả hai bên thái dương cũng nổi gân xanh, nhưng Giản Trì Hoài vẫn bình thản, vẫn vô cùng tao nhã: “Bất luận em có chấp nhận hay không, tôi cũng chỉ có một đứa em gái này thôi, tôi cứ nuông chiều nó đấy. Nếu chúng ta đã lấy nhau thì em cũng nên như vậy, thậm chí em còn phải chiều nó như chiều con gái vậy.”

“Còn lâu!”

Giản Trì Hoài cũng hết kiên nhẫn: “Đã không muốn thì em đi đi.”

“Đi thì đi!”

Nhưng Chữ Đồng của giờ phút này không nghĩ sâu được thêm một chút. Thật ra điều này hoàn toàn có thể chứng tỏ, một khi được làm người con gái trong lòng Giản Trì Hoài là sẽ có thể được anh cưng chiều đến vô pháp vô thiên, lên trời xuống đất cũng chiều, không phải sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Không giống vợ chồng

Chữ Đồng đi ra ngoài hai bước, đôi dép lê bằng bông giẫm lên nền đá thủy tinh có thể soi gương, một lớp ánh sáng giá lạnh phản chiếu sắc mặt có phần nhợt nhạt của cô. Giản Trì Hoài ngược mắt ngắm chuẩn về phía bóng lưng cô, rõ ràng là Chữ Đồng vẫn chưa quen với vai trò con dâu của nhà họ Giản.

Anh cụp mắt xuống, cất giọng không nóng không lạnh: “Ngày chúng ta làm đám cưới, chẳng phải em cũng từng chạy ra ngoài sao?”

Cô dừng bước. Lúc trước vội vàng làm giấy đăng ký kết hôn với Giản Trì Hoài, Chữ Đồng hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý. Đêm tân hôn khi ấy, đúng là cô đã chạy về nhà nhưng cuối cùng vẫn bị mẹ bắt đi tới nhà họ Giản.

Chữ Đồng tức giận trong lòng, như một quả bóng da xì hơi. Cô quay lại hai bước: “Em không làm sai, em tuyệt đối sẽ không chiều nó một cách vô tổ chức vô kỷ luật.”

Giản Trì Hoài ngược lên. Chiếc áo sơ mi trắng của anh ôm trọn vóc dáng rắn chắc, cương tráng, nơi cổ tay áo được xấn lên điểm xuyết bởi chiếc khuy măng séc đá quý màu đỏ rượu vang chói mắt. Anh tinh tế đã quen, cũng cực kỳ giỏi nhẫn nhịn, chưa bao giờ dễ dàng để lộ tính khí nóng nảy và phần nộ. Nhưng cho dù là vậy, cả những người thân quen hay không thân quen với anh đều biết, Giản Trì Hoài tuyệt đối không phải mẫu người ôn hòa, hiền lành. Anh không thể hiện ra ngoài đơn thuần chỉ vì sự nguy hiểm được ẩn giấu quá sâu bên trong. Che giấu hoàn hảo mới có thể khiến người ta không thể đề phòng.

Chữ Đồng đã mấy lần chịu thiệt thòi rồi.

Ngón tay người đàn ông gõ nhẹ mấy cái lên đầu gối: “Tính cách đứa em gái này của tôi... tôi hiểu nhất, nó đối xử với em như vậy chắc chắn vì thấy hai chúng ta chẳng giống vợ chồng chút nào.”

“Chúng ta...” Chữ Đồng hơi ngừng lại một chút: “... vốn là vợ chồng.”

“Đi ăn cơm đi.” Giản Trì Hoài đột ngột đổi giọng.

Chữ Đồng vốn đã đói cồn cào nên ăn bữa tối cũng rất tốc độ. Cô quay đầu thấy Giản Trì Hoài đứng dậy đi lên gác, có lẽ là đang đợi cô: “Nào, về phòng!”

Cô đi theo sau anh tới trước cửa căn phòng sát bên cạnh phòng Giản Lệ Đề, vừa hay cửa phòng đang mở, con bé hai tay ôm lấy eo, yếu đuối dựa vào cánh cửa: “Anh Tứ! Eo em đau!”

Bình thường nó đều gọi anh là 'anh trai'. Giản Trì Hoài nhìn em gái mình một cái: “Anh Tứ cái gì chứ, em là em ruột của anh.”

“Thế thì anh cũng không được để chị ta gọi!”

Chữ Đồng nghĩ bụng, cô đã đắc tội nó chỗ nào kia chứ? Đón được ánh mắt của Giản Lệ Đề, cô tiến sát Giản Trì Hoài hơn một chút, ép giọng ra vừa nũng nịu vừa dịu ngọt: “Anh Tứ! Anh Tứ!”

Giản Trì Hoài bỗng cảm thấy một nơi nào đó thất lại, quay nhìn Chữ Đồng bằng ánh mắt quái lạ. Dẫu biết cô đang giả vờ giả vịt nhưng giọng nói hờn dỗi đặc biệt đó như một bàn tay nhỏ không xương phủ lên nơi mềm mại nhất của anh, quả thật là dễ chịu tới nỗi anh gần như không đỡ nổi.

Giản Trì Hoài giờ tay đẩy cửa ra rồi nói với cô em gái đứng cách mấy bước chân bên ngoài: “Tối nay anh và chị dâu em ngủ ở đây, nghe lời bác sỹ Triệu, nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, anh giờ tay đẩy bả vai Chữ Đồng một cái, rồi cùng cô đi vào trong phòng.

Chữ Đồng nhìn xung quanh phòng, còn chưa kịp ngắm kỹ cách bài trí ở đây đã bị anh giữ chặt eo rồi nhấc lên. Cánh tay người đàn ông mạnh mẽ, khỏe khoắn. Hai chân cô lơ lửng trên không, cô hét lên thất thanh: “A, anh làm gì...”

Giản Trì Hoài bế cô tới trước một chiếc bàn, sau khi lấy cánh tay gạt đồ đi anh mới đặt Chữ Đồng xuống, để cô quay người lại, đối diện với mình, hai bàn tay ngay lập tức đỡ lấy đôi chân cô, để cô ngồi lên mép bàn.

Một loạt động tác ấy gần như xảy ra liên tục. Tiếng hét hoảng hốt kế tiếp của Chữ Đồng bị giấu giữa hai bờ môi. Cô nghĩ, một gương mặt khác này của Giản Trì Hoài e rằng chỉ có người phụ nữ nào từng ở riêng với anh mới có 'vinh hạnh' chứng kiến.

Nụ hôn của anh ngang tàng, tùy tiện, động tác tay gần như là hung hãn. Miệng Chữ Đồng đau đớn vì nụ hôn ấy, cánh tay cô chặn trước ngực Giản Trì Hoài, chỉ có thể nhân lúc sơ hở để phát ra những thanh âm yếu ớt và bất lực: “Đau, nhẹ thôi!”

Nụ hôn của Giản Trì Hoài in hằn lên khóe môi, cảm rồi du ngoạn xuống tận cổ cô. Chữ Đồng sao chịu nổi sự công kích đó, cả người tựa như chiếc kẹo bông căng phồng, lơ lửng mất hết lý trí.

“Gọi tôi là anh Tứ lần nữa đi.”

Cô mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt Giản Trì Hoài gần trong gang tấc. Trên đôi môi người đàn ông dính lớp son môi của cô, cả cơ thể toát ra một sự gọi

cầm chết người. Anh dụ dỗ cô, chỉ muốn cô lên tiếng một lần nữa. Hai tay anh đặt bên chân Chữ Đồng, khoe môi như đóa hoa đào kiều mi, từng đóa từng đóa giờ bùng nổ: “Gọi một tiếng đi!”

Ngoài cửa vọng tới thanh âm 'phá hồng chuyện vui' của Giản Lệ Đề.

“Em gái anh!” Chữ Đồng thốt lên rồi lại cảm thấy hơi buồn cười. Giản Trì Hoài dúi dúi gương mặt cô. Giản Lệ Đề gọi thêm mấy tiếng nữa thấy bên trong không có ai đáp lời đành bỏ cuộc.

Cả người Chữ Đồng rút lại phía sau, hai chân bắt giắc trượt xuống, Giản Trì Hoài dùng đầu gối đỡ lấy cô. Anh giờ hai ngón tay nắm lấy cầm cô, ngón tay cái nhẹ nhàng sờ sờ khuôn cằm xinh đẹp của Chữ Đồng, ngữ khí thẳng thắn, trực tiếp: “Tôi muốn em!”

Cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, tròn tròn mắt: “Đây... Đây là ở nhà.”

“Tôi đã muốn em thì ở đâu cũng được.”

Dứt lời, anh rướn người lên định hôn tiếp.

Di động trong túi Chữ Đồng vang lên rất không đúng lúc. Cô run lên như nhận được 'đặc ân', thò tay về phía chiếc túi. Nhưng ngón tay cô còn chưa thâm nhập vào trong đã bị Giản Trì Hoài giữ chặt: “Đừng mất tập trung!”

“Đây là số công việc của em, chắc chắn là có việc.”

Giản Trì Hoài dựa vào trán cô. Sống mũi anh rất thẳng, hai người thân mật, áp sát, lúc nói chuyện môi cũng có thể chạm vào nhau: “Vây cũng mặc kệ. Kể nào giờ này còn dám sắp xếp công việc cho em, tôi sẽ khiến kẻ đó từ nay về sau đi quét đường!”

Chữ Đồng đương nhiên sẽ không coi là thật. Chiếc di động trong túi kêu hết lần này tới lần khác chắc chắn là có chuyện gấp. Cô khẽ cử động đội chân. Giản Trì Hoài cúi xuống, nhìn thấy động tác này như có chút trêu chọc ác ý. Anh khẽ mím môi lại: “Hôn tôi đi, tôi sẽ để em nhận điện thoại.”

Chữ Đồng cũng không muốn mất thời gian, ghé sát hôn chụt một cái.

Giản Trì Hoài quả thật đã buông lỏng hơn một chút. Chữ Đồng vội vàng nghe máy: “Alô!”

“Chữ Đồng à, Đào Tinh Kỳ chết rồi!”

Chữ Đồng sững sờ tới nỗi trái tim đột ngột ngừng đập, bên tai vang lên những tiếng ù ù: “Đào... Ý cô là, nghệ sỹ của Tinh Quang, Đào Tinh Kỳ?”

“Ngoài cô ta ra còn ai vào đây nữa. Mau tới đi, tin tức nóng hổi!”

Giản Trì Hoài nhìn thấy người trong lòng mình để lộ gương mặt thẳng thốt. Cô khẽ ngước lên, tất cả mọi động tác dường như đều chậm lại. Ở khoảng cách gần như thế này, anh lập tức nhìn thấy chút ươn ướt trong đôi mắt mờ mịt của cô...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Giáo viên nhân dân, không yêu nhân dân

Giản Trì Hoài chưa từng thấy Chữ Đồng như vậy bao giờ. Anh đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cô: “Sao vậy?”

“Có một mình mình vừa chết.”

Anh không tỏ ra quá kinh ngạc: “Trên thế giới này, ngày nào cũng có người chết.”

“Em phải nhanh chóng qua đó.” Chữ Đồng nhảy từ trên bàn xuống, dáng người cao lớn của Giản Trì Hoài chắn trước mặt cô: “Không được đi!”

“Quan hệ của cô ấy và em rất tốt, cho dù không phải vì tin tức, em cũng phải đến tiễn cô ấy đoạn đường cuối cùng.” Chữ Đồng nói với vẻ khó khăn, thanh âm không ngăn nổi sự run rẩy. Cô cũng tưởng rằng, tối nay cô và Giản Trì Hoài sẽ 'chín muồi', trở thành vợ chồng thật sự. Cô bước lên trước, mũi chân đã chạm vào đôi giày da của người đàn ông. Chữ Đồng dang hai tay, ôm chặt lấy anh ở phía trước. Nhiệt độ cơ thể của Giản Trì Hoài truyền tới lòng bàn tay cô qua lớp áo mỏng trên người anh, nỗi sợ hãi bao quanh cơ thể như được một bàn tay vô hình đang chậm chậm kéo đi...

Ôm một lúc lâu, không khí vốn đang lưu động giờ ngừng lại, rốt cuộc vẫn cảm thấy quá đột ngột, Chữ Đồng buông tay ra.

Còn Giản Tri Hoài, lần đầu tiên gương mặt nhìn miếng thịt tới tận miệng cứ thế bay đi mất.

Chiếc taxi lao đi vun vút, chẳng mấy chốc đã tới khu nhà nơi Đào Tinh Kỳ xảy ra chuyện.

Đồng nghiệp đứng ngoài cửa đón cô, lúc ấy bảo vệ mới cho vào.

Hai người vừa đi, đồng nghiệp đi bên, Trương Lê, nói rõ với cô tình hình chung: “Một tiếng đồng hồ trước, mẹ của Đào Tinh Kỳ tới đây mới phát hiện cô ấy không trụ được nữa. Trên tủ đầu giường có một mảnh giấy nói rằng hy vọng cô là người đầu tiên đưa tin cô ấy qua đời.”

Bước chân vội vã của Chữ Đồng chậm lại: “Nói vậy là cô ấy tự sát?”

“Lúc tôi tới đây, xe cấp cứu còn chưa tới, là cắt tay.”

Chữ Đồng và Trương Lê nhanh chóng tới tầng lầu nơi Đào Tinh Kỳ xảy ra chuyện. Cửa lớn còn chưa kịp đóng, bên trong người đã đi hết, trong phòng khách có thể nhìn thấy những vết máu chảy dài. Trương Lê khẽ kéo vạt áo Chữ Đồng: “Chúng ta tới bệnh viện đi.”

Cô dờ dẫm gật đầu.

Trong số rất nhiều các ngôi sao mà Chữ Đồng từng tiếp xúc, Đào Tinh Kỳ chắc chắn là người ôn hòa nhất, khiêm tốn nhất. Mỗi lần có buổi họp báo hay sự kiện gì đó, cô ấy đều chăm chút rất chu toàn, bảo quản lý chuẩn bị đầy đủ đồ ăn, hoa quả, cho dù là phóng viên đến muộn hay về sớm cũng đều được phát một phần.

Còn quan hệ riêng giữa Chữ Đồng và cô ấy quả thực rất tốt. Lúc Đào Tinh Kỳ mới nổi, một loạt các bài báo chính diện đều do Chữ Đồng viết, thế nên cô ấy mới nghĩ tới chuyện trước khi chết dành nguồn tin có giá trị nhất của mình cho Chữ Đồng.

Tới bệnh viện, chẳng có cái gọi là kỳ tích xuất hiện.

Đào Tinh Kỳ đã được xác định tử vong từ lúc phát hiện.

Tin tức về Đào Tinh Kỳ, Dịch Suru đúng là đã nắm được ưu thế lớn nhất. Trương Lê thậm chí còn chụp được cảnh Đào Tinh Kỳ được khiêng ra bằng cáng cứu thương.

Bổng chốc, các trang mạng, kênh thông tin lớn, bao gồm cả kênh tin tức trên tivi đều là Đào Tinh Kỳ.

Khi nhận được điện thoại của người quản lý của Đào Tinh Kỳ, Chữ Đồng ra ngoài ngay lập tức.

Hai người ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê tại trung tâm thành phố. Người quản lý đẩy một chiếc túi xách tay về phía Chữ Đồng: “Đây là đồ Đào Tinh Kỳ để ở chỗ tôi, dặn tôi mang cho cô.”

“Chuyện khi nào vậy?”

Người quản lý hai tay cầm chặt chiếc cốc sứ trắng, nhìn ra ngoài cửa bằng ánh mắt vô hồn: “Hôm qua.”

Chữ Đồng kéo khóa ra. Thứ đập vào mắt đầu tiên là một chiếc thẻ ra vào và một chiếc chìa khóa treo trên đó. Cô rút chiếc thẻ ra, nhìn thấy một dòng chữ nhỏ được in vàng bên trên: Triệu Dương Tân Thành.

Một sự kinh ngạc không thể giấu nổi tràn ra ánh mắt. Khu nhà này chẳng phải là nơi ở của Ân Thiếu Trình, lần trước cô theo đuôi Giang Ý Duy đã tới đây sao? Chữ Đồng khẽ nắm chặt tay lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía người quản lý: “Đào Tinh Kỳ... quen biết Ân Thiếu Trình ư?”

Người quản lý cũng đáp lại ánh mắt của cô, trong đó hiện rõ một sự thiếu tin tưởng: “Chắc là có quen. Ân Thiếu Trình... ha, trong cái ngành này, phàm là những người ưa nhìn một chút, có ai hấn ta không muốn?”

Chữ Đồng lật chiếc túi trong tay ra, nhìn thấy một chiếc USB và một tập tài liệu.

Cô cầm tập tài liệu lên. Người quản lý liếc xéo: “Đừng xem nữa. Vốn dĩ đã xác nhận được làm nữ chính, vậy mà lại bị Giang Ý Duy cướp mất.”

Chữ Đồng dường như đã nắm rõ được đầu đuôi câu chuyện. Lúc ngồi lên xe, cô thừ người ra rất lâu không khởi động. Cô có thể đoán được mối quan hệ giữa Giang Ý Duy và Ân Thiếu Trình, thế còn Giản Tri Hoài thì sao? Giữa anh và Giang Ý Duy lại có quan hệ gì?

Ngày hôm sau, Giản Tri Hoài chỉ dạy nửa buổi. Về tới Bán Đảo Hào Môn, ăn cơm trưa xong, anh ngồi xuống sofa phòng khách, từ xa đã thấy một chiếc xe đi vào biệt thự.

Giang Ý Duy đeo kính râm, Triệu Hợp ngồi ghé lái quay đầu: “Mấy hôm nay em vốn dĩ đã làm xong tạo hình album mới cho chị, không ngờ lại xảy ra cơ sự này. Cô Đào Tinh Kỳ này quả thật chết không phải lúc.”

Giang Ý Duy cầm tờ tạp chí trên ghế lên, ánh mắt lướt qua gương mặt Đào Tinh Kỳ, cuối cùng dừng lại ở cái tên tác giả bé xíu: Chữ Đồng. Cô ta ném tờ báo đi: “Em về trước đi, không cần đợi chị.”

Đi vào phòng khách, Giang Ý Duy cởi bỏ giày cao gót, nhìn thấy một đôi dép lê kiểu nữ đặt ở đó, cô ta không suy nghĩ gì, cứ thế đi vào.

Qua cửa ra vào, cô ta không dám đi nhanh, cứ cảm thấy phía trước là mảnh thú nhưng cô ta không thể dừng bước. Đi tới sofa, lúc này Giang Ý Duy mới ngẩng lên: “Anh Tứ!”

“Làm sao em biết anh ở đây?”

“Em hỏi Lệ Đề mấy lần nó mới nói với em.”

Giản Trì Hoài bình tĩnh lật tờ báo trong tay: “Có chuyện ư?”

“Anh Tứ! Anh giúp em đi, chuyện của Đào Tinh Kỳ càng bí mớ càng âm ỉ. Cứ đà này mấy chuyện trước đây của em e là cũng không giấu được nữa. Em xin anh đấy...”

“Đã bao lâu rồi anh không nhìn thấy cái biểu cảm hoang mang này của em? Sợ gì chứ, chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ qua đời, có thể bói ra chuyện gì?” Giản Trì Hoài không ngẩng đầu lên, ngữ khí thậm chí còn cực kỳ ôn hòa.

“Không phải vậy đâu, bây giờ các tờ báo lớn đều đang suy đoán vì sao Đào Tinh Kỳ tự sát...”

Căn phòng yên ắng, chỉ có tiếng nói của người phụ nữ. Chừ Đồng đỗ xe xong, ngần ngừ đi vào trong nhà. Tới cửa chuẩn bị thay giày, cô mới phát hiện đôi dép lê mình thường mang không thấy đâu nữa, thay vào đó là một đôi giày cao gót khảm đá màu đỏ rực vang.

Trong phòng mơ hồ có tiếng nói vọng lại.

Giang Ý Duy thấy Giản Trì Hoài không có động tĩnh gì, yét hầu cô ta khẽ lẩn, nuốt xuống mọi ám ức, đứng dậy rồi từ từ quỳ xuống cho tới khi đầu gối chạm đất. Cô ta giơ cánh tay lên, đặt bàn tay lên mặt giày của Giản Trì Hoài: “Anh Tứ! Lần đầu tiên em cầu xin anh chính là với bộ dạng này. Bao năm nay, em chưa từng phản bội anh, em luôn ghi nhớ rõ bổn phận của mình...”

Chừ Đồng dè dặt đi qua giá trang trí chạm trổ hình hoa, cảnh bên trong cũng vừa hay đập vào mắt cô một cách hoàn chỉnh. Cô còn tưởng mình hoa mắt, vội vàng giơ tay lên dụi dụi nhưng như vậy chỉ càng thêm rõ nét. Đích thực là một ngôi sao hạng A ngày thường kiêu ngạo vênh vác giờ lại đang khúm núm quỳ trước mặt chồng cô.

Giản Trì Hoài rõ ràng không nhìn thấy Chừ Đồng, chỉ thấy sắc mặt anh hung dữ, từng đường nét tuyệt đẹp trở nên mơ hồ dưới ánh nắng, cả cơ thể toát lên một vẻ tàn ác, điên cuồng. Anh bất ngờ giơ tờ báo trong tay lên, đập thẳng vào Giang Ý Duy.

Không lệch phân nào mà trúng ngay vào mặt Giang Ý Duy, hết như vừa cho cô ta một cái bạt tai trời giáng. Những tờ poster kẹp ở giữa là tả roi xuống, cũng khiến cho sự rõ nét trong đôi mắt Chừ Đồng trở nên mong lung. Ánh mắt Giản Trì Hoài nghiêm nghị, ngữ khí cứng rắn tới mức tựa hồ có thể đâm chết người bất kỳ lúc nào: “Bổn phận! Đừng tưởng tôi không biết cô đã ngấm ngấm bảo Lệ Đề làm thay cô bao nhiêu chuyện!”

Chừ Đồng vô thức lùi lại, giơ tay lên bịt chặt miệng. Không bình thường, rất không bình thường. Chồng của cô là giáo viên nhân dân cơ mà!

~

~*Lâm nhâm: Mình là mình chưa hiểu lắm cái ôm của chị Chừ Đồngss

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Làm sinh viên của anh

Giang Ý Duy cứ thế gương mặt đón đòn ấy của Giản Trì Hoài, không trốn, không né, nửa bên má bỗng chốc ửng đỏ.

Giản Trì Hoài nhạy cảm phát hiện ra điều gì đó, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chừ Đồng đứng gần đó đang tròn mắt sùng sốt. Sắc mặt anh rõ ràng đã bình tĩnh hơn, nói với Giang Ý Duy ở trước mặt: “Đứng dậy đi!”

Việc đã tới nước này, Chừ Đồng cũng không đứng được ra đó nữa. Giang Ý Duy nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân vọng lại, vô thức quay đầu. Sau khi nhìn rõ người ấy, đôi mắt cô ta ngập tràn vẻ thảng thốt.

“Hai người?” Chừ Đồng chỉ vào hai người họ.

Bờ môi đang mím chặt của Giản Trì Hoài hơi mở ra: “Cô về trước đi!”

Ở ngay trước mặt Chừ Đồng, Giang Ý Duy đương nhiên không tiện nói thêm gì nữa. Cô ta cố gắng dùng tay che đi vết đỏ ửng trên mặt, ánh mắt chú ý

tới đôi chân trần của Chữ Đồng. Cô ta ngằm che giấu sự chán chường của mình, cầm túi lên, quay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa truyền tới tiếng đóng sập, Giản Trì Hoài cũng nhìn xuống mu bàn chân Chữ Đồng: “Em không biết phải đi dép à?”

“Dép của em bị người ta đi mất rồi.”

“Nói cứ như em chỉ có một đôi dép vậy.”

Chữ Đồng cúi xuống thu dọn đám lộn xộn bên cạnh chân anh, bây giờ không phải lúc bận khoản chuyện giày dép: “Giang Ý Duy tìm anh làm gì vậy?”

“Không có gì!” Giản Trì Hoài đáp nhẹ tênh.

Chữ Đồng đặt tờ tạp chí lên bàn uống nước. Cô ngồi sát bên cạnh Giản Trì Hoài, nhìn chăm chú từng phân trên gương mặt người đàn ông, đến cả phần má hơi nghiêng ngược chiều ánh sáng cũng không bỏ qua. Giản Trì Hoài giờ ngón tay búng mạnh vào má cô.

“Ai da!” Chữ Đồng đau đón vội vàng ôm má, không dè được sự nghi hoặc trong lòng xuống, phải hỏi: “Giản Trì Hoài, anh chỉ là một giảng viên thôi, vì sao Giang Ý Duy lại như vậy? Cô ta là một ngôi sao, trong mắt người ngoài cũng có một thân phận cao quý, còn chúng ta chỉ là những người dân bình thường thôi mà.”

Nghe được bốn chữ ‘người dân bình thường’, Giản Trì Hoài lặng lẽ ngược mắt lên. Bà xã đã giải thích giúp anh như vậy rồi, đương nhiên anh phải tiếp tục đóng kịch cho đạt: “Cô ta tới tìm tôi là muốn thông qua tôi nhờ bố tôi giúp đỡ.”

“Bố ư? Chẳng phải bố kinh doanh bất động sản sao?”

“Nhưng đầu sao ông cũng có nhiều mối quan hệ, cũng từng tài trợ cho không ít công ty văn hóa. Những lúc quan trọng, đánh tiếng một chút cũng được.”

Chữ Đồng sốt sắng truy hỏi: “Đánh tiếng gì cơ?”

“Không biết.”

“Làm gì có chuyện anh không biết chứ?”

“Cô ta cậy Lê Đề quý mình, luôn được nước lấn tới, tôi không định giúp cô ta.” Con người u tối của Giản Trì Hoài nhìn sang Chữ Đồng bên cạnh: “Huống hồ, tôi chỉ là một giảng viên đại học, chuyện của giới giải trí, tôi không quản nổi.”

Thật sự là như vậy sao?

Chữ Đồng cóc tin.

Lần đầu tiên gặp mặt, Giản Trì Hoài đã nói mình là giảng viên nhưng địa điểm anh giảng dạy Chữ Đồng chưa tới bao giờ, ai mà biết được rốt cuộc anh đang làm gì. Cô quay người nhìn ra ngoài ô cửa sổ sát sàn, Giang Ý Duy đang vội vã rời đi. Chữ Đồng thu ánh mắt lại, quay về người đàn ông trước mặt.

Giản Trì Hoài khẽ nhướn mày, rạng ngời, tươi sáng, tựa hồ với người thô bạo khi nãy là hai người hoàn toàn khác biệt. Chữ Đồng giả vờ nghiêm túc lật giờ tờ tạp chí trong tay nhưng trong lòng thì lại có một dự định khác.

Giang Ý Duy rời khỏi Bán Đảo Hào Môn, cả người không khác gì vừa thoát ra khỏi một màn kinh hoàng. Cô ta cuống quýt lấy di động trong túi ra, gọi vào một số.

Chưa đầy ba giây sau, đầu kia điện thoại đã vọng tới một giọng nữ véo von: “Alô, chị Ý Duy à!”

“Lê Đề, chị vừa từ chỗ anh Tứ về.”

“Anh ấy đã đồng ý giúp chị chưa?”

Giang Ý Duy khó khăn cất lời: “Vẫn chưa.”

“Chị Ý Duy, chị đừng sốt ruột. Để em nói với anh ấy, anh ấy nghe lời em nhất.”

“Lê Đề, cảm ơn em!” Giang Ý Duy quay đầu nhìn ngôi biệt thự cách đó không xa, ngữ khí đầy vẻ do thám: “Trước đây chẳng phải em vẫn không chịu nói chị dâu của em là ai sao? Ban nãy chị bắt gặp ở Bán Đảo Hào Môn rồi. Cô ta nói cô ta là phóng viên, tên Chữ Đồng, đúng không?”

“Á! Hai người gặp nhau rồi sao?” Giản Lê Đề ngưng ngừng thừa nhận: “Xin lỗi chị nhé, anh trai em và gia đình em đều không cho phép em nói bừa. Kỳ thực lần trước lúc chị ta viết bài báo nói xấu chị, em đã dạy cho chị ta một bài học rồi.”

Giang Ý Duy khẽ nhắm mắt lại, một lúc sau lại chậm chậm mở ra. Cô ta nói linh tinh với Giản Lê Đề mấy câu rồi mượn cớ có việc để cúp máy.

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài đi dạy như mọi ngày, Chữ Đồng lẻ mề, nói là hôm nay có buổi phỏng vấn, không phải đi ngay.

Xe của Giản Tri Hoài đi qua Giang Âm Đông, chạy một mạch tới cửa đại học thành phố. Bảo vệ thấy có giấy thông hành, đương nhiên sẽ cho qua. Giản Tri Hoài đi chậm lại, hứng thú chăm chú nhìn vào trong gương chiếu hậu.

Mặc cho Chữ Đồng ba hoa rằng tài theo đuôi của mình đã đạt đến trình độ cao nhưng vẫn không lọt qua được đôi mắt của Giản Tri Hoài. Anh vậy gọi bảo vệ, khi đối phương cúi xuống bèn nhỏ tiếng dặn dò: “Chiếc xe biển 749 đằng sau kia, cho qua.”

“Vâng.”

Chữ Đồng tưởng rằng trường học thì sẽ kiểm tra rất ngặt nghèo, không ngờ mới đó cô đã trà trộn vào được.

Cô nhìn quanh ngó quất trong vườn trường, thực sự không lần được phương hướng, đành giữ hai sinh viên nữ lại hỏi đường: “Thật ngại quá, xin hỏi hôm nay tiết của giáo sư Giản, Giản Tri Hoài, học ở đâu vậy?”

“Cô ở trường ngoài trà trộn vào đây phải không?”

“Hả?” Chữ Đồng bị vạch mặt, vội vàng phủ nhận: “Không phải.”

“Vớ vẩn, số sinh viên nữ bên ngoài muốn tới học ké đã sắp phá cả tường của trường chúng tôi ra rồi. Muốn vào học tiết của giáo sư Giản là phải đeo thẻ đây. Cô có không?” Nói rồi, cô ta còn đưa đưa chiếc thẻ trước ngực mình.

Chữ Đồng trầm nghĩ, ai thêm chứ. Cô chỉ muốn tới xác nhận xem có phải Giản Tri Hoài thật sự dạy ở trường này không thôi.

“Mau lên, chúng ta đi thôi, sắp muộn rồi, lát nữa thầy Giản sẽ điểm danh đấy!”

Một người khác kéo cánh tay cô sinh viên kia, đi về phía một giảng đường bậc thang ở gần đó.

Chữ Đồng thấy vậy, vội vàng đi theo.

Cô mò được vào trong. Ôi chao, toàn đầu là đầu, gần như chẳng còn chỗ nữa. Chữ Đồng chọn một chỗ sát góc ở dãy cuối cùng, còn trầm nghĩ lát nữa sau khi xác nhận Giản Tri Hoài lên lớp ở đây, cô sẽ lên chuồn ra ngoài.

Bên ngoài vọng vào tiếng chuông báo vào giờ đã lâu không được nghe. Chữ Đồng thả tóc xuống cho che hết mặt. Cô liếc nhìn thấy một cái bóng quen thuộc đi từ cửa sau vào. Bóng dáng cao lớn của Giản Tri Hoài được bao trọn bởi những tia nắng chen nhau chiếu vào qua cánh cửa nhỏ xiu. Anh đứng đó một lúc, ánh mắt yên lặng lướt qua đám đông.

Chữ Đồng không dám chắc có phải anh đã nhìn thấy mình không, nhưng nghĩ bụng chỗ này tới hơn hai trăm người, mắt anh không tinh đến mức đó chứ?

Nhưng bên tai cô chợt nghe thấy tiếng lạch cạch, ngay sau đó một cô bạn bên cạnh thốt lên kinh ngạc.

“Sao lại khóa cửa? Trước giờ lên lớp có bao giờ làm vậy đâu?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Giáo sư Giản, chỗ nào cũng đẹp

Khỏe môi Giản Tri Hoài thấp thoáng một nụ cười. Anh xuyên qua đám đông, đi thẳng lên bục giảng.

Anh bắt đầu điểm danh nhưng vì số lượng quá nhiều, không thể nào điểm danh toàn bộ nên chỉ chọn một lớp bất kỳ như thường lệ.

Điểm danh xong mới chính thức vào bài. Chữ Đồng nhìn thấy Giản Tri Hoài cảm thức trở, anh mặc chiếc sơ mi trắng và quần Âu đen giản dị nhất, đường nét của chiếc quần thẳng tắp, mạnh mẽ, quả thật là tràn đầy năng lượng. Những thuật ngữ chuyên ngành mà anh nói Chữ Đồng hoàn toàn không hiểu. Giản Tri Hoài chiếu một bản vẽ mặt phẳng tương tự như một hình vuông ma thuật cấp 12 lên màn hình lớn. Những màu sắc rực rỡ khiến người ta hoa cả mắt, bên trên còn có những ký tự, chữ số khác nhau. Giản Tri Hoài gõ chiếc thước trở lên màn hình: “Yêu cầu của tôi rất đơn giản, trả lại nguyên dạng, sau đó vẽ ra bản vẽ kết cấu, bản vẽ tiết diện cùng với đáp án chính xác của công thức tương ứng.”*

~ *Tớ nghĩ ở đây muốn nói đến việc tương tự như giải một ma trận cấp 12.

~Chữ Đồng nghe đến nỗi thái dương giật lên đau đớn, sao giống như đang xem trực tiếp chương trình “Super Brain”* quá vậy?

*Super Brain (Não bộ mạnh nhất) là phiên bản Trung Quốc của chương trình Superhim của Đức do đài Giang Tô phát sóng.

Bạn nữ bên cạnh thì thầm với bạn mình: “Ông thầy biến thái này, lại bắt đầu huênh hoang trí tuệ hơn người của mình rồi đây.”

“Bây giờ cho các em hai mươi phút để quan sát.”

Chữ Đồng bút rút*, cô chỉ muốn nói, cô đi được chưa? Đến cả hình vuông ma thuật cấp 1 cơ bản nhất, đơn giản nhất, cô còn chẳng đưa về nguyên dạng được nữa là.

~ *Hành động của Chữ Đồng chính là hình minh họa của chương này, chạm hai đầu ngón tay vào nhau.

~Giản Trì Hoài chấp hai tay sau lưng, bước xuống bục giảng. Các sinh viên phía dưới bắt đầu giả vờ tính toán.

Chữ Đồng đặt hai tay lên bàn, đáng tiếc là tay cô trống không, đến cây bút cũng không có. Tiếng bước chân của Giản Trì Hoài mỗi lúc một gần, cô liếc mắt đã có thể nhìn thấy đôi chân dài thẳng tắp của người đàn ông. Anh không vượt qua hẳn mà đứng trên hành lang bên cạnh cô.

Một phút, rồi hai phút...

Chữ Đồng cảm thấy tứ chi dường như đang bị đóng băng trong không khí. Giản Trì Hoài đứng trên cao nhìn chằm chằm xuống bóng lưng của cô, rồi bắt ngờ cúi xuống, ghé sát vào gương mặt nhỏ của Chữ Đồng: “Em sinh viên này, em học tiết của tôi mà ngay cả giáo trình không mang, thế là thế nào?”

Vì đeo thêm thiết bị khuếch âm nên câu nói của Giản Trì Hoài vọng lại mấy lần trong giảng đường. Mấy sinh viên dãy trên đều quay đầu lại nhìn. Chữ Đồng ngậm chặt miệng. Mỗi ánh mắt nhìn cô như muốn nói chắc chắn là một sinh viên nữ ở đâu đó thêm muốn 'sắc đẹp' tới học ké đây mà.

Cô ngước lên, nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông. Cô thấy Giản Trì Hoài nhướn mày, sau khi đứng thẳng dậy bèn dùng cây thước trong tay chọc mấy cái vào lưng cô, thấy cô không có phản ứng gì, anh đành nói thẳng: “Em lên đây với tôi!”

Bên cạnh có tiếng rì rầm to nhỏ: “Thấy chưa, mấy người học ké không có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Cảm giác này thật là tuyệt, ai bảo bọn họ tranh hết cả chỗ đẹp.”

Chữ Đồng đứng dậy với vẻ không cam tâm tình nguyện, đi theo phía sau Giản Trì Hoài. Hai người một trước một sau đi lên bục giảng. Giản Trì Hoài gõ vào chân cô, tỏ ý bảo cô quay mặt xuống dưới. Phía dưới vang lên tiếng cười đùa, cô cũng chẳng cảm thấy mất mặt.

Giản Trì Hoài chống khuỷu tay lên mép bục, cả người đồ nghiêng, bày ra một vẻ lười biếng đầy gọi cảm: “Đối với những sinh viên thường xuyên tới học ké, tôi không có ý kiến gì. Con người luôn thích hướng tới những nơi cao quý và hoàn hảo, bản tính là vậy, không cần gượng ép.”

Chặc chặc, Chữ Đồng nghe mà nổi da gà khắp người, đúng là cái đồ sướng.

“Nhưng mà...” Giản Trì Hoài đổi giọng, ngữ khí trở nên nghiêm túc, đầy quyền uy: “Tôi tuyệt đối không thể khoan nhượng với những người đi học không mang theo giáo trình. Em đến đây tay không, vậy rốt cuộc em tới đây để xem cái gì?”

Đám sinh viên phía dưới đều đang xem trò vui. Chữ Đồng đầu mặt dày nhưng Giản Trì Hoài rõ ràng muốn cô khó xử. Xem tình hình này, trong chốc lát chắc chắn không tha ngay cho cô. Chữ Đồng rướn cổ lên: “Thưa thầy, em tới ngắm thầy ạ.”

“Ha ha...” Bên dưới lại rộ lên tràng cười.

Giản Trì Hoài không ngờ rằng cô lại trả lại như vậy, chiếc thước trong tay chốc chốc lại đập một cái vào lòng bàn tay: “Thế ư? Tôi có gì để ngắm.”

Chữ Đồng cong môi, tươi cười rạng rỡ, ánh mắt sáng rực, đảo đảo xung quanh rồi nháy mắt với Giản Trì Hoài: “Giáo sư Giản chỗ nào cũng đẹp, gương mặt tuấn tú, đáng người siêu chuẩn. À, quan trọng nhất là hình xăm của thầy cũng rất đẹp...”

“Ha ha ha ha...” Cả đám sinh viên cười ầm lên. Có cậu sinh viên chịu không nổi, còn đập bàn.

Gương mặt nghiêng của Giản Trì Hoài mờ mờ ảo ảo, bờ môi mỏng mím lại rất chặt. Chữ Đồng quan sát sắc mặt anh, thầm nghĩ liệu có phải anh sắp nhịn không nổi nữa không? Nếu mà ở nhà, anh đã xử lý cô từ lâu rồi, nhưng đây đâu sao cũng là ở trường học, lại còn bao nhiêu đóa hoa của Tổ quốc ngồi đây, chắc không đến mức động thủ thật chứ?

Anh dời ra trong khoảnh khắc. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài bật cười: “Em nữ sinh này thích tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác như vậy, em thích hợp đi làm 'chó săn'.”

Đây là chữ cô ư hay đang đâm chọc cô?

Cô không tỏ ra yếu thế: “Bảo cáo thầy, ước mơ tốt cùng của em chính là làm một... giỏi nhất...”*

~ *Tiếng Trung đảo bỏ ngữ lên trước nên chị Chữ Đồng nói giỏi nhất trước. Từ giỏi nhất nghĩa đen là 'trâu nhất', giống kiểu 'trâu bò' nhất.

~Giản Trì Hoài tiếp lời cô: “Hóa ra em muốn làm bò à? Bò đực hay bò cái?”

Cô bặm môi, không dám tiếp tục cãi với anh nữa. Một lúc sau, Chữ Đồng nhìn thấy Giản Trì Hoài tháo tai nghe Bluetooth xuống. Anh cất bước đi tới trước mặt cô. Vì sự chênh lệch khoảng cách nên khi anh nhìn cô không thể không sát lại gần. Chữ Đồng bất giác nín thở, hạ thấp giọng: “Anh... Anh làm gì vậy?”

“Chẳng phải em nói tôi chỗ nào cũng đẹp sao? Tôi đứng đây cho em ngắm chán thì thôi.”

Gò má Chữ Đồng ửng hồng, hơi thở hằm hạp. Cô vô thức lùi ra sau một bước, thật sự chịu không nổi bị anh nhìn sát kiểu này.

Giản Trì Hoài tiến tới, gõ vào đầu cô một cái: “Cái đầu to thế này mà bên trong toàn cỏ là cỏ. Tôi thấy em học hành bao năm vứt đi rồi.”

Chữ Đồng liếc mắt nhìn xuống dưới. Còn cứ tiếp tục mỗi người một câu kiểu này, sớm muộn gì cô cũng thua liếng xiếng. Cô vội xin hàng: “Thưa thầy, em biết sai rồi, em đi được chưa ạ?”

Giản Trì Hoài tới phía trước bực giảng: “Hết nửa tiếng rồi, có ai biết cách giải chưa?”

Bên dưới lặng ngắt như tờ, ai nấy đều cúi gằm.

Chữ Đồng thì đứng đó, 'tươi roi rói', nhìn thấy Giản Trì Hoài trang bị một đồng công thức, giải đề bài một cách hoàn hảo. Cô nhớ lại lời cô nữ sinh ban nãy nói: Ông thầy biến thái này, lại bắt đầu huênh hoang trí tuệ hơn người của mình rồi đây.

Giản Trì Hoài giảng rõ ràng xong, vứt cây bút trong tay đi, quét ánh mắt về phía Chữ Đồng: “Đã nhìn rõ chưa?”

Cô vội vàng gật đầu: “Nhìn rõ rồi ạ.”

“Được rồi, em giải lại lần nữa.”

Chữ Đồng tròn mắt, lát sau thất thểu đáp: “Em không biết ạ.”

“Em đi đi, về sau dựa vào cái IQ này thì đừng tới nghe giảng nữa, có nghe cũng vô dụng.”

Chữ Đồng động đậy chân. Hay rồi, coi như hôm nay cô đến đây là tự rước nhục vào thân.

Ra khỏi giảng đường, Chữ Đồng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng được nhìn thấy ánh nắng rồi. Người nào đó còn làm giáo sư kia chứ, bụng dạ thì đen tối, đen ngang với sói hoang rồi.

Lúc Chữ Đồng rời khỏi trường học, ánh mắt bất giác nhìn về phía gương chiếu hậu. Ngôi trường rộng lớn dần dần trở thành một chấm nhỏ trong mắt cô. Hôm nay tới coi như cũng có chút thành tích, dù gì cô cũng xác định được thân phận giáo viên của Giản Trì Hoài chắc chắn là thật.

Lái được nửa đường, Chữ Đồng chú ý tới chiếc túi mình để bên ghế lái phụ. Cô đỗ xe lại bên vệ đường, lấy chiếc USB bên trong ra rồi với lấy laptop.

Những bức ảnh bên trong được lần lượt mở ra. Nhìn từ góc độ này có lẽ được chụp trộm bằng một thợ ảnh chuyên nghiệp.

Bên trong toàn là những bức ảnh ôm ấp thân mật giữa Đào Tinh Kỳ và Ân Thiệu Trình. Sắc mặt Chữ Đồng sa sầm lại, càng lúc càng có thể khẳng định cái chết của Đào Tinh Kỳ không hề đơn giản.

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Một cái tát

Tính của Chữ Đồng trước giờ vẫn là nghĩ ra việc gì là làm ngay việc đấy.

Rời khỏi trường của Giản Trì Hoài, Chữ Đồng lái thẳng xe về hướng Triều Dương Tân Thành. Nếu những bức ảnh này cũng nhằm vào Ân Thiệu Trình, cô không tin không điều tra ra được gì đó.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa quán cafe đối diện tiểu khu, cafe bên tay đã nguội ngắt nhưng Chữ Đồng vẫn nhìn chăm chăm về phía trước không chớp mắt.

Ngon đèn đầu đường đã sáng lên trong im lặng khi mà hoàng hôn còn chưa hoàn toàn ngã về Tây. Một chiếc xe bất ngờ lao vút từ trong tiểu khu ra, đôi mắt Chữ Đồng cũng sáng rực lên, vội vàng khởi động xe, đuổi theo.

Sau khi vào đường quốc lộ, chiếc xe lại đi thẳng với tốc độ vừa phải. Chiếc xe sang màu đen với những đường cong rắn rỏi, xa hoa, cửa kính xung

quanh đều bị che khuất, không nhìn rõ được động tĩnh bên trong.

Giang Ý Duy ngồi ở ghế sau lật rèm lên, nhìn ra ngoài cửa. Cả người cô dựa ra sau ghế, đặt bàn tay phải lên mu bàn tay của người đàn ông bên cạnh: “Em cứ tưởng anh sẽ để em né tránh sóng gió.”

Người đàn ông cất giọng hồ hững, lật tay lại nắm lấy những ngón tay mảnh mai của cô, quay gương mặt điển trai về phía cô, mỉm cười nói: “Đi theo anh, em còn gì phải sợ chứ? Ở chỗ anh, không có câu chuyện 'tránh sóng gió'.”

Giang Ý Duy bắt giác cong môi lên, đang định nói gì đó thì anh đã quay đầu đi. Cô càng sát lại gần hơn một chút, mơn man gò má lên bả vai anh: “Thiếu Trình, em yêu anh.”

Cô cảm thấy thấp thòm trong lòng nhưng đợi chờ rất lâu vẫn chẳng đợi được một câu trả lời khiến cô mẫn nguyện. Thường ngày đi theo Ân Thiếu Trình, cô luôn phải ngước lên nhìn anh, thấp hèn và ti tiện nhưng thứ gọi là tình yêu trước giờ chẳng phải là việc bạn bỏ ra bao nhiêu thì sẽ nhận được bấy nhiêu.

Chiếc xe vòng qua con đường thương mại phía trước, Ân Thiếu Trình một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cô phóng viên kia có lai lịch thế nào? Cẩn chặt vậy sao!”

Giang Ý Duy định nói gì lại thôi. Chuyện của Giản Trì Hoài, cô không dám nói bừa, sợ rằng làm hỏng chuyện thì khó mà giải quyết được: “Nhiệt tình thái quá ấy mà, cô ta theo dõi em cũng phải chuyện ngày một ngày hai nữa.”

“Có cần tìm người xử lý không?”

Giang Ý Duy nhớ tới mối quan hệ giữa Chử Đồng và Giản Trì Hoài, chung quy cũng không dễ đắc tội: “Bỏ đi, đám 'chó săn' là thế mà, có đá cũng không văng đi được.”

Ân Thiếu Trình gõ nhẹ mấy cái vào một bên cửa kính xe: “Vậy thì cho cô ta một bài học nho nhỏ.”

Người đàn ông ngồi trên ghế lái phía trước khẽ đáp: “Dạ.”

Chử Đồng theo dõi hai tiếng đồng hồ mà chẳng có thu hoạch gì cụ thể, đành quay đầu trở về công ty.

Thái độ của tổng biên tập lại thân thiết với cô như trước đây: “Chuyện của Đào Tinh Kỳ có tiến triển mới không?”

“Trong tay em đúng là có chiếc USB do người quản lý của cô ấy đưa nhưng em vẫn chưa thể chắc chắn một trăm phần trăm giữa cô ấy và Ân Thiếu Trình có thật sự có chuyện gì hay không. Em sợ tung những bức ảnh này ra sẽ không hay cho Đào Tinh Kỳ.”

Tổng biên tập kéo ghế ngồi bên cạnh khuyên nhủ: “Đào Tinh Kỳ đã chết rồi, em còn lo lắng nhiều như vậy làm gì chứ? Bây giờ có biết bao nhiêu người đang chú ý vào chuyện này, đây là cơ hội của em.”

“Đợi thêm mấy ngày nữa đi ạ.”

Tổng biên tập thấy không khuyên được cô, sắc mặt kém đi đôi chút: “Bài báo hôm qua chị bảo em viết, viết xong chưa?”

“Rồi ạ, em sẽ đưa chị ngay.”

“Đưa cho Văn Thanh xem đi, dạo này chị đau đầu quá.”

Chử Đồng không chút hoài nghi, sau khi in bản thảo ra bèn đứng dậy đi về phía văn phòng gần đó. Tổng biên tập liếc nhìn chiếc túi xách của cô, lấy chiếc USB trong đó ra...

Chuyện ở công ty còn chưa giải quyết xong, Chử Đồng đã nhận được điện thoại ở nhà gọi tới.

Sạp hoa quả của bố mẹ mới mở chưa lâu. Họ thuê một sạp hàng ngay trước cửa tiểu khu, mấy hôm trước còn gọi điện nói với cô rằng việc làm ăn rất khá, sao hôm nay đã xảy ra chuyện này?

Chử Đồng lái xe vội vàng tới đó, từ xa đã nhìn thấy rất đông người tập trung trước sạp hoa quả. Cô tách đám người ra, nhìn vào bên trong. Dưới đất cực kỳ lộn xộn, trái cây vỡ nát ngăn cản bước chân của mấy người hóng chuyện. Quầy hàng lấp kính cũng bị đập tan nát. Chử Đồng cẩn thận đi vào trong: “Chuyện gì thế ạ?”

Lý Tịnh Hương ngồi sụp trước một đồng chuối nát, bố cô Chử Cát Bằng thì vò đầu: “Ai biết được, một đám người xông vào đây, chẳng nói chẳng rằng đã đập. Lúc cảnh sát tới thì bọn nó đã chạy sạch bách rồi.”

Cảnh tượng này cũng không thể thu dọn, đám người đứng hóng chuyện cũng tàn dần. Chử Cát Bằng đá trái dưa vàng bên cạnh ra: “Con gọi điện cho Trì Hoài đi.”

“Bảo anh ấy tới làm gì chứ?”

“Nó là con rết, xảy ra chuyện như thế này, nó không nên đến sao?”

“Con không gọi.” Chữ Đồng quay lưng lại. Bố gọi cuộc điện thoại này, chắc chắn là lại vòi tiền.

“Được, mày không gọi, tao gọi!”

Sau khi thu dọn tạm bộ số tiền trong quầy, cả nhà quay trở vào trong tiểu khu. Lý Tịnh Hương làm bữa tối dưới bếp. Không bao lâu sau, Chữ Cát Bằng nghe thấy tiếng chuông bèn ra mở cửa.

Chữ Đồng ngồi trên sofa ngẩng đầu lên nhìn. Quả nhiên là Giản Trì Hoài.

“Bố, bố gọi con tới gấp như vậy, có chuyện gì sao?” Giản Trì Hoài cũng không vòng vo.

Chữ Cát Bằng dẫn anh tới trước sofa: “Trì Hoài! Chuyện của cửa hàng hoa quả chắc là con cũng biết rồi, bố thật sự không còn cách nào khác...”

Chữ Đồng nghe vậy bất giác đau đầu. Cô đan hai tay vào nhau: “Bố à, chuyện này chỉ có thể trách chúng ta đen đủi. Huống hồ cảnh sát đã vào cuộc, sớm muộn cũng sẽ bắt được đám người sinh sự đó.”

Chữ Cát Bằng mới nói được một nửa đã bị cô cướp lời đương nhiên sẽ bất mãn. Ông nhìn Chữ Đồng, sau đó ánh mắt hướng thẳng về Giản Trì Hoài: “Cửa hàng hoa quả này, bố và mẹ con quả thực đã dồn tâm huyết để buôn bán, đồ bao nhiêu vốn liếng vào đó, bây giờ...”

Người đàn ông bên cạnh không nói một câu nhưng Chữ Đồng cảm thấy như có một lưỡi dao đang rạch đau da thịt mình, từng lớp từng lớp, tuy không rạch rách nát nhưng sắp không còn da nữa. Cô nhạy cảm ngẩng đầu nhìn Chữ Cát Bằng: “Bố, mười vạn lần trước đã đủ rồi, lẽ nào bố còn muốn nữa?”

Bị vạch trần thẳng thừng như vậy, thậm chí chẳng cho Chữ Cát Bằng một chút thể diện nào. Ông sa sầm mặt mày: “Hai đứa một đứa là con gái, một đứa là con rể, lẽ nào không nên sao?”

“Con là con gái bố, dĩ nhiên là nên, nhưng bây giờ con không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Giản Trì Hoài cũng chỉ có mấy đồng lương chết đói, anh ấy còn phải sống nữa.” Chữ Đồng phản bác không hề do dự.

Lý Tịnh Hương đứng trong bếp nghe thấy động tĩnh, vội vàng đi ra: “Trời ơi, đừng có cãi nhau. Hai bố con có chuyện gì từ từ nói.”

“Hừ, nếu Tịnh Tịnh còn sống, nó không vô lương tâm như thế này đâu. Ngày xưa để con gả về nhà họ Giản đó là giúp con một tay, cho con một... tốt như thế này.”

“Bố!” Lúc ấy, Giản Trì Hoài ngồi bên cạnh Chữ Đồng cuối cùng cũng lên tiếng, cũng vừa hay ngắt được tâm trạng kích động của Chữ Cát Bằng: “Tiền bố không đủ dùng cứ nói thẳng với con là được, không cần thông qua Chữ Đồng.” Nói xong, anh rút từ trong túi ra tờ chi phiếu, giao tay đưa.

Chữ Đồng nhìn qua, chắc chắn là anh đã chuẩn bị từ trước khi tới đây. Nên nói thế này, Chữ Cát Bằng vừa gọi điện thoại là Giản Trì Hoài đã biết ông hỏi xin tiền.

Cô mím chặt môi, không khác gì bị người ta tát một cái giữa chốn đông người. Chữ Cát Bằng đón lấy. Chữ Đồng nhanh chóng đứng dậy, giật lại tờ chi phiếu: “Bố, chỉ tốn thất một số thứ thôi mà, không cần quá nhiều tiền. Ngày mai, con sẽ đưa bố mấy ngàn còn dư trong thẻ của con.”

Vừa dứt lời, Chữ Đồng lập tức nghe thấy một tiếng tát giòn tan vọng vào tai, ngay sau đó là cảm giác đau đón tới từ gò má bỏng rát...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 15: Gạt nước mắt

“Áy, ông đánh nó làm gì chứ!” Bên tai vọng tới tiếng kêu thất thanh của Lý Tịnh Hương.

Dây thần kinh đau đớn của Chữ Đồng càng lúc càng yếu ớt, da mặt thì mỏng như vậy, sao chịu nổi cái tát trời giáng đó. Giản Trì Hoài rõ ràng cũng không ngờ Chữ Cát Bằng lại ra tay. Anh bình thần nhũn mày lại nhưng trong ánh mắt đã dâng lên một sự tức giận.

Chữ Cát Bằng khể cử động ngón tay, rồi ngồi phịch xuống sofa. Ông vò đầu bứt tai có vẻ khổ não: “Đồng Đồng, con cũng phải hiểu cho bố mẹ, bố mẹ muốn sống bằng sức lao động của mình, sau này...”

“Sống bằng sức lao động của mình, thế nên mới không ngừng hỏi xin tiền người ta ư?”

Câu nói này của Chữ Đồng rõ ràng một lần nữa chọc giận Chữ Cát Bằng: “Tao xin tiền nhà họ Giản, kiểu gì họ cũng đưa, mày chẳng hiểu gì cả.”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu. Ánh đèn trong phòng khách rõ ràng rất chói mắt, càng tôn lên gò má tái nhợt in dấu một bàn tay của Chử Đồng. Cô vẫn cố gắng tranh cãi: “Đúng, hiểu thuận với bố là lẽ đương nhiên. Nhưng bố à, sống bằng sức lao động của mình không phải như vậy đâu.”

Giản Trì Hoài vươn tay tới, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô, lấy lại tờ chi phiếu đã bị Chử Đồng vò nát, lật qua lật lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhưng cũng hờ hững như đang nhìn một tờ giấy trắng. Anh không giờ tay đưa cho Chử Cát Bằng mà vo viên rồi ném vào trong thùng rác bên cạnh: “Bố, chưa có ai dám đánh cô ấy trước mặt con đâu.”

Người đàn ông này ngồi đó, không nổi nóng như mưa bão kéo tới, cũng không trách cứ một cách điên cuồng. Thậm chí anh vẫn tao nhã như luôn sẵn sàng tham gia một buổi dạ tiệc. Nhưng chính sự ung dung này lại càng toát lên một sức mạnh anh che giấu đằng sau cùng một sự cao quý không cho phép người khác tùy ý dò xét.

Chử Cát Bằng cũng hơi ngơ ngẩn, chỉ biết ngồi đó không nói được gì.

Giản Trì Hoài đứng dậy kéo Chử Đồng. Cô chờ đợi đi theo anh ra tới cửa lớn, cứ thế cho tới khi bị anh 'nhét' vào trong ghế lái phụ.

Chử Đồng buồn bã ngồi đó, đôi mắt sưng vù, đau xót, nhớ tới nơi khó chịu, nước mắt vô cớ trào ra. Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa mới ra khỏi nhà thì trời đổ mưa, có điều không lớn lắm. Kính chắn gió phía trước đầy đặc một tầng nước. Nhìn thấy dáng vẻ của Chử Đồng, anh không kiểm soát được sự bức dọc trong lòng: “Không khá được!”

Chử Đồng sụt sùi, Giản Trì Hoài lấy một điều thuốc ra hút. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của người đàn ông, sự nghi hoặc trong lòng càng lúc càng nặng nề: “Bố mẹ em nói, trước khi chị em qua đời vì khám bệnh đã nợ nhà họ Giản một khoản tiền lớn. Nếu đã vậy thì đáng ra gia đình phải trả gia đình anh chứ, nhưng vì sao bố em toàn hùng hồn mở miệng xin tiền anh?”

Giản Trì Hoài hạ cửa kính xuống, ngón tay gầy gầy nhẹ tàn thuốc, con người u tối hướng về phía cô không chút né tránh: “Có thể ông ấy cảm thấy tôi đã ngủ với con gái ông ấy.”

“Không thể nào. Hơn nữa vừa rồi bố em cũng nói ông để em lấy anh là giúp em.”

“Em làm vợ tôi chẳng phải là phúc phận tu từ kiếp trước sao? Câu này của bố em không sai.”

Dấu tát trên gò má Chử Đồng vẫn chưa tan hết, lúc nói chuyện không tránh khỏi chạm vào. Nhớ lại dáng vẻ của Chử Cát Bằng khi nãy, ánh mắt cô một lần nữa tối đi. Không phải cô chưa từng bị bố đánh nhưng đó đều là chuyện lúc nhỏ. Cô dựa đầu vào cửa xe, nước mắt lại nohen ướt vành mắt: “Em nhớ chị quá.”

Giản Trì Hoài chợt nắm chặt bàn tay cầm thuốc: “Tình cảm của hai người rất tốt sao?”

“Đương nhiên rồi, chị còn thương em hơn cả bố mẹ nữa. Tội tận bây giờ em vẫn không dám tin, sao chị lại đột nhiên mắc bệnh nặng, mới chỉ có mấy tháng đã qua đời rồi.” Nói tới đây, Chử Đồng nghẹn lại, gần như không nói tiếp được nữa. Cô không muốn để Giản Trì Hoài nhìn thấy, bèn cúi đầu, không ngừng lấy mu bàn tay gạt nước mắt.

Yết hầu của Giản Trì Hoài lăn nhẹ. Thấy Chử Đồng như vậy, trong lòng anh bỗng nảy sinh một chút áy náy, nhưng đó là lựa chọn anh không thể không quyết định, dù gì cũng đã ỉnh lý do này, Giản Trì Hoài nhanh chóng cất kỹ những khó chịu trong lòng: “Được rồi, lau nước mắt đi!”

“Lúc đó chị em có một người bạn trai rất yêu thương chị ấy, nhưng sau khi chị ấy bị bệnh, anh ta chưa xuất hiện lần nào. Tới bây giờ em vẫn đang nghe ngóng. Em chỉ muốn xem xem, rốt cuộc anh ta là người thế nào...”

“Em chưa từng gặp anh ta?”

Chử Đồng khẽ lắc đầu: “Em chỉ nghe chị em hay nhắc đến.”

Giản Trì Hoài khẽ dựa qua, giờ tay ôm lấy bả vai cô: “Đừng khóc nữa, chẳng ra sao cả. Tôi đưa em đi ăn cơm.”

Hai mắt cô sưng đỏ, cả mũi cũng đỏ ửng. Giản Trì Hoài thấy cô vẫn còn sụt sịt: “Nuốt vào trong cho thôi!”

“Anh chưa nhìn thấy người ta khóc bao giờ à?”

“Chưa thấy ai khóc đến nồng nổi như em”

Khóe mắt Chử Đồng vẫn còn vương giọt lệ: “Giờ chứ, khóc còn phải có style à?”

“Bản thân em không biết khiêm nhường, sau này rồi còn phải khóc.”

“Anh có ý gì?”

Giản Trì Hoài đặt một tay lên vô lăng, ánh mắt sâu xa nhìn về phía trước: “Bố mẹ em không đắc tội với người nào, vậy thì khả năng duy nhất chính là em đắc tội.”

“Em?”

“Cái chết của Đào Tinh Kỳ, em đừng có đổ vấy lên Giang Ý Duy.”

Chữ Đồng nghe xong, ngồi thẳng dậy: “Chẳng phải anh nói, anh không can dự vào chuyện của cô ta sao?”

“Lệ Đề thích cô ta, không muốn mấy lời đồn đại gièm pha bên ngoài làm tổn thương cô ta. Tôi lại không muốn Lệ Đề buồn lòng, mà việc này cũng là tốt cho em.”

“Nếu Đào Tinh Kỳ thực sự có quan hệ với Ân Thiếu Trình thì Giang Ý Duy thực sự có thể xóa sạch liên quan tới cái chết của cô ấy sao?”

“Em mà còn tiếp tục điều tra việc này, không sợ Ân Thiếu Trình đối phó em à?” Giản Trì Hoài bất ngờ quay đầu lại, hai ngón tay vân vê cằm Chữ Đồng, kéo cô lại gần hơn.

“Em không sợ!”

“Được, nếu thật sự có ngày đó, em đừng có tìm tới tôi mà khóc.”

Trong không gian chật hẹp vọng tới tiếng chuông điện thoại. Giản Trì Hoài nắm chiếc di động trong lòng bàn tay. Chữ Đồng ở rất gần anh, vừa liếc đã nhìn thấy tên người gọi tới, là bố.

Nhưng Giản Trì Hoài không nhận máy. Dẫu sao cũng là người thân, có giận đấy nhưng cũng không đành lòng thấy ông bị người ta tâng lờ. Chữ Đồng hỏi thẳng: “Vì sao anh không nhận điện thoại của bố em?”

“Ông ấy đánh vợ tôi còn muốn tôi nhận điện thoại?” Ngữ khí của Giản Trì Hoài ngập tràn vẻ không vui. Anh là người như vậy. Người của anh, không ai được động vào, nhưng kể cả là người đã ở trong phe cánh của anh cũng phải nghe lời anh. Anh đã quen khống chế mọi thứ trong tầm tay, phụ nữ cũng vậy.

Giản Trì Hoài vừa nhìn, tình cảm đã rung động bèn ghé sát lại hôn lên cánh môi cô. Đây không phải nụ hôn đầu tiên của họ. Giản Trì Hoài luôn hòa trộn một cách tài tình giữa dịu dàng và bá đạo, có lúc thật sự không kiềm chế được tình cảm, ví dụ như bây giờ. Thấy cô khóc, thấy cô cười là anh lại không nhịn được...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Em không đụng vào cô ta, em sẽ không sao

Ngày hôm sau.

Chữ Đồng đang rộng hai tay, gần như chiếm hết hơn nửa chiếc giường. Cô đã nằm mơ, trong mơ cô đã 'ăn' giáo sư Giản.

Cô cười đến nổi vui chặt đầu vào trong gối. Lúc mới tỉnh dậy, mắt còn không muốn mở ra: “Ha ha, ha ha ha...”

Nhưng có những chuyện cũng chỉ dám làm trong mơ mà thôi. Cô mà thật sự có bản lĩnh đề giáo sư Giản nghiêm túc ra, vậy thì cô...

Những suy nghĩ linh tinh của Chữ Đồng bị cắt ngang không thương tiếc, cảm giác có người đang kéo cổ áo cô. Chữ Đồng cử động: “Làm gì vậy?”

Cô mở đôi mắt mơ màng, thứ xuất hiện trong con ngươi là một màn hình điện thoại được phóng to. Chữ Đồng ngồi bật dậy, ngẩn người ba giây, tầm mắt mới dần dần rõ nét. Mắt cô càng mở càng to. Giản Trì Hoài cắt điện thoại đi, đứng trước mặt cô, sắc mặt căng cứng.

Chữ Đồng xua tay: “Không phải em, không phải em tung đầu.”

“Tên tác giả trên này chính là em.”

“Em thật sự không biết. Đúng, em là người nhận ảnh, nhưng mà...”

Giản Trì Hoài rõ ràng không chút kiên nhẫn. Anh khoát tay, ngữ khí cực kỳ bức bối: “Đây là chuyện của riêng em. Nếu em thích gây phiền phức, tôi không cần.” Dứt lời, anh quay người đi ra khỏi phòng.

Chữ Đồng vớ lấy di động của mình. Tin trang nhất hôm nay của Dịch Sưu chính là những bức ảnh thân mật giữa Đào Tinh Kỳ và Ân Thiếu Trình. Cô ấn vào đường link kết nối. Giang Ý Duy không tránh khỏi bị cuốn vào chuyện này, thậm chí còn có bài báo nói trước khi debut cô ta từng phẫu thuật thẩm

mỹ, còn từng làm gái tiếp rượu.

Bình luận của fan mạng đã điên cuồng tăng lên con số mấy vạn.

“Trước đây Giang Ý Duy tên là Giang Tâm, sống ở tiểu khu chúng ta. Cô ta từng kết hôn, chồng cũ là một nông dân lên thành phố kiếm việc...”

“Đúng đúng, sau này cô ta có chút danh tiếng thì ly hôn, rồi được một con Ferrari đón đi...”

Chữ Đồng đau đầu tắt trang web đi. Cô xuống giường, đánh răng rửa mặt. Cô không cần nghĩ cũng biết, bài báo sáng nay nhất định là do tổng biên tập tung ra dưới danh nghĩa của cô, vì những tin tức về sau của Đào Tình Kỳ vẫn do cô theo đuổi, mà độ hot của Dịch Suru liên tiếp mấy ngày qua quả thực cũng đã bỏ xa Độc Già mấy con phố.

Thay xong quần áo đi xuống nhà, Giản Trì Hoài đang ngồi trước bàn ăn, trong tay cầm một tờ báo. Chữ Đồng kéo chiếc ghế bên cạnh anh ra: “Hôm nay anh có tiết không?”

Người đàn ông không hề trả lời cô. Chữ Đồng ăn một nhỏ nhưng thấy chẳng khác gì nhai nến: “Không phải em gây phiền phức. Em cũng muốn đưa những tin tức chân thực nhất...”

Giản Trì Hoài đặt tờ báo lên bàn, liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt: “Chữ Đồng, từ trước tới nay, tôi đối xử với em có thể nói là nuông chiều. Nhưng chuyện tôi bảo em đừng động vào, tốt nhất em chớ có dây.”

“Giang Ý Duy ư?”

“Phải.”

Chữ Đồng bỗng chốc cảm thấy trái tim như bị một viên đá sắc cửa một nhát, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra ung dung, nói: “Giản Trì Hoài, có phải anh yêu thầm cô ta không?”

Đáy mắt Giản Trì Hoài không chút xao động. Anh chỉ cười, không hiểu là thừa nhận hay là gì: “Em không đụng vào cô ta, em sẽ không sao, hiểu chứ?”

“Em không hiểu.”

Giản Trì Hoài đẩy ghế ra, cũng không nhìn cô thêm một cái, vơ lấy chìa khóa xe trên mặt bàn rồi sai bước rồi đi.

Đường dây Ân Thiệu Trình và Giang Ý Duy đã bám sát rồi, cô sẽ không dễ dàng buông bỏ, Chữ Đồng lái xe ra khỏi nhà với tinh thần có chút tự trào. Nếu không sao người ta lại gọi đám người các cô là 'chó săn'?

Phía Triều Dương Tân Thành từ lâu đã biến thành tổ của 'chó săn'. Chữ Đồng bèn thay đổi kế hoạch, ngồi đợi trước cửa một tiểu khu khác mà Ân Thiệu Trình hay qua lại.

Thật không ngờ, vừa bắt đầu chuẩn. Tầm khoảng 7 giờ tối, Chữ Đồng đang căn màn thầu khô trong xe cuối cùng cũng nhìn thấy xe của Ân Thiệu Trình ra ngoài. Tinh thần Chữ Đồng chấn động, vội vàng khởi động xe, bám theo.

Chiếc xe vẫn lái không nhanh không chậm. Chữ Đồng vừa cầm máy chụp ảnh vừa nắm vững tay lái. Cô không dám sơ suất, thế nên đi theo rất sát. Sau khi lái ra khỏi vòng đai ngoài, thấy lại sắp lên cầu vượt, Chữ Đồng nhìn biển chỉ đường. Xem ra tối nay Ân Thiệu Trình sẽ qua đêm ở bên ngoài.

Cô không kịp vui sướng, liếc mắt bất ngờ thấy bóng một chiếc xe đỏ. Cô vừa định tránh sang thì chiếc xe đã bị va chạm. Lực đập rất mạnh khiến cả người chao đảo, lắc lư, suýt nữa xuyên thẳng lên chiếc xe tải hạng nặng phía trên.

Chữ Đồng kinh hoàng đến độ mồ hôi chảy ra ròng ròng, vội vàng phanh gấp, nhưng không ngờ đuôi xe một lần nữa bị người ta húc mạnh, bánh xe lăn qua dải phân cách bằng cây xanh, chỉ dừng lại khi đâm vào một chiếc cây to. Cô bỗng chốc cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhất là cánh tay, đau đến nỗi không nhắc lên nổi.

Xe của Ân Thiệu Trình dừng cách đó không xa. Giang Ý Duy ngồi ở ghế lái phụ, căng thẳng túm chặt cổ áo. Cảnh tượng vừa rồi đáng sợ tới nỗi một lúc sau cô ta vẫn không hoàn hồn lại được, cứ nhìn chằm chằm vào chiếc gương chiếu hậu mãi.

Cửa xe của Chữ Đồng nhanh chóng bị người ta kéo ra. Một người đàn ông trẻ tuổi kéo mạnh cô ra ngoài. Cả người cô ngã ngồi xuống đất, cánh tay có cảm giác bị ai tháo bỏ.

Giang Ý Duy sợ đến tái mét mặt mày, dè dặt nhìn người đàn ông bên cạnh: “Thiệu Trình, có cần làm vậy không. Cô ta chỉ là phóng viên.”

“Xảy ra một vụ tai nạn thôi mà, có liên quan đến chúng ta sao?” Ân Thiệu Trình khởi động lại xe, đeo chiếc kính râm trên tay lên, phóng đi xa.

Chữ Đồng bị gã đàn ông lôi đi mấy bước. Cô đau đến không còn sức phản kháng, bên cạnh đã có những chiếc xe lần lượt dừng lại. Chữ Đồng lên tiếng kêu cứu nhưng nghe thấy tiếng của người đàn ông vọng lại còn lớn hơn, hoàn toàn áp đảo giọng cô: “Nhanh lên, đưa thẳng tới bệnh viện, nhanh!”

Cô ra sức lắc đầu, đối phương rõ ràng là cố ý, sao có thể cứu cô?

Gã đàn ông ôm ngang eo, bế cô lên, đưa cô vào ghế sau của một chiếc taxi màu đỏ, cánh xe đóng lại cái rầm: “Đi!”

Tay trái của cô không thể cử động, chỉ có thể dựa vào cửa xe: “Các người... Các người rốt cuộc là ai?”

Hai gã đàn ông một trước một sau đều không nói câu nào. Chừ Đồng càng lúc càng lo, tay quờ quạng sang bên cạnh, lúc này mới ý thức được túi xách không có bên mình.

Chiếc xe đi được hơn nửa tiếng đồng hồ, rồi dừng lại trước một tòa nhà gần như không còn mới. Cô nghe thấy người đàn ông lái xe ấn còi, cánh cửa sắt phía trước chậm chậm mở ra. Khi chiếc xe lướt ngang qua tấm biển ngoài cửa, Chừ Đồng nhìn rõ hàng chữ bên trên.

Bệnh viện tâm thần Tín Hựu.

Chừ Đồng tròn mắt, tinh thần lập tức sụp đổ. Cô xông tới, gõ một tay vào cửa xe: “Thả tôi ra ngay, cứu mạng...”

Người đàn ông ngồi bên cạnh nhanh chóng tiến tới, một tay bịt chặt miệng cô rồi ấn cô lên ghế.

Khi Giản Trì Hoài nhận được điện thoại là lúc Chừ Đồng vừa xảy ra chuyện.

“Anh Tứ, chị dâu bị bọn chúng bắt đi rồi.”

Người đàn ông còn đang dạy. Anh đi ra khỏi giảng đường, nhẹ nhàng khép cửa lại: “Là ai?”

“Có lẽ là người của Ân Thiếu Trình.”

Giản Trì Hoài trầm mặc một lúc. Đầu kia không nhận được tín hiệu của anh, mở lời mang tính dò thám: “Bọn em theo đuôi chiếc xe đó, anh xem có nên báo chúng dừng không?”

Giản Trì Hoài nhìn giờ. Tối nay anh có tiết, phải tới chín giờ mới xong.

“Anh Tứ, xe của chị dâu còn bị đâm. Nhưng anh yên tâm, chị ấy không có gì đáng ngại.”

“Chín giờ tôi về. Trước lúc đó, đừng gọi điện cho tôi. Cậu cứ theo dõi, chỉ cần bảo đảm cô ấy không nguy hiểm tính mạng là được, còn những việc khác... tôi không cần cậu xen vào.”

“Dạ.”

Giản Trì Hoài cúp máy, ngón tay cọ cọ lên màn hình điện thoại như đang suy nghĩ gì đó. Nhớ tới vẻ bướng bỉnh của Chừ Đồng, cuối cùng anh ngước mắt lên, đẩy cửa giảng đường rồi đi vào không chút do dự...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Ông xã

Edit: DGS*

Beta: TNH

Chừ Đồng bị đưa đến bệnh viện tâm thần, hai người kéo thẳng cô lên tầng hai, quẹo trái rồi đến trước một căn phòng, một trong hai người mở cửa ra rồi dùng lực đẩy cô vào, nhốt chặt bên trong.

Cô ôm chặt cánh tay trái rồi ngã gục xuống đất, tay chắc là bị trật khớp rồi. Chừ Đồng ngẩng đầu, nhìn ra ngoài qua ô thủy tinh nhỏ hẹp trên mặt cửa: “Rốt cuộc mấy người là ai?”

“Là người trị bệnh cho cô.” Người đó nói xong liền xoay người rồi đi.

Chừ Đồng vội đứng dậy, thấy hai người họ quay người đi xuống lầu, cô đập cửa: “Thả tôi ra, có ai không?”

Mọi chuyện tới quá đột ngột, bên ngoài yên tĩnh đến nỗi dường như cả bệnh viện chỉ còn lại mình cô. Sau khi Chừ Đồng kêu cứu trong vô vọng đành phải đối mặt với hiện thực, quan sát hoàn cảnh xung quanh mình.

Trong căn phòng với những bức tường âm đạm có tổng cộng ba chiếc giường, hai trong số đó bừa bộn không tả nổi, Chử Đồng chọn chiếc giường tương đối sạch sẽ còn lại để ngồi xuống, cô nhìn vào tay trái của mình, rõ ràng phần khuỷu tay đã bị sái, nhưng mấy người đó đến cả bác sĩ cũng không tìm cho cô.

Không bao lâu sau, có tiếng ồn từ ngoài vọng vào, Chử Đồng lo lắng ngồi thẳng dậy. Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, vài bác sĩ mặc áo blouse trắng áp giải hai bệnh nhân tiến vào. Chử Đồng liền đứng dậy, định rời đi.

Một bác sỹ rút ra, đi tới trước mặt cô: “Ngồi yên!”

“Tôi không phải là bệnh nhân ở đây.”

“Nằm lên giường!”

“Tôi nói rồi, tôi không phải là bệnh nhân, để tôi đi.”

Bệnh nhân trên chiếc giường dựa sát tường đã bị bác sĩ dùng dây ở đầu giường trói chặt, còn người phụ nữ ở chiếc giường chính giữa thì ngoan ngoãn ngồi co vào một góc, hai tay ôm chặt đầu gối, Chử Đồng định xông tới không ngờ một bác sĩ còn lại cũng bước đến, trong tay móc ra một ống tiêm “Nếu cô không biết điều, chúng tôi sẽ có cách trị.”

Chử Đồng đương nhiên không thể chịu cái thiệt trước mắt, cô cời giày rồi nằm lên trên giường, nhưng vẫn không chịu từ bỏ cơ hội: “Tôi thật sự không phải là bệnh nhân, là bị hai người vừa nãy bắt đến, các anh giúp tôi gọi điện thoại...”

Hai tay bác sĩ thấy thế, mỗi người một bên giữ chặt vai của cô, dùng dây trói màu đen siết chặt hai tay hai chân cô, Chử Đồng đau đến nỗi kêu thành tiếng, “A, đau quá, cứu mạng.”

Sau khi xong xuôi mọi việc, hai người lạnh nhạt nhìn nhau rồi rời đi.

Đây quả thực là bệnh viện tâm thần, ngay cả bác sĩ cũng có bản chất tâm thần.

Chử Đồng vùng vẫy chân tay, người phụ nữ ở giường bên nhìn cô: “Vô dụng thôi, tiết kiệm sức đi.”

Cô kinh ngạc: “Chị không phải người điên?”

“Cô mới điên đó.”

Mất Chử Đồng nhảy vọt ra tia vui sướng: “Ồ đây không có bác sĩ, chị mau giúp tôi cời trói, tôi cũng không bị điên, tôi thật sự bị người ta bắt đưa vào đây.”

“Tôi không lo chuyện bao đồng.”

Phòng kế bên đột nhiên phát ra tiếng gào thét, tiếng thét cuồng loạn khiến người ta cảm thấy kinh hãi. Tim Chử Đồng co thắt lại. Cô nhìn thấy người phụ nữ ở giường bên ôm đầu, miệng lầm bầm điều gì đó. Giường của Chử Đồng dựa sát ô cửa sổ phía Bắc, cây gỗ cao vượt qua ban công tầng một, bóng cây đung đưa như bóng ma chiếu rọi trên bức tường trắng nhợt.

“Có ma, chiều hồn rồi, Diêm Vương tới rồi...”

Chử Đồng sợ hãi vô cùng, gan có lớn hơn nữa cũng không thể chịu đựng sự khiếp đảm này, cô nhắm mắt nhưng không thể giấu đi sự run rẩy khắp người. Cô không biết bây giờ Giản Tri Hoài đang làm gì, thấy cô không quay về, liệu có gọi điện thoại cho cô chăng, có lo lắng cho cô chăng?

Chỉ khi bị dồn vào đường cùng, lòng người mới trở nên yếu mềm như vậy, chớp mũi Chử Đồng cay cay, cô điên cuồng nhớ tới người đàn ông nằm ngủ bên kia gối sáng nay vẫn còn lạnh lùng với cô.

Lúc Giản Tri Hoài về đến nhà, cũng đã gần chín giờ rồi, từ xa trông thấy chiếc xe dừng trước cổng biệt thự, Giản Tri Hoài hạ cửa kính xe xuống, người đó đi đến bên xe của anh: “Anh Tứ.”

“Sao cậu lại ở đây?”

“Chị dâu đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần Tín Hựu.”

“Bệnh viện tâm thần?” Giản Tri Hoài ngược mắt nhìn người đàn ông, cậu ta gật đầu: “Có cần vào cướp người không ạ?”

Giản Tri Hoài định thần lại, gương mặt trở lại với dáng vẻ lạnh lùng sâu thẳm: “Không cần, để cô ấy ở đó một đêm cũng được, cô ấy gặp chuyện thì quá xốc nổi, đó là bệnh, phải trị.”

Nói xong, để lại người đàn ông, một mình đi vào nhà.

Trước khi ngủ Giản Tri Hoài đã uống một ly vang đỏ, anh làm việc và nghỉ ngơi rất có nguyên tắc, lúc nằm trên giường bất giác nhìn ô cửa sổ, Chử Đồng mỗi lần đều thích ngồi trên này viết tin tức, ô cửa sổ này tự nhiên trở thành bàn làm việc của cô. Nhìn xem, có hộp cafe, ly trà, gấu Winnie the Pooh, đồ

ngủ, thậm chí còn có một gói băng vệ sinh.

Anh dần thiếp đi, nhưng bên tai từ đầu đến cuối lại không yên tĩnh, từng cảnh tượng liên quan đến bệnh nhân tâm thần làm bị thương người khác cứ hiện ra, quấy rầy lòng anh đến bất an.

Giản Trì Hoài cũng không biết, tại sao lại có cảm giác không thích nghi được như thế này, anh nằm trên mà không tài nào ngủ được, nhưng cũng lại không muốn kéo cô ra khỏi hồ lửa nhanh như vậy, cho đến khi trời tờ mờ sáng, người đàn ông cả đêm không chợp mắt mới ngồi dậy, thay quần áo rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Anh nghĩ rằng, để cô ném trái khổ cực thì về sau chắc hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lúc bước đến cầu thang bệnh viện, khi tiếng la hét của bệnh nhân vọng vào tai Giản Trì Hoài, thì lòng anh càng lúc càng sốt ruột, nghĩ đến tình cảnh Chữ Đồng có thể sợ hãi co ro một góc, anh bất giác rảo nhanh bước chân đi lên lầu.

Cửa phòng bệnh rất nhanh được mở ra, Giản Trì Hoài thu lại nét mặt, gương mặt tuấn tú, thái độ bình tĩnh, xuất hiện như một vị thần, vậy mà...

“Tôi nói chị nghe, loại đàn ông như vậy nên chà chà chà, bấm bấm, chặt chém, cho chó ăn! Vứt xuống hố, nhốt lồng heo!”

Giọng nói này, rất quen thuộc, không phải là Chữ Đồng sao?

Giản Trì Hoài đã chờ sẵn cô sẽ nhào tới, chuẩn bị ột trận khóc lóc đau khổ, nhưng đây... lại là tình huống quái quỷ gì đây?

Chỉ thấy Chữ Đồng vắt chéo chân ngồi trên giường, tay trái không thể cử động, nhưng tay phải lại vẫy tới mức hận không thể đập lên tường: “Đừng đề tôi gặp phải loại đàn ông chó má đó, đợi tôi ra ngoài, tôi nhất định vạch mặt anh ta, đồ đồn mặt, cặn bã, chó má, thứ chim sâu...”

Giản Trì Hoài mặt biến sắc, con mẹ nó, thật nghe không lọt tai, đây là lời mà một cô gái nên nói sao? Đúng là cưới phải người con gái thật có giáo dục mà!

Người đối diện với Chữ Đồng vốn đang cuối đầu, lúc này, nhẹ nhàng ngẩng lên, cô ấy nhìn thấy mấy người đang đứng trước cửa, cho rằng người đến không có ý tốt, sợ hãi mà co rút hai chân vào trong chăn. Chữ Đồng nhìn theo tầm mắt của cô ấy rồi quay đầu lại, cô giật mình, không thể che giấu sự ngạc nhiên trên khuôn mặt, Giản Trì Hoài cuối cùng nhìn thấy tia sáng trong mắt cô. Gương mặt nhỏ tươi rói, đôi mắt cong cong, rõ ràng, dứt khoát, hét lên một tiếng: “Ông xã!”

~

~*Lâm nhâm: Khoảng thời gian tới tới bận công việc nên truyện sẽ ra chậm hơn một chút nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Nằm đè!

Edit: DGS*

Beta: TNH

Lòng ngực chọt như bị kích thích, mềm mại như hoa nở rộ. Nhưng Giản Trì Hoài vẫn kiềm chế, sắc mặt anh vẫn nghiêm lại, đứng đó không nói một lời nào.

Chữ Đồng nhảy xuống giường, nắm chặt cánh tay người phụ nữ: “Ông xã tôi đến rồi, mau đi thôi.”

“Tôi... Tôi có thể đi sao?”

“Sao không thể, đi thôi!” Chữ Đồng đỡ cánh tay trái của mình, nhanh bước chạy đến trước mặt Giản Trì Hoài: “Người này không có bệnh, em dẫn cô ấy đi cùng.”

“Không được.” Giản Trì Hoài mặt lạnh lùng phản đối.

Nhưng Chữ Đồng làm như không nghe thấy gì, quay người trở lại giường: “Mang giày mau, chúng ta đi.”

Người phụ nữ như vói được chiếc phao cứu sinh, cô ấy mang bừa giày vào, đến cả gót chân cũng không kịp lột vào, loẹt quẹt đứng sau lưng Chữ Đồng. Chữ Đồng thì chặn trước cô ấy như nữ chiến sĩ, đến cửa, cô nhìn thấy hai bác sĩ ngày hôm qua đang đứng bên ngoài. Chữ Đồng giận dữ cau mày, kéo tay người phụ nữ sau lưng bước ra, cô đứng trước mặt bọn họ: “Tôi phải vạch mặt mấy người, tố cáo mấy người.”

Giản Trì Hoài nhìn chăm chăm bóng lưng của cô. Cô gái nhỏ này, cái nhỏ giả uy hử, chiều này dùng rất được. Anh dám chắc rằng, tối qua lúc bị người ta áp giải vào cô chẳng cứng rắn được thế đâu.

Hai bác sĩ nhìn nhau, Giản Trì Hoài sai bước lên trước, một tay giữ chặt cánh tay Chử Đồng, cô đau đến nhảy dựng lên: “A! Đừng đụng vào em, đau quá!”

Giản Trì Hoài lúc này mới chú ý đến sự khác lạ trên cánh tay cô, nhưng anh không buông ra, mà kéo cô đi thẳng về phía trước. Cánh tay Chử Đồng giờ lên cao, một nửa cơ thể nghiêng theo: “Aiya, chậm thôi, tay em bị thương.”

Ra đến cổng bệnh viện, Giản Trì Hoài buông cánh tay cô ra, ngồi thẳng lên xe. Chử Đồng thấy người phụ nữ sau lưng im lặng, cô mở cửa xe cho cô ấy: “Mau lên xe đi, không lẽ chị định đợi chồng chị hay tin vội tới đây sao?”

Người phụ nữ thấy thế, khom lưng định ngồi vào trong xe.

Giản Trì Hoài nhắc chân, ngón tay phui phui đầu gối, mắt nhìn thẳng về trước, trong mắt lại ngập tràn ghét bỏ: “Ngồi phía trước.”

Cả người cô ấy cứng nhắc, thấy anh cũng không nói không đưa mình theo, cô ấy cũng biết điều, nhanh chóng vòng lên đầu xe, ngồi ở vị trí ghế lái phụ.

Tài xế khởi động xe, Chử Đồng nhìn người đàn ông bên cạnh: “Sao anh biết em ở đây?”

“Trong nhà xuất hiện một bệnh nhân thần kinh, tôi có thể không biết sao?”

“Rõ ràng anh biết không phải thế.”

Giản Trì Hoài lại phui phui cổ áo: “Không có chuyên gia xác nhận, tôi không dám bảo đảm.”

Chử Đồng chớp chớp mắt, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Về nhà.”

“Không đi bệnh viện sao? Tay em đau cả đêm.”

Giản Trì Hoài liếc mắt, hừ một tiếng như cười như không, người tài xế phía trước lên tiếng hỏi: “Anh Giản, quẹo trái phía trước là bệnh viện.”

“Cậu cần khám bệnh à?”

Tài xế vừa nghe, đành phải tiếp tục lái thẳng.

Về đến nhà, trời mới vừa sáng, Chử Đồng dẫn người phụ nữ vào trong, đến phòng khách, thấy có người đang ngồi đợi, Chử Đồng cảm thấy quen quen, vừa định hỏi, Giản Trì Hoài đã lên tiếng chào trước: “Bác sĩ Triệu, thật ngại quá mới sáng sớm đã gọi anh tới, tay Chử Đồng bị thương rồi.”

“Không sao, lúc cậu gọi điện thoại, tôi vừa ra khỏi nhà.” Bác sĩ Triệu đi về phía Chử Đồng: “Cô chủ, để tôi xem giúp cô.”

Mấy người ngồi trên ghế sofa, bác sĩ Triệu kéo cánh tay Chử Đồng qua, lật trái lật phải kiểm tra, ấn ngón tay vào khuỷu tay cô: “Không có gì đáng ngại, trật khớp thôi, đẩy trở về là ổn.”

Chử Đồng cắn ngón tay, “Xin nhẹ tay một chút.”

Giản Trì Hoài khoanh hai tay trước ngực, bác sĩ Triệu dùng lực đẩy khuỷu tay Chử Đồng một cái. Con đau đó, Giản Trì Hoài không thể hình dung được, Chử Đồng kêu lên, người đàn ông nhìn cô không chớp mắt, gương mặt không còn thần sắc, như một pho tượng điêu khắc.

Sau khi bác sĩ Triệu đi rồi, Chử Đồng kéo người phụ nữ qua giới thiệu với Giản Trì Hoài: “Chị ấy bị chồng mình đưa vào bệnh viện tâm thần, thật ra chị ấy không có bệnh, nhưng lại bị nhốt đó hơn trăm ngày.”

Giản Trì Hoài không phải là nhà từ thiện cũng không có giác ngộ gì vĩ đại: “Vậy em giúp cô ấy báo cảnh sát rồi đưa cô ấy về.”

“Chồng chị ấy có thể làm tới bước này, sau lưng chắc hẳn không đơn giản, cứ đưa về như vậy, rất nguy hiểm.”

“Tay của em ổn rồi liền quên cảm giác đau suốt đêm qua sao?”

Chử Đồng khề cần môi, giọng nói mạnh mẽ khác thường: “Em là người của truyền thông, có những chuyện đã thấy rồi không thể ngoảnh mặt làm ngơ.”

Giản Trì Hoài không nói thêm nhiều với cô, đứng dậy đi lên gác. Người phụ nữ vẫn cứ cúi đầu, Chử Đồng nhìn cô ấy: “Chị yên tâm, tôi chắc chắn sẽ giúp chị, không phải chị đã nói còn mấy ngày nữa tới ngày anh ta kết hôn sao? Chúng ta cứ đợi tới ngày đó, bây giờ, tôi tìm cho chị khách sạn để ở, tạm thời chị đừng liên lạc với ai.”

“Được.”

Sau khi Chữ Đồng bố trí ổn thỏa cho người phụ nữ liền trở về Bán Đảo Hào Môn, xe Giản Tri Hoài đậu trong gara, xem ra hôm nay không có tiết. Cô xách đồ lên tầng hai, mở cửa phòng bước vào, người đàn ông nằm trên giường ngủ bù. Chữ Đồng đi tới, còi giấy rồi nằm trên nửa giường của mình, tối qua cô không chợp mắt, vốn dĩ muốn nói chuyện với Giản Tri Hoài, nhưng dưới lưng là chăn bông mềm mại, cơn buồn ngủ ập tới, cô ngủ còn sâu hơn Giản Tri Hoài.

Người đàn ông thấy bên lưng không có tiếng động, vừa lật người, hai tay Chữ Đồng đứng lúc đuổi ra ôm chặt anh: “Đừng động đây, đau.”

Giản Tri Hoài nhìn cô như vậy, trong lòng dâng lên ngọn lửa không tên, gây ra họa lớn như vậy mà vẫn có thể ăn ngon ngủ kỹ, cô là heo sao? Anh đẩy mạnh vai cô một cái, Chữ Đồng giật mình mở hai mắt, tưởng mình còn ở trong bệnh viện tâm thần, sau khi nhìn rõ người đàn ông trước mặt, cô dụi dụi mắt: “Để em ngủ một lát đi mà.”

Giản Tri Hoài ngồi dậy, thật ra Chữ Đồng cũng đoán được, chuyện hôm qua, chắc hẳn là vì cô đã đắc tội với người ta. Cô cũng ngồi dậy theo anh, một tay đỡ lên vai của anh, tay còn lại lấy ra một hộp nhựa ở tủ đầu giường: “Cảm ơn anh đã đến cứu em, anh xem, em cũng mua đồ cho anh nè.”

Giản Tri Hoài nghiêng đầu, thấy một hộp đồ chơi màu đen.

“Cỗ vịt cay chính tông, em đặc biệt mua cho anh.”

Giản Tri Hoài hất cái tay đặt trên vai anh của cô ra: “Lần sau trước khi lấy lòng người khác, hãy tìm hiểu kỹ xem người ta ghét ăn cái gì nhất!”

Chữ Đồng nhủ thầm trong miệng một tiếng 'Chết mất', cô kéo ngăn tủ ở ngăn tủ đầu giường: “Em mặc kệ, dù sao cũng là mua cho anh.” Vừa muốn mở hộp nhựa ra, lại nhìn thấy thiệp mới đám cưới nằm bên trong.

Cô tò mò lấy ra xem, tên chú rể bất thành linh xuất hiện trong mắt cô. Mắt cô sáng lên, nhưng trên mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì, đem thiệp mời để lại chỗ cũ.

“Giản Tri Hoài, anh phải đi dự lễ cưới hả?”

“Ừm.”

“Đẫn em đi với.”

Hai tay người đàn ông để sau lưng, người từ từ nằm xuống, ánh mắt xem thường: “Tôi ở bên ngoài chưa từng thừa nhận đã kết hôn, lúc đầu đã nói rồi, cả hai bên đều không để lộ, em đừng mơ tưởng.”

Trong lòng Chữ Đồng nghĩ đây là cơ hội tốt biết bao, cô vốn dĩ đang nghĩ cách làm sao để trà trộn vào hội trường hôn lễ. Cô xoay mạnh người, bỏ nhào lên người Giản Tri Hoài, dùng sức quá mạnh, trong chốc lát đã đè Giản Tri Hoài xuống giường.

“Ông xã à, dẫn em theo với, chúng ta dù gì cũng đăng ký kết hôn, em chưa từng đi đến những nơi xa hoa như vậy, anh dẫn em đi mở mang tầm mắt, được không?”

Lại nữa rồi, đúng là bộ dạng chó săn mà!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 19: Đục nước béo cò

Edit: MR

Beta: TNH

“Em đang muốn tôi thừa nhận thân phận của em sao?”

Chữ Đồng nghĩ thầm, người này phải tự kỷ đến mức nào mới nghĩ vậy? “Không phải vậy, em biết anh lấy em là do sự sắp đặt của bố mẹ, tuy rằng chính em cũng không biết tại sao bố mẹ nhất định muốn anh phải cưới em, nhưng em tôn trọng suy nghĩ của anh, anh không muốn công khai, em cũng đồng ý với anh. Hay là thế này đi, lúc nào phải giới thiệu thì anh cứ nói em là bạn gái của anh, dù sao thì cũng chưa có ai từng gặp em.”

Khụy tay cô đặt tại trước ngực anh, lực lại lớn, Giản Tri Hoài đẩy cô một cái: “Tôi có bạn gái rồi.”

“Cái gì?” Chữ Đồng cao giọng: “Em bị người ta nhốt trong bệnh viện tâm thần, đáng thương như vậy, vậy mà anh đã tìm được cả bạn gái cùng tham gia

tiệc cưới rồi sao?”

“Tôi có bạn gái cố định.” Giản Trì Hoài ngồi dậy, sửa lại cổ áo.

Bởi vì thường phải chạy lo tin tức, Chử Đồng nói chuyện luôn thẳng tuồn tuột, cô buột miệng thốt lên: “Bạn giường chứ gì?”

Giản Trì Hoài tiến đến gần bên, thổi một hơi vào tai cô, mấy sợi tóc vụn sau tai chọc vào má, khiến người ta ngứa ngáy: “Vậy còn em, em có bạn giường cố định sao?”

Chử Đồng rụt cổ lại, mím môi sau đó nở nụ cười giả hoạt, ánh mắt thần nhiên đối mặt với Giản Trì Hoài: “Có chứ, chẳng phải là anh sao?”

Giản Trì Hoài khẽ nhếch môi, có vẻ như tâm trạng rất tốt: “Đưa em đi cùng cũng được, nhưng em tuyệt đối không được cho người ta biết chúng ta đã kết hôn rồi.”

“Được, em bảo đảm.”

Để có thể mang camera vào nơi tổ chức hôn lễ, Chử Đồng quả thực đã phải đau đầu nát óc. Từ mấy hôm trước, Giản Trì Hoài đã sai người chuẩn bị lễ phục cho cô, ngay cả túi xách đi kèm cũng chỉ là đồ trang sức, vốn không thể cho thêm thứ gì mang tính chất thực tế.

Trước khi đi, Chử Đồng cầm trong tay một túi lớn, Giản Trì Hoài nhiu mày vẻ không vui: “Ai cho em mang balo?”

“Balo gì chứ, cái này ngày thường em vẫn đeo mà.”

“Không hợp.”

“Tiện dụng là được mà, để đựng bánh kẹo cưới hay thuốc lá chẳng hạn.”

Giản Trì Hoài đưa tay day day trán: “Em có ý định tới là để làm tôi mất mặt sao? Bây giờ cho em hai sự lựa chọn, một là, thay chiếc túi đã chuẩn bị cho em, hai là, thay bộ lễ phục này ra, mặc bộ quần áo mua ở hàng tạp hóa mà em vẫn thường mặc đi lấy tin tức ấy.”

Chử Đồng hít một hơi thật sâu, thôi được rồi! Dù không nhìn được, cô cũng phải cố mà nhìn! “Đổi thì đổi, nhưng mà lần sau anh có nói, có thể bớt độc địa đi được không?”

“Không thể.”

Chử Đồng quay về phòng, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Ngồi trên xe đi tới bữa tiệc, Chử Đồng cứ chốc chốc lại mân mê chiếc váy của mình bộ lễ phục ôm sát người làm tôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô, trên cổ tay đeo một bông hoa nở rộ, mái tóc của cô hất lên hai bên rồi cái kẹp tóc ngọc trai. Ánh mắt Giản Trì Hoài thoáng hiện lên tia kinh ngạc nhưng anh đã nhanh chóng thu lại vẻ khác thường đó. “Không ngờ em trang điểm cũng rất giống người nha.”

“Đó là đương nhiên, em là người, đương nhiên là có dáng vẻ con người rồi.”

Giản Trì Hoài đưa tay qua, sờ lên làn váy của cô, Chử Đồng giật mình, nhảy dựng lên: “Anh làm gì thế?”

“Em có cần phải căng thẳng tới mức đó không?”

Cô không khỏi chột dạ, sợ bị ánh mắt sắc bén của Giản Trì Hoài phát hiện ra sơ hở, Chử Đồng đánh trống lảng sang chuyện khác: “Anh và chú rể là bạn bè sao?”

“Không phải.”

“Vậy có quan hệ như thế nào?”

Giản Trì Hoài vẫn chưa rút tay về, mà vẫn tùy ý đặt trên đùi Chử Đồng, mặc dù cách một lớp vải, nhưng cô cảm nhận rõ ràng lòng bàn tay anh tỏa ra hơi nóng. “Anh ta và bố tôi từng hợp tác làm ăn.”

“Gia đình chú rể đó có tiền sao?”

Vấn đề này, Giản Trì Hoài nghe xong chắc chắn sẽ cảm thấy kỳ quái: “Có tiền hay không, có liên quan tới em sao?”

“Không phải là em sợ đi đường buồn chán, nói chuyện giết thời gian với anh sao?”

Giản Trì Hoài cẩn thận quan sát cô, anh nghiêng người qua, không khí trong xe bỗng nhiên trở lên mờ ám theo động tác của anh, sống lưng Chử Đồng dờ ra, ánh mắt người đàn ông di chuyển xuống làn môi của cô: “Chúng ta có rất nhiều chuyện để nói, ví dụ như, em đã từng yêu mấy người? Từng có kinh nghiệm mấy lần 'ân ái', cảm giác thế nào?”

Chử Đồng như bị ai đó bạt tai, lỗ tai “ong ong” lên vài tiếng, cô tưởng mình bị ngênh ngã trong chốc lát, nhưng quay ra nhìn nét mặt Giản Trì Hoài, rõ

ràng là anh có ý đó.

Ân ái?

Đùa chứ, anh ta muốn thể hiện thân phận giáo sư nên mới dùng từ một cách 'văn minh' như thế chắc?

“Em còn là 'xù nữ'!” Chữ Đồng ngồi thẳng người lên, bày ra điệu bộ 'cây ngay không sợ chết đứng'.

Giản Trì Hoài ngồi trở lại chỗ của mình, đương nhiên tài xế phía trước cũng đã nghe thấy, ánh mắt quan sát về mặt hai người qua kính chiếu hậu, nhưng rốt cuộc cũng không dám nhìn lâu, vội vàng quay đi chỗ khác.

Giản Trì Hoài không nhịn được cười, nhìn bộ dạng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hai tay không khỏi túm chặt cổ áo, cứ như là thật. Anh bỗng cảm thấy thú vị, tiện tay móc điều thuốc ra đốt, Chữ Đồng có chút hối hận khi vừa nãy nói ra câu kia, cô né tránh ánh mắt mập mờ của Giản Trì Hoài, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhưng cô vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của anh dường như vẫn đặt trên người mình, thậm chí làm người khác cảm thấy ngạt thở, báo hại lòng bàn tay cô bắt đầu ướt đẫm mồ hôi.

Đến nơi tổ chức hôn lễ, Chữ Đồng gần như chạy trốn ra khỏi xe, nhân viên lễ tân mới chỉ liếc nhìn Giản Trì Hoài, đã cung kính đón anh vào trong, không cần phải đưa thiệp mời. Chữ Đồng thấy thế, nói là cảm hộ anh, lợi dụng khoảng cách Giản Trì Hoài và người kia chào hỏi, cô liền nhét thiệp mời vào túi xách của mình.

Giản Trì Hoài thật giữ lời, lúc giới thiệu, đúng là đã sắp xếp cho cô thân phận 'bạn gái'.

Chữ Đồng thừa dịp không ai chú ý, nhanh nhẹn đi ra bãi đỗ xe gọi điện thoại cho Tiền Mộng. Tiền Mộng bắt taxi tới, Chữ Đồng đưa tấm thiệp mời cho cô ấy: “Cha mẹ chồng cô đã ở đây rồi, cô lợi dụng lúc bọn họ bận rộn trà trộn mà đi vào, cô biết không?”

Tiền Mộng cầm tấm thiệp mời màu đỏ, cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Chữ Đồng rất sợ Giản Trì Hoài tìm cô nên vội vàng chạy về nơi tổ chức hôn lễ.

Sau khi ngồi vào vị trí, Chữ Đồng bất giác ngẩng đầu lên nhìn tấm ảnh cưới cỡ lớn trên sân khấu, thực sự là một đôi trai tài gái sắc, nhưng mà chú rể lại là 'con sói' * danh xứng với thực!

*Đồng âm với 'trai tài gái sắc'.

Chữ Đồng cuộn chặt tay lại. Hôn lễ được cử hành ngoài trời, lấy hoa cỏ trang trí tạo thành không gian sang trọng và lãng mạn, người dẫn chương trình lên sân khấu đọc diễn văn, ngay sau đó, chú rể cũng xuất hiện.

Chữ Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy bóng dáng Tiền Mộng bên cạnh tấm áp phích. Lúc này, cô dâu xinh đẹp đang khoác tay cha mình chậm rãi bước trên thảm đỏ đi về phía trước, đây thực sự là hình ảnh đáng nhớ biết bao.

Giản Trì Hoài quay ra nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, đây là thái độ gì vậy? Hình như còn đan xen vẻ tức giận, chán ghét...

Chữ Đồng muốn vạch trần bộ mặt thật của tên chú rể kia ngay lập tức, càng là người có gia cảnh hơn người thì càng khiến ọi việc có thể gây chấn động xôn xao một cách hiệu quả. Chiếc máy ảnh được cô buộc trên đùi, cố định bằng tất da chân. Bàn tay Chữ Đồng nắm chặt làn váy, từ từ đưa lên.

Ánh mắt Giản Trì Hoài sa sầm lại, thấy đường cong duyên dáng của đôi chân cô dần dần lộ ra, sau đó là chiếc tất da chân trắng tinh, rồi tới làn da mềm mại nhẵn nhụi. Chữ Đồng chờ đúng thời cơ, động tác cũng trở nên nhanh nhẹn, cô vén váy lên, Giản Trì Hoài gần như có thể thấy cả viền ren của chiếc quần chip bên trong.

Điên rồi!

Sắc mặt anh trở lên u ám, gân xanh hai bên thái dương nổi lên thấy rõ, Giản Trì Hoài đưa tay ấn mu bàn tay cô xuống. “Cho dù em có muốn làm gì đó với tôi, cũng không cần nôn nóng như vậy chứ?”

~

~*Lâm nhâm: Để mọi người khỏi hóng, lịch ra truyện này là t2, 4, 6 và CN nhé. Cảm ơn mọi người ^_~*

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 20: Chị gái em

Tay Chữ Đồng không động đậy được nữa, cũng có phần sốt ruột: “Ai định làm gì anh chứ?”

Giản Trì Hoài kéo cánh tay cô ra, buông vạt váy của cô xuống: “Đây là chỗ đồng người!”

Cô nắm chặt ngón tay, sau đó đặt tay lên đầu gối. Trên sân khấu, người chủ trì hôn lễ tuyên đọc đăng ký kết hôn của hai người. Cái bóng của Tiền Mộng trốn đằng sau bức ảnh cưới từ từ đi ra, cuối cùng gần như chạy bước nhỏ xông tới.

“Đoàn Lại Hoàng!”

Một tiếng hét đan xen biết bao nhiêu tuyệt vọng và đau khổ. Tiền Mộng gương mặt đầm đìa nước mắt, xông lên sân khấu, cướp lấy chiếc mic trong tay người chủ trì, thanh âm vọng vào tai những người ngồi dưới như xuyên tường: “Anh định kết hôn, thế tôi là cái gì đây? Đứa trẻ trong bụng tôi bị anh ép phải phá bỏ là cái gì đây?”

Như một tảng đá làm dậy hàng ngàn lớp sóng, buổi lễ như bùng nổ. Cô dâu sắc mặt tái mét, đi đôi giày cao gót lao đảo chực ngã: “Cô ta... Cô ta là ai?”

Đoàn Lại Hoàng xanh mặt, trên gương mặt có sự hoang mang không thể che giấu. Hắn ta rảo bước tới trước mặt Tiền Mộng, định lôi tay cô ấy đi: “Con điên ở đâu chui ra, bảo vệ đâu, mau ném cô ta ra ngoài kia!”

“Tôi là kẻ điên!” Tiền Mộng dùng hết sức lực thoát ra khỏi tay hắn ta: “Chỉ một tờ bệnh án giả là anh đã nhốt tôi vào bệnh viện tâm thần hơn ba tháng. Anh có biết mỗi ngày, mỗi đêm tôi đã sống trong đó như thế nào không? Đoàn Lại Hoàng, tôi biết anh muốn leo lên chỗ cao nhưng vì sao anh nhất định phải ép tôi vào đường chết!”

Tiền Mộng nghẹn ngào, từ cổ họng bật ra những tiếng vụn vỡ, bên dưới vọng lên những tiếng bàn tán xôn xao. Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng trắng bệch, trong mắt lóe lên một tia xảo quyết. Hắn ta một lần nữa khống chế bà vai Tiền Mộng, dùng lực đẩy cô ấy xuống dưới sân khấu. Tiền Mộng loạng choạng, một tay nắm chặt lấy bốn hoa bên cạnh, như vậy mới không ngã nhào.

Chữ Đồng nhìn thấy thế bèn đứng bật dậy, luồn tay vào trong vạt váy, xé chiếc váy ảnh buộc trên chân ra.

Giản Trì Hoài thấp thoáng nhìn thấy động tác của cô. Anh định nắm lấy tay cô nhưng cô chạy quá nhanh, một tay nắm vạt váy, chẳng mấy chốc đã lên tới sân khấu. Chiếc váy ảnh trong tay nhắm thẳng vào Đoàn Lại Hoàng chụp không ngừng. Tiền Mộng đứng gần đó lồm cồm bò dậy. Chữ Đồng đi tới đỡ cô ấy. Cô lấy lại chiếc micro trong tay Tiền Mộng, giữ bình tĩnh rồi nói: “Chào mọi người, tôi là Chữ Đồng, phóng viên của Dịch Suru. Trong lần đầu tiên tôi lên phỏng vấn, làm quen với Tiền Mộng, cô ấy không hề bị bệnh tâm thần. Chú rể ngày hôm nay vì tiền đồ của mình, ly hôn giả không thành, đã điên rồ đưa vợ vào bệnh viện tâm thần, đã nhốt trong đó ba tháng trời. Tôi muốn hỏi cô Đơn một câu, trước đám cưới hôm nay, hai người đã đăng ký kết hôn chưa?”

Cô dâu lão đảo, gần như ngã rạp xuống sàn, phù dâu đứng bên vội vàng ôm chặt cô ta.

Chữ Đồng nói không sai, Đoàn Lại Hoàng mồm mép xảo quyết, lừa gạt cô ta đã đành, lại còn lừa cả nhà cô ta, nói gì mà trong nhà có trường bối qua đời, phải tròn một năm mới được đăng ký kết hôn. Thì ra... Thì ra vì trong nhà đã có vợ!

Đoàn Lại Hoàng trong mắt như sắp bốc lửa, hai nắm đấm siết chặt, kêu răng rắc, Chữ Đồng nắm chặt tay Tiền Mộng, lùi về sau từng bước một, buổi lễ đã loạn cào cào từ lâu. Phía nhà gái cũng là những người có tiếng tăm, đương nhiên không thể để tin này truyền ra ngoài.

Đám bảo vệ vây lấy, Chữ Đồng cầm chặt váy ảnh trong tay. Đoàn Lại Hoàng giờ tay ra, sắc mặt hung tợn: “Giao ra đây!”

Những người trong bàn giờ chỉ còn lại mình Giản Trì Hoài. Anh uống một ngụm nước lạnh, nhìn về phía cái bóng trắng tấp của Chữ Đồng. Cô nào có tới đây để học hỏi, rõ ràng là tới phá đám. Đôi chân đang đan vào nhau của anh lùi về sau, rồi anh đứng dậy, nhanh chóng đi về phía trung tâm đó.

Chữ Đồng đang lo sẽ thoát thân bằng cách nào, bất thành linh, bà vai bị ai đó lôi đi, Giản Trì Hoài ôm chặt cô bằng một tay: “Đi.”

Chỉ một chữ đơn giản đã khiến trái tim căng thẳng của cô có được sự vỗ về. Chữ Đồng không quên cầm chặt tay Tiền Mộng. Hai người họ theo bước Giản Trì Hoài, đi thẳng về phía trước. Bên cạnh, một người bảo vệ trẻ tuổi đặt tay lên vai Giản Trì Hoài: “Không được đi!”

Giản Trì Hoài buông tay Chữ Đồng ra, đẩy cô về phía sau: “Đừng quay đầu lại, ra bãi đỗ xe đợi tôi.”

Chữ Đồng nghe lời anh như ma xui quỷ khiến. Cô siết chặt tay Tiền Mộng, rảo bước chạy về phía trước.

Giản Trì Hoài bức nhất là có người động vào mình. Đợi cho Chữ Đồng đi xa, anh quay người lại, không nói câu nào, lập tức tung cú đấm vào mặt đối phương. Bảo vệ bên cạnh thấy thế, ủa hết lên. Giản Trì Hoài giờ tay chỉ ngón trỏ về phía Đoàn Lại Hoàng, sự tức giận ẩn sau gương mặt đã bộc phát, bờ môi mím lại thành một đường giá lạnh: “Muốn chết phải không?”

Lúc này Đoàn Lại Hoàng mới nhìn rõ người đàn ông phía trước. Hắn ta kinh hãi, vội vàng kéo người bảo vệ bên cạnh: “Anh... Anh Tứ, ban nãy là...”

“Phụ nữ của tôi.” Giản Trì Hoài nhẹ nhàng đáp lại.

Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng thay đổi, sau đó dè dặt nói tiếp: “Anh Tứ, bảo chị ấy xóa ảnh đi. Em thật lòng muốn kết hôn mà.”

Giản Trì Hoài làm như vừa nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời: “Đoàn Lại Hoàng, con người cậu thế nào, còn cần tôi nhắc nhở à?”

Đôi môi Đoàn Lại Hoàng run run, gương mặt trẻ trung trắng bệch như tờ giấy.

Chữ Đồng đợi Giản Trì Hoài ở bãi đậu xe. Tiền Mộng run cầm cập dựa vào cửa xe. Chữ Đồng gọi cho cô ấy một chiếc taxi: “Cô về trước đi, tôi tôi qua tìm cô.”

Thấy cô ấy sụp đổ, Chữ Đồng vỗ nhẹ vào mặt cô ấy: “Đừng nghĩ lung tung, bố mẹ cô còn chưa biết cô đã quay về, cứng rắn lên!”

Ánh mắt rời rạc của Tiền Mộng cuối cùng cũng có chút thần thái. Cô ấy gật đầu rồi cúi người ngồi vào trong taxi.

Chữ Đồng sợ Giản Trì Hoài gặp chuyện, đợi ở đó đã rất lâu. Cô không ngừng ngó nghiêng xung quanh, tầm mắt bỗng bị hút về phía một cái bóng. Chữ Đồng nhủ thầm nhìn qua. Cô cảm thấy không thể nào, nhưng dáng đi của đôi phương quen thuộc đến nỗi khiến lòng ngực cô thắt lại rất chặt. Chữ Đồng vô thức cất bước đuổi theo.

Mới đi được mấy bước, cánh tay đã bị ai giữ chặt. Chữ Đồng quay đầu, thấy Giản Trì Hoài, cô há tay ra, chạy theo: “Chị...”

Người kia không hề dừng lại mà nhanh chóng rảo bước về phía trước. Chữ Đồng sốt ruột vô cùng, cô đá bay giày cao gót đi, chạy nhanh bằng chân trần: “Chị, chị ơi, đợi em với!”

Giản Trì Hoài nghe thấy tiếng gọi ấy, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía xa. Anh rảo bước tới sau lưng Chữ Đồng, ấn cô vào lòng: “Em nói linh tinh cái gì vậy?”

“Thật sự là chị em mà, em không nhận nhầm đâu.” Chữ Đồng sốt sắng đánh vào ngực anh: “Thả em ra!”

Con người sâu hút của Giản Trì Hoài một lần nữa nhìn về phía ấy, mọi người đều đã đi cả, làm gì còn bóng dáng cô gái trẻ nào nhưng cánh tay anh vẫn giữ rất chặt, không cho cô cơ hội thăm dò tận gốc. Chữ Đồng thấy không còn khả năng đuổi theo, trong lòng buồn bực khó giải tỏa, tất cả mọi chua xót và nhung nhớ trào dâng. Cô không thể kìm chế nữa, bật khóc thành tiếng...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Chung phòng mà không quan hệ là có làm sao?

Edit: DGS*

Giản Trì Hoài muốn kéo cô về, nhưng cô lại đứng im đó, nước mắt không ngừng tuôn trào, cả nước mắt và mascara hòa lẫn vào nhau, gương mặt lem nhem như cái bảng pha màu.

Chữ Đồng nức nở run cả hai vai, Giản Trì Hoài nhìn gương mặt cô, sắc mặt đã trở nên trắng bệch, anh nắm lấy tay cô bước đi: “Về thôi!”

“Tại sao lại cản? Tại sao không để em đuổi theo chứ?” Chữ Đồng lật ngược tay lại, nắm lấy cổ tay Giản Trì Hoài: “Em không nhìn lầm, người đó chính là chị gái em mà!”

“Vậy người đang nằm tại nghĩa trang Tây Xuân là ai?” Gương mặt Giản Trì Hoài lạnh lùng, ngữ khí như điêu khắc, càng khiến cả người hiện lên vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Gây chuyện như vậy trong hôn lễ của người ta, em vẫn còn gan ở lại đây quậy tiếp?”

Chữ Đồng đưa tay đẩy anh: “Cứ cho là bây giờ em không đuổi kịp chị ấy, em cũng phải đi tìm, gần đây không nhiều nhà, em chắc chắn có thể tìm thấy chị ấy.” Tiếng nói nhỏ dần, cô nhấc váy xoay người chạy đi.

Giản Trì Hoài vẫn không cho cô cơ hội, anh rảo bước lên trước, giữ chặt eo cô từ phía sau, bước chân của Chữ Đồng đột ngột dừng lại, cô dường như thấy chị gái chỉ đứng cách mình hơn ba bước, chỉ cần cô sải chân ra là có thể nắm chặt tay của chị. Nhưng lực ôm đằng sau đã dập tắt hy vọng của cô, Chữ Đồng âm ỉ như đứa trẻ không có được kẹo, hai tay cô vờn ra trước, thật sự tha thiết muốn giữ chặt bóng dáng đó, nhưng Giản Trì Hoài lại quyết không như cô mong muốn. Anh giờ ngang một cánh tay, đè cả tay trái và tay phải của xuống, rồi thu hai cánh tay lại, một mực giữ chặt!

“Chị...”

Giản Trì Hoài không tốn chút sức lực kéo cô về trước xe, Chữ Đồng đã kiệt sức, bị anh nhét vào vị trí ghế lái phụ. Gương mặt cô vẫn còn vết nước mắt chưa kịp khô, vừa rồi khóc quá nhiều, mắt cô đã sưng húp. Tới lúc Giản Trì Hoài ngồi vào ghế bên, Chữ Đồng bèn quay đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: “Tại sao không để em gặp chị ấy?”

Người đàn ông đối diện với hướng nhìn của cô: “Em xác định đó là chị em?”

Chớp mũi cô cay cay, tầm mắt lại mờ đi: “Em phải nói cho bố mẹ biết, phải nói cho họ biết, chị em vẫn còn sống.”

Giản Trì Hoài tìm kiếm điện thoại của cô, nhét thẳng vào tay cô: “Em gọi đi, gọi luôn bây giờ đi.”

Chữ Đồng cho bố mẹ không chút do dự gọi, bên kia nhận máy rất nhanh, cô không kịp được tiếng khóc: “Mẹ, con nhìn thấy chị.”

Lý Tịnh Hương có chút kinh ngạc, “Đồng Đồng, con nói bây giờ đó?”

“Là thật, ở một nơi tổ chức đám cưới.”

“Con bé này, lại ăn nói bừa bãi.”

Không ai tin cô, ngay cả bố mẹ cũng không tin cô.

Chữ Đồng gục đầu giữ chặt điện thoại, Giản Trì Hoài không quen với dáng vẻ này của cô. Anh lái xe về Bán Đảo Hào Môn, đi được nửa đường, bất giác nghiêng mặt xem người bên cạnh, cô vẫn duy trì tư thế đó, cả người vẫn đắm chìm trong buồn thương, hai vai run rẩy.

Về đến nhà, Giản Trì Hoài đi trước, cả người đàn ông phủ đầy vẻ u tối lạnh lùng, bước vào phòng khách, bỗng thấy cả hai ông bà Chữ đều ở đó. Dù cho đang rất tức giận, nhưng sự giáo dục từ nhỏ không cho phép xem nhẹ người kẻ bên, anh bước đến: “Bố, mẹ.”

Lý Tịnh Hương ậm ừ đáp lại

Chữ Đồng nhìn thấy bố mẹ liền lao nhanh tới: “Bố mẹ, con thật sự nhìn thấy chị.”

Chữ Cát Bằng nhìn cô, thân nhiên nói: “Đồng Đồng, con thấy bố mẹ vẫn chưa đủ đau thương hay sao?”

“Vừa nãy ở nơi cử hành hôn lễ...”

Lý Tịnh Hương nghe thấy vậy, nước mắt chợt tí tách rơi: “Đồng Đồng, con giống mẹ rồi, đều là quá nhớ Tinh Tinh, nhiều lúc mẹ còn không phân biệt được là gặp nó trong mơ hay hiện thực nữa. Nếu con nói đã thấy nó, vậy người đâu?”

Chữ Đồng không nói nên lời, một lúc sau mới lắc đầu: “Con gọi chị ấy, nhưng chị ấy không trả lời con.”

Giản Trì Hoài ngồi ở sofa, bầu không khí như ngưng tụ, ngay cả Chữ Cát Bằng ngồi bên cạnh khi nhìn anh cũng mang theo nét dè dặt. Người giúp việc thấy hiện giờ không khí có vẻ ngượng ngập, bà ấy bước đến bàn trà nhẹ nhàng hỏi: “Cậu Giản, có cần chuẩn bị dọn cơm không?”

Giản Trì Hoài nhìn Lý Tịnh Hương ngồi đối diện: “Mọi người đã ăn gì chưa?”

“Ăn rồi, ăn rồi.”

Giản Trì Hoài xua tay, giọng điệu bức bối, mệt mỏi: “Không cần!”

Chữ Đồng đứng nguyên tại chỗ, giày mang trên chân đã không cánh mà bay, tất da thùng một lỗ, váy mặc đi dự lễ cũng bản không tả nổi, gương mặt thì càng không cần nói, Chữ Cát Bằng càng nhìn càng giận, “Trì Hoài dẫn con tham dự đám cưới, đó là chuyện tốt biết bao? Con xem con đi, mặt mặt!”

Cô trầm mặc không nói, nghĩ lại, là cô nhìn nhầm, khoảng cách gần như vậy, nếu thật sự là chị, chị ấy nhất định sẽ nghe thấy, nghe thấy được thì chắc chắn sẽ quay đầu, nhưng người đó lại không có phản ứng gì, không thể nào là Chữ Nguyệt Tinh.

Lý Tịnh Hương nhìn thấy sắc mặt không vui của Giản Trì Hoài, vội đứng dậy kéo con gái: “Mau xin lỗi Trì Hoài đi.”

Chữ Đồng mở miệng, vừa định cất lời thì cửa ra vào có tiếng động, cô quay đầu, thấy Tường Linh Thực bước vào.

Chữ Cát Bằng ngồi ở sofa liền đứng dậy, Chữ Đồng cảm thấy rõ bố mẹ không thoải mái, Tường Linh Thực mỉm cười: “Ông bà thông gia cũng ở đây.”

Lý Tịnh Hương nghiêng người, gần như khom lưng, bà đưa tay phải ra, dáng vẻ khiêm nhường: “Bà thông gia, mời ngồi, mời ngồi.”

Tường Linh Thực lướt qua Chữ Đồng trước, nhìn cô với có ý sâu xa, lúc ngồi xuống, túi xách theo thói quen đặt trên đùi, Tường Linh Thực lại nhìn con trai ở phía đối diện: “Chuyện hôn lễ mẹ có nghe nói, con dâu mẹ lần này nổi tiếng triết để rồi.”

Giản Trì Hoài cười giễu cợt: “Muốn mất, cũng chỉ có mất mặt cô ấy.”

Lời này, chẳng khác nào không nể tình mà đập vào mặt người lớn nhà họ Chữ, Chữ Cát Bằng bằng xị mặt: “Trì Hoài, Đồng Đồng là vợ danh chính ngôn thuận của con mà.”

“Vợ?” Giản Trì Hoài nhạo báng: “Nếu cô ấy nhớ thân phận cô chủ nhà họ Giản thì đã không điên cuồng trước mặt người ngoài, nói cái gì mà thấy chị cô

ấy, cô ấy không mất mặt vậy chứ là gì?”

“Cái gì?” Tường Linh Thục nghe đến đây, ánh mắt rụt lại: “Chữ Đồng nhìn thấy ai?”

Yết hầu của Chữ Cát Bằng bỗng lặn nhẹ, thần sắc rất không tự nhiên, Lý Tịnh Hương đứng bên cạnh bờ môi run run, bước đến dùng sức đẩy Chữ Đồng: “Sau này còn ăn nói hàm hồ thì con đừng có về nhà nữa!”

Giản Trì Hoài giờ tay lên xem giờ, Lý Tịnh Hương vẫn nhắc nhở Chữ Đồng không ngừng, cô lúc này lại im lặng hẳn, đầu cúi xuống, tất cả tức giận của Giản Trì Hoài khi nhìn thấy hình dáng lúc này của cô liền từ từ dịu xuống.

“Đồng Đồng à, sao con...”

“Được rồi,” Giản Trì Hoài cất giọng trầm trầm: “Đừng nói cô ấy nữa, một từ cũng không được phép nói.”

Trên đường trở về, có anh nói cô, vậy đã đủ rồi

Tường Linh Thục nhìn thấy vậy, ý cười kéo dần giữa đôi mày, bà ta khẽ tựa về phía sau, lúc này mới bắt đầu nói mục đích đến đây: “Hai con kết hôn là thật sự muốn chung sống với nhau, mẹ càng không muốn vì không môn đăng hộ đối mà một ngày nào đó bắt hai đứa ly hôn. Nếu đã vậy, hai đứa có thể giải thích xem, đến tận bây giờ vẫn ngủ chung giường mà vợ chồng không sinh hoạt là có làm sao?!”

Giản Trì Hoài nghe đến đây, chân mày hơi nhíu lên. Hai ông bà Chữ đưa mắt nhìn nhau, Chữ Đồng nuốt nước bọt, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Chỉ vì thương cô

Khóe miệng Tường Linh Thục nở nụ cười nhưng ý cười chưa tràn vào tận đáy mắt.

Đây là chuyện riêng, cô không nói, Giản Trì Hoài không nói là sẽ không ai biết. Chữ Đồng chợt nhớ tới người tài xế lái xe hôm nay cũng coi như người nhà họ Giản, chắc chắn quay về đã mách lẻo rồi.

Đối mặt với bao ánh mắt nghi hoặc, Giản Trì Hoài khẽ nhún vai: “Thế là ý gì chứ? Mẹ, mấy lời này mẹ nghe ở đâu ra vậy?”

Giản Trì Hoài thông minh hơn Chữ Đồng nhiều, đầu óc chuyển biến cũng lẹ hơn. Chuyện đầu tiên mà cô liên tưởng tới không có nhẽ nào anh lại bỏ qua. Cách giải thích duy nhất là anh đang giả ngây giả ngô.

Sắc mặt Tường Linh Thục hơi cứng đờ: “Con không cần biết mẹ nghe ở đâu, mẹ muốn bé cháu nội, nhanh lên.”

Giản Trì Hoài lại cười: “Chuyện này có thể gấp được sao?”

“Đừng có vờ vịt, hai đứa chúng mày một đứa hai bảy, một đứa hai lăm, còn nhỏ à?”

“Được, sẽ sinh ngay, được chưa ạ?” Giản Trì Hoài đánh mắt về phía Chữ Đồng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lên gác, sinh!”

Lúc này Chữ Đồng lại rất nghe lời. Tường Linh Thục thấy vậy bèn sốt ruột xua tay về phía họ: “Đi đi, đi đi, mẹ còn có chuyện muốn nói với hai ông bà thông gia.”

Hai ông bà Chữ lập tức ngồi nghiêm chỉnh, sửa sang lại tư thế.

Giản Trì Hoài và Chữ Đồng vừa đi được vài bước thì nghe thấy Tường Linh Thục lên tiếng: “Tiểu tứ, đừng có mềm lòng!”

Cho dù bà ta biết con trai mình làm việc luôn dứt khoát, quả quyết, tuyệt đối không tồn tại thứ gọi là 'mềm lòng' nhưng bà ta nhắc nhở vậy là để cảnh cáo hai đứa chúng nó.

Chữ Đồng về phòng, thấy Giản Trì Hoài đứng trước tủ đầu giường, ngón tay thuận thực tháo đồng hồ ra, cô đi tắm trước, lúc ra đã thấy người đàn ông ngồi ở mép giường. Chuyện hôm nay quá âm ỉ, cô lại không bàn bạc trước với anh, chắc chắn là anh giận rồi.

Chữ Đồng rón rén bước tới. Giản Trì Hoài quay người, thấy cô ở ngay trước mặt. Cơ thể của hai người va vào nhau, người đàn ông lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

“Em chỉ còn cách đó mới có thể vạch mặt hắn ta.”

Giản Trì Hoài nhìn cô từ trên xuống, trong lời nói có mùi vị châm chọc: “Đây có được tính là lần đầu tiên tôi chính thức đưa em ra ngoài không?”

Hay cho cái gọi là lần đầu tiên, cuối cùng lại trở thành một mớ nát bét!

“Em bảo đảm sẽ không có lần sau!”

Giản Trì Hoài cười khẩy: “Bạn cặp của tôi không chỉ có mình em, có thể thay đổi bất kỳ lúc nào, lần sau tôi không thể nào lại đưa em đi.”

Chữ Đồng vô cớ cảm thấy khó chịu trong lòng, cô vốn không quan tâm mới phải chứ nhưng câu nói này quả thực khiến cô cảm thấy trái tim đau nhói...

“Chuyện bức ảnh hôm nay, em sẽ gửi cho đồng nghiệp...”

Giản Trì Hoài nghe tới đây, ngữ điệu rõ ràng cao vút lên: “Vạch mặt một Đoàn Lại Hoàng thì liên quan gì tới tôi? Em bị lôi vào bệnh viện tâm thần lẽ nào còn không biết rõ là do ai làm sao? Tôi bảo em đừng tất cả các bài báo liên quan tới Giang Ý Duy, em nghe rõ chưa?”

Ngữ khí của anh ngập tràn trách móc, nét mặt sa sầm lại. Cánh cửa phòng còn chưa đóng chặt, ba người ngồi trong phòng khách cũng nghe được động tĩnh trên gác. Đôi lông mày của Tường Linh Thực còn chưa dần ra. Bà ta nhấp một ngụm trà, chuẩn bị đứng dậy rồi đi.

Chữ Đồng nghe tới ba chữ Giang Ý Duy, khoe môi lập tức cứng đờ, hùng hổ phản kích: “Vì sao chứ? Em từng theo đuổi, chụp ảnh nhiều ngôi sao như thế, vì sao chỉ có Giang Ý Duy là không được?”

Thật sự vì không muốn cô đắc tội với Ân Thiếu Trình, hay là... Giản Trì Hoài không muốn cô làm tổn thương Giang Ý Duy? Chữ Đồng trước nay luôn xông xáo nhưng suy nghĩ của cô chỉ dám động chạm tới mức này thôi, không dám nghĩ sâu thêm. Cô vẫn còn nhớ lúc phỏng vấn Giang Ý Duy, cô ta từng nói rằng, thật ra cô ta và Giản Trì Hoài mới có gian tình.

Đang yên đang lành, vì sao khi ấy Giang Ý Duy lại ở trước mặt cô nói điều này?

Giản Trì Hoài quả thực có giận. Nhà họ Giản của anh gia nghiệp to lớn, không thiếu cô ăn, không thiếu cô mặc. Để Chữ Đồng chạy đôn chạy đáo bên ngoài cũng là để cô được độc lập, được thỏa mãn mà thôi. Hôm đó nếu cô không được người của anh để mất, e là lúc này vẫn còn đang ở trong bệnh viện tâm thần. Cô thì hay rồi, bây giờ còn ở đây tranh cãi chuyện có chuyện không với anh.

Cô thật sự nhìn không ra, anh có một chút thương cô sao?

“Không phải em không biết tính đặc biệt của Giang Ý Duy, không được... là không được.”

Anh giờ tay nắm chặt bả vai của cô, khẽ đẩy người cô sang một bên. Chữ Đồng ngẩn ngơ giây lát, đặc biệt?

Thì ra, đúng là đặc biệt.

Mấy bức ảnh đám cưới đó, Dịch Suru đương nhiên là người nắm trong tay đầu tiên. Trong khi tung ra, Chữ Đồng lập tức đi tìm Tiền Mộng. Nhưng khi tới khách sạn cô lại được thông báo rằng Tiền Mộng đã trả phòng. Chữ Đồng nhớ rằng cô ấy nói bố mẹ mình sống trong một tiểu khu. Cô không kịp nghỉ ngơi, vội tới đó nhưng khi tới Môn Vệ lại được cho hay, nhà họ Tiền đã gấp rút dọn đi, giờ không rõ tung tích.

Cả chuyện này đầy rẫy nghi hoặc. Có lẽ nhà họ Tiền sợ Đoàn Lại Hoàng bị mất mặt tìm cơ hội trả thù, nhưng... hình như lý do này cũng không thỏa đáng.

Trên đường lái xe về nhà, Chữ Đồng nghĩ tới chuyện hôm đó ở hôn lễ nhìn thấy một hình bóng quen thuộc. Cô nhưng nhớ trong lòng, bèn đi tới nghĩa trang Tây Xuân.

Khi mua hương trước cổng, Chữ Đồng hỏi mấy người trông coi nghĩa trang: “Bác Trần! Bác nói xem có khả năng này không, một người rõ ràng là chưa chết nhưng tất cả mọi người đều cho rằng người ấy đã chết rồi?”

Hầu như tháng nào Chữ Đồng cũng tới đây một hai lần, thế nên bác Trần nhận ra cô: “Ngày chôn cất chị cháu, mẹ cháu khóc đến suốt ngày. Nếu chị cháu vẫn còn thì sao nỡ để mọi người đau lòng mà không chịu xuất hiện chứ?”

Đây là lý do có sức thuyết phục nhất. Chữ Đồng đau xót khẽ nhếch miệng: “Vâng ạ.”

Ôm hương tới trước mộ, cô thấy hoa quả và tiền vàng đều mới hôm nay, mẹ vừa đến. Cô càng thêm khẳng định hôm đó mình nhìn nhầm. Chữ Đồng lặng lẽ châm hương lên, ngồi trước mộ chị một lúc lâu.

Lúc cô về trời bỗng âm u, có vẻ như sắp có một cơn mưa.

Chữ Đồng lái xe rời khỏi đó. Về tới trung tâm thành phố cũng là lúc đường phố lên đèn. Cô đỗ xe bên lề đường, tay lần tìm số điện thoại cho Giản Trì Hoài. Sáng nay anh rời đi sớm cũng chẳng nói tiếng nào, Chữ Đồng nằm bò lên vô lăng. Hai mắt cô vừa nhìn ra ngoài cửa sổ thì di động trong lòng bàn tay rung lên mạnh mẽ.

Lòng Chữ Đồng nhảy lên một niềm vui sướng. Nhưng khi nhìn màn hình hiển thị lại là một số máy lạ.

Chữ Đồng bỗng thấy hụt hẫng: “À lô, ai đó?”

“Tôi muốn gặp cô một lần.”

Chữ Đồng vô duyên vô có nhú mày: “Anh là ai?”

“Ân Thiếu Trình!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Cái bẫy của Ân Thiếu Trình

Con người trong suốt mà xinh đẹp của Chữ Đồng nhất thời tròn xoe: “Ân... Ân Thiếu Trình?”

“Nửa tiếng sau, gặp nhau ở phòng ăn số 01 khách sạn Hồ Tâm.”

Chữ Đồng ngạc nhiên, lập tức phản ứng: “Xin lỗi, tôi sẽ không qua đó.”

“Vậy được, sau này những nghệ sĩ thuộc công ty tôi, Dịch Suru các cô đừng mong có thể phỏng vấn được dù chỉ một người.”

Chữ Đồng bất giác nhú mày, hành động nhỏ này được phóng đại rất lớn thông qua kính chiếu hậu: “Các sao muốn nổi ai mà không nhờ vào báo chí để đi lên? Dịch Suru là nguồn tài nguyên lớn như vậy, anh mà định từ bỏ, coi chừng thiệt thòi cho đôi bên.”

Ân Thiếu Trình đầu kia điện thoại nghe thấy vậy, không nhịn được cười, người phụ nữ nhỏ bé này cũng có vẻ thú vị đấy: “Tất cả mọi thứ trên người tôi đều bị cô vạch trần rõ ràng rồi, cô còn sợ gặp mặt tôi sao?”

Trong lời nói, có chút mập mờ ám muội. Chữ Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng đè nén bức bối: “Cậu chủ Ân à, hy vọng anh hiểu cho, phóng viên chỉ có sống được nhờ vào tin tức.”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện Giang Ý Duyệt với cô, cô hãy nhớ kỹ tên khách sạn, tôi đợi cô ở đó.” Nói xong, liền ngắt điện thoại.

Chữ Đồng không muốn đi, nhưng ông trùm giải trí như Ân Thiếu Trình, muốn đối phó cô dễ như giết một con kiến, thay vì trốn tránh không gặp, chi bằng nói chuyện thẳng thắn một lần.

Lái xe đến đó, trước cửa phòng ăn của khách sạn Hồ Tâm đã có nhân viên phục vụ đứng chờ, Chữ Đồng đi vào theo cô ấy. Một người đàn ông trẻ tuổi với vóc dáng cao lớn đã đứng bên trong, nghe thấy tiếng động bên xoay người lại, gương phi phàm tuấn tú nhanh nhẹn linh hoạt.

Phục vụ đóng cửa rồi đi, mặc dù Chữ Đồng đã chụp hình Ân Thiếu Trình vài lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc gần thế này.

Người đàn ông chỉ về vị trí ghế phía trước: “Ngồi đi!”

“Xin hỏi anh tìm tôi đến, có chuyện gì không?”

Hai người không ai ngồi xuống, đứng đối mặt với nhau. Ân Thiếu Trình từng trải vô số phụ nữ, hai tay anh đặt trên ghế, hứng thú nhìn Chữ Đồng, cô bị anh nhìn nổi đến cả người không thoải mái, cứ cảm thấy ánh mắt của Ân Thiếu Trình không được đứng đắn, sự đen tối tiềm ẩn vạch ra ma lực khác thường của con người. Một lúc sau, Ân Thiếu Trình vòng qua bàn ăn bước đến trước mặt Chữ Đồng, đặt một thứ đồ gì đấy vào tay cô, Chữ Đồng nhìn kỹ, đó là tờ chi phiếu một triệu.

Lúc ngẩng đầu lên, Ân Thiếu Trình đã ngồi đối diện, phục vụ bước vào dọn món, rót đầy rượu cho hai người. Ân Thiếu Trình một lần nữa mời cô ngồi, cô cũng không trốn tránh.

“Cậu chủ Ân, tấm chi phiếu này là ý gì?”

“Nhìn không hiểu sao? Tất nhiên là thu mua ý đồ của cô.”

Chữ Đồng không đưa tay ra, ánh mắt từ lúc bước vào vừa nãy đã mang theo cảnh giác: “Đội PR sau lưng anh chắc cũng không phải đám người tép riu, mấy việc này còn phải để cậu chủ Ân đích thân giải quyết ư?”

“Chuyện của Đào Tinh Kỳ, đến đây chấm dứt.”

“Tại sao?”

“Quan hệ của tôi và cô ta không thân thiết đến vậy, con đường thành sao của Giang Ý Duy đang tỏa sáng, cô hà tất làm hại cô ấy?”

“Tôi chỉ dựa vào tình hình thực tế của sự việc mà viết tin về Đào Tinh Kỳ thôi, mấy ngày trước, tôi bị tai nạn xe rồi còn bị người ta rắp tâm đưa vào bệnh viện tâm thần, nếu tôi không có đạo đức nghề nghiệp, thì tôi đã nói chuyện này do Giang Ý Duy xúi giục người ta làm từ lâu rồi.”

“Ha ha ha...” Ân Thiệu Trình cười sáng khoái, đôi mắt xéch hẹp dài cong lên, trong sự long lanh mang theo tia u ám, người đàn ông gõ nhẹ xuống mặt bàn, con ngươi như viên đá quý đen sáng bất ngờ khóa chặt Chữ Đồng không buông: “Cô phóng viên nhỏ, lá gan quả không nhỏ, dám thăm dò tôi, tôi cũng không quanh co với cô nữa, tai nạn xe đó chính là tôi sai người làm.”

Chữ Đồng nghĩ đến cái đêm bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, trong lòng vẫn còn chấn động, cô đứng dậy xách lấy túi: “Tôi còn có việc, không tiếp chuyện được.”

Một chân cô đẩy ghế ngồi ra, Chữ Đồng xoay người rời đi, bước đến phía ngoài, được hơn ba bước đã chạm vào tay nắm cửa, cô mừng vì Ân Thiệu Trình không tức giận, nhưng sau lưng bị người ta đẩy một cái, Chữ Đồng bất ngờ không kịp phòng bị đụng vào mặt cửa. Ngay sau đó trong tầm nhìn xuất hiện một đôi tay dài, một trái một phải giam cầm cô ở giữa cánh cửa và Ân Thiệu Trình. Cô nuốt nước bọt: “Anh làm gì thế?”

“Giờ trò trước mặt tôi, cô còn non lắm.” Ân Thiệu Trình đến gần, đôi môi gần như chạm vào tai Chữ Đồng.

Da thịt nơi cổ cô trở nên nóng dần, gương mặt trắng nõn dần xuất hiện một nét xinh đẹp như hoa hồng, Ân Thiệu Trình nhìn chăm chăm và gương mặt gần trong gang tấc, tâm trạng hơi xao động, hai tay anh ta buông xuống, lần lượt đặt lên phần bụng của Chữ Đồng, cử chỉ mập mờ như vậy làm cô cau mày. Còn chưa phát câu thì Ân Thiệu Trình đã móc cây bút ghi âm trong túi áo cô ra: “Cái đồ không biết điều, ngày mai còn muốn vạch mặt tôi thêm lần nữa phải không?”

Thấy bị biết tông, Chữ Đồng không hề hoảng loạn: “Tôi đơn thương độc mã đến gặp anh, dĩ nhiên phải mang theo đồ phòng thân.”

Tay Ân Thiệu Trình đổi hướng bóp chặt eo cô, Chữ Đồng giãy giụa trong lòng anh ta, trong đôi đồng tử gần như có thể bắn ra lửa: “Tôi đến theo lời mời là đã xác nhận nhân phẩm tốt của cậu chủ Ân.”

Tiếng cười không thể đè nén quanh quẩn trong tai cô, Ân Thiệu Trình ngày càng cảm thấy bạn phóng viên nhỏ này rất thú vị, có hứng thú. Anh ta buông tay, bước ra sau: “Được, vì nhân phẩm tốt của tôi, tôi đề cô đi.”

Chữ Đồng thờ ắt ra, không nói lời nào mở cửa bước đi. Ân Thiệu Trình xoay người lại, nhìn về nơi nào đó trong phòng, đôi mắt ngày càng cười ra hắc sắc.

Triều Dương Tân Thành.

Đẩy cửa bước vào, Giang Ý Duy đang ôm đầu gối ngồi ở ban công, nghe thấy tiếng động, cô chạy lon ton đến: “Thiệu Trình, em gọi cho anh sao không nhận?”

Ân Thiệu Trình đưa tay ôm cô ta, đặt xuống những nụ hôn mang tính cướp đoạt, Giang Ý Duy dần dần yếu mềm trong lòng anh ta. Ân Thiệu Trình nhét vật gì đó vào tay cô ta: “Ngày khác tôi giúp em dạy dỗ phóng viên nhỏ kia, tôi đi tắm, em lên giường đợi tôi trước.”

Giang Ý Duy nắm chặt đồ trong tay ngăn ra, đợi Ân Thiệu Trình bước vào phòng tắm, cô bước ra đến bàn vệ sinh, mở USB ra xem.

Từng hình ảnh hiện lên trong mắt cô, Giang Ý Duy thấy Ân Thiệu Trình ôm Chữ Đồng, tư thế hai người thân mật. Chữ Đồng co rút trong lòng anh, hình dáng khuôn mặt lúc nói chuyện bị khuôn mặt của Ân Thiệu Trình che mất, càng xem càng giống như đang ôm hôn.

Trong đầu Giang Ý Duy nổ tung, không còn chút lý trí, cô ta nhấp chuột lưu lại hai hình ảnh nóng bỏng nhất.

Trên đường Chữ Đồng trở về, trong lòng lo âu thấp thỏm, cô bất giác cảm thấy sợ, cô nghĩ đến Ân Thiệu Trình có thể lấy tiền mua chuộc cô, nhưng cô hoàn toàn không liệu được những chuyện xảy ra sau đó.

Về đến Bán Đảo Hào Môn, vừa bước vào phòng khách, người giúp việc đã bước đến: “Cô chủ, cậu Giản nói cô đến phòng ngủ tìm cậu ấy.”

Chữ Đồng gật đầu, bước lên tầng hai, lúc bước vào phòng ngủ nhìn thấy màn vải dưới đất nhẹ đưa theo gió, ẩn hiện một hình bóng cao gầy mà mơ hồ. Chữ Đồng bước đến, nghĩ đến chiến tranh lạnh của cả hai, giọng nói của cô trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Còn chưa xuống nhà ăn cơm tối à?”

Giản Trì Hoài đột nhiên xoay người, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, vừa lúc khói thuốc nhả ra ngập tràn từ đôi môi, cả khuôn mặt đẹp trai như bị che bởi một lớp trắng đen. Giản Trì Hoài bước lên trước, Chữ Đồng thấy ánh mắt anh bất thường: “Sao vậy?”

Cô đánh mắt về phía lan can, nhìn thấy nửa ly rượu vang đỏ trong chiếc ly đế cao và những đầu thuốc lá nằm rải rác trong gạt tàn thuốc.

Giản Trì Hoài lấy di động của mình cho cô xem, Chữ Đồng nhìn kỹ. Trong bức ảnh, Ân Thiệu Trình ngăn cô ở cửa, như đang cản tai cô một cách đầy

mờ ám...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Thước kẻ... đét đét đét!

Chữ Đồng tròn xoe hai mắt, đứng ngây người tại chỗ, không nói được tiếng nào.

Giản Trì Hoài cắn điều thuốc, đầu mày hơi nhíu lại, nét mặt lạnh lùng toát lên một sự gọi cảm chết người. Chữ Đồng không ngờ rằng lại bị Ân Thiệu Trình phản đòn, quả nhiên 'gừng càng già càng cay'.

“Hôm nay anh ta đã hẹn em để yêu cầu em không được đưa tin về Giang Ý Duy nữa.”

“Vậy vì sao lại hôn nhau?” Ngữ khí của người đàn ông lạnh nhạt, dường như còn có gió lạnh chen ngang đầu đây.

Chữ Đồng hoảng hốt giải thích: “Đâu có hôn, lúc đó anh ta chỉ lấy lại chiếc bút ghi âm trên người em...”

“Lấy lại? Em nhét cái thứ đó ở chỗ nào?”

“Túi... Túi quần...”

Ánh mắt Giản Trì Hoài quét xuống dưới người cô. Chữ Đồng có thể cảm nhận được trong đó mang theo sự sắc bén đầy ngược đãi, cho tới khi đôi mắt anh dừng lại ở một chỗ nào đó, Chữ Đồng khép chân lại một cách gượng gạo: “Bức ảnh đó là cổ tình lấy góc, bọn em không có...”

“Nếu Ân Thiệu Trình đăng bức ảnh này lên thì vốn dĩ là một mối tình tay ba trở thành tay bốn, thì đúng là đặc sắc thật sự đấy.”

“Anh ta cũng có mặt trong ảnh, anh ta không sợ...”

Giản Trì Hoài quay người dập tắt điều thuốc. Khi quay mặt lại, trên gương mặt mang một nụ cười lạnh và châm chọc: “Hắn ta là đàn ông, đàn ông liệu có thể quan tâm chuyện này không? Muốn khiến em mất mặt chỉ đơn giản vậy thôi, trong số mấy scandal của Ân Thiệu Trình không sợ có thêm một người phụ nữ nữa.”

Sắc mặt Chữ Đồng trắng bệch. Giản Trì Hoài đứng thẳng người dậy, trong ánh mắt mang theo sự phẫn nộ hăm dọa: “Đầu óc em bị co giật rồi hay sao mà một mình đi gặp hắn?”

Có giải thích thêm nữa cũng vô dụng, Chữ Đồng sa sầm mặt mày. Giản Trì Hoài lướt ngang qua người cô, đi vào trong. Đương nhiên anh biết góc chụp của bức ảnh có vấn đề, nhưng cho dù là vậy, tâm trạng cảm phần vẫn khó mà dập tắt. Chữ Đồng theo anh về phòng ngủ. Giản Trì Hoài xoay lưng về phía cô, đứng trước giường: “Đưa tay ra đây!”

Chữ Đồng không hiểu nhưng giọng điệu nghiêm khắc của người đàn ông khiến cô như bị bùa chú, từ từ xòe tay ra. Giản Trì Hoài lấy ra một thứ từ trong túi đầu giường: “Nhắm mắt lại!”

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt. Giản Trì Hoài đón lấy tay cô, có một xúc cảm lạnh lẽo quét mấy vòng giữa lòng bàn tay cô, ngay sau đó, một cơn đau nhói buốt lan từ giữa tay ra ngoài, nóng rát, sắc bén, đau đến nỗi cô nhảy dựng lên.

Chữ Đồng lập tức mở mắt ra, kinh ngạc khi nhìn thấy Giản Trì Hoài cầm một cây thước trong tay, đang đánh mạnh cái thứ hai xuống tay cô. Thần kinh đau đớn của Chữ Đồng rất nhạy cảm, cô kêu lên thành tiếng: “Dừng đánh nữa, anh làm gì vậy?”

Đét... đét... đét...

Lại ba cái nữa. Cả bàn tay rõ ràng đã đỏ bừng. Chữ Đồng muốn nắm tay lại nhưng hết cách vì Giản Trì Hoài giữ ngón tay cô, lệnh cho cô không được cử động: “Còn năm cái nữa, tự đếm đi!”

“Giản Trì Hoài, em không phải sinh viên của anh!”

Lần này, lòng bàn tay bị đánh nổi lên vết đỏ. Đôi mắt Chữ Đồng ánh lên vẻ chua xót, nhưng vẫn cắn chặt răng cố nhịn. Giản Trì Hoài nhìn thấy dáng vẻ của cô, dường như không hề nhẹ tay, đánh nốt toàn bộ số còn lại.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa: “Cậu Giản, bữa tối chuẩn bị xong rồi!”

“Biết rồi!” Giản Trì Hoài cất thước đi, nói với Chử Đồng: “Xuống nhà ăn cơm!”

Cô vừa mới đi gặp Ân Thiệu Trình, còn chưa được miếng nào vào bụng nhưng bị đánh đến nông nổi này làm sao còn ăn nổi nữa. Chử Đồng cúi mặt cự nự: “Không đói, không ăn!”

“Không ăn lại đánh tiếp!” Giản Trì Hoài nói xong, bèn nắm chặt tay kéo cô ra ngoài.

Ngồi trước bàn ăn, Chử Đồng nắm tay lại, đau đến nỗi cánh tay cô còn đang run rẩy. Giản Trì Hoài có thể ra tay thực sự, hơn nữa còn đánh tay phải của cô!

Trước mặt bày món tôm rang mà cô thích ăn, Chử Đồng cầm đũa bằng tay trái để gắp, con tôm trắng mập rơi xuống mấy lần. Giản Trì Hoài từ tốn ăn. Chử Đồng đói không chịu được, người giúp việc bưng canh lên phát hiện ra vẻ bất thường của cô: “Thiếu phu nhân, tay cô sao vậy?”

Cô không gánh nổi cái danh 'thiếu phu nhân' hão huyền này. Làm gì cô thiếu phu nhân nào như cô, còn bị chồng đánh? Chử Đồng lắc đầu, cười miễn cưỡng: “Không sao đâu.”

Giản Trì Hoài nét mặt vô cảm dạn dò người giúp việc: “Lấy cho cô ấy cái thìa!”

“Dạ.”

Cả bữa cơm, cô ăn rất chậm. Giản Trì Hoài dùng xong bữa trước, ngồi bên cạnh cứ thế nhìn cô. Dầu sao cũng là dùng tay trái, thức ăn và cơm gắp không được là bao. Anh điềm nhiên, cũng không giúp đỡ.

Ăn cơm xong, người giúp việc đi tới dọn bát đĩa. Giản Trì Hoài bất ngờ nắm tay phải Chử Đồng. Đôi mắt cô ngập đầy ảm ức, nhìn thật sâu vào mắt Giản Trì Hoài. Giờ này, phút này, cô có thể cảm nhận được sâu sắc họ rất cuộc cũng không phải những đôi vợ chồng có tình cảm thực sự. Anh không quan tâm tới cô, thế nên sẽ không xót cô.

Nghĩ tới đây, Chử Đồng vô cớ cảm thấy chua xót, dường như còn khó chịu hơn ban nãy bị đánh.

Giản Trì Hoài mở bàn tay nắm chặt của cô ra. Anh quả thật đã mất kiểm soát, vết hằn trên lòng bàn tay Chử Đồng đan cài chằng chịt. Anh ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói vẫn còn quở trách: “Đau, em không biết kêu sao?”

“Em kêu rồi.” Chử Đồng không phục: “Em bảo anh đừng có đánh nữa.”

Giản Trì Hoài dường như trầm tư, một lúc sau mới nói: “Có thể lúc đó tôi giận quá mất khôn, không nghe thấy.”

Chử Đồng lúc ấy mới rút tay về nhưng cô thấy Giản Trì Hoài cúi đầu. Ngay sau đó, một nụ hôn ướt át in lên lòng bàn tay cô, không thể nóng hơn, ngược lại càng khiến nỗi đau của cô thêm kịch liệt. Chử Đồng nhìn thấy mái tóc rậm dày của Giản Trì Hoài nhưng không nỡ đẩy anh ra chút nào. Cô tình nguyện đau thêm chút nữa, một chút nữa thôi.

Hôn xong, ngón tay anh vẽ vẽ vào lòng bàn tay cô. Giản Trì Hoài kéo gần khoảng cách của hai người. Anh bất ngờ giro tay kéo cổ cô tới trước, nụ hôn nóng bỏng cứ thế in dấu lên cả môi cô.

Phải biết người giúp việc lúc này vẫn còn ra vào vào tất bật chứ. Chử Đồng tròn tròn mắt. Người giúp việc đi ra, nhìn thấy cảnh ấy lại vội vàng quay vào bếp.

Chử Đồng bị hôn đến choáng váng, chớp mắt lại cảm thấy thiệt thòi. Đây có gọi là tát một cái rồi lại cho ăn kẹo ngọt không?

Trong đầu cô vẫn còn sót lại cảnh tượng trong bức ảnh. Chử Đồng lo lắng, lúc lên gác vô thức buột miệng: “Là ai gửi anh những bức ảnh đó vậy?”

“Giang Ý Duyệt.”

Bước chân cô khẽ khựng lại, trong lòng không vui vẻ gì: “Sao cô ta lại...”

“Có lẽ Ân Thiệu Trình cũng muốn lôi em xuống nước, dẫm vào vũng nước này, hẳn rồi, anh ta có thể coi như người ngoài cuộc.”

Chử Đồng căng thẳng căn môi: “Vậy em phải làm sao, bảo vệ mình tới cùng ư?”

Giản Trì Hoài đưa tay ra, khẽ ấn ngón cái lên môi cô, tỏ ý bảo cô đừng tự cắn môi mình: “Cô ta kéo em xuống nước thì tôi cũng không may mắn thoát được. Mà tôi không thể chấp nhận được chuyện bị kẻ khác kéo xuống nước!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Đã từng có suy nghĩ muốn cô ta

Tay Chủ Đồng đau trợn một buổi tối. Sáng sớm tỉnh dậy, không thấy Giản Trì Hoài nhưng lòng bàn tay cô đã được băng khăn tay, có lẽ vì sợ cô ngủ không yên lại cọ vào.

Khách sạn Hồ Tâm

Ân Thiếu Trình đẩy cửa đi vào, vẫn là căn phòng đặt hôm qua, chỉ có điều bên trong đã có người đợi anh ta.

Người đàn ông dường như vừa mới tỉnh dậy khỏi vòng ôm êm ái, ánh mắt còn chút mơ hồ. Anh ta tự kéo chiếc ghế bên cạnh ra: “Anh Tứ cao siêu thật, đến cả phòng em đặt thường xuyên mà anh cũng mò ra được.”

Giản Trì Hoài mặc một bộ vest thủ công màu đen, vị trí ve áo khảm mảnh kim cương năm sao. Chiếc áo sơ mi màu trắng thuần vừa sáng sủa lại rất chói lóa. Anh ngồi đối diện với Ân Thiếu Trình, bờ môi hơi dần ra: “Thăng thần luôn đi, cô phóng viên tung tin của cậu và Giang Ý Duy là người của tôi.”

Nụ cười trên môi Ân Thiếu Trình tắt ngấm, gương mặt ngập đầy vẻ u ám: “Người của anh?”

Giản Trì Hoài gật đầu: “Cậu chủ Ân muốn thế nào, tung bức ảnh hôm qua ra sao?”

Trong phòng yên ắng một lúc lâu, có gió nhẹ len lỏi vào trong qua ô cửa sổ chưa khép chặt hoàn toàn. Giản Trì Hoài ngồi ngược sáng. Ân Thiếu Trình không nhìn nổi, lắc đầu, bờ môi mòng, lạnh lùng rướn lên: “Phiên phức cô ta mang lại cho tôi không chỉ là chút xíu, thậm chí còn kéo tôi vào một vụ án mạng. Anh hiểu mà, tôi làm vậy với cô ta đã là nể mặt cô ta là người của Dịch Suru lắm rồi!”

Giản Trì Hoài cũng không nói nhiều, lấy một tập tài liệu từ bên cạnh ghế. Sau khi đặt lên bàn, anh đẩy tới bên tay Ân Thiếu Trình: “Chỗ tài liệu này đổi lấy thứ trong tay cậu, cậu xem có đáng không?”

Hàng mi Ân Thiếu Trình khẽ giật. Anh ta đón lấy túi tài liệu, lấy thứ bên trong ra. Giản Trì Hoài thấy gương mặt anh ta hơi biến sắc, gân xanh hai bên thái dương như xoắn tít lại. Nhưng anh ta cũng nhẫn nhịn rất giỏi, khi ngẩng đầu lên nhìn anh, những gì kìm nén trong đôi mắt gần như có thể phun ra lửa.

Giản Trì Hoài bẻ chiếc ly từ sa* lên, khẽ thổi một hơi lên miệng cốc rồi lúc ấy mới chậm rãi nói: “Trước khi Giang Ý Duy debut đã từng bị lừa tới phòng vấn một công ty nhỏ, thông số trong này tôi tin cậu không thể không hiểu rõ. Cái ngọn nguồn không sạch sẽ này tôi đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mua đứt rồi lại trải bằng con đường trước mặt cho cô ta thì cô ta mới có ngày hôm nay. Cậu chủ Ân, cậu cũng không muốn người đàn bà của mình từ nay về sau sụp đổ tất cả chứ?”

~*Một loại đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen, chủ yếu dùng làm đồ trà.

~Ân Thiếu Trình nhét lại tài liệu vào trong túi, bất ngờ có một tiếng cười dồn nén trong lồng ngực giờ bật ra: “Người bên ngoài ai cũng nói anh Tứ là con sói khoác bên ngoài cái vẻ tao nhã, xem ra là thật.”

Giản Trì Hoài khoanh tay cười: “Đừng có nhiều lời nữa, giao dịch công bằng, cậu cũng không chịu thiệt.”

Ân Thiếu Trình trở về, lúc ấy Giang Ý Duy mới dậy, mặc áo sơ mi của anh, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài: “Thiếu Trình, anh đi đâu vậy?” Tới trước mặt anh, cô vòng hai tay qua cổ anh đòi hôn nhưng Ân Thiếu Trình không nhiệt tình đáp lại như mọi ngày. Anh lạnh lùng nhìn cô, môi cười nhưng bụng không cười, kéo tay cô ra: “Thứ hôm qua tôi đưa cho em, em còn đưa cho ai nữa?”

Giang Ý Duy không nghĩ anh giận thật, trước giờ anh luôn yêu chiều cô, nói mấy câu ngon ngọt chắc là có thể qua cửa: “Em không muốn kéo anh vào chuyện này, lỡ như báo chí tường anh và cô phóng viên đó có chuyện gì, em sẽ ghen.”

Ân Thiếu Trình giờ tay một ra, véo mạnh lên cằm Giang Ý Duy: “Em nói đi, rốt cuộc em là người của tôi, hay người của Giản Trì Hoài?”

Giang Ý Duy sững sờ, không ngờ anh lại nói ra câu ấy. Ân Thiếu Trình hơi đẩy cô ra một chút, túi tài liệu trong tay đập vào người cô: “Nếu không phải em đưa ảnh cho Giản Trì Hoài, tôi cũng không hay biết lúc trước em lại 'đặc sắc' đến vậy!”

Sắc mặt người con gái trắng bệch, cô từ từ ngồi xuống, nhặt túi tài liệu dưới chân lên, rút những gì đựng bên trong ra...

Lúc này Giang Ý Duy đứng không vững nữa, cứ thế ngã khuỵu xuống đất, nước mắt chảy dài như đê vỡ, vừa xấu hổ vừa mắc cỡ: “Thiếu Trình, anh nghe em giải thích. Em chỉ đi phỏng vấn thôi. Vì muốn nắm bắt cơ hội đó, em đã chụp ảnh nude nhưng em vẫn luôn rất hối hận. Bộ phim điện ảnh đó em cũng không có quay...”

“Nguồn gốc này vẫn luôn nằm trong tay Giản Trì Hoài. Từ trên xuống dưới trên người em có chỗ nào hấn chưa nhìn thấy?”

Giang Ý Duy á khẩu. Sắc mặt Ân Thiếu Trình thấp thoáng sau tấm rèm cửa, mơ hồ không rõ: “Em ở bên cạnh tôi cũng đã được một thời gian rồi. Bộ phim 'Ám dục' đó tôi sẽ sắp xếp cho em một vai. Sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

Giang Ý Duy tròn mắt, sắc mặt u ám. Cô lắc đầu với vẻ khó tin: “Thiếu Trình, anh đâu cần phải đối xử với em như thế này.”

“Em vẫn luôn qua lại giữa tôi và Giản Trì Hoài, em tưởng tôi thật sự không biết?”

“Không, giữa em và anh ấy...”

“Đi đi!” Ân Thiệu Trình xách bả vai cô lên không chút nề tình: “Giang Ý Duy, tôi chơi chán em rồi, đám đàn bà muốn lên giường của Ân Thiệu Trình này còn đang xếp hàng ngoài cửa kia, thiếu đi em, tôi không quan tâm, để tôi phải bảo em chút!”

Giang Ý Duy bị anh đẩy ra ngoài, nước mắt đầm đìa, nỗi đau trong lòng không thể bình phục: “Thiệu Trình, anh nghe em giải thích!”

“Mấy chuyện tôi tệ khi trước của em tôi không muốn nghe nữa, chỉ cần Ân Thiệu Trình này muốn, người thế nào mà chẳng được? Tôi thật sự chán ghét em rồi, vui vẻ bên nhau thì cũng vui vẻ chia tay, đi đi.” Anh nói lời đoạn tuyệt, sắc mặt cũng mang sự ghét bỏ đến tận nhãn. Giang Ý Duy như rút từ thiên đường xuống địa ngục, rất lâu sau vẫn chưa thể tỉnh lại.

Hôm nay Chử Đồng được nghỉ, sau khi tỉnh dậy thì ôm máy tính ngồi trước giường lướt web. Giản Trì Hoài đi vào, vừa đi vừa cởi quần áo. Chử Đồng kinh ngạc tròn mắt: “Sao anh đã về rồi?”

“Ừm, hôm nay không có tiết, vừa ra ngoài xử lý mấy việc.” Giản Trì Hoài cười sơ mi ra, để lộ cơ bắp rắn chắc. Thời tiết bỗng nhiên oi nóng, mây đen đen như mực đè xuống đầu, có một cảm giác ngột thở không thể chạm tới. Anh thay bộ quần áo thoải mái rồi đi tới trước giường: “Tay thế nào rồi?”

“Vẫn ổn.”

Giản Trì Hoài lật chăn ra, ngồi xuống bên cạnh cô, tay còn có một số động tác thân mật, bên ngoài bỗng vọng vào tiếng gõ cửa vô duyên.

“Cậu Giản, cô Giang muốn gặp cậu.”

“Không gặp!” Giản Trì Hoài nhắm mắt lại.

“Cô chủ... Cô chủ cũng tới cùng, bên ngoài đổ mưa rồi ạ.”

Con người sâu hút của Giản Trì Hoài mở ra, bên trong có một sự bức bối thoát qua. Anh nhìn Chử Đồng: “Anh xuống nhà một lát.” Chử Đồng còn chưa đồng ý, Giản Trì Hoài đã lật chăn ra, đi xuống.

Ngoài cửa sổ đột ngột truyền tới tiếng sấm dậy, cơn mưa nói đổ xuống là đổ xuống ngay, những hạt mưa to như hạt đậu đập lên cửa sổ, làm màng nhĩ người ta rung lên đau đớn. Chử Đồng đứng dậy thay quần áo, vội vàng đi xuống nhà.

Giản Lệ Đề cùng với Giang Ý Duy đứng ngoài cửa sắt. Giản Trì Hoài che ô đi ra, cánh cửa trước mặt anh từ từ mở ra, tiếng sấm đùng đoàng. Người đàn ông đứng trong quầng sáng tựa một vị thần. Ánh mắt anh quét qua Giản Lệ Đề: “Em vào nhà đi đã!”

“Anh, anh giúp chị Ý Duy đi!”

“Vào đi!”

“Không đâu, em phải ở bên cạnh chị ấy.”

Chử Đồng giương ô ra ngoài theo. Cô đi xuyên qua con đường nhỏ trong sân, trong cơn mưa dữ dội, chẳng ai chú ý tới cô. Giang Ý Duy như người mất hồn, cả người ướt sũng. Cô ta bất ngờ quỵ rạp xuống, hai tay níu chặt lấy đôi chân Giản Trì Hoài: “Anh Tứ! Số phận của em đều nằm cả trong tay anh, em không còn nơi nương tựa nữa. Anh nể tình em luôn nghe lời mà tha cho em đi, nể tình anh đã từng... 'muốn' em mà tha cho em đi...”

Chân Chử Đồng vừa dẫm lên một cánh hoa dính đầy bùn đất thì lập tức như bị đổ chì. Cánh hoa kiều diễm bị nghiền nát thành muôn mảnh dưới chân cô...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Chuyện của tôi anh chớ xía vào

Giản Lệ Đề ở bên cạnh bật khóc: “Anh, anh đừng bắt chị Ý Duy quỳ nữa, chị ấy còn đang ốm mà.”

Giản Trì Hoài cảm ô, cảm giác nặng nề của màu lam sẫm trong mưa lại càng khiến không gian thêm bức bối. Hai tay Giang Ý Duy túm chặt ống quần của mình: “Anh Tứ, anh Tứ...”

Điểm yếu của Giản Trì Hoài là không thể nhìn thấy cô em gái Lệ Đề phải chịu khổ. Anh vẫy tay về phía Giản Lệ Đề, đợi cho con bé đi tới bên cạnh mình, anh bèn chuyển chiếc ô qua đầu nó: “Em làm loạn theo người ta làm cái gì? Mau vào nhà thay quần áo đi!”

“Chị Ý Duy không đứng đây, em sẽ không đi vào!” Giản Lệ Đề ngang bướng nói nhưng trong hốc mắt đã đọng đầy nước.

Sắc mặt người đàn ông u ám, đôi mắt hẹp dài cực kỳ lạnh lẽo. Anh bất ngờ cúi xuống nắm lấy cánh tay của Giang Ý Duy, đầu ngón tay mạnh mẽ như kẹp sắt. Giang Ý Duy đau đến nỗi lập tức hét lên: “À... Tay em!”

Giản Lệ Đề đẩy chiếc ô trên đầu mình ra, ôm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Anh, chẳng phải trước đây anh cũng từng thích chị Ý Duy sao? Tại sao bây giờ có thể tàn nhẫn như vậy chứ?”

Người đàn ông khẽ cau mày, một tia nhìn khó hiểu lan tràn trong ánh mắt. Anh từng thích Giang Ý Duy khi nào vậy?

Nhưng những lời này đương nhiên cũng lọt vào tai Chử Đồng, cô như bị ai đập mạnh một cái, bước chân vô thức lùi về phía sau. Những cái bóng quần lấy nhau bỗng mờ dần đi trong mắt cô, thậm chí tiếng họ nói cô cũng không nghe rõ nữa.

Giản Lệ Đề khóc lóc, giậm chân bình bịch: “Chị Ý Duy sốt cao rồi nhưng lại không chịu đi bệnh viện, anh...”

Ánh mắt Giản Trì Hoài vẫn lạnh lùng nhưng anh hiểu cô em gái này của mình, từ nhỏ đã được cưng chiều một cách thái quá, bây giờ mà anh không chịu nhún nhường thì nó sẽ chết trong mưa cũng không chịu vào nhà trước. Anh ném chiếc ô trong tay ra, ngồi xổm xuống, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống bả vai người đàn ông, mái tóc bị ướt đầm rất nhanh, gương mặt lại càng hiện rõ những đường nét tuần tú. Giang Ý Duy nhìn gương mặt anh, trái tim đập mạnh và loạn nhịp trong giây lát. Giản Trì Hoài không nói năng gì, lập tức bế cô ta lên, cô em gái bên cạnh kéo tay anh: “Mau... Mau vào trong nhà.”

Giản Trì Hoài ngẩng đầu nhìn lên ban công tầng hai bằng ánh mắt giấu kín tâm tư, anh gọi người bảo vệ bên cạnh tới: “Mau, lái xe của tôi ra!”

Cánh tay Giang Ý Duy ôm lấy cổ người đàn ông, Chử Đồng sợ bọn họ phát hiện ra mình, ngược lại sẽ cho là cô cố ý nhìn lén, cô lùi về phía sau nhưng cánh tay mềm mại như không xương của Giang Ý Duy tựa như biến thành một sợi dây thừng dẻo dai quấn lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, càng lúc càng siết chặt. Chử Đồng có thể cảm nhận được nỗi đau da thịt đồng thời nghe được tiếng gãy gẫy của mình.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã ra tới cửa chính. Giản Trì Hoài đặt Giang Ý Duy ra ghế sau. Từ góc nhìn của Chử Đồng, cứ cảm thấy trong động tác của anh có một sự cẩn thận, trân trọng.

Ba người họ lần lượt lên xe, Giản Trì Hoài phi xe đi rất nhanh.

Đã có bệnh, đương nhiên phải tới bệnh viện.

Giang Ý Duy sốt cao không hạ, tâm tình không ổn định nên phải nằm viện. Giản Trì Hoài gọi điện thoại về nhà, bảo tài xế nhà họ Giản tới đón em gái về, nhân tiện mang theo một bộ quần áo tới cho anh thay.

Giản Trì Hoài thay quần áo xong đi vào phòng bệnh, trên mu bàn tay của Giang Ý Duy đang cắm dây truyền, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Nghe có tiếng bước chân, cô ta thu lại ánh mắt đang chăm chăm nhìn trần nhà của mình, gọi một tiếng: “Anh Tứ!”

“Cô có bệnh chết cũng không sao, nhưng Lệ Đề có mệnh hệ gì, cô có mười cái mạng cũng đền không nổi đâu.”

“Anh Tứ, thật ra em rất nhớ khoảng thời gian đó. Lúc đó, em còn chưa nổi tiếng. Lệ Đề quý em, tuần nào em cũng tới dạy nó cách diễn xuất. Lúc ấy, anh cũng tới biệt thự nhà họ Giản. Số lần chúng ta gặp mặt không nhiều lắm nhưng lần nào anh cũng ngồi trong sân, ánh nắng hắt đầy xuống bả vai. Lệ Đề không chỉ một lần muốn gắn ghép hai chúng ta. Anh cũng từng nói với em, em có thể theo anh...”

Sắc mặt Giản Trì Hoài vẫn rất điềm nhiên, anh ngồi xuống chiếc sofa đối diện giường bệnh: “Đúng vậy, tôi từng có suy nghĩ này. Cô trẻ trung, xinh đẹp, đây đều là những thứ hấp dẫn đàn ông, đương nhiên tôi cũng thích phụ nữ đẹp. Nhưng lúc đó tôi cũng chỉ có một chút hứng thú như vậy với cô mà thôi.”

Giang Ý Duy sốt rất cao, ý thức có chút mơ hồ: “Sau đó, em còn chưa kịp theo anh thì Lệ Đề nói anh sắp kết hôn. Em vẫn luôn rất tò mò người phụ nữ được anh cưới về sẽ là người như thế nào? Chỉ ít thì cô ta nên có một diện mạo như em và một gia thế tốt hơn em gấp nhiều, gấp nhiều lần...”

Giản Trì Hoài dựa ra sau ghế, cơ thể cao lớn chìm hẳn xuống lớp sofa mềm mại, anh nhìn Giang Ý Duy, ánh mắt sáng quắc: “Đừng có giờ trò này ra với tôi. Chuyện Chử Đồng là vợ tôi, lẽ nào cô không biết? Người thủ đoạn như cô muốn moi được tin từ miệng Lệ Đề chẳng phải là chuyện quá dễ dàng sao?”

Sắc mặt Giang Ý Duy tái nhợt, con ngươi hơi tối đi: “VẬY... rốt cuộc anh ưng cô ta ở điểm gì?”

Giản Trì Hoài gần như sắp hết kiên nhẫn, anh chuyển đề tài, không muốn vòng vo chuyện này với cô ta: “Chử Đồng là vợ tôi, tôi không thể để kẻ khác khiến cô ấy chịu tiếng xấu.”

“Cô ta quan trọng với anh như vậy sao? Có thể khiến anh tuyệt tình với em như vậy?”

Giản Trì Hoài quét một ánh mắt qua, Giang Ý Duy sợ đến run lấy bả vai, ý thức được mình đã chạm tới giới hạn của người đàn ông này, cô ta vội vàng im

miệng: “Anh Tứ, nếu bây giờ anh đã cưng chiều cô ấy như vậy, em cũng đã có Ân Thiếu Trình, anh bỏ qua cho em một lần đi, để em hoàn toàn không còn liên quan tới anh nữa. Chỉ có như vậy, em mới có thể trở về bên cạnh anh ấy.”

Người đàn ông nghe xong, hơi nhếch môi: “Cô nói xem, có cách nào?”

“Từ nay về sau em sẽ không bao giờ bước vào phạm vi của anh nữa.”

Lần này, Giản Trì Hoài mới khẽ bật cười nhưng nét mặt lại không toát ra chút ấm áp nào. Anh nắm anh khóa chặt người nằm trên giường bệnh: “Cô phải nhớ kỹ, tôi lắng xê cô lên vị trí cao như vậy chỉ đơn thuần vì Lệ Đề. Con bé thích đóng phim mà cô lại dạy cho nó. Bây giờ cô muốn vứt bỏ, đừng hòng!”

“Em có thể tìm giáo viên chuyên nghiệp dạy em ấy, em...”

Giản Trì Hoài đứng dậy, giận dữ trừng mắt với cô ta, sự u ám trong đó đã khiến Giang Ý Duy không dám nói thêm câu nào. Anh lập tức quay người bỏ đi. Giang Ý Duy thấy bóng lưng của anh ra tới cửa: “Anh Tứ...”

Giản Trì Hoài đóng sầm cửa lại.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, trở về Bán Đảo Hào Môn, lại không xe của Chữ Đồng. Chẳng phải nói hôm nay nghỉ sao?

Đi vào phòng khách, vừa thay được đôi dép mềm mại, thấy người giúp việc đứng trước mặt, Giản Trì Hoài lên tiếng hỏi: “Cô ấy đâu rồi?”

“Thiếu phu nhân dặn là nếu tôi gặp cậu Giản thì chuyển lời giúp cô ấy một câu.”

Giản Trì Hoài bắt gặp bật cười. Cô nàng không gọi điện thoại nói được sao? “Nói gì?”

“Cô ấy nói, cô ấy theo dõi Ân Thiếu Trình, bảo cậu chú ý quan tâm!” Người giúp việc nói xong liền ho khẽ một tiếng.

“Cái gì?” Giản Trì Hoài đột ngột đứng sững lại. Chữ Đồng cố tình muốn chết với anh phải không?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 27: Em ghen rồi phải không?

Edit: MR

Tiểu khu Thanh Anh.

Vụ án Đào Tinh Kỳ tự sát gây xôn xao dư luận đã trôi qua mấy ngày rồi, ngay cả mẹ cô ấy cũng chưa từng hoài nghi về nguyên nhân cái chết của con mình. Khi còn sống Đào Tinh Kỳ đã từng coi Chữ Đồng là bạn bè, có lúc cô ấy hẹn Chữ Đồng tới tận nhà để phỏng vấn, còn lần ra chìa khóa từ ô thoáng trước hiên nhà ngay trước mặt cô. Chữ Đồng đưa tay tìm thử, quả nhiên vẫn ở đó.

Cô không dám bật đèn. Mặc dù hôm nay trời mưa nhưng bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, trong nhà vẫn còn tia sáng hiu hắt. Chữ Đồng hay phải đi săn tin, nên những thứ gọi là cảm kỳ đối với cô chẳng là gì. Trong tập tài liệu mà người quản lý của Đào Tinh Kỳ đưa cô hôm đó còn một chiếc chìa khóa nhỏ nữa, không giống như chìa khóa phòng mà giống như chìa khóa sổ nhật ký thịnh hành hồi Chữ Đồng còn đi học vậy.

Cô đi một mạch vào trong, trong nhà đều dùng vải trắng che. Chữ Đồng đi tới phòng ngủ, trên bức tường màu trắng còn treo bức chân dung của Đào Tinh Kỳ, không khỏi khiến người ta cảm thấy bi thương và đau buồn. Trước đó mấy ngày, cô ấy vẫn còn là một minh tinh sáng chói, vậy mà giờ chỉ còn được đất mẹ nâng niu. Trên đời này không còn được nghe tiếng cười của cô ấy cùng nụ cười rạng rỡ xinh đẹp của cô ấy nữa.

Chữ Đồng men theo mép giường, ngồi xuống sàn nhà. Cô mở từng ngăn kéo trên tủ đầu giường ra, vật dụng bên trong đã được thu dọn hết, trong ngăn kéo hầu như là trống không. Cô cúi người, lại tìm một vòng dưới gầm giường, vẫn không có kết quả.

Cô vẫn chưa từ bỏ, lại tìm hết trong ngoài trong phòng một lượt, thậm chí bò rạp cả xuống mặt đất, không bỏ qua bất kỳ góc nào, mặt cô gần như chạm vào chân giường. Đường như liếc thấy một cái bóng mờ, cô lần sờ vào khe hở, bất ngờ móc ra được một món đồ.

Là một quyển nhật ký màu hồng, mặt trên có một ổ khóa nhỏ.

Chữ Đồng vội vàng rút chìa khóa ra, tra vào, quả nhiên mở được. Tim cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, vội vàng lật cuốn sổ ra, bỗng phát hiện bên trong chỉ có một tờ giấy ăn, hơn nữa một nửa cuốn sổ còn có dấu vết bị xé bỏ, chỉ còn lại mấy trang giấy trắng. Tờ giấy ăn màu trắng được ép ở chính giữa, nhưng vẫn không giấu được những nếp gấp và lỗ thủng của nó, giống như lúc trước nó đã từng bị vo viên rất chặt, vết móng tay rất rõ ràng, mặt trên vẫn

còn lưu lại một chút son móng tay màu cam của Đào Tinh Kỳ.

Trong lòng Chữ Đồng dấy lên một cảm giác khó chịu mơ hồ. Trục giác mẫn cảm nói cho cô biết, cái chết của Đào Tinh Kỳ không đơn giản như vậy.

Sau khi ra khỏi tiểu khu Thanh Anh, cô đi thẳng tới sở cảnh sát.

Bên ngoài mưa vẫn rơi như trút nước, chưa bao giờ được ướt át thoải mái đến vậy, dường như muốn xóa sạch cảm giác oi ả mấy ngày liền. Nước trên mặt đường bắn cả vào giày, Chữ Đồng mở cửa xe ngồi vào bên trong.

Bán Đảo Hào Môn.

Giản Trì Hoài đứng trước ô cửa sổ sát sàn, sắc mặt âm u qua lớp thủy tinh phản chiếu trong bầu không khí mù mịt, ảm đạm. Anh giờ tay lên xem giờ, nghĩ tới câu nói Chữ Đồng nhờ người giúp việc chuyển tới anh.

Cô quyết tâm đối đầu với anh phải không?

Theo dõi Ân Thiệu Trình đã không còn là chuyện có gặp phải nguy hiểm hay không nữa, mà là...

Những bức ảnh kia, mỗi một động tác mờ ám và biểu cảm trong đó đều khiến Giản Trì Hoài nhúu chặt mày không thể dãn ra. Ân Thiệu Trình, trong số những người quyền lực của làng giải trí, chỉ có hắn là tâm địa gian xảo nhất. Những nghệ sỹ dưới quyền quản lý của hắn, chỉ cần diện mạo nổi bật một chút, danh tiếng một chút, có người nào chưa bị hắn động chạm qua?

Huống hồ, ánh mắt hắn nhìn Chữ Đồng lúc đó rất bất thường!

Giản Trì Hoài bực bội. Vợ anh không biết ăn diện, cái gọi là 'trang điểm' cũng chỉ là đánh thêm ít phấn lên mặt mà thôi. Ân Thiệu Trình sẽ để mắt đến sao? Anh nghĩ vậy cũng chẳng khiến tâm trạng thoải mái hơn. Anh hiểu quá rõ, với đám người mắt còn cao hơn đỉnh đầu như bọn họ mà nói, cái tính tình quật cường, cứng rắn như đầu bò đến mức ngốc nghếch của Chữ Đồng rõ ràng là hơn hẳn đám người đẹp eo lá, tỏ vẻ, lại chẳng có điểm gì nổi trội.

Anh lại xem giờ một lần nữa, cổ họng khô rát khó chịu, lại muốn hút một điếu thuốc. Giản Trì Hoài rất hiếm khi thiếu kiên nhẫn, nhưng lúc này, nghĩ tới chuyện Chữ Đồng đội mưa đội gió theo dõi Ân Thiệu Trình, lòng anh lại bùng lên một ngọn lửa không tên. Anh đang định quay người đi lấy thuốc thì bất ngờ nhìn thấy một chiếc xe đi vào cửa, sau đó rẽ vào gara cách đó không xa.

Người đàn ông thờ phào, khóe môi mím chặt hơi dãn ra.

Chữ Đồng cả người ướt như chuột lột, chạy lên gác. Giản Trì Hoài nhìn thấy cô, con bực cũng vui đi quá nửa nhưng anh vẫn ra về, làm mặt lạnh, đáng về cao ngạo.

Chữ Đồng xông vào phòng ngủ, tóc dính bết trên mặt, nhìn thấy Giản Trì Hoài dường như hơi giật mình: “Anh đã về?”

“Vờ vịt gì chứ? Chẳng lẽ xe của tôi không ở trong gara?”

“Hôm nay anh ra ngoài... không lái chiếc xe anh vẫn thường đi. Ban nãy mưa lớn như vậy, em cũng không nhìn kỹ.”

Nét mặt Giản Trì Hoài có chút kỳ quái, ngón tay khẽ vuốt mép cuốn sách giáo khoa: “Em... nhìn thấy tôi ra ngoài?”

Chữ Đồng nhấp máy môi, cũng không giấu giếm, gật đầu: “Ừm, thấy rồi!”

Ánh mắt người đàn ông trở nên căng thẳng nhưng cũng không giải thích nhiều. Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Đi theo dõi Ân Thiệu Trình sao?” Rốt cuộc anh vẫn không kìm nén được, trong lòng bứt rứt muốn chết.

Chữ Đồng đi tới, giật lấy cuốn sách trong tay anh, xoay ngược lại rồi nhét vào tay anh: “Anh như vậy cũng gọi là chăm chú đọc sách à?”

Những đường nét trên gò má Giản Trì Hoài gồ lên trông thấy, không ngờ mình cũng có thể phạm sai lầm ngớ ngẩn này. Anh đập bộp cuốn sách lên mặt bàn, Chữ Đồng ngồi xuống bên cạnh anh: “Em vừa tới tiểu khu Thanh Anh.”

Anh hơi nhướng mày, ngữ khí bất giác có chút dồn dập: “Em tới cả nơi ở của hắn?!”

Chữ Đồng quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Con người này, không nói chuyện tử tế được sao? “Tiểu khu Thanh Anh là nơi ở của Đào Tinh Kỳ. Em phát hiện ra ít đồ ở đó, đã giao cho cảnh sát rồi.”

Rốt cuộc Giản Trì Hoài cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Nói mấy chuyện này với tôi làm gì?”

Chữ Đồng hơi ngần ngại, bản thân cũng chẳng biết mình làm sao nữa. Từ cảnh sát đi ra, tâm trạng của cô như rơi xuống đáy vực, chỉ muốn tìm một người tâm sự. Bên ngoài mưa lớn như vậy nhưng cô chẳng có chỗ nào để đi, cũng chẳng ai kiên nhẫn lắng nghe cô nói. Bờ môi cô mím lại rất chặt. Lúc này chắc là Giản Trì Hoài đang lo lắng cho Giang Ý Duy, làm gì có thời gian rảnh nghe mấy lời nhảm nhí của cô?

Cô đứng lên chuẩn bị đi tắm. Giản Trì Hoài thấy Chữ Đồng rầu rĩ, không nhanh nhẹn vui vẻ như trước. Anh cũng không biết vì sao ban nãy lại buột miệng nói câu đó. Thấy cô không vui, Giản Trì Hoài cũng không giỏi dỗ dành. Lúc cô cất bước đi, cuối cùng anh cũng tìm ra lời để nói: “Em ghen rồi”

phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Bàn xát!

Khẩu khí vẫn còn rất cứng cỏi.

Chữ Đồng chờ đợi tại chỗ, chớp chớp hai mắt: “Em ghen với ai chứ?” Trong ánh mắt cô điểm xuyết đôi chút khó hiểu, mơ hồ, hình như thật sự nghe không hiểu Giản Trì Hoài đang nói cái gì.

Sắc mặt người đàn ông càng lúc càng khó coi, anh bực bội xua tay: “Đi tắm đi!”

Chữ Đồng 'ò' lên một tiếng, xoay người đi vào phòng quần áo. Trong lòng cô vẫn còn chưa xốt, đắng chát nhưng cô còn lâu mới thể hiện ra trước mặt Giản Trì Hoài.

Trong phòng tắm chẳng mấy chốc vọng ra tiếng nước chảy. Thời tiết này, mưa gió sấm chớp đã trở thành chuyện thường gặp. Giản Trì Hoài ngồi trên sofa, bất ngờ có một tiếng sấm rền vang, nổ tung, ánh sáng trong phòng tắt ngóm, cả biệt thự chìm trong tăm tối, mờ mịt.

“Có chuyện gì vậy, mất điện à?” Chữ Đồng đang tắm dở, khắp người toàn là xà phòng.

Giản Trì Hoài đứng dậy, đi tới một bên giường, trời tối như lúc này không khác gì nửa đêm. Chữ Đồng không nghe thấy tiếng đáp lời bên ngoài, có phần hoang mang. Cô gọi thất thanh: “Giản Trì Hoài, Giản Trì Hoài!”

“Hét cái gì mà hét?”

Nghe được tiếng anh, cô thờ phào: “Anh nói chuyện với em đi.”

Giản Trì Hoài dĩ nhiên sẽ không nghĩ Chữ Đồng đang sợ bóng tối. Cô sẵn tin đắc tội với người khác, còn dám ra vào tiểu khu Thanh Anh, gan to như gan bò vậy, lẽ nào còn sợ mất điện ư? Nghĩ vậy, trong lòng anh sáng rõ lên không ít. Họ là vợ chồng chung giường bao nhiêu lâu như vậy nhưng tầng quan hệ đó vẫn chưa phá bỏ. Chữ Đồng gọi to như vậy, có thể nào được coi là 'lời mời gọi uyển chuyển'?

“Nói chuyện gì?”

Trên mặt Chữ Đồng vẫn còn sữa rửa mặt, cô vội vàng lau mặt rồi nói: “Kể chuyện anh dạy học ở trường đi!”

Giản Trì Hoài cời cúc áo. Lúc đi tới trước cửa phòng tắm, nên thân trên đã ở trần. Anh tháo thắt lưng ra, gơ tay đẩy nhẹ cánh cửa. Hơi nước ấm nóng bên trong phả ra ngoài, xen lẫn mùi xà phòng tự nhiên. Tĩnh tĩnh Chữ Đồng thoải mái, xuề xòa, chẳng bao giờ khóa cửa. Cô mở vòi nước, bên tai là tiếng nước róc rách chảy, hoàn toàn không nghe được động tĩnh bên ngoài: “Giản Trì Hoài, sao anh không nói gì?”

Người đàn ông đứng trước bồn tắm rộng lớn, cho dù tầm mắt có mơ hồ nhưng những đường nét trên cơ thể Chữ Đồng vẫn trắng trẻo sáng rõ, anh dường như nhìn quanh cơ thể cô không chút kiêng dè. Tuy cô gầy nhưng chỗ cần có thịt vẫn không mập mờ chút nào. Giản Trì Hoài không phải Liễu Hạ Huệ, đến nay chưa chạm vào Chữ Đồng là vì anh cảm thấy phiền phức. Thật ra kể từ ngày đồng ý cưới Chữ Đồng, anh cũng chưa từng nghĩ vì không yêu cô mà ngày nào đó sẽ ly hôn. Nghĩ vậy thì càng nên thuận theo tự nhiên mới phải, làm gì có đôi vợ chồng nào ngủ chung giường mà không quan hệ?

Con người Giản Trì Hoài thường ngày tâm sự trong lòng giấu rất kỹ nhưng về phương diện tình cảm nam nữ trước nay vẫn đơn giản, bộc trực, ví dụ như... bây giờ...

Khi anh bước vào trong bồn tắm, cũng đúng lúc Chữ Đồng tắt vòi hoa sen trong tay. Hai mắt cô nhắm chặt, gơ tay định lấy khăn lau mặt, nhưng trước ngực bỗng nóng rực, rõ ràng là bị một người nào đó nắm chặt! Chữ Đồng hét ầm ĩ, mặc kệ cảm giác đau đớn, chưa xốt khi cưỡng ép mở mắt ra, hai mắt cô tròn tròn, rõ ràng là đã bị dọa chết khiếp. Giản Trì Hoài sát lại gần, khóa quần đã được cởi ra, chiếc quần lông tèo tèo còn dính tạm vào hông, chiếc quần lót màu đen thoát ẩn thoát hiện xuất hiện kêu gọi dục vọng của người ta. Chữ Đồng cảm thấy chưa bao giờ nóng như thế, như bị xuyên một cái lỗ vậy. Cô bắt ngờ lùi về sau, sắc mặt đỏ hồng: “Anh... Anh làm gì vậy!”

Đôi lông mày tuyệt đẹp của Giản Trì Hoài cau lại, nhìn điệu bộ của cô giống như khiếp sợ, lại vô cùng không tự nguyện? “Đây chẳng phải là việc em muốn sao?”

“Em... Em muốn làm gì cơ chứ?”

Từ lúc anh bước vào tới giờ, Chữ Đồng chưa nói chuyện lưu loát được câu nào. Ánh mắt Giản Trì Hoài trở nên sắc bén, thấy cô nấp nấp trốn trốn, cả người anh như bốc hỏa: “Em ở trong này cứ ra sức hét, đừng nói với tôi, em không có ý định bảo tôi vào đây!”

“Đầu có!” Chữ Đồng cứng cổ đáp lại: “Chỉ là em sợ tối, bên ngoài không có động tĩnh gì em không yên tâm. Giản Trì Hoài, giáo sư Giản, anh... anh... anh, đầu óc anh suy nghĩ cái gì thế hả? Còn nhìn!”

Lúc ấy cô mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo, hai tay vội vàng che ngực, ngồi sụp xuống. Lòng ngực Giản Trì Hoài phập phồng lên xuống. Hóa ra là tại anh nghĩ nhiều? Bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ xếp hàng đợi anh gật đầu ngo một cái, nhưng cuộc sống đời tư của anh vẫn rất sạch sẽ, trước nay luôn có lập trường, có chừng mực. Vậy mà hôm nay lại tới lượt anh hiểu nhầm?

Hừ, có khi nào Giản Trì Hoài này cần giải tòa sinh lý, cung đã lên dây mà đối phương lại không muốn không?

Trong bầu không khí ngưng ngập, Chữ Đồng biết người đàn ông này cực kỳ ưa sĩ diện. Nhưng cô có thể làm sao? Lễ nào thuận nước đẩy thuyền? Cô miễn cưỡng ngước mắt lên, ánh mắt chạm tới cơ thể ba góc của người đàn ông. Đáng chuẩn quá, nhắm đúng trọng điểm! Nhưng cứ tới chuyện anh và Giang Ý Duy không rõ ràng, chút háo sắc nhỏ nhoi trong lòng lại lập tức ‘cất cờ dẹp trống’. Giản Trì Hoài cúi xuống, nắm chặt lấy cánh tay Chữ Đồng, kéo cô đứng dậy. Cô tưởng anh định dùng sức mạnh: “Em đang tới ngày!”

“Ra ngoài!” Nhưng Giản Trì Hoài muốn lôi cô khỏi bồn tắm: “Tôi cần tắm!”

“Em còn chưa rửa sạch sẽ.”

“Em muốn ở lại đây, đúng là cái cơ nào cũng lôi ra được.”

Chữ Đồng ngây ngốc đứng đó, ánh mắt bất ngờ thấy một tia sáng lóe lên. Đầu óc cô ngốc luôn: “Giản Trì Hoài, nhắm mắt lại!”

Nhưng rõ ràng không kịp nữa, đèn trong phòng tắm đã trở lại bình thường, hai người họ còn chưa kịp thích ứng, thế nên thứ ánh sáng ấy càng rực rỡ đến chói mắt. Giản Trì Hoài hơi nheo mắt lại, ánh mắt cứ thế nhìn chăm chăm lên người Chữ Đồng.

Cô đi sang bên cạnh, lùi từng bước một, rồi vớ lấy khăn tắm khoác lên người mình, gương mặt đỏ bừng như vừa được lôi ra khỏi thùng thuốc nhuộm.

Giản Trì Hoài cười khẩy: “Bàn xát!”

Chữ Đồng ngây người: “Anh nói gì?”

“Thì ra em còn mắc bệnh nghễnh ngãng nữa.”

Chữ Đồng hít sâu, đôi chân nhỏ trần trụi đứng đực ở đó: “Giản Trì Hoài, đủ rồi đấy, chốc thì nói em là rau đậu chiên xào, lát lại nói em là bàn xát quần áo, anh có biết hình dung người không!”

Giản Trì Hoài tiện tay mở vòi nước ra, cời quần dài như trước mặt không có cô: “Rau đậu có vẻ không chuẩn xác lắm, bàn xát giống hơn chút, vừa cứng vừa xẹp lép, vô vị, như em ấy.”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em lép?” Chữ Đồng ghét nhất là người nào bêu xấu mình: “Anh có dám nhìn lại lần nữa không? Sau đó... nói... sự... thật!”

Giản Trì Hoài nhếch môi, cười đầy yêu nghiệt: “Em cời đi, em dám cời, anh sẽ dám nhìn!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Anh là Tú ca phải không?

Lúc đó Chữ Đồng suyết nữa thì tung chiếc khăn tắm ra, hơi nước trong phòng tắm vương vất, quần lý khiến đầu óc người ta căng lên. Cô nắm chặt hai tay vào nhau, cũng chẳng biết con gió từ đâu thổi tới, bất ngờ thức tỉnh cô. Cô hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm tên 'yêu nghiệt' trước mắt: “Chút nữa thì em mắc bẫy anh, muốn nhìn á, tự nhìn của anh ấy.”

Từ đâu một chiếc khăn mặt ném tới, che mặt Chữ Đồng đi. Tiếng nói của Giản Trì Hoài từ phía đối diện vọng tới: “Dù sao tôi cũng sắp phải cời quần rồi!”

Cô không dám gạt khăn mặt xuống, quay người loạng choạng đi ra ngoài.

Giản Trì Hoài tắm rửa xong bước ra, Chữ Đồng bò từ đầu giường xuống cuối giường: “Hỏi anh một câu nhé.”

Người đàn ông đứng nhìn từ trên xuống: “Nói đi.”

“Ân Thiếu Trình chụp chỗ ảnh đó nhưng lại không tung ra, anh bảo là vì sao?”

“Làm sao tôi biết.”

Chữ Đồng thấy thái độ của anh hờ hững, lãnh đạm, vẻ như không mấy quan tâm, cô tự biết đã bề mặt bèn thụt lùi về chỗ cũ: “Như vậy xem ra Ân Thiếu Trình cũng không xấu xa lắm, có thể anh ta chỉ định hù dọa em tý thôi!”

Giản Trì Hoài nghe cô nói hai chữ 'không xấu', đầu mày lập tức nhíu lại, xuất hiện cả nếp nhăn: “Em thì biết cái gì!”

Chữ Đồng nhìn anh, vô cùng khó hiểu: “Em nom nớp lo sợ nhiều ngày như vậy, một nhân vật tâm cỡ như Ân Thiếu Trình nếu muốn ngáng chân em thì quá đơn giản rồi...”

Một người đàn ông kiêu ngạo như Giản Trì Hoài đương nhiên chẳng thèm công kích. Anh đi tới, ngồi xuống mép giường: “Lẽ nào em không phát hiện ra Ân Thiếu Trình và Giang Ý Duy rạn nứt sao? Không phải hán ta có ý bỏ qua cho em, là vì hán không muốn lo cho Giang Ý Duy nữa, đương nhiên cũng mặc kệ em luôn.”

“Rạn nứt?” Chữ Đồng nghe xong, nhồm nừa người dậy, hai chân quỳ xuống giường, đôi mắt ánh lên một vẻ hóng hót: “Vì sao thế?”

Giản Trì Hoài đón lấy ánh mắt cô: “Chuyện này, em đi mà hỏi Giang Ý Duy.”

“Vậy nên, Giang Ý Duy tới đây khóc lóc vì cô ta và Ân Thiếu Trình chia tay? Nhưng chia tay là chuyện của hai người, dính dáng gì tới anh?”

Giản Trì Hoài thấy cô có ý hỏi cặn kẽ tới cùng, không thèm để ý nữa. Chữ Đồng đã sớm có cách của mình: “Giang Ý Duy thích anh đúng không?” Còn anh lại đau lòng bẽ cô ta rồi đi, tình cảm cũ chắt chắt chưa xóa sạch hoàn toàn. Chữ Đồng cảm thấy có phần tức cười, nói gì thì cô cũng là vợ. Cô ghé lại, nhìn chăm chú gương mặt nghiêng nghiêng của Giản Trì Hoài. Người đàn ông quay đầu, suýt nữa thì đập vào cô: “Đẹp lắm à?”

“Anh bảo giá của một ngôi sao hạng A cao bao nhiêu?”

“Em là paparazzi, chẳng phải còn rõ hơn tôi sao?”

Chữ Đồng khẽ gật đầu, mỉm cười: “Tài sản của Giang Ý Duy chỉ ít cũng phải mấy chục triệu ấy chứ.”

Giản Trì Hoài gác đôi chân dài lên, mái đầu còn chưa khô, cả người toát ra một cảm giác sắc bén khó mà phai mờ: “Rồi sao?”

Chữ Đồng cười, ý tứ không rõ ràng. Cô lại bỏ về đầu giường. Cô nghĩ, Giản Trì Hoài cao ngạo, dĩ nhiên sẽ không cho phép để nam lép vế nữ. Chút thu nhập này của anh, nhất định không bằng được Giang Ý Duy, cũng tức là so với cô thì còn tạm ổn. Đương nhiên, câu nói cuối cùng hoàn toàn là do Chữ Đồng tự đề cao giá của bản thân lên. Con người mà, cái cần chẳng phải chính là tự tin sao? Có tự tin thì chuyện gì cũng có thể.

Phía cảnh sát nhanh chóng đưa ra kết luận cho vụ án liên quan tới Đào Tinh Kỳ, công bố trên weibo rằng không phải cô ấy tự sát mà bị sát hại. Nhất thời, cả nội bộ giới giải trí như nổi lên một cơn sóng dữ, lòng người hoang mang.

Chữ Đồng đeo thẻ phóng viên đi tới tiểu khu Thanh Anh, chào hỏi mấy người bảo vệ đứng ngoài cửa: “Tôi thật sự là phóng viên, để tôi xem CCTV của ngày 15 đi.”

“Ở đâu tới lượt cô, cục công an đã chuyển đi lâu rồi.”

Chữ Đồng bò ra cửa sổ: “Các anh đã xem chưa? Có phát hiện điều gì bất thường không, có người nào khả nghi không?”

“Làm ơn đi, đây là cơ mật, không thể tùy tiện tiết lộ.”

Cô không cam tâm, rút một bao thuốc lá trong túi ra, nhét qua cửa: “Ngày Đào Tinh Kỳ xảy ra chuyện tôi đã tới rồi, tôi thật sự chỉ muốn biết một ít nội dung thôi, tiết lộ chút đi mà.”

Cậu bảo vệ trẻ thấy bao thuốc trong tay cô, mắt sáng rực lên. Hoàng Hạc Lâu 1916, nghe loại giá của loại thuốc này lên tới hàng ngàn một cây, có tiền cũng chưa chắc mua được. Cậu ta ngó nghiêng xung quanh, rồi len lén nhận lấy bao thuốc, sau đó tới gần cửa sổ: “Lúc lấy CCTV tôi cũng có mặt, Đào Tinh Kỳ là minh tinh, trong hành lang không cho phép lắp CCTV nhưng rất kỳ lạ, khoảng thời gian cô ấy xảy ra chuyện, trong thang máy hoàn toàn không phát hiện hình ảnh của kẻ nào đáng nghi.”

“Vậy CCTV ở những khu khác trong tiểu khu thì sao?”

Người bảo vệ khẽ lắc đầu: “Ở đây, người bình thường rất khó vào, thường ngày đều phải đăng ký bằng chứng minh thư.”

“Cũng tức là, hung thủ rất có khả năng ở ngay trong tiểu khu?”

Người bảo vệ nghe xong, hốt hoảng: “Không... Không phải chứ?”

Lúc này, có một vị chủ nhà trẻ đi ngang qua, chào người bên trong: “Hôm nay cậu trực à?”

“Vâng, chào anh Lý!”

Bảo vệ thấy Chữ Đồng vẫn chưa đi, vội xua tay nói: “CCTV đã đưa cả cho cục công an rồi. Nếu cô muốn phỏng vấn hay là tới đó đi.”

Người họ Lý kia xách túi đồ đứng trước cửa. Khi quẹt thẻ qua cổng gác, anh ta không vào ngay mà quay đầu nhìn Chữ Đồng, ánh mắt hơi lạnh. Chữ Đồng đeo balo rồi đi, nhưng cũng được coi như thuận lợi. Cô không ngờ một bao thuốc có thể khiến bảo vệ mở lời, giao dịch này quá hời. Nói gì cũng không phải cô bỏ tiền ra. Đây là bao thuốc sáng nay lúc ra khỏi nhà cô tiện tay lấy từ trong ngăn kéo của Giản Tri Hoài ra.

Ngày truy điệu Đào Tinh Kỳ đã chỉ định mấy tờ báo được tham gia, Dịch Suru dĩ nhiên là đi đầu.

Có không ít ngôi sao trong giới và những đạo diễn từng hợp tác đều tới tiễn đưa Đào Tinh Kỳ. Chữ Đồng đứng trong đại sảnh, từ đầu tới cuối không dám cất bước đi lên. Đôi mắt cô không khỏi chua xót, nhìn thấy ảnh chân dung của Đào Tinh Kỳ được treo lên, cô đã khó chịu lắm rồi.

Trương Lê huych vào cánh tay cô: “Cô biết không? Nghe nói Tam ca cũng tới.”

“Tam ca? Tam ca nào?” Chữ Đồng gạt khóe mắt.

“Tôi cũng không rõ, chỉ từng nghe nói về nhân vật này thôi. Bốn nhân vật nổi đình nổi đám, xuất quỷ nhập thần của Tứ Thành, đây chỉ là danh hiệu người ngoài gọi thôi.”

Chữ Đồng bắt gặp nhớ tới vị ở nhà, Giang Ý Duy gọi anh là anh Tứ.

Tham gia lễ truy điệu, viết bài xong, lúc Chữ Đồng về tới Bán Đảo Hào Môn cũng đã chấp tới.

Đi vào phòng khách, người giúp việc đang chuẩn bị bữa tối, Chữ Đồng sắc mặt mệt mỏi, liếc nhìn thấy Giản Tri Hoài ngồi trên sofa đọc tin tức. Trong lòng dấy lên một sự nghi hoặc, Chữ Đồng bèn cất bước tới bên Giản Tri Hoài.

Người đàn ông không ngẩng đầu lên: “Khắp người toàn mùi gì vậy, tắm rửa sạch sẽ đi.”

“Em vừa tới dự lễ truy điệu của Đào Tinh Kỳ.”

Lúc ấy Giản Tri Hoài mới ngước lên: “Tắm đi!”

Chữ Đồng ngồi xuống sofa, sát cạnh Giản Tri Hoài. Người đàn ông cả người căng ra. Chữ Đồng thấy điệu bộ của anh như vậy, rõ ràng là chê bai. Mũi anh là mũi chó đấy à? Cái gì cũng ngửi được.

Người đàn ông kiêu căng, vờ vịt còn có bệnh sạch sẽ, rốt cuộc phải là một điều kiện đãi ngộ cỡ nào mới giáo dục được anh thành thế này?

“Trong lễ truy điệu hôm nay, nghe nói Tam ca cũng tới.”

Người đàn ông lật tờ tạp chí trong tay, hờ hững ừm một tiếng: “Rồi sao? Nói thì đúng có nói ngất nghỉ, không mệt à?”

Chữ Đồng lại ngồi sát thêm chút nữa: “Giản Tri Hoài, Tứ ca mà bên ngoài gọi, có phải anh không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 30: Bản chất sắc nữ

Nói xong câu này, Chữ Đồng chăm chú quan sát phản ứng của Giản Tri Hoài.

Đôi mắt người đàn ông sụp xuống không ngước lên, nét mặt bình thản, những đường nét khôi ngô, tuấn tú ngược chiều ánh sáng hiện rõ trong mắt Chữ Đồng. Cô bỗng sốt ruột: “Có phải không?”

Giản Tri Hoài bỗng bật cười, trong giọng nói mang theo chút chế giễu: “Người ta gọi tôi là anh Tứ vì ở nhà họ Giản trong số các anh em, tôi xếp thứ tư, bên trên còn có mấy người anh họ, thế nên có lúc mẹ tôi gọi tôi là Tiểu Tứ.”

“Vậy còn Giang Ý Duy thì sao?”

“Cô ta gọi tôi là anh Tứ hoàn toàn vì Lệ Đề dạy.”

Cả người Chữ Đồng nhẹ nhõm hẳn, cô dựa sâu vào sofa: “Em nói mà, Tứ ca này không phải là Tứ ca kia, sự cách biệt đâu phải chỉ một chút?”

“Em nói xem, kém chỗ nào?” Nghe thấy câu này, Giản Trì Hoài không thần nhiên nữa, lạnh lùng đánh đôi mắt hẹp dài về phía cô.

Chữ Đồng nhìn thấy biểu cảm này của anh, cảm thấy buồn cười. Cô giơ tay xoa xoa mặt Giản Trì Hoài: “Những phương diện sai khác đều không sao, quan trọng là anh chắc chắn đẹp trai hơn người ta, đúng không?”

“Trong mắt em, tôi chỉ có một ưu điểm thế thôi sao?”

Chữ Đồng đánh giá anh từ trên xuống dưới: “VẬY còn không đủ sao?”

Giản Trì Hoài giơ bàn tay lên, chỉ vào mình, quét một lượt, dùng ánh mắt ra hiệu cho Chữ Đồng: “Ví dụ như còn một số khía cạnh khác, những ưu điểm tiềm ẩn, em cũng có thể nói coi.”

Đầu óc Chữ Đồng trước nay chẳng trong sáng tí nào, nghe thấy Giản Trì Hoài nói vậy, cô có chút xấu hổ, ngồi nghiêm chỉnh lại, ấp a ấp úng: “Bản lĩnh của anh về phương diện đó thì đừng có hỏi anh, anh đã kiểm chứng cùng em bao giờ đâu.”

Được lắm.

Khỏe mắt bờ môi Giản Trì Hoài ẩn hiện ý cười, cả đôi mắt toát ra lấp lánh nụ cười thâm độc. Anh cứ thích đào hố cho người khác, Chữ Đồng còn không cần anh đuổi, chỉ một ánh mắt của anh cô đã ngoan ngoãn chui vào rồi.

Giản Trì Hoài cảm cuốn sách bên cạnh lên, gõ nhẹ vào đầu cô: “Lẽ nào nội hàm của bản thân tôi em không nhìn thấy sao? Em chỉ quan tâm tới kỹ thuật giường chiếu?”

Chữ Đồng đau đớn, xoa xoa đầu, bị chặn họng lại không giải lý luận, chỉ còn cách xách túi, loẹt quẹt đi lên gác.

Về mặt trí tuệ, Chữ Đồng muốn ngược Giản Trì Hoài, chắc là phải đợi đầu thai kiếp sau.

Bên phía Giang Ý Duy, gần đây hình như không xuất đầu lộ diện, rất nhiều quảng cáo trước đây cũng bị hủy.

Chữ Đồng tới tiểu khu Thanh Anh. Cô tìm tới mẹ của Đào Tinh Kỳ. Cô chào hỏi phòng bảo vệ. Đầu tiên bên đó vẫn không chịu, Chữ Đồng lại nhét vào túi mấy bao Hoàng Hạc Lâu mới được vào.

Cô không đi bằng thang máy mà men theo thang bộ đi lên từng tầng. Vừa mới tới tầng tám thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vọng tới. Đối phương suýt nữa thì đâm sầm vào Chữ Đồng. Cô vội vàng nghiêng người, chàng thanh niên dừng bước, sắc mặt còn chưa hết hoảng sợ: “Xin lỗi.”

Chữ Đồng nhìn về phía anh ta, chỉ cảm thấy hình như đã gặp ở đâu: “Anh sao vậy?”

Gương mặt Lý Thông nhợt nhạt, tay trái không ngừng chỉ về hành lang: “Đừng... Đừng lên!”

“Vì sao?”

“Có... Có ma đấy.”

Chữ Đồng bất giác nắm chặt máy ảnh trong tay: “Ma gì?”

“Cô nhìn tinh đó ấy, rất nhiều người đã nhìn thấy, cô còn dám lên à?”

Chữ Đồng đứng giữa cầu thang, ánh đèn tắm tới hắt vào gương mặt nhỏ bằng lòng bàn tay của cô. Lý Thông bàng hoàng nhận ra cô nghe xong không bỏ chạy như mọi người mà vẫn điềm nhiên đứng đó, dường như ma quỷ nào cũng không thể tấn công. Chỉ nghe thấy cô khẽ cười: “Tôi không tin trên đời này có ma. Nếu cô ấy thật sự xuất hiện thì càng tốt, tôi muốn hỏi xem rốt cuộc kẻ nào đã lấy mạng cô ấy!”

Chữ Đồng nói xong, cất bước định đi lên. Cánh tay cô bị giữ mạnh lại, lực rất lớn, suýt nữa khiến cô ngã nhào. Giọng nói của Lý Thông hơi run: “Đừng đi!”

Cô quay mặt nhìn anh ta, có phần kỳ lạ. Lý Thông thấy thế, bèn buông tay: “Nơi đó dẫu sao cũng xui xẻo.”

Chữ Đồng không quan tâm, tự đi lên tầng tám.

Cô thật sự không sợ chút nào. Khi đi tới trước cửa nhà Đào Tinh Kỳ, cô quay người lại nhìn, thấy Lý Thông đang đứng phía xa. Dưới ánh đèn hành lang, trông anh ta còn giống ma hơn.

Sau khi Đào Tinh Kỳ được xác nhận bị giết hại, nhưng chỉ trích trên mạng đối với Ân Thiếu Trình và Giang Ý Duy chưa ngày nào dừng lại. Chữ Đồng trở về công ty, tổng biên tập hùng hổ xông vào phòng làm việc: “Lễ truy điệu của Đào Tinh Kỳ vừa kết thúc, cô mau viết một bài báo, công bố toàn bộ những quan hệ từng có trước đây giữa cô ta và Ân Thiếu Trình đi.”

Chữ Đồng nhủ mày, có phần bài xích: “Cái chết của Đào Tinh Kỳ có lẽ không liên quan lắm đến Ân Thiếu Trình.”

“Đây có phải ngày đầu tiên cô làm phóng viên giải trí đâu, người ta chỉ quan tâm tới nhân vật trong bài báo thôi, có ai quan tâm tới cái chết thật sự của Đào Tinh Kỳ?” Tổng biên tập là người sành sỏi, càng là những lúc này mới càng là thời cơ tốt để đưa tin: “Một ngôi sao nhỏ như Đào Tinh Kỳ cũng chính vì dính dáng tới Ân Thiếu Trình nên chết rồi mới được nổi tiếng, nếu không...”

Chữ Đồng kéo ghế ra ngồi vào chỗ, ánh mắt nhìn thất thần vào màn hình. Tuy rằng cô bị người ta phi nhổ là đồ chó săn nhưng bảo cô làm trái lương tâm, cô tình chực cái mũi sất lên đầu Ân Thiếu Trình, cô không làm nổi.

Buổi chiều phóng viên xong trở về nhà, Chữ Đồng mở cửa đi vào, bất ngờ phát hiện Giản Lệ Đề ngồi trong phòng khách. Cô nhìn xung quanh, Giản Trì Hoài rõ ràng vẫn chưa về. Chữ Đồng từng chịu âm ức vì nó, thế nên rất cẩn thận: “Lệ Đề, em tới một mình sao?”

“Tôi tới tìm anh trai.”

“Anh em đi dạy chưa về.”

Giản Lệ Đề hoàn toàn không thèm nhìn cô: “Tôi tới đây vì chuyện của chị Ý Duyệt.”

Chữ Đồng nghe vậy, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái: “Anh em nói rồi, anh ấy không quan tâm tới chuyện của Giang Ý Duyệt.”

“Anh ấy không nỡ bỏ mặc đâu.”

Chữ Đồng đứng cách xa Giản Lệ Đề, cô ngồi dưới sofa nhướn mày đắc ý: “Sao không dám tới gần đây, sợ tôi hại chị à?”

“Em mà có bản lĩnh đến vậy, dĩ nhiên chị sẽ sợ.”

Bên ngoài vọng vào tiếng còi ô tô, Chữ Đồng biết Giản Trì Hoài đã quay trở về, cánh môi Giản Lệ Đề càng cong lên, đôi mắt nhìn chằm chằm Chữ Đồng đọng đầy ý tứ sâu xa. Chữ Đồng bất giác lùi về sau: “Chị không chọc giận em, đừng có mang cái diễn xuất vụng về đó ra để hại chị.”

“Chị...” Giản Lệ Đề tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Dám nói tôi diễn tệ, chị đợi đó!”

Đồ chó săn thôi tha!

Bên ngoài khung cửa sổ sát sàn, có thể nhìn thấy bóng Giản Trì Hoài sai bước đi vào, chiếc sơ mi màu hồng phản chiếu lên cửa kính, tựa như một đóa hoa đào đang bung nở.

Chẳng mấy chốc, ngoài cửa có tiếng động. Chữ Đồng thấy Giản Lệ Đề khề động dậy, biểu cảm như vừa bị ngược đãi đã được trung ra, cô không thể mặc cho người khác ăn hiếp như vậy được. Chữ Đồng đá đôi dép lê dưới chân ra, rào bước tới trước mặt Giản Trì Hoài, sau khi hai tay quấn chặt lấy cánh tay anh thì ôm lấy anh: “Mình ơi, em có rồi!”

Giản Lệ Đề nghe xong, cái miệng hoa đào hơi mấp máy. Diễn xuất kia còn chưa kịp bùng nổ, trong khoảnh khắc đã bị dập tắt...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Gen của chị không tốt

Sắc mặt Giản Trì Hoài lạnh ngắt, Chữ Đồng nhìn gương mặt hơi nghiêng của người đàn ông, anh cũng không chịu hợp tác với mình một chút. Quả nhiên là anh em, diễn xuất quá tệ!

Giản Lệ Đề không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy, khuôn mặt ngập đầy âm ức, bờ môi run rẩy, gần như sắp khóc tới nơi: “Anh, sao anh có thể sinh con với chị ta? Em không muốn, gen của chị ta không tốt...”

“Gen của ai không tốt hả?” Chữ Đồng như một thùng xăng bị châm lửa, phun lửa liên tục.

Giản Trì Hoài đi tới trước bàn uống nước, ngữ khí ôn hòa: “Lệ Đề, em tới đây làm gì?”

Nhân tiện, anh lặng lẽ gạt tay Chữ Đồng đang ôm cánh tay mình ra. Không nề tình chút nào!

Giản Lệ Đề nhìn thấy vậy, lòng lại vui như hoa nở: “Còn nói là bản thân mang thai, anh tôi còn chẳng mừng chút nào, chị mang thai cũng vô ích, hứ!”

“Lệ Đề!” Giản Trì Hoài khẽ quát: “Không được hỗn hào như thế!”

“Vôn dĩ là thế mà.” Giản Lệ Đề bước vượt qua bàn, thân mật khoác cánh tay rắn rỏi của Giản Trì Hoài: “Anh, anh mà muốn sinh con thì phải tìm người như chị Ý Duy, xinh đẹp, đáng chuẩn, khí chất tốt!”

Chữ Đồng đứng im tại chỗ, nhìn hai anh em họ ngồi xuống sofa: “Cô ta có tốt cũng vô dụng, vợ của anh trai em là chị!”

“Chị có thai cũng vô dụng, anh tôi không cần con của chị!”

Giản Trì Hoài thấy con bé càng nói càng quá đáng, bèn giơ tay vỗ nhẹ mấy cái lên đầu gối Giản Lệ Đề: “Không được ồn, chị dâu em không có thai.”

Giản Lệ Đề nhìn Chữ Đồng với vẻ hoài nghi. Chữ Đồng nhún vai: “Chị nói chị có rồi, có nói có thai rồi đâu.”

“Chị...”

Tay Giản Trì Hoài đặt lên bả vai em gái, tỏ ý bảo nó đừng nóng giận rồi hờ hững nói với Chữ Đồng: “Em về phòng trước đi.”

Chữ Đồng lùi một bước. Giản Lệ Đề tuy vừa mới thành niên nhưng từ nhỏ được gia đình bảo vệ quá kỹ, suy nghĩ ấu trĩ như một đứa trẻ, cô chẳng thêm chấp nhặt. Chữ Đồng lên gác trước. Vừa mới bước lên bậc thang thì nghe thấy Giản Lệ Đề nói mấy chữ Giang Ý Duy, trong lòng lại có phần bức bối. Cô trở về phòng ngủ, quên tay lôi đi động ra bỗng phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ.

Chữ Đồng tiện tay gọi lại, bên kia nhận máy rất nhanh: “Alô, chào cô!”

“Ban nãy cô gọi điện tới cho tôi...”

“À, là phóng viên của Dịch Suru lúc trước từng liên lạc với chúng tôi phải không? Trịnh Niệm vừa từ Hoàn Điểm trở về, nửa tiếng nữa có thể làm một cuộc phỏng vấn, cô thấy sao?”

“Được được được, phiền cô gửi địa chỉ vào di động của tôi, tôi sẽ lập tức tới ngay!”

Chữ Đồng ngắt máy, vớ lấy túi xách rồi hộc tốc chạy xuống nhà. Khi đi ngang phòng khách, hai anh em kia vẫn còn đang trò chuyện gì đó, Giản Trì Hoài tươi cười ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng của cô rõ ràng là định ra ngoài: “Mấy giờ rồi? Sắp tới giờ ăn tối rồi!”

Chữ Đồng vội vã xông ra ngoài: “Đột xuất có tin!”

Hai chữ cuối cùng bị cánh cửa cô đóng lại kẹp ở bên ngoài, gương mặt nhỏ của Giản Lệ Đề tỏ vẻ khó chịu: “Anh, anh xem đây, vô giáo dục!”

Giản Trì Hoài thu ánh mắt lại, nhìn về phía em gái với vẻ vô cảm: “Sau này không được nói cô ấy như vậy!”

“Vi sao ạ?”

“Vi cô ấy là chị dâu của em.”

“Em không thừa nhận!” Giản Lệ Đề kích động.

Giản Trì Hoài bình thản, mặc kệ em gái vô lý vô cớ: “Không cần em thừa nhận, ai bắt em cưới cô ấy đâu.”

“Anh!”

Chữ Đồng lái xe rất nhanh, chỉ khoảng hai mươi phút là đã tới khách sạn nơi Trịnh Niệm nghỉ lại. Trịnh Niệm là diễn viên đời mới, trẻ trung, mới có hai mươi tuổi, xinh đẹp lại có khả năng diễn xuất, bật lên rất nhanh trong giới giải trí. Chữ Đồng ấn chuông cửa, cánh cửa được mở ra rất nhanh, trợ lý của Trịnh Niệm mời cô vào trong.

Đây là một căn phòng tổng thống hào hoa, bên trong loáng thoáng có tiếng nói vọng lại. Người trợ lý gõ cửa, một tiếng 'mời vào' uể oải lọt vào tai Chữ Đồng. Người trợ lý vội vàng giúp cô mở cửa, ra hiệu cho cô đi vào.

Chữ Đồng xách túi đi vào. Vừa bước vào phòng đã cảm thấy không ổn. Vì trên sofa không chỉ có mình Trịnh Niệm, còn có cả Ân Thiếu Trình. Gương mặt cô căng thẳng, chỉ chào hỏi Trịnh Niệm: “Chào cô, tôi tới phòng vấn!”

“Tôi biết.” Ngữ khí của nữ minh tinh có phần kiêu ngạo: “Cậu chủ Ân bảo tôi hợp tác với chị, tôi ra ngoài trang điểm thay quần áo, chị đợi tôi một lát.”

Lúc Trịnh Niệm đứng dậy, tay còn bị Ân Thiếu Trình nắm trong lòng bàn tay, ngón cái của người đàn ông cọ vào mu bàn tay nõn nà của cô ta mấy cái mới buông ra. Chữ Đồng định đi theo sau Trịnh Niệm, Ân Thiếu Trình liền đứng dậy, lại gần cô.

Nhớ tới chuyện lần trước, Chữ Đồng bất giác lùi về sau như trốn một mảnh thừ: “Cậu chủ Ân! Anh là nhân vật nổi tiếng, tôi không đắc tội được. Lần sau nếu anh muốn chụp chung với tôi, cứ vẫy tay là được rồi, đường hoàng ôm ấp tôi cũng chấp nhận được.”

Ân Thiếu Trình chưa thấy người phụ nữ thứ hai nào dám nói như vậy với mình: “Thế ư? Vậy cô tới đây cho tôi ôm một cái?”

“Phòng riêng, không thích hợp!”

Người đàn ông nhìn về phía gương mặt nhỏ tròn đầy cảnh giác của Chữ Đồng, cười mà như không cười: “Cô cũng thấy rồi đấy, mối quan hệ xã hội của tôi bày ra đây, chỉ cần tôi chịu cho cô sự thích hợp thì mấy tin lá cải, bí mật nội bộ gì đó đều có hết.”

“Điều kiện của cậu chủ Ân?” Chữ Đồng dáo dác nhìn xung quanh, bỗng nhiên thấy bị ai thay cho Giang Ý Duy. Lúc này Ân Thiếu Trình ở lại phòng của một ngôi sao nhỏ, việc này nói lên điều gì?

“Cô thông minh như vậy, đương nhiên có thể biết.”

“Cậu chủ Ân yên tâm, chuyện của Đào Tinh Kỳ, tôi sẽ không đổ lên đầu Giang Ý Duy.”

Người đàn ông cong môi: “Tôi không quan tâm chuyện này, Giang Ý Duy có mạng có cô ta.”

Chữ Đồng liếc ra phía cửa, tiếp tục nói: “Cái chết của Đào Tinh Kỳ phía cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng, nếu cậu chủ Ân thật sự không có quan hệ gì với cô ấy thì vừa hay có thể xóa sạch, nhưng nếu thật sự có gì, thì một phóng viên tép riu như tôi nói vài câu cũng chẳng giúp được anh.”

“Ân Thiếu Trình tôi sống tới hôm nay, trời không sợ đất không sợ, hôm nay gặp cô ở đây, tôi chỉ nhắc nhở cô một câu, nếu như cô tìm được một chỗ dựa vững chắc như tôi đây, tội gì còn phải vất vả đi săn tin?”

Chữ Đồng vô thức thấy phản cảm, thấy lại sợ hãi tội với Ân Thiếu Trình, buổi phỏng vấn khó khăn lắm mới có được lại bay biến.

“Anh để tôi suy nghĩ một chút, lát nữa sẽ trả lời anh.”

Ân Thiếu Trình mỉm cười, theo đà ngồi xuống sofa: “Được, tôi đợi đáp án của cô.” Anh ta ngồi đây, trong lòng tràn đầy tự tin, đợi cô tự rơi xuống hố.

Phỏng vấn xong, Chữ Đồng thu dọn đồ đạc, cô đương nhiên sẽ không ngu ngốc tới mức tự sa vào lưới. Cô tươi cười nói với Trịnh Niệm: “Ban nãy cậu chủ Ân bảo tôi nói với cô một tiếng, phỏng vấn xong thì mau vào trong, anh ấy đợi cô.”

Mấy chữ cuối cùng bị cô đè xuống vô cùng mờ ám. Trịnh Niệm sung sướng, rốt cuộc vẫn không dám thể hiện quá lộ liễu trước mặt cô. Chữ Đồng dĩ nhiên không tiện ở lại lâu, xách túi sai bước rời khỏi đây.

Vừa vào thang máy, chẳng mấy chốc đã trở lại đại sảnh cuối cùng, bên phải là một dãy phòng VIP được trang hoàng xa hoa. Chữ Đồng còn chưa ăn tối, đói đến cồn cào ruột gan. Cô vừa định bước đi thì đột ngột liếc thấy một cái bóng.

Người phụ đeo kính đen, chân đi giày cao gót, nhưng cất những bước rất dài. Chữ Đồng nhận ra đó là Giang Ý Duy.

Cô tưởng cô ta tới tìm Ân Thiếu Trình, nhưng lọt vào tai lại là xưng hô có phần gấp gáp: “Anh Tứ, đợi em với...”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Giáo sư, moaz moaz

Bước chân sai về phía trước của Chữ Đồng đột ngột khựng lại. Anh Tứ? Anh Tứ nào?

Là người trong truyền thuyết hay là người chồng xếp thứ tư ở nhà cô? Nhưng nghe cách xưng hô của Giang Ý Duy, chắc chắn đó là Giản Trì Hoài. Cô thật sự không hiểu, Giản Trì Hoài là người đã có vợ rồi, sao ở bên ngoài được yêu quý nhường này? Theo lý mà nói Giang Ý Duy đã chạm mặt cô một lần ở Bán Đảo Hào Môn, không thể nào không rõ mối quan hệ giữa cô và Giản Trì Hoài.

Chữ Đồng đi theo như bị ma xui quỷ khiến, nhìn thấy Giang Ý Duy vào trong một căn phòng. Cô đi tới cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói vọng từ trong ra, cánh cửa thủy tinh được chia thành chín ô vuông nhỏ cùng với khung cửa được khắc gỗ lim, chất liệu thủy tinh mờ đặc biệt khiến cô không nhìn rõ bên trong, chỉ còn cách ghé sát đầu vào.

Có lẽ Giang Ý Duy hẹn ai ở đây. Chữ Đồng đóng tai nghe, liền nghe thấy 'Nghỉ ngơi đủ rồi' gì đó, lại còn 'Nghiêm chỉnh quay phim' gì nữa. Mà bên trong hoàn toàn không thấy bóng Giản Trì Hoài.

Giang Ý Duy nói, bắt ngờ nhẹ nhàng hỏi thăm “Anh Tứ?”

Giản Trì Hoài liếc mắt qua, bỗng thấy một cái bóng đang bò rạp ngoài cửa, cái bóng đó trông không khác gì gián điệp. Gương mặt anh bất chợt ảm đạm.

một nụ cười. Giang Ý Duy thấy anh chỉ cười không nói, có chút sốt ruột: “Anh Tứ?”

Người đàn ông giờ ngón trở lên đặt bên môi: “Suyt!”

Giang Ý Duy vô thức im bật, cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng, sợ đến nỗi không dám lên tiếng. Cô ta nhìn thấy Giản Trì Hoài đẩy ghế ra, đứng dậy, sau đó thong dong đi tới cửa. Bóng hình cao lớn của người đàn ông che chặt tầm mắt của Giang Ý Duy. Cô ta còn chưa hiểu có chuyện gì thì đã thấy Giản Trì Hoài giờ ngón trở lên, bất ngờ tấn công về phía cánh cửa thủy tinh!

Bên ngoài vọng vào tiếng kêu thất thanh: “Aiya, tai tôi!”

Giản Trì Hoài lại kéo cửa ra. Anh đứng dựa vào mép cửa, nhàn nhả nhìn Chử Đồng dụi dụi tai, trước mặt người ngoài còn giả vờ không quen biết cô: “Cô là ai? Phục vụ ở đây ư?”

Nét mặt Chử Đồng bức bối, tai ừ ừ không dứt, ánh mắt vượt qua Giản Trì Hoài ngó vào trong phòng. Ngoài Giang Ý Duy ra còn có mấy người đàn ông trung niên nữa.

Ở bên ngoài, anh chắc chắn sẽ không thừa nhận cô đâu. Chử Đồng cảm thấy chua xót trong lòng. Giang Ý Duy thấy vậy, đi từ chỗ ngồi tới: “Ồ, người này em biết, là cô phóng viên nhỏ của Dịch Suru.”

Đám người này, vờ vịt cái gì chứ!

Giản Trì Hoài nghiêng người: “Nếu là phóng viên thì quản lý được cái miệng của cô ấy sẽ có lợi cho em sau này. Mời cô ấy cùng vào ăn bữa cơm đi!”

Chử Đồng nghe vậy, vội xua tay: “Không cần đâu!”

Giang Ý Duy nhìn cô, như cười như không: “Đã tới tận cửa rồi, không đến nỗi không bước được thêm một bước nữa chứ?”

Chử Đồng hoàn toàn không biết mấy người còn lại trong phòng lai lịch ra sao, cứ thế bị dụ vào trong. Giản Trì Hoài ngồi xuống trước, vô duyên vô cớ nói một câu: “Làm giáo viên vẫn luôn là nghề tôi yêu thích, chỉ có điều bố tôi và mọi người là bạn tốt bao năm, khó khăn lắm mới tới Tây Thành một phần, tôi nhất định phải thay mặt ông tiếp đón mọi người chu đáo.”

Đám người kia đều là mấy kẻ tinh ranh, nghe câu này lập tức hiểu ra. Dầu sao Chử Đồng cũng là phóng viên, ở trước mặt cô không được để lộ sơ hở.

Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy đều đã ngồi vào chỗ. Chử Đồng cũng rất thoải mái, sợ gì chứ, ngượng gì chứ. Cô là vợ chính thức, Giang Ý Duy còn mặt dày ngồi cạnh chồng cô, cô lại sợ phải ăn bữa cơm này sao? Với lại, cô vốn sắp đói chết rồi.

Chử Đồng ngồi xuống tự động cầm đĩa. Câu chuyện vốn đã nói được khá khá rồi. Đám người kia cũng thông minh, tuyệt đối không nhắc tới chuyện đóng phim, bắt đầu ồn ào cùng nhau uống rượu.

Uống rượu vào bụng rồi, có người bắt đầu không kiểm soát được cái miệng của mình, lần lượt sát lại bên cạnh Giản Trì Hoài, ra hiệu về phía Giang Ý Duy: “Hai người xứng đôi thật đấy, trai tài gái sắc, định khi nào thì thành đây?”

Chử Đồng cắn một miếng bào ngư, trừng mắt về phía đó: Này này này, cô đang ngồi đây đấy? Đừng có mà trắng trợn vậy được không?

Giang Ý Duy cũng không phản bác, chỉ khẽ cười. Có mối quan hệ với Giản Trì Hoài, đối với cô ta mà nói chỉ có lợi chứ không có hại. Người đàn ông trung niên nói rất cao hứng, tự cười: “Cậu phải có được cô ấy, quan hệ này mà công khai chẳng phải một cô gái đẹp như vậy sẽ không ai dám dòm ngó sao?”

Chử Đồng sắp không ngồi nổi nữa rồi. Cô cũng rất xinh đẹp mà, tuy rằng phơi mặt mộc ra ngoài cả ngày nhưng cái gốc không tệ. Khi nhìn về phía Giản Trì Hoài, chỉ thấy anh mỉm cười: “Đùa gì vậy!”

“Đùa ư? Ha ha, cậu...”

Người đàn ông ngừng lại, ngó thấy Chử Đồng bê ly rượu đứng dậy. Anh ta sững người: “Cô... Cô làm gì thế?”

“Tôi mời rượu, mời các anh...”

“Mời... rượu?” Người đàn ông uống đến nói cũng ngọng, chỉ tay về phía Chử Đồng: “Cô có uống được không?”

“Dĩ nhiên là được, một chút rượu trắng, chuyện vặt thôi mà.” Chử Đồng mà còn nghe thấy mấy câu gán ghép Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy, sợ sẽ lật bàn lên mất.

“Được!” Người đàn ông uống vỗ tay xuống mép bàn: “Uống!”

Giản Trì Hoài thản nhiên nhìn về phía Chử Đồng. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt lạnh lùng của anh như đang cảnh cáo cô, nhưng cô vẫn với tay lấy chai rượu, tự rót ỉnh. Giang Ý Duy ngồi bên cạnh, khúc môi cong lên một nụ cười mơ hồ. Khi nâng ly rượu lên, Chử Đồng mới từ tốn nói: “Nếu đã có thành ý thì phải qua đó ngồi.”

Đám người này gặp được người trẻ trung xinh đẹp, quả thật sẽ ăn không sót lại mảnh xương.

Chữ Đồng sao không hiểu, đầu sao đầu óc cô cũng linh hoạt, chưa đến mức bị Giang Ý Duy bóp méo nặn tròn. Cô cười cười, nét mặt bí hiểm: “Cô Giang, vì sao cô không hỏi tôi tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?”

Giang Ý Duy tự nhiên hỏi theo: “Vì sao?”

“Tôi vừa phỏng vấn cho Trịnh Niệm trong một căn phòng hào hoa của khách sạn. Đúng rồi, Ân Thiếu Trình cũng ở đó.”

Sắc mặt Giang Ý Duy trắng bệch, ánh mắt thất thần, bàn tay nắm chặt ly rượu. Giản Tri Hoài đánh mắt về phía Chữ Đồng, nơi đáy mắt u tối dâng lên một màn sương mù lạnh lẽo. Chữ Đồng bất giác cắn môi. Thấy chưa, cô vừa chọc tức Giang Ý Duy là anh đã hung dữ.

Sắc mặt Giản Tri Hoài dĩ nhiên là không tốt. Lần trước lúc dùng thuốc dạy cho cô một bài, anh đã nói rất rõ ràng rồi, bảo cô đừng có theo đuôi Ân Thiếu Trình. Cô thì hay rồi, tìm tới tận khách sạn!

Chữ Đồng mời rượu, Giang Ý Duy thì ngồi đó như người mất hồn. Không lâu sau, cô ta nói rằng muốn đi vệ sinh, đứng dậy rồi đi.

Thực ra tư lượng của Chữ Đồng không tốt, mới uống có mấy ly mà đầu óc đã choáng váng. Cô thấy Giản Tri Hoài ngồi đó, bèn mượn hơi men xích lại chỗ ban nãy của Giang Ý Duy. Mấy người đó nhìn thấy là biết ngay cô phóng viên này có ý đồ gì, không nói gì chỉ cười rúc rích.

Cô nhẹ nhàng khoác tay lên vai Giản Tri Hoài. Ánh mắt người đàn ông từ từ liếc về phía cô: “Buông ra!”

Chữ Đồng cạy mình giả vờ say, gan to hăn lên. Đôi mắt cô mơ hồ, khắp người toàn mùi rượu, cái miệng anh đào chu lên: “Nào nào, moaz moaz!”

Cô biết anh không chịu đâu. Cô muốn xem anh tiếp tục vờ vịt, xem anh có thể vờ vịt hơn cô không!

Thật ra cô thực sự thực sự rất muốn hỏi rằng, bắt anh ra ngoài thừa nhận cô thực sự khó đến vậy sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Giả say đòi hôn

Edit: Tiểu Bảo Nhi

Bên cạnh có người bắt đầu hòa theo: “Hôn đi, hôn đi!”

Giản Tri Hoài nhìn chăm chú cái miệng nhỏ nhắn của cô, mặt hơi biến sắc. Da mặt cô có dây cỡ nào, cũng vẫn là một cô gái. Chữ Đồng bấu môi đến môi nhừ nhưng Giản Tri Hoài vẫn thờ ơ như cũ, thậm chí còn mãi ly rượu trong tay. Sự chờ mong và ao ước trong ánh mắt dần dần bị dập tắt, mặt Chữ Đồng càng lúc càng nóng, đôi tay nhỏ bé để xuôi theo người nắm lại thật chặt.

Người đàn ông cùng ly với cô lúc trước bật cười: “Đàn ông đã nếm qua mùi vị của Giang Ý Duy, cái miệng chắc chắn sẽ càng trở nên kén chọn...”

“Ha ha ha...”

Chữ Đồng lùi về phía sau, bỗng có một bóng người áp sát. Giản Tri Hoài một tay giữ gáy cô, làn môi mỏng bịt kín cái miệng của cô lại một cách chuẩn xác, hai ngón tay hướng đến hàm cô hơi dùng lực, cô chỉ còn cách ngoan ngoãn mở miệng. Có hương rượu nồng đậm, thanh lạnh tràn vào khoang miệng. Chữ Đồng cả kinh tròn tròn mắt, thanh âm kháng cự bị giữ lại nơi cổ họng, hô hấp hoàn toàn biến mất. Giản Tri Hoài không làm thì thôi, đã làm thì sẽ cực kỳ hung hãn, mãnh liệt. Đúng là muốn lấy mạng cô mà!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chữ Đồng bỗng chốc đỏ bừng, vùng tay đập lên ngực Giản Tri Hoài. Thấy cô không trụ nổi nữa, lúc ấy anh mới nhàn nhã lùi ra.

Rõ ràng cô đã bị sặc rượu, vừa muốn ho lại bị bàn tay lớn của người đàn ông bịt chặt miệng, cô nghe được cả tiếng nuốt rượu xuống vô cùng chặt vật của mình.

Cùng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, Giang Ý Duy mang vẻ mặt chất đầy tâm sự bước vào. Khách sạn cực kỳ giữ bí mật chuyện Trịnh Niệm tới đây ở, cô ta hoàn toàn không thể tìm được cô ả và Ân Thiếu Trình đang ở phòng nào. Nhìn thấy dáng vẻ của Chữ Đồng và Giản Tri Hoài, cô ta chọn bừa một chiếc ghế ngồi xuống, giọng điệu lãnh đạm: “Xem ra tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi.”

Chữ Đồng chống tay lên trán, bình thường một chút rượu từ miệng Giản Tri Hoài không làm khó được cô nhưng lúc này cô thực sự thấy mình đang say.

Giản Trì Hoài đứng dậy đầu tiên, vỗ bả vai cô: “Hôm nay cứ vậy đi, hôm khác lại tụ tập, tất cả về thôi.”

Mấy người đàn ông trong lòng hiểu rõ, lần lượt đứng lên. Chữ Đồng bị Giản Trì Hoài kéo tay đứng lên, Giang Ý Duy ra ngoài cửa phòng đợi họ trước. Chữ Đồng vẫn còn tỉnh táo, có thể tự đi được, nhưng bàn tay Giản Trì Hoài vẫn giữ chặt bả vai cô như sợ cô bị ngã.

Đi qua cửa thang máy, một tiếng 'ding' rơi vào tay Giang Ý Duy. Cô ta nhìn lại theo phản xạ. Trước khi cánh cửa từ từ mở ra, đã có một tiếng cười nũng nịu vọng ra: “Đúng vậy đó. Lời thoại hơi khó thuộc, thế nên em...”

Ngay sau đó, một nam một nữ bước ra. Người con gái xinh đẹp như hoa, người đàn ông phong lưu phóng khoáng. Giang Ý Duy không thể bước tiếp được nữa, cứ đứng đực ở đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào Ân Thiếu Trình: “Thiếu Trình!”

Trịnh Niệm vẫn bám chặt lấy cánh tay Ân Thiếu Trình như đang tỏ rõ chủ quyền. Ánh mắt Ân Thiếu Trình đảo qua Giang Ý Duy, dừng lại nơi bàn tay Giản Trì Hoài, vừa định lên tiếng thì Giản Trì Hoài đã sốt ruột thúc giục trước: “Giang Ý Duy, đi thôi.”

Chữ Đồng nhìn theo tầm mắt anh thấy Giang Ý Duy như bị rút kiệt tinh thần. Một ngày nay, Ân Thiếu Trình không chịu gặp cô ta, cũng không thèm nghe điện thoại. Cô ta khó khăn nhường nào mới có thể gặp được hắn, nhìn kỹ một lần? Ít nhất tại giây phút này, Chữ Đồng cảm thấy cô ta thực sự đáng thương, không phải sự thương cảm dâng trào mà cô ta quả thực đáng thương.

Trịnh Niệm tuy bứt lên rất nhanh, nhưng độ nổi tiếng không bằng Giang Ý Duy. Cô ả lại biết rõ chuyện khi trước giữa Giang Ý Duy và Ân Thiếu Trình, lúc này, đương nhiên sẽ cực kỳ đặc ý: “Chị Ý Duy, em và Thiếu Trình đang định đi ăn tối, chị làm ơn tránh đường.”

Đối mặt với sự khiêu khích như vậy, Giang Ý Duy vẫn đứng bất động, trong ánh mắt chỉ có Ân Thiếu Trình: “Thiếu Trình, có những chuyện không phải em cố ý giấu giếm anh, anh tin em đi...”

Trịnh Niệm thấy thế có chút sốt ruột, sợ Ân Thiếu Trình nhớ tới tình cũ: “Chị Ý Duy. Thật ra trước nay chị vẫn rất lợi hại. Chẳng phải mới đó đã tìm được đại gia mới sao?”

Lời này nói ra như đánh thẳng vào mặt Giang Ý Duy, Chữ Đồng không hiểu sao cô ta vẫn có thể nín nhịn. So với Trịnh Niệm, tuy rằng Giang Ý Duy có nhiều lúc cũng rất cao ngạo, nhưng tới lúc mấu chốt thì quá yếu đuối! Không biết đánh nhau, không biết đáp trả, khóc lóc thì có cái ích gì?

Ân Thiếu Trình đứng đó, đương nhiên tỏ ra thờ ơ lãnh đạm. Giản Trì Hoài kéo tay Chữ Đồng định đi, nhưng không ngờ cô lại giật tay anh ra, bước đến trước mặt Trịnh Niệm: “Đề tôi kể ầy người một câu chuyện cũ.”

Trịnh Niệm cau mày: “Chuyện cũ gì chứ, tôi không có hứng thú.”

“Ày da, tôi kể chuyện đảm bảo hay, nghe kỹ nhé.” Chữ Đồng dựng thẳng ngón trỏ lên, ý bảo bọn họ tập trung chú ý: “Có một con cua tám càng họ Vương cùng một con tôm nhỏ bị ném vào nồi nấu chín. Nước càng lúc càng nóng, cuối cùng con tôm chịu không nổi nữa, gắng sức bò ra ngoài. Con cua liền nói với nó: Muốn 'đò' thì phải nhẫn nhịn! Ha ha ha...”

*Đò còn được dùng với nghĩa là nổi tiếng.

Bốn người xung quanh không một ai cười. Giản Trì Hoài cũng không muốn ở đây cùng mất mặt với họ: “Có đi không?” Nói xong câu ấy, anh quay người bỏ đi trước. Chữ Đồng xì một tiếng: “Chẳng có tý tẻ bào hài hước nào.”

Cô quay đầu đuổi theo. Trịnh Niệm bức bối kéo tay Ân Thiếu Trình. Lúc hai người họ lướt ngang qua Giang Ý Duy, Trịnh Niệm chợt nhớ tới chuyện cười ban nãy: “Tôm nấu chín sẽ chuyển màu đỏ, nhưng liên quan gì tới 'ba ba'?”

*Trịnh Niệm nghe nhầm con cua họ Vương tám càng của Chữ Đồng thành ba ba.

“Ba ba gì?” Ân Thiếu Trình thuận miệng hỏi.

“Chẳng phải tôm nấu với ba ba sao?” Trịnh Niệm nhớ lại, càng nghĩ càng thấy con người Chữ Đồng kỳ quái. “Không đúng, hình như chị ta nói tới con cua?”

Ân Thiếu Trình dừng bước, cơ thịt trên gò má căng ra, ánh mắt không còn ôn hòa như ban nãy, hung hăng nắn Trịnh Niệm: “Ngu ngốc! Cô ta mắng cô chỉ là một con tôm không chịu nổi sóng to gió lớn.”

Tiếng còn lại để mắng chữ ai*, chắc không cần hắn tự giải thích nữa chứ?

*'Vương bát' còn được dùng để chơi chữ chỉ những kẻ bị cầm chừng.

Trở lại xe Giản Trì Hoài, Chữ Đồng lần sờ tìm dây an toàn, gương mặt nhỏ cúi xuống, tìm rất nghiêm túc. Giản Trì Hoài hạ cửa kính xe, trong lời nói mang ý cười: “Em mắng bọn họ một người là vương bát, một người là tôm. Nhưng sao tôi lại nhớ em nói em vừa phỏng vấn Trịnh Niệm?”

Chữ Đồng nghe thấy vội vã ngắt đầu, khuôn mặt cứng ngắt, nhất thời không biết nói sao. Cô gơ tay chỉ vào mặt mình: “Em... Em nói thật rồi à?”

“Đừng giả vờ say, tôi không mắc lừa đâu.”

“Mẹ ơi...” Chử Đồng xụi lơ trên ghế lái phụ, đưa hai tay vỗ vỗ mặt mình: “Em đang tìm cái chết sao? Sao em lại vì Giang Ý Duy mà đắc tội với hai người họ, có phải nãy uống nhầm thuốc mê không? Quá bồng bột rồi, quá xúc nổi rồi!”

Giản Trì Hoài càng lúc càng cảm thấy buồn cười, cô vợ này của anh đúng là hài hước: “Mới vừa nãy còn làm bộ ngay thẳng chính trực lắm mà. Không thì em cứ vờ vịt tiếp đi, như vậy anh còn cảm thấy em có chỗ đáng khen.”

Chử Đồng bật cười, cô vốn dĩ không hề hối hận. Chuyện Ân Thiệu Trình nhốt cô vào bệnh viện tâm thần cô còn nhớ rất rõ, chửi hần một lần thì có sao? Cô quay người lại, ý cười đọng đầy ánh mắt: “Hay là, em cứ vờ vịt một lần nhĩ?”

~

~*Lâm nhâm: Hôm qua sức khỏe không ổn, tớ chuyển qua up hôm nay, mọi người thông cảm)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Người tôi thương không như em nghĩ

Giản Trì Hoài bỗng dưng cảm thấy buồn cười, anh khởi động xe định rời đi.

Chử Đồng nhìn về phía cách đó không xa, Giang Ý Duy đang loạng choạng đi từ khách sạn ra, giống như đã lạc đường. Chử Đồng đưa tay vuốt lại mái tóc: “Chẳng phải anh đến đây cùng cô ta sao? Hay là đợi cô ta?”

“Mặc kệ cô ta, tự có chân có tay, kiểu gì cũng về được.” Giản Trì Hoài phóng xe ra ngoài. Chử Đồng khẽ thở hắt ra, cố làm ra vẻ thoải mái: “Anh nhớ à?”

Người đàn ông đặt tay lên vô lăng, đánh mắt về phía cô: “Có gì mà tôi không nhớ?”

Tìm Chử Đồng đập thành thạch loạn nhịp. Nếu là bình thường, câu chuyện tiến triển tới đây thì cũng đã ngưng lại. Nhưng hôm nay thì khác, cô vẫn định giả say tới cùng. Chử Đồng ghé sát lại, ánh mắt nhìn vào gương mặt nghiêng của anh không chút né tránh: “Cô ta là Giang Ý Duy đấy, anh không đau lòng sao?”

Giản Trì Hoài đưa tay xoay mặt cô lại: “Trước mắt, người phụ nữ có thể khiến tôi đau lòng, có lẽ chỉ có Lệ Đề.” Anh ngừng lại một chút, đánh tay lại. Chử Đồng nghe mà tim vẫn treo lơ lửng ở đâu, tới tận khi nửa câu sau của anh vô tình lọt vào trái tim cô: “Có thể, tương lai còn tăng thêm một người.”

“Là ai?” Chử Đồng lập tức hỏi.

“Tóm lại, không phải Giang Ý Duy.”

Khóe môi cô không giấu nổi nụ cười: “Giản Trì Hoài, em luôn cảm thấy Giang Ý Duy đối với anh rất đặc biệt, rất đặc biệt.”

“Có gì đặc biệt?” Giản Trì Hoài hình như chưa nhận ra: “Những gì Lệ Đề muốn, tôi sẽ cố gắng làm cho nó. Đừng nói là tôi, bố tôi cũng vậy. Ngày trước khi Giang Ý Duy trở nên nổi tiếng, có mấy đội tài trợ bỏ tôi còn không nói cho Lệ Đề, tự mình vung tiền.”

“Giản Trì Hoài, Lệ Đề là em gái ruột của anh sao?”

Giản Trì Hoài nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Đầu óc em đang nghĩ gì vậy?”

Chử Đồng bất chợt bật cười, đưa tay che mặt. Cô thừa nhận mình suy nghĩ lệch lạc rồi, Giản Trì Hoài cũng không tức giận, thấy cô như vậy, tưởng là cô khó chịu: “Có cần một chai nước lạnh không?”

Chử Đồng một lần nữa nhích lại gần: “Nhà anh rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Có thể tài trợ phim cho người khác, thường không ít tiền đâu.”

“Bố tôi cũng có ý kêu tôi làm kinh doanh nhưng tôi không có hứng. Em chỉ cần nhớ, chút tiền lương cả năm của chồng em cũng đủ để nuôi em rồi.”

Chử Đồng tự muốn véo mạnh mình một cái. Sao cô bỗng cảm thấy Giản Trì Hoài hôm nay cái miệng ngọt vậy?

Ngày hôm sau, trên sân golf

Chử Đồng nằm chán ngời trên ghế tựa, nhìn đáng vẻ vùng gây thoải mái của Giản Trì Hoài qua chiếc kính râm màu xanh lam. Người đàn ông này quả thực là cái gì cũng biết, nhưng nếu không tay trong tay có chút tiền, ai lại chơi mấy trò này?

Chữ Đồng đẩy đẩy chiếc kính râm trên mũi, Giản Trì Hoài quay người vẫy tay với cô: “Qua đây, tôi dạy em”

“Em chắc chắn không học được.”

“Hiếm khi thấy em biết tự lượng sức mình.”

Chữ Đồng muốn lờ anh. Giản Trì Hoài bước lên, giơ tay về phía cô, Chữ Đồng không thể chịu được sự dụ hoặc này của đàn ông, cô đặt tay mình vào lòng bàn tay Giản Trì Hoài, để anh kéo lên.

Cầm gậy, chuẩn bị tư thế, Giản Trì Hoài ôm chặt cô từ phía sau, hai người dựa sát vào nhau một cách thân mật, gần như không có kẽ hở. Đôi chân cô cứng đờ. Giản Trì Hoài thấy vậy bèn đá khẽ vào mắt cá chân cô: “Thả lỏng, tách ra.”

“Em căng thẳng.”

“Căng thẳng gì chứ, tập trái bóng thôi mà.”

Giản Trì Hoài ra hiệu cho cô vung gậy. Chữ Đồng hít sâu, đánh ra theo lực của tay anh, rõ ràng là, còn chưa chạm vào trái bóng. Mấy lần như thế, nếu không phải đánh trượt thì cũng là bóng lăn tới bên chân. Chữ Đồng vốn không thích mấy trò này: “Không được, thực sự không học nổi.”

“Quay về ngồi xem”

“Anh khát rồi phải không, em đi mua nước?”

Giản Trì Hoài buông cánh tay ôm cô ra: “Ở đây có nước trà.”

“Em mua café cho anh, đợi em nhé.” Nói xong, Chữ Đồng sửa lại chiếc mũ trên đầu, nhanh chóng rời đi. Để cô tiếp tục ở lại đây, chắc sẽ khiến cô bị bách mà chết.

Cô đi tới khu nghỉ ngơi, gọi hai cốc café, trả xong tiền vừa mới đi ra ngoài được mấy bước thì nhìn thấy phía trước có một gương mặt quen thuộc. Chữ Đồng bất chợt dừng bước. Gặp Lý Thông, cô luôn có một cảm giác không thoải mái, cô vô thức siết chặt cốc café trong tay: “Chào anh Lý, trùng hợp quá!”

Lý Thông bước tới. Chữ Đồng lùi về sau. Hắn dồn ép từng bước một, nhưng không nói gì. Đánh mắt thấy cô vừa đi ra khỏi quán café, Lý Thông sờ tay vào trong túi. Ánh mắt Chữ Đồng sắc lẹm, nhìn thấy một con dao rọc giấy sắc nhọn hiện ra. Cô thất kinh: “Anh định làm gì?”

“Con phóng viên thổi thà này, nếu không phải tại mày thích lo chuyện bao đồng...”

“Anh là người giết Đào Tinh Kỳ!” Chữ Đồng buột miệng, không phải hỏi ngược lại mà là khẳng định.

Sắc mặt Lý Thông lạnh lẽo, nụ cười kỳ quái, đột ngột tăng tốc. Chữ Đồng không hề do dự, quay người chạy vọt vào trong sân golf. Cốc café trên tay bị cô ném đi, nước café màu nâu nhạt làm ướt cả đám cỏ xanh non dưới chân. Toàn bộ sức lực trên cơ thể cô dồn cả vào đôi chân, chỉ ước có thể bay lên được.

Cách đó không xa, có thể nhìn thấy bóng Giản Trì Hoài đang đánh bóng. Lồng ngực Chữ Đồng nén một luồng khí, sốt sắng tới nỗi gương mặt túa đầy mồ hôi: “Giản Trì Hoài, mau chạy đi!”

Cô sợ Lý Thông tìm tới như vậy, có khi ngay cả Giản Trì Hoài hẳn cũng đã nghe ngóng hết rồi. Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô chạy như bay. Tim Chữ Đồng vọt lên tận cổ họng. Điều cô lo sợ hơn nữa là liệu Lý Thông có đột ngột chuyển mục tiêu, vung dao về phía Giản Trì Hoài không?

Bảo vệ trong sân golf rất cảnh giác, nhìn thấy cảnh tượng bên đó, lập tức đuổi theo: “Đứng lại!”

Chữ Đồng càng lúc càng gần Giản Trì Hoài. Cô gần như phát khóc, không ngừng vẫy tay: “Chạy đi, chạy mau! Giản Trì Hoài, chạy...”

Chân bị vấp một cái, Chữ Đồng ngã cắm đầu xuống đất, lồng ngực truyền tới một cơn đau kịch liệt. Cô vẫn còn cố hét: “Rời khỏi đây, chạy mau!”

Gã đàn ông kia nhanh chóng chạy tới phía sau cô, giơ con dao rọc giấy lên định đâm xuống! Chữ Đồng nằm bò ở đó, vô thức ôm chặt đầu: “Đừng đâm vào mặt tôi!”

Một quả bóng golf bay tới mang theo một ngọn gió rít gào, lạnh lẽo, đập thẳng vào ngực Lý Thông với một lực cực mạnh. Một tiếng va đập vọng vào tai Chữ Đồng. Cô dè dặt quay đầu lại, nhìn thấy Lý Thông đang ngã lộn ra thảm cỏ vì sức tấn công quá mạnh. Ngay lập tức, đám bảo vệ lần lượt chạy tới, giữ chặt hắn dưới đất.

Chữ Đồng thử bò dậy mấy lần vẫn không được, bên tai cô nghe thấy có tiếng bước chân gấp rút chạy tới, ngay sau đó, cả cơ thể run rẩy được giữ chặt trong một lồng ngực rắn chắc...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Cô ta có ý với tôi

Khó khăn lắm Chữ Đồng mới bình tĩnh lại được. Cô ngồi dưới đất, nhìn Lý Thông giãy giụa ở đó. Giản Tri Hoài nắm chặt tay cô, phát hiện ra nét mặt cô đã bình thản, không còn hốt hoảng như ban nãy.

Cô giờ tay, chỉ thẳng vào người đàn ông dưới đất: “Anh là hung thủ giết Đào Tinh Kỳ.”

Lý Thông làm một động tác như định nhào tới. Phía xa, có mấy người chạy đến, người đàn ông đứng đầu ra hiệu, các cảnh sát khác bèn kéo Lý Thông dậy, còng tay hắn lại. “Chúng tôi theo đuôi hắn suốt dọc đường tới đây, không ngờ vẫn để hắn tìm được cô.”

Chân Chữ Đồng vẫn còn đang mềm nhũn, ngồi trên thảm cỏ non nóng hổi: “Vụ án có tiến triển sao?”

“Có, trên mẫu giấy cô đưa cho chúng tôi có dấu vân tay của Lý Thông. Còn trên trang giấy sót lại trong sổ nhật ký, chúng tôi cũng tìm thấy chứng cứ xác đáng...”

Chữ Đồng nhẹ lòng: “Vậy thì tốt.”

“Cô Chữ, mời cô theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến.”

Chữ Đồng đáp lại một tiếng ‘được’: “Cho tôi ngồi một lát, tôi chưa đứng dậy ngay được.”

Cảnh sát áp giải Lý Thông rời đi. Chữ Đồng khẽ dựa ra đằng sau, đầu vừa hay gối lên vai Giản Tri Hoài: “Quá tốt rồi, phá án rồi, phá rồi!”

“Quả thực còn kích động hơn cả khi bản thân em phá án nữa.”

Chữ Đồng không nghĩ sâu thêm về ý nghĩa của câu này. Cô nhìn thấy quả bóng ở gần đó, quay đầu nhìn Giản Tri Hoài: “Ban nãy anh quả thật đẹp trai chết người, anh làm kiểu gì vậy?”

Bờ môi người đàn ông căng ra. Kỳ thực anh chẳng khá hơn cô là bao, tay lúc này vẫn còn mồ hôi. Anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt Chữ Đồng. Cô đúng là không giống những người khác, anh gần như rất khó nhìn thấy những lúc cô vì sợ hãi mà òa khóc hay sụp đổ. Ánh nắng hào phóng rải xuống. Một sự xót xa hiển hiện rõ nét, dâng tràn lên gương mặt Giản Tri Hoài. Anh thở dài, đầu mày vẫn nhú chặt: “Ban nãy vì sao lại sốt sắng bảo tôi chạy như vậy?”

“Ban nãy?” Chữ Đồng ngẫm nghĩ rồi cười ngây ngô thành tiếng: “Đương nhiên là vì sợ rồi. Em sợ Lý Thông đã điều tra ra mối quan hệ giữa hai chúng ta. Anh lại đứng đó chẳng biết sự tình, lỡ hắn chạy tới đâm anh bị thương thì sao?”

“Em phải tin tôi, tôi hoàn toàn có khả năng quật ngã hắn ta.”

Chữ Đồng bị anh nhìn mãi, có chút ngượng ngập: “Em không kịp tin, em không muốn anh bị thương.”

“Thế lỡ tôi chạy rồi, em phải làm sao?”

Cô nghĩ không ra các đáp án khác, đành thân nhiên nhún vai: “Thì em chạy về hướng ngược anh.”

Yết hầu của Giản Tri Hoài lăn nhẹ, giống như bị lời nói nào đó chạm tới. Anh vẫn luôn cảm thấy cô dám xông xáo, dám liều lĩnh, thậm chí có phần lỗ mãng, cũng vì việc ấy mà từng tức giận. Nhưng tâm tư của cô lại tinh tế như thế. Vào thời khắc nguy hiểm, cô bảo vệ anh làm gì chứ? “Sau này, bớt đi sẵn tin thôi.”

“Giản Tri Hoài, em từng nói với anh về lý tưởng của em rồi chứ? Em quả thực muốn làm về mảng đời sống. Trên đời này có rất nhiều những góc khuất mà chúng ta không nhìn thấy. Có những người không biết cậy nhờ ai, những thị phi bị đảo lộn, thậm chí còn có những cảnh đời chết một cách vô ích.”

Người đàn ông nghe xong không lên tiếng nữa. Nhưng anh biết, anh tuyệt đối sẽ không để cô qua mạng đời sống.

Phải, trên đời này còn quá nhiều điều bất công. Nhưng những nhà báo chính nghĩa đâu phải chỉ có Chữ Đồng, đâu phải chỉ mình vợ anh!

Khi về tới Bán Đảo Hào Môn đã gần xế chiều.

Chữ Đồng ngồi trên bệ cửa sổ, đờ đẫn nhìn máy tính. Ban nãy tổng biên tập gọi điện tới, bảo cô nhất quyết phải viết một bài báo về Ân Thiệu Trình và Đào Tinh Kỳ. Cô hoàn toàn không biết phải bắt tay thế nào. Cô đã biết cái chết của Đào Tinh Kỳ có liên quan tới Lý Thông, sao có thể tiếp tục đổ vạ cho Ân Thiệu Trình nữa?

Giản Trì Hoài đi tới, cầm Ipad ngồi đối diện cô: “Sao cứ ngăn người ra thế, nghĩ gì vậy?”

“Tổng biên tập nói em phải cố gắng tập trung vào Ân Thiếu Trình, từng bước chụp mũ cái chết của Đào Tinh Kỳ vào người hắn ta.”

“Thế này là mờ mắt nói láo còn gì?”

Chữ Đồng dựa đầu vào cánh cửa thủy tinh: “Đương nhiên sẽ không lộ liễu đến thế, chỉ là dùng một số từ ngữ mang tính gợi dẫn. Người đọc vốn là thích scandal, đánh hơi được chút chuyện thì nước bọt của họ cũng có thể đim chết người ta.”

“Chẳng phải em kể những câu chuyện có thật nhất sao?” Giản Trì Hoài gấp đôi chân dài lại, hướng về phía bệ cửa.

“Lần trước em không làm theo yêu cầu của tổng biên tập. Chị ta nói lần này sẽ đích thân kiểm soát bản thảo của em, nếu không sẽ không cho em đăng.”

“Phiền phức.” Giản Trì Hoài đáp một câu.

Không lâu sau, bên ngoài vọng vào tiếng người giúp việc, nói là bữa tối xong rồi. Chữ Đồng bút tóc: “Không muốn ăn, hợ... Bản thảo còn chưa viết được.”

“Nếu phía cảnh sát đã xác định kẻ tình nghi là Lý Thông thì em có thể tiết lộ một chút thông tin thích hợp...”

“Nhưng tổng biên tập...”

Giản Trì Hoài đứng dậy, bước tới nắm lấy tay cô: “Mặc kệ chị ta muốn làm gì, em thích viết gì thì viết cái ấy.”

Chữ Đồng cùng anh đi xuống ăn tối. Khi cô mới ăn được một nửa, Giản Trì Hoài đã dùng bữa xong, đứng dậy. Anh đi thẳng vào vườn, gọi một cuộc điện thoại. Khi về tới phòng ăn cũng là lúc Chữ Đồng đứng lên. Chiếc di động để trên bàn ăn đột ngột vang lên.

Cô thoát nhìn thấy tổng biên tập gọi tới bèn vội vàng nhận máy: “Alô?”

Giản Trì Hoài đi tới bên cạnh cô, nhìn thấy gương mặt nhỏ của Chữ Đồng từ từ nở một nụ cười tươi như hoa: “Được được được, chắc chắn rồi!” Anh cầm một quả sơ ri đỏ mọng trên bàn lên, gõ nhẹ xuống mũi cô. Chữ Đồng cúp máy, đón lấy quả sơ ri, đút vào miệng, tiếng nói không rõ ràng: “Chẳng biết tổng biên tập có ý gì, giờ lại bảo em đừng viết về Ân Thiếu Trình nữa, thích viết thế nào tùy em phát huy.”

“Có thể là đời sống tình dục hòa hợp, tâm tình cũng tốt hơn.”

“Hả?” Chữ Đồng há hốc miệng, rồi lại nhìn giáo sư Giản. Anh không chút ngượng ngáp, giống như chỉ đang thảo luận với cô giá tiền của nửa cân rau cải vậy.

Anh quay người đi về phía sofa cách đó không xa. Chữ Đồng nhìn chăm chú theo bóng anh, bỗng phì cười. Thế đa phần anh lạnh lùng cao ngạo phải chăng có thể chứng tỏ cái đời sống gì gì đó trước giờ vẫn không hòa hợp?

Khách sạn Triều Vân.

Trợ lý của Ân Thiếu Trình gõ cửa đi vào. Người đàn ông mặc chiếc áo tằm màu xám nhạt, ngồi bên cạnh giường, điều xì gà trong tay rõ ràng vừa châm lên, lan tỏa vào làn sương mỏng lúc sớm mai, dần dần tan thành một.

“Cậu Ân, cô phóng viên nhỏ bên Dịch Sưu hình như biết điều rồi, nhất là bài báo hôm nay, đã rửa sạch hoàn toàn cho anh.”

Ân Thiếu Trình cắn điều xì gà, ánh mắt mơ màng, một khoảng ngực mở tung. Người trợ lý đi tới bên cạnh anh ta: “Chắc chắn là cô ta đã biết đối đầu với cậu không có lợi.”

“Cậu xem thường cô ta rồi.” Ngón tay mảnh khảnh của Ân Thiếu Trình kẹp điều thuốc: “Cái thứ đó, tiền không nhận, cổ chấp cương quyết, khó đối phó vô cùng.”

“Lẽ nào thay đổi tính cách?”

Khủy tay của Ân Thiếu Trình đặt xuống mép bàn. Anh ta cười khê, gương mặt đầy tự tin: “Cô ta có ý với tôi. Chuyện này cũng không nhận ra, sao có thể làm việc với tôi được?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Bị thương ở đâu?

Vụ án của Đào Tinh Kỳ sau khi điều tra triệt để được công khai ọi người biết.

Lý Thông và Đào Tinh Kỳ vốn là một đôi, sau này Đào Tinh Kỳ bước chân vào làng giải trí, hai người gặp gỡ ít, xa cách nhiều, cuối cùng chia tay. Nhưng Lý Thông từ đầu tới cuối vẫn cho rằng Đào Tinh Kỳ có được thành tích ngày hôm nay là do lại bằng 'quy tắc ngầm'. Anh ta bứt rứt trong lòng không thể giải tỏa, đã bỏ ra tất cả số tiền tiết kiệm, còn bán đứt cả căn nhà của bố mẹ để tới sống cùng tiểu khu với Đào Tinh Kỳ.

Đoạn tình cảm này chôn giấu rất sâu, gần như không ai biết.

Con đường ngôi sao của Đào Tinh Kỳ rất bằng phẳng, đi cùng cô ấy dĩ nhiên cũng có những scandal, còn Lý Thông vì phải giả nợ nên cuộc sống mỗi ngày một chật vật buồn chán. Lúc hấn gõ cửa nhà Đào Tinh Kỳ, vốn đã chuẩn bị ý định giết người từ lâu, còn luyện tập trong đầu không dưới chục lần.

Quá trình gây án Chữ Đồng đã xem qua trên mạng, cực kỳ kinh hoàng, cô không dám xem lại, vội vàng tắt trang mạng đi.

Chuyện này dĩ nhiên không liên quan tới Ân Thiệu Trình, vậy lúc trước trong túi tài liệu người quản lý của Đào Tinh Kỳ đưa cô vì sao lại có USB ảnh chụp chung của Đào Tinh Kỳ và Ân Thiệu Trình? Nghĩ tới đây, cô cảm thấy tim mình run lên. Nghề sỹ của mình đã chết, nắm bắt cơ hội cuối cùng để làm rùm beng một trận, nhân tiện tung người mới debut ra thay thế Đào Tinh Kỳ. Chiều này, quả thực cao tay, quả thực thâm độc!

Con sóng gió này qua đi, Giang Ý Duy cũng tập trung trở lại công việc.

Trong buổi họp báo, Chữ Đồng và các đồng nghiệp ngồi gần hàng ghế đầu. Buổi lễ một năm một lần dành cho các bộ phim truyền hình trên mạng tổ chức ở Tây Thành, các ngôi sao hàng đầu cùng các đạo diễn đều góp mặt, chung sức tổ chức.

Giang Ý Duy vận một bộ lễ phục hồ lung màu đỏ sẫm panh ngồi ở hàng đầu tiên, bên cạnh là nam diễn viên vừa mới hợp tác. Sau khi lễ trao giải bắt đầu, cô ta cứ nhìn quanh ngó quất một cách thiếu tập trung, tới tận khi thấy bóng hình thân thuộc nào đó mới an tâm ngồi yên.

Từng hạng mục giải thưởng được trao, càng về sau đương nhiên lại càng áp lực. Có bốn người lọt vào danh sách diễn viên nữ xuất sắc nhất do fan mạng bình chọn, trong đó, không có gì khác nhiên với sự góp mặt của Giang Ý Duy.

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của bốn nữ diễn viên. Chữ Đồng ngẩng đầu lên nhìn. Giang Ý Duy có vẻ như ung dung nhất, trong lòng đã có dự tính trước. Sau một loạt những câu vòng vo giới thiệu của khách mời trao giải, cuối cùng cũng chịu tiết lộ.

Khi ba chữ Giang Ý Duy được công bố, dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang vọng. Cô ta tao nhã đứng dậy, bước lên ôm lấy khách mời sau đó đón lấy cúp.

Về mấy lời phát biểu, dĩ nhiên là nghìn bài một điệu. Giang Ý Duy cảm ơn một loạt nhân vật, ánh mắt vượt qua cả đám đông, dừng lại ở phía Ân Thiệu Trình: “Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn anh Ân Thiệu Trình. Nếu ban đầu không có anh giới thiệu, tôi cũng không thể đóng bộ phim này và cũng sẽ không được nhiều khán giả mến mộ như vậy. Giải thưởng này thuộc về tôi và cũng thuộc về anh.”

Đám nhà báo nghe thấy lời này đương nhiên rất hưng phấn. Có ống kính lia về phía gương mặt Ân Thiệu Trình, phóng to biểu cảm của anh ta. Vậy mà nét mặt người đàn ông vẫn hết sức bình thản. Thậm chí sau khi nghe xong những lời của Giang Ý Duy, anh ta thẳng thừng đứng dậy, đi về phía cửa ra.

Trên hành lang dài ngoằng, bóng hình trắng tắp của người đàn ông bị ánh đèn rượt bắt mãi không ngừng. Giang Ý Duy cảm cúp đứng ngẩn ra tại chỗ, cô ta không ngờ Ân Thiệu Trình lại không nể mặt cô ta ngay trước mặt bao nhiêu người. Anh ta đi xuyên qua hàng ghế khách mời, có phóng viên sốt sắng chuẩn bị chụp ảnh. Ân Thiệu Trình liếc mắt, lúc này mới nhìn thấy bóng người hơi nghiêng ra ngoài của Chữ Đồng. Anh ta dừng bước, đột ngột cúi xuống. Dáng vẻ ấy giống như họ đã quen nhau lâu lắm rồi: “Cô cũng ở đây?”

Chữ Đồng cảm thấy gã này thật kỳ quái. Cô thờ hất ra, lập tức trả lời, không muốn trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn: “Đứng thế.”

“Khi nào thì xong việc, đi uống một ly?”

Sắc mặt Chữ Đồng tái mét, cô nhìn ánh mắt Ân Thiệu Trình cứ như nhìn một mầm độc. Ân Thiệu Trình tươi cười, biết rõ trong hoàn cảnh này không nên chước quá nhiều rắc rối vào mình, anh ta bèn đứng thẳng người lên, nhanh chóng rời đi.

Vì phát sóng trực tiếp nên khi buổi lễ trao giải kết thúc cũng đã là nửa đêm. Các phóng viên còn tan muộn hơn các ngôi sao. Khi Chữ Đồng đi ra ngoài, cả người đã rũ rượi, chỉ còn thiếu nước nằm lăn ra ngay giữa đường lớn mà ngủ.

Người đồng nghiệp khê huých vào tay cô: “Tổng biên tập đã quyết định rồi, các tit trang bìa của Dịch Suru giao cho cô. Giang Ý Duy được giải thưởng lớn, một khoảng thời gian tiếp theo đây cô sẽ phải đi theo chụp cô ta, làm hẳn một chuyên đề.”

Chữ Đồng có cảm giác sắp phát điên. Cô không bị Giang Ý Duy hành tới chết mới lạ đó. “Tôi phải nói với chị ấy, đổi người.”

“Không ích gì đâu, gần đây giới giải trí lắm chuyện, chúng ta còn chẳng chạy hết. Việc của cô tốt biết bao, nhẹ nhàng.”

Cô cảm thấy bụng mình thắt lại, bắt đầu quặn đau. Lúc này có một người đàn ông trẻ trung bước tới, giọng nói dè dặt: “Cô Chữ Đồng phải không ạ? Cậu Ân có lời mời.”

Người đồng nghiệp đứng bên nhìn Chữ Đồng. Chữ Đồng lập tức ôm bụng: “Quá muộn rồi, người tôi không khỏe...”

“Cậu Ân nói, cậu ấy hy vọng được gặp cô.” Quả nhiên là tay chân của Ân Thiếu Trình, nói năng cũng ngang ngược như vậy.

Nhưng Chữ Đồng quyết không mắc bẫy. Cô tức giận đáp: “Tôi tới ngày rồi, không mang theo băng vệ sinh, sợ sẽ làm bẩn xe của cậu chủ Ân đấy!” Dứt lời, cô dẫn đồng nghiệp đi thẳng ra bãi đậu xe.

Về tới Bán Đảo Hào Môn đã gần hai giờ sáng.

Chữ Đồng rón ra rón rén đi vào phòng ngủ, sợ đánh thức Giản Trì Hoài, ngay cả lúc tắm cô cũng rất khề khàng. Đúng là tới ngày thật. Chữ Đồng tắm rửa xong bằng nước nóng đã buồn ngủ díp mắt. Cô mặc quần áo đi ra ngoài, cứ cảm thấy thiếu gì đó nhưng nhất thời chẳng nói ra được là thứ gì. Cô không quan tâm được nhiều như thế, mò nẫm đi tới bên giường, nhắc chân lên, chui vào trong, chỉ mấy phút sau là đã ngủ say như chết.

Sáng hôm sau, lúc Giản Trì Hoài tỉnh dậy thì trời mới tờ mờ sáng. Anh nghiêng người nhìn thấy gương mặt nhỏ của Chữ Đồng gần trong gang tấc, hàng lông mày thanh tú, hàng mi rậm dày, từng đường nét xinh xắn, vừa vặn. Khi cô không nhanh mồm nhanh miệng, cũng khá giống một cô bé ngoan ngoãn. Giản Trì Hoài đưa tay khẽ vỗ lên mặt cô: “Tôi qua mấy giờ mới về?”

Cô ngủ mơ mơ màng màng, nhưng cái miệng vẫn trả lời được: “Một, hai giờ gì đó.”

“Tôi bảo tài xế chờ ở đó, em ngồi xe của cậu ấy về phải không?”

“Ừm.”

Giản Trì Hoài dựa sát qua một chút. Anh cực kỳ nhạy cảm, khi lòng bàn tay chạm xuống giường, lập tức nhận ra có điều gì đó bất thường. Anh ngồi dậy, lật chăn phía đó ra. Thứ xuất hiện trong mắt anh là cả một mảng máu dưới người Chữ Đồng. Giản Trì Hoài hốt hoảng, bỗng cảm thấy tim co thắt lại kịch liệt: “Chữ Đồng!”

Cô lắc lư cái đầu, quả thực buồn ngủ tới độ mắt không mở ra nổi. Cô yếu ớt lên tiếng: “Sao vậy?”

Giản Trì Hoài siết chặt bả vai cô, kéo cô từ trên giường dậy. Thấy cô vẫn còn nhắm chặt hai mắt, lòng anh sốt ruột như lửa đốt, giọng nói chẳng biết đã run lay bấy từ lúc nào. Giản Trì Hoài vỗ mạnh vào mặt cô: “Mở mắt ra, em bị thương ở đâu rồi?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Nghe lời cô

Chữ Đồng bị vỗ đến ngây người luôn. Một lúc sau, cô mới định thần lại: “Đau mặt, anh coi mặt em là tằm gỗ đấy à?”

“Bị thương ở chỗ nào rồi? Nói đi!”

“Bị thương gì chứ?” Chữ Đồng nhìn theo ánh mắt Giản Trì Hoài, cụp mắt xuống. Vừa nhìn, cô đã bị dọa đến tái mét mặt mày: “Máu? Máu ở đâu ra vậy?”

Giản Trì Hoài nghe thấy cô trả lời vậy cũng hoảng, vô thức cao giọng: “Mau đứng lên!”

Mãi sau Chữ Đồng mới nhận ra, ý thức hoàn toàn khôi phục, cũng biết là bất thường rồi. Cô xoa sau gáy một cái, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, muốn xấu hổ bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn thê thảm cỡ nào cũng có. “Đừng.. Đừng lo! Em.. Hình như em quên dùng băng vệ sinh.”

Cô nhin cười, dè dặt quan sát biểu cảm của Giản Trì Hoài. Trước tiên, ấn đường người đàn ông giật giật, ánh mắt sa sầm lại nhìn chằm chằm vào mảng đỏ rực ấy. Chữ Đồng giọng gào kéo chân qua định che đi bỗng thấy nửa thân trên của Giản Trì Hoài thẳng băng, cả cơ thể căng ra, vội vàng đi xuống giường, sắc mặt anh cũng hơi tái đi. Anh thậm chí còn không kịp đi dép đã chạy vội vào nhà tắm. Các động tác của anh diễn ra liên tục nhưng có một phản ứng vô thức đã lọt vào tầm ngắm của Chữ Đồng.

Giáo sư Giản... hình như vừa làm động tác buồn nôn.

Chữ Đồng nuốt nước bọt, kẹp chặt hai chân bước xuống giường, đi tới trước cửa nhà tắm. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài đang xoa xà phòng hết lần này tới lần khác, lòng bàn tay đỏ ửng. Chữ Đồng lấy quần che đi rồi bước vào theo: “Em.. Em phải dùng nhà vệ sinh.”

Giản Trì Hoài ném miếng xà phòng qua một bên, gương mặt tuần tú căng ra: “Lượng máu dự trữ nhiều quá nhỉ, chảy bao nhiêu như vậy cũng không thấy em ngắt xù.”

“Anh còn là giáo sư không đây, không biết cái gì gọi là kỳ sinh lý của phụ nữ à? Tiêu độc đó, có hiểu không?”

Giản Trì Hoài rửa sạch hai tay: “Tôi không dạy môn sinh lý.” Anh tắt vòi nước, định đi ra ngoài, thấy Chử Đồng vẫn còn đứng ở cửa, khẽ cắn môi, định nói gì đó, khoe môi còn vương nụ cười, Giản Trì Hoài càng cảm thấy mất mặt: “Cười gì mà cười?”

“Giản Trì Hoài, bạn nãy dọa chết anh rồi phải không? Nhìn cái vẻ căng thẳng của anh kia: Bị thương ở đâu rồi? Bị thương ở đâu rồi?” Chử Đồng bắt chước ngữ điệu của anh: “Aiyo, bạn nãy em còn tưởng động đất chứ.”

Giản Trì Hoài khẽ đẩy bả vai cô một cái, sau đó lên ra ngoài. Sau khi đi qua một bước, anh lại quay trở lại: “Ga giường này của tôi có giá mấy vạn đấy, bị em làm bẩn cả một mảng rồi, đền thế nào đây?”

“Anh cũng ngủ mà.” Chử Đồng nói như lẽ dĩ nhiên.

“Nhưng tôi không chảy máu.”

Thôi được rồi, cô hoàn toàn bại trận. Một khi Giản Trì Hoài lấy lại tinh thần, sao cô có thể tính toán qua mặt anh?

Ngày cuối tuần này, Chử Đồng cùng Giản Trì Hoài trở về nhà. Đi vào phòng khách, Chử Đồng liếc nhìn thấy một đôi giày cao gót, là sản phẩm mùa xuân của Chanel, một màu đỏ nổi bật, đặt chính ỉnh ở đó, có vẻ như muốn lấn át cả chủ nhà.

Người giúp việc đi tới chào hỏi: “Bà chủ ra ngoài rồi, cô chủ đang ở trên gác.”

Giản Trì Hoài thay giày đi vào nhà: “Giang Ý Duy cũng đang ở đây sao?”

“Dạ, nói là tới dạy cho cô chủ.”

Chử Đồng cảm thấy kỳ lạ trong lòng. Giản Trì Hoài đi lên gác, cô cũng lập tức đi theo. Còn chưa đi tới cửa phòng Giản Lệ Đề, đã nghe thấy tiếng Giang Ý Duy vọng ra ngoài: “Biểu cảm phải phù hợp. Lúc này không nên khóc, phải để khán giả nhìn thấy một cảm giác bị thương muốn khóc mà không còn nước mắt, đau thương tột cùng...”

“Chị Ý Duy ơi, khó quá đi! Mất mà cay thì nước mắt chắc chắn sẽ rơi xuống chứ.”

Giản Trì Hoài đẩy nhẹ cửa, để lộ ra một khe hở, nhìn thấy Giang Ý Duy đang kiên nhẫn giảng giải, còn cô gái em anh cung chiều trong lòng bàn tay thì hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má. Giản Trì Hoài lùi ra sau. Chử Đồng nhân cơ hội đó ngó vào trong: “Học hành cũng nghiêm túc phết.”

“Đi thôi, đừng quấy rầy nó, cẩn thận nó lại không để em yên đâu!”

Chử Đồng cùng Giản Trì Hoài quay về phòng. Chưa được bao lâu, người làm đã lên gọi họ xuống dùng bữa.

Giản Lệ Đề và Giang Ý Duy đã ngồi trước bàn ăn, đang nói cười vui vẻ. Giản Lệ Đề ngẩng đầu lên, nhìn thấy Chử Đồng từ trên gác đi xuống, sắc mặt con bé lập tức thay đổi: “Anh, vì sao lại đưa chị ta tới đây?”

Giản Trì Hoài nhíu mày: “Cô ấy là chị dâu của em.”

“Em không thừa nhận.”

Chử Đồng kéo ghế ra, ngồi đối diện Giang Ý Duy, Giản Lệ Đề lại bày ra cái tính tiểu thư: “Đây là nhà của chúng ta, đừng có để chị ta tới.”

Giang Ý Duy ngồi bên kéo tay nó: “Lệ Đề, đừng có như vậy!”

“Chị Ý Duy, em muốn chị làm chị dâu của em.”

Giang Ý Duy nhẹ nhàng nói: “Sao có thể chứ, em đã có chị dâu của mình rồi.”

Giản Trì Hoài đoán chắc Giản Lệ Đề lại nói mấy câu quá đáng gì đó. Anh nhắc đĩa lên, gấp cho Chử Đồng một con tôm, không nhìn em gái lấy một cái: “Trời đánh cũng tránh miếng ăn, quên cả rồi sao?”

“Anh...”

“Em không đói à?”

Giản Lệ Đề chưa bao giờ chịu ầm ức như vậy. Nó buông đĩa xuống: “Phải, em tức cũng no rồi, không ăn!”

Giang Ý Duy vội vàng ấn vai nó xuống: “Lệ Đề, vì chị mà giận đối với anh em, không đáng đâu.”

“Kiểu gì em nhìn thấy ai đó là cũng nuốt không trôi.”

Chữ Đồng nghe thấy câu ấy, bèn gấp con tôm trong bát lên cho vào miệng, cắn một miếng thật to, trông rất ngon lành: “Ngon thật, mình phải ăn hết tôm trong đĩa.”

Mặt Giản Lệ Đề xanh mét. Nó đẩy ghế ra, quay người đi lên gác. Giản Tri Hoài nhìn theo bóng nó, rớt cuộc cũng đau lòng, bèn có ý bảo cô dừng lại đi. Chữ Đồng thấy vậy, ghé qua phía anh nói: “Yên tâm đi, khi nào đôi nó tự khắc xuống ăn. Bình thường lúc nó hôn dỗi, mọi người đều chiều nó phải không? Em dám đánh cược trong phòng nó có đồ ăn vặt, không chết đói được đâu.”

Có lẽ Giản Tri Hoài đồng ý với lời cô nói, Giang Ý Duy nhìn thấy tất cả, không khỏi cảm thấy quái lạ. Có ai không biết Giản Tri Hoài thương yêu cô em gái này giống như mạng sống của mình vậy. Vậy mà bây giờ, đôi ba câu của Chữ Đồng quả thật đã khuyên được anh.

Giang Ý Duy nhớ tới lễ trao giải tối qua. Cô ta hơi nhếch môi, nhìn về phía Chữ Đồng: “Cô Chữ, trong lễ trao giải cho phim mạng, không biết Ân Thiệu Trình đã nói riêng với cô chuyện gì?”

Giản Tri Hoài không nói gì nhưng ánh mắt cũng dừng lại trên gương mặt Chữ Đồng. Cô có cảm giác da đầu căng ra. Đầu óc Chữ Đồng xoay chuyển nhanh lẹ. Giang Ý Duy thấy thế, bổ sung một câu: “Nghe nói, tài xế của Ân Thiệu Trình sau đó đã mời cô, nói là anh ấy muốn gặp cô.”

“Cô tò mò lắm à?”

“Hay là cô cảm thấy... không tiện nói ra?” Giang Ý Duy cất giọng mềm mại, nhưng khí thế lại như dồn ép người khác.

Chữ Đồng định cãi lại ngay nhưng tiếp sau đây cô còn phải cùng Giang Ý Duy tới đoàn làm phim, chắc chắn không được đắc tội với cô ta. Giản Tri Hoài ngồi bên thấy cô không lên tiếng, cũng tự nhiên tiếp lời: “Một người đàn ông nói chuyện với một người phụ nữ thì còn có chuyện gì, chẳng qua là tán thưởng hoặc là muốn đạt được ý đồ gì đó. Giang Ý Duy, nếu cô không trói buộc được Ân Thiệu Trình thì cũng đừng để cậu ta đi khắp nơi trên hoa gheo nguyệt. Nếu cậu ta thực sự muốn 'hái hoa' thì trong giới giải trí của các người có cả đám. Tôi khuyên cậu ta không cần khách khí.”

Giang Ý Duy nghe xong, sắc mặt nặng nề. Chữ Đồng neho mắt lại, cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng Giang Ý Duy thì nghe ra. Ý của Giản Tri Hoài chính là nếu Ân Thiệu Trình còn tiếp tục bám lấy Chữ Đồng, anh sẽ không ngại tặng cho anh ấy cả một đám con gái tươi mon mơn!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 38: Bổ nhào

Ăn cơm xong, Chữ Đồng lên gác lấy điện thoại.

Lúc xuống nhà cô bỗng phát hiện phòng khách không một bóng người, không thấy cả Giang Ý Duy và Giản Tri Hoài đâu. Chữ Đồng mơ hồ có một linh cảm xấu. Cô tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không có kết quả, bèn đi tới cửa, thay giày rồi ra ngoài.

Đang đúng mùa hoa dành dành trong sân nhà họ Giản nở rực rỡ. Sắc trắng thuần khiết, hương thơm ngào ngạt khiến lòng người bỗng bình.

Nhưng Chữ Đồng không có tâm trạng thưởng thức. Bước chân của cô rất vững vàng, nhưng sau khi nhìn thấy hai cái bóng gần gũi đó, cô đột ngột khựng lại. Chữ Đồng lùi bước, nhìn thấy Giản Tri Hoài và Giang Ý Duy đứng dưới một gốc cây dành dành. Cô chưa từng được nhìn thấy một cây hoa xanh tốt, cao lớn như vậy. Giản Tri Hoài đứng đó, dù Chữ Đồng có văn hay chữ tốt cỡ nào cũng chỉ có thể nghĩ ra một từ để hình dung anh.

“Tu thân ngọc lập”*

*Chỉ người con gái có dáng người thanh mảnh, xinh đẹp.

Cho dù cụm từ này dùng để hình dung về phụ nữ, nhưng trong hoàn cảnh này, cô cảm thấy không khác thường chút nào.

Có cánh hoa trắng rụng xuống đỉnh đầu Giang Ý Duy, đẹp đến sững sờ. Hai người họ hồi lâu không nói gì. Nhưng khi Giang Ý Duy cất lời, trong giọng nói có những âm thanh run rẩy: “Anh Tứ, anh cho em một lý do đi!”

“Lý do gì?”

Giọng nói của họ vọng vào tai Chữ Đồng, nhưng cô vốn không thể nghe rõ ràng. Cô cũng chẳng biết sự bạo dạn của mình ở đâu ra, lại dám cất bước đi tới gần.

“Đưa cho Ân Thiệu Trình những bức ảnh trước đây của em, đổi lại cho Chữ Đồng cái gọi là thanh danh, còn cả thái độ của anh với Lệ Đề hôm nay nữa, lẽ nào anh không ý thức được sự bất thường của chính mình ư?”

Giản Trì Hoài khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt lạnh nhạt, những đường nét tuấn tú mà sâu đậm mang tới một cảm giác uy hiếp khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Đầu ngón tay anh gõ nhẹ xuống cánh tay mình. Anh bất ngờ chậm rãi cười nói: “Cô ấy là vợ tôi. Còn cô thì sao? Cô là gì của tôi?”

Giang Ý Duy xong, ngừng lại đôi ba giây, trong ánh mắt có một nỗi bi thương không thể nói rõ: “Rõ ràng anh biết mấy ảnh bức đó là đòn trí mạng của em.. Còn thứ mà Ân Thiệu Trình chụp được, cho dù anh ấy có thật sự tung ra ngoài chẳng qua cũng chỉ là scandal mà thôi, không thể gây ra tổn thương quá lớn đối với Chữ Đồng.”

“Nhưng ít nhất cô ấy cũng sẽ phải chịu những ánh mắt kỳ quái của người khác.”

“Anh Tứ, nhưng thứ anh hủy hoại lại là... của em..” Hai chữ 'tình yêu' cuối cùng Giang Ý Duy còn chưa kịp nói hết, cô ta đã nhìn thấy Giản Trì Hoài nghiêng người, bước chân hướng thẳng về phía trước. Anh đi tới trước mặt Chữ Đồng, tiện tay vén tóc của cô ra sau tai, rồi hái một bông hoa dành dành cài lên tai cô.

Chữ Đồng hơi ngượng ngập, không muốn khiến người ta nghĩ rằng cô tới nghe lén: “Vừa rồi ở trong phòng em không nhìn thấy anh.”

Giang Ý Duy xoay lưng lại, dường như không muốn để ai nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ. Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài đi vào trong nhà. Sau khi đi được mấy bước, người đàn ông bất giác lên tiếng: “Em đứng là tới nghe trộm, còn không chịu nhận.”

“Em không hề!”

“Nói dối là không tốt.”

Chữ Đồng có phần chột dạ. Cô đưa tay nắm lấy cổ tay Giản Trì Hoài: “Ban nãy Giang Ý Duy nói vậy là có ý gì? Chuyện mấy bức ảnh lần trước là anh giải quyết giúp em sao?”

“Phải.”

“Sao anh không nói cho em biết?”

“Em có hỏi tôi sao?”

Chữ Đồng á khẩu, hàm răng khê cắn lên bờ môi. Giản Trì Hoài nhìn thấy cô như vậy, không khỏi bật cười: “Trong lòng vô vàn cảm khái, đang nghĩ xem làm sao để cảm ơn tôi chứ gì?”

“Phải, phải, phải, vậy anh muốn em cảm ơn anh như thế nào?” Chữ Đồng mở to mắt, chớp chớp mắt nhìn anh.

Giản Trì Hoài nhìn thẳng vào mắt cô: “Tôi chỉ cần em ngày ngày làm một người bình thường là được rồi, yêu cầu không cao.”

Chữ Đồng phản ứng lại: “Anh...”

Giản Trì Hoài đưa ngón trỏ đặt bên môi, suýt một tiếng: “Nhỏ thôi!”

Người đàn ông rảo bước nhẹ nhàng đi vào nhà, nụ cười trên gương mặt dần lan tràn, Chữ Đồng cũng nhanh chóng đi theo, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Giản Trì Hoài. Giang Ý Duy vẫn đứng dưới gốc cây ấy, nhìn lên trong ánh mắt ngập đầy sắc trắng của dành dành. Cô ta được đứng ở một vị trí cao nhất trong giới giải trí, nhưng bỗng cảm thấy mất đi quá nhiều, quá nhiều thứ...

Hai ngày sau, Chữ Đồng cùng với Giang Ý Duy tới một hoạt động nào đó. Cô chụp một số khung cảnh trước, sau đó vào phòng trang điểm chụp ảnh. Giang Ý Duy đã thay xong lễ phục, người trợ lý bên cạnh đang đeo trang sức cho cô ta. Trợ lý chỉ vào bộ quần áo trên bàn, nói với Chữ Đồng: “Phiên cô giúp tôi mang tới phòng số 01, chúng tôi chọn bộ này.”

“Được.” Chữ Đồng tiện tay cầm bộ quần áo lên.

Phòng số 01 vốn là phòng họp, giờ được trưng dụng tạm thời để một số quần áo. Từng hàng giá quần áo được xếp chỉnh tề, thứ tự. Chữ Đồng treo bộ quần áo lên mắc thứ ba theo đúng số hiệu của nó.

Khi quay lại phòng trang điểm, cô chụp một số bức ảnh. Giang Ý Duy đã trang điểm xong, cô ta bảo người trợ lý đi ra, nhìn Chữ Đồng như cười như không: “Tôi thật sự không hiểu, Giản Trì Hoài có thể nuôi nổi cô, cô còn vất vả chường mặt ra ngoài làm cái gì?”

“Phụ nữ lẽ nào không nên tự lập sao?” Chữ Đồng hỏi ngược lại.

Giang Ý Duy nhìn vào mình trong gương, không nói gì. Chữ Đồng mở sổ ra, hỏi với giọng uyển chuyển: “Vì sao cô lại đồng ý tham gia lần trình diễn này, phong cách thiết kế cho sinh viên đại học hình như không phải sở thích của cô.”

“Tôi nhận lời mời của giáo sư Kim. Đây là những học trò do cô ấy dẫn dắt. Huống hồ, hôm nay tôi đi cuối cùng, mặc toàn tác phẩm của giáo sư Kim.”

Chữ Đồng còn chưa kịp hỏi nhiều, trợ lý đã đi vào thúc giục: “Nhanh lên, chuẩn bị lên sân khấu rồi.”

Giang Ý Duy gạt đầu, nhấc chiếc váy lễ phục lên, đứng dậy ra ngoài.

Chữ Đồng ra tới hội trường, cảm thấy ánh mắt bắt đầu tác nghiệp. Trong ống kính bắt gặp xuất hiện một gương mặt quen thuộc. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài đang sắp xếp chỗ ngồi cho các học sinh một cách trật tự, chiếc quần Âu màu đen thẳng tắp, chiếc sơ mi màu tím nhàn nhạt, cổ áo bẻ gọn gàng, nơi tay áo được xắn lên để lộ ra cánh tay màu đồng, từng động tác vô cùng quý phái, tao nhã. Cô suýt nữa quên mất, hoạt động hôm nay được tổ chức trong trường của Giản Trì Hoài.

Tất cả đều đầu ra đây, chỉ có bóng dáng của Giản Trì Hoài vẫn qua lại như con thoi. Tiếng nhạc nền vang lên, những người mẫu mặc những tác phẩm thiết kế của các sinh viên lần lượt đi giày cao gót bước ra.

Chữ Đồng đứng dưới sân khấu, nhìn thấy Trịnh Niệm đứng chính giữa mặc một bộ lễ phục trắng toát từ trên xuống dưới. Thân hình căng chặt khiến máu huyết dâng trào. Một chiếc khóa màu đen kéo từ ve áo tới tận mắt cá chân, bạo dạn mà sáng tạo. Nét mặt cô ta cực kỳ đặc ý, ánh sao lấp lánh, cất bước như đang giẫm trên những đám mây...

Chữ Đồng vội vàng giơ máy ảnh lên, đang định chụp thì bỗng nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Dây khóa màu đen bất ngờ bung ra. Chiếc váy mỏng manh tuột xuống trong khoảnh khắc. Bên trong Trịnh Niệm chỉ mặc độc chiếc áo lót. Cô ta kinh hoàng bối rối ôm ngực nhưng đã không kịp nữa. Cả bộ lễ phục như chiếc áo choàng, trượt từ trên xuống dưới, liếc nhìn là thấy hết.

Cô ta trong lòng hoảng hốt, tụt chân một cái, cả người từ trên sân khấu ngã nhào xuống! Chữ Đồng nhìn lại, đó vừa hay là chỗ Giản Trì Hoài đang đứng!

Đây lẽ nào chính là 'bỏ nhào' trong truyền thuyết sao?

Nhưng không đúng! Người cô ta nhắm tới là chồng cô kia mà!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Giáo sư Giản không phải người

Giản Trì Hoài nhìn thấy một bóng đen nhào về phía mình, vô thức đón lấy, nhưng lực đập của đối phương quá mạnh, anh lùi sau mấy bước mới hoàn toàn đỡ được.

Chữ Đồng nhìn qua, vội vàng chạy tới.

Các sinh viên có mặt ở đó đều sôi sùng sục, giáo sư Kim từ hậu trường rào bước tới: “Sao lại như vậy chứ?”

Trịnh Niệm hai tay ôm chặt ngực, hiện giờ Giản Trì Hoài trở thành tấm màn che duy nhất của cô ta, đương nhiên không thể buông tay. Cô ta vừa khóc vừa cúi gầm: “Tôi còn muốn hỏi vì sao đây. Lần này phải làm sao? Phải làm sao!”

Chữ Đồng nhìn thấy cô ta ra sức len vào lòng Giản Trì Hoài, người đàn ông tiện tay cầm chiếc áo vest vắt trên lưng ghế lên khoác vào người cô ta, Trịnh Niệm theo đà túm chặt lấy chiếc áo, cuộn cả người vào trong. Người trợ lý đưa theo người, phi như bay tới, miệng vẫn còn vô văn chất vấn: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào!”

Chữ Đồng ép chặt máy ảnh, không 'giấu đồ bìm leo' vào lúc này.

Giản Trì Hoài ghé sát vào tai giáo sư Kim, không biết nói câu gì. Giáo sư Kim đi tới trước mặt Trịnh Niệm: “Tôi phòng nghi của tôi trước đi. Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng!”

“Còn điều tra gì nữa.” Trịnh Niệm bị mất mặt đến mức này, hai mắt như bốc hỏa: “Trang phục của tôi vẫn luôn để ở phòng 01, nhất định có kẻ đã giở trò.”

“Giáo sư Kim, lát nữa tôi còn phải tới đoàn làm phim. Buổi trình diễn của chị còn tiếp tục hay không?” Chẳng biết Giang Ý Duy đã lên sân khấu từ lúc nào, bộ lễ phục màu vàng kim sáng lấp lánh, vòng hoa trên đỉnh đầu càng khiến sự xuất hiện của cô ấy thêm diễm lệ. Cô ấy liếc nhìn bằng nửa con mắt, trên môi đọng một nụ cười không rõ hàm ý.

Trịnh Niệm nghe thấy câu ấy bèn nghiêng răng kèn kẹt: “Giang Ý Duy, chị hại tôi!”

Người con gái trên sân khấu khẽ nhún mày. Chỉ là một động tác nhỏ thể hiện biểu cảm không vui cũng có thể khiến cô ấy đẹp đến kinh người: “Trịnh Niệm, không có chứng cứ thì đừng ăn nói bậy bạ.”

Giáo sư Kim đặt tay phải lên vai Trịnh Niệm: “Trịnh Niệm, chuyên trang phục sau này tôi sẽ cho cô một câu trả lời. Lần này không phải chương trình của riêng tôi, dưới kia toàn là các sinh viên của tôi, cô cũng nên cho tôi chút thể diện, để buổi trình diễn của các em ấy được hoàn thành.”

Trong lòng Trịnh Niệm dẫu còn bức bối nhưng cũng không dám trút ra. Giáo sư Kim là một nhà thiết kế nổi tiếng trong ngành, đặc ý với chị ta không có lợi.

Trợ lý đưa Trịnh Niệm rời đi. Giản Trì Hoài ngược mắt lên, ánh mắt chạm tới Giang Ý Duy. Người con gái chỉ khẽ nhún vai, gương mặt không chút xao động, tựa hồ chuyện không liên quan tới mình. Đôi mắt hẹp dài của Giản Trì Hoài hơi nheo lại, những dòng chảy ngầm tràn qua.

Giang Ý Duy quay về hậu trường chuẩn bị. Giản Trì Hoài đứng trước chỗ của các sinh viên. Anh đoạt lấy máy ảnh từ tay Chử Đồng, xem những bức ảnh bên trong, sau đó trả lại cho cô.

“Vừa nãy kể cả có chụp lại cũng tự động xóa đi. Tôi không hy vọng có vài bức ảnh từ trong trường tuồn ra ngoài.”

Các sinh viên ai nấy đều cúi gằm không nói. Giản Trì Hoài cũng không nói nhiều với họ, quay người rời đi.

Chử Đồng nghe thấy có người lên tiếng: “Mọi người chụp chưa?”

“Tôi chụp rồi!”

“Tôi cũng chụp rồi.”

Cô ngồi xuống vị trí của Giản Trì Hoài. Buổi trình diễn nhanh chóng được tiếp tục. Sinh viên ngồi bên rút di động ra, mở album ảnh: “A, có chuyện gì vậy!”

Chử Đồng ghé qua nhìn, thấy di động của sinh viên đó đã đen kịt, bên tai liên tục vang lên những tiếng ai oán: “Sao lại vậy chứ, sập nguồn rồi!”

“Giời ạ!”

“Nhất định lại là tên biến thái đó. Lần trước khi thi cuối kỳ, lớp chúng ta không chịu nộp di động, gã ấy đã làm di động của chúng đen ngòm hết!”

Về sau Chử Đồng mới ngỡ ngàng. Gã biến thái kia, chẳng nhẽ là chồng cô?

“Giáo sư Giản không phải người mà!”

“Vậy cậu có thể dùng cái đầu của mình 'ngược' thầy ấy không?” Có nữ sinh bắt mắt lên tiếng.

Cách đó không xa, có người đẩy cửa đi vào, Chử Đồng bật cười mấy tiếng. Thì ra những người bị Giản Trì Hoài ngược trước nay không chỉ có mình cô! Cùng với người đàn ông đang đi tới gần, những tiếng bàn tán kia cũng dần trở nên yên ắng, di động của đám sinh viên đã trở lại bình thường, chỉ có điều những bức ảnh và clip ghi lại được đều mất cả.

Giản Trì Hoài đi tới trước mặt Chử Đồng: “Cô ngồi vào chỗ của tôi rồi.”

Chử Đồng cầm máy ảnh đứng lên. Cô nghe thấy nữ sinh bên cạnh yếu ớt lên tiếng: “Giáo sư Giản, thầy xóa cũng sạch sẽ, quyết đoán quá đi, không để lại bất kỳ bức nào trong máy em cả, bên trong còn có ảnh tự sướng của em mà.”

Giản Trì Hoài cười ôn hòa, chỉ có điều lời nói ra có thể giết chết người không đền mạng: “Không để vào tai những lời cảnh cáo của người hiểu biết, tôi sẽ dạy các em bốn chữ 'lợi bất cập hại' viết thế nào.”

Cô nữ sinh kia bị 'ngược' đến sắp khóc: “Thầy xâm phạm nhân quyền.”

“Em có thể tìm ra chứng cứ tôi xóa ảnh không?” Giản Trì Hoài ngồi xuống bên cạnh cô bé kia, nhấc đôi chân dài lên. Thấy Chử Đồng vẫn còn đứng đó, anh xua tay về phía cô: “Đi chụp ảnh của cô đi!”

Chử Đồng cũng ngắt luôn. Sau khi trình diễn xong, trở về phòng nghỉ, Giang Ý Duy đang tẩy trang, còn Trịnh Niệm đã thay quần áo xong xuôi, ngồi ngay gần đó. Giáo sư Kim cầm bộ quần áo Trịnh Niệm mặc lúc trước đi vào: “Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi, móc của khóa kéo bị người ta phá hỏng.”

“Tôi đã nói là bị kẻ khác hãm hại mà. Giang Ý Duy, chị quá thâm độc!”

Giang Ý Duy ngồi trước gương trang điểm, tự thào lớp mi giả xuống: “Giáo sư Kim, đã điều tra ra ai làm chưa?”

“Bộ quần áo này, lúc trước từng đưa cho cô thử.”

Giang Ý Duy còn chẳng thèm nhìn: “Đúng vậy, có đưa tới phòng nghỉ của tôi nhưng tôi đã chọn một bộ khác. Bộ này tôi đã nhờ cô phóng viên nhỏ đó treo nguyên xi lại chỗ cũ rồi.”

“Cô phóng viên nào?” Trịnh Niệm kích động hỏi.

Giang Ý Duy cầm lấy tờ khăn ướt, lau sạch những ngón tay thon dài, trắng nõn. Cô ấy quay ghế lại, đối mặt với Trịnh Niệm: “Cô đừng suốt ngày cho rằng có người hãm hại cô. Bản thân cô đắc tội nhiều người như thế, biết đâu là báo ứng?”

“Giang Ý Duy!”

“Trang phục là tôi chọn rồi mới nhường lại cho cô, kích cỡ cũng lấy tôi làm chuẩn. Cô còn đòi tranh giành gì với tôi?”

Chữ Đồng đứng ngoài cổng trường, nhắn tin cho Giản Trì Hoài: Chuyện của Trịnh Niệm thế nào rồi?

Di động nhanh chóng nhận được tin hồi đáp: “Không sao, đợi tôi cùng về nhà.”

Giản Trì Hoài dứt di động vào túi, đẩy cửa đi vào phòng nghỉ. Giáo sư Kim nhú mày, khi nhìn thấy anh bất chợt lên tiếng: “Kiểm tra CCTV thế nào rồi?”

“Giáo sư Kim, cô về trước đi. Chuyện này để em giải quyết.”

Giang Ý Duy vô thức nhìn về phía anh, giáo sư Kim cũng thoải mái: “Vây thì vầy vả cho cậu rồi.” Lúc sắp rời đi, chị ta còn đặt bộ lễ phục đó vào tay Giản Trì Hoài.

Người đàn ông ném bộ lễ phục lên bàn trang điểm: “Ảnh và clip tại hội trường đã bị xóa sạch, đảm bảo sẽ không lọt ra ngoài.”

“Các người nghĩ như vậy là xong ư?” Trịnh Niệm cất giọng lạnh lạnh: “Cô phóng viên đi theo Giang Ý Duy đó đâu rồi?”

Cả cơ thể cao lớn của Giản Trì Hoài đổ nghiêng về phía bàn trang điểm: “Chuyện này... không liên quan tới cô ấy.”

“Ai tin chứ?”

“Tôi nghĩ lại rồi, biết đâu kỹ thuật của tôi còn thiếu sót, trong tay đám sinh viên kia vẫn còn ảnh của cô không chừng.”

“Anh...”

Giản Trì Hoài giờ tay lên, ý tứ quá rõ ràng. Anh chẳng bao giờ phí lời với người khác, nói tới đây là đủ rồi: “CCTV bên đó hỏng rồi. Nếu cô muốn kiểm tra mời báo cảnh sát.”

Giang Ý Duy khẽ bật cười. Cô ấy cầm túi xách lên, đứng dậy. Giản Trì Hoài không tính toán với cô ấy vào lúc này, di động trong túi rung lên mấy lần. Anh biết Chữ Đồng đang giục mình.

Ngoài vườn trường, sắc xanh um tùm nổi bật lên trong đêm tối, bóng cây như những chiếc bóng đen ngòm hắt xuống chân Chữ Đồng. Cô không biết cô bị người ta vô cớ hãm hại, cũng không biết người chồng giáo sư của mình đã thay cô hóa giải một mối nguy chỉ bằng vài ba câu như thế nào.

Cô chỉ ngốc nghếch đứng đó, đợi chồng mình cùng quay về nhà.

Từ xa, Chữ Đồng ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài đi từ trong khuôn viên trường học ra ngoài. Cô mỉm cười rạng rỡ, vẫy tay với anh...

~

~*Thông báo: Từ chương này đến

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Đại chiến

Chiếc xe đi tới, dừng lại bên cạnh Chữ Đồng. Cô kéo cửa ra, ngồi vào trong xe.

Giản Trì Hoài khởi động xe, Chữ Đồng bò lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Anh bảo chuyện lễ phục tụt xuống có phải do người khác làm không?”

“Là khóa kéo của bộ đó có vấn đề, không liên quan tới ai.” Giản Trì Hoài lãnh đạm đáp.

“Thật sự chỉ đơn giản vậy sao?” Chữ Đồng hoài nghi trong lòng, thu ánh mắt lại: “Chuyện này chẳng mới mẻ gì, trước đây em cũng từng viết bài.”

“Nếu em đã có suy nghĩ ấy thì nên thông minh hơn, sau này tránh xa đám người đó một chút. Người nào người ấy cũng biết đóng kịch, diễn tuồng, ganh

nhau toàn ở diễn xuất thôi.”

Chữ Đồng thất chặt dây an toàn: “Lần này Trịnh Niệm bị bề mặt đến mức này, không điên lên mới lạ đó.”

“Thế thì em càng phải tránh xa mấy kẻ điên ra.”

Gara.

Xe đưa đón Giang Ý Duy đang đợi trước cửa thang máy. Sau khi trợ lý và mọi người lần lượt lên xe, nét mặt Giang Ý Duy sa sầm lại, tới tận khi xe nổ máy vẫn không nói câu nào.

Người trợ lý bên cạnh dè dặt hỏi: “Ý Duy, chị sao vậy?”

Cô nhắm hờ hai mắt, gương mặt thanh tú toát lên một màu trắng nhợt không tự nhiên: “Chuyện lễ phục của Trịnh Niệm có phải là em làm không?”

Người trợ lý thăm kinh ngạc nhưng cũng không phủ nhận: “Nó huênh hoang như vậy, không cho nó ném vài bài học, nó sẽ không biết ghi nhớ.”

“Thế nên, em định sau khi sự việc xảy ra sẽ đổ hết tội lỗi lên cô phóng viên nhỏ đó?”

“Ý Duy, chỉ có chị quá dễ ức hiếp.”

Giang Ý Duy xua tay, con bực dường như đã được nhin tới tận cùng: “Từ lúc chị debut, em đã đi theo chị, em nên hiểu chị không thích mấy trò lên lút đó. Một ngôi sao nhỏ mới nổi như Trịnh Niệm muốn chen ép chị không dễ như vậy đâu, không cần phải giờ trò gian manh với nó, lãng phí thời gian!”

Người trợ lý nuốt nước bọt: “Vâng, em biết rồi.”

Giang Ý Duy hơi đau đầu, cô và Chữ Đồng hình như sinh ra đã xung khắc. Giản Trì Hoài muốn bảo vệ Chữ Đồng nhưng cô lại luôn cố tình hay vô ý đụng chạm tới cô ấy. Chuyện xảy ra tới nay, Giản Trì Hoài mà nhắm một mắt, mở một mắt mới lạ.

Và những việc tiếp theo, quả đúng như cô dự đoán.

Giang Ý Duy vốn dĩ nhận một quảng cáo với giá cao, vậy mà đối phương nhất quyết đổi người, không tiếc khoản tiền bồi thường. Cô ấy coi như Giản Trì Hoài đã ỉnh một bài học, không tranh cãi, chỉ bình thản đón nhận. Nhưng Ân Thiệu Trình lại thuận nước đẩy thuyền, trao hợp đồng quảng cáo ấy cho Trịnh Niệm.

Đây cũng coi như tát mạnh một cái vào mặt Giang Ý Duy trước mặt mọi người, cô ấy chịu không nổi.

Hôm nay vốn dĩ Chữ Đồng không được nghỉ nhưng cô thấy Giản Trì Hoài ở nhà nên cũng xin nghỉ luôn. Người đàn ông ngồi dưới mái hiên che nắng ngoài sân, trên bàn bày mấy cuốn sách, trong chiếc cốc sứ bên cạnh còn trôi nổi mấy lá trà. Chữ Đồng mặc một bộ váy ngắn màu vàng nhạt, để lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh, không ngừng đảo qua đảo lại trước mặt Giản Trì Hoài. Cuối cùng, anh không chịu nổi phải ngẩng đầu lên: “Lắc đủ chưa?”

“Nhìn bộ quần áo em mới mua này, thế nào?” Chữ Đồng đặt tay lên hai vai, xoay một vòng.

“Mua ở đâu?”

“Trung tâm thương mại giảm giá, chỉ còn 50% thôi.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài dừng lại trên đôi chân trần của cô, thanh mảnh, bé nhỏ. Anh nheo mắt lại: “Không được phép mặc bộ này ra ngoài!”

“Vi sao?” Chữ Đồng tự thấy cảm giác rất tuyệt.

“Mông quá cong, ngực quá thẳng, quần áo quá hở hang. Bộ này chỉ được mặc ở nhà thôi.”

Chữ Đồng há hốc mồm, sau đó bất giác phì cười. Cô chống nạnh, lắc lắc cái mông: “Mông em cong đó là người em đẹp. Ngực phẳng mặc quần áo mới đẹp, em cứ thích mặc như vậy.”

“Thế thì đừng mặc gì nó, càng đẹp!”

Chữ Đồng nghe xong bèn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh. Giản Trì Hoài cầm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm: “Mấy hôm nay rồi sao?”

“Ừm, cũng tạm.”

“Mấy hành vi tùy tiện của em ở ngoài tôi mặc kệ, nhưng mấy tin tức có liên quan tới Ân Thiệu Trình thì không được theo bừa bãi, nghe rõ chưa?”

Chữ Đồng hiếm khi chịu nghe lời: “Em nhất định sẽ tránh xa anh ta, tránh để bị anh ta giờ trò nham hiểm. Nếu anh không tin, thì em thề?”

Giản Trì Hoài cảm thấy đề nghị này không tồi: “Được.”

“Anh không thể nói mấy câu như anh tin tưởng em, không cần em thề thốt sao?”

Người đàn ông xem giờ, cầm sách đứng dậy. Khi đi ngang qua người cô, quyển sách trong tay anh khẽ gõ lên đầu cô: “Tôi quá hiểu em rồi, nói trước quên sau, đáng nhẽ phải bắt em thề độc ấy.”

Chỉ Đồng nhìn mãi theo bóng Giản Trì Hoài, đang định kháng nghị thì trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác thường. Anh nói anh hiểu cô. Sự thân thuộc này bắt đầu từ khi nào vậy?

Lúc chập tối, Giản Trì Hoài có việc ra ngoài. Chỉ Đồng đang định đi tắm thì nhận được cuộc gọi của tổng biên tập: “Nhanh, cô ở gần khu Tứ Giao nhất, mau qua đó!”

“Chuyện gì thế ạ?”

“Sắp có đại chiến giữa hai nữ minh tinh, cô mau đi đi!”

Chỉ Đồng vút chiếc áo ngủ trong tay đi: “Chị nghe ai nói vậy?”

“Vừa rồi có người nặc danh gọi điện tới. Không cần biết là thật hay giả, cô mau đi xem sao.”

“Vâng!” Chỉ Đồng lập tức kéo tủ đầu giường, lấy máy ảnh rồi đi ra ngoài. Một lát sau tin nhắn của tổng biên tập được gửi tới di động của cô, bên trong có số phòng cụ thể, còn chuẩn bị cả sổ hội viên cho Chỉ Đồng để tiện vào cửa.

Khi tới khu Tây Giao, Chỉ Đồng đi lên tầng hai, dọc đường hết sức cẩn thận. Từ xa có tiếng phụ nữ vọng lại: “Ân Thiếu Trình, anh ra đây, anh gặp em một lần cũng khó khăn vậy sao?”

Chỉ Đồng đứng ở đầu hành lang, cầm máy ảnh điều chỉnh tiêu cự. Qua ống kính cô mới nhận ra người này là Giang Ý Duy.

Giang Ý Duy ra sức ấn chuông cửa nhưng rõ ràng bên trong không ai trả lời. Chỉ Đồng nhẹ nhàng bấm máy. Bất thình lình, bên tai dường như có một cơn gió thổi qua, chọc vào má khiến cô ngứa ngáy. Chỉ Đồng đang định quay đầu thì bỗng có một bàn tay bịt miệng cô lại, eo cũng bị một cánh tay đàn ông ôm chặt.

Bước chân của cô bị kéo lê, không trách khỏi sợ hãi. Khi cô nhìn xuống thì thấy chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón trỏ của người đàn ông. Cô cảm thấy quen quen, rồi chợt nhớ ra trên tay Ân Thiếu Trình cũng đeo một cái y hệt.

Lông mày cả người Chỉ Đồng dựng đứng lên, bàn tay thừa ra cuộn chặt thành nắm đấm, vung mạnh về phía sau. Không nghiêng không lệch, chính xác đáng sợ. Cô nghe thấy tiếng Ân Thiếu Trình bàng hoàng thốt lên, một chân đá một cánh cửa phòng nào đó rồi đẩy cô vào trong...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Anh cưới áo ra

Giây phút cánh cửa khép lại, Ân Thiếu Trình mới thả cô ra.

Chỉ Đồng quay người hỏi anh ta: “Anh làm gì đấy?”

Ân Thiếu Trình cúi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với cô: “Cô bé này, toàn chọn đánh vào những chỗ yếu, từng luyện võ sao?”

“Biết tôi từng luyện võ, anh còn chọc vào tôi?”

Ân Thiếu Trình đứng thẳng dậy, chặn trước cửa, nở một nụ cười lập lờ: “Hình như cô quên mất tôi là ai rồi, dám ăn nói với tôi như vậy, cẩn thận tôi khiến cô không làm ăn được gì trong giới giải trí nữa!”

Một câu nói quả thực đã khiến Chỉ Đồng cứng họng. Ánh mắt cô ngập tràn sự không phục, nhưng lại không dám lên tiếng. Cảm giác này khiến Ân Thiếu Trình thấy cực kỳ sáng khoái.

Ngoài cửa vẫn còn tiếng của Giang Ý Duy. Chỉ Đồng giơ tay chỉ: “Tôi tới để chụp cô ta.”

“Làm sao cô biết cô ấy tới đây?”

“Chúng tôi dĩ nhiên sẽ có ngõ ngách của mình.”

Ân Thiếu Trình xoay người lại, kéo ra một khe nhỏ. Giang Ý Duy vẫn chưa từ bỏ, ánh mắt anh ta trở nên nặng nề, tầm nhìn giằng co trên người cô gái. Chử Đồng định ra ngoài nhưng bị anh ta ấn chặt bả vai: “Đứng yên!”

“Lẽ nào cậu Ân không ra ngoài gặp mặt?”

Ân Thiếu Trình quay đi, trong ánh mắt có thêm một sự ám muội: “Bây giờ tôi lại chỉ có hứng thú với cô.”

Chử Đồng gạt bàn tay trên vai mình ra. Ân Thiếu Trình liếc qua chân cô, lập tức không rời đi nữa. Lúc đi ra ngoài cô còn chưa kịp thay quần áo, đôi chân trần cứ thế lộ ra. Ân Thiếu Trình đưa tay nói lỏng cả vạt, trong con ngươi đen tối tựa hồ như có một ngọn lửa chỉ chờ phun trào.

Yết hầu anh ta khẽ lặn, bước chân cứ thế thẳng thừng dồn ép. Chử Đồng biết trước giờ Ân Thiếu Trình là kẻ háo sắc. Cô trốn ra phía sau một cái bàn: “Đừng có lại đây!”

“Chẳng phải cô từng chửi tôi là ba ba sao? Bé con, chúng ta cùng tính cả nợ cũ và nợ mới.”

Chử Đồng nắm chặt bàn tay đang để bên mình: “Anh không sợ tôi hét lên sao?”

“Hừ, Ân Thiếu Trình này chỉ sợ phụ nữ hét không đủ vang, không đủ sung sướng mà thôi.”

Chử Đồng vòng theo mép bàn trốn tránh anh ta. Ân Thiếu Trình chống nửa người trên, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng sẽ ăn cô sạch sẽ vậy. Chử Đồng liếc nhìn ô cửa sổ sau lưng mình. Mới ngẩn ra một lúc, Ân Thiếu Trình đã đến bên cạnh cô, lòng bàn tay vuốt nữa thì chạm tới đôi chân cô.

Chử Đồng co cẳng chạy tới cửa. Cánh cửa không hề được đóng kín, vẫn có thể mở hồ nhìn thấy mấy phóng viên nấp bên ngoài.

Nếu cứ xông ra ngoài như vậy thì cô và Ân Thiếu Trình cả đời này cũng đừng hòng được trong sạch. Chử Đồng ép bản thân bình tĩnh lại, lùi về phía trước chiếc bàn duy nhất trong phòng: “Anh cởi áo trên ra đã.”

Ngón tay Ân Thiếu Trình móc vào cả vạt, kéo hẳn nó ra, đầu ngón tay thon dài cời từng chiếc cúc áo một. Tận mắt chứng kiến anh ta cời sơ mi ra, để lộ ra cả mảng ngực trắng kiện, Chử Đồng lùi ra tới trước cửa sổ, đôi môi khẽ mấp máy: “A... Cậu Ân...”

Người đàn ông nhứ mày rất chặt. Chử Đồng vừa hét lên, tinh thần đã xôn xao.

“Cậu Ân, đừng mà, lát nữa sẽ bị người ta nhìn thấy đấy... A... đừng như vậy, đừng cởi quần áo của tôi!”

Ân Thiếu Trình nheo mắt lại, khẽ vuốt ngón cái lên môi. Anh ta đang định tiến lên thì nhìn thấy Chử Đồng bất ngờ quay người mở cửa sổ ra, ngay sau đó cơ thể mềm mẽ treo ra ngoài. Ân Thiếu Trình chạy mấy bước đuổi theo nhưng chỉ nhìn thấy bóng Chử Đồng men theo ống thoát nước bỏ xuống mặt đất.

Cô đeo máy ảnh trên lưng, hai tay vẫy vẫy, miệng mấp máy hai từ 'bye bye'.

Đồng thời lúc này, cánh cửa chưa đóng chặt bị đẩy ra, Giang Ý Duy xông vào trước, phía sau là đám phóng viên không còn lén la lén lút. Cả mảng ngực của Ân Thiếu Trình lộ ra, anh ta quay người lại, từ tốn cài cúc áo, trong đầu vẫn còn vang vọng giọng nói mềm mại mê người đó.

Chử Đồng nhanh chóng rời khỏi khu Tây Giao, về cơ bản cũng đã hiểu rõ đại chiến chỉ là cái cớ để dụ các phóng viên tới. Chắc chắn Giang Ý Duy nghĩ rằng Ân Thiếu Trình và cô mình tính kia ở đây nên mới nghe lời xúi bẩy của mấy người không danh tính kia mà tới đây, còn cô sống chết bám lấy tin tức này cũng đủ giúp nó lên trang nhất.

Chử Đồng thật lòng cảm thấy vô vị nhưng cô là phóng viên giải trí, không sẵn tin như vậy thì chẳng được một bài nào hết.

Ngày hôm sau.

Chử Đồng đánh răng rửa mặt đi xuống nhà, vì thời gian gấp gáp nên cô vợ vội miếng bánh mỳ trên mặt bàn nhét vào miệng, quay người định đi luôn.

Giản Trì Hoài đặt tờ báo trong tay xuống: “Đội đã.”

“Sao vậy?”

Ngón tay người đàn ông khẽ gõ lên mặt báo: “Cái bóng người dây dưa với Ân Thiếu Trình này, sao tôi thấy giống em thế?”

Chử Đồng ghé mắt lại nhìn. Hôm qua cô chạy đủ nhanh nhưng vẫn bị đám phóng viên kia chụp được cái bóng mờ mờ. Sao cô có thể thừa nhận, lúc đầu ngây ngấu: “Anh đừng có dọa em, em là một người phụ nữ có chồng đứng đắn, sao có thể qua lại với tên quý đó.”

Giản Trì Hoài thấy cô vội đi: “Hôm nay về sớm nhé.”

“Vì sao vậy?”

“Bảo em về sớm thì cứ về sớm đi.”

Chữ Đồng 'ò' một tiếng, không nghĩ gì nhiều, quay người đi lấy xe.

Hôm nay không tăng ca, Chữ Đồng nhớ tới lời của Giản Trì Hoài, trở về Bán Đảo Hào Môn sớm. Khi vào phòng khách, bên trong loáng thoáng có tiếng tivi vọng ra. Chữ Đồng đi vào trong nhìn thấy bố mẹ đã ngồi trên sofa, cô tùy tiện đặt túi xuống: “Bố mẹ!”

Trên chiếc bàn uống nước rộng lớn còn bày một chiếc bánh gato hai tầng.

“Hôm nay là sinh nhật ai ạ?”

Lý Tịnh Hương đứng dậy, kéo tay con gái: “Trì Hoài gọi điện cho bố mẹ, nói là sinh nhật của con. Chắc là nó nhìn theo ngày ghi trên chứng minh thư. Nó có lòng, con cứ đón sinh nhật vào ngày hôm nay đi, đừng vạch trần.”

“Tổ chức cho con?” Chữ Đồng cảm thấy khó tin. Cô đi xuyên qua phòng khách, nhìn thấy bóng người giúp việc đang bận bịu dưới bếp, còn vị trí gần sát cửa sổ, có bóng người đàn ông cao lớn đang thái rau. Chữ Đồng mỉm cười bước đến, đứng bên cạnh Giản Trì Hoài: “Làm gì vậy?”

“Mỳ sốt Jajangmyeon.”

“Giản Trì Hoài, em thật sự có chút bất ngờ đấy.”

“Lẽ nào lúc em ở nhà chưa ai tổ chức sinh nhật cho em?”

Chữ Đồng tựa bên cạnh anh. Sinh nhật, dĩ nhiên là cô từng đón, chỉ có điều một ngày sinh nhật khiến tim cô đập thành thịch thế này quả thực là lần đầu tiên.

“Tôi chưa bao giờ nấu ăn cho người khác đâu, em có phúc rồi.” Giản Trì Hoài nhấn mạnh.

Chữ Đồng bắt gặp mỉm cười. Giản Trì Hoài bảo cô ra ngoài đợi. Khi trở về phòng khách, cô nhìn thấy Chữ Cát Bằng cầm mấy bao thuốc đút vào trong chiếc túi mang theo bên mình. Chữ Đồng không thể tiếp tục cười được nữa: “Bố!”

Chữ Cát Bằng quay đầu lại, nét mặt không chút ngượng ngập. Ông cười hi hi: “Đồng Đồng à, bố thấy Trì Hoài đối xử với con rất tốt, vừa hay có một chuyện lát nữa ăn cơm bố muốn bàn bạc với nó một chút.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 42: Tôi nhất định sẽ về

Chữ Đồng nghe thấy câu này, da đầu như sắp nổ tung. Cô vội vàng đi tới: “Chẳng phải sắp hàng hoa quả đã mở lại rồi sao? Thời gian này trong nhà chắc là không thiếu tiền.”

Chữ Cát Bằng không nói nhiều với cô: “Lát nữa bố sẽ bàn bạc qua với Trì Hoài. Chuyện của đàn ông, con không phải quan tâm.”

“Bố, có chuyện gì thì bố cứ nói thẳng với con đi.”

Chữ Cát Bằng ngồi xuống sofa, biết con gái sẽ phản đối nên cũng không lên tiếng nữa.

Chữ Đồng cảm thấy thấp thỏm không yên. Cô đoán chắc, cái mà Chữ Cát Bằng gọi là 'bàn bạc' chẳng qua chỉ là tìm cách để vùi tiền Giản Trì Hoài mà thôi. Tâm trạng vốn đang thoải mái bỗng như bị một tảng đá lớn đè nặng. Cô luôn muốn đứng cùng với Giản Trì Hoài nhưng những người thân nhất của cô lại luôn khiến cô bối rối vào những thời điểm quan trọng nhất.

Người giúp việc lần lượt bê từng món ăn đã được chuẩn bị xong lên bàn. Giản Trì Hoài đứng trước tủ rượu, cố tình chọn một chai rượu vang được cất kỹ. Chữ Đồng lấy ly giúp anh nhưng đầu óc vẫn cứ để đi đâu. Giản Trì Hoài đặt chai rượu vào trong thùng đá, ẩn vai Chữ Đồng, tỏ ý bảo cô ngồi xuống.

Bố mẹ ngồi đối diện, bàn tay đặt trên đùi của Chữ Đồng chốc chốc lại cuộn chặt vào. Cô không biết khi nào bố sẽ lên tiếng. Cái tư thế ti tiện này giống như một quả bom hẹn giờ định vị trong đầu Chữ Đồng vậy.

“Trì Hoài, con thật có lòng, còn nhớ cả ngày sinh nhật của Đồng Đồng.” Lý Tịnh Hương nói có phần gấp gáp, lòng bàn tay không ngừng xoa xoa lên đầu gối mình.

“Mẹ, đây là chuyện nên làm mà.” Giản Trì Hoài đứng dậy, rót đầy rượu ọi người. Khi ngồi xuống, cánh tay anh đặt lên lưng ghế sau lưng Chữ Đồng một cách rất tự nhiên. Cô nắm chặt chiếc ly, nét mặt dè dặt. Giản Trì Hoài ghé sát lại: “Nghĩ gì mà ngăn người ra vậy?”

Chữ Cát Bằng nhìn thấy hết, tự nhiên sẽ cảm thấy tình cảm của hai đứa này thật tốt, ông cũng an tâm. Ông nhấp chút rượu rồi cười tí: “Trì Hoài, có chuyện này bố muốn hỏi ý kiến con.”

Chữ Đồng nghe tới đây, bờ môi vô thức mím chặt.

“Bố cứ nói ạ.”

“Gần đây bố phát hiện làm vận tải cũng rất hay. Tự mua xe, tự đi lấy hàng, buôn hoa quả kiếm được không ít lãi...”

“Bố!” Chữ Đồng vội vàng ngăn lại: “Cửa hàng hoa quả của bố chẳng phải vẫn ổn sao?”

“Một mỗi lăm, một ngày tính ra cũng chẳng kiếm được mấy đồng.” Chữ Cát Bằng tự có ý kiến của mình.

Giản Trì Hoài cầm ly rượu vang, cổ tay khẽ xoay xoay. Chữ Đồng ngược mắt nhìn anh, thấy sắc mặt anh bình thản, không có những biểu cảm dư thừa: “Bố, bố có từng nghĩ tự mua xe làm vận tải không nhẹ nhàng đâu.”

“Bố có thể thuê tài xế, bố làm phụ lái.” Chữ Cát Bằng như bị tẩy não, vô cùng kiên quyết.

Giản Trì Hoài uống một hớp rượu, bờ môi mỏng khẽ cong lên, sự gọi cảm thoáng qua tràn ra từ đó. Chữ Đồng bên cạnh như ngồi trên đồng lửa. Cô không muốn mỗi lần bố mẹ mình tới đây đều nói tới chuyện tiền bạc, mà không chỉ nói, hơn thế còn có ý đòi hỏi. “Bố, con không đồng ý để bố mua xe. Bố nhiều tuổi rồi, còn muốn để mẹ và con lo lắng hay sao?”

“Đồng Đồng, con không hiểu, bố muốn tốt cho gia đình mình thôi.”

Giản Trì Hoài thấy Chữ Đồng thất vọng, bèn vỗ nhẹ lên bả vai cô: “Ăn cơm đã, ăn cơm xong rồi nói.”

Dầu sao cũng đang tổ chức sinh nhật cho cô, đương nhiên phải làm cho đằng hoàng.

Người giúp việc bê bánh gato tới. Bầu không khí đã bị phá vỡ, rất khó sửa chữa lại. Chữ Cát Bằng tính tình lại nóng nảy, một khi đã nói thì khi còn chưa có được đáp án chắc chắn, ông sẽ bứt rứt trong người: “Trì Hoài, mua chiếc xe vận tải cũng không tốn kém lắm mà.”

Bàn tay nắm chặt đôi đũa của Chữ Đồng run lên. Giản Trì Hoài bọc chặt lấy bàn tay cô, ánh mắt điềm đạm nhìn người đàn ông đối diện: “Bố, đây không phải vấn đề tiền bạc. Cuộc sống là phải yên ổn, sau này ngày ngày bố không có ở nhà, ai có thể yên tâm được?”

Lý Tịnh Hương thấy thế bèn kéo cánh tay chồng, ra hiệu cho ông đừng nói tiếp nữa.

Một bữa cơm khó khăn lắm kết thúc. Lý Tịnh Hương sợ hai bố con nó lại ầm ĩ, ăn cơm xong lập tức kéo chồng ra về.

Giản Trì Hoài sắp xếp tài xế đưa họ về. Khi trở lại phòng ăn, thấy Chữ Đồng vẫn còn ngồi trước bàn, đang ăn nhồm nhoàm từng miếng mỳ sốt. Tâm trạng bỗng chốc như vui vẻ trở lại, Giản Trì Hoài bất giác cảm thấy buồn cười, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

“Có ngon không?”

“Ngon lắm.”

Giản Trì Hoài mỉm cười: “Em mà dám nói đáp án khác sau này ở nhà đừng hòng được ăn mỳ.”

Chữ Đồng cầm đũa gạt gạt mấy cái trong bát: “Giản Trì Hoài, thật ra hôm nay... không phải sinh nhật em.”

“Hử?”

Cô mỉm môi: “Ngày sinh nhật thật sự của em là ngày mai, lúc trước giấy khai sinh đã viết nhầm.”

Một tay Giản Trì Hoài đặt xuống bàn, nghịch tờ khăn giấy: “Vậy em đang nghĩ gì, ngày mai lại muốn tôi tổ chức lần nữa?”

Chữ Đồng cố nhịn cười: “Đây là điều ước sinh nhật của em, không biết có thành hiện thực được không?”

“Được.” Giản Trì Hoài lập tức đồng ý: “Vậy buổi sinh nhật hôm nay không tính. Ngày mai, chỉ hai chúng ta thôi, thật vui vẻ.”

Nói tới cùng Giản Trì Hoài cũng đã đánh giá cao hai ông bà Chữ. Anh những tưởng vào ngày sinh nhật của con gái họ thì dù gì họ cũng sẽ ở bên cô một cách vô tư nhất, vậy mà thứ họ mang tới cho cô chỉ là sự bẽ bàng.

Khả năng tự hồi phục của Chữ Đồng rất mạnh, ăn hết một bát mỳ sốt đầy ự là đã tràn đầy nhiệt huyết trở lại.

Trở về phòng, Giản Trì Hoài mặc bệnh sạch sẽ, sau khi xuống bếp nấu nướng nhất định phải tắm rửa. Di động của anh được để bữa trên đầu giường.

Chữ Đồng ngồi hướng về phía cửa sổ. Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy rả rích, bất thình lình, một tiếng báo có tin nhắn lọt vào tai Chữ Đồng.

Cô có phản tò mò, sau một hồi chuông báo qua đi, hồi khác lại vang lên.

Chữ Đồng liếc nhìn về phòng tắm, cuối cùng không nhịn được bèn đi tới.

Tin nhắn của Giản Trì Hoài hiển thị ngay trên màn hình. Là một số điện thoại lạ, chưa được lưu trong danh bạ, vậy mà nội dung lại khiến người ta rùng mình sợ hãi: Cô ta tự sát rồi, nhanh tới đây.

Chữ Đồng thẳng thốt, ngồi phịch xuống mép giường. Chẳng mấy chốc, Giản Trì Hoài từ phòng tắm đi ra. Chữ Đồng tái mặt, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Hình như anh có tin nhắn, kêu mấy lần rồi đấy.”

Giản Trì Hoài ung dung bước về phía đầu giường, khi cầm di động lên trong ánh mắt vẫn còn nét ôn hòa. Nhưng chỉ qua khoảng hai, ba giây sau, Chữ Đồng đã thấy mặt anh biến sắc. Anh nắm chặt di động trong tay: “Tôi ra ngoài một chuyến.”

“Sao... Sao vậy?”

“Có chút chuyện.”

Chữ Đồng thấy anh quay người định đi. Anh chắc chắn là cũng sốt sắng, nếu không sao còn không thay cả quần áo ở nhà. Chữ Đồng cuống quýt đứng dậy: “Giản Trì Hoài, tối nay anh còn về được không?”

Giản Trì Hoài đã đi ra tới cửa, quay đầu nhìn cô: “Chắc là không về được.”

“Vậy ngày mai thì sao, tối mai?”

Bóng hình cao lớn của người đàn ông được ánh đèn ngoài hành lang bao trùm, phản chiếu vào mắt cô, dường như được dát một lớp vàng mờ ảo: “Trước tối mai, tôi nhất định sẽ về!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Ngày sinh nhật lần lần

Giản Trì Hoài xuống nhà rất nhanh. Chữ Đồng đi ra ban công, nhìn thấy xe của anh lao vút ra khỏi Bán Đảo Hào Môn.

Chữ Đồng không biết, 'cô ta' trong tin nhắn ấy rốt cuộc là ai. Có lẽ không phải Giản Lệ Đề. Nếu em gái mình xảy ra chuyện, Giản Trì Hoài chắc chắn sẽ phát điên, lẽ nào đó là... Giang Ý Duy?

Ngày đối phương lựa chọn để tự sát lại đúng là một ngày trước sinh nhật cô.

Màn đêm buông xuống, cả Bán Đảo Hào Môn tựa hồ bị những con sóng đen dâng lên thấm ướt. Chữ Đồng ngồi bên cạnh giường, đưa mắt nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ dưới những ngọn đèn cao vút sáng rực.

Ngày hôm sau. Tới giữa trưa, Chữ Đồng không đợi được nữa bèn gọi điện cho Giản Trì Hoài nhưng anh không nghe máy. Đồng nghiệp nói hôm nay Giang Ý Duy sẽ tham gia một hoạt động nào đó. Vậy cũng có nghĩa là người tự sát không phải cô ấy.

Vậy còn có thể là ai?

Chữ Đồng rối bưng trong những suy tư, buổi chiều còn phải đi phỏng vấn một buổi họp báo, cô làm mà hồn cứ để đi đâu. Sau khi thành viên đoàn làm phim đi khỏi, cô cũng định về, không ngờ có một nhân viên đi tới trước mặt cô: “Cô là phóng viên của Dịch Sư phải không?”

“Đúng vậy, là tôi.”

“Bên trong có điểm tâm chuẩn bị cho cô, vào trong ăn một chút đi.”

“À, không cần đâu.” Chữ Đồng xua tay: “Cảm ơn, tôi không đói.”

“Vẫn nên ăn một chút đi, chúng tôi đặc biệt chuẩn bị mà.”

Thình thịch khó từ chối, và lại sau này còn phải thường xuyên tạo mối quan hệ, Chữ Đồng cũng không dễ khước từ. Cô cùng người đó đi vào trong bên

trong. Đẩy cửa bước vào, cô phát hiện ra không có một ai, trên chiếc bàn dài bày một chiếc bánh gato to đùng, bên trên cắm đầy nến. Chữ Đồng đi tới, nhìn thấy dòng chữ 'Sinh nhật vui vẻ' được viết bằng socola, trong ánh mắt cô bất giác ánh lên niềm hân hoan, thậm chí còn nghĩ, liệu đây có phải điều bất ngờ Giản Trì Hoài dành ỉn không?

Hai tay cô chống ở mép bàn, trông ngóng chờ đợi. Ngoài cửa bất ngờ vọng tới những tiếng động. Đôi mắt cô lấp lánh, quay đầu lại nhìn, ai ngờ phát hiện người đi vào lại là Ân Thiếu Trình cùng một đám phóng viên.

Ân Thiếu Trình rảo bước tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô: “Hôm nay là sinh nhật em, em có hài lòng với điều bất ngờ này không?”

Cầm Chữ Đồng sắp rớt xuống tới nơi. Đây rõ ràng là kinh hoàng, được không? Cô sốt sắng vạch rõ ranh giới với Ân Thiếu Trình nhưng chỉ càng bị anh ta ôm chặt hơn. Ánh đèn flash của đám phóng viên nhắm thẳng vào cô, chớp chớp không chút nề tình. Chữ Đồng đưa hai tay lên che mặt, cũng chẳng còn chỗ nào để trốn: “Đừng có chụp!”

Không có nửa câu phỏng vấn, thậm chí là đám người kia cũng chẳng hỏi Ân Thiếu Trình lấy một câu, chụp ảnh xong bèn lục tục đi ra.

Hai tay Chữ Đồng vẫn còn đang che trước mặt. Ân Thiếu Trình khoanh tay trước ngực, nhìn đáng vẻ của cô như cười như không: “Người đã đi hết cả rồi, còn che gì nữa?”

Chữ Đồng giận dữ lườm anh ta: “Nhạt nhẽo!”

“Hôm qua tôi còn bị chụp ảnh nude đấy, tôi còn chẳng ý kiến gì.”

Cô nhìn chiếc bánh gato trên bàn, nhất thời dòng lòng vô vãn cảm xúc: “Làm sao anh biết hôm nay là sinh nhật của tôi?”

Ân Thiếu Trình ngẩn người, khẽ nhướn mày, ánh mắt sâu xa: “Hôm nay... là sinh nhật cô?”

Chữ Đồng nghe thấy lời này của anh ta, bờ môi mím chặt nhẹ nhàng mỉm cười: “Thì ra cậu chủ Ân chỉ đang trả thù vật. Tôi còn tưởng có ai thật sự nhớ ngày sinh nhật của tôi.”

Ân Thiếu Trình đứng thẳng dậy, có vẻ không biết nên nói gì. Chữ Đồng đưa tay gạt khước mắt, ngón tay té ra lại ươn ướt. Cô quay người định đi, Ân Thiếu Trình nhanh chóng bước tới chặn đường cô: “Là sinh nhật của cô thì tôi tổ chức cho cô.”

Chữ Đồng ngẩng đầu nhìn anh ta. Ân Thiếu Trình thấy mắt cô hơi đỏ, cảnh tượng này bình thường anh ta chưa từng gặp, nhất thời cảm thấy chân tay luống cuống. Chữ Đồng đánh mắt về phía chiếc bánh gato: “Tôi nhớ ra rồi, hôm nay cũng là sinh nhật của Giang Ý Duy. Nếu trong lòng cậu Ân chưa quên được người đó thì cứ tới tìm thẳng cô ấy, hà tất phải kéo tôi xuống nước chứ?”

Cô khẳng khái muốn đi, lúc này Ân Thiếu Trình không còn suy nghĩ gì khác. Bàn tay anh ta đặt xuống bả vai Chữ Đồng một cách tự nhiên, hơi dùng sức. Khả năng dỗ dành của Ân Thiếu Trình trước nay giỏi có tiếng, có người con gái nào không mềm lòng?

“Được rồi, được rồi. Bánh gato cũng đã chuẩn bị cả rồi. Trưa nay tôi chưa ăn cơm, coi như ăn cùng tôi mấy miếng.”

“Tôi không...”

Chữ Đồng bị anh ta cưỡng ép kéo tới trước bàn: “Cô không cắt, tôi sẽ không để cô đi.”

Anh ta thấy cô cầm dao lên, cắt chiếc bánh gato thành từng miếng, từng miếng. Ân Thiếu Trình cúi đầu nhìn cô: “Vì sao lại nói không ai nhớ sinh nhật của cô?”

Chữ Đồng không muốn nhắc lại chủ đề này. Cô đưa một miếng bánh nhỏ tới trước mặt anh ta. Vì đứng quá sát, mũi Ân Thiếu Trình bị dính một ít gato. Chữ Đồng phì cười, chỉ vào anh ta: “Heo.”

Sắc mặt Ân Thiếu Trình thay đổi: “Cô nói lại lần nữa xem?”

“Khi!”

Cánh tay của Ân Thiếu Trình ôm lấy eo cô, kéo Chữ Đồng lại gần. Anh ta nhìn chằm chằm gương mặt trái xoan tiêu chuẩn trước mắt mình, đôi đồng tử đen láy như khảm luôn lên đó, khi vì kinh ngạc mà tròn xoe, hoàn toàn giống hệt hai quả nhãn. Anh ta không dùng quá nhiều sức, ghé mặt qua định hôn. Chữ Đồng né tránh, lòng bàn tay khẽ đẩy nhẹ mặt anh ta, khiến khắp mặt Ân Thiếu Trình toàn là bánh kem béo ngậy.

“Đừng hòng 'ăn đậu hũ' của tôi.”

“Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, việc tôi muốn làm nhất lại chính là chạm vào miếng đậu hũ non mềm này.”

Chữ Đồng thoát ra: “Hôm nay đầu gì cũng là sinh nhật tôi, lẽ nào anh không để tôi ước một điều sao?”

“Được, đồng ý.”

“Điều ước của tôi là...” Chữ Đồng hơi ngừng lại rồi nhướn mày: “Để tôi quay về ngay lập tức.”

“Không cho phép!”

“Thế mà anh còn nói để tôi ước.”

Ngón tay Ân Thiếu Trình dính đầy kem. Anh ta đưa lên miệng, rồi ngồi xuống mép bàn, liếc mắt về phía Chử Đồng: “Hôm nay uống rượu với tôi.”

“Không.”

“Vậy thì tôi sẽ không để cô ra khỏi đây.”

Chử Đồng hận đến nghiêng răng kèn kẹt. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lấy di động ra, load danh sách bạn bè để giết thời gian. Cô có số weixin của Giản Lệ Đề, ngón tay trượt qua màn hình, ánh mắt bất chợt bị thu hút bởi một bức ảnh Giản Lệ Đề đăng lên. Chử Đồng mở ra, phóng to, kinh ngạc khi nhìn thấy Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy ở trong hình.

Bức ảnh rõ ràng chỉ vừa chụp. Giản Trì Hoài ngồi trên sofa, một tay chống lên đầu, giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Góc chụp của Giản Lệ Đề rất tốt, vừa hay có thể chụp cả ba người họ vào hình.

Bên trên bức ảnh, còn có một dòng caption thế này: Minh và anh trai cùng tổ chức sinh nhật cho chị Ý Duy, vui vẻ chị nhé!

Chử Đồng cảm thấy chua xót, cô dứt di động vào trong túi xách, Ân Thiếu Trình vắt vẻo đôi chân dài: “Có đi không?”

“Đi chứ. Tôi muốn uống loại rượu ngon nhất, anh khao!”

Thứ Ân Thiếu Trình không thiếu nhất chính là tiền. Ánh mắt anh ta lóe lên vẻ gian xảo trong chớp mắt, lần này anh ta còn sợ không chơi đùa được cô sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Uống rượu cùng ai?

Sau khi tới nơi, Ân Thiếu Trình gọi một phòng. Anh ta cởi bung hai cúc áo sơ mi ra, xắn cổ tay áo lên, bộ dạng như không say không về.

Người phục vụ bê lên xô đá, trà xanh và rượu. Ân Thiếu Trình tùy tiện chỉ: “Không cần pha chế rượu, bê ra!”

Chử Đồng đặt túi xách xuống: “Nói trước nhé, tôi mà uống say anh không được phép động chân động tay với tôi, phải đưa tôi về nhà an toàn.”

“Được được được, tôi bảo đảm” Ân Thiếu Trình sốt sắng bắt đầu rót rượu.

Trên đường về nhà, Giản Trì Hoài đã mua rất nhiều đồ. Sau khi ra khỏi siêu thị, anh gọi điện thoại cho Chử Đồng nhưng di động đã bị cô chuyển sang chế độ rung để vào trong túi xách, anh có gọi kiểu gì cũng không có ai nhận máy.

Qua ba tuần rượu, Ân Thiếu Trình quan sát kỹ sắc mặt của Chử Đồng, thấy cô lì lợm như sắp say, anh ta bèn kê ly rượu tới bên môi cô, miệng toàn là mấy lời dụ dỗ: “Nào nào, uống thêm một ly.”

“Không được, cả người tôi đang nóng rực, đau đầu lắm...” Cô nói năng mơ hồ, tiếng líu ríu ấy khiến lòng người bỗng bẽ bàng. Ân Thiếu Trình tính cách sốt sắng, trong âm thanh nồng đậm toát lên một vẻ gọi cảm: “Ngoan, há cái miệng nhỏ ra nào!”

Chử Đồng đẩy tay anh ta ra: “Muốn tôi uống cũng được thôi, tôi uống một ly, anh uống ba ly.”

“Được.” Ân Thiếu Trình nghĩ thầm, anh ta còn phải sợ cô chắc: “Tôi uống.”

Lại nốc thêm mấy ly vào bụng, cơn say của Ân Thiếu Trình ập tới. Anh ta giơ tay nhìn đồng hồ, đã gần sáng rồi. Anh ta ghé sát tới bên tai Chử Đồng, nói năng lộn xộn: “Lát nữa... đặt một phòng. Tôi và cô... để cô biết... sự lợi hại của anh đây.”

“Uống mau, uống mau!” Chử Đồng không ngừng chúc rượu cho anh ta.

Lúc Ân Thiếu Trình gục xuống còn không ngồi vững, nằm thẳng xuống. Chử Đồng cũng không xê dịch anh ta đi đâu. Cô vuốt vuốt lại mái tóc dài, cầm hoa quả trên bàn lên ăn mấy miếng sau đó xách túi bỏ đi.

Bất xe trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng không dám dừng lại bên ngoài cánh cửa sắt lạnh lẽo quá lâu. Vượt qua cánh cửa này, dù chồng cô chưa trở về thì dù gì đó cũng là nhà của cô. Từ lượng của Ân Thiệu Trình không kém vì để chuốc say anh ta, Chử Đồng cũng tổn thương tám phần, bước chân giẫm lên cầu thang đã lơ lửng, nghiêng ngả. Khó khăn lắm mới lần mò được tới cửa phòng mình, cô không bật đèn lên, loạng choạng ngã lăn ra giường.

Vừa chớp mắt thì bỗng cảm thấy khát nước vô cùng bèn đứng dậy, bật đèn, tìm nước. Khi ánh mắt chạm tới bóng hình trên ghế sofa, con người bỗng co rụt lại. Cô không nhìn nhầm chứ? Giản Trì Hoài về rồi?

Chử Đồng đi tới, nhìn chằm chằm gương mặt người đàn ông một lúc. Dường như anh rất mệt mỏi, ngồi dựa vào đó đã ngủ được rồi. Giản Trì Hoài trước nay vẫn gọn gàng tề chỉnh, bây giờ sao rồi? Cầm đã mọc ra một lớp râu mới, con mắt sắc bén nhắm chặt. Tuy rằng anh có thân phận thầy giáo nhưng chưa bao giờ đối xử dịu dàng với người khác. Chử Đồng nghĩ tới mấy bức ảnh Giản Lệ Đề đăng lên weixin, giờ tay vỗ vỗ vai Giản Trì Hoài, nhưng cô đã uống rượu tới mơ mơ hồ hồ, tay mất đi độ chuẩn xác, một phát đập thẳng vào gương mặt tuần tú đó.

Giản Trì Hoài càng nhũn nhặn, đột ngột bừng tỉnh giấc. Anh đưa tay xoa xoa má mình. Chử Đồng hậm hực rút tay về: “Anh... Anh về rồi?”

May là lực không quá mạnh, nếu không Giản Trì Hoài róc xương cô ra rồi nuốt chửng không chừng.

Người đàn ông thấy cô định trốn, đưa tay giữ chặt cằm cô, kéo cô lại gần rồi nói bằng chất giọng nghiêm nghị: “Em uống rượu?”

Chử Đồng giả bộ ngây ngô: “Thì có uống một chút.”

“Cả người toàn mùi rượu, ngấm mình trong vò rượu rồi phải không? Uống cùng ai?”

Bàn tay Chử Đồng đặt lên mu bàn tay Giản Trì Hoài, cô lắc đầu: “Đâu có, em tự uống.”

“Vội từ lượng của em? Chắc là uống đến ngã gục rồi được người ta vác về chứ gì?” Giản Trì Hoài nhẫn nại, từng bước từng bước đào cho cô một cái hố, ánh mắt lại như ngấm trong nước đá, ánh lên những tia nhìn lạnh lẽo.

“Không phải, Ân Thiệu Trình giờ này còn đang nằm gục ở...” Chử Đồng vội vàng bịt miệng, rồi lại nghiêng rãnh. Khuôn mặt đang ở gần trong gang tấc càng thêm u ám, Giản Trì Hoài kéo cô lại gần hơn chút nữa, không cho phép cô có cơ hội lơ tơ mơ. Bờ môi mỏng của anh dần ra, kết hợp cùng đôi mắt, quả thực khiến người ta rét run: “Ân Thiệu Trình? Em uống rượu cùng Ân Thiệu Trình?”

Chử Đồng không thích giấu chuyện trong lòng. Có thời gian để suy nghĩ vớ vẩn, vì sao không hỏi thẳng cho rõ ràng?

“Thế còn anh? Anh đã đi đâu?”

Giản Trì Hoài thả lỏng tay: “Tôi nói rồi, tôi có việc.”

“Ai đã tự sát?”

Ánh mắt người đàn ông hơi nghiêm lại, nói không chút do dự: “Một người bà con xa. Mẹ tôi rất thương cô ấy, chỉ có điều sức khỏe từ nhỏ đã không tốt, mắc chứng trầm cảm nhẹ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Chử Đồng cuộn chặt tay lại: “Vậy bây giờ anh mới quay về sao?”

“Không phải, đã về từ lúc chập tối rồi. Lệ Đề nói nó có việc gấp tìm tôi, tôi qua đó một chuyến, ở lại khoảng nửa tiếng.”

“Hôm nay cũng là sinh nhật của Giang Ý Dục.”

Giản Trì Hoài day nhẹ hai ngón tay lên thái dương, nghe thấy câu này vẫn điềm đạm tiếp lời: “Cái gì mà sinh nhật cô ta?”

“Lẽ nào anh không biết?” Cô tức cả đêm, lẽ nào phí công vô ích?

Giản Trì Hoài không trả lời. Anh rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhung, đưa tới trước mặt Chử Đồng: “Tôi nhớ em nói với tôi, hôm nay là sinh nhật em. Tặng em đây.”

Chử Đồng run run một cách vô dụng, đón lấy chiếc hộp và mở ra. Bên trong là một chiếc kẹp tóc khảm mảnh kim cương rực rỡ sắc màu. Giản Trì Hoài gác chân lên: “Ra ngoài chạy đôn chạy đáo, lúc nào tóc tai cũng bù xù, sau này nhớ kẹp tóc.”

Cái miệng của cô không kiềm chế được, cong lên: “Đẹp thật!”

Giản Trì Hoài dựa nửa người vào sofa: “Bây giờ tôi lượt em giải thích rồi đấy, vì sao lại đi uống rượu với Ân Thiệu Trình?”

Chử Đồng ngây ra giây lát, nhất thời không tìm được cái cớ thích hợp nhưng lại không thể tăng lời: “Em nhìn thấy mấy bức ảnh trên weixin của Lệ Đề, em

tướng anh đã đi đón sinh nhật với Giang Ý Duy rồi, lại cộng thêm Ân Thiệu Trình kích động nên em đã đi uống.”

Có một số cảm xúc Giản Tri Hoài vẫn không thể giấu giếm. Anh liếc mắt nhìn Chử Đồng: “Ân Thiệu Trình mà cho thêm thứ gì vào rượu, để tôi xem tối nay em còn bò về nhà được không.”

“Anh ta rót rượu em đều chú ý. Huống hồ Ân Thiệu Trình còn tưởng em không biết uống rượu. Bây giờ anh ta vẫn còn đang nằm bò trong phòng, chưa tới sáng mai chưa dậy nổi.”

“Vậy cũng tức là, rõ ràng em biết có khả năng ấy mà vẫn đi theo cậu ta?”

Chử Đồng nghịch nghịch chiếc kẹp tóc trong hộp. Về chuyện mấy bức ảnh của Giản Lệ Đề, anh không giấu giếm cô vậy thì tin nhắn tự sát kia chắc là anh cũng nói thật.

Sự bức bối trong lòng tan biến trong giây lát, và lại anh cũng quay về rồi. Chử Đồng đưa tay ôm lấy cổ Giản Tri Hoài: “Coi như chúng ta huề, được không?”

Giản Tri Hoài nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, bỗng nhiên bật cười: “Huề? Một người thông minh tuyệt đỉnh, một người thì ngốc đến vô cùng, em đang đánh đồng tôi đây à?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Không kiểm chế được, làm sao tính sổ?

Chử Đồng giật giật khoe môi, phát hiện biểu cảm của mình sắp đông cứng tới nơi rồi. Giáo sư Giản, anh không tự mãn sẽ chết à?

Cơ thể cô động đậy giây lát, định rút cánh tay về nhưng Giản Tri Hoài lại đập một cái vào cánh tay cô, ra hiệu cho cô ôm chặt. Lòng Chử Đồng hơi xao động, cô không nhìn vào mắt Giản Tri Hoài: “Có mấy lời hôm qua em định nói với anh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Việc bỏ em nói, anh đừng để bụng. Giản Tri Hoài, em vẫn luôn cố gắng, muốn hai chúng ta có thể đứng trên hai vị trí ngang bằng nhau, nhưng em phát hiện ra em luôn chậm hơn một bước. Anh đừng cho gia đình em tiền nữa, anh có quyền từ chối, được không?” Lúc cô nói, hơi thở lan ra nơi cổ anh. Giản Tri Hoài nghiêng mặt, nhận ra cô cúi gằm mặt xuống. Anh nâng cằm cô lên, để cô nhìn vào mình.

“Số tiền đó, tôi cho được, tôi không cảm thấy khó khăn.”

“Nhưng em sẽ cảm thấy khó xử.”

“Chử Đồng!” Giản Tri Hoài gọi tên cô: “Khi em coi việc dùng tiền của tôi trở thành một lẽ dĩ nhiên, em sẽ không khó xử nữa.”

Cô mím môi. Giản Tri Hoài đón lấy chiếc cặp tóc trong tay cô, đeo lên cho cô nhưng rõ ràng anh còn lạ lẫm. Chử Đồng cố nhịn, quả thực nhịn không nổi nữa: “Aiya, kẹp tóc mắc rồi. Đau quá, đau...”

“Cố chịu đi.”

Chử Đồng bị anh giật đến mức đầu lắc la lắc lư, nhưng đầu sao đây cũng là một điều ngọt ngào, cô phải hưởng thụ mới đúng, thế mà tay chân của Giản Tri Hoài quả thật có thể gọi là 'vùi hoa dập liễu'!

“Aiya! Tóc em!”

Anh vụng về đeo xong cho cô. Mấy lọn tóc trên đỉnh đầu Chử Đồng trông như tổ cú. Giản Tri Hoài vẫn giữ nguyên động tác giữ chặt khuôn mặt cô, quan sát tỉ mỉ: “Ừm, đẹp lắm!”

Chử Đồng đỏ mặt, ánh mắt Giản Tri Hoài hơi xao động. Mái tóc rối của cô rơi xuống cổ, cả người toát ra một nét đẹp lười biếng. Anh ghé sát, bờ môi bịt miệng cô lại một cách chuẩn xác. Lực của anh rất lớn, ấn cả người cô xuống chiếc sofa bằng da thật mềm mại.

Chử Đồng hơi thở dốc, anh xoay qua xoay lại cắn lấy cổ cô, lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh mẽ, vừa ngứa ngáy lại hơi nhói đau. Chử Đồng đưa hai tay bóp mạnh bả vai Giản Tri Hoài. Cô ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt anh. Trong mắt anh có những tia máu, sắc mặt cũng hơi mệt mỏi. Đợi cho hơi thở của hai người nhịp nhàng trở lại, Giản Tri Hoài mới đưa một tay lên trước trán, dường như có vẻ hơi đau đầu.

“Anh sao vậy?”

“Một ngày một đêm rồi tôi không ngủ, hơi mệt một chút.”

Chữ Đồng ngồi dậy: “Giờ trời cũng sắp sáng rồi, mau nghỉ ngơi đi.”

Ban này Giản Trì Hoài này sinh kích động, muốn trực tiếp đè Chữ Đồng xuống. Nhưng đầu sao đây cũng là lần đầu tiên của họ, không thể qua loa, huống hồ trước nay anh rất dũng mãnh, không muốn vì thể lực không đầy đủ mà khiến Chữ Đồng nhớ cả đời!

Ngày hôm sau.

Ân Thiệu Trình còn chưa mở mắt ra, đã liên tục hắt xì hơi mấy cái. Anh lẩm bẩm: “Mẹ nó, ai nhớ mình thế này?”

Anh thử động dậy cơ thể, bỗng phát hiện hai chân tê dại, hông cũng không còn sức, cả người lạnh phát run, sống lưng cứng đờ. Cảm giác này, không thoải mái như được nằm trên chiếc giường lớn ở nhà. Ân Thiệu Trình mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, thử đập vào mắt là trần nhà màu lạnh trên đỉnh đầu. Tâm mắt của anh thử dịch chuyển, bỗng thấy chân mình giờ cao đặt lên bàn. Anh sờ tay sang bên cạnh, vừa cứng vừa lạnh. Ân Thiệu Trình ngồi bật dậy, lắc lắc đầu, sau khi nhìn rõ khung cảnh xung quanh, sắc mặt tái nhợt đến khó coi!

Chẳng nhẽ tôi qua anh cứ nằm ngửa mặt lên trời mà ngủ ở đây?

Cái tư thế quái quỷ gì thế này!

Ân Thiệu Trình đặt hai chân xuống, xoa bóp một lúc mới có thể đứng lên được. Về sau anh mới ý thức được, Chữ Đồng không có trong phòng! Ân Thiệu Trình cúi xuống khẽ ân một cái ở vị trí dưới bàn, chưa đầy một phút sau đã có nhân viên phục vụ vội vàng mở cửa đi vào: “Cậu chủ Ân!”

“Chuyện này thế nào? Vì sao tôi lại ngủ ở đây?”

“Tôi qua anh uống say quá.”

“Uống say, cậu không biết sắp xếp người đưa tôi về sao?”

Nhân viên phục vụ cúi gằm, nét mặt vô tội: “Cô gái cùng anh tới đây có nói, anh đã dặn phải ngủ ở đây một tối.”

“Cái gì?” Ân Thiệu Trình ngồi xuống sofa, giờ cao hai chân lên: “Nói vậy mà cậu cũng tin?”

“Tin ạ, thái độ của cô ấy rất tốt, trước khi còn nói anh sợ nóng, còn hỏi tôi cách để giảm nhiệt độ xuống.”

“Ất xì...” Đầu óc Ân Thiệu Trình choáng váng. Anh giờ tay gọi nhân viên phục vụ lại: “Đồ ngu, tôi bị lạnh tới cảm cúm rồi, cậu là heo à?”

“Cậu chủ Ân, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.”

Ân Thiệu Trình chưa bao giờ thăm hại như thế, anh nghiêng người về phía sofa. Mẹ kiếp, nhức đầu kinh khủng! “Sắp xếp xe cho tôi, đưa tôi tới bệnh viện.”

Anh đã nói mà, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà. Tôi qua còn định uống say làm loạn, không ngờ sau khi say như chết lại bị một cô gái hành hạ ra nông nỗi này.

Tin tức Ân Thiệu Trình tổ chức sinh nhật cho Chữ Đồng, thật ra ngay buổi chiều hôm đó đã xuất hiện. Khi Giang Ý Duy nhìn thấy, trong lòng không tránh khỏi lạnh giá. Rõ ràng anh ấy biết hôm nay là sinh nhật của cô, vậy mà lại công khai ở bên cạnh một người con gái khác.

Khi Giản Lệ Đề tới chỗ ở của cô, Giang Ý Duy vẫn còn đang ngủ. Nghe thấy tiếng chuông cửa, Giang Ý Duy chợt mình ngồi dậy, ra mở cửa: “Lệ Đề, sao em lại tới đây?”

“Hôm qua chị không vui, em lo cho chị.” Giản Lệ Đề đi vào trong nhà, chân đá phải lon bia bị vút bừa bãi trên mặt đất: “Chị Ý Duy, sao chị lại uống bia?”

“Em tới một mình à?”

“Không, em ra khỏi nhà luôn có người đi theo anh em mới yên tâm.”

Giang Ý Duy cuộn chặt ngồi xuống sofa, vuốt vuốt lại mái tóc dài: “Chị nhìn thấy bức ảnh hôm qua em đăng lên tường rồi.”

“Chị Ý Duy, chị ta khiến chị buồn, em sẽ khiến chị ta không thoải mái.”

“Lệ Đề.” Giang Ý Duy vẫy tay về phía con bé: “Thật ra em có từng nghĩ em thích biểu diễn như vậy, chỉ có vào giới giải trí rèn luyện mới có thể thật sự bồi dưỡng khả năng diễn xuất của em không?”

“Em biết nhưng anh nhất định sẽ không đồng ý đâu.”

Giang Ý Duy kéo con bé tới bên cạnh: “Em là em gái anh trai cưng nhất. Nếu em quyết tâm làm gì đó, anh ấy không nghe theo em được sao? Huống hồ, còn có chị dâu của em nữa, tới lúc đó tất cả các tin tức của em cứ để chị ấy theo sát, anh em cũng có thể yên tâm không ít.”

Giản Lệ Đề nghe tới đây, đương nhiên là rất kích động.

Suy nghĩ này vốn dĩ đã chôn sâu trong lòng nó, hôm nay được cổ vũ, chút tâm tư bé nhỏ của nó lại như một ngọn lửa bùng lên, sau khi trở về từ chỗ Giang Ý Duy, nó đi thẳng tới Bán Đảo Hào Môn.

Dịch Suru.

Chữ Đồng chống cằm, ngồi ngẩn ra trước màn hình vi tính. Tới qua Giản Trì Hoài về nhà muộn như vậy, chắc vẫn chưa xem tin tức giữa cô và Ân Thiếu Trình. Hôm nay cô không dám về nhà nữa, các đồng nghiệp đã cười cô cả một ngày rồi, Chữ Đồng nói là bị Ân Thiếu Trình hại, dĩ nhiên bọn họ cũng tin.

Đồng nghiệp ngồi đối diện đứng dậy nhìn cô: “Ngán người ra thế, về thôi!”

“Không dám về.”

“Sợ mấy người đẹp của Ân Thiếu Trình ngược chết cậu à?”

Chữ Đồng liếc xéo: “Ai sợ ai chứ, nhưng tớ cũng có người để sợ, về rồi lỡ người ấy xử tớ thì phải làm sao?”

“À...” Người đồng nghiệp kéo dài giọng, nét mặt ám muội: “Bạn trai chứ gì? Thế thì càng không phải sợ, tớ dạy cậu một tuyệt chiêu.”

“Tuyệt chiêu gì vậy?”

Người đồng nghiệp ghé sát tới: “Khỏa thân nhảy múa, anh ấy không kiềm chế nổi, cậu còn sợ anh ấy tính sổ sao?”

Chữ Đồng nghe xong, xoa xoa cằm, một lúc sau mắt sáng rực: “Có lý nhì!”

~

~*Lâm nhâm: À... Lần đầu tiên mình lâm nhâm. Mình rất thích Ý Duy, không biết nếu mọi người có thấy bức xúc về chị ấy có thể dùng những lời lẽ bớt gay gắt hơn không... Yêu cầu hơi vô lý nhưng mong là mọi người thông cảm ột đứa đang cố gắng hết sức!:(

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 46: Vũ điệu đầu giường nóng bỏng

Cô kịp về tới Bán Đảo Hào Môn trước khi Giản Trì Hoài về nhà. Chữ Đồng xách một chiếc túi trong tay, vì da mặt mỏng nên bảo người làm ai nấy về hết. Nhưng rõ ràng ở trong căn nhà này, họ không nghe lời cô.

Chỉ một câu phải chuẩn bị cơm cho Giản Trì Hoài đã 'tổng cổ' Chữ Đồng đi chỗ khác.

Cô cảm đạo cụ đi lên gác tìm trăn địa, quay một vòng, miễn cưỡng tìm được một nơi coi như thích hợp.

Nếu ai nói với cô những người làm giáo sư thường nghiêm túc, đứng đắn thì Chữ Đồng nhất định sẽ kịch liệt phản đối. Thông qua cuộc sống sau hôn nhân giữa cô và Giản Trì Hoài, có thể phán đoán giáo sư Giản tuyệt đối là một người háo sắc, không sợ gì cả. Về việc tại sao anh thả ột người vợ như cô, không đề xuống giường thì lời giải thích của Chữ Đồng là thế này: Mẹ kiếp, người đàn ông này ở ngoài bao nuôi đàn bà phải không!

Nhưng ngẫm kỹ lại, cuộc sống riêng tư của Giản Trì Hoài cũng khá sạch sẽ, tới nào có thể về được thì tuyệt đối không ở bữa bãi bên ngoài.

Dưới nhà hình như có tiếng còi ô tô vọng lên. Chữ Đồng ngắt ngang những suy nghĩ lung tung, xách túi lên, lao nhanh vào nhà vệ sinh.

Giản Trì Hoài đi vào phòng khách, loáng thoáng nghe thấy trên gác có tiếng nhạc vọng xuống, bèn hỏi người giúp việc đứng bên: “Chữ Đồng về rồi sao?”

“Về rồi ạ, ban nãy còn nói cho chúng tôi nghỉ, bảo chúng tôi ra về hết.”

Giờ trò gì đây? Giản Trì Hoài ra hiệu cho người giúp việc đi làm việc. Anh cất bước đi lên bậc thang. Gần lên tới tầng hai, tiếng nhạc kia lại càng rõ nét: “Lửa... Lửa... Sự nhiệt tình trong con tim tôi chính là kim chỉ nam, muốn vui về hãy cứ vui về...”

Giản Trì Hoài đi xuyên qua hành lang, tới trước cửa phòng ngủ, đưa tay đẩy nhẹ một cái. Cánh cửa nặng nề mở ra phía sau. Giường không thẳng góc với cánh cửa, tới khi Giản Trì Hoài đi vào trong mới nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng mà khiến lòng người thỏa mãn.

Trên chiếc bàn phía trước giường bày một xô đá, bên cạnh có hai chiếc ly rót đầy rượu vang. Cột giường của chiếc giường kiểu châu Âu phải cao hơn đầu người, còn cô vợ yêu kiều của anh đang mặc một bộ bikini kiểu vân báo, hai tay buộc vào cột giường nhảy múa. Cô tưởng mình đang múa cột, đôi chân dài mảnh mai, trắng trẻo vắt lên cột. Tư thế múa tuy có hơi gượng gạo nhưng được cái hình thể đẹp, vừa mắt người xem. Giản Trì Hoài nghiêng đầu, nhìn thấy khi động tác của cô có biên độ lớn, cái mông nhỏ lại thoát ẩn thoát hiện dưới vạt váy.

Anh cúi xuống cầm ly rượu lên, ngồi thẳng xuống sofa thường thức. Chữ Đồng lắc lắc eo, vòng eo thanh mảnh tới mức còn chưa tròn một cái ôm toát lên cảm giác ấm áp dưới ánh đèn. Giản Trì Hoài khẽ lắc chiếc ly trong tay, nheo đôi mắt hoa đào, sau khi gờ cao ly rượu lên, anh đặt bên khoe môi nhưng không vội uống. Tay trái của anh mở rộng đặt trên lưng ghế, ngón chân gõ nhịp một cách nhàn nhã. Chữ Đồng dần dần không còn sức. Nhìn dáng vẻ của anh, sao bỗng cảm thấy mình giống một kẻ 'bán nghệ' vậy?

Giản Lệ Đề tới Bán Đảo Hào Môn, người làm đều biết nó là đưa em gái được Giản Trì Hoài nâng như nâng trứng, đương nhiên đều tỏ ra khách khí. Nó giữ một người lại hỏi: “Anh tới đâu?”

“Cậu Hoài ở trên gác 4.”

Giản Lệ Đề lập tức quay người đi lên tầng hai. Vừa chạy lên bậc thềm, một tiếng nhạc loáng thoáng đâu đây truyền tới tai nó.

Giản Trì Hoài tiện tay cầm ly rượu lên, cơ thể cao lớn lại gần Chữ Đồng. Ánh mắt anh sáng quắc, cô dần dần khó mà gượng gạo, anh đưa ly rượu trong tay cho cô. Chữ Đồng đứng bên mép giường, đưa tay đón lấy. Hai ngón tay của Giản Trì Hoài khẽ vuốt ve nơi xương bả vai của cô.

“Anh!” Cùng với tiếng hét, Giản Lệ Đề rào bước đi vào.

Giản Trì Hoài quay đầu lại nhìn. Bước chân của Giản Lệ Đề khựng lại tại đó, thanh âm kêu gọi, mị hoặc của người con gái vẫn còn đang hát: Lừa... lừa... lừa. Gương mặt Chữ Đồng đột ngột nóng bừng, cô nhìn Giản Lệ Đề không chớp mắt, quên mất cả việc phản ứng lại. Giản Trì Hoài bế cô từ trên giường xuống, lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người cô.

Sắc mặt Giản Lệ Đề mang theo vẻ quái dị không thể nói ra cùng điệu bộ vô cùng ám ức: “Anh, anh nhìn chị ta đi, bại hoại thuần phong mỹ tục.”

Chữ Đồng trầm nghĩ: Đây mới gọi là tình cảm, nó thì hiểu cái gì?

Giản Trì Hoài quay người, đặt ly rượu lên tủ đầu giường: “Sao em lại tới đây?”

“Anh, anh là giáo sư mà, anh nhìn cái điệu bộ của chị ta kia, anh mau dạy dỗ chị ta đi!”

Ngón cái của Giản Trì Hoài khẽ vuốt nhẹ lên cánh mũi. Anh là giáo sư, nhưng cũng là đàn ông mà, có người đàn ông nào không thích kiểu kích thích này? “Được rồi, ở đây không có việc của em.”

Giản Lệ Đề quả thực chịu không nổi. Hành vi này của Chữ Đồng vốn dĩ cũng không xứng với khuôn phép của nhà họ Giản. Khoe môi con bé hơi run rẩy: “Anh, người làm còn đang ở dưới nhà đấy. Lỡ như họ vào đây mà nhìn thấy còn ra thể thống gì?”

“Ngoài em ra còn ai dám tùy tiện vào phòng anh?” Giản Trì Hoài bước lên: “Đột ngột chạy tới đây, có chuyện gì vậy?”

Giản Lệ Đề nghĩ bụng Chữ Đồng như vậy mà anh trai cũng chịu được vậy thì chuyện nó muốn vào làng giải trí chắc chắn cũng dễ thương lượng. “Em muốn đóng phim.”

“Đóng phim?”

“Em muốn vào ngành giải trí.”

“Đừng có hòng!” Giản Trì Hoài nghiêm nghị ngắt lời con bé.

Chữ Đồng đi tới trước sofa, cầm chiếc áo sơ mi dài quá đầu gối, khoác lên người.

“Vì sao lại không được ạ?” Giản Lệ Đề nghe xong, cực kỳ ám ức: “Chữ Đồng hở hang thế kia còn được mà!”

“Chị ấy chỉ để lộ ỉnh anh xem. Chị ấy mà dám ăn mặc hở hang như vậy ra ngoài, anh lột da!”

Chữ Đồng run người. Hay rồi, hai anh em họ cãi nhau thì cứ cãi nhau, bỗng dưng lôi cả cô vào chịu trận.

Giản Lệ Đề đi tới trước sofa, ngồi xuống: “Bố mẹ đều không phản đối, anh, vì sao chỉ có anh không đồng ý?”

“Giới giải trí quá hỗn loạn, không phù hợp với em.”

“Em chỉ đóng phim thôi mà, em thích biểu diễn.”

Giản Trì Hoài xua tay, tỏ ý chuyện này không còn nước thương lượng nữa.

Giản Lệ Đề từ nhỏ đã được nuông chiều thành hư, một khi có chuyện gì không như ý nó sẽ nổi giận ngay tại chỗ: “Không...” Dứt lời, khóe mắt lập tức đỏ ửng, nước mắt rùng rùng chảy xuống.

Chữ Đồng nhìn hai người trước mặt. Giản Trì Hoài luôn coi Giản Lệ Đề là trẻ con, đến nỗi mà đã ngoài hai mươi tuổi rồi vẫn chưa thể tự lập, không biết cách đối nhân xử thế, nên để nó ra ngoài rèn giũa. Cô đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài: “Thật ra để nó thử cũng không phải chuyện xấu. Giới giải trí phức tạp là thế, gặp phải khó khăn nó sẽ tự biết đau mà quay về.”

Tới lúc đó không có ai cưng chiều nó, nó cũng sẽ hiểu ra trên đời này chẳng có điều tốt đẹp nào đến một cách vô duyên vô cớ.

Trong lòng Giản Trì Hoài nhất định là không đồng ý, miệng vẫn còn cứng rắn: “Đâu phải em gái em, đương nhiên em có thể để nó tùy tiện đi thử!”

Chữ Đồng bĩu môi, không nói nữa. Giản Lệ Đề vội vàng nhân cơ hội ấy xen vào: “Anh, có thể để Chữ Đồng theo những tin tức của em, như vậy anh yên tâm rồi chứ?”

Giản Trì Hoài nghe tới đây, bèn hừ lạnh: “Em và Giang Ý Duy cùng một chiến tuyến, tới lúc đó để Chữ Đồng theo, với trí tuệ của cô ấy chưa đủ để hai người chơi đùa đâu.”

~

~*Lâm nhâm: Ngày mai Tô có việc bận, hôm nay đọc luôn 2 chương nhé. Chủ Nhật tớ up tiếp:)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Giản Lệ Đề gặp nạn

Chữ Đồng trừng mắt, sao lại xem thường cô như vậy? Nhưng ngẫm kỹ lại, lời nói này của Giản Trì Hoài rõ ràng là có ý muốn tốt cho cô?

“Anh, em cũng không còn nhỏ nữa, mấy việc bố sắp xếp cho em, em không thích làm.”

“Chẳng phải để em mở một cửa hàng sao?”

“Em có lý tưởng của riêng mình!”

Giản Trì Hoài vất đôi chân dài lên: “Vùng nước giải trí này quá sâu, không hợp với em.”

“Em chỉ quay một bộ phim thôi, được không?” Giản Lệ Đề chấp hai tay lại, khóe mắt lúc này vẫn còn đỏ. Chiêu làm nũng này đối với Giản Trì Hoài là có tác dụng nhất, huống hồ Chữ Đồng nói không sai, khi nào con bé vấp phải khó khăn, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn quay về.

“Được, nếu Giang Ý Duy có nguồn thì bảo cô ta sắp xếp cho em.”

“Anh, vậy tin tức của em để Chữ Đồng theo.”

Giản Trì Hoài ngược mắt lên, ngữ khí cứng rắn: “Không được.”

“Anh thiên vị!”

“Đừng để anh nói lại lần thứ hai. Chữ Đồng có công việc của chị ấy, không rảnh làm chân sai vặt cho hai người.” Giản Trì Hoài đại khái đã đoán ra rồi, chủ ý này chắc chắn do Giang Ý Duy đưa ra.

Giản Lệ Đề muốn đóng phim, Giản Trì Hoài nhất định sẽ hộ tống, bảo vệ. Trước khi vào đoàn làm phim, anh đã nhờ tất cả những người có quan hệ, những người có liên quan để chiếu cố cô diễn viên bé nhỏ này, đãi ngộ tuyệt đối không thua kém Giang Ý Duy.

Đạo diễn lại sắp xếp cho Giản Lệ Đề mấy cảnh, còn khen con bé có năng khiếu. Quảng thời gian đó, Giản Lệ Đề thường hay tươi cười, người nhà thấy nó như vậy không khỏi vui mừng, cộng thêm việc nó đang ở trong phạm vi thế lực của mình nên Giản Trì Hoài cũng để mặc nó.

Phần vai của Giản Lệ Đề không nhiều, ngày phim đóng máy, Giang Ý Duy nói muốn chúc mừng nó, nhưng hai người còn chưa rời khỏi phim trường thì Giang Ý Duy đã bị phó đạo diễn gọi tới.

“Anh Hồng muốn mời hai người ăn bữa cơm. Anh ấy là nhà đầu tư, không thể khước từ được đâu.”

Giang Ý Duy từng gặp người này một hai lần, biết nhân phẩm của hắn không tốt, mặc dù trong lòng cô không tình nguyện nhưng vẫn không dám đối chọi: “Phía đầu tư chẳng phải Hưng Thành sao?”

“Người bỏ tiền phía sau là anh Hồng, cô mau chỉnh trang lại đi.”

Giang Ý Duy kéo Giản Lệ Đề qua một bên: “Thế này nhé, em về trước đi.”

“Chị Ý Duy, em ít nhiều cũng hiểu mấy chuyện ở đây, chị đừng đi.”

“Không thể đắc tội với mấy người này được.”

“Vậy em đi cùng chị!” Giản Lệ Đề ấn chặt cánh tay cô: “Em là em gái của Giản Trì Hoài, không ai dám làm gì em đâu!”

Giang Ý Duy ngập ngừng giây lát nhưng cũng cảm thấy lời Giản Lệ Đề nói có lý. Đối phương có háo sắc cỡ nào thì cái tên 'Dịch Suru' kiểu gì cũng có thể chèn ép hắn.

Sau khi tới khách sạn, Giang Ý Duy dẫn Giản Lệ Đề vào trong, nhưng ở trong phòng ngoài anh Hồng ra còn có cả Ân Thiệu Trình. Đây là điều Giang Ý Duy hoàn toàn không ngờ tới. Có người gọi họ tới ngồi, Giang Ý Duy bị đẩy tới ngồi cạnh Ân Thiệu Trình. Anh Hồng nhìn hai bọn họ, cười tít mắt đứng dậy nắm lấy tay Giản Lệ Đề: “Nào, em gái, ngồi đây!”

Giản Lệ Đề hoảng hốt xua tay: “Đừng chạm vào tôi!”

“Aiyo, cá tính mạnh mẽ quá nhỉ!”

“Anh Hồng, đừng làm vậy.” Giang Ý Duy vội bê ly rượu đứng dậy: “Con bé chỉ là diễn viên nhỏ thôi. Anh muốn uống rượu, em uống với anh.”

Ân Thiệu Trình ngồi bên cạnh, im lặng hút thuốc. Khi trước lúc Giang Ý Duy còn đi theo anh, anh đã cho cô một quy định, không được một mình ra ngoài ăn cơm với người khác. Giờ thì hay rồi, dám mời rượu ngay trước mặt anh.

Anh Hồng miết tay lên thành cốc. Trong giới có ai không biết chút chuyện giữa Ân Thiệu Trình và Giang Ý Duy. Hắn lắc đầu: “Ý Duy à, tối nay em cứ chăm sóc chu đáo cho Thiệu Trình là được rồi. Anh không cần em lo.”

“Không phải đâu, anh Hồng..”

Người đàn ông đứng dậy, ngồi sát bên cạnh Giản Lệ Đề: “Em gái, em tên là gì?”

Giản Lệ Đề sợ đến tái mét mặt mày. Anh Hồng đặt tay lên tay con bé, nó ghét bỏ hát ra: “Đã bảo anh đừng chạm vào tôi mà!”

Anh Hồng nghe xong, gương mặt lập tức biến sắc. Giang Ý Duy hiểu rõ không thể đắc tội với hắn. Cô đứng dậy: “Anh Hồng, Lệ Đề tới đoàn làm phim thực ra chỉ để chơi bời thôi. Ông chủ của Dịch Suru là anh ruột của nó, anh xem..”

Ân Thiệu Trình gạt tàn thuốc, ánh mắt bắt giác nhìn về phía Giản Lệ Đề.

Vậy mà anh Hồng nghe xong bỗng cười khẩy, bàn tay nắm chặt lấy tay Giản Lệ Đề, sức lực đó hoàn toàn không cho phép nó gãy ra: “Dịch Suru? Tốt lắm, lai lịch không đơn giản. Chỉ có điều anh và Dịch Suru có chút ân oán riêng tư, vừa hay chúng ta có thể bàn bạc?”

Giang Ý Duy run sợ, lúc này Ân Thiệu Trình ngồi bên đứng dậy: “Tôi ra ngoài một lát.”

Giang Ý Duy biết sợ là tối nay nguy hiểm rồi. Cô vội vàng níu lấy vạt áo Ân Thiệu Trình: “Thiệu Trình, để Lệ Đề về trước đi.”

“Hai người có quan hệ gì với tôi?” Người đàn ông nói xong, tự bỏ đi trước.

Giang Ý Duy lòng như lửa đốt. Một khi Ân Thiệu Trình bỏ đi, Giản Lệ Đề càng lạnh ít dữ nhiều. Cô quay đầu nhìn Giản Lệ Đề một cái: “Em đừng sợ, chị quay lại ngay.” Cô nghĩ bụng, trong phòng còn có những người khác, anh Hồng sẽ không đến mức làm bừa.

Giang Ý Duy cuống quýt đi theo Ân Thiệu Trình ra khỏi phòng: “Thiệu Trình, anh có quan hệ tốt với anh Hồng. Anh nói với anh ấy để Lệ Đề về đi.”

“Em đừng có lãng phí thời gian với tôi. Mấy chuyện bao đồng này, tôi không lo.”

“Em xin anh..”

“Nếu nó là em gái của Giản Trì Hoài thì em nên gọi điện thoại cho anh ta.”

Giang Ý Duy sao lại không muốn chứ nhưng với tính cách của Giản Trì Hoài, nếu để anh ấy biết cô đưa Giản Lệ Đề tới mấy nơi như thế này, chắc chắn sẽ bóp chết cô! Ân Thiệu Trình cất bước đi về phía trước. Cô lại đuổi theo, người đàn ông quay lại, chỉ tay vào mặt cô: “Tôi vào nhà vệ sinh nam, em đừng có đi theo!”

Giang Ý Duy cắn nắm đấm của mình, nổi đầu xé da thịt không thể khiến tinh thần của cô thả lỏng chút nào. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chợt nghĩ tới một người.

Chữ Đồng đang đi săn tin ở ngoài, lúc nhận được điện thoại của Giang Ý Duy, hoàn toàn không biết đối phương là ai. Giang Ý Duy dựa vào vách tường, hai chân vẫn còn đang run lập cập: “Chữ Đồng, bây giờ Lệ Đề đang ở cùng tôi. Nó gặp rắc rối. Tôi và Ân Thiếu Trình đều ở đây nhưng anh ấy không chịu giúp chúng tôi. Tôi gửi số điện thoại của Ân Thiếu Trình vào máy cô, cô mau liên lạc với anh ấy nhé!”

“Rắc rối gì vậy? Hai người đang ở đâu?”

“Muộn nữa sẽ không kịp mất. Chuyện này liên quan tới thanh danh của Lệ Đề, tôi hy vọng cô tạm thời đừng nói cho Giản Trì Hoài biết, hơn nữa cho dù anh ấy có tới đây cũng không kịp, bây giờ chỉ còn cách dựa vào Ân Thiếu Trình thôi...”

Sau khi cúp máy, Giang Ý Duy vội vã gửi số điện thoại của Ân Thiếu Trình vào máy của Chữ Đồng.

Cô gạt khóe mắt, tim đập thành thịch như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Cô rảo bước trở lại căn phòng đó nhưng khi đẩy cửa vào lại không thấy anh Hồng và Giản Lệ Đề đâu. Giang Ý Duy thất kinh: “Họ đâu rồi?”

“Anh Hồng đã đưa cô bé ấy đi rồi.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Vòng xoáy tối tăm

Giang Ý Duy gần như tê liệt ngoài cửa phòng, một cơn choáng váng ập tới. Cô gạt gạt khóe mắt, chống tay lên cánh cửa để đứng vững, không thể để bản thân hoàn toàn ngã quỵ.

Chữ Đồng nhìn số di động của Ân Thiếu Trình. Tuy rằng Giản Lệ Đề thường ngày không hòa hợp với cô, nhưng tới thời điểm quan trọng cô cũng lo lắng. Cô không quan tâm tới những chuyện khác nữa, vội vàng gọi đi. Cuộc gọi được nhận rất nhanh: “Alô?”

“Alô, cậu chủ Ân!”

“Cô là ai?”

“Tôi là Chữ Đồng.”

Đầu óc Ân Thiếu Trình ngưng trệ ba giây: “Cô còn dám gọi điện thoại cho tôi?!”

“Cậu chủ Ân, tôi xin anh giúp đỡ một việc, có phải Lệ Đề đang ở bên cạnh anh không?”

Ân Thiếu Trình ra khỏi nhà vệ sinh, thấy Giang Ý Duy đã đợi ở ngoài bèn nhíu mày: “Phải thì sao?”

“Anh hãy cứu nó. Nó còn nhỏ, có những chuyện không biết xử lý thế nào.”

Ân Thiếu Trình hừ một tiếng: “Cô là gì của nó? Sao lại quan tâm nó như vậy?”

Chữ Đồng thành thật tiết lộ: “Đó là em chồng tôi.”

“Cái gì?” Ánh mắt Ân Thiếu Trình chợt nghiêm lại: “Cô nói lại lần nữa xem?”

“Nó là em chồng tôi.”

“Cô...” Ngờ ngẫm của Ân Thiếu Trình hơi khựng lại, dường như sợ phải chứng thực điều gì đó, nhưng anh làm việc trước nay không e dè, sợ hãi: “Cô và Giản Trì Hoài có quan hệ gì?”

Cô cảm thấy không cần phải giấu giếm: “Anh ấy là chồng tôi.”

Ân Thiếu Trình ngắt điện thoại.

Chữ Đồng ngăn người nhìn chiếc di động, tiếp tục gọi lại. Ân Thiếu Trình đi ngang qua Giang Ý Duy, cô lập tức níu lấy tay anh: “Lệ Đề bị đưa đi rồi, bị đưa đi rồi...”

Ân Thiếu Trinh đẩy cô ra, nhận máy một lần nữa.

“Cậu chủ Ân...”

“Chúng tôi đang ở khách sạn Hoàng Dương Lộ Tứ Hòa, cô qua đây rồi tính.”

Chữ Đồng đánh tay lái, từ đây qua đó rất nhanh, nếu không tắc đường chỉ khoảng 10 phút. Chuyện này cô không thể giấu Giản Trì Hoài, cô vừa lái xe vừa gọi điện thoại nhưng di động lại đứng lúc hết pin, còn chưa đợi được chuông thì đã tự động sập nguồn.

Khi cô tới khách sạn Tứ Hòa, kinh ngạc khi bắt gặp Giang Ý Duy và Ân Thiếu Trinh đều đứng ngoài cửa, sắc mặt nghiêm nghị, biểu cảm nặng nề.

Chữ Đồng rào bước đi tới: “Lệ Đề đâu?”

“Bị đưa đi rồi.”

Cô thẳng thốt: “Đưa đi đâu?”

Ân Thiếu Trinh dứt một tay vào trong túi quần, hai hàng lông mày nhíu chặt: “Tôi chỉ có thể cố gắng đưa cô đi tìm, nhưng không dám chắc...”

Chữ Đồng cắn chặt răng, móng tay đâm sâu mấy cái vào lòng bàn tay: “Được, chúng ta mau đi tìm thôi!” Cô nói với Giang Ý Duy còn đang ngơ ngẩn đứng bên: “Cô lập tức gọi điện thoại cho Giản Trì Hoài, di động của tôi hết pin rồi.”

Ân Thiếu Trinh bước nhanh xuống, ngồi thẳng lên xe của Chữ Đồng. Giang Ý Duy nhìn thấy bọn họ rời đi, trong lòng sợ hãi vô cùng. Cô biết, một khi Giản Trì Hoài nghe được tin này, nhất định sẽ lập tức muốn giết chết cô, nhưng nếu cô còn giấu giếm, Lệ Đề phải làm sao?

Giang Ý Duy bối rối đứng trước cửa, vừa khóc vừa gọi vào di động của Giản Trì Hoài.

Xe của Chữ Đồng đang đi qua Tây Thành. Ân Thiếu Trinh ngồi bên ghế lái phớt lờ: “Nếu Giản Trì Hoài là chồng cô, cô nên tìm anh ta chứ không phải tìm tôi.”

Để có thể nhanh chóng tìm được Giản Lệ Đề, Chữ Đồng chỉ còn cách hạ mình: “Anh ấy chỉ là một giáo sư đại học, đương nhiên không quen biết rộng như cậu Ân đây. Chuyện trước đây tại tôi quá bông bột, lỗi của tôi, sau khi tìm được Lệ Đề, tôi nhất định sẽ đền tội xứng đáng với anh.”

Ân Thiếu Trinh nhìn cô bằng một ánh mắt sâu xa và một nụ cười quái đản: “Xem ra... tình cảm của hai vợ chồng cô chẳng ra sao.”

Nếu không Giản Trì Hoài hà tất phải giấu giếm thân phận?

Tới địa điểm mà Ân Thiếu Trinh nói, Chữ Đồng ngược lên nhìn. Ân Thiếu Trinh đi tới trước: “Gã họ Hồng thường xuyên đưa mấy cô mình tinh nhỏ tới đây, dù tình nguyện hay không tình nguyện cũng sẽ vui dập.”

Cô đi phía sau anh ta, bước nhanh về phía trước, tới căn phòng ở tầng trên cùng. Ân Thiếu Trinh lấy thẻ quẹt một cái. Chữ Đồng thấy vậy bèn lùi về phía sau. Ân Thiếu Trinh dễ dàng bắt được cánh tay cô, đẩy cô vào trong.

Tiếng cánh cửa nặng nề sập lại vọng vào tai Chữ Đồng. Cô quay người, ngữ khí lạnh lùng và nghiêm nghị: “Giản Lệ Đề vốn không ở đây!”

“Đúng, đây là phòng của tôi.”

Chữ Đồng cuộn chặt hai tay lại thành nắm đấm: “Anh muốn thế nào?”

“Rất đơn giản, nhốt cô ở trong này một đêm. Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô hết.”

“Anh định hại chết tôi sao?”

Ân Thiếu Trinh mỉm cười nhún vai: “Tôi thật sự không hiểu. Nếu Giản Trì Hoài chỉ là một giáo viên thì sao cô lại sợ anh ta đến thế?”

“Cút ngay!”

Ngày hôm sau.

Bầu trời đã có phần sáng rõ, từ nóc nhà của căn phòng tổng thống nhìn ra ngoài tầng mây xanh biếc, một màu trắng như bụng cá xuyên qua mây trời rơi vào trong. Chữ Đồng và Ân Thiếu Trinh cứ cầm cự như thế, hai tay cô chống bên mép sofa, gần như không ngồi nổi nữa, đôi mắt đầy những tia máu đỏ, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Ân Thiếu Trinh động động chân, đứng dậy. Chữ Đồng cũng đứng dậy theo: “Anh hài lòng chưa?”

“Tôi bắt buộc phải khiến cô biết rằng Ân Thiếu Trinh này là người có thù ắt báo. Người khác gặp họa hay phúc tôi không quan tâm. Chữ Đồng, vì cô mà tôi đổ bệnh một trận, cho cô một bài học nhỏ cũng không quá đáng!”

Nước mắt Chử Đồng chực rớt xuống. Ân Thiều Trình không làm khó cô nữa, mở cửa ra. Cô kéo lê đôi chân nặng như chì định ra ngoài. Ân Thiều Trình kéo tay cô một cái, khi cô hất ra, cánh tay đập mạnh vào tấm cửa.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng sai bước đi vào. Người làm đang chuẩn bị bữa sáng. Cô xông vào trong bếp: “Cậu Giản có ở nhà không?”

“Cậu Giản cả đêm không về ạ.”

Chử Đồng quệt ngang mặt, đôi mắt chua xót đến khó chịu.

Tiếng điện thoại trong phòng khách đột ngột vang lên. Người giúp việc chạy tới nhận máy, không ngừng vâng vâng dạ dạ. Chử Đồng bước tới.

“Ai vậy?” Cô sốt sắng hỏi.

Người giúp việc cúp máy: “Là cậu Giản, cậu ấy dặn tôi mang một ít quần áo tới bệnh viện để cô chủ thay giặt.”

“Bệnh viện?”

“Dạ.”

“Chị đưa địa chỉ cho tôi, tôi đi!”

Dọc đường, tâm hồn Chử Đồng cứ để đi đâu. Đầu óc cô hiện lên vô vàn những suy nghĩ linh tinh. Tới bệnh viện rồi, Chử Đồng đi lên tầng lầu mà Giản Trì Hoài dặn dò. Cô đi đến trước cửa phòng bệnh, bỗng có một y tá kéo cửa chạy ra, suýt nữa đâm sầm vào Chử Đồng.

“Xin lỗi.” Đôi phương đồ mắt, hình như là vừa bị quất một trận.

Chử Đồng đứng bên ngoài. Qua cửa kính, cô nhìn thấy Giản Lệ Đề nhắm mắt nằm trên giường. Còn Giản Trì Hoài thì ngồi im bên cạnh, cả bóng hình như cứng đờ. Những tia sáng mờ mờ ảo ảo hắt lên một bên mặt người đàn ông, âm u, tiêu tụy, cả người anh tựa như đang bị chôn vùi trong một vòng xoáy tăm tối...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Em tìm người ư?

Chử Đồng duy trì tư thế đứng im bất động. Cô không dám vào trong, một Giản Trì Hoài như vậy khiến cô sợ hãi.

Giản Lệ Đề nằm trên giường bất ngờ tỉnh dậy, bật khóc hét vang bằng chất giọng lạnh lốt: “Anh... Anh... Cứu em!”

Giản Trì Hoài ấn chặt hai tay lên bả vai nó, ngữ khí gấp gáp: “Lệ Đề, đừng sợ, anh ở đây.”

Một cái bóng khác từ trong nhà vệ sinh đi ra, lọt vào tầm mắt Chử Đồng. Giang Ý Duy tay cầm một chiếc khăn mặt ướt. Cô ấy cúi xuống ghé sát trước mặt Giản Lệ Đề, lau trán cho nó: “Lệ Đề, đừng sợ, chỉ là một cơn ác mộng thôi.”

Giản Lệ Đề nhanh chóng bình tĩnh lại, do tác dụng của thuốc, nó lại nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giang Ý Duy bứt rứt đứng bên cạnh giường. Giản Trì Hoài ngược đôi mắt lạnh lẽo lên: “Cô còn chưa đi sao?”

“Lệ Đề xảy ra chuyện này, em...”

Giản Trì Hoài nhắm mắt lại, dường như đang cố gắng đè nén điều gì đó. Bàn tay anh chống lên đầu gối, anh nói: “Nói đi, chuyện tồi qua, kẻ ranh mạch từng chữ một cho tôi!”

Giang Ý Duy cắn chặt răng. Chử Đồng đứng bên ngoài cũng có thể cảm nhận được sự kinh hãi toát lên từ tứ chi của cô ấy. Cô ấy khẽ hít một hơi, có những chuyện không thể không đối mặt: “Tối qua, đạo diễn nói phía đầu tư muốn mời bọn em ăn cơm. Em vốn dĩ định để Lệ Đề về trước nhưng con bé khẳng khái muốn đi cùng em, em cũng không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện.”

Giản Trì Hoài ngồi đó như một bức tượng rắn chắc mà giá lạnh. Giang Ý Duy để khăn mặt lên tủ đầu giường: “Sau khi Lệ Đề bị đưa đi, em... em không dám báo cho anh ngay, em đã nói với Chử Đồng. Cô ấy tới, Ân Thiều Trình đưa cô ấy đi tìm Lệ Đề. Em nghĩ vẫn thấy không được nên đã gọi điện thoại cho anh.”

Sắc mặt Giản Trì Hoài cuối cùng cũng có chút thay đổi. Anh nhướn mày, nhìn chăm chăm Giang Ý Duy. Cả người cô ấy như tảng băng chìm, bất giác lùi về sau. Bỗng nhiên cô ấy thấy Giản Trì Hoài đứng bật dậy. Anh vớ lấy chiếc khăn mặt trên bàn ném về phía Giang Ý Duy, ngay sau đó bàn tay lớn lập tức bóp cổ Giang Ý Duy, ấn chặt cô ấy vào tường!

Giang Ý Duy không nhìn được gương mặt trước mắt, hơi thở bị tước đoạt, hai mắt lại bị che chặt. Một cảm giác hoảng sợ chưa từng có khiến cô ấy giãy giụa. Bàn tay Giản Trì Hoài thu lại, sống lưng lọt vào mắt Chử Đồng vì dùng sức mà căng chặt. Giang Ý Duy kiễng chân lên, vẽ vẽ mấy đường lên mặt đất. Giản Lệ Đề nằm ngủ trên giường hoàn toàn không biết gì hết.

“Tứ ca...”

Giản Trì Hoài kéo cô ấy lại gần thêm một chút: “Tôi đã từng nói nếu Lệ Đề gặp chuyện, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Cánh tay anh một lần nữa vươn thẳng, gáy của Giang Ý Duy đập thẳng vào vách tường, phát ra một tiếng rầm. Cô ấy cắn chặt môi dưới, biết con tức giận của anh đang bốc cao, nếu không để anh giải tỏa, một khi anh điên lên, người chịu khổ vẫn là cô ấy mà thôi.

Nhưng Giản Trì Hoài rõ ràng hơi mất kiểm soát, những ngón tay bóp cổ cô ấy càng lúc càng mạnh. Chử Đồng vội vàng đẩy cửa đi vào. Cô sai bước chạy tới bên cạnh anh, kéo cánh tay anh: “Giản Trì Hoài!”

“Anh...”

Một thanh âm yếu ớt từ trên giường vọng vào tai Giản Trì Hoài. Anh quay đầu lại, làm như vốn dĩ không nhìn thấy Chử Đồng, bỏ lại Giang Ý Duy, ngồi xuống mép giường: “Lệ Đề, sao rồi?”

Giản Lệ Đề mấp máy môi, đôi mắt sưng đỏ, cất lời một cách khó khăn: “Em khát.”

“Được, anh rót nước cho em.”

Chử Đồng vội vàng đưa cho anh cốc nước trên tủ đầu giường nhưng Giản Trì Hoài vẫn không nhìn cô. Anh đứng dậy, đi tới trước bàn, rót một cốc nước khác. Anh quay về giường, cúi xuống đỡ Giản Lệ Đề ngồi dậy: “Nào, uống đi!”

Giản Lệ Đề chỉ uống một hớp, sau khi nhìn thấy bóng người co quắp trên mặt đất, hốc mắt nó lại một lần nữa ửng đỏ: “Anh, anh đừng trách chị Ý Duy, chị ấy muốn cứu em thôi...”

“Được rồi, đừng nghĩ tới chuyện tôi qua nữa, ngủ thêm lát đi.”

“Anh, em sợ lắm, nhưng tôi qua ở bên cạnh em chỉ có chị Ý Duy, không có ai khác.”

Giản Trì Hoài nghe xong, hai mắt vô thức liếc về phía Chử Đồng, con người đen láy như đá ngay lập tức khóa chặt lấy cô, không rời một khắc, chất chứa nhiều suy nghĩ. Giang Ý Duy chống tay lên tường, đứng dậy, hạ mình: “Lệ Đề, Tứ ca, xin lỗi, đều là lỗi của em.”

“Anh, vì tìm kiếm và chăm sóc em, chị Ý Duy cũng cả đêm không chợp mắt, để chị ấy về đi.”

“Không, chị ở đây với em...”

“Ra ngoài!” Giản Trì Hoài quát to.

Giản Lệ Đề sợ đến run cầm cập, sắc mặt tái nhợt. Giản Trì Hoài cố gắng giữ bình tĩnh, đau lòng đỡ con bé nằm xuống giường: “Ngủ đi nhé, ngoan.”

Giang Ý Duy đi ra ngoài. Chử Đồng đứng đực đó như không khí. Giản Trì Hoài dỗ dành em gái xong, sau khi nó đã say ngủ, lúc này anh mới đứng dậy.

“Giản Trì Hoài.” Chử Đồng sốt ruột muốn biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì nhưng lại sợ động chạm phải điều cấm kỵ gì đó. Thái độ ban nãy của Giản Trì Hoài đối với Giang Ý Duy thật sự không khác gì giết người, Chử Đồng nhìn thấy quả thực sợ hãi.

Giản Trì Hoài đi ra ngoài ban công độc lập, Chử Đồng cũng theo ra.

Di động trong túi vang lên. Anh châm một điếu thuốc lên trước rồi mới rút ra. Giản Trì Hoài nhìn số máy hiển thị, bật loa lên rồi nhận máy.

“Àlo, anh Giản, điều tra ra rồi ạ.”

“Nói.”

“Chị Chử tối qua vẫn luôn ở trong khách sạn Toàn Quý, ở cả một đêm với Ân Thiếu Trình, cho tới tận sáng nay mới rời đi. Họ ở trong căn phòng được Ân Thiếu Trình đặt dài kỳ tại Toàn Quý.”

Giản Trì Hoài cười khẩy, một nụ cười lập lờ, tàn của điếu thuốc trong tay cũng theo đó rơi xuống. Khi anh lên tiếng, ngữ khí đã chuyển lạnh: “Người đã về đây rồi, cậu mới cho tôi một chút thông tin như vậy! Tôi nuôi cậu có ích gì hả?”

Đối phương nói dứt khoát: “Em xin lỗi.”

Giản Trì Hoài cúp máy, ngược nhìn bằng ánh mắt băng giá, cứ thế trần trần hướng về phía Chử Đồng.

Cô vội vàng xua tay, muốn giải thích nhưng càng nói càng rối: “Không phải vậy đâu, không có, em và Ân Thiếu Trình ở cùng nhau, nhưng em...”

“Chử Đồng.” Giản Trì Hoài nhắc cánh tay mảnh khảnh lên, vì không chuẩn bị gạt tàn nên tàn thuốc rơi thẳng xuống lan can: “Tôi sai người đi tìm em, là vì Lệ Đề biến mất, tôi lại không liên lạc được với em, tôi sợ em cũng bị người ta bắt cóc rồi ngược đãi. Giang Ý Duy nói em đang giúp đỡ tìm người, vậy thì tôi thực sự phải hỏi lại cho rõ, em đã tìm ở những đâu rồi?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Ngày mai, tôi và em

Chử Đồng á khẩu.

Giản Trì Hoài quay người lại, hai tay chống lên lan can, ánh mắt nhìn xa xăm về phía trước.

Hai người trầm mặc đối diện nhau. Một lúc sau, Chử Đồng đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài: “Lệ Đề không sao chứ?”

Những thớ thịt trên gò má Giản Trì Hoài căng ra, nhưng có những câu không thể không hỏi: “Tôi qua em và Ân Thiếu Trình ở riêng với nhau một đêm, cậu ta đã làm gì em?”

“Không có.” Chử Đồng vội vàng thanh minh: “Hôm sinh nhật, em đã đắc tội với anh ta. Anh ta ghi hận trong lòng, thế nên tôi qua mới nhốt em lại, còn em lại tin lầm anh ta, cứ ngỡ anh ta thực sự chịu giúp em tìm người.”

Giản Trì Hoài quay đầu lại, đôi mắt cô trong veo, ánh mắt khản thiết, cô muốn có được sự tin tưởng của anh. Còn trong mắt Giản Trì Hoài, giữa họ đâu không phải vợ chồng thực sự nhưng có lần nào cô nói anh lại không tin?

“Đó cũng là em gây hấn trước. Nếu em không đắc tội, làm sao cậu ta ghi hận?”

Câu nói này không nặng không nhẹ, Chử Đồng không cách nào biện hộ. Rõ ràng là Ân Thiếu Trình muốn kéo cô lên báo, rõ ràng là Ân Thiếu Trình muốn cùng cô uống rượu, nói không uống sẽ không để cô đi, vậy mà nói tới cùng, trong mắt Giản Trì Hoài, một khi Giản Lệ Đề xảy ra chuyện thì có nghĩa cả thế giới này đã có lỗi với nó, ngay cả bản thân anh cũng có lỗi với nó.

Giản Trì Hoài cố nén giận, trong ngữ khí mang theo sự mỉa mai: “Em có biết tôi tìm được Lệ Đề ở đâu không?”

“Ở đâu?”

“Tầng 17 khách sạn Toàn Quý, ngay phía dưới căn phòng mà em và Ân Thiếu Trình đang ở, có phải trùng hợp quá không?”

Chử Đồng chợt nghẹt thở. Thì ra họ lại cách nhau gần đến thế, mà có những tổn thương lúc ấy cô rõ ràng có thể ngăn chặn, nhưng cô lại từ bỏ. Nếu tới qua cô có thể mạnh mẽ hơn một chút, có thể bắt chấp tất cả...

Cửa phòng bệnh bỗng được ai đẩy ra, người đi vào là bác sỹ điều trị chính. Trong tay ông ấy cầm bản báo cáo ban nãy, đi ra ngoài ban công: “Anh Giản.”

“Ông nói đi.”

“Ngoài vết thương ngoài da ra, tất cả mọi thứ của cô Giản đều ổn. Tôi qua anh luôn ở bên cạnh cô Giản, có những lời cũng không tiện nói trước mặt cô ấy, mảng trình của cô Giản còn nguyên vẹn, anh cứ yên tâm.”

Sắc mặt Giản Trì Hoài rõ ràng đã dần ra. Kỳ thực khi vừa tìm được Giản Lệ Đề, anh đã nắm được phần nào, có bị người ta xâm phạm hay không, anh không phải kẻ mù. Nhưng trái tim treo lơ lửng của Giản Trì Hoài phải tới tận giờ phút này mới hoàn toàn rơi xuống. Anh đứng nghiêng trong nắng, gương mặt tuấn tú chìm trong ánh nắng chói chang.

Chử Đồng nghe xong lời bác sỹ nói, phản ứng bình thường hơn anh nhiều. Cô nắm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Không sao rồi, cuối cùng cũng không sao rồi.”

Bác sỹ quay người rời đi, đóng cửa lại. Giản Trì Hoài gạt tay Chử Đồng ra: “Em về đi.”

“Em với anh cùng chăm nó...”

“Không cần!” Anh từ chối rất thẳng thừng. Trở vào phòng, Giản Lệ Đề ngủ không yên giấc, khi mở mắt ra, sự hoảng sợ lấp đầy ồ ạt tuôn trào. Giản Trì Hoài đặt bàn tay lên trán nó: “Lệ Đề!”

“Anh!”

“Có đói không?”

Giản Lệ Đề lắc đầu: “Em muốn về nhà, trong bệnh viện có mùi gì lạ lắm, em ở không thoải mái.”

“Tôi qua em bị đánh thuốc, vừa rửa dạ dày, phải truyền hết nước mới được về nhà. Em nằm yên đây, chiều anh đưa em về.”

Chỉ Đồng nghe thấy hai chữ 'đánh thuốc', trái tim bất chợt co thắt lại.

“Anh, thật ra em không sao mà.” Giản Lệ Đề giấu hai tay trong chiếc chăn trắng toát. Nó nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào Giản Trì Hoài: “Lúc anh tìm được em, em vừa mới uống thuốc thôi, hơn nữa hấn ta vút em tại đó rồi bỏ đi.”

“Có chuyện gì cứ nói với anh, đừng có giấu giếm.”

“Thật... Thật sự không có gì.” Giản Lệ Đề nói rồi kéo chăn quá đỉnh đầu, chất giọng buồn buồn vọng ra: “Hắn ta nói có chút quan hệ qua lại với bố nên đã thả em.”

Giản Trì Hoài thấy con bé như vậy, liên tục an ủi: “Được được, chúng ta không nghĩ tới chuyện này nữa. Em ngủ thêm một lát đi, khi nào em tỉnh, anh sẽ đưa em về.”

Nhưng điệu bộ của Giản Lệ Đề trong mắt Chỉ Đồng cứ khiến cô cảm thấy không ổn, chính là một kiểu quái lạ không sao nói rõ được.

Tối chiều, Giản Trì Hoài đưa Giản Lệ Đề ra viện, vốn dĩ định đưa nó về Bán Đảo Hào Môn nhưng Giản Lệ Đề khẳng khái đòi về nhà, Giản Trì Hoài đành làm theo. Chuyện này không làm kinh động tới hai ông bà Giản. Cũng may sau khi về tới nhà, tâm tình của Giản Lệ Đề cũng hồi phục trở lại, biểu hiện như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Về tới Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài bèn vào phòng thay đồ lấy quần áo, Chỉ Đồng cũng đi theo: “Em biết anh giận em không gọi điện thoại cho anh ngay. Nhưng lúc ấy chỉ có Ân Thiếu Trình ở đó. Em gọi cho anh ta xong, điện thoại cũng sập nguồn.”

Giản Trì Hoài cầm quần áo đi về phía nhà tắm. Tối trước cửa, Chỉ Đồng vẫn còn theo sau, anh giơ tay đẩy cửa: “Còn định theo không?”

“Em theo!”

“Tốt.”

Giản Trì Hoài đi vào trong phòng tắm, Chỉ Đồng vội chạy tới bật nước cho anh trước. Trong bệnh viện, cảnh tượng Giản Trì Hoài làm với Giang Ý Duy quả thực khiến cô hết hồn hết vía. Chỉ Đồng thực sự lo anh nghĩ không thông, cũng treo tuột cô lên tường như dây điều vậy.

Người đàn ông cởi quần áo, nằm vào trong bồn tắm. Chỉ Đồng chợt dạ liên trở nên ngoan ngoãn lấy lòng. Chỉ Đồng không thích chơi trò chiến tranh lạnh, cô bóp bóp bả vai Giản Trì Hoài: “Để chịu không, thoải mái không?”

Giản Trì Hoài lăn lộn cả ngày cũng mệt rồi, dứt khoát nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, nhưng bên tai cứ có một giọng nói lịch rích vang lên: “Lúc đó em thật sự không biết Lệ Đề ở tầng dưới. Nếu không, cho dù có phải liều mạng đánh nhau với Ân Thiếu Trình một trận em cũng sẽ xông ra ngoài.”

“Giản Trì Hoài, anh đừng trách em...” Chỉ Đồng bốp giọng: “Lúc em nhận được điện thoại của Giang Ý Duy, em đã lập tức tới đó mà.”

Cô nhìn sắc mặt anh, dường như anh hoàn toàn không nghe.

Ánh mắt Chỉ Đồng âm trầm. Cô khẽ thở hắt ra, hai tay thuận theo cánh tay Giản Trì Hoài bóp xuống, miệng khẽ hát: “Con ốc sên đeo lớp vỏ nặng nề, từng bước từng bước bò lên... bò lên...”

Hơi nước mờ mờ lan khắp gương mặt Giản Trì Hoài, trước ngực, hình thành một những đường nét rất có tính thương thức. Bàn tay nhỏ của Chỉ Đồng tới chân anh, cái miệng vẫn tiếp tục hát: “Bây giờ lên làm gì chứ... đợi tôi leo lên nó cũng trưởng thành rồi!”

Giản Trì Hoài bất ngờ mở mắt ra. Anh nhìn về phía Chỉ Đồng, sa sầm mặt lại: “Bây giờ tôi không có tâm trạng!”

Chỉ Đồng dừng động tác trong tay lại, lúc này mới chú ý tới tay mình chẳng biết đã chạm tới lãnh địa cuối cùng của anh từ lúc nào. Cô ngồi xổm ở đó, hai chân tê rần. Lấy lòng tới mức này rồi mà vẫn vô dụng, còn bị người ta cho là giờ trò lưu manh. Chỉ Đồng âm ức không tả nổi, đứng bật dậy, cứng miệng nói: “Em cũng không có tâm trạng, không có hứng thú!”

Cô quay người định đi, nhưng cánh tay bất thành linh bị anh nắm chặt, Chỉ Đồng suýt nữa ngã ngửa, người đàn ông rất mạnh tay. Cô lại nhớ tới cảnh tượng ở trong bệnh viện, Chỉ Đồng hai tay ôm mặt, yên tĩnh chờ đợi ngọn núi lửa Giản Trì Hoài phun trào.

Vậy mà, người đàn ông phía sau chỉ có một câu nói như vậy, dường như còn mang theo chút ý cười, hơi lạnh, quét qua trái tim nóng rẫy của Chử Đồng: “Ngày mai.”

Miệng cô lẩm bẩm nhắc lại: “Ngày mai gì chứ?”

“Ngày mai, tôi và em... sẽ làm chuyện em muốn làm.”

Một dòng máu nóng bất ngờ trào ngược lên. Chử Đồng vội vàng sờ lên mũi, có phải cô vừa phun ra máu không?

~

~*Lâm nhâm: Chúng ta bắt đầu lên VIP. Lịch đăng trở về 2 - 4 - 6. Mai tớ nghỉ up một ngày, tó up 2 chương:)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Thôi miên

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào. Chử Đồng nằm trên giường, không ngừng vỗ vào mặt mình. Cô biết, Giản Trì Hoài hiểu lắm rồi. Lúc đó cô thật lòng chỉ định lấy lòng, đâu có yêu cầu 'tình cảm'!

Nhưng mà, nhưng mà... cô có cần chạy vào giải thích rõ ràng không?

Chử Đồng một lần nữa đưa hai tay lên ôm chặt khuôn mặt. Mẹ ơi, sao mặt lại nóng đến mức này? Ngày mai, lên giường, mấy lời này như những cây kim nhỏ khê chọc vào trái tim cô, khiến nó ngứa ngáy, rõ ràng là biểu hiện của sự hờn hờ. Cô không ngốc đến mức chạy đi nói không cần đâu. Chử Đồng lại xoa xoa mặt mình, véo một cái. Aiyò, sao da mặt mảy dầy vậy?

Lúc Giản Trì Hoài đi ra thấy Chử Đồng đang lăn đi lăn lại trên giường. Anh bước tới, đeo đồng hồ vào tay: “Em làm cái gì vậy?”

Chử Đồng á một tiếng, vội vàng ngồi dậy: “À, em... em đau bụng.”

“Bảo bác sỹ đến khám nhé?”

“Không cần, không cần, ngày mai là khỏi thôi.”

Giản Trì Hoài nở một nụ cười sâu xa: “Hôm nay tôi về bên đó, sợ buổi tối Lê Đề lại gây chuyện.”

“Được.” Chử Đồng ngoan ngoãn đáp lại.

Thay xong quần áo đi ra, Giản Trì Hoài thấy Chử Đồng đứng ngoài cửa, nét mặt có vẻ như có lời muốn nói. Anh đưa tay vỗ vỗ vào má cô, khẽ nở một nụ cười âm áp: “Có phải nhện đến quận bụng rồi không?”

Cô lập tức đỏ mặt: “Anh nói cái gì vậy!”

Độ cong nơi khoe môi Giản Trì Hoài càng tôn lên vẻ quyến rũ. Chử Đồng thấy anh sắp đi, vội vàng chặn trước mặt: “Anh đối xử với Giang Ý Duyệt như vậy thực sự rất đáng sợ. Em tưởng anh cũng sẽ làm vậy với em.”

Giản Trì Hoài xắn tay áo lên, nhìn cô bằng đôi mắt hẹp dài: “Thế nên... em sợ hãi đến mức đó?”

“Ừm.”

“Em yên tâm, tôi có giận cỡ nào cũng sẽ không làm chuyện đó với em.”

Chử Đồng tươi cười ghé sát: “Thật sao?”

Giản Trì Hoài đẩy mặt cô ra: “Nhưng như vậy không có nghĩa là sau này em có thể làm gì tùy thích.”

“Em bảo đảm sẽ không.”

“Câu bảo đảm của em không đáng giá.”

“...”

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm, Chữ Đồng đã gọi điện cho Giản Trì Hoài trước. Tối qua Giản Lệ Đề không quấy phá, tâm tình cũng ổn định, như vậy là Chữ Đồng yên tâm rồi.

Ăn xong bữa trưa, Giản Trì Hoài bảo cô tới nhà một chuyến, nói anh có việc phải ra ngoài đột xuất, đổi cô tới trông Lệ Đề. Đương nhiên là Chữ Đồng đồng ý, xin nghỉ rồi vội qua đi.

Tới nhà họ Giản, trong nhà chỉ có người làm và Giản Lệ Đề. Chữ Đồng còn chưa lên gác liền nhìn thấy Giang Ý Duy đưa một người nữa tới. Người giúp việc chặn cô ấy ở ngoài: “Xin lỗi, cô Giang. Cậu Giản có dặn không cho phép cô vào cửa nửa bước.”

“Tôi không yên tâm về Lệ Đề.”

“Xin lỗi cô.” Thái độ của người giúp việc cũng rất cứng rắn.

“Chị Lý, là tôi bảo chị Ý Duy tới đây, chị để chị ấy vào đi.” Chẳng biết Giản Lệ Đề đã đứng trên cầu thang từ lúc nào, nhìn từ trên xuống dưới.

“Thưa cô, nhưng cậu Giản...”

Giản Lệ Đề vẫy tay với Giang Ý Duy: “Phía anh tôi, tôi sẽ tự nói chuyện.”

Nếu đã vậy, người giúp việc cũng không tiện ngăn cản nữa. Giang Ý Duy rào bước vào trong. Tới trước cầu thang, thấy hai mắt Giản Lệ Đề đỏ quạch, bèn đưa tay ôm lấy nó: “Chị Ý Duy!”

“Chị xin lỗi, xin lỗi em.”

“Không liên quan tới chị, với lại chị vẫn muốn cứu em.”

Giang Ý Duy khẽ đẩy ra nó, ý rằng phía sau còn có người tới. Cô ấy ghé sát vào tai Giản Lệ Đề, thấp giọng nói: “Lệ Đề, đây là nhà thôi miên đoàn làm phim của bọn chị mời tới. Chị ấy có thể khiến tâm trạng người ta được thả lỏng. Em đừng sợ, chuyện tối qua đã qua rồi.”

Giản Lệ Đề bán tín bán nghi: “Chị ta có thể làm được gì?”

“Chúng ta lên gác rồi nói.” Giang Ý Duy nhìn Chữ Đồng, rõ ràng là chê cô ở đây chướng mắt.

Chữ Đồng cũng chẳng thể đi theo, đành vớ lấy một cuốn sách, tự ngồi lên sofa.

Lúc Giản Trì Hoài tới cũng đã sắp chập tối. Anh lên gác, vào phòng Giản Lệ Đề ngó qua trước, thấy nó yên lặng ngồi trên giường thì cũng yên tâm: “Chị dâu em đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Vâng.”

Giản Trì Hoài dứt một tay vào túi quần: “Thế sao xe của cô ấy vẫn còn ở đây?”

“Chị ta được một người đàn ông đưa đi.”

Giản Trì Hoài bước lên, xoa đầu Giản Lệ Đề: “Mấy ngày nữa ra ngoài chơi đi, bảo mẹ đi cùng em.”

Giản Lệ Đề khẽ gật đầu. Anh quay người đi ra, suy nghĩ giây lát bèn rút di động gọi cho Chữ Đồng, bỗng nghe thấy phòng ngủ bên cạnh có tiếng chuông quen thuộc vọng ra. Giản Trì Hoài đi tới cửa, đẩy cửa bước vào. Căn phòng tĩnh mịch không một tiếng động. Giản Trì Hoài giẫm chân lên nền nhà bằng gỗ, bước vào trong, vừa nhìn đã thấy Chữ Đồng ngủ trên giường.

Anh đi tới trước giường: “Sao vẫn còn ngủ, mấy giờ rồi?”

Chữ Đồng ngủ rất say. Giản Trì Hoài cúi xuống, giờ tay véo véo má cô: “Đậy đi!” Cô vẫn nằm im bất động. Giản Trì Hoài gọi mấy tiếng, cảm thấy không bình thường.

Anh rào bước qua phòng Giản Lệ Đề: “Chữ Đồng sao vậy?”

Giản Lệ Đề mím môi: “Sao vậy gì ạ?”

Giản Trì Hoài cầm di động định gọi cho bác sỹ gia đình. Giản Lệ Đề thấy thế đành thành thật khai báo: “Chị ta bị thôi miên rồi.”

“Em nói gì?”

“Em chỉ muốn thử xem ý chí của chị ta mạnh mẽ thế nào thôi, ai ngờ chút đã ngủ gục.”

Sắc mặt Giản Trì Hoài tái mét, giờ tay chỉ vào mặt nó: “Bắt đầu ngủ từ lúc nào?”

“Khoảng hai, ba giờ chiều.”

“Làm sao mới đánh thức cô ấy dậy được?”

“Em không biết, chị Ý Duy nói phải có giọng nói của người thôi miên mới có thể khiến chị ta tỉnh được, nhưng em bảo họ về rồi.”

Giản Trì Hoài tiến lên mấy bước: “Em có ý kiến gì với Chữ Đồng, nói hết một lần cho anh nghe luôn đi.”

“Anh...” Giản Lệ Đề há hốc miệng, khóe mắt lập tức đỏ lên: “Em khó chịu nên mới bao chị Ý Duy qua đây chơi với em. Em không muốn Chữ Đồng nghe trộm, để chị ta ngủ như vậy chẳng phải rất ổn sao?”

Lúc Giản Trì Hoài đi ra ngoài, Giản Lệ Đề cũng bám theo sau. Nó nhìn thấy Giản Trì Hoài bế Chữ Đồng từ phòng ngủ bên cạnh ra ngoài: “Anh, anh định làm gì?”

“Đưa cô ấy về nhà.”

Giản Lệ Đề rút cuộc cũng không định làm gì Chữ Đồng, nhìn thấy cảnh ấy cũng hơi sốt ruột: “Hay là để em gọi họ tới...”

“Không cần!”

“Anh, anh đừng ép gọi chị ấy dậy, chị ấy sẽ bị tổn thương đấy.”

Giản Trì Hoài đánh mắt về phía nó, anh chẳng tin vào mấy lời này: “Anh khắc có cách gọi cô ấy dậy.”

Giản Lệ Đề đuổi theo xuống cầu thang. Ánh mắt nó lo lắng: “Anh, em sai rồi, lỡ như anh dùng sai cách, hại chị ấy thành thần kinh thì phải làm sao?”

Giản Trì Hoài không đáp lại, bế Chữ Đồng rào bước rồi đi. Anh đặt cô vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn cẩn thận, rồi một lần nữa đưa tay vỗ vỗ má cô: “Tỉnh dậy đi, em quên mất hôm nay chúng ta còn có việc phải làm rồi sao?”

~

~*Lâm nhâm: Chương sau hơi dài một chút, tôi muộn muộn tờ sẽ up:)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Cách đánh thức đặc biệt

Chữ Đồng vẫn ngủ mê mết, có vẻ như không ai có thể gọi được.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, người giúp việc thấy Chữ Đồng được bế vào phòng: “Cậu Giản, thiếu phu nhân sao thế ạ?”

“Không có gì, đi dạo mệt quá, ngủ thiếp đi thôi.”

Người Chữ Đồng không quá nhiều thịt, lúc bế cô Giản Trì Hoài chẳng cảm thấy khó nhọc chút nào. Anh đi vào phòng, cẩn thận đặt cô xuống chiếc giường lớn. Giản Trì Hoài chống hai tay xuống hai bên người cô, cả thân trên trở thành một vòng tròn bao bọc vô hình, che kín phía trên Chữ Đồng. Anh đưa tay gạt mấy lọn tóc vụn lòa xòa trước trán cô: “Tôi không tin không gọi được em dậy.”

Anh rút di động từ trong túi ra, nhanh chóng bật một đoạn nhạc giao hưởng. Giản Trì Hoài để di động kề sát tai Chữ Đồng, đây vốn dĩ là một cách thức đặc biệt dành riêng cho những người mắc chứng tự kỷ. Ngón tay Giản Trì Hoài gõ nhẹ lên vỏ điện thoại. Thôi miên gì chứ, toàn là mấy trò lừa đảo. Còn cái gọi là thôi miên khiến người ta không tỉnh dậy lại càng không có căn cứ khoa học.

Hàng mi rậm dày của Chữ Đồng giật giật, lồng ngực rõ ràng hơi ưỡn lên một chút, xem ra là sắp tỉnh rồi.

Bờ môi Giản Trì Hoài nhích tới bên tai cô, nhân lúc cô còn chưa mở mắt nói rành mạch từng chữ một: “Thôi miên thật sự gọi không dậy được sao? Tôi không tin, còn chuyện nào khiến tôi phải bó tay sao?”

Não bộ Chữ Đồng đã nhận được thông tin này rồi. Tay giáo sư Giản này trước giờ rất tự phụ, tự khoe khoang không việc gì có thể làm khó anh, cô quyết phải vật trụ bộ râu hùm của anh. Chữ Đồng giả vờ ngủ, nhất định không mở mắt.

Đương nhiên Giản Trì Hoài biết là cô vờ vịt, một nụ cười đã tràn ra từ đôi mắt anh. Anh đặt di động lên tủ đầu giường, miệng tự lẩm bẩm: “Lẽ nào thật sự chỉ còn cách gọi bác sỹ tới đây mới được? Thế chẳng phải tiếng tăm một đời của mình sẽ tan thành mây khói sao?”

Chữ Đồng suốt nửa không nhìn được cười, khoe môi run run nhưng vẫn tưởng mình đóng kịch giỏi lắm.

Lòng bàn tay Giản Trì Hoài lần mò về phía trán cô: “Sao lại đỏ mồ hôi vậy, có phải nóng không?”

Chữ Đồng nín thở, coi như mình vẫn còn ngủ. Giản Trì Hoài giờ tay kéo cô dậy, ôm ngồi trên đùi: “Cả người ra đầy mồ hôi thế này, nếu không đi tắm sẽ sinh bệnh mất.”

Đôi tay cô bất ngờ dựng đứng lên. Gì cơ? Câu này là ý gì?

Ngón tay Giản Trì Hoài bắt đầu cởi cúc áo của cô một cách linh hoạt. Cả người Chữ Đồng cứng đờ. Cô nghĩ, lúc này cô nên lập tức mở mắt ra, cứ nói mình đã tỉnh rồi là được. Nhưng đã tới bước này, Giản Trì Hoài đâu có thuận theo cô: “Nếu em có tỉnh dậy, mở mắt ra lúc này, nhân tiện giúp tôi viết một bài báo quảng bá tuyên truyền, cứ nói giáo sư Giản kiến thức uyên bác, có thể phá giải những câu đố mà người thường không thể.”

Chữ Đồng nghe tới đây liền quyết định lãng phí thời gian với anh tới cùng, cứ coi như là chiến đấu vì thể diện đi, bảo vệ địa vị của mình trong gia đình sau này. Huống hồ, huống hồ... nếu giáo sư Giản thực sự muốn làm gì đối với cô thì cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Giản Trì Hoài bế cô vào phòng tắm, không bị ngăn cản, cởi quần áo cực kỳ thuận lợi, hai ba động tác là đã lột sạch sẽ. Anh vội vội hoa sen xuống, dội nước cho cô, gò má Chữ Đồng không khác gì tôm luộc. Lòng bàn tay lướt qua mắt cá chân cô, cảm giác thanh mảnh, cũng chỉ bằng một nửa lòng bàn tay anh mà thôi. Da thịt vẫn như mọi khi anh tiếp xúc, mềm mại, trơn nhẵn, tựa như có thể ép ra nước.

Lòng bàn tay anh nắm chặt đôi chân nhỏ của cô, khi lướt tới đầu gối thì dừng lại, sau đó xoa bóp xung quanh, ngón tay cái ấn mạnh vào kheo chân cô, từng cái từng cái một, lực vừa đủ khiến cô khó mà chịu nổi nhưng chưa đến mức hét lên thất thanh.

Chữ Đồng đã leo lên lưng hổ khó mà xuống được. Nếu đột ngột tỉnh lại, Giản Trì Hoài chắc chắn sẽ chê cười cô, nói cô giả vờ ngủ, chưa biết chừng còn cười cô tỉnh háo sắc không thay đổi, còn đợi anh cởi quần áo cho cô.

Cô nhin!

Tay của Giản Trì Hoài lại quay về nắm bấp chân cô, rồi bỗng nhiên giờ cao lên. Chữ Đồng ngửa ra sau, chìm xuống bồn tắm, làm cô sợ tới nỗi tim đập thình thịch, thình thịch. Hơi nước xung quanh vì sự ẩm ướt giờ phút này mà nóng rẫy, dính sát vào gương mặt, mỗi một lỗ chân lông đều đang kêu gào muốn được phóng thích. Cơ thể trống rỗng hết sức, dường như bị ném ra giữa biển khơi mênh mông, một cơn gió nhẹ cũng có thể đánh ngất cô.

Cô không nhìn được biểu cảm của anh, cũng không thể suy đoán, rốt cuộc Giản Trì Hoài đang tỉnh thần rồi loạn hay vẫn nghiêm túc như bình thường?

Chữ Đồng không chế bản thân, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự run rẩy của mình. Giản Trì Hoài tắm qua cho cô, cũng không lau khô nước mà bọc khăn tắm rồi bế cô lên. Sau khi đặt cô xuống chiếc giường lớn, anh quay người đi tắm. Tới tận khi trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy ồ ồ, Chữ Đồng mới dám mở mắt ra.

Cô nhìn lại chính mình, chiếc khăn màu trắng sữa bọc kín cô lại như một chiếc bánh tẻ, khá giống một phi tần đời thị tẩm*. Chẳng bao lâu sau, tiếng nước bên trong đã im bật. Khi Giản Trì Hoài đi ra thấy Chữ Đồng vẫn nằm im không nhúc nhích như lúc này.

*Ý chỉ việc nhà vua chọn một phi tần hay cung nữ nào để ngủ cùng.

Anh đi tới, lật tắm vãi che đầy cuối cùng trên người cô. Hơi thở của Chữ Đồng trở nên dồn dập, ánh mắt người đàn ông càng lúc càng tùy tiện. Anh cúi xuống, những giọt nước trên tóc còn chưa được lau khô, từng giọt, từng giọt rơi xuống ngực Chữ Đồng, mang lại sự kích thích kinh người. Ngón tay Giản Trì Hoài lần tìm về phía xương quai xanh của cô. Anh không phải Liễu Hạ Huệ, sở dĩ trước đây anh nhẫn nhịn không chạm vào Chữ Đồng là vì trong lòng anh luôn có một suy nghĩ chưa tuyệt đối. Sự kết hợp của họ không liên quan tới tình yêu, Giản Trì Hoài nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày hai người chia tay, ai đi đường nấy.

Mà nói cho tới cùng, Chữ Đồng cũng không nợ anh thứ gì, nếu trong lòng đã có chủ ý này thì Giản Trì Hoài sẽ không muốn cô. Hai chữ 'kích tình' quả thực không thể làm cái cớ để khiến ai lỡ dở. Nhưng hôm nay anh đã muốn cô thì sẽ không buông tay.

Một tiếng thở sát bên tai cô. Anh hôn một cách vụn vặt, nếu không có tiếng thở nặng nề ấy vọng vào tai, Chữ Đồng thậm chí còn nghĩ rằng Giản Trì Hoài rất hững hờ, rằng trong mắt anh cô chẳng có chút hấp dẫn nào hết.

Cơ thể dần dần bùng nổ trong lòng bàn tay anh, hơi thở quện cùng hơi thở, Chữ Đồng càng lúc càng không kiểm soát được bản thân mình. Đã có mấy lần, anh vẩy vò cô đến đau đớn nhưng cô vẫn không thể hét ra. Cảm giác nóng bỏng, sung sướng, kích thích ấy bị đè nén trong một nơi nào đó của cơ thể, chỉ chờ phút giây xé tung, bùng nổ!

Ngón tay Giản Trì Hoài hết lần này tới lần khác đùa nghịch mái tóc dài của cô, thanh âm vừa dịu dàng vừa ngang ngược, mang theo một chút khàn khàn. Anh cắn tai cô, dùng sức thật mạnh. Khi rời ra, anh còn nói một câu bên tai cô: “Anh muốn em!”

Chỉ thì thầm ba chữ đã khiến trái tim Chữ Đồng run lên. Khoảnh khắc đẹp nhất chỉ đến thế mà thôi, những tâm tình không thể kim nén càng lúc càng cuộn trào mãnh liệt.

Nhưng mà...

Nỗi đau khi cơ thể bị xê làm đôi khiến cô sững sốt. Chữ Đồng cảm thấy cô không thể giả vờ tiếp được nữa, Giản Trì Hoài nhất định sẽ biết diễn xuất của cô cực tệ. Gương mặt cô vì nhẫn nhẹn mà hơi nhú lại, răng cắn chặt vào môi. Giản Trì Hoài cúi người hôn lên cánh môi cô, để cô không tiếp tục ngược đãi bản thân mình nữa.

Lúc này không phải Chữ Đồng không muốn mở mắt mà vốn dĩ không mở được nữa. Khấp người cô khó chịu, bứt rứt. Thì ra có những chuyện hoàn toàn không đẹp như trong tưởng tượng.

Ngược lại, từ hơi thở của Giản Trì Hoài cô có thể phán đoán ra dường như anh càng lúc càng sung sướng, càng lúc càng dao động mạnh mẽ hơn. Rất lâu sau, Chữ Đồng cảm thấy hình như cảm quan của mình có chút biến đổi, ngón tay cô tê rần, cảm giác trống rỗng trong cơ thể khiến cô muốn có được nhiều hơn.

Nhưng tới bước này, Giản Trì Hoài lại giống như cố tình, quyết không để cô được như ý nguyện. Anh mỉm cười, khoe mắt chân mày vì vui vẻ mà nhuốm một vẻ gọi cảm. Anh nắm bắt tiết tấu rất tốt, nhìn thấy Chữ Đồng càng ngày càng khó mà chịu nổi, càng lúc càng mất hết kiểm soát...

Cuối cùng cô cũng không gắng gượng nổi nữa, chớp chớp mắt mấy cái, sau đó cố gắng mở mắt ra. Động tác đầu tiên sau đó của cô ngược lại nằm ngoài dự đoán của Giản Trì Hoài. Anh thấy cô đưa cánh tay ra quấn chặt lấy cổ anh, ý ngênh đón nồng nhiệt. Giản Trì Hoài hôn nhẹ lên má cô: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Gò má Chữ Đồng bỗng chốc đỏ ửng. Động tác sau đó của anh quả nhiên đã khác trước. Cô há hốc miệng, cắn từng miếng lên bả vai anh.

Một lúc sau, Giản Trì Hoài xoa xoa vai nằm xuống bên cạnh, Chữ Đồng cảm thấy mình đã cạn kiệt sức lực. Sau khi trầm luân qua đi, phải đối mặt với nhau thế nào, cô chưa từng có kinh nghiệm. Cô len lén kéo chiếc chăn bên cạnh lên, bọc khắp người, che kín mặt, chỉ hở đúng đôi mắt.

Giản Trì Hoài cảm thấy bộ dạng này của cô rất buồn cười, anh nghiêng người nhìn cô chăm chú: “Sau khi bị thôi miên có cảm giác gì?”

“Thì... thì ngủ thôi.”

“Thế em tỉnh lại kiểu gì vậy? Bị đánh thức bởi phương pháp trị liệu đặc biệt của anh à?”

Chữ Đồng nhìn thẳng vào mắt anh: “Em đau quá mới tỉnh.”

Giản Trì Hoài phì cười: “Bây giờ thì sao, còn đau không?”

“Đừng hỏi em mấy vấn đề này, da mặt em mọng.” Chữ Đồng nằm thụt xuống, Giản Trì Hoài tiện tay kéo eo cô tới bên mình: “Bây giờ em được như ý nguyện rồi, nói thử cảm giác sau khi làm xong đi.”

“Cái gì... Cái gì mà cảm giác sau khi làm xong?” Chữ Đồng còn tưởng tại mình có vấn đề, người đàn ông này thật là...

Gương mặt tuấn tú của Giản Trì Hoài áp sát tới trước mặt cô: “Không có cảm giác?”

Cô kéo chăn che kín đầu, thanh âm mơ hồ: “Tốt tốt tốt, được rồi chứ?”

Giản Trì Hoài mãn nguyện ngồi dậy: “Anh đi tắm trước.”

Anh cứ thế đi vào phòng tắm, mảnh rèm của ô cửa sổ sát sàn còn chưa hạ xuống. Chữ Đồng cũng không chú ý tới phía đó. Cô đẩy chăn ra, nhìn trần trần lên trần nhà một lúc lâu, véo véo vào má mình có vẻ khó tin. Cô thật sự đã ăn giáo sư Giản rồi ư? Cảm giác mãnh liệt lưu lại trong cơ thể vẫn còn tới tận bây giờ, rõ ràng không phải mơ. Giản Trì Hoài nhìn thấy Chữ Đồng đột ngột đứng bật dậy, vui sướng nhảy tung tung mấy cái, sau đó lắc lắc eo, quay người, bốn mắt nhìn nhau...

Á!!!

Chữ Đồng hai tay ôm mặt, một lần nữa ngã phịch xuống giường. Anh anh anh anh... sao anh đi tắm mà không kéo rèm. Vậy màn ăn mừng ban nãy của cô há chẳng phải đã bị anh nhìn thấy rồi?

Giản Trì Hoài tắm xong đi ra, quấn một chiếc khăn tắm rộng rãi ngồi xuống mép giường. Tầm nhìn của Chữ Đồng vừa hay dừng lại ở hông anh. Cô nghiêng người, thử do thám: “Giản Trì Hoài, có thể để em xem lại hình xăm của anh không?”

“Em định khóp nó với tên của người phụ nữ nào chứ gì?”

“Vậy rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?”

Giản Trì Hoài lau tóc, thần thái sáng khoái: “Không có hàm nghĩa gì.”

“Em không tin, nếu nó đã được xăm ở một nơi riêng tư như vậy, không thể nào lại không có ý nghĩa.”

“Anh thích tinh thần em rất tốt.” Giản Trì Hoài chống một tay bên cạnh người cô: “Nghĩ ngợi đủ rồi?”

“Em đâu có mệt.”

Anh khẽ cười thành tiếng: “Vậy tức là anh không được rồi.”

Ngày hôm sau.

Lúc Chử Đồng tỉnh lại, đầu óc choáng váng. Cô ngồi dậy, mệt mỏi tới mức buồn nôn. Chắc không có ai thể thâm hơn cô, cả đêm cô chẳng thể chợp mắt. Cô đã nói mà, giáo sư Giản là một người hùng hổ, hoàn toàn coi cô như trâu bò.

Sau khi Chử Đồng đứng dậy, nhìn thấy hai chân mình như đang đánh nhau, run lập cập không ngừng, không sao khép chặt lại được. Cô ngồi bệt xuống mép giường, đúng lúc Giản Trì Hoài đẩy cửa đi vào. Chử Đồng nắn bóp đôi chân mình, có chút oán trách: “Tối qua em là lần đầu tiên đấy.”

Giản Trì Hoài bước tới: “Anh biết!”

“Rốt cuộc anh đã làm mấy lần?”

“Chuyện này... không phải em nên tự nhớ sao?”

“Em không nhớ rõ.”

Giản Trì Hoài cười cô: “Thế tức là không ít.”

Chử Đồng không thể ung dung nói chuyện với anh về chủ đề này: “Hôm nay anh có tiết không?”

“Có, nhưng không đi.”

“Em... Em cũng xin nghỉ ở nhà.”

Giản Trì Hoài giờ tay khẽ vỗ lên đầu cô: “Xuống ăn cơm đi, anh về nhà một chuyến, tối đợi anh.”

“Hả? Lại nữa?”

“Phải, chưa ăn no.” Nói xong, Giản Trì Hoài đứng dậy.

Chử Đồng vỗ vỗ mặt mình, cực kỳ hận cái miệng này của cô, phản ứng quá nhanh. Những lúc thế này, cô phải e dè một chút chứ!

Giản Trì Hoài về nhà họ Giản. Bố mẹ đều ra ngoài cả, người làm thấy anh tới bèn vội vàng bước lên: “Cậu Giản!”

“Cô chủ đâu?”

“Cô ở trên gác, vẫn chưa xuống ạ.”

Giản Trì Hoài vô thức nhíu mày: “Buổi trưa đã ăn cơm chưa?”

Người làm lắc đầu, nét mặt khó xử: “Tôi có lên gọi mấy lần nhưng cô chủ ở lý trong phòng, vốn không để tâm.”

Giản Trì Hoài đáp một tiếng biết rồi sau đó đi lên tầng hai. Tới trước cửa phòng Giản Lệ Đề, cửa lại còn bị khóa trái. Anh gõ gõ: “Lệ Đề!”

Cửa nhanh chóng được mở ra, Giản Lệ Đề mặc quần áo ngủ đứng bên trong, cái bóng nhỏ xíu. Nó nghiêng người: “Anh!”

“Sao em không xuống ăn cơm?”

“Em nuốt không trôi.”

Giản Trì Hoài đi vào phòng, Giản Lệ Đề lại co người quay về phía cửa sổ, ôm một chiếc gối trong lòng, nhìn xuống dưới nhà. Nhìn thấy nó như vậy, Giản Trì Hoài đương nhiên sẽ đau lòng: “Hong Khánh Sâm dám làm chuyện đó với em, anh sẽ khiến hắn mở to mắt nhìn xem mình chết kiểu gì.”

“Đừng.” Không ngờ Giản Lệ Đề nghe thấy lời này lại nắm chặt cổ tay Giản Trì Hoài: “Anh à, bỏ đi.”

“Bỏ đi?” Giản Trì Hoài nhướn mày, quan sát kỹ lưỡng gương mặt đang khiếp đảm, lo sợ trước mặt: “Lệ Đề, như vậy không giống người nhà họ Giản.”

“Như... Như thế chẳng phải rất tốt sao? Em đâu có bị thương tích gì. Anh à, anh đừng lo cho em. Nếu còn tìm hắn ta tính sổ, em lo hắn ta sẽ cắn bừa. Em chỉ muốn nhanh chóng quên chuyện này đi. Anh, đừng đi tìm hắn.” Giản Lệ Đề đẩy đẩy cánh tay anh: “Anh, chuyện em bị bắt đi mà đồn ra ngoài đâu sao cũng không hay ho, em cũng không muốn bố mẹ lo lắng.”

Giản Trì Hoài nhìn thấy sự khẩn thiết trong ánh mắt nó, anh giơ tay kéo nó tới trước mặt mình: “Lệ Đề, còn nhớ lúc em học cấp ba không? Đại ca của bạn học là lưu manh, thấy em xinh xắn, muốn theo đuổi em, người ta còn chưa làm gì mà em đã ầm ĩ bắt anh tới đảm cho hấn một trận. Đó mới gọi là con gái của nhà họ Giản.”

Giản Lệ Đề cúi gầm, tâm tình phức tạp. Hai tay nó nắm chặt lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Anh, thôi, đừng truy cứu nữa!”

Giản Trì Hoài thấy tâm trạng nó có phần kích động, bèn vỗ vỗ lưng nó: “Được rồi, anh nghe em, anh sẽ không đi tìm hấn ta.” Anh ở lại nhà họ Giản với Giản Lệ Đề một buổi chiều. Trên đường về, xe dừng lại đợi đèn đỏ ở ngã tư đường. Đám đông rào bước đi qua vạch trắng. Có một cô gái đẹp cao ráo mặc váy siêu ngắn, dường như đang vội, cô ta chạy rất nhanh, tà váy bay bay theo gió. Giản Trì Hoài trước giờ sức kiềm chế rất tốt, nhưng những hình ảnh tối qua chợt hiện lên, hết như có một con ngựa hoang đang mặc sức phi nhanh trong cơ thể anh. Anh dần dần cảm thấy hô hấp gấp gấp, bèn đưa tay cời bung chiếc cúc áo thứ hai trên cổ.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng đang ôm máy tính ngồi trên sofa lướt web. Cô mặc một bộ quần ngắn màu hồng, cổ áo hơi trễ, gáy còn dán mấy chiếc băng urgo hoạt hình dùng để che giấu 'bằng chứng phạm tội' mà Giản Trì Hoài để lại. Anh yên lặng bước tới, lấy từ trên đĩa hoa quả một quả cam, từ tốn vân vê trong lòng bàn tay: “Xem gì vậy?”

“Có xem gì đâu, đọc linh tinh.”

“Lên gác đi.”

Giản Trì Hoài cất bước trước, Chử Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, vô thức đỏ mặt: “Làm.. Làm gì?”

“Thế em ở dưới này làm gì?”

Chử Đồng nuốt nước bọt: “Đợi ăn tối.”

“Giờ chưa tới lúc.” Ngón tay Giản Trì Hoài dừng lại trên cổ áo, lại linh hoạt cời thêm mấy chiếc cúc. Cứ như vậy, xương quai xanh hai bên đã nhìn được rất rõ, khắc sâu trên làn da màu đồng, gợi cảm chết người. Chử Đồng nhìn chòng chọc, mặt đỏ gay: “Trời còn chưa tối mà.”

Nửa người trên của Giản Trì Hoài hơi cúi xuống, ghé sát trước mặt cô: “Chẳng phải muốn xem hình xăm của anh sao, lên gác, anh cho em xem.” Nói xong câu này, anh quay người tự đi lên trước.

Chử Đồng đảo mắt nhìn quanh ngó quắt, xác nhận không có ai chú ý tới bên này, cô mới vút máy tính lại đi theo.

Cô đẩy cửa phòng bước vào, bất thành linh bị ai đó ôm chặt lấy eo, đóng cửa lại rồi ép cô lên cánh cửa, Giản Trì Hoài nắm chặt tay cô: “Em muốn xem vậy sao?”

Tay cô bị anh bẻ quặt ra sau, cả người lại bị anh chèn ép không cựa quậy được, lòng bàn tay Chử Đồng chạm phải khóa thắt lưng của người đàn ông. Cô vội nắm chặt tay lại, rõ ràng là chạm phải một thứ lạnh lẽo, sao cô lại cảm thấy bỏng tay chứ? “Hình xăm của giáo sư Giản là một bí ẩn, đương nhiên em muốn xem.”

“Tối qua em không hề lén lút liếc nhìn nó?”

Chử Đồng cảm thấy còn tiếp tục đấu khẩu với anh, sớm muộn cũng phụt máu mũi: “Tối qua không bật đèn!”

“Vậy được, bây giờ anh sẽ để em được toại nguyện.” Giản Trì Hoài buông tay, chỉ có điều vẫn ép chặt sống lưng Chử Đồng. Cô quay lưng về phía anh, không nhìn thấy động tác của anh, chỉ mơ hồ nghe thấy những tiếng lạch cạch truyền tới. Ngay sau đó vang lên tiếng khóa thắt lưng va phải nền đất tới keng một cái. Giản Trì Hoài một lần nữa nắm lấy tay Chử Đồng, hướng về sau..

Cô xấu hổ siết chặt tay, dùng sức muốn rút tay về nhưng Giản Trì Hoài nhất quyết không cho. Anh xoay ngược vai Chử Đồng lại, để cô đối diện mình: “Nào, anh cho em xem.”

“Giản Trì Hoài, anh... anh đủ rồi đấy!”

Anh đè lên người, giơ ột chân của cô lên..

Ngày hôm sau.

Chử Đồng hai mắt thâm quầng ngồi trước máy tính, đồng nghiệp đối diện gọi cô ăn cơm, thấy cô cứ ngo ngoe ngán ngán: “Này, tương tự ai đấy?”

Cô chột dạ, lập tức cãi lại: “Ai tương tự chứ?”

“Cả sáng cứ ngồi trước máy tính như suy tư chuyện gì, nghĩ đến đàn ông à?” Người đồng nghiệp cầm ví tiền đi tới bên cạnh cô: “Nào, đi ăn cơm!”

Chử Đồng cùng đồng nghiệp tới nhà ăn của công ty. Hôm nào không đi săn tin, họ đều ăn cơm ở đây. Hai người xếp hàng trước cửa. Khi sắp tới lượt Chử Đồng, cô bèn ngó đầu xem thức ăn: “Hôm nay khá quá nhỉ, còn có bít tết kia.”

Người đồng nghiệp lấy thức ăn, chuẩn bị quẹt thớt. Nhân viên phục vụ trẻ trung mỉm cười nói: “Hôm nay miễn phí tất cả.”

“Woa, còn có chuyện tốt thế này sao?”

Chữ Đồng cũng sấn tới: “Hôm nay có chuyện vui sao?”

“Nghe nói là sắp dọn dồ, hôm nay toàn bộ nhân viên được ăn thịt miễn phí.”

Chữ Đồng cuống quýt chỉ vào mấy món: “Tôi lấy bít tết, ngao, vịt quay... cả pizza nữa.”

“Cậu đủ rồi đấy!” Người đồng nghiệp vỗ vỗ vai cô. Chữ Đồng lấy thức ăn, không thể thỏa mãn hơn. Cô nào có thể ngờ, toàn thể nhân viên Dịch Suru đều nhờ vào phúc của cô. Cô cho sếp ăn thịt, sếp lớn cũng cho các nhân viên dưới quyền thêm ít thịt.

Buổi chiều, Chữ Đồng mang máy ảnh xuất phát. Có một nguồn tin họ đã theo dõi lâu lắm rồi, tới tận hôm nay mới có thể có đột phá.

Một bộ phim điện ảnh của ngôi sao nam nào đó vừa lên sóng. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, tiền vé thu được đã hơn hai trăm triệu, đây gọi là tiền đồ thênh thang, may mắn dòn dập.

Chữ Đồng và các đồng nghiệp mở cửa bước vào một căn phòng. Cô vội vàng đặt balo xuống, rào bước tới bên cửa sổ, nhìn về phía đối diện qua chiếc máy ảnh giá đứng. Trong phòng rất lâu không có động tĩnh gì, có mùi hồng việc. Người đồng nghiệp tới bên cạnh cô: “Sao rồi?”

“Vừa về, mới thay xong quần áo.”

“Dáng chuẩn không?”

“Cậu thôi đi, tớ làm việc nghiêm túc, biết chưa?”

Người đồng nghiệp mở nắp một chai nước khoáng, tu một ngụm lớn: “Làm cái nghề của bọn mình, cái việc sướng nhất là được nhìn lên ngôi sao nam thay đồ. Tớ có hứng thú với việc này nhất.”

Tâm tư Chữ Đồng bất giác chạy xa. Cô chẳng cảm thấy thèm thuồng, ngày nào bên cạnh cũng nằm chềnh ềnh một người bằng xương bằng thịt, còn có thể dùng tay sờ mó được, thế nên cô miễn dịch với toàn bộ các ngôi sao nam ở đây.

“Kéo rèm cửa rồi!” Người đồng nghiệp phấn khích chỉ về phía đối diện.

Rõ ràng động tác của ngôi sao nam đó trở nên gấp gáp, khi kéo rèm cửa hoàn toàn không kiểm tra, đến nỗi để lộ cả một khoảng bằng bàn tay. Lúc này Chữ Đồng mới cảm thấy hưng phấn: “Tiền thuê phòng mấy tháng nay không uống phí rồi, tớ linh cảm tới nay có thể chụp được những thứ hay ho.”

Người đồng nghiệp bên cạnh xấn cao tay áo: “Lần trước lúc hấn ta mở party, tớ đã cảm thấy có vấn đề. Chỉ tiếc là lần trước các biện pháp bảo vệ quá tốt, chẳng chụp được bất kỳ tấm ảnh nào hữu dụng.”

Chữ Đồng tập trung nhìn về phía trước, bóng hình trong máy ảnh cô không ngừng đi đi lại lại. Sau khoảng nửa tiếng đồng hồ, ngôi sao nam đó ngồi cố định xuống sofa, hơn nữa góc độ vừa đẹp, đối diện với hướng cửa sổ. Chữ Đồng kiềm chế sự kích động: “Mau, cậu chuẩn bị chụp hình.”

“Được.”

Ngôi sao nam lật mở mấy ngăn kéo của chiếc bàn, lấy ra một chiếc hộp. Chữ Đồng phóng to ống kính: “Tớ nhìn thấy rồi!”

“Mẹ, đúng là muốn chết mà!” Người đồng nghiệp lắc đầu nói.

Chữ Đồng nhanh chóng chụp hình, miệng vẫn còn nói chuyện: “Trước đây tớ từng phỏng vấn hấn ta. Lúc đó, hấn còn làm đại sứ phòng chống ma túy, còn nói cả đời này sẽ không động tới trò chơi ma túy này, có ai ngờ...”

“Mấy người trong showbiz ấy mà có tiền rồi, có danh rồi, sự hâm mộ của fan hâm mộ quá cuồng nhiệt cũng khiến họ bay bổng bồng. Chính vì quá trống rỗng mới tự hủy hoại tiền đồ thế này đây.”

“Cậu nhìn dáng vẻ hút thuốc của hấn ta xem, vừa nhìn là biết lão luyện, ít nhất đã hút hai, ba năm rồi.”

Người đàn ông tay kẹp điếu thuốc, trên mặt bàn bày những vụn phấn trắng. Cả người hấn ta dựa về phía sau, hoàn toàn chìm trong một cảnh giác quên mình. Chữ Đồng không ngừng chớp hình. Trong ống kính, người đó nhận điện thoại, hấn ta ngồi bật dậy, rào bước tới trước cửa sổ, lập tức kéo toàn bộ rèm cửa lại.

“Ồ, có chuyện gì vậy?” Người đồng nghiệp nhìn ra ngoài.

Chữ Đồng vội vàng tháo cuộn phim ra, nét mặt nghiêm túc: “Đi mau!”

“Sao thế?”

“Chắc chắn bị phát hiện rồi, đảm bảo trong khu vực này có người của hắn, vẫn luôn tìm kiếm nơi ẩn nấp của chúng ta.”

Người đồng nghiệp vừa thu dọn đồ đạc vừa căng thẳng nói: “Không thể nào?”

Chữ Đồng lượn lắt rất gọn gàng. Sau khi nhét hết đồ vào, cô quăng ba lô lên vai: “Quan tâm nhiều vậy, chạy rồi hẵng nói!” Hai người rời khỏi căn phòng, tới trước thang máy. Chữ Đồng nắm cổ tay người đồng nghiệp: “Đi thang bộ, nếu không bị người ta chặn trong thang máy thì chết chắc!”

Khi chạy tới tầng cuối cùng, Chữ Đồng thở hổn hển, vừa định xông ra khỏi tòa nhà thì từ xa đã nhìn thấy có mấy gã đàn ông lực lưỡng ào tới. Chữ Đồng vỗ vỗ ngực: “Mẹ kiếp, chia ra chạy!”

“Chạy thế nào?” Người đồng nghiệp căng thẳng đỏ mồ hôi: “Các ngã đường đều bị chặn đứng rồi!”

“Vậy thì đục lỗ chui ra.” Chữ Đồng nói xong, bèn lao về phía bụi cây trước. Người đồng nghiệp thấy thế cũng chui vào theo, miệng vẫn còn hét: “Liệu có bị phát tiền không?”

Với trí tuệ này, Chữ Đồng nghi ngờ nếu hợp tác lâu dài với cô, liệu có bị đồng hóa không? Cô xuyên qua hàng rào dây thép gai. Từ lúc làm 'chó săn', cô có một trình độ nhận đường nhất định. Cô không ngừng chạy tới trước cửa tiểu khu, mấy người bảo vệ rõ ràng đã nhận được tin, đang chuẩn bị chặn đường họ. Chữ Đồng phanh gấp, người đồng nghiệp phía sau gần như đứt hơi. Cái tên ngốc này, bảo cô ấy chia ra mà chạy lại cứ nhất quyết chạy theo mình. Chữ Đồng giờ cao hai tay, miễn cưỡng tươi cười: “Có gì từ từ nói, từ từ nói.”

“Bắt chúng nó lại!”

Chữ Đồng lập tức kéo chiếc ba lô trên vai người đồng nghiệp xuống: “Thứ các người cần, ở đây!” Nói rồi, cô ném về phía trước, chiếc ba lô trên vai mình cũng bị cô lấy xuống quăng qua. Đảm bảo vệ vì muốn đón lấy còn lão đảo suýt ngã ngửa. Chữ Đồng nắm tay người đồng nghiệp phi như bay, rồi cúi rạp người, xuyên qua thanh chắn ngang.

Người đồng nghiệp mặt quá: “Tài liệu... Tài liệu của tớ mất hết rồi. Chúng ta... Chúng ta vất vả phí công à?”

“Cậu ngốc à, tớ còn ảnh đây, chỉ cần chạy được về, sáng mai sẽ đăng lên trang nhất!” Chữ Đồng làm động tác vượt rào, mồi đó đã bay qua bụi cây. Bước chân người đồng nghiệp theo không kịp, cầm thẳng đầu xuống. Cô quay lại, nhanh chóng kéo cô ấy dậy, tiếp tục chạy.

Người con gái trẻ trung kiệt sức thở hổn hển: “Em gái ơi, cậu là linh dương à? Chạy nhanh vậy!”

Chữ Đồng liếc nhìn phía sau: “Không được! Họ còn đang đuổi theo. Lần này nhất định phải chia ra chạy. Cậu nhìn thấy taxi là phải chặn lại. Đừng có ngốc nữa, tớ rút đây!” Nói rồi, cô lại băng băng chạy về hướng Bắc.

Cô càng chạy càng nhanh, càng chạy càng dồi dào sức lực. Phải hiểu rằng tin tức minh tinh hút ma túy tuyệt đối là quả bom hạng nặng, chấn động hơn mấy tin scandal và mấy tin lá cải nhiều. Chữ Đồng xuyên qua một con phố, tiếp tục chạy thẳng. Vậy mà đúng lúc này, một chiếc Land Rover màu đen bất ngờ phanh gấp chặn đường cô. Chữ Đồng suýt nữa đâm sầm vào. Cô ép mình dừng bước, nhìn thấy cửa xe bên ghế lái phụ hạ xuống, lộ ra một gương mặt béo mập, đen thui: “Cô Chữ, đừng có chạy nữa!”

Chữ Đồng biết người này không tử tế. Cô lùi về sau, quan sát kỹ người đàn ông trong xe: “Hong... Hong Khánh Sâm?”

“Bức ảnh trong tay cô có giá bao nhiêu? Tôi mua.”

Chữ Đồng hoàn toàn không hoang mang, định thần lại: “Theo tôi được biết, Triệu Thanh Dương vốn không phải nghệ sỹ do anh quản lý.”

“Bộ phim mới do tôi đầu tư, nam chính lại là cậu ta.”

Chữ Đồng định nhân cơ hội này chạy trốn, trong ánh mắt Hồng Khánh Sâm hiện lên vẻ sát ruột: “Cô chủ nhà họ Giản, Giản Lệ Đề, tôi nghĩ cô không xa lạ gì cô ấy phải không? Cô ấy có mấy thứ ở chỗ tôi, cô có muốn xem không?”

“Anh có ý gì?”

“Lên xe trước đã.”

Chữ Đồng tiếp tục lùi về sau. Hồng Khánh Sâm cười quái đản: “Cô không cần sợ tôi làm gì cô. Cô thích vạch trần chuyện riêng tư của người khác như vậy thì những bức ảnh của cô Giản, tôi có cần cũng cho cô xem qua không?”

Buổi tối hôm đó Giản Lệ Đề bị đưa đi, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì. Chữ Đồng không do dự nữa, kéo cửa sau ngồi vào trong xe.

Hồng Khánh Sâm kéo cửa xe lên, cầm một tập tài liệu đưa cho Chữ Đồng. Cô mở ra, tay chợt run lên, cho tới khi một góc ảnh lộ ra. Chữ Đồng nín thở, nhìn thấy cảnh tượng kinh người hiện lên trước mắt mình.

Hồng Khánh Sâm cười đắc tiện, miệng bất giác chép chép mấy tiếng: “Dáng người cô Giản quả là đẹp, da dẻ cũng mịn màng.”

“Súc sinh!”

Hồng Khánh Sâm sững sờ, chưa bao giờ hắn bị xử như vậy, sắc mặt chợt tái mét: “Mày nói lại lần nữa xem?”

“Chó má, tạp chủng!”

“Tao...”

Chỉ Đồng nhét ảnh vào, cô nghiêm mặt lại, ánh mắt sa sầm, gương mặt chỉ to hơn lòng bàn tay toát ra một vẻ lạnh lùng u ám. Không gian chật hẹp bỗng bị chèn ép bởi một nguồn sức mạnh vô hình. Hồng Khánh Sâm nắm chặt vô lăng. Chỉ Đồng tròn tròn mắt, chỉ hận ánh mắt này không thể đào một cái hố trên người hắn ta: “Đi thẳng vào đề đi, tôi đồng ý trao đổi, tôi cần phim gốc.”

“Đều ở trong đó, không còn cái nào.”

Chỉ Đồng cười khẩy: “Tôi không tin nổi anh.”

“Những thứ tao cần đều ở chỗ mày, tao cũng không biết mày có giữ lại hay không.”

Chỉ Đồng siết chặt chiếc túi trong tay: “Anh nhắm mắt lại.”

Hồng Khánh Sâm làm theo. Chỉ Đồng cúi người, lấy từ trong ngực ra một cuộn phim: “Tôi mong là anh nói được làm được.”

“Đương nhiên, đã hứa là làm. Về chuyện của Triệu Thanh Dương, sau này mày cũng không được dậm mồm dậm muối. Chỉ cần tao nghe được một chút tin tức liên quan tới việc cậu ta hút ma túy, tôi sẽ tìm mày.”

Chỉ Đồng đẩy cửa xe ra, vừa mới đứng vững, hắn ta đã nổ máy, lao vút đi. Cô nhìn theo đuôi xe dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Triệu Thanh Dương và Hồng Khánh Sâm chỉ có quan hệ đơn giản vậy thôi sao? Cô mới cầm được ảnh, Hồng Khánh Sâm đã đích thân ra mặt rồi, hơn nữa còn nắm đúng thóp của cô, khiến cô không thể không ngoan ngoãn cúi đầu.

Chỉ Đồng men theo đường, đi về phía trước. Trước mặt bọn họ, Giản Lệ Đề không tiết lộ câu nào, nhưng lúc chụp những bức ảnh này, rõ ràng nó còn tinh táo. Cách giải thích duy nhất chính là Hồng Khánh Sâm đã đe nẹt nó, khiến nó còn không dám mở lời với cả những người thân thiết nhất.

Di động trong túi vang lên hết lần này tới lần khác. Chỉ Đồng lau mồ hôi trước trán, cô không biết phải giải quyết đồng ảnh này thế nào. Có lẽ nên tiêu hủy hoàn toàn, hoặc là cắt vụn ra, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để người thứ ba nhìn thấy.

Chỉ Đồng bước lên mấy bước, tiếng còi ô tô phía sau hình như nãy giờ vẫn bám theo cô. Cô càng lúc càng bối rối, người phía sau hơi nhún ga, lái xe tới trước mặt cô: “Chỉ Đồng!”

Nghe thấy thanh âm thân thuộc này, Chỉ Đồng thất kinh, ngẩng đầu lên nhìn. Khuỷu tay Giản Trì Hoài chống ra ngoài cửa xe: “Sao em lại ở đây?”

Sóng lưng cô đổ mồ hôi lạnh: “Em... Em đang đi săn tin.”

“Một mình em thôi sao? Sao đi chân tay không thể kia?”

Chỉ Đồng giấu tập tài liệu ra sau lưng: “Đồng nghiệp đang đợi em đằng trước.”

“Mấy giờ rồi, lên xe, về nhà.” Giản Trì Hoài ra hiệu cho cô.

Chỉ Đồng lắc đầu: “Ở công ty em còn có việc, bây giờ không thể về được.”

Giản Trì Hoài đẩy cửa xe ra, bước xuống. Chỉ Đồng thấy vậy, bước chân đi về một phía chiếc xe: “Anh làm gì vậy?”

“Sau lưng em giấu thứ gì kia?”

Da đầu Chỉ Đồng như sắp nổ tung, cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Có gì đâu, tài liệu tin tức mà, vừa mới lấy được.”

Giản Trì Hoài nhìn tay cô chằm chằm. Cô lo sợ anh tiếp tục nghi ngờ, chỉ còn cách kéo cửa ghế phụ ra, ngồi vào trong. Giản Trì Hoài trở vào xe, vừa thắt xong dây an toàn thì thấy Chỉ Đồng hỏi: “Lệ Đề vẫn ổn chứ?”

Một tay Giản Trì Hoài đặt lên vô lăng: “Không ổn.”

“Sao vậy?” Chỉ Đồng sốt sắng.

Người đàn ông hơi đổ người về phía trước, ánh mắt nhìn xa xăm: “Lúc anh tìm được Lệ Đề, ngoại trừ việc quần áo nó hơi xộc xệch ra thì mọi thứ đều ổn. Nhưng anh cảm thấy như vậy mới không ổn, nếu lúc đó đã đưa nó tới khách sạn thì đám người của Hồng Khánh Sâm tuyệt đối không thể chỉ đối xử với nó như vậy.”

“Chưa biết chừng bọn chúng đột xuất đổi ý, hướng hồ, Lệ Đề cũng nói là không sao.”

Giản Trì Hoài cúi đầu, một lúc sau mới tiếp tục nói: “Có lẽ vậy. Mấy ngày nay nhiều việc quá, anh sẽ sai người điều tra rõ ràng.” Anh thấy Chỉ Đồng

ngồi không bèn nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Cô nắm chặt chiếc túi trong tay, cả người co rụt về phía sau. Giản Trì Hoài cảm thấy kỳ lạ: “Hôm nay em lạ lắm.”

“Đầu có, vừa nãy em chạy mệt quá.”

Anh khởi động xe, chiếc xe từ từ đi về phía trước. Chữ Đồng có suy nghĩ của riêng mình, chuyện này chắc chắn không thể để Giản Trì Hoài biết được. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng ôm tài liệu đi lên gác, Giản Trì Hoài thấy nét mặt cô căng thẳng, cũng nhạy cảm đoán chắc có chuyện gì đó. Sau khi đi vào phòng, Chữ Đồng xác định Giản Trì Hoài vẫn còn ở dưới nhà bèn vội vàng tìm một chiếc bình thủy tinh, lấy bật lửa từ trong tủ đầu giường ra. Chữ Đồng không chút do dự, ngồi xuống ban công đốt ảnh đi. Ngọn lửa bùng lên liếm sạch những nhục nhã và ảm ức. Nếu chuyện tồi đó cũng có thể cháy rụi như số ảnh này thì tốt biết bao?

Giản Trì Hoài đi vào phòng, ngửi thấy một mùi gay mũi từ ban công xộc vào, tro tàn vẫn còn ở trong chiếc bình thủy tinh, thế nên cảnh báo cháy trong phòng không kêu. Anh bước nhanh tới: “Em đốt gì vậy?”

Chữ Đồng run tay, liếc nhìn từng góc ảnh, mép ảnh đều đã cháy sạch sẽ, lúc ấy mới thở phào: “Em đốt ảnh.”

“Ảnh của ai?”

“Một ngôi sao, khó khăn lắm mới lấy được ảnh, không ngờ lại bị Độc Gia chụp giật đăng trước mắt rồi.”

Giản Trì Hoài ngồi sụp xuống: “Thế cũng đâu cần đốt.”

Chữ Đồng không khỏi căng thẳng nhưng miệng vẫn nói: “Em khó khăn lắm mới săn được, bị người ta cướp mất, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác thất bại, em phải đốt đi.”

Không phải cô sốt sắng mà có những việc cấp bách, không thể không làm ngay.

Chữ Đồng tựa hồ vô tình lật mở một chiếc hộp Pandora. Bí mật này cô phải dốc sức giữ kín, nhưng cô hoang mang vì cô không rõ rốt cuộc cô có nên để một người làm anh trai như Giản Trì Hoài biết chuyện hay không?

Nếu như bí mật này khiến cô và Giản Trì Hoài này sinh hiềm khích thì thật không đáng. Thế nhưng Chữ Đồng rốt cuộc vẫn không thể tiên tri. Cô không biết hành động này của mình là đang bảo vệ hai anh em nhà họ Giản hay tới cuối cùng lại hại cả mình.

Lúc nửa đêm, Chữ Đồng đã ngủ từ lâu, Giản Trì Hoài khoanh tay đứng trước cửa sổ, cú điện thoại chờ đợi rất lâu cuối cùng cũng tới. Giản Trì Hoài alo một tiếng, thanh âm lạnh lạnh toát lên một vẻ u ám xa lạ trong đêm tối. Đầu kia là một người đàn ông trẻ tuổi: “Tứ ca, lúc trước chị dâu vào vườn hoa Tổ Hòe, sau khi ra thì bị một chiếc Land Rover chặn đường, thông qua phân tích hình ảnh người trong xe chính là Hồng Khánh Sâm.”

Ngờ khi Giản Trì Hoài trở nên nghiêm nghị: “Chuyện trước nữa thì sao?”

“CCTV của khách sạn chỉ quay được Hồng Khánh Sâm dẫn Lệ Đề vào trong, nhưng trong phòng...”

Một sự bức bối chợt dâng lên trong lòng Giản Trì Hoài: “Biết rồi!” Anh ngắt máy. Chữ Đồng chạy cả ngày, ngủ mê mệt. Giản Trì Hoài đi tới trước tủ đầu giường, cầm di động cô đặt ở đó lên. Màn hình có khóa nhưng điều này không thể làm khó anh, trong vòng ba lần anh đã dễ dàng phá giải. Giản Trì Hoài kiểm tra nhật ký điện thoại, không có gì bất thường, rồi anh lại bật weixin của Chữ Đồng lên.

Có một tin nhắn gửi tới tầm bảy giờ tối, ID của người gửi là một phóng viên nhỏ ở Dịch Suru, bên trên viết: Ảnh thế nào rồi? Trang nhất ngày mai nhờ cả vào cậu đấy!

Giản Trì Hoài ngồi xuống mép giường, ảnh ư? Suy luận dựa vào khoảng thời gian, có lẽ chính là những bức ảnh Chữ Đồng đã đốt. Nhưng nếu khó khăn lắm mới có được, vì sao lại đốt đi?

Chữ Đồng lật người, lòng bàn tay chạm phải chân Giản Trì Hoài. Cô mơ màng thức dậy, sau khi ngồi dậy thì hai tay ôm chặt lấy cổ Giản Trì Hoài: “Anh làm gì vậy? Sao nửa đêm không ngủ?”

“Anh không buồn ngủ.”

Chữ Đồng không mở mắt ra nổi, cọ cọ mặt vào cổ: “Ngủ đi, ngủ đi, không mai lại không dậy nổi.”

Giản Trì Hoài một tay ôm eo Chữ Đồng. Chữ Đồng hoàn toàn không chú ý tới ngữ khí lạnh nhạt của anh: “Được, ngủ.”

Anh nằm xuống bên cạnh Chữ Đồng, cơ thể có sự tiếp xúc thân mật nhất, Chữ Đồng lúc ngủ luôn thích ôm chặt lấy anh không buông. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, tay chân Chữ Đồng kẹp một cái gối ôm. Cô mở mắt ra nhìn, trên giường đã sớm không còn bóng Giản Trì Hoài. Cô vươn vai, nằm thẳng cẳng chưa muốn dậy. Cô vói lấy di động trên tủ đầu giường đọc tin tức theo thói quen, bàn tay nhỏ đang dụi dụi mắt bắt chợt khựng lại. Tin tức đầu tiên trên list các tin hot chính là tin Triệu Thanh Dương hít ma túy.

Chữ Đồng lập tức ngồi bật dậy, vội vàng gọi vào di động của người đồng nghiệp hôm qua. Sau khi cuộc gọi được kết nối, cô hỏi ngay: “Tần Tần, cậu là người đăng tin à?”

“Sao có thể, Triệu Thanh Dương bị công dân trình báo, bị bắt tại trận đó.”

Chữ Đồng gạt gạt mái tóc lòa xòa bên má: “Hắn ta lại hút?”

“Theo tin phía cảnh sát thì nhận được trình báo lúc nửa đêm, nên đã bắt ngay tại hiện trường.”

Chữ Đồng đi dép lê vào, nhanh chóng xông vào phòng tắm “Bên đó còn tin gì mới không?”

“Triệu Thanh Dương hít ma túy, mấy chữ này thôi cũng đủ làm nổ tung giới giải trí rồi, làm gì còn tin tức nào vượt mặt nó được?”

Chữ Đồng kẹp di động vào hõm vai. Cô vừa đánh răng, vừa nói với chất giọng không rõ ràng: “Cậu xem lại xem, chưa biết chừng lại tìm được tin nào khác.”

“Cậu nói vậy thì đúng là có thật. Có một nick weibo tự xưng là người trong showbiz đồn rằng trên “Thứ năm gặp lại” sẽ tung một tin bùng nổ, còn tag nick của Giang Ý Duy và đoàn làm phim “Thà đừng gặp gỡ” nữa.”

Bàn chải rơi bộp xuống, Chữ Đồng vội vàng súc miệng qua loa. “Thà đừng gặp gỡ”? Chẳng phải chính là bộ phim Giang Ý Duy dẫn Giản Lệ Đề tham gia diễn xuất sao? Đồng nghiệp đầu kia vẫn còn tia lóa: “Nhưng mà tớ cảm thấy đây chắc là ID giả mạo thôi, đa phần là tin vớ vẩn.”

“Không nói nữa, tớ lập tức tới công ty.” Chữ Đồng đập má, hai tay vớt nước lên mặt, đầu óc rối loạn. Trò “Thứ năm gặp lại” kia 100% có liên quan tới Hồng Khánh Sâm. Hắn ta dòn bao công sức vẫn không bảo vệ được Triệu Thanh Dương, đương nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Trên tòa nhà Dịch Suru.

Trong văn phòng có diện tích hơn hai trăm mét vuông này hiếm khi có ai trà trộn vào. Nó được xây dựng ở nơi cao nhất thành phố, dưới chân là tòa án Tây Thành đại diện cho quyền lực nhà nước cùng với ngân hàng Tây Đại đại diện ạch máu kinh tế. Nó cao vút tầng mây, trên đỉnh cao là tường bao bằng thủy tinh, thể hiện hình ảnh thủy tinh lộn ngược, điểm nút do chớp nhọn tụ thành hướng xuống dưới, đặt một bàn làm việc khổng lồ. Người đàn ông chấp tay đứng thẳng, đáng người 1m85 thẳng tắp, cao gầy, đôi mắt phượng hẹp dài liếc nhìn xuống dưới. Gió trên cao luôn lạnh lẽo và âm u. Nó thổi qua bóng hình người đàn ông, ống quần cũng bị gột thẳng đứng, không chút tình cảm.

Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, tiếng cười thô lỗ phá vỡ bầu không khí cao quý và thanh lạnh độc nhất của nơi đây. Hồng Khánh Sâm kẹp một chiếc túi đi vào: “Thật không ngờ văn phòng của Dịch Suru lại ngẫu nhiên vậy, xem ra đúng là tao đã giẫm phải phân chó mới có vinh hạnh bước vào.”

Giản Trì Hoài quay người lại, Hồng Khánh Sâm nhìn anh bằng ánh mắt hằn học: “Nếu không vì em gái mày gặp chuyện, tao còn không được biết chân dung thực sự của ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru đây, thất kính, thất kính.”

“Nói nhảm ít thôi.” Giản Trì Hoài ngồi xuống trước: “Trong tay mày có gì thì bỏ ra đây.”

Hồng Khánh Sâm không mời tự ngồi, nụ cười có chút chế giễu: “Mày quả là thông minh, chỉ có điều thứ đó hôm qua tao đã đưa cho con nhỏ phóng viên của Dịch Suru rồi. Tao với nó coi như cũng giao dịch công bằng, nhưng nó quay lưng đi là đã trình báo tao, người của tao bây giờ còn đang ở trong đồn cảnh sát. Món nợ này tính thế nào hả?”

“Chẳng qua chỉ là một minh tinh thôi mà. Toàn bộ tổn thất của mày, tao đền bù là được.”

“Giản Tứ ca ra tay đúng là rộng rãi, quả nhiên những người như bọn tao không thể so bì. Nhưng Triệu Thanh Dương mới bắt đầu kiếm tiền cho tao, chúng mày đã chặn đứng đường phát tài của tao, nói có nghe được không?”

Giản Trì Hoài kéo ngăn kéo, lấy ra một điều xì gà, tư thế trở nên nhàn nhã: “Tin tức sáng nay chắc là mày cũng xem rồi. Triệu Thanh Dương bị người ta trình báo, không phải bị phóng viên tung tin.”

“Hừ, ai tin! Giản Tứ ca, con nhóc phóng viên kia chắc quan hệ với mày không tầm thường? Tao nghe Ân Thiếu Trình nói mày muốn giờ quy tắc ngầm với nó.”

Khóe môi Giản Trì Hoài cong lên nhưng ánh mắt chỉ có cay độc: “Hồng Khánh Sâm, đừng có đi lạc đề. Mày dám đụng vào em gái của Giản Trì Hoài này, chẳng phải tự tìm tới cái chết sao?”

“Giản Tứ, mày đừng ngông nghênh! Điểm yếu của em gái mày còn đang nằm trong tay tao, ăn nói cho khách khí vào!”

“Chỉ riêng một mình mày mà dám đối đầu với tao. Nếu không phải vì cái gọi là điểm yếu ấy, tao sẽ khiến mày không bước chân vào được cửa Dịch Suru. Đầu với tao, mày xứng sao? Có gan thì mày đã tung ảnh ra từ lâu rồi. Nếu đã tới đây để thương lượng thì im mồm ngay lại cho tao. Không biết lượng sức mình! Tao sẽ giúp cậu cứu Triệu Thanh Dương ra, rửa sạch sẽ rồi trả lại mày. Từ nay về sau, ngậm chặt miệng lại!”

Sắc mặt Hồng Khánh Sâm hết tái mét lại trắng bệch, cuối cùng vẫn phải tìm inh một đường lùi. Hắn ta gượng cười hai tiếng: “Tao có thể giao hết toàn bộ của phía tao ày. Nhưng những bức ảnh đó tao cũng đã đưa cho con phóng viên kia, mày cẩn thận nó...”

“Tay trái, tay phải, mày dùng tay nào động vào em tao? Hay là cả hai?” Giản Trì Hoài ngón tay kẹp điều xì gà, ánh mắt đậm thẳng về phía Hồng Khánh Sâm như đinh sắt.

Gã đàn ông giờ cao tay, nhìn trái ngó phải sau đó cười ha ha: “Cụ thể thì tao cũng không nhớ nữa, lúc đó quá hỗn loạn...”

Giản Trì Hoài bật bật lửa, ngọn lửa màu xanh ánh lên gương mặt hung dữ. Hồng Khánh Sâm cười mãi, cười mãi, khoe môi có vẻ đã gượng gạo, hai tay căng thẳng nắm chặt tay vịn của ghế, tìm tình một chút sức lực để gồng gượng: “Nếu đã vậy, tao sẽ đợi tin tốt của mày.”

Hắn ta đứng dậy rồi đi, Giản Trì Hoài dựa người ra sau ghế, ánh mắt khóa chặt theo bóng hắn ta, tới tận khi đi ra tới cửa phòng làm việc, tầm mắt anh vẫn còn dừng lại ở đó. Bầu không khí xung quanh anh đóng băng từng chút một, lạnh tới nỗi người ta phát run.

Chữ Đồng sốt ruột vội tới Dịch Suu. Khi đẩy cửa phòng ra, bên trong chỉ có lác đác hai ba người. Cô ném ba lô lên mặt bàn: “Tần Tần, mấy ngày này cậu và tớ theo đuôi Hồng Khánh Sâm!”

“Hồng Khánh Sâm? Cậu điên rồi à, gã béo đó thì có gì mà theo?”

Chữ Đồng không thể đợi được “Thứ năm gặp lại” gì đó, tới lúc ấy Hồng Khánh Sâm tung chiêu lớn là cô toi đời. “Dầu sao hắn ta cũng là người trong showbiz, lại háo sắc. Tớ không tin hắn ta không có hứng thú với nữ minh tinh.”

“Nhưng có ai hứng thú với đời sống riêng tư của hắn đâu?”

“Thế lẽ hắn gian díu với một ngôi sao nổi tiếng nào đó thì sao?”

Tần Tần phờ phạc ngồi xuống ghế: “Chuyên đề dài kỳ tiếp theo đây là những ngôi sao dính tới ma túy. Mẹ ơi, đáng tiếc thật, chúng ta rõ ràng đã lấy được ảnh rồi. Ai mà lại thất đức vậy, giờ trò trình báo.”

“Người ta trừ hại cho dân, cũng đâu có sai.”

Thật ra Chữ Đồng không tìm được cách nào tốt hơn để ngăn cản Hồng Khánh Sâm. Cho dù có chụp được hắn cùng nữ minh tinh thì sức uy hiếp vẫn là không đủ. Trên đời này, không có chút scandal sao dám nói mình là người trong showbiz chứ.

Lúc Giản Trì Hoài ra về thì nhận được điện thoại của Giản Lệ Đề. Nó nom nớp sợ sệt, bây giờ nói câu nào cũng không dám to tiếng: “Anh à, lát nữa anh có tới không?”

“Em sao vậy?” Giản Trì Hoài bất giác dịu giọng hẳn đi.

“À, không có gì ạ, em muốn xóa phần diễn xuất của mình trong “Thà đừng gặp gỡ”, nhưng em cảm thấy không biết nói với đạo diễn kiểu gì, em sợ...”

“Anh đã sắp xếp người qua đó quay bù rồi. Từ nay về sau, anh không cho phép em bước chân vào cái vùng nước này nữa bước.”

Giản Lệ Đề nghe tới đây lại thở phào nhẹ nhõm: “Dạ, quay phim vất vả lắm, em lại thường xuyên quên lời thoại. Em thấy không hay ho gì, sau này em không dám nữa.”

Giản Trì Hoài nghe mà đau lòng muốn chết nhưng vẫn vờ như không biết gì cả: “Mấy hôm nay có muốn đi đâu chơi không?”

“Không ạ, em ở nhà thôi.”

“Được, anh qua với em.”

Trở về Bán Đảo Hào Môn, xe của Chữ Đồng đã đỗ trong gara. Giản Trì Hoài đi vào phòng khách, Chữ Đồng cũng vừa về, đang đứng trên cầu thang đợi anh: “Hôm nay anh về hơi muộn.”

“Bàn với người ta mấy việc nên trễ mất.”

Giản Trì Hoài tháo cà vạt, đôi chân mảnh khảnh bước về phía trước, ánh mắt chạm phải cô. Cô lập tức quay đi chỗ khác. Anh đi tới bên cạnh cô. Chữ Đồng có thể đòi được ảnh của Giản Lệ Đề về, ít nhất chứng tỏ cô muốn giúp đỡ. Nhưng hôm nay Triệu Thanh Dương bị bắt, Hồng Khánh Sâm có thể nhảy lên cản lại họ bất kỳ lúc nào, vậy mà cô vẫn giữ khư khư. Lẽ nào cô không nghĩ sự giấu giếm này của cô sẽ đẩy Giản Lệ Đề vào tình cảnh không góc đầu lên được nữa sao?

Nếu anh và Hồng Khánh Sâm không thương lượng thành công, nếu Hồng Khánh Sâm thực sự tung tin này ra thì em gái anh sau này còn mặt mũi nào để sống?

Giản Trì Hoài đặt tay lên vai Chữ Đồng: “Có phải em có chuyện gì giấu anh không? Mấy ngày này tâm hồn cứ đề đi đâu, sắc mặt cũng tệ.”

Chữ Đồng đang mãi nghĩ xem làm thế nào để bắt thóp được Hồng Khánh Sâm. Nói cô không tự lượng sức mình cũng được, liều lĩnh đánh bạc cũng được, cô phải làm gấp trước thứ năm, phải lật lại toàn bộ cục diện! Cô đặt tay lên mu bàn tay Giản Trì Hoài, gượng cười: “Không sao đâu, chỉ là em hơi mệt thôi.”

Bàn tay người đàn ông rút khỏi lòng bàn tay cô. Anh hờ hững liếc nhìn cô: “Chữ Đồng, người thân của anh có phải cũng chính là người thân của em không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Phải, anh không yêu cô ấy

Chữ Đồng cảm thấy bà vai bị tay Giản Trì Hoài chống lên vẫn còn lưu lại cảm giác áp lực. Cô gật đầu không chút do dự: “Dĩ nhiên rồi!”

Giản Trì Hoài cũng gật đầu, không nói thêm gì nữa, quay người đi lên gác.

Còn ba ngày nữa là tới thứ năm, Chữ Đồng bám sát Hồng Khánh Sâm. Tối nay hắn ta hẹn khách ăn cơm, ăn tới quá nửa đêm mới ra ngoài. Chữ Đồng chau chực trong bãi đỗ xe, lờ mờ nhìn thấy có bóng người đi về phía này. Người đàn ông bước chân loạng choạng, hét to: “Tôi sắp nhện không nổi nữa rồi, mấy cậu đi trước đi!”

Đám người kia cười ngặt ngoẽo: “Ban này bảo cậu giải phóng đi thì cậu lại bảo không buồn, vờ vịt!”

Chữ Đồng núp sau cột đá, nhìn thấy xe của Hồng Khánh Sâm đã đi mất. Gã say kia cách cô chỉ khoảng ba bước chân, cô cũng không thể lập tức chạy ra. Cô nghe thấy tiếng còi thất lung, trong lòng thầm chửi thề một câu: Có nhầm không vậy, người ra vào mấy chỗ thế này tốt xấu gì cũng có chút thân phận, lẽ nào ngay trước mặt mọi người mà...

Cô bật chặt mũi, nhắm tịt mắt lại, bên tai bất ngờ cảm thấy nóng rực. Khi mở mắt ra cô đã nhìn thấy gương mặt Ân Thiếu Trình phóng to hiện ngay trước mặt. Chữ Đồng nhìn anh ta giãy lắt, đẩy ra định đi.

“Đi đâu?” Ân Thiếu Trình chống hai tay bên cạnh người cô: “Nếu không phải tôi qua đây, cô sẽ bị người ta bắt tại trận đấy.”

“Cậu chủ Ân, tôi không chọc vào anh được nhưng chắc là được trốn chứ?” Chữ Đồng cất giọng hậm hực, lạnh lùng liếc nhìn anh ta.

“Yo, cô bé này cá tính quá nhỉ, thú vị đây!”

Chữ Đồng đẩy cánh tay anh ta, ai ngờ Ân Thiếu Trình lại rắn chắc như vậy, sao mà dễ dàng dịch chuyển: “Anh cũng biết tôi đó người đưa Giản Lệ Đề đi chính là Hồng Khánh Sâm. Lần này tôi muốn chụp hắn ta, sao nào?”

“Cô nổi giận với tôi làm gì?” Ân Thiếu Trình đã uống không ít rượu, vốn dĩ cũng lại là người quyết không nhường bộ.

Chữ Đồng ngửi thấy người anh ta nồng nặc mùi rượu, nhàu mày khinh bỉ: “Một, anh và Hồng Khánh Sâm giao du với nhau, anh cũng chẳng phải loại tử tế gì. Hai, tôi đó anh thấy chết không cứu, anh cảm thấy tôi còn cần đứng đây lải nhải lời thừa với anh không?”

Ân Thiếu Trình bị cô mắng tới đờ đẫn. Ngón tay anh ta khẽ chọc vào cô: “Vậy cô nghĩ cô đi theo Hồng Khánh Sâm sẽ chụp được cái gì?”

“Dĩ nhiên sẽ có thứ giá trị.”

Ân Thiếu Trình cười khì khì, ngón tay nâng cằm cô lên. Khi cô gợn tay gạt đi, anh ta đã rút tay lại trước: “Tối mai, Triệu Thanh Dương sẽ được thả ra. Hồng Khánh Sâm chính là người bao nuôi cậu ta, tin này có đủ sức không hả?”

“Cái gì?” Chữ Đồng tròn tròn mắt, kinh hãi tới nỗi suýt nữa sặc nước bọt của chính mình: “Anh uống say quá rồi phải không?”

“Ma nhà cô uống say ấy. Tối mai tôi sẽ đưa cô đi bắt Hồng Khánh Sâm. Cậu bạn trai nhỏ của hắn ta ở trong trại chịu thiệt thòi, sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ yêu cầu được về về an ủi. Tối nay hắn ta đã nói hết mọi chuyện với bọn tôi rồi, tối mai muốn được lãng mạn, kích tình...”

Chữ Đồng suýt nữa nôn ra ngoài. Cô bật chặt miệng, nét mặt nhăn nhó. Ân Thiếu Trình tươi cười xua tay: “Kinh ngạc ư, làm phóng viên giải trí kiểu gì vậy?”

“Anh bớt trêu chọc tôi đi, hắn và anh chẳng phải bạn bè sao?”

“Chưa nghe câu này à? Vì phụ nữ, có thể đâm anh em mấy nhát dao. Huống hồ loại người như Hồng Khánh Sâm cũng chỉ là đám bạn đẽo mà thôi.”

Chữ Đồng nghe hết tất cả những câu anh ta nói, Ân Thiếu Trình cười cợt đứng trước mặt cô: “Tối mai tôi sẽ đưa cô đi, tôi biết chỗ họ hẹn hò bí mật.”

Chữ Đồng vẫn còn bán tín bán nghi nhưng ngoài miệng đã đồng ý rồi. Ngày hôm sau, cô chỉ một mình theo đuôi chụp trộm, Ân Thiếu Trình vẫn còn đợi điện thoại của cô, nhưng về phương diện theo dõi, Chữ Đồng là người sành sỏi, chẳng cần anh ta tới vướng chân vướng tay. Tối khoảng nửa đêm, cuối cùng cô đã lấy được bức ảnh hữu dụng. Hồng Khánh Sâm thương xót tình nhân nhỏ bé, còn chưa vào trong nhà đã hôn môi. Chữ Đồng tình thần phấn chấn, nửa đêm còn spam weibo, để lại comment dưới chủ đề “Thứ năm gặp lại” ấy: “Định tung tin của Triệu Thanh Dương và một nhà đầu tư họ Hồng

nào sao? Chắc chắn là rất hot rồi, mong ngóng mong nóng, thứ năm quyết đợi!”

Chữ Đồng thấy mình dốc sức làm việc như vậy cũng tự ngất xỉu.

Vừa mới đóng trang mạng lại, một cuộc điện thoại gọi tới. Chữ Đồng tiện tay nghe máy: “Alô?”

“Sao còn chưa về?”

Chữ Đồng nhìn thời gian, sắp 12 giờ tối nơi rồi: “Về ngay đây, đợi em nhé!”

Giản Trì Hoài không biết từ sáng tới tối cô túi bụi việc gì: “Mấy tin lá cải của người khác thì có gì mà theo dõi, mau về nhà!”

Chữ Đồng 'ò' một tiếng, vui sướng lái xe về Bán Đảo Hào Môn.

Tin tức Triệu Thanh Dương hít ma túy ngay ngày hôm sau đã có một sự xoay chuyển kinh thiên động địa. Dịch Suru đứng ra bác bỏ trước tiên, nói rằng có bằng chứng chắc chắn, tối đó Triệu Thanh Dương vốn không hít ma túy mà đang ăn bột bắp! Chữ Đồng đọc được tin này suýt nữa thì phun cơm ra ngoài, chẳng biết mấy dòng này rốt cuộc do ai biên tập.

Bình luận của các fan mạng càng thần kỳ hơn: “Bột bắp? Xin lỗi nhé, nhà tôi nghèo tới độ chỉ còn bột bắp thôi, nhưng với một đứa con nhà nông như tôi biết rõ thứ đó sao có thể màu trắng?”

Có người khinh miệt: “Quả nhiên, mấy người có tiền đều thích chơi mấy thứ mới mẻ. Hít bột bắp, có sướng không?”

Nhưng những lời bình luận này nhanh chóng bị fan hâm mộ của Triệu Thanh Dương chìm chết: “Mấy người đừng có vu vạ cho Dương Dương nhà chúng tôi. Anh ấy là đại sứ chống ma túy, sẽ không hít chích gì đâu, chắc chắn là có kẻ muốn hãm hại.”

“Phải đấy, Dương Dương của chúng tôi bị người ta ganh ghét, hừ!”

Đối với một ngôi sao có lượng fan theo dõi weibo lên tới hơn hai mươi triệu, muốn chen ép một tin tức phản diện dễ như trở bàn tay.

Chẳng mấy chốc, thứ năm đã tới. Chữ Đồng mở máy tính ra, mắt không dám nhìn đi đâu khác, con chuột không ngừng ấn nút f5 thông tin mới. Đã qua thời gian nói rằng sẽ tung tin hot, đám fan mạng lại chửi rủa một hồi, nói kẻ ID giả mạo vô liêm sỉ, hại họ đợi vô ích một phen. Trái tim Chữ Đồng chưa bao giờ nhẹ nhõm đến thế. Cô dựa người ra phía sau, cuối cùng cũng kịp rồi, cuối cùng cũng giữ được chân Hồng Khánh Sâm.

Trên đường trở về nhà, Chữ Đồng cố tình vào cửa hàng mua một ít thức ăn chín. Về tới nhà, không thấy Giản Trì Hoài, cô bèn đặt chiếc túi lên mặt bàn ăn: “Cậu Giản chưa về sao?”

“Về rồi ạ nhưng lại đi ngay, hình như cô Giản bị bệnh.”

Chữ Đồng do dự đứng đó một lúc, lớp cửa sổ giấy này tuy chưa chọc thủng nhưng cô và Giản Lệ Đề đều biết rõ. Giản Lệ Đề biết mấy bức ảnh kia đang nằm trong tay Hồng Khánh Sâm, vẫn không dám nói nhưng vì còn giấu tâm sự nên càng lúc càng không nghĩ thông suốt. Chữ Đồng cảm thấy cô cần phải nói với Giản Lệ Đề một tiếng, để nó yên tâm.

Nhà họ Giản.

Khi Giản Trì Hoài đẩy cửa vào, trên tường bật một ngọn đèn. Lúc này mới vừa chập tối, sắc trời bên ngoài còn rõ, cả đèn đường còn chưa lên. Giản Trì Hoài đặt chiếc bát trong tay mình lên đầu giường: “Lệ Đề, ăn chút gì đi.”

Giản Lệ Đề hình như đang ngủ, chỉ mơ hồ đáp lại: “Không muốn ăn, không đói.”

Giản Trì Hoài giữ chặt hai vai nó, kéo nó ngồi dậy: “Là canh ngân nhĩ hạt sen mà em thích đấy, anh đã bảo nhà bếp đặc biệt chuẩn bị.”

“Anh, em thật sự không đói.”

Giản Trì Hoài tắt đèn đi. Giản Lệ Đề thấy vậy, bèn giơ một tay ra để bật lên: “Sao lại tắt đi ạ?”

“Lệ Đề!” Giản Trì Hoài giữ chặt vai nó, không để nó ngo ngoáy lung tung: “Anh biết cả rồi, em yên tâm, toàn bộ sự việc đã được giải quyết. Sau này em cũng không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.”

“Anh... Anh biết gì rồi ạ?” Bờ môi Giản Lệ Đề lun lạp cập, ánh mắt né tránh.

Giản Trì Hoài xoa đầu nó: “Thứ nằm trong tay Hồng Khánh Sâm, anh đã mang về rồi, sẽ không còn người nào nhìn thấy được nữa.”

Nghe tới đây, cuối cùng Giản Lệ Đề cũng bùng bật khóc thành tiếng. Nó dựa đầu vào vai Giản Trì Hoài, thanh âm run rẩy: “Anh ơi, em sợ lắm, thật sự rất sợ... Tên khốn đó không cho phép em nói ra, nếu không thì... sẽ để cho tất cả mọi người nhìn thấy... Em không làm ngôi sao nữa đâu, em chỉ cần chuyện tối đó chưa từng xảy ra, em thật sự sợ rồi.”

Lòng bàn tay Giản Trì Hoài đặt lên sống lưng nó, nhẹ nhàng vỗ về: “Quên hết đi, coi như nó chưa từng xảy ra. Từ nay về sau, anh sẽ để em gái của anh

không gặp bất kỳ con ác mộng nào nữa, không bao giờ bị tổn thương nữa, không bao giờ phải sợ hãi nữa.”

Hai tay Giản Lệ Đề níu chặt lấy lớp áo ở hông Giản Trì Hoài. Mấy ngày nay, nó sống ngơ ngẩn ngẩn, ban ngày luôn kéo kín rèm cửa lại, cũng không dám xem tivi, sợ có tin tức gì không hay bị đồn ra ngoài. Hôm nay cuối cùng nó cũng có thể thở phào, ngủ một giấc thật ngon, lại làm một cô công chúa nhỏ.

Mỗi lần Chủ Đồng tới nhà họ Giản, người làm luôn đối đãi với cô rất khách khí. Cô nghĩ Giản Trì Hoài chắc là đang ở đây, còn đang nghĩ làm cách nào để tách anh ra rồi giúp Giản Lệ Đề an tâm. Cô đi tới trước cửa phòng nó, bên trong loáng thoáng có tiếng nói vọng ra: “Anh, làm sao anh biết gã đó có ảnh của em? Rồi anh lấy về kiểu gì?”

“Anh là anh trai em, nhìn em lớn đến từng này rồi, trong lòng em có tâm sự lẽ nào anh lại không nhận ra?”

Bàn tay đang giờ lên của Chủ Đồng chợt khựng lại trong không trung. Sao cơ? Hóa ra Giản Trì Hoài biết? Thanh âm của người đàn ông không cho cô thời gian hòa hoãn, truyền đạt rõ nét qua cánh cửa: “Anh có cách của mình, em chỉ cần nhớ sau này không còn chuyện gì nữa là được.”

Trong lời nói của Giản Lệ Đề cuối cùng cũng có chút ý cười: “Anh, em biết anh tốt với em nhất.”

Chủ Đồng hạ tay xuống bên người, chẳng biết nên tiến hay lùi, chỉ còn nghe được tiếng nói chuyện của hai anh em. Sau khi tâm trạng nhẹ nhõm, Giản Lệ Đề cũng nói nhiều hơn: “Anh à, sau này anh có ly hôn với Chủ Đồng không?”

“Không.” Giản Trì Hoài nói chắc như đinh đóng cột.

Chủ Đồng đứng ngoài cửa, ánh đèn trên hành lang chưa bật lên. Cô cảm giác trước mắt hình như tách ra một tia sáng cực kỳ, cực kỳ chói lọi, soi rõ cả phía sau lưng cô. Cô chợt mỉm cười, muốn gõ cửa đi vào.

“Anh, trước đây em cảm thấy Chủ Đồng không xứng với anh, không phải vì em không hiểu chuyện. Nhà họ Giản chúng ta từ trên xuống dưới, có ai không nhận ra? Anh và chị ấy kết hôn, giữa hai người không có tình cảm. Nếu đã vậy vì sao anh phải lấy?”

Đây cũng là điều trước nay Chủ Đồng nghĩ không thông. Cô cảm thấy sốt sắng, cũng hy vọng có được đáp án.

“Anh, anh đừng nói với em là anh yêu chị ấy, em không tin.”

Giản Trì Hoài nhìn cô em gái trước mặt. Mấy ngày nay Giản Lệ Đề trong chài chuốt trang điểm, mái tóc bù xù cụp xuống đỉnh đầu, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi hơi nứt nẻ. Nghĩ tới sự giấu giếm của Chủ Đồng, trong lòng Giản Trì Hoài dâng lên những con sóng: “Phải, anh không yêu cô ấy.”

Đây rõ ràng là một kết quả đã được dự liệu từ trước nhưng khi lọt vào tai Chủ Đồng vẫn giống như một người chết đuối vừa ngoi lên được mặt biển trong khoảnh khắc lại bị ai đó dìm mạnh xuống.

“Anh, nếu anh đã không yêu chị ấy, vì sao lại không ly hôn?”

Giản Trì Hoài ngồi ở mép giường, thanh âm tê nhạt: “Em quên quy định bất thành văn của nhà họ Giản rồi sao? Phàm là những người đã kết hôn thì cả đời không được ly hôn, sau này cả em cũng vậy.”

Giản Lệ Đề tròn tròn mắt: “Gi cơ? Mẹ chưa từng nói với em.”

“Đó là vì còn chưa tới ngày ấy.”

“Sao lại có một quy định như vậy chứ? Thế chẳng phải là ép người ta chết sao?”

Giản Trì Hoài mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, bây giờ anh đã không còn cảm thấy quá cảm phiền nữa: “Đó là để rèn luyện cho em sự chung thủy trong hôn nhân, một khi đã kết hôn với ai thì cả đời này em chỉ có thể ở bên cạnh người đó thôi.”

“Anh, lẽ nào khi kết hôn với Chủ Đồng, anh đã thừa nhận chị ấy?” Đây là chuyện nực cười cỡ nào chứ?

Chủ Đồng tựa vào khung cửa, liên tưởng tới những lúc Giản Trì Hoài đứng đắn trước đây. Bước chân cô nặng như đồ chì, lùi về sau hai bước. Nói tới cùng, Giản Trì Hoài muốn cô phần lớn là vì mấy hành động của cô bị anh hiểu nhầm là 'quyến rũ'. Cô chẳng phải thánh nữ, cô chỉ cảm thấy họ là một đôi vợ chồng bình thường. Dù có xuất phát từ nguyên nhân gì mới đến với nhau nhưng cô vẫn nghĩ họ đều muốn sống hạnh phúc. Chủ Đồng chống tay lên vách tường, đi xuống nhà. Thì ra anh tiếp nhận cô, dần dần nảy sinh chút dịu dàng với cô đều vì phần đời còn lại của mình anh không thể không đối mặt với cô, đều vì họ không thể ly hôn!

Hốc mắt cô chưa xót, đúng lúc người giúp việc định đi lên gác, ngẩng đầu thấy cô đi xuống: “Thiếu phu nhân, cô sao thế ạ?”

Chủ Đồng nghe thấy xung hô này, nhất thời không kiềm được nước mắt, cô vội vàng đưa tay lên lau: “Không... Không có gì. Tôi nhớ ra mình còn mấy việc gấp, tôi đi trước đây.”

“Cô không ở lại đây ăn cơm à?”

“Thôi.” Chủ Đồng cuống quýt bỏ chạy. Sau khi lái xe ra ngoài một lúc lâu, chiếc xe vòng quanh bên ngoài nhà họ Giản mười mấy vòng. Ngoài Bán Đảo

Hào Môn, cô còn có thể về đâu? Tầm mắt mơ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy nhà nhà trong thành phố đã lên đèn. Cô suyt nữa thì quên mất, mình còn một mái nhà.

Trở về tiểu khu nơi bố mẹ sống, Chử Đồng có chìa khóa ở đây. Cô mở cửa đi vào, nhìn thấy Lý Tịnh Hương đang ngồi trước bàn ăn gọt táo, mười mấy quả táo đã được chia nửa, được xếp vào trong đĩa hoa quả. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, Lý Tịnh Hương ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy con gái thì vô cùng kinh ngạc: “Đồng Đồng, sao con lại tới đây?”

“Mẹ.” Giọng cô hơi run nhưng kiểm soát rất tốt: “Bố đâu ạ?”

“Ông ấy đi nhập hàng rồi, còn chưa về.”

Chử Đồng đi tới, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lý Tịnh Hương: “Chẳng phải gọi một cú điện thoại thì chợ bán buôn sẽ chuyển tới sao?”

“Đúng thế nhưng giá cả sẽ đắt hơn một chút. Bố con bảo mình vất vả thêm một chút cũng được, dạo này ông ấy toàn tự thuê xe ba gác để đi chợ hàng.”

Nghe thấy vậy, lòng Chử Đồng không khỏi khó chịu. Cô cầm nửa quả táo bên cạnh lên: “Mẹ, mẹ đang làm gì đây?”

“Mẹ gọt mấy quả hồng đi, còn lại thì để vào trong tủ lạnh. Bố con khá vất vả, buổi sáng mẹ hay ép cho ông ấy một cốc nước hoa quả.” Lý Tịnh Hương tiếp tục công việc của mình, thấy con gái không nói gì lúc này bà mới ngẩng đầu lên nhìn: “Đồng Đồng, con về nhà có việc gì sao?”

“Đâu ạ, không có. Chỉ là con nhớ bố mẹ thôi.”

“Mẹ với bố con cũng nhớ con, còn định hôm nào tới thăm con nữa.”

Chử Đồng kìm nén cảm giác ảm ức nơi cổ họng. Cô quay đầu đi, nhìn lên bức ảnh chụp chung của mình và chị gái treo trên tường. Cô cảm thấy mình sắp bật khóc tới nơi rồi. Chử Đồng há miệng, cắn chặt răng, nắm tay lại thành nắm đấm: “Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, rốt cuộc vì sao Giản Trì Hoài lại lấy con?”

Con dao gọt hoa quả của Lý Tịnh Hương trượt mạnh một cái, suyt nữa thì cửa phải tay mình. Bà kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Đồng Đồng, sao con lại hỏi một chuyện như vậy?”

“Vì bố mẹ chưa bao giờ nói thật cho con biết. Giản Trì Hoài không yêu con, nếu đã không yêu thì vì sao cứ nhất quyết phải lấy?” Chử Đồng cảm thấy cô sắp bị dồn ép đến phát điên rồi. Những thứ tốt đẹp của nhà họ Giản đêm không xuê: tiền bạc, của cải, quyền lực, kể cả diện mạo của đàn ông. Trong mắt người ngoài, con gái nhà ai được gả vào nhà họ Giản thì chắc chắn kiếp trước đã giải cứu cả dải Ngân Hà. Còn đối với một gia đình sống ở tầng lớp cơ bản của xã hội như nhà họ Chử, họ chẳng có gì hết, vốn dĩ chẳng kể được một ưu thế gì có thể mang ra níu kéo Giản Trì Hoài.

Lý Tịnh Hương kẹp nửa quả táo trong tay. Sập hàng hoa quả dọn hàng muộn, tới giờ còn chưa được ăn miếng cơm, con hạ đường huyết của bà bắt đầu phát tác, cổ tay run rẩy sắp cầm không vững con dao nữa rồi. Chử Đồng thấy vậy, vội vàng lấy thứ trong tay mẹ ra: “Mẹ lại không ăn cơm đúng giờ phải không? Bữa tối thì sao, đã nấu xong chưa ạ?”

“Mẹ nấu cháo, để trong nồi cơm điện kia.”

Chử Đồng đứng dậy đi vào bếp. Kéo c

cửa bếp ra, cô nhìn thấy bên trong chỉ có món ớt xanh xào dưa muối, mùi gạo trắng ngập tràn căn phòng. Chử Đồng múc hai bát bê ra ngoài: “Mẹ mau ăn đi!

Lý Tịnh Hương nhìn con gái về không yên tâm. Bà vỗ vỗ tay Chử Đồng: “Con và Trì Hoài sao thế? Cãi nhau à?”

“Không ạ.” Cô ngoáy ngoáy chiếc đũa trong bát: “Anh ấy đối xử với con rất tốt, sẽ không cãi cọ với con đâu.”

Càng không quan tâm tới một người mới càng chẳng cãi nhau nổi. Nếu không hai vợ chồng với nhau làm gì có ai không có lúc giận dỗi?

“Tốt với con là được rồi.” Lý Tịnh Hương nghe những lời này thì rất hài lòng. Bà bỏ thức ăn vào ăn cùng cháo. Chử Đồng không cảm thấy đói, chiếc đũa trong tay bị cô gác lên bát: “Sao mẹ không mua ít thức ăn, chỉ ăn thế này thôi ư?”

“Bố con cũng không về, có một mình mẹ ăn tạm cho qua bữa là được.” Lý Tịnh Hương thấy cô thất thần cũng buông đũa xuống: “Con muốn ăn món gì? Mẹ mua cho con.”

“Không cần đâu mẹ, tối nay con muốn ở lại đây.”

Gương mặt Lý Tịnh Hương lại hiện lên vẻ lo lắng: “Thế Trì Hoài có biết con tới đây không?”

Cô đáp qua quýt: “Con đi tắm rồi đi ngủ đây.”

Lý Tịnh Hương nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vừa mới tối đi. Ở đây Chử Đồng có quần áo thay giặt, bà đi theo tìm cho cô.

Lúc hai anh em nhà họ Giản đi xuống nhà thì cũng đã sắp tám giờ. Cái gai trong lòng Giản Lệ Đề đã được nhổ triệt để, cả người bỗng thấy đói meo: “Chị

Trương, có phải có canh ngăn nhĩ hạt sen không? Múc cho tôi một bát.”

Giản Trì Hoài giờ tay lên xem giờ. Người giúp việc đi ngang qua bên cạnh, hình như nhớ ra chuyện gì lại quay bước: “Cậu Giản, thiếu phu nhân có qua đây nhưng lúc đi hình như không ổn lắm, khỏe mắt đỏ đỏ.”

“Lúc nào vậy?”

“Khoảng tầm 5, 6 giờ, lúc ấy tôi vừa chuẩn bị xong bữa tối.”

Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ừm, tôi biết rồi.” Không còn gì nghi ngờ, cuộc nói chuyện giữa anh và Giản Lệ Đề đã bị cô nghe thấy rồi.

Chữ Đồng tắm xong liền nằm lên giường, nhưng vào giờ này trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được. Lý Tịnh Hương đi vào, bưng một bát nho đã được rửa sạch sẽ: “Nếu thật sự không ngủ được thì xem tivi một lúc đi.”

Chữ Đồng giờ tay che lên mắt. Lý Tịnh Hương gạt tay cô ra: “Đồng Đồng, mẹ biết con không tin lời bố mẹ nói. Nhưng lúc trước, quả thực là chị con khám bệnh, nợ lại một khoản ngoại tệ không thể trả hết. Còn về việc vì sao nhà họ Giản nhất quyết cưới con thì mẹ cũng không rõ lắm. Nói theo cách của nhà họ thì ông cụ bên nhà cực kỳ quý con, vừa nhìn đã ưng ý con. Ai mà biết được, mấy gia đình có tiền cũng có khi khải tính, chẳng quan trọng môn đăng hộ đối.”

“Nhưng cho dù ông nội thích con, Giản Trì Hoài liệu có đồng ý không? Hôn nhân là chuyện lớn, cứ làm như trò trẻ con vậy.”

Lý Tịnh Hương kéo tay con gái lại, ánh mắt một lần nữa dâng tràn lo lắng: “Nhất định là Trì Hoài làm mình làm mẩy, con mới chạy về đây, phải không?”

Trong lòng cô bức bối khó chịu: “Con không muốn nói.”

“Hôn nhân gì đi nữa, có thể sống được với nhau mới là tốt nhất. Sống với nhau lâu rồi mấy chuyện tình yêu nam nữ cũng trở thành vô ích. Có xe, có nhà, ăn no mặc ấm, mẹ chỉ mong con được như vậy.”

Phải, nói cho cùng đây chẳng phải chính là cuộc sống ban đầu cô tưởng tượng sao? Ngay khi vừa bước chân vào nhà họ Giản, Chữ Đồng đã chẳng mơ hồ Giản Trì Hoài sẽ đối xử với cô ra sao. Thế mà bây giờ cái suy nghĩ muốn có càng ngày càng nhiều này vẫn luôn giày vò cô.

Sau khi Lý Tịnh Hương đi ra ngoài, Chữ Đồng lật người nằm xuống. Di động trên tủ đầu giường bắt ngờ vang lên. Cô ngồi bật dậy, nắm chặt nó trong tay. Quả đúng là Giản Trì Hoài. Cô nín thở, tập trung nhận máy: “Alô?”

“Em đang ở đâu?” Giản Trì Hoài hỏi thẳng.

Chữ Đồng im lặng khoảng ba giây: “Em đang ở chỗ mẹ.”

“Có chuyện gì phải qua đó sao?”

Chữ Đồng siết chặt di động trong lòng bàn tay: “Không có chuyện gì, em muốn ở lại đây một đêm.”

Giản Trì Hoài cũng không nói thêm gì nữa: “Vậy được, anh về nhà.”

Nghe tới đây, lòng Chữ Đồng lại càng bí bách. Chắc là Giản Trì Hoài đang lái xe, đầu kia vọng lại tiếng còi xe inh ỏi: “Còn chuyện gì không?”

Trái tim cô lại bị đá kích: “Rõ ràng là anh gọi điện cho em mà, câu này nên là em hỏi mới phải!”

“Em ăn phải đạn đấy à?”

Lòng ngực Chữ Đồng nhói đau: “Giản Trì Hoài, anh thành thật nói cho em biết đi, vì sao anh lại kết hôn với em?”

Nghe xong câu này, anh lại càng chắc chắn lúc anh và Giản Lệ Đề nói chuyện cũng vừa hay bị Chữ Đồng nghe thấy. Anh đánh tay lái: “Kết hôn chính là kết hôn. Anh muốn tìm một người chung sống với mình, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Anh làm vậy chẳng phải là ức hiếp người ta sao?”

Giản Trì Hoài hạ cửa xe xuống, tốc độ xe rất nhanh, tiếng gió vun vút còn vọng vào tai Chữ Đồng, thanh âm của Giản Trì Hoài cũng theo đó truyền tới: “Có cần anh tới đón em không?”

“Em không về!” Chữ Đồng không cho Giản Trì Hoài cơ hội nói chuyện nữa, ngắt luôn điện thoại. Từ lúc kết hôn tới giờ, đối phó với giáo sư Giản, đây là lần đầu tiên quyết liệt đến vậy.

Cả đêm mất ngủ, sau đó Giản Trì Hoài cũng không gọi điện lại nữa. Sáng sớm hôm sau, vẫn còn sớm, chỉ khoảng năm giờ hơn, Chữ Đồng nghe thấy phòng khách vọng tới tiếng lạch cạch. Cô tung chăn, đứng dậy ra ngoài. Chữ Cát Bằng cho dù đã cố gắng thật nhẹ nhàng nhưng vẫn làm kinh động tới con gái. Ông đứng thẳng dậy: “Sao con tỉnh sớm vậy?”

“Bố, bố làm gì đây?” Chữ Đồng nhìn cả phòng khách bữa bọn nháo nhào.

“Hàng hôm qua lấy về đây, đưa lê bán chạy lắm, lần này bố đánh về không ít.”

Chữ Đồng ấn hai tay lên lưng ghế: “Bố đừng cực quá, bán được bao nhiêu thì bán.”

“Bố và mẹ con khó khăn lắm mới mở được cửa hàng hoa quả này, bắt buộc phải kiếm được tiền mới được. Như vậy thì sau này con có con, bố mẹ cũng không đến mức không bỏ ra được một đồng.” Bình thường tính tình Chữ Cát Bằng nóng nảy, nhưng người làm cha làm mẹ trên đời ai cũng vậy cả thôi. “Ngủ thêm chút nữa đi, lát nữa mẹ con dậy sẽ chuẩn bị bữa sáng.”

Lúc Chữ Đồng rời đi, tinh thần đã sáng khoái hơn. Tối công ty không lâu, thê lương của cô nhận được tin chuyển tiền. Lương tháng này rất đáng mừng, gần được vạn rồi. Hôm nay có không ít tài liệu phải ở công ty chỉnh lý. Cứ chốc chốc Chữ Đồng lại ngó vào di động nhưng nó cứ như bị hỏng, yên lặng nằm một chỗ, đến cả tin nhắn cũng không có. Gần tới giờ tan làm, Tần Tần đổi điện đeo balo lên: “Chữ Đồng, đi thôi, tớ nhận được tin Hồng Khánh Sâm xảy ra chuyện rồi.”

“Hà?” Chữ Đồng nhất thời chưa kịp phản ứng lại: “Hồng Khánh Sâm?”

“Chẳng phải cậu muốn chụp hân ta sao? Đi đi đi, bây giờ có qua đó cũng chỉ là góp vui thôi, chắc chắn là không có hy vọng đăng đầu tiên rồi.”

Chữ Đồng lái xe phóng vùn tới trước cửa một tiểu khu. Lúc đi vào mọi người hầu như đã tản đi hết. Tần Tần bắt giắc lắc đầu: “Đến chút thịt vụn cũng chẳng thừa lại cho chúng ta.”

Chữ Đồng nhìn thấy trước cửa một căn nhà đơn nguyên có một vũng máu: “Đừng nói ghê như vậy, sau này không để người ta vui vẻ ăn thịt nữa sao?”

Vừa hay có người từ trong đi ra, Chữ Đồng bắt lấy người đó, hỏi: “Xin hỏi anh có biết vừa xảy ra chuyện gì không ạ?”

“Cô nói người bị trọng thương à? Xe cấp cứu đưa đi rồi, bị thương nặng lắm.”

“Vậy anh có biết tình hình cụ thể không ạ?”

“Đó không phải người trong tiểu khu chúng tôi, chắc là có bạn bè gì sống ở đây. Ban nãy nghe nói bị phóng viên chặn đường. Nhưng thê thảm lắm, cũng chẳng biết đã làm việc gì mà lại chột dạ. Lúc chạy ra tới cửa bị ngay một cái bình hoa từ trên rơi xuống đập trúng bả vai, ngã ngay tại chỗ.”

“Mẹ ơi!” Tần Tần ôm miệng: “Thê là mạng lớn rồi đây, tăng mấy vậy?”

“Tóm lại là rất cao, cô nhìn vũng máu kia.”

Chữ Đồng xoa xoa bả vai, mồ hôi lạnh sắp túa ra tới nơi: “Đừng chụp nữa, mau đi thôi, cũng chẳng có tin tức nào giá trị.”

Trên đường trở về, Tần Tần gọi điện thoại cho bạn, chẳng mấy chốc đã moi được mấy tin: “Đồng Đồng, cánh tay của Hồng Khánh Sâm bị phé rồi.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Đương nhiên, nếu không có kỳ tích, cả đời này đừng mong giờ được tay lên nữa.”

Chữ Đồng mỉm cười. Đáng đời, loại người cặn bã này nên có người trừng trị hân. Thấy chưa, thấy chưa, làm quá nhiều điều ác, cả ông trời cũng chịu không nổi.

Lúc tan ca, các đồng nghiệp hẹn cô ra ngoài đi hát, nhưng Chữ Đồng không có tâm trạng. Cô ngồi trong xe rất lâu mà không nổ máy. Cô không biết nên đi đâu, cố chấp đến thế rồi, lẽ nào cứ thế quay trở về Bán Đảo Hào Môn?

Xe chạy ra khỏi công ty cô mới nhận ra trời đổ mưa. Chiếc xe phía trước tắt máy, Chữ Đồng bấm coi inh ỏi, ghế bên cửa lái phụ bất thành linh bị mở ra, Tần Tần khua chiếc ô trong tay: “Sao bỗng nhiên lại mưa chứ?”

“Không phải cậu đi hát cùng bọn họ sao?”

“Hát gì chứ, Lữ Giai và Cố Hào từ Hồng Kông trở về rồi, tin tức Lữ Giai sinh con được che giấu cẩn thận như vậy, còn trốn tới tận Hồng Kông, tin này còn không đủ để chúng ta chạy một chuyến sao?”

Chữ Đồng nghe tới công việc là có tinh thần, cuối cùng cũng không cần lo lắng việc sẽ đi đâu nữa. Cô cho xe chạy, nhanh chóng đi ra sân bay. Họ đợi ở đó trước nửa tiếng đồng hồ. Lữ Giai là một ca sỹ nổi tiếng, Cố Hào là đạo diễn thiên tài. Hai người này kéo bất kỳ người nào ra cũng đều là tin hot.

Rất lâu sau, cả một đám đông ủa ra. Tần Tần tỉnh mắt, hưng phấn chỉ về phía trước: “Tới rồi, tới rồi!”

Chữ Đồng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy hai người đeo kính râm ở ngay gần đó đi tới. Tần Tần kéo tay cô: “Đi nào!”

Họ xuyên qua đám người. Lữ Giai không ngừng nhìn quanh, sợ gặp phải phóng viên. Người vú nuôi đi sau đẩy theo một chiếc xe nhỏ. Bước chân của Tần Tần khá gấp, bước vượt lên trước, chặn đường Cố Hào: “Chào anh, chào anh! Xin hỏi lần này Lữ Giai tới Hồng Kông là để sinh em bé sao? Hai người giữ kín mọi chuyện như vậy, bây giờ đứa bé đã chào đời rồi, có tiện tiết lộ cho chúng tôi biết là trai hay gái không?”

Cố Hào gặp phải phóng viên, bất chợt phần nộ, chỉ thẳng tay vào mặt Tần Tần: “Tránh ra, chúng tôi không trả lời phỏng vấn.”

“Xin hỏi một chút, tên của em bé đã được đặt chưa?”

Tâm trạng Cố Hào kích động, xem ra càng ngày càng nhiều người dùng bước. Sắc mặt anh ta tái mét: “Tránh ra, không được chụp!”

“Chữ Đồng, cậu còn ngại ra đó làm gì?” Tần Tần ra hiệu bằng ánh mắt cho Chữ Đồng. Chữ Đồng ban đầu không để ý phía sau còn có một chiếc xe nhỏ. Thật ra cô luôn bài xích hành động chụp ảnh trẻ con thế này. Nghề nghiệp này của họ trước giờ đều không đi chung đường với đạo đức. Từ khi vào nghề tới nay, Chữ Đồng chưa bao giờ chụp con cái của các ngôi sao, đầu sao chúng nó còn bé như vậy, lộ diện quá sớm sẽ mang lại ảnh hưởng xấu.

Lữ Giai thấy Tần Tần bám riết Cố Hào, nét mặt sốt sắng, cộng thêm việc vừa mới hết ở cữ, tâm tình không ổn định, liếc mắt thấy Chữ Đồng đi tới, cô ta kích động lên tiếng quát tháo: “Tránh ra, các người không hiểu tiếng người phải không?”

“Lữ Giai, chị...”

Chữ Đồng đang định lên tiếng thì gần đó vọng lại một tiếng tranh cãi. Cố Hào cướp máy ảnh của Tần Tần, đập xuống đất, động tác thô lỗ, cục cằn, ánh mắt phát ra những tia hung dữ: “Mẹ chúng mày, còn chụp nữa tao đâm mày đấy, có tin không?” Trên tay đã có những động tác xô đẩy. Chữ Đồng vội vàng qua đó can ngăn. Nhưng Lữ Giai thấy tình hình ấy, tưởng cô định qua chụp ảnh bên xông tới, đẩy Chữ Đồng một cái thật mạnh. Cô loạng choạng, đứng không vững, cả người đổ về sau, ngã ngay vào chiếc xe nôi phía sau. Cánh tay cô lật tung tấm vải che bên trên ra, đứa bé bên trong bị hoảng sợ, mở mắt nhìn với vẻ lo lắng.

Chữ Đồng đánh mắt về phía đó, bỗng nhiên thấy trên gương mặt đứa bé có một vết sẹo rất rõ nét. Lữ Giai hét ầm lên một tiếng, nhào tới kéo cô dậy, vùng thẳng một cái tát không chút nể tình. Cô bị đánh đến choáng váng, vô thức giơ tay ôm mặt, sau khi tỉnh táo lại mới cảm thấy đau rất.

“Sao các người dám đánh người, là ngôi sao thì ghê gớm à!” Tần Tần xông tới che trước mặt Chữ Đồng: “Ngôi sao đánh người, có ngôi sao đánh người này!”

Lữ Giai vội vàng lấy tấm khăn che chiếc xe nôi đi. Cố Hào cũng đi về phía cô ta. Càng lúc càng đông người dồn ứ lại đây, bảo vệ sân bay cũng nhanh chóng ập tới. Chữ Đồng dường như bị tát đến ngây ngốc. Giản Tri Hoài đứng ngay giữa đám đông, nhìn thấy bảo vệ tới giải tán bọn họ, anh bước tới trước, ánh mắt như chìm trong băng giá, lạnh lẽo vô cùng. Chữ Đồng nhìn thấy có người đi tới. Cô sững sờ ngẩn đầu, bàn tay ôm mặt buông thõng xuống.

Cố Hào đứng bên cạnh Giản Tri Hoài, họ rõ ràng là có quen biết. Ban nãy cô bị người ta tát một cái, chắc chắn anh cũng nhìn thấy. Chữ Đồng sụp mặt xuống, nhìn xuống mũi chân mình. Cô quên bằng cái đau nơi gò má, chỉ còn sự bề bâng dăng lên. Vì muốn chụp một đứa bé vô tội mà bị người ta tát, chắc chắn anh sẽ cảm thấy do cô tự chuốc lấy. Hoặc có khi anh sẽ cho rằng có một người vợ như thế là một điều nhục nhã không chừng.

Chữ Đồng kéo cánh tay Tần Tần: “Chúng ta đi.”

“Đồng Đồng, cậu không phát sốt đấy chứ? Cậu bị đánh đến nông nổi này...”

Ánh mắt Giản Tri Hoài dừng lại trên gương mặt cô. Cái tát của Lữ Giai quả là mạnh tay, năm đầu ngón tay vẫn còn in hằn. Đây đã là lần thứ hai có người dám tát cô trước mặt anh rồi. Xung quanh vẫn còn một số người ầm ĩ: “Đánh hay lắm, đám chó săn là phải đánh.”

Chữ Đồng không nghe lọt tai mấy câu ấy, quay người bỏ đi. Tần Tần thấy thế, chỉ còn cách đi theo.

Cố Hào vội vàng đẩy xe, cúi chào Giản Tri Hoài: “Tứ ca, chúng ta đi thôi!”

Chữ Đồng chạy một mạch ra bãi đỗ xe, Tần Tần phía sau có hét kiêu gì cũng vô dụng. Sau khi lên xe, cô bỏ rạp nửa người lên vô lăng. Tần Tần vào xe sau: “Đồng Đồng, đừng thế mà. Làm nghề của chúng ta, đằng nào mà chả bị gọi là chó săn, bất kỳ khả năng nào chúng ta cũng phải đối mặt. Cậu quên rồi sao? Lần trước tớ đi theo chụp ảnh Trịnh Niệm, còn bị trợ lý cô ta hất cả bát canh cay vào mặt.”

Chữ Đồng không lên tiếng. Việc cô khó chịu nhất vốn không phải vì bị người ta tát một cái. Trước giờ Giản Tri Hoài luôn xem thường nghề nghiệp của cô, bây giờ còn bị người ta đánh ngay trước mặt anh, cô thật sự không còn mặt mũi về nhà nữa.

Chữ Đồng ngồi dậy, cầm một chai nước khoáng lên, bật ra: “Tớ không sao, da mặt tớ dày lắm, không đau đâu.”

“Thế còn mặt đứa bé kia thì sao, có chụp được không?”

Chữ Đồng nhớ tới vết sẹo ấy, lắc đầu: “Thật ra nếu đổi lại là tớ, tớ cũng sẽ phát điên. Tần Tần, sau này cậu cũng đừng chụp mấy con của mấy ngôi sao nữa. Đây có lẽ là giới hạn cuối cùng của các minh tinh rồi, giữ lại cho họ đi.”

Tần Tần nghiêm túc nhìn Chữ Đồng: “Chúng ta không tung ra thì sớm muộn cũng sẽ có người tung ra thôi.”

“Thì cứ để họ tung.” Chữ Đồng lấy một chiếc gương ra, soi mặt mình: “Đi thôi, chúng ta đi ăn một bữa thật ngon để da mặt lại dày thêm chút nữa.”

Tần Tần nghe vậy không khỏi phì cười, ấn nhẹ hai tay lên bả vai cô: “Đi đi, tớ khao!”

Sân bay.

Trong một chiếc xe thương vụ hào hoa bảy chỗ, Giản Trì Hoài ngồi ở dãy ghế cuối cùng. Lữ Giai bế đứa bé cùng Cố Hào lên xe. Tâm trạng Cố Hào đã đỡ hơn rất nhiều: “Giai Giai, để anh giới thiệu với em, vị này chính là Tứ ca.”

Giai Giai gật đầu với anh: “Chào anh ạ!”

Cố Hào khẽ thở hắt ra một hơi: “Không ngờ anh lại tới đón, lại càng không ngờ còn gặp phải đám chó săn thối tha đó. Lần sau còn để em bắt gặp chúng nó, em nhất định sẽ không nương tay.”

“Thật sự là quá đáng hết mức.” Nhớ tới cảnh tượng ban nãy, Lữ Giai vẫn còn bức xúc: “Cái cô phóng viên tóc dài đó có lẽ đã nhìn thấy mặt Mật Mật rồi, anh bảo lúc về cô ta có viết bậy không?”

Cố Hào trầm mặc giây lát, Giản Trì Hoài gác đôi chân dài lên, chỉ ngồi đó không cần nói gì thì sự uy hiếp bẩm sinh cũng đã khiến người ta không thể tàng lờ sự hiện diện của anh. Anh nghiêng người: “Để tôi bế chút nào.”

Lữ Giai thấy vậy, ngoan ngoãn giao đứa bé vào tay Giản Trì Hoài. Ngón tay gầy của anh khẽ lướt qua gương mặt non nớt: “Chuyện này là thế nào?”

Cố Hào khàn giọng: “Lúc đẻ mổ đã xảy ra chút sự cố.”

“Cậu tìm cái bệnh viện nát nào vậy?”

Cố Hào không nói gì nữa. Lữ Giai bất chợt buồn bã: “Bác sỹ nói sau này có thể sẽ để lại sẹo.”

“Đáng tiếc thật.” Giản Trì Hoài giờ tay trên chọc Mật Mật: “Mật con gái mình cũng bị thương rồi, sao lúc cô tát người khác không đau xót thay cho cô ấy?”

Lữ Giai ngẩn người: “Tứ ca, đám chó săn đó cứ nhất quyết đòi chụp ảnh.”

“Cô ấy là người của Dịch Suru. Cho dù có được ảnh, cô nói với tôi một tiếng thì tin này cũng sẽ không có ai dám tung ra, hà tất phải đánh cô ấy?” Giản Trì Hoài vốn dĩ đang cúi đầu bất ngờ ngẩng lên, ánh mắt sắc lạnh găm thẳng về phía Lữ Giai. Cô ta như đóng băng toàn bộ xương cốt vì cái lạnh trong đôi mắt ấy, Lữ Giai bỗng run rẩy: “Tứ ca, chỉ là một phóng viên tép riu thôi mà.”

“Cô ấy là người của tôi.”

Cố Hào nghe thấy vậy, lập tức sùng sốt. Chẳng trách cô phóng viên đó dám xông xáo như vậy thì ra đã bị Giản Trì Hoài sử dụng quy tắc ngầm rồi. “Tứ ca, anh đừng nóng. Lúc ấy Giai Giai kích động, cô ấy cũng không biết quan hệ của hai người.”

Giản Trì Hoài ngồi dựa ra sau ghế. Ngón tay anh lướt qua gương mặt đứa trẻ, nơi ấy cho dù đã lên vảy nhưng vẫn không nên chạm vào, bé gái òa khóc. Lữ Giai sốt ruột, giờ tay ra: “Mật Mật.”

Giản Trì Hoài vô cảm nhìn cô ta. Cố Hào cúi gầm, ngồi bên cuộn chặt tay lại rồi buông ra, hết buông lại nắm. Anh ta đột ngột giờ tay lên, tát mạnh một cái vào mặt Lữ Giai. Lữ Giai bị đánh đến hoa cả mắt: “Anh...”

“Tứ ca, Giai Giai không hiểu quy tắc, cái tát này trả lại cho anh.”

Giản Trì Hoài bình thản đáp: “Cậu không nên nói vậy, cô ấy đâu có tát tôi.”

Cố Hào hiểu ý của người đàn ông lại giờ tay lên, một cái tát nữa được vung ra.

Giản Trì Hoài nhú mày, bờ môi mím chặt thành đường thẳng hơi hé mở, thanh âm ôn hòa nhưng vẫn không giấu được trong khí chất một sự thâm độc rõ nét. Anh lắc đầu: “Cố Hào, sao cậu có thể đánh phụ nữ. Tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ.”

Ánh mắt Cố Hào sa sầm lại. Lão hồ ly này, nếu hôm nay anh ta không đích thân ra tay, hẳn ta cam tâm mới lạ đó! “Tứ ca, chuyện này coi như hòa, anh cũng đừng để bụng.”

Giản Trì Hoài trả lại đứa nhỏ: “Tôi không quen bế nó, trả lại cậu, lát nữa rơi thì không hay.”

Cố Hào giờ tay đón lấy, Giản Trì Hoài hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Mưa càng lúc càng nặng hạt, anh có vẻ không mấy tập trung: “Lâu lắm không đi uống rượu với cậu rồi, làm vài ly chứ.”

“Được ạ.”

Giản Trì Hoài thu ánh mắt lại, lướt qua gương mặt Lữ Giai, thấy cô đang nín nhịn ầm ức, khóc thút thít. Lúc này Giản Trì Hoài vẫn có thể khẽ cười: “Cố Hào, cậu nói xem cậu cũng thật là, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, cậu đánh vợ cậu như thế chẳng phải đẩy tôi vào hố lừa sao?”

Lữ Giai bỏ bàn tay ôm mặt xuống, sau khi đón lấy con từ tay Cố Hào thì xoay lưng đi, không nói một tiếng. Cố Hào cũng im lặng, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Giản Trì Hoài: “Anh tứ, gần nhà em có một chỗ khá yên tĩnh. Chúng ta qua đó uống vài ly?”

Khóe miệng Giản Tri Hoài khẽ cong lên: “Được.”

Chữ Đồng trở về nhà. Lý Tịnh Hương thấy cô vào cửa bèn bỏ chỗ rau đang thái trong tay xuống: “Đồng Đồng!” Trên đường trở về, cô đã lấy đá chườm lên mặt, rồi còn thả tóc xuống che đi. Cô áp ứng: “Mẹ, con và đồng nghiệp ăn cơm ở ngoài rồi ạ.”

“Tối nay... con vẫn không về sao?” Lý Tịnh Hương dè dặt hỏi.

“Vâng.” Cô trả lời mơ hồ, cầm túi xách trở về căn phòng nhỏ của mình.

Kiểu thời tiết mưa dầm này một khi đã mưa thì rất khó ngớt. Nước mưa đập lên cửa kính, phát ra những tiếng lộp bộp sầm sầm. Chữ Đồng ngồi trên giường nghịch điện thoại. Lúc ăn tối, Lý Tịnh Hương có tới gõ cửa, cô liền nói mình đi ngủ rồi. Cô nằm xuống giường, mơ mơ hồ hồ chớp mắt một giấc. Tiếng chuông điện thoại vang lên bên tai rất nhiều lần, lúc ấy cô mới giờ tay cầm lên: “Alô!”

“Vẫn không muốn về nhà có phải không?”

Thanh âm của Giản Tri Hoài bắt ngờ lọt vào tai cô. Chữ Đồng ngồi bật dậy, gõ gõ vào đầu: “Em về hay không cũng vậy thôi, anh đâu có nhớ.”

“Ai nói anh không nhớ?” Trong ống nghe có tiếng mưa rả rích: “Anh nhớ em, đi, về nhà.”

Như có cả một cây kẹo bông gòn rơi xuống trái tim Chữ Đồng. Cô co hai chân lên: “Thế anh đang ở đâu?”

“Dưới nhà em, nhanh lên, mưa to lắm, anh không thích đứng dưới mưa đợi người đâu.”

Chữ Đồng vội vàng đứng dậy tới bên cửa sổ. Cửa sổ bị nước mưa đánh tan tác rồi. Cô kéo thẳng cửa ra, mùi khí lạnh ẩm ướt cùng với một mùi thơm xộc vào mũi. Mắt cô chợt sáng lên vì cảnh tượng bên dưới quả thực khiến cô phải ngỡ ngàng. Đây đang là mùa hoa dành dành nở, Giản Tri Hoài che một chiếc ô đen cực lớn, màu trắng giữa bụi cây xanh càng tôn lên thứ màu u tối ấy. Anh hơi ngẩng đầu lên, dung mạo 'xinh đẹp'. Đứng, phải đứng từ này. Chiếc đồng hồ đeo tay rõ ràng rất nổi bật trong đêm tối mờ mịt. Chữ Đồng nhìn đến mê đắm, người say, lòng cũng say.

Cô chống tay lên bệ cửa: “Giản Tri Hoài, anh không cần tới đón em đâu, em không muốn về.”

“Nhà cũng không muốn về sao?” Giản Tri Hoài ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Chữ Đồng bất chợt nắm chặt tay lại. Trái tim cô đã bị cửa rách rồi, rất khó bình phục. Hai người yên lặng nhìn nhau. Cô cảm thấy cô sắp tiêu tốn hết sức kiên nhẫn của Giản Tri Hoài rồi. Anh đứng đó, cơn mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, tiếng mưa rơi xuống ô lạnh lớt lớt vào tai Chữ Đồng. “Có những chuyện, em biết là không thể miễn cưỡng nhưng anh lại cố chấp mà lấy em. Giản Tri Hoài, cứ cho là em chẳng có chỗ nào xứng với anh nhưng em cũng không muốn quá tự ti trước mặt anh.”

Giản Tri Hoài ngẩng lên, sau lưng mưa giăng thành mảng lớn: “Chữ Đồng, từ một người này trở thành một người khác, lẽ nào không nên làm quen từ từ sao?”

Chữ Đồng bị chiếc gai nhọn trong lòng đâm đến đau đớn. Sau khi cơn đau qua đi lại là sự thờ ơ. Có lúc cô hay xoáy vào những chuyện vụn vặt mà gần như quên mất cô và Giản Tri Hoài ngay từ đầu đã không có tình yêu. Cô đau lòng không phải vì một người đang yêu cô sâu sắc bỗng dưng nói không yêu, nếu là vậy cô chắc chắn sẽ càng sụp đổ. Cô đau lòng là vì anh vẫn chưa yêu sâu sắc. Nhưng ngày từ ngày kết hôn, Chữ Đồng chưa bao giờ nghĩ giữa cô và Giản Tri Hoài sẽ tồn tại một chữ 'yêu'.

Bỗng nhiên, vào một ngày thế này, cô lại rất muốn, rất muốn...

Giản Tri Hoài mỉm cười: “Anh vốn đã về nhà rồi nhưng thấy không có em nên mới tới đây.”

Chữ Đồng cảm thấy người đàn ông này không giỏi nói dối. Một bước này của mình cô đã quá quá tham lam, suýt nữa thì ngã đập mặt. Cô bắt giác dịu giọng: “Tối đây làm gì?”

“Chuyện gì cũng muốn làm.”

Chữ Đồng vẫn là không giữ nổi thể diện: “Tối nay em thật sự không muốn về.”

“Anh biết vì sao em bỏ nhà ra đi. Chữ Đồng, cái nhau như thế này không cần thiết với chúng ta, lúc nào không gặp mặt sẽ lại suy nghĩ lung tung. Anh đón em về nhà, lẽ nào không chỉ đơn thuần vì anh nhớ em thôi sao?”

Nước mưa rơi xuống chiếc ô của Giản Tri Hoài, men theo đó rơi xuống đất. Chữ Đồng khẽ thở dài: “Em xuống ngay đây.”

Người ta đã cho cô một đường lùi như vậy rồi, cô còn không nỡ men theo đó mà bỏ xuống sao? Với lại giữa vợ chồng với nhau có chuyện gì phải đối mặt giải quyết.

Cô xách túi đi ra khỏi phòng ngủ. Lý Tịnh Hương vẫn còn ở trong phòng khách. Thấy cô đi ra, bà chợt ngẩng lên: “Muộn vậy rồi còn đi đâu?”

“Giản Tri Hoài tới đón con về.”

Cả gương mặt Lý Tịnh Hương bỗng sáng sủa hẳn lên: “Thật sao? Mau bảo nó lên đây.”

“Thôi ạ, ngoài kia mưa to lắm. Mẹ, con về đây.” Dứt lời, cô kéo cửa đi ra ngoài.

Men theo cầu thang đi xuống, tới trước cửa tòa nhà, nhìn thấy Giản Trì Hoài đứng đó, Chử Đồng chạy nhanh qua. Giản Trì Hoài tự nhiên khoác tay qua vai cô, kéo cô vào dưới chiếc ô: “Gọi điện thoại mãi mà em không bắt máy, đang làm gì vậy?”

“Ngủ mất rồi.”

Giản Trì Hoài sợ nước mưa ngấm ướt cô bèn ra sức ôm cô thật chặt: “Quên nỗi đau trên mặt rồi à?”

“Em bảo mà, chắc chắn là anh nhìn thấy.”

“Anh đã đánh trả giúp em rồi.”

“Hả?” Chử Đồng sững sờ nhìn lên: “Người đánh em là phụ nữ mà.”

“Anh đánh đàn ông, cũng vậy thôi.”

“Giản Trì Hoài, thật hay giả vậy?”

Người đàn ông kéo cửa ra, để cô ngồi vào trong: “Còn xem em có tin hay không.”

Chử Đồng xoa xoa lên má mình. Sau khi anh ngồi vào xe rồi, cô mới mềm mỏng nói: “Thật ra, bản thân em cũng đáng đánh lắm. Nhưng mà em thực sự không định chụp đứa bé đó. Trên mặt nó có vết thương, em cũng sẽ không viết bài.”

“Em đúng là đáng đánh đấy. Em có được giấc ngủ này, tốt, nhưng em có bị đánh cũng chỉ có anh được đánh.” Giản Trì Hoài nở má, hai người không ai nhắc về những câu nói của Giản Trì Hoài ở nhà họ Giản hôm đó. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng theo Giản Trì Hoài lên gác, bước từng bước vào phòng. Cửa phòng còn chưa đóng, Giản Trì Hoài đã bất ngờ xoay người, giơ cao đầu gối của cô rồi bẻ xóc cô lên. Cô hoảng hốt bám chặt lấy vai anh: “Làm gì vậy?”

Giản Trì Hoài vui mặt vào giữa chân cô, khẽ cắn một cái: “Nói đi, có nhớ anh không?”

Chử Đồng lấy tay đập khẽ một cái: “Thả em xuống!”

“Anh không tin là em không nhớ...”

Cô đỏ mặt nhưng vẫn còn bứt rứt chuyện đó: “Giản Trì Hoài, hôm nay chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện được không, vì sao anh lấy em?”

Người đàn ông thả cô xuống: “Vấn đề này, ngày mai anh trả lời em.”

“Vì sao?” Chử Đồng đi theo sau lưng Giản Trì Hoài.

Người đàn ông đi tới bên cạnh giường, cởi áo khoác, rồi trút bỏ tới áo sơ mi. Chử Đồng nhìn thấy điệu bộ của anh, không khỏi nghiêng rằng: “Giản Trì Hoài, dùng 'sắc đẹp' vô ích thôi, em rất có nguyên tắc.”

Người đàn ông cởi hết cúc áo trên, làn da màu đồng vừa liếc nhìn đã lộ hết, cơ bắp tám múi rắn rỏi mạnh mẽ. Miệng cô chưa xốt, cảm giác nước miếng sắp rớt ra nhưng vẫn gắng nhẫn nhịn. Vậy mà người đàn ông lại bắt đầu bước tiếp theo, anh cởi thắt lưng, cởi quần, chiếc quần lót với 'đầu đạn' hiện lên trước mắt.

Chử Đồng ngộp thở, đối kháng với anh, Giản Trì Hoài chỉ tay vào bụng mình: “Chẳng phải em vẫn luôn muốn biết bí mật hình xăm của anh sao?”

Chử Đồng nuốt nước bọt: “Lẽ nào... anh định nói cho em biết?”

“Tối nay anh sẽ để em từ từ nghiền cứu, nếu như có chỗ nào em không rõ còn có thể hỏi anh. Anh sẽ giải đáp cho em từng thứ một.”

Chử Đồng siết chặt hai tay, trái tim đập thình thịch không ngớt: “Vậy anh phải trả lời trước cho em biết, đó có phải tên một người con gái không?”

Cô thấy sắc mặt Giản Trì Hoài hơi khó coi, trái tim bỗng chốc như rút xuống. Chử Đồng cảm thấy mình như đang đợi thăm vấn. Cô đứng thẳng lưng ưỡn ngực, đồng tai lên, vừa muốn nghe lại vừa sợ hãi. Nhưng thanh âm của Giản Trì Hoài đã giăng thẳng vào não bộ cô: “Phải.”

Trời trời trời trời đất ơi! Cô quả thật muốn chửi bậy, muốn chém chết người!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 54: Tiết lộ bí mật hình xăm

Mặt Chữ Đồng sa sầm lại, cái miệng phải chế giễu: “Giản Trì Hoài, không có người nào như anh cả, lại đi xăm tên phụ nữ ngay ở đó, mất hết phong cách!”

Giản Trì Hoài cảm thấy cũng phải: “Nhưng xăm thì cũng xăm rồi, không xóa được.” Anh bước tới, bất ngờ bế Chữ Đồng lên, để cô xuống chiếc giường lớn bên cạnh. Anh hôn lên cánh môi cô, hết lần này tới lần khác vẽ ra hình dáng đôi môi ấy. Cơ thể Giản Trì Hoài rất nóng. Lớp vải mỏng manh Chữ Đồng mặc trên người hoàn toàn không thể ngăn trở nguồn nhiệt này. Ở trong tay anh, cô luôn không chống nổi quá hai, ba chiều là đã ngoan ngoãn nộp vũ khí đầu hàng.

Giản Trì Hoài nắm tay Chữ Đồng, để cô vượt một đường từ cơ bụng đi xuống. Chữ Đồng lại cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Cô vui mặt vào trong ga giường: “Giản Trì Hoài, anh cũng không sợ em bị ám ảnh tâm lý à?”

“Ám ảnh gì?” Giản Trì Hoài hôn lên xương quai xanh của cô, lưu luyến không rời, thanh âm cũng trở nên mơ hồ.

“Ồ chỗ đó anh xăm tên đàn bà, vậy sau này em nhìn thấy, em...”

“Em từng nhìn chưa?” Giản Trì Hoài đột ngột ngắt đầu, mỉm cười nhìn cô, trong miệng bỗng bật ra một ngữ điệu dài miên man: “À... Anh quên mất, lúc ấy em còn từng chụp trộm, chưa biết chừng còn cùng người khác nghiên cứu rồi ấy chứ?”

“Em không có.”

Giản Trì Hoài giữ chặt tay cô, để hai cánh tay sang bên hai người. Anh dùng sức cắn lên bờ môi Chữ Đồng: “Chủ đề này lát nữa chúng ta bàn tiếp. Mấy ngày không động chạm vào em rồi, em thật sự không nhớ sao?”

Hô hấp của Chữ Đồng trở nên dồn dập. Anh cắn khước miệng cô còn chưa buông ra. Sự kích động và hưng phấn lấp đầy tứ chi như sắp nhấn chìm lý trí của cô: “Ừm”

“Để nghe thật.” Mối Giản Trì Hoài di chuyển tới vành tai cô nhưng không vội hôn ngay. Chữ Đồng cảm thấy toàn thân như nổi hết da gà lên...

Cô tựa như đang nằm giữa một đám mây, không thể lật người mà cũng không dám lật, tầng mây thừa thớt, cơ thể nhanh chóng rơi xuống, vậy mà cô không nắm được bất kỳ thứ gì có thể khiến cô rơi chậm lại. Cô không biết bản thân mình có hét thành tiếng hay không. Tóm lại, khi bình tĩnh trở lại, cô đã cô đọng đã đau rất. Giản Trì Hoài cắn mạnh vào bả vai cô. Chữ Đồng á lên một tiếng, giờ tay ôm chặt vai: “Sao anh thích cắn người như vậy?”

“Anh sợ em chưa tỉnh táo lại được.”

Chữ Đồng đưa tay ôm mặt, giấu kín biểu cảm của mình dưới lòng bàn tay: “Giản Trì Hoài, phải biết làm gương ọi người, hiểu không, đừng dạy hư trẻ con.”

“Trẻ ngoan mà còn lên giường với đàn ông.” Giản Trì Hoài ném lại một câu rồi đứng dậy đi tắm.

Chữ Đồng nhìn chăm chăm theo bóng lưng anh, hoàn toàn không tìm ra được lời nào để phản kích. Cô ngậy ra giấy lát mới tự lẩm bẩm: “Đó cũng là do anh dụ dỗ em”

Hai người tắm rửa qua, cả người khoan khoái, cơn gió lạnh của điều hòa thổi qua da thịt, cái lạnh thấm vào khiến người ta dễ chịu. Ở hông Giản Trì Hoài quấn một chiếc khăn tắm. Chữ Đồng bò lên giường, người đàn ông vẫy tay với cô, tỏ ý bảo cô nằm qua. Chữ Đồng ngồi bên cạnh anh, Giản Trì Hoài giữ chặt hai vai cô để cô nằm lên bụng mình. Làn da dưới gò má hơi lạnh, thế mà gương mặt Chữ Đồng lại nóng bừng.

Lòng bàn tay anh sờ vào cổ cô, tay kia cời nút thắt của chiếc khăn tắm ra. Bên trong Giản Trì Hoài không mặc gì cả. Anh xoay mặt Chữ Đồng lại: “Em xem đi, rốt cuộc hình xăm của tôi là gì.”

Mặt cô bị xoay lại, thứ đầu tiên đập vào mắt dĩ nhiên không phải hình xăm. Chữ Đồng giăng ra khỏi tay anh, ngồi dậy, mặt đỏ bừng bừng: “Giản Trì Hoài, anh anh anh...”

“Vờ vịt gì chứ, sờ cũng sờ rồi.” Giản Trì Hoài ngồi dậy, nhìn cô cười mà như không cười. Chữ Đồng cảm thấy cũng phải bèn thẳng thừng quần chặt chiếc áo tắm trên người lại, bò rạp xuống, ghé sát vào nhìn phần bụng của anh.

Cô nghiên cứu tỉ mỉ nhưng dù có nhìn kiểu gì vẫn không thể nhận ra đó là chữ gì. “Giản Trì Hoài, hay là anh tự nói đi.”

“Thật sự không nhìn ra sao?”

“Có phải là chữ 'Duy' trong Giang Ý Duy không?” Chữ Đồng quan sát trái phải.

Giản Trì Hoài suất nữa thì phun ra máu. Anh khẽ hừ một tiếng, ánh mắt khinh thường. Chữ Đồng cười gương: “Chưa biết chừng ban đầu anh thừa nhận Giang Ý Duy, sau đó xăm hình này lên người. Về sau cảm thấy không thích hợp, hình xăm lại chẳng xóa đi được, mọi chuyện đều có khả năng mà.”

“Chữ Đồng.” Giản Trì Hoài bất ngờ gọi tên cô, bàn tay hướng về phía gáy cô, kéo cô sát gần mình: “Đàn ông trong nhà họ Giản chưa từng có ai ly hôn...”

Chữ Đồng nín thở quan sát. Trọng điểm tới rồi, cô co rụt vai lại, Giản Trì Hoài chỉ ngón tay về phía bụng mình: “Sau khi đăng ký kết hôn xong thì bắt buộc phải khắc tên một nửa của mình ở chỗ này, anh cũng không phải ngoại lệ.”

Thế... Thế này là ý gì? Chữ Đồng hoàn toàn ngây ngốc. Cô tròn mắt, dùng ngón trỏ chỉ vào mặt mình với vẻ khó tin: “Ý anh... đây là tên em?”

“Sao, trông em chẳng hứng thú chút nào.”

Chữ Đồng cảm thấy cái tát đó của Lữ Giai nên chuyển tới lúc này mới phải. Cô bĩu môi, một lần nữa nhìn về phía hình xăm: “Nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống tên em mà.”

“Không có văn hóa đúng là đáng sợ. Anh chưa đến mức xăm một chữ thật rõ ràng lên đây. Chữ ‘Đồng’ theo kiểu chữ kim văn* có quá nhiều nét. Đáng nhẽ bố mẹ em nên đặt tên em là Chữ Nhị.”

~*Kim văn hay còn gọi là minh văn hay chung đỉnh văn, là loại văn tự được khắc hoặc đúc trên đồ đồng, là sự kế thừa của, xuất hiện cuối đời, thịnh hành vào đời. Nội dung thường liên quan mật thiết đến cuộc sống đương thời, đặc biệt là cuộc sống của tầng lớp thống trị, như việc tế lễ, sắc lệnh, việc chiến tranh, săn bắn... Từ từ về sau, kim văn được sử dụng rộng rãi. Theo thống kê, người ta tìm được 3005 chữ kim văn, đã đọc được 1804 chữ, nhiều hơn một chút. Do thời kì Thương Chu rất thịnh hành đồ đồng, mà trong đó chung (cái chuông) và đỉnh (cái vạc) là những nhạc khí, lễ khí tiêu biểu nên kim văn còn có tên gọi là chung đỉnh văn.

~Chữ Đồng không khỏi nuốt nước bọt cái ực: “Kiểu chữ kim văn là gì vậy?”

“Tra baidu!” Giản Trì Hoài không còn đủ kiên nhẫn ngồi nói chuyện với cô nữa.

Chữ Đồng nhìn anh, lại bò gần hơn chút nữa. Bị anh nhắc nhở như vậy, cô mới thật sự nhìn ra một chút hình dáng của chữ ‘Đồng’. Cô sung sướng cười hớn hở: “Giản Trì Hoài, thật không ngờ đấy, anh lại chịu xăm hình ở nơi đó, thế chắc phải đau lắm? Chẹp chẹp, nhìn thế nào anh cũng đâu giống một người biết nghe lời.”

“Cái quy định này ghê lắm phải không?” Giản Trì Hoài cũng tự cười nhạo.

“Không ghê, em cảm thấy rất có ý nghĩa.” Chữ Đồng vui không tả xiết. Bạn nghĩ mà xem, là phụ nữ ai chẳng có suy nghĩ giống cô, ai lại hy vọng người đàn ông của mình xăm tên người đàn bà khác ở nơi riêng tư? Trong khoảnh khắc cô bỗng cảm thấy câu không yêu của Giản Trì Hoài không còn quá ngược nữa. Chỉ ít thì một nơi mang tính tượng trưng như thế này đã bị cô chinh phục rồi. Cái quy định này của nhà họ Giản đúng là hay, đàn ông là phải trung trinh như vậy, hiểu không?

Giản Trì Hoài thấy cô cười một mình tới mức miệng sắp ngoác ra tận mang tai rồi, anh dựa người ra sau. Chữ Đồng ngả lên người anh: “Có phải xăm xong rồi, ông nội còn phải kiểm tra không?”

“Cũng gần như vậy.”

“Hả?” Chữ Đồng phì cười: “Buồn cười quá đi, ha ha ha, em sắp đau bụng chết luôn rồi.”

Giản Trì Hoài giờ tay sờ lên mặt cô: “Lúc đó khi tin tức vừa mới bị tung ra, ông nội còn nói: Con xem, cũng may ông bảo con xăm tên của con dâu nhà mình, nếu không đồn ra ngoài làm suy đồi thuần phong mỹ tục biết bao!”

“Ông nội nói chí phải, em rất tán đồng.”

Giản Trì Hoài cười khê: “Tán đồng cái đầu em ấy, ảnh đó chẳng phải do em chụp sao? Bản thân mình không nhìn ra thì thôi lại còn muốn đưa lên trang nhất.”

Chữ Đồng áp mặt lên ngực Giản Trì Hoài: “Giản Trì Hoài, em từng chụp nhiều mình tinh như vậy, em thật sự đã nhìn thấu rất nhiều điều. Có những lúc tình cảm nói hết là hết, quy định không ly hôn này một khi bó buộc vào hai người vốn không có tình cảm có thực sự phù hợp không?”

“Chỉ ít thì có thể giữ vững hình tượng gia đình hòa thuận.” Giản Trì Hoài lãnh đạm đáp, rồi không muốn tiếp tục nói chủ đề này nữa: “Anh muốn uống rượu, em muốn không?”

“Còn uống? Ban nãy miệng anh toàn mùi rượu.”

Giản Trì Hoài ngồi dậy: “Mai chúng ta tới chỗ ông nội đi, bố mẹ cũng qua đó.”

Ông nội nhà họ Giản không hề sống cùng hai ông bà Giản. Ông nội và bà nội sống trong một căn biệt thự ở lưng chừng núi, có một bác sỹ từ thời trẻ đã cùng với một đám người giúp việc lâu năm tới định cư dài ở đó.

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài và Chữ Đồng đi thẳng tới đó chứ không về nhà họ Giản đón Giản Lệ Đề nữa. Tới nơi, hai ông bà Giản và Giản Lệ Đề đều đang ngồi trong phòng khách. Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài nghiêng người đi vào, lần lượt chào hỏi: “Con chào ông nội, con chào bà nội, chào bố mẹ! Bọn con tới rồi!”

“Hình như Đồng Đồng mập hơn hồi mới cưới đấy, có phải có tin vui rồi không?” Bà nội đẩy cao chiếc kính trên sống mũi lên.

Chữ Đồng nghe thấy vậy, sống lưng lạnh toát. Tường Linh Thực đánh mắt về phía bà nội: “Mẹ, mập đâu mà mập, chẳng phải Chữ Đồng trước nay vẫn thế sao? Gầy như khi đợt ấy!”

“Lúc con còn trẻ mới giống khi ấy.” Bà nội cứ thích đấu khẩu với Tường Linh Thực: “Đồng Đồng xinh xắn hơn khi nhiều.”

Giản Trì Hoài nắm tay Chữ Đồng cùng ngồi xuống sofa. Mấy người trò chuyện rôm rả. Giản Trì Hoài bỗng nhiên giữ chặt mu bàn tay Chữ Đồng, lấy ngón tay vân vê lên đó mấy cái: “Ông nội, Chữ Đồng có một vấn đề vô cùng khó hiểu. Hay là để ông giải thích cho cô ấy nghe.”

“Vấn đề gì vậy?” Ông nội cười tít mắt.

“Cô ấy hỏi con cô ấy chỗ nào cũng không xứng với con nhưng vì sao con phải lấy cô ấy.”

Da đầu Chữ Đồng căng ra, cảm thấy nhận từng đôi mắt đang bắn về phía mình, nhất là Giản Lệ Đề, đây cũng là vấn đề lâu nay nó không hiểu. Cả một phòng khách rộng lớn, không khí bỗng nhiên lắng lại giây lát. Ở đây không có chỗ cho ông Giản chen vào. Ông nội khước môi hơi cứng đờ, lẳng lẳng trừng mắt với Giản Trì Hoài. Người đàn ông làm như không nhìn thấy, quay đầu đi. Ban đầu anh lấy Chữ Đồng, phần lớn cũng vì ông nội khẳng khái nan đề này nên để ông giải đáp.

“Đồng Đồng, con cảm thấy mình có chỗ nào không xứng với Trì Hoài?”

Chữ Đồng ngồi ngay ngắn: “Dẫu sao thì hai gia đình cũng chênh lệch nhau nhiều như vậy, mà con và anh ấy lúc trước cũng không có nền tảng tình cảm.”

Ông nội gõ gõ từng cái một xuống đầu gối, trầm ngâm chốc lát. Chữ Đồng tưởng ông đang do dự xem có nên nói với mình hay không. Không ngờ, ông đang khởi động lại bộ nhớ. Khước môi Giản Trì Hoài hơi cong lên. Cũng làm khó ột người ở độ tuổi như ông, vẫn còn phải rèn luyện trí nhớ.

Câu hỏi này đối với mấy người còn lại hình như có chút nặng nề. Hai ông bà Giản đưa mắt nhìn nhau, bộ dạng giấu kín như bưng.

Ông nội khê ho một tiếng: “Đồng Đồng à, con còn nhớ lúc con lên năm ba đại học không? Con thường thích làm những việc gì?”

“Năm thứ ba?” Chữ Đồng không biết ông nội vì sao lại đột ngột hỏi như vậy: “Thì đi học thôi ạ, cũng không có niềm đam mê gì đặc biệt, sau đó con còn làm thêm quán thư trong thư viện nữa.”

Mắt ông nội bỗng sáng rực lên: “Thì ra con vẫn còn nhớ.”

Giản Trì Hoài khẽ lướt ngón cái qua đầu mày, nhìn ông nội chăm chú. Ông nội bắt đầu sắp xếp từ ngữ: “Năm thứ ba con học đại học, ông từng tới trường con thỉnh giảng, sau đó còn tới thư viện một chuyến. Ông đã hỏi một trong số các quản thư: Có thể tìm giúp tôi cuốn ‘Sự giác ngộ của những sắp xếp’ không? Về sau, cô thủ thư đó tìm mãi tìm mãi, cô ấy nói trong máy tính hiển thị là có quyển sách này nhưng là sách ít được mọi người quan tâm nên trước nay không có ai mượn, cũng không biết đã bị ai đó nhét vào một góc nào rồi. Ông nói với cô ấy: Quyển sách này tôi cũng tìm thấy ở bên ngoài. Cô bé ấy nghe xong cả buổi chiều đã tìm giúp ông, lật lên lật xuống. Ông cảm thấy một người trẻ tuổi được như vậy, con người chắc chắn là rất tốt. Đồng Đồng, con có biết ông đang nhắc tới ai không?”

Chữ Đồng lại ngây người ra: “Lẽ nào... là con ạ?”

“Chính là con, có phải không còn ấn tượng nữa không?”

Lúc ở trong thư viện, Chữ Đồng giúp người ta tìm sách là chuyện bình thường, làm sao cô có thể nhớ rõ một lần như vậy? Ông nội càng nói càng hăng: “Sau này, ông vô tình biết con đang làm việc ở Dịch Suru, ông liền nói với Trì Hoài: Con mãi không chịu kết hôn thì ai nổi dỗi cho nhà họ Giản? Cũng coi như trùng hợp, chị con lúc đó... Thế nên, ông đã thẳng thừng nói với bố mẹ con, để con gả về nhà chúng ta. Đồng Đồng, con ấy à, đừng suy nghĩ quá nhiều. Con xứng với thằng cháu nội này của ông, dư thừa ấy chứ.”

Chữ Đồng cảm thấy kiểu tình tiết này chỉ xảy ra trong phim truyền hình thôi. Cô nhìn Giản Trì Hoài ngồi bên: “Lúc trước anh cũng biết ư?”

“Bây giờ có phải em đã có linh hội sâu sắc với từ ‘ép hôn’ này rồi không?”

Ông nội lau vầng trán: “Đồng Đồng, thằng nhóc Giản Trì Hoài này cũng chỉ là học hành giỏi giang một chút. Từ lúc đi học cho tới khi tốt nghiệp, chưa bao giờ tụt xuống thứ hai. Phòng sách trên gác của ông để toàn bằng khen của nó, để bà nội dẫn con đi xem. Lệ Đề, con cũng đi đi.”

“Ông nội, có phải con chưa từng thấy đâu.”

“Nhưng con thì ngược lại, điểm lúc nào cũng đội sổ. Con quên ông nội dặn con thế nào rồi sao? Mỗi lần tới nhà ông là lại phải lên nhìn một lần, mau lên!”

Giản Lệ Đề đứng dậy với vẻ không cam tâm tình nguyện: “Ông thiên vị.”

Bà nội đưa hai người họ lên gác. Tới khi bóng ba người biến mất khỏi cầu thang, Giản Trì Hoài mới bật cười: “Ông nội, ông không đi làm người sáng tác chuyện, quả thật là đáng tiếc.”

“Con còn nói nữa, ban nãy suýt nữa thì ông không bịa nổi, cũng may nó nói nó từng làm quản thư trong thư viện. Nơi ấy mỗi ngày có bao nhiêu người ra vào mượn sách như thế, chắc là nó cũng không ấn tượng quá sâu sắc với ai.”

“Chữ Đồng không quá tinh ranh, nói vậy đủ để khiến cô ấy tin tưởng rồi.”

Ông nội đánh mắt về phía cháu nội mình: “Thế trong mắt con, người nào tinh ranh?”

Giản Trì Hoài phì cười: “Quả thật là không có!”

“Thằng ranh này!”

Trên đường trở về, Chữ Đồng chấp hai tay trước ngực, Giản Trì Hoài lái xe một tay. Nhìn thấy điệu bộ đó của cô, không khỏi trêu chọc: “Cầu nguyện gì thế?”

“Em cảm thấy không thể tin nổi mà. Giản Trì Hoài, anh bảo thế này có giống như đang đóng phim thần tượng không?”

Khóe môi Giản Trì Hoài hơi rướn lên, Chữ Đồng gài mái tóc dài ra sau tai: “Hôm nay em thấy tâm trạng của Lệ Đề rất tốt. Tin tức của Hồng Khánh Sâm cũng tung ra rồi, nghe nói là bị liệt hoàn toàn một tay.”

“Sao lại liệt vậy?”

“Nói là bị bồn hoa rơi trúng.” Chữ Đồng tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Giản Trì Hoài, thấy anh tỏ ra vô cảm, không có một chút khác thường nào. “Đúng là đáng đời.”

“Ừm.” Giản Trì Hoài khẽ đáp một tiếng, vốn không muốn tiếp tục xoay quanh chủ đề này.

Còn đối với Giang Ý Duy mà nói, cô ấy cũng đã nhận một bài học không hề nhỏ. Một loạt các quảng cáo bị rút, mấy chương trình văn nghệ cũng đột xuất đổi người. Lần này cô ấy hại Giản Lệ Đề sa vào miệng cọp, suýt nữa thì gây ra họa lớn, cho dù Giản Lệ Đề có cầu xin thì Giản Trì Hoài cũng không dễ dàng bỏ qua.

Hồng Khánh Sâm đã xảy ra chuyện, đám người trong buổi tiệc tối đó không ai thoát nạn, ngay cả một người anh dưới trướng của Ân Thiệu Trình cũng đứng trước sóng gió bị phá hợp đồng. Con người Giản Trì Hoài là vậy, ai động vào bảo bối của anh, anh sẽ như phát điên vậy, gặp người nào là cắn người đó. Mà anh cũng có đầy đủ thực lực này, khiến bạn ném trái khô đau mà vẫn không dám kêu.

Dĩ nhiên Ân Thiệu Trình có thể đoán ra trong chuyện này có bàn tay của Giản Trì Hoài, chỉ có điều anh ta không thể trở mặt với Giản Trì Hoài, đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hôm nay công việc của Chữ Đồng tương đối nhẹ nhàng. Cô hẹn gặp một ngôi sao nhỏ để phỏng vấn. Cô tới đó theo đúng giờ hẹn, phải khoảng nửa tiếng sau ngôi sao ấy mới dùng kính đi tới.

“Xin lỗi nhé, đột xuất có chút việc, đề cô đợi lâu rồi.”

Chữ Đồng mỉm cười lắc đầu: “Không sao, tôi cũng vừa tới chưa lâu. Cô muốn uống gì?”

“Nước hoa quả đi.”

“Được.” Chữ Đồng giơ tay gọi nhân viên phục vụ.

Cô mình tinh châm một liều thuốc: “Không ngại chứ?”

“Cứ tự nhiên.” Chữ Đồng lấy bút ghi âm ra, đối phương liếc nhìn thẻ phóng viên của cô: “Người của Dịch Suru? Người nhà rồi.”

“Sao lại nói vậy?”

Cô ta nở nụ cười diễm lệ. Trong showbiz thứ không thiếu nhất chính là người đẹp. Cô ta cắn miếng thuốc lá dài và mảnh, giơ tay tắt bút ghi âm của Chữ Đồng đi: “Tôi vào trong showbiz, chính ông chủ của Dịch Suru từng bước đi dắt tôi tới ngày hôm nay. Cô nói xem, có được coi là người nhà không?”

“Cô từng gặp ông chủ của chúng tôi ư?”

Cô ta rít mạnh một hơi, ánh mắt mơ màng: “Dĩ nhiên là từng gặp, Dịch Suru đã lãng xê không ít người mà.”

“Cũng phải, Dịch Suru không chỉ mạnh về mảng tin tức mà đào tạo ngôi sao cũng là số một.”

“Chắc cô không lạ lắm gì Giang Ý Duy chứ?” Cô ta kẹp miếng thuốc giữa ngón tay, động tác thuần thục: “Chính vì cô ta được lên giường với ông chủ của

Dịch Suru nên mới bỏ được tới ngày hôm nay.”

Chữ Đồng không ngờ lại dây dưa sang chủ đề này. Cô ta thấy cô không nói gì, bèn tiếp lời: “Tôi cũng thế, chuyện này có gì phải kinh ngạc?”

Sắc mặt Chữ Đồng hơi sa sầm lại. Với tư cách là một nhân viên dưới quyền của Dịch Suru, trước giờ cô luôn ôm thái độ kính trọng đối với ông chủ của mình, thậm chí có thể coi như cung phụng giống thánh thần. Hôm nay bị một mình tinh vạch trần như vậy, cô thật sự không nói ra được cảm giác của mình.

“Phải rồi, dám chớ sẵn các cô chẳng phải thích nhất là tung mấy scandal của bọn tôi sao? Đối với cuộc sống riêng tư của ông chủ các người, có dám vạch trần không?”

“Cô Mã, chúng ta vẫn nên nói về cuộc phỏng vấn hôm nay là hơn.” Chữ Đồng cảm thấy người này có bệnh, bình thường thì thích tạo scandal với mấy ngôi sao nam, giờ thì hay rồi, lại dám tiết lộ cuộc sống đời tư của bản thân ngay trước mặt phóng viên!

“Tôi nói cho cô biết một bí mật nhé. Ông chủ của Dịch Suru đặt một căn phòng thường xuyên tại khách sạn Hồng Thành, cứ tới thứ sáu hàng tuần, anh ta lại gọi một ngôi sao tới phục vụ. Lướt của tôi vừa qua, không biết tuần này là ai đây.”

Chữ Đồng nửa cười nửa không, nhìn chằm chằm người phụ nữ: “Cũng chẳng biết anh ta đã đắc tội gì với cô mà lại bị cô bán đứng như vậy.”

Ngôi sao họ Mã hút nốt ngậm khói cuối cùng: “Anh ta nói với tôi lần sau không cần tới nữa? Anh ta tưởng mình là ai chứ? Hoàng đế cổ đại sao?”

“Cô Mã, nếu cô còn không phỏng vấn thì hôm nay tôi không kịp biên tập bản thảo đâu đấy.”

Xem ra cô mình tinh này cảm hận ông chủ của Chữ Đồng. Làm xong phỏng vấn, trước khi đi lại nói cho cô biết chuyện căn phòng ở khách sạn Hồng Thành. Chữ Đồng thu dọn đồ đạc, đứng dậy rời đi. Bên cạnh có một cửa hàng bán đồ nhập khẩu, giá cả của mấy món đồ trong đó không hề rẻ, bình thường cô chỉ dám đứng ngắm từ xa mà thôi. Nghĩ bụng từ lúc cô và Giản Tri Hoài kết hôn tới nay, cô còn chưa động tay làm một bữa tối đáng hoàng bao giờ, mà Giản Tri Hoài lại kén chọn khoản ăn uống. Cô cắn chặt răng, xách túi vào mua đồ.

Tới khu thịt sống, cô lựa lần lượt từng thứ, thịt bò, thịt gà, hành tây... Khi tay vừa chạm vào một hộp xách bò, còn chưa kịp cầm vào tay thì đã bị đôi phương giật mất. Chữ Đồng ngẩng lên, nhìn thấy Ân Thiếu Trình đang tỏ ra nghiêm túc nhìn hạn sử dụng bên ngoài hộp. Cô đứng dậy đẩy xe định đi. Ân Thiếu Trình đuổi theo, ném thứ trong tay vào xe đẩy của cô. “Cô phóng viên nhỏ, cô có biết một hộp thịt bò ở đây bao nhiêu tiền không?”

“Siêu thị này do anh mở à? Cần anh lo sao?” Chữ Đồng đi tới trước quầy rượu, định mua một chai rượu vang.

“Buổi tối Triệu Thanh Dương xuất hiện, cô đã theo dõi Hồng Khánh Sâm phải không?”

Chữ Đồng cầm một chai rượu lên, hờ hững đáp: “Đúng thế.”

“Lẽ nào cô không nên cảm ơn tôi từ tể?” Ân Thiếu Trình chống một tay lên quầy hàng, nghiêng đầu nhìn cô.

Chữ Đồng lấy bừa một chai rượu, bỏ vào xe: “Tôi đâu có nhờ vả anh, tự anh muốn nói cho tôi biết đấy chứ.”

Ân Thiếu Trình không tức giận mà bật cười. Anh ta liếc mắt nhìn thứ trong xe đẩy, giờ tay giữ mép xe: “Chắc là lương của chồng cô cũng không cao, tôi mời cô.”

“Cảm ơn ý tốt của cậu chủ Ân, không cần đâu.” Chữ Đồng gạt tay anh ta ra, tới xếp hàng thanh toán. Ân Thiếu Trình đi theo phía sau cô. Khi tới lượt Chữ Đồng thanh toán, anh ta bèn rút thẻ ra đưa cho người thu ngân: “Dùng của tôi.”

“Ai cần dùng chứ.” Chữ Đồng đờ cánh tay anh ta xuống: “Tự tôi có tiền.”

Người thu ngân hết nhìn cô lại nhìn anh ta rồi mỉm cười nói: “Hãy để đàn ông thể hiện sự ga lăng của mình đi ạ.” Dứt lời cô ta định lấy chiếc thẻ, Chữ Đồng lấy thẻ lương của mình từ trong ví da ra: “Tôi và anh ta không thân, dùng của tôi.”

“Sao lại không thân chứ?” Ân Thiếu Trình chẳng biết từ lúc nào đã cầm thêm hai thứ đồ trong tay, cùng đưa qua, đó là một hộp bao cao su và khăn ướt. Cả hai thứ được để cạnh nhau, vừa liên tưởng đã đủ khiến người ta chịu không nổi. Chữ Đồng giận dữ trừng mắt với anh ta, cô ném chiếc thẻ về phía người thu ngân: “Cô mà không quẹt là tôi không mua nữa đâu, khăn trưng lên!”

Người nhân viên thấy vậy, vội vàng quẹt thẻ.

Mua đồ xong đi ra ngoài, Ân Thiếu Trình và cô cùng xuống hầm để xe. Anh ta tìm được xe của mình trước, khi kéo cửa xe ra còn hét lên sau lưng Chữ Đồng: “Này, trả tiền cho cô cũng không được. Nếu muốn kiếm nhiều tiền thì cố moi thêm mấy tin hot nữa ra.”

Đồ thần kinh! Chữ Đồng rảo bước rời đi.

Ân Thiếu Trình ngồi trong xe, ngồi nỏ này anh ta đã chôn giúp cô rồi. Ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru, ngoại trừ một số người có quan hệ tốt trong ngành này ra, những người xung quanh chỉ hiểu biết lơ mơ. Anh ta không tin, một tin tức như ông chủ của mình đặt phòng với mình tinh lại không hấp dẫn được Chữ Đồng. Nếu để anh ta đích thân nói với Chữ Đồng thân phận thực sự của Giản Tri Hoài thì chẳng còn gì thú vị. Đã chơi thì phải chơi lớn một chút. Ai bảo vợ chồng họ đều không phải người, người này độc ác hơn người kia, người này nham hiểm hơn người kia?

Chỉ có điều, thực sự đáng tiếc, sao Chữ Đồng lại trở thành vợ của Giản Tri Hoài kia chứ?

Dịch Suu.

Chữ Đồng tách từng vụn bánh mỳ. Tàn Tàn ngồi đối diện có vẻ không mấy tập trung. Chữ Đồng xem xong bản thảo, nhíu mày nói: “Tàn Tàn, bài này cậu liên tục viết nhầm, muốn bị ăn mắng té tát sao?”

“Hả? Có sao? Cậu sửa giúp tớ với.”

“Hôn vía cậu để đi đâu vậy, cẩn thận tổng biên tập lát nữa đánh cậu đó.” Chữ Đồng bỏ bánh mỳ xuống, bắt đầu sửa bản thảo.

Tàn Tàn đi từ phía đối diện qua, kéo ghế ngồi bên cạnh cô: “Gần đây tớ đang bận rộn chuyện cưới xin.”

“Thế chẳng phải là chuyện tốt sao? Bố mẹ cậu đồng ý rồi à?”

“Thì chính là không đồng ý đó, kiên quyết bắt mua nhà mới được, nhưng mà khoản tiền phải trả đợt đầu còn thiếu năm vạn đồng, chỗ nào vay mượn được đã cố cả rồi.” Tàn Tàn nét mặt khổ não: “Chỗ nào biến được cho tớ ít tiền thì tốt quá.”

“Trong thẻ của tớ còn hơn một vạn, hay là cho cậu vay tạm?”

“Không đủ đâu, mấy hôm nay phải chuyển tiền luôn, nếu không chẳng còn cái gì trả góp nữa.” Tàn Tàn vẽ từng vòng tròn lên đầu gối. Thấy trong phòng làm việc không còn mấy người, cô ấy mới ghé sát bên tai Chữ Đồng: “Đồng Đồng, có người muốn mua ảnh chính diện gương mặt ông chủ của chúng ta với giá cao, hay là chúng ta...”

“Cậu điên rồi à? Dám bán đứng cả ông chủ của mình.”

“Đây không gọi là bán đứng, chỉ là tiết lộ gương mặt thật của anh ta thôi. Có biết bao nhiêu người tò mò, tớ đâu có chụp đời sống riêng tư.” Tàn Tàn đầu đầu day day thái dương: “Nếu có thể làm được thì khoản tiền đợt đầu của tớ không cần lo rồi.”

“Thế cậu biết hành tung của anh ta?”

“Chính vì không biết tớ mới đau đầu đây.”

Chữ Đồng gõ lên bàn phím: “Tàn Tàn, cậu phải suy nghĩ cho kỹ đó. Một khi để lãnh đạo biết được chuyện này thì chúng ta không chỉ đơn giản là bị đuổi việc thôi đâu.”

“Không đâu, sao khi giao ảnh, tiền trao cháo múc. Với lại là bạn của tớ cần, cô ấy không bán đứng tớ đâu.”

Chữ Đồng cứ cảm thấy không yên tâm: “Vì năm vạn đồng, có đáng không?”

“Cậu không hiểu nó có ý nghĩa gì với tớ đâu. Đồng Đồng à, năm vạn đồng đổi lại cơ hội được ở bên người mình yêu trọn đời đấy, cậu bảo có đáng không?”

Chữ Đồng bị hỏi đến cứng miệng, á khẩu không nói được câu nào. Cô chưa bao giờ phải nỗ lực hết sức như vậy thế nên vốn không thể thấu hiểu. Tàn Tàn dựa đầu lên vai cô: “Chúng ta vào Dịch Suu gần như cùng một lúc, lúc làm việc lại là cặp đôi hoàn hảo. Chúng ta từng săn đón bao nhiêu tin tức như thế, trái tim tớ sớm đã tê dại rồi. Chỉ chụp một bức ảnh chính diện của sếp thôi mà, kế hoạch này chỉ có hai chúng ta biết thôi.”

“Nếu cậu kiên quyết thì chắc chắn tớ sẽ giúp cậu.” Chữ Đồng nhớ tới lời của cô minh tinh họ Mã kia: “Tới lúc đó, tớ cùng đi với cậu, thêm người cũng tiện hỗ trợ.”

Lúc chụp ảnh Triệu Thanh Dương và Hồng Khánh Sâm, Tàn Tàn cũng vì nghĩa quên mình giúp đỡ cô, những chuyện này Chữ Đồng nhớ rõ cả.

Ngày thứ sáu ấy, Chữ Đồng dậy từ rất sớm, ngồi trên bệ cửa sổ thu dọn đồ đạc. Giản Tri Hoài còn chưa tỉnh ngủ, cánh tay và đôi chân dài đều hở ra ngoài lớp chăn mỏng. Người đàn ông khi say ngủ, những đường nét sắc sảo cũng mềm mại hơn, hòa cùng hơi thở lúc nặng lúc nhẹ. Chữ Đồng đi tới trước giường, bắt gặp cúi xuống.

Lông mày đen rậm bị những lọn tóc lòa xòa trước trán che mắt, mi mắt vừa dài vừa dày, sống mũi cao thẳng khiến cho gương mặt anh thêm nổi bật. Chữ Đồng ngẩng đến si mê, vô thức ghé môi hôn lên môi anh. Giản Tri Hoài giật mình tỉnh giấc, còn tưởng người phụ nữ nào dám cưỡng hôn anh, tới tận khi mở mắt ra mới nhìn thấy gương mặt thỏa mãn của vợ mình. Đúng là thỏa mãn, anh cho là như vậy. Anh thẳng thừng giơ tay ôm lấy eo cô. Chữ Đồng cười đùa dính sát mặt về phía anh: “Tối nay có thể em sẽ về rất muộn, anh ngủ trước đi.”

“Tối nay anh cũng có việc.”

Chữ Đồng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh có việc gì?”

“Việc riêng.”

Xi! Chữ Đồng đứng thẳng dậy, cảm thấy hôm nay ắt sẽ là một trận quyết chiến. Ông chủ phía sau có thể che giấu kín đáo như vậy, chắc là không thích tiết lộ thân thể của mình. Cô và Tàn Tàn chụp trộm đoán chắc lúc đó trên đầu không khác gì treo một quả bom.

Khách sạn Hồng Thành. Chữ Đồng đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm. Tàn Tàn bên cạnh cũng ăn vận như 007 vậy. Hai người tới quầy lễ tân: “Chào cô, tôi muốn đặt phòng.”

“Chào chị, chị đợi một lát ạ.”

“Có thể tự chọn số phòng không?”

“Được ạ.”

Chữ Đồng đẩy một chiếc chứng minh thư qua: “Tôi muốn phòng 1008.”

Nhân viên lễ tân quét một vòng trên máy tính: “Thành thật xin lỗi, phòng 1008 đã có khách rồi ạ.”

Quả nhiên! Chữ Đồng bỗng dưng phấn khích, cuộn chặt tay lại: “Thế phòng 1012 thì sao?”

“Phiền chị đợi một lát.” Nhân viên phục vụ một lần nữa liếc nhìn xuống máy tính: “Phòng này được ạ.”

Tầng mười là tầng Hoàng kim của khách sạn Hồng Thành. Phòng 1012 vừa hay nằm đối diện với phòng 1008. Chữ Đồng nghe thấy hai chữ 'được ạ', đôi mắt bỗng nheo lại thành một đường thẳng trong chốc lát: “Tốt, lấy phòng này.”

“Thưa chị, tiền đặt cọc tổng cộng là ba ngàn hai trăm tám mươi tám đồng.”

Hự, tay Chữ Đồng run run, nhưng cũng đã chuẩn bị liệu mình. Cô lấy chỗ tiền mặt đã rút sẵn từ trong túi ra, làm thủ tục xong xuôi rồi cùng Tàn Tàn lên gác. Chữ Đồng vừa đi vừa hạ thấp giọng: “Sau khi vụ mua bán thành công, có thể yêu cầu thanh toán các phụ phí khác không?”

“Được được, đã nói là sẽ thanh toán mà. Không ngờ không phải chứng minh thư của cậu vẫn có thể đăng ký, tuyệt thật.”

“Phí lỗi, nếu không điều tra ngay ra tở rồi.” Chữ Đồng kéo thấp vành mũ xuống, cùng Tàn Tàn đi lên tầng 10. Tới phòng 1012, Chữ Đồng giơ tay xem giờ: “Còn sớm, chắc là phòng đó vẫn còn trống.”

“Chúng ta mở hé một khe cửa, luân phiên trực.”

Chữ Đồng cũng tán thành. Cô đi vào phòng, Tàn Tàn xông vào trong trước: “Ôi trời ơi, mấy ngàn quả là không lãng phí, cậu mau tới sờ cái giường này coi.”

Chữ Đồng để túi xách qua một bên, chỉ giữ lại một khe cửa nhỏ xíu đủ để nhìn thấy bóng người đi qua đi lại bên ngoài. Cô hy vọng lời của cô minh tinh kia đáng tin cậy, nếu không thì... tiền phòng của cô!

Trong một quán bar cao cấp nào đó tại Tây Thành. Trong phòng chỉ có lác đác vài người, người đàn ông trung niên dẫn đầu để chải mái đầu vuốt keo đã lỗi thời, áo sơ mi giặt cốt vào trong quần, mắt dây xích vàng trên cổ tay rộng bằng một ngón tay: “Nào nào, Thiếu Trình, Trì Hoài. Hiếm có dịp tôi hẹn được hai cậu ra ngoài. Bây giờ là thiên hạ của thanh niên các cậu rồi. Giới showbiz này, quan trọng nhất là chơi đẹp, chủ mong hai cậu có cơ hội trở thành anh em sinh tử, cạ ly!”

Giản Trì Hoài bê ly rượu lên. Ân Thiếu Trình ghé qua chạm cốc, nhân tiện khoác tay lên vai anh: “Giản Tứ ca, anh nói xem, anh đã chơi tôi ngoài sáng trong tối mấy lần rồi, nhưng Ân Thiếu Trình này có trả đũa lần nào không? Vì sao! Vì tôi muốn trở thành anh em với anh, người anh em hiểu không?”

Giản Trì Hoài lẳng lẳng đẩy cánh tay anh ta ra, đôi mắt phượng hẹp dài liếc sang: “Tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“Xem anh nói kia, tôi cũng chỉ có hứng thú với đàn bà.” Ân Thiếu Trình uống cạ ly rượu: “Hôm nào có hàng ngon, chia sẻ tý nhá.”

“Giang Ý Dục, có muốn không?” Giản Trì Hoài cười khẩy, trong ánh mắt thấp thoáng một vẻ đùa cợt. Ân Thiếu Trình nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi. Giản Trì Hoài giơ ly rượu trong tay lên: “Có thêm một người anh em là chuyện tốt, nào, cạ ly!”

Lúc ấy sắc mặt Ân Thiếu Trình mới dịu đi một chút. Anh ta nâng ly chạm khẽ một cái. Giản Trì Hoài nói lại tiếp một câu: “Vợ bạn không thể dây vào, Chữ Đồng là vợ tôi, sau này cậu tránh xa cô ấy ra một chút.”

Ân Thiếu Trình sắp thổ huyết tới nơi nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ không biết gì: “Cô phóng viên nhỏ đó chính là vợ anh? Tôi còn đang định theo đuổi cô ấy chứ.”

“Bây giờ cậu biết rồi đấy, cậu không có cửa đâu.” Giản Trì Hoài tự tức uống rượu.

Ân Thiếu Trình nắm chặt ly rượu trong tay, cơn giận này bị nuốt sống sượng vào trong. “Hôm nay cùng anh ra ngoài uống rượu là bàn chuyện hợp tác. Gần đây có không ít gương mặt mới có tố chất tốt, các công ty giải trí hàng đầu đều đang tranh giành người...”

Khách sạn Hồng Thành.

Chữ Đồng và Tần Tần trốn biệt không dám ra ngoài. Hai người họ thay phiên nhau trực trước cửa. Chữ Đồng vừa ăn mỳ gói vừa hỏi: “Có động tĩnh không?”

“Không có, cậu yên tâm ăn đi, tớ nhìn rồi.”

Khoảng mười giờ tối, Chữ Đồng dựa vào khung cửa, sắp ngủ gật tới nơi, bên ngoài có tiếng bước chân lọt vào tai. Cô bất ngờ ngồi thẳng dậy, nhìn thấy có mấy bóng người dừng lại trước cửa phòng đối diện, một người hình như lấy thẻ phòng ra quẹt, còn mấy cô gái đáng đẹp lần lượt đi vào. Có trò hay rồi! Tinh thần Chữ Đồng rất phấn khởi, cũng không cảm thấy buồn ngủ nữa, vẫy tay với Tần Tần, chỉ còn đợi ông chủ lớn xuất hiện nữa thôi.

Lúc Giản Trì Hoài ngồi trên xe cũng sắp mười rưỡi rồi. Anh uống hơi nhiều một chút nhưng ý thức vẫn tỉnh táo. Anh rút di động từ trong túi ra gọi cho Chữ Đồng. Cô gái nhỏ đầu kia vẫn còn đang nằm vùng, lúc nhận điện thoại cũng dè dặt, thận trọng: “Alô!”

“Về nhà chưa?”

“Chưa, chắc còn phải mấy tiếng nữa. Anh yên tâm, xong việc em lập tức về nhà.”

Giản Trì Hoài mở cửa sổ ra, tốc độ xe nhanh dần, gió đêm vun vút thổi vào mặt, cả người bỗng bình dễ chịu. Anh nghe thấy Chữ Đồng hạ thấp giọng hỏi anh: “Anh thì sao? Về tới nhà chưa?”

Giản Trì Hoài khẽ cong môi: “Chưa, em cứ làm việc đi. Anh chơi một lúc sẽ về, cúp máy đây.”

Chữ Đồng nghe thấy trong di động truyền tới tiếng tút tút, trong lòng cô lóe lên một cảm giác kỳ lạ. Giản Trì Hoài rất ít khi về muộn, sao hôm nay vẫn còn ở bên ngoài?

Bên này điện thoại vừa cúp, Giản Trì Hoài lại nhắc máy tiếp: “Alô, có việc gì?”

“Tứ ca, anh đang ở đâu ạ?”

“Uống rượu xong vừa ra ngoài.”

“Hẹn thêm lần nữa không?”

“Được, ở đâu?”

“Khách sạn Hồng Thành, chỗ cũ.”

Giản Trì Hoài ngồi ở ghế sau, người tài xế phía trước nhỏ giọng hỏi ý kiến: “Anh Giản, đi đâu ạ?”

“Khách sạn Hồng Thành.”

Thật ra mối quan hệ xung quanh của những người này như nhau cả thôi. Chưa bao giờ Giản Trì Hoài nói rằng anh là người không thích chơi bời. Chỉ là so với sự phóng đãng của những người khác, anh nắm bắt được chừng mực của mình. Tối nay về Chữ Đồng cũng không có nhà, vậy thì chi bằng anh đi chơi cho thoải mái. Từ ngày kết hôn cho tới nay, rất hiếm hôm anh như thế này, nhưng những việc này đều không hại gì tới đại thể, chỉ cần không chạm tới giới hạn, chuyện gì cũng dễ nói.

Tối khách sạn Hồng Thành, bạn bè của Giản Trì Hoài đang ở đại sảnh đợi anh. Họ cũng đi tăng hai rồi, trên người nồng nặc mùi rượu. Đồng Từ đi vào trong thang máy, Giản Trì Hoài tiện tay khép cửa lại: “Lần nào cũng chọn chỗ này, không sợ bị đám phóng viên dễ mất à.”

“Đưa phóng viên nào dám chụp chúng ta? Chắc chán sống rồi.”

Cửa thang máy chẳng mấy chốc đã vang lên một tiếng 'ding'. Giản Trì Hoài và Đồng Từ cùng đi ra ngoài. Đồng Từ đã uống khá nhiều, nói cũng nhiều hơn: “Tứ ca, tôi nói cậu này, mấy hôm trước tôi nhìn trúng một cô mình tinh, hoàn toàn tự nhiên, chưa hề phẫu thuật...”

“Được rồi.” Giản Trì Hoài đi trước: “Lần trước cậu cũng nói như vậy, kết quả mang tới cho chúng tôi xem, có cô nào không phẫu thuật đâu? Chỉ còn đứng mấy sợi tóc trên đầu là của cô ta thôi, mù mắt!”

Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã tới trước cửa phòng 1008. Chữ Đồng buồn ngủ sắp không trụ nổi nữa, gật gù gật gù, đầu đập mạnh về phía trước một cái, trán đụng vào cánh cửa, đau tới nỗi con buồn ngủ của cô lập tức tan biến. Cô ngược mắt nhìn về phía trước bỗng nhìn thấy bóng hai người đàn ông cao lớn đứng quay lưng về phía mình. Đôi mắt Chữ Đồng sáng rực lên, kéo khe hẹp rộng thêm chút nữa. Cô quan sát tỉ mỉ, sao cứ cảm thấy bóng hình của một trong hai người quen quen?

Đang còn mải nghĩ ngơ thì một người đã mở cửa ra. Anh ta đẩy cánh cửa, tỏ ý mời người cao hơn một chút kia vào trước. Sau khi đối phương cất bước, anh ta mới vào theo. Chữ Đồng không kịp nghĩ thêm, định đợi lúc họ đi ra để chụp một gương mặt rõ nét vốn dĩ là không thể. Cô bất thành linh mở tung cánh cửa, chạy như bay ra ngoài. Người đàn ông trong phòng không lập tức đóng cửa lại mà buông tay, để mặc cửa đổ lù về sau. Cánh cửa vẫn từ từ khép vào theo quán tính. Chữ Đồng cầm những tấm thẻ đã chuẩn bị sẵn vào khe cửa. Sau khi cánh cửa khép vào không hề khóa lại, hai người trong phòng hoàn toàn không ngờ tới chuyện này. Chữ Đồng nằm bò dưới đất, tìm nhay vọt lên tận cổ họng, chỉ sợ bị phát hiện. Giây lát sau, cô mới phần khích vẩy tay với Tần Tần phía đối diện.

Tần Tần làm động tác ok, dè dặt đi tới, đưa máy ảnh cho Chữ Đồng: “Hay là để tớ vào cho?”

“Người bắt cần như cậu vào chẳng lẽ để người ta ném ra ngoài?” Chữ Đồng đón lấy máy ảnh, không yên tâm bèn kiểm tra thêm lần nữa.

“Đồng Đồng, chuẩn vào như vậy quá nguy hiểm, bên trong toàn là người thôi.”

“Nhưng chúng ta không nghĩ ra cách hay hơn đâu. Cậu canh trước cửa, nghe thấy tiếng tớ hét bên trong thì lập tức mở cửa ra, như vậy chúng ta mới có nhiều thời gian chạy trốn hơn, biết không?”

“Được, tớ hiểu rồi.”

Chữ Đồng cầm máy ảnh, từ từ đẩy cửa ra. Không nhìn được tình hình bên trong, cô chỉ còn biết dựa vào may mắn. Lỡ như lúc này có người đứng sau cánh cửa thì công sức tối nay coi như đổ bể. Cô khom lưng, sau khi một người có thể chui vào, cô từ từ bò vào trong. Kết cấu của căn phòng này khác với phòng 1012, bên trong càng rộng rãi hơn. Đi trên hành lang cô cũng có thể nghe được tiếng cười đùa vọng ra, chỉ là nhất thời chưa nhìn được người.

Chữ Đồng tiếp tục tiến lên, thanh âm mỗi lúc một rõ. Cô bò tới tủ rượu, vừa hay có thể lợi dụng lưng ghế sofa để che mình. Mùi thuốc lá ngập ngụa xộc vào mũi, cô cố nhịn sự khó chịu, hơi ngó đầu ra. Người bên trong đang nói chuyện, uống rượu, có một người đàn ông đứng chắn đúng tầm nhìn của Chữ Đồng. Anh ta ôm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, bàn tay không ngừng sờ soạng phần lưng hở hang của cô ta.

“Da dẻ này, tôi đã nói là tự nhiên mà, anh còn không tin!”

Người còn lại rõ ràng chẳng màng tới anh ta, chắc là đang chìm đắm trong tửu sắc. Chữ Đồng đợi cơ hội họ quay đầu lại, mặc dù không biết trong hai người này ai là ông chủ của Dịch Suru nhưng kệ đi, cứ chụp đã rồi tính.

Cô một lần nữa thò đầu ra, người đàn ông đứng quay lưng bất ngờ ngồi xuống, cũng khiến cho người đối diện để lộ gương mặt thật. Chữ Đồng nhất thời nhìn đến đờ đẫn, cô tròn xoe hai mắt, đầy mắt cay xè bởi khói thuốc. Cô cảm thấy mình nhìn nhầm mất rồi, nhưng người kia rõ ràng là Giản Trì Hoài, tay trái anh ôm một cô gái xinh đẹp, khuôn mặt, cả người lại hơi ngả về bên phải. Một cô gái khác đang cầm chiếc bật lửa anh thường dùng, châm lửa cho anh. Chữ Đồng nhìn kỹ thêm chút nữa, thấy hai người này vòng một dãy dài. Mà một Giản Trì Hoài như thế này là hình ảnh Chữ Đồng chưa bao giờ chứng kiến.

Anh vẫn tuân thủ như thế, dù người bên cạnh có diện mạo nổi trội, đáng người thu hút thì vẫn không thể vượt qua. Anh hơi nheo mắt lại, khoanh khắc điều thuốc được châm lên anh hít sâu một hơi, gò má hơi chìm đắm ở nơi trùng xuống. Tư thế ấy, ánh mắt ấy, quả thật là điển đảo chúng sinh. Nơi cổ họng Chữ Đồng lặn nhẹ, dáng vẻ này của Giản Trì Hoài giống hệt những ngôi sao hạng B hay những người nổi tiếng trong giới showbiz mà cô vẫn chụp. Người phụ nữ bên tay trái cũng đang chìm trong sắc đẹp ấy, nhất thời không kim được lòng mình, ghé mặt qua định hôn anh...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Giản Trì Hoài và chị

Giản Trì Hoài dường như không có quá nhiều bài xích, chỉ hơi nghiêng mặt một chút. Tay anh vẫn vòng qua bả vai người phụ nữ, một tay kia kẹp điều thuốc, chỉ vào người đối diện: “Đồng Từ, thuốc lá này được đấy, ở đâu ra vậy?”

“Tôi cũng cảm thấy được, thuốc xịn, rượu ngon cùng người đẹp, đây mới gọi là cuộc đời.”

Tầm mắt của Chữ Đồng dừng yên trên cánh tay Giản Trì Hoài. Cô cảm thấy mình sắp bùng nổ rồi. Cô chỉnh máy ảnh thành chế độ bật flash rồi đứng thẳng dậy từ sau sofa, nhắm thẳng vào Giản Trì Hoài chớp chớp không ngừng...

Giản Trì Hoài vô thức giơ tay lên che. Đồng Từ nhanh chóng phản ứng lại, quay người lại: “Ai đó!”

Chữ Đồng lại nhắm thẳng anh ta mà chụp lia lịa. Đồng Từ nhìn đến sững người. Nếu là bình thường ai dám chụp anh ta, anh ta thật sự có thể xông lên xé nát đối phương. Nhưng người này thì khác, lúc Giản Trì Hoài bị người ta chụp trộm ảnh riêng tư, bọn họ đều đã biết ở nhà anh có một con 'hồ cái' hung dữ, chụp ảnh khỏa thân của chồng, lại còn có thể bán đứng chồng không hề nề mặt như vậy, họ sao có thể là đối thủ?

Đồng Từ vô duyên vô cớ trở nên yếu thế, ngay sau đó liền ngồi xuống sofa, hai con mắt chớp chớp nhìn về phía Giản Trì Hoài. Người phụ nữ ngồi bên cạnh Giản Trì Hoài nhú đôi mày thanh tú lại: “Cô là ai? Sao có thể vào được đây?”

Hốc mắt Chữ Đồng cay xè, chụp ảnh xong bèn quay người bỏ đi. Giản Trì Hoài không nói không rằng, đứng dậy đuổi theo. Chữ Đồng cũng không hào bỏ chạy nên Tần Tần tiếp ứng bên ngoài đương nhiên không dám tùy tiện mở cửa. Cô ấy dán sát mặt vào cánh cửa, cửa phòng bất thành linh bị mở ra. Cô ấy nhìn thấy Chữ Đồng ngơ ngẩn đi ra ngoài, Tần Tần sững sờ: “Chụp... Chụp được chưa?”

Ngay sau đó Giản Trì Hoài cũng ra ngoài theo, chặn đường Chử Đồng: “Sao em lại ở đây?”

“Thế còn anh sao lại ở đây?”

Tần Tần dụi dụi hai mắt. Người này... chẳng phải là người nổi tiếng trên mạng, giáo sư Giản Trì Hoài ở đại học thành phố sao?

Chử Đồng không muốn cãi vã trước mặt người ngoài. Cô vượt qua người đàn ông, tiếp tục đi về phía trước. Giản Trì Hoài lại bám theo sau. Hai người họ cứ thế bỏ mọi người ở lại. Tần Tần càng cảm thấy vô lý, cô ấy len lén liếc vào trong phòng nhưng chẳng nhìn được gì hết.

Chử Đồng ôm máy ảnh đi xuống, Giản Trì Hoài gọi một cuộc điện thoại, vừa mới ra khỏi khách sạn đã có tài xế lái xe đợi họ trước cửa. Giản Trì Hoài nắm chặt chiếc di động trong lòng bàn tay: “Có chuyện gì lên xe rồi nói.” Chử Đồng và anh lần lượt ngồi vào hàng ghế sau. Mùi thuốc lá trên người Giản Trì Hoài rất nồng. Anh hạ cửa kính xe xuống quá nửa: “Sao em lại ở đây?”

Cô tức đến nổi nửa câu cũng không nói nổi, giữ chặt tay nơi lồng ngực đang phập phồng, gương mặt nhỏ ương bướng ngoảnh ra ngoài cửa sổ. Giản Trì Hoài cảm thấy chuyện này hoàn toàn chẳng có gì đáng để kinh ngạc: “Anh chỉ tụ tập cùng bạn bè thôi.”

“Tụ tập? Thế vì sao lại ôm ấp phụ nữ?” Chử Đồng không lên tiếng thì sẽ nhịn rất khó chịu.

“Nói cho cùng anh đã làm chuyện gì quá giới hạn sao? Con mắt nào của em nhìn thấy anh lên giường với người đàn bà khác hay làm gì khác?” Ngữ điệu của Giản Trì Hoài bất giác cao vút, Chử Đồng không nghe nổi mấy câu thế này, cô tức giận cuộn chặt hai tay thành nắm đấm: “Giản Trì Hoài, anh!”

Anh chống tay lên trước trán, bị cô làm ồn tới nỗi hơi đau đầu: “Được rồi, không nói nữa.”

Một đám vung ra như đập lên ruột bông, lực bật ngược trở lại còn làm bị thương chính mình, Chử Đồng đỏ mắt co người ngồi lên ghế. Giản Trì Hoài nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Gió lạnh hiu hiu thổi vào trong xe, dần dần đầu óc cũng không còn căng ra nữa. Giản Trì Hoài mở mắt ra nhìn người con gái nằm bên cạnh.

“Em chụp anh để làm gì?”

Chử Đồng nghe xong bất giác ôm chặt hai cánh tay, đón lấy ánh mắt anh: “Giản Trì Hoài, bây giờ em không muốn nói chuyện với anh.”

Người đàn ông cười khê: “Nóng tính thật đấy, có đến mức đó không?”

“Nếu không phải bị em bắt gặp, tôi nay anh sẽ không về chứ gì?”

Giản Trì Hoài cảm thấy nực cười, con gái xoáy vào mấy chuyện vặt vãnh thật là phiền toái: “Anh không hề nghĩ sẽ ngủ với người khác. Lúc đó chỉ là chơi cao hứng thôi, anh sẽ không nghiêm túc.”

“Với em cũng vậy phải không?” Chử Đồng tiếp lời.

Giản Trì Hoài cảm thấy không thể nói chuyện được với cô, anh bức bối nhàu mày: “Chử Đồng, em âm ỉ đủ chưa? Pháp luật không hề quy định sau khi kết hôn bắt buộc phải giữ thân sạch sẽ tới mức không thể cùng người khác có bất kỳ sự tiếp xúc cơ thể nào. Anh cũng có bạn bè của anh, cả việc này em cũng quản lý?”

Chử Đồng trừng mắt nhìn anh chằm chằm, hốc mắt cô dần dần đỏ lên trong đôi mắt anh, nước mắt sắp sửa trào ra tới nơi. Cô khế gật đầu, cắn răng nói từng chữ, từng chữ một: “Phải, em không có tư cách quản lý anh. Anh cảm thấy mấy chuyện này đều chẳng có gì đáng nói, có thể đám bạn bè của anh hợp với việc này. Anh cảm thấy ôm ấp người phụ nữ khác cũng không có vấn đề gì, cảm thấy cùng người ta hôn qua hôn lại cũng không có vấn đề gì. Vậy em hỏi anh, Giản Trì Hoài, ở trong mắt anh có gì quan trọng đây?”

Thấy cô kích động như vậy, Giản Trì Hoài cảm thấy bức bối trong lòng, bất chợt quát ầm lên với người tài xế đang trước: “Sao lè mề thế, lái xe như ốc sên bò vậy, lập tức cắt ngay cho tôi!”

Người tài xế run rẩy, đạp mạnh chân ga, chiếc xe xé tan màn đêm, phi như bay về phía trước. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng xuống xe trước, vẫn ôm rít lấy máy ảnh đi vào nhà. Giản Trì Hoài vừa ra khỏi hoàn cảnh đó, tự nghĩ người mình cũng đủ thấy khó chịu. Anh vào tắm rửa trước, khi ra ngoài thấy Chử Đồng đang ngồi trên bệ cửa sổ.

Hiển nhiên là cô chưa hết giận. Giản Trì Hoài rót một cốc nước lạnh, uống hết quá nửa rồi đi đến bên cạnh cô: “Đưa máy ảnh cho anh.”

Chử Đồng vô thức ôm chặt, lúc này trong đầu mới liên tưởng tới một số chuyện lúc trước: “Trong căn phòng đó có ông chủ đứng sau lưng Dịch Suu bọn em, thứ sáu tuần nào anh ta cũng hẹn nữ nhân tình qua đó phóng túng. Giờ thì anh biết vì sao em lại có mặt ở khách sạn Hồng Thành rồi chứ?”

“Cái quái gì vậy?” Giản Trì Hoài giờ tay ra: “Đưa anh!”

“Giản Trì Hoài...” Chử Đồng nói xong ba chữ này, nước mắt một lần nữa vòng quanh trong khóe mắt: “Anh chính là ông chủ của Dịch Suu phải không?”

Người đàn ông sắc mặt căng ra, đối diện với cái nhìn chăm chú của cô: “Những thông tin này... là ai nói với em?”

“Một ngôi sao nữ vừa bị 'thất sủng'. Chỉ là em không ngờ, em lại bắt gặp anh trong căn phòng đó.”

Giản Trì Hoài cười lạnh: “Thế thì em thật sự nên đợi thêm chút nữa, chưa biết chừng còn có thể bắt gian tại giường!”

Chữ Đồng mím chặt môi, nước mắt lăn dài. Cô đứng dậy, bước ngang qua Giản Trì Hoài, đi ra ngoài. Anh cũng không cản cô, tự lật chăn ra, nằm lên giường. Tiếng đóng sầm cửa lại lọt vào tai, Giản Trì Hoài bực bội không tả được. Lúc vừa mới cưới, anh hoàn toàn coi Chữ Đồng là người vô hình, không ai can dự tới công việc của ai. Bây giờ nghĩ lại, vẫn là lúc đó tự tại hơn cả, trong lòng không chút vướng bận, ra ngoài chơi cũng sẽ không có ai kêu khóc om sòm với mình.

Anh chưa bao giờ có loại ý thức này, rằng cảm thấy bắt buộc phải giữ khoảng cách bao xa với người khác. Có lúc anh thấy phiền phức thì không cho phép người khác lại gần, nhưng có những lúc tâm tình thoải mái thì cũng có thể thoải mái chơi bời. Giản Trì Hoài bất giác nhắm hai mắt lại. Dưới nhà hình như vẫn chưa có tiếng ô tô lái đi. Uống rượu vào, lúc này lại càng tỉnh táo, chẳng thể ngủ nổi.

Chữ Đồng ngồi sụp xuống nền đất lạnh, thần kinh hoàn toàn tỉnh táo. Cô vỗ vỗ vào mặt mình, ban nãy sao lại hồ đồ rồi? Thật ra, cô sớm đã tổng kết một bộ cách thức đối phó với Giản Trì Hoài. Đá chọi đá với anh, tuyệt đối là tìm cái chết! Nếu lúc này cô lạnh như nước đá thì anh chắc chắn có thể trở thành mảng băng vụn, không những lạnh mà còn dẫm vào người ta.

Giản Trì Hoài cảm thấy mấy hành vi đó của mình không có gì quá đáng. Thật ra cô chỉ muốn anh ý thức được rằng anh làm vậy cô sẽ không vui. Cô không ồn ào, cũng không thể làm loạn, càng không được chảy quá nhiều nước mắt. Trong phòng, Giản Trì Hoài ngồi dậy, suy nghĩ rồi vẫn đi từng bước ra ngoài. Anh kéo cửa phòng bước ra ngoài nhưng suýt nữa thì đá phải cái bóng ngồi bệt trước cửa.

Chữ Đồng hai tay ôm gối, ngơ ngẩn ngồi đó, vui mặt vào giữa hai chân. Giản Trì Hoài nhìn cô, dờ ra một lúc lâu, vô thức ngồi xổm xuống: “Thấy nền nhà chưa đủ lạnh phải không?”

Cô buồn bã không nói gì. Giản Trì Hoài đưa tay ôm lấy cô, Chữ Đồng lắc lư bả vai giãy giụa, vẫn chỉ là những động tác làm mình làm mẩy: “Đừng động vào em!”

“Nếu anh quyết động thì sao?”

Chữ Đồng ngẩng gương mặt đang vui xuống lên, xem ra cô thật sự giận lắm, khóe mắt vẫn còn đỏ ửng. Giản Trì Hoài nhíu mày: “Thật sự nghiêm trọng đến mức đó sao?”

“Em không muốn nói chuyện, một câu cũng không muốn nói.” Chữ Đồng ôm chặt đầu gối. Ban nãy trên đường về nhà, cô tự nói với bản thân hết lần này tới lần khác. Anh ấy đã nói không yêu mày rồi, mày còn có tư cách quản việc anh ấy động chạm người phụ nữ khác sao? Cảnh tượng ban nãy in hằn quá sâu đậm, không thể nghĩ tới, không dám nghĩ tới, vừa nghĩ tới là giống như bị ai xé rách lớp vảy mới kết thành, đau đớn máu chảy đầm đìa.

Giản Trì Hoài không quen với hình ảnh này của cô: “Em mà còn như vậy, anh đi thật đấy.”

“Anh đi luôn đi.”

Anh ngược lại càng tiến thoái lưỡng nan, đứng dậy nhìn chằm chằm xuống đỉnh đầu cô. Thấy cô vẫn còn ủ ê ngồi đó, anh một lần ngồi sụp xuống: “Được rồi, nếu em thật sự cảm thấy sự tình quá nghiêm trọng sau này anh sẽ không đi nữa.”

Chữ Đồng đang tự cắn cánh tay mình bèn buông ra, hơi nheo mắt lại: “Anh nói lại lần nữa xem?”

Giản Trì Hoài bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí này có phần khác lạ. Anh ho khế một tiếng rồi nói: “Đương nhiên, anh cảm thấy hành vi như vậy không có gì quá đáng, nhưng mà... nếu em thực sự không thể chấp nhận được, cùng lắm thì sau này anh không đi nữa.”

Chữ Đồng khế gạt khóe mắt: “Anh không lừa em đấy chứ?”

“Lừa em có com ăn sao?” Giản Trì Hoài một tay nhấc cánh tay cô lên rồi kéo cô đứng dậy. Tới lúc này rồi, cô cũng không thể giả vờ giả tảng nữa. Chữ Đồng vỗ vỗ cái mông lạnh như băng. Giản Trì Hoài sải bước đi vào trong trước. Chữ Đồng thút thít đi theo sau lưng anh. Tới trước giường, cô bèn giơ tay ra sát trước mặt Giản Trì Hoài: “Đưa đi động cho em!”

“Làm gì?”

“Em phải xóa hết số điện thoại của phụ nữ trong đó!”

Giản Trì Hoài nhìn cô như nhìn sinh vật lạ: “Có phải hơi quá rồi không?”

“Em là vợ anh.” Cô ngập ngừng nói khế, chỉ sợ anh lờ lợ phủ nhận, thế nên nói rất nhỏ. Ai ngờ Giản Trì Hoài nghe xong câu này, thật sự lờ đi động ra như bị thần kinh vậy. Anh mở danh bạ ra, Chữ Đồng ngồi sát bên cạnh anh, thấy anh xóa đi vài số điện thoại rất nghiêm túc: “Xong rồi.”

“Lẽ nào trong di động của anh chỉ có số của mấy cô này thôi sao?” Chữ Đồng quyết không tin.

“Có mấy người là họ hàng, còn cả đồng nghiệp ở trường, các bà các mẹ các thím, lẽ nào cũng phải xóa?”

Chữ Đồng ngồi lên mép giường, cảm thấy đôi mắt đau nhức. Giản Trì Hoài cúi xuống ghé sát vào mặt cô: “Trên mặt mọc lên hai quả hạch đào miễn phí,

hay là hái xuống ném thử?”

“Giản Trì Hoài!” Chữ Đồng giơ tay đẩy anh, cô khoanh chân ngồi trên giường: “Anh thật sự có thể bảo đảm sau này sẽ không như vậy chứ?”

Giản Trì Hoài trầm mặc giây lát: “Anh có thể bảo đảm sẽ không ôm người phụ nữ khác nhưng anh không bảo đảm sẽ không đi uống rượu.”

“Em cảm thấy mấy thói quen hư hỏng của anh cũng rất nhiều, anh không phải là ông chủ của em thật đấy chứ?” Nói xong câu này, bản thân Chữ Đồng cũng nhún mày trước: “Thứ sáu hàng tuần 'triệu kiến nữ minh tinh' phải không? Hôm nay vừa hay là thứ sáu.”

Giản Trì Hoài vốn dĩ cảm thấy đề cô biết cũng không sao, dù gì cũng kết hôn rồi, không cần thiết phải giấu giếm, nhưng cô lại chiếm thế chủ đạo, liên hệ anh và năm chữ 'triệu kiến nữ minh tinh' với nhau. Anh mà thừa nhận, năm chữ sau đó liệu có thể giải thích rõ ràng được không?

Thái độ mà anh duy trì là không phủ nhận cũng không thừa nhận: “Chẳng phải trong phòng vẫn còn người khác sao? Vì sao em không nghi ngờ cậu ta?”

Chữ Đồng ngẫm nghĩ tí mĩ, hình như cũng có lý lắm, dù sao thì Đồng Từ ôm người đẹp, nói mấy câu hạ lưu đó còn phù hợp với hai chữ 'triệu kiến' hơn. Huống hồ, không phải thứ sáu nào Giản Trì Hoài cũng ra ngoài, cũng chỉ có tuần này thôi thì phải. Thông tin mấu chốt này không khớp, vậy thì chắc chắn là Đồng Từ.

Nghĩ tới đây, nét mặt Chữ Đồng cũng dần ra, tâm trạng có vui vẻ hơn đôi chút: “Ngày mai em sẽ tung tin về anh ta ra ngoài.”

Giản Trì Hoài nheo mắt: “Vì sao?”

“Không nói cho anh biết.”

“Chẳng phải em là phóng viên của Dịch Suru ư? Làm chuyện như vậy cũng không sợ người ta gây khó dễ?”

Chữ Đồng đứng dậy lấy máy ảnh, buột miệng không chút phòng bị: “Đâu có viết tên của em. Tàn Tàn mua nhà cần mấy vạn, tin tức này mang cho bạn cô ấy, không phải do Dịch Suru tung ra.”

Giản Trì Hoài không ngờ bọn họ còn rập tâm làm chuyện này: “Hôm nay cậu ta nhìn thấy hai người chụp ảnh rồi, sự tình e là không đơn giản.”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Anh ta chẳng phải bạn anh sao? Anh ta nhìn thấy ảnh do em chụp, một khi lộ ra chắc chắn sẽ nghĩ tới em. Lúc này thì cần anh ra mặt rồi, ai bảo tới nay anh khiến em khóc đến mức này? Với lại, nếu không phải em tới khách sạn Hồng Thành ngồi đợi, sao có thể nhìn thấy anh...”

Giản Trì Hoài hôn lên khóe môi cô: “Được rồi, ngưng!”

Chữ Đồng không thể không mím chặt môi lại, Giản Trì Hoài chống hai tay bên người cô rồi hôn. Mặc cho anh tấn công mãnh liệt, Chữ Đồng vẫn không ý loạn tình mê như trước đây. Cảnh tượng ban nãy tại khách sạn Hồng Thành quả thật đã làm cô sững sốt. Một Giản Trì Hoài như vậy là một người hoàn toàn xa lạ với cô. Anh nói anh có những mối quan hệ của mình, nhưng Chữ Đồng vẫn luôn cho rằng cứ cho là gia đình anh khấm khá hơn thì bạn bè của anh cũng giống như cô vậy, đứng đắn đàng hoàng, chẳng qua mấy đồng nghiệp ở trường học, rồi người thân, mấy người bạn tụ tập uống trà mà thôi. Sao cô có thể nghĩ đến việc anh qua lại với những người cô khinh thường đó, thường thức loại rượu ngon nhất, ôm những cô gái đẹp nhất phong lưu, phóng đảng?

Mà rốt cuộc mặt nào mới là Giản Trì Hoài thực sự đây?

Ngày hôm sau, Chữ Đồng vác máy ảnh tới Dịch Suru. Còn chưa vào trong phòng làm việc đã thấy trước cửa tùm tùm vài ba người. Cô lao nhanh tới: “Mọi người đang xem gì đây?”

Có người chỉ lên tường: “Tàn Tàn bị đuổi việc rồi.”

“Cái gì?” Chữ Đồng mặt biến sắc, gạt đám đông ra len vào trong, quả nhiên nhìn thấy một tờ thông báo dán ở đó. “Sao lại như vậy chứ?”

“Tôi không rõ, nói là vi phạm đạo đức nghề nghiệp gì đó, đành đợi Tàn Tàn tới thôi.”

Còn đang bàn tán thì Tàn Tàn đã đeo balo đi tới. Cô ấy không hề nhận ra sự khác thường, đi tới bên cạnh Chữ Đồng, ôm vai cô: “Sao tới qua cậu chạy nhanh vậy? Tổ không nhớ lãng phí nên đã ngủ lại khách sạn đó, dễ chịu lắm, cái bồn tắm mát xa đó...”

“Tàn Tàn!” Chữ Đồng ngắt lời cô ấy, vẻ mặt khó coi: “Cậu xem đi!”

Tàn Tàn nhìn theo tay cô chỉ. Cô ấy ngán ra giấy lát sau đó tiến lên, đọc rành mạch từng chữ từng chữ một. Trong lòng Chữ Đồng có một dự cảm chẳng lành. Lê nào có liên quan tới chuyện tới qua? Tàn Tàn tỏ vẻ ám ức, chẳng mấy chốc đã bật khóc: “Chuyện này là thế nào chứ? Tổ đâu có làm chuyện gì xấu.”

“Tàn Tàn, đừng thế.” Chữ Đồng lên tiếng vỗ về: “Đợi lát nữa tổng biên tập tới, chúng ta hỏi cho rõ ràng.”

Tàn Tàn quay người nhìn Chữ Đồng, tâm trạng kích động: “Ngoại trừ việc tới qua ra thì không còn khả năng nào khác. Nhưng người chụp ảnh cũng không phải tổ mà, vì sao chỉ đuổi việc mình tổ? Đồng Đồng, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Chữ Đồng cũng ngỡ ngàng, hướng hồ ảnh còn ở trong máy, hoàn toàn chưa đăng lên: “Khả năng duy nhất chính là chuyện tối qua đã bại lộ, ông chủ phát hiện chúng ta chụp trộm, đánh đòn phủ đầu.”

“Nhưng người chụp ảnh là cậu mà, ngay cả mặt anh ta tớ còn chưa nhìn thấy!” Tần Tần sốt ruột, nước mắt lã chã rơi: “Thế là ý gì chứ?”

Ngay gần đó, tổng biên tập cũng vừa đến, Chữ Đồng tiến thẳng tới: “Tổng biên tập, chị xem..”

“Đã gọi điện thoại thông báo với tôi rồi. Chuyện này tôi cũng hết cách. Tần Tần, rốt cuộc tối qua cô đã đắc tội với người nào?”

Tần Tần cắn chặt răng, dĩ nhiên cũng không thể nói. Chữ Đồng có được đáp án chính xác lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Người chụp ảnh là cô nhưng vì sao người bị đuổi việc lại là Tần Tần?

Các đồng nghiệp túm năm tụm ba xung quanh cũng tản đi. Tần Tần kiềm chế cảm xúc, khỏe mắt đỏ ửng. Cô ấy nhìn về phía Chữ Đồng với vẻ cực kỳ xa lạ: “Ảnh hôm qua cậu chụp được đâu?”

“Cậu định làm gì?”

“Tớ đã bị đuổi việc rồi nhưng mấy bức ảnh đó vẫn đáng tiền.”

Chữ Đồng nghe tới đây không khỏi cảm thương. Cô bước lên: “Tần Tần, ông chủ đã biết là hai chúng ta rồi. Nếu còn đăng những bức ảnh này lên, chẳng phải cậu tự chuốc phiền phức sao?”

“Ông chủ đâu có biết hai chúng ta mà chỉ biết mình tớ thôi. Còn nữa, Chữ Đồng, cậu và Giản Tri Hoài có quan hệ gì?”

“Tần Tần, cậu đang nghi ngờ tớ sao?”

Tần Tần đau lòng khẽ gạt nước mắt: “Vì tớ thực sự không thể hiểu nổi. Người bước vào căn phòng đó là cậu, người chụp ảnh bị phát hiện là cậu nhưng vì sao người bị đuổi việc lại là tớ? Có phải ông chủ đã hứa hẹn không phạt cậu để được lấy lại chỗ ảnh đó không?”

“Tần Tần...” Chữ Đồng không thể giải thích cặn kẽ. Tối qua, nếu không phải vì nhìn thấy Giản Tri Hoài, cô hoàn toàn có thể chụp ảnh mà không ai hay biết, sau đó chuồn êm cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng lúc ấy cô bị con giận bao vây nên mới cố tình bật đèn flash.

“Đừng nói nữa. Nếu tớ đã bị đuổi việc thì tớ cũng chẳng còn mặt mũi ở lại. Chữ Đồng, chúc tiền đồ sau này của cậu càng ngày càng thăng thang!” Đến cả đồ đạc trong phòng làm việc Tần Tần cũng không thêm thu dọn, quay người bỏ đi ngay.

Các đồng nghiệp trước cửa không ngừng ngó nghiêng. Chữ Đồng đi ra hành lang, lấy di động gọi cho Giản Tri Hoài. Anh cũng mới tới trường học chưa lâu, đang mở ngăn kéo bàn làm việc lấy laptop ra. Giản Tri Hoài alo một tiếng. Chữ Đồng nghe được thanh âm ấy bèn hỏi thẳng: “Nếu người tối qua đã nể mặt anh bỏ qua cho em, vì sao nhất định phải đuổi việc Tần Tần?”

“Đuổi việc cô ta là đúng.” Giản Tri Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Và lại, cô ta đi còn hơn là em đi.”

“Ảnh vẫn còn ở chỗ em, em sẽ không giao nó cho bất kỳ ai cả, anh nói giúp em...”

“Chữ Đồng!” Giản Tri Hoài ngắt lời cô: “Hai người đã phá hỏng quy định. Trên đời này không phải bất kỳ người nào cũng có thể nhẫn nhịn việc đời sống riêng tư của mình bị người ta tùy ý tiết lộ. Đây là sự trừng phạt cô ta đáng phải nhận, không cần thương hại.”

“Nhưng em lại không sao cả.”

“Em có anh nên mới bình yên vô sự. Kiểm chút tiền lương không cần dốc sức đến vậy, sau này nhớ đấy. Giờ anh còn có tiết, anh cúp máy trước đây.”

Bên này Chữ Đồng còn chưa kịp đáp lời, Giản Tri Hoài đã cúp máy.

Liên tiếp hai ngày sau đó, Chữ Đồng vẫn cảm thấy bứt rứt trong lòng. Dẫu sao Tần Tần cũng bị cô liên lụy, nói chính xác hơn là giết gà dọa khỉ. Mới sáng sớm, Giản Tri Hoài đã tới trường đúng giờ. Chữ Đồng vệ sinh cá nhân xong xuôi, rồi kéo tủ đầu giường ra. Bên trong có một chiếc hộp gỗ, mở ra là có kẹp một tấm thẻ ngân hàng bên dưới sợi dây chuyền Giản Tri Hoài tặng khi kết hôn.

Chiếc thẻ này cũng là của Giản Tri Hoài cho cô, nói cô muốn dùng thì dùng, không cần báo anh.

Chữ Đồng chưa bao giờ động vào một hào ở đây, cũng chẳng biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu tiền. Nếu Tần Tần còn thiếu chút tiền để trả đợt đầu thì chỉ ít lúc cô ấy thất nghiệp, cần giúp đỡ gấp, cô có thể đỡ cô ấy một tay.

Nghĩ tới đây, Chữ Đồng bèn bỏ chiếc thẻ vào cặp, tới ngân hàng rút tiền ra. Chữ Đồng ngồi lên xe, cô nghĩ bụng vẫn nên nói với Giản Tri Hoài một tiếng, bèn nhắn cho anh một tin: Em lấy đi năm vạn, khi nào em có tiền sẽ trả lại anh.

Lúc ấy Giản Tri Hoài đang ngồi trong phòng làm việc, đọc được tin nhắn này cũng không cảm thấy kỳ lạ. Trước đây Chữ Đồng có kể chụp trộm ảnh là vì muốn gom mấy vạn cho đồng nghiệp. Hôm nay người ấy đã bị đuổi việc, cô chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy.

Anh bèn đề đi động xuống bàn, ngẫm nghĩ rồi chọc cô: Rút tiền có việc gấp sao?

Chữ Đồng không ngờ anh lại trả lời. Nhìn thấy câu hỏi như vậy không thể nào nói rằng mình rút tiền cho người khác dùng. Cô suy nghĩ rồi đưa ra một lý do vụng về: Em mua đồ.

Giản Trì Hoài mỉm cười, đáp lại một chữ: Được, trong bụng thầm nghĩ một người bạn tiện như vậy, liệu sẽ nỡ mua đồ xa xỉ nào đây?

Chữ Đồng gọi cho Tần Tần mấy cuộc điện thoại cô ấy đều không nhận. Cô từng đến chơi chỗ Tần Tần thuê. Vừa định lái xe qua đó thì nhận được điện thoại của một đồng nghiệp khác trong phòng. Người này trước giờ vẫn hóng hót, thích xen vào chuyện người khác còn hay thích ở phía sau giật dây người khác, thế nên Chữ Đồng vốn không thích cô ta nhưng điện thoại vì vẫn cứ phải nhận: “Alô?”

“Đồng Đồng à, cậu xem tin tức hôm nay chưa? Cậu và Giản Trì Hoài ở đại học thành phố thật sự có gian tình à?”

Chữ Đồng giảm tốc độ xe xuống: “Có tin gì mới sao?”

“Chính là cô Tống Tần vừa mới đi vì muốn nịnh bợ phía Tần Đông Gia, đã bán đứng cậu đấy!”

Chữ Đồng lập tức ngắt máy, đỗ xe bên lề đường rồi tìm kiếm tin tức. Quả nhiên có tin lá cải về cô và Giản Trì Hoài, thời gian, địa điểm đều khớp với hai hôm trước, chỉ còn thiếu hình ảnh thôi. Lúc đó cô tức xù lông lên. Trước đây làm bạn với Tần Tần cũng không nhận ra cô ấy thâm hiểm đến vậy, bản thân còn chưa giải thích rõ ràng, mới quay đi cô ấy đã dạy cho cô một bài học.

Không được, nhất định phải làm cho rõ ràng. Chữ Đồng một lần nữa khởi động xe, phóng tới đó.

Tới trước cửa công ty mạng Tần Đông Gia, vì không có thể ra vào, Chữ Đồng bị bảo vệ chặn ngoài cửa. Cô phải nấn nỉ ời một lúc, bảo vệ mới đồng ý lên gọi Tần Tần giúp cô.

Tống Tần dường như đã sớm đoán ra, lúc xuống nhìn thấy Chữ Đồng càng không hề tỏ ra kinh ngạc. Chữ Đồng xách một chiếc túi in dòng chữ của một ngân hàng nào đó, xông tới: “Tin tức sáng nay là cậu viết phải không?”

Tần Tần nghiêng cổ: “Phải thì sao?”

“Nếu đã tìm được Tần Đông Gia nhanh như vậy, vì sao cậu còn lờ tôi vào?”

“Lẽ nào những gì tôi viết không phải sự thật sao? Hôm đó ở khách sạn Hồng Thành, tôi không hề nhìn lầm, người đuổi theo cậu chính là Giản Trì Hoài. Nếu giữa hai người không có chuyện gì, vì sao anh ta lại đi theo cậu? Trờ về nhà sắp xếp lại mọi việc, tôi đã lập tức hiểu ra. Nếu Giản Trì Hoài cũng ở trong căn phòng đó thì tức là bạn bè của ông chủ phía Dịch Sư. Cậu có quan hệ tốt với anh ta, đương nhiên sẽ không bị đuổi việc, thế nên mới để tôi chịu tội thay!” Tần Tần nói một hơi hết sạch, rồi tức giận thở hắt lên.

Chữ Đồng nắm chặt chiếc túi: “Tôi thật sự muốn đâm cậu. Uống phí trước đây chúng ta còn là bạn bè tốt như vậy. Chuyện chụp lên tôi còn chưa giải quyết xong xuôi, nhưng cậu cũng phải cho tôi thời gian chứ.”

“Cậu đâm tôi đi, tôi còn muốn đánh nhau với cậu một trận ấy!”

“Đánh thì đánh!” Chữ Đồng nói xong, bèn ném mạnh chiếc túi giấy trong tay qua một bên, nhào tới trước giữ Tần Tần lại định đánh. Tống Tần vốn dĩ chỉ tiện mồm nói vậy, đâu có nghĩ rằng cô làm thật. Hai người chẳng mấy chốc đã vụn vụn thành một khối, không tùm áo thì cũng giựt tóc rồi cả hai ngã lăn xuống đất. Hùng hổ như vậy khiến cả bảo vệ đứng ngoài cửa cũng sợ đến ngây ngốc.

Có một chiếc xe từ từ đi tới, dừng tại vị trí cách hai người họ khoảng mười bước chân. Cửa sau của ô tô hạ xuống, Ân Thiệu Trình xuýt xoa một tiếng. Cảnh tượng này quá thảm khốc đến nỗi không dám nhìn thẳng. Người tài xế lên tiếng hỏi dò: “Cậu chủ Ân, có xuống ngăn lại không ạ?”

Ân Thiệu Trình liếc nhìn. Chữ Đồng có học võ phải không, rõ ràng là đang chiếm lợi thế: “Không cần, xem hay lắm!”

Hai người họ giằng co một hồi, chẳng mấy chốc đã mệt phờ. Tần Tần ngồi sụp xuống bậc thềm, bật khóc: “Mẹ nó chứ, tớ tức không chịu được. Tớ coi cậu là bạn tốt, tới cuối cùng cả việc cũng mất rồi mà tớ đánh nhau cho bố tớ cũng không xong, cậu còn đánh tớ!”

Tóc tai Chữ Đồng bù xù như ổ gà. Cô giờ tay vuốt vuốt lại đôi chút. Ân Thiệu Trình đẩy cửa xe bước xuống, vài bước đã đi tới sau lưng cô: “Đánh nhau ngay trước cửa, đúng là hiếm gặp.”

Chữ Đồng quay đầu lại nhìn, thấy chiếc túi của cô rơi bên cạnh chân anh ta. Cô đi tới nhặt lên rồi trở về bên cạnh Tần Tần, nhét vào lòng cô ấy: “Cầm lấy!”

“Giữ đây?” Tần Tần còn thể thâm hơn Chữ Đồng. Con gái đánh nhau chẳng còn món đồ nào khác. Tóc tai như sắp nổ tung, quần áo xộc xệch. Cô ấy cúi đầu mở chiếc túi ra, nhìn thấy trong đó có mấy tập tiền nhân dân tệ.

“Đồng Đồng?”

“Mang trả tiền đợt đầu đi đã, chuyện khác, sau này tính tiếp.”

Ân Thiếu Trinh nhìn họ chăm chăm với vẻ kỳ quái. Một giây trước còn liều mạng là thế, mới đó đã làm hòa rồi? Tàn Tàn sứt sứt, giờ tay ôm Chữ Đồng: “Đồng Đồng, cảm ơn cậu, tớ yêu cậu!”

Cúc áo sơ mi trên người Chữ Đồng bị Tàn Tàn kéo đứt một chiếc, khiến cho phần cổ trắng trẻo lúc ẩn lúc hiện. Ân Thiếu Trinh là tên quý hào sắc, 'cảnh sắc' này đối với anh ta mà nói giống như sắt gấp phải nam châm vậy, hai mắt dán chặt không rời đi đâu. Chữ Đồng quẹt mồ hôi, ngẩng đầu thấy Ân Thiếu Trinh nhìn mình chăm chú. Cô bèn đẩy bả vai Tàn Tàn: “Ôm tiền của cậu đi làm đi, bọn mình hẹn hò sau.”

“Ừ.”

Tàn Tàn tìm lại một chiếc giày bị rơi, đi vào rồi quay về.

Ân Thiếu Trinh đứng nhìn Chữ Đồng: “Tôi cảm thấy khả năng diễn xuất của cô không tồi đâu. Tới chỗ tôi đi, tôi giúp cô thành ngôi sao.”

“Cậu chủ Ân, tôi thực sự nghĩ mãi không ra anh nghĩ trăm phương ngàn kế để làm cái gì?”

“Ý cô là sao?”

Chữ Đồng cời tung chiếc nút buộc đuôi ngựa sau gáy, nắm túm tóc trong tay, buộc lại lần nữa: “Lời của cô ngôi sao đó là ý của anh phải không? Nếu không cho dù cô ta có mặt dày cỡ nào cũng chưa đến mức tự tiết lộ chuyện của mình như vậy, còn tí mỉa cho tôi cả số phòng. Trùng hợp là tôi lại gặp anh ngay trong siêu thị. Màn kịch trước quầy thu ngân là muốn kích tôi cách kiếm được nhiều tiền phải không? Chuyện bạn của Tàn Tàn muốn mua ảnh, chắc chắn cũng có liên quan tới anh. Cậu chủ Ân, tôi nói, sao anh nham hiểm vậy? Anh làm mấy việc này vì cái gì? Giang Ý Duy sao?”

Đây là lần đầu tiên Ân Thiếu Trinh thấy Giản Trì Hoài lọt lưới nhưng nhìn bộ dạng của Chữ Đồng, dường như không bị ảnh hưởng quá lớn: “Lẽ nào cô không trách cứ anh ta giấu giếm sao?”

“Giấu chuyện anh ấy là bạn của ông chủ tôi ư?”

Cái quái gì thế này? Ân Thiếu Trinh nhắc một chân đặt lên bậc thềm bên cạnh Chữ Đồng. Anh ta cúi xuống, nhìn cô không rời mắt: “Cô bảo vì sao mỗi lần cô đối mặt với tôi là lại tỉnh ranh như khi vậy nhưng cứ gặp Giản Trì Hoài là lại thành cô ngốc?”

Chữ Đồng không hề cảm thấy bị anh ta chọc giận. Cô đón lấy ánh mắt của Ân Thiếu Trinh: “Thật ra ngay từ lần trước tôi đã nhận ra rồi. Anh cố tình tỏ chức sinh nhật cho tôi vào sinh nhật của Giang Ý Duy, lại còn sắp xếp phóng viên, chính là muốn để Giang Ý Duy nhìn thấy. Anh để tâm tới cô ấy như vậy thì hoàn toàn có thể đi tìm cô ấy, không cần phải hại tôi như vậy.”

Ân Thiếu Trinh bị cô nói tới nổi sắc mặt hơi thay đổi: “Hừ, mỗi lần cô gặp tôi là lại nói tôi hại cô, tôi hại cô cái gì rồi?”

“Lần Giản Lệ Đề mất tích, có được tính không?”

Ân Thiếu Trinh nghiêng rằng, nói với vẻ kỳ quái: “Cái thứ như Hồng Khánh Sâm bắt được cô bé đó còn liều chết đòi chơi, cho dù hấn không đích thân động tay cũng không thể nào để mọi thứ nguyên vẹn. Chữ Đồng, cô nghĩ xem, vì sao tôi nhất quyết đưa cô tới khách sạn Toàn Quý? Nếu không có tôi ở giữa ngăn cản, cái cô tên Giản Lệ Đề gì đó còn có thể quay về sao?”

Chữ Đồng mím chặt môi, cụp mắt xuống. Ân Thiếu Trinh đứng thẳng người lên: “Đừng tưởng ngoại trừ chồng cô ra thì ai cũng đều là người xấu.”

Cô đứng dậy, phui phui đất trên người định đi. Lần này Ân Thiếu Trinh không cản cô: “Ban đầu tôi từng hại cô, đưa cô vào bệnh viện tâm thần chính là do tôi làm, tôi thừa nhận, nhưng đó cũng là vì cô chụp trộm tôi trước. Ngày giải trí này quá nguy hiểm, cũng rất dễ đắc tội với người khác. Cô nghe tôi, cô có điều kiện, làm ngôi sao có gì không tốt?”

Chữ Đồng không nói một câu, đi vượt qua Ân Thiếu Trinh, tới trước xe của mình, lái xe rời đi.

Trên đường trở về, cô dừng lại trên đường Tinh Phảm, chọn lựa một hồi cuối cùng cũng mua được thứ thích hợp. Trở về Bán Đảo Hào Môn, cô đeo chiếc nhẫn vừa mua lên tay. Tới tận lúc sắp ăn cơm, Giản Trì Hoài mới trở về. Ngồi trên bàn ăn, người đàn ông liếc mắt đã nhìn thấy thứ phát sáng trên ngón tay cô. Anh giờ tay nắm lấy tay cô. “Nhẫn hôm nay mua đây à?”

Chữ Đồng cắn dũa: “Đúng vậy, có đẹp không?”

Giản Trì Hoài lướt ngón tay qua chiếc nhẫn của Chữ Đồng. Cô bất chợt căng thẳng, sợ bị anh phát hiện ra. “Mua ở đâu vậy?”

“Ở cửa hàng đại lý đó, tốn mấy vạn đấy.” Chữ Đồng quẹt hơn một ngàn, chiếc 'nhẫn kim cương' này có lẽ dùng mắt thường rất khó phân biệt là thật hay giả, nhưng trong lòng cô vẫn hơi chột dạ. Cô không muốn Giản Trì Hoài biết cô mang tiền của anh đưa cho người khác.

Giản Trì Hoài chăm chú ngắm nghía chiếc nhẫn cực lớn đó: “Thích trang sức thì cứ nói với anh, anh có thể tặng em.”

“Cũng vậy cả mà.” Chữ Đồng gượng cười hai tiếng: “Em quẹt thẻ của anh.”

Anh khẽ cười, buông tay cô ra. Mấy chuyện vặt này anh đều chiều cô, chỉ cần cô vui là được. Ánh mắt Giản Trì Hoài lướt qua gương mặt cô, thấy gần vành tai có một vết xước đỏ: “Chỗ này sao vậy?”

Anh vuốt lên đó, Chữ Đồng lập tức ngồi thẳng dậy: “Vừa nãy chải tóc, không cẩn thận để móng tay quẹt phải thôi.”

Giản Trì Hoài nhìn đôi tay với bộ móng đã được cắt gọn gàng của cô, lúc Chữ Đồng và Tống Tần giằng co, khó tránh khỏi thương vong. Cô né khỏi ngón tay anh, Giản Trì Hoài lên tiếng trêu chọc: “Không phải em đánh nhau với ai đấy chứ?”

“Làm gì có chuyện ấy.” Chữ Đồng không ngừng chọc đùa xuống bát: “Em là người nhả nhận thế này, anh trông có giống không?”

“Cái khác thì anh không biết, nhưng nếu em thật sự có quan hệ với hai chữ 'nhả nhận' này thì nó đúng là mù mắt rồi!”

Chữ Đồng nói không lại anh, vội vàng thả tóc xuống, che đi một nửa gương mặt.

Phía Tần Tần đã lấy được tiền, nhanh chóng trả tiền nhà đợt đầu. Mấy ngày nay Chữ Đồng đi săn tin một mình. Cô đeo balo đi bộ trên một con đường ở một tiểu khu nào đó. Sự nhảy bèn rên luyên được khi làm phóng viên khiến cô cứ cảm thấy sau lưng có người. Cô không quay đầu lại mà rảo bước nhanh hơn.

“Chữ Đồng!” Sau lưng, có người gọi tên cô lên với một ngữ điệu lạnh lẽo. Chữ Đồng bắt chợt dừng bước, quay người lại, nhìn thấy một người đàn ông đứng gần đó, thần sắc chán nản, chiếc áo sơ mi màu xám đậm nhăn nhúm, chiếc quần dài màu đen nơi gấu quần còn dính ít bùn đất vàng xám. Tóm lại, người này thoạt nhìn cực kỳ thảm hại, mà người này trước đây Chữ Đồng từng gặp qua.

“Đoàn Lại Hoàng!” Chữ Đồng vô thức tiến lên: “Tôi còn đang muốn hỏi anh đây, Tiền Mộng đi đâu rồi?”

“Tiền Mộng? Ha ha ha...” Mái tóc rối bù của Đoàn Lại Hoàng bị gió thổi, cả người gầy đét tựa hồ có thể bị thổi bay. “Cô quan tâm tới cô ta như vậy làm gì? Cô ta đâu phải chị ruột của cô.”

“Anh... có ý gì?” Chữ Đồng mơ hồ cảm thấy trong lời nói của anh ta ẩn chứa điều gì.

“Lẽ nào Giản Trì Hoài không nói với cô, tôi cũng từng yêu chị gái cô sao? Nguyệt Tinh, hai chữ này, cô đừng nói cô quên mất rồi.”

Chữ Đồng không giấu nổi sự sững sốt trong ánh mắt. Cô bất giác lạnh lùng nói: “Chị gái tôi sẽ không nhìn trúng loại người cặn bã như anh đâu!”

Đoàn Lại Hoàng nhún vai về vô lại: “Nếu cô không tin thì cô có thể đi theo tôi, ở nhà tôi vẫn còn ảnh của chị gái cô.”

“Tôi không đi!”

“Vậy chị gái cô và Giản Trì Hoài có quan hệ gì, cô cũng không muốn biết sao?”

Bước chân Chữ Đồng vô thức lùi về sau, cứ cảm thấy bước lên một bước sẽ là vực sâu không đáy, một khi vượt qua sẽ thịt nát xương tan. Đoàn Lại Hoàng tiếp tục dùng lời nói công kích cô: “Cô muốn cả đời này sống mơ mơ hồ hồ cũng được thôi. Dẫu sao thì chị cô cũng chết rồi, cô ở cùng với Giản Trì Hoài, cũng chẳng có ai chỉ vào tro cốt của cô mà chửi.”

Cô cảm nhận được rõ ràng hô hấp của mình mỗi lúc một nặng nề, có mồ hôi lạnh từ gò má chảy xuống, nơi bị Tần Tần cào xước dấy lên một cơn đau nhói tận tim. Ánh nắng buổi chiều lại càng chói chang đến nhức mắt, dường như muốn đâm nát trái tim cô. Đoàn Lại Hoàng cứ thế tiến tới: “Muốn đi theo tôi hay là quay người bỏ đi, tùy cô.”

Chữ Đồng nắm chặt bàn tay đang để hai bên người lại, nhắc bước chân nặng tựa ngàn cân, từng bước, từng đi theo Đoàn Lại Hoàng. Nơi hán ở là một tiểu khu cũ kỹ, thùng rác ở ngay phía dưới, đây ngấp còn chưa kịp xử lý, bốc ra một mùi hôi thối. Đường đi lên dán đầy những quảng cáo nhỏ. Đoàn Lại Hoàng mở cửa ra, Chữ Đồng theo vào trong, bên trong đồ lặt vặt chất đầy, rất khó có nơi đặt chân. Đoàn Lại Hoàng đi tới trước bàn, cầm nửa chai bia còn sót lại, ngửa cổ uống cạn.

Chữ Đồng đánh mắt nhìn quanh, Đoàn Lại Hoàng cười khẩy: “Nhìn thấy đáng về này của tôi, chắc chắn cô cảm thấy sung sướng lắm?”

“Đích thực là như vậy, đây là báo ứng của anh!”

“Phải rồi, báo ứng!” Đoàn Lại Hoàng gợn tay quệt khóe miệng: “Cái gì mà Tiền Mộng, cái gì mà thiên kim tiểu thư đều không phải người tôi yêu nhất. Người tôi yêu đã chết rồi.”

“Cho dù anh không yêu họ cũng không thể bi ối tới mức vì tiền đồ của mình mà đẩy Tiền Mộng vào bệnh viện tâm thần.”

Đoàn Lại Hoàng chống tay lên mép bàn, rút ngăn kéo ra, lấy ra một cuốn album, ném bộp một cái lên bàn. Chữ Đồng giật mình. Cuốn album này cô không lạ lắm chút nào vì đây chính là thành phẩm chị làm ra sau khi mua nguyên liệu trên taobao năm ấy. Chị cũng tặng cho Chữ Đồng một cuốn, chỉ khác màu mà thôi. Đoàn Lại Hoàng lật mở cuốn album, bên trên có ảnh chụp chung của hắn và Chữ Tinh. Hắn chỉ vào một trong số các bức ảnh. “Cô nhìn chúng tôi đi, xứng đôi biết bao?”

Chữ Đồng cầm album lên, nhìn thấy chị mỉm cười đứng bên cạnh Đoàn Lại Hoàng, khoác cánh tay anh. Đoàn Lại Hoàng lúc ấy tràn đầy sức sống, hình như vừa mới ra trường, màu thanh xuân còn chưa bạt đi, không có cái mùi đời thường nặng nề, chẳng trách chị lại thích hắn.

“Cô nói đi, chúng tôi có xứng đôi không?”

“Sau này vì chị tôi mắc bệnh, anh mới rời xa chị ấy?”

Đoàn Lại Hoàng giờ hai tay che chặt mắt, miệng bật cười nhưng ngữ khí ngập tràn bi thương, nụ cười càng lúc càng trở nên sắc nhọn, dần dần không giống nổi thanh âm nghẹn ngào: “Tôi thật lòng thích chị cô. Cô cảm thấy vì một trận ốm nặng, tôi sẽ rời xa cô ấy sao? Lúc tôi và chị cô đang hạnh phúc, tôi vừa tốt nghiệp, chúng tôi đã cùng nhau chống chọi vượt qua thời điểm gian nan nhất. Nhưng trong một lần kỷ niệm ngày thành lập trường, Giản Trì Hoài với tư cách là khách mời đã nảy sinh thiện cảm với chị cô. Từ ấy về sau, con ác mộng của tôi cũng bắt đầu.”

“Đoàn Lại Hoàng, anh bốc phét không cần bản thảo sao?” Chữ Đồng cười lạnh.

“Cô chắc chắn sẽ lựa chọn không tin bởi vì bây giờ người đàn ông điều kiện khá giả ấy đang vây quanh cô. Giống như khi xưa tôi cũng tưởng rằng tình yêu của tôi và chị cô trung trinh không đổi, rằng cô ấy sẽ không phản bội tôi vậy. Nhưng tới cuối cùng, cô ấy lại nói với tôi: Em xin lỗi. Tôi đã tận mắt nhìn thấy Giản Trì Hoài đón cô ấy đi. Nhưng mà chuyện này đối với cô ấy cũng là chuyện tốt. Không lâu sau đó, chị cô khám ra có bệnh nặng. Nếu tôi ở bên cạnh cô ấy, tôi chắc chắn sẽ cho cô ấy một phương pháp trị liệu tốt nhất. Tôi có lên lút tới thăm cô ấy một lần, Giản Trì Hoài bỏ cả một số tiền lớn để giữ lấy mạng cô ấy nhưng cuối cùng...” Đoàn Lại Hoàng nói tới đây, khóc nức lên.

Chữ Đồng cắn chặt răng, nước mắt lăn dài. Chữ Tĩnh ra đi quá đột ngột, cho dù tìm được bệnh viện tốt nhất, dù có đập một khoản tiền khổng lồ cũng không thể kéo chị ấy từ tay thần Chết trở về. Nhà họ Chữ năm đó nợ nần chồng chất, cô vẫn nghĩ mãi không hiểu, mười mấy năm trước họ và nhà họ Giản không chút liên quan, vì sao người ta lại chịu ra tay giúp đỡ?

Đoàn Lại Hoàng lật phía sau cuốn album, rút ra một tờ giấy phía sau một bức ảnh, đó là một tờ chi phiếu đã được quy đổi. “Lúc vừa mới chia tay với chị cô, tôi chịu không nổi, gần như ngày nào cũng tới tìm cô ấy. Giản Trì Hoài đã cho tôi tờ chi phiếu 50 vạn này, bảo tôi cắt càng xa càng tốt.”

Chữ Đồng nhìn về phía tờ chi phiếu đã được đưa tới trước mặt mình, ba chữ ‘Giản Trì Hoài’ tại chỗ người ký phát cứng cỏi mạnh mẽ, hệt như con người anh, lạnh nhạt lãnh đạm. Cô quay đi chỗ khác, hai mắt sưng đỏ thì chảy bóng. Đoàn Lại Hoàng gấp cuốn album lại: “Trong lễ cưới lần trước của tôi, hân ta dẫn cô xuất hiện, lúc ấy tôi vốn không biết cô là em gái của Chữ Tĩnh, cũng bỏ qua gương mặt giống nhau của hai người.”

Câu nói cuối cùng đã hoàn toàn đẩy Chữ Đồng xuống một lớp băng lạnh lẽo. “Thật là nực cười, ý của anh là Giản Trì Hoài lấy tôi chỉ đơn thuần vì tôi giống chị tôi sao?”

“Tôi không biết, nhưng ở trước mặt cô, hân có từng nhắc tới chị cô không?”

Chữ Đồng vô thức lùi về sau. Cô hồi hận vì đã theo hân ta lên đây. Cô biết rõ rằng vực thăm càng sâu thì đau thương càng thấm. Đoàn Lại Hoàng thấy cô thụt lùi, ngữ khí cũng bất giác mang theo chút châm chọc: “Cô có thể tìm Giản Trì Hoài để đối chất. Hân ta thừa nhận thì tốt mà không thừa nhận thì cô cũng hết cách. Con người ấy mà, hồ đồ một đời rồi cũng hết. Đối với người bố người mẹ cũng nịnh bợ đó của cô, kết cục như vậy là tốt nhất. Vừa không cần trả tiền lại có thể buộc chặt được Giản Trì Hoài, từ nay về sau không cần phải lo kẻ sinh nhai, lại còn có thể ngựa tay đòi tiền không chút kiêng dè.”

“Anh câm miệng!”

Đoàn Lại Hoàng thu album lại, ôm trước ngực. Chữ Đồng lùi về sau hai bước, quay người bỏ đi. Đứng trước cầu thang, cô cảm thấy trời đất quay cuồng, phải chống vào tay vịn mới có thể đứng vững. Cô nhớ tới chuyện Giản Trì Hoài bỗng nhiên kết hôn với mình, nghĩ tới lời bố mẹ nói rằng Giản Trì Hoài nên cho họ tiền, nghĩ tới việc bố mẹ gần như không dám nhắc tới Chữ Tĩnh trước mặt Giản Trì Hoài, rồi nghĩ tới... gương mặt luôn có thể tìm ra điểm giống nhau giữa cô và Chữ Tĩnh!

Tất cả những điều cô không thể nghĩ thông suốt hình như bỗng nhiên sáng tỏ rồi...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 56: Chữ Đồng, chồng con là kẻ nghèo kiết xác

Sau khi đi xuống tiểu khu, Chữ Đồng ngồi trên ghế đá trước cửa rất lâu, rất lâu. Xung quanh không ngừng có người đi qua đi lại, cứ chỉ vội vã, chẳng ai để ý quá nhiều tới một người đang hôn bay phách lạc phía bên này.

Cô rút một chiếc gương nhỏ từ trong balo ra, lật mở rồi quan sát tỉ mỉ gương mặt mình, trong lòng có một suy nghĩ nào đó, chính là càng nhìn càng giống. Lúc trước khi chị gái bắt ngờ ngã bệnh, trong phòng cách ly khoa hồi sức cấp cứu, cô loáng thoáng nghe thấy mẹ nhắc rằng: Không cần phải bận tâm chuyện tiền nong nữa, có người sẽ đưa.

Cô giờ tay lên lau mồ hôi hai bên thái dương. Rõ ràng không cảm thấy nóng mà mồ hôi cứ túa ra không ngừng. Trên đường trở về, cô không lái nổi xe nữa, đành bắt taxi.

Chữ Đồng không thể tới hỏi bố mẹ. Cho dù có hỏi, chắc chắn cũng sẽ không có được đáp án. Cô càng không thể trực tiếp đối diện với Giản Trì Hoài, lỡ đúng là như vậy, cô sẽ đẩy bản thân vào hoàn cảnh ngượng ngập tới mức nào?

Trở về Bán Đảo Hào Môn, vừa hay Tường Linh Thực cũng ở đó. Bà đang bỏ từng chiếc bánh tét ở trong túi ra ngoài. Nhìn thấy Chữ Đồng, bà lãnh đạm nói: “Công việc này của con khiến người ta lo quá đấy, còn về muộn hơn cả Trì Hoài.”

Chữ Đồng lễ đôi chân mỗi như tới: “Mẹ, bánh tét ở đâu thế ạ?”

“Đây là bánh tét trứng gà mẹ tự gói, Trì Hoài thích ăn nhất, con ở bên cạnh nó tới bây giờ vẫn không phát hiện ra điều này?”

Chữ Đồng á khẩu. Cô ở nhà hoàn toàn chưa từng thấy anh ăn bánh tét. Tường Linh Thực lắc đầu, ngữ khí nhạt nhẽo: “Con cũng thật là, tới ngày chạy ra ngoài, có biết thương chồng mình không hả?”

“Con biết rồi mẹ.”

“Từ ngày mai bắt đầu học gói, không thể lần nào cũng bắt mẹ mang qua đây được?”

Chữ Đồng giúp bà đặt vào đĩa: “Vâng, con biết rồi ạ.”

Đối với cô con dâu này, Tường Linh Thực chưa bao giờ biểu đạt quá nhiều tình cảm nhưng cũng không quá hà khắc, thái độ lúc nào cũng thờ ơ, hờ hững, hiếm khi nói chuyện với cô. Chữ Đồng, môn không đáng, họ không đối luôn là một nút thắt.

“Thôi được rồi, mẹ về đây. Con nhớ từ ngày mai phải về sớm chút đấy.”

“Mẹ, mẹ không ở lại ăn bữa tối rồi hẵng về ạ?”

“Thôi.” Tường Linh Thực nhấc chiếc túi trên bàn lên: “Con chăm sóc tốt cho Trì Hoài là được rồi. Chữ Đồng, nhà này cưới con về, không mong con kiếm được bao nhiêu tiền để nuôi sống gia đình. Trì Hoài là con cưng của mẹ, con nhất định phải chăm nó cho tốt, thế thì mẹ cũng được yên tâm.”

Chữ Đồng khẽ gật đầu, tiễn Tường Linh Thực ra ngoài cửa.

Khi lên gác, Giản Trì Hoài đã về nhà từ lâu. Thấy cô đi vào, anh ngẩng đầu nói: “Sao giờ mới lên?”

“Đứng dưới nhà nói chuyện với mẹ một lúc.”

Giản Trì Hoài gấp chiếc laptop trên bàn lại: “Đói bụng chưa?”

“Không đói.” Chữ Đồng đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài, thần sắc âm đạm: “Mai là ngày giỗ của chị em, em cảm thấy rất khó chịu.”

Đầu mày Giản Trì Hoài khẽ giật, anh kéo tay cô lại: “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi nên nghĩ thoáng một chút, con người ai rồi cũng có ngày ra đi.”

“Nhưng chị em còn trẻ như vậy, chị ấy còn nói sẽ dẫn bạn trai về cho em gặp mặt, tất cả hình như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua thôi. Giản Trì Hoài, em sống hạnh phúc như thế này nhưng người chị cùng một mẹ đẻ ra của em lại đang ngủ say dưới đất, em không chịu đựng nổi.”

Giản Trì Hoài để cô ngồi bên cạnh mình: “Cô ấy bị chứng bệnh như thế, những gì có thể cố gắng đã cố gắng cả rồi, chúng ta không từ bỏ giữa chừng, có phải không?”

Chúng ta? Chữ Đồng lọc ra chính xác hai từ quan trọng này. “Giản Trì Hoài, anh từng gặp chị em sao?” Hỏi xong câu này, Chữ Đồng bắt chợt quan sát sắc mặt anh.

Giản Trì Hoài hơi cụp mắt xuống, hai tay đan vào nhau, ngón trỏ gõ nhẹ lên mu bàn tay. Anh gần như lắc đầu mà không suy nghĩ gì thêm: “Không, chưa từng gặp.”

“Nhưng tiền để chị em chữa trị là do gia đình anh bỏ ra, anh không quan tâm đối phương diện mạo thế nào sao?”

“Lúc ấy chị gái em đã nằm trong phòng hồi sức cấp cứu rồi, gia đình anh chỉ đưa tiền mà thôi. Bệnh án của cô ấy không thể giả được, lẽ nào anh còn phải nghi ngờ cô ấy giả bệnh?”

Chữ Đồng kiềm chế, không để bản thân mình bộc lộ quá nhiều cảm xúc ra ngoài: “Vậy ngày mai anh và em cùng tới nghĩa trang Tây Xuân được không? Em muốn mua cho chị em chút đồ.”

“Được.”

Giản Trì Hoài đáp, nét mặt không chút khác thường.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng và Giản Trì Hoài cùng tới nghĩa trang Tây Xuân. Bác Trần còn nhớ cô: “Hôm nay là ngày gì mà cháu lại tới?”

Chữ Đồng xách đồ trong tay: “Cháu tới thăm chị.”

Cô kéo cánh tay Giản Trì Hoài đi vào trong, sợ bác Trần nói lộ ra điều gì đó. Tới trước mộ của Chữ Tinh, Chữ Đồng đặt một bó hoa cúc vào tay Giản Trì Hoài: “Giúp em cắm vào lọ đi!”

Giản Trì Hoài ngồi sụp xuống, Chữ Đồng nhìn thấy anh mở bó hoa ra, sau đó cắm từng bông, từng bông vào lọ một cách nhẫn nại, ánh mắt chốc chốc lại lướt qua di ảnh trên bia mộ, nhưng sắc mặt vẫn rất lạnh nhạt, không có gì khác lạ. Lúc Giản Trì Hoài đứng dậy, tầm mắt bất giác liếc nhìn thấy một hàng chữ nhỏ, bên trên có đề ngày lập bia: 12 tháng 5.

Mà hôm nay mới là 13 tháng 4, kiểu gì cũng không thể là ngày giỗ của Chữ Tinh!

Giản Trì Hoài cất đi sự hoài nghi trong ánh mắt, đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn thấy Chữ Đồng đang nhìn mình chăm chú, trong đôi mắt ngập đầy vẻ thăm dò, sau khi bắt gặp anh nhìn thấy lại hoảng loạn quay đi, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Nếu đã vậy, Giản Trì Hoài cũng không vạch trần. Anh đứng bên cạnh Chữ Đồng, nhìn cô thấp hương, đốt vàng tiền: “Ngày giỗ của chị gái, sao bố mẹ em không tới?”

“Có thể bố mẹ đợi tới chiều.” Chữ Đồng ngồi xuống trước mộ, nét mặt bi thương, cầm tờ khăn giấy đã mang theo sẵn ra để lau đi ảnh: “Chị, đây là Giản Trì Hoài, chị có quen không? Lúc trước anh ấy cho tiền để chị chữa trị, cho dù cuối cùng không thể giữ chị ở lại nhưng bố mẹ đã nói chỉ ít chị đã ra đi mà không quá đau khổ. Chắc chắn là chị biết giờ em và anh ấy đã kết hôn. Bọn em... sống cũng khá tốt.”

Giản Trì Hoài cũng ngồi xuống, anh vòng tay khoác lên vai Chữ Đồng, nhìn thẳng vào bức di ảnh: “Đúng, cô không cần lo lắng cho em gái mình, chúng tôi rất tốt.”

Chữ Đồng cúi gầm, cứ có cảm giác không thể ngẩng đầu lên được. Giản Trì Hoài đứng dậy, giọng nói ôn hòa: “Em và chị nói chuyện một lúc đi, anh đợi em”

Cô gật đầu, liếc nhìn thấy bóng Giản Trì Hoài đã đi xa, Chữ Đồng mới ngồi xuống bên cạnh mộ. Từ nhỏ, quan hệ giữa cô và Chữ Tinh là tốt nhất, hai người gần như không có chuyện gì không tâm sự. Nhưng khi Chữ Tinh yêu đương, chỉ nói có một người bạn trai như vậy, còn chưa kịp dẫn Chữ Đồng đi gặp mặt thì chị ấy đã xảy ra chuyện.

Ngón tay Chữ Đồng lướt qua tấm di ảnh: “Chị, nếu người chị thích thật sự là anh ấy, em phải làm sao đây?”

Vì sao cô lại để ý tới những lời anh từng nói, để ý tới những mối quan hệ của anh mà cô không thể chấp nhận được, để ý tới những kỷ niệm quá khứ có thể đã từng có giữa anh và chị. Chữ Đồng đối diện với những cảm xúc tận sâu đáy lòng mình, mới nhận ra cô đã rung động trước Giản Trì Hoài.

Cô vuốt ve bức ảnh hết lần này tới lần khác: “Chị, chị đừng trách em. Không phải em yếu đuối. Những lời Đoàn Lại Hoảng nói khiến em rất bức bối, mà cũng rất có khả năng là sự thật. Nhưng em không muốn cứ khó chịu một cách mơ mơ hồ hồ vì em cảm thấy một người kiêu ngạo như Giản Trì Hoài còn chưa đến mức phải tìm một kẻ thế thân để trói buộc nửa đời còn lại của mình. Có lẽ, đây chỉ là cái cớ em tự viện ra cho bản thân mà thôi, nhưng chỉ có như vậy em mới có lý do để thuyết phục chính mình, không để mình loay hoay trong cái cục diện gượng gạo này nữa.”

Cô phóng tầm mắt ra xa, thấy Giản Trì Hoài đang gọi điện thoại, sắc mặt điềm đạm, so với con gào khóc suy sụp khi Đoàn Lại Hoảng nhắc tới Chữ Tinh quả thực là khác nhau một trời một vực.

Chữ Đồng không tin, một người dù có diễn giỏi tới đâu, lẽ nào khi đứng trước mộ của người mình yêu vẫn có thể điềm nhiên như không?

Giản Trì Hoài nói chuyện điện thoại xong liền đứng ngay đó đợi cô. Đầu ngón tay người đàn ông khẽ gõ nhịp lên mặt sau di động. Anh rất nhạy cảm, chỉ riêng ngày giỗ không chính xác đã khiến anh nghi ngờ. Chữ Đồng muốn do thám nhưng không đợi nổi tới ngày đó. Mà những ngày như thế này, theo như Giản Trì Hoài nhận định, đáng lẽ phải là những dịp cô không nên nhớ nhằm nhất mới phải.

Vậy rốt cuộc cô đang dò xét anh chuyện gì đây?

Lẽ nào... cô thật sự nghi ngờ rồi?

Rất lâu sau, Chữ Đồng mới đứng dậy, hai chân vì co quá lâu mà tê dại dữ dội. Giản Trì Hoài chẳng biết đã tới bên cạnh cô từ lúc nào, cúi xuống nhẹ nhàng xoa cho cô: “Đỡ chưa?”

“Ừm”

Anh theo đà ôm lấy cô: “Đi thôi, lát nữa có thể sẽ trở gió đấy.”

Khi đi ra khỏi nghĩa trang Tây Xuân, bác Trần đứng trước cửa lớn: “Đây là bạn trai của cháu à? Đẹp trai thật!”

Giản Trì Hoài tiếp lời: “Cháu là chồng cô ấy.”

Bác Trần tỏ ra kinh ngạc: “Mỗi lần Chữ Đồng tới đây bác còn ngỡ nó vẫn bé lắm, không ngờ đã kết hôn rồi.”

Đôi mắt Chữ Đồng vẫn còn hơi đỏ, cổ họng khô rát, nhìn qua đã biết vừa khóc. Bác Trần thở dài, bác rất quý cô bé này, lúc bác giúp đỡ trông coi mộ Chữ Tinh, cô cũng thường xuyên mang thuốc lá và rượu tới cho bác. Nhìn thấy cô như vậy, bác Trần bất giác nói: “Bác ở đây trông mộ, nhìn thấy nhiều nhất chính là cảnh sinh ly tử biệt. Con người ai cũng có ngày này thôi, chỉ là sớm hay muộn. Giống như lần trước cháu hỏi bác liệu có khi nào chị cháu chưa chết không, chúng ta nhưng nhớ cũng được nhưng quan trọng hơn cả là sống tốt cuộc đời của mình.”

Giản Trì Hoài vô thức nhìn sang Chữ Đồng, cô gật đầu: “Vâng, bác nói phải ạ.”

Trên đường trở về, Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa xe: “Chỗ này khá gần nhà ông nội, anh vừa gọi điện qua rồi, chúng ta tới đó ăn cơm đi.”

“Vâng.” Chữ Đồng lên tiếng nhận lời.

Tới nhà ông nội, người làm nói ông nội và bà nội đang làm cỏ trong vườn hoa. Chữ Đồng đi tới chào hỏi trước, Giản Trì Hoài đưa cô ra vườn xem cây. Giản Lệ Đề cũng có mặt ở đó.

Nhìn thấy anh trai, nó xách giỏ hoa quả đi tới: “Anh, sao hôm nay anh lại rảnh rồi tới đây?”

Giản Lệ Đề dạo này rất thích chạy về đây, núi non xanh biếc khiến tâm hồn người ta trở nên bình thản. Giản Trì Hoài mỉm cười nhìn Chữ Đồng: “Đưa chị dâu em tới nghĩa trang một chuyến.”

Nghe tới đây, nét mặt Giản Lệ Đề nhàn nhạt, khoác tay Giản Trì Hoài kéo anh ra gần đó: “Anh, chị ấy muốn viếng mộ thì tự đi được rồi, sao anh còn đi theo làm gì?”

“Người thân của cô ấy đương nhiên là người thân của anh.”

Giản Lệ Đề có phần không vui: “Mấy nơi ấy không may mắn.”

Người đàn ông đứng dưới một cây lê, trên đầu rất một màu trắng rục rờ, hương thơm nồng nàn. Anh nhìn theo bóng Chữ Đồng đứng trong vườn, rõ ràng cô đơn, trợ trợ mà cả một đại gia đình lớn này của anh vẫn không thể khiến cô hòa nhập vào.

“Anh...”

“Lệ Đề!” Giản Trì Hoài ngắt lời em gái: “Chữ Đồng là chị dâu của em, cô ấy lo lắng cho em, em cũng nên lo lắng cho cô ấy.”

“Chị ấy lo lắng gì cho em?” Giản Lệ Đề nhú mồm bực bội: “Em không nhìn ra!”

Giản Trì Hoài giờ tay xoa đầu cô em gái: “Vốn dĩ có những chuyện anh không muốn nhắc lại, sợ em khó chịu, nhưng nếu không nói em mãi mãi không nhìn thấy cái tốt đẹp người khác dành cho em. Em có biết vì sao Hồng Khánh Sâm chấp nhận trao trả mấy thứ trong tay hắn cho chúng ta không?”

Giản Lệ Đề dường như bị chọc trúng chỗ đau, sắc mặt tái nhợt. Nó cắn chặt môi, trán lấm tấm mồ hôi: “Anh, chuyện đó chẳng phải do anh giải quyết sao? Đừng nói nữa!”

“Sở dĩ Hồng Khánh Sâm chỉ chụp ảnh em chứ không tiến thêm một bước... không phải vì hắn nhân từ lương thiện mà vì hắn thích đàn ông! Anh hấn gian díu với ngôi sao nam bị Chữ Đồng chụp được. Nếu không có thứ này kìm hãm, sao hấn chịu ngoan ngoãn cúi đầu?”

Giản Lệ Đề tròn xoe đôi mắt, sự kinh ngạc tràn ra, dường như là khó tin nhưng lại không biết phải nói từ đâu. Bờ môi giữa hai hàm răng của nó gần như sắp bị cắn đến tróc da. Giản Trì Hoài đè nén cảm giác không ổn trong lòng, khẽ quay mặt đi: “Lệ Đề, chỉ có người thân của em mới giúp đỡ em vô điều kiện. Đề lấy được chỗ ảnh đó, Chữ Đồng suýt nữa bị Hồng Khánh Sâm bắt lại. Em cũng biết hấn tâm địa ác độc, nếu không phải vì cô ấy kiên định giúp em, em có từng nghĩ sự việc này sẽ phát triển tới một hậu quả thế nào không?”

Sắc mặt của Giản Lệ Đề trắng bệch như tờ giấy, đôi chân đã giẫm nát những cánh hoa lê trắng muốt. Nó cất giọng run rẩy: “Em từng nghĩ tới hậu quả. Anh, nếu người đó thực sự làm được như ý muốn, em cũng không muốn sống nữa.”

Khi Giản Trì Hoài biết được Chữ Đồng đã chụp chỗ ảnh đó, anh cũng ngỡ ngàng như vậy. Cô không ôm tâm lý ăn may để đợi sự việc được giải quyết mà đã dốc hết sức mình, muốn giúp anh xoay chuyển cục diện.

Cô luôn coi Giản Lệ Đề như em gái ruột, càng không có ý vứt lại, mặc kệ Giản Lệ Đề ở đó. Có lẽ hôm ấy cô đã tới nhà họ Giản với một tâm trạng ngập tràn niềm vui, muốn báo với họ rằng không sao nữa rồi, đều được giải quyết hết rồi, vậy mà điều cô nghe được lại là hai chữ 'không yêu' lạnh lẽo của anh.

Giản Trì Hoài nhìn về phía trước, qua một cây lê. Chữ Đồng ngây ngô ngẩng đầu lên, chẳng biết đang nghĩ cái gì, cái bóng lê loe đến xót xa. Giản Lệ Đề cũng không nói gì nữa. Anh bước vượt qua người nó, Giản Lệ Đề xoay nửa người lại: “Anh à!”

Giản Trì Hoài dừng bước nhìn nó.

“Những gì anh kể là thật chứ?” Giản Lệ Đề hỏi.

Người đàn ông gật đầu. Giản Lệ Đề hiểu rõ rồi, vì từ nhỏ tới lớn, anh trai không bao giờ lừa gạt nó. Giản Trì Hoài đi về phía Chữ Đồng. Anh nói thật, Chữ Đồng quả thực đã từng nỗ lực vì muốn giúp Giản Lệ Đề, cũng đã chụp được những bức ảnh đủ để cứu vãn tình hình. Chỉ là có những chuyện phát triển quá nhanh chóng, luôn có thể khiến người ta trở tay không kịp.

Lúc ăn cơm, Chữ Đồng giúp ông bà nội bùng thức ăn lên. Giản Lệ Đề đứng trước bàn ăn. Giản Trì Hoài vẫn còn ở trên nhà chưa xuống. Chữ Đồng sắp xong bát đĩa, Giản Lệ Đề đưa cô một cốc nước ép hoa quả tươi. Chữ Đồng đón lấy có phần kinh ngạc. Giản Lệ Đề bổ sung thêm một câu: “Quả em tự

hái đấy.”

Chữ Đồng vội vàng đáp: “À, cảm ơn em.”

“Ngon lắm, chị thử xem.”

Chữ Đồng nhìn về phía cốc nước ép hoa quả, đen thui lù chằng nhìn thấy đáy. Cô nắm chặt mép cốc, không biết liệu Giản Lệ Đề có cho thêm gì vào trong không, hoặc có thể là một cốc nước xi dầu vừa ngọt vừa chua? Nhưng cô cũng không thể từ chối ngay trước mặt con bé. Mỗi cô chạm vào thành cốc, khe nháp thử một ngụm, hóa ra là một vị chua ngọt ngon tuyệt. Chữ Đồng tươi cười, cả gương mặt như chìm trong ánh nắng: “Là nước dâu tây à, ngon thật!”

“Đúng thế!” Giản Lệ Đề giơ hai tay lên: “Ông nội trồng trong vườn đấy. Lúc nhỏ em rất thích ăn, bây giờ ép thành nước lại càng tuyệt hơn phải không?”

Nụ cười trên gương mặt Chữ Đồng không hề nhạt đi, cô gật đầu: “Ừm!”

Giản Lệ Đề chỉ vào ghế: “Chị ngồi đi, anh em mà còn không xuống, chúng ta mặc kệ anh ấy.”

“Không đợi anh cái gì đấy?” Giản Trì Hoài lên tiếng, sai bước tới bên cạnh Chữ Đồng. Giản Lệ Đề gấp một con tôm to, giơ lên trước mặt anh: “Không đợi anh cùng ăn cơm nữa!”

“Vây càng hay, chúc em trở thành một cô mập!”

“Anh này!” Giản Lệ Đề đang định cãi lại thì ông nội đi đến: “Chiều nay ai câu cá với ông, ông sẽ thưởng cho người đó hai thùng xoài, vừa chuyển tới, còn tươi nguyên.”

Giản Trì Hoài đáp nhanh vì về khả năng nhẩn nại, không ai có thể độ với anh.

Căn biệt thự của ông nội có phong thủy cực tốt, không những có vườn quả riêng mà còn có cả một dòng sông nhân tạo kéo dài ra ngoài, hai bên bờ dương liễu lá lướt. Lúc này, bốn chiếc ghế con được bày ra, mỗi người có một chiếc xô nhỏ. Chữ Đồng không biết câu cá, Giản Trì Hoài thay cô làm xong mọi công việc chuẩn bị: “Đợi khi nào cá cắn câu thì kéo bên này!”

“Vâng.”

Giản Lệ Đề ngồi bên tay phải Giản Trì Hoài. Nó nghiêng người nhìn qua: “Anh ơi, người thua sẽ thế nào?”

“Em muốn sao?”

“Ai thua sẽ phải leo cây, cắt tỉa vườn quả cho ông nội!”

Giản Trì Hoài mỉm cười hờ hững: “Hôm nay em mặc váy thế kia, leo cây được không đấy?”

“Giáo sư Giản, kiêu căng quá không tốt đâu.” Giản Lệ Đề nháy mắt với Chữ Đồng ngồi bên trái anh: “Huống hồ em và ông nội đều là cao thủ, anh nhất định sẽ bị cản trở.”

Giản Trì Hoài bật cười, hoàn toàn không coi trọng lời nó nói: “Thế thì thử xem.”

Ông nội quăng dây câu xuống, bà nội bê ghế ngồi bên cạnh ông. Ánh nắng buổi chiều ấm áp, êm dịu như một bàn tay dịu dàng đang vuốt ve từng đôi gò má. Mây cây liễu tình nghịch đùa đưa trên đỉnh đầu. Giản Trì Hoài tập trung tinh thần. Chữ Đồng bắt giắc nhìn sang gương mặt hơi nghiêng của anh, sống mũi cao cao phơn chiếu một bóng đen. Cả chẳng mấy chốc đã cắn câu, người đàn ông nhanh nhẹn đứng dậy thu dây, động tác thuần thục. Giản Lệ Đề bên cạnh sốt ruột không ngồi nổi nữa, chạy qua xem. Một con cá trình hơn nửa cân đã bị anh cho vào xô. Giản Lệ Đề không phục: “Nhỏ thế này sao!”

“Về chỗ của em đi!”

Giản Lệ Đề làm việc gì vốn dĩ cũng không đủ kiên nhẫn, chỉ gọi bắt nạt 'ma mới' Chữ Đồng. Nó lấy di động ra chơi mấy ván game, chớp mắt trong xô của ông nội cũng đã có thu hoạch, lúc ấy nó mới bỏ máy xuống, rồi lại nhìn Chữ Đồng, thấy cô cũng giống nó, đang bận rộn câu cá có vẻ chuyên nghiệp lắm. Nhưng rõ ràng hôm nay nó không may mắn lắm, cần câu trung ra đó nửa ngày rồi mà vẫn im lìm. Nó nhìn thấy Chữ Đồng kéo cần câu lên: “Cần câu rồi, cần câu rồi. Giản Trì Hoài, kéo lên thế nào đấy?”

Giản Trì Hoài đứng dậy, Giản Lệ Đề bắt đầu làm nũng: “Không được giúp đỡ, giúp đỡ là không tính.”

Chữ Đồng chân tay luống cuống, bị cần câu kéo qua kéo lại. Giản Lệ Đề nhìn thấy phì cười. Thấy nét mặt cô căng thẳng, Giản Lệ Đề lại hét lên: “A, anh, cẩn thận! Sao anh lại rơi xuống sông rồi!”

Chữ Đồng sốt sắng, cần câu trong tay cũng tuột xuống. Bên này vừa hay Giản Lệ Đề câu được cá, con bé vội vàng thu dây, văng vàng thả cá vào chiếc xô nhỏ phía sau: “Chữ Đồng, chị xếp bát rồi!”

Ông nội ngồi bên cạnh nhìn thấy không nhịn nổi cười: “Lệ Đề, con làm thế là chơi xấu đấy!”

“Thì độ xem ai câu được cá trước mà, với lại, Chử Đồng tự làm rơi cần câu.”

Giản Trì Hoài lườm con bé: “Em nên bị loại rồi đấy!”

Giản Lệ Đề thu dây câu lại: “Em phải về ngủ trưa đây, tóm lại là em thắng rồi. Ông nội, mau bắt họ làm việc đi!”

Chử Đồng cười khó xử: “Đáng nhẽ em nên học bà nội, ngồi bên cạnh quan sát cuộc chiến.” Trong lòng cô không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại như vậy mới có cảm giác của một gia đình. Giản Lệ Đề đắc ý xách xô rồi đi. Ông nội nhìn hai người còn lại đang đứng, cười khi khi: “Còn không mau đi làm việc, đừng hòng lười biếng!”

Giản Trì Hoài lấy lại dây câu trong tay Chử Đồng: “Ông nội, Chử Đồng chưa cắt tia cây quả bao giờ, ông cẩn thận cô ấy làm nghèo hết mấy cục cung của ông đó.”

Ông nội còn lâu mới mắc bẫy anh: “Con cứ lo cho cục cung của con trước đi, đừng để bị cắt hông.” Bà nội bên cạnh nghe thấy bèn gõ vào đầu ông: “Người lớn mà không nghiêm túc, ông nói gì thế hả? Sao lại nói mấy câu đó trước mặt con trẻ?”

Ông nội ôm đầu. Ông thật sự chỉ nói đại thể thôi, không có ý gì khác, sao bà ấy lại nghĩ xiên nghi xẹo rồi đâm ông thế?

Giản Trì Hoài xách chiếc xô bên cạnh lên, tỏ ra vui sướng: “Bà nội, thì ra trán ông nội nhăn bóng đều nhờ công bà ngày ngày.”

“Cái thằng ranh này!”

“Không được mắng cháu tôi!”

Giản Trì Hoài xắn tay áo lên, cởi áo khoác ra, ném qua một bên, những cơ bắp dưới chiếc áo sơ mi trắng lúc ẩn lúc hiện, đá đá đôi chân dài, vận động làm nóng người. Còn phía sau anh, chiếc ô che mưa che nắng cao cao được dựng lên. Giản Lệ Đề và ông bà nội ngồi quanh chiếc bàn tròn, trên bàn bày hoa quả tươi cùng với trà và điểm tâm. Giản Lệ Đề phe phẩy chiếc quạt: “Anh ơi, ráng lên!”

Giản Trì Hoài ngẩng đầu nhìn lên cái cây cao cao. Chử Đồng nét mặt lo lắng: “Cao quá đi, có leo lên được không?”

“Anh thấy được.”

Chử Đồng nhìn về phía mấy người đang xem trò vui: “Ông ơi, có thang không ạ?”

Ông nội xua tay: “Đồng Đồng à, đàn ông nhà họ Gián đều là người khỏe khoản, sao cần dùng tới thang, tay không là có thể lên được.”

“Vậy có thể chọn cái cây khác không ạ?” Chử Đồng không yên tâm. Mấy cái cây này cao kinh người, một người quen sống sung sướng như Giản Trì Hoài sao lên nổi?

“Ông không thể để nó cắt bừa cắt phứa được, chỉ có mấy cái cây này để nó rèn giữa thôi. Ôi chao, nắng đứng bóng chói chang quá. Lệ Đề, vào nhà lấy mấy cục đá ra đây, chúng ta ăn đá bào.”

“Dạ!” Nói xong, Giản Lệ Đề đứng dậy chuẩn bị đi: “Thường ngày anh siêu như vậy, đừng để đến lúc em quay lại anh đã tót lên ngọn cây rồi đấy nhé!” Nó chạy đi như bay. Giản Trì Hoài đi tới gốc cây cao chót vót, giờ tay sờ sờ.

Chử Đồng cùng qua đó với anh: “Hay là để em tự leo.”

“Leo cây thôi mà, không làm khó được anh đâu.” Điều khiến Giản Trì Hoài phiền muộn là cái cây này trụi lủi, đến một chỗ đặt chân cũng không có.

Giản Lệ Đề mang thùng đá tới: “Anh à, có muốn ăn miếng đá bào cho bình tĩnh không?”

Giản Trì Hoài không quay đầu lại. Anh đứng đây, dùng sức bật nhảy một cái, muốn dùng tay bám lên những cành cây bên trên, nhưng đáng tiếc, thực sự là quá cao, tay luôn vô hụt. Anh nghe thấy sau lưng có người đang cười, Giản Trì Hoài vỗ vỗ tay, giẫm chân lên thân cây chuẩn bị trèo nhưng không có điểm tựa, chẳng mấy chốc lại tụt xuống.

Giản Lệ Đề đã cười tới đứt hơi rồi. Ông nội chỉ ngón tay vào Giản Trì Hoài: “Lên đi, lên đi!”

Bà nội nhìn hai người họ: “Như vậy là bắt nạt người khác.”

“Bà nội, nào nào, uống cốc nước hoa quả đi ạ.” Giản Lệ Đề đưa cốc nước cho bà nội, rồi tự rót ỉnh một cốc. Chử Đồng thấy anh mấy lần không thành công, cũng sắp phì cười tới nơi. Cô đi tới dưới gốc cây, dùng tay sờ thử, sau đó nhảy vọt lên. Hai chân hai tay kẹp chặt thân cây. Sau khi bám chắc, người mới từ từ nhích dần lên.

Giản Lệ Đề suýt nữa thì phun nước hoa quả trong miệng ra ngoài. Giản Trì Hoài ngẩng đầu, thấy cô đã leo lên được quá nửa. Ông nội lau mồ hôi: “Không ngờ còn có tuyệt chiêu này.”

Tới ngọn cây, Chử Đồng treo người lên cành cây, ngồi vững. Giản Trì Hoài từng thấy bản lĩnh leo trèo của cô, nhưng không ngờ ngay cả tuyệt chiêu

dùng cho thợ điện cô cũng biết. Sau khi Chử Đồng ngồi vững, bèn hét xuống dưới: “Đưa kéo cho em!”

Giản Trì Hoài còn đang đứng ngậy ra bất động phía dưới, Chử Đồng lúc lắc hai chân: “Đưa cho em nào!”

Bà nội phản ứng lại đầu tiên, vẩy vẩy hai tay: “Đồng Đồng, mau xuống đi, nguy hiểm lắm. Ông nội đùa với Trì Hoài thôi.”

Sắc mặt Giản Lệ Đề cũng sốt sắng, sau khi đứng dậy bèn giậm chân mấy cái: “Chị đừng có ngã xuống đấy, nhanh, nhanh...”

“Con không sao, độ cao này không làm khó được con đâu.” Chử Đồng vẩy tay về phía Giản Trì Hoài: “Kéo đâu?”

“Xuống đây!” Giản Trì Hoài nhìn đến choáng váng, đây nào phải chuyện đùa. “Trong vườn có người làm chuyên nghiệp, không cần tới em. Họ chỉ muốn nhìn thấy anh mất mặt thôi.”

Đương nhiên là Chử Đồng hiểu, cô giẫm vào cành cây, đứng lên: “Dù sao thì em cũng leo lên đây rồi, cứ cắt mấy nhát rồi xuống. Anh yên tâm, độ cao này có là gì.”

Giản Trì Hoài thấy vậy bèn đưa chiếc kéo bên chân cho cô. Chử Đồng không biết phải cắt những cái nào, anh liền đứng dưới chỉ huy, bao gồm cách cắt tia, độ dài cắt tia. Bà nội nheo mắt, cười tươi rói: “Lúc chúng ta còn trẻ, hình như cũng vậy đấy.”

Ông nội hừ một tiếng: “Chúng ta có tình yêu, chúng nó thì là cái gì? Giả vờ tình cảm!”

“Tình yêu và tình cảm không phải cùng một ý sao?” Bà nội trừng mắt: “Từ lâu tôi đã bảo ông không có văn hóa mà, ông còn chưa tự ý thức được bản thân mình đáng sợ dường nào.”

Cắt tia xong cành lá, Giản Trì Hoài đứng dưới dang hai tay, Chử Đồng nhảy tót một cái, được anh nhẹ nhàng đón lấy. Gương mặt cô đầm đìa mồ hôi, tóc còn dính trên mặt: “Ai bảo em thích khoe tài.”

Chử Đồng lau mồ hôi, mím môi cười: “Cũng chẳng biết ai thích khoe tài, leo không được còn đòi leo.”

Nói xong cô cứ thế đi vượt qua anh. Ông bà nội đang gọi cô tới, ông nội bảo cô uống cốc nước hoa quả lạnh để tỉnh táo lại: “Không ngờ con còn leo được cây, như con khi con vậy.”

Giản Trì Hoài đi tới, cầm một cốc khác lên định uống. Ông nội ngẩng đầu cười: “Con thì không được, lẽ mà lẽ mà còn lên không nổi.”

Giản Trì Hoài đáp lại: “Dĩ nhiên không thể so sánh con người với những loài động vật linh trưởng.”

Chử Đồng bắt đầu đánh mắt về phía anh. Lúc này, bà nội chêm vào một câu: “Sau này không được nhảy lên nhảy xuống như thế nữa, lỡ như có em bé thì sao?”

“...”

Trên đường về nhà, Chử Đồng mệt mỏi vô cùng. Hôm nay vui chơi đã đòi, cô ngã chiếc ghế lái phụ xuống, nằm nửa người lên. Giản Trì Hoài tập trung lái xe, cô giờ tay ra, hướng về phía bà vai người đàn ông.

“Sao vậy?” Anh bỏ một tay ra, phủ lên mu bàn tay cô.

Chử Đồng cảm thấy có những chuyện chắc chắn không thể hỏi nhưng cô đè nén trong lòng rất khó chịu: “Hôm qua em xem một bộ phim, xem xong bứt rứt lắm.”

“Phim gì vậy?”

Chử Đồng cảm thấy bản thân mình cũng tài lắm, có thể bịa ra một lời nói dối như vậy: “Nam chính và nữ phụ rất thương yêu nhau, nhưng về sau nữ phụ qua đời, nam chính đau đớn tột cùng. Vừa hay nữ phụ có một cô em gái sinh đôi, giống nữ phụ y như đúc, về sau nam nữ chính tự nhiên ở bên nhau. Nhưng trong lòng nam chính luôn có hình bóng người chị kia, coi cô em gái là thể thân. Em gái phát hiện ra mình không thể làm tan chảy trái tim anh ta, cô ấy đã...”

“Vớ vẩn!” Giản Trì Hoài ngắt lời cô không chút nề tình: “Loại phim nào tàn gì vậy? Phim Hàn Quốc à?”

“Ồ, kịch bản tuyệt lắm mà, rất tốn nước mắt có biết không?”

“Tốn chỗ nào? Nam chính ngu ngốc, nữ chính ngớ ngẩn, chắc cũng chỉ có cô nữ phụ đã chết là bình thường một chút. Nhưng mà cũng vô ích, xuất hiện chắc cũng chỉ được mấy phút thôi.”

Chử Đồng bị nói đến đờ đẫn: “Nhưng kiểu tình tiết thể thân này vốn dĩ rất hot.”

“Tầm thường.” Giản Trì Hoài nói một câu. Anh tiếp tục lái xe, gương mặt tươi cười: “Mấy tình tiết kiểu này, cô em gái trong phim cũng ngu ngốc quá đi, từ nhỏ não bộ đã phát triển không đầy đủ phải không?”

Chữ Đồng hít sâu một hơi, đầu sao vai nữ chính được tưởng tượng ra cũng là cô, được không? Nói chuyện có thể tích đức chút không? “Ngu ngốc chỗ nào, đáng thương lắm đấy. Rõ ràng là yêu nam chính vậy mà không có được trái tim người ấy.”

“Sau này đừng có xem mấy loại phim kiểu ấy, kéo tụt trí tuệ xuống.” Giản Trì Hoài thẳng thừng đưa ra một đánh giá như vậy.

Cho dù lòng vòng xa xôi vẫn là Chữ Đồng bị mắng nhưng trong lòng lại thoải mái hơn rất nhiều. Giản Trì Hoài một tay giữ chắc vô lăng, đôi mắt hẹp dài nhìn dáng vẻ của Chữ Đồng qua gương chiếu hậu. Tùy tiện bịa một câu chuyện ra để thử anh, thì ra cô đang nghi ngờ anh và chị gái mình trước đây từng yêu nhau.

Có những chuyện, Chữ Đồng sẽ không vô duyên vô cớ động tới, tìm hiểu cận kề. Khả năng duy nhất chính là cô bị ai đó khiêu khích.

Giản Trì Hoài lái xe, bất thành linh nói: “Em đừng có nghi ngờ anh và chị gái em, anh và cô ấy chưa hề có chuyện gì cả.”

Anh đột ngột nói vậy khiến Chữ Đồng trở tay không kịp: “Làm sao anh biết?” Cô sờ hai tay lên mặt, cô thể hiện ra lộ liễu vậy sao? Cô ngồi nghiêm chỉnh lại, bờ môi Giản Trì Hoài dần ra trong ánh mắt kinh ngạc của cô: “Từ nhỏ tới giờ chưa ai nói cho em biết sao? Khi một người mang một câu chuyện ra bàn luận với em thì thường nhân vật chính trong câu chuyện đó chính là họ.”

Chuyện này cứ thế bị vạch trần. Chữ Đồng không ngồi yên được nữa: “Em muốn hỏi thẳng đó chứ nhưng em không hỏi được.”

“Ồ, còn có lúc em rụt rè e sợ giấu tâm sự vào lòng à?”

Chữ Đồng nghiêng người, không hiểu sao cõi lòng càng lúc càng nhẹ nhõm: “Không nói em mấy câu, anh không thoải mái à!”

“Chị em qua đời tới tận bây giờ rồi, sao bỗng nhiên em lại có cái suy nghĩ này?” Giản Trì Hoài đánh giá cô từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy cô hơi ngốc nghếch.

“Trước đây hoàn toàn không nghĩ tới, em và chị gái trông cũng không giống nhỉ?”

“Đúng vậy, chị em xinh hơn em nhiều, chắc là cũng thông minh hơn.”

Tại Chữ Đồng rất nhạy: “Chẳng phải anh nói chưa từng gặp sao?”

“Chẳng phải trên bia mộ có di ảnh sao?”

Chữ Đồng uể oải nằm rạp xuống ghế. Giản Trì Hoài cho xe dừng lại. Anh tháo dây an toàn, đổ người về phía Chữ Đồng: “Sau này bất luận gặp phải chuyện gì cũng nên như vậy, nghi ngờ lẫn nhau chẳng bằng nói thẳng mọi chuyện, biết không?”

Đây cũng là cách sống mà Chữ Đồng ủng hộ, hướng hồ bưng dạp cô vốn không ranh ma như Giản Trì Hoài, đầu không lại anh. Cô bất giác gật đầu: “Được.”

“Bây giờ không nghĩ lung tung nữa chứ?”

Chữ Đồng mỉm cười lắc đầu: “Cố gắng không.”

Giản Trì Hoài khẽ cười theo: “Em nên nói là tuyệt đối không.”

Trở về Bán Đảo Hào Môn, không ngờ Lý Tịnh Hương đã tới. Chữ Đồng và Giản Trì Hoài cùng vào trong phòng khách. Lý Tịnh Hương đứng trước sofa, trên mặt bàn có đề mấy loại hoa quả. Chữ Đồng vội vàng đón trước: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ đi xe buýt tới, người làm nói các con ra ngoài từ sáng rồi.”

“Vâng.” Chữ Đồng khoác tay Lý Tịnh Hương: “Bọn con ra thăm mộ chị.”

Lý Tịnh Hương kinh ngạc, nhìn Giản Trì Hoài với ánh mắt lo sợ. Nét mặt người đàn ông không có gì thay đổi. Anh tiến lên vài bước: “Mẹ, lần sau mẹ tới thì cứ gọi điện kêu tài xế qua đón là được.”

“Không không, không cần đâu, mẹ qua đây tiện mà.” Bà liếc nhìn Giản Trì Hoài, sau đó cúi đầu kéo tay Chữ Đồng lại: “Đồng Đồng, lần sau có ra mộ thì đi cùng mẹ.”

“Oh.” Chữ Đồng khẽ đáp, không suy nghĩ gì nhiều: “Mẹ ra ngoài rồi, bố đang trông cửa hàng ạ?”

“Ừ.” Lý Tịnh Hương đến đây vẫn có phần mất tự nhiên. Sau khi con gái khoác tay, bà mới ngồi xuống ghế: “Đồng Đồng, nhà có mời khách. Bố con bảo mẹ hỏi hai đứa có rảnh qua đó không?”

“Mời khách gì ạ?”

“Tiệc tân gia thôi, mua nhà mới tới giờ vẫn chưa tổ chức, thấy cậu con vừa mua đã làm rồi, bố con liền chọn ngày để mọi người được rộn ràng, vui vẻ.”

“À.” Chữ Đồng khẽ gật đầu: “Chuyện này phải tổ chức thôi, khi nào ạ?”

“Chủ Nhật này.”

Lý Tịnh Hương nói chuyện vẫn cứ nhàn nhạt. Trước đây đòi tiền, lúc nào bà cũng bị Chữ Cát Bằng đẩy lên trước. Giản Tri Hoài nhìn xuống: “Mẹ, tiền tổ chức tiệc tùng con sẽ bỏ ra, sau khi sắp xếp nhà hàng, con sẽ thông báo lại cho bố mẹ.”

Chữ Đồng nghe xong, đang định nói không cần thì Lý Tịnh Hương đã lên tiếng: “Bố mẹ đừng lều bệu tổ chức ngay dưới nhà mình thôi, đã mời đầu bếp thân thiết, chỉ có mấy bàn bà con thân thích, cũng không cần nhiều tiền, mẹ và bố con có đủ.”

Nét mặt Chữ Đồng rõ ràng vừa dãn ra. Lý Tịnh Hương nhìn con rể: “Tri Hoài à, hôm đó con rảnh không?”

Chữ Đồng cũng ngược lên nhìn anh. Thật ra trong lòng họ đều hiểu rõ, đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là vấn đề rảnh hay không rảnh. Chữ Đồng và Giản Tri Hoài kết hôn, đa phần không mời bà con họ hàng nhà họ Chữ. Một khi anh chịu gật đầu xuất hiện tức là thừa nhận chuyện hôn nhân này trước mặt đông đảo mọi người.

Sắc mặt Giản Tri Hoài trở nên khó hiểu: “Có lẽ Chủ Nhật con có việc.”

Biểu cảm của Chữ Đồng cũng trở nên âm trầm. Cô vỗ vỗ mu bàn tay Lý Tịnh Hương, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng: “Không sao đâu mẹ. Con nhất định sẽ tới. Thứ bảy con qua giúp mẹ chuẩn bị.”

“Được, được.”

Giản Tri Hoài đứng dậy: “Em nói chuyện với mẹ đi, anh lên tắm rửa. Lát nữa bảo nhà bếp chuẩn bị thêm mấy món, chúng ta cùng ăn tối.”

“Vâng.” Chữ Đồng đáp.

Sau khi Giản Tri Hoài lên nhà, Lý Tịnh Hương nhìn con gái: “Đừng khó chịu, từ từ con ạ.”

“Con đâu có khó chịu.”

Lý Tịnh Hương thương cô, buông tay Chữ Đồng ra định đi rửa hoa quả, Chữ Đồng bèn kéo bà xuống ngồi bên cạnh: “Mẹ, mẹ đừng tắt bật nữa, con không ăn đâu.”

“Đồng Đồng à, mẹ biết con rất âm ức. Nhưng vì hôm đó Giản Tri Hoài tới nhà đón con, con phải ráng chịu.”

Nguyên vọng của họ chỉ đơn giản như vậy. Một cuộc hôn nhân không bình đẳng muốn kéo gần khoảng cách hình như cũng chỉ có thể đợi con người cao tại thượng đó từ từ cúi xuống mà thôi.

Chủ Nhật, Chữ Đồng ngồi trong phòng, đặt những túi quà đã được gói đẹp đẽ vào trong thùng giấy rồi ôm xuống nhà. Lều bệu được dựng trên mảnh đất trống của tiểu khu. Bà con họ hàng chen chúc nhau trong nhà nên kéo cả ra đó ngồi uống trà trò chuyện. Chữ Đồng đặt chiếc hộp xuống đất. Một người phụ nữ đứng tuổi ở bên cạnh lớn tiếng bắt chuyện với cô: “Chữ Đồng à, lâu lắm không gặp con, đã xinh đẹp như vậy rồi.”

Chữ Đồng tươi cười cũng chào hỏi lại: “Mợ họ!”

“Chồng con đâu? Không tới à?”

Chữ Đồng đáp qua loa: “Vâng, hôm nay anh ấy có việc bận không tới được.”

Người mợ họ này thường ngày không thân thiết với nhà họ Chữ lắm. Bà ta ghé sát lại chút nữa: “Chủ Nhật mà còn có việc gì? Chồng con làm nghề gì?”

“Giáo sư đại học ạ.”

“Nghe khá đấy, nhưng chắc lương lậu chẳng là bao? Nghe nói hai đứa kết hôn rồi mà tiệc rượu cũng chẳng tổ chức. Thần thần bí bí như vậy làm gì chứ? Hôm nay mợ còn nói với bố mẹ con đấy, tiết kiệm mấy đồng có để làm gì đâu.”

Chữ Đồng nhét từng chiếc lì xì đỏ đã được phong kín vào trong túi quà: “Mợ họ, bọn con vừa kết hôn vừa đi tuần trăng mật, trò ấy bây giờ mệt lắm.”

“Con ngốc à. Mấy năm nay các giảng viên đại học thi kiếm được mấy đồng. Em gái con gần đây mới yêu mấy anh bạn trai, làm kinh doanh...”

“Tốt quá!” Chữ Đồng hòa theo, học theo khẩu khí của người mợ: “Thời buổi này chỉ có làm ăn kinh doanh mới phát tài được.”

“Đĩ nhiên rồi!”

Lý Tịnh Hương từ ngoài cửa đi vào, nét mặt rạng rỡ, lập tức kéo tay Chữ Đồng: “Tri Hoài tới rồi.”

“Chẳng phải anh ấy nói không rảnh sao?”

Trong lúc nói chuyện, Giản Trì Hoài đã đi tới cửa, Chữ Đồng bỏ những thứ trong tay xuống, bước lên đón: “Ở đây không dễ tìm chỗ đậu xe, anh để ở đâu rồi?”

Giản Trì Hoài chỉ tay về một chỗ gần đó: “Vào chỗ đỗ xe của nhà nào ấy, cứ đỗ đó tính sau.”

Người mẹ họ thấy vậy, nhanh chóng ngo đầu ra ngoài, nhìn thấy một chiếc Peugeot màu xám bạc. Chữ Đồng còn tưởng mình nhìn nhầm: “Anh kiểm tra ra chiếc xe này vậy?”

“Mượn của trường phòng giáo vụ.”

Chữ Đồng cũng đến ngắt xiu. Cô đề thấp giọng xuống: “Có phải trong gara hết xe đâu.”

“Em nói cũng đúng, trên đường đến đây anh lái không quen, suýt nữa thì đâm vào dải phân cách xanh.”

Người mẹ họ ngồi về chỗ cũ, đánh giá Giản Trì Hoài từ trên xuống dưới. Anh cực kỳ kén chọn trong việc ăn mặc, thế nên dù có cổ đồ xe khác, quần áo vẫn là những thương hiệu ấy. Anh đứng đó, khôi ngô tuấn tú, cao không với tới. Mẹ họ nhấp nháy mắt: “Đồng Đồng à, có lúc ăn mặc bình bình là được rồi, nếu không cả người toàn hàng nhái người ta cười cho thối mũi.”

Con gái bà ta đầu sao cũng vừa có một anh bạn trai làm sếp, mấy cuốn tạp chí thường ngày bà ta cũng lật xem không ít. Một người đàn ông lái chiếc xe giá mười mấy vạn lại mặc chiếc áo sơ mi đến mấy vạn, nói ra có người nào tin?

Giản Trì Hoài xoa xoa mũi. Chữ Đồng cũng bắt chước anh. Lý Tịnh Hương đứng qua một bên, cũng chẳng biết nói sao cho phải.

“Tịnh Hương, thằng con rể này của chị quả là điển trai. Đồng Đồng bảo là giáo sư đại học phải không? Tốt lắm, tốt lắm, sống qua ngày cũng không tồi.”

Lý Tịnh Hương mỉm cười gật đầu. Trong lều toàn là họ hàng nhà họ Giản, rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Giản Trì Hoài, không ít người đi tới chào hỏi. Đối với một người cùng thu nhập hoặc thu nhập có phần nhỉnh hơn, ai cũng tỏ ra thân thiện. Chữ Đồng cũng coi như hiểu ra vì sao Giản Trì Hoài lại đổi xe tới đây.

Đây không phải lúc hứng khởi nhất thời mà sau khi tiệc tan, có người luôn cúi nói: “Nhìn xem, Đồng Đồng tìm được một cậu chủ, từ lúc cưới tới giờ mới lộ mặt, bên trong chắc chắn có chuyện gì!”

Anh và cô bây giờ trong mắt họ là người cùng một tầng lớp, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc.

Lúc ăn cơm trưa, Chữ Đồng và Giản Trì Hoài ngồi cạnh nhau, mẹ họ quyết ngồi cùng bàn với họ. Giản Trì Hoài lúc ăn không thích nói chuyện nhưng mẹ họ cứ hỏi Đông hỏi Tây, không ít câu đã bị Chữ Đồng chặn lại, nhưng bà ta thực sự rất lắm lời: “Đồng Đồng, chồng con dạy môn gì vậy?”

“Anh ấy dạy mấy môn liền cơ.”

“Vậy khi nào em gái con lấy chồng sinh con, sau này làm giáo viên tại nhà ợ nhé?”

Suy nghĩ này cũng xa xôi quá đấy? “Vâng, cứ sinh đi rồi tính ạ.” Chữ Đồng chỉ còn cách trả lời.

“Con yên tâm đi, đãi ngộ sẽ không kém đâu.”

Gân xanh nơi thái dương của Giản Trì Hoài giật lên giật xuống. Hôm đó anh nói anh không rảnh tới, thật sự là vì không muốn tới. Mấy người bà con kiểu như mẹ họ cũng đã nằm trong dự tính của Giản Trì Hoài. Những mối quan hệ họ tiếp xúc từ nhỏ tới lớn hoàn toàn khác nhau. Phía nhà họ Giản tuy rằng cũng sẽ vây lấy hỏi họ hỏi kia nhưng nói chuyện luôn biết chừng biết mực, khiến người ta dễ chịu.

Chữ Cát Bằng từ xa đi tới phát thuốc lá cho từng bàn, mỗi bàn sáu bao, buộc thành một cuộn, có loại thuốc lá Trung Hoa ngon nhất rồi theo thứ tự giảm dần là thuốc lá Vân và Nam Kinh giá 20 đồng.

Bàn họ cũng được đặt một cuộn. Chữ Đồng đang ăn cơm, hồ hững nói chuyện với Giản Trì Hoài: “Chẳng phải anh nói hôm nay bận, không qua được ư?”

“Dạy gia sư phải không?” Mẹ họ tiếp lời từ lúc nào: “Nghe nói một tiết được mấy chục đấy. Đồng Đồng, chồng con cũng khá lắm. Con xem, ngày nghỉ còn phải kiếm tiền, mặc quần áo cũng mặc đồ nhái...”

Đội mẹ họ nói hết câu, Giản Trì Hoài mới nhìn sang Chữ Đồng, lên tiếng: “Chẳng phải em bảo anh qua đây ăn cơm sao? Bảo là còn có thuốc lá cầm về.”

“Á!” Chữ Đồng bất ngờ bịt miệng lại. Giản Trì Hoài nắm lấy cằm cô, kéo cô lại gần: “Sao thế?”

Cô vừa bịt miệng đã cắn ngay vào lưỡi mình. Lời này lần trước khi tham dự hôn lễ của Đoàn Lại Hoàng, cô từng nói, không ngờ bị anh trích dẫn. Hình tượng huy hoàng đó đã khắc sâu nhường nào trong đầu anh vậy?

Mẹ họ nhú mày, lập tức im bặt.

Ăn được một nửa bữa, Chữ Đồng nói với Giản Trì Hoài: “Em đi xem bố mẹ có cần giúp gì không, sẽ quay lại ngay.”

“Ừ.”

Chữ Đồng ở trong tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng bố mẹ đâu. Cô ra phía ngoài, đi tới cầu thang định lên nhà thì nghe thấy tiếng bố từ xa vọng lại. Chữ Đồng đi theo thanh âm ấy, bỗng nhìn thấy bố cầm một cây gậy gỗ đang xua đuổi một người. Người mẹ trước nay yếu đuối cũng không ngần ngại mà đứng một bên.

Mà người bị xua đuổi đó, chính là Đoàn Lại Hoảng.

Chữ Đồng rào bước đi tới: “Bố mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Tịnh Hương cản Chữ Đồng lại: “Đi thôi, chỗ này giao cho bố con là được rồi.”

“Mẹ, con biết anh ta là bạn trai cũ của chị.” Chữ Đồng vượt qua Lý Tịnh Hương, đi về phía hai người kia. Cô lấy lại cây gậy trong tay Chữ Cát Bằng, nói với Đoàn Lại Hoảng bằng giọng bức bối: “Anh tới đây làm gì?”

“Chữ Tĩnh chết rồi, tôi tới xem đám người này sống tốt cỡ nào.”

Chữ Cát Bằng tức giận vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi. Chữ Đồng bước lên nắm cổ áo Đoàn Lại Hoảng, kéo hẳn ra ngoài: “Đừng có nổi con điên ở đây, ra ngoài!”

Đoàn Lại Hoảng không giãy giụa, đi theo lực tay cô kéo. Lý Tịnh Hương kéo Chữ Cát Bằng lại: “Mau quay về đi ông, để bà con nhìn thấy không hay đâu, đi thôi!”

Chữ Đồng đưa Đoàn Lại Hoảng ra chỗ tường bao phía sau. Chỉ có lúc đỗ xe mới có người đến chỗ này. Cô buông tay, lạnh lùng nói: “Anh biết chọn thời điểm thật đấy.”

Đoàn Lại Hoảng rầu rĩ xòm xoàm, đứng dưới ánh nắng, đôi mắt có phần không mở ra nổi: “Tôi rất nhớ Tịnh Tịnh. Mặc dù cô ấy không còn nữa, nhưng kể cả cho tôi gặp người nhà cô ấy thôi cũng được.”

“Anh biến thái phải không!” Chữ Đồng chỉ thẳng tay ra phía cửa lớn: “Cút!”

Trước khi tới đây Đoàn Lại Hoảng đã dò đường. Không có xe của Giản Trì Hoài, trong tiểu khu này cũng không có chiếc xe nào sánh được với Mercedes hay BMW. Vậy thì chứng tỏ Giản Trì Hoài chắc chắn cũng không ở đây.

“Chữ Đồng, hôm đó những lời tôi nói với cô về sau nghĩ lại tôi đặc biệt hối hận. Chị cô cũng không mong cô phải sống trong áy náy và đau buồn...”

Tầm mắt Đoàn Lại Hoảng dừng trên người Chữ Đồng, bỗng liếc thấy một cảnh tượng khiến hắn như rơi xuống núi băng. Giản Trì Hoài đứng ngay gần đó, ngược chiều ánh sáng, nét mặt thâm độc. Anh không tiến lên mà tựa như đang chờ xem một màn kịch xuất sắc...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Thì ra anh chị có hẹn từ trước

Đoàn Lại Hoảng nhất thời nói không nổi một câu hoàn chỉnh, sắc mặt tái nhợt, môi run lập cập.

Chữ Đồng nhìn thấy anh ta như vậy, trong lòng nảy sinh cảm giác bi thương: “Tôi thật sự không hiểu lúc ấy chị gái tôi yêu anh ở điểm nào, anh có gì tốt đẹp chứ?”

Thần sắc hắn ta bị ánh nắng thôn tính từng chút một. Đoàn Lại Hoảng thậm chí còn không dám nói chuyện điên rồ như ban nãy nữa. Hắn ta cụp mắt xuống, cũng không dám nhìn ra xa, trước sau hết như hai người khác biệt, hết như một hỗn vậy.

Chữ Đồng nhìn hắn chằm chằm, định cứ thế bỏ đi nhưng cảm giác khó chịu mơ hồ trong lòng khiến cô vẫn lựa chọn hỏi: “Đoàn Lại Hoảng, tờ chi phiếu mà anh cho tôi xem thật sự là của Giản Trì Hoài ư?”

Đoàn Lại Hoảng biết, hắn tiêu đời rồi.

Thật ra hắn đã toi từ lâu, từ khi đẩy Tiền Mộng vào bệnh viện tâm thần vì đã ưng ý cô thiên kim tiểu thư đó. Người ta có quyền có thể, có thể khiến hắn tiến được cao hơn, đương nhiên hắn phải trèo cao bám chắc mới được. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Chữ Đồng không những làm náo loạn hôn lễ của hắn mà còn hủy hoại toàn bộ cuộc sống tươi đẹp mà hắn dày công sắp đặt. Bố mẹ vợ tương lai nổi cơn tam bành. Về sau hắn chán nản khôn cùng

cũng đều do Chữ Đồng mang tới, đương nhiên hẳn không thể để cô được sống như ý nguyện.

Nhưng hẳn không đắc tội được với Giản Tri Hoàì, lại không thể nhìn Chữ Đồng nhờn như sung sướng, chỉ còn cách dùng chiêu hiểm. Và lại, Đoàn Lại Hoảng tự cho rằng những lời hẳn nói không phải vu vạ.

Lần đầu tiên hẳn và Giản Tri Hoàì gặp mặt, Chữ Nguyệt Tinh cũng ở đó.

Lúc ấy, Đoàn Lại Hoảng là một chàng trai vắt mũi chưa sạch vừa tốt nghiệp ra trường, mang theo lòng nhiệt tình bắt đầu khởi nghiệp. Sau khi kiếm được số tiền đầu tiên, cũng muốn khao bản thân và bạn gái, bèn bỏ ra một nửa tới một quán bar cao cấp.

Chữ Nguyệt Tinh để tóc dài đến ngang vai, nắm tay Đoàn Lại Hoảng rất chặt. Đoàn Lại Hoảng bất giác trêu chọc cô: “Đầu ngón tay anh sắp bị em vo nát rồi.”

“Lại Hoảng, em cảm thấy chỗ này không có gì thú vị đâu, hay là đi đi.”

“Anh biết em tiếc tiền. Không sao đâu, tiền có thể kiếm thêm mà.” Đoàn Lại Hoảng nắm tay cô bạn gái, đi theo người phục vụ tới trước. Một nơi cao cấp thế này hình như ngay cả thảm lót chân cũng khác biệt. Mềm mại vô cùng, mỗi bước đi tựa như đang giẫm lên mây.

“Phía trước là khu bi-a, dưới tầng có bể bơi, phòng tập gym, khu Tây Nam còn có sân golf.”

“Hay là chúng ta đi chơi bi-a trước nhé?” Đoàn Lại Hoảng hỏi ý kiến Chữ Nguyệt Tinh đi bên cạnh. Cô yên tĩnh gật đầu: “Vâng.”

Đi tới trước phòng hoạt động, bên trong có tiếng đánh bi-a vọng ra. Nhân viên đẩy cửa ra giúp họ, lập tức dẫn hẳn và Chữ Nguyệt Tinh tới quầy bar gần cửa sổ: “Mọi loại rượu ở đây đều miễn phí. Nếu anh muốn gọi, có thể vậy nhân viên phục vụ.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Đoàn Lại Hoảng nắm tay Chữ Nguyệt Tinh: “Chúng ta chơi một ván trước.”

Bàn phía trước mặt đang chơi rất cao hứng, ly rượu đặt trên bàn bi-a. Tiếng cổ vũ, tiếng cá cược không ngừng vọng vào tai. Một người cầm ly rượu lên, xoay người lại nhưng không ngờ lại đụng phải Chữ Nguyệt Tinh đang đi đến. Ly rượu vang trong tay theo đường cổ áo chảy vào người cô, bên trong còn có mấy cục đá. Chữ Nguyệt Tinh rét run, vội vàng lấy tay che chặt. Đoàn Lại Hoảng thất thế, nổi giận ngay lập tức: “Mày làm cái gì thế hả!”

Người đàn ông cầm ly rượu chỉ tay vào mặt hẳn: “Nhóc con, muốn chết à!”

“Mày mới muốn chết ấy, xin lỗi!”

Chữ Nguyệt Tinh thấy bọn họ đông người, sợ Đoàn Lại Hoảng chịu thiệt, vội vàng kéo cánh tay hẳn: “Lại Hoảng, bỏ đi!”

“Không thể bỏ qua như vậy được!”

Người thanh niên cầm ly rượu thái độ cũng ngang y hệt: “Bất tao xin lỗi ư, sao mày không mọc thêm đôi mắt, nhìn xem tao là ai?”

“Đồng Tử!” Lúc ấy, một người đàn ông khác xen vào. Chữ Nguyệt Tinh nhìn theo phía phát ra âm thanh, thấy đối phương dáng người cao lớn, diện mạo xuất chúng, mỗi một cử chỉ, hành động rõ ràng đều toát lên một khí chất hơn người: “Thôi, để họ đi!”

Người đàn ông vừa được gọi là Đồng Tử khẽ hừ một tiếng nhưng Đoàn Lại Hoảng ngược lại quyết không thôi: “Các người đổ rượu vào người ta, lẽ nào không nên xin lỗi ư?”

“Mẹ mày, đừng có không tìm được chỗ chết, tới tìm ông ám quẻ nhé...”

Trông hai người họ như sắp đánh nhau, Chữ Nguyệt Tinh cũng không khuyên nài. Bỗng thấy một bàn tay đưa ra trước mặt, cô kinh ngạc ngẩng đầu, đón lấy tờ giấy ăn màu trắng của đối phương: “Cảm ơn anh.” Cô cúi xuống, dùng khăn giấy lau cổ áo, không để bản thân quá lem nhem.

Người đàn ông xoay người, vỗ nhẹ vào vai Đồng Tử: “Muốn đánh nhau thì ra ngoài, đừng có làm phiền nhã hứng của tôi.”

Chữ Nguyệt Tinh kéo Đoàn Lại Hoảng, nét mặt khẩn cầu: “Thôi, thôi, chúng ta đi đánh bóng đi.”

Lúc ấy hai người họ mới đá đầu nhau vài câu rồi tách ra. Lúc Đoàn Lại Hoảng đánh bi-a, Chữ Nguyệt Tinh ngồi ngay trên sofa bên cạnh xem. Thi thoảng hẳn ngẩng lên lại nhìn thấy gã đàn ông ban nãy can đánh nhau nhìn Chữ Nguyệt Tinh không rời mắt, nét mặt yên ắng, đôi mắt nhiều suy nghĩ.

Đồng Tử bật cười, lớn tiếng nói: “Tứ ca, nếu anh có hứng thú với người ta thì cướp lại đây!”

Người đàn ông khoanh tay trước ngực, dựa vào bàn bi-a cười khể. Chữ Nguyệt Tinh cũng biết họ đang mang mình ra đùa cợt. Cô càng lúc càng cúi gằm, gương mặt đỏ lên vì ngượng.

Đoàn Lại Hoảng nghĩ hẳn thật sự không nên đưa Chữ Nguyệt Tinh tới mấy nơi này. Có thể ở đây vui chơi phè phỡn có mấy ai giống hẳn, đập một nửa tài sản trên người mới bước chân qua được cửa? Đám người kia ai nấy cũng khá giả hơn hẳn, tiền bạc, tướng mạo, khí chất đều chèn ép hẳn một bậc.

Hắn sợ trái tim của Chữ Nguyệt Tinh cũng sẽ bay đi mất.

Chữ Đồng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Hắn thở dốc từng tiếng, mồ hôi men theo gò má gầy lặn xuống. Dần dần, áo sơ mi ướt sũng dính chặt lên lưng, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên vậy.

Ánh nắng chiều sáng đến chói mắt, từng chút từng chút dính lên hàng mi của người đàn ông. Hắn gắng gượng mở mắt ra, dường như làm vậy mới có thể nhìn rõ người đứng đối diện. Đoàn Lại Hoàng sợ chết, còn muốn có cơ hội ngóc đầu dậy, hắn không dám nhìn thẳng về phía Giản Trì Hoài đứng gần đó. Anh cuộn chặt lòng bàn tay thô ráp, trong đầu khó khăn lắm mới tìm lại được câu hỏi ban nãy Chữ Đồng ném cho hắn. “Phải, tôi... tôi lúc đó đã có làm ăn qua lại với nhà họ Giản. Đó là tiền hàng, cũng là tờ chi phiếu duy nhất Giản Trì Hoài ký cho tôi.”

“Lúc trước chẳng phải anh nói anh ấy bỏ ra khoản tiền ấy để bắt anh rời xa chị tôi sao?”

Bờ môi Đoàn Lại Hoàng run rẩy: “Cô hại tôi ra nông nỗi này, vì sao tôi phải để cô được sống sung sướng?”

Chữ Đồng hoàn toàn không vì câu nói này của hắn mà phẫn nộ. Cô bình thản lắc đầu: “Thật cảm thấy không đáng cho chị tôi!”

Đầu mày Đoàn Lại Hoàng khẽ giật một cái, muốn nổi giận nhưng không dám xô xức. Chữ Đồng sợ có người đi tới, bèn xua tay: “Anh đi đi, sau này đừng tới làm phiền cuộc sống của chúng tôi nữa. Tôi vạch trần anh là vì anh đã làm chuyện táng tận lương tâm. Một Tiền Mộng đã bị anh hủy hoại, đây là do anh nợ cô ấy.”

Người đàn ông đứng đực ra đó. Chữ Đồng thấy vậy, bỏ đi trước. Đoàn Lại Hoàng như chó nhà có tang, đứng đó rất lâu, biết có những chuyện không tránh được, lúc này mới cất bước đi về phía trước. Giản Trì Hoài đã ra ngoài rồi, hắn đi ra khỏi cửa tiểu khu, nhìn thấy Giản Trì Hoài đang đứng dưới bến xe buýt. Đoàn Lại Hoàng cúi gằm bước tới: “Tứ ca.”

“Chính cậu nói với Chữ Đồng tôi có quen biết với Chữ Nguyệt Tinh?”

“Dạ.”

“Là cậu nói với cô ấy, tôi ở với cô ấy, coi cô ấy là thể thân của Chữ Nguyệt Tinh?”

Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng u ám, không dám giấu giếm: “Dạ.”

“Chính cậu nói, tôi là người chia rẽ cậu và Chữ Nguyệt Tinh?”

“Dạ.”

Giản Trì Hoài hút thuốc, bờ môi mím lại thành một đường thẳng. Trên đường xe cộ đi qua đi lại, khi anh cất lời, làn khói mỏng cũng tự tràn ra nơi khác môi: “Đoàn Lại Hoàng! Cậu quả thật không biết tự lượng sức mình. Một kẻ như cậu đáng nhờ phải đối lại là cậu chết mới đúng!”

Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng từ trắng chuyển thành trong suốt, nhưng hắn không dám cãi chày cãi cối: “Tứ ca, sau này em không dám nữa. Anh nể mặt Tinh Tinh, tha cho em đi. Em đảm bảo sau này không tới quấy rầy Chữ Đồng nữa, em cũng từ bỏ suy nghĩ hại cô ấy không được sống từ tế...”

“Cậu tưởng cô ấy nghe được mấy lời của cậu rồi sẽ một mình trốn vào một góc khóc lóc sao? Cô ấy thông minh hơn cậu đấy.” Giản Trì Hoài dùng đầu thuốc chỉ vào Đoàn Lại Hoàng, ánh mắt dừng lại trên tay hắn. Lòng bàn tay hắn nắm chặt lại, sợ hãi vô cùng, cả người run như sàng giật. Giản Trì Hoài rút mạnh một hơi thuốc, Đoàn Lại Hoàng cắn chặt răng, giờ bàn tay ra.

Giản Trì Hoài chọc đầu thuốc còn cháy sáng vào lòng bàn tay hắn, những đốm lửa bắn ra kèm theo thanh âm nín nhịn đau đớn của Đoàn Lại Hoàng vọng vào tai Giản Trì Hoài. Anh cất bước đi trước: “Sau này đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa, phiền phức!”

Đoàn Lại Hoàng ôm chặt cổ tay ngồi sụp xuống, nét mặt vì đau đớn mà đỏ rực lên, năm ngón tay mở rộng ra, lòng bàn tay bị bỏng thành vệt đen.

Chữ Đồng ở trong lầu tìm một vòng cũng không thấy bóng Giản Trì Hoài đâu cả. Cô vừa ra ngoài thì nhìn thấy anh từ gần đó đi tới: “Anh đi đâu thế?”

“Sau khi em ra ngoài thì mẹ họ ngồi vào chỗ của em gạn hỏi anh liên tục, bộ quần áo nhái này anh mua ở đâu? Còn nói phải mua một bộ y hệt cho ông chồng nhà ấy. Em bảo, sao mẹ ấy lại thích hạ thấp người khác đến vậy?”

Chữ Đồng ôm miệng cười: “Con người mẹ ấy là vậy. Em nói nhỏ cho anh biết nhé, trước đây còn đem em và con gái mình ra so sánh, nhưng thành tích của em tốt lại xinh xắn thế là mẹ ấy gặp ai cũng nói: Móng Chữ Đồng không to như con gái tôi, không sinh nổi con trai!”

Giản Trì Hoài đứng ngoài cửa, nét mặt rạn rờ. Bên trong lầu cực kỳ nóng nực, lát nữa còn định hát hí khúc. Một cuộc sống như vậy xa vời những bữa tiệc linh đình, trong mắt Giản Trì Hoài, có chút giống như... trở về thời kỳ nguyên thủy. Nghe người ta trêu đùa nhau, so sánh nhau một cách khập khiễng, có Chữ Đồng ở đây cũng có chút thú vị.

Mấy ngày nay, Chữ Đồng lại bận rộn trở lại với công việc của mình. Sau khi Tần Tần đi, cô gần như mất đi trợ thủ đắc lực nhất, chuyện gì cũng tự lên kế hoạch rồi tự làm. Cũng may gần đây không ít tin tức, cũng rất có điểm nóng. Tổng biên tập thấy cô quá mệt, nói rằng sẽ sắp xếp cho cô mấy việc nhẹ nhàng.

Tới địa điểm của phía tổ chức sự kiện, Chữ Đồng đeo balo đi vào trong. Hôm nay người cô phải tiếp xúc là Ôn Kiều, một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng

nhất thời đại những năm 80 khi trước, tới nay đã từng đóng hơn trăm bộ phim điện ảnh, các loại cúp lớn nhỏ đã cầm đến gãy tay. Cho dù tới bây giờ, sức ảnh hưởng của bà ta trong làng giải trí vẫn không thể xem nhẹ, thẳng trước vừa mới áp đảo Giang Ý Duy, giành được ngôi vị ảnh hậu trong lễ trao giải phim điện ảnh được tổ chức tại Thượng Hải.

Mà việc này cũng đâu phải công việc nhẹ nhàng gì cho cam, khi nhận được danh sách tiết mục, Chử Đồng không khác gì bị ngược. Ai cũng biết Ôn Kiều rất khó chiều. Gần 50 tuổi rồi nhưng giỏi giữ gìn mà tự nhận mình là 'mỹ nhân bất lão' trong ngành giải trí. Đi tới đâu cũng dẫn theo nhà tạo mẫu và thợ trang điểm của riêng mình. Nghe nói lúc chụp ảnh, đến cả nhân viên ánh sáng cũng là người của riêng bà ta.

Dưới sân khấu, Ôn Kiều và Giang Ý Duy ngồi sánh đôi. Trên sân khấu có người đọc diễn văn chào mừng. Ôn Kiều mặc một bộ lễ phục dạ tiệc bằng tơ lụa đen tuyền, nhã nhặn đoan trang: “Giang Ý Duy, nghe nói gần đây cô rất ít quay phim, lẽ nào muốn nhạt nhòa ra khỏi ngành giải trí?”

“Cô Ôn nghĩ nhiều rồi ạ, chỉ là khoảng thời gian trước em quá mệt, muốn nghỉ ngơi.”

“Trước đây cô dựa vào Giản Trì Hoài, rồi Ân Thiệu Trình, phim quay không ngừng nghỉ. Bây giờ một người thì kết hôn, một người thì có tình mới, năm xưa cô quả thật nên theo Giản Trì Hoài.”

Giang Ý Duy cười khẩy. Dẫu có là đàn chị, về mặt khí thế cô ấy cũng không bao giờ chịu lép vế: “Nếu em thật lòng muốn đi theo một người thì người đó chắc chắn phải lấy em mới được. Mấy chuyện không danh không phận, em không làm đâu.”

Ôn Kiều quay gương mặt được trang điểm sắc sảo về phía Giang Ý Duy, đánh giá cô từ trên xuống, ánh mắt lộ vẻ khinh thường: “Chuyện của cô và Ân Thiệu Trình trong giới showbiz đã đồn thổi âm ỉ rồi, cô tưởng người ta không biết sao?”

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng, yêu đương thôi mà, hợp thì cưới, không hợp thì chia tay. Một chuyện bình thường như vậy, cô Ôn có cần mang ra nói không?” Giang Ý Duy không nhường nhịn chút nào. Cùng là một biểu cảm, cô ấy bắt chước giống như đúc, trả lại cái khinh bỉ ấy cho Ôn Kiều, gương mặt xinh đẹp kia sụp đổ trong khoảnh khắc.

Lúc này, Chử Đồng đi tới, nở nụ cười ôn hòa, đứng trước mặt Ôn Kiều: “Chào cô Ôn! Em là phóng viên của Dịch Suru, đã hẹn trước với trợ lý của cô sau khi sự kiện này kết thúc sẽ làm một bài phỏng vấn cô.”

Ôn Kiều thu lại vẻ bức bối trên gương mặt. Bà ta ngẩng đầu nhìn Chử Đồng, nhưng sau khi nhìn rõ từng nét, con ngươi bỗng co rụt lại. Giang Ý Duy chú ý tới nét mặt của bà ta, bất giác cười khế. Ôn Kiều nhanh chóng bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Được, lát sẽ có người thông báo cho cô.”

Chử Đồng lui ra khỏi nơi tổ chức sự kiện, đợi Ôn Kiều ở khu nghỉ ngơi bên ngoài. Cô chuẩn bị lại một lần những câu hỏi lát nữa sẽ phỏng vấn, khi ngẩng đầu lên bỗng thấy Giang Ý Duy đứng trước sofa từ lúc nào.

“Cô Giang, có chuyện gì sao?”

“Cô đừng tưởng Ôn Kiều là hạng người từ tế.”

Giữa Chử Đồng và Giang Ý Duy tồn tại một mối quan hệ rất kỳ diệu. Nếu nói là tình địch thì hình như không đúng. Nhưng Giang Ý Duy không thích cô, cô cũng chẳng mấy ưa Giang Ý Duy. Dẫu sao Giang Ý Duy cũng đã từng được coi là cùng với Giản Trì Hoài... coi như là vừa mất đi. Chử Đồng gật đầu: “Cảm ơn ý tốt của cô.”

Giang Ý Duy biết cô nghe không lọt tai, cô ấy nhún vai tỏ ra không mấy quan tâm: “Gần đây Lệ Đề có ổn không?”

“Rất ổn.”

Giang Ý Duy 'ờ' một tiếng: “Vậy thì tốt rồi.” Cô ấy còn phải quay về hội trường, dừng bước chỉ khoảng năm, ba phút lại quay người rời đi. Chử Đồng nhìn giờ, nhìn theo bóng Giang Ý Duy thẳng lưng bước từng bước. Cô cảm thấy kỳ lạ, sao cô ta lại có lòng tốt tới nhắc nhở cô?

Nửa tiếng đồng hồ sau, sự kiện kết thúc, trợ lý của Ôn Kiều tới hỏi Chử Đồng: “Cô muốn phỏng vấn ở đây hay ra ngoài tìm chỗ nào đó?”

“Tất cả tùy theo cô Ôn, cô ấy tiện là được.”

“Vậy được, cô đi theo tôi.”

Chử Đồng đi theo phía sau người trợ lý. Cô cảm thấy có lẽ Giang Ý Duy nặng lời rồi, trợ lý của Ôn Kiều còn tới hỏi ý kiến, chỉ riêng mặt này thôi đã rất tôn trọng người khác rồi. Trợ lý đưa cô xuống tầng dưới cùng, đây một cánh cửa bước vào. Cánh tượng hiện ra trước mắt là một bể bơi lộ thiên. Ôn Kiều đang ngồi trên chiếc ghế dài, bộ lễ phục màu đen còn chưa thay ra, hơn nữa đã đậm thêm phần. Đối với một người phụ nữ ở độ tuổi này mà nói, bà ta vẫn xinh đẹp chết người.

Chử Đồng bước tới chào hỏi: “Chào cô Ôn!”

“Ngồi đi!” Ôn Kiều mỉm cười hòa nhã: “Cô muốn uống gì không?”

“Dạ thôi ạ.”

“Mang một cốc nước hoa quả tới.” Ông Kiều dặn dò người trợ lý đứng bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, một cốc nước hoa quả tươi mới ép được bê lên, Ôn Kiều tự động bê ly rượu bên tay lên: “Tôi thích nhất là trời xanh, mây trắng và mặt biển biếc xanh. Tiếc là công việc quá bận rộn, tôi đã nghỉ tới chuyện nghỉ dưỡng rồi.”

“Cô Ôn, bao nhiêu fan hâm mộ còn đang đợi sản phẩm mới của cô đây ạ. Cô trẻ trung như vậy, còn chưa tới lúc hưởng phúc đầu ả.”

Ôn Kiều cảm thấy cô bé này cái miệng thật ngọt. Bà ta cười tít mắt, khẽ nhấp một ngụm rượu: “Cô biết ăn nói hơn Giang Ý Duy nhiều.”

Có một màn mờ đầu vui vẻ, cuộc phỏng vấn sau đó đương nhiên cũng rất thuận lợi. Ôn Kiều không khó chiều như lời đồn đại, vốn dĩ rất dễ tiếp xúc, chẳng biết từ lúc nào đã nói chuyện rất lâu, vượt quá cả nửa tiếng đồng hồ hẹn trước. Trợ lý của bà ta từ ngoài đi vào, cúi xuống nói: “Lát nữa còn phải đi Quảng Châu, nhanh một chút, nếu không sẽ trễ mất.”

“Được rồi.”

Chữ Đồng cũng phỏng vấn được kha khá rồi, Ôn Kiều đứng dậy rồi đi trước. Chữ Đồng thu dọn đồ đạc trên mặt bàn, xếp từng thứ một vào trong balo. Cô đứng dậy, vừa định rời đi thì nhìn thấy hai người thanh niên cao to đón đường. Cô tưởng họ tới bể bơi, thế nên không mấy để tâm, tới tận khi họ chặn đường cô, Chữ Đồng mới bất chợt dừng bước.

Một trong số đó đưa tay nắm lấy vai cô, đẩy cô về phía bể bơi bên cạnh. Cô hoảng sợ vội vàng giẫy giụa, lùi về sau: “Các người là ai? Định làm gì?”

Hai người giờ tay ra định bắt lấy cô. Chữ Đồng trượt chân, nhưng vẫn đứng vững không ngã. Lúc này, có một giọng nữ vọng tới từ sau lưng đám đàn ông: “Các anh định làm gì?”

Chữ Đồng nhìn theo thanh âm ấy, hóa ra là Giang Ý Duy. Cô ấy đã thay quần áo bình thường, chỉ có điều tóc đã búi lên, phần cũng chưa tẩy. Cô ấy nện giày cao gót đi tới: “Mấy người có máu mặt ngoài kia còn chưa đi hết đâu. Tôi biết ai sai các người làm vậy, không sợ tôi báo cảnh sát hả?”

Hai gã đàn ông nhìn nhau, Giang Ý Duy không hề e sợ, ngang qua bọn họ đi về phía Chữ Đồng: “Sao cô vẫn còn ở đây? Ân Thiếu Trình đang đợi cô bên ngoài.”

“Ân Thiếu Trình?”

Giang Ý Duy hừ khê: “Đúng vậy, trong vòng ba phút mà không ra, anh ấy sẽ vào đây. Còn không mau đi đi, đừng cạy bây giờ anh ấy có hứng thú với cô mà cô đã thắng tôi đâu.”

Hai gã đàn ông ngờ ngác nhìn nhau. Ân Thiếu Trình là ai, tin rằng không ai trong giới này không biết. Chữ Đồng ôm chặt chiếc balo trong tay, sải bước đi ra. Người đàn ông đứng gần cô nhất giờ tay tóm nhưng cuối cùng không bắt được cô. Giang Ý Duy cũng định đi nhưng bị bọn họ dễ dàng chặn lại.

“Làm cái gì?” Giang Ý Duy hất cao cằm: “Không biết tôi là ai à?”

“Nếu Ân Thiếu Trình giờ đã chống lưng cho người khác rồi thì sau lưng cô còn có ai đây? Cô Giang, bên ngoài có nhiều phóng viên như vậy, có muốn bọn họ vào đây xem cả không?”

Chữ Đồng nghe rõ những lời ấy. Cô quay đầu liếc nhìn, bước chân không hề giảm tốc, đi nhanh ra ngoài. Ra được phía ngoài, làm gì có bóng của Ân Thiếu Trình, chỉ có nền đá hoa sáng loáng soi được bóng mình phát ra những tia sáng lạnh lẽo. Cô phóng tầm mắt nhìn qua, cả một đại sảnh trống trơn, không một bóng người.

Tìm Chữ Đồng đập thình thịch, thình thịch. Cô quay lại vài bước, len lén tới bên cánh cửa khu bể bơi, thò đầu vào trong, bỗng thấy một cảnh tượng kinh người.

Hai gã đàn ông mỗi người một bên giữ chặt bả vai Giang Ý Duy, đang ra sức ấn đầu cô ấy xuống nước. Cứ cách khoảng 3 đến 5 giây lại kéo cô ấy lên, sau đó lại nhấn xuống! Cô muốn rút đi động ra báo cảnh sát nhưng thời gian có hạn, cứ tiếp tục như vậy e sẽ xảy ra chuyện. Cô muốn lớn tiếng gọi người tới giúp nhưng với thân phận của Giang Ý Duy, thâm trầm đến mức này, chưa biết chừng về sau lại có scandal nào đó.

Cô ấy nói dối là Ân Thiếu Trình ở bên ngoài, rõ ràng là muốn giúp Chữ Đồng. Chữ Đồng bụng dạ như lửa đốt, vừa ngẩng đầu lên bỗng thấy một lỗ tròn nhỏ trên trần nhà. Cô tính kế trong bụng, nhìn khắp bốn xung quanh tìm kiếm, nhìn thấy trên giá trưng bày bên cạnh có bật lửa cung cấp cho khách. Chữ Đồng vội vàng còi áo khoác, sốt sắng bật bật lửa lên, sau đó vung vẩy. Chiếc áo khoác chẳng mấy chốc đã bùng cháy, khói bốc ra bay khắp nơi, ngay sau đó, tiếng còi báo cháy ồm ồm vang trên đỉnh đầu.

Chữ Đồng ném chiếc áo rách trong tay xuống: “Cháy rồi!”

Hai người đàn ông đứng gần đó nghe thấy tiếng còi báo cháy, vội vàng buông Giang Ý Duy ra, rào bước về một bên cửa. Giang Ý Duy trọng tâm không vững, cả người đổ nhào về phía trước, đầu cắm xuống nước, cổ ngoi ngóp lên để thở. Chữ Đồng chạy vội tới, hét xuống dưới: “Giang Ý Duy, cô không sao chứ?”

Giang Ý Duy nhảy lên khỏi mặt nước, cũng may cô ấy biết bơi, không ngừng ho sặc sụa, nhất thời không trả lời được. Chữ Đồng ngồi xuống, quan sát tỉ mỉ. Giang Ý Duy đầu tóc bù xù, búi tóc đã rơi xuống quá nửa, kẻ mắt cũng đã bị nước rửa trôi. Tóm lại, tuyệt đối, tuyệt đối lếch thếch. Bên ngoài có tiếng bước chân ồm ồm kéo đến. Có mấy nhân viên phục vụ ủa tới, nhìn thấy dưới đất có một chiếc áo rách nát: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giang Ý Duy vội vàng quay lưng đi, không để người khác nhìn thấy mình trong bộ dạng này: “Ban nãy có một kẻ biến thái chơi trò đốt quần áo ở đây, còn không xử lý sạch sẽ.”

“Chị Giang, chị không sao chứ ạ?”

“Tôi thì có việc gì, tôi đang bơi.”

Nhân viên phục vụ nét mặt nghi hoặc, lại có người mặc quần áo đắt tiền như xuống hồ bơi? Mấy người có tiền đúng là ương ngạnh. Bọn họ chẳng mấy chốc đã dọn sạch đồng quần áo rách và tro bụi, sau đó lui ra ngoài, còn đóng cửa lại một cách lịch sự.

Chữ Đồng nhủ mảy: “Đến nông nổi này rồi, còn giả vờ gì chứ?”

Giang Ý Duy gỡ từng chiếc kẹp tóc xuống: “Tôi thích xinh đẹp trước mặt người khác, sao? Không được à?”

“Được được được, thỏa mãn rồi chứ?” Chữ Đồng vẫn duy trì tư thế ngồi xổm “Có cần tôi kéo cô lên không?”

Giang Ý Duy ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, hai mắt thâm quầng. Cô ấy nói với Chữ Đồng với vẻ xem thường: “Sao cô đi tới đâu là đắc tội người ta tới đó vậy?”

“Tôi thật sự không đắc tội với ai.”

“Tôi đã cảnh cáo cô rồi, người đàn bà Ôn Kiều đó tâm địa xấu xa, bà ta nhất định sẽ trị cô mà.”

Chữ Đồng càng lúc càng không hiểu: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp bà ta, hơn nữa lúc phỏng vấn, bà ta rất bình thường, thái độ còn tốt nữa, tôi làm mất lòng bà ta chỗ nào chứ?”

Giang Ý Duy ngập ngừng, cuối cùng cắn môi nói: “Tóm lại, lần sau tránh xa bà ta một chút.”

“Cảm ơn cô ban nãy đã cứu tôi.”

Giang Ý Duy nghe thấy mấy lời này, ngược lại bỗng nổi da gà: “Cô không cần cảm ơn tôi, lần trước cô giúp tôi chửi Trịnh Niệm, chúng ta coi như huê.”

“Cô vẫn không chịu lên sao?”

Giang Ý Duy rửa qua mặt, hạ thấp giọng hỏi: “Cô có dung dịch tẩy trang không?”

“Không có.” Chữ Đồng lắc đầu, ai mang theo thứ đó bên người chứ: “Có bánh xà phòng thơm, cần không? Hôm nay vừa mới mưa, tôi nhét vào balo này.”

“Cũng được, bỏ đây.” Giang Ý Duy cúi đầu. Sau khi cầm bánh xà phòng, cô ấy rửa lớp phấn trên mặt trước. Một lúc sau cô ấy ngẩng lên, để lộ ra gương mặt mộc nhỏ xinh, làn da được giữ gìn cực tốt, trắng nõn, sáng sủa, ngũ quan dĩ nhiên cũng nổi bật: “Cô có son môi không?”

“Cô có đi dạo thăm dò đâu, sao lăm lăm tắc tễ!” Chữ Đồng cảm thấy con người này thật sự... đủ rồi đấy.

“Không trang điểm cũng được nhưng màu môi nhất định phải dễ nhìn, như vậy mới có thể có được nụ cười cao ngạo, cô hiểu gì chứ.”

Chữ Đồng hết lời để nói, rút từ trong balo ra một thỏi son và một chiếc gương đưa cho cô ấy. Sau khi trang điểm xong, Giang Ý Duy rõ ràng không hài lòng: “Màu sắc quá nhạt, thật không hiểu nổi Giám Trì Hoài nhìn trúng cô điểm gì.”

“Này, dựa vào màu một thỏi son mà cô cũng có thể dây dưa tới chuyện tôi có được đề ý hay không, cô thấy mình có vô vị không hả?”

Giang Ý Duy bỗng phì cười: “Thái độ tốt chút đi, dù gì ban nãy tôi cũng cứu cô.”

Chữ Đồng giơ tay ra trước mặt cô ấy: “Nào, để tôi kéo cô lên!”

Sau khi Giang Ý Duy lên bờ, Chữ Đồng cầm chiếc khăn tắm lớn vắt trên ghế mây, đưa cho cô ấy. Cô ấy quấn chặt quanh vai, ngồi xuống. Chữ Đồng có vẻ hơi ái ngại: “Xin lỗi nhé, nếu không phải vì tôi, cô cũng không đến mức thảm hại vậy.”

Giang Ý Duy nhìn thẳng vào mắt cô: “Cô cảm thấy tôi bây giờ... rất thảm hại?”

Cô ấy ngẩng cao gương mặt nổi bật của mình, lên tiếng hỏi. Mái tóc cô ấy thả sau gáy, bờ môi hồng hồng mỉm cười tự nhiên. Chữ Đồng cũng tươi tỉnh theo: “Không thảm hại!”

“Ở trong giới showbiz này, tôi đã leo lên từng bước, từng bước rất gian nan. Lần đầu tiên tôi được làm ảnh hậu là khi tôi mới ngoài 20, thể hiện tài năng vượt trội. Nhưng có ích gì chứ? Cầm giải thưởng bước xuống sân khấu, cả phỏng vấn còn chưa kịp, ngay ở chỗ chen lấn đông đúc phía sau khán đài, tôi bị Ôn Kiều tát một cái. À không, nên nói là bị trợ lý của bà ta, bà ta sẽ không bao giờ tự tay đánh người. Còn tôi thì sao, không thể khóc, không thể làm ầm lên. Việc duy nhất tôi có thể làm chính là đứng thẳng lưng, ưỡn ngực nói với bà ta rằng: Chị là người đi trước, em là kẻ đến sau, chị dạy em là phải đạo. Nhưng dạy gì cũng phải có phương pháp. Tát vào mặt, ai ai cũng sẽ nhìn thấy.” Giang Ý Duy nhớ lại chuyện của mấy năm về trước, trong lòng vô

và cảm khái: “Cô đừng thấy mấy kẻ đó trước mặt thì hào nhoáng, thật ra sau lưng chuyện gì cũng có thể làm được. Kể từ tối hôm đó, tôi đã học theo bọn họ. Tôi thông minh như vậy, chỉ cần học chút trò vặt là đủ để đứng vững trong làng giải trí rồi.”

Chữ Đồng nghe xong, chẳng hiểu vì sao bỗng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Khỏe môi Giang Ý Duy khẽ rướn lên: “Tối đó, tôi đã mang gương mặt với đầu tay năm ngón cùng một chiếc cúp bị ném vỡ ra ngoài nhận phỏng vấn. Phóng viên là những người có sức tưởng tượng phong phú nhất, vừa bị tát, cúp lại vỡ, biết bao chuyện có thể dựng lên. Chiếc cúp ấy tới tận bây giờ tôi vẫn bày ở nhà, nó bị chính tay tôi đập vỡ.”

Chữ Đồng nhìn cô ấy, Giang Ý Duy mỉm cười: “Có phải cô cảm thấy tôi rất xấu xa không?”

“Không, tôi cảm thấy rất bình thường.”

Giang Ý Duy cười thoải mái, chống tay sang hai bên, cười đến rung cả người: “Thật ra cô cũng rất xấu, tôi nhìn ra rồi.”

Chữ Đồng cũng cười phả lên: “Thôi đi, cô mới là kẻ xấu xa cấp cao, sau này đừng hại tôi là được.”

Trên đường trở về, Chữ Đồng liếc nhìn chiếc balo trên ghế lái phụ, bên trong có tài liệu của cuộc phỏng vấn vừa rồi. Lòng người quả là khó dò, lẽ nào một giây trước người đó còn tươi cười chào đón bạn, quay lưng đi đã vô duyên vô cớ hăm dọa bạn?

Khi lái xe ngang qua đại học thành phố, Chữ Đồng bắt chột cho xe dừng bên lề đường. Tiếng chuông trong trường vang lên, có hai, ba tốp sinh viên phi như bay về giảng đường của mình. Những cây hợp hoan hai bên đường đua nhau nở, trên mặt đất đã phủ một lớp cánh hoa mỏng tang.

Hai chữ 'Thành Đại' được khắc trên hòn đá giả trước cổng trường, khí thế khoáng đạt. Chữ Đồng lấy ra từ trong hộp dụng cụ một tờ giấy, bên trên là thời khóa biểu của Giản Trì Hoài. Hôm nay anh có tiết ở giảng đường bậc thang. Chữ Đồng muốn vào xem xem phong thái của giáo sư Giản. Cô lấy thẻ phóng viên ra, chỉ còn cách thương lượng với bảo vệ, nói là cô vào trong phỏng vấn.

Chiếc xe lái tới cửa, cô bèn thò đầu ra. Bảo vệ liếc nhìn biển số xe của cô, quay lại ra hiệu với người ngồi trong phòng.

Chữ Đồng còn chưa kịp nói gì, bảo vệ đã cười nói: “Tôi nhớ chị. Lần trước tới trường học, giáo sư Giản dặn là bật đèn xanh cho chị.”

Cô cảm ơn riu rít rồi chạy xe vào trong. Một mùi hương đậm đà vị thanh xuân phả vào mặt. Con đường bên phải còn có một tấm bảng đen cỡ lớn. Có lớp đang học thể dục, động tác bật nhảy úp bóng vào rổ hoàn hảo và chuẩn xác, thẳng rất đẹp!

Chữ Đồng dừng xe. Cô từng tới giảng đường bậc thang đó một lần. Khi tới trước cửa, cửa sau đang rộng mở, loáng thoáng có thể nghe được giọng nói quen thuộc vọng ra. Chữ Đồng cúi người đi vào, chọn một chỗ khuất nhất ngồi xuống.

Sinh viên phía trước bất ngờ quay người lại, đưa đề thi cho cô. Chữ Đồng ngẩng người ra, thấy sinh viên bên cạnh đang chuyển lần lượt từng đề thi xuống dưới. Chẳng lẽ hiếm khi cô tới được một lần lại gặp phải ngày kiểm tra?

Giọng nói mạnh mẽ của Giản Trì Hoài vang vọng trong giảng đường: “Thời gian làm bài 90 phút, đương nhiên, nộp được trước giờ thì càng tốt.”

Chữ Đồng ngồi dựa vào cửa sổ, bên ngoài chính là vườn hoa, những loài hoa không rõ tên đang bung nở đầu cành, cả trái tim cô cũng chưa bao giờ bình yên, thanh thản và dễ chịu như thế.

Giản Trì Hoài cảm thước kẻ, gõ từng nhịp, từng nhịp vào lòng bàn tay, đi từ trên bục xuống dưới. Chữ Đồng thất thần ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn chìm đắm trong khung cảnh tuyệt vời này, không thể thoát ra. Phía trước có một sinh viên nam bất ngờ làm một động tác. Giản Trì Hoài vừa liếc nhìn đã phát hiện ra, anh đi xuống, lôi cuốn sách trong ngăn bàn cậu ta ra.

Nam sinh đó cao phải tới 1m80, dáng người vạm vỡ thế mà chỉ dám xoa đầu, không nói được câu nào.

Giản Trì Hoài cảm quyền sách đi lên trên, ánh mắt sắc bén liếc qua đám đông một lượt. Bỗng nhiên, tầm nhìn của anh dừng lại trên một hình bóng nào đó. Cô trà trộn vào đây từ khi nào? Giản Trì Hoài chột cười khế. Chữ Đồng một tay chống cằm, cơn gió nhẹ nhè thổi qua ô cửa sổ rộng mở khiến búi tóc đuôi ngựa cô buộc sau lưng hơi tung bay.

Chiếc ghế bên cạnh đột ngột rung một cái, Chữ Đồng vô thức quay đầu, thấy Giản Trì Hoài đang ung dung quan sát cô. Cô khẽ cười một tiếng, đề ngón trỏ lên môi: “Suyt!”

Có sinh viên len lén quay đầu, Giản Trì Hoài ngắt lời: “Nghiêm túc làm bài đi, những nội dung này khi giảng tôi đã nói hết rồi.”

Chỉ cần đối mặt với sinh viên, anh sẽ luôn nghiêm túc như vậy. Giản Trì Hoài đặt những quyển sách chưa thu lên mặt bàn. Anh nhắc đôi chân dài lên, cả người nhìn về sau, dùng ánh mắt ra hiệu cho Chữ Đồng làm bài. Cô mở đề ra, rồi xoe hai tay, Giản Trì Hoài rút một cây bút máy ở trong túi quần ra, kéo đề bài của Chữ Đồng lại, viết sáu chữ lên chỗ trống: Sao lại tới đây rồi?

Chữ Đồng đón cây bút từ tay anh, viết tiếp bên cạnh: Đi ngang qua, nghe thấy tiếng chuông, bắt giác muốn vào xem sao.

Giản Trì Hoài cuộn máy chữ cô đã viết lại, lại viết một chữ xấu lên trên.

Chữ Đồng nghiêng mặt, mặc kệ anh. Giản Trì Hoài kéo tay cô lại, nắm trong lòng bàn tay, cảm giác ướt át khiến người ta hơi căng thẳng. Họ mặc kệ đang ngồi hàng ghế cuối cùng, trước mặt là đầy rẫy sinh viên. Chữ Đồng đỏ mặt giả ra nhưng Giản Trì Hoài vẫn nắm rất chặt. Cánh tay cô vì biên độ lớn mà đập vào bàn. Vị trí ngồi trong giảng đường bậc thang, các hàng ghế trước sau đều nói liền. Nữ sinh ngồi trước mặt Chữ Đồng vô thức quay lại, nhưng sau khi bắt gặp nét mặt đầy nghiêm nghị của Giản Trì Hoài đã vội vàng, rụt cổ lại, quay trở về.

Không còn cách nào khác, cô đành để mặc anh. Một lát sau, tay Giản Trì Hoài đặt lên lưng cô. Chữ Đồng ngồi nghiêm chỉnh, trừng mắt với anh. Cô nhặt cây bút máy lên, viết ngoáy một dòng: Giáo sư Giản, xin tự trọng!

Hai ngón tay anh véo một cái ở phần sống lưng phía trên eo cô, cả người Chữ Đồng nảy lên, ngứa ngáy không chịu nổi. Giản Trì Hoài tiện tay ôm lấy eo cô, để cô ngồi sát vào mình chút nữa. Chữ Đồng lại cầm bút lên: Có tin là em sẽ nộp tờ đề này cho hiệu trưởng trường anh không?

Giản Trì Hoài đón lấy bút, ung dung viết: Tốt nhất em nên bỏ sung thêm một câu ở trên: Thưa hiệu trưởng, thầy giáo này lòng dạ đen tối, cả ngày cứ muốn...

Chữ Đồng nhìn tới đây, đưa tay nắm chặt cây bút, không cho Giản Trì Hoài viết tiếp. Cả gương mặt người đàn ông đều thấm đẫm ý cười. Vốn dĩ chiều nay anh đang làm một giám thị vô vị, không ngờ Chữ Đồng tự chui đầu vào lưới, mang cho anh một chút vui vẻ.

Con gió ngoài cửa sổ mang theo mùi hương bay vào, thi thoảng còn thổi theo cả những cánh hoa hợp hoan. Đã lâu lắm rồi Chữ Đồng không được thoải mái như vậy. Cô dựa ra sau ghế, Giản Trì Hoài nắm lấy tay cô, bàn tay đàn chặt của hai người họ để lên chân anh.

Trong giảng đường, chỉ còn tiếng viết bài sột soạt, ai ai cũng cúi gằm. Hình như Chữ Đồng đang trở lại hỏi cô còn học đại học. Lúc đó họ không có phiền não, an nhiên, tự tại. Cô nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên hiểu vì sao nhà họ Giản giàu có nhưng Giản Trì Hoài lại cam tâm ở đây làm giáo sư. Trên thế giới hỗn loạn luôn có một góc bình yên, Giản Trì Hoài giữ lấy nơi ấy, thật tốt.

Có một bàn tay bất ngờ ôm lấy cô. Chữ Đồng mở mắt ra, gò má nóng bừng. Khi tỉnh lại thì Giản Trì Hoài đã ngồi xuống ghế.

Anh hôn cô, cô lại hôn ngay trong giảng đường chật kín sinh viên? Ban nãy, anh cũng kìm lòng không đụng. Giản Trì Hoài rất ít khi bỗng bật bên ngoài phòng ngủ. Anh háng giọng, ánh mắt nhìn về phía trước, làm ra vẻ như đang coi thi.

Chữ Đồng xoa xoa mặt, bờ môi cô bỗng nhiên dần ra. Giản Trì Hoài buông tay cô, Chữ Đồng thấy vậy, lập tức kéo tay anh lại.

Hai người vẫn im lặng không nói. Một tiếng đồng hồ sau, lúc đã có sinh viên lên nộp bài. Chữ Đồng và Giản Trì Hoài vẫn ngồi sòng đôi ở hàng ghế cuối. Cô thật sự hy vọng thời gian trôi chậm một chút, để cô hưởng thụ những giây phút hiếm hoi này.

Những tiếng chuông báo hết tiết vang lên đúng giờ, Giản Trì Hoài cầm cuốn sách trên bàn lên, đứng dậy: “Được rồi, chuyển bài lên trên, nộp bài!”

Nữ sinh phía trước Chữ Đồng đã nộp bài lên rồi, thấy cô không có động tĩnh gì cô ấy bèn quay lại giật một góc bài, Chữ Đồng nhanh tay đè lên chỗ cô và Giản Trì Hoài vừa viết: “Tớ... Tớ không nộp!”

“Cậu là học sinh lớp nào?”

Chữ Đồng rút lại tờ bài thi, ôm vào người sau đó đứng dậy nhanh chóng bỏ đi. Cô lái xe ra khỏi trường trước, ở bên ngoài đợi anh. Chẳng mấy chốc, Giản Trì Hoài cũng lái xe ra, hai người một trước một sau cùng đi về một nơi.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, vẫn còn sớm, Chữ Đồng ôm laptop ra ban công xử lý tài liệu. Giản Trì Hoài ưa sạch sẽ, mấy ngày này cứ về nhà là tắm rửa. Chiếc di động anh đặt ở đầu giường kêu không ngừng. Chữ Đồng đi tới liếc xem, người gọi đến là Đồng Tử.

Là ông chủ! Chữ Đồng không dám nhận máy, rồi chợt nhớ ra hôm nay lại là thứ sáu. Chữ Đồng bực bội, ngồi phịch xuống mép giường. Giản Trì Hoài tắm rửa xong đi ra, đúng lúc chuông điện thoại lại vang. Anh đi tới, nhận máy: “Alô?”

Loáng thoáng có tiếng nói vọng ra. Giản Trì Hoài cầm đồng hồ đeo tay trên bàn lên xem giờ: “Bây giờ á? Còn sớm mà.”

Chắc chắn là lại hẹn anh ra ngoài chơi bởi đàn đúm rồi, Chữ Đồng đứng lên giường, Giản Trì Hoài tươi cười, hoàn toàn giống như đang vui vẻ, uể oải đáp: “Không muốn ra ngoài cho lắm!”

Đồng Tử ở đầu kia rõ ràng không buông tha cho anh, vừa bám riết lại còn cố ý nói to: “Tứ ca, vì chị dâu phải không? Không sao, dẫn cả chị ấy tới, chúng ta chơi việc của chúng ta!”

“Các cậu đang ở đâu?” Giản Trì Hoài hỏi một câu.

Chữ Đồng nghe tới đây, trái tim nảy lên, thế là ý gì? Tức là vẫn đi sao?

Đồng Tử lập tức nói địa chỉ. Giản Trì Hoài lại hỏi: “Hẹn mấy giờ?”

“Sáu rưỡi!”

Ăn đường Giản Trì Hoài giật nhẹ, anh liếc nhìn Chữ Đồng đứng bên cạnh, sau khi nắm chặt điện thoại trong tay thì tách nó ra khỏi tay: “Anh ra ngoài một lát!”

“Giản Trì Hoài, hôm nay là thứ sáu đấy!” Chữ Đồng nghiêng răng nhắc nhở anh.

“Trùng hợp gọi anh đi chơi hôm nay thôi. Với lại mấy người đàn ông, có thể gây ra chuyện gì?” Giản Trì Hoài kiên nhẫn nói.

“Anh hứa với em rồi mà.”

Giản Trì Hoài đưa tay day nhẹ thái dương. Cái tính này của anh dĩ nhiên không chịu để phụ nữ quản lý. Và lại, anh cũng sẽ biết chừng mực của mình. Nhưng trong mắt Chữ Đồng, làm gì có người phụ nữ nào thực sự muốn để chồng mình ra ngoài ăn chơi lu bù? Huống hồ người như gã sếp của cô, thích chơi bời như vậy, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, chẳng phải có câu nói này sao?

“Tứ ca, tứ ca!” Đồng Từ lại hét âm ỉ.

Giản Trì Hoài một lần nữa kéo đi động vào tai, khoe môi hơi động đậy, lần mở lời này chắc chắn là đồng ý. Chữ Đồng sẽ không gây gổ với anh vì làm vậy hoàn toàn không ích lợi gì, cô có cách đối phó. Cô nhảy tung tung tại chỗ mấy cái, sau đó nhào về phía trước, vừa hay nhảy lên lưng Giản Trì Hoài. Hai tay cô ôm chặt cổ anh, đôi chân thanh mảnh kẹp chặt lấy phần hông rắn chắc của anh, cất giọng dè dặt như kẹ: “Chẳng phải đã hứa tất cả thời gian sau này đều là của em sao?”

Phần lưng của Giản Trì Hoài phải gắng sức, đôi chân hơi động đậy, sợ cô rớt xuống, cánh tay dài vươn ra sau vừa đủ để giữ lấy hông Chữ Đồng. Đồng Từ ở đầu kia nghe rất rõ câu này: “Aiyò, Tứ ca! Thật ngại quá, thì ra tối nay anh và chị dâu đã có hẹn trước để tình tình... tình cảm ả!”

Hai chữ cuối cùng mang theo một sự ám muội khác biệt. Chữ Đồng bám chặt lấy cổ Giản Trì Hoài, quyết không tụt xuống...

~

~* Tất cả mọi thông tin về truyện: lịch truyện, tình trạng sáng tác, link convert... đều đã có ở phần giới thiệu. Mọi người không cần phải hỏi han gì nữa, cứ thế mà đọc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 58: Trở thành thế thân

Giản Trì Hoài ngắt ngang tiếng gào rú bầu trời của Đồng Từ ở đầu kia điện thoại: “Được rồi, cậu tự đi chơi đi, cúp đây.” Dứt lời anh cũng không nói thời gian gặp lại với Đồng Từ mà cúp máy luôn.

Chữ Đồng thấy vậy, lúc ấy mới nhảy từ trên lưng anh xuống. Giản Trì Hoài ném đi động về phía tủ đầu giường, cổ sắp bị cô vịn gãy tới nơi. Anh vật vạ trái phải một chút: “Không ngờ trong chuyện giường chiếu, em luôn gấp gấp hơn anh.”

“Ai gấp hơn anh?” Cô là phụ nữ, có biết không? Câu nói này... sao nghe hàm ý xấu vậy?

Giản Trì Hoài ngồi xuống mép giường, nhìn chằm chằm vào di động của mình: “Anh lên con nghiện rượu rồi. Anh không ra ngoài tìm bạn uống, vậy thì em phải ở nhà uống với anh.”

“Uống thì uống.”

Buổi tối, trên chiếc bàn ăn dáng dài kiểu châu Âu, bày đủ các món ăn thịnh soạn. Chữ Đồng hai tay ôm chai rượu, từ lượng của cô trước giờ vốn rất khá, lúc đối phó với Ân Thiệu Trình cũng có thể khiến anh ta uống đến nằm gục. Nhưng sao cứ gặp phải Giản Trì Hoài cô lại hết cách? Đầu óc nặng nề, choáng váng, trong mắt xuất hiện những hình ảnh chồng lên nhau, rõ ràng mới uống chưa được nửa chai. Cô nghiêng đầu, nhìn thấy Giản Trì Hoài giờ cao ly rượu, mép chiếc ly thủy tinh dính chặt vào đôi môi yêu kiều. Sau khi hơi ngửa cổ, rượu vang đỏ tràn vào bờ môi, thấp thoáng tôn lên một nét đẹp quyến rũ. Cuối cùng Chữ Đồng cũng hiểu câu nói ấy: Rượu không làm ta say, là ta tự say.

Giản Trì Hoài ngồi đó, nho nhã thưởng thức rượu. Chữ Đồng trơ mắt nhìn chiếc ly của anh, cô cũng muốn làm ly rượu đó, có thể chạm vào bờ môi anh, có thể hòa vào cơ thể anh, có thể... Cô hòng cô lấn nhẹ, ánh mắt cháy bùng lên. Giản Trì Hoài quay đầu lại, vừa hay chạm vào ánh mắt cô. Nếu ánh mắt có thể ăn thịt người thì chắc chắn cô đã bị anh ăn sạch sẽ.

Ý đồ của Chữ Đồng quá rõ ràng, muốn che giấu cũng không được.

Giản Trì Hoài đặt ly rượu xuống, đứng dậy, hay tay ôm chặt eo cô, nhắc bổng người cô lên, để cô ngồi lên mép bàn. Hơi thở của Chữ Đồng nóng rẫy. Cô cảm nhận được Giản Trì Hoài nắm chặt lấy mái tóc buông thõng sau lưng mình, không để chúng ngo ngoáy bừa bãi nữa, sau đó giữ chặt lấy bả vai để cô nằm lên bàn ăn. Chữ Đồng bỗng chổng mắt đi cân bằng, vội vàng túm lấy vạt áo trước ngực anh. Ngay lập tức, Giản Trì Hoài cúi xuống, trán hai người chạm vào nhau, ánh đèn vàng ấm áp lan tỏa nơi chóp mũi gần như chạm vào nhau của hai người.

Hơi thở của Chữ Đồng dồn dập, gương mặt Giản Trì Hoài sau đó vùi vào hõm cổ cô. Cô bạo dạn mở miệng áp sát vành tai anh: “Lúc anh làm hành động này với một người phụ nữ, trong lòng có chút thích thú nào không?”

Thanh âm cuối cùng còn chưa kết thúc, bờ môi nặng nề đã đè lên môi cô, ra sức lấn qua lấn lại...

Dịch Suru.

Bài phỏng vấn của riêng Ôn Kiều đã được đăng báo từ lâu, chữ nào cũng đều là khen ngợi. Chữ Đồng không có chứng cứ về việc Ôn Kiều hãm hại cô, chỉ có mỗi lời nói của Giang Ý Duy, đương nhiên không thể thêm thắt bừa bãi.

Cô đẩy cửa phòng tập biên tập, bước vào: “Tổng biên tập, chị tìm em ạ?”

“Thương hiệu thời trang do Ôn Kiều tự thiết kế, tháng chín này sẽ chính thức ra mắt. Nghe nói tới lúc đó trong showbiz có rất nhiều người nổi tiếng tới góp vui. Việc dẫn chương trình và phỏng vấn đều giao cho Dịch Suru chúng ta. Chỗ thăm dò tôi đã giao cho Tinh Tinh rồi. Cô ấy sẽ dẫn người theo. Có sắp xếp thêm mấy người nữa đi cùng cô, chủ yếu là phụ trách Ôn Kiều và các sản phẩm của chị ta.”

“Mấy người nổi tiếng này còn giờ trò thiết kế làm gì?”

Ngữ khí của tổng biên tập cực kỳ lãnh đạm: “Thiết kế gì chứ, chẳng qua là mời mấy nhà thiết kế rồi trưng tên mình lên đó thôi, chẳng phải toàn lừa gạt tiền bạc của fan hâm mộ cả.”

“Tổng biên tập, tôi có thể không tới không?” Bất luận chuyện lúc trước là thật hay giả, tránh được dĩ nhiên vẫn tốt hơn.

“Thế sao được?” Tổng biên tập dừng việc đang làm lại, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Bài phỏng vấn riêng lần trước, Ôn Kiều rất hài lòng, gọi đích danh cô đi. Chữ Đồng à, tôi biết, cô không chịu nổi tính khí của Ôn Kiều, nhưng ai bảo chị ta có tiếng tăm như vậy? Cố nhịn chút đi, một ngày thôi mà.”

Người nào cũng nói như vậy nhưng Ôn Kiều lại đối xử với cô cực kỳ nhã nhặn, trong lòng Chữ Đồng dấy lên một dự cảm chẳng lành. Cô cần cù chăm chỉ làm việc, cố gắng nỗ lực leo lên, cô không đắc tội tới ai, tuyệt đối đừng có rui ro gì.

Mùng 9, Dịch Suru cắt cử một đội ngũ rầm rộ. Tổng biên tập nói không sai, sự kiện này của Ôn Kiều có thể nói là hoành tráng ngang ngửa với lễ trao giải điện ảnh rồi. Không chỉ có những ngôi sao hạng A trong giới showbiz, ngay cả không ít nhà nghệ thuật lớn tuổi cũng tới ủng hộ, trong đó càng không thể thiếu ông chủ của các công ty giải trí và các đạo diễn.

Chữ Đồng nhìn thấy Giang Ý Duy ký tên lên tấm màn chiếu lớn. Chiếc váy ngắn tới đầu gối màu xanh da trời, đẹp một cách thoát tục. Cô ấy đi tới ôm Ôn Kiều, hai người đều tươi cười vui vẻ, ngoài mặt vốn dĩ không thể nhận ra có thù oán gì. Xuống sân khấu, Giang Ý Duy thu lại toàn bộ nụ cười trên gương mặt, vẻ khinh thường trong đôi mắt sắp trào ra tới nơi. Cô ấy đón một ly rượu từ người phục vụ, thấy Chữ Đồng vẫn còn đứng gần đó bèn chậm rãi đi tới: “Cô bị Ôn Kiều hại còn chưa đủ sao?”

“Cô có khác gì đâu?”

“Đúng vậy.” Giang Ý Duy khẽ nhấp một ngụm rượu vang: “Hình ảnh ngoài mặt nhất định phải hoàn hảo, cô cũng không thể thoát khỏi, cẩn thận một chút là hơn.”

“Tôi cũng tặng cô câu này.”

Giang Ý Duy mỉm môi cười khê: “Vậy thì xem xem, tới nay tôi và cô, ai sẽ bị bà ta hại thê thảm hơn.”

“Cô quả là vô vị.”

Con người Giang Ý Duy thực sự không biết nói mấy câu ngọt ngào, nhưng rõ ràng cô ấy có thể khôn khéo đối mặt với người khác, nếu không thì vì lẽ gì có thể ngồi lên vị trí hàng đầu trong giới giải trí? Cô ấy xoay người lại, nghe thấy người dẫn chương trình giới thiệu nhân vật xuất hiện tiếp theo. Ba chữ “Ân Thiếu Trình” vô tình lọt vào tai, ngay sau đó cảnh tượng đập vào mắt là hình ảnh Trịnh Niệm khoác tay anh ta.

Giang Ý Duy siết chặt ly rượu vang trong tay, từng đường gân xanh ở mu bàn tay nổi lên rõ rệt. Chữ Đồng đứng bên cạnh cô ấy: “Đừng dùng sức nữa, rượu sánh hết ra ngoài rồi.”

Bị cô nhìn thấu, Giang Ý Duy thu lại ánh mắt có phần thâm hại. Chữ Đồng nhìn lên cô minh tinh nhỏ đang đắc ý trên sân khấu. “Nếu cô không nhìn nổi thì tiến lên xé xác cô ta ra.”

“Cần cô lo à.” Giang Ý Duy đứng thẳng lưng, liếc xéo Chữ Đồng: “Cô chỉ là một phóng viên, đứng bên cạnh tôi làm gì? Tránh qua một bên!”

Xi, loại người gì vậy. Chữ Đồng chỉ tay về phía không xa: “Chỗ của khách quý ở bên trong, đây là nơi dành cho chúng tôi chụp ảnh đó, thưa đại minh tinh!”

Lúc này, Giang Ý Duy không phản bác lại. Ân Thiếu Trình đang ôm Trịnh Niệm đi xuống dưới. Sắc mặt cô ấy cứng đờ, quay người định đi vào trong. Chỗ Chữ Đồng đứng chính là con đường ắt phải qua nếu muốn vào trong. Ân Thiếu Trình đi ngang qua trước mặt cô, dường như mới phát hiện ra cô: “Cô ở đây, sao không chụp ảnh cho tôi?”

“Hôm nay tôi không chịu trách nhiệm chụp ảnh cho khách.”

Trịnh Niệm không có một chút cảm tình nào dành cho Chữ Đồng: “Cậu chủ Ân, chúng ta đi đi, không cần phải tán phét với một cô phóng viên tép riu.”

Chữ Đồng nhìn cô ta, không nói năng gì. Trịnh Niệm thấy Ân Thiếu Trình vẫn còn nhìn cô chăm chăm, không nhin được bèn nói cho sượng miệng: “Loại người này cũng chỉ xứng đứng đây mà thôi.”

“Cô Trịnh!” Chữ Đồng đáp lại cô ta: “Bộ lễ phục của cô hôm nay đã kéo khóa kỹ chưa? Chất lượng đảm bảo chứ?”

Sắc mặt Trịnh Niệm trắng bệch như bị quét sơn. Chuyện lần trước cô ta vẫn chưa dám nói với Ân Thiếu Trình. Nếu biết cô ta bị nhìn sạch sành sanh trước mặt người khác, chưa biết chừng Ân Thiếu Trình lập tức sẽ không cần cô ta nữa. “Cậu chủ Ân, chúng ta đi thôi.” Cô ta kéo tay Ân Thiếu Trình, không ngừng giật.

Các công việc chuẩn bị phía trước, bao gồm cả việc đón các ngôi sao tới dự đã ngốn hơn hai tiếng đồng hồ. Trên vị trí các ghế ngồi đều có tên, thế mà Ân Thiếu Trình và Trịnh Niệm lại không được xếp ngồi cạnh nhau.

Ôn Kiều bước vào cánh gà, dặn dò những việc quan trọng. Hôm nay những người giúp đỡ, chịu trách nhiệm làm người mẫu đều là những ngôi sao trong showbiz, nhận lời dễ dàng, hơn nữa còn không nhận một đồng. Những chiếc bàn được xếp thành hình chữ U bày đầy ngập đồ ăn và nước uống. Chữ Đồng lấy nước mang theo từ trong balo ra, uống mấy ngụm rồi lại đút vào trong. Ôn Kiều nói chuyện với trợ lý của mình xong, bèn đi thẳng tới chỗ Chữ Đồng: “Cô Chữ, tiếp đón không chu đáo, mong cô thông cảm.”

Bà ta khách khí chết người, Chữ Đồng vội vàng đứng dậy: “Cô Ôn, cảm ơn cô khoản đãi.”

Ôn Kiều cầm ly rượu lên tay, đưa cho Chữ Đồng: “Đừng chỉ mãi bận rộn công việc, ăn chút gì đi.”

Chữ Đồng xua tay: “Tôi không uống được rượu, và lại lát nữa còn công việc.”

“Uống một chút không sao đâu, ăn thêm ít bánh gato lót dạ.”

Chữ Đồng vẫn không giơ tay đón lấy: “Thật sự không cần mà, tửu lượng của tôi kém lắm. Sự kiện hôm nay quan trọng như vậy, sao tôi dám động vào rượu.”

Ôn Kiều đã nhìn ra sự phòng bị của Chữ Đồng, bà ta nói nửa đùa nửa thật: “Những đồ ăn ở đây đều có người phụ trách riêng. Cô còn sợ có người ở đây dám ấy thử không sạch sẽ vào đồ ăn sao?”

“Dĩ nhiên là không, cô Ôn, hôm nay cơ thể tôi không được thoải mái, thế nên dạ dày cũng không tốt.”

“Thôi được rồi.” Ôn Kiều nói xong bèn uống cạn rượu trong ly. Cánh cửa phòng nghỉ bị mở ra, người trợ lý nam ôm một chiếc hộp đi vào: “Cô Ôn, quần áo của cô em để ở đây ạ.”

“Ừ.” Ôn Kiều tùy ý chỉ tay. Sau khi người đó đi ra rồi, bà ta mở chiếc hộp ra. Bên trong là một chiếc váy vải mỏng sát người màu trắng, kiểu dáng đơn giản, không khoa trương, phần ngực điểm xuyết chút hoa văn, còn lại không có phụ kiện gì khác. “Cô Chữ, cô cảm thấy chiếc váy này có đẹp không?”

“Đẹp ạ.” Chữ Đồng chân thành nói.

“Sản phẩm của tôi phải là thương hiệu thời thượng hàng đầu. Mấy cô người mẫu hôm nay người nào cũng quá cao cấp, nhưng không bảo họ tới đánh bóng tên tuổi thì con đường phía trước sẽ rất gập ghềnh. Thế nên, tôi bảo nhà thiết kế giữ lại bộ váy này, không biết cô Chữ có thể giúp tôi một việc không?”

Chữ Đồng nghe tới đây, da gà đã nổi khắp người. Cô đã đoán ra được ý đồ của Ôn Kiều: “Cô Ôn, việc này không thích hợp lắm, một dịp như hôm nay...”

“Quần áo của tôi đương nhiên tôi biết ai mặc là hợp nhất. Cô Chữ, bất luận là về chiều cao, khí chất hay diện mạo, có điểm nào cô không phù hợp đây?”

Chữ Đồng xua tay đến mức mỏi nhừ: “Không được, không được! Tôi thật sự không được đâu. Tôi chưa đi lên sàn catwalk bao giờ.”

“Những việc này đều không cần cô lo lắng. Chuyện xảy ra lần trước sau khi phỏng vấn, tôi cũng có nghe nói. Tôi biết có thể trong lòng cô nghi ngờ tôi, nhưng tôi hoàn toàn không cần phải làm vậy. Cô Chữ, chúng ta không thù không oán, lại là lần đầu tiên gặp mặt, sao tôi phải hại cô chứ?”

Chữ Đồng nhìn bà ta: “Sao chị lại biết?”

“Trong cái giới này, có mấy chuyện giấu kín được đây? Hai kẻ hành hạ Giang Ý Duy đã bị bắt giữ. Cô Chữ, tuy cô là phóng viên, cũng có dính dáng tới showbiz nhưng bên trong có rất nhiều chuyện cô không hiểu. Giang Ý Duy ấy mà... Ha ha, thù đoạn của cô ta cao lắm.”

Đối với cả hai người họ, Chữ Đồng đều không thể tin tưởng hoàn toàn. Cô vừa hòa theo, vừa thoái thác: “Tôi tới đây làm tin mà. Mấy việc của người mẫu tôi làm không nổi đâu. Cô Ôn, hay là tôi giúp cô tìm một người khác nhé?”

Sắc mặt của Ôn Kiều dần dần lạnh đi. Trong mắt bà ta, Chữ Đồng quả thực rất không biết điều, bà ta có khi nào phải nhìn sắc mặt của người khác?

“Nếu quả thực cô không muốn giúp thì thôi vậy, tôi cũng không có thể điện để mời được cô. Hôm nay có nhiều phóng viên của Dịch Suru tới đây như vậy, bây giờ cô hãy dẫn họ về đi. Không tìm được người thích hợp, tôi không tổ chức sự kiện này nữa!” Bà ta còn dùng cả kính ngữ.

Đây có lẽ là một mặt khác của Ôn Kiều, cao cao tại thượng, hống hách vênh váo, quá ngang bướng rồi. Chữ Đồng ngẩn người. Ôn Kiều rút di động từ trong túi xách tay ra, lập tức gọi một cuộc điện thoại: “Tổng biên tập Triệu, có chuyện này tôi phải nói với cô...”

Chữ Đồng vội vàng đứng dậy, cướp lời Ôn Kiều: “Được rồi, tôi mặc.”

Ôn Kiều không tiếp tục lên tiếng nữa mà thẳng thừng, mạnh mẽ ngắt điện thoại. Sắc mặt bà ta lại mềm mỏng, thật sự như vừa diễn xong một màn kịch: “Cô Chữ, tôi thực sự thấy khí chất của cô phù hợp.”

Phù hợp cái mẹ gì, đây rõ ràng là ép người quá đáng. Chữ Đồng đón lấy chiếc váy: “Cảm ơn chị đã khen!”

Lúc thay trang phục, Chữ Đồng đã kiểm tra rất tỉ mỉ, mỗi một đường may cô đều dùng sức giật. Sau khi chắc chắn không còn sai sót, cô mới dám mặc lên người. Thợ trang điểm lại kéo cô đi hành xác. Chữ Đồng cầm túi của mình: “Tôi có mỹ phẩm, tôi không quen dùng của người khác.”

“Được.”

Cô dè dặt thận trọng, như bước trên băng mỏng, chỉ sợ bị người ta ám hại.

Nhà tạo mẫu uốn xoắn mái tóc cô, phần mái cũng được cụp vào trong, rồi dùng vòng hoa tươi đã được thiết kế sẵn đội lên đỉnh đầu. Chữ Đồng nhìn vào mình trong gương, bất chợt không nhận ra.

“Đẹp như hoa tiên tử phải không?” Nhà tạo mẫu dương dương tự đắc.

Chữ Đồng cười khẽ. Đẹp thì có đẹp nhưng ai biết được phía sau sẽ xảy ra chuyện gì không 'tốt đẹp' đây?

Dưới sân khấu, Ân Thiếu Trinh ngồi sát bên cạnh Ôn Kiều. Từng nữ minh tinh rạng ngời đang làm dáng trên sân khấu, hầu như đều là những gương mặt quen thuộc, Ân Thiếu Trinh nhìn đến phát ngán từ lâu. Nếu không phải vì nể mặt Ôn Kiều, mấy sự kiện này sao có thể mời được anh ta?

Ôn Kiều nghiêng người về phía anh ta: “Cậu Ân, trong số các nữ diễn viên mới, còn không ít người có dung mạo quyến rũ.”

“Họ có đẹp nhường nào cũng không có được phong thái năm xưa của cô Ôn.”

Ôn Kiều đắc ý bật cười khe khẽ: “Cái miệng của cậu đúng là!”

Trên người Chữ Đồng là một chiếc váy dài tới mắt cá chân. Lúc cô bước lên sân khấu, các nữ minh tinh hai bên đều lùi lại phía sau, nhường toàn bộ sân khấu ột mình cô. Cô cũng không mấy căng thẳng. Cô đã nói là mình không biết đi kiểu người mẫu nhưng Ôn Kiều cứ khẳng khẳng, đã thế thì cô lên.

Cô nhấc vạt váy lên, nện chiếc giày cao gót, bước ra khỏi sân khấu. Ánh đèn sân khấu chiếu xuống bả vai cô. Chiếc váy màu trắng lọt vào tầm mắt của các vị khách quý. Hoàn toàn không ăn khớp, vậy mà lại nổi bật một cách kỳ lạ. Vì Chữ Đồng không quen đi giày cao gót nên mỗi bước chân rõ ràng đều e dè, hết như một nàng tiên hoa bất ngờ xông vào thế giới cổ tích. Đầu tiên Ân Thiếu Trinh không nhận ra cô, anh ta bất chợt nghiêm mặt, cả cơ thể đang ngả ngón cũng thẳng dậy. Anh ta cùng Ôn Kiều ngồi ở hàng ghế đầu, Chữ Đồng tựa như một làn gió nhẹ thổi qua trước mặt, làm kinh động ánh sáng trong tầm mắt anh ta.

Ôn Kiều chú ý tới sắc mặt của anh ta, khoe miệng nhẹ nhàng dân ra: “Cậu Ân, cậu xem, chẳng trách cái giới giải trí này càng ngày càng khó sống, ngay cả một phóng viên mà cũng có khả năng tới cướp com!”

Ân Thiếu Trinh không đáp lời bà ta, ánh mắt hoàn toàn bị bóng hình trên sân khấu hấp dẫn. Chữ Đồng tùy ý xoay một vòng, chuẩn bị quay trở về. Tim cô như treo lơ lửng trên cổ họng, bước từng bước một theo đường thẳng, giống như chỉ một cú ngã là có thể rơi xuống một cái bẫy đầy gai vậy.

Giang Ý Duy ngồi ngay gần đó. Cô ấy nhìn thấy Ôn Kiều và Ân Thiếu Trinh thì thầm to nhỏ, cũng nhìn thấy sắc mặt tức giận đến tái mét của Trịnh Niệm.

Ân Thiếu Trinh chắc chắn lại tái phát bệnh cũ rồi, Giang Ý Duy cười khẩy, ánh mắt không ngừng dõi theo bóng Chữ Đồng. Trở về sau cánh gà, cuối cùng trái tim Chữ Đồng cũng rớt xuống. Cũng may chưa mất mặt, cô vội vàng thay quần áo.

Nụ cười mỉm ngập tràn gương mặt Ôn Kiều, Ân Thiếu Trinh ngồi bên xoa xoa cằm: “Vẫn là cô Ôn có bản lĩnh, lại có thể khiến cô ấy ngoan ngoãn lên sân khấu, chuyện này mà đổi lại là tôi...”

“Đó là vì cậu Ân dịu dàng. Có nhiều lúc, phụ nữ lại không ưa nịnh.”

“Thế ư?” Ánh mắt Ân Thiếu Trinh tỏ vẻ sâu xa, cười hùa theo câu nói của bà ta: “Đúng vậy, tôi rất dịu dàng, ha ha...”

Sau khi sự kiện kết thúc, Ôn Kiều mở tiệc chiêu đãi ngay trong khách sạn bên cạnh, không ít ngôi sao đã ra về, người ở lại chưa được quá nửa, nhưng Chữ Đồng và các đồng nghiệp thì bắt buộc phải ở lại tới cuối cùng mới được.

Phóng viên tới đó được ngồi hai bàn. Chữ Đồng vừa ngồi xuống thì nhận được điện thoại của Giản Tri Hoài. Cô ra ngoài, tìm một nơi yên tĩnh: “Alô?”

“Sao em không ở nhà?”

“Tối nay em có việc, chắc khoảng 9, 10 giờ mới có thể về được.”

Chuyện công việc của cô, Giản Trì Hoài không bao giờ hỏi nhiều: “Để anh bảo tài xế qua đón em.”

“Không cần đâu, em đi cùng với mấy người ở công ty, sẽ có xe riêng đưa em về nhà.”

Giản Trì Hoài không lay chuyển được cô: “Được.”

Ngắt điện thoại, Chử Đồng quay trở lại khách sạn. Nước ngọt và rượu đều được mở ngay tại chỗ, sẽ không có vấn đề gì. Công việc nặng nề nhất đã qua, ăn cơm tối xong, đám người này cũng sẽ tan cuộc.

Ân Thiệu Trình và Ôn Kiều ngồi một bàn, cả hai đều rất cao hứng, còn uống rượu giao bôi. Chử Đồng bắt gặp liú lười, loại người gì không biết.

Qua ba tuần rượu, cũng không còn sớm nữa, Chử Đồng đi vào nhà vệ sinh rồi quay lại, bị một người đàn ông có vẻ là nhân viên phục vụ chặn ở cửa: “Chào cô Chử, cô Giang đang ở phòng trên tầng, muốn hẹn cô làm một bài phỏng vấn riêng.”

“Cô Giang? Giang Ý Duy?”

“Dạ vâng.”

Nét mặt Chử Đồng đầy phòng bị. Làm mấy chuyện phỏng vấn riêng này, trước nay đều là phóng viên tới cầu cạnh ngôi sao, hoặc không thì người quản lý ra mặt. Sao Giang Ý Duy có thể đích thân hẹn cô? Cô nghi ngờ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Được, tôi biết rồi, tôi vào lấy chút đồ.”

“Cô Chử, cô Giang nói cô ấy không hy vọng phải đợi quá lâu.”

Di động trong túi đột ngột vang lên. Chử Đồng ra hiệu cho người nhân viên kia tạm thời im lặng. Cô dựa vào ngưỡng cửa, nhận máy: “Alô?”

“Cô đang ở đâu?”

“Cậu chủ Ân, có gì dặn dò sao?”

“Tôi hỏi cô đang ở đâu?” Khẩu khí của Ân Thiệu Trình sốt ruột muốn chết.

Chử Đồng cũng không còn kiên nhẫn: “Tôi về nhà rồi.”

“Cô dám!”

Đúng là vô lý vô cớ! Chử Đồng cúp máy, người phục vụ vẫn còn đang thúc giục cô: “Cô Chử! Tôi chỉ là người truyền lời, cô vẫn nên đến ngay là hơn.”

Chử Đồng đẩy cửa ra, đi vào trong: “Được, lát nữa tôi dẫn mấy đồng nghiệp cùng đi.” Trở về bàn ăn, Chử Đồng ngó nghiêng xung quanh, không thấy bóng dáng Giang Ý Duy đâu. Ân Thiệu Trình và Ôn Kiều vẫn còn đang uống rượu, trong tay anh ta kẹp một điếu thuốc, ánh mắt xuyên qua đám đông, nhìn cô như cười như không.

Chử Đồng nhìn giờ: “Mấy người chúng ta có phải có thể giải tán trước không?”

“Vẫn chưa được. Ban nãy Ôn Kiều nói, ăn xong còn có việc đấy.”

“Còn có việc gì được?” Chử Đồng cảm thấy không ổn, trong lòng cô vẫn luôn có một dự cảm chẳng lành. Cô cầm chiếc túi trên ghế lên: “Tôi tới nhà vệ sinh.”

“Chẳng phải cô vừa mới quay lại sao?”

“Aiya, đau bụng ấy mà.” Chử Đồng định len lén chuẩn đi. Thông tin có giá trị đã có trong tay rồi. Cho dù tổng biên tập có biết, cũng lắm chỉ mắng cô mấy câu.

Ở một bàn khác, Ân Thiệu Trình ra sức rít thuốc. Anh ta cảm thấy loại thuốc này dường như rất nặng, lại còn hơi hắc. Ôn Kiều đóng chiếc bật lửa trong tay lại: “Thế nào?”

“Đã!”

Bờ môi Ôn Kiều hơi rướn lên: “Thuốc này, người bình thường tôi không cho hút đâu.”

Ân Thiệu Trình liên tục hút mấy hơi, ngược mắt lên vừa hay nhìn thấy Chử Đồng đi ra ngoài. Anh ta đứng dậy, đi theo ra. Nụ cười của Ôn Kiều càng lúc càng lớn. Bước chân của Chử Đồng đang xuyên qua hành lang. Cô đi tới trước thang máy, đợi một lúc cửa thang máy mới mở ra. Chỉ có điều còn chưa kịp cất bước, sau lưng bỗng bị ai đẩy một cái rất mạnh, Chử Đồng loạng choạng ngã vào trong, khi quay đầu lại thì thấy Ân Thiệu Trình cũng theo vào.

Cô giờ tay định ấn tầng 1 nhưng Ân Thiếu Trình nhanh hơn cô, chặn trước mặt cô, ấn tầng 8.

Chữ Đồng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc: “Tôi và anh không cùng đường.”

Ân Thiếu Trình chống cánh tay bên cạnh tai cô: “Sao lại không cùng đường chứ?” Giọng nói của anh ta khàn đặc, yếu ớt, con sóng nóng rẫy trong cơ thể cuộn cuộn dâng lên. Anh ta lắc đầu, tiếng thở càng lúc càng gấp gáp. Chữ Đồng quan sát gương mặt anh ta, cảm thấy càng nhìn càng không bình thường, uống rượu say cũng không thể có phản ứng như vậy. Thang máy đi lên tầng 8, 'ding' một tiếng rồi bật ra. Chữ Đồng vội vàng nhắc nhở anh ta: “Anh tới rồi đấy!”

Ân Thiếu Trình rút từ trong túi quần ra một chiếc thẻ phòng, nhìn một cái rồi bất ngờ đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Chữ Đồng, kéo cô ra ngoài. Cô kinh hãi, lùi người về phía sau nhưng sức mạnh của người đàn ông hoàn toàn vượt trên cô. Cô nhanh chóng bị anh ta kéo ra khỏi thang máy, trong tình thế cấp bách, Ân Thiếu Trình thẳng thừng dùng hai tay giữ lấy eo cô, nhắc cả người cô lên.

“Ân Thiếu Trình, thả tôi xuống!”

Sao anh ta chịu nghe, anh ta bắt chấp tất cả, như một kẻ điên vậy. Cho dù cách mấy lớp vải nhưng Chữ Đồng vẫn cảm nhận được cái nóng rực trên người Ân Thiếu Trình, như bị ném vào lò luyện sắt vậy. Cô dùng chân đá anh ta: “Ân Thiếu Trình, anh bình tĩnh lại đi, anh uống phải thuốc gì rồi!”

Ân Thiếu Trình tới trước cửa một căn phòng nào đó, ngọn lửa trong lòng không thể bộc phát ra ngoài, cả cơ thể căng ra như sắp bùng nổ. Anh ta run rẩy quẹt thẻ vào cửa phòng nhưng vì tay run quá dữ nên chiếc thẻ cầm cũng không vững, rơi xuống bên chân. Ân Thiếu Trình mặc kệ, thẳng thừng vặn cửa, bế Chữ Đồng vào trong. Bây giờ anh ta chỉ muốn hạ hỏa, cho dù là tới om cũng được.

Vào được trong phòng, hai người lao đảo đi về phía trước. Chữ Đồng kéo tay Ân Thiếu Trình lên, cắn mạnh một cái. Ân Thiếu Trình đau đến hét lên thành tiếng, nhưng anh ta nói không nên lời, giờ này trong đầu óc chỉ còn một suy nghĩ, đó là muốn cô!

“Ân Thiếu Trình, đừng như vậy. Đồng nghiệp của tôi còn ở bên dưới, tôi biến mất dạng một cách mờ hồ như vậy, họ nhất định sẽ tìm tôi...”

Lúc này Ân Thiếu Trình đâu còn nghe được lời cô nói. Anh ta giữ chặt Chữ Đồng, lôi kéo, hơi thở cuộn trào nơi cổ họng như một con dã thú. Chữ Đồng cảm thấy sợ rồi, hai chân giãy giụa. Trên người Ân Thiếu Trình đeo không ít dải lụa màu nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho dù anh ta bị thuốc khống chế nhưng vẫn còn có chút tỉnh táo. Chữ Đồng đúng là hồ cái chính hiệu, ngày mai anh ta nhất định sẽ được chứng kiến mặt mình bị cô cào ra cái bộ dạng gì!

Chữ Đồng lùi về phía tủ đầu giường: “Ân Thiếu Trình, anh dám tiến thêm một bước, có tin tôi lấy đồ đập anh không?”

Tin, anh ta tin chứ. Ân Thiếu Trình dùng tay vuốt qua cổ, đau thấu tim gan. Trong phòng tối mù không nhìn thấy gì, rèm cửa lại che kín ánh trăng bên ngoài. Ân Thiếu Trình tự tháo cả vạt xuống. Chữ Đồng đóng tai nghe, thấy có tiếng anh ta cởi từng chiếc cúc áo.

Anh ta không có thời gian phung phí với cô, cứ tiếp tục chần chừ, anh ta sẽ bị ngọn lửa trong người thiêu cháy mất.

Bên ngoài phòng, có tiếng bước chân gấp gáp. Người đó nhìn thấy chiếc thẻ rơi dưới đất, cúi người nhặt lên, cầm vào tay. Trong phòng có tiếng ném đồ vọng ra, còn loáng thoáng có tiếng chửi rủa. Thẻ phòng được đặt lên máy cảm ứng, tiếng báo hiệu bị tiếng của chiếc đèn bàn rơi vỡ nuốt mất. Người đó nhanh chóng kéo cửa ra, đi chân trần lặng lẽ bước vào.

Giọng nói của Chữ Đồng mang theo phẫn nộ: “Ân Thiếu Trình, anh đừng động vào tôi, thả ra!”

Ân Thiếu Trình kéo cổ áo cô, cô dùng sức giãy ra, tiếng áo sơ mi bị xé rách càng lúc càng kích thích anh ta. Chữ Đồng loạng choạng mấy bước nhưng bất ngờ va phải bả vai một người. Cô sợ đến suýt hét lên thành tiếng. Trong phòng này xuất hiện người thứ ba từ lúc nào vậy? Hay người đó vốn dĩ đã ở đây?

Người đó ôm lấy bả vai cô, đẩy cô ra khỏi cửa. Chữ Đồng rón nhẹ bước chân, Ân Thiếu Trình một lần nữa quấy rối, ôm chặt lấy một người khác, hai người cùng ngã lên chiếc giường lớn. Chữ Đồng ôm miệng, rón rén đi về phía cửa. Cô nghe thấy tiếng cởi quần áo sột soạt càng lúc càng dày đặc. Cô run rẩy mở cửa bước ra, lập tức chuồn ra ngoài.

Cánh cửa sau lưng còn chưa kịp khép lại, cô vì hoảng hốt mà đâm sầm vào một người đang vội vàng đi tới. Chữ Đồng nhìn kỹ lại, hóa ra là Giản Trì Hoài.

Về hoảng sợ trên gương mặt cô đã tan bớt nhưng sắc mặt Giản Trì Hoài thì tái mét. Anh nắm chặt tay cô, kéo cô rảo bước rồi đi. Cổ áo Chữ Đồng còn hở ra, để lộ cả một khoảng xương quai xanh. Giản Trì Hoài dẫn cô đến một ngã rẽ, cúi đầu nhìn cô, định cài cúc áo lại cho cô mới phát hiện cúc áo đã mất rồi.

Gương mặt anh căng ra, con ngươi giá lạnh như ngấm vào thuốc độc, bàn tay anh nắm chặt cổ áo cô. Hơi thở của cô hơi căng thẳng, cô giờ tay ấn lên mu bàn tay anh: “Giản... Giản Trì Hoài?”

“Ai đang ở trong đó?” Thanh âm của anh không hề thay đổi nhưng lại lạnh lùng vô cùng.

Chữ Đồng mím môi gắt gao, một lúc sau mới lên tiếng: “Ân Thiếu Trình, có lẽ anh ta bị ai bỏ thuốc rồi.”

Thấy anh không nói gì, Chữ Đồng đẩy tay lên ngực anh: “Chúng ta mau đi thôi.”

Giản Trì Hoài chống hai tay bên người cô, cả người dường như bất động. Trong lòng Chữ Đồng cảm thấy pháp phồng, chỉ muốn nhanh chóng rời xa nơi này. Cô giờ tay nắm lấy vật áo ở hông Giản Trì Hoài, giật giật. Người đàn ông nhìn về phía cô. Cô tưởng anh đang giận, Giản Trì Hoài bèn giữ lấy tay cô, nhìn về phía cách đó không xa.

Chữ Đồng quay đầu lại, nhìn thấy mấy người đang rón ra rón rén tới trước cửa căn phòng ban nãy. Có người ghé sát đầu vào cánh cửa, động tĩnh bên trong càng lúc càng lớn, rõ ràng là đang rất hưng phấn.

Bọn họ canh ở bên ngoài. Chữ Đồng nhìn thấy cánh ấy, hoàn toàn không cảm thấy quá kinh ngạc. Cả tối nay cô thận trọng, sợ bị hãm hại, vậy mà không ngờ người khác không cho cô ăn mấy thứ bẩn thỉu nhưng lại lòi Ân Thiệu Trình vào cuộc.

Người đầu tiên cô nghĩ tới là Ôn Kiều. Nhưng vấn đề là người đàn bà này rốt cuộc có ý gì?

Trong phòng ngủ. Hơi thở kịch liệt như phá cửa xông ra, còn tiếng thét chói tai vừa là sự khoan khoái khi được giải phóng, vừa là tiếng gầm khản đặc như dã thú của Ân Thiệu Trình.

Một chàng trai thấy thời cơ đã chín muồi bèn giờ tay ấn chuông cửa liên tục. Bên trong trận chiến vừa dứt, người con gái nằm im trên giường không thể nhúc nhích, bên cạnh là Ân Thiệu Trình ôm lấy cô ấy, đặt nụ hôn lên má: “Không ngờ mùi vị của em lại tuyệt như vậy.”

Có một giọt nước mắt mặn chát chảy qua sống mũi thẳng tắp của anh. Ân Thiệu Trình càng ôm cô ấy chặt chẽ hơn: “Trước đây, tôi đều thích những cô gái sạch sẽ một chút. Ân Thiệu Trình này muốn chơi, đương nhiên phải lựa chọn cẩn thận. Chữ Đồng, những gì Giản Trì Hoài có, tôi cũng có cả, từ nay về sau, em theo tôi...”

Kính coong, kính coong...

“Mẹ!” Ân Thiệu Trình chửi thề một tiếng, ngọn lửa trong người còn chưa nguôi hẳn. Anh xoay bả vai người con gái lại, định tiếp tục nhưng không ngờ bị cô dùng sức đẩy ra. Dầu sao cũng là anh cưỡng bức cô, tức giận là chuyện đương nhiên. Ân Thiệu Trình sát lại một lần nữa: “Tối cuối cùng chẳng phải thái độ rất tốt sao? Chúng ta hòa hợp biết chừng nào?”

Cô gái ngồi dậy, nhấc chiếc áo sơ mi của Ân Thiệu Trình ở dưới đất lên, mặc vào, ngón tay tê dại cài từng chiếc cúc áo. Người bên ngoài thấy bên trong không có động tĩnh gì, bèn ra sức đập cửa rầm rầm.

Ân Thiệu Trình môi khô miệng khát, kéo tay cô: “Chữ Đồng!”

Vừa chạm vào mu bàn tay liền bị cô hất mạnh ra: “Giận đến mức đó sao?”

Cô đứng dậy, trên người mặc độc chiếc sơ mi rộng của Ân Thiệu Trình, chiếc áo che đi bộ phận gợi cảm nhất của đôi chân. Cô đi từng bước, từng bước ra ngoài. Ân Thiệu Trình ở phía sau hỏi: “Em làm gì vậy?”

Cô gái đi tới trước cửa, 'cạch' một tiếng, mở cửa ra. Ân Thiệu Trình quát lên: “Tôi chưa mặc quần áo!”

Khi các phóng viên ở ngoài giờ ấy ánh lên, Chữ Đồng định thần lại nhìn, nhưng lại thấy Giang Ý Duy từ trong đi ra. Mái tóc dài lười biếng của cô ấy buộc sau gáy, nét mặt mông lung, nhìn chằm chằm mấy người đó với vẻ khó hiểu: “Các người định làm gì?”

Đám người kia rõ ràng không tới để tóm cô ấy, thế nên người nào người nấy ngẩn ra tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào.

Giang Ý Duy đứng dựa vào khung cửa: “Tôi tham gia xong sự kiện của cô Ôn, cảm thấy mệt mỏi nên vào phòng được sắp xếp trước ngủ một giấc, ai nói cho các người biết tôi ở đây?”

Chữ Đồng nhìn về phía xa, một cảm giác lạnh lẽo từ gót chân bò lên. Nếu lúc này là cô ở trong phòng... Cô không dám nghĩ tiếp nữa, nhắm chặt hai mắt lại.

“Có cần tôi gọi bảo vệ không?” Nét mặt Giang Ý Duy trở nên nghiêm nghị, mấy người kia ngơ ngác nhìn nhau, rồi chuẩn lẹ.

Giản Trì Hoài kéo tay Chữ Đồng đi về phía đó. Nhìn thấy hai người họ, Giang Ý Duy không hề kinh ngạc. Đôi chân trắng trẻo của cô ấy hở ra ngoài. Chữ Đồng há hốc miệng: “Cái đó...”

Tầm mắt dừng lại ở dấu vết trên cổ Giang Ý Duy, cô cảm thấy ngượng ngập, bất giác quay đi. Giang Ý Duy nhìn về phía Giản Trì Hoài: “Tứ ca, chuyện hôm nay là âm mưu của Ôn Kiều, vì cái gì em nghĩ anh rõ nhất.”

Giản Trì Hoài sắc mặt nặng nề, Giang Ý Duy không dám chọc vào anh, quay người đi vào phòng. Chữ Đồng theo Giản Trì Hoài đi về phía thang máy. Cô dè dặt lên tiếng: “Em biết rồi, người bỏ thuốc Ân Thiệu Trình chắc chắn là Ôn Kiều, em có nên đi tính sổ với bà ta không?”

“Không có chứng cứ, sao bà ta có thể thừa nhận? Còn nhiều dịp để tính sổ!” Giản Trì Hoài nắm tay cô, đi vào thang máy.

Giang Ý Duy bước vào phòng, đóng cửa lại. Cô dựa vào cánh cửa rất lâu, trong phòng tắm vọng ra tiếng nước xối xả. Ban nãy Ân Thiệu Trình đã vào

đó tắm rửa, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên ngoài. Giang Ý Duy cầm thẻ phòng vào, tiện tay bật đèn lên. Có những chuyện sau khi xảy ra rồi cũng phải đối mặt.

Ân Thiều Trinh ngậm nga hát, còn chưa mặc bộ quần áo nào đã bước ra ngoài. Từng giọt nước trên mái tóc rỏ tí tách, tí tách. Tinh thần anh có vẻ mệt mỏi, ánh mắt liếc về phía người con gái ngồi ở mép giường. Giang Ý Duy đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi của anh, bên trong cũng không mặc gì. Cô mặc kệ về thẳng thốt của Ân Thiều Trinh, nhặt áo lót dưới đất lên, mặc vào.

“Sao... Sao lại là em?” Ân Thiều Trinh ngẩn người, đứng im ở cuối giường.

Giang Ý Duy nhìn thẳng về phía trước. Cô cảm thấy chỉ cần cô không nhìn anh, cô sẽ kìm nén được cảm giác muốn khóc ấy. Đắm chìm vào tình cảm mãnh liệt, cảm giác thân thuộc khi được chôn vùi trong nhau khiến cô như say như dại. Nhưng Giang Ý Duy cô từ khi nào bỗng rơi vào cảnh ngộ khi làm tình với anh còn phải dùng tới thân phận thể thân?

Anh từng yêu chiều cô, yêu chiều không cần biết đạo lý, mà cuối cùng vẫn không thắng nổi mấy bức ảnh nude hoang đường ngày trước.

Giang Ý Duy cúi xuống, khó khăn lắm mới mặc xong áo lót: “Vốn dĩ chính là em”

“Lẽ nào nãy giờ tôi đang mơ?”

“Giản Tri Hoài đã tới đón Chữ Đồng đi rồi.”

Ân Thiều Trinh nhìn cô, ánh mắt sa sầm lại: “Em phá hỏng chuyện tốt của tôi?”

Đau đớn nhất chắc cũng chỉ còn câu này thôi phải không? Giang Ý Duy nhặt quần áo lên, khoác lên người, tự cười chính mình: “Cậu chủ Ân, em không bằng anh, em không có quyền thế, chắc bản thân anh cũng biết mình bị bỏ thuốc phải không? Nếu mục đích của đối phương là Chữ Đồng thì anh cũng có thể thuận nước đẩy thuyền. Có điều, em sợ Giản Tri Hoài, em sợ một khi Chữ Đồng xảy ra chút chuyện gì đó, một kẻ vô tội như em cũng sẽ gặp tai bay vạ gió. Cảnh tượng ban nãy anh cũng thấy rồi đấy, toàn bộ phóng viên đứng chặn trước cửa. Chữ Đồng không phải người trong giới, còn Giang Ý Duy này có là gì đâu? Trong mắt người ta, em có bản thêm lần nữa thì đã sao? Huống hồ, ai cũng biết trước đây em là người của anh, em không quan trọng. Tiếc là thiệt thòi cho anh rồi, không thể để anh được như ý nguyện. Nếu anh muốn trừng phạt, em cam chịu.”

Nói xong những lời này, bờ môi cô vẫn còn run rẩy, cô cầm chiếc váy lên, mặc vào một cách khó khăn. Giang Ý Duy biết, trước mặt Ân Thiều Trinh, mình luôn dè dặt. Những lời ban nãy của cô như trút những cảm phẫn, mà hình ảnh này lại hoàn toàn lạ lẫm với Ân Thiều Trinh.

Anh khoác chiếc khăn tắm trên giường lên người, ngồi xuống mép giường. Ân Thiều Trinh bắt gặp ánh nhìn qua gương mặt nghiêng của cô. Cảm giác ban nãy lại gọi về một vài kỷ niệm đặc biệt với Giang Ý Duy. Cô ở bên cạnh anh không nói tiếng nào, mặc quần áo từ từ sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Ân Thiều Trinh lập tức giữ chặt cổ tay cô, khẽ giật, rồi đẩy Giang Ý Duy xuống giữa giường. Cả cơ thể trắng kiện của anh phủ lên ngay sau đó. Lòng bàn tay Giang Ý Duy ấn lên ngực anh: “Ân Thiều Trinh, anh đã nhìn rõ em là ai chưa?”

Ân Thiều Trinh tỉ mỉ quan sát gương mặt phía dưới, anh giờ tay nâng cằm cô lên cao rồi đặt lên một nụ hôn sâu. Giang Ý Duy ngang bướng xoay mặt đi, trốn tránh nụ hôn của anh. Cô một lần nữa lặp lại: “Anh đã nhìn rõ em là ai chưa?”

Anh quyết hôn, cô lại càng ra sức né. Ba lần bốn lượt không có kết quả, Ân Thiều Trinh có phần bực bội. Ánh mắt Giang Ý Duy khóa chặt anh: “Nhìn rõ... em là ai chưa?”

“Giang-Ý-Duy!” Ân Thiều Trinh bật từng chữ từng chữ một trong tên cô, sau đó mạnh mẽ bịt kín miệng cô. Khóe môi cô hơi nhếch lên. Cô biết, bất luận tới nay Ân Thiều Trinh muốn cô bao nhiêu lần, sáng sớm ngày mai cũng sẽ không đối xử với cô như trước đây. Nhưng... thế thì đã sao, mặc kệ đi. Cô nhớ anh, nhớ anh điên cuồng, dù được trăm lần một giây cũng là điều cô lưu luyến.

Giản Tri Hoài lái xe rất nhanh. Chữ Đồng co người ngồi trên ghế lái phụ, hai tay cô túm chặt lấy cổ áo, không ngừng quan sát về mặt Giản Tri Hoài: “Sao anh lại tới đó?”

Anh không lên tiếng, môi mím lại rất chặt. Chữ Đồng thở nhẹ thành tiếng, tâm trạng vẫn còn đắm chìm trong nỗi sợ hãi ban nãy, nhưng cô không thể nói quá nhiều với Giản Tri Hoài. Trờ về nhà, Chữ Đồng đi bên cạnh anh, cùng lên gác. Hai người vào phòng, người đàn ông ném chìa khóa xe về phía tủ đầu giường: “Đi tắm”

“Em muốn ngồi một lúc.” Chữ Đồng lật chăn ra, ngồi lên giường. Bây giờ cô không muốn nhúc nhích chút nào. Cô dựa vào đầu giường, mệt mỏi cực độ. Cô thậm chí còn sợ nghe thấy tiếng Giản Tri Hoài, sợ anh mắng cô, sợ anh không tiếp tục để cô làm phóng viên giải trí nữa, sợ anh nói rằng chính cô gây chuyện nên mới có kết cục ngày hôm nay.

Cô chống cằm xuống đầu gối, nghe thấy tiếng bước chân Giản Tri Hoài tới bên cạnh giường. Thần kinh Chữ Đồng bất chợt căng ra, mép giường có cảm giác hơi lún xuống, Giản Tri Hoài đặt tay lên vai cô: “Ngẩng đầu lên.”

Cô ngoan ngoãn ngẩng đầu. Giản Tri Hoài đổ người về phía trước, từ từ cởi bỏ mấy chiếc cúc áo còn sót lại của cô: “Cho dù bây giờ em không muốn tắm thì cũng phải thay một bộ quần áo chỉnh tề đã, anh không thích nhìn thấy em như vậy.”

Chữ Đồng nghe lời anh, nhúc nhích cánh tay, rồi mặc bộ áo ngủ anh tìm cho cô vào. Giản Tri Hoài lật chăn, nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng: “Có phải sợ lắm không?”

Nghe thấy lời này, đầu óc Chữ Đồng hoàn toàn được thả lỏng. Cô vô thức ôm chặt lấy hông anh: “Phải, thật sự là sợ chết khiếp.”

“Đáng nhẽ em phải đánh cho Ân Thiếu Trình rụng hết răng thì thôi.”

“Anh ta chẳng tốt lành đâu, ít nhất thì mặt cũng đầy vết cào.”

Giản Trì Hoài càng ra sức ôm chặt cô hơn, mặc cho Chữ Đồng muốn chủ đề trở nên nhẹ nhàng hơn nhưng cơ thể anh vẫn cứng đờ. Anh nắm tay cô, lòng bàn tay anh lạnh giá.

Chữ Đồng ngược lên: “Anh còn chưa nói với em mà, sao anh lại tới đó?”

“Giang Ý Duy gọi điện thoại cho anh.”

“Oh.” Chữ Đồng gối đầu lên vai anh: “Em thực sự phải cảm ơn cô ấy đáng hoàng.”

“Sao em không sớm nói cho anh biết, em đừng phải Ôn Kiều?”

Chữ Đồng bất chợt nhớ lại câu nói của Giang Ý Duy khi ở khách sạn. Cô ngồi thẳng dậy, nét mặt đầy nghi hoặc: “Vì sao lại nói Ôn Kiều rắp tâm hãm hại? Vì sao lại nói anh biết nội tình? Em chưa từng đắc tội với bà ta, bà ta cũng đâu đến mức vì một phóng viên tép riu như em mà tổn bao tâm tư như vậy. Giản Trì Hoài, rốt cuộc là vì sao chứ?”

Giản Trì Hoài nhìn thẳng vào mắt cô, giờ tay vuốt qua đỉnh đầu cô, một lần nữa kéo đầu cô tới trước ngực mình: “Có những chuyện, em không biết sẽ tốt hơn. Em chỉ cần nhớ kỹ, sau này thấy Ôn Kiều thì tránh đi. Nếu vì lý do công việc, em cứ thẳng thừng từ chối.”

Bàn tay đặt phía trước của Chữ Đồng được Giản Trì Hoài nắm chặt. Ngón tay anh xoa nhẹ lên mu bàn tay cô. Cả người Chữ Đồng đau nhức, ban này vật lộn với Ân Thiếu Trình khác nào đánh nhau mấy trận. Cô cảm giác được Giản Trì Hoài hôn lên đỉnh đầu mình. Chữ Đồng bất chợt mỉm cười. Còn Giản Trì Hoài biết, chuyện này Chữ Đồng là người vô tội nhất, không ai có thể trách cô một chữ.

Trong một căn biệt thự độc lập nào đó.

Ôn Kiều vừa tắm xong, trên sân thượng bày một chai rượu vang vừa mới được mở nắp. Ở đây ngoài người giúp việc ra, thì chỉ có một mình bà ta sống. Bà ta lắc lắc cổ tay, đứng đưa ly rượu, chiếc áo ngủ màu đỏ thắm ánh lên một vẻ quái dị trong đêm đen.

Bà ta khẽ nhấp một ngụm, thứ chất lỏng giá lạnh chảy tràn vào cổ họng. Bên kia vẫn chưa có tin tức gì. Còn sớm, cứ đợi ngày mai, cả Tây Thành này sẽ đọc được những bài báo đặc sắc.

Ôn Kiều không đợi được nữa, thật muốn nhìn bản mặt họ. Bà ta giờ cao ly rượu trong tay, cạn ly cùng ánh trăng. Mái tóc dài ướt rượt thấm một mảng lên áo ngủ, trong khu vườn dưới chân, bóng cây đứng đưa qua lại, như từng đôi tay ma quỷ đang múa lượn trong không trung. Ôn Kiều bất ngờ ngửa về phía sau, từng tràng cười bật ra khỏi cổ họng: “Ha ha ha, Giản Trì Hoài, vợ mày lên giường với người ta, ảnh sắp dán khắp Tây Thành rồi. Đề tao xem xem, liệu mày có ly hôn với nó không? Có ly hôn không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 59: BẠN GÁI CỦA GIÁO SƯ GIẢN

Ngày hôm sau, Chữ Đồng dậy khi còn rất sớm. Chuyện tối qua ấn tượng quá sâu sắc, cô ngủ cũng không được yên ổn. Tay cô vô thức sờ sang phía bên kia giường, trong chăn lạnh ngắt. Chữ Đồng mở mắt nhìn qua, trong phòng cũng trống trải. Cô ngồi dậy, khẽ gọi một tiếng: “Giản Trì Hoài?”

Bên ngoài lập tức có người gõ cửa: “Thiếu phu nhân, cô tỉnh rồi ạ?”

Chữ Đồng giật nảy mình: “Ừm, vừa mới tỉnh.”

“Cậu Giản bảo tôi trông chừng bên ngoài, đợi khi nào cô tỉnh dậy thì bảo cô xuống nhà dùng bữa.”

Chữ Đồng lật chăn ra, đứng dậy, đồng thời cảm di động lên xem tin tức: “Cậu Giản ở dưới nhà sao?”

“Cậu ra ngoài từ sớm rồi ạ.”

Chữ Đồng nhìn giờ. Mới có hơn 7 giờ thôi mà, Giản Trì Hoài chắc chắn không thể tới trường học. “Có nói là đi đâu không?”

“Nói là về nhà một chuyến ạ.”

Nhà họ Giản.

Giản Thiên Thừa đánh thái cực quyền xong, từ ngoài đi vào, thấy con trai vắt chân ngồi trên sofa. Ông nhẹ nhàng bước tới: “Ban nãy bảo con đánh với bố thì con đứng một lúc lại bỏ đi. Tối đây sớm vậy, có chuyện sao?”

“Bố, tối qua là buổi công bố sản phẩm mới tự thiết kế của Ôn Kiều, bố có biết không?”

Đầu mày Giản Thiên Thừa khê động. Ông cọ cọ một chút, ngồi xuống đối diện với Giản Trì Hoài: “Bố biết.”

“Thật là hiếm có, vậy mà bố không tới.”

Giản Thiên Thừa nghe thấy trong lời nói của con trai còn có ý khác: “Mới sáng ra con đã đến đây, chắc không chỉ muốn nói với bố chuyện này thôi chứ?”

“Bố, có những chuyện chúng ta đều hiểu rõ. Bố gửi tới Ôn Kiều một câu, bà ta mà dám ở sau lưng giờ trò mèo, con sẽ khiến cho con đường nghệ thuật sau này của bà ta chấm dứt tại đây, đừng nói gì tới ảnh hưởng, ngay cả việc xách dép cho người trong đoàn làm phim cũng không xứng!”

Giản Thiên Thừa nhìn Giản Trì Hoài, thấy ánh mắt con trai tàn độc bèn sa sầm mặt lại: “Bà ấy đã làm cái gì?” Có thể khiến Giản Trì Hoài mất bình tĩnh như vậy cũng không dễ dàng.

“Tốt nhất là tự bố đi hỏi bà ta.”

“Mới sáng sớm sao hai bố con đã to tiếng thế?” Tường Linh Thực đứng ở đầu cầu thang đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên dưới. Hai người lập tức im bặt, Giản Trì Hoài cất tiếng chào: “Mẹ!”

“Trì Hoài à, sao con tới đây sớm vậy?” Tường Linh Thực diện một chiếc xường xám trang nhã đi xuống nhà, tóc búi sau gáy. Người đàn bà này, chỉ cần đi xuống nhà thì sẽ không cho phép bản thân có bất kỳ chỗ nào lời thôi lệch thêch. Giản Trì Hoài đứng dậy đón mẹ, để bà ngồi xuống bên cạnh mình: “Mấy ngày nữa chẳng phải đại thọ năm mươi của mẹ sao? Con tới xem xem chuẩn bị tới đâu rồi.”

“Đại thọ cái gì chứ, cứ làm như mẹ già lắm vậy. Mẹ không muốn tổ chức rầm rộ, chỉ thiết kế mấy bàn thôi, cũng chỉ là mấy bà con, bạn bè thân thích.”

“Mẹ, mẹ không già chút nào, thật đấy.”

Giản Thiên Thừa ngồi đối diện như có suy nghĩ gì. Giản Trì Hoài cũng không ở lại lâu, ăn sáng ở đây sau đó tới thẳng trường học.

Khách sạn.

Giang Ý Dục ngồi ở mép giường. Cô đã mặc xong quần áo, Ân Thiệu Trình vẫn còn say ngủ. Cô chống hai tay hai bên, cả người mệt mỏi vô cùng. Trong phòng có một mùi vị thân thuộc đã lâu không chạm tới. Cô cụp mắt xuống, nhìn xuống mũi chân mình. Cuộc sống trước đây, cô cảm thấy rất mất nguyện. Sáng sớm tỉnh dậy có thể nghe được tiếng thở nhẹ của người mình yêu. Cho dù anh chưa từng nghĩ sẽ ở bên cô trọn đời, cho dù ở bên ngoài anh chơi bời, scandal liên tục. Nhưng chỉ ít cô vẫn có anh.

Cô từng cầu xin, cũng từng giải thích, nhưng một khi Ân Thiệu Trình đã tuyệt tình thì tuyệt đối không phải người Giang Ý Dục có thể chống đỡ nổi. Cô từng bước, từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay, cô sợ Giản Trì Hoài, cô yêu Ân Thiệu Trình nhưng Giang Ý Dục cũng có lòng kiêu hãnh của bản thân mình.

Cô đứng dậy, rón nhẹ bước chân ra tới cửa. Sau khi đi ra ngoài, Giang Ý Dục khê khàng khép cửa lại. Tối qua chắc chắn người trợ lý đã điên cuồng đi tìm cô. Giang Ý Dục đi vào trong thang máy, xuống tầng trệt. Khi cửa mở ra, cô nhìn thấy Ôn Kiều đứng ngoài. Ôn Kiều cũng không ngờ lại gặp ngay cô ở đây. Giang Ý Dục đứng thẳng người, nhìn thấy Ôn Kiều bước vào bèn khép cửa thang máy lại.

Hai người nhìn thẳng vào nhau trong khoảnh khắc. Khóe miệng Giang Ý Dục cong lên: “Cô Ôn! Tối đây sớm như vậy, có phải sự kiện tối qua có vấn đề không ạ?”

“Giang Ý Dục, cô muốn trèo lên giường Ân Thiệu Trình đến thế cơ à?”

Cô khoanh hai tay trước ngực, nện gót giày cao gót, ngẩng cao đầu: “Việc đó vẫn phải cảm ơn cô giáo Ôn đã giúp đỡ.”

“Tiện nhân!” Ôn Kiều nghiêng răng, sắc mặt lộ rõ vẻ hung hãn.

Giang Ý Dục không hề kích động: “Ha, mấy người tỏ vẻ mới là tiện nhân. Tôi và Ân Thiệu Trình đã quan hệ, tôi không phải vò vẹt.”

Ôn Kiều tức không chịu nổi nhưng đầu sao vẫn còn ở trong thang máy, bất kỳ lúc nào cũng có thể có người đi vào, bà ta cố nhịn: “Giang Ý Dục, đầu phải cô không biết sau lưng tôi có ai chống lưng.”

“Dĩ nhiên là tôi biết rõ.” Giang Ý Dục tiếp lời: “Nhưng bây giờ trong giới showbiz này, lời nói của Tứ ca mới có giá trị. Bà chống đối với anh ấy, bà mới là người đâm đầu vào chỗ chết thì phải.”

“Mày dám ăn nói với tao như vậy?” Ôn Kiều dồn ép một bước, giơ cao tay lên rồi lại hạ xuống. Giang Ý Duy lập tức nắm chặt cổ tay bà ta: “Ôn Kiều, cô giáo Ôn, bà tưởng bây giờ vẫn là mấy năm trước ư? Bà già thật rồi, bà còn diễn được phim thần tượng sao? Thần thoại bất lão? Ha, bà có dám tẩy trang rồi để người ta thoải mái chụp ảnh không?” Cô hất tay Ôn Kiều ra, đi lướt qua bà ta, đường hoàng bước ra ngoài sau khi cửa thang máy rộng mở.

Ôn Kiều xoay người lại, đứng lúc có mấy người đi vào thang máy. Bà ta đành phải cất hết mọi nộ khí trên gương mặt, bày ra vẻ đoan trang.

Chữ Đồng cầm máy ảnh lên xem, xe phía sau bấm còi inh ỏi, lúc ấy cô mới tỉnh lại, vội vàng lái xe về phía trước. Trong lòng cô luôn cảm thấy khúc mắc, vì sao Ôn Kiều phải hại cô? Nếu chỉ vì không thích nghề phóng viên của cô thì bà ta đâu cần hủy hoại sự trong sạch của cô.

Sau khi tìm được hành tung của Ôn Kiều, Chữ Đồng bám theo bà ta cả một buổi chiều, tới tận khi màn đêm buông xuống, lúc này mới thấy bà ta xong việc trở về nơi ở. Vì lúc trước cửa nghiên cứu địa hình, Chữ Đồng đã phải tốn rất nhiều công sức mới trà trộn vào, tìm được một nơi có thể trốn vào và chụp ảnh được.

Hơn tám giờ tối, Chữ Đồng ngồi xỏm trong lùm cây. Nơi này rất gần với phòng khách biệt thự nhà Ôn Kiều, có thể nhìn được tình hình bên trong bất kỳ lúc nào.

Cô thấy Ôn Kiều đã thay quần áo, nhân nhả bày biện bàn ăn, nào là rượu nho, ly cốc, giá nến. Mắt Chữ Đồng sáng rực lên, xem ra tối nay có hy vọng rồi.

Khi Giản Tri Hoài gọi điện tới, Chữ Đồng vẫn đang ngồi ở chỗ cũ. Cô nhận máy, hạ thấp giọng: “Alô!”

“Em lại đi đâu rồi?”

“Đi săn tin.”

“Chuyện tối qua vẫn chưa đủ làm bài học nhớ đời phải không? Chữ Đồng, thật sự nên để em bị nghỉ việc mới đúng.” Giáo sư Giản mà phần nộ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, Chữ Đồng vội cười nói: “Đừng mà, em đâu có đi theo Ôn Kiều, em bảo đảm tránh xa bà ta mà.”

Khi thật sự nói dối không cần bản thảo, Chữ Đồng luôn nói rất nhỏ. Một lúc lâu sau cô mới ngẩng lên, bỗng nhiên nhìn thấy có bóng một người đàn ông đi vào nhà Ôn Kiều. Ông ta ôm lấy bà ta từ phía sau. Ôn Kiều tươi cười quay đầu lại, hôn lên má ông ta. Hình như người đàn ông hỏi gì đó, sau đó Ôn Kiều đẩy ông ta ra, tỏ ý bảo ông ta ăn trước. Người đàn ông buông vòng tay ra, quay người lại...

Chữ Đồng chợt há hốc miệng: “Giản... Giản Tri Hoài!”

“Hử?”

“Em... Em... Em...”

“Sao lắp bắp vậy? Nói từ tế nào.”

Cầm Chữ Đồng sắp rớt xuống tới nơi, thật sự không thể nói năng từ tế được. Ôn Kiều và người đàn ông kia ngồi cùng nhau, tư thế thân mật, quan hệ chắc chắn không phải chuyện ngày một ngày hai. Cô ngăn người ra, đến cả ảnh cũng quên chụp. Đầu kia điện thoại, Giản Tri Hoài đang hỏi, tối qua Chữ Đồng vẫn còn nghỉ ngơi, bây giờ tất cả bỗng như tan đi hết: “Giản Tri Hoài, em nhìn thấy bố rồi.”

Nói xong câu này, Chữ Đồng bèn ngắt máy. Cô vẫn bám trụ bên ngoài biệt thự, nhìn thấy Giản Thiên Thừa lấy quả ra, tặng cho Ôn Kiều, ăn tối xong cũng không thu dọn mà đi thẳng lên gác.

Trở về Bán Đảo Hào Môn cũng đã gần chín giờ, Chữ Đồng còn chưa ăn tối. Cô không muốn làm phiền tới người làm nên tự úp mỳ ăn. Trên gác có tiếng bước chân đi xuống. Chữ Đồng đang bê bát mỳ ăn, Giản Tri Hoài kéo ghế ngồi bên cạnh cô: “Ăn cái này thôi sao?”

“Em thích ăn mỳ.” Chữ Đồng không quên tóp tép miệng nhưng là đang nghĩ xem nên mở lời thế nào.

“Em nhìn thấy cả rồi?”

Chữ Đồng không khỏi ngờ ngàng: “Làm sao anh biết?”

“Em nghĩ không ra vì sao Ôn Kiều phải hại em, chắc chắn sẽ đủ mọi cách để theo dõi bà ta. Nếu chỉ gặp bố anh vào một dịp bình thường, em cũng đâu cần sững sốt tới vậy. Khả năng duy nhất chính là em đã nhìn thấy họ ở cùng nhau.”

Chữ Đồng bái phục: “Thế nên, định chính là lý do Ôn Kiều hại em? Vì quan hệ giữa anh và em?”

“Ôn Kiều đi theo bố anh, nói ít cũng phải tới mười, hai mươi năm rồi, nhưng đàn ông nhà họ Giản không thể lý hôn, bố anh luôn dùng lý do này để từ chối. Ôn Kiều không dám làm loạn với bố anh nhưng lại muốn phá bỏ quy tắc này của nhà họ Giản, thế nên tối qua em mới gặp nạn.”

Lời Giản Tri Hoài nói như một đòn cảnh tỉnh, Chữ Đồng sợ tới nỗi đưa cầm cũng không vững nữa: “Lời của Giang Ý Duy rất sâu xa, cô ấy cũng biết phải không?”

“Cô ấy rất tinh ranh, sợ rằng đã nhìn thấu từ lâu rồi.”

Chữ Đồng hoàn toàn không còn tâm trạng ăn uống, đẩy chiếc bát bên cạnh ra: “Thế còn... mẹ thì sao?”

“Anh... không biết.” Đây là lần đầu tiên Chữ Đồng thấy Giản Tri Hoài nói một câu không chắc chắn: “Không ai dám tiết lộ nửa lời trước mặt bà.”

Cô bắt giác nắm chặt tay lại: “Một cuộc hôn nhân như vậy lẽ nào không phải bị kịch ư? Giản Tri Hoài, nếu như có một ngày anh cũng gặp một người như vậy, anh cứ nói với em. Bố không cho anh ly hôn thì em ly hôn. Nếu em kiên trì, tin là họ...”

Giản Tri Hoài ngắt lời cô: “Không thể nào, nhà họ Giản chưa từng xảy ra chuyện ly hôn, ai cũng biết cả. Đòi đòi người đàn ông gánh vác nhà họ Giản chắc chắn phải là một người chồng tình nghĩa sâu nặng.”

Chữ Đồng cầm nín: “Vậy thì tung ấy người phụ nữ sau lưng phải nuốt bao nhiêu nước mắt đây?” Cô nghĩ, nếu có một ngày cô gặp phải chuyện này, cô nhất định sẽ ly hôn. Quy tắc ư? Cút qua một bên đi, vẫn tưởng đây là thời để vương thống trị thật sao.

Ngày sinh nhật Tường Linh Thục, bạn bè người thân cũng không đông, chỉ tổ chức ngay ở nhà mình. Thời tiết rất đẹp, bàn ăn được bày trên bãi cỏ xanh mướt. Tường Linh Thục yêu truyền thống thế nên chọn những chiếc bàn tròn, cũng không làm mấy món buffet gì đó.

Chữ Đồng cùng tiếp khách với Tường Linh Thục. Giản Lệ Đề không thích mấy trò này, nên chỉ ở trên gác đọc sách, nói là khi nào ăn cơm xuống chào hỏi luôn cũng được. Tường Linh Thục tuy không mấy yêu quý cô con dâu này nhưng có những quy tắc lễ nghi bà vẫn phải dạy.

Đúng giữa trưa, khách khứa hầu như đã tới đủ, đang vào bữa tiệc thì không ngờ Ôn Kiều xuất hiện.

Chữ Đồng đứng bên cạnh Tường Linh Thục, kinh ngạc vô cùng, bắt giác nhìn nét mặt của Tường Linh Thục, chỉ thấy sắc mặt bà trắng bệch, như có ý né tránh. Trái tim Chữ Đồng cũng chìm xuống. Sự lo lắng của Giản Tri Hoài đã thành sự thật, Tường Linh Thục biết tới sự tồn tại của người tên Ôn Kiều này.

“Mẹ, mẹ ngồi vào chỗ đi, những người còn lại để con tiếp đón.” Nói xong câu này, Chữ Đồng rào bước tới đón Ôn Kiều. Cho dù từng bị bà ta hãm hại, chỉ mong mãi mãi đừng gặp lại bà ta lần nữa nhưng Chữ Đồng là ai kia chứ, bản lĩnh giả vờ làm heo để ăn thịt hổ cô không cần phải học. Cô cười tí mắt, đi tới: “Cô Ôn, hân hạnh quá. Nào, nào, nào, cùng tôi đi ghi danh nào.”

Ôn Kiều cười đoan trang: “Tôi phải tới chào hỏi nhân vật chính của hôm nay.”

“Lát nữa vẫn còn ời thời gian mà. Cô Ôn, nhà họ Giản chúng tôi coi trọng nhất chính là quy tắc.” Chữ Đồng nhấn mạnh hai chữ 'quy tắc': “Không ghi danh lát nữa bố tôi lại nói tôi.”

Cô nhiệt tình khoác tay Ôn Kiều, kéo bà ta đi. Giản Tri Hoài đứng từ xa nhìn thấy cảnh này, bắt giác nhú mày. Ngay cả Giản Thiên Thừa cũng không ngờ Ôn Kiều lại tới. Nhân lúc Chữ Đồng kéo Ôn Kiều đi, Giản Tri Hoài sai bước lên sân khấu, cầm micro lên tay.

“Cảm ơn mọi người dành thời gian rảnh rỗi tới tham dự tiệc mừng thọ của mẹ tôi. Hai mươi mấy năm nay, bà đã lao tâm lao lực vì nhà họ Giản, còn nuôi nấng hai đứa con khỏe mạnh. Người ta nói đằng sau một người đàn ông thành công nhất định phải có một người phụ nữ. Bố mẹ tôi tình cảm sâu đậm thì sự nghiệp của bố tôi bên ngoài mới có thể hưng thịnh đến vậy...”

Ôn Kiều quay người lại, nhìn thấy Tường Linh Thục khoác tay Giản Thiên Thừa đứng dậy, lần lượt nhận lời chúc phúc của mọi người. Chữ Đồng nhìn thấy khoe miệng bà ta căng ra, vô thức bổ sung một câu: “Đúng vậy, con cái chính là sợi dây gắn bó tình cảm. Tình cảm sâu đậm đến vậy, tôi nhìn cũng thấy cảm động.”

Ôn Kiều siết chặt tay, Giản Thiên Thừa từng nói với bà ta không ít lời tình cảm, còn mua cho bà ta nhà cửa, xe hơi, trang sức. Nhưng bà ta theo ông ấy mười hai mươi năm, ông ấy quyết không chịu cho bà ta một đứa con. Bà ta không cam tâm. Tới cuối cùng, bà ta chẳng có gì cả, còn phải âm thầm làm kẻ thứ ba cả đời?

Giản Thiên Thừa bắt đầu đi chúc rượu. Tường Linh Thục đang trò chuyện cùng bạn bè. Ôn Kiều bước tới, đi thẳng về phía bàn đó. Chữ Đồng không ngăn lại được, đành đi theo sau.

Ôn Kiều đi thẳng tới bên cạnh Tường Linh Thục: “Hôm nay là đại thọ của Giản phu nhân, tôi chúc mừng chị.”

Tường Linh Thục cười khẩy một cái, bê ly rượu đứng dậy. Người phục vụ rót thêm rượu cho Ôn Kiều. Hai người khẽ chạm cốc, nhưng Ôn Kiều chỉ cầm ly mà không uống: “Giản phu nhân, chị thật là có phúc, có cả con trai, con gái, chồng lại yêu thương chị như vậy.”

“Cảm ơn cô.” Tường Linh Thục uống một hớp rượu, ngồi xuống ghế, không quan tâm nữa.

Đám bạn xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều là người tinh ranh, công nhiên tìm tới nhà họ Giản như vậy, còn có thể là quan hệ gì?

Ôn Kiều hiển nhiên không chỉ muốn như vậy là xong: “Giản phu nhân, chị cho rằng một người phẩm cách gì mới là quan trọng nhất? Chung thủy hay là giàu có?”

Sắc mặt Tường Linh Thục thay đổi, xung quanh có tiếng bàn tán nhỏ to. Giản Tri Hoài cũng đang đi về phía này, nhưng có những chuyện không thể làm âm ỉ, càng không thể ngang nhiên đuổi người ta đi. Chữ Đồng đang nhú mày liền dãn ra. Cô rào bước tới trước, hai tay chấp lại: “Chị là Ôn Kiều phải

không. Aiya, đại minh tinh đây, vừa được giải ảnh hậu, chúc mừng chị.”

Ôn Kiều đánh mắt về phía cô, trong ánh mắt có một sự khinh thường: “Cảm ơn.” Trong bụng bà ta thầm nghĩ con nhóc này giờ trò gì đây, giả ngây giả ngô, đâu phải nó không quen biết mình.

“Chị là khách mời được mời tới sao? Định biểu diễn cho chúng tôi xem tiết mục gì?” Chữ Đồng lập tức bổ sung một câu. Giản Trì Hoài tới gần, nghe được câu này, hài lòng khoác tay lên vai Chữ Đồng.

Ôn Kiều liếc xéo cô: “Hừ, biểu diễn?”

“Vâng, chẳng phải chị là ngôi sao ư?” Chữ Đồng ngẩng cao đầu, nụ cười tươi rói trên gương mặt: “Trì Hoài, bố mẹ thật là tốt, cát-sê của Ôn Kiều không hề thấp đâu.”

Ôn Kiều nghe tới đây, không còn giấu nổi sự phẫn nộ nữa. Chữ Đồng nhìn thẳng vào mặt bà ta: “Tin hot của showbiz tháng trước là cô Ôn ban đêm tụ tập các ngôi sao nam thế hệ 9x, hai ba giờ sáng mới từ vũ trường đi ra hơn nữa ai ai cũng say bết nhè. Cô Ôn, cô đừng trách tôi nhiều chuyện nhé, vì bản thân tôi vốn là phóng viên, gặp phải những tin này kiểu gì cũng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành, xin hỏi sau đó chị đã cùng mấy ngôi sao đó đi đâu vậy?”

“Nếu cô là phóng viên giải trí thì nên hiểu đây chẳng qua chỉ là một tin đồn.”

“Nhưng sau đó trên chương trình giải trí mà chị làm giám khảo, ngôi sao nam ấy lại đạt giải nhất, lẽ nào chỉ là trùng hợp?”

Ôn Kiều hần học lờm cô, một người bạn của Tường Linh Thực lên tiếng: “Muốn hát thì lên sân khấu. Xin lỗi, chúng tôi đều không thích giao du với mấy người trong ngành giải trí, phiền chị đừng quấy rầy chúng tôi dùng bữa.”

Giản Thiên Thừa cũng đi tới, ông ta lạnh lùng lờm Ôn Kiều. Tường Linh Thực bước lên khoác tay ông ta: “Uống ít rượu thôi, đừng nhân ngày vui mà bí tí đây.”

“Tôi biết rồi.”

Ôn Kiều nhìn xuống cánh tay ông ta. Nơi này mãi mãi thuộc về vợ ông ta. Để bảo vệ hình tượng người đàn ông tốt, ông ta sẽ không bao giờ khoác tay bà ta giữa chốn đông người. Hôm nay bà ta tự tới chúc nhục nhĩ rồi. Bà ta nhẫn nhịn mười mấy năm, nhìn cả gia đình Giản Thiên Thừa hòa hợp, sao bà ta có thể tiếp tục nhẫn nữa?

Nhưng... không nhẫn thì làm gì được đây? Giản Thiên Thừa từ lâu đã cảnh cáo bà ta. Ôn Kiều cất hết mọi gan ghét trong ánh mắt. Bà ta chỉ còn nước cười gượng, sau đó quay người bỏ đi.

Chữ Đồng thờ phào. Tường Linh Thực cũng vậy, bà đặt ly rượu xuống, nói với Giản Thiên Thừa: “Thật sự là ông mời tới biểu diễn sao?”

Giản Thiên Thừa đáp phải, Chữ Đồng ngược nhìn với vẻ kỳ lạ. Nghe thấy Tường Linh Thực nói câu này thật sự còn kinh ngạc hơn cả ban nãy khi cô nhìn thấy Ôn Kiều. Rõ ràng Tường Linh Thực biết về quan hệ giữa Ôn Kiều và Giản Thiên Thừa.

Giản Thiên Thừa bê ly rượu lên tiếp tục mời. Tường Linh Thực kéo tay Chữ Đồng, vỗ nhẹ nhẹ mấy cái lên mu bàn tay cô: “Nào, để mẹ giới thiệu với con mấy người bạn.”

Giản Trì Hoài đẩy nhẹ tay lên lưng cô: “Đi đi.”

Một người bạn thân ba mươi mấy năm trời của Tường Linh Thực đã hiểu rõ, bà áy mím cười nói: “Thực à, cậu con trai và cô con dâu này của bà, độ ăn ý còn hơn cả đôi vợ chồng già hai người đây.”

Chữ Đồng cũng cười theo. Thật sự là bản lĩnh giả ngây giả ngô này, trước nay cô luôn phát huy được một cách triệt để. Buổi chiều, Giản Trì Hoài uống không ít rượu, đã hơi say. Anh ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn vợ mình chạy đi chạy lại. Kỳ thực mấy việc đó vốn không cần cô động tay vào, lát nữa kiểu gì cũng có người dọn dẹp. Nhưng cô chính là một người nhiệt tình như vậy. Anh thả lỏng hai tay, đặt trên lưng ghế, nhìn gương mặt cô đỏ bừng, mà hình như anh cũng rất thích nhìn cô như vậy.

Chuyện chụp trộm ông chủ đã qua lâu như vậy rồi, Chữ Đồng cầu xin tổng biên tập không chỉ một lần, muốn chị ta cho phép Tần Tần quay lại nhưng tổng biên tập Triệu đâu có quyền lực đến vậy. Sếp đã ra lệnh xuống, đám người dưới bọn họ chỉ còn cách ngoan ngoãn chấp hành.

Những ngày của tháng Tư thời tiết bỗng trở nên nóng nực, nóng một cách bất thường. Chữ Đồng trốn trong ô tô, nhìn bên ngoài trời nắng như thiêu cháy mặt đường, đứng trong vườn hoa xanh mướt mà vẫn lừ đừ. Hôm qua vẫn còn âm u, áo khoác chưa rời người, hôm nay đã chỉ muốn diện ngay quần áo mùa hè rồi.

Cô cúi đầu lau gương, tính bảo mật của quán cà phê này quá tốt, rèm cửa hai bên che kín không để lộ ra ngoài dù chỉ một tia sáng. Nhân viên phục vụ yêu kiều, thanh mảnh đứng ngoài cửa càng không phải mấy người tầm thường. Không xuất trình được thẻ hội viên thì đừng hòng ai có thể trà trộn vào.

Chữ Đồng chỉ có thể chờ đợi, xem xem cặp đôi ban nãy đi vào đó, lát nữa xuất hiện liệu có hành động thân mật nào để cô chụp hay không.

Cửa xe bất ngờ truyền tới tiếng gõ cửa, làm cô giật mình ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy một nhân viên phục vụ đứng bên ngoài. Chữ Đồng nghi hoặc hạ cửa xe xuống. Đối phương mỉm cười nói: “Bên trong có một vị khách mời chị vào ạ.”

“Ai thế?”

“Là một anh khách, nói chị là bạn của anh ấy.”

Chữ Đồng không có ý định mở cửa xe: “Tôi không nhìn thấy bạn tôi đi vào đó.”

“Chị không phải lo lắng, trong cửa hàng chúng tôi không có phòng độc lập, đại sảnh đông người như vậy, chỉ cần vào cửa hàng rồi, chúng tôi nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho chị.”

Cho dù như vậy thể hiện rõ ràng sự nhất quyết của Chữ Đồng, nhưng cô chấp nhận. Cô phải bảo đảm an toàn cho bản thân mới được. Cô cầm chiếc túi xách bên ghế lái phụ lên: “Vậy được, tôi qua đó.”

Người phục vụ mỉm cười đi trước dẫn đường. Tới trước cửa, Chữ Đồng ngó vào trong nhìn, quả nhiên là cả một sảnh thông nhau, rất lớn rất lớn, bên trong có đủ các loại hình mẫu, được làm thành kiểu rừng rậm nhỏ. Cô cùng người phục vụ đi vào, cho tới khi đối phương dừng lại, cúi người nói: “Mời chị.”

Chữ Đồng nhìn thấy người đàn ông ngừng đầu lên. Cô cũng không bỏ trốn, cố tình cười một cách thái quá: “Thì ra là cậu chủ Ân.”

Trên bàn chỉ có một mình Ân Thiếu Trình, anh ta đang nghịch bật lửa trong tay. Chữ Đồng dù sao cũng đã vào rồi, bèn ngồi thẳng xuống trước mặt anh. Người đàn ông nhướng mày, đáng vẻ như cười như không: “Dầu sao cũng từng lăn lộn phút chốc, cô quay người đi, kéo quần lên là không quen người ta rồi sao?”

Chữ Đồng càng nghĩ càng cảm thấy nực cười: “Cậu chủ Ân giỏi lấy lòng một người như vậy, sao vẫn bị người ta bỏ thuốc vậy?”

“Đôi gió ấy mà, thi thoảng chơi đâu có hại người.”

Đúng là một kẻ chết rồi vẫn còn ưa sĩ diện, Chữ Đồng lại càng muốn vạch trần anh ta: “Cậu chủ Ân, thái độ này của anh gọi là đã được lợi còn vờ vịt phải không? Cô Ôn cho anh lợi lộc gì để anh bất chấp tất cả như vậy?”

“Bé con, bản lĩnh đâm bị thóc chọc bị gạo không tệ nhì.” Ân Thiếu Trình cầm chiếc thìa lên, không ngừng khuấy cà phê: “Sao cô không tự nghĩ xem, cô đã đắc tội gì với Ôn Kiều?”

“Anh không cần đồ vậy lên người tôi. Lẽ nào người bà ta muốn đối phó không phải anh sao?”

“Định vờ vịt với tôi?” Ân Thiếu Trình khoanh hai tay trước ngực, dựa cả người ra sau ghế: “Chữ Đồng, tôi đó...”

Chữ Đồng cũng học điệu bộ của anh ta: “Cậu chủ Ân, tôi đó tôi không mơ màng, cũng không hồ đồ. Tôi tin rằng công dụng của thuốc đó có mạnh cỡ nào, chắc chắn anh cũng biết người trải qua cùng anh là Giang Ý Duy chứ?”

Ân Thiếu Trình nhìn cô với vẻ sâu xa: “Nếu tôi đó thật sự là cô thì sao?”

“Vậy thì tôi chắc chắn sẽ thiên anh, sau đó giết chết.”

Ân Thiếu Trình há hốc miệng: “Cô có cần ác vậy không?”

“Hừ!” Chữ Đồng cầm cốc cà phê bên cạnh lên: “Cậu chủ Ân, tôi đã kết hôn rồi, chung thủy với chồng là việc tôi bắt buộc phải làm được. Tôi thừa nhận anh có tiền có thế, còn có diện mạo điển trai như vậy, nhưng tôi không thích, không thích một chút nào.”

Sắc mặt Ân Thiếu Trình bất ngờ sa sầm mặt lại: “Cô dám nói lại lần nữa không?”

“Cậu chủ Ân, người đàn ông mà tôi thích cũng phải chung thủy với tôi.”

“Ha ha ha, chung thủy? Với cô? Giản Tri Hoài?” Ân Thiếu Trình làm như vừa nghe thấy một chuyện nực cười nhất trên đời. Anh ta không màng tới hình tượng, cười phá lên giữa quán cà phê: “Cô đừng đùa nữa, muốn tôi buồn cười mà chết phải không?”

Chữ Đồng nhìn đáng vẻ của anh, lòng bỗng hoang mang. Cảm giác không chắc chắn ấy không thể đè nén được, cô giả vờ bình tĩnh: “Không ngại thì cứ cười rộ lên luôn đi.”

“Chữ Đồng, lẽ nào trong mắt cô, Giản Tri Hoài là người đàn ông tốt?”

“Lẽ nào không phải ư?” Chữ Đồng nhìn chằm chằm Ân Thiếu Trình: “Vậy trong mắt một người hoàn toàn không hiểu gì về anh ấy như anh, anh ấy là một người như thế nào?”

Ân Thiếu Trình rút ra một bao thuốc. Ở đây có biển cấm hút thuốc, ngón tay anh ta gõ nhẹ nhẹ lên bao thuốc: “Cô có tin không, một kẻ không thân quen như tôi còn hiểu Giản Tri Hoài hơn cô nhiều.”

“Được rồi, chúng ta không cần tranh cãi những chuyện này nữa.” Chữ Đồng có phần bức bối: “Nếu anh không còn việc gì khác thì tôi đi trước.”

“Đợi đã.” Ân Thiệu Trình thấy cô định đi, bèn nghiêng người giữ lấy một tay Chử Đồng. Cô rút ra, Ân Thiệu Trình lùi về chỗ cũ: “Mụ đàn bà Ôn Kiều đó chuyện khác có thể phá hỏng nhưng quyết định để cô lên sân khấu cũng coi như thông minh. Chử Đồng, cô tin đôi mắt của tôi đi, chỉ cần cô bước vào ngành giải trí, tôi bảo đảm tương lai cô còn nổi tiếng hơn cả Giang Ý Duy. Mấy năm gần đây, công ty do tôi quản lý đã lăng xê không ít ngôi sao lớn, đâu phải cô không biết.”

“Cậu chủ Ân, cảm ơn anh đề cao, nhưng tôi không có một chút hứng thú nào với ngành giải trí.”

Ân Thiệu Trình nhìn cô không hiểu: “Cô làm một phóng viên giải trí thì kiếm được mấy đồng? Còn phải nhìn sắc mặt người ta. Lẽ nào cô không muốn đứng ở nơi cao nhất. Nhìn xuống kẻ khác còn hơn là sống dựa vào kẻ khác.”

“Tôi không thích đứng nhìn xuống người ta. Tôi thích một cuộc sống bình thường, tôi thích viết bài về những chuyện tôi cho là không công bằng. Nếu sống dựa vào người khác có thể đổi lại cho những người phải sống thoi thóp từng ngày một bầu không khí trong lành, tôi chấp nhận!” Lúc nói ra những lời này, gương mặt xinh đẹp của cô vì kích động mà hơi nhúu lại, đầu mày lại càng nhúu chặt hơn. Ân Thiệu Trình quan sát tỉ mỉ người con gái trước mặt. Trước đây anh ta chỉ biết cô ương ngạnh, tưởng rằng cô vì chút scandal có thể bất chấp tất cả. Một lời nói chính nghĩa như vậy nếu là người khác thốt ra, Ân Thiệu Trình chắc chắn sẽ cười khẩy khinh bỉ. Cô tưởng rằng cô là ai? Chiến sỹ chiến đấu vì chính nghĩa? Thế mà... Anh ta không hề cười nổi. Ân Thiệu Trình nắm tay lại: “Cô đúng thật là...”

Anh ta không tìm được từ để hình dung cô: “Có ai không thích đi tới đâu cũng được người ta tung hô? Dưới ánh đèn flash, đối mặt với những cái nhìn chăm chú của mọi người, lẽ nào cô chưa từng rung động? Chử Đồng, đâu phải cô không biết sức hấp dẫn của một món đồ xa xỉ đối với phụ nữ lớn nhùng nào?”

“Một món đồ xa xỉ đối với tôi chẳng bằng một bữa cơm ngon. Ân Thiệu Trình, không ngại nói thẳng với anh, mấy cái được gọi là hàng hiệu tôi còn chẳng biết hết, nói chi tới bị mê hoặc?”

Ánh mắt Ân Thiệu Trình trước giờ rất tinh. Ai hợp với giới showbiz này, ai có thể thống trị giới giải trí trong tương lai, anh ta gần như có thể nhìn thấu bảy, tám phần: “Chử Đồng, có rất nhiều chuyện không phải là tuyệt đối. Có tôi ở đây, tôi bảo đảm sẽ giúp cô đứng trong ngành giải trí một cách sạch sẽ, không có bất kỳ ai dám có ý đồ gì với cô.”

Cô mím chặt môi, bỗng nhiên cảm nhận được sự nghiêm túc trong ánh mắt Ân Thiệu Trình, thật sự có hơi lay chuyển, nhưng cô vẫn mỉm cười: “Cảm ơn, tôi thật sự không muốn làm ngôi sao gì đó.”

“Vì Giản Trì Hoài sao?”

“Không liên quan gì đến anh ấy, tôi có ước mơ của mình.”

Ân Thiệu Trình gõ ngón tay lên mặt bàn: “Tôi nói mà, bản thân Giản Trì Hoài lằng nhằng dây dưa với người trong giới giải trí, anh ta đứng trên lập trường gì để lo cho cô?”

“Ân Thiệu Trình, vì sao anh biết nhiều chuyện liên quan tới Giản Trì Hoài?”

Người đàn ông cười khê: “Tôi quan tâm tới cô, dĩ nhiên cũng quan tâm tới người đàn ông của cô một chút.”

“Hừ, vô vị.” Cô uống nốt cà phê, định bỏ đi. Ân Thiệu Trình gọi giật cô lại: “Đợi đã, cứ thế mà đi sao?”

“Thế là ý gì?”

Ân Thiệu Trình bất ngờ giơ tay lên, ngoắc tay về phía xa. Chử Đồng nhìn thấy hai ngôi sao lúc trước cô theo đuổi đang đi tới. Người đàn ông ngồi đối diện đứng dậy trước: “Tôi nhớ trước đây tôi từng nói với cô, cô muốn có scandal gì cứ hỏi tôi là được, tôi có thể cho cô một con đường toàn đèn xanh, bảo đảm sau này ngày nào tin của cô cũng lên trang nhất.”

Chử Đồng nheo mắt: “Lẽ nào anh không biết sao? Có câu nói rằng được cho không bằng đi trộm, đi trộm không bằng trộm không xong. Phải là những tin đồn được chụp trộm, công chúng mới có hứng thú.”

Nói xong câu này, cô cầm túi xách lên định đi. Hai người kia tới bên cạnh Ân Thiệu Trình, thấy cô phóng viên này giận dữ không nhẹ, dám vút lại anh ta trước mặt bao nhiêu người. Ân Thiệu Trình vẫn còn đang mãi nghĩ tới câu nói vừa rồi của Chử Đồng: Có câu nói rằng được cho không bằng đi trộm, đi trộm không bằng trộm không xong.

Ngôi sao nhỏ bên cạnh anh ta phản ứng nhanh nhạy, nói tiếp: “Đáng nhẽ phải là vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không trộm được chứ nhỉ?”

Ân Thiệu Trình chửi thề một tiếng, nhấc đồ trên bàn rồi đi. Anh ta ra khỏi quán cà phê, nhìn quanh nhưng nào còn bóng Chử Đồng?

Chiều thứ ba hàng tuần, Giản Trì Hoài đều có tiết ở đại học thành phố, trong giảng đường bậc thang thường chật kín sinh viên, mấy lớp gộp lại với nhau, số lượng người không thể đếm hết. Lần trước Chử Đồng trà trộn vào không chọn đúng thời cơ, nhắm ngay vào ngày kiểm tra, cô định lần này tới thử lần nữa.

Quả thực không phải cô vô vị, cô cố tình sắp xếp công việc đâu ra đấy rồi. Những lúc tâm tình bức bối cô đặc biệt thích tới trường học. Đây giống như

một nơi tuyệt vời để né tránh cuộc đời. Vào trong hội trường, nghe mấy bài giảng của Giản Trì Hoài mà cô hoàn toàn không hiểu, Chữ Đồng cảm thấy có bao nhiêu phiền não cũng tự động biến mất.

Lần này, cô không lái xe vào mà thay quần áo, cột tóc đuôi ngựa thường ngày được rẽ ra làm hai, rủ xuống trước trán, giống hệt hình tượng một sinh viên đại học. Chữ Đồng tới trước cửa phòng bảo vệ, bảo vệ không cần nhìn biển số xe cũng biết là cô rồi: “Cô bé, cô là sinh viên giáo sư Giản nhận bên ngoài phải không?”

Cô á một tiếng, đáp qua loa rồi đi vào. Lần này Chữ Đồng tới khá sớm, trong giảng đường chưa có mấy người. Cô chọn ngồi một chỗ ở giữa, bỏ cuốn giáo trình mới mua ở hiệu sách Tân Hoa ra.

Sau khi chuông báo vào tiết vang lên, lần lượt có người từ cửa sau đi vào. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài lên bục giảng, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm nghị. Nội dung bài giảng quả thực cô không hiểu chữ nào, Chữ Đồng đành phải không ngừng lật giáo trình theo bạn học ngồi bên. Thế nhưng cả tiết học ngày hôm nay, Giản Trì Hoài lại không hề phát hiện ra cô. Đúng lúc Chữ Đồng đang hí hửng mừng thầm thì chuông hết tiết vang lên, có mười phút nghỉ giải lao.

Giản Trì Hoài vẫn chưa đi ra khỏi giảng đường mà bước xuống, ngồi xuống hàng ghế đầu tiên. Nữ sinh bên cạnh anh có một mái tóc dài thẳng tắp, đen óng như lụa. Một người như vậy, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng có thể phán đoán ra là một người đẹp.

Phía trước có người bắt đầu thảo luận: “Bạn kia không phải sinh viên trường mình phải không? Có phải bạn gái của giáo sư Giản không?”

“Rất có khả năng, cậu nhìn dáng vẻ giáo sư Giản khi nói chuyện với cô ấy đi, ánh mắt đầy tình cảm...”

Chữ Đồng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy Giản Trì Hoài và cô nữ sinh đó đang trò chuyện. Hai người ngồi rất sát nhau, không biết nói chuyện gì mà khiến cô nữ sinh rất vui vẻ. Cô ta cười rung cả vai, ngón tay thanh mảnh đưa lên che miệng.

“Này, lớp cơ điện, đây là sinh viên lớp cậu à?”

Chữ Đồng vô thức cúi gằm, nghe thấy sau lưng có người trả lời: “Dĩ nhiên là không, lớp tôi mà có người đẹp như vậy tôi bảo đảm sẽ không trốn tiết nào.”

“Đừng có tò mò nữa, chính là bạn gái của giáo sư Giản. Hôm nay tôi nhìn thấy cô ấy ngồi xe của giáo sư Giản tới mà...”

“Gi cơ?”

Không ít nữ sinh tới thẳng đó, cùng nhau bàn tán: “Cậu tận mắt nhìn thấy á?”

“Gạt cậu thì tôi làm chó, với lại các cậu không nhìn thấy biểu cảm của giáo sư Giản à? Lúc nào thầy ấy cũng hung dữ với bọn mình!”

Chuông vào lớp chẳng mấy chốc đã lại vang lên, cũng cứu vớt đôi tai Chữ Đồng. Giản Trì Hoài quay trở lại bục giảng. Chữ Đồng ngược mắt lên nhìn, thấy tầm nhìn của anh dừng lại ở hàng ghế đầu tiên, thi thoảng bờ môi lại khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng.

Cô tự nói với bản thân, đừng có buồn, rất nhiều chuyện không giống như nó thể hiện ra ngoài mặt đâu. Ví dụ như lúc trước cô tưởng kẻ thứ ba là Giang Ý Duy, còn cả chuyện của chị nữa, cuối cùng chẳng phải đều là chuyện không đâu sao?

Cả tiết học, Chữ Đồng đều không thể tập trung tinh thần. Chuông hết tiết vừa vang lên, các sinh viên xung quanh đã nháo nhác thu dọn đồ đạc ra về. Chữ Đồng trà trộn giữa đám đông, cùng họ ra từ cửa sau. Cô thấy cô nữ sinh kia vẫn ngồi yên đó, không hề nhúc nhích. Chữ Đồng ra khỏi giảng đường bậc thang, rồi đứng trên bậc thềm, dè dặt nhìn vào cửa trước.

Cô gái đó quả nhiên đi cùng Giản Trì Hoài. Anh thậm chí không quay trở lại văn phòng mà cầm sách dẫn thẳng đối phương lên xe rồi rời đi. Chữ Đồng đuổi theo mấy bước, tới cổng trường đã chẳng thấy bóng dáng xe của anh đâu.

Chữ Đồng chống hai tay lên đầu gối, hai chân mỏi nhừ. Cô quay trở lại xe, ngực phập phồng dữ dội khiến cả cơ thể cô dâng lên một nỗi đau khó nói thành lời. Trở về Bán Đảo Hào Môn, không ngoài dự đoán, Giản Trì Hoài vẫn chưa về.

Mà tối hôm đó, khi anh trở về nhà đã hơn 10 giờ. Chữ Đồng đang ngồi trước máy tính viết bản thảo. Cô không thèm ngẩng đầu lên, thân nhiên hỏi: “Sao giờ mới về?”

“Ừm, có chút việc.”

“Đi ăn cơm cùng người đẹp nào rồi chẳng?”

Giản Trì Hoài coi cả vạt, giọng nói có chút đùa cợt: “Phải, đúng là có gái đẹp.”

Chữ Đồng gõ bồm bộp lên bàn phím máy tính, Giản Trì Hoài tự cởi quần áo, đi vào trong phòng tắm. Chuyện anh đã không thích nói, thì trước giờ chẳng bao giờ nhiều lời. Chữ Đồng bứt rứt trong lòng, gõ máy tính lại. Nhưng ngay cả thân phận của đối phương là gì cô cũng không hay biết. Có lẽ, giống như bảo vệ nói, chỉ là sinh viên Giản Trì Hoài nhận ở ngoài thì sao? Có lẽ chỉ là bạn bè bình thường thì sao? Hoặc biết đâu là bà con thân thích. Cô muốn hỏi rõ ràng nhưng phải mở lời thế nào đây?

Chữ Đồng không muốn Giản Trì Hoài cảm thấy trong quá trình chung sống, cô lúc nào cũng không ngừng nghi ngờ anh mà tới cuối cùng toàn tự cô suy

nghĩ linh tính.

Về thân phận của cô nữ sinh đó, không cần Chữ Đồng điều tra. Chỉ mấy ngày sau, cả showbiz đã tự động tung ra. Lúc ấy, Chữ Đồng còn đang săn tin bên ngoài, khi đi qua quảng trường Vạn Đạt, vừa hay nhìn thấy màn hình quảng cáo cực lớn đối diện tòa nhà cao tầng đang phát sóng một trailer tuyên truyền phim. Đoạn quảng cáo này trước đây đã rất rầm rộ, không chỉ vì nó được đạo diễn bởi một đạo diễn hàng đầu trong nước mà còn vì trong đó quy tụ hàng trăm diễn viên nam nữ hàng đầu, nhưng nữ chính ký tên trong đoạn quảng cáo này lại là một gương mặt mới chưa từng lộ diện.

Chữ Đồng đỗ xe bên đường. Đoạn quảng cáo dài mười mấy phút được quay rất chân động, khung cảnh hoành tráng lại cảm động. Mà cô nữ chính đó chính là cô gái hôm ấy ngồi trong giảng đường, cùng nói chuyện với Giản Trì Hoài.

Bàn tay Chữ Đồng bất giác nắm chặt vô lăng. Cô cảm thấy nhất định là cô đã bỏ lỡ chuyện gì đó, trong này chắc chắn còn nội tình nào khác! Cô nghĩ tới cuộc hôn nhân chỉ còn là danh nghĩa của Trương Linh Thục và Giản Thiên Thừa, nhớ tới sự oán giận của Ôn Kiều, nhớ tới cái quy định tồi tệ của nhà họ Giản rằng đàn ông không được phép ly hôn.

Kết hôn tới ngày hôm nay, ngoại trừ lúc ở trên giường, Giản Trì Hoài chưa bao giờ có sự nhiệt tình như lửa đối với cô, anh hoàn toàn ở một cảnh giới cao nhất của sự lãnh đạm và cao ngạo, lạnh lùng. Một người đàn ông không yêu bạn, trước giờ vẫn không yêu, anh sẽ có khả năng yêu một người khác, phải không?

Chữ Đồng vận điều hòa xuống rất thấp, cả người run lẩy bẩy cũng không chịu nổi. Cô lái xe rời đi, vứt đoạn quảng cáo kia đi rất xa.

Dịch Suru, tầng thượng.

Hai chân Giản Trì Hoài kê lên mép bàn, ánh mắt u tối nhìn xuống phía dưới, tầng mây tựa hồ dính cả vào cánh tay anh. Một màn hình quảng cáo lớn nhất CBD đang phát đi phát lại đoạn quảng cáo đó. Ánh mắt anh lạnh nhạt, có vẻ một hồ hững như đứng ngoài mọi việc. Một lúc sau, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Người đàn ông bước vào mặc quần Âu áo vest, đầu tóc gọn gàng, thất cả vạt chỉnh tề: “Tứ ca!”

“Nói đi.”

“Thành tích vô cùng tốt, rate của Dịch Suru TV cũng rất đáng kinh ngạc. Chỉ hơn một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, cô Lâu đã lên top những người được tìm kiếm nhiều nhất. Em vừa nói chuyện điện thoại với bên đó, có đạo diễn đã nhìn trúng nguồn tài nguyên này, muốn ký hợp đồng bộ phim đầu tiên với cô ấy.”

Giản Trì Hoài cầm điều thuốc trong tay, gẩy đầu lọc mấy cái lên mặt bàn làm việc, lúc ấy mới châm lên: “Tôi đã nói mắt nhìn người của tôi không sai mà.”

“Anh nói phải, cô Lâu hoàn toàn có khả năng trở thành một Giang Ý Duy thứ hai. Hơn nữa, diện mạo của cô ấy quả thực rất xuất chúng.”

“Đúng thế.” Giản Trì Hoài rít một hơi thuốc, đặt chân xuống: “Quả thực là đẹp.”

Làm gì có người đàn ông nào không khen ngợi người đẹp? Lâu Mộc Ngôn lại còn trẻ trung, mới 20 tuổi, còn không đủ điều kiện để phát triển trong giới giải trí sao?

“Tứ ca, chỉ có điều nếu muốn ký hợp đồng với cô ấy thì phải tốn tâm huyết mới được. Phía Ân Thiệu Trình cũng theo đuổi rất sát sao. Còn bên cô Lâu vẫn chưa dứt khoát, những người được cử tới đó đều bị đuổi về.”

“Phải ký được hợp đồng. Bộ phim đầu tay của cô ấy cũng phải do Dịch Suru sản xuất. Giang Ý Duy không nghe lời, tới lúc tìm một người thay thế cô ta rồi.”

“Dạ.”

Tìm kiếm tin tức xong, Chữ Đồng quay về công ty. Giờ này rất dễ tắc đường, cô ngẩng đầu nhìn văn phòng của Dịch Suru sừng sững giữa mây trời. Phía trước có xe đang đợi quẹt thẻ đi vào, Chữ Đồng đánh tay lái, phía Tây còn có một lối vào nữa nhưng tổng biên tập đã nói với bọn họ từ lâu, bên đó chỉ có cán bộ cao cấp của Dịch Suru mới có thể vào, đến cả tổng biên tập cũng phải đứng một bên.

Nhưng thế thì đã sao? Chỉ có con đường này không cần quẹt thẻ lấy thẻ, vậy thì rất nhiều người không dám dừng, là trong tiềm thức không dám mạo phạm tới lãnh địa của ông chủ, nhưng Chữ Đồng tự có cách giải thích của mình. Cô tiết kiệm một chút thời gian, chẳng phải vẫn nai lưng ra kiếm tiền cho ông chủ sao?

Chiếc xe chậm chậm tiến vào tầng hầm. Đúng lúc này, phía trước có một chiếc xe lao nhanh ra ngoài. Quả nhiên là đập vào một số tiền lớn, tốc độ đó lên dốc không hề tốn sức, nháy mắt đã vượt ngang qua xe của Chữ Đồng. Cô chỉ kịp đánh mắt một cái nhưng chỉ thoáng một cái như vậy, dường như cô thấy một bóng hình quen thuộc ở ghế sau.

Gương mặt nghiêng đó sao lại giống Giản Trì Hoài đến thế?

Quyển 1 - Chương 60: Bắt gian

Chỉ Đồng phanh xe lại. Nhưng chiếc xe ghê này của cô muốn quay đầu đuổi theo truy cứu tận cùng chắc chắn là mộng tưởng. Và lại, sao Giản Trì Hoài có thể xuất hiện ở đây? Lúc này đáng nhẽ anh phải ở trường đại học nói chuyện cười đùa, chưa biết chừng bên cạnh còn có cô gái xinh đẹp kia.

Bực mình!

Ân Thiếu Trình lúc này đang đứng trong phòng làm việc, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía trước. Tầng mây tích tụ trên đỉnh đầu, thời tiết thay đổi đến là nhanh. Hai tay anh đút vào túi quần, dáng người thẳng tắp, trút bỏ vẻ tếu táo, bốn cọt thường ngày, trên gương mặt tuấn tú bỗng có một cảm giác âm u không thể xua tan.

“Cậu Ân?” Người đằng sau đã đứng hơn nửa tiếng đồng hồ, chân sắp dờ ra tới nơi: “Một đoạn quảng cáo thì có thể nhận ra điều gì ạ? Cho dù hiệu quả có tốt, cũng là nhờ đám minh tinh kỳ cựu đó. À à, còn cả đạo diễn nữa. Lâu Mộc Ngôn chẳng qua chỉ là một người mới tới mức không thể mới hơn, thậm chí còn chưa từng lộ mặt trong cái giới này. Cho dù thật sự không ký được hợp đồng có lẽ cũng sẽ không tồn thất quá lớn.”

“Cậu thì hiểu cái gì!” Ân Thiếu Trình nhẹ giọng nạt nộ: “Cái cô Lâu Mộc Ngôn này sao có thể đơn giản? Nếu chỉ đơn thuần là một người mới có tiềm năng, vì có gì Giản Trì Hoài phải đứng ra tranh giành? Nhà họ Lâu ở Tây Thành, lẽ nào cậu chưa từng nghe danh?”

“Nhà... Nhà họ Lâu ả? Lâu Mộc Ngôn là người nhà họ Lâu?”

“Cô con gái duy nhất của nhà đó.”

Người đàn ông phía sau khó che giấu vẻ kinh ngạc: “Cô ta còn cần vào làng giải trí sao?”

“Ha, có mấy người không thích cái vòng luẩn quẩn này chứ? Sự hấp dẫn khi được công chúng tăng bốc, có mấy người chống đỡ được?” Trong đầu Ân Thiếu Trình chợt hiện lên câu nói đó của Chỉ Đồng, miệng anh bất giác chửi một tiếng “ngốc nghếch”.

“Nhưng cậu chủ Ân, mấy ngày trước, Lâu Mộc Ngôn đã tới đại học thành phố, còn chính Giản Trì Hoài đưa cô ta tới. Em sợ... phía Dịch Suru đã đàm phán thành công rồi.”

“Con cáo già Giản Trì Hoài này!” Ân Thiếu Trình và anh ta oan gia ngõ hẹp không ít lần, thua nhiều thắng ít, lần này quyết không thể buông tay.

“Rốt cuộc Dịch Suru đã cho cô ta điều kiện gì? Hay là...” Người đàn ông hơi ngừng lại, hỏi với vẻ thăm dò: “Mỹ nam kếp?”

Ân Thiếu Trình bật cười: “Chắc là khả năng giường chiếu của Giản Trì Hoài rất được.” Nói xong câu này, Ân Thiếu Trình chẳng hề cảm thấy an ủi tinh thần. Anh suy nghĩ, đầu mày lại nhíu vào. Lẽ nào khả năng giường chiếu của anh còn kém hơn cả Giản Trì Hoài sao?

Cái này, đương nhiên anh chẳng thể kiểm chứng được. Ân Thiếu Trình cảm thấy cái đôi vợ chồng nhà này quả thật quá quái. Một kẻ thì cướp nguồn hàng anh nhìn trúng, một người thì gây mũi khinh thường anh, hoàn toàn không có ai coi anh ra gì.

Bán Đào Hào Môn.

Chỉ Đồng về tới nơi, Giản Trì Hoài đã ở nhà từ lâu, tắm rửa, thay xong quần áo, đang ngồi ngoài ban công nhìn xa xăm. Chỉ Đồng đi vào phòng ngủ, bỏ túi xuống rồi bước ra: “Nhìn gì vậy?”

“Xem khi nào thì em về.”

Chỉ Đồng đi tới bên cạnh anh, nhìn thấy có hai cây hoa trong góc ban công đã rụng kha khá lá: “Chiều nay anh không có tiết sao?”

“Có, tăng giờ đột xuất, trong khoa có một cô giáo sắp tới kỳ sinh đẻ, khoảng thời gian tiếp theo đây, có thể anh sẽ hơi bận một chút.”

Chỉ Đồng ồ lên một tiếng. Giản Trì Hoài cúi xuống, hôn lên má cô một cái. Cô sờ sờ vào mặt mình, Giản Trì Hoài bất giác bật cười: “Xem em ngày nào cũng ra ngoài săn tin, mặt đen sạm rồi kia.”

“Đen lắm ư?” Chỉ Đồng đưa hai tay lên che mặt: “Liệu có khi nào tới hè sẽ thành cục than đen không?”

“Đừng làm nữa, làm phóng viên giải trí chẳng hay ho chút nào.”

Chỉ Đồng buông tay xuống: “Em phải làm thật tốt, tương lai có cơ hội sẽ chuyển sang dân sinh.”

Giản Trì Hoài nhìn thấy sự tự tin đầy áp trong ánh mắt cô nhưng lại âm thầm gạt cho cô một gáo nước lạnh: “Em vẫn làm phóng viên giải trí là hơn. Theo dõi ngôi sao lấy chút scandal. Em tưởng mấy ký giả bên dân sinh dễ dàng sao, điều tra ngầm mà bị phát hiện cũng có thể bị đánh chết.”

“Một người thông minh lạnh lợi như em có thể bị phát hiện sao? Huống hồ, nếu thực sự không ổn, em xinh đẹp như hoa thế này cũng có thể sử dụng mỹ nhân kế.”

Giản Trì Hoài liếc mắt, bật cười. Chữ Đồng nhún mày hỏi: “Trong nụ cười này của anh có mấy ý?”

“Xuống nhà ăn tối thôi.” Giản Trì Hoài khẽ nắm lấy bả vai cô, xoay người dẫn cô vào nhà. Vừa đi tới cuối giường, liền nghe thấy tiếng di động anh rung lên từng hồi ở từ đầu giường. Giản Trì Hoài buông tay đi tới, cầm lên xem tên hiển thị nhưng không nhận máy ngay mà ngẩng đầu nói với Chữ Đồng vẫn còn đứng đó: “Em xuống ăn trước đi.”

Anh đang có ý muốn cô rời đi trước sao? Chữ Đồng quay đi, gạt đầu.

Xuống dưới nhà, người làm đã dọn cơm canh xong xuôi hết cả. Chữ Đồng ngồi ở bàn ăn đợi anh. Khoảng 10 phút sau, cô nhìn thấy Giản Trì Hoài vội vàng vàng đi xuống. Chữ Đồng bụng đói cồn cào, ngón tay gát gát lên đùi, thấy anh đi tới, cứ tưởng được ăn rồi. Nhưng Giản Trì Hoài lại vừa thay quần áo. Dáng chuẩn mặt đẹp, quả thật là mặc gì cũng đẹp. Anh rào bước đi về phía cô: “Em ăn đi, anh có chút việc phải ra ngoài.”

“Ăn cơm đã rồi hẵng đi?”

“Không kịp nữa.” Anh xoa tay lên đầu cô: “Em mau ăn đi.”

Chữ Đồng xì mặt, không giấu nổi sự hụt hẫng. Cô thấy Giản Trì Hoài sai bước đi khỏi nhà. Cô cảm thấy cô không cần ăn bữa cơm này nữa đã thấy no rồi.

Lúc Ân Thiếu Trình hẹn Lâu Mộc Ngôn, đợi cả tiếng đồng hồ mà đối phương vẫn chưa xuất hiện.

Người đàn ông ngồi trong căn phòng, hai tay khoanh trước ngực, ngón tay gõ nhẹ lên cánh tay. Chưa từng có người nào dám cho anh leo cây, càng không có ai dám tới muộn hơn anh. Nhà họ Lâu có quyền có thế, càng muốn vào ngành giải trí thì càng không thể đắc tội với Ân Thiếu Trình này.

Anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa khe khẽ, anh vẫn ngồi yên đó không nhúc nhích: “Vào đi.”

Quản lý của Lâu Mộc Ngôn mở cửa phòng ra cho cô ta. Sau khi cô ta đi vào, lúc ấy chị ta mới đi vào: “Cậu chủ Ân, thật ngại quá, tắc đường, tắc đường.”

Tắc cái mẹ gì, với khoảng cách này có bò cũng đến được, nhưng Ân Thiếu Trình không tiện giận dữ ra ngoài mặt nhưng vẫn rất ngạo nghễ. Anh mở mắt ra, ngữ khí lãnh đạm: “Ngồi đi.”

Quản lý của Lâu Mộc Ngôn kéo ghế cho cô ta. Cô bé ngũ quan rất xinh xẻo, bà nội cũng là ngôi sao điện ảnh một thời, hoa nhường nguyệt thẹn, gen chắc chắn không thua kém. Người quản lý ngồi bên cạnh cô ta, thấy cô ta không nói gì vội vàng ra hiệu: “Cô Lâu, vị này là cậu chủ Ân.”

“Chào cậu chủ Ân.”

Khóe miệng Ân Thiếu Trình hơi động đậy: “Chào cô.”

“Ông Lâu từ lâu cũng từng có giao thiệp với cậu chủ Ân, ông ấy mong giúp cô Lâu chọn được một nơi 'an phận' thỏa đáng. Phía cậu và Dịch Suru, ông ấy vẫn luôn cân nhắc. Tôi tin ông Lâu cũng từng nói với cậu, từ nay về sau bất kỳ một bộ phim nào có cô Lâu tham gia, cô ấy cũng phải làm nữ chính. Còn về mặt đầu tư, cậu hoàn toàn không cần lo lắng, nhà họ Lâu chính là...”

Sức hấp dẫn này đã đủ lớn chưa? Dĩ nhiên là đủ, làm điện ảnh truyền hình, thứ gì quan trọng nhất? Chẳng phải là nhà đầu tư, là tiền sao?

Ân Thiếu Trình khẽ mỉm cười, phóng ra một ánh mắt mà bản thân tự nhiên là đầy ma lực: “Vậy thì các người thật sự chọn đúng rồi. Tôi bảo đảm, một khi ký hợp đồng với cô Lâu, tôi sẽ lãng xê cô ấy trở thành ngôi sao lớn nhất cả nước, chỉ dành cho cô ấy kịch bản xuất sắc nhất và đạo diễn giỏi nhất.”

Lúc này, Lâu Mộc Ngôn nãy giờ ngồi bên không nói không rằng cuối cùng cũng lên tiếng: “Liệu có nổi tiếng hơn Giang Ý Duy không?”

Rõ ràng Ân Thiếu Trình hơi sững người giây lát. Cái tên Giang Ý Duy này cứ thế ập tới không chút dự báo, lúc này anh mới nhớ ra mình cũng từng nói với Giang Ý Duy những lời như thế. Giang Ý Duy không được như Lâu Mộc Ngôn, cô ấy chỉ có một gia cảnh tầm thường nhất, có thể cắm rễ trong showbiz quả thực không hề dễ dàng. Có thể nói thế này, cô ấy đi tới được ngày hôm nay, thật ra từ lâu đã va chạm tới sứt đầu mẻ trán.

Lâu Mộc Ngôn thấy Ân Thiếu Trình không thể trả lời ngay lập tức, bèn thể hiện rõ sự bức bối ra nét mặt: “Cậu chủ Ân, chuyện của anh và Giang Ý Duy tôi ít nhiều cũng có nghe phong thanh. Nếu anh vẫn còn muốn nâng đỡ chị ta thì sao có tài nguyên và sức lực dư thừa dành cho tôi nữa? Tôi cảm thấy chọn anh hoàn toàn không phù hợp.”

Cổ họng Ân Thiếu Trình hơi khô: “Chuyện của tôi và Giang Ý Duy đã qua lâu rồi.”

“Vẫn nên để tôi suy nghĩ thêm là hơn.” Lâu Mộc Ngôn cũng chưa ăn liền đứng dậy: “Tôi cũng gặp Tứ ca rồi, quan hệ của anh sạch sẽ hơn. Tôi nghĩ, tôi

sẽ cảm mến anh ấy hơn.”

Nói xong, cô ta cầm túi xách lên định đi. Đây là cái tình huống gì? Ân Thiệu Trình hoàn toàn ngây người, sự phấn nộ trào dâng. Người quản lý thoát nhìn, không hay rồi, cô Lâu này quả thật là đi tới đâu đắc tội tới đó. Chị ta vội vàng nhận lỗi: “Cậu chủ Ân, thật ngại quá, thật ngại quá. Chuyện này hôm khác chúng ta bàn tiếp. Ý của ông Lâu cậu cũng hiểu rồi đấy, ông ấy rất coi trọng cậu.”

Cô Lâu kia tự động mở cửa, đã ra phía ngoài. Ân Thiệu Trình tuy ngoài mặt tức giận nhưng cũng phải tiễn khách chứ? Tới hành lang, anh đi bên cạnh Lâu Mộc Ngôn: “Ai cũng nói Tây Thành có một trường đại học, trong đó có giáo sư Giản, yêu kiều thướt tha, như hoa như ngọc, cô Lâu nghĩ sao?”

Lâu Mộc Ngôn bất giác ngược nhìn anh: “Anh dùng mấy chữ này để hình dung đàn ông sao?”

Bệnh nhau thế này xem ra là tốt đẹp rồi. Ân Thiệu Trình sao lại vui sướng đến thế? Anh đáp trả: “Lẽ nào diện mạo của Giản Trì Hoài mấy chữ đó vẫn chưa đủ hình dung?”

Lâu Mộc Ngôn cười thầm, dường như nghĩ tới chuyện gì đó, gương mặt trẻ trung tươi tắn dần ra: “Dĩ nhiên, anh ấy xứng chứ.”

Ân Thiệu Trình thu toàn bộ biểu cảm của cô ta vào mắt, mụ mắt thế kia, chắc chắn Giản Trì Hoài đã 'hiến thân' rồi. Nghĩ tới đây, lòng anh lại càng thoải mái. Thấy chưa, Ân Thiệu Trình này đường hoàng chính trực, đâu có cần dùng tới loại thủ đoạn ấy?

Hai người ra tới phía ngoài khách sạn, tài xế của Lâu Mộc Ngôn đã chờ sẵn ngoài cửa. Ân Thiệu Trình nhìn ra xa, bất thành linh thấy một cái bóng rất quen thuộc. Nếu anh không nhìn nhầm, người đang lên lên lút lút trốn trong xe chính là Chử Đồng.

Sao? Đoạn quảng cáo của Lâu Mộc Ngôn vừa mới tung ra đã được đám chó săn đề mắt tới? Nhưng cũng phải, thom nức như thế, ai chẳng thích.

Quản lý của Lâu Mộc Ngôn vẫn còn đang xin lỗi anh. Ân Thiệu Trình xua tay, chặn Lâu Mộc Ngôn lại trước khi cô ta lên xe: “Cô Lâu này, tôi đưa cô đi gặp một người nhé, chắc chắn cô sẽ có hứng thú, ở ngay bãi đỗ xe kia thôi.”

“Ai vậy?”

“Gặp rồi cô sẽ biết ngay.” Ân Thiệu Trình đi xuống thêm trước. Lâu Mộc Ngôn do dự giây lát, cuối cùng cũng đi theo sau.

Chử Đồng trốn trong xe, vừa mới chụp được ảnh của Lâu Mộc Ngôn và Ân Thiệu Trình, nhưng trông tình hình này, bị phát hiện rồi sao? Cô thấy Ân Thiệu Trình sai bước về phía này, mục tiêu chuẩn xác. Cô hạ ghế xuống, chưa tới nửa phút sau đã có người ở ngoài gõ cửa xe. Chử Đồng bất đắc dĩ, đành ngồi dậy, hạ kính xuống: “Cậu chủ Ân, trùng... trùng hợp thật!”

“Phải, duyên phận... rất là kỳ diệu.”

Chử Đồng kéo chiếc mũ trên đầu lên. Trời đất, vậy mà cũng bị phát hiện, mắt là tia X à? Ân Thiệu Trình nghiêng người, để bóng người phía sau xuất hiện. Anh chống tay lên xe của Chử Đồng, người hơi ngả ngón: “Cô Lâu, tôi giới thiệu cho cô làm quen nhé?”

Lâu Mộc Ngôn cho dù chưa bước chân vào giới này nhưng rất nhiều chuyện đã nắm rõ: “Chẳng qua chỉ là một phóng viên giải trí thôi mà? Người của anh sao?”

“Cô cũng đề cao tôi quá rồi, cô ấy là Giản phu nhân.”

Lâu Mộc Ngôn hơi há hốc miệng: “Giản phu nhân gì?”

“Là vợ của Giản Trì Hoài.”

Chử Đồng nhìn về phía anh ta, nghĩ bụng người này cũng thật kỳ lạ. Nhưng Lâu Mộc Ngôn rõ ràng sắc mặt rất kinh ngạc, trên mặt có vô vàn biểu cảm. Đáy lòng Chử Đồng chợt trầm xuống, nếu không phải giữa cô ta và Giản Trì Hoài thật sự có gì đó, cô ta hà tất phải có phản ứng này? Hai người đánh giá đối phương bằng khoảng cách chỉ vài ba bước chân. Ân Thiệu Trình thì nghiêng mặt xem kịch hay. Lâu Mộc Ngôn khẽ nắm tay lại: “Ông nội và bố đang ở nhà đợi tôi, tôi phải về trước đây.”

“Cô Lâu, ăn cơm tối xong rồi hãy đi. Nếu không ông Lâu chắc chắn sẽ trách tôi tiếp đón không chu đáo.”

Lâu Mộc Ngôn lắc đầu, trước khi ánh mắt chưa hề rời khỏi Chử Đồng. Cô quay người đi, Chử Đồng xì mặt: “Ân Thiệu Trình, tôi cảm giác chuyện gì anh cũng biết thật đấy. Anh nói với cô ta tôi là Giản phu nhân là có ý gì?”

“Cái gì mà có ý gì, cô ấy là bạn tôi, cô cũng vậy, tôi giới thiệu làm quen thôi.” Ân Thiệu Trình mỉm cười nói.

Nhưng qua mặt Chử Đồng không dễ như vậy: “Xem ra anh cũng biết giữa cô ta và Giản Trì Hoài có chuyện gì đó?”

Người đàn ông nhìn về phía xa, thấy Lâu Mộc Ngôn đã ngồi lên xe rồi đi, ánh mắt anh bèn dịu nhẹ hơn, hướng về phía Chử Đồng: “Cô xem với tư chất của cô ta, vào làng giải trí thì thế nào?”

“Việc này còn cần hỏi tôi sao?”

Ân Thiếu Trình khẽ cong môi, ánh mắt nhạt nhòa: “Đối với một người đàn ông mà nói, đối mặt với một cô gái quá lâu, dù có rất xinh đẹp đi nữa cũng sẽ mất đi cảm giác mới mẻ. Mà đối với phụ nữ thì ngành giải trí chính là liều thuốc bảo đảm. Cô sẽ được trải nghiệm một cuộc đời khác, một vai trò khác, được mọi người ngưỡng mộ, được người cung phụng, nâng niu như thần vậy. Tới lúc đó, ánh mắt người đàn ông của cô tự nhiên cũng sẽ bị thu hút...”

“Ân Thiếu Trình, anh vẫn chưa chịu bỏ cuộc nhỉ! Tôi đã nói rồi, tôi không làm mình tình gì hết!” Chữ Đồng đẩy cánh tay anh ta ra.

Ân Thiếu Trình đặt tay xuống trần xe, còn gõ nhẹ mấy cái: “Phụ nữ như cô đúng là đàn độn ngu dốt, cứ ngồi đó đợi chồng mình bị người ta giật mất đi.”

Anh ta có cần ác vậy không? Chữ Đồng mở cửa xe thật mạnh, đẩy một cái, Ân Thiếu Trình không kịp phòng bị, bị bắn ra ngoài mấy bước. Rồi cô lại hần học đóng cửa xe lại, lao vút đi.

“Gặp ma rồi!” Ân Thiếu Trình phì cười người.

Trên đường trở về, Chữ Đồng bất giác liếc nhìn chiếc máy ảnh bên ghế lái phụ. Cuộc hẹn gặp của Lâu Mộc Ngôn và Ân Thiếu Trình, những quan hệ bên trong sao rồi rầm thế? Trở về Bán Đảo Hào Môn, cô đỗ xe, đi vào trong, nhìn thấy Giản Trì Hoài đứng ở cửa. Chữ Đồng đeo balo đi tới: “Anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, đang đợi em.”

“Á? Muộn thế này rồi?”

Giản Trì Hoài kéo tay cô: “Vừa hay anh cũng không đói, để nhà bếp chuẩn bị muộn một chút.”

Khi cô và Giản Trì Hoài cùng ăn tối, trên bàn hầu như đều là bốn món mặn một món canh, hai món chay, hai món thịt. Hơn nữa, biết Chữ Đồng thích tôm, trong vòng một tuần, tôm chắc chắn sẽ xuất hiện trên bàn ít nhất hai lần.

Chữ Đồng say sưa ăn uống. Giản Trì Hoài buông đũa xuống trước cô. Cô đói không tả nổi, lại xới thêm một bát. Giản Trì Hoài nhìn dáng vẻ của cô, bất chợt nhíu mày: “Em lại ra ngoài săn tin rồi?”

“Đúng vậy, đi theo Lâu Mộc Ngôn.” Chữ Đồng nói xong còn không quên liếc mắt quan sát biểu cảm của Giản Trì Hoài.

“Cô ta thì có gì để theo dõi?”

“Lẽ nào anh biết cô ta?”

Giản Trì Hoài đặt hai tay lên mặt bàn, mười ngón tay đan vào nhau: “Phản ứng của đoạn quảng cáo đó rất tốt, nhưng một người còn chưa được tính là ngôi sao, em tốn công tốn sức theo dõi thì có ích gì?”

“Vi em đã nhìn trúng tiềm lực của cô ta, hơn nữa bây giờ mọi người đều rất quan tâm cô ta sẽ ký hợp đồng với công ty giải trí nào.” Chữ Đồng bê bát canh lên, ném thử một ngụm: “Ngon quá. À, còn nữa, hôm nay em chụp được cô ta đi với Ân Thiếu Trình.”

“Thế ư?” Giản Trì Hoài hờ hững.

“Đúng vậy, chắc cũng đang bàn chuyện hợp tác. Nhưng có một chuyện em nghĩ mãi không hiểu. Giống như anh nói, một người còn chưa được tính là ngôi sao, có đến mức phải khiến Ân Thiếu Trình đích thân ra mặt không? Cho dù bát cơm lớn là Giang Ý Duy một ngày nào đó tính chuyển nghề cũng chưa kinh động đến ông chủ của làng giải trí chứ?” Nét mặt Chữ Đồng đầy nghi hoặc, rõ ràng không hiểu gì về gia cảnh của Lâu Mộc Ngôn. Giản Trì Hoài ngồi sát tới bên cạnh cô: “Tối nay ăn canh gì vậy, anh chưa uống ngụm nào, ngon không?”

Chữ Đồng đánh mắt nhìn xuống bát canh của mình: “Canh sườn heo nấu với hạt dẻ.”

Bờ môi mỏng của anh ghé vào bát của cô, bản thân cũng không tự động tay mà dè miệng xuống, húp một ngụm: “Mùi vị cũng không tồi.”

Chữ Đồng bê bát canh cho anh, Giản Trì Hoài uống canh rồi đưa tay ôm lấy eo cô: “Uống no chưa?”

Chữ Đồng xoa xoa bụng: “No rồi.”

“Nhưng anh vẫn đói.”

Cô có lòng tốt cầm lấy bát cơm của Giản Trì Hoài: “Để em xới cơm cho anh.”

“Không phải đói ở đây.”

Chữ Đồng run tay, lập tức hiểu ra. Đầu tiên cô đưa hai tay lên ôm mặt, sợ người ta nghe thấy bèn hạ thấp giọng: “Anh lên gác trước đi.”

“Đây là nhà chúng ta, có cần phải lên la lên lút không?”

“Anh lên trước đi!”

“Em cự nự gì chứ!” Giản Trì Hoài nắm chặt cổ tay cô, lập tức kéo cô bỏ chạy.

Con người Giản Trì Hoài đúng là giáo sư cầm thú, ngoài mặt chính tề, bên trong cầm thú. Câu này dùng trên người anh, thật sự không còn từ nào phù hợp hơn! Anh sẽ không rung động với bạn ở một nơi tử tế, anh muốn ở đâu thì sẽ ở đó. Lúc này Chữ Đồng đang bị giữ trong phòng chiếu phim, không thể nhúc nhích, bên dưới là chiếc ghế lông mềm mại. Anh tùy ý chọn một bộ phim nào đó rồi chỉnh volume thật lớn. Trong phòng không bật đèn, ánh sáng trên màn chiếu vừa đủ để khóa chặt hai người phía trước. Giản Trì Hoài cẩn thận lên cầm cô: “Bây giờ em không cần nhìn, tiếng súng của bộ phim cảnh sát này đủ để lấn át tiếng kêu của em.”

Chữ Đồng vui mặt vào cổ anh: “Cầm thú!”

Giản Trì Hoài cười khê, bàn tay bắt đầu cởi áo cô. Chữ Đồng bám chặt hai tay lên cánh tay anh: “Giản Trì Hoài, ngoài đại học thành phố ra, bên ngoài anh còn sinh viên không?”

“Còn.”

“Vậy có khi nào anh để họ tới đại học thành phố học không?”

Giản Trì Hoài tập trung vào động tác tay, vốn dĩ cả câu hỏi của Chữ Đồng anh còn chưa hiểu. Anh mơ hồ đáp một tiếng có, sau đó nhào tới khóa miệng cô lại. Chữ Đồng lập tức yên tâm. Giữa vợ chồng với nhau, cô vẫn lựa chọn tin tưởng, bất luận Lâu Mộc Ngôn có ý đồ gì với Giản Trì Hoài, chỉ cần anh không đặt tâm tư vào cô ta là được.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng ngồi trước máy tính, hai mắt thâm quầng, cổ họng đau rất khó chịu. Cô há miệng, nhét vào một viên kẹo ngậm thanh mát. Tối qua, Giản Trì Hoài không ngừng xúi giục cô, nói bên tai toàn là tiếng súng, không nghe rõ tiếng cô, bảo cô hét to lên một chút, lại to thêm chút nữa. Anh bị kích động mà trở nên mạnh mẽ, còn cô thì sao? Cô há hốc miệng, mình đúng là bị mắc bẫy rồi.

Tổng biên tập tới, vỗ mạnh lên vai cô. Chữ Đồng giật mình suýt nữa nhảy dựng lên. Tổng biên tập tươi cười, dựa sát mép bàn: “Làm chuyện gì trái với lương tâm rồi mà sợ hãi đến mức này?”

“Tổng biên tập, đâu phải chị không biết em là thanh niên ưu tú, làm chuyện tốt còn không kịp nữa là.”

“Thôi đi, sao giọng lại khàn thế này?”

Chữ Đồng xoa xoa cổ: “Đi hát đó mà.”

“Được rồi.” Tổng biên tập hai tay bê cốc nước: “Có phải tối qua cô theo dõi Lâu Mộc Ngôn không?”

“Đúng vậy.” Chữ Đồng dương dương tự đắc: “Em đã chụp được ảnh của cô ta và Ân Thiệu Trình.”

“Bây giờ chưa thể tung được.”

“Vì sao ạ?”

Tổng biên tập thẳng thừng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô: “Sáng sớm nay sắp gọi điện cho tôi, nói những tin tức liên quan đến Lâu Mộc Ngôn không được tiết lộ nửa lời, rất có thể Dịch Suru sẽ bỏ ra một số tiền lớn để ký hợp đồng với cô ta. Lúc này mà tung tin của cô ta với Ân Thiệu Trình, há chẳng phải lót đường cho đối phương sao? Thế nên, cứ theo dõi sát sao vào, lại sắp không bình yên rồi.”

“Vâng.” Dù sao cũng chỉ là tin vặt, dù gì danh tiếng của Lâu Mộc Ngôn vẫn còn chưa hình thành.

“Đúng là kỳ quái, một con bé còn non nớt mà ai cũng giành giật, cái thế giới này đúng là say mê những thứ không đâu.” Tổng biên tập nói xong, đứng dậy quay về phòng làm việc.

Ân Thiệu Trình là một người tinh ranh cỡ nào. Tối qua sau một hồi do thám đã biết rõ Lâu Mộc Ngôn gần như chắc chắn nghiêng về phía Dịch Suru. Trái tim người con gái mà đã bị thu phục thì anh ta có tốn công nữa cũng vô ích.

Tối giờ tan làm, Chữ Đồng nhận được điện thoại ở nhà, Chữ Cát Bằng kích động tới nỗi lắp bắp: “Đồng Đồng à, Đồng Đồng, chuyện tốt rồi, làm ăn như nước rồi.”

“Bố, làm ăn gì ạ?”

“Con về nhà một chuyến đi, bạn con nói sẽ lo cho chuyện làm ăn nhà chúng ta, mau về.”

Chữ Đồng chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Có thể khiến Chữ Cát Bằng phấn khích đến mức này chắc chắn là một vụ lớn, nhưng trong đám bạn bè của cô, ngoài nhà họ Giản ra làm gì còn hai giàu có? Cô vội vàng quay về nhà, từ xa đã nhìn thấy xe của Ân Thiệu Trình đỗ bừa bãi trước cửa hàng hoa quả của nhà cô.

Chữ Đồng đi vào trong cửa hàng, Ân Thiệu Trình ngồi trước một chiếc bàn Lý Tịnh Hương vội bày ra, cầm một điều thuốc, nhắm mắt nhìn cô đi vào còn chào hỏi: “Hi!”

Chữ Đồng nhìn thấy anh ta là đau đầu. Bỏ rót trà cho Ân Thiệu Trình. Khi thấy Chữ Đồng đi tới, ông bèn vội vẫy tay: “Đồng Đồng à, bạn con nói hoa quả tráng miệng sau này của công ty cậu ấy đều do bố đưa hàng, đây quả là một mối làm ăn lớn.”

Đúng là làm ăn lớn. Chữ Đồng bước lên, cười đều: “Cảm ơn anh quan tâm!”

“Nên mà, quan hệ của chúng ta tốt như vậy.” Một người như anh ta quả thực không nên hạ cố tới đây. Chữ Đồng còn cảm thấy anh ta nhàm chán, không lẽ còn muốn bắt cô đi làm ngôi sao?

Cô tới trước bàn, cầm một miếng táo được xiên vào que tăm, đưa vào miệng: “Cậu chủ Ân, anh hạ cố tới chơi còn việc gì không?”

“Có chứ, cô lại đây, tôi nói cho cô biết.”

Chữ Đồng ngồi bên cạnh anh ta, Ân Thiệu Trình gõ ngón tay lên bàn: “Tôi có một chuyện quan trọng muốn nói với cô, cô đi với tôi tới một nơi là biết rồi.”

“Anh lại muốn hại tôi đấy à?”

“Tôi hại cô khi nào rồi?”

Chữ Đồng còn lâu mới mắc bẫy, tập trung ăn hoa quả. Ân Thiệu Trình thấy vậy, nghiêng người nói: “Đưa cô đi bắt gian Giản Tri Hoài, có đi không?”

Miếng táo suýt nữa nghẹn lại trong cổ Chữ Đồng, cô quắc mắt lườm anh ta: “Bắt gian anh còn được đó.”

“Tôi đang ở đây, có gian đâu gì cũng là với cô.”

Chữ Đồng ném cái tăm xuống, đứng dậy: “Tôi còn phải về nhà ăn tối nữa, nhặt nhều.”

“Có đi không? Cô sợ gì chứ? Hay là bây giờ cô gọi luôn cho chồng cô đi, hỏi xem anh ta có ở nhà không?” Ân Thiệu Trình ngồi cạnh xúi bẩy, Chữ Đồng sờ soạng túi xách nhưng cuối cùng vẫn không thò vào: “Đi thì đi, anh mà dám lừa tôi, tôi chắc chắn sẽ cho anh biết tay!”

Lúc nói những lời này rõ ràng cô đã quên mất, cô chỉ là một phóng viên giải trí bé nhỏ, trúng sao có thể chọi với đá?

Sau khi rời khỏi cửa hàng hoa quả, Ân Thiệu Trình kiên quyết bắt Chữ Đồng ngồi lên xe mình, ngón tay cô cứ gõ mãi vào chiếc túi xách, sắc mặt căng thẳng. Ân Thiệu Trình khẽ cong môi: “Có phải rất sợ không?”

“Sợ gì chứ? Tôi tin anh ấy.”

Ân Thiệu Trình cười khẩy: “Vậy thì chúng ta thử cá cược xem, nếu cô thật sự nhìn thấy Giản Tri Hoài ở cùng với người con gái thì sao đây?”

“Sao gì chứ?” Chữ Đồng vẫn còn cứng miệng: “Đó là chuyện giữa hai vợ chồng chúng tôi, không liên quan tới anh.”

Ân Thiệu Trình ngẩn người trong giây lát, người gì không biết.

Tới trước một tòa nhà cao tầng, Ân Thiệu Trình đỗ xe, Chữ Đồng cùng anh ta đi xuống, người trước cửa nhìn thấy anh ta, cung kính cúi chào: “Cậu chủ Ân!”

Người đàn ông ngoắc tay với Chữ Đồng đứng sau rồi tự đi vào trong. Xuyên qua một hành lang dài thật dài, bước chân của Chữ Đồng bất giác chậm lại. Những căn phòng hai bên như một mê cung, từng tạo hình nửa vòng cung gỗ lên xuất hiện, còn Ân Thiệu Trình thì đã thuộc đường thuộc lối, đẩy một trong số những cánh cửa đó, đi vào trong.

Chữ Đồng đứng ở cửa, trái tim bỗng chốc treo lơ lửng trên cổ họng. Cô sợ sẽ nhìn thấy những thứ không nên nhìn. Cô nắm chặt tay lại, Ân Thiệu Trình thấy thế, lùi ra sau: “Vào đi chứ.”

Cô hít sâu một hơi, vào theo. Ân Thiệu Trình chào hỏi người trước mặt. Chữ Đồng nhìn xung quanh, làm gì có bóng Giản Tri Hoài. Cô nhú mày: “Anh!”

Ân Thiệu Trình suyt một tiếng: “Lẽ nào cô định mặc thế nào đi bắt anh ta? Cô không sợ gặp phải một người phụ nữ ăn diện lộng lẫy rồi để bản thân thua kém sao? Chẹp chẹp chẹp, người với người sợ nhất chính là bị so sánh.”

Chữ Đồng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. Nhà tạo mẫu bên trong kéo cô tới trước một giá quần áo, lấy từng bộ xuống úm thử lên người cô, cuối cùng chọn được một chiếc váy ngắn hở vai.

Chữ Đồng liếc nhìn: “Tôi không mặc, hở chân hở vai, tôi không thích.”

“Cô bé à, thời đại nào rồi, lộ được tức là cô có 'hàng'.” Nhà tạo mẫu nhét bộ váy vào người cô, Ân Thiệu Trình lại bắt đầu thêm dầu vào lửa: “Cô cứ mặc cái áo phong với quần bò của cô đi đi. Cô Lâu Mộc Ngôn đó, cô gặp rồi phải không? Có lần nào không ăn diện lộng lẫy? Tóm lại tôi là đàn ông, tôi thích những người như vậy.”

Nhà tạo mẫu thấy vậy, tiện thể đẩy Chữ Đồng vào phòng thay đồ. Khi cô ra ngoài, cảm thấy rất khó chịu, không ngừng lấy tay kéo vạt váy xuống. Bò

vai gầy, trắng trẻo hở ra một nửa, lúc ẩn lúc hiện, làn da ở chân cẳng được tôn lên một cách hoàn hảo. Ân Thiệu Trình cất sự hài lòng trong ánh mắt đi: “Cũng tạm được, thế còn đỡ.”

Nhà tạo mẫu lại tiện tay tết tóc cho cô, còn trang điểm. Quả nhiên là phụ nữ cần biết làm đẹp, Chử Đồng nhìn vào trong gương, bắt giắc sờ tay lên mặt mình. Ân Thiệu Trình đứng sau lưng cô phì cười: “Không cần véo nữa, chính là cô đấy.”

Anh ta bước lên, tự nhiên khoác lấy vai cô: “Nào, cùng chụp một kiểu ảnh.”

Chử Đồng không thể không xoay người, nhìn thấy nhà tạo mẫu kia giờ cao chiếc máy ảnh trong tay. Cô đẩy Ân Thiệu Trình ra một cách khoa trương: “Vì sao tôi phải chụp chung với anh?”

“Tôi đã tạo hình cô được thế này, không nên sao?”

“Ân Thiệu Trình, đừng tưởng tôi không biết, bụng anh chắc chắn đang âm mưu chuyện tòi tẽ gì đó. Anh định dùng ảnh chụp chung của chúng ta làm gì?”

Cô nhóc này có phải quá tinh ranh rồi không? Gặp phải cô, Ân Thiệu Trình cảm thấy đầu đau như búa bổ: “Tôi còn làm gì được cô đây?” Dứt lời, anh ta định đi lên, Chử Đồng giờ hai tay lên che ngực: “Tôi đi thay quần áo đây.”

Nhà tạo mẫu thấy vậy, đứng ra: “Cô Chử, vậy để tôi chụp riêng cô một kiểu nhé? Bộ quần áo này rất hợp với cô, tôi muốn chụp lại, chụp ảnh riêng chắc không sao chứ?”

Chử Đồng nghe nói vậy, cũng không thể tỏ ra khó chịu nữa, đành đứng đó cho anh ta chụp.

Ân Thiệu Trình ngồi xuống sofa bên cạnh quan sát, Chử Đồng kéo vạt váy xuống: “Chẳng phải còn có việc sao? Anh ngồi đó làm gì?”

“Cô gấp gấp thật.” Ân Thiệu Trình đứng dậy, nói với nhà tạo mẫu bên kia: “Thầy Nghiêm, chúng tôi có việc, đi trước nhé.”

“Được.”

Ra khỏi phòng, Chử Đồng đi thẳng về phía trước theo Ân Thiệu Trình, tới tận khi ra khỏi tòa nhà, tới bãi đỗ xe, Chử Đồng dừng bước: “Không phải anh đang chơi tôi đấy chứ?”

“Tôi chơi cô làm gì? Đi, đi ngay bây giờ đây.”

Bây giờ vừa hay là giờ tan tầm cao điểm, đường rất tắc, Chử Đồng sốt ruột. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe dừng lại trước một khách sạn.

Hai người xuống xe, Ân Thiệu Trình vào trong khách sạn. Có nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường, mở cửa phòng cho anh ta. Cửa vừa mở ra, bên trong chẳng có một ai cả. Sắc mặt Chử Đồng tái mét trong khoảnh khắc: “Con người anh có phải rất vô vị không!”

Ân Thiệu Trình đứng chắn phía sau cô, chặn đường cô lại: “Chắc chắn là vì tắc đường, Giản Trì Hoài đã sớm đưa người đi rồi, lần sau nhé.”

“Anh...”

Ân Thiệu Trình đứng dựa vào khung cửa, đẩy Chử Đồng vào trong: “Còn nữa, cô quên à? Ban nãy thầy Nghiêm để cô cầm chiếc túi xách này ra, túi của cô vẫn còn ở đó, trên người không có tiền, cũng không thể lái xe, lẽ nào cô tự đi về?”

Lúc này Chử Đồng mới chú ý tới đôi tay mình. Cô nghiêng răng kèn kẹt. Coi như cô đen đủi, một lần nữa bị anh ta lừa.

Sau khi đưa hai người họ đi, thầy Nghiêm yên lặng pha một bình trà ngồi đợi.

Khi Giản Trì Hoài đưa Lâu Mộc Ngôn tới, cũng là lúc hương trà ngập tràn căn phòng. Thầy Nghiêm đón hai người vào trong, quan sát tỉ mỉ Lâu Mộc Ngôn: “Quả nhiên là căn bản rất tốt.”

“Thầy chọn cho cô ấy hai bộ quần áo, lát nữa chúng tôi còn ra ngoài có việc.” Giản Trì Hoài ngồi xuống sofa. Thật ra anh không thích làm việc này nhất. Lâu Mộc Ngôn nhìn xung quanh: “Vì sao phải tới đây chọn quần áo vậy?”

“Vì quần áo của thầy Nghiêm đây ngàn vàng khó kiếm, một bộ chỉ có một kích cỡ, chưa bao giờ đặt riêng ột ai. Có thể mặc toát lên được mùi vị của nó coi như có duyên.” Giản Trì Hoài lãnh đạm giải thích.

Lâu Mộc Ngôn đại khái đã hiểu bèn gật đầu: “Vây phiền thầy Nghiêm ạ.”

Giản Trì Hoài tùy ý lật xem mấy cuốn tạp chí. Lâu Mộc Ngôn thay quần áo xong đi ra. Cô ta có điều kiện tốt, đương nhiên mặc gì cũng đẹp, sắc đẹp có thừa, nói là kiều diễm vẫn chưa đủ. Giản Trì Hoài khẽ gật đầu: “Không tồi.” Anh đặt tạp chí lên mặt bàn, ánh mắt vô thức liếc qua một bức ảnh bày trên bàn. Anh tiện tay cầm lên, ban đầu chưa nhận ra người đó là ai, chỉ cảm thấy trông rất quen, sau đó nhìn kỹ hơn mới phát hiện người này té ra là Chử Đồng!

Thầy Nghiêm phát hiện ra anh đang xem bức ảnh này, cười hỏi: “Đẹp không?”

Giản Trì Hoài không nói gì, thầy Nghiêm kết hợp trang sức cho Lâu Mộc Ngôn: “Ân Thiếu Trình đưa tới đây, để tôi xem xem điều kiện có được không. Cô bé này cá tính lắm, cả diện mạo và khí chất đều đầy đủ. Cậu Tứ, lần này cậu chậm một bước rồi.”

“Cái gì mà chậm một bước?” Giản Trì Hoài ngược mắt lên nhìn.

“Ân Thiếu Trình muốn ký hợp đồng với cô ấy, có lẽ bây giờ đã đưa ra ngoài ăn cơm rồi. Cậu không giành được, hạt giống tốt này coi như rơi vào tay cậu ấy rồi.”

Lâu Mộc Ngôn nghe tới đây, trong bụng có chút tức tối. Cô ta đương nhiên phải xem xem điều kiện của đối phương tốt đến mức nào. Khi đi qua nhìn, ngẫm nghĩ nửa ngày mới nhớ ra, người này chẳng phải người cô ta đụng phải hôm ở bãi đỗ xe sao? Ân Thiếu Trình còn nói đây là Giản phu nhân!

Lâu Mộc Ngôn lẳng lẳng đánh mắt về phía Giản Trì Hoài. Ngón tay mảnh khảnh của anh cầm lấy bức ảnh. Góc chụp của thầy Nghiêm rất đẹp, cô ấy lại mặc váy siêu ngắn, đôi chân xinh đẹp lộ ra không sót chút nào. Đợi đã! Ánh mắt Giản Trì Hoài đột nhiên giá lạnh. Cô cứ mặc thế này mà rời đi cùng Ân Thiếu Trình sao?

Lâu Mộc Ngôn quan sát sắc mặt của Giản Trì Hoài: “Cô ấy... cũng là người mới sao?”

Thầy Nghiêm tiếp lời: “Phải.”

Giản Trì Hoài giờ thứ trong tay lên: “Bức ảnh này tôi cầm đi.”

“Làm gì? Lại định cướp người?” Thầy Nghiêm khoác lên vai Lâu Mộc Ngôn chiếc áo choàng đã chọn trước.

Giản Trì Hoài dứt bức ảnh vào túi: “Cậu ta giành được với tôi sao? Trừ phi mặt trời mọc đằng Tây rồi.”

“Cậu Tứ, cậu... quá tự phụ rồi!” Thầy Nghiêm kết hợp xong xuôi cho Lâu Mộc Ngôn, hài lòng gật đầu, lúc này mới nói với Giản Trì Hoài: “Nhưng mà cô gái này thì thật sự chưa nói trước được. Người mới Ân Thiếu Trình đích thân đưa tới, quan hệ bên trong nhất định không đơn giản.”

Giản Trì Hoài nghe mà ơng đầu, đứng dậy chuẩn bị đi. Lâu Mộc Ngôn ngoan ngoãn đi theo sau anh. Hai người ra khỏi phòng, Lâu Mộc Ngôn thờ hỏi dò: “Anh định sẽ chia đôi toàn bộ tài nguyên dùng để lăng xê em cho cô ta một nửa sao?”

Giản Trì Hoài dứt một tay vào túi, sắc mặt bình thản, chỉ hờ hững liếc nhìn cô ta: “Cô yên tâm đi, cô ấy sẽ không bước chân vào showbiz đâu.”

“Vì sao vậy?” Lâu Mộc Ngôn hỏi.

Bờ môi mỏng của Giản Trì Hoài mím lại thành một đường thẳng, vì anh không cho phép, đơn giản vậy thôi. Lâu Mộc Ngôn không có được đáp án từ anh nhưng trong lòng cô hiểu rõ vì Chữ Đồng là Giản phu nhân, chỉ đơn giản như vậy.

Chữ Đồng ăn cơm xong cũng sắp chín giờ hơn. Hai người ra khỏi khách sạn. Cô ăn mặc như vậy, gió thổi qua là lạnh đến run cầm cập. Ân Thiếu Trình định cởi áo khoác thì Chữ Đồng né tránh: “Ai cần mặc áo của anh.”

“Quần áo của tôi không phải ai cũng được mặc đâu.”

Chữ Đồng đứng trước cửa khách sạn, xe của Ân Thiếu Trình đi đến. Cô giờ tay về phía người đàn ông: “Cho tôi mượn một trăm đồng.”

“Làm gì?”

“Tôi bắt xe về nhà.”

Ân Thiếu Trình đón lấy chìa khóa xe từ tay nhân viên phục vụ: “Còn cần bắt xe gì nữa, tôi đưa cô về.”

“Khỏi cần, tôi tự đi được rồi. Cho tôi mượn 100, hôm khác trả anh.” Chữ Đồng xòe tay ra, ngoắc ngoắc ngón tay.

Ân Thiếu Trình sờ soạng túi: “Không có, tôi chỉ có thẻ thôi. Cứ để tôi đưa cô về, chúng ta có gian díu gì đâu, cô sợ Giản Trì Hoài phát hiện ra vậy sao?”

Chữ Đồng thu tay lại: “Vậy anh đưa tôi về chỗ vừa nãy, tôi thay quần áo, còn cả túi xách của tôi nữa.”

“Chỗ thầy Nghiêm đứng 9 giờ đóng cửa, bây giờ qua đó là bị đứng ngoài.”

Chữ Đồng giậm chân bình bịch: “Anh không cho vay thì thôi, tôi bắt xe về nhà bảo người ta trả tiền cho tôi.”

Ân Thiếu Trình nghe xong bèn móc trong túi ra một tờ 50 đồng: “Này.”

Chữ Đồng cầm lấy, thật sự cảm thấy... hành vi này của anh ta có xứng với danh tổng giám đốc không? 50 đồng, quá đáng lắm rồi. Cô bắt một chiếc taxi trước cửa, cất 50 đồng quý báu đó đi rồi ngồi lên.

Ân Thiếu Trình cười khê. Số tiền này chắc là vừa đủ để cô về nhà. Như vậy thì bộ quần áo trên người cô cũng không thay được.

Nhà họ Lâu.

Xe của Giản Trì Hoài đỗ lại trước cửa nhà họ Lâu. Anh đi qua mở cửa xe cho Lâu Mộc Ngôn. Lâu Mộc Ngôn nhìn ngó: “Sao anh không vào?”

“Tôi về nhà còn có việc.”

Lâu Mộc Ngôn nắm chặt chiếc túi xách: “Bố và ông nội em đều ở nhà, anh vào nhà đã.”

“Thôi.” Giản Trì Hoài kiên quyết: “Đề hôm khác rảnh rồi, tôi sẽ hẹn riêng họ.”

Lâu Mộc Ngôn thấy vậy, đành phải xuống xe. Bóng hình Giản Trì Hoài cao lớn, thẳng tắp, Lâu Mộc Ngôn dù có đi giày cao gót, đứng trước mặt anh vẫn lùn hơn. Cô ta ngược lên nhìn anh: “Tứ ca, anh đã thích ai chưa?”

Giản Trì Hoài hơi nhìn xuống, ánh mắt đọng phải cô ta: “Tôi đã kết hôn rồi.”

Gương mặt Lâu Mộc Ngôn biến sắc, cắn răng nói: “Thế ư? Đúng là không nhìn ra.”

Giản Trì Hoài đứng dựa vào cửa xe: “Cô ấy không phải người trong giới này, vì thế tôi muốn để cô ấy có không gian riêng tư của mình.”

Với diện mạo này của Giản Trì Hoài, chưa cần nói tới gia thế đã đủ để khiến bất kỳ cô gái trẻ nào cũng phải điên đảo. Lâu Mộc Ngôn cũng không ngoại lệ. Cô ta muốn vào showbiz thì nhất định phải dựa vào Giản Trì Hoài. Mà Giản Trì Hoài muốn ký được hợp đồng với cô ta cũng chỉ có cách đội bên đều có lợi. Mặc dù anh có ý thu nhận cô ta làm người dưới quyền mình nhưng thái độ ngoài mặt vẫn phải không nóng không lạnh, tựa hồ cô ta chỉ cần được nước lên thêm một bước, anh lập tức sẽ thu lại hết về hòa bình của mình.

Thật là, rõ ràng người muốn ký hợp đồng là anh, thế mà người bày ra cái vẻ cao ngạo cũng vẫn là anh. Nhưng Lâu Mộc Ngôn lại thích cái tư thế ngưỡng vọng này. Cô ta không dám sinh sự lúc này, bèn ngoan ngoãn quay vào nhà.

Chữ Đồng ngồi xe quay về Bán Đảo Hào Môn. Dọc đường, cô luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, càng ngày càng gần về tới nhà. Cô nhìn giờ trên xe taxi, cũng không biết hôm nay Giản Trì Hoài có ở nhà không? Nếu anh ở nhà mà nhìn thấy bộ quần áo này của cô liệu có xé xác cô ngay không?

“Ồ phía trước ạ? Có cần lái vào trong không ạ?” Người tài xế bất ngờ hỏi.

Chữ Đồng nhìn số km, trên đó hiển thị con số 48 đồng. Thiết tình, Ân Thiệu Trình làm thầy bói à? Đưa tiền cho cô còn chưa đủ đi vào tận cửa nữa.

“Dừng, dừng dừng dừng!” Chữ Đồng giơ tay làm tài xế giật nảy mình, phanh kít lại. Cả người cô bổ nhào về phía trước, đồng 50 trong tay bị nắm chặt tới nhẵn nheo. Nhìn thấy giá tiền nhảy lên con số 49, Chữ Đồng thở phào: “Su phụ, tiền của anh đây.”

Người tài xế đón lấy, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Được rồi, dù sao lái vào trong cũng phiền phức.”

Cô cầm chặt đồng xu 1 đồng bước xuống xe. Từ cửa đi vào nhà còn cả một đoạn đường rất dài. Chữ Đồng đóng cửa xe lại, cử động bàn chân.

Giản Trì Hoài lái xe về nhà. Bức ảnh kia vẫn được đặt ở gần ngực anh, ngón tay anh gõ nhẹ lên vô lăng, từ xa nhìn thấy có bóng một người đứng ngay trước cửa, tay không ngừng giật giật cho tà váy thấp xuống. Nhưng trên người chỉ có một nhúm vải, che được chân nhiều hơn thì bên trên ắt sẽ lộ nhiều hơn. Anh không khỏi phì cười, thầm nghĩ không biết là cô gái nhà nào, mất mặt quá đi mất. Chiếc xe từ từ đi về phía trước, rồi anh bỗng nhận ra, bộ quần áo kia chẳng phải chính là bộ Chữ Đồng mặc trong bức ảnh sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Thân phận thật sự của Giản Tứ ca

Giản Trì Hoài lập tức phanh xe, chiếc xe đột ngột phóng qua. Chữ Đồng đang chuẩn bị đi vào thì bước chân bỗng chững lại, hướng mắt về phía chiếc xe phanh gấp lại bên cạnh mình.

Giản Trì Hoài ấn còi: “Lên xe!”

Chữ Đồng vội vàng kéo cửa ghế lái phụ ngồi vào trong. Sau khi đóng cửa lại, Giản Trì Hoài đánh mắt về phía chân cô. Chiếc váy kia tón lên tận đùi, chút nữa là lộ cả quần lót ra! Ánh mắt anh lạnh lẽo, sau khi tăng tốc bèn lái xe vào trong. Chữ Đồng ấn hai tay lên chân: “Anh cũng về muộn vậy sao?”

Có cần trùng hợp vậy không?

“Em ăn mặc kiểu này, làm gì vậy?”

Chữ Đồng há hốc miệng, cô cũng không thể nói mình bị Ân Thiếu Trình lừa đi bắt gian anh chứ? Cô tùy tiện bịa ra một câu: “Em theo dõi một mình tính, sự kiện đó rất quan trọng, em nguy trang đó mà.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài dừng lại trên bộ quần áo của cô, anh đưa tay vân vê lớp vải: “Giá không rẻ đâu!”

“Đâu có, đâu có. Hàng giả ấy mà.” Chữ Đồng ăn mặc thế này, bản thân vốn đã không thoải mái. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài cởi áo khoác đưa cho cô: “Khoác vào.”

“Còn một tý là tới nhà rồi, không sao, với cả người giúp việc toàn là phụ nữ.”

“Bên ngoài gió lớn, anh sẽ chỗ vải trên người em bị thổi bay mất, áo của anh để chắn gió, có hiểu không?”

Chữ Đồng bọc chặt chiếc áo khoác của anh, hai người cùng đi thẳng vào trong. Giản Trì Hoài nghịch chiếc chìa khóa xe trong tay: “Ăn cơm tối chưa?”

“Ăn rồi.”

Khỏe môi Giản Trì Hoài hơi mím lại. Lại ăn mặc cái kiểu này ăn tối cùng Ân Thiếu Trình. Hai người đi tới phòng khách, Giản Trì Hoài ngồi xuống sofa, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Thế này trông đẹp lắm, không khác gì mấy ngôi sao trên truyền hình cả.”

“Anh đừng mang em ra đùa nữa, sao em trở thành ngôi sao được?” Thay dép lê vào, hai chân quả thực là dễ chịu, Chữ Đồng giẫm chân lên lớp thảm lông mềm mại, coi như Giản Trì Hoài chỉ nói đùa.

“Chưa biết chừng lại có công ty giải trí nhìn trúng em.”

Chữ Đồng cởi bỏ chiếc áo khoác to đùng trên vai, cầm lấy một chiếc gối, ôm trước ngực: “Giới giải trí thật ra vẫn là một nơi em luôn tránh xa. Em không thích, quá lộn xộn, hơn nữa người nào cũng quá giỏi đóng kịch, rất khó kết giao được một người bạn thực sự. Em thích làm phóng viên, chỉ ít những thứ em chụp ra đều là sự thật.”

Sóng mắt Giản Trì Hoài chợt xao động, có một nụ cười nhàn nhạt ẩn giấu trong đáy mắt. Suýt nữa thì anh quên mất, cô vợ này của anh khi cố chấp, ngay cả anh còn không phải đối thủ nói chi tới một người ngoài như Ân Thiếu Trình.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng tới chỗ bố mẹ lấy xe trước rồi mới đi làm. Trên màn hình quảng cáo trên đỉnh đầu, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy đoạn quảng cáo đang phát đi phát lại đó.

Chữ Đồng xách một chiếc bánh gato tới chỗ Giang Ý Duy quay quảng cáo. Dịch Suru muốn cô làm một chuyên đề. Tài liệu còn chưa thu thập được đầy đủ, Chữ Đồng chỉ còn cách nhân lúc rảnh rỗi đặt lịch hẹn với quản lý của Giang Ý Duy. Cũng may là thời gian khá rộng rãi, có thể để cô từ từ xử lý.

Khi Chữ Đồng tới, Giang Ý Duy đang ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc dài được xước lên, để lộ ra cả gương mặt nhỏ xinh xắn. Thợ trang điểm đang vẽ mắt cho cô ấy, Chữ Đồng đặt chiếc bánh gato lên mặt bàn: “Mời cô ăn.”

Giang Ý Duy liếc nhìn: “Cô cố tình phải không? Muốn tôi béo ú?”

“Dáng người cô thế này, mập thêm chút không sao cả.”

Giang Ý Duy nhìn thẳng về phía trước: “Không có kỷ luật như vậy sao tôi còn lặn lội được ở đây?”

Chữ Đồng phì cười. Cô đứng dựa vào bàn trang điểm, vờ cảm máy ảnh lên tay: “Hay là tôi chụp cho cô một tấm lúc chưa trang điểm? Người ta hay nói người dám để lộ trán mới là người đẹp thật sự, để fan hâm mộ của cô ngắm một tý.”

Giang Ý Duy nghe xong, phản ứng rất mạnh mẽ, cô ấy gơ hai tay che trước mặt: “Cô dám!”

“Ha ha ha ha...” Chữ Đồng cười phá lên, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô ấy: “Aiyò, đường đường là đại minh tinh Giang Ý Duy mà cũng có lúc sợ hãi sao?”

Giang Ý Duy cất giọng buồn bực: “Cô mở máy ảnh ra chưa đấy?”

“Yên tâm đi, mấy loại ảnh đó dù có chụp tôi cũng không dám đăng.”

Giang Ý Duy nhìn qua kẽ ngón tay, thấy Chữ Đồng ngồi ngay trước mặt bên buồng hai tay xuống: “Cô có ý gì? Chê tôi để mặt mộc xấu xí?”

“Được rồi, cô đẹp, được chưa?” Chữ Đồng bỗng nghiêm túc: “Giang Ý Duy, thật ra tôi tới nói lời cảm ơn với cô. Tôi đó nếu không có cô, tôi nghĩ tôi đã trở thành kẻ sát nhân rồi.”

Thợ trang điểm chợt run tay, suýt nữa thì vẽ mắt cô ấy thành mắt gấu trúc. Giang Ý Duy nhìn thẳng vào mắt Chữ Đồng qua chiếc gương trước mặt: “Cô mà dám giết Ân Thiếu Trình, tôi sẽ giết chết cô ngay.”

Chữ Đồng xoa xoa cổ mình, cười nói: “May mà tôi chưa bông bột, tôi vẫn còn muốn ngắm bình minh rực rỡ.”

Con người Giang Ý Duy ăn nói chẳng bao giờ để tâm tới hậu quả, không biết đối với những người khác trong giới showbiz có phải cũng vậy không?

Trong phòng, chiếc tivi treo trên tường sau mấy phút quảng cáo lại bắt đầu chiếu đoạn trailer kia. Giang Ý Duy xem đến nhức cả đầu: “Tắt tivi đi, chiếu đi chiếu lại, không thấy chán sao?”

Thọ trang điem nghe thấy thế bên đi qua tắt tivi đi.

Giang Ý Duy day day thái dương. Chữ Đồng nghịch cuốn tạp chí trên tay: “Cô cũng tham gia diễn đoạn trailer đó, khi ấy có chạm mặt với cô Lâu Mộc Ngôn kia không?”

“Cô cảm thấy khả năng diễn xuất của Lâu Mộc Ngôn thế nào?” Giang Ý Duy bất ngờ hỏi ngược lại.

“Chân thành nhận xét thì cũng không tệ, tuy không được quay nhiều nhưng ánh mắt rất có hồn.”

“Mắt cô mù rồi.” Giang Ý Duy nói không chút khách khí.

Chữ Đồng xoa xoa mũi: “Tôi đâu có chê cô diễn kém.”

“Người như cô ta không tồn tại được lâu dài trong showbiz. Ngoại trừ việc có người đỡ lưng phía sau, thì chỉ có thể dựa vào mỗi gương mặt, diễn xuất không được, không làm được việc lớn.”

“Nhưng cả Dịch Suru và Ân Thiếu Trình đều muốn giành giật. Tôi cũng thấy lạ, chỉ là một cô nhóc thôi mà, còn chưa từng bước chân vào làng giải trí, lẽ nào chỉ một đoạn quảng cáo có thể tạo ra xu thế mạnh mẽ đến vậy?”

“Cẩn thận chồng cô đấy.”

“Gi cơ?” Chữ Đồng suất nửa tướng mình nghe nhầm: “Liên quan gì tới chồng tôi chứ?”

Giang Ý Duy mím môi, nói với vẻ ngượng ngập: “Cô nhìn gương mặt của Lâu Mộc Ngôn đó, rõ ràng là rất trong sáng, dễ lừa người nhất, cẩn thận cô ta cướp mất chồng cô.”

“Nhưng cô ta hình như thật sự là sinh viên của Giải Trí Hoàn.”

Giang Ý Duy không dám tiết lộ quá nhiều. Thọ trang điem đã trang điểm xong cho cô ấy, bắt đầu làm tới mái tóc: “Tôi có linh cảm chẳng lành, khi Lâu Mộc Ngôn bước vào showbiz, tôi sẽ không được yên ổn.”

“Không đâu.” Chữ Đồng khẳng định chắc nịch: “Cô ta chỉ là một người mới thôi mà.”

Giang Ý Duy không nói gì nữa vì người ngoài cuộc vẫn mãi chỉ là người ngoài cuộc, không hiểu được sự e dè của cô ấy. Để được quay phim, cô ấy gần như có thể liều mạng, chỉ sợ có ngày không còn phim để quay nữa. Lâu Mộc Ngôn giờ hùng hực khí thế, vừa nhìn đã biết lai lịch không tầm thường.

Nhà tạo mẫu làm á tóc của cô ấy có cảm giác bông, có người bước vào thúc giục: “Chuẩn bị xong chưa?”

Giang Ý Duy giờ tay biểu thị ok, Chữ Đồng cũng cầm máy ảnh lên, đứng dậy chuẩn bị. Cô vào trong studio, tấm màn trắng kéo dài đến một nửa căn phòng, ánh đèn cực lớn được đặt bên cạnh, một chiếc ghế đầu, một lọ dầu gội đầu, chỉ có hai đạo cụ như vậy thôi.

Giang Ý Duy đã quen việc. Cô ấy đón lấy chai dầu gội, đứng dưới ánh đèn, cả người toát ra một nét rất tự nhiên. Lúc thì cô ấy đứng dậy, lúc lại ngồi xuống, những bức ảnh chụp ra cực kỳ mỹ cảm, đến cả Chữ Đồng ngồi bên dưới cũng bất giác ngợi khen.

Bỗng nhiên, một giọng nói không mấy ôn hòa xen ngang: “Dừng!”

Giang Ý Duy vẫn còn đơng chìm đắm trong trạng thái ban nãy, bị ngắt ngang giữa chừng như vậy, đầu mày bất chợt nhú lại. Chữ Đồng đứng thẳng dậy, quay người lại. Cô nhìn thấy người đàn ông đi đầu dẫn theo hai người nữa đi vào, tiếng hét ấy rõ ràng là của anh ta. Ánh mắt Chữ Đồng vượt ra phía sau, nhìn thấy Ân Thiếu Trình và Lâu Mộc Ngôn.

Mấy người đó bước lên sân khấu, Ân Thiếu Trình rõ ràng cũng chú ý tới Chữ Đồng đứng bên cạnh, chỉ có điều hai người hoàn toàn không chào hỏi. Người đàn ông trẻ xoa tay: “Nghỉ ngơi nửa tiếng, lát nữa tiếp tục.”

“Vi sao vậy?” Giang Ý Duy không nhịn được, phải lên tiếng hỏi: “Lát nữa tôi còn có việc, thời gian không thể lỡ dở.”

Người đàn ông trẻ tuổi có phần khó xử, nhìn về phía Ân Thiếu Trình. Ân Thiếu Trình nét mặt lạnh lùng, một bên gò má trắng toát lên vì ánh đèn: “Tôi đưa cô Lâu đi thăm quan nơi chụp ảnh, lý do này có đủ không?”

Chữ Đồng nắm chặt máy ảnh trong tay, thấy sắc mặt Giang Ý Duy càng lúc càng trắng nhợt, gần như không ổn nữa. Cô xoay sang bên nhìn hai người kia. Lâu Mộc Ngôn đứng sát bên cạnh Ân Thiếu Trình, hai tay đeo một chiếc túi nhỏ, mặc một chiếc váy hình chữ A với hai màu đen trắng, yên lặng nhìn lên sân khấu, gương mặt trẻ trung mà kiêu ngạo, còn có một vẻ bức người.

Cảnh tượng này đối với Giang Ý Duy mà nói, rõ ràng là khó xử nhưng cô ấy không có đủ bản lĩnh để đối đầu với Ân Thiếu Trinh. Huống hồ cô ấy cũng sẽ không đối đầu với anh. Tay phải cô ấy nắm chặt chai dầu gội: “Lý do này... dĩ nhiên là đủ. Cậu chủ Ân nói thế nào thì là thế ấy.”

Chữ Đồng lại nhìn thấy động tác nhỏ đó của Giang Ý Duy. Khi bước xuống, sống lưng cô ấy uốn ra rất thẳng, mỗi bước đi đều thanh thoát như bước trên sân khấu.

Xuống phía dưới, người trợ lý đón đường: “Đi nghỉ một lát nhé?”

“Ban này nghỉ cũng đủ rồi, đứng một lát là được.”

Ân Thiếu Trinh nhìn sang Lâu Mộc Ngôn với ánh mắt ôn hòa: “Cô không tham quan sao?”

Lâu Mộc Ngôn nhắc bước đi lên. Cả một nơi rộng như thế này, tựa như một sân khấu trên trời, bây giờ đều là của cô ta. Lâu Mộc Ngôn cảm nhận bầu không khí ở đây, nét mặt hững hờ, còn các nhân viên phía dưới đều đang đợi một mình cô ta.

Ân Thiếu Trinh khoanh tay trước ngực, không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt. Lâu Mộc Ngôn ngồi lên ghế đầu, cảm giác này khiến cô ta lảng lảng. Giang Ý Duy đi giày cao gót, ánh mắt u ám, lạnh giá, vạt váy dài chấm đất, rõ ràng vừa cao ngạo vừa thê lương.

Lâu Mộc Ngôn chơi chán rồi lúc ấy mới đi xuống, nói với Ân Thiếu Trinh: “Chẳng phải còn dẫn tôi đi tham quan chỗ khác sao?”

“Phải, chỉ cần cô muốn, đi đâu cũng được.” Nói xong, Ân Thiếu Trinh đưa Lâu Mộc Ngôn rời đi. Nhân viên đứng bên cạnh nói: “Trước đây cậu chủ Ân có cung chiêu nữ mình tinh tới đâu cũng không bao giờ đưa tới chỗ chúng ta làm việc...”

Nói xong, người nhân viên kia lắc đầu, đi tới trước mặt Giang Ý Duy: “Cô Giang, chúng ta tiếp tục chứ?”

Gương mặt Giang Ý Duy không biến sắc, chỉ liếc nhìn anh ta: “Tôi cũng cần nghỉ ngơi, nửa tiếng sau tới gọi tôi.” Dứt lời, cô ấy quay người đi thẳng vào phòng nghỉ.

Chữ Đồng thật sự cảm thấy mấy người này say cả rồi, khổ nhất vẫn là phóng viên như cô và mấy người nhân viên. Ân Thiếu Trinh muốn ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn thế nên mới nuông chiều nhưng Chữ Đồng lại chưa bao giờ nghĩ về phía Giản Tri Hoài. Cô từng nghi ngờ vì sao Lâu Mộc Ngôn lại xuất hiện ở đại học thành phố, chỉ là trong tiềm thức cô luôn coi Giản Tri Hoài là một giáo sư đại học bình thường.

Hai ngày sau, tại khách sạn Tùng Hoa.

Lâu Mộc Ngôn ngồi bên cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, cửa sổ mở hé một khe, gió lạnh theo đó thổi vào. Con thuyền giữa sông đã đầy áp người, náo nhiệt vô cùng nhưng lại cách quá xa, không hề nghe thấy bất kỳ tạp âm nào. Cô ta một tay chống cằm, tươi cười nhìn người đàn ông đối diện: “Tứ ca, chỗ này đẹp thật.”

“Trước đây cô chưa từng tới sao?” Ngón tay Giản Tri Hoài không ngừng nghịch hộp thuốc lá.

“Chưa từng, đây là lần đầu tiên ạ.”

Người phục vụ mang chai rượu vang đã được mở sẵn lên. Giản Tri Hoài cũng không vòng vo tam quốc nữa: “Cô Lâu này, rèn sắt phải nhân lúc nóng, về kế hoạch đánh bóng cô, tôi tin cô cũng xem rồi, ký hay không trong lòng cô đã có quyết định rồi chứ?”

Lâu Mộc Ngôn khẽ gõ ngón tay lên làn da trắng mịn: “Tứ ca, anh sốt sáng lắm phải không?”

Trong lòng cô ta đã sớm có dự định, chỉ có điều ngày nào còn chưa ký thì cô ta vẫn còn có thể thân mật với Giản Tri Hoài ngày đó. Lâu Mộc Ngôn thích ngắm nụ cười hờ hững của anh, thích được ở riêng với anh.

“Tôi chỉ muốn nói cho cô biết rằng, tôi không có nhiều thời gian dư thừa vậy đâu.” Giản Tri Hoài rót cho cô ta một ly rượu vang: “Nếu như cô cảm thấy Dịch Suru phù hợp với yêu cầu của cô thì bây giờ cô có thể ký. Nếu như cô vẫn còn cần suy tính cân nhắc, tôi cũng tôn trọng sự lựa chọn của cô. Chỉ có điều, cơ hội không đợi người. Không ký được hợp đồng với cô, Dịch Suru cũng có thể tìm người khác. Giới showbiz này trước giờ không thiếu những gương mặt mới có thể nổi bật. Huống hồ, dưới tay tôi còn có Giang Ý Duy, nếu tôi muốn, cô ấy vẫn có thể đạt tới một đỉnh cao khác.”

Lâu Mộc Ngôn ngồi thẳng dậy, mí mắt thật chặt. Rốt cuộc vẫn chỉ là một người trẻ đại, chỉ một ánh mắt đã bị Giản Tri Hoài nhìn thấu.

“Lẽ nào Tứ ca không biết, phía cậu Ân cũng rất có hứng thú với bản hợp đồng của tôi sao?”

Giản Tri Hoài tao nhã nâng ly rượu lên, bờ môi mỏng đề lên miệng ly, nhấp khẽ. Anh đặt ly rượu xuống bàn: “Đúng là phía Ân Thiếu Trinh rất khá, cô cũng có thể suy nghĩ.”

Máu trên gương mặt Lâu Mộc Ngôn hoàn toàn biến mất, cô ta khẽ cắn môi: “Tứ ca, em chỉ muốn so sánh để tìm ra một công ty có thể dựa dẫm.”

“Tôi hiểu.” Giản Tri Hoài hơi cong môi, nụ cười mỉa mai: “Nhưng... cái trò lạt mềm buộc chặt thì không hay đâu.”

Chỉ vài ba câu, Lâu Mộc Ngôn dường như đã bị đá kích tới rồi. Ngón tay cô ta siết chặt chiếc ly để cao, bờ môi mím lại rất chặt, rất chặt. Giản Tri Hoài

đã nói hết, anh mỉm cười, khẽ chạm ly với cô ta: “Cô quả thực có một nền tảng rất tốt, tôi cũng rất muốn ký hợp đồng với cô, hy vọng tới cuối cùng chúng ta có thể hợp tác.”

Khi đám khi xoa như vậy, ngay cả nụ cười cũng phảng phất sự đùa cợt, một cô gái nhỏ như Lâu Mộc Ngôn tuyệt đối không phải đối thủ. Cô ta mỉm cười đáp: “Được, hy vọng sau này Tứ ca có thể quan tâm tới em nhiều hơn.”

Giản Trì Hoài chỉ cười không nói, có điều uống cạn hết rượu trong ly.

“Tứ ca, hai hôm trước em đã gặp cô gái trong ảnh ở chỗ của Ân Thiếu Trình.”

“Ảnh nào cơ?” Giản Trì Hoài không mấy để tâm, ánh mắt đang nhìn ra cảnh sông bên ngoài.

“Chính là bức ảnh ở chỗ thầy Nghiêm mà anh mang đi đó.” Lâu Mộc Ngôn dùng sức cắn bút tét: “Giang Ý Duy đang quay quảng cáo, Ân Thiếu Trình còn để cô ấy quay thử nữa.”

“Thế ư?” Giản Trì Hoài hỏi với vẻ hồ hững: “Vậy thì để cậu ta ký hợp đồng với cô ấy đi. Cô Lâu, chúng ta cứ hợp tác vui vẻ là được.”

Ý cười ngập tràn khoe miệng Lâu Mộc Ngôn: “Vâng.”

Chữ Đồng trốn trong bãi đỗ xe bên ngoài khách sạn Tùng Hoa. Có người cung cấp manh mối nói rằng Trịnh Niệm và một người đàn ông ăn cơm ở đây, cứ chỉ thân mật, có lẽ là mối quan hệ yêu đương chưa công khai. Đợi đã lâu mà không thấy người ra, Chữ Đồng đi tới hỏi nhân viên phục vụ: “Xin hỏi ở đây chỉ có một cửa thôi phải không? Bạn tôi uống hơi nhiều, nói là sẽ ra ngay nhưng tôi đợi tới giờ này mà vẫn không thấy người đâu.”

“Ở đây vẫn còn một cửa sau, dẫn thẳng tới đường lớn Nam Môn.”

“Chẳng trách, vậy để tôi vào trong tìm cô ấy.” Người đưa manh mối đã viết luôn cả số phòng. Chữ Đồng chỉ cần nghĩ đủ mọi cách không bị Trịnh Niệm bắt gặp là được.

Phòng 406.

Giản Trì Hoài thấy cũng đã muộn, bèn đứng dậy trước: “Tôi ra ngoài hút điếu thuốc, quay về chúng ta cũng đi luôn.”

“Được.”

Người đàn ông cầm bao thuốc đi ra ngoài, xuyên qua mấy căn phòng tới phòng nghỉ. Anh châm một điếu thuốc, khẽ rít một hơi với vẻ thoải mái. Ánh mắt anh hướng về phía xa, bất chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Cô đội mũ, kéo tịt vành mũ xuống, trên vai còn đeo một chiếc balo, vừa nhìn anh đã nhận ngay ra đó là Chữ Đồng.

Giản Trì Hoài nhanh chóng dập tắt điếu thuốc. Trông dáng vẻ này, chỉ rẽ một ngã nữa là tìm thấy Lâu Mộc Ngôn. Anh không kịp nghĩ nhiều, vội rút đi động ra, còn mình thì nhanh chóng đi về hướng còn lại.

Chữ Đồng đột ngột xuất hiện ở đây, nhất định là nhận được thông tin gì đó. Nếu bị cô phát hiện mình và Lâu Mộc Ngôn ở cùng nhau, chẳng biết sẽ âm ỉ đến mức nào, lần với Đồng Từ là một ví dụ điển hình. Giản Trì Hoài sợ nhất là rắc rối, nếu bắt anh giải thích thì chẳng thà cứ giấu nhẹm đi, hướng hồ anh vốn không thiện với lòng.

Chữ Đồng vẫn đang mãi tìm phòng, bỗng nhận được điện thoại của Giản Trì Hoài. Cô núp vào một góc, nhận máy: “Alô?”

“Sao còn chưa về?”

“Em... Em ở ngoài săn tin.”

“Có tin gì mà em phải nhịn cả cơm tối?”

Chữ Đồng ngoan ngoãn khai báo: “Em đi theo dõi Trịnh Niệm, nghe nói cô ta và một người đàn ông lạ mặt ăn cơm ở khách sạn Tùng Hoa.”

Giản Trì Hoài đẩy cửa phòng 406 đi vào: “Được, vậy em cẩn thận một chút.” Dứt lời, anh lập tức cúp máy. Lâu Mộc Ngôn thấy anh đi vào bèn chỉ tay lên món ngọt trên mặt bàn. Giản Trì Hoài đi tới, cầm áo khoác vắt trên lưng ghé lên: “Đi thôi.”

“Bây giờ à?”

“Ừm, tôi có chút việc gấp.”

Lâu Mộc Ngôn gật đầu, ngoan ngoãn cầm túi xách trên bàn lên, đi theo phía sau Giản Trì Hoài. Cô ta đi rất chậm, trong lúc cấp bách Giản Trì Hoài đành nắm tay cô ta, hai người vừa rẽ thì Chữ Đồng tìm đến. Cô rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng 406 nhưng thấy cửa mở toang, ngó vào trong thì đã chẳng còn ai từ lâu.

Lại bắt hụt rồi.

Giản Trì Hoài đưa Lâu Mộc Ngôn về. Khi Chữ Đồng về tới nhà, người đàn ông đã tắm rửa xong xuôi: “Săn được tin chưa?”

“Chưa, còn chẳng thấy bóng dáng đâu.”

Giản Trì Hoài đứng dậy đi về phía cô, kéo tay cô: “Chạy khắp nơi từ sáng tới tối, còn giống con gái không?”

“VẬY NHƯ THẾ NÀO MỚI GIỐNG CON GÁI, ĐÁM NGÔI SAO ĐÓ À?” Chữ Đồng nheo mắt hỏi ngược lại.

Người đàn ông vỗ vỗ lên bàn tay cô: “Em đi đâu chà đạp bản thân rồi? Sao tay bụi bặm thế này?”

“Lúc săn tin trốn tránh thì phải gấp rồi, đâm phải một chậu cảnh, suýt nữa thì té ngã, em nắm vội lấy cây phát tài trong chậu, không ngờ trên đó toàn là đất.” Chữ Đồng vỗ vỗ hai tay: “Anh thì sao?”

“Anh sao cơ?”

“Tối nay anh ăn cơm ở đâu?”

Giản Trì Hoài quay trở về đầu giường, sau khi ngồi xuống chiếc giường lớn dường như cũng rất mệt mỏi: “Ồ ngoài, với mấy người bạn.”

Chữ Đồng vào nhà vệ sinh rửa ráy chân tay rồi đi ra, Giản Trì Hoài bèn vẫy tay về phía cô. Cô đi tới bên cạnh anh, anh kéo tay ra hiệu cho cô ngồi xuống giường. Chữ Đồng vừa ngồi vững đã bị Giản Trì Hoài bế lên đùi anh: “Khi nào nghỉ hè, em xin nghỉ một thời gian đi, anh đưa em ra ngoài chơi.”

“Đi đâu vậy?”

“Maldives.”

Chữ Đồng hai mắt sáng rực: “Đất lắm.”

“Chẳng tốn kém đâu.”

Chữ Đồng rất thích khẩu khí này. Tiền có là gì đâu, tiền đối với cô mà nói chẳng có ý nghĩa gì, nhưng ra ngoài không cần cô bỏ tiền ra, thật tuyệt.

Đêm khuya. Ở Triều Dương Tân Thành.

Một chiếc taxi màu trắng đi vào trong tiểu khu. Tới trước cửa tòa nhà, người ngồi ở ghế sau đẩy cửa xe ra. Cô mặc một chiếc sơ mi dài kẻ caro, đội một chiếc mũ lưỡi trai đen, mái tóc nâu được làm xoăn thả bồng sau lưng, miêng đeo một chiếc khẩu trang cỡ bụi. Cô đi tới, sau khi quẹt thẻ, cánh cửa bật mở.

Giang Ý Duy không đi cầu thang máy mà bước từng bước bằng thang bộ. Tòa nhà này mỗi tầng là một nhà, có tính bảo mật cực cao. Cô đã không còn chìa khóa ở đây lâu rồi, Giang Ý Duy cũng không biết tới nay làm sao, mà xui quỷ khiến thế nào cô lại tới đây. Cô không biết Ân Thiếu Trình có ở trong nhà không, cũng không dám ấn chuông cửa. Cô vừa từ phim trường trở về, liên tục hai mươi tiếng đồng hồ chưa chợp mắt nhưng trong lòng lại nhớ một người đến điên cuồng. Cô đang đứng ngay trước cửa, lưng tựa vào tường, cảm giác mỗi một dữ dội khiến cô nhắm mắt lại một lúc.

Cô nghĩ nếu thực sự không ổn thì cô ngủ luôn ở đây một đêm. Dù sao cô cũng quen rồi, lăn ra đất là ngủ được.

Ý thức vừa mơ màng thì bên tai bỗng vọng tới một tiếng 'ding', Giang Ý Duy giật mình mở mắt, nhìn cánh cửa thang máy mở ra. Còn chưa nhìn rõ Ân Thiếu Trình thì đã nghe thấy giọng người phụ nữ vọng vào tai: “Cậu chủ Ân, anh tỉnh lại đi mà, ayo, anh nặng quá đi.”

Trịnh Niệm đỡ anh lão đảo đi ra, suýt nữa đâm phải Giang Ý Duy. Trịnh Niệm hoảng hồn, sợ đến nỗi mặt mũi tái nhợt: “Cô... Cô là ai hả? Sao đứng đây như ma vậy?”

Ân Thiếu Trình đã uống không ít rượu, cánh tay treo trên vai người con gái. Nghe thấy tiếng Trịnh Niệm, anh bất giác ngẩng đầu lên. Cho dù Giang Ý Duy bọc kín cả người chỉ hở một con mắt, Ân Thiếu Trình cũng nhận ra cô.

Anh thu tay của mình lại, đứng dựa trước cửa. Trịnh Niệm tiến lên ôm chặt lấy anh, những đường nét linh hoạt cũng dính sát. Cô ta thò tay vào túi anh: “Đề em giúp anh.”

Móc mả mà vẫn không thấy chìa khóa, Trịnh Niệm vòng hai tay qua eo anh: “Cậu chủ Ân, chẳng phải có khóa vân tay sao? Mở cửa đi!”

Thanh âm yếu ớt, như thêm chút kẹo ngọt, Giang Ý Duy cắn chặt môi, nhìn Ân Thiếu Trình chăm chăm. Người đàn ông đã uống nhiều, đầu óc choáng váng, mãi vẫn không tỉnh táo lại được. Cộng thêm Trịnh Niệm cứ thổi khí vào tai anh, sợi dây trong cơ thể bị khiêu khích như sắp nổ tung. Hơi thở của Ân Thiếu Trình trở nên dồn dập, Trịnh Niệm ôm lấy cánh tay anh thúc giục: “Mau vào thôi.”

Ánh mắt Ân Thiếu Trình vượt qua đỉnh đầu Trịnh Niệm, dừng lại trên gương mặt Giang Ý Duy. Anh nhìn thấy khoe mắt cô ửng đỏ, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, đứng đực ra đó, không nhúc nhích.

Dần dần, nước mắt tí tách rơi xuống. Cô vẫn mở to mắt nhìn anh. Ân Thiếu Trình bỗng chốc cảm thấy bức bối. Anh loạng choạng đi tới trước cửa, ấn ngón cái lên. Trịnh Niệm quay đầu lại, thấy Giang Ý Duy vẫn còn đứng đó: “Này, rốt cuộc cô là ai? Còn không đi tới báo cảnh sát đó.”

Nước mắt Giang Ý Duy càng chảy càng dữ nhưng không hề phát ra một tiếng nức nở nào. Trịnh Niệm đẩy cửa ra, ôm chặt Ân Thiếu Trình đi vào trong. Bước chân người đàn ông đột ngột khựng lại, đẩy mạnh Trịnh Niệm ra ngoài: “Cút!”

Trịnh Niệm còn đang đi giày cao gót, lúc này suýt nữa ngã nhào xuống đất. Cô ta hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nét mặt bàng hoàng: “Cậu chủ Ân!”

Ân Thiếu Trình tỉnh lại nhưng không nhìn cô ta mà nhìn sâu về phía Giang Ý Duy đứng gần đó. Anh nắm chặt nắm đấm cửa, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, sau đó đập mạnh cửa vào ngay trước mặt hai người kia!

Trịnh Niệm phản ứng rất nhanh, nhào tới đập cửa: “Cậu chủ Ân, có chuyện gì vậy? Anh mở cửa đi!”

“Cút, đừng làm phiền tôi!”

“Cậu chủ Ân, đừng vậy mà, để tối nay em chăm sóc anh...” Sau đó, dù Trịnh Niệm có gõ cửa kiểu gì bên trong vẫn không có tiếng đáp lại. Giang Ý Duy vẫn đứng đờ ra đó, Trịnh Niệm quay đầu nhìn cô: “Rốt cuộc cô là ai?”

Giang Ý Duy không đáp, Trịnh Niệm cũng không dám ồn ào trước cửa nhà Ân Thiếu Trình, đành chán nản bỏ đi.

Ngoài thang máy chỉ còn lại một ngọn đèn nhỏ lơ lửng, bao trùm cả không gian nhỏ hẹp, bóng người ấy càng trở nên gầy nhỏ, yếu đuối. Giang Ý Duy giơ tay lên nhưng không sao lau sạch được nước mắt. Cô thật sự không nên tới đây. Trước khi tới, cô đã từng nghĩ tới khả năng này rồi nhưng sức chịu đựng rốt cuộc vẫn không kiên cường đến thế. Cô đưa hai tay lên ôm mặt, lớp khẩu trang vải đã ướt sạch, dính vào mặt tạo cảm giác ướt át khó chịu.

Nhìn ra ngoài qua mắt thần, vừa hay có thể thấy bóng Giang Ý Duy đứng dựa ở đó, Ân Thiếu Trình nhìn đến ngẩn ngơ. Một lúc sau, anh không để ý tới cô nữa, bả vai dựa vào cánh cửa lớn, mặt mũi trượt xuống đất.

Giang Ý Duy đứng đó không lâu cũng bỏ đi. Cô biết Ân Thiếu Trình không muốn nhìn thấy cô. Giây phút bước ra khỏi cánh cửa tòa nhà đó, gió đêm phả vào mặt, làn da thấm đẫm nước mắt đau rát như bị dao cứa. Cô nghĩ chắc là cô nên tuyệt vọng đi thôi? Nhưng câu hỏi này cô đã tự hỏi bản thân không dưới trăm lần vậy mà không lần nào có thể ép buộc mình đưa ra được một đáp án rõ ràng.

Sau tối hôm đó, Lâu Mộc Ngôn và người quản lý đã bàn bạc qua, định sẽ chấp nhận Dịch Suru. Đây vốn dĩ là đáp án cô ta muốn nói từ lâu, nếu không phải vì muốn gặp Giản Trì Hoài thêm mấy lần thì hợp đồng đã xong xuôi lâu rồi.

Phía Ân Thiếu Trình, Lâu Mộc Ngôn vẫn chưa chính thức từ chối, dẫu sao mấy ngày gần đây cũng làm phiền anh ta không ít, huống hồ cô ta cũng không thể tùy tiện làm mất lòng còn cá lớn của làng giải trí, kiểu gì cũng phải tìm một lý do hợp lý mới được.

Lâu Mộc Ngôn hẹn giờ, định giải thích rõ ràng với Ân Thiếu Trình. Thế nhưng hôm đó cô ta ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ, Ân Thiếu Trình vẫn chưa tới. Đứng vào lúc lòng kiên nhẫn của cô ta sắp cạn kiệt, Ân Thiếu Trình mới tới chỗ hẹn sau hai tiếng chậm trễ.

“Xin lỗi nhé cô Lâu, bên ngoài tắc đường.”

Gương mặt xinh xắn của Lâu Mộc Ngôn căng cứng nhưng vẫn mỉm cười: “Không sao.”

Trước đây là Ân Thiếu Trình muốn ký hợp đồng với cô ta, cô ta muốn lấy lý do gì cũng được, nhưng Ân Thiếu Trình cũng không phải kẻ ngốc, một người có đôi mắt tinh nhạy không thể không biết. Cô Lâu Mộc Ngôn này đã sớm ngưỡng mộ Dịch Suru. Nếu đã không thành công còn khách khí với cô ta làm cái gì?

Nhân viên phục vụ rót rượu cho hai người họ. Ân Thiếu Trình cầm ly rượu lên, khẽ lắc lư: “Cô Lâu đặc biệt mời tôi, có phải muốn nói rằng thật đáng tiếc, giữa chúng ta e là không thể hợp tác?”

Lâu Mộc Ngôn ngẩng đầu nhìn anh ta: “Cậu chủ Ân, tôi cũng rất khó xử. Công bằng mà nói, cả anh và phía Dịch Suru đều là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ có điều...”

“Khỏi cần nói nhiều.” Ân Thiếu Trình nâng ly rượu lên, tỏ ý bảo Lâu Mộc Ngôn nuốt hết những lời sắp nói lại: “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô Lâu. Dịch Suru thực lực mạnh mẽ, tôi cũng chúc cô Lâu tiền đồ xán lạn!”

“Cảm ơn cậu chủ Ân!” Lâu Mộc Ngôn nâng ly rượu lên, uống qua quýt, còn Ân Thiếu Trình đối diện thì nốc cạn.

Mặc dù còn chưa bước chân vào ngành này nhưng quy củ ở đây Lâu Mộc Ngôn vẫn nắm rất rõ: “Cậu Ân, sau này còn không ít việc cần anh chiếu cố, tôi mời anh.”

Ân Thiếu Trình xua tay, ngón tay hơi chỉ về phía người con gái: “Cô Lâu, tuy rằng chúng ta quen biết chưa lâu nhưng tôi thật lòng coi cô là em gái. Là người làm anh, có mấy câu tôi nhất định phải nhắc nhở cô, vì cô quá hiền lành, quá trẻ đại.”

“Anh cứ nói.” Lâu Mộc Ngôn bỏ ly rượu trong tay xuống.

“Con người Giản Trì Hoài, nếu không phải những người có địa vị trong showbiz, có mấy người biết được anh ta chính là ông chủ bí ẩn sau lưng Dịch Suru đây? Ngoài mặt anh ta làm giáo sư đại học, còn bên trong thì ngầm ngầm, gặp phải tài nguyên tốt hầu như không nương tay. Cô Lâu, cô ký hợp đồng với

Dịch Suru là chuyện tốt, nhưng cũng phải thử nghiệm, Dịch Suru có đúng như những gì họ hứa hẹn, toàn tâm toàn ý lắng xê cho cô hay không?”

Lời này của Ân Thiếu Trình đã thành công khiến tim của Lâu Mộc Ngôn như bị treo ngược lên: “Thử thế nào?”

“Anh ta đã nói với cô chi tiết nghi lễ ngày ký hợp đồng chưa?”

Lâu Mộc Ngôn không chút đề phòng: “Chưa từng, nhưng có nói với tôi sẽ cử người xây dựng tiếng tăm cho tôi. Ngày hợp báo công bố sẽ do giám đốc Hoa đích thân ký hợp đồng với tôi.”

“Giám đốc Hoa thì có là gì?” Ân Thiếu Trình cười khẩy: “Lẽ nào cô không muốn chính Giản Tri Hoài ký hợp đồng với cô trước mặt người dân toàn quốc sao? Một nhân vật thâm tàng bất lộ ở Dịch Suru như vậy như lại vì cô mà phá lệ công khai thân phận, cô nghĩ mà xem, tin tức này có đủ hot không?”

Lâu Mộc Ngôn khẽ cắn môi. Sao cô ta không nghĩ được sâu như vậy chứ? “Nhưng, lỡ như anh ấy không đồng ý thì sao đây?”

“Không đồng ý cũng phải đồng ý, buổi tuyên truyền của Dịch Suru chắc chắn sẽ công khai, tới lúc đó toàn bộ phóng viên sẽ có mặt. Nếu cô Lâu đồng ý, tôi cũng có thể giúp cô diễn một màn kịch. Nếu Giản Tri Hoài không đồng ý, cô khỏi cần ký hợp đồng với anh ta, tôi tin rằng tới lúc đó, anh ta sẽ suy nghĩ cho đại cục thôi.”

Lâu Mộc Ngôn nghe được mấy lời này còn đáng giá hơn mấy năm đèn sách, quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay. Trong lòng cô ta bỗng nảy sinh một sự hưng phấn vu vơ, nghĩ tới cảnh tượng ấy, cô ta chỉ muốn tới ngay hội trường buổi ký hợp đồng từ bây giờ. “Cảm ơn đề nghị và giúp đỡ của cậu Ân.”

“Không cần khách khí, cống hiến vì người đẹp là điều tôi nên làm.” Anh ta uống rượu, ngón tay gõ nhẹ lên chiếc ly mấy cái, được như tính toán một cách hoàn hảo. Tranh đấu một hồi không được lợi lộc gì, vậy thì anh ta cũng không thể để Giản Tri Hoài quá như ý, phải không?

Ngày hôm sau, Chữ Đồng đi săn tin, thời gian vẫn còn sớm, đứng lúc ở ngay gần cửa hàng hoa quả của bố mẹ, cô thẳng thừng đánh tay lái qua giúp. Lái xe vào trong tiểu khu, thấy họ làm ăn cũng khá lắm, cộng thêm việc phải chuyển hàng cho công ty của Ân Thiếu Trình, bận rộn hơn không ít, nhưng Chữ Cát Bằng nói sao cũng không chịu mướn thêm người giúp. Chữ Đồng không chịu nổi, đành nhân lúc rảnh rỗi qua phụ một tay.

Ở trong cửa hàng bán giúp mấy đơn hàng, ngẩng đầu lên cô bỗng thấy Ân Thiếu Trình nghênh ngang đi vào. Lý Tịnh Hương coi anh ta như thần Tài, vừa dọn ghế vừa chuẩn bị hoa quả. Chữ Đồng liếc nhìn ra ngoài, thấy con xe hơn chục triệu của anh ta đang đỗ trước cửa: “Cậu chủ Ân, anh đừng có suốt ngày làm mấy việc hạ thấp phong cách của mình nữa đi.”

Ân Thiếu Trình lấy ra một tờ chi phiếu: “Mang tiền tới cho nhà cô, phí đặt hàng nửa năm, đủ chưa?”

Chữ Đồng bước lên, lấy tờ chi phiếu qua xem, sau đó nhét vào trong tay Lý Tịnh Hương: “Được rồi, vậy tôi sẽ bóc một quả sầu riêng thật to để khoản đãi anh?”

Ân Thiếu Trình vội xua tay: “Cô không nhìn thấy cái bản mặt tôi đã đủ thối lắm rồi à?”

“Anh lại sao rồi?”

“Haiz, Dịch Suru của các cô cướp mất người của tôi.”

Lý Tịnh Hương cầm lấy tờ chi phiếu, vừa cảm ơn, vừa gọi điện cho Chữ Cát Bằng. Chữ Đồng ngồi xuống ghế bên cạnh: “Lâu Mộc Ngôn?”

“Phải, mấy hôm nữa Dịch Suru sẽ ký hợp đồng với cô ta.”

Chữ Đồng nghe xong không cảm thấy quá kinh ngạc, Ân Thiếu Trình liếc nhìn cô: “Cô thật chẳng biết an ủi người khác gì cả?”

“Lâu Mộc Ngôn không ký hợp đồng với anh thì cũng ký với Dịch Suru, nếu anh ký được, tôi cũng không cảm thấy bất ngờ.”

Ân Thiếu Trình khẽ nhếch môi, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa: “Tới lúc đó trong nghi lễ ký hợp đồng, Dịch Suru các cô chắc chắn sẽ cử phóng viên đi.”

“Dĩ nhiên rồi, công ty nhà mình ký hợp đồng có khi Dịch Suru lại điều động một số lượng lớn, tôi cũng sẽ đi.”

“Đến lượt cô sao?” Ân Thiếu Trình cười trêu chọc: “Chưa biết chừng tới lúc đó lại gạt cô ra ngoài.”

“Sao có thể chứ, lượng tin bài của tôi trước nay luôn xếp hàng đầu, biết chưa?” Dịch Suru nếu đã cử phóng viên thì cô chắc chắn là tốp đầu.

“Có lúc đầy tự tin cũng không tốt.” Ân Thiếu Trình tươi cười: “Thế này đi, tới lúc đó, phóng viên mà tôi quen biết cũng sẽ qua, tôi bảo họ giữ cho cô một chân, nếu cô không vào được có thể mượn thế phóng viên của họ.”

“Ai thèm.” Chữ Đồng khoát tay: “Nếu tôi không vào được thì những người khác càng khỏi mơ.”

Ân Thiếu Trình ngậm cười: “Được thôi, cô đúng là độ tự tin vượt trội.”

Ngày Lâu Mộc Ngôn ký hợp đồng được tổ chức ngay tại Dịch Suru, mức độ hoành tráng đương nhiên không cần nói. Chữ Đồng đã chuẩn bị sẵn tâm lý

nhưng không ngờ thật sự bị cái miệng quạ của Ân Thiếu Trinh đoán trúng. Tổng biên tập tức tốc đi vào văn phòng, vỗ vỗ vai Chữ Đồng trước: “Lát nữa cô ra ngoài một chuyến, có tin giao cho cô.”

Chữ Đồng ôm máy ảnh, ngăn người ngăn lên: “Hôm nay chẳng phải là ngày ký hợp đồng của Lâu Mộc Ngôn sao?”

“Đúng, tôi đã cắt cử nhân sự xong xuôi rồi, chỉ là một lễ ký hợp đồng thôi mà, không cần lấy dao trâu mổ gà.”

Đây là khen cô hay chê cô vậy? Tổng biên tập gọi mấy người, nói rằng phòng văn hôm nay giao cho họ rồi gọi riêng Chữ Đồng tới phòng làm việc của mình: “Cô tới sân bay theo dõi vợ chồng Cố Hào.”

“Theo dõi họ làm gì chứ?”

“Đứa con của họ tới tận bây giờ vẫn chưa lộ mặt, đâu phải cô không hiểu độc giả thích cái gì.”

Sân bay cách Dịch Suru rất xa, lái tới đó ít nhất mất một tiếng đồng hồ. Chữ Đồng ngồi trong xe nhưng rất lâu không nổ máy. Chuyện chụp ảnh trẻ con vốn dĩ cô rất bài xích, tới lúc đó cứ báo lại để mất đầu là được.

Dịch Suru.

Lâu Mộc Ngôn ngồi sau sân khấu, ngắm mình trong gương. Bộ trang phục này do chính tay thầy Nghiêm kết hợp cho cô ta. Hôm nay coi như là lần đầu tiên cô ta chính thức đối với mặt cánh nhà báo, thể hiện hình tượng ngoan ngoãn, xinh đẹp là quan trọng hàng đầu.

Người quản lý cúi xuống nói với cô ta: “Chuẩn bị sắp xong chưa? Giám đốc Hoa của Dịch Suru cũng tới rồi.”

“Tôi muốn Giản Trì Hoài đích thân ký hợp đồng với tôi.”

“Sao... Sao cơ?”

Lâu Mộc Ngôn lặp lại câu nói vừa rồi lần nữa: “Tôi muốn Giản Trì Hoài đích thân ký hợp đồng với tôi.”

“Đại tiểu thư của tôi ơi, một sự kiện quan trọng như thế này, cô đừng ương bướng nữa, có người mới nào ký hợp đồng mà hoành tráng như cô không?”

Lâu Mộc Ngôn liếc nhìn chị ta: “Chị có đứng về phía tôi không? Trông chị thế này, sau này còn tranh giành lợi ích cho tôi thế nào được?”

“Không phải, nhưng mà...” Người quản lý cũng có phần bối rối: “Chưa chắc đã mời được anh ấy.”

Đương nhiên Lâu Mộc Ngôn biết, Giản Trì Hoài chưa bao giờ công khai thân phận để bảo vệ ỉnh một mảnh đất thanh tịnh. Nếu cô ta quá ép buộc, trở mặt trong sự kiện này, cũng không có lợi: “Chị cứ nói rõ với giám đốc Hoa, tôi có thể ký hợp đồng với giám đốc Hoa một cách công khai nhưng tôi đã là người của Dịch Suru rồi, tôi hy vọng Giản Trì Hoài có thể cho tôi một cơ hội riêng biệt, mời các phóng viên của Dịch Suru ra sau sân khấu, chỉ ít thì ký lại với tôi một lần trước mặt họ.”

“Việc này...”

“Nhà họ Lâu là nhà đầu tư lớn nhất liệu có thể mời được Tứ ca, nể mặt nhà họ Lâu một lần không? Chị cứ nói với giám đốc Hoa như thế, phiền anh ta chuyển lời.”

Người quản lý nghe xong, chỉ còn cách gật đầu: “Vậy được.”

Phía bên nghi lễ ký kết, có nhân viên đang lật xem thẻ phóng viên. Phóng viên của mỗi tòa soạn đều phải ghi danh, phía bên Dịch Suru chắc chắn không có Chữ Đồng. Cô đứng bên ngoài thờ đầu vào trong, bả vai bị đập mạnh một cái.

Chữ Đồng quay đầu lại, hóa ra là Tàn Tàn: “Aiya, đồ hâm, sao ở đây?”

“Cậu hâm thì có, đương nhiên là tớ tới săn tin rồi.”

Chữ Đồng chỉ vào trong: “Chụp Lâu Mộc Ngôn chứ gì?”

“Thế không chụp cậu chắc?” Tàn Tàn khoác tay Chữ Đồng: “Nào, cùng đi đi.”

“Aiya, tớ không vào được, tổng biên tập bắt tớ đi theo dõi một tin khác. Tớ lại không muốn đi, nên mới chạy về đây.”

“Vô dụng.” Tàn Tàn mắng yêu cô, rút một chiếc thẻ phóng viên khác trong túi ra: “Tớ có một đồng nghiệp không đến được, tớ cầm cả thẻ của cô ấy đây, cậu bảo sao trùng hợp thế hả? Có cần không?”

“Cần cần cần.” Chữ Đồng nói xong, lấy lại đeo lên cổ.

Hai người vào trong hội trường, bên trong các hàng ghế đã đầy ắp. Chữ Đồng nhìn thấy các đồng nghiệp của mình ngồi ở hàng đầu tiên. Cô và Tàn Tàn ngồi vào ghế theo tên, chờ đợi buổi lễ chính thức bắt đầu.

Khoảng nửa tiếng sau, Lâu Mộc Ngôn mới bước lên dưới sự vây kín của các nhân viên bảo vệ. Người ký tên với cô ta là giám đốc Hoa.

Chữ Đồng không chụp ảnh, nhân lúc rảnh nói chuyện với Tần Tần: “Lâu Mộc Ngôn này có lai lịch lớn đến vậy, tớ còn tưởng ông chủ sẽ đích thân ký tên với cô ta cơ đấy.”

“Nhắc tới hẳn ta làm gì, tớ hận!”

Hai bên đứng trên sân khấu khách sáo qua lại mấy câu, sau đó cầm hợp đồng để các phóng viên bên dưới chụp ảnh, sau đó là một số mục đặt câu hỏi. Khi buổi họp báo gần kết thúc, người ngồi bên cạnh Lâu Mộc Ngôn đứng dậy nói: “Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, bây giờ mời các phóng viên của Dịch Suru ra phía sau tập hợp, chúng ta còn một lễ ký kết nhỏ nữa.”

“Thế là ý gì?” Có người bất mãn đặt câu hỏi: “Lẽ nào còn phân biệt đối xử sao?”

“Xin lỗi, hiện giờ Lâu Mộc Ngôn là nghệ sỹ dưới quyền quản lý của công ty chúng tôi, lát nữa chỉ là một buổi ký kết nội bộ mà thôi. Mời mọi người ra đại sảnh dùng bữa, các nhân viên sẽ đưa mọi người ra ngoài.”

Chữ Đồng nhảy cảm nhận được buổi lễ phía sau kia mới là màn kịch quan trọng. Cô vỗ vai Tần Tần: “Cậu mau đi ăn đi, tớ còn có việc.” Nói xong nhân lúc các phóng viên tản ra, cô len lén phía trên. Có mấy đồng nghiệp làm cùng một phòng, nhìn thấy Chữ Đồng, rồi riu riu tay: “Chưa biết chừng còn có scandal ấy.”

Chữ Đồng vẫn còn lo lắng, cô đang nghĩ lát nữa có đến mức bị đuổi ra không? Dầu sao cô cũng là phóng viên chính thức của Dịch Suru, được không?

Cũng may là quẹt thẻ đi vào, Chữ Đồng tháo tấm thẻ trên cổ xuống, đổi thành thẻ của mình. Cô đi sau đám đông, sau khi quẹt thẻ cũng không có gì khác thường, được cho qua.

Bước vào trong, hiển nhiên cũng đã được bày biện cẩn thận. Hai chiếc ghế hai bên thảm đỏ được bày đầy hoa hồng. Trên chỗ ngồi của phóng viên cũng trải những tấm vải đỏ rực rỡ.

Có một phóng viên kéo tay Chữ Đồng: “Ban này tôi nghe giám đốc Hoa và Lâu Mộc Ngôn nói chuyện, hình như ông chủ của chúng ta sắp lộ diện đấy.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Thì ra chồng là một nhân vật tầm cỡ

Chữ Đồng chọn một ghế phía sau. Xem ra cô Lâu Mộc Ngôn này thật sự không đơn giản, có thể khiến ông chủ sắp xếp một lần xuất hiện thế này, không phải đã bị sử dụng quy tắc ngầm rồi đây chứ? Mặc dù ngoài miệng Chữ Đồng không thể nói rõ nhưng trong bụng đã khẳng định tới tám, chín phần. Khi nhớ lại hình tượng của Đồng Tử, cô còn gần như chắc chắn một trăm phần trăm.

Dịch Suru, tầng đình.

Giám đốc Hoa đích thân gõ cửa phòng làm việc, Giản Trì Hoài ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Giám đốc Hoa không dám gây ra những tiếng động quá lớn, chỉ dè dặt bước lên: “Tứ ca, buổi họp báo giải tán rồi. Máy ảnh và di động của các nhân viên trong nội bộ Dịch Suru đã bị giữ lại. Nếu anh cảm thấy vẫn không ổn thì thế này đi, đăng nào cũng ký hợp đồng rồi, hơn nữa Lâu Mộc Ngôn cũng không dám gây chuyện với anh, trừ phi sau này cô ta thật sự không muốn sống trong showbiz nữa.”

Giản Trì Hoài im lặng gồi đầu lên lưng ghế, ngón tay gõ nhịp trên tay vịn của ghế.

Giám đốc Hoa thấy vậy bèn nói tiếp: “Đề em xuống nói anh có việc phải ra ngoài, phía cô Lâu em sẽ nói đỡ thỏa đáng.”

“Với nhà họ Lâu ở Tây Thành, thứ gì quý giá nhất?” Giản Trì Hoài bất ngờ mở mắt, ánh nhìn dừng lại trên một chiếc bàn cách xa giám đốc Hoa: “Không phải quyền lực, chẳng phải tiền bạc mà chính là Lâu Mộc Ngôn. Nhà họ Lâu con một mấy đời, tới đời của Lâu Mộc Ngôn lại càng coi cô ta như viên ngọc minh châu. Chuyện hôm nay nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu tôi nể mặt Lâu Mộc Ngôn, sau này nhà họ Lâu ắt phải nể mặt tôi nhiều hơn.”

Giám đốc Hoa nghe tới đây liền cười. Anh ta biết với tính khí của Giản Trì Hoài muốn khuyên cũng chẳng ai khuyên được.

Giản Trì Hoài đứng dậy, giám đốc Hoa đi theo phía sau anh. Ra tới cửa, Giản Trì Hoài bất ngờ dừng bước, vòng tay chỉ vào giám đốc Hoa phía sau: “Cái kẻ khích tướng này của cậu quá vụng, về học thêm đi.”

Giám đốc Hoa gật đầu: “Dạ dạ dạ, hôm khác em sẽ học hỏi anh cẩn thận.”

Lâu Mộc Ngôn ngồi trước sân khấu, trên bàn trải một lớp vải đỏ thêu hình đám mây lành, hai bên được giữ bằng những lọ hoa được cắm đầy hoa tươi. Người quản lý đứng bên không ngừng nói gì đó vào tai cô ta, sắc mặt Lâu Mộc Ngôn càng ngày càng sa sầm lại nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài. Một người từ nhỏ đã quen được nuông chiều, kiểu gì cũng thể hiện một chút cảm xúc ra ngoài nét mặt.

Người đồng nghiệp ngồi bên ghé vào tai Chử Đồng: “Chắc là ông chủ không tới được rồi. Giám đốc Hoa đã ký hợp đồng rồi, còn sợ cô Lâu Mộc Ngôn này trở mặt chắc?”

Không phải không có khả năng này. Thật ra Chử Đồng rất thích xem trò vui, huống hồ không thừa nhận cô hoàn toàn không thích Lâu Mộc Ngôn.

Các phóng viên đã ngồi yên vào chỗ, chỉ còn đợi mọi chuyện tiếp theo xảy ra. Chử Đồng nhìn thấy giám đốc Hoa ở cách đó không xa đang bước về phía trước, đằng sau chắc là có người. Nhìn kỹ thì thấy bị ba đến năm người vây kín, bóng hình cao ráo, chỉ có đáng người là bị che chặt, nhất thời không thể nhìn rõ.

Người quản lý của Lâu Mộc Ngôn vỗ vai cô ta: “Tới rồi!”

Lâu Mộc Ngôn lập tức khẽ mỉm cười, nét mặt ngỡ ngàng. Đồng nghiệp ngồi bên cạnh Chử Đồng hưng phấn reo lên: “Mẹ ơi, cuối cùng cũng được nhìn thấy mặt thật của ông chủ rồi, đúng là nhờ phúc của cô Lâu này.”

Cô đang định nói cô gặp lâu rồi thì trong thoáng chốc, bóng dáng cao lớn của người đàn ông đã tới trước sân khấu, một đôi chân dài thẳng tắp, vóc dáng cường tráng được một bộ vest trắng bạc bọc lại một cách hoàn hảo. Chử Đồng không có hứng thú với diện mạo của anh ta nhưng chợt nghe thấy có người trong đám đông hô vang: “Giản Trì Hoài! Anh ấy là Giản Trì Hoài!”

Chử Đồng sững sốt, cái gì Giản Trì Hoài? Cô đột ngột nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy người đàn ông kia lộ diện trước mọi người, ngũ quan đẹp đẽ tới bùng nổ, mái tóc đen vừa được vuốt keo, lộ ra cảm giác hơi rối và gọi cảm, ánh mắt sâu xa, sống mũi cao. Mỗi một đường nét đều vô cùng quen thuộc, gương mặt này sáng sớm nay vẫn còn dính sát trước mặt cô, sao cô có thể nhìn nhầm? Người kia chẳng phải chính là Giản Trì Hoài sao?

Bên dưới, mọi người vỗ tay ầm ầm như sấm dậy, có người kích động đứng bật dậy: “Xin lỗi, anh chính là ông chủ sau lưng Dịch Suru sao?”

Giám đốc Hoa nghiêng người bước lên trước mặt người đàn ông, ra hiệu ọi người đừng kích động, yên lặng ngồi về chỗ của mình. Giám đốc Hoa đích thân kéo ghế cho Giản Trì Hoài, sau khi anh ngồi xuống rồi, mới cầm micro lên: “Các vị đều là một phần của Dịch Suru chúng ta, có những chuyện chúng ta cũng không cần giấu giếm. Anh Giản chính là CEO của Dịch Suru, anh ấy còn có một thân phận, tin rằng các bạn cũng không lạ lắm. Hôm nay sở dĩ tạm thu máy ảnh và di động của mọi người chính là muốn chuyện này không quá rùm beng. Anh Giản đây nếu trở về thời cổ đại chắc chắn là một người ở ẩn...” Giám đốc Hoa bất giác nói đùa: “Nếu anh ấy vẫn còn thích làm giáo viên nhân dân thì chúng ta tạo điều kiện cho anh ấy, lát nữa phát ôi bạn ở đây một phong bì đỏ, mọi người nể tình mà kín miệng nhé!”

Đám đông phá lên cười vì câu nói của giám đốc Hoa nhưng Chử Đồng không sao cười nổi, vì sao cô cảm thấy tất cả giống như một vở kịch vậy? Chẳng chân thực chút nào, ai cũng đeo một lớp mặt nạ, ngay cả người chồng tới tới tai áp mà kể cùng cô cũng có một gương mặt khác!

Giản Trì Hoài và Lâu Mộc Ngôn bắt đầu ký hợp đồng, chẳng biết là lại ký văn bản nào. Nụ cười của Lâu Mộc Ngôn tươi như hoa, chẳng phải cần cười sao? Cô ta không dám quá ép buộc Giản Trì Hoài, cho dù đã lùi một bước lên, không xuất hiện trước mặt tất cả mọi người như kế hoạch của Ân Thiệu Trình nhưng dù gì cũng đã khiến nội bộ Dịch Suru hay tin này, dù gì cũng để người ta biết người mà Dịch Suru muốn lãng xê rốt cuộc là ai.

Hai người trao đổi văn bản cho nhau, Lâu Mộc Ngôn chấp hai tay lại, đứng dậy, bắt tay với Giản Trì Hoài: “Từ ca, sau này phải nhờ anh quan tâm nhiều.”

Từ ca? Ha, Từ ca.

Chử Đồng chống tay lên trán. Lúc này, cô đã hiểu sâu sắc hàm nghĩa trong hai chữ ‘Từ ca’ lúc trước khi Giang Ý Duy gọi Giản Trì Hoài rồi. Sao cô lại ngốc nghếch đến thế, Giản Trì Hoài nói trong các anh em ở nhà anh xếp thứ tư, thế mà cô lại tin thật.

Chử Đồng biết sai lầm của mình ở đâu rồi, trải nghiệm cuộc sống cũng đã luyện cho cô một tính cách tinh ranh nhưng cô quá hiểu điểm yếu của mình nằm ở đâu.

Hết lần này tới lần khác, sở dĩ sau khi chạm tới tầng sâu đó cô lại lùi về là vì trong tiềm thức cô cảm thấy không thể nào, hoặc nên nói rằng trong tiềm thức của cô, vốn không thích lôi kéo Giản Trì Hoài và người đàn ông thần bí tên Từ ca kia vào với nhau.

Vì sao ư? Vì cô chỉ là một phóng viên tép riu, gia đình bình thường, còn nhà họ Giản thì bỏ xa gia đình cô cả một quãng rồi, cô đặc biệt hy vọng Giản Trì Hoài chỉ là một giáo sư bình thường mà thôi, lương bổng có cao hơn cô nhưng cũng chưa tới mức lương khó tin, dù chưa thể gọi là đồng đều, nhưng ít nhất khi cô cố kiễng chân lên vẫn đuổi kịp anh, không phải sao?

Xung quanh có tiếng vỗ tay vang lên, Chử Đồng chỉ nhìn chằm chằm về phía trước. Ánh mắt Giản Trì Hoài cao ngạo mà lạnh nhạt, cũng không để ý quá nhiều. Anh đưa bản hợp đồng trong tay cho giám đốc Hoa. Nét mặt Lâu Mộc Ngôn ngượng ngùng, đứng bên cạnh anh, chốc chốc lại nói chuyện.

Chử Đồng cảm thấy thật nực cười, hôm nay nếu không có Lâu Mộc Ngôn, chắc cả đời này cô cũng sẽ không biết chồng mình còn có thân phận này.

Giản Trì Hoài giờ tay lên nhìn giờ rồi nói với Lâu Mộc Ngôn đứng bên: “Tôi còn có việc, cô về trước đi, tạm nghỉ ngơi mấy hôm, sau này sẽ bận rộn

đấy.”

Lâu Mộc Ngôn mỉm môi cười khê: “Em vẫn thích bận rộn.”

Có nhân viên phục vụ bê khay, bắt đầu xuống dưới phát li xì. Giản Trì Hoài tiến lên trước, ánh mắt nhìn về phía trước trong giây lát, chợt tập trung vào một bóng hình nào đó. Bước chân của anh hơi dừng lại, thấy Chử Đồng cũng đang ngồi im đó. Ánh mắt hai người giao nhau, cũng không biết cô có đang nhìn anh hay không.

Nhân viên đưa li xì cho cô, cô cũng không đón lấy. Đồng nghiệp ngồi bên thấy vậy, bèn lấy hộ cô: “Cô sao thế? Không cần cả li xì à?” Dường như nhận ra cô không ổn, người đồng nghiệp dè dặt đẩy khê cô một cái: “Đồng Đồng, cô đừng hù tôi, làm sao vậy?”

Chử Đồng thu ánh mắt lại, đón lấy bao li xì trong tay đồng nghiệp. Cô là người duy nhất bóc ra xem ngay, hóa ra không phải tiền mặt mà là một vòng đeo tay bằng vàng của một thương hiệu nổi tiếng nào đó, một sợi cũng phải mấy ngàn. Vì một Lâu Mộc Ngôn, quả là rộng rãi.

Người đồng nghiệp ồ lên một tiếng, hứng phấn tột độ: “Hôm nay đúng là hời to rồi, đây là ước mơ bao lâu của tôi, còn chẳng nỡ bỏ tiền mua.”

Người quản lý của Lâu Mộc Ngôn bảo vệ cô ta rời đi. Chử Đồng đứng dậy, rời khỏi chỗ trước. Giản Trì Hoài thấy bước chân của cô hơi lảo đảo, nhưng lại cất bước rất nhanh. Anh không đuổi theo ngay lúc ấy mà lập tức gửi tin nhắn qua cho cô: Tới phòng làm việc của anh.

Vậy mà rất lâu vẫn không có lời hồi đáp, lúc ấy Giản Trì Hoài mới nhớ ra khi vào trong hội trường, di động và máy ảnh của phóng viên bị thu hết.

Chử Đồng xông thẳng ra bãi đỗ xe, lái xe của mình phóng ra. Ánh nắng gay gắt, hắt vào trong qua lớp kính chắn gió. Có rất nhiều chuyện khi trước bỗng hiện về, từng cảnh từng cảnh xuất hiện trong đầu cô. Chẳng trách anh luôn tỏ ra cao ngạo, ngay cả Giang Ý Duy cũng phải sợ anh. Chẳng trách đồng ảnh cô chụp trộm anh đều bị ngăn chặn. Chẳng trách Ân Thiếu Trình hay nói Giản Trì Hoài không đơn giản. Thì ra quả thật là tất cả mọi người đều biết, lại chỉ có mình cô ngu ngơ không hay.

Chẳng biết vì nắng hay vì nguyên do gì, mắt của Chử Đồng hoàn toàn không thể mở ra được, trong khóe mắt có một dòng chất lỏng không rõ ràng trào ra, chiếc xe đột ngột loạng choạng lao đi, suýt nữa đâm vào một chiếc xe đạp đi trước. Đối phương giật thót, lên tiếng chửi mắng: “Mù hả mày, muốn chết sao!”

Đầu Chử Đồng đau như búa bổ, bèn dừng hẳn lại bên vệ đường, cả người nằm rạp xuống vô lăng. Bảo vệ phụ trách mặt đường đi tới, gõ mạnh lên cửa kính: “Chuyện gì đây? Chỗ này không được đỗ xe!”

Chử Đồng hoàn toàn không nghe thấy gì. Cô lắc đầu, lúc này cô không muốn nghe một chữ nào cả, lời nào cũng chất chứa như mũi kim sắc nhọn, găm thẳng vào tai cô.

Người bảo vệ đâm cả hai tay lên cửa: “Cô ra đây cho tôi!”

Cổ áo anh ta bất ngờ bị ai xóc lên, Ân Thiếu Trình từ đâu chui ra, đẩy bả vai anh ta một cái: “Cứ thích đỗ đây đấy, làm sao?”

“Chỗ này thật sự không được đỗ xe, lát nữa xe của người khác không ra được.”

Ân Thiếu Trình ngang ngược chỉ về phía xa: “Thế thì ra cửa khác, chúng tôi cứ thích đỗ ở đây, ý kiến à?”

“Con người anh sao lại thế nhỉ? Không nói lý lẽ phải không, có tin tôi báo cảnh sát không?”

Ân Thiếu Trình rút ví, lấy toàn bộ số tiền mặt bên trong ra, đập mạnh vào ngực người bảo vệ: “Tùng này đủ chưa? Việc còn lại anh tự giải quyết.” Ân Thiếu Trình nói xong, mở cửa xe, ghé vào tai Chử Đồng hét một câu: “Hey, cô em, xuống xe thôi, không phải cô muốn vào đồn đấy chứ?”

Chử Đồng cảm thấy phiền, bên tai chỉ thấy có gì đang hét ầm ĩ. Ân Thiếu Trình kéo cánh tay cô, lực rất mạnh, lập tức kéo cả người cô xuống xe. Ngay sau đó, cô bị nhét vào ghế lái phụ của anh ta. Chử Đồng lúc này không muốn nói chuyện, càng không có sức giãy giụa gì nữa.

Chiếc xe rời khỏi Dịch Suru, Chử Đồng hạ cửa kính xe xuống, gió vù vù thổi vào. Ân Thiếu Trình lại đóng cửa lại: “Để người khác nhìn thấy bộ dạng cô thế này lại tưởng tôi ức hiếp cô đấy.”

Chử Đồng quay đầu lại, trừng trừng lườm anh ta. Ân Thiếu Trình mỉm môi, một lát sau mới lên tiếng: “Cô bị kích động gì vậy?”

“Hừ!”

“Hừ gì mà hừ, ăn nói đàng hoàng, đừng có khó hiểu thế.”

“Trùng hợp thật, đúng lúc anh ngang qua Dịch Suru?”

Ân Thiếu Trình nhìn thẳng vào Chử Đồng qua gương chiếu hậu: “Tôi không yên tâm về cô.”

“Tôi có gì mà anh không yên tâm? Anh sợ tôi biết Giản Trì Hoài là ông chủ của tôi, chịu đả kích chứ gì? Ân Thiếu Trình, anh mưu tính sai lầm rồi, tôi vui mừng còn không kịp ấy, thế thì tôi sẽ là ai nào? Tôi là bà Giản, tôi cũng là người có tiền, tôi còn có cả một hậu phương vững chắc như thế, lẽ nào đây không phải một chuyện rất đáng ăn mừng sao?” Chử Đồng nói ra những câu ấy bằng chất giọng bình thản nhưng chỉ có cô mới biết lòng cô lúc này đang

cuộn trào rất nhiều cảm xúc, quả thực là khó chịu tới cùng.

Ân Thiếu Trình cho xe đi tới quảng trường Vạn Đạt, rồi đỗ lại đó: “Đúng, là một chuyện cực vui, tôi đi ăn mừng với cô?”

“Tôi chỉ muốn một nhát cần chết anh!”

Ân Thiếu Trình phì cười: “Cô tìm nhầm đối tượng rồi thì phải? Người lừa cô không phải là tôi.”

Chữ Đồng co người lại phía sau, dựa vào lưng ghế: “Tôi chẳng có gì phải tức giận cả, chỉ là thêm một chuyện đáng mừng, tôi không giận.”

Ân Thiếu Trình nhìn thấy thứ cô siết chặt trong tay: “Đây là cái gì? Lẽ nào bạn này lái xe cô cũng cầm nó?”

Chữ Đồng liếc nhìn, là bao lì xì Dịch Suru phát, thế mà cô không vứt lại ở xe, cứ cầm mãi trong tay. Chữ Đồng mở chiếc hộp, lấy vòng đeo tay ra: “Đẹp chưa này, giả không rõ đâu.” Nói rồi cô nghiêm túc đeo nó lên cổ tay.

Ân Thiếu Trình rất không quen nhìn cô trong điệu bộ này. Phải, màn kịch để Giản Trì Hoài lộ mặt do anh ta kỳ công sắp xếp nhưng nhìn thấy Chữ Đồng như vậy, anh ta lại có phần hối hận. Thân phận của Giản Trì Hoài được công khai, đối với người khác chẳng là gì cả, nhưng đối với Chữ Đồng..

Người đàn ông nắm chặt vô lăng, chầm một liều thuốc, khẽ rít một hơi: “Chữ Đồng, vì sao tôi đối tốt với cô, cô lại không nhìn thấy? Nếu Giản Trì Hoài yêu cô, anh ta không việc gì phải giấu giếm cô. Nói cách khác, nếu anh ta cảm thấy đó không gọi là giấu giếm, chỉ là không cần phải nói thì càng chứng tỏ anh ta không hề cô trong lòng. Cô cũng nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn rồi đấy, trước đây có mấy lần Giản Trì Hoài đi cùng cô ta, cô cảm thấy cô thắng được cô ta sao?”

Chữ Đồng nhắm mắt lại, muốn né tránh sự thật này: “Anh nói vậy là không đúng, chỉ cần Giản Trì Hoài không muốn, Lâu Mộc Ngôn có quyền rũ hơn nữa cũng vô dụng.”

“Không muốn? Không phải cô không hiểu/ tính cách của Giản Trì Hoài. Chuyện hôm nay, cô dám nói với bản thân mình, anh ta không phải vì Lâu Mộc Ngôn mới đứng ra không? Cô gái này không đơn giản, tôi từng tiếp xúc với cô ta, bất luận là thù đoạn hay gia thế cô đều không phải đối thủ của cô ta.”

“Ân Thiếu Trình, anh đừng có giả vờ làm người tốt nữa, anh lại muốn kéo tôi vào showbiz chứ gì? Tôi nghe là thấy đau cả đầu. Tôi nói với anh một lần cuối cùng, tôi vĩnh viễn không bao giờ bước chân vào cái giới đó, mãi mãi!”

Ân Thiếu Trình cũng dựa ra phía sau, nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt lấy cô: “Chữ Đồng, lẽ nào cô cảm thấy những nghệ sỹ do tôi quản lý không ai bằng được cô sao? Có thể lọt vào mắt Ân Thiếu Trình này diện mạo, vóc dáng dĩ nhiên là hạng nhất. Trong giới giải trí, chưa có chuyện thiếu ai sẽ chết. Tôi để cô làm mình tính, hơn nữa ở trong tay tôi, tôi lãng xê cô, cô xem, liệu Giản Trì Hoài còn dám không coi cô ra gì?”

Chữ Đồng quay đầu, đây cũng là lần đầu tiên cô nghe thấy Ân Thiếu Trình nói chân thành như vậy nhưng cho dù là vậy, cô vẫn đáp rành mạch: “Cảm ơn anh nhưng mỗi người có một chí hướng.”

Ân Thiếu Trình rút lại những lời trong miệng, ánh mắt nhìn về phía xa xăm. Chữ Đồng khẽ thở hắt ra: “Anh có thể đưa tôi về không?”

“Không cần tôi cho cô 50 đồng để bắt xe sao?”

“Khỏi, anh đưa tôi tới cửa nhà là được rồi.”

Ân Thiếu Trình không nói gì nữa, khởi động xe đưa cô về. Tới Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng khẽ ngừng đầu: “Dừng ở đây đi.”

“Cô như vậy sao khiến người ta yên tâm được?”

“Tôi đã về tới nhà rồi, còn gì không yên tâm được chứ?” Chữ Đồng đẩy cửa bước xuống, sau khi đóng cửa lại còn quay đầu, cúi người nói với người đàn ông phía trong: “Ân Thiếu Trình, vẫn phải cảm ơn anh.”

Ân Thiếu Trình xua tay về phía cô: “Đi đi.”

Chữ Đồng cất bước đi vào trong, từ cửa về tới nhà phải qua một quãng đường rất dài, cô lại đi rất chậm. Cho tới khi ngôi biệt thự ấy hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt, Chữ Đồng lại mất đi dũng khí bước vào. Gần cạnh cửa có một khóm trúc, xung quanh xây những viên đá tròn, Chữ Đồng ngây ngẩn ngồi lên.

Giản Trì Hoài không thể liên lạc ngay với Chữ Đồng, di động lại không ở bên người cô, cứ thế chạy ra ngoài chắc là về nhà.

Tới cửa hàng hoa quả, Chữ Cát Bằng và Lý Tịnh Hương đều ở đó. Thấy anh tới, hai người họ ngơ ngác nhìn nhau. Lý Tịnh Hương đón đường, rõ ràng hết sức lo lắng: “Trì Hoài!”

Giản Trì Hoài cứ thế đi vào, nhìn thấy bàn ghế bên trong: “Chữ Đồng có tới đây không?”

Lý Tịnh Hương giật thót, đoán Chữ Đồng lại giận dỗi bỏ đi rồi bèn lắc đầu: “Không có, để tôi đi gọi điện cho nó.”

“Không cần đâu.” Giản Trì Hoài ngồi lên ghế: “Tôi ngồi đây đợi một lát.”

“Được, nó cũng hay tới đây giúp đỡ, chưa biết chừng lát nữa cũng qua.”

Chữ Cát Bằng pha trà cho Giản Trì Hoài, Lý Tịnh Hương lại rục rịch chuẩn bị hoa quả. Giản Trì Hoài lên tiếng ngăn cản: “Không cần phiền đâu, tôi ngồi một lát thôi.”

“Vâng, vâng.”

Hai vợ chồng rõ ràng rất gượng gạo, cho dù có buôn bán cũng không dám to tiếng. Giản Trì Hoài không giống như con rể của họ mà như một vị thần, ngồi ở đó khiến bầu không khí của cửa hàng hoa quả đông băng trong khoảnh khắc.

Một người hàng xóm thường qua mua hoa quả nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trong, vừa lựa vừa cười ha ha: “Tịnh Hương à, đây là bạn trai của Đồng Đồng sao?”

Ngay trước mặt Giản Trì Hoài, Lý Tịnh Hương không biết phải trả lời sao, đành đáp qua loa: “À, vâng vâng. Hoa quả hôm nay ngon lắm, mua một cân tặng một quả lê.”

Bà thím kia từng gặp Chữ Đồng, thi thoảng cũng hay buôn chuyện với Lý Tịnh Hương: “Không đúng, hình như Đồng Đồng kết hôn rồi mà?”

Lúc nói chuyện, khó trách sẽ hỏi han. Lý Tịnh Hương tuy không nói chồng Chữ Đồng là ai nhưng con gái mình đã kết hôn cũng chẳng có gì để giấu giếm. Thế mà lúc này Giản Trì Hoài lại ngồi ngay phía sau, cậu ấy có lẽ không muốn công khai thừa nhận, Lý Tịnh Hương tíu tít chọn hoa quả cho bà thím: “Phải, lấy chồng rồi.”

“Vậy người bên trong kia là con rể à?”

Da đầu Lý Tịnh Hương tê rần, trong bụng thầm nghĩ cái bà này đúng là định hỏi tận gốc, tróc tận rễ đây mà. Bà cầm chiếc túi trong tay lên: “Tôi đâu có phúc như bà, đúng rồi, sao hôm nay không thấy đưa cháu nội ra ngoài chơi?”

“Con trai và con dâu đưa đi công viên chơi rồi, hôm nay tôi khá nhàn. Này, Tịnh Hương, đừng bỏ quả hồng vào nhé.”

Lý Tịnh Hương bỏ mấy quả trót cho vào lúc không để ý ra, tiện tay đặt lên một chiếc bàn khác: “Để tôi cân cho bà.”

Giản Trì Hoài lạnh nhạt ngồi bên trong, hoàn toàn thấy hết vẻ dè dặt của Lý Tịnh Hương. Dường như giờ anh mới nhìn rõ thì ra người nhà họ Chữ luôn đối xử với anh như vậy. Ở trước mặt anh, họ không vẻ tự tại nên có của bậc trưởng bối, Chữ Đồng chắc chắn đã biết từ lâu.

Lý Tịnh Hương bán hàng xong, do dự đi về phía Giản Trì Hoài: “Tri Hoài à, hay là tôi đi mua thức ăn, cậu ở lại đây ăn tối?”

Đương nhiên, bà chỉ khách khí hỏi một câu nhưng không ngờ Giản Trì Hoài lại đồng ý: “Được.”

Lý Tịnh Hương sững sốt, có phần bối rối: “Vậy... Vậy tôi đi ngay đây.” Nói xong, bà quay người đi tới trước quầy thu ngân, lấy một ít tiền rồi tới khu chợ bên cạnh mua đồ.

Chữ Đồng ngồi đợi bên ngoài Bán Đảo Hào Môn rất lâu, tới tận khi màn đêm buông xuống cô vẫn không muốn vào nhà, bèn đứng dậy đi ra ngoài, bắt một chiếc taxi tới chỗ bố mẹ.

Xe đi vào trong tiểu khu. Giản Trì Hoài ngồi trong phòng Chữ Đồng, đang xem ảnh cô để trên bàn học, bỗng nhiên nghe thấy dưới nhà có người gọi: “Mẹ, mẹ ơi!”

Là Chữ Đồng. Anh ngó đầu ra, nhìn thấy Chữ Đồng đang đứng trước một chiếc taxi. Giọng Lý Tịnh Hương từ cửa bếp vọng ra: “Đồng Đồng à, sao thế con?”

“Mẹ trả tiền xe giúp con, con không đem theo tiền.”

Lý Tịnh Hương vớt mấy thứ trong tay đây, quay người đi ra. Lát sau, bà dẫn Chữ Đồng lên gác, vừa đi vừa hỏi: “Sao con không lái xe?”

Chữ Đồng thay dép trước cửa, đi vào mấy bước bỗng liếc thấy có bóng người ngồi trên sofa. Cô không ngờ Giản Trì Hoài lại tới đây. Lý Tịnh Hương kéo tay con gái, để cô ngồi xuống ghế: “Đồng Đồng à, Tri Hoài tới từ chiều, con sao vậy? Gọi điện con cũng không nghe.”

“Con quên mang theo di động.”

“Suốt ngày bắt cần như vậy. Hai đứa ngồi chơi một lát, mẹ xào thêm mấy món.”

Chữ Đồng đứng dậy: “Mẹ, để con làm cho.”

Giản Trì Hoài ngược lên nhìn về phía cô, xem ra đang giận lắm.

Chữ Cát Bằng biết hôm nay con rể ở đây nên cố tình dọn hàng sớm, tới siêu thị mua một chai rượu vang. Ông thấy trong tủ rượu ở Bán Đảo Hào Môn có không ít rượu vang, chắc là Giản Trì Hoài thích.

Trong nhà, hai mẹ con bê mấy món đã chuẩn bị xong xuôi lên, Giản Tri Hoài và Chữ Cát Bằng ngồi cùng nhau, màu rượu vang trong ly rất đậm, giống như vàng đã cất giữ nhiều năm. Chữ Đồng ngồi đối diện Giản Tri Hoài, chẳng thèm nhìn anh lấy một cái. Lý Tịnh Hương nhận ra sự bất thường bèn rót cho Chữ Đồng một cốc Sprite: “Nào nào, ném thử đi, chân giò hôm nay mẹ hầm đấy.”

“Tri Hoài, bố con mình cạn trước.” Chữ Cát Bằng cầm ly rượu lên, chạm khẽ với Giản Tri Hoài. Ông coi như đã chọn loại rượu không hề rẻ, một chai rượu vang 88 mà bình thường ông còn chẳng nỡ uống một ngụm. Chữ Cát Bằng nhấp khẽ, mùi vị quả là tuyệt, vậy là rượu vào miệng Giản Tri Hoài dường như lại rất khó nuốt. Không có mùi hương của rượu vang, chỉ có cái đắng chát khó nói, chẳng biết đã bỏ thêm bao nhiêu chất phụ gia.

Nhưng anh cũng không thể không uống, cùng lắm là uống ít hơn một chút.

Chữ Đồng không ngừng gấp một chân giò trước mặt Giản Tri Hoài, lúc ăn cơm cũng cúi gằm, tựa hồ coi như anh không tồn tại. Lý Tịnh Hương chuẩn bị hai đôi đũa, một đôi để mình ăn cơm, đôi kia dùng để gấp thức ăn cho Giản Tri Hoài.

Chữ Đồng nhìn thấy điệu bộ của bố mẹ, trong lòng bất chợt thấy chua xót: “Mẹ, mẹ đừng chỉ quan tâm tới người khác, mẹ cũng ăn đi chứ, bận rộn cả ngày không mệt sao?”

“Đúng vậy.” Giản Tri Hoài tiếp lời: “Mẹ, tự con gấp được.”

“Đồng Đồng, Tri Hoài đi làm cả ngày cũng mệt mà.” Lý Tịnh Hương không dám thất lễ chút nào với cậu con rể này.

“Mệt gì chứ?” Chữ Đồng gấp thức ăn vào bát của mình: “Chẳng phải anh ấy là ông chủ lớn sao? Con còn đang làm thuê cho anh ấy đấy. Một công ty lớn như Dịch Suru, lợi nhuận một năm được bao nhiêu? Anh ấy tới trường dạy học, đó là lý tưởng của người ta, làm hai công việc thì nhất định sẽ mệt sao?”

Lý Tịnh Hương và Chữ Cát Bằng nhìn nhau. Trước đây họ cũng biết Giản Tri Hoài không đơn giản chỉ là một giáo sư nhưng nhà họ Giản rốt cuộc có bao nhiêu tài sản thì họ cũng không rõ: “Vậy sao? Vậy rất tốt mà, sau này Tri Hoài còn có thể chăm sóc con.”

“Đúng thế, chăm sóc chu đáo.” Chữ Đồng giơ một cánh tay lên: “Mẹ nhìn thấy chiếc vòng tay này chưa? Chính là phúc lợi của nhân viên Dịch Suru đấy, quá tốt!”

Giản Tri Hoài ngược mắt lên. Cô vẫn không chịu nhìn thẳng vào anh, anh nhếch môi cười: “Bên trên có người, cảm giác này phải rất tuyệt mới phải.”

Chữ Đồng nghe xong cả người bức tức: “Đúng rồi, còn phải thông qua một cô minh tinh mới biết. Nếu không có Lâu Mộc Ngôn, em còn không biết chồng mình là ông chủ của mình cơ đấy.”

“Anh chưa bao giờ cố tình giấu giếm thân phận của mình, cũng chưa từng nghĩ sẽ để lộ một cách rùm beng. Anh ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn, cho rằng cô ta có thể mang về ỉnh những gì vượt ngoài dự tính, vậy thì tới lúc thích hợp đứng ra nói một câu mình là CEO của Dịch Suru, anh cho rằng chẳng có vấn đề gì cả.” Thái độ của Giản Tri Hoài rất điềm nhiên. Bên ngoài không biết quan hệ giữa anh và Dịch Suru, đó là vì anh chưa bao giờ công khai thừa nhận. Nhưng trong giới có những nhân vật hết sức quan trọng dù ít dù nhiều cũng từng gặp mặt anh, một đồn mười, mười đồn trăm, thật ra đây chẳng được coi là bí mật gì phải giữ rịt.

Nghe thấy chưa, thấy chưa. Chữ Đồng biết ngay mà, cô chưa bao giờ ở trên cùng một quỹ đạo với Giản Tri Hoài. Một chuyện cô cảm thấy rất khó chấp nhận anh lại cảm thấy quá đỗi bình thường.

“Từ ngày chúng ta kết hôn tới giờ, việc em tới Dịch Suru làm việc anh cũng biết, nhưng anh chưa bao giờ có ý định nói cho em biết.”

“Anh có thêm một công ty hay mất đi một công ty đối với em mà nói khác biệt lớn lắm sao? Tiền anh đưa cho em, em chưa bao giờ dùng, thế anh đưa cho em đã bị nhét trong ngăn kéo tới băm bụi rồi.”

Chữ Đồng khế cắn môi, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt: “Vậy anh cảm thấy qua một Lâu Mộc Ngôn em mới được biết, kết quả này đối với em mà nói sẽ dễ chịu hơn sao?”

Giản Tri Hoài vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh. Anh cụp mắt xuống, ở trước mặt một người gần như sắp bùng nổ, anh như một con báo tao nhã: “Lâu Mộc Ngôn chỉ là một công cụ mà anh ký hợp đồng để kiếm tiền ỉnh. Trước đây, nếu Giang Ý Duy nói với em ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru là anh, em cũng sẽ giận. Nếu Lê Đề nói cho em biết em cũng sẽ giận. Vì em cảm thấy tất cả đều không phải tự anh nói ra. Nếu đã vậy hà tất phải bứt rứt vì một Lâu Mộc Ngôn đối với chúng ta chẳng có gì quan trọng? Chỉ cần em biết rõ, thân phận CEO của anh đối với em mà nói liệu có khiến cuộc sống của em thay đổi hoàn toàn hay không mà thôi. Nếu có thì anh xin lỗi, là anh sai. Còn nếu không thì em đang giận đối cái gì?”

Đầu óc Chữ Đồng choáng váng, rõ ràng là cô bị làm cho hoang mang rồi.

Chữ Cát Bằng và Lý Tịnh Hương cũng đã nghe ra lý do con gái nổi giận. Lý Tịnh Hương vỗ vỗ tay cô: “Nếu đổi lại là mẹ, vui mừng còn chẳng kịp ấy chứ. Con nghĩ mà xem, nếu Tri Hoài là sếp của con, vậy sau này còn ai dám ở công ty khiến cô tức giận nữa? Nếu gặp phải sóng gió, con cứ nói thẳng với nó một tiếng, muốn nghỉ việc thì nghỉ, đúng không nào?”

“Mẹ!” Chữ Đồng nghĩ cô sắp không hiểu nổi nữa rồi, sao bố mẹ cũng xen vào. Nhưng chợt nghĩ lại, Giản Tri Hoài đúng là một gã sếp cáo già. Anh không tìm được cô thì tới chỗ bố mẹ, nếu đã không thấy cô ở đây vì sao còn phá lệ ở lại ăn tối? Chẳng phải vì đoán chuẩn cô sẽ tới, khiến cô tức giận không có chỗ nào xả, lại có thể nhẹ nhàng hóa giải cơn giận dữ của cô.

Chữ Cát Bằng uống một ngụm rượu, cũng cảm thấy con gái chuyện bé xé ra to: “Đồng Đồng, đây chính là một tin mừng, nên uống mấy ly mới phải, con giận gì chứ?”

Chữ Đồng cắn chặt răng. Giản Trì Hoài nghe được lời của Chữ Cát Bằng, mỉm cười nâng ly lên, chạm cốc với ông. Chữ Cát Bằng nét mặt tươi tỉnh: “Đồng Đồng, chưa biết chừng sau này con còn được thăng chức ấy...”

Cô thấy Giản Trì Hoài chỉ khẽ nhấp biết ngay là anh không uống nổi loại rượu này. Chữ Đồng với lấy chai rượu: “Đúng vậy, hôm nay là một ngày vui. Nào, uống thôi. Trì Hoài, anh phải uống hết chứ, để em rót cho anh.”

“Đúng đúng, uống hết.” Chữ Cát Bằng cười tươi, nói tiếp.

Giản Trì Hoài nhìn về phía cô, sau đó nhón tay cầm lấy ly rượu, khẽ ngửa cổ, động tác này trông thì nhẹ nhàng, thực chất để nuốt xuống không dễ chút nào. Chữ Đồng đứng dậy rót đầy cho anh: “Bố, bố thật là hiểu Giản Trì Hoài, anh ấy đúng là thích uống rượu vang.”

Nét mặt Chữ Cát Bằng có phần đặc ý: “Vâng thì uống nhiều một chút, nào nào!”

Giản Trì Hoài nuốt rượu vang xuống, cổ họng có một cảm giác khó chịu. Con người anh thật ra từ nhỏ đã rất kiêu kỳ, thứ không lọt vào mắt thì tuyệt đối không dùng, thứ gì không vừa miệng cũng tuyệt đối không ăn. Rượu vang là một ví dụ điển hình. Nếu ở nơi khác, chắc chắn anh đã đồ đi rồi.

Chữ Đồng cầm hơn nửa chai rượu còn lại đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài, đặt tay lên vai người đàn ông: “Uống đi, uống hết em lại rót tiếp. Bố mẹ nói đều đúng, ông chủ mà, em nhất định phải lấy lòng rồi.”

Lời nói của cô lập lờ nước đôi, nếu nói không đau lòng, không suy nghĩ gì thì trừ phi Chữ Đồng là một thánh nhân...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Không thể phản kháng thì hãy thoải mái hưởng thụ

Trên đường trở về, Chữ Đồng lái xe, Giản Trì Hoài ngồi trên ghế lái phụ, sắc mặt nhợt nhạt, môi mím lại gắt gao, trán thậm chí còn lấm tấm mồ hôi. Chữ Đồng liếc nhìn, không để tâm. Anh cũng chỉ uống hết quá nửa chai rượu vang, một chút rượu này đối với anh mà nói có lẽ chỉ bằng một phần mười từ lượng của anh.

Hai người vẫn không nói gì. Về tới Bán Đảo Hào Môn, sau khi đỗ xe lại, Chữ Đồng tự mình đi vào trong nhà, Giản Trì Hoài theo ngay phía sau. Người giúp việc thấy bước chân anh lão đạo, giống như đã say: “Cậu Giản, cậu không sao chứ?”

Giản Trì Hoài khẽ xua tay. Anh tới chân cầu thang, một tay chống lên tường. Chữ Đồng đứng ở ngã rẽ nhìn anh, sao hôm nay từ lượng lại tẻ đến vậy?

Người giúp việc thấy anh có vẻ rất nhọc sức bèn bước tới đỡ anh. Trở về phòng, Chữ Đồng còn chẳng muốn mở tivi bật máy tính, hôm nay chắc chắn toàn là tin liên quan tới Lô Mộc Ngôn.

Giản Trì Hoài ngồi bên mép giường, một lúc sau bỗng đứng dậy lao nhanh vào nhà vệ sinh. Cô đóng tai lên, nghe thấy tiếng người đàn ông đang nôn khan. Có đến mức ấy không, uống có tý rượu như vậy đã nôn?

Khi anh bước ra, còn chưa đi được mấy bước đã quay ngược trở lại nhà vệ sinh. Một lần nữa xuất hiện, cảm giác bước chân anh nhẹ tênh. Sau khi đi tới bên giường, anh cầm đầu xuống, cứ thế thờ dốc. Chữ Đồng tiến lên nhìn: “Giản Trì Hoài?”

Người đàn ông nhắm chặt mắt không nói gì. Chữ Đồng bật ngọn đèn đầu giường lên, thấy sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy, ngay cả bờ môi cũng tái nhợt, cô có phần lo lắng, vỗ vỗ vào mặt anh: “Anh không sao chứ?”

Anh lắc đầu nhưng vẫn mím chặt môi. Chữ Đồng xoa xoa gương mặt anh nhưng lòng bàn tay cô lạnh ngắt. Cô vội vàng tìm di động của Giản Trì Hoài, gọi một cuộc cho bác sỹ gia đình. Bác sỹ Triệu vội vàng tới ngay. Lúc kiểm tra, Chữ Đồng đứng ngay bên cạnh, sau đó nghe thấy bác sỹ Triệu nói mấy lần: “Ăn phải thứ không sạch sẽ, kích thích dạ dày.”

“Thứ không sạch sẽ?” Thứ ăn tối nay tươi cả mà, cô cũng ăn sao cô chẳng bị làm sao cả?

Bác sỹ Triệu gật đầu: “Đúng, tôi phải truyền dịch cho cậu ấy, nếu không tối nay cậu Giản sẽ khó chịu lắm.”

Chữ Đồng vẫn chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc thứ gì đã khiến Giản Trì Hoài ra nông nổi này. Cô quay người gọi điện cho Lý Tịnh Hương, hỏi thăm tình hình bên đó nhưng hai người họ vẫn ổn thỏa. Mũi kim đau nhói khiến Giản Trì Hoài mờ mắt ra: “Không cần hỏi nữa, anh uống rượu thành ra thế này đây.”

“Chai rượu vang đó?” Chữ Đồng ngồi xuống mép giường, nhìn anh: “Có đến mức này không? Đó là rượu bố em mua từ siêu thị về, đâu có hỏng?”

Bác sỹ Triệu nghe tới đây đã hiểu đại khái: “Thưa thiếu phu nhân, dạ dày của cậu Giản được chiều quen rồi, sau này cô làm quen dần là được.”

Chữ Đồng chẳng biết nên nói gì nữa, nếu quả thật ăn phải mấy thứ không sạch sẽ thì thôi, uống một chai rượu kém chất lượng, không có đẳng cấp gì trong mắt anh mà cũng có thể gục, còn phải truyền nước? Thế từ nhỏ anh đã được nuông chiều kiểu gì? Sao còn thái quá hơn cả mấy người giàu có thời cổ đại vậy?

Xe của bác sỹ Triệu hết như một phòng chẩn đoán bệnh loại nhỏ, vật phẩm gì cũng có, phần cũng vì đã quá quen với mấy căn bệnh cũ của nhà họ Giản, ông ấy đã mang sẵn theo, bên cạnh đó Chữ Đồng: “Thiếu phu nhân, cô nhìn những cái này đi, truyền một bình là được rồi.”

“Lẽ nào ông cứ thế mà về?”

“Tôi còn phải tới nhà họ Giản một chuyến, bụng ông Giản cũng đang kêu đau.”

“Hả?” Hai bố con nhà này tính toán cả rồi sao? “Vây lát nữa rút kim thì phải làm sao?”

“Việc này cô yên tâm, tự cậu Giản sẽ rút, cậu ấy từng luyện qua.”

Chữ Đồng nhìn về phía Giản Trì Hoài, thấy anh gật đầu: “Đúng vậy.”

Bác sỹ Triệu đi rồi, Chữ Đồng ngược nhìn chai dịch: “Anh luyện cái gì không luyện lại đi luyện rút kim. Anh sợ bác sỹ không rút cho anh à?”

“Lúc nhỏ mỗi lần truyền nước lại rất sợ, sợ có không khí lọt vào trong thể nên anh đã quan sát các y tá rút kim ỉnh, sau đó luyện tập thêm mấy lần, tự nhiên biết làm.”

“Thì ra anh sợ chết như vậy.” Suy nghĩ ấy lúc nhỏ Chữ Đồng cũng từng có nhưng cô chưa bao giờ có suy nghĩ mình sẽ tự rút kim, không sợ rút rồi các y tá lại cấm trở lại sao?

Giản Trì Hoài dựa vào đầu giường, dáng vẻ yếu ớt. Chữ Đồng ngồi ở cuối giường nhìn anh, người đàn ông giờ cánh lên: “Ngồi xa vậy, bây giờ anh cũng chẳng ăn thịt được em.”

“Vây anh cứ nằm thế đi, yên lặng, đừng có nói nhiều.”

Người đàn ông thấy cô chống tay hai bên, nét mặt buồn bực. Anh lại không thích giải thích, đối với anh mà nói, không có chuyện tận sức nói rõ với cô về một thân phận, thật sự chẳng thấy chuyện này có gì to tát. Gương mặt Chữ Đồng chìm trong bóng tối: “Giản Trì Hoài, nếu anh đã là ông chủ của em thì đuổi việc Tàn Tàn cũng là ý của anh?”

“Phải.” Giản Trì Hoài đáp không hề do dự: “Cô ta đã phạm phải giới hạn của anh, giới hạn của một nhân viên dưới quyền Dịch Suru, đương nhiên phải đuổi việc.”

“Vây tại sao anh không đuổi việc cả em luôn?”

“Nếu không phải vì quan hệ giữa hai chúng ta, em tưởng em còn có thể được sắp xếp ở lại đó sao?” Giản Trì Hoài không chút nề tình: “Bản thân em cũng là phóng viên nên hiểu rằng mấy chuyện mua bán tin đồn không về vang gì.”

“Đúng thế, cộng thêm tới đó quá hỗn loạn, ngay cả một lời giải thích thuận nước đẩy thuyền anh cũng không nói. Giản Trì Hoài, rõ ràng tới đó anh có thể nói ngay với em.”

Giản Trì Hoài nhìn về phía cái bóng nghiêng nghiêng của cô rồi từ từ quay đi chỗ khác: “Chỉ có thể nói là vô tình nhầm lẫn. Nếu anh nói ra, em càng không thể chấp nhận. Lúc ấy em đã buộc chặt ông chủ của Dịch Suru mà việc 'triệu kiến' mấy cô mình tính lại. Thân phận của anh không có gì bí mật, nói lúc nào cũng được mà cũng có thể không cần nói. Anh không hiểu vì sao em có thể vì một chuyện như vậy mà đau lòng nhường này?”

Chữ Đồng khẽ nuốt nước bọt, lưng từ từ ngã xuống: “Có thể... là vì ở trước mặt anh em chẳng giấu giếm điều gì. Anh biết công việc của em, biết gia cảnh của em, thậm chí gia đình em làm gì đều do anh bỏ tiền hỗ trợ. Còn về em, ngay cả những chuyện bản thân em còn chưa rõ ràng anh cũng đều có dự tính trước, biết rõ vì sao mình lấy em, ngay cả việc chị em bị bệnh gì chắc là anh cũng biết rõ hơn em. Em thì sao? Chỉ sợ anh không đủ hiểu em nên lúc nào cũng nói hết mọi chuyện với anh, chuyện công việc, theo dõi ai, rồi cả chuyện em và Tàn Tàn bán ảnh anh cũng biết. Có phải em ngốc lắm không?”

Giản Trì Hoài nhìn mu bàn tay mình. Một bí mật vô tình giấu giếm của anh đổi lấy việc nuốt vào bụng cả một chai rượu nho chất lượng kém, khiến bản thân ra nông nổi này, cô vẫn cảm thấy cái hổ này không thể bước qua sao?

Giản Trì Hoài mím môi, không nói tiếng nào. Anh cảm thấy mệt nên cũng im lặng. Chữ Đồng ngồi đó, rất lâu, rất lâu. Đối với cô mà nói, không hoàn toàn chỉ từ Lâu Mộc Ngôn biết được chuyện hôm nay mà phần nộ bất bình. Cô chỉ cảm thấy bỗng nhiên không còn tinh thần, toàn tâm toàn ý để đối lại kết cục này, cô cảm thấy cả người bị đá kích, một chút sức lực cũng tan biến.

Màn đêm dần đậm, ngoài cửa sổ chỉ còn những ngọn đèn buồn bã chiếu lên cảnh vật, bóng cây đung đưa qua lại, tiếng gió và ánh trăng hòa vào nhau đập lên cửa sổ. Chữ Đồng đứng dậy đi tắm, muốn dùng nước lạnh để khiến bản thân tỉnh táo, nhưng tắm xong lại run cầm cập, ôm chăn nằm ngay lên sofa đối diện.

Giản Trì Hoài vẫn đang truyền nước, vẫn còn khoảng một phần tư, bản thân anh không thể ngủ được. Chữ Đồng trùm chăn quá đầu, xung quanh yên ắng tới mức chỉ còn nghe được tiếng thở của bản thân. Thật ra cô cũng không ngủ được, nằm nghiêng người, để hở một khe nhỏ, sợ Giản Trì Hoài ngủ quên mất lại quên tháo kim.

Sắc mặt người đàn ông chìm trong quảng sáng lúc sáng lúc tối, vẫn còn nhột nhạt. Anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm chai truyền vẫn đang nhỏ xuống từng giọt. Đợi khá khá rồi, anh mới tự rút kim ra. Chữ Đồng cũng yên tâm, chỉ là không sao chọn mặt được.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng dậy rất sớm, Giản Trì Hoài vẫn còn ngủ. Cô thay quần áo xong xuôi, xuống nhà vệ sinh tầng dưới rửa mặt.

Người làm thấy cô ra ngoài bèn gọi với từ trong bếp: “Thiếu phu nhân, hôm nay cô dậy sớm vậy? Có cần tôi chuẩn bị chút đồ cho cô ăn không ạ?”

“Không cần đâu, tôi tự đi ăn.”

“Vâng, nếu sáng mai cô vẫn đi làm giờ này thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tới sớm làm sẵn quà sáng cho cô ạ.”

Chữ Đồng không thích làm phiền người khác: “Thật sự không cần mà.” Chỉ là một bữa sáng thôi mà, ăn ở đâu cũng được.

Tới Dịch Suru, các đồng nghiệp đang thi thảm to nhỏ. Chữ Đồng đặt balo lên bàn, có người trông hôm qua cô không vào trong: “Đồng Đồng, cô có biết ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru chúng ta là ai không?”

Cô gượng cười: “Tôi biết.”

“Á! Cậu cũng biết sao?”

Một người đồng nghiệp khác đi tới: “Dĩ nhiên rồi, hôm qua Đồng Đồng cùng vào đó với bọn tôi mà, cũng nhận được lì xì!” Đối phương đặt tay lên vai Chữ Đồng: “Còn nhớ bức ảnh hình xăm lần đó không? Đồng Đồng à, coi như cậu chui đầu vô hòng sủng rồi, không ngờ người cậu chụp lên lại là ông chủ!”

Chữ Đồng gạt tay cô ta ra: “Dù sao cũng không phải Dịch Suru của chúng ta tung ra, anh ta muốn tính sổ thì cứ tới tìm Độc Gia.”

“Thật ra tôi vẫn rất tò mò, sao cậu chụp được vậy?”

“Đúng thế đấy!” Một người trong phòng làm việc cũng hòa theo: “Chỗ đó rất là kín đáo, sao cậu chụp được?”

Nếu Giản Trì Hoài chỉ là một giáo sư thì chuyện này sớm đã trôi qua thế nhưng hôm nay thân phận anh lại xoay chuyển bất ngờ. Danh hiệu ông chủ của Dịch Suru giống như một thỏi nam châm có sức hút cực lớn, có thể khiến mọi scandal tập trung vào anh. Chữ Đồng bị người ta vây xung quanh. Cô cười khỏ, nếu cô nói một câu: Vì tôi chính là vợ của sếp các người, liệu họ có cười rụng hết cả răng không? “Chuyện đã qua lâu lắm rồi, tôi mà biết đó là ông chủ thì có đánh chết cũng không dám đắc tội.”

“Truyền thụ kinh nghiệm đi, chụp kiểu gì vậy?”

Chữ Đồng muốn ngồi xuống nhưng phát hiện ghế của mình đã bị người đồng nghiệp bành trướng chiếm hết: “Chuyện này quá đốn giã? Nhét ấy cô tiếp viên hai trăm đồng, không cần dạy, người ta thông minh mà.”

Cô gái ngồi bên há miệng cực lớn: “Ý cậu là ông chủ tới mấy chỗ đó à?”

Chữ Đồng lúc này chỉ muốn bảo vệ mình, Giản Trì Hoài không màng tới cảm nhận của cô, vậy thì cô cũng mặc kệ anh: “Mấy người nghĩ sao? Nếu không lẽ nào tôi có thể chạy tới nhà anh ta chụp trộm?”

Tổng biên tập đi vào văn phòng, thấy cả đám người bầu vào một chỗ bèn đi tới, nhìn Chữ Đồng rồi chỉ tay vào cô: “Cô, hôm qua đã trà trộn vào trong?”

Chữ Đồng giơ cao tay lên: “Đây là cán bộ cấp cao phát cho, tổng biên tập chẳng nhẽ chị định thu lại?”

“Không rảnh tào lao với cô, vừa hay các cô đều ở đây.” Tổng biên tập vẫy tay, ra hiệu ọi người bước lên trước: “Về chuyện của ông chủ, tôi cũng khá bất ngờ, bên trên tuy chưa ra lệnh cấm chúng ta không được nói nhưng cả Dịch Suru, cũng tức là bộ phận giải trí chúng ta hôm qua đã vào trong hội trường, phải biết 'suy đoán thánh ý', mọi người hiểu chưa? Trọng điểm của hôm qua là việc Lâu Mộc Ngôn ký hợp đồng, những việc khác không cần nói nhiều, nhưng tôi cũng đã tranh giành phúc lợi ọi người rồi. Hôm qua ai không tới cũng vẫn có lì xì. Giải tán hết đi. Nhớ kỹ đấy, lắp khóa vào miệng, cẩn thận không lại giống Tần Tần.”

Nhớ tới Tần Tần, lòng Chữ Đồng một lần nữa u ám. Đợi các đồng nghiệp tản đi rồi, tổng biên tập vỗ mạnh vào vai cô: “Sớm làm xong chuyện đề của Giang Ý Duy đi.”

“Chẳng phải không gấp sao?”

“Ai bảo cô là không gấp?” Tổng biên tập đứng dựa vào bàn làm việc của Chữ Đồng: “Nhanh chóng thu thập cho xong tài liệu của chuyên đề, bộ phim đầu tiên của Lâu Mộc Ngôn cần được quảng bá, công ty rút ra hơn nửa nhân lực chủ chốt cho cô ta, tới lúc đó Giang Ý Duy đứng qua một bên.”

“Nhanh vậy, lẽ nào không cần trừ bị?”

“Trừ bị cái gì, mọi việc đã sẵn sàng chỉ còn chờ con gió Đông là Lâu Mộc Ngôn vào đoàn làm phim thôi. Có đạo diễn và vương kịch nổi trội của bộ phim điện ảnh “Đau thương thanh xuân ấm áp” đỡ đầu, cô đội đó mà xem, chưa quay đã hot, lần này Lâu Mộc Ngôn nổi tiếng rồi.”

Chữ Đồng kéo ghế ra ngồi xuống: “Được rồi, phía Giang Ý Duy tôi sẽ khẩn trương.”

Mấy ngày nay, cô và Giản Tri Hoài vẫn về nhà bình thường, chỉ là rất ít trò chuyện. Chữ Đồng bỏ hết mọi việc trong tay, cùng Giang Ý Duy tới đoàn làm phim một ngày.

Họ quay một bộ phim cổ trang, tiêu chuẩn trang điểm cực kỳ khắc nghiệt, hơn bốn giờ sáng Giang Ý Duy đã ngồi trong phòng trang điểm, vừa đội tóc giả vừa đeo nữ trang, cực kỳ nặng nề. Chữ Đồng nhìn cũng thấy khó chịu, ai nói ngôi sao showbiz thì sung sướng nào, chỉ ít trong mắt cô, cô chẳng ngưỡng mộ chút nào.

“Việc gì cô phải chạy tới đây?” Giang Ý Duy nhìn thẳng về phía trước: “Một bài báo chuyên đề thôi mà, cứ cắt ghép bừa bãi là được.”

“Đây là bài báo tuyên truyền cho cô, lẽ nào cô mong nó chẳng viết được tin gì mới sao?”

“Tôi thấy cô tâm hồn treo ngược cành cây. Mới hôm trước Lâu Mộc Ngôn giờ trò đó chắc là cô khó chịu lắm phải không?”

Chữ Đồng nhìn vào gương, xoa xoa tay: “Cô cũng biết chuyện trong nghi lễ ký hợp đồng?”

“Thế mới nói, loại con gái như Lâu Mộc Ngôn không hề đơn giản. Chữ Đồng, tôi không biết phải khuyên cô kiểu gì nhưng thân phận này của Tứ ca đối với cô mà nói là chuyện tốt, đặc biệt là người như anh ấy, cô có giận cũng nhất định phải nuốt xuống, nếu không hôm nào anh ấy ôm người phụ nữ khác đứng trước mặt thì cô khóc cũng chẳng kịp.”

Chữ Đồng nghe không lọt tai mấy lời của Giang Ý Duy: “Tôi giận hay không, anh ta cũng chẳng quan tâm, tôi còn nhịn làm gì chứ?”

Cô chỉ tùy tiện nói một câu, giống như ai oán hơn. Gần như Chữ Đồng đã quên mất chẳng biết từ khi nào cô lại có thể nói với Giang Ý Duy mấy chuyện này. Giang Ý Duy khẽ cười: “Thôi đi, cô ấy à, thực sự phải vào showbiz rèn luyện, mài giũa. Nói cho cùng cũng chẳng phải là chuyện quá to tát, đừng có buống.”

“Nếu đổi lại là cô liệu cô còn cười được không?”

“Đĩ nhiên là tôi có thể, tôi mong còn chẳng được, cuộc sống quả là đâu đâu cũng có bất ngờ, hơn nữa sau này còn có cả một ngọn núi vững chắc cho tôi dựa vào, có gì không tốt nào?”

Chữ Đồng cảm thấy logic của Giang Ý Duy quả là khác người. Hơn chín giờ sáng, tới cảnh quay của Giang Ý Duy, cô ấy được quản lý đỡ dậy. Bộ quần áo này khiến cô ấy không thể bước đi một cách thoải mái. Chữ Đồng đi theo sau cô ấy ra ngoài. Trong trường quay lại xuất hiện thêm người nữa một cách vô duyên.

Giang Ý Duy sai bước qua đó, nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn đứng bên cạnh đạo diễn: “Sao cô ta lại ở đây?”

“Tôi đóng Tống Bình Cẩm.”

Chữ Đồng không hiểu mấy tên nhân vật. Cô thấy Giang Ý Duy cau mày, cả gương mặt biến sắc: “Sao, lại còn nhận vai nữ hiệp cơ à?”

“Tôi chỉ có một cảnh này thôi, vẫn mong được học hỏi chị nhiều.”

Đạo diễn cũng có phần khó xử. Ông ta hiểu tầm quan trọng của phân cảnh này, cũng hiểu ý nghĩa của nó đối với Giang Ý Duy. Ông ta bèn kéo cô ấy qua một bên: “Quay xong là cô ta đi ngay, tới lúc đó bộ phim điện ảnh của cô ta cũng công chiếu. Trong bộ phim này chẳng qua chỉ xen vào làm cameo thôi.”

Chữ Đồng nghe thấy hết đoạn đối thoại của họ. Giang Ý Duy đầu đội đầy trang sức, không thể làm gì quá mạnh nhưng rõ ràng nét mặt rất nghiêm nghị: “Ai phân cho cô ta vai này?”

“Haiz, nếu cô ta có thể đột ngột tới đây, chắc chắn là có cách...”

Chữ Đồng bước lên, khẽ kéo vạt áo cô ấy: “Một phân cảnh thôi mà, ban nãy cô còn khuyên tôi nhịn mà.”

“Cô thì hiểu cái gì!” Giang Ý Duy hất tay, đứng đó một lúc, sắc mặt tái xanh.

Lâu Mộc Ngôn từ xa gọi với: “Đạo diễn, có bắt đầu không đây? Nếu chị Ý Duy có việc thì tôi có thể đợi, bao lâu cũng không sao.”

Giang Ý Duy cắn răng, nhìn sang đạo diễn: “Bắt đầu đi.”

Đạo diễn gật đầu, trong ánh mắt toát lên một vẻ yên tâm không thể nói ra. Ông ta và Giang Ý Duy đã hợp tác nhiều lần, điều ông ta yêu quý nhất chính là sự nghiêm túc và kiên quyết của cô ấy với nghiệp diễn. Khi có phân cảnh của mình cô ấy không bao giờ tới muộn, cũng chưa bao giờ vô duyên vô cớ nổi nóng tại trường quay.

Chữ Đồng đứng ở đằng xa. Giang Ý Duy vào vai phi tử, ngồi trong đình, cùng với nữ hiệp mà Lâu Mộc Ngôn diễn là bằng hữu, chẳng hiểu sao lại trở mặt thành thù. Mãi về sau, Chữ Đồng mới hiểu ra vì sao ban nãy Giang Ý Duy lại phản ứng gay gắt như vậy. Vì đây là cảnh cô ấy bị bạt tai.

Trước khi quay, đạo diễn đã giải thích tỉ mỉ vị trí đứng thế nào, ra tay ra sao nhưng Lâu Mộc Ngôn chưa từng đóng phim, rất khó hiểu được một cách chính xác. Giang Ý Duy thấy cô ta giờ tay lên bèn nắm bắt cơ hội, quay ngoắt đầu sang nhưng Lâu Mộc Ngôn lại chưa ra tay. Cô ta cười hi hi với đạo diễn: “Xin lỗi nhé, tôi không dám ra tay, sợ đánh vào người thật.”

Cứ lặp đi lặp lại như thế, Giang Ý Duy có phần sốt ruột: “Rốt cuộc cô có biết đóng phim hay không?”

Sắc mặt đạo diễn cũng rất khó coi: “Nào, lại lần nữa!”

Hai người nói xong câu thoại duy nhất, Giang Ý Duy nắm vững toàn bộ phân cảnh, khi Lâu Mộc Ngôn vung tay tới thì phối hợp với cô ta nhưng Lâu Mộc Ngôn cứ rụt rè, nhút nhát, lòng bàn tay chỉ sờ một cái vào mặt Giang Ý Duy, vừa nhìn đã thấy giả tạo vô cùng.

Đạo diễn vốn đã nóng tính nhưng lúc này không thể thể hiện ra. Ông ta vò đầu, ném cái mũ xuống đất: “Lần cuối cùng đây, còn không xong thì nghỉ tại chỗ!”

Giang Ý Duy giờ tay lên, ra hiệu cho đạo diễn đợi một lát. Cô ấy nhìn thẳng vào Lâu Mộc Ngôn: “Tôi thấy cô vẫn còn trẻ, khuyên cô mấy câu, đừng có lựa chọn xuất hiện quay phim lúc này, không có kỹ năng diễn xuất sau này cô vẫn không thể trụ nổi trong ngành giải trí. Về luyện tập những kỹ năng cơ bản trước đi, tránh để sau này người ta cười vào mũi.”

“Giang Ý Duy, chị tự cho rằng mình đóng đạt thì đã sao nào, diễn tốt chưa chắc đã trụ nổi.”

Giang Ý Duy không tức giận mà bật cười: “Vậy thì tôi chờ xem, chỉ ít cô phải diễn xong bộ phim này mới được.”

Lâu Mộc Ngôn nhìn cô ấy, không nói gì nữa. Giang Ý Duy bực bội quay đi: “Đề tâm một chút đi, không ai có nhiều thời gian rảnh lãng phí với cô đâu.” Cô ấy gạt đầu với đạo diễn đã chuẩn bị xong, ra hiệu bắt đầu.

Chữ Đồng đứng từ xa, nhìn tới nỗi sắp ngủ gật. Mấy cảnh trong phim truyền hình đều liên tục với nhau, chẳng biết phải NG bao nhiêu lần mới xong. Một câu thoại được nói đi nói lại mấy lần, sau đó một tiếng bạt tai giòn tan vang khắp trường quay khiến con buồn ngủ của Chữ Đồng chạy biến. Cô giật nảy mình, nhìn thấy Giang Ý Duy nghiêng đầu đi, mọi người xung quanh cũng đều sững sốt. Cho dù Chữ Đồng có không hiểu gì về quay phim cũng biết cái tát này không dùng hiệu ứng mà thật sự đã tát thẳng vào mặt.

Cô nghĩ với tính cách của Giang Ý Duy, nhất định sẽ đánh trả. Vậy mà Giang Ý Duy lại nhin, cô ấy tiếp tục diễn phân cảnh sau đó, cả người hoàn toàn thờ dãn ngồi trên ghế đá, đôi mắt tròn xoe được trang điểm tinh tế đang ầng àng nước nhưng vẫn kiên cường không rơi nước mắt. Khí khái mạnh mẽ của cô ấy hoàn toàn được bộc lộ ra, một động tác, một biểu cảm dường như đã bày toàn bộ tâm lý nhân vật ra trước mặt bạn, thế nên cá tính của nhân vật cũng trở nên sống động, nổi bật từng giây từng phút.

“Tốt!” Đạo diễn hô một tiếng.

Giang Ý Duy giờ tay lên, dùng ngón tay chạm nhẹ lên mặt mình. Lâu Mộc Ngôn nắm chặt hai tay bên người lại: “Chị Ý Duy, xin lỗi nhé, tôi sốt sáng quá, không kiểm soát được lực của tay.”

“Không sao.” Giang Ý Duy đứng dậy, mặt không chút biểu cảm: “Cô rất hợp với kiểu vai này đây, chỉ cần động tay động chân, không cần diễn xuất, quá hợp với cô.”

Trợ lý của cô ấy bước tới, khoác vai Giang Ý Duy: “Sao lại như vậy? Đạo diễn còn không nói được đánh thật, nó cố tình phải không?”

Chữ Đồng cũng đi tới. Sau khi Giang Ý Duy ngồi xuống, người trợ lý đi tìm túi chườm lạnh. Chữ Đồng nhìn thấy má cô ấy hằn lên mấy vết ngón tay đỏ ửng, cô bỗng cảm thấy phần nộ: “Cô sao vậy, sao không đánh trả?”

“Gia thế của tôi không bằng cô ta, hơn được một lúc có ý nghĩa gì?”

“Cô đúng là giỏi nhịn thật!”

Giang Ý Duy nhìn vào mặt mình: “Nếu người khác đánh tôi, tôi nhất định sẽ kẻ đó biết tay, nhưng Lâu Mộc Ngôn khí thế bùng bùng. Tôi sợ tôi vừa động vào cô ta, chưa đầy mười phút sau, tôi sẽ bị ném ngay ra khỏi giới giải trí, mãi mãi biến mất khỏi thế giới này.”

“Cô ta đánh cô, cô không đau sao? Vẫn có thể diễn tiếp.”

“Giáo viên dạy chúng tôi trước đây từng nói: Khi đạo diễn còn chưa hô dừng thì diễn viên chúng tôi vẫn phải diễn tiếp, cô không hiểu đâu.” Trợ lý của Giang Ý Duy mang túi chườm tới, cô ấy đón lấy, ấn lên mặt: “Aiz... Đau thật...”

Chữ Đồng ngồi bên cạnh, ngược mắt nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn đã thay xong quần áo, đi tới: “Chị Ý Duy, thành thật xin lỗi.”

Chữ Đồng cảm thấy con bé này giả tạo vô cùng. Giang Ý Duy thì chẳng thèm đoái hoài: “Dĩ nhiên cô phải xin lỗi tôi, tôi nhận.”

“Tứ ca hỏi tôi muốn đóng phim gì để tôi được học hỏi rèn luyện. Chị là tiền bối, tôi muốn đóng cùng phim với chị.”

Giang Ý Duy lẳng lặng liếc nhìn Chữ Đồng. Hay đây, khiêu khích chứ gì. “Được thôi, Tứ ca nói thế nào thì làm như thế.”

“Đúng vậy, tôi cũng phải nghe anh ấy. Cũng may Tứ ca thật sự rất tốt với tôi, chuyện gì cũng chiều theo ý tôi...”

Chữ Đồng ngẩng ặt lên, tươi cười rạng rỡ xen vào một câu: “Vậy cô có nên gọi tôi một tiếng 'Tứ tẩu' không đây?”

Lâu Mộc Ngôn hơi sững sờ, Chữ Đồng nói tiếp: “Chồng tôi nói công ty mới ký hợp đồng với người mới, chất lượng không tồi, sau này nhất định có thể kiếm nhiều tiền.”

“Chẳng phải thế sao?” Khóe môi Giang Ý Duy lấp lánh nụ cười: “Giản Trì Hoài là một con cáo già. Người đẹp trong mắt anh ấy chia làm hai loại, hoặc là kiếm cực kỳ nhiều tiền hoặc là kiếm tiền tầm tầm, mong là sau này cô trở thành loại đầu tiên.”

Lâu Mộc Ngôn lạnh lùng nhếch môi: “Tôi còn có việc, không làm phiền nữa.”

Sau khi Lâu Mộc Ngôn đi rồi, Giang Ý Duy nhìn sang người con gái bên cạnh: “Tứ tẩu, cái danh xưng cảm động quá, cô đang sướng lắm phải không?”

“Lo cho cái mặt cô đi.”

Giang Ý Duy sờ sờ: “Rồi sẽ có một ngày, tôi mong tôi cũng có thể tát lại một cái.”

Khi Chữ Đồng quay về Bán Đảo Hào Môn cũng chưa muộn lắm, Giản Trì Hoài đã về từ sớm. Thật ra, làm CEO của Dịch Suru, số lượng tiệc tùng của anh quả thật cũng tính là nhiều. Kiểu sinh hoạt này của anh ngược lại khá hợp với thân phận giáo sư.

Lúc ăn cơm tối, Chữ Đồng ngồi trước bàn ăn. Tối nay có một món tôm nõn xào ngô, một món tôm to kho. Giản Trì Hoài nói chuyện với cô, giọng khê khàng: “Tôm mua ở siêu thị từ sáng sớm đây, còn tươi.”

Cô 'ùm' một tiếng, không nói thêm gì. Giản Trì Hoài đưa mắt nhìn cô: “Hôm nay lại chạy đi săn tin rồi?”

Anh thế này đã giống hết chuyện kiếm chuyện rồi. Chữ Đồng nhai cơm: “Đi theo chụp Giang Ý Duy, chẳng phải bộ phận giải trí chuẩn bị có bài viết chuyên đề sao? Còn gặp cả Lâu Mộc Ngôn, cô ta cũng ở trường quay, đóng vai nữ hiệp gì đó, diễn cũng chẳng biết diễn, có một cảnh mà NG liên tục, cuối cùng phải tát Giang Ý Duy một cái thực sự mới coi như đạt.”

Có gộp chuyện của mấy hôm nay lại kể cũng không dài bằng câu này. Khóe môi Giản Trì Hoài khẽ cong lên: “Hóa ra diễn xuất tệ như vậy, xem ra anh ký hợp đồng lỗ vốn rồi.”

Chữ Đồng nghe anh nói vậy, con tim đang căng ra từ từ thả lỏng: “Tứ ca chuyện gì mà chẳng chiều cô ta. Em tò mò thật đấy, anh chiều cô ta chuyện gì rồi?”

“Vẫn là em gọi Tứ ca nghe hay nhất.”

Chữ Đồng quay đi chỗ khác, lấy đũa gắp gắp mấy hạt cơm trong bát: “Tất cả mọi người đều nói với em đây là một chuyện tốt, chẳng phải sao? Ngoại trừ việc em sẽ không bao giờ theo kịp được bước chân của anh nữa, đối với em mà nói tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại. Có câu tục ngữ nói đúng lắm, cuộc sống này giống như một lần bị cường bức, nếu đã không phản kháng được thì nhất định phải học cách hưởng thụ. Giản Trì Hoài, em là vợ anh, nếu em mở lời với anh, anh nhất định sẽ tạo điều kiện cho em, đúng không?”

Giản Trì Hoài nheo đôi mắt hẹp dài nhìn cô: “Em muốn làm gì?”

“Em có một ước mơ...”

“Không được!” Giản Trì Hoài ngắt lời cô như đinh đóng cột.

Chữ Đồng nghiêng răng: “Còn nói là chuyện tốt, anh chẳng cho em chút lợi lộc nào!”

“Ngoại trừ chuyện em muốn làm phóng viên xã hội ra, những chuyện khác anh đều có thể đồng ý.”

Chữ Đồng nắm chặt cây đũa trong tay: “Vì sao chứ, em thích mạng xã hội.”

“Quá nguy hiểm, không được.” Giản Trì Hoài không cho cô bất kỳ cơ hội thương lượng nào: “Đổi điều kiện khác đi.”

Bây giờ, những gì nên biết cô đã biết rồi, những ngã rẽ không thể vượt qua trong đầu, bản thân cô cũng hết cách, nhưng sự thật chứng minh, có thêm một mối quan hệ luôn xử lý công việc dễ dàng hơn. Nếu khoảng cách vốn dĩ đã tồn tại thì có cách xa thêm mười vạn tám ngàn dặm nữa cũng có sao?

Chữ Đồng an ủi bản thân mình như vậy.

“Vậy được, em muốn Tần Tần quay lại làm việc.”

Giản Trì Hoài liếc nhìn cô: “Quy định này...”

“Bên ngoài đầu sao em cũng được gọi là Tứ tẩu đấy, thế mà chút chuyện này cũng làm không nổi.”

Giản Trì Hoài thật sự hết cách với cô, nhưng cũng chỉ có thể phá lệ, ai lại mong ngày nào cũng đối mặt với một người cảm chú: “Được rồi.”

Chữ Đồng không vui mừng chào tới mà tự uống canh của mình: “Bây giờ em chỉ muốn được suy nghĩ thêm một chút. Thân phận này của anh đã mang tới lợi ích cho em rồi, còn cả ngôi sao nam cực kỳ nổi gần đây nữa, em muốn phỏng vấn anh ta, nhưng anh ta không coi em ra gì cả. Anh ta cũng là nghệ sỹ của Dịch Suru, anh có sắp xếp không?”

Giản Trì Hoài ngồi dịch qua, nắm chặt lấy tay cô: “Ban nãy em nói, có những chuyện nếu không thể phản kháng thì hãy thoái mái hưởng thụ...”

Ám thị này là ý gì? Cô đang chiến tranh lạnh với anh đấy, không nhận ra sao? Lẽ nào anh còn định làm chuyện đó?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Tứ tẩu ra oai trị chồng

Chữ Đồng rút tay của mình lại, Giản Trì Hoài lại nắm tay vào, sắc mặt cô sa sầm: “Câu mà em nói là một kiểu ví von. Anh làm giáo viên còn không biết nó có nghĩa là gì sao? Giống như việc anh là Tứ ca vậy, cho dù khi mới biết rất khó chấp nhận nhưng sự thực đã bày ra trước mắt, em vẫn nên vui vẻ chấp nhận, phải không?”

“Vẫn giận à?” Giản Trì Hoài nhìn vào mắt Chữ Đồng, chẳng biết phụ nữ làm bằng gì, chuyện nhỏ này mà cũng chiến tranh lạnh với anh mấy ngày, có cần phải thế không.

“Em không giận.” Phải, không giận mà chẳng còn sức lực đâu để giận giữ. Chữ Đồng cũng không muốn thể hiện một cách chủ động nữa: “Giản Trì Hoài, anh nhìn xem, chẳng phải em vẫn ổn đấy sao?”

Anh đương nhiên nhận ra cô chỗ nào cũng không ổn nhưng bảo anh vây quanh một người để dỗ dành, anh không làm được. Huống hồ, anh sai chỗ nào?

Giản Trì Hoài buông tay cô ra: “Anh ăn no rồi, em thì sao?”

Chữ Đồng cầm thìa lên: “Em chưa no.”

Người đàn ông gạt đầu, đẩy ghế ra, đứng lên trước. Chữ Đồng thấy anh đi lên gác, tự ngồi ăn nốt bát cơm rồi mới lẻ mề trở lại phòng. Vừa đẩy cửa vào, cô đã thấy Giản Trì Hoài đã thay quần áo ngủ ra, chiếc quần dài màu be tôn lên đôi chân trắng tấp, anh đeo đồng hồ lên cổ tay, xem ra là định ra ngoài.

Chữ Đồng vô thức nhú mày, đi tới trước giường. Giản Trì Hoài quay người lại: “Anh và Đông Tử đi uống rượu, tối nay đừng đợi anh, tự ngủ đi.”

Chữ Đồng nghe tới đây, da đầu như sắp nổ tung tới nơi nhưng những lời ngăn cản đã tới bên miệng lại bị cô kiên quyết nuốt ngược vào trong. Giản Trì Hoài đứng ngay trước mặt cô, nếu không muốn anh đi, cô dĩ nhiên có hàng trăm cách đối phó, không được nữa thì màn dụ dỗ sỡ trường nhất cũng có thể bắt Giản Trì Hoài ở yên trong nhà. Nhưng lúc này, cô không làm được, bờ môi khẽ run rẩy. Giản Trì Hoài nhìn thẳng vào mắt Chữ Đồng, trong ánh mắt có một sự kỳ vọng không rõ ràng, nhưng hồi lâu thấy cô không nói gì, tia sáng ấy cũng tắt lịm. Anh cúi đầu xắn cổ tay áo bên phải lên. Sau khi chậm rãi làm xong những việc ấy, Giản Trì Hoài cất bước vượt qua người Chữ Đồng. Khi đi, bước chân hơi dừng lại, thấy cô mím môi rất chặt, lúc ấy anh mới cau mày sai bước ra ngoài.

Thấy anh đã ra khỏi phòng, cô ngồi phịch xuống mép giường, răng cạ vào môi dưới, lúc nhẹ lúc mạnh, cảm giác ngấm ngấm đau càng khiến lòng Chữ Đồng thêm khó chịu.

Khi Giản Trì Hoài tới, Đông Tử đã gọi sẵn rượu. Hai cô gái xinh xắn, trẻ đẹp đang ở trong phòng. Giản Trì Hoài ngồi dựa vào sofa, Đông Tử sai một trong hai cô: “Đi, qua đó chăm sóc.”

Cô gái đó đứng lên, Giản Trì Hoài liền xua tay: “Tôi tới uống rượu.”

Đông Tử tay kẹp điều thuốc, gạt đầu với hai người đẹp: “Các cô ấy à, kém hơn các ngôi sao kia một chút, chẳng trách anh ấy không thèm để mắt đến.” Cậu ta cầm bình rượu, ngồi bên cạnh Giản Trì Hoài: “Hôm nay lúc em gọi điện cho anh, đã nghĩ có khả năng anh không ra được, thật không ngờ. Tiểu

Tứ tẩu lại chịu thả anh à?”

Giản Trì Hoài lườm cậu ta: “Cái gì mà Tiểu Tứ tẩu?”

“Bọn em biết rõ cả. Người phụ nữ đó sớm muộn cũng thành thì quá khứ, gọi cô ta Tiểu Tứ tẩu đã là đề cao cô ta rồi.” Giản Trì Hoài kết hôn cũng đã mời đám mây người bạn tốt này của anh ăn cơm, chơi cũng chơi rồi nhưng chưa bao giờ dẫn Chử Đồng ra cho họ gặp mặt. Nếu trong lòng anh thừa nhận, liệu có làm vậy không?

Giản Trì Hoài đón lấy ly rượu, tự rót đầy inh: “Đừng nói linh tinh.”

“Haiz, cái miệng của em cứ thích nói nhăng nói cuội. Anh xem, Tiểu Tứ tẩu đó cũng ghê gớm lắm, không những tới đó chụp anh lại còn theo dõi. Chuyện ở khách sạn Hồng Thành lần trước làm em sợ suýt tè ra quần...”

“Được rồi, vô dụng!” Giản Trì Hoài ngắt lời cậu ta: “Ồn ào quá, không thấy chán à?”

Đồng Tử chọc khế vào cánh tay anh một cái: “Lần này ra ngoài cô ta có gây khó dễ cho anh không?”

“Không, cô ấy đang đổi, bực bội ngồi nhà kia.”

“Aiyò, thấy chưa! Có người nào lại dám giận đối với anh sao? Hôm nào em nhất định sẽ nói chuyện với Tiểu Tứ tẩu, vì cái gì chứ?”

Giản Trì Hoài thuận thực lấy một điều thuốc trong bao ra, châm lên, khế rít một hơi, lúc ấy mới nói: “Vì tôi ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn đã lộ diện trước mặt các nhân viên Dịch Suru.”

“Lần trước ở khách sạn Hồng Thành, cô ta chẳng phải đã biết anh là ông chủ của Dịch Suru rồi sao?”

Giản Trì Hoài từ tốn nhả một làn khói trắng, mắt hơi nheo lại: “Lần trước ảnh hưởng không tốt lắm. Có người nói với cô ấy, ông chủ Dịch Suru thứ sáu nào cũng triệu kiến một nữ minh tinh tới căn phòng đó, dĩ nhiên cô ấy phải nghĩ đó là cậu, sao tôi phải thừa nhận?”

“Xi!” Đồng Tử cầm một nửa chai rượu lên tay, tự chỉ vào mình: “Dựa vào cái gì mà nghĩ là em?”

Giản Trì Hoài nhún vai, cầm ly rượu lên nhấp khế: “Có thể vì tôi quá hình tượng.”

“Mẹ, hình tượng chỗ nào?”

“Thôi được rồi.” Giản Trì Hoài đẩy mạnh một cái lên vai cậu ta: “Ra ngoài uống rượu, đừng có tán dóc!”

Chử Đồng ngồi viết bài tới tận nửa đêm, cô buồn ngủ rũ cả mắt, những chữ gõ lên trên máy tính ngay cả cô cũng sắp không nhận ra được nữa.

Cô không ngừng nhìn giờ, rèm cửa mở ra, bay phàn phật, có thể nhìn ra ngoài cửa. Xe của Giản Trì Hoài sau khi đi ra ngoài vẫn chưa thấy về. Chử Đồng sốt ruột như lửa đốt, không có ấn tượng tốt với Đồng Tử rồi, lần này thả lỏng, Giản Trì Hoài há chẳng phải sẽ như ngựa mất cương?

Di động đặt trên bàn máy tính đột ngột vang lên. Chử Đồng vội vàng cầm lấy, người gọi tới là Giản Trì Hoài. Lòng cô nhẹ nhõm hơn, bình tĩnh lại để nhận điện: “Alô!”

“Alô, Tiểu Tứ tẩu, tôi là Đồng Tử. Tứ ca uống say rồi, tối nay tôi không để anh ấy về nữa, tôi sắp xếp chỗ ngủ cho anh ấy.”

Chử Đồng nghe xong, vậy mà cũng được? “Không cần, không cần làm phiền anh, anh cứ nói cho tôi biết địa chỉ, tôi tới đón anh ấy.”

“Đường khá xa, Tiểu Tứ tẩu, cô đừng có lo, tôi đưa anh ấy về chỗ tôi.”

“Anh ấy đâu, có ở bên cạnh anh không?”

Đồng Tử liếc nhìn Giản Trì Hoài ở bên: “Đây này, đỡ cũng không đỡ được, nặng lắm, cứ quyết định vậy đi, chúng tôi về đây.”

“Alô...” Chử Đồng sốt sắng bật ra một tiếng nhưng đầu kia đã cúp máy.

Đồng Tử nhét di động của Giản Trì Hoài vào túi quần của anh, nhìn anh nằm im đó bất động: “Đừng có nói với em anh say như chết thật rồi.”

“Biết tôi chưa say mà dám dùng di động của tôi gọi trộm?” Giản Trì Hoài mở mắt ra, ngồi dậy. Đồng Tử dập tắt điều thuốc trong tay: “Đi nào, chơi bài không?”

Giản Trì Hoài nhìn giờ: “Đi thôi!”

Sau khi nhận được điện thoại, Chử Đồng càng không ngủ nổi. Một người đã say bí tỉ lại cộng thêm một con sói háo sắc, người ta bảo gần mực thì đen, Giản Trì Hoài liệu có say rồi làm loạn không? Càng nghĩ cô càng cảm thấy có khả năng này, lỡ như thật sự phát triển tới bước ấy thì cô thiệt thòi rồi!

Chử Đồng vội vàng gọi lại nhưng thử mấy lần vẫn không ai nghe máy. Giản Trì Hoài ngồi trên bàn bạc, Đồng Tử nói chơi domino cho kích thích. Di động

và bao thuốc lá để cả trên bàn, tiếng chuông lạnh lớt vang lên trong phòng. Giản Trì Hoài liếc nhìn, bên trên còn ghi mấy cuộc gọi nhờ của Chữ Đồng.

Bàn bắt đầu chia bài. Giản Trì Hoài sau khi nhận máy thì áp sát lỗ tai. Giọng nói gấp gáp của Chữ Đồng vọng ra: “Àlô, chào anh, anh cứ nói cho tôi biết Giản Trì Hoài đang ở đâu đi, tôi tới đón anh ấy.”

“Anh đang đánh bài.” Giản Trì Hoài nói một câu: “Sáng sớm mai quay về.”

Chữ Đồng không ngờ người nhận điện là anh, nghe khẩu khí này hoàn toàn chẳng phải đang say khướt. Bên trong còn vọng vào giọng phụ nữ, tối nay chắc chắn là cô mất ngủ rồi: “Anh đang ở đâu?”

“Làm gì?”

“Anh ở đâu? Em qua!”

Giản Trì Hoài nói địa chỉ, sau đó cúp máy. Đồng Tử ngồi bên cạnh bắt chợt trêu chọc: “Chị đâu không yên tâm về anh thế cơ à, nửa đêm nửa hôm còn tới kiểm tra?”

“Cô ấy dám.” Giản Trì Hoài cầm bài lên. Anh cũng không phải rồi việc, chỉ là cùng bạn bè uống rượu, chơi bài, chắc là Chữ Đồng cũng không để bụng.

Thế mà, còn chưa tới nửa tiếng đồng hồ, cửa phòng đã bị đẩy ra. Cả dọc đường thật ra Chữ Đồng vẫn còn ngây ngốc, dẫu sao cô không quen biết bạn bè của Giản Trì Hoài, cứ xông vào như vậy người ta có thể sẽ nghĩ cô chuyện bé xé ra to, chỉ còn thiếu nước trói chồng mình lại vậy. Nhưng đàn ông là phải quản thúc, buông tay một cái, lỡ chạy xa mất thì làm sao?

Chữ Đồng đi vào, có phần gượng gạo. Giản Trì Hoài ngược mắt lên nhìn, trong đáy mắt ẩn chứa vài phần kinh ngạc. Chữ Đồng nắm chặt hai tay lại, Đồng Tử chỉ hơi nhếch môi, cũng không chào hỏi, mấy người còn lại đều chưa từng gặp Chữ Đồng, càng không nói năng gì.

Bầu không khí này khiến người ta khó chịu, cũng may Chữ Đồng mặt dày, nếu là người phụ nữ bình thường chắc đã chạy mất rồi. Cô đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài, vừa hay có một chiếc ghế, cô bèn ngồi thẳng xuống.

“Tứ ca, người này là?” Có người không nén nổi tò mò, lên tiếng hỏi: “Không giống ngôi sao nào, hay là người mới ký hợp đồng? Chẳng lẽ là cô Lâu Mộc Ngôn đó?”

“Vớ vẩn!” Đồng Tử chê cậu ta phiền toái: “Mẹ kiếp, cậu không đọc tin tức à? Lâu Mộc Ngôn mà thế này?”

“Thế cậu biết cô ấy là ai à, nói đi!”

Đồng Tử quyết không nói. Cậu ta cầm bài lên, rít một hơi thuốc: “Tự cậu không biết đường hỏi Tứ ca à?”

“Thôi đi, cái miệng đó của Tứ ca kín như khâu ấy.”

Mấy người họ anh một câu, tôi một câu, Chữ Đồng và Giản Trì Hoài ngồi đó, chẳng ai nói gì. Cô không có cách để nói, anh thì không nói. Cho dù người khác đã thảo luận về cô như vậy, anh vẫn không thừa nhận cô một câu trước mặt bạn bè.

Ánh mắt Giản Trì Hoài tập trung nhìn vào bài trên tay, dường như vốn không nghe thấy họ bàn tán. Chủ đề này cũng dần dần lắng xuống. Chữ Đồng xem nhưng cũng không hiểu, lúc này đã hơn một giờ sáng rồi, ban ngày cô đều phải đi săn tin, người vốn đã mệt mỏi, Giản Trì Hoài lại không có ý đứng dậy, cô chỉ còn cách bặm bụng ngồi đó. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá, oxy ít ỏi, hô hấp dần dần trở nên khó khăn. Chữ Đồng đầu óc choáng váng, cô dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, cảm thấy chỉ một chút sức lực chống đỡ đó cũng khiến cô dễ chịu hơn.

Giản Trì Hoài chơi bài nhưng không thể hoàn toàn tập trung tinh thần. Điều thuốc trên tay vừa châm lên, còn chưa rít được mấy hơi đã nghe thấy tiếng Chữ Đồng ho húng hắng. Anh nhìn sang, thấy khói thuốc bay về phía Chữ Đồng, lại dập đi.

Còn chưa được nửa phút, bả vai bỗng nặng trĩu. Giản Trì Hoài nghiêng mặt, nhìn thấy cái đầu dựa vào vai mình.

Người đàn ông ngồi đối diện bất giác cười khê: “Cô gái này cũng buồn cười thật. Tứ ca, đây là không yên tâm về anh sao? Đuổi theo tới tận đây, cô ta tưởng mình là ai?”

Giản Trì Hoài lãnh đạm đáp: “Cô ấy là vợ tôi.”

“Vợ?!” Mấy người còn lại ngơ ngác nhìn nhau: “Người sống ở Bán Đảo Hào Môn?”

Đồng Tử cắn điều thuốc trong miệng, nhe răng, nhìn thẳng vào mặt Giản Trì Hoài: “Tứ ca, thế này là ý gì? Công khai sao?”

“Không tính là công khai nhưng cũng không cần giấu giếm. Cô ấy là Chữ Đồng, kém tôi hai tuổi.”

Mọi người nhìn nhau, lại tiếp tục chơi đùa. Bên tai Giản Trì Hoài vang lên tiếng thở nhip nhàng. Trong hoàn cảnh này mà vẫn ngủ được, xem ra thực sự mệt lắm rồi. Anh đánh thêm hai ván rồi đẩy đồng bạc trong tay ra: “Không chơi nữa, tặng cho các cậu số tiền thắng này, giải tán đi.”

Nói xong, anh véo một cái vào eo Chữ Đồng, giọng nói hơi khàn: “Về nhà thôi.”

Chỉ Đồng ngủ mơ mơ màng màng, bị anh đẩy một cái, ngồi thẳng người dậy, ngẩn người một lúc mới nhớ ra đây là đâu. Giản Trì Hoài đứng lên trước, cô vội vàng đứng dậy theo. Những người kia vẫn còn ngồi đó, thấy họ sắp đi bèn lần lượt ngẩng đầu lên: “Tứ ca, Tứ tẩu, không tiễn nhé, đi cẩn thận!”

Chỉ Đồng lại càng hồ đồ hơn, sao họ lại gọi cô là Tứ tẩu? Lẽ nào tất cả đều đã đoán ra mối quan hệ giữa cô và Giản Trì Hoài? Bạn của giáo sư có khác, ai nấy đều thông minh như vậy.

Hai người đi ra khỏi phòng, cả người toàn mùi thuốc lá, Giản Trì Hoài chịu không nổi: “Em lái xe tới?”

“Ừm.”

“Mau về nhà thôi, anh phải tắm rửa mới được.”

Chỉ Đồng lái xe rất nhanh trở về Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài tắm xong đi ra trước, thấy cô đã tắm trong nhà vệ sinh, giờ nằm lăn ra giường ngủ rồi.

Mặc dù cô không yên tâm về anh nhưng sau khi trở về nhà vẫn cảm thấy gần gũi quá là khó. Giản Trì Hoài lật chăn ra, nằm lên giường, thấy cô nhắm chặt hai mắt cũng không động vào cô nữa.

Cô còn chưa hết giận, nhân mấy ngày này, anh phải đưa Lâu Mộc Ngôn tới giới thiệu với đám bạn kia. Anh đã ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn, tất nhiên là phải lãng xề cho cô ta nổi tiếng, lợi dụng triệt để nguồn tài nguyên. Mấy cậu bạn đó cũng không phải dạng vừa, sau này họ sẽ giúp được anh không ít. Bây giờ Chỉ Đồng còn đang giận anh, tức là cô sẽ nhắm một mắt, mờ một mắt. Đợi khi nào cô hết giận rồi, cô mà biết anh cùng Lâu Mộc Ngôn đi riêng, chắc chắn không cho phép.

Lâu Mộc Ngôn và Dịch Suru đã ký hợp đồng, liền bắt đầu quay phim mới. Giản Trì Hoài bảo cô ta ra ngoài, cô ta vui vẻ lên đường.

“Tứ ca, anh đưa em đi đâu vậy?”

Giản Trì Hoài ngồi ở ghế dưới, không liếc nhìn: “Có mấy người bạn muốn gặp cô, tối nay tôi hẹn họ ăn bữa cơm.”

“Vâng.”

Vì hoạt động tối nay, Giản Trì Hoài đã thuê cả một con thuyền du lịch. Lâu Mộc Ngôn như thiếu nữ vừa mới biết yêu, đứng trên boong tàu, nhìn về phía dãy đèn lồng đỏ hai bên bờ, bất giác say đắm “Tứ ca, cảnh đêm ở đây đẹp quá!”

“Cô chưa tới bao giờ sao?”

“Chưa ạ, ông nội rất ít khi để em ra ngoài chơi vào buổi tối, ông nói không an toàn.”

Giản Trì Hoài đứng bên cạnh cô ta, tiếp lời: “Ông nội cô nói phải đấy, con gái đừng có tùy tiện đi chơi khuya.”

Nữ nhân viên mặc trang phục người Hán đi tới: “Anh Giản, mời vào trong, mọi người đã tới đông đủ rồi.”

“Đi thôi.” Giản Trì Hoài đi vào trong cùng người phục vụ trước.

Mấy cậu bạn đó của Giản Trì Hoài, vừa nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn là mắt mũi cứ dờ dẩn. Đặc biệt là Đông Tử, làm như chưa nhìn thấy con gái bao giờ vậy, đi tới lập tức ôm lấy: “Em gái.”

Giản Trì Hoài hất tay cậu ta ra: “Đừng có sờ mó linh tinh!”

“Tứ ca, sao thế? Nếu anh nói anh ở gần được lợi thì bọn em không giành với anh...”

“Ăn nói sạch sẽ một chút. Mấy cậu cần gái đẹp hôm khác tính, cô ta không được.”

Mặc dù Lâu Mộc Ngôn không thích họ mang cô ta ra đùa nhưng nghe thấy Giản Trì Hoài nói vậy, trong lòng không giấu được niềm hân hoan. Người đàn ông ra hiệu cho cô ta vào trong. Đợi Lâu Mộc Ngôn ngồi xuống rồi, Giản Trì Hoài liền ngồi xuống bên cạnh cô ta.

Đám Đông Tử chỉ cười không nói, vừa nhìn sắc mặt của Lâu Mộc Ngôn là biết cô nhóc này đã chìm đắm rồi. Trong chuyện tình trường, Giản Trì Hoài như một con hồ ly ngàn năm, một cô gái non nớt ngây dại như vậy, nhìn vẻ phong lưu, cốt cách hơn người của anh, vừa có tiền lại có thể, có mấy người không bị cám dỗ?

Giản Trì Hoài chính thức giới thiệu Lâu Mộc Ngôn với vài người bạn: “Sau này, che chắn một chút giúp tôi.”

“Đã là người nhà thì chuyện đó là tất nhiên rồi.” Một người trong số đó lên tiếng. Giản Trì Hoài ngậm cười, ra hiệu bằng ánh mắt cho Lâu Mộc Ngôn: “Mời rượu.”

Lâu Mộc Ngôn rất nghe lời, mặc dù thường ngày vốn rất xem thường chuyện này nhưng chỉ hai chữ ngắn gọn của Giản Trì Hoài đã khiến cô ta trở nên ngoan ngoãn: “Em mời các anh.”

Thời gian còn lại, đám đàn ông bắt đầu trò chuyện. Đầu là bạn bè cả, ngồi cùng nhau không tránh khỏi việc ăn nói bỗ bã. Giản Tri Hoài cười khề, tùy ý cời áo nút cúc áo trên cổ, làn da màu đồng thoảng ản thoảng hiện. Hai người họ ngồi một chỗ, làn khói lượn lờ trên ngón tay người đàn ông, từng cừ chỉ đều ngập tràn một sự mê hoặc khó nói thành lời. Lâu Mộc Ngôn siết chặt chiếc đĩa trong tay, mùi nước hoa trên người Giản Tri Hoài chốc chốc lại toát ra. Cô ta ngẩng đầu nhìn thấy những mái cơ bắp rắn chắc của anh bên dưới lớp áo sơ mi trắng, lớp vải căng chặt mang theo mỹ cảm khó diễn tả. Cô ta bất giác hơi xích người về phía anh một chút. Một người đàn ông trí mạng như vậy, một động tác dù là vô ý cũng khiến người ta hồn phách điên đảo.

“Trước mặt chính là Yên Hoa Châu Đầu, tới lúc đó sẽ cập bờ, để cô được nhìn pháo hoa.” Giản Tri Hoài uống rượu, bất chợt quay đầu nói với Lâu Mộc Ngôn.

Ánh mắt cô ta dính sát vào người anh không lệch đi đâu. Bị anh nhìn như vậy, tim cô ta đập rộn ràng: “Được, được, em thích ngắm pháo hoa lắm.”

“Em cảm thấy tối nay mỹ sắc còn đẹp hơn cả pháo hoa.” Đông Từ chen vào, mọi người xung quanh bắt đầu hòa theo.

Lâu Mộc Ngôn đỏ bừng mặt. Giản Tri Hoài chỉ cười không nói, chỉ tay vào mấy người ngồi đối diện.

Yên Hoa Châu Đầu.

Đây là nơi ngắm pháo hoa đẹp nhất. Bên sông, từng lều gỗ được dựng lên kéo dài tận phía xa. Nước sông bên cạnh đang đập vào bờ. Mỏm đá đã mấy trăm năm bảo vệ cho con sông này, đứng vững không chút chao đảo. Chử Đồng cầm mấy bình Rio tới, đã được ướp lạnh, kẹp giữa ngón tay khiến cô sắp tê dại đến nơi: “Xiên thịt nướng và gà nướng lát nữa sẽ tới, chúng ta uống trước đã.”

Tần Tần đối diện nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Sao lại tới đây? Yên Hoa Châu Đầu tìm một vị trí khó lắm, còn có giá tiêu chuẩn tối thiểu nữa.”

“Tớ vui mà, hơn nữa hôm nay tớ khao, trông cậu hết hồn kia.”

“Chuyện gì mà đáng chúc mừng vậy?” Tần Tần đón lấy chai Rio: “Chụp được tin hot à?”

“Tổng biên tập đồng ý cho cậu trở lại làm việc rồi, đây có được gọi là tin vui không?” Chử Đồng gõ nhẹ lên bàn.

Tần Tần há hốc miệng, nét mặt đầy kinh ngạc: “Cậu đang đùa phải không?”

“Ai đùa với cậu chuyện này!”

Tần Tần tự véo người mình một cái: “Không thể nào, tớ đã phạm vào nội quy rồi, hơn nữa chẳng phải ông chủ giận dữ lắm sao?”

“Cậu quan tâm nhiều thế làm gì? Cậu nói coi, làm ở Dịch Suru lương cao đúng không?”

Tần Tần gạt đầu lia lịa: “Chắc chắn rồi, công ty hiện tại của tớ nhỏ mọn kinh khủng.”

“Thế thì quá hay rồi.” Chử Đồng giơ cao chai rượu trong tay, chạm với Tần Tần: “Sau này chúng ta lại trở thành cặp đôi hoàn hảo.”

“Mẹ ơi, sao hôm nay như nằm mơ vậy.” Tần Tần thật không dám tin, người phục vụ bê hai đĩa thức ăn tới. Tần Tần hỏi cô ấy: “Xin hỏi bây giờ là trong mơ hay là thế giới thật đấy?”

Người phục vụ nhìn cậu ấy bằng ánh mắt kỳ quái: “Còn chưa bắt đầu bắn pháo hoa mà người đẹp đây đã say rồi à?”

Chử Đồng xua tay với cậu ấy: “Mắt mặt chưa kia!”

“Aiya, Đồng Đồng, tớ vui chết mất. Bữa tối nay tớ khao!”

“Không cần.” Chử Đồng cảm xiên gà lên: “Tớ thanh toán xong hết rồi, coi như chúc mừng cậu trước.”

Trên du thuyền, đám Đông Từ đang uống hăng say, kéo cô bạn gái bên cạnh lại đòi uống rượu giao bôi. Ai nấy đều hò dô, phá phách. Đông Từ ôm eo 'bạn gái', uống cả một ly rượu đầy vào bụng, người cũng đứng không vững nữa.

Bạn bè bên cạnh tiện tay kéo cô bạn gái qua: “Đông Từ, tớ thấy cậu hôm nay không ổn rồi, chuyện động phòng để tớ làm thay cậu, được không?”

“Được, muốn cướp đêm động phòng của đại ca đây thì phải uống rượu giao bôi đã.”

Người bạn kia chẳng nói chẳng rằng lập tức ôm cô gái uống rượu. Đông Từ nhìn xung quanh: “Hay, cậu đã cướp bạn gái của tôi, tôi cũng đi cướp một em.”

Anh ta nhắm trúng Lâu Mộc Ngôn. Lâu Mộc Ngôn thấy vậy, vô thức trốn sau lưng Giản Tri Hoài, Đông Từ lao đảo bước tới bên cạnh cô ta: “Người đẹp, nể mặt anh uống một ly nhé?”

Cô ta lắc đầu: “Em không biết uống rượu.”

“Cô Lâu, thế là cô không nể mặt tôi rồi, uống rượu giao bôi thôi mà.”

Giản Trì Hoài ngẩng đầu lên, thấy Đồng Tử đứng không còn vững nữa: “Thôi đi, uống vừa thôi, không sợ ông già nhìn thấy lột da cậu à?”

“Tứ ca, anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì? Vậy được, anh và cô Lâu uống rượu giao bôi. Vợ bạn không đây, vậy thì em chắc chắn sẽ không tán linh tinh.”

Người xung quanh cũng bắt đầu trở nên yên ắng, bỗng nhiên hai nấy đều đồng tình: “Phải đấy, uống một ly đi? Tứ ca, sớm muộn gì cũng là người của anh mà.”

Lâu Mộc Ngôn đỏ mặt, sao lại nói trắng trợn vậy. Cô ta len lén liếc nhìn Giản Trì Hoài nhưng thấy anh đứng im nhủ mảy. Đồng Tử bước tới kéo tay Lâu Mộc Ngôn: “Nếu hai người không uống, là em không khách khí đâu nhé?”

Lâu Mộc Ngôn thấy vậy vội vàng đứng lên. Cô ta lanh lợi đón lấy chai rượu, rót đầy ỉnh và Giản Trì Hoài: “Tứ ca, em mời anh.”

“Ai muốn xem mời rượu chứ, chúng tôi muốn xem uống rượu giao bôi.”

Giản Trì Hoài cầm ly rượu lên, Lâu Mộc Ngôn còn tưởng anh đồng ý, lòng bỗng hân hoan, tay tự động móc thành vòng. Giản Trì Hoài bỗng thấy cô ta có ý này, uống rượu giao bôi? Cả đời này anh còn chưa từng làm trò này với ai.

Giản Trì Hoài bất ngờ đặt ly rượu trở lại bàn: “Đùa cợt thì cũng có mức độ thôi.” Anh đánh mắt về phía Lâu Mộc Ngôn, ánh mắt âm u: “Sắp bắt đầu bắn pháo hoa rồi, cô ra ngoài xem đi.”

Tay Lâu Mộc Ngôn khựng lại giữa không trung, cực kỳ ngượng ngập. Giản Trì Hoài không chịu uống, còn ai dám tiếp tục đùa giỡn nữa. Đồng Tử bá vai các anh em: “Được rồi, được rồi. Chúng ta tự uống, nào!”

Căn phòng lại bắt đầu trở nên nhộn nhịp. Lâu Mộc Ngôn cảm thấy mặt đỏ. Cô ta đứng đó, ngón tay run rẩy đặt ly rượu xuống bàn, sống mũi cay cay: “Em đi xem pháo hoa.” Dứt lời bèn cất bước đi ra ngoài.

Coi như hôm nay Tàn Tàn đại phát. Xiên thịt dê đã đời. Cánh gà rán đã đời. Rượu cũng đã đời!

Bỗng chốc ăn quá nhiều, cậu ấy ngồi đối diện Chử Đồng, xoa xoa bụng: “No quá, tớ có ăn đến 50 xiên chưa nhỉ?”

“Heo!” Chử Đồng cười cậu ấy.

Tàn Tàn giờ đồng hồ lên xem giờ, sắp bắn pháo hoa rồi. Cậu ấy nhìn về phía chiếc du thuyền trên sông: “Được ở trên du thuyền thì đẹp lắm nhưng mà nghe nói giá cắt cổ.”

“Chẳng phải vẫn cần cập bờ mới xem được sao? Chúng ta chọn chỗ là đẹp nhất rồi, thỏa mãn đi.”

“Nói cũng phải.”

Lâu Mộc Ngôn đứng trên boong tàu, sắc mặt sa sầm, sự phẫn nộ trong lòng mãi vẫn chưa thể nguôi ngoai. Nhân viên phục vụ gần đó đi tới: “Sắp đi vào gần bờ rồi, ở hòn đảo nhỏ đối diện đúng chín giờ sẽ bắn pháo hoa, đó là nơi quan sát đẹp nhất ạ.”

“Biết rồi!” Lâu Mộc Ngôn ăn nói không từ tế.

Chiếc du thuyền đi chậm lại, Lâu Mộc Ngôn cố nhẫn nhịn để bản thân bình tĩnh lại, nuốt cục tức này xuống. Thuyền chẳng mấy chốc đã cập bờ. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy bên sông có rất nhiều vị trí ngồi đều đã có người. Cô ta khinh thường liếc xéo bỗng hình như nhìn thấy bóng một người con gái.

Chử Đồng và Tàn Tàn vừa nói nói cười cười vừa nhìn giờ, thuyền đã dừng bên dưới họ. Lâu Mộc Ngôn trong lòng bỗng chốc cảm thấy được an ủi, ngữ khí cũng nhẹ nhàng: “Đây chẳng phải phóng viên của Dịch Sư u?”

Chử Đồng nghe thấy, bất giác ngẩng đầu, thấy Lâu Mộc Ngôn đứng trên con thuyền phía dưới. Khóe môi cô hơi cong lên: “Thì ra là ngôi sao tương lai, cô Lâu Mộc Ngôn.”

Tàn Tàn cũng nhìn xuống dưới theo. Nghề nghiệp của họ việc nhìn thấy mình tình chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chử Đồng chào hỏi xong không nói gì nữa. Cô và Tàn Tàn tiếp tục chủ đề ban nãy: “Tổng biên tập nói ngày mai chị ấy sẽ gọi điện cho cậu...”

Lâu Mộc Ngôn thấy cảnh ấy, trong lòng càng tức. Ngay cả một con phóng viên cũng không coi cô ta ra gì, huống hồ người này còn là... của Giản Trì Hoài.

Cô ta gọi người nhân viên bên cạnh, cất cao giọng: “Cô vào nói với Tứ ca, tôi sẽ đứng đây ngắm pháo hoa một lúc, bảo anh ấy và Đồng Tử uống ít rượu thôi. Anh ấy mà say tôi không chịu trách nhiệm đưa về đâu.”

Người nhân viên gật đầu đi vào. Lâu Mộc Ngôn ngẫm nghĩ rồi gọi giật cô ta lại: “Mà thôi, cứ để anh ấy uống, hiếm khi vui như hôm nay.”

Tàn Tàn lấy tay chọc Chử Đồng: “Nghe thấy chưa? Từ quan trọng nhất: Tứ ca.”

Lâu Mộc Ngôn nói to cổ đỏ, sao Chữ Đồng lại không nghe thấy? Cô quét mắt nhìn con thuyền kia, xem ra Giản Trì Hoài ngồi bên trong.

Lâu Mộc Ngôn hài lòng khi thấy sắc mặt cô tái mét. Cô ta thì thầm gì đó với người nhân viên bên cạnh, cô ấy bèn quay người rời đi.

Chữ Đồng đứng dậy, Lâu Mộc Ngôn vén cái mặt xinh đẹp lên, khoanh hai tay trước ngực, khoe môi mỉm cười, con thuyền từ từ chuyển động. Lâu Mộc Ngôn cười nói với cô: “Pháo hoa thì có gì hay ho? Đám Đồng Tử đang âm ỉ đối Tử ca nhảy múa kia, tôi rất hứng thú.”

Nhảy múa? Hừ, Giản Trì Hoài lại còn nhảy múa cho cô ta?

Chữ Đồng cuộn chặt tay lại. Thuyền ra xa hơn mười mét, Lâu Mộc Ngôn quay đầu đi vào trong khoang.

Tần Tần lắc đầu: “Mới vào showbiz mà đang ngông nghênh như thế, sau này thì vô pháp vô thiên rồi...”

Cậu ấy nhìn Chữ Đồng, định nói gì đó thì thấy Chữ Đồng rút di động ra, gọi một số điện thoại.

Lâu Mộc Ngôn quay lại bên cạnh Giản Trì Hoài, đúng lúc di động của anh vang lên. Giản Trì Hoài nhìn thấy Chữ Đồng gọi tới, anh tiện tay nghe máy, thanh âm bên trong còn xen lẫn cái run rẩy của gió đêm: “Vào bờ!”

“Cái gì?”

“Em bảo anh quay thuyền vào bờ, em phải lên thuyền!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Thủ đoạn của Giản phu nhân

Giản Trì Hoài đưa tay day huyệt thái dương, ngược mắt nhìn lên Lâu Mộc Ngôn bên cạnh. Cô gái sắc mặt hơi căng thẳng, hai người ngồi rất gần, cũng không biết đã nghe được giọng nói trong điện thoại hay chưa.

“Em đang ở đâu?” Giản Trì Hoài lại hỏi một câu.

Chữ Đồng đứng bên bờ sông, nhìn con thuyền mỗi lúc một xa: “Em đang ở Yên Hoa Châu Đầu.”

Hàng lông mày người đàn ông khẽ giật. Bỗng nhiên một bàn tay rơi xuống cánh tay anh, khẽ lắc. Giản Trì Hoài một lần nữa quay sang Lâu Mộc Ngôn, thấy cô ta mỉm môi rất chặt, không ngừng lắc đầu, cứ làm như thuyền cập bờ sẽ bị lang sói mãnh thú ăn thịt vậy. Người đàn ông trong lòng cũng đã đoán ra vài phần, anh nói với Chữ Đồng trong di động: “Anh ở trên thuyền bàn chút việc, về nhà nói chuyện sau.”

Nét mặt Lâu Mộc Ngôn nhẹ nhõm hơn chút nhưng vẫn nắm cánh tay Giản Trì Hoài chưa buông, bộ móng tay tô một lớp màu hồng nhẹ như cánh hoa đào nở giữa mùa xuân.

Bên sông, Tần Tần thấy sắc mặt Chữ Đồng càng lúc càng tệ, di động trong túi không ngừng kêu. Tần Tần không yên tâm bèn đi tới bên cạnh Chữ Đồng: “Đồng Đồng à, cậu gọi cho ai vậy?”

Cô quay đầu lại, khẽ đáp: “Không sao.”

Tần Tần lấy di động của mình ra, thấy gia đình gọi tới bèn vội vàng đi sang chỗ khác nhận máy.

Giản Trì Hoài thấy trong điện thoại không còn động tĩnh, định cúp máy, không ngờ giọng Chữ Đồng lại vang lên: “Giản Trì Hoài.” Cô gọi cả họ lẫn tên anh: “Anh không chịu vào bờ cũng được thôi nhưng em có một câu muốn anh chuyển tới Lâu Mộc Ngôn. Nếu cô ta đã nói cái danh Giản phu nhân này của em chỉ là hão huyền, trong mắt cô ta chẳng là gì cả, còn nói Giản Tử ca tương lai nhất định sẽ đổ về phía cô ta thì em cũng chúc mừng cô ta trước. Nhưng mà, bản thân anh cũng dùng quá nhiều rượu, say bết nhè ra đó không hay. Ở nhà mặc dù không có người anh cần nhưng nhà thì rất cuộc vẫn ở đó, dù anh có tình nguyện hay không tình nguyện vẫn cứ phải quay về, kể cả là làm theo ý nguyện của người khác.”

Bên sông, gió rất to, thổi vù vù tới làm cho giọng nói của Chữ Đồng cũng xen lẫn tạp âm. Giản Trì Hoài cúp máy, sắc mặt u ám.

Lâu Mộc Ngôn thấy anh không lên tiếng, nghĩ bụng chắc là đang giận Chữ Đồng. Giản Trì Hoài tựa người ra phía sau, bắt giác quét mắt về phía Lâu Mộc Ngôn: “Ban này ở Yên Hoa Châu Đầu, cô đã nhìn thấy ai?”

Lâu Mộc Ngôn biết chắc chắn là Chữ Đồng mách lẻo rồi, cũng không dám giấu giếm: “Một phóng viên của Dịch Sưu.”

Chữ Đồng đứng bên bờ sông, nghe thấy tiếng cúp máy truyền tới. Tàn Tàn cũng rào bước đi đến, vỗ vai cô: “Đồng Đồng à, tớ phải về gấp, bà nội tớ bị ngã, vào viện rồi.”

“Không có gì đáng ngại chứ?” Sắc mặt Chữ Đồng lúc này mới có chút thay đổi: “Tớ đi cùng cậu.”

“Không cần đâu, tớ thấy tâm trạng cậu cũng không tốt, cậu cứ lo chuyện của mình đi, từ đây bắt xe qua đó rất tiện, tớ đi nhé.” Tàn Tàn nói xong, cầm túi xách, nhanh chóng ra về.

Chữ Đồng ngồi xuống chỗ ban nãy, di động để ở trên bàn. Đứng chín giờ, pháo hoa trên hòn đảo nhỏ đua nhau bùng nổ, màu tím màu đỏ tựa như những đóa bồ công anh khoe sắc, còn chưa kịp ngắm nhìn đã vội tan biến, ngay sau đó lại có một loạt pháo đẹp hơn nổ ra giữa trời. Trên sông, có một con thuyền đi tới, dừng lại, đến cả mặt sông cũng rực rỡ sắc màu.

Chữ Đồng lấy tay che mắt, ngẩng cao đầu lên nhìn, trong lòng không ngừng chua xót nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười, như vậy mới không phụ một cảnh đẹp như thế này.

Trên thuyền, pháo hoa khiến gương mặt mỗi người mang một màu sắc khác nhau, nét mặt không thể nhìn rõ. Lâu Mộc Ngôn bị bầu không khí bên cạnh chèn ép tới khó chịu, nhìn ra pháo hoa bên ngoài, cô ta bất giác đứng dậy, bỏ lên cửa sổ: “Bắt đầu bắn pháo hoa rồi, đẹp quá.”

Những người còn lại đều chẳng có gì kinh ngạc, vì đã nhìn chán từ lâu. Lâu Mộc Ngôn như một đứa trẻ ngây thơ lần đầu tiên ra ngoài hít thở: “Tứ ca, anh xem, đẹp quá, giống như một đóa hoa cúc vậy.”

Giản Trì Hoài nhìn ra bên ngoài, dường như thấy bóng Chữ Đồng lơ lửng đứng bên bờ sông. Anh ngẩng đầu, nói với nhân viên phục vụ gần đó: “Cho thuyền quay lại, tới Yên Hoa Châu Đầu.”

Lâu Mộc Ngôn kinh ngạc không thôi. Cô ta trượt xuống khỏi bậc cửa sổ, ngồi bên cạnh Giản Trì Hoài: “Tứ ca, còn quay về làm gì? Xem như vậy rất tốt mà.”

“Đừng đấy.” Đồng Từ không hiểu rõ tình hình, cũng âm ỉ hòa vào: “Mấy cái cảnh pháo hoa rẻ rách bên Yên Hoa Châu Đầu, anh chưa xem chán à?”

“Quay trở lại!” Giản Trì Hoài cứng rắn, không cho ai xen vào.

Người phục vụ cung kính đáp lại: “Dạ.” Sau đó lập tức rào bước ra ngoài.

Giản Trì Hoài đứng dậy: “Bên trong bí bách quá, tôi ra ngoài hít thở không khí.”

Lâu Mộc Ngôn ngồi bên cạnh, không nói một câu, sắc mặt tái nhợt. Cô ta biết một khi Chữ Đồng lên thuyền thì điều đó sẽ có ý nghĩa gì. Đám Đồng Từ không thể nào không biết cô ta. Tối lúc đó, vị trí của cô ta sẽ ở đâu?

Từ nhỏ tới lớn Lâu Mộc Ngôn chưa bao giờ tức giận như vậy. Đồng Từ đến sát bên cạnh: “Em gái, sao thế? Cái mặt nhăn tít lại thế kia, Tứ ca nhất quyết đòi vào bờ, chẳng nhẽ muốn đón ai lên?”

“Em nhìn thấy cô phóng viên của Dịch Suru bên Yên Hoa Châu Đầu.”

“Phóng viên?” Đồng Từ lập tức đoán ra: “Em bảo Chữ Đồng à? Vợ của Tứ ca ấy mà.”

Bụng dạ Lâu Mộc Ngôn càng thêm khó chịu, bực bội gật đầu: “Ừm.”

“Thế thì em thăm rồi. Vợ anh ấy khá là dữ dằn, lát nữa lên thuyền chắc chắn sẽ khiến cho gà bay chó chạy.”

Lâu Mộc Ngôn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bỗng có một tia sáng: “Trước mặt bao nhiêu người thế này, chị ta có thể làm gì em?”

“Em gái, coi như anh nhắc nhở em một câu, lát nữa em cứ giả vờ, cũng đừng cố tình tiếp cận Tứ ca, coi như bạn bè bình thường tới ăn cơm thôi. Trong lòng Chữ Đồng nhất định có oán khí muốn tìm chỗ xả, vừa nhìn thấy em chắc chắn sẽ nói châm chọc. Tứ ca là một nhân vật lợi hại, nghe ra hết, cho dù không nói cô ta ngay trước mặt nhưng trong lòng chắc cũng biết hướng về ai chứ?”

Mấy người này có thể chơi chung với Giản Trì Hoài, tuyệt đối không bình thường.

Lâu Mộc Ngôn lúc này nắm chắc được phao cứu sinh, cảm thấy lời của Đồng Từ cực kỳ có lý. Cô ta nên làm vậy, giả đồ như không có chuyện gì xảy ra. Chữ Đồng lên thuyền, cả một bụng tức, nhất định không còn lý trí được nữa. Cứ thế, cô ta sẽ chiếm thế thượng phong.

Thuyền quay trở lại Yên Hoa Châu Đầu, Giản Trì Hoài đứng trên boong, từ xa đã nhìn thấy Chữ Đồng ngồi trên chiếc ghế dài bên bờ sông. Thuyền chẳng mấy chốc đã cập bờ, Chữ Đồng liếc nhìn thấy một hàng đèn lồng đỏ rực trên mặt hồ, cô quay đầu lại, thấy Giản Trì Hoài một mình đứng dưới.

“Trên thuyền còn có ai?”

Giản Trì Hoài mặc nguyên một bộ vest đen, thứ màu nồng đậm là thế mà không hề bị cảnh đêm hòa tan, ngược lại còn thêm nổi bật dưới pháo hoa, khiến cả cơ thể toát lên một vẻ đẹp thanh tao. Ánh mắt anh hơi rực sáng, không chút giấu giếm: “Lâu Mộc Ngôn và đám Đồng Từ.”

Chữ Đồng cười: “Giản Tri Hoài, em cứ thế này lên thuyền không hay lắm thì phải, làm như lúc nào cũng quản lý anh vậy. Anh ở đâu cũng có mặt em.”

“Được rồi, đừng có tia tót câu chữ nữa.” Giản Tri Hoài giờ tay hai về phía cô: “Cứ làm như cú điện thoại ban nãy không phải em gọi vậy.”

Chữ Đồng đứng im đó: “Giản Tri Hoài, chúng ta còn cần chiến tranh lạnh nữa không?”

“Đương nhiên không cần, lẽ nào một thân phận khác của anh không khiến em cảm thấy địa vị Giản phu nhân đã mang tới lợi ích sao? Thế thì anh thất bại thật rồi.”

Chữ Đồng cúi người xuống, hai tay chống lên đầu gối. Vợ chồng không hòa thuận rất dễ sinh sôi thêm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục. Tuy rằng trước mặt Lâu Mộc Ngôn chỉ là một nhân vật đến tiểu thập còn chưa đến lượt, nhưng ai biết được về sau?”

“Không phải em theo đuổi anh tới đây đâu.”

“Anh biết.” Giản Tri Hoài vẫn đang giờ hai tay ra: “Có nhảy không?”

Chữ Đồng đứng thẳng lên, cô vượt qua hàng rào đá, ngồi sụp xuống, đặt hai tay vào lòng bàn tay Giản Tri Hoài rồi nhảy nhẹ nhàng xuống dưới. Giản Tri Hoài ôm cô vào lòng, không lập tức thả ra: “Ăn tối chưa đây?”

“Ăn rồi.”

Lúc này, cảnh đẹp bên Yên Hoa Châu Đầu đang là lúc rực rỡ hấp dẫn nhất. Giản Tri Hoài ngẩng ặt, ánh mắt nhìn chăm chú vào đám pháo đó, một tay anh vòng qua người cô. Gió trên thuyền rất lớn, vừa thổi tới đã khiến người ta có cảm giác run cầm cập. Giản Tri Hoài ôm chặt cô hơn một chút. Hai người đứng ngắm một lúc rồi mới đi vào trong.

Đám Đông Tử vẫn còn đang uống rượu, thấy Giản Tri Hoài đưa Chữ Đồng vào, cậu ta đứng dậy trước: “Ô, Tứ tẩu cũng tới rồi, chắc chắn ban nãy Tứ ca đòi cặp bên là để đón chị rồi?”

Chữ Đồng mỉm cười: “Vừa hay tôi cũng đứng ở Yên Hoa Châu Đầu xem náo nhiệt.”

Đông Tử rõ ràng thấy mọi chuyện còn chưa đủ âm ỉ: “Tứ tẩu quả là có bản lĩnh, Tứ ca ở đâu chị cũng biết. Tứ ca, thế này không giống anh, đi đâu cũng bị quần thúc, cảm giác này thật không thoải mái.”

Câu nói này rõ ràng là gây chuyện. Lâu Mộc Ngôn ngoan ngoãn im lặng nhưng Chữ Đồng thì mỉm cười nhẹ nhàng: “Đàn ông phải biết tự giác, không cần quản lý. Mấy người cần quản lý thực chất là loại đã nát bét rồi, có nhào nặn kiểu gì cũng không trát tường được nữa. Tri Hoài ở đâu tôi đều có thể biết vì chúng tôi là vợ chồng, chúng tôi có duyên, và lại cô Lâu cũng nói anh ấy ở đây. Nếu đã vô tình gặp mặt thì tôi cũng phải lên thuyền chào hỏi mọi người chứ.”

Nửa câu trước rõ ràng muốn ám chỉ Đông Tử. Cậu ta ngẩn người, không nói thêm gì nữa.

Lâu Mộc Ngôn thấy Chữ Đồng nhắc tới mình, cô ta cố gắng nhẫn nhịn con tức, tỏ thái độ hòa nhã: “Phải, nếu đã trùng hợp như vậy thì chào chị, tôi là Lâu Mộc Ngôn.”

Tối giờ vẫn còn giả vờ giả vịt với cô?

Chữ Đồng tươi cười giờ tay ra: “Chào cô, tôi là Chữ Đồng, là vợ của Giản Tri Hoài.”

“Thì ra là Tứ tẩu, chào chị, chào chị.” Lâu Mộc Ngôn kéo tay Chữ Đồng, hai người giằng co trong âm thầm. Giản Tri Hoài ngồi xuống ghế, Lâu Mộc Ngôn thấy vậy cũng lập tức ngồi xuống.

Bên trái Giản Tri Hoài là cô ta, bên phải là người khác. Lâu Mộc Ngôn coi như không nhìn thấy, cầm đĩa lên ăn việc của mình: “Anh Đông Tử, ban nãy anh nói cá ở sông này ngon, mùi vị quả nhiên là tươi ngon.”

Đông Tử cười cười, Lâu Mộc Ngôn hiện giờ vẫn biểu hiện khá tốt. Giản Tri Hoài ghét nhất là mấy người vô duyên vô cớ sinh sự, để xem ai trong hai người này sẽ gục trước.

Giản Tri Hoài ra hiệu bằng ánh mắt cho người đàn ông ngồi bên tay phải, đối phương đứng dậy nhường chỗ rồi kêu phục vụ lấy thêm bát đĩa.

Lâu Mộc Ngôn tỏ ra rất bình thường, ăn món của mình, uống nước của mình, tuyệt đối không nhiều lời, làm như cảnh khiêu khích ban nãy chưa từng xảy ra. Chữ Đồng có chút sốt ruột nhưng cô cũng phải nhẫn nhịn.

Phục vụ mang bát đĩa lên, Giản Tri Hoài bóc giấy ngoài ra cho cô rồi đưa đĩa vào trong tay cô: “Xem xem còn muốn ăn gì không?”

Lâu Mộc Ngôn xen vào một cách tự nhiên: “Tứ ca, anh gọi thêm mấy món nữa nhé? Bàn này dù sao chúng ta cũng ăn rồi, không hay.”

Chữ Đồng ngược mắt lên, cô vốn không muốn ăn vì ban nãy đã ngồi cùng Tần Tần, ăn đã no. Nhưng nghe xong câu này, cô siết chặt đôi đĩa, hướng về phía đĩa lươn xắt nhỏ trước mặt Giản Tri Hoài. Chiếc đĩa ấy ở một vị trí gần anh nhất, Chữ Đồng gấp một đĩa, bỏ vào bát mình: “Không cần gọi nữa

đầu, món này ngoài chồng tôi ra, chắc chắn chưa ai đụng đũa.”

Nét mặt Đông Tử hơi biến sắc. Lâu Mộc Ngôn hoàn toàn chẳng hiểu gì, ngay cả Giản Trì Hoài cũng ngạc nhiên: “Vì sao vậy?”

“Ở nhà lúc có em và anh thường có bốn món mặn một món canh, không kiêng kỵ gì nhưng em từng ra ngoài ăn cùng anh, kể cả là gọi đồ ăn về nhà, lần nào có món gì ở gần tay anh, mẹ cũng bảo nhà bếp chuẩn bị thêm một đĩa nữa để ở chỗ khác. Em đoán là món anh thích ăn nhưng không thích người khác động đũa vào?”

Đông Tử nuốt nước bọt, đối diện với ánh mắt cầu cứu của Lâu Mộc Ngôn chỉ biết mím môi.

Thói quen này của Giản Trì Hoài rất tệ, rất tệ! Từ nhỏ được nuông chiều thành hư, ban đầu đám Đông Tử cũng kháng nghị nhưng Giản Trì Hoài đã nói nếu ai thích món ăn bên cạnh tay anh thì có thể gọi thêm đĩa nữa, cho dù là thừa đồ đi cũng không động linh tinh!

Chỉ Đồng ăn một miếng lợn, mùi vị quả là ngon. Cô mỉm cười: “Thật ra em còn đoán một chuyện nữa, em cảm thấy anh không muốn đũa của người khác khua qua khua lại trước mặt anh, chê bản thể nên mới không cho động, phải không?”

Thói quen này của Giản Trì Hoài chưa ai nói với Chỉ Đồng nhưng cô lại phát hiện ra. Người đàn ông cũng mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt còn đan xen chút gì hân hoan. Anh ghét nhất là đũa của người khác cứ chọc qua chọc lại trước mặt mình, nếu ngồi bàn xoay thì còn đỡ, còn gặp phải những hôm như hôm nay, anh quả thực là bức muốn chết.

Đông Tử cười giả tạo: “Tứ tẩu quả không hổ danh là phóng viên của Dịch Suru, tài quan sát rất tinh tế.”

“Khi cậu sống rất lâu cùng một người, dần dần từng lời nói từng cử chỉ của anh ấy cậu đều sẽ để tâm, không cần phải cố tình quan sát.”

Bàn tay đặt trên đùi của Giản Trì Hoài bất giác nắm chặt lại. Câu này lọt vào tai khiến anh cảm thấy cực kỳ thoải mái. Chỉ Đồng chú ý tới chiếc bát nhỏ bên tay Giản Trì Hoài, bên trong để không ít thức ăn nhưng rõ ràng có vẻ chưa hề động đũa.

Cô cong môi: “Ai gấp thức ăn cho anh vậy? Chắc lại dùng đũa của cô ta chứ gì?”

Lâu Mộc Ngôn siết chặt đôi đũa, Đông Tử cũng căng thẳng, ban nãy còn chưa nghĩ ra phải nhắc Lâu Mộc Ngôn một câu. Chỉ Đồng gạt cái bát ấy ra, cả quá trình không nhìn Lâu Mộc Ngôn lấy một cái. Lâu Mộc Ngôn tức tới mức da đầu sắp nổ tung. Cô ta là viên ngọc trong tay nhà họ Lâu, từ nhỏ tới lớn đã khi nào gấp thức ăn cho ai bao giờ?

Đông Tử thấy Lâu Mộc Ngôn sắp trợn không nổi nữa bèn đứng dậy cứu cánh. Cậu ta cầm bình rượu trong tay: “Tứ tẩu, mấy người ngồi đây ban nãy có uống rượu giao bôi. Hay là chị và Tứ ca cũng làm một chén?”

Chỉ Đồng khế nhếch môi, Đông Tử đi ra giữa hai người, rót rượu cho họ: “Mấy người không phải vợ chồng bọn em uống cả rồi, hưởng hơ anh chị còn là vợ chồng, phải không?”

Giản Trì Hoài che ly rượu đi: “Mấy người đùa giỡn đủ rồi, chuyện uống rượu giao bôi này, tôi không thích.”

“Tứ ca, đừng ngại, lẽ nào lúc kết hôn hai người uống rồi sao? Nhưng rõ ràng khi anh tổ chức tiệc mời bọn em, chị dâu chưa xuất hiện mà.”

Lại còn có cả chuyện này? Lâu Mộc Ngôn vô thức động tai lên, nhìn về phía Chỉ Đồng bằng đôi mắt đong đưa một nụ cười sâu xa, xem ra chị ta cũng chỉ đến vậy mà thôi. Chỉ Đồng đặt đũa xuống, đột ngột cầm ly rượu lên tự uống.

Đông Tử phá lên cười: “Chị dâu, bọn em muốn xem uống rượu giao bôi kia.”

Giản Trì Hoài cầm ly rượu trong tay mình lên, quắc mắt nhìn Đông Tử: “Đông Tử, mấy cậu có phải có ý kiến gì với Chỉ Đồng không? Nói rõ ràng một lần luôn đi.”

“Tứ ca, anh lấy chị ấy, anh yêu chị ấy không?”

Mùi rượu trong miệng Chỉ Đồng còn chưa tan hết. Vấn đề này là cấm kỵ trong lòng cô nhưng luôn có người giẫm vào hoặc vô tình hoặc cố ý. Vì ai cũng biết Giản Trì Hoài không yêu cô. Vào lúc cô những tưởng mình không gì hạ gục nổi, vào lúc đám người kia không tìm được chỗ nào đau đớn để đâm mạnh cô một nhát, họ lại xát muối vào chỗ ấy mà không biết chán. Phải, Giản Trì Hoài không yêu mày, mày có ra vẻ kiên cường cũng chẳng ích gì. Chỉ một câu đã đập cô trở về nguyên dạng.

Lâu Mộc Ngôn ngồi bên cạnh đợi xem kịch hay. Giản Trì Hoài không yêu chị ta, thế mà còn chiếm lĩnh vị trí Giản phu nhân. Một tờ giấy đăng ký kết hôn thôi mà, nếu không yêu, Chỉ Đồng và cô ta cũng chẳng có gì khác biệt.

Giản Trì Hoài nhìn về phía Chỉ Đồng. Người con gái này anh lấy về một cách không tình nguyện, nhưng là người anh sẽ đi cùng tới suốt cuộc đời. Cả đời, nghe có vẻ xa xôi, có lúc cô hôn hờ như một con thỏ, có lúc lại quá yên tĩnh khiến anh không chịu nổi. Đối với câu hỏi của Đông Tử, Chỉ Đồng không thể không trầm mặc. Giản Trì Hoài ghé ly rượu của mình sát lại chiếc ly đã trống không trên tay Chỉ Đồng, hơi nghiêng, sau đó đổ sang nửa ly.

Ở trước mặt anh, anh không chịu nổi mỗi khi thấy cô ầm ứ, trái tim nhói đau như bị kim châm. Ánh mắt Chỉ Đồng động đậy, Giản Trì Hoài đặt ly rượu vào tay cô, sau đó ngoác tay qua.

Hai người làm thành tư thế uống rượu giao bôi, Giản Tri Hoài ngang ngạnh kéo cô lại gần hơn một chút, trán gần như chạm vào nhau. Chử Đồng uống hết nửa ly rượu, Giản Tri Hoài lùi ra, đổ nghiêng ly rượu của mình, không còn một giọt: “Hài lòng chưa?”

Đồng Tử đứng nguyên đó, nét mặt xám xịt: “Tứ ca...”

“Cậu chơi đủ chưa?” Giản Tri Hoài bắt ngờ cao giọng, đặt ly rượu xuống bàn, không mạnh không nhẹ nhưng rõ ràng nó có nảy lên: “Cậu khiến một cô gái bẽ bàng thì cậu rất có thể diện?”

“Tứ ca, em không có ý này.” Đồng Tử hậm hực: “Cả đám chúng ta chơi với nhau tới bây giờ, chỉ có mình anh lấy vợ. Bọn em đương nhiên phải làm quen với chị dâu...”

“Thôi đi.” Giản Tri Hoài bực bội ngắt lời: “Sau này đừng có giờ trò này ra trước mặt tôi, phiền phức.”

Đồng Tử cười cười, không nói câu nào, quay người ngồi về chỗ của mình.

Chử Đồng liếc nhìn Giản Tri Hoài rồi cầm túi xách bên cạnh lên: “Em ra ngoài gọi cuộc điện thoại.”

Người đàn ông gật đầu.

Lên tới boong tàu, Chử Đồng gọi vào máy Tần Tần. Một lúc sau, bên kia mới nhận máy: “Alô, Đồng Đồng à?”

“Tần Tần, bà nội có sao không?”

“Không sao, chỉ bị trẹo chân thôi, bác sỹ dặn ở nhà cố gắng nghỉ ngơi. Bây giờ nhà mình phải đưa bà về. Cậu thì sao? Vẫn còn ở Yên Hoa Châu Đầu?”

Chử Đồng khẽ đá chân một cái: “Ừ, lát nữa sẽ về.”

Hai người trò chuyện một lúc rồi Chử Đồng cúp máy, quay người liền nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn đi ra. Gió đêm phần phật thổi tới, hai người nhìn thẳng vào nhau, giống như oan gia ngõ hẹp. Chử Đồng hát cầm: “Cô Lâu, ăn no rồi sao?”

“Tôi không như một số người, rõ ràng đã ăn rồi còn ngồi xuống.”

Chử Đồng chột phi cười: “Chồng tôi mời, vì sao tôi không được ngồi?”

“Nhưng hôm nay người anh ấy mời là tôi, nhân vật chính cũng là tôi.”

“Thế à?” Chử Đồng dựa vào lan can: “Trương lai rất có thể cô sẽ trở thành cái cây hái ra tiền của Dịch Suru, anh ấy mời cô dĩ nhiên là hợp tình hợp lý. Thế thêm một người như tôi đã sao nào? Tôi là vợ anh ấy, là bà chủ danh chính ngôn thuận của Dịch Suru.”

“Chị quả thật quá đề cao bản thân mình rồi.” Lâu Mộc Ngôn bước về phía trước: “Tôi có thể nhận ra Giản Tri Hoài không để mắt tới chị.”

“Nếu anh ấy thật sự không quan tâm tới tôi, lẽ nào ban nãy lại uống rượu giao bôi với tôi? Sao anh ấy không uống với cô? Anh ấy sao lại vì tôi mà nói chuyện với bạn chí cốt của mình như thế? Nếu anh ấy không coi tôi ra gì liệu có quay thuyền vào bờ không? Nếu anh ấy không coi tôi ra gì vì sao ngày nào cũng ngủ chung một giường với tôi? Anh ấy từng ôm cô chưa, hôn cô chưa, bế cô chưa?” Một loạt các câu hỏi ngược ép cho Lâu Mộc Ngôn mặt mũi trắng bệch. Chử Đồng sao bỗng cảm thấy mình như nữ phụ gian ác trong tiểu thuyết vậy?

Nhưng cô vẫn chưa thấy đã đời. Ai bảo vào lúc cô đang không vui, Lâu Mộc Ngôn còn tới chọc ghẹo cô?

Chử Đồng tiến lên, đứng ngay trước mặt Lâu Mộc Ngôn, đặt một tay lên bả vai cô ta: “Cô Lâu này, cô phải nhớ dù có nói gì đi nữa tôi cũng là bà chủ của cô, đừng có động vào tôi! Giản Tri Hoài lăng xê cô chẳng qua là vì cô có chút gia thế, vốn đã có nguồn tài nguyên tốt hơn Giang Ý Duy. Nhưng thế thì đã sao? Anh ấy vạch rõ ranh giới với cô như vậy, nếu cô dám trở mặt với tôi, cô không sợ tôi rù rì bên tai anh ấy sao? Dịch Suru đã ký hợp đồng với cô, kể cả cô đã có hợp đồng trên người, hôm nay tôi bảo Giản Tri Hoài bỏ mặc cô, anh ấy cũng sẽ nghe. Cô cũng thấy đấy, quan hệ giữa tôi và Giang Ý Duy rất tốt, tới lúc đó, toàn bộ tài nguyên tôi sẽ ưu tiên cho cô ấy, kéo dài cô ra ba, năm năm nữa, khiến cô nổi tiếng không được, giải nghệ chẳng xong. Đừng nói là nghệ sỹ hạng A, làm cameo cũng khó.”

“Chị!” Lâu Mộc Ngôn nghiêng chặt răng, hoàn toàn bị kích động: “Đừng có qua mặt tôi. Tứ ca đã đồng ý sẽ dành cho tôi bộ phim tốt nhất.”

“Thế thì cô cứ thử xem. Cô bé ạ, những lời Giản Tri Hoài từng nói bên tai tôi, tôi dám bảo đảm, lời bất kỳ câu nào ra cũng hơn đứt ngàn vạn lời anh ấy nói với cô.”

“Chị vô liêm sỉ!” Lâu Mộc Ngôn tức đến đỏ bừng cả mặt. Chử Đồng thu tay lại: “Vợ chồng với nhau, cần liêm sỉ làm gì? Giản Tri Hoài mà cô nhìn thấy lúc nào cũng nghiêm túc, đứng đắn, nhưng người mà tôi nhìn thấy... chính là hạng vô liêm sỉ!”

Chử Đồng bước vượt qua cô ta, rào bước vào trong. Cô vừa ngồi xuống bên cạnh Giản Tri Hoài thì Lâu Mộc Ngôn hậm hực xông vào.

Cô ta ngồi xuống chỗ mình, gương mặt xinh xắn gần như méo xệch: “Tứ ca, có phải anh định ký hợp đồng với em rồi bỏ mặc em không?”

Giản Tri Hoài không nhìn cô ta, cất giọng lãnh đạm: “Thế là ý gì?”

“Có một chuyện em nghĩ anh tuyệt đối đừng quên, lúc trước người có ý với em còn có Ân Thiếu Trình, nhưng cuối cùng em đã chọn Dịch Suru. Anh đã nói sẽ cho em những nguồn tài nguyên tốt nhất, lãng xê để em nổi tiếng. Nhưng bây giờ em vô tình đụng chạm tới vợ anh. Em chỉ muốn hỏi Tứ ca một câu có phải chị ấy nói gì anh cũng ngoan ngoãn làm theo không?”

Đồng Tử im lặng liếc nhìn cô ta. Sao mới đi có một lúc mà đã nổi giận bùng bùng rồi?

Mấy người còn lại trong phòng cũng nhủu mày. Cái khẩu khí ức hiếp người này cũng chỉ có Lâu Mộc Ngôn mới dám.

Chữ Đồng vốn định uống nước, nghe thấy Lâu Mộc Ngôn nói vậy, bất giác ngẩng đầu: “Cô Lâu, công tư phân minh. Chuyện Tứ ca đã đồng ý với cô thì tuyệt đối không thể nuốt lời.”

“Chị bớt ngồi đây làm người tốt đi! Chẳng phải chị nói chị rủ ri bên tai thì anh ấy sẽ phải nghe chị sao? Hôm nay tôi quyết phải hỏi cho rõ ràng, còn cho tôi quay phim hay không?”

Chữ Đồng đứng bật dậy, đứng nhìn xuống, ánh mắt đầy giá lạnh: “Cô Lâu, đừng có ở đây vô lý vô cớ. Tôi rủ ri bên tai là anh ấy phải nghe tôi? Chuyện đùa này vụng về quá đấy. Chuyện của công ty, tôi chưa bao giờ can dự vào. Dịch Suru ký hợp đồng với cô có rất nhiều thành ý, đâu phải cô không biết. Còn về việc cô nói làm phật lòng tôi thì lại càng oan cho tôi. Con người tôi không tranh không giành, có thể thêm một người bạn thì tuyệt đối không chước thêm một kẻ thù. Ngoại trừ chồng mình ra những thứ khác tôi đều có thể nhường. Cô Lâu, cô nói đi, cô muốn có thứ gì, chỉ cần cô có thể thỏa mãn, cô cứ đem hết về.”

Lâu Mộc Ngôn nghiêng răng, Đồng Tử bên cạnh đá chân cô ta dưới gầm bàn. Cậu ta đi giày da, cú đá lại rất mạnh, Lâu Mộc Ngôn đau tới nỗi suýt nữa rơi nước mắt, nhưng ban nãy sự bông bột sau khi được kích động cũng đã hòa hoãn rất nhiều. Cô ta tự véo vào tay mình, một lúc sau mới thở hắt ra: “Tứ ca, em xin lỗi, em uống quá mấy ly rượu bỗng nhiên cảm thấy tự ti về diễn xuất của mình.”

Giản Trì Hoài quay ngoắt lại, lạnh lùng liếc nhìn, trong ánh mắt anh có một sự xa cách, hờ hững: “Mới đó đã không diễn được, sau này sao có thể vật lộn trong giới giải trí? Đừng nói cô là con gái nhà họ Lâu, nếu cô thật sự là một người không thể lãng xê, tôi cũng sẽ không giữ cô thêm một ngày! Sau khi bộ phim ra mắt nếu không đạt được hiệu quả như tôi kỳ vọng, Lâu Mộc Ngôn, xem sau này cô ngang ngược kiểu gì!”

Lâu Mộc Ngôn không ngờ anh lại nói thẳng như vậy. Đồng Tử đứng ra nói: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, trẻ con ấy mà, có thể tha thứ được.”

Giản Trì Hoài cảm bao thuốc lên: “Tôi nay tới đây thôi chứ? Tôi thấy cũng uống nhiều rồi đấy, vào bờ, về thôi.”

Lâu Mộc Ngôn ngược mắt lên, nhìn thấy Chữ Đồng nhếch môi cười với cô ta, bèn cup mắt xuống, trong lòng tức giận nhưng không thể không nhịn.

Đồng Tử uống hớp rượu cuối cùng. Ban nãy cậu ta đá chân là vì Lâu Mộc Ngôn rõ ràng đang ở thế yếu mà không hay biết, cứ như bị ma nhập. Có những lời sao cô ta có thể nói với Giản Trì Hoài?

Chữ Đồng rót ỉnh một ly rượu đầy, mỉm cười nhẹ nhàng, nâng ly lên: “Tôi mời mọi người một ly.”

Ngón tay Đồng Tử miết nhẹ lên chiếc ly: “Nếu Tứ tẩu đã có lời mời thì nhất định phải uống.”

Chữ Đồng giơ cao tay lên: “Trước khi uống rượu, tôi có mấy câu muốn nói. Mọi người đều là bạn của Trì Hoài, tôi biết rõ mọi người để ý. Phải, ban đầu khi mới kết hôn, tôi cũng không hiểu, chưa nói tới chuyện tôi và Giản Trì Hoài không môn đăng hộ đối, từ nhỏ hoàn cảnh sống đã khác biệt hoàn toàn, nhưng vì sao tôi và anh ấy lại đi bên nhau? Rất nhiều người coi thường tôi, cảm thấy gia đình tôi tầm thường, cái gì cũng tầm thường, cảm thấy Tứ ca chỉ ít cũng phải tìm một người có một gia thế đáng kiêu ngạo, có một điều kiện ngoại hình mà người khác không thể vượt qua. Còn Chữ Đồng tôi có là gì đâu? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nhưng tôi cũng tự hào về mình. Tôi có sự độc lập của tôi, tôi có sự kiên cường của tôi. Một bông hoa cao quý cần một ngôi nhà kính tốt nhất xứng với nó mới có thể sinh trưởng. Còn tôi? Tôi an ủi bản thân mình như vậy rằng tôi là loại hoa mà vút ở đâu cũng vẫn mọc được.”

Bên cạnh, mấy người bạn của Giản Trì Hoài vô thức nâng ly lên. Chữ Đồng khẽ mỉm cười. Cô gái này trẻ trung, giống như những gì cô nói, không tranh không giành nhưng tuyệt đối không lùi bước, không tự ti.

“Tôi nghiêm túc làm việc, sống mỗi giờ đồng hồ như một ngày. Tôi có thái độ sống của riêng mình, cho dù cả đời này tôi dốc sức cũng chưa chắc đã bằng một người bỏ của người ta nhưng như vậy thì đã sao? Mỗi người có một cuộc sống của riêng mình, nước nóng hay lạnh, tự uống mới biết. Hạnh phúc của tôi, đơn giản bình dị, nhẹ nhàng an nhiên. Tôi chỉ cần một người chồng, một gia đình, một cuộc hôn nhân không lừa dối...”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu, nghe cô nói từng chữ. Trong đôi mắt anh có một sự xúc động, bỗng nhiên cảm thấy cả trái tim đều trở nên bình yên, bên tai chỉ còn tiếng nước vỗ nhẹ vào mạn thuyền. Nghe cô nói, chỉ cảm thấy mọi thứ đẹp như vậy mà thôi.

Chữ Đồng mỉm môi, cười dịu dàng, xinh đẹp khác thường: “Thế nên dù mọi người có chấp nhận hay không chấp nhận tôi cũng đã là vợ của Giản Trì Hoài. Nếu đã vậy vì sao lại không cam tâm tình nguyện gọi tôi một tiếng 'chị dâu' chứ?”

Trong ngữ khí của cô đã bớt đi vẻ cứng cỏi ban nãy nhưng lại có thêm một chút nghịch ngợm và tinh ranh, quả thật là vừa đả vừa xoa, khiến người ta không thể chối từ...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 66: Từ thiên đường xuống địa ngục, chỉ là khoảng cách của một tầng lầu

Có người bắt đầu cười sau đó bật cười thành tiếng, cũng có người đứng lên uống rượu với cô. Lâu Mộc Ngôn ngồi im trên ghế, một lúc sau nói là muốn giải tán. Giản Trì Hoài đặt tay lên vai Chử Đồng, ngón tay mờ hồ như đang khẽ vờ về nơi mềm mại đó: “Đồng Tử, cậu đưa cô Lâu về.”

Đồng Tử gào lên: “Sao lại là em? Người là anh đưa tới mà.”

“Cả một buổi tối, cậu cứ em gái này em gái kia, gọi không ít lần, lẽ nào không nên sao?”

Đồng Tử giờ cao hai tay: “Được được, nói không lại anh. Vậy em gái, chúng ta đi nhé? Em đừng có chê anh, trên đường anh Đồng Tử còn có thể trò chuyện với em đây.”

Lâu Mộc Ngôn nghĩ tới chuyện ban nãy Đồng Tử giúp mình bèn gật đầu: “Vâng.” Cô ta đứng dậy, nói về phía Giản Trì Hoài và Chử Đồng: “Tứ ca, Tứ tẩu, em về trước đây.”

“Đi cẩn thận.” Chử Đồng mỉm cười: “Không tiến.”

Thuyền đã cập bờ, lúc lên, Đồng Tử nắm tay Lâu Mộc Ngôn: “Xe vẫn còn ở phía kia, chúng ta phải ngồi xe du lịch qua đó.”

“Được.”

“Thôi, đừng có ỉu xiù nữa, chuyện có to tát lắm đâu?” Đồng Tử gọi một chiếc xe: “Em còn quá nhỏ tuổi, không đâu lại chị ta cũng là chuyện bình thường.”

“Anh Đồng Tử, ban nãy trong bữa tiệc, thật lòng cảm ơn anh.”

“Anh nhìn ra rồi, Chử Đồng ra ngoài có việc, em theo sau nói là đi vệ sinh, chắc là bị chị ta kích động chịu không nổi chứ gì?”

Lâu Mộc Ngôn xách chiếc túi trong tay: “Lúc ấy em đầu óc choáng váng, có phải đã nói những lời không nên nói không?”

“Nếu em không phải Lâu Mộc Ngôn, nếu em không mang họ Lâu mà dám nói mấy lời vừa rồi với Tứ ca bằng giọng điệu đó, cho dù có là một ngôi sao nổi tiếng cỡ nào, anh dám bảo đảm sau này em cũng đừng hòng bước chân vào showbiz một bước.”

Lâu Mộc Ngôn cúi đầu, thờ dãi: “Em nhớ kỹ rồi, sau này tuyệt đối sẽ không làm vậy nữa.”

Giản Trì Hoài đưa Chử Đồng cùng đoàn người lên bờ, đám bạn đi trước bắt xe quay về bãi. “Tứ ca, Tứ tẩu, hôm khác gặp lại.”

Chử Đồng vẫy tay: “Tạm biệt.”

Xe du lịch đưa mọi người rời đi. Chử Đồng giờ tay lên xem giờ: “Không còn sớm nữa, chúng ta cũng về đi thôi?”

Giản Trì Hoài nắm lấy tay cô, đi về phía quảng trường gần đó, sau khi đi bộ khoảng mười phút thì tới một ngã tư đường. Chử Đồng nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài đang đợi ở đó.

“Sao xe của anh lại ở đây?”

“Sáng sớm nay anh đã bảo tài xế lái qua đây đợi. Đám Đồng Tử ngốc nghếch còn chạy về lái xe. Anh biết tối nay thế nào cũng phải uống rượu, đương nhiên phải dẫn theo tài xế.”

Hai người đi tới gần, tài xế xuống xe mở cửa cho họ. Chử Đồng ngồi vào trong trước, Giản Trì Hoài cũng ngồi kế bên cạnh cô. Cánh cửa xe bị đóng sập lại, Chử Đồng nhìn thấy tài xế vòng qua đầu xe trở về ghế lái. Cửa còn chưa mở, Giản Trì Hoài đã bất ngờ ôm lấy cô. Nửa người trên của Chử Đồng bị kéo lên, miệng đột ngột chạm vào một thứ mềm mại, sau đó lại có thứ gì cứng rắn đang cắn môi cô, không mạnh không nhẹ. Hơi thở của cả hai vô cùng nóng. Sau khi người tài xế trở về chỗ của mình bèn nhìn vào gương chiếu hậu một cái rồi vội vàng ấn công tắc, ngăn cách hai không gian trước sau.

Hôn xong, người đàn ông nhắm mắt lại. Hai người tựa trán vào nhau. Chử Đồng muốn lùi ra nhưng Giản Trì Hoài giữ chặt cô vào lưng ghế không cho cô nhúc nhích: “Ngồi im, lúc này khả năng kiểm chế của anh không tốt đâu.”

Chử Đồng mím môi. Tuy rằng Giản Trì Hoài đã nhắm mắt vào nhưng dường như vẫn phát hiện ra động tác đó của cô vậy. “Hôn anh một cái?”

“Vi sao phải hôn anh?”

Người đàn ông không khỏi bật cười: “Anh là chồng em, hôn anh là chuyện không nên sao?”

“Em là vợ anh, muốn hôn cũng phải là anh hôn em.”

Giản Trì Hoài nghe vậy bèn ghé tới bịt kín miệng cô lại. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng giẫm lên bóng Giản Trì Hoài đi vào trong nhà. Vừa đẩy cửa phòng ngủ bước vào, eo đột ngột bị một đôi tay kéo trở lại. Anh đẩy cô về phía cánh cửa, nụ hôn kịch liệt như thủy triều ập tới. Chử Đồng bị anh nhấc bổng cao người lên, dường như anh rất thích như vậy, hai tay khiến hai chân cô lơ lửng giữa không trung, chỉ còn cách dựa lưng vào cửa.

Cũng chỉ có lúc này, Chử Đồng mới có thể nhìn anh từ trên xuống. Giản Trì Hoài cong một bên môi lên, cả người trở nên cuồng ngạo, xảo quyệt: “Tối nay cuối cùng cũng hoàn toàn biết được cái lợi của việc làm Giản Tử tẩu rồi chứ?”

“Chẳng phải sao? Cái thân phận này cho người ta quá nhiều tiện lợi.”

“Vậy em còn giận không?”

Chử Đồng vòng hai tay qua cổ anh: “Ngay từ đầu em chưa hề giận, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Giản Trì Hoài tiến tới hôn cô, Chử Đồng bất giác ư hừ thành tiếng, âm điệu bật ra từ trong cổ họng, nhẹ nhàng mềm dẻo, là một kiểu khêu gợi đẹp nhất, nguyên sơ nhất. Giản Trì Hoài chống lên người cô, gần như quá nửa trọng lượng đã dồn sang phía cô. Ngực Chử Đồng bí bách, vội gơ một tay ra đánh vào ngực anh: “Đừng hôn em kiểu này.”

“Không thích à?” Mặt anh hơi lùi về sau, con ngươi đen lầy như cảm thạch được ánh sáng trong phòng châm lên, lấp lánh như sao: “Có cần anh nói một tiếng xin lỗi không?”

Chử Đồng nhìn người đàn ông trước mặt: “Vậy anh cảm thấy có cần không?”

“Trong lòng em hiểu là được. Giữa chúng ta còn cần nói ra miệng sao?”

Chử Đồng kinh ngạc vì câu nói này, chỉ có điều còn chưa kịp lên tiếng, cả người đã bị Giản Trì Hoài bế lên, anh quay người đi về phía chiếc giường lớn. Khi cô ném xuống, hai tay túm chặt lấy vạt áo nơi bả vai Giản Trì Hoài. Anh cũng theo đà ngã xuống, bàn tay quần quýt sau lưng cô, hơi thở phả tới bao bọc quanh môi cô. Anh hôn cô, hô hấp rối loạn, không thể kiểm soát: “Anh thật sự nhớ em rồi.”

Có những chuyện làm rồi sẽ nghiệm. Giáo sư Giản không thể chống đỡ nổi nữa, cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

Chử Đồng cảm thấy mình sắp bị anh ấn sâu xuống nửa chiếc giường rồi. Cô mỉm cười: “Anh thật sự không đồng ý cho em qua mạng xã hội à?”

“Không đồng ý.” Giản Trì Hoài đáp với giọng mơ hồ.

“Nhưng đó là giấc mơ của em.” Hai tay Chử Đồng bị anh đặt ra sau lưng anh, ý muốn cô ôm chặt mình: “Linh động cho em đi, được không?”

Giản Trì Hoài cời từng chiếc cúc áo gây trở ngại: “Em đúng là rất biết lợi dụng nguồn tài nguyên.”

Chử Đồng cười khê: “Chẳng phải anh cam tâm tình nguyện cho em sử dụng sao?”

“Anh vẫn chỉ có câu đó, những chuyện khác đều có thể đồng ý, duy nhất chuyện này không được, còn nữa...” Giản Trì Hoài ấn tay lên một chỗ nào đó của cô, véo mạnh: “Tập trung một chút, mấy ngày không hành sự, em cứ thử lơ là nghĩ chuyện khác xem.”

Chử Đồng nắm lấy cả vạt trên cổ anh: “Vậy được, anh đồng ý với em thêm một chuyện nữa.”

“Nói đi.”

“Công việc của em anh đều không được nhúng tay vào, đừng cảm thấy có những tin đồn em không được theo đuổi là lại can dự. Khi nào cần anh giúp, em sự tự động nói.”

Giản Trì Hoài giữ tay cô, trừng mắt lờm cô: “Đừng có nói chuyện điều kiện với anh ở trên giường. Chử Đồng, em định nói với anh, anh có muốn em hay không em cũng mặc kệ sao?”

“Đây không phải điều kiện, đây là câu xin...”

Giản Trì Hoài tiến tới bịt kín miệng cô lại, một lúc sau mới nói: “Bây giờ anh không cần em nói gì, chỉ cần nghe em hét là được.”

Anh bắt lấy cô, giống như kéo cô xuống vực sâu muôn trượng, những tiếng động mờ ám vang lên bên tai, cả người như bị thả rơi tự do, một khoái cảm ủa vào mọi góc ngách, từ mỗi một tế bào xông thẳng tới trái tim Chử Đồng..

Về chuyện bài báo tuyên truyền của Giang Ý Duyệt, tư liệu thu thập đã bước vào giai đoạn cuối cùng. Ngày thứ hai Chử Đồng theo Giang Ý Duyệt tới đoàn làm phim, thời tiết rất đẹp, ánh nắng rực rỡ, vị trí quay phim được lựa chọn tại nơi có tiếng toàn quốc. Chử Đồng chủ yếu phụ trách đi theo chụp hình ảnh

Giang Ý Duy trong lúc quay phim, từ đó mới có thể nắm bắt một cách khách quan rồi làm bài phỏng vấn.

Giang Ý Duy cầm kịch bản trong tay, đang chăm chú đọc. Vì là phim hiện đại nên không cần trang điểm vất vả. Chữ Đồng vừa phỏng vấn xong mấy fan hâm mộ của Giang Ý Duy tới xem quay phim. Cô ngồi xuống bên cạnh Giang Ý Duy: “Bộ phim ‘Ám dục’ này trước đây casting rầm rộ lắm. Thật ra ngay từ ban đầu, tôi còn nghĩ cậu sẽ đóng nữ chính.”

“Đạo diễn muốn chọn diễn viên mới, thân phận vệ sỹ bên cạnh nam chính là đặc biệt thêm vào, tôi rất thích, quay cảnh hành động rất kích thích.”

“Vệ sỹ của Nam Dạ Tước?”

Giang Ý Duy bắt gặp nhìn cô, bật cười: “Cậu cũng từng đọc sao?”

“Đúng thế, tôi cuồng sách mà.”

Ánh mắt Giang Ý Duy vẫn còn dừng trên cuốn kịch bản: “Chữ Đồng, thật ra tôi và cậu có thể làm bạn tốt đấy.”

Chữ Đồng không giấu nổi kinh ngạc. Giang Ý Duy ngẩng đầu lên, nụ cười ấm áp: “Nói tới cùng, chúng ta từng mâu thuẫn gì ghê gớm sao? Có từng xung đột kịch liệt sao? Trước khi được debut, gia đình tôi cũng nghèo xơ nghèo xác, vừa đặt chân lên mảnh đất vàng showbiz này, ban đầu tôi mất phương hướng, tôi muốn bắt chước tất cả len lỏi vào trong. Tôi cảm thấy chỉ cần mình vào được đó, sau này sẽ không phải lo ăn lo mặc, cũng cần vì muốn đổi cho bố mẹ căn nhà mà phấn đấu cả đời.”

“Thực ra cậu đóng phim cho tới bây giờ cũng vẫn luôn nỗ lực mà.”

“Trong thùng nước nhuộm này...” Giang Ý Duy hơi ngừng lại, cổ họng hơi khàn, rồi chột lắc đầu cười khê: “Nỗ lực có ích gì chứ?”

“Dĩ nhiên có tác dụng rồi. Cậu thử nhìn địa vị của mình hiện giờ mà xem, lẽ nào quá nửa không phải do cậu cố gắng mà có được sao?”

Giang Ý Duy nghe xong, đương nhiên đồng tình. Cô ấy gật đầu: “Phải, chúng ta đều phải tự 'like' cho bản thân một cái.”

Chữ Đồng nhìn cô gái trước mặt mình, mái tóc xoắn xinh xắn được buộc sau gáy, bộ quần áo da màu đen bó sát người khiến những đường nét trên thân hình thanh mảnh của cô ấy gần như hoàn hảo, lớp phấn trang điểm trên mặt cũng cực kỳ vừa vặn, đôi tay cầm kịch bản đeo một đôi găng lộ ngón đen tuyền. Cô ấy có tiền đồ xán lạn nhưng giây phút nào cũng rất thận trọng, cẩn thận, gặp phải một cô mình tinh nhỏ bé có chút gia thế cũng dám tùy ý đắc tội.

Chữ Đồng cười: “Giang Ý Duy, cậu nhiều bạn không?”

Đối phương lắc đầu: “Mấy người bạn trước khi debut, rất nhiều người không còn liên lạc nữa. Còn sau khi vào đây...” Cô ấy cười có phần luyến tiếc: “Sau khi vào đây, tôi càng không nhận ra ai là bạn bè chân thành, ai là đám bạn giả tạo lúc nào cũng chỉ muốn đâm một nhát sau lưng tôi.”

“Vậy tính tôi là một người bạn đi.” Chữ Đồng chân thành cười nhẹ nhàng: “Trong số những người bạn chân thành, tính cả tôi nữa.”

Giang Ý Duy nhìn cô rất lâu rồi bỗng nhiên bật cười: “Vậy vẫn mong Tứ tẩu nể mặt.”

“Thôi đi!” Chữ Đồng ôm chiếc máy ảnh trong tay. Cô cảm thấy mình nhìn người trước giờ rất chuẩn. Cô và Giang Ý Duy có rất nhiều điểm gần gũi, khi nói chuyện với cô ấy cảm thấy rất dễ chịu, không cần vòng vo, không phải mệt mỏi. “Đúng rồi, chẳng phải cậu vẫn còn một bộ phim lớn sao? Mặc dù đoàn làm phim ‘Ám dục’ có diễn viên nòng cốt rất chắc chắn nhưng cho cậu nhận một vai còn chẳng phải nữ phụ, sao ban đầu cậu lại nhận chứ?”

“Lúc trước khi ‘Ám dục’ casting rộng rãi, dĩ nhiên là tớ phải nhắm vào vai nữ chính rồi nhưng đạo diễn rất kiên quyết, nhất quyết muốn dùng gương mặt mới. Mắt nhìn của tớ vẫn khá ổn, tớ cảm thấy bộ phim này tương lai nhất định sẽ hot, thế thì tớ đóng vai phụ cũng được. Vai Hạ Phi Vũ đó tính cách khá rõ nét, bị người ta chửi chết cũng cam lòng, phải không?”

Chữ Đồng nhũ mày phản đối: “Cậu lại đồng ý diễn Hạ Phi Vũ? Tớ ngất mặt.”

“Thế có là gì? Tớ còn từng đóng ăn mày, cái loại lục thùng rác ấy.” Trong mắt Giang Ý Duy, đó chẳng qua chỉ là một vai diễn mà thôi. “Nhưng đoàn làm phim ‘Ám dục’ quá khó vào, về sau... vai diễn này là Ân Thiệu Trình dành cho tớ. Biên kịch cực kỳ nể mặt anh ấy, về sau tớ cũng không muốn nhận nữa rồi, kiểu vai diễn cầu xin còn chẳng được cuối cùng phải đi cửa sau, Giang Ý Duy này không đóng cũng chẳng sao.”

“Vậy vì sao cậu vẫn nhận?”

“Vi... đây coi như là phí chia tay Ân Thiệu Trình cho tớ đi.” Ánh mắt Giang Ý Duy âm trầm, đến cả giọng nói cũng thay đổi: “Vi sao tớ lại không cần chứ?”

“Thế nên về sau vì Ân Thiệu Trình cậu mới nhận vai này?”

Giang Ý Duy nhếch môi cười, có lẽ là muốn cười nhưng không sao cười nổi: “Chữ Đồng, cậu không biết đề vào được ‘Ám dục’ tớ đã dốc bao nhiêu công sức đâu, vì địa vị ngày hôm nay của tớ, tớ cảm thấy mình đóng nữ chính không thành vấn đề. Nhưng người tớ muốn đóng nhất lại là Tư Càn, Hắc thiên sứ sa ngã đó, một Tư Càn không có được tình yêu, ngay cả mạng cũng mất. Tớ cảm thấy tớ và cô ấy ít nhiều cũng có chút giống nhau. Thế mà cả hai vai này tớ đều không được nhận, đến cả Hạ Phi Vũ cuối cùng cũng không giành được, chỉ cho tớ một vai diễn đột xuất thêm vào, cậu bảo tớ được

coi là gì?”

Chữ Đồng chỉ nghe thôi cũng cảm thấy khó chịu: “Cậu hoàn toàn có thể không nhận mà.”

“Tớ phải nhận, đây là vai diễn Ân Thiệu Trình dành cho tớ, tớ phải cho anh ấy nhìn thấy, tất cả những người khác nhìn thấy, cho dù chỉ là một vai diễn nhỏ nhất thì hào quang của tớ cũng sẽ không bị người khác che lấp!”

Ngay gần đó, người trợ lý đi đến, cúi người nói với Giang Ý Duy: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.” Giang Ý Duy bỏ kịch bản xuống, đứng dậy, nói với Chữ Đồng bên cạnh: “Lát nữa có cảnh nổ bom, cậu đứng ra xa chút nhé.”

Cô ấy cùng trợ lý rào bước rồi đi. Chữ Đồng cầm máy ảnh lên, cũng đi theo. Giang Ý Duy được đưa vào khu vực quay phim, những nhân viên còn lại không được lại gần. Câu chuyện “Ám dục” này đề cập tới xã hội đen, đương nhiên có cảnh súng đạn, kỹ thuật viên bom mìn đã chuẩn bị đầy đủ, những cảnh quay căng thẳng sắp sửa bắt đầu.

Di động trong túi Chữ Đồng bỗng rung lên. Cô lấy ra xem, là số của Giản Trì Hoài.

Cô quay người trốn vào một góc: “Alô?”

“Em đang ở đâu?”

“Đi săn tin thôi.”

Phía sau, có một tiếng nổ vọng tới. Chữ Đồng vội vàng bật chặt tai. Giản Trì Hoài nghe ra động tĩnh: “Rốt cuộc em đang ở đâu?”

“Ồ đoàn làm phim.” Thấy không giấu được, Chữ Đồng đành thành thật khai báo: “Đi theo chụp Giang Ý Duy.”

“Mấy cái chỗ ấy thì có gì mà chụp? Bom mìn rất nguy hiểm, em tránh xa một chút.”

Chữ Đồng cúi đầu, đáng vẻ hoàn toàn như một cô gái nhỏ: “Em biết rồi, em muốn lại gần người ta cũng đâu có cho.”

Giản Trì Hoài trêu chọc một câu phía sau: “Chẳng phải trước đây em cảm thấy anh và cô ta có gì sao? Lại còn tự kiểm âm ức ỉnh, không giống tác phong của em.”

Chữ Đồng cười đùa đá viên sỏi dưới chân: “Nhưng anh cũng nói rồi đấy thôi, người con gái có thể khiến anh đau lòng không phải cô ấy. Huống hồ đã là chuyện từ đời trước rồi!”

“Còn nhớ kỹ như vậy?” Đầu kia điện thoại, rõ ràng đang vọng tới tiếng cười của người đàn ông.

“Giang Ý Duy đang quay, em phải qua chuẩn bị rồi.”

Giản Trì Hoài ừ một tiếng rồi ngắt máy.

Nụ cười không giấu được trên môi Chữ Đồng. Cô quay trở về, nhìn thấy trong căn nhà mái bằng gần đó, khói bốc nghi ngút. Trên nóc nhà mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy một bóng hình đang đánh nhau. Giang Ý Duy cả người vận đồ đen, động tác lạnh lẹ chuẩn xác. Khi quả bom cuối cùng phát nổ, cô ấy không hề do dự nhún người nhảy xuống!

Mặc dù đã có dây cáp nhưng Chữ Đồng vẫn thấy hoảng sợ. Động tác của Giang Ý Duy cũng hoàn toàn đúng, khi lên phim nhất định sẽ đẹp lắm. Nhưng chính vào khoảnh khắc ấy, cả người cô ấy đột ngột mất thăng bằng, không hề chạm đất một cách đẹp đẽ như trong dự liệu mà rơi thẳng xuống.

Bên cạnh vọng tới tiếng hét. Chữ Đồng theo đám đông nhào lên nhanh chóng. Giang Ý Duy nằm nghiêng bất động dưới đất, mặt mũi bầm thiu vô cùng. Trợ lý của cô ấy vội vàng kéo tay cô ấy dậy: “Ý Duy... Ý Duy... Chị đừng dọa em.”

Chữ Đồng cũng hết hồn hết vía. Cảnh tượng ban nãy xảy ra quá nhanh, hoàn toàn khiến cô không kịp chống đỡ. Cô ngồi xồm xuống, thanh âm run rẩy: “Giang... Giang Ý Duy, cậu sao rồi?”

Giang Ý Duy nằm im, không nói được gì nữa, mái tóc mượt mà dính lên nền đất, toàn là bụi. Chữ Đồng quỳ xuống đất, ghé mặt về phía cô ấy: “Cậu nói gì đi chứ, đừng dọa tớ.”

Giang Ý Duy khẽ cử động mí mắt, từ miệng mơ hồ bật ra một tiếng: “Tớ... đau quá.”

Nhân viên tại đó gọi người tới, Chữ Đồng bị đẩy ra. Giang Ý Duy được khiêng khăn cấp lên cáng rồi đưa vào bệnh viện. Chữ Đồng cũng đi theo, người quản lý của Giang Ý Duy sốt ruột đi đi lại lại ngoài phòng cấp cứu. Nhìn thấy Chữ Đồng, cô ta vội rào bước đi tới: “Chị Chữ, chuyện Ý Duy bị thương, tôi mong chị tạm thời đừng viết bài.”

“Tôi hiểu.”

Thế mà một tin tức tồi tệ hơn còn đang đợi phía sau.

Khi bác sỹ ra khỏi phòng cấp cứu, sắc mặt không rõ ràng, chỉ nói đúng một câu: “Khi rơi từ trên cao xuống lại đập đúng vào tảng đá khiến cho xương sống rạn nứt, chèn vào dây thần kinh. Nếu không có kỳ tích thì nửa người dưới sẽ đối mặt với bại liệt.”

Người quản lý của Giang Ý Duy ngã khụy xuống ghế, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Hết rồi, lần này hết thật rồi.”

Chữ Đồng tròn xoe đôi mắt, hoàn toàn không dám tin đây là sự thật. Một giây trước, cô và Giang Ý Duy còn ngồi trong trường quay trò chuyện vui vẻ. Một người như thế sao có thể sắp liệt chứ?

Khi được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Giang Ý Duy vẫn còn đang hôn mê. Người quản lý và cả trợ lý đều chạy qua, có người đi tới trước mặt Chữ Đồng, vội vã dặn dò: “Cô về trước đi, chuyện phòng vấn đề sau tính tiếp.”

Chữ Đồng ngăn người ngồi trên ghế, mãi vẫn không có phản ứng gì. Sự thể nghiêm trọng tới mức này, về phương diện báo chí dĩ nhiên không thể che giấu. Chẳng mấy chốc, tin tức Giang Ý Duy bị liệt đã chiếm trang nhất các báo, liên tục một tuần liền không xuống khỏi bảng xếp hạng.

Cuối cùng Chữ Đồng cũng hiểu bốn chữ ‘thể sự khó lường’, hóa là khóc liệt đến vậy.

Giản Trì Hoài ngồi dưới chiếc ô che nắng trong vườn. Ánh nắng vừa đẹp, ấm áp ôn hòa, anh hồ hững lên tiếng: “Mấy ngày nay chẳng thấy em bận rộn nữa.”

“Em phụ trách bài báo của Giang Ý Duy, giờ cô ấy bị thương đến nông nỗi đó... Tổng biên tập nói báo em làm xong bài phỏng vấn chuyên đề này, về sau không cần theo tin của Giang Ý Duy nữa.”

“Cũng đúng, liệt nửa thân dưới, cuộc đời nghệ thuật của cô ta thế là chấm dứt.”

“Lẽ nào không có bất kỳ cách nào sao?”

Giản Trì Hoài tỉnh bơ, ngữ khí cũng rất thờ ơ: “Đó là số phận của cô ta.”

Chiếc lap để trên mặt bàn có tiếng báo hiệu vọng tới. Giản Trì Hoài tiện tay mở ra, là tin giải trí của một trang mạng thức thời nào đó. Anh quét mắt, đẩy chiếc máy tính tới trước mặt Chữ Đồng: “Em xem đi.”

Cô ghé qua nhìn, người phát ngôn là quản lý của Giang Ý Duy, chính là công bố tỉ mỉ chuyện bị thương hôm đó. Nét mặt cô ta bị thương, lời nói ngập tràn tiếc nuối, cuối cùng nói đã mời đại sư phong thủy tới, tính ra hôm đó có người tương khắc với Giang Ý Duy nên mới hại cô ấy ra nông nỗi ấy.

Tin tức của người ấy cũng tiết lộ vừa phải: phóng viên, trẻ tuổi, giới tính nữ. Chẳng phải nhằm vào Chữ Đồng sao?

Chữ Đồng mở mấy bình luận ra, sau đó tắt trang mạng đi.

Giản Trì Hoài gác chân lên, chú ý quan sát biểu cảm trên gương mặt cô: “Ban nãy còn thương xót thay người ta. Không ngờ bây giờ cho em biết mặt.”

“Mấy loại chuyện mê tín kiểu này không uy hiếp gì được em đâu. Phía công ty quản lý cũng lắm muốn di chuyển sự chú ý mà thôi.”

“Nhỏ mọn tới mức làm cả mấy thủ đoạn này.” Giản Trì Hoài hoàn toàn không coi chuyện này ra gì: “Giang Ý Duy có kết cục ngày hôm nay cũng đáng.”

“Em cảm thấy chưa chắc là ý của Giang Ý Duy.”

“Vì sao?” Giản Trì Hoài nhìn cô đầy hứng thú.

“Giang Ý Duy chắc chắn bây giờ đang thất vọng náo nê, không đến mức còn tâm tư di chuyển sự chú ý của công chúng, mà hướng hồ cô ấy cũng không làm được mấy chuyện này.”

Giản Trì Hoài chợt mỉm cười, dường như mới vừa nhìn thấu Chữ Đồng, anh hồ hững lên tiếng: “Em vừa thông cảm lại vừa rất hiểu cô ta sao?”

“Giản Trì Hoài.” Chữ Đồng nhìn thẳng vào người đàn ông, giọng chợt run lên: “Nếu em nói với anh, em rất quý cô ấy, có phải anh cảm thấy em không bình thường không?”

“Em quý cô ta ở điểm nào?”

“Chân thành.” Chữ Đồng không chút do dự: “Cô ấy muốn có được gì ngay từ đầu đã thể hiện rất rõ ràng, hơn nữa chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng. Anh đưa cô ấy vào cái giới này nhưng cả đoạn đường tới được ngày hôm nay rốt cuộc anh giúp cô ấy nhiều hơn hay bản thân cô ấy nỗ lực nhiều hơn?”

Giản Trì Hoài chìm ra sau lưng ghế: “Thế nên anh cũng đã từng nghĩ thu nhận cô ta tới bên cạnh.”

Chữ Đồng nhìn anh không rời mắt, Giản Trì Hoài gập máy tính lại: “Anh nói vậy chỉ để chứng minh Giang Ý Duy có những nét hấp dẫn như em nói mà thôi.”

“Nếu anh không biết đùa thì anh có thể không nói.”

Giản Trì Hoài đứng dậy, đứng bên cạnh Chữ Đồng, kéo cô vào lòng: “Chỉ là một người không liên quan thôi mà, không ảnh hưởng tới tâm trạng của chúng ta. Giang Ý Duy có con đường của Giang Ý Duy, đây là những gì ông trời ban cho cô ta. Cô ta không đứng lên được thì cũng hết cách, chỉ có thể chấp nhận như vậy mà thôi.”

Chữ Đồng dựa đầu vào người Giản Trì Hoài. Cô luôn cảm thấy không nên như vậy. Nửa quãng đời còn lại của Giang Ý Duy lẽ nào đều phải ngồi xe lăn?

Bệnh viện Hoa Thiên.

Khi Giang Ý Duy tỉnh lại, trong phòng đã đông đúc người. Cô nghe thấy giọng của người quản lý: “Bây giờ tôi đã tung tin ra ngoài rằng cô phóng viên kia khác với Ý Duy nhưng hoàn toàn vô tác dụng, đám ký giả ngoài kia vẫn nghĩ đủ mọi cách để nghe ngóng tình hình thương tật của Ý Duy ra sao...”

“Hôm nay hội chẩn, ý của bác sỹ vẫn vậy thôi, cơ hội Ý Duy đứng dậy được rất ít...”

Rất lâu sau Giang Ý Duy vẫn không thể hoàn hồn trở lại, tới tận khi câu nói ấy lọt vào tai cô. Cô thử động dậy hai chân nhưng cả người tê dại, tứ chi cũng tê rần theo. Cảm giác sợ hãi này khiến cô hét lên thành tiếng: “Các người đang nói gì?”

Người quản lý đang nói bỗng sững sờ, vội vàng đứng dậy: “Ý... Ý Duy, chị tỉnh rồi ư?”

“Cái gì mà cơ hội đứng dậy rất ít?” Cô vùng vẫy muốn bò dậy.

Mấy người vội nhào tới, người quản lý ấn tay lên chân cô: “Mau động dậy xem, có cảm giác gì không?”

Giang Ý Duy tự véo vào người mấy cái, rồi lại véo mạnh thêm mấy cái nữa: “Chân tôi rốt cuộc bị làm sao?”

Người quản lý nghe tới đây, rõ ràng gương mặt đầy thất vọng. Cô ta đứng thẳng dậy, lắc đầu không nói một câu.

“Còn cả chuyện tôi bị thương nữa, liên quan gì tới Chữ Đồng? Em không cần lo cô ấy vào đây.”

Giang Ý Duy bình thường nói một là một, hai là hai, có lúc cũng bắt đồng quan điểm với chính quản lý của mình. Đối phương nghe tới đây, ngữ khí bỗng chuyển lạnh: “Chỉ cố gắng dưỡng bệnh đi, chuyện của công ty không cần chị bận tâm, còn thủ tục bồi thường, tôi sẽ lo liệu.”

Người quản lý cầm túi xách rồi đi, những người còn lại đều không biết làm cách nào để an ủi Giang Ý Duy, dẫu sao tai ương bay tới này cũng quá nặng nề. Đừng nói là với thân phận của cô, cho dù là người bình thường cũng không chịu nổi.

Nhưng cô bị thương đến mức này, cuối cùng vẫn giấu không nổi.

Ai cũng biết Giang Ý Duy bị hủy hoại rồi, hoàn toàn triệt để. Diễn viên đời mới Trịnh Niệm vọt lên rất cao, các vai diễn của Giang Ý Duy đều liên tục được cô ta tiếp nhận, đến cả mấy quảng cáo cũng vậy.

Buổi tối trước khi xuất viện, Giang Ý Duy ngủ mơ mơ hồ hồ, mơ màng cảm thấy có người nắm tay cô. Cô cố hết sức để mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt ẩn trong bóng tối, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Giang Ý Duy khẽ nuốt nước bọt: “Thiếu Trình!”

Ân Thiếu Trình đưa ngón tay về phía mặt cô, Giang Ý Duy phút chốc nước mắt tèm lem: “Em tưởng anh không bao giờ muốn nhìn thấy em trong bộ dạng này nữa.”

Ánh mắt người đàn ông rất phức tạp. Anh lấy hai tay nâng gương mặt của Giang Ý Duy lên. Cô không thể nhúc nhích, cảm thấy cực kỳ tự ti, đầu tóc một thời gian dài chưa chải chuốt. Giang Ý Duy giơ tay lên che mặt: “Đừng nhìn em, đừng nhìn.”

Người đàn ông kéo tay cô ra, cúi xuống, chóp mũi gần như dính vào mặt cô: “Ý Duy, chúng ta dẫu sao cũng đã hạnh phúc một thời gian, nhìn em thế này, tôi rất đau lòng.”

Trong lòng Giang Ý Duy có một cảm xúc không thể nói ra nhưng chưa đợi Giang Ý Duy lên tiếng, Ân Thiếu Trình đã tự nói: “Em đừng lo, tôi sẽ mời bác sỹ giỏi nhất để em có thể đứng lên trở lại.”

“Mọi người đều biết cả rồi phải không?” Giang Ý Duy nước mắt đầm đìa, nhìn về phía anh với ánh mắt đã nhòe đi: “Thiếu Trình, anh đã hỏi bác sỹ rồi phải không? Lẽ nào em thật sự không thể đứng dậy nữa?”

“Em đừng sợ, chuyện gì cũng có kỳ tích.”

“Kỳ tích ư?” Giang Ý Duy cao giọng, càng lúc càng khốc dữ: “Chỉ còn cách dựa vào kỳ tích thôi sao? Trên đời có bao nhiêu người xảy ra chuyện như vậy, có mấy người đợi được kỳ tích đây?”

Sắc mặt Ân Thiếu Trình u ám, một dòng cảm xúc không rõ nét trào ra. Anh lau nước mắt cho Giang Ý Duy. Cô của lúc này yếu đuối như một đứa trẻ: “Đừng khóc.”

“Thiếu Trình, anh sẽ ở bên em chứ?” Giang Ý Duy bạo dạn hỏi, mặc dù cảm thấy mình đúng là hoang tưởng rồi nhưng vẫn không kiềm chế được.

Ân Thiếu Trình không nói gì, từ từ đứng dậy. Một cảm giác sợ hãi chưa từng có khiến Giang Ý Duy túm chặt lấy cổ tay anh: “Đừng đi!” Đây dường như là bờ cuối cùng của cô, thứ cuối cùng để cô nắm lấy. Giang Ý Duy yêu sâu đậm, tới bây giờ mọi danh lợi đều đã mất mà người đàn ông này cô cũng định trước không giữ được.

Nước mắt chảy xuống gò má, ngón tay cô dùng sức tới trắng bệch. Ân Thiếu Trình rút tay về, cuối cùng Giang Ý Duy cố chấp níu vạt áo anh: “Thiếu Trình, đến cả anh cũng định bỏ em phải không?”

“Ý Duy, tôi đã nói với em từ rất lâu rồi, tôi không thể dừng lại, không thể toàn tâm toàn ý với một người phụ nữ.” Anh rút tay về, lùi ra sau: “Chuyện của chúng ta đã kết thúc từ lâu, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, tôi sẽ giúp em”

Cô đã thế này rồi, anh còn giúp được gì? Bóng hình mờ dần trong ánh mắt Giang Ý Duy: “Thiếu Trình, em biết em không đứng lên được nữa. Đây là số phận của em, em chấp nhận, không liên quan tới anh.”

Ân Thiếu Trình dứt một tay vào túi, gật đầu: “Em nghĩ được như vậy không còn gì quý hơn.”

Anh không nói gì thêm, quay người rời đi. Giang Ý Duy không ngờ khi đàn ông tuyệt tình lại có thể như vậy. Cô giờ tay áp lên mặt mình rồi véo chân mình từng cái, từng cái nhưng vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Giấc mơ của cô, tương lai của cô, mọi thứ của cô đã chấm dứt hoàn toàn. Từ nay về sau, Giang Ý Duy chỉ có thể làm một người bình thường mà thôi hoặc chẳng qua là một ngôi sao đã hết nổi, từng một thời nổi tiếng.

Tiếng sập cửa vọng vào tai cô. Qua tấm cửa thủy tinh, cô nhìn thấy một cái bóng mờ mờ còn chưa rời đi ngay. Ân Thiếu Trình bực bội, mặc kệ quy định cấm hút thuốc của bệnh viện, cầm điều thuốc ra, châm lên.

Trong lòng anh quả thật bực muốn chết. Vì sao anh không hề nghĩ tới chuyện Giang Ý Duy sẽ gặp cơ sự này? Mà chuyện này anh lại chẳng giúp gì được cô.

Ân Thiếu Trình giận dữ rút thuốc thật mạnh, trong lòng có một nỗi đau đang lan dần. Giang Ý Duy nhìn thấy cái bóng ngoài kia đang cúi xuống, rất lâu không đi. Cô đau đớn, tuyệt vọng, thậm chí xót xa ột Ân Thiếu Trình như vậy. Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, người đau lòng nhất chính là cô rồi. Trước đây gặp may cô còn nghĩ có một ngày Ân Thiếu Trình sẽ hồi tâm chuyển ý nhưng cô của hiện tại còn có tư cách gì?

Giương mặt này, cả một cơ thể chỉ có thể nằm bất động trên giường này hay một trái tim vẫn còn yêu Ân Thiếu Trình sâu đậm?

Tiếc là tất cả những điều này đến bây giờ chẳng còn thứ gì có thể khiến anh động lòng nữa.

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục thì ra chỉ là khoảng cách của một tầng lầu mà thôi. Nhún chân nhảy một cái hóa ra Giang Ý Duy đã hy sinh cả cuộc đời mình...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Người phụ nữ của tôi, một ngón tay cậu cũng không được động!

Một tháng sau.

Tổng biên tập đã thúc giục Chữ Đồng mấy lần nhưng phía Giang Ý Duy cô vốn dĩ không thể gặp mặt được, cuối cùng vẫn chưa thể hoàn thành báo cáo.

Sự tình cho đến bây giờ, đám phóng viên đang truy tìm Giang Ý Duy như điên, ngồi đợi, theo đuôi bố mẹ cô ấy, đến cả trợ lý và quản lý của Giang Ý Duy cũng bị theo dõi.

Còn Chữ Đồng thì có được tin tức của Giang Ý Duy hoàn toàn vì một cuộc điện thoại.

Xe do Giản Trì Hoài sắp xếp đích thân đưa cô qua đó, cả đường cứ vòng và vòng vèo. Khi tới trước căn biệt thự sạch sẽ, bên trong chỉ có ba người giúp việc. Chữ Đồng được dẫn vào trong nhà. Đây cửa phòng ngủ ra, từ xa cô đã nhìn thấy Giang Ý Duy nằm trên giường.

Cô ấy vẫn vậy, hết như khi vừa từ phòng bệnh ra. Người chăm sóc thấy Chữ Đồng đi vào bèn đứng dậy, gật đầu với cô sau đó đi ra.

Chữ Đồng bịt miệng, sợ mình bật ra âm thanh nào đó. Cô bước tới, Giang Ý Duy quay đầu lại: “Cậu tới muộn rồi.”

“Sợ có ký giả theo đuôi, tớ phải lượn thêm mấy vòng.”

“Cậu chính là phóng viên, sợ gì chứ?”

Chữ Đồng không trả lời nữa, Giang Ý Duy để hai tay hai bên, muốn ngồi dậy nhưng ngoại trừ hai cánh tay ra, tất cả những chỗ khác đều không có sức: “Cậu giúp tớ dựng chiếc giường thẳng lên một chút.”

Chữ Đồng đi tới cuối giường, ấn nút theo yêu cầu của cô ấy, chiếc giường từ từ dựng lên: “Được chưa?”

Giang Ý Duy gật đầu: “Tớ vẫn không cam lòng nhưng chuyên gia người nước ngoài cũng chẳng còn cách gì tốt hơn, tớ thật sự tuyệt vọng rồi.”

“Cậu đừng thế...”

“Chữ Đồng, một tháng nay mấy lời an ủi ngày nào tớ cũng nghe, tai mọc mầm cả rồi.”

Chữ Đồng yên lặng thờ dài: “Được, vậy tớ không nói nữa.”

Giang Ý Duy giờ tay lên, áp lên mặt mình. Sắc mặt cô ấy tiêu tụy, đầu tóc bù xù, những rạn rờ đã không còn tồn tại. Cô ấy từng nghĩ tới chuyện khi đối mặt với mọi người sẽ không khóc, thế mà...

Nước mắt trào ra từ những kẽ ngón tay, cô ấy cuộn chặt tay lại, chỉ vì không để Chữ Đồng nhìn thấy mình khóc. Chữ Đồng rút một tờ giấy từ chiếc hộp trên bàn, cúi xuống kéo tay cô ấy ra nhưng cô ấy kiên quyết che mặt: “Đừng!”

“Giang Ý Duy, cho dù cậu có bịt kín mặt tớ cũng biết cậu đang khóc.”

Sức lực của cô ấy càng lúc càng yếu đi. Chữ Đồng gạt tay cô ấy ra, lau nước mắt từng chút một: “Tớ biết những ngày tháng sau này sẽ rất khổ sở nhưng bản thân cậu không được gục trước, sao lại không đứng dậy được nữa chứ? Đâu có thiếu tay thiếu chân, tớ không tin.”

“Cậu tin hay không thì có ích gì? Bao nhiêu bác sỹ đã chẩn đoán, đều nói không cứu được.”

“Bác sỹ cũng không phải là tuyệt đối.” Chữ Đồng rất khẳng khái, thậm chí có phần cố chấp tới đáng sợ: “Trên đời này vốn dĩ có hai chữ 'kỳ tích', cậu không tin cũng phải tin.”

Giang Ý Duy lau hết nước mắt nhưng đôi mắt vẫn sung mọng, cả người suy sụp tới cực độ: “Tớ cũng mong kỳ tích xảy đến với mình, có thể vì mấy năm trước tớ quá thuận lợi, đến cả ông trời cũng nhìn không nổi nữa.”

“Thuận lợi cũng không phải cậu cướp không của ai, cậu không nên nghĩ vậy.”

“Chữ Đồng, cậu biết không? Tất cả mọi người đều đã bỏ rơi tớ, ngay cả người quản lý cũng bỏ rơi tớ. Đoàn làm phim “Ám dục” gửi tới một lá thư xin lỗi, nói rằng chuyện bồi thường sẽ giải quyết theo bảo hiểm. Nhưng tiến độ của họ không thể đợi tớ, vai đó chỉ có hai cảnh, mới bắt đầu đã xảy ra chuyện này, nói rằng không may mắn, đạo diễn đã cắt đi rồi. Cậu bảo, có nực cười không? Tới lúc đó có người hỏi tớ nói vì sao Giang Ý Duy bị thương? Ngược dòng tìm hiểu nguyên nhân nhưng ngay cả lý do cũng tìm không ra nữa.”

Chữ Đồng thấy tâm trạng cô ấy trở nên kích động, vội vàng giữ chặt hai vai Giang Ý Duy: “Ý Duy, cậu còn hồi tưởng lại chuyện hôm đó bao nhiêu lần nữa? Trịnh Niệm sắp nổi tiếng rồi, phim mới của Lâu Mộc Ngôn chưa phát sóng đã rầm rộ. Ở giới giải trí này, muốn lãng quên một ngôi sao là chuyện quá đơn giản. Tinh thần khi trước của cậu đâu rồi? Bác sỹ nói không đứng dậy được, chúng ta vẫn cứ phải thử xem, cho dù cả ngã chảy máu sứt đầu cũng không sao, chúng ta cứ thử.”

“Vô ích thôi, lần này khác...”

Chữ Đồng ngồi xuống mép giường nhìn Giang Ý Duy cứ ngày một suy sụp nhưng chẳng ai đành lòng trách móc cô ấy. Một người đã bị bệnh viện tuyên án tử hình, sao còn có thể phản chấn trở lại đây?

Khi trở về, ở cửa cô gặp Giản Lệ Đề vội vàng tới. Trên đường nó đã khóc, hai mắt sưng húp như hạch đào. Nhìn thấy Chữ Đồng, Giản Lệ Đề đi cùng cô mấy bước: “Lê nào chị tới phòng vẫn chị Ý Duy?”

Chữ Đồng ngừng lại, lắc đầu: “Không, chị tới thăm chị ấy.”

Sắc mặt Giản Lệ Đề giãn ra không ít rồi bỗng nhiên nói: “Chị dâu, chị bảo chị Ý Duy còn đứng dậy được không?”

“Lệ Đề, em phải hiểu chị ấy hơn chị. Em bảo chị ấy còn đứng dậy được không?”

Giản Lệ Đề đỏ mắt: “Em không biết, lần này khác quá, chị ấy bị ngã quá nặng nè.”

“Ngã có nặng cỡ nào cũng phải bò dậy. Người ta dùng hai chân để đi, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể bò.”

Chữ Đồng trở về Bán Đảo Hào Môn, thấy xe của Giản Trì Hoài trong gara nhưng về tới phòng lại không thấy bóng người đâu. Cô xuống nhà hỏi người giúp việc đang bận rộn: “Cậu Giản đâu rồi?”

“Đang đánh bóng sau vườn ạ.”

Chữ Đồng đi thẳng ra cửa sau, bước xuống mấy bậc thềm, nhìn thấy Giản Trì Hoài ở phía xa, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, vung cao cây gậy trong tay đi. Không thể không thừa nhận, sinh hoạt ngoài giờ làm việc của người đàn ông này phong phú đến kinh ngạc. Nếu hôm nay Chữ Đồng không cố tình xin nghỉ thì giờ này vẫn còn đi săn tin ở ngoài.

Tiếng bước chân bị thảm cỏ phía dưới làm nhẹ đi không ít nhưng vẫn có những tiếng sột soạt không thể che giấu. Giản Trì Hoài quay đầu lại: “Về rồi à?”

“Ừm.”

“Sao vậy?” Giản Trì Hoài giờ ngón tay trở ra, khẽ nâng cằm cô lên: “Mặt mũi phờ phạc, Giang Ý Duy bị thương chứ đâu phải em?”

“Nếu Giang Ý Duy thật sự không đứng dậy được nữa, thì đáng tiếc biết bao.”

Giản Trì Hoài hai tay nắm gậy, biểu cảm không rõ ràng: “Anh hỏi bác sỹ rồi, khả năng bình phục chỉ có một phần một nghìn.”

“Lẽ nào thật sự hết cách?”

“Bảo cô ta ra nước ngoài chữa trị cũng là do anh sắp xếp, nghĩ được cách gì đã nghĩ giúp cô ta cả rồi. Lần này Giang Ý Duy chết hẳn.” Giản Trì Hoài ngữ điệu lạnh nhạt, dường như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan: “Tiền bồi thường bảo hiểm chắc cũng đủ để cô ta sống nốt cuộc đời còn lại.”

“Nhưng cô ấy là Giang Ý Duy.”

“Giang Ý Duy thì làm sao? Khi gặp phải tai nạn cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận số phận.” Giản Trì Hoài thấy cô đứng đực ra đó, sắc mặt tái nhợt dưới nắng, anh bỗng đau lòng, kéo cô tới bên cạnh mình: “Em lo lắng vớ vẩn làm cái gì? Người tổn thất nặng nề nhất phải là anh.”

“Giản Trì Hoài, không phải tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền để định lượng đâu.”

“Giang Ý Duy là nghệ sỹ do anh quản lý, không dùng lợi ích định lượng, lẽ nào dùng tình cảm?” Người đàn ông cười khẽ, ngón tay vân vê trên bả vai cô: “Nếu anh thật sự nói chuyện tình cảm với cô ta, em lại chẳng sốt xình xịch lên?”

“Vậy được, nói tiền bạc đi. Mấy năm nay có lẽ Giang Ý Duy đã kiếm về cho Dịch Suru không ít...”

“Phải.” Giản Trì Hoài không phủ nhận: “Nhưng Dịch Suru cũng đã giúp đỡ cô ta tận tình. Không phải anh không giúp đỡ mà là không giúp được. Còn nữa, chuyện bài báo chuyên đề giao cho em làm, trong tháng nay cố gắng xong. Con đường ngôi sao của Giang Ý Duy coi như đã chấm dứt rồi, khi viết bài báo chuyên đề, em thêm cả Lâu Mộc Ngôn vào.”

“Cái gì?” Chữ Đồng không giấu nổi vẻ kinh ngạc trên mặt: “Thế chẳng phải sát muối lên vết thương của Giang Ý Duy hay sao?”

Thấy đáng vẻ phần nộ bất bình của cô, khéo môi Giản Trì Hoài hơi cong lên: “Không nghiêm trọng đến vậy. Với lại, bản thân Giang Ý Duy cũng sẽ hiểu, khi xưa cô ta cũng giẫm lên người khác để từng bước nổi tiếng. Quy luật này, cô ta nắm rõ hơn em.”

“Em không làm.”

Giản Trì Hoài vốn dĩ còn định đánh bóng nữa. Nghe thấy Chữ Đồng nói vậy, anh cất gậy đi: “Em là phóng viên, cứ làm việc theo tùy hứng như vậy không tốt. Dù em đồng tình hay thương hại cũng vậy nhưng không thể để cô ta gây ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của hai chúng ta. Cô ta tàn phế cả đời, lẽ nào em cũng định tàn phế theo?”

Chữ Đồng giờ tay giữ cánh tay anh: “Em chỉ cảm khái một chút, buồn bã một chút nhưng sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống của em.”

“Vậy thì tốt.” Ánh mắt Giản Trì Hoài ánh lên vẻ yên tâm, anh vỗ nhẹ vào lưng cô: “Bài báo chuyên đề của Giang Ý Duy vẫn do em phụ trách, cố gắng làm xong sớm.”

“Nhưng em sẽ không phụ trách quảng bá cho Lâu Mộc Ngôn.”

“Vì sao?”

“Không vì sao.” Chữ Đồng ít nhiều vẫn không tình nguyện.

Giản Trì Hoài bật cười hôn cô, thì thầm bên tai cô: “Em là bà chủ, cô ta cũng kiếm tiền cho em.” Chữ Đồng cảm thấy ngứa, bắt giắc sờ lên tai mình: “Em đã là bà chủ rồi còn thiếu mấy đồng cô ta kiếm cho em sao?”

Giản Trì Hoài có nói cô vô lý cô cũng nhận.

Hai tháng qua đi, Tây Thành đón một mùa nóng nực nhất trong năm. Đường Bách Du Mã bị nắng thiêu đốt như có thể bốc cháy bất kỳ lúc nào. Cây cối đều không còn sức sống, nhân viên môi trường ngày nào cũng phải đi tưới đường một lần.

Một mùa hè như thế này cho dù tới tới cũng chẳng mát mẻ hơn là bao. Chữ Đồng ngồi bên dưới quán giải khát, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa lớn lộng lẫy vàng son đỏ.

Hơn 10 giờ tối bỗng nhìn thấy bóng một người đàn ông từ bên trong lao đảo bước ra. Mặc dù không phải mục tiêu theo dõi ban đầu nhưng Chữ Đồng vẫn xách balo đứng đây.

Cô gái trẻ mặc một chiếc váy siêu ngắn, bó sát người với đai lưng ôm lấy eo người đàn ông, đôi tay bơi đầy son đỏ thăm dò trước ngực và sau lưng anh ta, ý đồ trong ánh mắt quá rõ ràng: “Anh uống say rồi, em đưa anh về nhé?”

Ân Thiệu Trình bước xuống bậc thềm, nửa trong lượng dồn lên người cô gái. Chữ Đồng rào bước tới chặn đường anh ta: “Ân Thiệu Trình!”

Người đàn ông ngừng đầu lên, người con gái bên cạnh bực bội lên tiếng: “Cô là ai hả?”

Chữ Đồng vốn coi như cô ta không tồn tại: “Giang Ý Duy đã ra nông nổi đó rồi, anh còn tâm tư ở đây uống đến say bí tỉ?”

Ân Thiệu Trình đẩy cô gái bên cạnh ra, bảo cô ta đi. Đối phương cứ thế nhìn miêng thịt mỡ đã dâng tới miệng bị cướp mất, cô ta hần học lờm Chữ Đồng, chỉ có điều không dám âm ỉ, chỉ có thể không cam tâm quay người bỏ về.

Ân Thiệu Trình đứng thẳng dậy, bước vượt qua Chữ Đồng, đi thẳng: “Giang Ý Duy gì? Đó đã là chuyện của quá khứ rồi, đừng có nhắc cô ấy với tôi.”

“Anh tổn thương đến mức này, nếu anh dễ chịu đã không tới ngày nốc rượu.”

Người đàn ông đột ngột dừng bước, quay đầu lại, đôi mắt như chim ưng nhằm thẳng vào cô, đây là ánh mắt lần đầu cô nhìn thấy ở Ân Thiệu Trình: “Tôi uống rượu là việc của tôi, không liên quan tới cô ấy.”

“Vậy anh có biết hay không? Vai diễn trong “Ám dục” vốn dĩ Giang Ý Duy không muốn nhận nhưng cô ấy nói đó là vai diễn anh kiếm cho cô ấy, là phí chia tay anh cho cô ấy. Chỉ vốn vẹn có hai phân cảnh thôi, bị cắt ghép vào phim, liệu vào phim còn được hai phút không? Nhưng cái đồ ngốc ấy lại trân trọng như thế, thậm chí còn vì việc này mà mất hết tất cả!”

Phải, Chữ Đồng cảm thấy không đáng thay cho cô ấy. Giang Ý Duy muốn đóng có bao nhiêu kịch bản, chọn còn chẳng hết nhưng vì sao cô ấy cứ nhất quyết chọn cái hồ không thể vượt qua này chứ?

Ân Thiệu Trình nghe tới đây, ánh mắt rõ ràng đã xao động. Anh ta lùa hai tay vào tóc, sắc màu đau khổ nơi đáy mắt tràn ra ngoài. Anh ta túm mạnh lấy tóc mình. Nhìn biểu cảm này, Ân Thiệu Trình đâu có giống như anh ta nói, đối với Giang Ý Duy đâu chỉ là hứng thú nhất thời, không chút tình cảm?

Thế là Chữ Đồng lại không đành lòng, thờ dài. Ân Thiệu Trình buông hai tay xuống, bắt ngờ bước về phía trước, gờ tay ôm chầm Chữ Đồng vào lòng.

Cảm giác ấm áp chân thực lấp đầy trái tim, Ân Thiệu Trình cảm thấy lồng ngực của mình hình như không còn đau đớn đến vậy nữa. Tiết trời nóng nực thế này, ôm nhau như vậy, những nơi da thịt kề sát nóng lên như lửa đốt. Chữ Đồng không ngờ anh ta lại có động tác này: “Ân Thiệu Trình, anh uống say thật rồi, thả tôi ra.”

“Tôi không ngờ tôi lại hại em ra nông nổi này... Tôi những tưởng mình cho em cơ hội...”

Đúng là say không hề nhẹ, Chữ Đồng bị anh ta siết chặt, đến cả sức giãy giụa cũng không còn. Cỗ hai người áp sát, cơ thể anh ta cao lớn, hai tay rắn chắc, bao bọc cô trong vòng tay, Chữ Đồng có vùng vằng thế nào cũng vô dụng: “Ân Thiệu Trình, anh buông ra!”

Phía xa, có mấy chiếc xe lần lượt ngang qua. Ánh mắt người đàn ông vô tình lướt về phía cửa, tầm mắt đột ngột dừng lại trên cảnh tượng ấy. Anh lập tức dừng xe, mặc kệ có đang chặn đường ai không.

Ân Thiệu Trình thờ dốc, cả người toàn mùi rượu. Chữ Đồng thật sự muốn đá văng anh ta ra: “Ân Thiệu Trình, nếu anh thật sự cảm thấy khó chịu thì tới với Giang Ý Duy, bây giờ cô ấy cần anh nhất.”

“Tôi khó chịu cái gì? Tôi đêm đêm vui vẻ, sống rất thoải mái.”

Một bàn tay lớn bắt ngờ thò tới, túm chặt bả vai Ân Thiệu Trình, kéo anh ta ra. Sức lực của đối phương rất mạnh nhưng Ân Thiệu Trình nói gì cũng không buông tay. Một tay kia của Giản Trì Hoài nắm lấy lớp vải sau lưng Chữ Đồng, đồng thời vô tình túm luôn cả tóc cô. Sau khi hoàn toàn chia tách được hai người họ ra, Chữ Đồng xoa đầu: “Tóc em.”

Ân Thiệu Trình đứng đó, biểu cảm mơ hồ. Anh ta nhìn rõ Chữ Đồng trước mắt, dường như đã nhìn rõ gương mặt cô, vẫn còn có thể cười thành tiếng: “Giản Trì Hoài, chỉ ôm một lát thôi mà, nhỏ mọn vậy?”

“Người phụ nữ của tôi, đừng nói là ôm, ngón tay người khác cũng không được động vào.”

Ân Thiệu Trình phá lên cười: “Thế người phụ nữ của tôi thì sao? Anh không những chạm vào Giang Ý Duy, còn ngủ với cô ấy.”

Chữ Đồng đưa mắt nhìn Giản Tri Hoài nhưng thấy anh bất ngờ vung nắm đấm, nó bay thẳng vào khoe miệng Ân Thiếu Trình. Anh ta lùi về sau mấy bước, ấn tay lên mặt mình: “Giản Tri Hoài anh mà cũng có lúc giận dữ sao?”

Bên cạnh có người dừng lại, Giản Tri Hoài kéo tay Chữ Đồng: “Đi thôi.”

Trở về xe, Chữ Đồng bắt giác nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thấy Ân Thiếu Trình đứng trước cửa, bóng hình cao gầy thẳng tắp hiện rõ một nỗi cô đơn chưa từng thấy, cái bóng bị kéo ra thật dài, thật dài, đôi vai gánh mọi ánh đèn, đau đớn và bị thương.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng đeo ba lô lên vai: “Đau đầu quá, chưa bị anh giặt hết tóc là may mắn rồi.”

“Hôm nay em chưa bị Ân Thiếu Trình lôi đi, em cũng may lắm rồi.”

Chữ Đồng tươi cười dựa bên người anh: “Gần đây em tăng cân, anh ta lôi không nổi.”

Trên nét mặt Giản Tri Hoài không có quá nhiều biểu cảm: “Lẽ nào em không nhận ra sao? Ân Thiếu Trình bị điên rồi.”

“Có phải anh ta vẫn luôn để ý chuyện của anh và Giang Ý Duy, cảm thấy khi Giang Ý Duy debut thật sự đã bị anh...”

Giản Tri Hoài bước dài vào trong phòng, đột nhiên quay người nhìn cô chăm chú: “Bị anh làm gì? Nói nốt đi.”

Chữ Đồng giơ tay trái lên, làm động tác đầu hàng: “Tóm lại em không nghĩ vậy là được.”

Người đàn ông giơ tay ôm lấy cô: “Còn bắt anh nói lại với em mấy lần nữa? Chuyện khác, đừng lo nữa.”

“Giản Tri Hoài, chẳng phải trước giờ anh chiều Lê Đề lắm sao? Hôm nay Giang Ý Duy xảy ra chuyện, Lê Đề buồn như vậy, đâu phải anh không thấy?”

“Từ sau chuyện lần trước, Lê Đề đã đoạn tuyệt suy nghĩ vào showbiz. Huống hồ chuyện này không phải anh không giúp, chỉ là không giúp được mà thôi.” Giản Tri Hoài đi về phía giường, ấn Chữ Đồng ngồi xuống, cô giữ tay anh lại: “Đúng rồi, ban nãy sao anh lại xuất hiện ở đó?”

“Vốn dĩ tới đó ăn cơm.” Giản Tri Hoài nhìn mu bàn tay mình, lúc này Chữ Đồng mới nhớ tới cú đấm kia: “Tay anh không sao chứ? Anh lại dám đánh người giữa chốn đông người.”

“Đánh người là không cần phân biệt tình huống. Lúc cậu ta ôm em, em nên tát cậu ta một phát.”

“Tay bị ôm chặt rồi, em không dùng sức được.”

Giản Tri Hoài bất ngờ giơ tay đẩy một vai cô, Chữ Đồng bất thành linh ngã về sau. Anh theo đà chồm lên: “Thế này sao?”

“Giản Tri Hoài, hai bọn em không có mớ ám vậy, biết chưa?”

“Có khác gì đâu? Đề là ôm, chỉ là một đằng đứng, một đằng nằm thôi.” Giản Tri Hoài vui đầu vào cổ cô, hít thật mạnh, trong giọng nói còn chút bức bối: “Nhưng vẫn còn có một sự khác biệt lớn nhất chính là anh có thể hôn em, sờ em, làm bất cứ chuyện gì với em.”

Chữ Đồng rút hai tay mình ra, ngón tay phác họa từng chút lên hàng lông mày của anh. Cô rất muốn hỏi Giản Tri Hoài, vì sao anh để mình ở ngoài mọi chuyện như vậy? Vì sao có thể thản nhiên như vậy, dẫu rằng Giang Ý Duy trong mắt anh là người ngoài nhưng dù gì cũng là nghệ sỹ do Dịch Sư quản lý. Một người từng hoạt bát là thế, dù là ai nhìn thấy cô ấy của hiện tại cũng sẽ không thờ ơ như Giản Tri Hoài. Lẽ nào máu của một số người bẩm sinh đã lạnh hơn người khác một chút sao?

Trợ lý của Giang Ý Duy đẩy cô ra ngoài, xe dừng lại trước cửa. Giang Ý Duy đeo kính đen và khẩu trang, một chiếc váy dài tới tận gót chân. Cô ngồi trên xe lăn, da dẻ nhợt nhạt như tờ giấy. Vì sống lưng bị thương, cô cũng không thể ngồi nghiêm chỉnh, gần như chìm xuống chiếc xe.

Người trợ lý cúi xuống nhìn cô: “Lát nữa tới thẳng bệnh viện, tài xế sẽ cố gắng đi đường vòng, đừng quá căng thẳng.”

Khi trước có vô số người vây xung quanh cô, đêm cũng chẳng hết, vậy mà bây giờ lại chỉ còn một người trợ lý chịu ở bên cô. Mặc dù vẫn trả lương đều đều nhưng có mấy người chịu tốn thời gian vào một người đã không còn tương lai?

“Được, chị không căng thẳng.”

Tài xế đẩy cửa ra sau đó bước tới, bế Giang Ý Duy vào trong xe. Đến cả sức đề tự động đẩy cô cũng không còn. Trợ lý đóng cửa lại, mấy người cùng đi về phía bệnh viện.

“Vị bác sỹ phải gặp hôm nay là người có tiếng nói về mạng này. Ý Duy, em tin chị nhất định có thể đứng lên.”

Giang Ý Duy phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nét mặt không chút biểu cảm. Có tiếng nói, chuyên gia, gần như cứ vài ngày cô lại gặp. Chữ Đồng nói không sai, nếu có một phần một nghìn khả năng vì sao cô không thử? Cho dù hết lần này tới lần khác thứ đổi lại chỉ có thất vọng thì việc đứng dậy được vẫn mê hoặc cô. Sức hấp dẫn của nó quá lớn, quá lớn, cô không thể kháng cự.

Chữ Đồng từ bệnh viện đi ra, trong tay xách nửa túi thuốc hạ huyết áp. Thuốc trước kia Chữ Cát Bằng uống đều do khu phố phân phát, sau này Giản

Tri Hoài bảo Chử Đồng qua đây, nói rằng điều kiện y học tốt, thuốc toàn là nhập khẩu. Chỉ có điều mỗi lần không thể phát nhiều, hầu như cứ nửa tháng cô lại chạy tới một lần.

Chử Đồng bỏ thuốc và thẻ hẹn lấy thuốc vào balo. Cái lợi của việc làm Tứ tẩu còn là ở đây, tới bệnh viện không cần xếp hàng, hơn nữa còn được vào bệnh viện người bình thường chưa chắc vào được. Cô lấy chìa khóa xe ra, mở cửa xe, bỏ thuốc vào trong. Vừa cúi xuống thì bỗng nhìn thấy một chiếc xe bảy chỗ từ ngoài đi vào. Ngay sau đó, tài xế xuống lấy xe lăn, rồi chạy tới bế một cô gái trẻ xuống. Dù có che kín mặt mũi, nhưng Chử Đồng vẫn nhận ngay ra Giang Ý Duy.

Tài xế đẩy nhanh cô ấy về phía trước, người trợ lý thì nhìn ngang nhìn dọc, hai người họ nhanh chóng đi về phía thang máy. Chử Đồng đóng sập cửa lại, đuổi theo. Cô vốn dĩ định gọi Giang Ý Duy nhưng sợ bị chú ý. Tới trước cửa thang máy, họ đã lên trên rồi, chữ số cuối cùng dừng ở tầng 7.

Lên đến nơi, đổi lại người trợ lý đẩy xe cho Giang Ý Duy. Tới phòng khám của vị bác sỹ kia, người trợ lý bước lên gõ cửa, bên trong vọng ra hai chữ 'mời vào'.

Người trợ lý đẩy Giang Ý Duy vào trong, tài xế về xe chờ đợi, bên trong chỉ có một người mặc áo blouse trắng, miệng đeo khẩu trang. Đối phương thấy có người tới bên ngược mắt lên nhìn: “Anh Giản sắp xếp phải không?”

“Vâng.”

“Mặt mũi cô không nhỏ nhỉ, người nhà họ Giản mà cũng nhờ vả được.”

Giang Ý Duy đưa mắt nhìn xung quanh, toàn là màu trắng khiến người ta có một cảm giác ngột ngạt đến khó chịu. Cô căng thẳng nắm chặt hai bên xe: “Bác sỹ, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Vị bác sỹ kia tiến tới, đi tới trước mặt Giang Ý Duy rồi ngồi xuống, nâng một chân cô lên, lấy thứ trong tay gõ gõ: “Có cảm giác gì không?”

“Không có.”

“Một chút cũng không?”

Giang Ý Duy lấy tinh thần, dùng cảm đối mặt: “Vâng.”

Vị bác sỹ đó đứng dậy, nói với người trợ lý bên cạnh: “Cô ra ngoài đợi đi, khi nào chưa gọi thì không được vào.”

“Vì sao vậy?” Người trợ lý sợ có một mình Giang Ý Duy sợ hãi nên chắn trước mặt cô.

“Cô đứng đây có những trị liệu không thuận tiện. Với lại cô là bác sỹ hay tôi là bác sỹ?”

Việc đã đến nước này cũng chỉ còn cách hợp tác, Giang Ý Duy kéo vạt áo người trợ lý: “Em ra ngoài trước đi, đừng đi xa.”

“Vâng được, có gì cứ gọi em.”

Người trợ lý quay người đi ra ngoài, vị bác sỹ kia vẫn chưa tháo khẩu trang ra. Anh ta đi ra sau lưng Giang Ý Duy, đẩy xe lăn của cô. Đầu óc Giang Ý Duy căng ra: “Bác sỹ, tôi còn đứng dậy được không?”

Chiếc xe lăn càng lúc càng nhanh, bác sỹ tung rèm ra, đẩy Giang Ý Duy về trước, bên cạnh có một cánh cửa để mở. Sau khi đẩy vào đó, anh ta vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước. Ngoại trừ cửa riêng của mỗi phòng, bên cạnh lại có những cánh cửa nhỏ nối liền. Giang Ý Duy lo lắng quay đầu: “Anh đưa tôi đi đâu?”

Cô cũng không biết đã qua bao nhiêu căn phòng, cuối cùng bước chân đột ngột khựng lại. Đây là một căn phòng trống trải, bên trong không có gì cả, đến cả bàn làm việc cũng không, nền đất tỏa ánh sáng lạnh lẽo. Giang Ý Duy cuộn chặt tay lại: “Rốt cuộc anh là ai?”

Đối phương nhìn về phía cô, móc từ trong túi ra hai chiếc còng tay cao su, lần lượt buộc tay cô lên ghế rồi lấy băng dính đã chuẩn bị sẵn bịt miệng cô lại, sau đó ra ngoài.

Một nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên, chân Giang Ý Duy không động đậy được, gần như không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Xung quanh càng yên ắng, cô lại càng sợ hãi. Một tiếng cạch rất nhỏ phát ra, cô đóng tai nghe, tới khi có ba người đi tới trước mặt cô.

Hai người đàn ông đều ăn mặc như bác sỹ, đeo khẩu trang, không nhìn rõ được gương mặt. Còn cô gái trẻ kia, Giang Ý Duy từng quen biết. Cô muốn lên tiếng nhưng miệng bị bịt kín, không nói được câu nào.

Cô gái kia cười khẩy: “Giang Ý Duy, cô mà cũng có ngày hôm nay sao?”

Cô giương mắt nhìn qua, người phụ nữ kia chỉ vào mặt mình: “Bao lâu rồi cô còn nhớ tôi không?” Biết Giang Ý Duy không nói được, cô ta đắc ý cong môi cười: “Năm cô vừa debut, vai nữ chính vốn dĩ do tôi đảm nhận bỗng nhiên bị cô xen ngang. Dựa vào vai đó, cô bỗng chốc nổi danh. Giang Ý Duy, từ đó về sau tôi chưa diễn được một vai nào tử tế. Tới bây giờ bao nhiêu người mới nổi trong giới, họ đã sớm quên tôi rồi nhưng cô chắc là chưa quên chứ?”

Giang Ý Duy hét khê một tiếng, ra hiệu bảo cô ta thả mình nhưng hiển nhiên đối phương không nghe theo. “Cô của lúc ấy chẳng qua dựa vào việc Ân Thiếu Trình cung chiều cô. Nhưng bây giờ cô ra nông nổi này, Ân Thiếu Trình đang ở đâu hả?”

Giang Ý Duy bị chọc trúng nỗi đau, cắn chặt răng, đôi mắt chỉ hận không thể chọc một lỗ trên người đối phương. Cô ta bỗng chốc cảm thấy sung sướng rút từ trong túi ra mấy bức ảnh, đi tới trước mặt Giang Ý Duy: “Nhìn niềm vui của Ân Thiếu Trình đi. Cô xem, ôm có chặt không này. Thì ra cô chẳng qua chỉ là kẻ tàn phế bị anh ta chơi đã rồi vứt bỏ!”

Giang Ý Duy nghệt thờ. Cô ta biết làm sao để kích động cô, mỗi câu mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim cô. Người trong ảnh, gương mặt được chụp rất rõ ràng, góc quay cũng được lấy rất tốt, là Chữ Đồng.

Cô ta thành công nhìn thấy một vẻ âm trầm trong ánh mắt cô: “Giang Ý Duy, cô bây giờ cho dù có ấn cô ở đây cô cũng không phản kháng được, phải không?”

Giang Ý Duy đỏ mắt nhìn người con gái trước mặt. Đối phương lùi ra sau, hai người đàn ông bên cạnh tiến lên, giữ tay về phía cô.

Chữ Đồng lên tới tầng 7, ra khỏi thang máy nhưng thấy hành lang yên ắng một cách kỳ lạ, không thấy một bóng người. Vừa cất bước đi thẳng thì cuối cùng cũng nhìn thấy trợ lý của Giang Ý Duy ở trước cửa phòng nào đó. Cô rảo bước đi tới: “Giang Ý Duy tới trị liệu sao?”

Đối phương biết quan hệ giữa cô và Giang Ý Duy nên không giấu giếm: “Đúng vậy, vừa vào xong.”

Chữ Đồng ồ lên: “Bên trong còn ai không?”

“Chỉ có Ý Duy và vị bác sỹ kia thôi.”

Chữ Đồng vừa định ngồi xuống lại bật dậy: “Chỉ có một bác sỹ?”

“Đúng vậy.”

“Lúc trị liệu, chí ít cũng phải bế cô ấy lên giường chứ? Lật qua lật lại sao không để một người bên trong?”

Người trợ lý cũng thấy lạ: “Trước đây toàn là tôi ở bên cạnh Ý Duy.”

“Tôi vào hỏi xem sao, xem có cần giúp gì không.” Nói xong, Chữ Đồng định mở cửa nhưng người trợ lý giữ tay cô lại: “Không được đâu, lỡ làm phiền thì sao?”

“Đa mặt tôi đây, không sao.” Chữ Đồng gõ cửa, bên trong không có động tĩnh, cô bèn hé cửa nhìn vào trong. Cả một phòng khám rộng thênh thang lại không một bóng người. Người trợ lý nhìn vào, thất kinh: “Người... người đâu?”

Chữ Đồng nhìn thấy còn một cánh cửa khác đang mở bèn rảo bước qua đó, xuyên qua phòng khám đi thẳng.

Tới căn phòng cuối cùng, cửa lại khóa chặt. Chữ Đồng đập hai tay lên cửa: “Giang Ý Duy!” Cô áp tai vào nghe, trong phòng có tiếng giăng co khe khẽ. Chữ Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, tầm mắt dừng lại trên một bồn hoa cực lớn.

Trong phòng, người con gái kia chỉ tay vào Giang Ý Duy, run rẩy: “Hai người nhanh lên đi!” Toàn thân cô ấy gần như không động đậy được, vẩy rất dễ coi nhưng sau mấy lần giăng xe bỗng thành vãi vụn. Người con kia cười ghê rợn: “Mùi vị làm ngôi sao hạng A không tồi chứ, hả? Cho dù bỏ ra cả đồng tiền cũng không được ném trái đầu, mau ra tay!”

Người đàn ông vươn bàn tay thô kệch, sờ lên mặt cô ấy, người đàn ông còn lại giờ cao chân Giang Ý Duy lên. Cô ấy lắc đầu giãy giụa, hai tay cuộn lại rất chặt, móng tay dài bấm vào lòng bàn tay. Nếu hôm nay bọn chúng được như ý, Giang Ý Duy cũng đã tính tới dự định xấu nhất, cô ấy sống tiếp thật sự không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Một cái bóng đen lớn bất ngờ đập vỡ cánh cửa thủy tinh, bay vào, rơi đúng xuống người đàn ông ở trước mặt Giang Ý Duy, chậu hoa theo đó tan nát, phát ra tiếng động lớn. Người đàn ông ngã lộn ra đất, máu chảy đầm đìa: “Mẹ nó, cái quái gì đây?”

Chữ Đồng mở cánh cửa khóa trái qua tấm thủy tinh vỡ vụn. Cô đi vào, nhìn thấy Giang Ý Duy thảm hại nằm đó. Người phụ nữ và người đàn ông còn lại trong phòng sững người trong giây lát. Chữ Đồng tức run người, đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy thứ gì có thể làm vũ khí.

Balo của cô ở trước, khóa kéo ra một nửa, cô nhìn thấy chiếc máy ảnh bên trong. Cô không nghĩ ngợi gì bèn lấy ra, sau đó chạy nhanh tới trước mặt người phụ nữ kia. Cô không thể để đối phương có thời gian suy tính, Chữ Đồng đập thẳng máy ảnh vào trán cô ta.

Cô ta kêu lên thảm thiết, ôm trán ngã khụy, Chữ Đồng đẩy xe lăn của Giang Ý Duy, để người trợ lý theo phía sau đẩy cô ấy ra ngoài. Người đàn ông còn lại tiến lên, cô quăng chiếc máy ảnh trong tay qua, sau đó lao nhanh ra cửa. Hai người hợp lực đẩy Giang Ý Duy về phía trước: “Cô đi mau, ra khỏi phòng chắc bọn chúng không dám làm bừa nữa.”

Chữ Đồng ngang qua một phòng, đẩy cửa vào, nhanh nhẹn kéo tấm ga trải giường rồi chạy theo hai người họ. Người trợ lý bị dọa tới ngơ ngẩn. Chữ Đồng xé lớp băng dính trên miệng Giang Ý Duy ra rồi lấy tấm ga trắng bọc kín người cô ấy lại.

Chẳng mấy chốc đã vào trong thang máy, Chữ Đồng vội vàng đóng cửa lại. Thấy Giang Ý Duy đầu tóc hỗn loạn, sắc mặt dưới lớp ga giường lại càng tái

nhọt.

“Sao lại ra nông nổi này?” Người trợ lý còn trẻ, cả người còn đang run rẩy.

Giang Ý Duy không có chút phản ứng nào, cứ đờ đẫn nhìn chân mình. Chữ Đồng tiến lên: “Có biết đám người đó là ai không?”

Cô ấy gạt đầu, Chữ Đồng cũng gạt đầu theo: “Chúng ta cứ đi khỏi đây đã.”

Trong phòng khám

Người phụ nữ ngồi trên mặt đất một lúc không động đậy. Cô ta yếu đuối rên rỉ, bóng người trước mặt cũng không nhìn rõ nữa. Cô ta nhìn bàn tay ôm trán, toàn máu là máu.

Kẻ điên ngáng chân giữa đường là ai?

Máy ảnh của Chữ Đồng rơi bên cạnh, cô ta cố gắng cầm lên, mở album ra xem, bên trong toàn là ảnh của một số ngôi sao, hơn nửa quá nửa là chụp trộm.

Tùy ý lật mở, tới khi một bức ảnh xuất hiện trước mặt cô ta.

Đó là Ôn Kiều và Giản Thiên Thừa, hai người ôm nhau thân mật, ngay trong biệt thự nhà Ôn Kiều.

Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy ra ngoài, lúc này mới nhớ ra máy ảnh. Trong lúc cấp bách, cô không còn sự lựa chọn nào khác, đại đa số ảnh đều không có giá trị, duy chỉ có chỗ ảnh của Ôn Kiều và Giản Thiên Thừa. Lần trước cô quên xóa, nếu rơi vào tay người khác, Giản Trì Hoài sẽ lột cô ra mất thôi...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Có chuyện cầu xin mới ôm anh

Ba người tới bãi đỗ xe, tài xế cũng rào bước tới đón, Chữ Đồng dừng bước: “Mọi người đi trước đi, tôi còn phải quay lại.”

“Cô điên rồi sao?” Người trợ lý nhìn cô về kỳ quái: “Chạy còn chẳng kịp, cô còn quay lại làm cái gì?”

“Tôi quên máy ảnh ở đó rồi, bên trong có mấy tấm ảnh rất quan trọng, không thể lộ ra...” Chữ Đồng ôm chút hy vọng: “Chưa biết chừng bọn chúng đi rồi thì sao? Huống hồ gây ra động tĩnh lớn đến thế, có lẽ không dám làm bừa đâu.”

Giang Ý Duy trầm mặc đã lâu đột ngột nắm chặt cổ tay cô, đôi mắt ánh lên vẻ căng thẳng: “Dừng đi, bọn chúng dám làm mấy việc này ngay tại bệnh viện thì còn gì không dám nữa? Huống hồ còn hai người đàn ông cao to, cậu... cậu muốn quay lại để chết à?”

“Nhưng còn máy ảnh của tớ, nếu không tìm được, tớ cũng không khác chết là bao.”

Giang Ý Duy gọi người tài xế tới, ý bảo anh ta lên gác xem sao. Dầu sao là một người đàn ông không liên quan, hệ số nguy hiểm cũng sẽ hạ thấp đi nhiều.

Chữ Đồng cùng trợ lý hợp lý nhắc Giang Ý Duy lên xe. Hai tay cô ấy cuộn chặt ga giường, vùi đầu vào trong, trợ lý nhìn thấy cũng khó chịu: “Cô lái xe về trước đi, tôi sẽ bảo tài xế lát nữa tự bắt xe.”

“Được.” Chữ Đồng đáp rồi ngồi vào ghế lái.

Trở về chỗ ở của Giang Ý Duy, bà Giang cũng ở đó. Thấy cô ấy như vậy, bà sốt ruột vô cùng: “Ý Duy, con sao rồi?”

Giang Ý Duy lắc đầu, người trợ lý ở bên cạnh giải thích với bà Giang: “Thưa cô, cô đừng lo lắng, lúc trị liệu gặp một chút phiền phức nhưng không sao rồi.”

“Vậy bác sỹ nói sao?”

Trợ lý do dự giây lát: “Có... Có hy vọng.”

Trên nét mặt bà Giang rõ ràng tràn ra chút yên lòng: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy vào trong, phòng của cô ấy được chuyển từ tầng hai xuống tầng trệt. Cô đóng cửa lại, ngay cả trợ lý cũng không vào. Chữ Đồng mở tủ quần áo ra, nghiêm nhiên lấy giúp Giang Ý Duy một bộ quần áo hết như một người bạn lâu năm.

Giang Ý Duy ngồi trên xe lăn, Chữ Đồng đi tới bên cạnh cô ấy, cõng giúp cô ấy bộ quần áo bị xé rách đó ra. Cô ấy chớp chớp mắt: “Chữ Đồng à, tớ nhìn thấy ảnh Ân Thiếu Trình ôm cậu rồi.”

Tay cô khựng lại: “Tớ không biết phải giải thích thế nào nhưng những gì cậu nhìn thấy không như cậu nghĩ đâu.”

“Tớ biết.” Gương mặt Giang Ý Duy đã hồng hào hơn, cô ấy nhìn xuống hai chiếc còng cao su đã bị Chữ Đồng dùng kéo cắt đi: “Tớ không chỉ một lần bị đổi góc chụp mấy kiểu ảnh đó. Chỉ là tớ nghĩ không ra, tớ đã ra nông nổi này rồi, cho dù người ta có thù với tớ cũng không đến mức phải hãm hại tớ vậy chứ?”

“Mấy người bạn này, cậu quen không?”

“Quen chứ. Lúc tớ mới debut, cô ta cũng coi như có chút danh tiếng. Một bộ phim truyền hình vốn dĩ đã xác nhận cô ta làm nữ chính, vào lúc gần khai máy đã đổi thành tớ. Cô ta cho rằng nếu không phải vì tờ xen ngang thì hôm nay người nổi tiếng có lẽ sẽ là cô ta.”

Chữ Đồng thay xong quần áo cho Giang Ý Duy: “Cứ cho là như vậy, nhưng bệnh viện cũng không phải người nào cũng vào được, hơn nữa cả tầng bảy đều trống trải. Không có chút lai lịch, liệu có làm thuận lợi được vậy không?”

“Ồ trong giới giải trí, người đó mãi vẫn không nổi tiếng được, toàn vào vai nữ phụ hai, nữ phụ ba. Công ty quản lý của cô ta không ngừng thay người mới, từ lâu đã không trụ được, giờ thì càng khó khăn hơn.”

Chữ Đồng khẽ lắc đầu: “Tớ cũng nghĩ mãi không hiểu. Cậu tới bệnh viện một chuyến, ngay cả đám paparazzi còn tránh được, sao mấy người đó có thể chờ sẵn cậu ở đó? Ai giới thiệu cho cậu vị bác sỹ này?”

Giang Ý Duy có phần do dự: “Là Tứ ca sắp xếp.”

Chữ Đồng hơi cau mày: “Người nhà họ Giản thường hay tới khám ở bệnh viện này, chuyện này thì tớ biết. Giản Trì Hoài làm việc có lẽ cũng cực kỳ cẩn mật mới phải, vấn đề phát sinh từ đâu đây?”

Giang Ý Duy đặt tay xuống chân mình. Chuyện bạn này khiến cô ấy hoảng sợ, thần kinh càng lúc càng căng thẳng, bàn tay hết buông lại nắm chặt, nắm chặt lại thả lỏng: “Tớ muốn nằm một lát.”

Cô ấy cảm thấy vẫn là ở nhà an toàn nhất. Như vậy cô ấy không phải ra ngoài chịu đựng sự chế giễu của mọi người, không cần đối mặt với ống kính, càng không phải nhìn những ánh mắt thương hại của mọi người. Có lẽ đây chính là số phận của cô ấy, vậy thì cô ấy còn kiên quyết tranh đấu để làm gì cơ chứ?

Chữ Đồng trở về Bán Đảo Hào Môn, trong lòng thấp thỏm không yên. Cô nhìn bóng Giản Trì Hoài đi lại trong phòng khách qua ô cửa sổ sát sàn cực lớn. Lần này cô hết cách rồi. Giản Trì Hoài quen biết rộng hơn cô, nhất định có thể nhanh chóng tìm lại được máy ảnh. Chữ Đồng hít sâu một hơi, cất những bước chân nặng nề đi vào trong.

Từ sau lần công khai thân phận trong nội bộ Dịch Suru khi trước, cuộc sống của Giản Trì Hoài thật ra chẳng ảnh hưởng quá nhiều, hôm nào có tiết vẫn tới trường như thường lệ, ngày ngày tháng tháng vẫn trải qua trong bình yên, thoải mái.

Chữ Đồng vào phòng khách, mỉm cười khe khẽ, rồi đi tới bên cạnh ôm lấy cánh tay anh: “Hi!”

Giản Trì Hoài nhìn cô với vẻ kỳ lạ: “Lạ đấy, lại theo dõi ai rồi?”

Anh ngồi xuống sofa, Chữ Đồng cũng ngồi xuống theo anh, cánh tay vẫn khoác chặt không buông: “Hôm nay em đi lấy thuốc cho bố, lại gặp ngay Giang Ý Duy ở bệnh viện.”

“Ừm.” Giản Trì Hoài vắt chân lên, mặt trong của đôi chân để lộ những đường nét căng mịn hoàn hảo: “Lệ Đề ngày nào cũng inh ỏi đòi anh, dù biết hết hy vọng nhưng vẫn cố lần cuối, anh đã sắp xếp cho Giang Ý Duy tới đó gặp bác sỹ.”

Chữ Đồng quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Giản Trì Hoài, hoàn toàn không phát giác ra có chút nào bất thường: “Nhưng hôm nay Giang Ý Duy suýt nữa xảy ra chuyện, có một nữ diễn viên dẫn theo hai người đàn ông định hại cô ấy.”

Giản Trì Hoài nhíu mày: “Bác sỹ đợi xem bệnh cho cô ta nói rằng cô ta không hề tới bệnh viện.”

Chữ Đồng khẽ thở dài: “Cô ấy bị người ta lừa lên tầng 7, em còn ẩu đả với bọn chúng.”

“Sao tới đâu cũng có em vậy?” Nghe tới đây, Giản Trì Hoài cảm thấy cô vợ này của anh quả thật là thành phần không thể khiến người ta yên tâm: “Không phải anh bảo em đừng có lo chuyện bao đồng sao?”

Giản Trì Hoài vừa nói ra câu này, những lời vốn dĩ đã tới cửa miệng, Chữ Đồng lại càng không dám nói nữa. Hai tay cô giữ chặt cánh tay anh, không ngừng lắc qua lắc lại, Giản Trì Hoài nhìn xuống mu bàn tay cô: “Đánh nhau với người ta bằng tay không sao?”

“Không, em có vũ khí.”

Giản Trì Hoài bỗng bật cười thành tiếng: “Vũ khí? Dao hay súng?”

Chữ Đồng sát lại gần anh: “Máy ảnh của em.”

Tầm mắt người đàn ông nhìn xuống gương mặt cô: “Thì ra em còn khả năng này nữa, lợi hại như vậy. bám lấy anh làm gì? Lẽ nào đã đánh chúng sút đầu mẻ trán, không dọn dẹp được tàn cuộc?”

“Máy ảnh của em rút lại đó rồi.” Đã tới nước này rồi, Chữ Đồng đành thành thật khai báo.

“Roi thì roi luôn.” Giản Trì Hoài không quá coi trọng: “Tôi nay anh mua cho em cái mới, chuyện có nghiêm trọng gì đâu?”

Chữ Đồng cũng mong là vậy, cô như ngồi trên đống lửa, biểu cảm sốt ruột, mười đầu ngón tay vô thức bấu mạnh cánh tay anh: “Nhưng ảnh bên trong không thể lộ ra ngoài, lần trước em chụp trộm bố và Ôn Kiều trong biệt thự...”

“Em chưa xóa?” Cả gương mặt Giản Trì Hoài bỗng trở nên nghiêm nghị.

Chữ Đồng thu hai tay về, á khẩu một hồi rồi mới lên tiếng: “Em không có thói quen xóa ảnh, đều định kỳ tới ngày mới xử lý một loạt, sau khi bỏ lên máy tính thì mới xóa ảnh gốc đi, nhưng mà... mấy bức ảnh khoảng thời gian đó em còn chưa kịp sắp xếp. Khi ấy em nghĩ nhất định sẽ xóa, cơ mà về sau...”

Thật sự là quên bằng mắt. Huống hồ máy ảnh ở trong tay cô, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ có sự tình ngày hôm nay. “Giang Ý Duy đã bảo tài xế lên gác tìm nhưng anh ta và máy ảnh đều biến mất.”

Đôi mắt phượng hẹp dài của Giản Trì Hoài chìm trong u ám vô biên, gương mặt anh lạnh lùng, ngũ quan không còn thoải mái nữa mà có một cảm giác ngột ngạt khiến người ta sợ hãi. Chữ Đồng rút tay về, đặt lên đùi mình: “Em xin lỗi.”

“Nếu những bức ảnh đó bị công bố ra ngoài, em có biết hậu quả sẽ thế nào không?”

Chữ Đồng không dám nghĩ, ánh mắt của cô từ từ hạ thấp xuống: “Em biết.”

Cả người Giản Trì Hoài dựa về sau, cơ thể rắn chắc tựa hồ bỗng mất đi điểm tựa: “Từ trước tới nay, anh vẫn chưa dám chắc chắn liệu mẹ đã biết chuyện của bố và Ôn Kiều hay chưa. Anh thận trọng bảo vệ bà, giúp đỡ chuyện che giấu với tư cách của một người biết rõ nội tình, thậm chí còn giúp đỡ dọn sạch sẽ mọi scandal của bố ở bên ngoài. Nhưng trong buổi chúc thọ lần trước, Ôn Kiều ngang nhiên khiêu khích, mẹ anh già vờ thờ ơ, anh cũng đã nhìn thấy, thì ra mẹ anh biết hết tất cả. Bà tự lừa mình gạt người tới tận ngày hôm nay, anh cũng không dám hỏi han xem rốt cuộc thì bà biết từ lúc nào. Một năm trước? Ba năm trước? Hay đã mười mấy năm rồi? Bà giữ rịt lời nói dối ấy bao lâu, duy trì cho sự hòa thuận ngoài mặt của cái gia đình này, anh không dám làm bà phiền lòng, không nỡ khiến cho giấc mơ này của bà vỡ vụn. Chữ Đồng, nếu chúng bị lộ ra, có người sẽ dồn ép mẹ anh. Em bảo, anh phải làm sao với em đây?”

Bờ môi Chữ Đồng không ngừng run rẩy. Cô cũng không dám nghĩ tiếp, chỉ còn cách im lặng.

“Người phụ nữ và hai người đàn ông đó, em biết không?”

“Giang Ý Duy nói, người phụ nữ tên là Lương Thụy, một diễn viên.”

Giản Trì Hoài đứng dậy, rút di động từ trong túi ra, lập tức sai người điều tra. Chữ Đồng nhìn theo bóng lưng anh, tự an ủi bản thân hết lần này tới lần khác, nhất định là không sao đâu.

Tại một bệnh viện tư nhân nào đó.

Lương Thụy ngồi trên ghế, còn Ôn Kiều ngồi đối diện cô ta: “Nhìn cô xem, có chút chuyện vặt cũng làm không xong, còn bị con nhóc thói tha đó 'đưa' vào bệnh viện.”

“Em thật không ngờ đàn bà con gái mà ra tay tàn độc như vậy, em mất hết hình tượng rồi.”

“Đừng có nói quá lên thế.” Ôn Kiều không đồng tình: “Khâu mấy mũi, thả tóc là có thể che được. Vai diễn tôi đã hứa dành cho cô thì tuyệt đối sẽ không thiếu phần của cô đâu, đợi khi nào vết thương của cô lành rồi, tôi sẽ sắp xếp.”

“Cảm ơn cô Ôn.” Lương Thụy lấy tay ôm trán, đầu óc choáng váng: “Em vẫn còn cảm thấy rung chấn.”

“Cô gọi tôi tới đây chỉ là để nhìn cô trong cái bộ dạng này sao?”

Đây là một phòng bệnh độc lập, xung quanh hoàn toàn không có người: “Cô Ôn, em có chút chuyện không hiểu. Giờ Giang Ý Duy tàn phế rồi, đã rơi xuống vực sâu không bò lên được nữa, vì sao cô còn phải đẩy thêm một nhát?”

“Cái gì gọi là đẩy thêm một nhát? Giang Ý Duy thích xen vào chuyện người khác trước. Nếu không có nó, tôi cũng không như bây giờ.” Lần đó mà chuyện của Ân Thiệu Trình và Chữ Đồng thành công thì đã chẳng có mấy chuyện về sau. Ôn Kiều không mời tự đến buổi mừng thọ của Tường Linh Thực, chọc giận Giản Thiên Thừa. Người đàn ông này suốt nửa thì không màng tới tình cảm mười mấy năm trời. Nếu không phải bà ta xuống nước cầu

xin, Giản Thiên Thừa e là chẳng bao giờ thêm tới chỗ bà ta nữa.

“Nó ngã rồi, nếu thật sự gặp được kỳ tích, sau này vẫn đứng dậy được thì phải làm sao? Tôi phải khiến cho không còn chút sơ hở nào.”

Lương Thụy sắc mặt căng ra, cảm thấy người đàn bà này chắc chắn tâm lý biến thái, làm vậy với cả một người tàn phế, sau này cô ta phải hết sức dè chừng: “Đứng rồi, cô Ôn, em còn lấy được một thứ.”

“Thứ gì?”

Lương Thụy lấy từ trong túi xách bên cạnh ra một chiếc máy ảnh: “Em đã bị chính thứ này đập vỡ đầu, nhưng mà em nhìn thấy ảnh của chị bên trong.”

Ôn Kiều đón lấy máy ảnh, lật xem từng tấm, rồi dừng lại ở một bức ảnh nào đó.

Lương Thụy vừa định nói gì thì di động trong túi đột ngột vang lên. Cô ta lấy ra xem, là người quản lý của mình. Có lẽ là nhận được bộ phim gì đó, cô ta vội nhận máy: “Alô!”

Ôn Kiều đứng dậy đi tới trước cửa sổ, lùi từng bức ảnh xuống, rồi lại nhìn ngày chụp của chúng. Bà ta rấp tâm, lấy di động chụp lại những bức ảnh đó. Trở về chỗ ngồi, bà ta ngẩng đầu nhìn Lương Thụy, thấy sắc mặt cô ta càng lúc càng trắng bệch, sau khi ngắt máy mới hơi hoàn hồn. Ôn Kiều hỏi: “Sao vậy?”

“Quản lý nói em gây họa rồi, hỏi em có phải nhặt được máy ảnh không, bảo em lập tức mang trả lại.”

“Có nói ai bắt cô trả lại không?”

Lương Thụy lắc đầu, trong lòng Ôn Kiều đã có đáp án. Chiếc máy ảnh này là của Chử Đồng, mà người thao túng điện thoại ở phía sau, tám, chín phần là Giản Trì Hoài. Bà ta trả máy ảnh lại cho Lương Thụy: “Mau trả lại đi, tôi sợ cô không động vào nổi đâu.”

“Chị biết là ai?”

“Sao tôi biết được?” Ôn Kiều chỉ tay vào chiếc máy ảnh: “Tốt nhất cô hãy trả lại nguyên xi như cũ.”

“Vâng.” Lương Thụy ngoan ngoãn gật đầu rồi dứt máy ảnh vào túi.

Chập tối, có người tới cửa. Người làm đón một cô gái lạ mặt vào, đối phương xách một chiếc túi trong tay, bên trong đựng máy ảnh của Chử Đồng. Giản Trì Hoài ngồi trên sofa, tay cầm một bộ bài, xếp từng quân lên bàn uống nước như đang tự chơi. Chử Đồng chẳng còn tâm trạng. Cô gái kia bước lại gần, gọi một tiếng anh Giản rồi bỏ máy ảnh ra.

Chử Đồng nhìn thấy đồ của mình, kích động nhào tới lấy: “Là máy ảnh của tôi, cuối cùng cũng tìm về được rồi.”

Cô ngồi xuống ghế, lục lọi giấy lát, thấy bức ảnh của Ôn Kiều vẫn còn nguyên đó thì cuối cùng cũng thở phào, khoe miệng hơi rướn lên: “May quá, may quá.”

Giản Trì Hoài sắc mặt cũng nhẹ nhàng hơn, cô gái kia dè dặt ngẩng đầu nhìn Giản Trì Hoài: “Còn Lương Thụy... Không biết anh Giản định xử trí thế nào?”

“Tôi đã hứa, tôi chỉ cần máy ảnh, những thứ khác không lo.” Giản Trì Hoài lật ra một quân Joker, ném lên bàn. Trái tim treo lơ lửng của cô gái cuối cùng cũng đáp xuống mặt đất, cô ta đang khom khom bỗng đứng thẳng dậy: “Vâng, cảm ơn anh Giản.”

“Đội đã.” Chử Đồng bất giác lên tiếng: “Lương Thụy chính là cô mình tình định hại Giang Ý Duy trong bệnh viện?”

Người con gái trước mặt gật đầu: “Cô ấy nhất thời hồ đồ, trước đây bị Giang Ý Duy chèn ép quá dữ dội nên mới...”

“Thế nên có thể hủy hoại danh tiết của người ta, làm mấy chuyện trời không dung, đất không tha?”

Cô ta không dám nói nhiều, sợ Giản Trì Hoài sẽ vì chuyện này mà đổi ý. Anh lật đi lật lại, nghịch lá bài trong lòng bàn tay, ngược nhìn cô gái sắc mặt đang căng thẳng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Muốn tôi giữ cô lại ăn cơm?”

“Dạ?” Cô ta tỉnh lại, mắt sáng lên: “Vâng, vâng, tôi đi ngay.”

Chử Đồng giương mắt nhìn đối phương quay người bỏ đi, cô gơ tay chỉ vào bóng cô ta, nói với vẻ khó tin: “Người phụ nữ tên Lương Thụy đó suýt nữa đã khiến Giang Ý Duy bị cường...”

“Em cũng đánh rồi, con giận này nên nuốt xuống thôi.” Giản Trì Hoài bình thản: “Em nên cảm thấy may mắn vì máy ảnh được trả về nguyên vẹn. Chử Đồng, đây là lời hứa khi đó của anh, anh chỉ cần máy ảnh, nếu anh còn trừng phạt kịch liệt, lần sau gặp lại chuyện này, còn ai dám trả lại đồ cho em nữa?”

Chử Đồng im lặng một lúc lâu: “Vậy chuyện này cứ thế bỏ qua sao?”

“Chẳng phải Giang Ý Duy cũng bình yên vô sự sao?” Giản Trì Hoài hỏi ngược lại.

“Em cảm thấy chỉ một mình Lương Thụy, một diễn viên nhỏ bé lại có thể gây ra một chuyện lớn đến vậy, có thể ra tay ngay tại bệnh viện do anh sắp xếp, sau lưng nhất định có kẻ khác.”

Giản Trì Hoài giờ tay lên xem giờ: “Ban nãy mẹ gọi điện tới bảo chúng ta về ăn tối. Chuyện của Giang Ý Duy em đừng suy nghĩ nữa, lúc debut cô ta cướp phim của Lương Thụy là sự thật, đó cũng là do anh sắp xếp, thế nên coi như Giang Ý Duy nợ cô ta đi.”

“Giản Trì Hoài!” Chử Đồng nhủ mảy nhưng thấy người đàn ông sốt ruột xua tay: “Chỉ cần em không sao, người nhà anh không sao là được, chuyện của những người khác đều không đáng nhắc tới.”

Anh đứng lên kéo tay cô: “Sau này còn đi săn tin thì nhớ bỏ gạch vào túi làm vũ khí, tránh để lần sau em lại mang máy ảnh ra đập hồng.”

Chử Đồng đứng dậy, nét mặt bức bối: “Chẳng phải còn về nhà ăn cơm sao? Đi thôi, không còn sớm nữa đâu.

Nhà họ Giản.

Cả nhà quây quần quanh bàn ăn, Giản Lệ Đề chẳng cảm thấy muốn ăn uống gì, vì chuyện của Giang Ý Duy nó lo lắng khôn nguôi, Tường Linh Thực ra sức gấp thức ăn cho nó: “Con ăn đi chứ, hai tháng nay con đã gầy đi mấy cân rồi, muốn mẹ đau lòng chết sao?”

Giản Lệ Đề nhìn xuống thức ăn trong bát nhưng không muốn ăn dù chỉ một miếng: “Mẹ, mùa hè vốn dĩ ăn không ngon, con uống chút cháo là được.”

Giản Trì Hoài ngược mắt lên nhìn nó: “Không ăn sao được? Ngoan, ít nhiều cũng ăn một chút đi hoặc là em có đặc biệt thích ăn món gì không, anh mua cho em?”

“Thật sự không cần mà, mọi người đừng lo cho em.”

Giản Thiên Thừa nhấp một ngụm rượu: “Người nào người nấy cứ nuông chiều nó, không ăn thì nhịn. Để tới lúc nào nó đói, nó tự khắc xuống tìm đồ ăn.”

Đang nói thì quản gia từ ngoài đi vào, trong tay cầm thứ gì đó: “Thưa phu nhân, ban nãy có người gửi bà phong thư.”

Tường Linh Thực nghi hoặc đón lấy: “Ai lại gửi thư cho tôi chứ?”

Trên phong bì còn có mấy chữ chỉ đích danh gửi cho Tường Linh Thực. Giản Thiên Thừa ngồi bên cạnh bất giác nhíu mày: “Lúc trẻ đã có người gửi thư tình cho bà, không lẽ tới tuổi này rồi vẫn còn có người nhớ nhung bà?”

“Ăn nói tầm bậy tầm bạ cái gì thế! Bọn trẻ còn ngồi đây.”

Giản Lệ Đề phì cười vì câu nói của ông: “Bố, không ngờ bố lại là một 'bình giám chùa'.”

Chử Đồng tập trung xử lý món bít tết chua ngọt trong bát mình. Nếu cô không biết chuyện gì đó, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ ngưỡng mộ tình yêu của họ. Ngoài mặt vẫn còn duy trì, chỉ là chưa vạch trần nhau, ai cũng giữ lại lớp cửa sổ giấy đỏ rồi vát vả sắm vai diễn của mình.

Tường Linh Thực mỉm cười mở phong bì ra, bà ta rút mấy thứ bên trong ra, là mấy bức ảnh. Bà ta nhìn qua rồi lập tức đút vào. Giản Thiên Thừa thấy sắc mặt bà ta đổi khác: “Bên trong là gì vậy?”

Tường Linh Thực gượng cười: “Không có gì, mấy tài liệu tuyên truyền của thẩm mỹ viện thôi mà.”

“Mẹ, con xem nào.” Giản Lệ Đề đứng dậy định lấy, Tường Linh Thực phản ứng rất dữ, gần như xoay hấn người lại. Giản Lệ Đề nhanh nhẹn dùng tay kia cướp được phong bì. Tường Linh Thực quát lớn: “Không được xem!”

Giản Lệ Đề đổ hết phong bì ra ngoài, những bức ảnh bên trong là tả roi xuống. Chử Đồng ngẩng đầu lên, bỗng thấy Giản Thiên Thừa cầm một bức lên xem, mặt bỗng biến sắc: “Ai gửi tới đây?”

Tường Linh Thực ngồi phịch xuống ghế như người mất hồn. Giản Trì Hoài chỉ liếc qua rồi quay đi, lẳng lặng nhìn về phía Chử Đồng. Cô căng thẳng, khề lắc đầu với anh.

Giản Lệ Đề phản ứng dữ dội nhất, gần như gào khóc: “Đây là thứ gì vậy, bố!”

Giản Thiên Thừa đập mạnh ảnh xuống mặt bàn. Chử Đồng ngồi nghiêm chỉnh, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Giản Thiên Thừa nổi nóng. Bà không khi bỗng dưng như bị đóng băng. Giản Thiên Thừa cũng không giải thích, Tường Linh Thực càng không khóc lóc, chỉ có Giản Lệ Đề vẫn đang hỏi từng tiếng một: “Người đàn bà trong ảnh có quan hệ gì với bố? Bố!”

Tường Linh Thực bị chấn động bởi câu chất vấn của con bé, bà ta khề dụi tai: “Lệ Đề, bố con là người thế nào con còn không rõ sao? Bao nhiêu năm nay khó tránh được scandal. Mấy tấm ảnh này chắc chắn là chụp trộm, không tin được.”

Giản Lệ Đề bán tín bán nghi: “Bố, là thật chứ?”

“Linh Thục, bà đưa Lệ Đề lên gác trước đi, chuyện này tôi sẽ có lời với bà sau.”

Tường Linh Thục đứng dậy, kéo tay con gái, lúc lên gác bà nhìn sâu vào mắt Giản Thiên Thừa. Nét mặt người đàn ông hơi thay đổi như có chút áy náy. Chữ Đồng lo lắng nắm lấy vật áo mình, nhìn mẹ con Tường Linh Thục lên gác. Con giận của Giản Thiên Thừa rất rõ ràng: “Ai là người chụp số ảnh này?”

Cô không nhịn được nữa, định đứng lên thừa nhận, ai ngờ bị Giản Trì Hoài giữ chặt đầu gối. Anh không để lộ cảm xúc nào: “Bố, câu này con nên hỏi bố mới phải chứ?”

“Thế là ý gì?”

“Nếu là phóng viên giải trí bình thường thì sớm đã công bố chuyện này ra ngoài rồi, vì sao lại gửi tới nhà? Còn nữa, trên bức thư viết rõ người nhận là mẹ. Bố nói xem, còn có thể có ý gì?”

Cơ mặt Giản Thiên Thừa căng ra, sống lưng Chữ Đồng lạnh toát, dường như có ảo giác bất kỳ lúc nào ông ta cũng sẽ nhào tới cắn chết cô. Giản Thiên Thừa nhìn xuống dưới bức ảnh. Ông ta cảm một bức lên: “Mấy ảnh này có lẽ được phát cho phóng viên của Dịch Suru, bên trên còn có số hiệu. Ngay cả chuyện này còn bị chụp, bố chỉ cần sai người điều tra là có thể biết rốt cuộc ai đang ở phía sau giờ trò.”

“Nói cho cùng bố đang muốn tìm một con cừu thế tội cho Ôn Kiều.” Giản Trì Hoài thu chặt tay Chữ Đồng lại, cảm nhận được cái giá lạnh trong lòng bàn tay, anh lại một lần nữa ghi siết.

“Trì Hoài.” Giản Thiên Thừa nhìn về phía Chữ Đồng, có những chuyện không tiện nói trước mặt con dâu: “Con cùng bố vào phòng làm việc.”

“Vâng.” Giản Trì Hoài gật đầu: “Nhưng đợi con ăn cơm xong đã.”

Giản Thiên Thừa cười lạnh, làm gì còn tâm trạng dùng bữa nữa. Ông ta đẩy ghế ra, đi lên nhà trước. Chữ Đồng thấy phòng ăn chỉ còn hai người họ: “Em gây ra họa lớn rồi phải không?”

Giản Trì Hoài nhìn cô, nét mặt mơ hồ: “Em còn mặt mũi hỏi?”

“Vậy phải làm sao?” Chữ Đồng ôm cánh tay anh, lắc khế: “Mẹ chắc chắn là đau lòng lắm. Giản Trì Hoài, về nhà anh đừng lột da em đấy.”

“Anh thật sự muốn lột em ra.” Giản Trì Hoài nói xong nhưng vẫn còn tâm trạng gấp cho cô một con tôm to. Chữ Đồng liếc nhìn: “Em không dám ăn.”

“Được rồi, mẹ anh vốn dĩ đã biết chuyện giữa bố và Ôn Kiều, chỉ là bây giờ bung bét ra, vậy nên bắt buộc phải đối mặt thôi. Ôn Kiều tự cho là mình thông minh nhưng không ngờ lòng dạ bà ta quá độc. Lần này không giải quyết bà ta triệt để, xem ra không được rồi.” Giản Trì Hoài rút bàn tay đang nắm tay Chữ Đồng lại: “Anh lên gác trước.”

Chữ Đồng ngẩng lên, trong ánh mắt có một chút ý cười: “Anh không trách em phải không?”

“Nếu những bức ảnh này lan truyền ra ngoài thì anh sẽ lột da em thật đấy!” Người đàn ông đứng dậy, đi lên gác. Cả một phòng ăn rộng lớn chỉ còn lại mình Chữ Đồng. Nếu lúc này mà cô vẫn ăn uống được thì quá vô tâm vô tính rồi.

Chữ Đồng buông đũa, đứng dậy theo. Tới tầng hai, cô định đi tìm Tường Linh Thục nhưng ban nãy qua những lời Tường Linh Thục nói với Giản Lệ Đề, bà ấy dường như không định trở mặt với Giản Thiên Thừa. Lúc này việc không nên làm nhất chính là qua an ủi.

Chữ Đồng đi chậm chậm qua lại trên hành lang, cuối cùng lên tầng ba.

Tới trước cửa phòng làm việc của Giản Thiên Thừa, cô loáng thoáng nghe thấy bên trong có tiếng nói vọng ra. Giản Trì Hoài ngồi trên chiếc sofa sát cửa sổ, dáng vẻ thanh thoi, chỉ có sắc mặt là lạnh lẽo. Giản Thiên Thừa đi đi lại lại, cuối cùng cũng ngồi xuống: “Những bức ảnh này không thể để lọt ra ngoài.”

“Bố yên tâm đi, Ôn Kiều làm việc có chừng mực. Bà ta không dám tiết lộ cho báo chí bên ngoài đâu. Buổi đại thọ lần trước bà ta ngang nhiên tới nhưng không chưa trở mặt rõ ràng. Lần này bà ta chỉ muốn ẹ biết sự tồn tại của mình.”

Giản Thiên Thừa đan hai tay vào nhau, dường như vẫn không muốn tin.

Giản Trì Hoài cười lạnh: “Người đàn bà Ôn Kiều này có thù nhỏ cũng báo. Chuyện con sắp xếp cho Giang Ý Duy tới bệnh viện không nhiều người biết. Lúc con gọi điện, bố cũng có mặt nhưng khi Giang Ý Duy trị liệu thì suýt nữa đã bị hại chết trong bệnh viện. Bố, bố vẫn muốn nói bố không tiết lộ nửa chữ cho Ôn Kiều biết sao?”

Chữ Đồng đứng ngoài cửa bắt giác dòng tai nghe, tập trung nín thở, một lúc lâu sau mới nghe thấy Giản Thiên Thừa đáp: “Trong câu chữ đúng là bà ấy có do thám bố, hỏi bố Dịch Suru còn lo cho Giang Ý Duy không, bố nói còn, con còn sắp xếp bác sỹ cho nó trị liệu nữa.”

“Bố, hạng đàn bà như thế là rắn độc, thù đoạn quá thâm hiểm.” Giản Trì Hoài nhấn mạnh: “Quan trọng nhất là bà ta không biết khôn, tuổi tác đã cao rồi, cứ cái đà này sớm muộn cũng sẽ hại bố thân bại danh liệt.”

Giản Thiên Thừa trở nên bức bối, ngồi thẳng dậy nhìn con trai: “Mấy bức ảnh kia chắc là chụp mấy tháng trước rồi, lẽ nào người chụp cũng là người của bà ấy?”

“Đĩ nhiên xem ngày thì được chụp trước ngày mừng thọ mẹ, sau đó bà ta bị bố lạnh nhạt, nhất thời không dám gây chuyện. Giờ mọi sự đã bình yên, rồi bắt đầu giờ trò, đã kích giới hạn của mẹ. Chuyện sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Đầu óc Giản Trì Hoài rối cuộc cũng thông suốt, chỉ vài câu đã gạt hoàn toàn Chữ Đồng ra ngoài, còn đồ hết lên đầu Ôn Kiều.

Giản Thiên Thừa day day thái dương. Ông ta chưa bao giờ hỏi về chuyện của Dịch Suru nhưng hiếm khi nói chuyện với con trai một lúc, vẫn nên quan tâm hỏi han đôi lời: “Giang Ý Duy xảy ra chuyện, có ảnh hưởng như thế nào tới công ty?”

“Đĩ nhiên là mất đi không ít tiền nhưng phía dưới Dịch Suru vẫn còn nguồn tài nguyên dư dả, chắc mấy chống phim của Lâu Mộc Ngôn sẽ lên sóng là hoàn toàn có thể thay thế cô ta rồi.”

“Lúc Phó Thời Thiêm nói muốn để Giang Ý Duy ném chút khổ cực, bố còn tưởng con sẽ không đồng ý. Bố cũng không ngờ thằng oắt đó ra tay tàn nhẫn đến vậy!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Hôn một cái, hôn một cái

Đối với cái tên Phó Thời Thiêm này, Chữ Đồng hoàn toàn xa lạ, chưa bao giờ nghe thấy người nào nhắc tới. Còn nữa, cái gì gọi là anh ta muốn cho Giang Ý Duy ném chút khổ cực? Lại có chuyện gì được Giản Trì Hoài ngầm chấp nhận?

Chuyện ở trong bệnh viện của Giang Ý Duy vừa mới xảy ra, hơn nữa một trăm phần trăm do Ôn Kiều sai người làm, vậy còn chuyện gì xảy ra với Giang Ý Duy mà được gọi là tàn nhẫn đây?

Chữ Đồng nghĩ sâu hơn một bước, bất giác rung mình sợ hãi. Việc Giản Thiên Thừa nói có lẽ chính là chuyện Giang Ý Duy bị thương khi đang dùng cáp treo.

Trong phòng, tiếng trò chuyện vẫn còn tiếp tục, thanh âm của Giản Trì Hoài không lạnh không nhạt: “Hắn ta đã có lời với con, con chắc chắn phải nể mặt rồi.”

“Đáng thương cho nửa đời còn lại của Giang Ý Duy coi như đi tong rồi.” Giản Thiên Thừa nói thì nói vậy nhưng Chữ Đồng hoàn toàn không nghe được một chút nuối tiếc nào trong ngữ khí của ông ta. Hai bố con họ đều chảy chung một dòng máu, sinh ra đã lạnh.

“Bố, chuyện bức ảnh, bố định giải quyết thế nào?” Giản Trì Hoài không muốn đi xa thêm.

Giản Thiên Thừa im lặng rất lâu như đang suy tư. Giản Trì Hoài cũng không giục ông ta. Chữ Đồng đứng dựa vào vách tường bên ngoài, cho tới khi Giản Thiên Thừa tiếp tục nói: “Nếu thật sự là bà ta thì bố sẽ không để yên dễ dàng vậy đâu.”

Giản Trì Hoài cười: “Mẹ chắc là sẽ rất mừng, cuối cùng bố vẫn chọn mẹ.” Mọi anh cong lên đến một mức độ nhưng không có chút ý cười nào toát ra. Quả thực chuyện này có gì đáng để người ta mừng rỡ?

“Không biết... rốt cuộc mẹ đã biết bao nhiêu?”

Trong lòng Giản Trì Hoài có suy tính nhưng lúc này anh vẫn lựa chọn giúp mẹ nặn tròn lời nói dối này: “Lần trước Ôn Kiều tìm tới nhà, chắc chắn mẹ đã nghi ngờ. Mấy lời đó của Chữ Đồng chỉ để giúp mẹ có một đường lùi nhưng không thể ngăn mẹ suy nghĩ lung tung. Bố cũng không còn scandal nào khác, những bức ảnh hôm nay như một bằng chứng sắt đá. Nếu bố vẫn còn cần gia đình này thì nhất định phải cứng rắn, để nó chỉ có thể tồn tại như một tin đồn, nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.”

Chữ Đồng đứng ngoài nghe rõ tất cả mọi chuyện bên trong. Cô lùi về sau mấy bước rồi vội vã đi xuống nhà.

Trên đường trở về Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài vừa lái xe vừa quan sát sắc mặt Chữ Đồng: “Mặt căng ra thế kia, có phải sợ về tới nhà anh tính sổ với em không?”

“Phó Thời Thiêm là ai?” Cô đột ngột quay đầu, hỏi một câu như vậy.

Ánh mắt Giản Trì Hoài hơi lạnh lẽo: “Em nghe lén hai bố con anh nói chuyện?”

“Em... Em chỉ vô tình nghe thấy thôi.”

“Vớ vẩn, phòng làm việc ở tầng ba lại sát bên trong, sao em vô tình nghe thấy được?”

Chữ Đồng á khẩu, dựa vào ghế lái phụ một lúc. Có những lời nếu như không nói trong lòng sẽ cực kỳ khó chịu: “Giang Ý Duy bị thương không phải tai nạn đúng không?”

“Chuyện này sao có thể nói rõ ràng được.” Giản Tri Hoài thần nhiên.

“Người đó rốt cuộc là ai, có thù oán lớn cỡ nào mà phải hại Giang Ý Duy ra nông nỗi đó?”

“Đó là chuyện của bọn họ.”

Chữ Đồng nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh. Cô thật sự nghi ngờ mắt mình mù rồi, sao trước đây cô có thể có cảm giác Giản Tri Hoài thích Giang Ý Duy cơ chứ? Kiểu đứng ngoài sự việc, thậm chí dung túng ột âm mưu gây tổn thương như vậy, người đàn ông này thật sự là người mà cô quen thuộc sao?

Giản Tri Hoài biết Chữ Đồng nghe thấy hết cả rồi, lúc này cảm giác chính nghĩa của cô chắc chắn lại đang dâng tràn dào dạt. Cô có nguyên tắc của mình mà anh cũng có quy chuẩn làm việc của anh, anh không cần giải thích. Chữ Đồng một lần nữa tới nhà Giang Ý Duy, phát hiện cô ấy có những thay đổi rất lớn.

Cả ông bà Giang đều có ở nhà, ngồi trên sofa, nét mặt lo lắng. Từ sau lần may mắn thoát nạn khỏi bệnh viện tới nay, Giang Ý Duy chưa ra khỏi cửa lần nào. Cánh cửa ở đây chính là cửa của phòng ngủ.

Chữ Đồng ngồi xuống mép giường, Giang Ý Duy nằm trên giường, cả người gầy rộc, mái tóc vốn mượt như nhung giờ đã không còn vẻ rực rỡ. Cửa sổ trong phòng ngủ để mở, bầu không khí oi ả từ bên ngoài phả vào, trán cô ấy tủa đầy mồ hôi nhưng vẫn nhìn trần trần ra ngoài, không nói một câu.

“Giang Ý Duy, cậu thật sự định cứ nằm trên giường như vậy cả đời hay sao?”

Giang Ý Duy mím chặt môi thành một đường thẳng. Chữ Đồng đi tới, đóng cửa sổ lại rồi bật điều hòa trong phòng lên: “Cậu có quen người tên là Phó Thời Thiêm không?”

Cuối cùng con người của Giang Ý Duy cũng động đậy đôi chút, sắc mặt cô ấy có chút mất tự nhiên: “Vì sao cậu đột nhiên hỏi vậy?”

“Tớ vô tình nghe được cái tên này, cảm thấy tò mò.”

“Anh ta không phải người trong giới showbiz nhưng cái danh Tam ca, tớ nghĩ cậu cũng từng nghe qua.”

Chữ Đồng bắt giác há hốc miệng: “Anh ta chính là Tam ca?”

Giang Ý Duy khẽ gật đầu, gió lạnh của điều hòa nhanh chóng lấp đầy từng góc ngách của căn phòng. Đã lâu lắm rồi không trở mình, sống lưng dính chặt lên ga giường, bí bách tưởng chết. Cô ấy túm lấy một bên cột giường, cố gắng lật qua nhưng dựa vào sức của đôi tay vẫn khó mà thành công. Chữ Đồng nhìn thấy không nổi, bước tới giúp đỡ.

Giang Ý Duy khẽ cắn răng: “Tớ thật sự trở thành một kẻ tàn phế rồi.”

“Tớ sẽ giúp cậu liên lạc lại với bệnh viện.”

“Không.” Lần này, Giang Ý Duy lại quả quyết từ chối: “Tớ cam chịu, tớ sẽ không bao giờ tới bệnh viện gì nữa. Chữ Đồng, cảm ơn cậu đã giúp đỡ tớ thế này nhưng tớ không đứng dậy được, tớ không đứng dậy được!”

Tâm trạng khó khăn lắm mới kìm nén được của Giang Ý Duy một lần nữa sụp đổ. Cô ấy bật khóc nghẹn ngào, hai bả vai không ngừng run lên. Chữ Đồng đứng ở mép giường, trái tim như bị ai dùng dao nhọn rạch từng đường vậy. Vốn dĩ cô cho rằng Giang Ý Duy xảy ra chuyện hoàn toàn là ngoài ý muốn. Cô chưa từng nghĩ trong trường quay ấy lại có người dám giờ trò, càng không hề nghĩ rằng tất cả mọi việc Giản Tri Hoài đều biết rõ. Cảm giác tự trách và áy náy mãnh liệt khiến nội tâm Chữ Đồng dần vật. Rất lâu sau, Giang Ý Duy kìm nén tiếng khóc, nhưng khi ngẩng đầu lên lại thấy Chữ Đồng mặt mũi tèm lem.

Cô ấy có chút kinh ngạc, cố làm ra vẻ bình thản: “Cậu lại khóc gì chứ? Chung vui thêm à?”

“Giang Ý Duy, cậu mau đứng lên đi.” Cô nói một câu không đầu không cuối như vậy. Giang Ý Duy buông thõng hai tay, cả cơ thể mềm oặt đổ xuống chiếc giường bằng phẳng: “Chữ Đồng, nếu cậu thật sự muốn tốt cho tớ thì sau này đừng nhắc tới hai chữ 'đứng lên' trước mặt tớ nữa.”

“Không được, tớ nhất định phải giúp cậu đứng lên.”

“Cậu tưởng mình là ai? Thần sao? Chữ Đồng, nếu cậu là thần, cậu có thể giúp tớ đứng dậy, tớ sẽ ngày ngày thờ cúng cậu, nhưng cậu không phải, cậu nói thì dễ, có từng nghĩ tới cảm nhận của tớ hay không? Hôm nay người không đứng lên được nữa là tớ!” Giang Ý Duy gào lên thất thanh, thanh âm vỡ tung, hai bàn tay nhỏ cuộn chặt thành nắm đấm.

Bà Giang ở bên ngoài nghe thấy tiếng ầm, vội vàng mở cửa ra: “Ý Duy, con sao vậy?”

Giang Ý Duy gạt nước mắt: “Mẹ, con không sao, mẹ ra ngoài trước đi.”

Chữ Đồng ngồi xuống giường, xoay lưng về phía cửa. Cô hơi cúi đầu xuống, khóe mắt đỏ ửng vì cố kìm nén nước mắt. Giang Ý Duy nhìn thấy, ngược lại không biết phải nói gì. Cô ấy nhìn Chữ Đồng chăm chăm một lúc: “Rốt cuộc cậu bị làm sao vậy?”

“Tớ không sao, tớ chỉ khó chịu trong người thôi.”

Bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa, Giang Ý Duy gơ hai tay quệt lem luốc nước mắt trên mặt: “Vào đi.”

Trợ lý của cô ấy bước vào, nét mặt nghiêm túc: “Ý Duy, ban này đạo diễn của “Thanh âm truyền” đích thân gọi điện tới, trước mắt họ đang quay cảnh của người khác. Nếu một tháng sau chị vẫn không có khởi sắc, họ chỉ còn cách đổi người thôi.”

Nét mặt Giang Ý Duy không một chút cảm xúc, ngược lại Chữ Đồng ngẩng lên: “Lại đổi người sao?”

Người trợ lý khó xử thờ dãi: “Các quảng cáo của Ý Duy đều đổi người rồi, nói chi tới phim truyền hình.”

“Chị Tôn đâu?” Sau khi Giang Ý Duy xảy ra chuyện, ngoại trừ việc đối phó với cánh nhà báo lúc đầu, người quản lý của cô ấy đã biến mất dạng từ lâu. Giang Ý Duy bình thường cũng không làm phiền chị ta, hôm nay lúc cần thì lại phải tìm.

Người trợ lý khẽ mím môi, ngập ngừng không nói. Ánh mắt Chữ Đồng cũng dừng lại trên người cô ta. Người trợ lý thờ dãi: “Tôi phụ trách Lâu Mộc Ngôn rồi.”

“Chẳng phải cô ta có quản lý riêng của mình sao?”

“Công ty phân cho cô ta, bảo chị Tôn quản lý sẽ càng chuyên nghiệp hơn.”

“Phải rồi.” Giang Ý Duy cười đắng chát. Một quản lý dẫn dắt một ngôi sao hạng A, không chuyên nghiệp sao được?

Người trợ lý ở lại thêm một lát rồi ra ngoài. Chữ Đồng không ngờ Dịch Suru lại tàn nhẫn đến thế. Giang Ý Duy bây giờ sa sút đến thế này, vậy mà vẫn còn đào tận gốc, tróc tận rễ. Nhưng nói tới cùng, người nhẫn tâm rốt cuộc là Dịch Suru hay là Giản Trì Hoài đây?

Cô nhìn về phía Giang Ý Duy: “Cậu cam tâm sao?”

“Không cam tâm thì sao chứ?” Giang Ý Duy bưng hai tay ôm mặt: “Không phải ai cũng chịu đựng được việc bác sỹ hết lần này tới lần khác tuyên mình án tử hình. Chữ Đồng, việc không xảy ra với cậu, cậu không hiểu được đâu.”

“Tớ mặc kệ. Giang Ý Duy, nếu cả đời này cậu không đứng dậy được, tớ sẽ công cậu đi từng bước một.”

“Cậu đừng có đùa nữa được không?” Giang Ý Duy nói với giọng kích động: “Chữ Đồng, tớ không cần cậu thương hại!”

“Ai thương hại cậu!” Chữ Đồng càng đáp lại to hơn. Thật ra cô cũng không biết cô đang làm gì, đang bù đắp sao? Thay Giản Trì Hoài bù đắp?

Hơn nữa có những lời nói ra đã không dễ dàng, muốn làm được lại càng khó khăn hơn.

Dịch Suru, tầng thượng.

Giản Trì Hoài phóng tầm mắt về phía những tầng mây kết tụ trên cao, ngón tay anh gõ từng nhịp, từng nhịp rất có tiết tấu. Bỗng nhiên, có ai gõ cửa, rồi có người đi vào: “Tứ ca.”

Giản Trì Hoài không quay đầu lại: “Hôm nay thời tiết thật đẹp, thích hợp ra ngoài hóng gió.”

“Tứ ca, kết quả giám định đã có rồi.”

Người đàn ông sắc mặt bình thản, đưa một tay với lấy chiếc cốc trên mặt bàn, miết quanh miệng cốc, hết vòng tay tới vòng khác: “Không phải bị ai làm hỏng, đúng không?”

Người đàn ông có phần kinh ngạc: “Vâng, hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn.”

Giản Trì Hoài khẽ nhấp một ngụm trà, môi hơi mím lại, không thể nhận ra là căng thẳng hay thả lỏng. Ánh mắt anh từ trên cao rót xuống nửa chừng, ánh sáng trên vầng mây chiếu rọi qua đôi mắt hoa đào ấy: “Tôi đã nói mà, Phó Thời Thiêm còn chưa tới mức ra tay nặng nề với một cô gái như vậy, cũng sẽ không nể mặt tôi, khiến người của tôi thành tàn phế.”

“Nếu đã vậy đã qua lâu lắm rồi, vì sao anh còn cần kết quả giám định này?”

Giản Trì Hoài đặt cốc trà trở lại bàn: “Ai biết được hần có động kinh hay không, đột nhiên ra tay nặng nề? Tôi có thể đoán chuẩn một người bình thường sẽ làm gì, còn Phó Thời Thiêm thì...” Nửa câu sau Giản Trì Hoài cắn trong miệng, ý tứ sâu xa.

“Tứ ca, lão Tam ca này có phải cáo già không?”

“Lão già hơn tôi, đương nhiên là gian xảo.”

Người đàn ông đứng bên bật cười. Ai cũng biết Phó Thời Thiêm chỉ lớn hơn Giản Tri Hoài một tuổi mà thôi vậy mà bị nói thành 'ông lão'.

Chữ Đồng từ chỗ của Giang Ý Duyệt trở về, bà Giang tiến cô ra ngoài cửa. Tới tận bên ngoài, Chữ Đồng thấy bà vẫn còn đi theo: “Cô ơi, không cần tiễn nữa đâu, cháu lái xe tới, tự về được ạ.”

“Cô gái, tôi nhận ra cô rất thân thiết với Ý Duyệt. Cô nhất định phải giúp đỡ nó. Tôi không cần nó giàu có, cao sang gì, chỉ cần ông trời có mắt cho con gái tôi đứng dậy được, tôi thật sự chuyện gì cũng bằng lòng. Ý Duyệt chưa được sống sung sướng ngày nào, vốn tưởng vào giới giải trí là có thể thoải mái, nhưng trên báo hay có người nói xấu nó... Haiz, những chuyện ấy đã qua cả rồi, tôi thấy nó như vậy, hôm sau gầy hơn hôm trước, thật sự là đau lòng.”

Chữ Đồng thấy khỏe mắt bà Giang ươn ướt, cô siết chặt chìa khóa xe trong tay: “Cô yên tâm đi, cháu rảnh rồi sẽ lại tới.”

“Được, vậy cô đi từ từ thôi, lái xe nhất định phải cẩn thận đấy.”

Chữ Đồng ăn tạm một ít cho bữa tối ở bên ngoài. Trở về Bán Đảo Hào Môn, một sợi dây nào đó trong lòng cô căng chặt, cứ cảm thấy chỉ cần tùy tiện chọc ghẹo là lập tức đứt phụt. Lên gác thấy Giản Tri Hoài đang ngồi bên mép giường đọc sách, Chữ Đồng chẳng nói chẳng rằng, Giản Tri Hoài nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên: “Về rồi à?”

Cô 'ùm' một tiếng, bỏ đồ xuống rồi đi tắm. Sau khi ra ngoài cô ngồi sát mép giường bên kia. Giản Tri Hoài bỏ sách xuống, anh đang mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, khi đứng dậy, lớp vải trắng dán sát vào ngực. Người đàn ông gơ tay xoay mạnh Chữ Đồng lại, đè cô xuống giường. Cổ cô vô thức nướn lên, những đường nét căng tràn đẹp vô cùng. Ánh mắt Giản Tri Hoài dần tối lại, anh cúi xuống vùi đầu vào cổ cô, đặt lên những nụ hôn phớt.

Chữ Đồng gơ tay đẩy anh, bà vai hơi rụt lại. Giản Tri Hoài không ngờ cô lại có phản ứng này: “Làm gì vậy?”

“Em không muốn làm.”

“Vi sao?” Ngón tay người đàn ông đang vẽ những vòng tròn lên eo cô, đó là một cảm giác khiêu khích vô thanh. Chữ Đồng tỉ mỉ quan sát gương mặt tuấn tú của người đàn ông, quả thật là đẹp không còn gì chê trách. Khi nhìn sâu vào mắt anh, cuối cùng cô luôn phải hoảng hốt bỏ chạy. Thứ ở đáy mắt anh quá sâu xa, nếu phụ nữ không có một sức kiềm chế nhất định, hai ba giây là lập tức bị hút vào đó. Chữ Đồng gơ tay bắt lấy tay người đàn ông: “Không muốn làm là không muốn làm, lại còn cần lý do?”

“Em thật sự không muốn?” Giản Tri Hoài nheo lại đôi mắt hoa đào tiêu chuẩn của mình.

“Không muốn.” Nhưng không ngờ, đôi lại là một thanh âm kiên quyết của Chữ Đồng.

Hai người đàn ông đối sáng bầu chặt eo cô. Anh nhìn cô từ trên xuống, mang theo vẻ ngông cuồng mà Chữ Đồng vẫn thấy: “Nhưng anh muốn.”

Cô cong môi, học dáng vẻ khi anh cười, âm u bất định. Anh dựa vào cái gì mà cho rằng mình có thể hô mưa gọi gió? Anh tưởng chỉ cần không tổn thương tới vợ mình, không tổn thương tới người nhà mình, thế thì mình là người tốt?

Cái quan niệm này của Giản Tri Hoài thật sự quá đáng chết.

“Hôm nay em tới chỗ Giang Ý Duyệt, người quản lý của cô ấy rút rồi, trị liệu cũng từ bỏ.”

Giản Tri Hoài không muốn nghe những chuyện này, cúi xuống định hôn môi cô, vừa vào sâu thì lưỡi truyền tới một cơn đau. Anh mở mắt ra nhìn với vẻ khó tin, gơ tay ấn vào chỗ đau: “Em dám cắn anh?”

“Chưa ai nói với anh sao? Khi người khác không muốn, mong anh tôn trọng.” Chữ Đồng lau khóe môi.

Con người Giản Tri Hoài hơi lạnh, hai tay anh giữ chặt gót chân Chữ Đồng, rồi đột ngột kéo cô xuống. Khi cô đã tới trước mặt, người đàn ông một lần nữa cúi người, bàn tay giữ chặt cổ tay cô: “Trước đây em mong đợi như vậy, giờ lại nói với anh là em không muốn?”

“Anh muốn thế nào? Dựa vào thân phận của anh, anh còn định cưỡng ép chắc?”

“Thân phận của anh là chồng em, muốn em thì đã sao?” Giản Tri Hoài ghé sát hôn lên má cô, Chữ Đồng xoay mặt đi, há miệng, anh lùi xuống rất nhanh: “Quả nhiên tuổi rắn.” Nói xong, anh bên tập trung vào phần xương đòn của cô. Cô không chịu được ngứa, định lấy chân đá anh nhưng Giản Tri Hoài đã sớm có chuẩn bị, đầu gối anh đè lên chân cô, Chữ Đồng giãy giụa mấy cái liền hết sức.

Giản Tri Hoài trở về bên vành tai cô: “Một Giang Ý Duyệt có thể khiêu khích chúng ta đến mức này. Người ngủ cùng em là ai, em nên nhìn rõ.”

“Nếu ngày nào đó anh bị người ta hại ra nông nổi ấy, em dám bảo đảm, em sẽ xách dao đi chém hắn.” Chữ Đồng hơi rụt vai lại, muốn né tránh anh.

Giản Tri Hoài cười khê: “Nói cho cùng vẫn vì chuyện cô ta bị thương. Anh nói với em rồi, đó thật sự là sự cố, kết quả giám định đã có rồi, không ai hại cô ta cả.”

Chữ Đồng quay đầu, nhìn biểu cảm của Giản Tri Hoài. Từ gương mặt anh, cô hoàn toàn không thể phân biệt được thật giả, tới lúc này rồi, dĩ nhiên anh

sẽ phản bác. Nhưng chuyện anh ngầm chấp nhận vẫn là sự thật, thái độ này của anh, một câu nhẹ tênh như vậy là có thể xóa bỏ mọi chuyện.

“Khi Phó Thời Thiêm nói muốn dạy dỗ Giang Ý Duy, anh hoàn toàn có thể đỡ lời cho cô ấy.”

Ngón tay Giản Trì Hoài không ngừng vuốt ve vai Chử Đồng: “Đã động tới Phó Thời Thiêm, chứng tỏ giữa Giang Ý Duy và anh ta nhất định có chuyện, huống hồ chỉ là một bài học mà thôi. Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra trong giới giải trí. Nếu Giang Ý Duy nghe lời, cũng chẳng ai động vào cô ta.”

Bài học mà anh nói có lẽ ám chỉ việc Ôn Kiều sai người ấn cô ta vào nước. Nhưng rõ ràng Phó Thời Thiêm quá tàn độc, hại cả một đời Giang Ý Duy.

Bụng Chử Đồng hơi lạnh, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy thất lung ở eo đã được cởi ra. Cô xấu hổ và giận dữ, gờ tay ấn lên: “Giản Trì Hoài, em không có tâm trạng.”

Giản Trì Hoài ghé sát mặt về phía cô, thanh âm tràn đầy ma lực: “Hôn một cái, hôn một cái.”

Gương mặt cô đỏ bừng, quay trái quay phải nhưng vẫn không thoát khỏi sự kiểm soát của anh. Bờ môi mỏng của Giản Trì Hoài chạm vào mặt cô, làn da trắng trẻo nõn nà khiến người ta không thể kìm lòng. Cô quay đầu đi, vừa hay bị anh hôn vào đúng cằm.

Chử Đồng thẹn quá hóa giận, đang định mắng anh thì bị nụ hôn chuẩn xác của anh bịt kín miệng, hơi thở của cô càng lúc càng gấp gáp, cho tới khi...

Gương mặt Giản Trì Hoài nhuộm một nụ cười, anh hài lòng hôn lên khóe môi cô, để cô có cơ hội nói mấy lời: “Bây giờ vẫn còn nói không muốn không?”

Anh lại dám nhân lúc cô lơ là để...

Chử Đồng trừng mắt, Giản Trì Hoài giữ chặt cằm cô bằng một tay: “Nói, có muốn không?”

“Không muốn.”

Người đàn ông nheo mắt lại đầy nguy hiểm: “Nói lại lần nữa?”

“Anh lui ra đi!”

“Em đừng có mơ!” Tay Giản Trì Hoài giữ chặt vai cô. Anh nghĩ, dám kích động anh ở trên giường cũng chỉ có Chử Đồng mà thôi. Nếu đổi lại là người khác, anh sẽ lập tức ném thẳng xuống đất! Nhưng vì sao chỉ duy có Chử Đồng được phép? Giản Trì Hoài ham muốn cảm giác này, ham muốn sự ăn ý vô tư của hai người. Vợ anh buồn như bỏ, thế mà lại có những tính cách đặc biệt vô tình hấp dẫn anh. Giáo sư Giản tư duy trước nay luôn rõ ràng bỗng nhớ ra một vấn đề anh bỏ quên tới tận bây giờ. Lẽ nào anh thích cô như vậy?

Anh bắt giác cúi đầu nhìn gương mặt dưới người mình, sau đó không kìm được lòng mình mà hôn lên. Chử Đồng đẩy anh ra, Giản Trì Hoài dùng sức xoay mặt cô lại, đè mạnh lên môi cô.

Lần đầu tiên cô không tình nguyện như thế mà mục đích lại là một sự ngầm cho phép ột tổn thương không thực chất của anh.

Một lúc sau, Chử Đồng đẩy Giản Trì Hoài ra, ngồi bật dậy. Gương mặt người đàn ông có một lớp mờ hôi mỏng. Sau khi thả lỏng, cả người quỵn rũ một cách mệt mỏi. Anh kéo cánh tay Chử Đồng: “Làm gì vậy?”

“Đi tắm.”

“Nghỉ một lát đi.”

“Em không mệt.” Chử Đồng cuộn ga giường, sai bước đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, Chử Đồng quần một chiếc khăn tắm thật to, tóc ướt rượt rỏ xuống vai. Cô bước vượt qua giường, đi về phía cửa sổ, ngồi thẳng xuống bật máy tính. Giản Trì Hoài thấy vậy, bắt giác ngồi dậy: “Em không sợ ngoài kia có người nhìn trộm à?”

Chử Đồng nhắc cao vạt khăn trước ngực lên: “Cho dù có chó săn em cũng không sợ.”

Sau khi mở máy, cô mở một diễn đàn. Khoảng thời gian trước, cô gửi một bài kêu cứu trong diễn đàn. Cô không tiết lộ thân phận thật của Giang Ý Duy nhưng đã công bố bệnh tình tổng quát. Chử Đồng vẫn nuôi hy vọng, trên đời có nhiều chuyện không giải thích được như thế, cô không tin Giang Ý Duy cứ thế tàn phế.

Bên dưới, có rất nhiều fan mạng nhiệt tình đưa ra đề nghị, còn cung cấp không ít cách thức. Chử Đồng ghi lần lượt từng cách lại. Cô lật xem từng trang một, nhìn thấy có một người với nickname “Một lưỡi dao trên đầu” để lại lời nhắn: Nếu đồng ý, cô có thể đưa bạn mình tới phòng khám của bố tôi. Nhà tôi mấy đời theo Đông y. Những trường hợp như thế này không phải tuyệt vọng 100%, có thể thử xem sao.

Bên dưới còn đính kèm địa chỉ cụ thể của phòng khám.

Chử Đồng lại. Bất luận thế nào cô cũng phải thuyết phục Giang Ý Duy tới đó xem sao. Giản Trì Hoài ngồi dậy. Chử Đồng thấy anh ngang qua bên gờ tay tắt trang web đi rồi cất máy tính về chỗ cũ.

Phía Giang Ý Duy thì lại rất kiên quyết, không chịu tiếp nhận bất kỳ trị liệu nào nữa.

Trong mắt những người bình thường như họ, thời gian trôi qua rất nhanh, mùa nóng nhất đã qua, sắp đón chào mùa thu khi vạn vật bắt đầu tàn tạ.

Còn lúc này lại là thời kỳ cho Lâu Mộc Ngôn bùng nổ.

Chữ Đồng tới chỗ ở của Giang Ý Duy. Cô đi xuyên qua vườn, vào bên trong. Hai bên con đường nhỏ lát đầy đá cuội, hoa đã úa rụng, đến cả thảm cỏ cũng rặt một sắc vàng khô bất thường. Chúng cũng giống như chủ nhân của mình trong căn nhà kia, cứ thế rụng xuống một cách chớp nhoáng.

Bà Giang đưa Chữ Đồng tới trước cửa phòng Giang Ý Duy, vừa đi vừa nói với cô: “Hôm nay tới giờ còn chưa ăn uống gì. Cứ thế này làm sao chịu nổi?”

Bà giúp Chữ Đồng đẩy cửa phòng Giang Ý Duy, một mùi kỳ lạ xộc vào mũi. Chữ Đồng bất giác nhũn mảy, bà Giang thở dài: “Quyết không chịu mở cửa sổ ra.”

Chữ Đồng đi vào, nhìn thấy Giang Ý Duy nằm trên giường. Giường của cô ấy đã được dịch qua phía cửa sổ. Cô ấy quay đầu qua, đang nhìn ra ngoài, biết Chữ Đồng vào cũng không ngẩng đầu lên: “Tớ vừa nhìn thấy cậu đi vào rồi.”

Cô quét mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy trên tủ đầu giường lộn xộn một đồng hồ lật vật. Tóc Giang Ý Duy cụp xuống cổ. Chữ Đồng nhìn thẳng vào người cô ấy: “Bao lâu rồi cậu không gội đầu?”

“Có mùi à? Tớ chẳng còn ngửi thấy nữa, gội rồi thì sao? Cho ai xem?”

Chữ Đồng đẩy chiếc xe lăn bên cạnh, bước lên kéo cô, Giang Ý Duy liếc mạng chóng cự: “Cậu định làm gì?”

“Tớ đưa cậu ra ngoài xem.”

“Tớ không đi, thả tớ ra!” Giang Ý Duy hét thất thanh nhưng nửa người dưới không thể động đậy. Mấy tháng nay cô ấy toàn nằm, gầy đét không thành hình người nữa. Chữ Đồng nhẹ nhàng đặt cô ấy lên xe lăn, Giang Ý Duy túm chặt ga giường: “Tớ không ra ngoài đâu.”

“Cậu cũng biết bây giờ sức cậu không độ nổi tớ. Giang Ý Duy, hôm nay tớ nhất định phải đưa cậu ra khỏi cái nơi nổi mốc này.” Chữ Đồng đi vào phòng thay đồ, tìm khẩu trang và mũ: “Cậu mà còn ầm ĩ, tớ sẽ để cậu cứ thế này mà ra ngoài để tất cả mọi người nhìn thấy bộ dạng của cậu.”

“Chữ Đồng.” Giang Ý Duy bám chặt hai tay vào xe lăn: “Cậu đừng ép tớ có được không?”

Chữ Đồng giúp cô ấy đội mũ và đeo khẩu trang lên, không nói năng gì, đẩy xe lăn ra ngoài. Bà Giang thấy vậy, vội vàng đuổi theo: “Đi đâu thế này?”

“Cô, cứ giao cậu ấy cho cháu, cô yên tâm.”

“Tớ không muốn!” Giang Ý Duy nắm chặt cánh tay mẹ: “Mẹ, con không ra ngoài đâu, mẹ mau can cô ấy lại, mọi người điên cả rồi sao?”

Chữ Đồng kiên quyết tẽ ngón tay của cô ấy ra: “Nếu tớ không để cho cậu nhìn rõ sự thực, cậu mới phát điên thực sự.” Bà Giang nghe tới đây, kim nén đau thương đứng qua một bên nhưng lại không nỡ thấy con gái như vậy, đành quay người đi khóc.

Chữ Đồng không hề lái xe mà một mạch đẩy Giang Ý Duy ra ngoài. Bên ngoài mặt trời rạng rỡ, dù đã đeo khẩu trang, Giang Ý Duy vẫn giơ tay lên che trước mắt, nước mắt cô ấy không ngừng rớt xuống, Chữ Đồng nấp máy môi: “Cậu nhìn cậu đi, như ma vậy, nhìn thấy nắng cũng sợ.”

Giang Ý Duy không nói gì, Chữ Đồng nhìn cô ấy: “Vi sao không chịu để mọi người mở cửa sổ ra?”

Cô nghe thấy giọng nói khản đặc của Giang Ý Duy vọng tới: “Tớ muốn sớm ngày nổi mốc, thối rữa đi càng tốt.”

Chữ Đồng rào bước nhanh hơn, sau khi đi hơn mười mấy phút, tới con đường thương mại, đám người xung quanh đông đúc, Giang Ý Duy toàn thân không thoải mái, chỉ muốn tìm ngay một cái lỗ để chui xuống. Chữ Đồng đang đẩy xe lăn, vô thức nắm chặt tay: “Cậu không cần lo lắng, với cái bộ dạng của cậu bây giờ không ai nhận ra đâu.”

Trên màn hình lớn đang phát sóng tin tức giải trí.

Những tin tức này, đã bao lâu rồi Giang Ý Duy không tiếp xúc? Cô ấy ngẩng đầu lên, yên lặng xem. Chỉ vài tháng ngắn ngủi mà cô ấy đã như biến mất khỏi giới giải trí. Ai cũng biết cô ấy không đứng lên được, không còn bất kỳ thông tin nào giá trị nữa.

Sau mấy bản tin, Chữ Đồng đứng bên cạnh Giang Ý Duy, trên màn hình xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Lâu Mộc Ngôn trầm lắng mấy tháng nay bất ngờ nổi lên mặt nước. Lưỡi dao nhọn này đã được mài đủ sắc bén. Cô ta được trang điểm cẩn thận, xinh đẹp thu hút, diễm lệ vô cùng. Cô ta đi giày cao gót đứng giữa tổ sản xuất lại càng mang một vẻ đẹp khiến người ta ngưỡng mộ.

“Mau xem kia, Lâu Mộc Ngôn!” Cách đó không xa, có mấy cô gái trẻ xúm lại: “Xinh quá, có vẻ đẹp trời sinh thế này, sau này nhất định nổi tiếng.”

“Nghe nói phim điện ảnh của cô ấy sắp lên sóng rồi, mấy người ở trường chúng ta đều nói phải đi xem.”

“Tối lúc đó cùng đi đi, nhưng mà cậu không phải fan hâm mộ của Giang Ý Duy sao? Không lo cho chị Ý Duy của cậu nữa à?”

Giang Ý Duy nghe tới đây, mí mắt lập tức giật giật. Cô gái kia miệng nhai kẹo cao su, ngữ khí ngập tràn tiếc nuối: “Giang Ý Duy đã bị tàn phế rồi, bây giờ lại không xuất hiện, cũng đâu thể trách tớ có mối nối cũ.”

Mấy người bạn kia tươi cười gật đầu: “Bộ phim điện ảnh này chuyển thể từ tiểu thuyết. Aiya, còn có cảm giác, Lâu Mộc Ngôn vừa nhìn đã là kiểu người cực kỳ lương thiện, tớ thích lắm.”

Đây rõ ràng là buổi họp báo trước khi phim công chiếu. Hai người MC vây quanh Lâu Mộc Ngôn hỏi han, hỏi cô ta cảm giác nụ hôn đầu được tung lên màn ảnh. Lâu Mộc Ngôn ngưng ngừng gờ tay che mặt: “Aiya, đừng hỏi tôi mấy câu này, hỏi thêm những chuyện liên quan tới bộ phim đi.”

Đáp nặn tự nhiên, hôm nay Lâu Mộc Ngôn mặc một chiếc váy ngắn, áo sơ mi màu trắng, mái tóc dài màu nâu búi thành một búi nhỏ kiểu đơn giản nhất, nhưng mỗi một chỗ đều có ý đồ của đội ngũ phía sau trong đó. Khi nhìn lại Giang Ý Duy thì sao? Tóc bẻ bết dính vào nhau, gần như không thể chải chuốt. Cô ấy nhìn xuống đôi tay mình, vì quá lâu không cắt, móng tay đã dài ngoằng. Cô ấy cảm thấy tự ti. Một người như cô ấy sao có thể so với Lâu Mộc Ngôn? Cô ấy thu hai tay về nhưng lại chẳng biết phải giấu ở đâu. Cô ấy chỉnh lại khẩu trang hết lần này tới lần khác, sợ bị người ta nhận ra.

Hai cô gái kia đứng xem một lúc, còn có việc gấp phải đi. Họ đi ngang qua Giang Ý Duy ở một khoảng cách rất gần vậy mà không một ai nhận ra.

Cô ấy hiện giờ trong mắt người khác còn có giá trị tồn tại không? Giang Ý Duy dờ dẫm nhìn bóng họ rời xa. Chử Đồng đặt tay lên vai cô ấy: “Bộ phim điện ảnh này, từ lúc quay tới khi công chiếu tổng cộng chưa được mấy tháng vậy mà cũng tiêu tốn một số tiền không nhỏ. Mục đích vì đâu? Giang Ý Duy, Lâu Mộc Ngôn sắp thể chỗ cậu rồi.”

Tầm mắt cô ấy mờ đi, sau khi giờ lên lại hạ xuống. Chử Đồng bóp vai cô ấy: “Còn tiếp tục thế này thật sự sẽ không kịp nữa.”

Rất rõ ràng, MC trong buổi họp báo đều đang nâng Lâu Mộc Ngôn lên, gần như tất cả mọi ống kính đều chĩa vào cô ta. Người MC đưa Lâu Mộc Ngôn tới trước một hàng trứng vàng: “Hôm nay, chúng tôi muốn xem xem tay cô Lâu có may mắn không. Bên trong có các con số khác nhau, con số được gõ ra sẽ đại diện cho dự đoán số vé cho bộ phim của cô Lâu, thế nào ạ?”

Lâu Mộc Ngôn cười điệu: “Được, vậy phải xem vận khí đôi tay của tôi rồi. Đạo diễn, cò vũ cho tôi nhé.”

MC đưa cho cô ta một chiếc búa nhỏ. Lâu Mộc Ngôn làm ra vẻ chọn lựa kỹ càng, cuối cùng đứng trước một quả trứng vàng. Cô ta thử hai lần mới đập vỡ, quả bên trong rơi ra. Lâu Mộc Ngôn cúi xuống nhặt, sau khi nhìn thấy dòng chữ bên trong, kinh ngạc tròn tròn hai mắt, ôm miệng.

“Xem ra số lượng vé chỉ ít cũng phải vượt 500 triệu đấy nhé. Cô Lâu, mời cô viết con số bên trên qua đây.”

Lâu Mộc Ngôn vui mừng khôn xiết, cười tươi như một đứa trẻ. Cô ta đón lấy cây bút trong tay người MC, luột viết chữ một tý lên tường!

“Chao ôi, cô Lâu không hổ danh là nữ hoàng may mắn, một tý! Đúng là một khởi đầu tốt đẹp...”

Sống mũi Giang Ý Duy cay xót vô ngần, nước mắt lại trào ra. Cô ấy gờ tay, muốn sò lên nơi ấy nhưng bây giờ ba chữ 'ngành giải trí' lại quá xa xôi đối với mình. Nụ cười của Lâu Mộc Ngôn được phóng to. Có người đẩy tiệp mừng công lên, nói muốn chúc mừng họ trước. Giang Ý Duy co rụt lại trong xe lăn, nức nở không nói lên lời, hai vai run cầm cập. Chử Đồng một tay nắm chặt tay cô ấy, ngồi sụp xuống, hai mắt cũng ươn ướt: “Nếu cậu đứng dậy được, cậu bảo, hào quang của cô ta có thể che lấp cậu được không?”

Giang Ý Duy khóc tới nỗi cả người run rẩy, cô ấy rút tay về, ôm chặt lấy mình. Không ít người tụ tập phía trước màn chiếu lớn. Cô ấy muốn giấu bản thân lại nhưng trên người chỉ có một chiếc váy mỏng manh. Cô ấy cảm thấy bối rối, quần bách. Chử Đồng thờ dài, đẩy xe lăn: “Đi nào, chúng ta về thôi.”

Giang Ý Duy quay đầu lại, nhìn trân trân vào hình ảnh ấy. Lâu Mộc Ngôn tươi đẹp là thế, hết như một đóa hoa chỉ mới vừa bung nở, tiền đồ rộng mở, còn cô thì sao?

Dọc đường, cô ấy gần như khóc suốt. Về tới nhà, Chử Đồng đẩy cô ấy vào vườn nhưng không vào nhà ngay: “Giang Ý Duy, thời gian trước tớ có up một bài viết lên mạng, tìm được một phòng khám tư nhân, chỗ đó không lớn, tớ tới xem rồi. Tớ cảm thấy có thể thử, cậu nghĩ sao?”

Cô ấy trầm mặc, vẫn luôn trầm mặc, đứng mூrì mấy phút.

Chử Đồng cũng không nói. Có những chuyện người ngoài không gượng ép được. Rất lâu sau, cuối cùng Giang Ý Duy cũng ngẩng đầu lên, thanh âm khản đặc: “Tớ muốn thử.”

Trở về phòng, Chử Đồng rót nước cho cô ấy, tìm một chiếc ghế dài, để cô ấy nằm yên. Cô gọi đầu cho Giang Ý Duy, dùng hết lần đầu gọi này tới lần đầu gọi khác: “Giang Ý Duy trong ấn tượng của tớ diêm lệ, thanh cao, sau này cậu đừng tự chà đạp bản thân như thế.”

“Chử Đồng, vì sao cậu lại tốt với tớ như vậy?” Giang Ý Duy nhắm mắt, không hiểu bèn hỏi.

Ngón tay cô đan vào mái tóc dài của Giang Ý Duy, không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô ấy: “Tóc dài khó gội thật đấy, hay là tớ cắt cho cậu nhé?”

“Không được.” Giang Ý Duy gờ tay giữ chặt tóc mình: “Tóc ngắn không đẹp, sau này tớ còn phải dựa vào tóc dài để làm người đại diện nữa.”

Lúc Chử Đồng đưa Giang Ý Duy tới phòng khám, chẳng dẫn thêm người nào. Cô một mình bế Giang Ý Duy lên xe lăn, đẩy ra ngoài cửa, từ xa nhìn

thấy có một cô gái trẻ trung từ trong đi ra. “Chào chị.”

“Chào cô.” Chữ Đồng chào hỏi: “Đây chính là người bạn đó của tôi. Chuyện về cô ấy, tôi mong mọi người giữ kín.”

“Chị yên tâm, đây là việc nên làm mà.”

Cô gái kia tên là Diệp Như, bản thân cũng là bác sỹ. Phòng khám này được thành lập từ đời trước, hiện nay do bố cô ấy quản lý. Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy vào. Qua nửa ngày trị liệu, bác sỹ Diệp đưa cho họ một đáp án cũng khá ôn: “Có thể thử xem sao, nếu có hiệu quả thì có hy vọng đứng lên, nhưng khả năng chịu cực chịu khổ mà vẫn phí công vô ích lên tới hơn 90% đấy.”

Lời này tốt hơn nhiều những lời tuyên án tử thẳng thừng, Giang Ý Duy hoàn toàn có thể chấp nhận: “Còn có thể ra sao nữa chứ, liệu có tệ hơn bây giờ nữa không?”

Bác sỹ Diệp bảo họ đỡ Giang Ý Duy lên giường, để cô ấy nằm sắp xuống đó: “Hai người ra ngoài cả đi.”

Chữ Đồng ngồi ngay trên ghế ngoài cửa, tim như treo lơ lửng trên trời. Diệp Như tận tay bê cho cô một cốc nước, cô nhận lấy: “Cảm ơn cô.”

Bỗng nhiên, bên trong vọng ra một tiếng kêu thảm thiết, đau đớn, Chữ Đồng nổi hết da gà lên. Chiếc cốc trong tay cô suýt nữa đổ nhào, đôi chân căng ra. Diệp Như thấy cô định đứng dậy, lập tức giữ chân cô lại: “Chị nên biết hàm nghĩa của bốn chữ 'chịu cực chịu khổ'. Nỗi đau này không khác gì đánh gãy chân chị ấy, sau đó đợi dài ra rồi lại đánh gãy. Chị ấy muốn thử thì bắt buộc phải qua được cửa ải này.”

Sau đó, hình như miệng Giang Ý Duy đã bị nhét thứ gì, tiếng kêu trở nên đứt quãng, vô cùng nặng nề, thi thoảng có mấy tiếng nổ tung ngoài hành lang. Chữ Đồng uống một hơi hết sạch cốc nước. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bác sỹ Diệp ra mở cửa: “Được rồi, dìu cô ấy dậy đi.”

Chữ Đồng vội vàng đi vào, thấy Giang Ý Duy cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên vậy, tóc tai dính hết cả vào mặt. Chữ Đồng cẩn thận để cô ấy ngồi lên xe lăn. Bác sỹ Diệp đưa cô một dụng cụ châm cứu: “Lát nữa tôi kê thuốc Nam, ngày nào cũng phải nhét cái này phía sau, sau khi cảm điện thì dán vào phần xương sống bị thương, mỗi ngày hai lần. Một tuần tới chỗ tôi một lần, rõ chưa?”

Chữ Đồng đón lấy: “Rõ rồi ạ.”

Giang Ý Duy dựa vào xe lăn. Chữ Đồng đẩy cô ấy ra ngoài. Cô ấy nhắm mắt lại, hoàn toàn rã rời. Chữ Đồng dừng xe lăn phía trước đại sảnh bệnh viện: “Sao rồi?”

“Vẫn ổn.”

Hai tay cô giữ chặt tay nắm: “Cậu cứ nghĩ tới con đường sau này rộng rãi thênh thang, vô vàn người ủng hộ. Tớ tin rằng khi đã quen với cuộc sống như vậy, muốn lùi bước chắc chắn không được.”

“Cậu nghĩ quá xa rồi.” Giang Ý Duy khẽ lau mồ hôi trên trán: “Chẳng phải tớ nên nghĩ con đường nếu không đứng dậy được ư? Có dự tính trước một chút.”

“Đối với một người mà nói, thứ không thể không có chính là hy vọng.” Chữ Đồng đứng thẳng dậy: “Giang Ý Duy, những thứ khác tớ không khuyên cậu, phải xem số phận của cậu thôi.”

“Nếu như... Nếu như tớ thật sự đứng lên được, nhưng đánh mất cái cây to là Dịch Suru, tớ nghĩ tớ vẫn gục ngã thôi.”

Chữ Đồng ngồi xuống, đặt tay lên chân cô ấy. Đời người luôn có một hai người bạn vừa gặp đã như quen biết từ lâu, cho dù ban đầu gặp gỡ mọi sự không mấy tốt đẹp: “Cậu yên tâm, còn có tớ mà, tớ là ai nào?”

Giang Ý Duy nhìn cô: “Cậu pr giúp tớ phải không? Viết đủ mọi điều tốt đẹp về tớ?”

“Cậu mơ à!” Chữ Đồng cười nói: “Tớ là ai, tớ là Tứ tẩu. Giản Trì Hoài mà cung cấp tài nguyên cho Lâu Mộc Ngôn, tớ sẽ cướp, của anh ấy chính là của tớ mà.”

Mặc dù câu này khi lọt vào tai Giang Ý Duy vẫn là một sự an ủi nhưng cô ấy vẫn cười mãn nguyện: “Được rồi, Tứ tẩu, có câu nói này của cậu, tớ liều mạng.”

Bán Đảo Hào Môn.

Khi Giản Trì Hoài về tới nhà, bất ngờ nhìn thấy xe của Chữ Đồng đỗ trong gara. Anh lên gác, tìm khắp một lượt vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, lại men theo các phòng tìm thêm một lần, tiếng động vọng ra trong phòng làm việc đã thu hút anh thành công.

Anh đẩy cánh cửa mở hé, nhìn thấy Chữ Đồng ngồi trước máy tính. Giản Trì Hoài bước tới: “Máy tính của anh có mặt khẩu, em mở ra được?”

“Em có cách của em”

Giản Trì Hoài vòng ra trước bàn làm việc: “Xem gì vậy?”

Cô tắt tài liệu đi, khoanh tay lại: “Giản Trì Hoài, em muốn thương lượng với anh một việc.”

“Ừm.” Giản Trì Hoài hờ hững đáp: “Chuyện gì?”

“Em muốn trong lúc đi săn tin học thêm mấy việc mà quản lý cần làm.”

Giản Trì Hoài đánh mắt về phía cô, dáng vẻ cao ngạo, không tin tưởng: “Em muốn làm quản lý.”

“Không, em không thích giới giải trí, em chỉ học vớ vẩn thôi.”

“Đây thân kinh nào của em bị vụn vụn?” Giản Trì Hoài ghé sát, ánh mắt không rời khỏi cô: “Em vẫn muốn giúp Giang Ý Duy phải không?”

Cô khẽ nhún vai: “Giống như anh nói đấy, Giang Ý Duy đã tàn phế rồi, em giúp cô ấy còn có ích gì? Em muốn kiếm thêm chút tiền, anh dạy em đi.”

“Đừng tưởng anh không biết trong bụng em đang nghĩ cái gì. Chừ Đồng, em không làm được đâu.” Anh hoàn toàn phủ nhận.

Khóe môi Chừ Đồng hơi nhếch lên. Giản Trì Hoài thân nhiên ném đáp án cho cô: “Quản lý cần những tố chất toàn diện, cần phải nắm bắt rất nhiều phương diện, không phải việc em muốn làm là làm được. Em cứ ngoan ngoãn viết bài đi.”

Chỉ là anh không thể ngờ rằng, ngay sau đó, trong một dịp đầy long trọng, người vợ xinh đẹp bị anh khinh thường này đã cho anh một sự ngỡ ngàng ngoài dự kiến...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Làm nũng, chống lệnh chồng

Hôm nay đối với giới giải trí cũng được coi là một ngày quan trọng.

Chừ Đồng cùng một đám phóng viên ngồi bên dưới, nhìn thấy quản lý của Ôn Kiều đứng dậy, công bố đơn giản việc Ôn Kiều rút khỏi showbiz. Hội trường xôn xao, chừ có Chừ Đồng cảm thấy mọi việc đã được dự liệu từ trước. Cô ngồi giữa đám đông, khẽ nhếch môi cười. Sau khi người quản lý nói xong quyết định này bèn sa sầm mặt mày, ngồi xuống ghế.

Có phóng viên ở hàng đầu bắt đầu đặt câu hỏi: “Cô giáo Ôn, vì sao cô bỗng nhiên rời khỏi làng giải trí, trước đây một chút tin tức cũng không có.”

Ánh đèn flash không ngừng chớp nháy về phía bà ta. Sắc mặt Ôn Kiều rõ ràng có hơi nhợt nhạt. Bà ta gượng cười: “Tôi ở trong giới giải trí cũng không phải ngày một ngày hai nữa. Thế giới rộng lớn như vậy, tôi muốn ra ngoài dạo chơi.”

“Thế nên, chị sẽ đi đâu?”

“Không, tôi chỉ muốn đi đâu đó dạo chơi mà thôi.”

“Nếu vậy, chị hoàn toàn có thể nghỉ ngơi một thời gian, vì sao phải hoàn toàn rút lui khỏi showbiz chứ?”

Ôn Kiều bị hỏi tới nỗi cảm thấy hơi phiền, có trời biết bà ta bị ép buộc. Từ sau tối đó, cả điện thoại Giản Thiên Thừa cũng không nhận, nói chi tới gặp mặt. Còn Giản Trì Hoài thấy bố rất lâu không ra mặt, đã thẳng thừng gửi thông điệp cuối cùng, anh muốn cho Ôn Kiều không còn chỗ đứng trong giới giải trí. Trước đây, Ôn Kiều còn có thể tìm Giản Thiên Thừa chống lưng, giờ thì Giản Thiên Thừa hoàn toàn không đoái hoài tới bà ta nữa. Nếu thật sự đợi tới ngày Giản Trì Hoài ra tay, thì bà ta chỉ còn nước chết thê thảm hơn mà thôi. Cách duy nhất chính là chủ động tuyên bố giải nghệ. “Tôi mệt mỏi rồi, tôi muốn có cuộc sống của riêng mình.”

Chừ Đồng đứng dậy: “Vậy thưa cô giáo Ôn, liệu có khi nào là scandal giữa bà và Dịch Chí Khung là sự thật. Bà tránh bóng vì phiêu bạt đã lâu, muốn lập gia đình không?”

Ánh mắt Ôn Kiều nghiêm lại nhưng không thể giấu dùm. Các phóng viên khác nghe thấy vậy, lần lượt truy hỏi gắt gao: “Cô giáo Ôn, là thật sao? Dầu sao thì trong cuộc thi tuyển chọn, Dịch Chí Khung đã công khai nói có thiện cảm với chị?”

Tay Dịch Chí Khung kia mới ngoài ba mươi, nếu không vì câu chuyện, sao có thể tình nguyện gắn bó với Ôn Kiều? Ôn Kiều giấu đi sự phẫn nộ, Chừ Đồng quả thật là người gian ác khó lường. Trước khi bà ta giải nghệ vẫn còn đồ mực lên người bà ta như vậy. “Các bạn nghĩ nhiều rồi, tôi và Dịch Chí Khung chỉ là bạn bè bình thường. Chuyện lập gia đình lại càng vô căn cứ.”

“Vậy thưa cô giáo Ôn, lý do của việc tới giờ chị vẫn chưa kết hôn có phải vì đang đợi ý trung nhân của mình không?”

Ôn Kiều nhìn Chữ Đồng chăm chăm, cô đứng giữa đám đông, khẽ nhún vai, ý khiêu khích vô cùng mạnh mẽ, sắc mặt Ôn Kiều càng lúc càng khó coi, người quản lý bên cạnh vội vàng dập lửa: “Hôm nay là ngày Ôn Kiều giải nghệ, mong mọi người tôn trọng chị ấy, đừng hỏi những vấn đề rêu rĩa không quan trọng.”

Nhưng một khi chuyện này bị đào lên, sao phóng viên có thể không hỏi tiếp chứ? Chữ Đồng cắt máy ảnh đi, sau khi liếc nhìn lên sân khấu, cô vút lại khung cảnh hỗn loạn ồn ã, thẳng thừng bỏ đi.

Vừa ngồi lên xe cô đã nhận được điện thoại của Tần Tần: “Mau, bám theo Trịnh Niệm, nhanh thôi!”

Không hổ danh là cặp đôi hoàn hảo, Chữ Đồng hỏi địa chỉ rồi phóng vút tới. Sau khi gặp gỡ Tần Tần, hai người cùng ngồi lên một chiếc xe, Chữ Đồng nắm chặt vô lăng: “Ồ đâu vậy?”

Tần Tần chỉ vào một ngã rẽ gần đó: “Nhìn thấy chưa? Trong xe ấy.”

“Sau khi cậu bám theo tới đây, cô ta chưa hề xuống xe?”

Tần Tần lắc đầu: “Tớ cũng cảm thấy lạ, nơi này hoang vắng lại không phải nơi vui chơi cao cấp, bây giờ đâu sao Trịnh Niệm cũng là một minh tinh khá nổi, sao lại tới đây nhỉ?”

Chữ Đồng quan sát chiếc xe đỗ phía đó: “Bên trong chắc chắn có đàn ông.”

“Mẹ ơi, lẽ nào định 'rung xe'?”

Mắt Chữ Đồng sáng lên: “Rất có khả năng!”

Tần Tần cả người phấn chấn: “Hay là thử do thám xem sao?”

Chữ Đồng chậm rãi lái xe về phía trước. Sau khi cách một khoảng khá gần, cô đỗ xe bên cạnh bụi cây. Trong xe phía trước truyền tới tiếng nhạc sàn kịch liệt, lúc có lúc không. Người đàn ông ngồi trên ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, Trịnh Niệm nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay anh ta sau đó đứng dậy. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy có đai dây gợi cảm, cô ta lắc lắc eo, từ từ kéo một bên quai váy xuống.

Chữ Đồng huyếch nhẹ vào tay Tần Tần: “Nhìn xem, có phải đang thoát ý để múa không?”

Tần Tần nhìn kỹ, hai mắt tròn xoe: “Phải phải, chính là Trịnh Niệm.”

Đang ở giữa đường giữa phố, trời còn chưa tối, Chữ Đồng cảm thấy một chút khí tiết phẩm hạnh của mình đã nát vụn dưới đất. Vì muốn lấy lòng đàn ông, Trịnh Niệm quả thật đã liều mạng rồi. Cô ta kéo một bên vai áo xuống rồi nhích đôi chân thon dài, Tần Tần nheo mắt: “Đây là ngồi giạng chân lên à?”

Chữ Đồng lái xe về phía trước: “Lát nữa tớ từ từ lái ngang qua, cậu phải chớp thời cơ để chụp.”

“Không vấn đề, cứ để tớ lo.”

Phía trước, người đàn ông lái xe nhìn vào gương chiếu hậu: “Cậu Ân, đằng sau có xe đi tới.”

Ân Thiếu Trinh vốn đang nghỉ ngơi, anh ta bực bội đẩy Trịnh Niệm ra. Tần Tần ấn mở cửa chớp nhưng không chụp được bức ảnh nào có giá trị. Chữ Đồng nhìn thấy cửa xe phía trước đột ngột bật mở, cô hoảng hốt vội vàng nhấn phanh.

Suýt chút nữa xe đâm sầm vào cửa xe của đối phương, cô hạ cửa kính xuống, nhìn thấy Ân Thiếu Trinh và Trịnh Niệm. Ân Thiếu Trinh rõ ràng cũng phát hiện ra cô ngồi trong xe. Anh ta ngoắc ngoắc tay với cô, tỏ ý bảo cô qua đó.

Chữ Đồng thò đầu ra: “Yo, cậu chủ Ân cao hứng quá.”

Ân Thiếu Trinh đánh mắt về phía Trịnh Niệm ngồi bên: “Cô xuống xe, tự về.”

“Á? Cậu chủ Ân, ở đây không một bóng người, đừng mà.”

Ngữ khí của Ân Thiếu Trinh toát lên vẻ bực bội: “Đi!”

Chữ Đồng thấy thế, lấy túi của mình ở bên cạnh: “Tần Tần, cậu lái xe của mình về đi, mình và cậu Ân đây có chút chuyện cần nói.”

“Được.”

Chữ Đồng nhảy xuống xe, quay người ngồi vào trong xe của Ân Thiếu Trinh, người đàn ông nhìn cô có phần sững sờ: “Không ngờ cô lại nghe lời vậy đấy.”

“Tôi cũng không ngờ, anh lại cho phép một minh tinh làm chuyện đó với anh giữa thanh thiên bạch nhật.”

Ân Thiếu Trinh dựa sát vào ghế, mí mắt hơi hé mở: “Đó là bản thân cô ta muốn làm. Trịnh Niệm đam mê sắc đẹp của tôi đã lâu, đâu phải cô không biết.”

“Ân Thiếu Trinh, lâu nay anh có tới thăm Giang Ý Duy không?”

Đầu mày người đàn ông hơi nhíu lại, không để lộ dấu vết, đó là nét mặt thể hiện ra khi từ chối nghe tên một người: “Vi sao tôi phải gặp cô ấy?”

“Cô ấy đang tích cực tiếp nhận trị liệu, sự cố vũ của bất kỳ người nào cũng đều là động lực nâng cô ấy đứng dậy.”

“Cô đừng đùa nữa, tôi cũng đã tốn không ít công sức, các chuyện gia đều nói đây là chuyện không thể, lẽ nào tôi gặp cô ấy một lần, cô ấy sẽ khỏe hay sao?”

Chữ Đồng biết có nói với anh ta những điều này cũng vô dụng: “Ân Thiếu Trinh, có một việc tôi muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô: “Việc gì?”

“Dưới tay anh có thiếu quản lý không? Tính thêm tôi được không?”

Ân Thiếu Trinh không nhịn được cười, nụ cười dần dần tràn ra khắp gương mặt, sau đó cười tới đứt ruột đứt gan: “Cố? Làm quản lý? Chữ Đồng, hôm nay không phải Cá tháng tư đâu.”

“Tôi không đùa cợt với anh. Tôi biết, tư chất của tôi không đủ, tôi cũng không có tài năng chuyên nghiệp. Anh chỉ cần giúp tôi làm quen với những kiến thức cơ bản là được.”

Ân Thiếu Trinh hồ hững nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cô tìm Giản Trì Hoài ấy, anh ta thích hợp hơn tôi. Tôi thật chẳng hiểu nổi cô, bảo cô làm ngôi sao cô không chịu, giờ chạy đi làm quản lý gì đó? Phóng viên chẳng phải là lý tưởng cao nhất của cô sao?”

“Dĩ nhiên, nghề nghiệp hàng đầu của tôi vĩnh viễn là nghề báo. Còn về việc làm quản lý, tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm chút mà thôi.”

Ân Thiếu Trinh dường như hiểu ra điều gì đó, ánh mắt anh ta nhìn cô lộ ra vẻ quái dị: “Cô đừng nói với tôi, cô làm quản lý quái quỷ gì đó vì Giang Ý Duy.”

“Anh cảm thấy nực cười lắm sao?” Chữ Đồng vô cảm nhìn thẳng vào Ân Thiếu Trinh: “Vì các anh đều cho rằng chuyện này không thực tế, thế nên nghĩ tôi đang nằm mơ có phải không?”

“Chữ Đồng, rốt cuộc ai đã cho cô lý do để kiên trì? Giang Ý Duy không đứng dậy được nữa, lẽ nào cô không hiểu sao?”

Chữ Đồng nhếch môi cười khẩy: “Tôi thật sự không hiểu anh đi được tới ngày hôm nay bằng cách nào. Nếu anh nói anh có con mắt độc đáo, vậy thì xin lỗi, tôi không nghĩ thế.”

Ân Thiếu Trinh thấy cô nghiêm mặt lại bèn gỡ gỡ mấy cái lên đầu gối, rồi bất ngờ giơ tay khoác lên vai Chữ Đồng: “Cô muốn học làm quản lý, cũng được thôi, Giản Trì Hoài không chịu giúp cô chứ gì?”

“Anh ấy không nói không giúp tôi.” Chữ Đồng hất tay anh ta ra.

“Đừng có nói đỡ cho anh ta nữa.” Ân Thiếu Trinh ngồi về chỗ cũ: “Tôi có thể bảo người dạy riêng cho cô, nhưng sau này cô bắt buộc phải dẫn dắt ngôi sao cho tôi.”

“Khi nào dạy tôi?”

Ân Thiếu Trinh chỉ hứa đại vậy thôi. So với Giản Trì Hoài, anh ta còn không tin tưởng ý nghĩ của Chữ Đồng hơn. Quản lý? Cô ấy tưởng chuyện gì cũng dễ làm vậy sao?

Bán Đảo Hào Môn.

Hôm nay Giản Trì Hoài về nhà rất muộn, về tới nơi đã sắp 10 giờ rồi. Đi vào phòng, anh nhìn thấy Chữ Đồng nằm sấp trên giường, hai chân vắt vẻo, lác bên trái, lác bên phải, bên tay đặt một cuốn sách, chẳng biết đang xem cái gì. Anh tháo cà vạt, cởi áo khoác ra, lập tức ngã vật ra giường: “Nghiêm túc vậy, nghiên cứu gì thế?”

Chữ Đồng gấp sách lại: “Không có gì.”

Giản Trì Hoài chịu không nổi thái độ này của cô. Anh nghiêng người, giật quyển sách trong tay cô. Chữ Đồng giữ chặt hai tay lên trang bìa, Giản Trì Hoài một tay xuyên qua nách cô, nhẹ nhàng tách ngón tay cô ra. Anh nhìn qua: “Em làm thật đấy à?”

“Em chỉ muốn tìm hiểu qua, lỡ như sau này nghề báo khó sống quá cũng có thể đổi ngành.”

“Không cần đổi, anh nuôi em.” Anh tự tin đầy mình, trước giờ vẫn cảm thấy cô kiếm được chút tiền đó quá vất vả. Còn anh, đừng nói là một Chữ Đồng, một ngàn một vạn Chữ Đồng cũng nuôi được.

Nghe thấy câu này, Chữ Đồng không phản bác nhiều, cô thẳng thừng mở sách ra: “Trước đây em cảm thấy làm quản lý là một ngành nghề vô cùng thời thượng, tới bây giờ em mới hiểu, những thứ bên trong không ai biết quá nhiều.”

“Oh? Ví dụ?” Giản Trì Hoài ôm lấy cô từ phía sau, dón một nửa trọng lượng cơ thể lên vai Chữ Đồng.

“Ví dụ như rất nhiều scandal của ngôi sao, vô số các loại ảnh nóng không thể để lộ, đều do quản lý sai người sắp xếp.” Chữ Đồng chê anh nặng, đẩy vai về phía sau: “Năm về phía nửa giường của anh đi.”

“Anh lại nhớ em rồi.” Anh cắn tai cô, khẽ nói bên vành tai.

Chữ Đồng rút vai lại, bực bội đáp: “Giản Trì Hoài, anh lại uống nhiều rượu phải không?”

“Ngủ ra được à?”

Chữ Đồng cực kỳ phiền muộn: “Mỗi lần anh uống nhiều quay về là lại giầy vò em, có lần nào chịu nằm yên ngủ chứ?”

Được cô nhắc như vậy anh mới cảm thấy hình như thế thật. Giản Trì Hoài cắn vai cô: “Có rượu vào là cả người anh lại có sức mạnh.”

“Anh... Anh cưỡng ép thành nghiện rồi phải không?”

Giản Trì Hoài vui đầu vào cổ cô, hai tay bầu chặt eo cô: “Từ kinh nghiệm lần trước, anh thật sự phát hiện ra những điểm thú vị bên trong, hay là em cứ phản kháng đi.”

“Giản Trì Hoài, anh đúng là đại biến thái.” Chữ Đồng bị anh kéo xuống, quyền sách trong tay vẫn còn ở lại trên gối. Anh bẻ quặt hai tay cô lại, Chữ Đồng nhúc nhích bả vai: “Anh quyết muốn?”

“Đúng, không ai ngăn được?”

Chữ Đồng ra hiệu cho anh nhẹ nhàng thôi. Giản Trì Hoài ngồi dậy, tay vừa mới cởi bung hai cúc thì di động đầu giường vang lên. Nếu đổi là người khác, anh chắc chắn sẽ không màng tới lúc này nhưng giờ này rồi, tên hiển thị lại là Giản Lệ Đề. Tay anh khựng lại, cầm di động lên nghe: “Alô!”

“Anh, anh đang ở đâu vậy?”

“Anh đang ở nhà, sao vậy, có việc gì sao?”

Chữ Đồng muốn lật người nhưng bị hai chân Giản Trì Hoài ngồi lên, không nhúc nhích được. Anh đập vào chân cô, ra hiệu cho cô nằm im.

“Anh ơi, hình như vết thương của em lại hơi nhói đau, liệu có thứ gì mọc lên bên trong không?”

Gương mặt Giản Trì Hoài biến sắc. Anh từ trên người Chữ Đồng trượt xuống, ngồi về phía mép giường: “Đau lắm không?”

“Không đau lắm nhưng vẫn có cảm giác, khó chịu lắm ạ.” Giọng nói của Giản Lệ Đề ngập tràn sợ hãi: “Em gọi điện cho bố mẹ rồi nhưng bố mẹ vẫn chưa về.”

“Được, anh qua ngay.” Giản Trì Hoài đứng dậy, vừa từ từ cài mấy chiếc cúc cổ vừa nói: “Em đừng sợ, không sao đâu.”

Anh ngắt máy, lấy chìa khóa xe. Chữ Đồng vội ngồi bật dậy: “Vết thương gì vậy? Lệ Đề bị sao thế?”

Ban nãy nằm gần, cô đông tai nghe, chỉ nghe thấy hai chữ đó. Giản Trì Hoài bình thần liếc nhìn cô: “Không sao, lúc trước có làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, gần đây vết thương cũ cứ khó chịu.”

“Em đi cùng anh.”

Giản Trì Hoài nét mặt u ám, quay người đi: “Không cần đâu, em ở nhà đợi đi.”

Chữ Đồng nhảy từ trên giường xuống: “Sao em đợi được chứ, chẳng phải đã nói rồi sao? Người nhà của anh chính là người nhà của em.”

Giản Trì Hoài hơi ngần ngại nhưng vẫn gật đầu: “Thôi được.”

Khi hai người họ tới nhà họ Giản, vợ chồng Giản Thiên Thừa cũng vừa về tới nơi. Tường Linh Thực đưa bó hoa to dùng trong tay cho người làm. Xem ra tối nay bà đã được ra ngoài lãng mạn cùng Giản Thiên Thừa. Giản Trì Hoài và Chữ Đồng thay xong giày ngoài cửa, Chữ Đồng qua chào hỏi: “Bố, mẹ!”

“Đồng Đồng cũng tới à?” Tường Linh Thực nhìn thấy cô, sắc mặt dường như có chút ngượng ngập. Giản Trì Hoài nhìn bà: “Lệ Đề đâu ạ?”

“Cô chủ ở trên gác ạ.” Người làm bên cạnh tiếp lời.

Giản Trì Hoài rảo bước đi lên gác, hai ông bố Giản cũng đi ngay sau, Chữ Đồng đi cuối cùng. Giản Trì Hoài đã nói từ lâu, anh cưng chiều cô em gái này

như con gái mình vậy, nhưng cũng không cần đến mức này chứ. Trước đây mổ ruột thừa, vết thương khó chịu, có lẽ do cơ thể nhạy cảm thôi.

Mấy người lên đến nơi, Tường Linh Thực vào phòng của Giản Lệ Đề trước. Bà sốt sáng ngồi xuống mép giường: “Sao rồi con, vết thương sao lại khó chịu à?”

Giản Lệ Đề định giơ tay về một phía nào đó nhưng bị Tường Linh Thực nắm chặt lấy: “Đau lắm không con?”

“Không đau lắm nhưng cứ cảm thấy nhức nhối. Mẹ ơi, liệu có phải bệnh của con tái phát không?”

“Nói linh tinh gì vậy!” Tường Linh Thực nắm chặt tay con gái: “Hôm nào tới bệnh viện làm kiểm tra.”

“Mẹ, con sợ chết, con toàn suy nghĩ vẩn vơ thôi.”

Chữ Đồng cùng Giản Tri Hoài đi vào phòng. Tường Linh Thực cúi đầu, an ủi con gái: “Con cũng nghỉ bấy quá rồi. Được rồi, ngủ đi con. Nửa đêm nửa hôm còn làm anh trai và chị dâu lo lắng, lần sau không được phép như vậy.”

“Nhưng con khó chịu thật mà, cũng không phải là đau, chỉ là cảm giác thôi.”

“Lệ Đề, không sao đâu.” Chữ Đồng cũng vỗ về con bé: “Hôm nào đi kiểm tra là ổn thôi.”

“Con không muốn kiểm tra.” Giản Lệ Đề rất bái xích: “Con từng làm nhiều lần rồi, con sợ lắm.”

Tường Linh Thực vỗ vỗ mu bàn tay con gái: “Nằm xuống ngủ đi, mẹ ngủ với con.” Dứt lời, Tường Linh Thực nói với Giản Tri Hoài đang đứng: “Con đưa Chữ Đồng về trước đi.”

“Con còn muốn nói chuyện với chị dâu một lát.”

“Nói chuyện gì chứ?” Tường Linh Thực dè dặt cho con bé. Giản Lệ Đề mở to mắt không chịu ngủ: “Chị dâu, chị Ý Duy có kiên trì làm trị liệu không ạ?”

“Có, em cứ yên tâm.” Chữ Đồng mỉm cười, Tường Linh Thực lại lên tiếng: “Ra ngoài cả đi.”

Chữ Đồng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn nhưng lại không nói được là chỗ nào. Giản Tri Hoài dẫn cô ra khỏi phòng. Người làm đã làm bữa ăn đêm, hai người ăn thêm đôi chút mới ra về.

Trên đường về, Giản Tri Hoài lái xe, thấy Chữ Đồng buồn ngủ tới nỗi đầu lắc la lắc lư: “Bảo em đừng có qua cứ nhất quyết đòi.”

“Chẳng phải vì em không yên tâm sao?”

“Lệ Đề hay thích làm to chuyện lên, tập quen là được.”

Chữ Đồng không nhận được trêu chọc: “Biết là chuyện bé xé ra to, nửa đêm anh còn chạy tới?”

“Nó là em gái anh.” Giản Tri Hoài chặn cô một câu.

Thôi được rồi, em gái.

Trên con đường chữa trị của Giang Ý Duy, Chữ Đồng không thể không hình dung bằng bốn chữ 'thâm không kẻ xiết'. Chữ Đồng tìm cho cô ấy bài thuốc dân gian cô ấy cũng đã uống, mặc kệ phòng ốc ngày ngày nồng nặc mùi thuốc bắc nhưng bà Giang vẫn cảm thấy an lòng, thậm chí cho rằng uống từng hớp thuốc ấy cũng là đang đánh đổi tính mạng con gái mình.

Hôm nay, Chữ Đồng đưa Giang Ý Duy tới phòng khám. Cô ngồi ngoài như mọi khi. Diệp Như có việc của riêng mình, cả hành lang dài ngoằng chỉ còn lại mình Chữ Đồng chờ đợi.

Giang Ý Duy rất giỏi nhịn, thế mà vẫn có những tiếng kêu đau vọng ra. Chữ Đồng nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh vọng tới tiếng mở cửa. Cô đột ngột mở mắt, chỉ kịp nhìn thấy bóng người đàn ông. Cô vội vàng đứng dậy đuổi theo vào trong, nhìn thấy Ân Thiệu Trình dùng sức đẩy bác sỹ Diệp ra, bế Giang Ý Duy lên xe. Chữ Đồng chặn trước mặt anh ta: “Anh làm gì vậy?”

Ân Thiệu Trình nghiêm mặt lại: “Cô bắt cô ấy chịu khổ cực như thế này, tới cuối cùng vẫn không đứng lên được, chẳng hóa chịu tội vạ sao?”

Giang Ý Duy có phần kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Ân Thiệu Trình lại tới. Người đàn ông đặt cô lên xe lăn: “Không đứng dậy được thì đã làm sao? Chữ Đồng, cô không phải là cô ấy, cô cũng không thể chịu đau thay cô ấy.”

Chữ Đồng cúi xuống, hai tay giữ chặt xe lăn của Giang Ý Duy. Cô ngẩng đầu nhìn Ân Thiệu Trình: “Không đứng dậy được thì đã sao ư? Cậu chủ Ân, vậy tôi thử hỏi, Giang Ý Duy yêu anh như vậy, anh cũng lo lắng cho cô ấy là thế, anh có thể chăm sóc cho cô ấy suốt quãng đời còn lại hay không?”

Ân Thiệu Trình im lặng mím chặt môi, Chữ Đồng đứng thẳng dậy: “Nếu anh chỉ muốn cho cô ấy tiền để cô ấy bình yên sống nốt, vậy thì phiền anh đừng gây cản trở việc chữa trị của chúng tôi. Phụ nữ cần phải độc lập, cho dù Giang Ý Duy không đứng dậy được, tôi cũng thấy nể phục những ngày tháng

khổ sở này của cô ấy. Cậu chủ Ân, nếu anh thật sự thấy đau lòng thì mong anh đừng xuất hiện những lúc cô ấy thê thảm nhất. Cô ấy đau, cô ấy hết vì cô ấy sợ, vì cô ấy quyết tâm muốn đứng dậy, mong anh đừng có đá kích. Nếu anh thật sự không nhìn nổi, có thể cùng tôi ra ngoài kia đợi. Sau khi trị liệu xong nhìn thấy anh mới là niềm an ủi lớn nhất của cô ấy.”

Ân Thiếu Trình đẩy xe lăn định đi, Giang Ý Duy giơ tay phủ lên mu bàn tay người đàn ông: “Thiếu Trình, để em thử đi.”

“Giang Ý Duy, em cảm thấy mình đứng lên được phải không? Em nhìn tình cảnh này đi, nó mang lại tự tin cho em chỗ nào? Được, em không cam tâm, em muốn khám bệnh, tôi đưa em ra nước ngoài!”

Giang Ý Duy bấu tay anh ta: “Anh để em thử, nếu thật sự không được, vậy thì đó là số phận, em chấp nhận.”

Bác sỹ Diệp đứng bên cạnh lắc đầu: “Giới trẻ bây giờ đều sính ngoại, quên hết y thuật tổ tiên để lại rồi...”

Cuối cùng Ân Thiếu Trình cũng buông tay, đi ra ngoài.

Giang Ý Duy làm xong phẫu thuật, ngoài cửa đã không còn bóng Ân Thiếu Trình đâu nữa. Chử Đồng đẩy cô ấy ra ngoài: “Anh ta nghe không lọt tai, về trước rồi.”

Giang Ý Duy thất thần nhìn về một phía nào đó, chỉ im lặng.

Bộ phim điện ảnh của Lâu Mộc Ngôn lên sóng, ngôi sao mới chớm thời này quả nhiên mới xuất hiện đã nổi tiếng, mới bốn ngày lượng tiêu thụ đã vượt ba trăm triệu. Nền điện ảnh trẻ trong nước có được thành tích này, quả thực hiếm có. Tiếp theo đây, chờ đợi cô ta chắc chắn sẽ là sự chú ý hàng ngàn vạn người, việc nổi tiếng đương nhiên khỏi phải nói.

Còn những ngày này, việc duy nhất Giang Ý Duy có thể làm chính là trị liệu, bồi bổ sức khỏe, uống thuốc và chịu cực.

Hai tháng sau.

Đã hơn nửa năm trôi qua kể từ ngày Giang Ý Duy ngã bị thương. Báo giới đã quên hẳn con người ấy, ngoại trừ một vài chương trình giải trí đôi khi nhắc lại với dăm ba câu luyên tuýt, cô ấy gần như đã lùi xa khỏi tầm mắt công chúng. Thời đại của Giang Ý Duy đã dần dần bị niêm phong lại, bất luận cô ấy có thể chấp nhận hay không, tóm lại, số phận sẽ không thương lượng với cô ấy.

Lễ trao giải điện ảnh Kim Ưng sắp được tổ chức mà ngay cả một tấm thiệp mời Giang Ý Duy cũng không nhận được.

Hôm ấy, Giản Trì Hoài từ trường học trở về, đi vào trong nhà, nhìn thấy trên bàn ăn chằm một bó hoa hồng champagne, cánh hoa rụng lá tả xuống tấm khăn trải bàn, rượu vang đã được ướp lạnh. Chử Đồng bê hai phần bít tết từ trong bếp đi ra. Giản Trì Hoài lặng lẽ cong môi cười: “Muốn xin xỏ chuyện gì, nói đi!”

Bước chân Chử Đồng hơi khựng lại, rồi xep lép như quả bóng xi hơi: “Anh có ý gì vậy? Có hiểu thế nào là lãng mạn không?”

Giản Trì Hoài cời áo khoác, ánh mắt nhìn cô chất chứa vài phần ám muội: “Một người ốm ờ trong chuyện chăn gối lại ở đây nói lãng mạn với anh? Đừng nói với anh rằng tôi nay em bày ra trò này để xúc tiến tình cảm vợ chồng.”

Chử Đồng sắp bị á khẩu mà chết tới nơi. Cô ngồi xuống ghế trước, Giản Trì Hoài cũng không nở phụ cảnh đẹp này. Anh bật rượu vang, rót nửa ly cho Chử Đồng. Cô nhấp khẽ một ngụm, nheo mắt cười thỏa mãn: “Anh bảo nữ thần Kim Ưng lần này liệu có phải là Lâu Mộc Ngôn không?”

“Vốn dĩ dựa theo lá phiếu bình chọn online, nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì chắc chắn là Giang Ý Duy nhưng cô ta không trụ nổi tới ngày này. Lâu Mộc Ngôn mới debut, còn chưa tới lúc, không phải cô ta.”

“Oh.” Chử Đồng khẽ gật đầu: “Nhưng bây giờ Lâu Mộc Ngôn tiến vào showbiz với khí thế mạnh mẽ như vậy, trong lễ trao giải Kim Ưng nhất định sẽ sắp xếp tiết mục của cô ta phải không?”

Giản Trì Hoài nhìn món bít tết bên cạnh, dùng dao gậy gậy, sau khi xác định có thể ăn được mới nói: “Dĩ nhiên, lễ trao giải Kim Ưng hai năm một lần, sức ảnh hưởng của nó anh không cần phải nói em cũng hiểu. Lâu Mộc Ngôn sẽ tranh giải diễn viên mới mới xuất sắc nhất, tới lúc đó em cũng sẽ đi phòng vãn, cùng mong chờ đi.”

“Tranh giải.” Chử Đồng thăm dò: “Chắc là đã biết sẽ được giải thưởng rồi chứ gì?”

Giản Trì Hoài mỉm cười: “Em có thể tự tới xem.”

Chử Đồng đặt ly rượu trong tay xuống, tay phải lần sờ tới bên cạnh, sau đó sờ lên cánh tay Giản Trì Hoài, người đàn ông xoay người tay lại nắm chặt lấy ngón cái của cô. Ngón tay hai người móc vào nhau, Chử Đồng cười khê: “Danh sách những tiết mục biểu diễn, có thể tính em một suất không?”

“Thế là sao?”

“Anh có thể để Lâu Mộc Ngôn lên sân khấu biểu diễn bình thường, chỉ là... sắp xếp một tiết mục cho em, được không? Chỉ cần thời gian của một bài hát thôi.”

Nụ cười của Giản Tri Hoài đã không còn nét dịu dàng: “Đừng nói với anh em thật sự muốn làm ngôi sao. Nếu không phải thì em vì ai? Giang Ý Duyệt? Cô ta vốn không nằm trong danh sách khách mời lần này. Huống hồ đó đều là các tiết mục phía tổ chức ấn định, anh không có cách nào.”

“Giản Tri Hoài, em biết là anh có cách. Bao nhiêu tiết mục như thế, cho em một suất không được sao?”

“Giang Ý Duyệt bại liệt rồi, em bắt cô ta lên sân khấu, không sợ bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ ư?”

Chữ Đồng nắm lấy cánh tay Giản Tri Hoài: “Cô ấy vẫn là ngôi sao dưới quyền quản lý của Dịch Suru phải không? Cô ấy cũng từng nổi tiếng phải không? Chỉ vì cô ấy quá khao khát sân khấu này, em tin rất nhiều người cũng muốn nhìn thấy tình hình gần đây của cô ấy, bao gồm cả giới báo chí. Đây cũng coi như một cách tung tin nhẹ nhàng. Giản Tri Hoài!” Chữ Đồng càng thêm sát gần anh: “Tứ ca, Tứ ca...”

Cô gọi anh hết lần này tới lần, giống như trước đây anh từng nói, tiếng 'Tứ ca' bật ra từ miệng cô có thể khiến xương cốt anh tê dại hết.

Sắc mặt Giản Tri Hoài hơi dần ra. Chữ Đồng nghiêng đầu về phía vai anh: “Thật ra, em vốn định tới tìm Ân Thiếu Trình nhờ giúp đỡ, nhưng nói gì thì nói Giang Ý Duyệt cũng là nghệ sỹ của Dịch Suru, và lại anh mới là chồng em, có chuyện gì em nhất định phải nói với anh đầu tiên, đúng không?”

Người đàn ông đưa tay bế cô lên đùi mình: “Em hiểu chuyện đấy, lời nào dễ nghe là nói lời ấy. Tiết mục này anh sẽ dành cho em. Giang Ý Duyệt đã vậy cũng chẳng thể nổi trội hơn người khác. Cô ta chịu lộ mặt, anh cũng cho cô ta tại nạn nguyên.”

Chữ Đồng thăm thò phào một hơi, Giản Tri Hoài ôm eo cô, hai tay không ngừng thu chặt lại, môi dán bên vành tai cô: “Anh giúp đỡ em như vậy, vậy tới nay có phải em cũng nên ngoan ngoãn một chút hay không?”

Cô trượt từ trên chân anh xuống: “Ăn tối xong đã.”

Giản Tri Hoài kéo tay cô: “Tranh giành những thứ này cho Giang Ý Duyệt, có ích lợi gì đối với em?”

“Em cảm thấy có rất nhiều lợi ích.” Chữ Đồng dùng tay búng búng đồ rót rượu phía đối diện: “Giản Tri Hoài, cái em cho là lợi không phải thứ định lượng được bằng tiền.”

“Nhưng cô ta không đứng dậy được, thứ mà em nỗ lực nhất định là phí công vô ích.”

Chữ Đồng chỉ cười không nói, cổ tay khẽ xoay nhẹ ly rượu. Phí công thì phí công, cô không sợ gì hết.

Chỉ còn ba ngày nữa là khai mạc lễ giao trải phim điện ảnh.

Chữ Đồng đi săn tin xong, lái xe chuẩn bị tới chỗ Giang Ý Duyệt. Làm nghề phóng viên này, bẩm sinh đã nhạy cảm, từ ban này cô đã ý thức được có xe đi theo cô. Cô cảm thấy chiếc xe kia trông rất quen nhưng lại không thể nói ra. Cô gọi điện cho Tần Tần, đầu kia lập tức có hồi đáp: “Xe đưa đón Lâu Mộc Ngôn, trong bức ảnh hai hôm trước tớ đưa cậu chẳng phải có sao?”

Chữ Đồng ồ một tiếng, chẳng trách trông quen đến vậy. Lâu Mộc Ngôn đi theo cô làm gì? Chắc không phải định theo cô về tận nhà chứ? Vậy thì khả năng lớn nhất chính là nhằm tới Giang Ý Duyệt.

Chữ Đồng nhấn một tin cho Giang Ý Duyệt. Cô không giảm tốc độ mà cứ thế đi thẳng, tới nhà Giang Ý Duyệt, bảo vệ cũng không ngăn cản, xe của Lâu Mộc Ngôn đi vào thuận lợi. Chữ Đồng tới cửa nhà họ Giang, xuống xe, nhìn thấy bà Giang đẩy xe lăn ra mở cửa cho cô. Hai người vừa nói chuyện vài câu thì xe của Lâu Mộc Ngôn tới.

Giang Ý Duyệt ra hiệu ẹ vào nhà trước. Chữ Đồng đẩy xe lăn định đưa cô ấy đi, Lâu Mộc Ngôn từ từ xuống xe, trên người là bộ quần áo mới của Dior: “Chị Ý Duyệt!”

Giang Ý Duyệt nhìn cô ta với vẻ mặt vô cảm, Lâu Mộc Ngôn nhìn về phía chân cô ấy: “Vẫn không có tiến triển gì sao?”

Chữ Đồng bước lên, lấy chân đạp kín hai chân Giang Ý Duyệt lại: “Chẳng phải cô Lâu bận rộn lắm sao? Còn có thời gian xuất hiện ở đây?”

Một Giang Ý Duyệt đã tàn phế đối với Lâu Mộc Ngôn mà nói hoàn toàn không có sự uy hiếp, chỉ có điều nghe nói Chữ Đồng rất tốt với cô ấy, nhưng thế thì đã sao, dù cô có là Giản phu nhân cũng không thể thay đổi số phận cho Giang Ý Duyệt: “Lễ trao giải Kim Ưng sắp bắt đầu rồi, em rất muốn được cùng chị Ý Duyệt tham gia. Thời gian gần đây không thấy có tin tức của chị, rất nhiều phương diện trong diễn xuất em muốn được học hỏi chị. Đúng rồi, chị nhận được thư mời chưa?”

Chữ Đồng nhìn về phía Lâu Mộc Ngôn, cảm thấy nực cười: “Cô Lâu này, bây giờ cô cái gì cũng có, thật ra không cần tới chọc ngoáy. Làm nhiều chuyện sát muối vào vết thương của người khác, cẩn thận một ngày chính cô cũng ngã đập mặt đấy.”

“Tứ tẩu, chị nói vậy là nghiêm trọng rồi. Em vừa quay quảng cáo xong liền qua đây, đơn thuần là tới thăm nom mà thôi.”

Giang Ý Duyệt im lặng ngồi trên xe lăn, Chữ Đồng quả thực không thể có thiện cảm với con bé này: “Vậy giờ cô nhìn thấy cả rồi đấy, hài lòng chưa?”

“Tứ tẩu, nếu chị thực sự muốn vào showbiz, muốn làm quản lý cho người khác, chị cũng có thể lãng xê em. Chị nói đầy thôi, tài nguyên của Tứ ca là của chị, nhưng chị cũng không thể phung phí như vậy được, sát tốt phải rèn ra dao sắc chứ.”

Giang Ý Duy ngược mắt lên, nhìn về phía Lâu Mộc Ngôn. Ánh mắt hai người giao nhau, Lâu Mộc Ngôn thấy cái u ám, lạnh lẽo trong đáy mắt cô ấy, như một lưỡi dao sắc lạnh. Cô ta bất giác lùi về sau, nhưng nghĩ tới tình cảnh của cô ấy hiện giờ, Lâu Mộc Ngôn lại thẳng lưng ưỡn ngực.

Chữ Đồng không nói chuyện với cô ta nữa, đẩy Giang Ý Duy vào trong. Giọng Lâu Mộc Ngôn vang lên sau lưng họ: “Tôi đợi các người tại lễ trao giải Kim Ưng.”

“Ngu ngốc.” Chữ Đồng chửi rủa.

Giang Ý Duy phì cười: “Lịch sự tí đi.”

“Mấy cô gái bây giờ lễ nào đều nào tàn như vậy sao?” Bước chân của Chữ Đồng nhanh hơn, tâm trạng không hề bị ảnh hưởng.

Tại lễ trao giải Kim Ưng

Giang Ý Duy ngồi trước bàn trang điểm, vẽ từng đường lông mày ỳnh. Cô ấy và Chữ Đồng bây giờ như hai kẻ vô hình. Qua mấy tháng điều trị, thể trạng của cô ấy đã hồi phục như cũ, nét mặt cũng tươi tắn hơn, khi trang điểm lên, không thua kém gì thời kỳ cô ấy còn rục rờ.

Giản Trì Hoài cho Chữ Đồng một tiết mục, thế rồi mặc kệ cô. Cô chỉ biết rằng hôm nay Giản Trì Hoài cũng tới dự.

Chữ Đồng cả người mặc đồ trắng, xung quanh không có bất kỳ thứ gì điểm xuyết. Còn Giang Ý Duy là một chiếc váy đen dài không thể đơn giản hơn, không tay. Cô ấy ngồi trên xe lăn, để Chữ Đồng đẩy ra ngoài cửa.

Ánh nắng bên ngoài rục rờ, tô điểm cho gương mặt thuần khiết ấy, không một gợn sóng, không có bất kỳ điểm nổi bật nào. Chữ Đồng đẩy xe lăn: “Giang Giang, cậu béo thật rồi đấy, tớ sắp đẩy không nổi nữa rồi.”

“Được rồi, lúc tớ còn gầy chính cậu ngày ngày ra sức ép tớ ăn, giờ lại chê bai.”

Chữ Đồng đẩy xe lăn tới trước ô tô, sau đó dừng bước: “Cậu... chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ.”

Cô hài lòng khi nhìn thấy Giang Ý Duy gật đầu...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 71: Nữ vương ngành giải trí

Chỉ còn hai tiếng nữa, lễ trao giải điện ảnh Kim Ưng sẽ bắt đầu.

Trên thảm đỏ cực kỳ náo nhiệt, các ngôi sao tiếng tăm đều hội tụ. Đây là một dịp hiếm có, những đoàn làm phim có tên tuổi gần như đều tham gia. Chữ Đồng không đẩy Giang Ý Duy đi qua thảm đỏ. Hai người vào trong hội trường, xem trực tiếp từ màn hình lớn.

Các nữ minh tinh lộng lẫy xinh đẹp, không ai không trang điểm tỉ mỉ. Lâu Mộc Ngôn đang huênh hoang nổi trội, khoác tay nam chính trong bộ phim điện ảnh, bước vào thảm qua, chữ ký lưu loát đã luyện rất thành thục, chiếm một vị trí bắt mắt trên màn chiếu.

Giang Ý Duy nhìn đến thất thần: “Cậu bảo, trước khi tớ bị thương, có phải người khác cũng nhìn tớ bằng ánh mắt này không?”

“Dĩ nhiên, được người người tung hô mới là ngôi sao chứ.”

“Trước đây, tớ không biết cảm giác này hóa ra lại tuyệt đến vậy. Khi người ta đứng ở một độ cao nhất định sẽ không nhìn thấy bản thân phía dưới nữa, chỉ muốn đứng càng cao hơn, đi càng xa hơn, tâm lý được mất quá nặng nề.” Giang Ý Duy nhìn Lâu Mộc Ngôn tiếp nhận phỏng vấn. Cô gái này mới xuất hiện đã nghiêm nhiên như một con công cao ngạo, đẹp đến nghẹt thở.

“Họ đã xếp chỗ ngồi ở phía sau, chúng ta không ngồi.” Chữ Đồng vỗ vỗ vào xe lăn của Giang Ý Duy: “Dù sao thì cậu đi tới đâu cũng ngồi thôi.”

“Phía sau?” Giang Ý Duy cười khê: “Trước đây tớ luôn ngồi hàng đầu tiên.”

“Chịu cho cậu vào đã tốt lắm rồi.”

Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy rời khỏi màn hình lớn. Bản thân cô là phóng viên, biết chỗ nào có nhiều phóng viên, bây giờ chưa phải lúc để Giang Ý Duy lộ mặt. Họ né tránh đám đông, đi vào trong, đợi lễ trao giải bắt đầu.

Trong hội trường, tầng dưới đã sắp chật kín, mỗi một vị trí đều có tên của một người, tầng hai dành cho fan hâm mộ của một số ngôi sao lớn, tay cầm gây phát sáng, giờ cao tám biển có khắc tên ngôi sao của mình.

Còn tầng ba là nơi duy nhất trống trải, chỉ có vài người ít ỏi, Giản Trì Hoà là một trong số đó.

Chữ Đồng nhận được tin nhắn của anh, chỉ vài chữ đơn giản: Ở đâu vậy? Cô không trả lời, đằng nào thì lát nữa anh cũng nhìn thấy cô.

Lễ trao giải Kim Ưng chính thức bắt đầu, Ân Thiệu Trình cũng ngồi dưới sân khấu như đang suy tư gì đó. Anh ta vẫn còn nhớ tới buổi lễ trao giải lần trước, Giang Ý Duy cảm ơn một người trước mặt tất cả mọi người, còn lúc ấy anh ta lại không thêm đoái hoài, đứng dậy rồi đi.

Sau khi mở màn, bắt đầu trao một số giải thưởng không quan trọng, sau đó lại là các tiết mục. Nửa chương trình trôi qua, tiếp theo đây gần như toàn các giải lớn. Giải diễn viên mới xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất cùng với giải thưởng quan trọng hàng đầu: Giải nam nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Giải diễn viên mới xuất sắc nhất cũng có bốn đề cử, màn hình lần lượt chiếu những bộ phim tiêu biểu của họ, Lâu Mộc Ngôn là một trong số đó.

Khách mời trao giải giờ cao tám thiệp trong tay: “Đây là một diễn viên mới được yêu chiều trong làng giải trí. Lần đầu tiên cô ấy xuất hiện trên màn ảnh rộng những với diễn xuất tinh xảo, chân thực, cô ấy đã nhận được vô số nhận xét tốt. Cô ấy là một thiên thần hiếm có, giống như sinh ra để dành cho nghiệp diễn. Cô ấy chính là...” Khách mời trao giải mỉm cười, hơi ngừng lại, đủ để khiến mọi người hồi hộp, lúc này mới ghé vào mic nói: “Lâu Mộc Ngôn với phim ‘Thanh xuân nông cuồng!’”

Ông kính chìa về phía Lâu Mộc Ngôn ở dưới sân khấu. Cô ta kinh ngạc bịt chặt miệng, đôi mắt mở vừa to vừa tròn, gần như hoàn toàn không ngờ mình lại được giải. Những người ngồi bên cùng ôm chúc mừng cô ta. Lúc này cô ta mới hoàn hồn lại, bước lên sân khấu.

Lâu Mộc Ngôn mặc một bộ lễ phục màu xanh lam, sợi dây chuyền kim cương trên cổ điểm xuyết một cách hoàn hảo, mái tóc chỉ được búi đơn giản, cả người trong thanh thoát, tự nhiên.

Khách mời trao giải trao cho cô ta cúp và chứng nhận, sau đó tỏ ý muốn cô ta bước lên phát biểu. Lâu Mộc Ngôn rất căng thẳng, đứng đó không biết phải mở lời thế nào. Cô ta kích động tới nỗi trông mắt hơi đỏ, một lúc sau mới lên tiếng.

“Tôi thật sự không nghĩ rằng mình sẽ được giải, vì số lượng các tác phẩm của tôi cộng lại cũng chỉ có một bộ phim điện ảnh và một bộ trailer vì cộng đồng mà thôi. Đối với ngành giải trí, tôi thật sự hoàn toàn là một người mới. Xin thứ lỗi vì tôi quá kích động. Cảm ơn phía tổ chức, cảm ơn các fan hâm mộ của tôi. Sau này tôi nhất định sẽ nỗ lực đóng phim, mong rằng có thể mang tới cho các bạn thật nhiều các tác phẩm hay hơn nữa. Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn Tử ca, người đã đặc biệt chiều cô tới tôi trong suốt chặng đường. Nếu không có anh, sẽ không có em ngày hôm nay.” Lâu Mộc Ngôn đánh mắt về phía tầng ba. Người đàn ông ngồi ngược sáng, cho dù là ông kính dài cũng khó bắt được anh. Lâu Mộc Ngôn mỉm cười nhẹ nhàng, chiếc cúp trong tay nặng trĩu. MC mời cô ta tới trước sân khấu: “Chúc mừng Lâu Mộc Ngôn lần đầu tiên tham gia lễ trao giải đã giành được một hạng mục quan trọng như vậy.”

“Xin cảm ơn, điều này không thể thiếu sự nỗ lực của cả đoàn làm phim.”

“Trong ‘Thanh xuân nông cuồng’, cô và Uông Hào vào vai một cặp tình nhân rất được mọi người yêu quý, có thể nhớ lại mùi vị đắng chát và ngọt ngào của mối tình đầu. Vậy ngoài đời thực, cô thích một người bạn trai như thế nào?”

Lâu Mộc Ngôn tỏ ra ngượng ngùng, cười khẽ đáp: “Tôi thích một người chín chắn, vững vàng, tốt nhất là lớn hơn tôi mấy tuổi.”

“Vì sao vậy?”

“Như vậy anh ấy có thể chăm sóc cho tôi, thương yêu tôi. Bản thân tôi hơi thô lỗ, cộc cằn, thích được người ta cưng nựng.”

MC nữ tiếp lời phù hợp: “Đây có lẽ là ước mơ của mọi phụ nữ chúng ta. Các anh đã nghe thấy cả chưa?”

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.” MC nam đứng cạnh nói: “Vậy các cô thấy tôi thế nào? Thành thực, chín chắn, cái nào cũng phù hợp.”

“Anh là chú rồi, đừng giấu một trái tim già cỗi còn giả vờ ngây ngô nữa đi.”

Dưới sân khấu, mọi người cười rộ lên. MC chúc mừng Lâu Mộc Ngôn một lần nữa. Cô ta cầm cúp đi xuống. Cảm giác như vậy thật là tuyệt. Cứ thế cho tới khi về chỗ ngồi, cả người cô ta vẫn còn lâng lâng.

Giang Ý Duy ở sau sân khấu nghe thấy tiếng nói chuyện phía trước. Cô ấy đánh mắt nhìn Chữ Đồng: “Cái cô Lâu Mộc Ngôn này sao không nói thẳng ra mình đang nhòm ngó ông chứ?”

Chữ Đồng hít sâu, hoàn toàn không nghe thấy lời cô ấy nói: “Giang Giang à, tớ hơi căng thẳng đấy.”

“Căng thẳng gì chứ?”

“Một nơi cao như vậy, cậu chắc chắn không sao chứ?”

Giang Ý Duy an ủi ngược lại cô: “Lát nữa cậu chỉ cần lo tốt cho bản thân, nói đừng lép bấp là được, một chút độ cao đó đối với tớ không là gì.”

“Được, vậy chúng ta chuẩn bị sẵn sàng nhé.”

Sau khi diễn viên mới xuất sắc nhất lên nhận giải là tới tiết mục biểu diễn. Lâu Mộc Ngôn trao cúp cho người quản lý, lát nữa sau khi trao thêm một giải nữa, cô ta phải chuẩn bị đi thay quần áo rồi biểu diễn ca khúc chủ đề của bộ phim 'Thanh xuân nông cuồng'. Cô ta khẽ rướn môi, nét mặt đắc ý tuôn trào.

Trên sân khấu, yên ắng tới nỗi khiến người ta khó mà thích ứng. Tiếng nhạc nền chậm chậm phát lên, là bài 'Dẫu có bao khổ cực' của Na Anh.

Tiết mục này do Giản Trì Hoài sắp xếp, bao gồm cả yêu cầu thiết kế phong nền sân khấu đều do Chữ Đồng và họ bàn bạc từng bước một. Không ai hay biết rốt cuộc ai sẽ lên sân khấu biểu diễn. Màn hình trực tiếp hiện lên dòng chữ, chỉ đánh tên tiết mục, tiện thể viết tên cả đoàn múa biểu diễn cùng. Còn sau sân khấu, tận tới khi Giang Ý Duy chuẩn bị xuất hiện, các nhân viên mới biết hóa ra là cô ấy.

Hệ thống đèn trên sân khấu tắt phụt, chỉ để lại mấy ngọn đèn nhỏ. Một cái bóng màu trắng mờ mờ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ngay sau đó là một giọng nói trong trẻo: “Lặng lẽ đứng trong góc tối thuộc về riêng em, giả vờ rằng mình chỉ là một người khách qua đường...”

Giản Trì Hoài ngồi trên tầng ba, nhìn từ trên xuống. Bóng hình này anh không nhìn rõ, chỉ là chất giọng có phần quen thuộc, rất giống Chữ Đồng. Nhưng tiết mục này cô dành cho Giang Ý Duy, chắc sẽ không phải cô xuất hiện.

Đối với các ngôi sao phía dưới mà nói, mấy kiểu biểu diễn hát hò này, cho dù bạn có hát hay đến đâu cũng không có chút kinh ngạc nào. Mấy người ngồi cạnh Lâu Mộc Ngôn rì rầm trò chuyện, hoàn toàn không nhìn lên sân khấu.

Cho tới khi có một ánh trắng sáng hắt từ trên sân khấu xuống. Một hình mặt trắng không lồ được đeo dây cáp, mọi người ngẩng đầu, nhìn cô gái ngồi phía trên. Cô ấy dựa vào vầng trăng lưỡi liềm, chiếc váy đen trên người che đi phần lớn hình vầng trăng.

Máy quay đuổi theo ghi hình, để lộ ra một gương mặt hoàn mỹ, thanh tú. Trong đám đông, có fan hâm mộ của Giang Ý Duy bật khóc đầu tiên: “Giang Ý Duy!”

Lâu Mộc Ngôn ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy Giang Ý Duy nằm trên vầng trăng cực lớn đó. Hai tay cô ấy mở tung vạt váy đen, màu đen đậm tựa như một cánh quạt mỏng đang xòe ra, lại giống như một tinh linh sắp tự tìm cái chết. Bên dưới mọi người đều biết sự cố cô ấy gặp phải, cũng có không ít người hiểu hàm nghĩa của màn múa này.

Ân Thiệu Trình để tay trên đầu gối, sau đó thu lại từng chút một. Cô ấy không đứng lên được, không dậy nổi, cả một người đen tối mà vẫn không che lấp được hào quang. Đó là ánh mặt trời ngoài kia, là ánh trăng ngoài kia, là những thứ ngày ngày người ta không thể chạm tới. Còn Giang Ý Duy thì sao?

Cô ấy chỉ có thể vẫy hai tay của mình, vạt váy lớn làm mờ đi gương mặt cô ấy, mờ đi tất cả những thứ gì rực rỡ sắc màu trên sân khấu này. Chiếc váy của cô ấy không có tay, cánh tay thon dài, đôi chân thanh mảnh, đó là sự giao hòa, tồn nhau giữa đen và trắng. Trên sân khấu, một ngọn đèn khác chiếu rọi, khiến bóng hình Chữ Đồng hoàn toàn hiện lên.

Giản Trì Hoài nhìn kỹ lại, đúng là cô thật. Anh đổ người về phía trước, có chút khó tin. Chiếc váy liền màu trắng thướt tha cùng với vạt váy rộng, rơi xuống gót chân nơi chiếc giày đế bằng của cô. Còn giữa không trung, ánh đèn được kết hợp rất đẹp, sau lưng Giang Ý Duy bỗng mọc ra một đôi cánh hư ảo. Nó từ từ mở rộng ra theo từng động tác của múa của cô ấy. Mỗi một sợi lông vũ đều rõ nét như có thể đếm được vậy, chúng vượt qua bả vai của Giang Ý Duy, tựa như không tước xòe đuôi, mang theo ý chí và sức mạnh sải rộng cánh bay!

Hình mặt trăng khổng lồ từ từ hạ xuống, Giang Ý Duy cả người nằm theo đường cong của vầng trăng khuyết. Fan hâm mộ bên trên rầm rức khóc đến đình tai. Khi cách mặt đất chỉ còn khoảng một mét thì nó dừng lại, giống như đang nằm trên mặt biển vậy. Bàn tay nhỏ của Lâu Mộc Ngôn bắt chợt nắm chặt lại, những người xung quanh không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng: “Hóa ra là Giang Ý Duy, trong danh sách biểu diễn hôm nay thì ra lại có cô ấy.”

“Đứng thế.” Lâu Mộc Ngôn nói trái lương tâm: “Múa cũng đẹp lắm, chỉ tiếc nếu có thể đứng lên được thì càng đẹp hơn.”

Cô ta từ từ mở lòng bàn tay ra. Mặc cho Giang Ý Duy có thủ đoạn gì đi nữa, dù Chữ Đồng có giúp chị ta ra sao thì cũng có ích gì? Chỉ là một kẻ tàn phế mà thôi! Một bước này chị ta muốn xuống, trừ phi ngã đập mặt!

Giản Trì Hoài chăm chú nhìn lên sân khấu. Ánh mắt anh từ đầu tới cuối tập trung vào Chữ Đồng. Mái tóc dài của cô xõa sau lưng, gương mặt thanh tú. Anh hiểu rồi, cô và Giang Ý Duy, một đen một trắng, đại diện cho hai mặt của một con người, một người đang thuận lợi thì màn đêm chuyển thành ban ngày, sau đó rơi vào nghịch cảnh thì ban ngày lại hóa bóng đêm, nhân tính cũng theo đó mà xoay chuyển.

Ân Thiệu Trình nhìn đến ngây ngốc, ngoài cảm giác đau lòng thì không thể ngăn cản sự khó chịu dâng lên. Thậm chí anh đã nghĩ tới việc lát nữa khi Giang Ý Duy diễn xong, có phải sẽ có người bế cô lên xe lăn không? Cô kiêu hãnh là thế nhưng cũng không thể không cam chịu số phận ư? Nếu đã vậy vì sao còn muốn xuất hiện trước mọi người?

Vậy mà...

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Giang Ý Duy lại đứng thẳng dậy. Điệu múa càng lúc càng kịch liệt, đôi chân trần nhảy vọt lên trên vầng trăng, giống như đôi cánh kia là thật, chúng đang giúp Giang Ý Duy bay lượn. Cô ấy từng học múa, khi bay người chạm đất, đôi cánh vô hình phía sau đi theo như hình như bóng. Trong đám đông, cuối cùng cũng có người không kiềm chế được: “A, Giang Ý Duy, mau nhìn đi...”

Phải, cô ấy đã đứng lên rồi! Cô ấy quả thực đã đứng lên rồi! Giống như chưa từng bị thương vậy, mọi tia sáng rực rỡ như đang tụ hội trên người cô ấy!

Lâu Mộc Ngôn bật chặt mắt, sau đó lại mở ra, cảnh tượng nhìn thấy vẫn là hình ảnh Giang Ý Duy đang múa. Cô ta cảm thấy lòng bàn tay càng lúc càng lạnh toát, khoe môi bỗng run rẩy.

Giản Trì Hoài cũng không giấu nổi sự kinh ngạc trong đôi mắt. Đây gần như là chuyện không thể, nhưng trong khoảnh khắc, đôi cánh sau lưng Giang Ý Duy biến mất, nhạc nền cũng dứt, xung quanh yên ắng, chỉ còn những tiếng rì rầm.

Thời gian dành cho Chữ Đồng không nhiều, cô phải nắm bắt từng giây, không được phép lãng phí. Cô hạ thấp tông giọng, làm mềm tốc độ nói, như một cách tự bộc bạch lại như đang tự thì thầm với chính mình, giọng nói thanh lạnh cùng với hiệu quả âm thanh, vang vọng vào tai mỗi người.

“Tôi từng ảo tưởng rằng có một ngày tôi sẽ có một đôi cánh. Tôi không mong được làm thiên thần, chỉ mong những khi tôi buồn bã được lấp đôi cánh nhỏ của mình vào, bay tới một nơi rất cao, rất xa, vì bầu trời kia cao rộng là thế, còn có vô vàn nơi tôi chưa đặt chân tới. Vậy mà còn chưa đợi được tới ngày tôi có một đôi cánh thì một con ác mộng đã ập tới, tôi mất đi khả năng sử dụng đôi chân. Đừng nói là bay, đến đứng dậy tôi cũng không làm được. Bạn bè cũ, thế giới cũ, tất cả đều sụp đổ trước mắt tôi. Tôi hoang mang, sợ hãi, tôi cảm thấy mình vĩnh viễn không còn đường ra nữa!”

Phía sau, động tác múa của Giang Ý Duy càng lúc càng dồn dập, dường như bị ném vào một chiếc lồng đang cố gắng thoát ra, liều mạng muốn ra ngoài.

Chữ Đồng quay người lại, để lại cho bên dưới một bóng lưng: “Cho tới một ngày, tôi bị một thứ đánh thức, đó là những ánh đèn flash không còn bám đuôi theo tôi. Tôi kinh hoàng tỉnh giấc. Tôi có mơ ước của tôi, nó giống như chim ưng trên bầu trời có cánh bay lượn. Kỳ tích đầu tiên trong cuộc đời này cho chính Giang Ý Duy tôi tự tạo ra ỉn!”

Bóng hình nhịp nhàng trong điệu múa, dưới chân bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa đỏ rực, bao trùm cả cô ấy bên trong. Hiệu ứng ấy duy chỉ chưa đầy 10 giây. Chữ Đồng cất cao giọng, từng câu từng chữ như đâm vào tâm khảm từng người.

“Các người chỉ nhìn thấy tôi sống dậy từ cõi chết mà không thấy tôi rơi xuống bùn đen, toàn thân bị bùn lầy bám riết không thể bò lên. Nhưng thế thì đã sao, thế thì đã sao!” Cô cao giọng, thanh âm vang vọng. Chữ Đồng rào bước tới trước, Giang Ý Duy giờ một tay nắm chặt tay cô. Cả hai người đều ngửa về sau, chỉ dựa vào phản sức mạnh nơi bàn tay đan khít để chống đỡ. Họ xoay tròn giữa sân khấu theo điệu nhạc, bóng hình đen trắng hình chữ V càng xoay càng nhanh, mái tóc đen tung lên tựa như một tấm lưới dăng ra, vạt váy của cả hai hòa vào làm một. Giản Trì Hoài một tay nắm chặt thành ghế, muốn đứng dậy nhưng nghĩ tới buổi lễ, anh vẫn nhẫn nhịn.

Trong mắt anh, Chữ Đồng lúc này còn xinh đẹp hơn Giang Ý Duy rất nhiều. Cảnh này khiến anh quá bất ngờ, là điều anh hoàn toàn không nghĩ tới.

Không lâu sau, họ đứng thẳng dậy, Giang Ý Duy đưa tay đỡ lấy eo Chữ Đồng. Hai màu đen trắng cực kỳ hòa hợp. Họ dựa sát vào nhau như một cơ thể, một bên là đen, một bên là trắng, hai màu đối lập lớn nhất.

Chữ Đồng thờ hồn hển. Phía dưới, tiếng vỗ tay rào rào như sấm dậy, các fan hâm mộ trên tầng hai lại càng sôi sục hơn. Họ gọi tên Giang Ý Duy hết lần này tới lần khác.

“Giang Ý Duy, Giang Ý Duy, Giang Ý Duy...”

Phần nhiều nên nói là tiếng khóc, không ít fan hâm mộ trước đây của Giang Ý Duy cho dù trong tay đang cầm tấm biển của người khác vẫn gào khóc gọi tên cô ấy: “Giang Ý Duy!”

Chữ Đồng đứng thẳng dậy, nét mặt dần ra, nói với người con gái trước mặt bằng khẩu hình miệng: “Chúc mừng cậu.”

Giang Ý Duy nước mắt đầm đìa gương mặt. Họ nắm chặt tay nhau, cúi đầu một cái thật sâu, chào mọi người phía dưới.

Giản Trì Hoài chứng kiến tất cả mọi thứ. Đây lòng anh như sóng dậy rồi lại như có một con mèo đang cào cào. Anh muốn lúc này được kéo Chữ Đồng tới bên cạnh, lòng bàn tay sốt ruột nắm lấy tay y. Trước giờ sự kiên nhẫn của anh luôn rất tốt nhưng lúc này lại bị Chữ Đồng làm cho kích động vô cùng, khắp người như có một ngọn lửa đang bùng lên.

Anh thật sự không nghĩ đến dù chỉ một chút. Vợ anh, một phóng viên nhỏ chỉ chạy đi săn các tin tức giải trí trước sau lại lên kế hoạch cho anh xem một màn kịch hay như vậy. Tối nay Giang Ý Duy chắc chắn sẽ cướp hết sự nổi trội của tất cả mọi người. Việc này còn chấn động hơn nhiều mở một buổi họp báo, công khai tuyên bố đã có thể đứng lên, hơn nữa đây là phát sóng trực tiếp. Lúc này tất cả mọi người đang theo dõi lễ trao giải Kim Ưng, đều tận mắt chứng kiến cảnh tượng ban nãy!

Tiếng nói kích động của người MC vang lên bên tai: “Năm năm không gặp, Giang Ý Duy đã bình phục rồi. Chúng ta hãy cùng vỗ tay. Thật là quá ngoạn mục, tôi còn tưởng mình xuyên không rồi chứ.”

Dù sao đây cũng là một lễ trao giải, tiết mục nào cũng có thời gian tối đa. Người MC nói một hai câu rồi tiếp tục trao cái giải phía sau.

Chữ Đồng và Giang Ý Duy đi ra sau sân khấu. Cô nhẹ nhàng quệt mồ hôi: “Giang Giang, cậu chịu nổi không?”

“Yên tâm đi, tớ đã đỡ được như thế này rồi, với lại lúc trước chẳng phải ở nhà đã múa rồi sao?”

Đã có phóng viên từ phía trước đi tới, chặn đường Giang Ý Duy để phỏng vấn: “Giang Ý Duy, xin hỏi cô bình phục từ khi nào vậy? Ban nãy vì sao không nhìn thấy cô trên thảm đỏ?”

Chữ Đồng chấn trước mặt: “Xin lỗi, mọi thông tin cụ thể chúng tôi sẽ có buổi họp báo vào hôm khác. Bây giờ Giang Ý Duy còn phải tham gia vào lễ trao giải, cảm phiền.”

Đám ký giả đó đuổi theo một mạch vào bên trong. Chỗ ngồi của Giang Ý Duy ở phía sau. Chữ Đồng đưa cô ấy tới đó. Có mấy ngôi sao tới rồi lại đi, để trống ra mấy chỗ. Chữ Đồng ngồi bên cạnh Giang Ý Duy, tiếp tục nhìn lên sân khấu xem trao giải.

Giản Trì Hoài hiển nhiên đã nhìn thấy cô. Anh thẳng thừng gọi điện thoại qua. Chữ Đồng cầm túi xách, di động rung lên rất dễ nhận. Cô lấy máy ra, nhìn thấy người gọi tới bèn nhấn lại hai chữ: Việc gì?

Công đức viên mãn rồi, về nhà.

Chữ Đồng đáp một chữ: Không, sau đó chuyển đi động sang chế độ im lặng, nhét vào trong túi.

Sau một lượt trao giải, tới Lâu Mộc Ngôn lên sân khấu biểu diễn. Cô ta thay một chiếc váy ngắn màu đỏ rượu vang. Dáng người rất đẹp, giọng ca cũng động lòng người nhưng thực sự không có điểm gì nổi bật. Cộng thêm phía trước có Giang Ý Duy nên dưới sân khấu hay trên tầng hai các fan đều rất bình thản. Lâu Mộc Ngôn kiểm chế giận dữ, kết thúc bài hát liền vội vàng đi xuống.

Chữ Đồng ngồi một lúc: “Không được, tớ phải rút. Ông kính cứ quay về phía này, tớ không muốn nổi tiếng.”

“Trốn gì chứ? Nổi tiếng càng hay, làm mình tỉnh luôn.”

Chữ Đồng mở quạt ra che mặt: “Phía tổ chức quả là siêu, tặng món quà kỷ niệm thật hữu dụng. Lúc trước khi bàn bạc với các nhân viên, tớ đã bảo họ dùng đèn tối chiếu vào tớ lúc ở trên sân khấu, mặt tớ có lẽ không rõ ràng lắm, nếu không Giản Trì Hoài sẽ bỏ tớ ra làm đối.”

“Ô hay, cậu không phải Tứ tẩu ư? Còn có lúc sợ?”

“Cậu là đồ vô lương tâm.” Chữ Đồng nhẹ nhàng nói: “Giản Trì Hoài vẫn luôn nghĩ rằng tớ cho người đẩy cậu lên sân khấu hát một bài rồi thôi. Lần này thì hay rồi, cậu nhìn thấy sắc mặt của Lâu Mộc Ngôn chưa?”

“Nhìn thấy rồi.” Giang Ý Duy nhún vai: “Đã lắm.”

Chữ Đồng cứ cảm thấy sau lưng có những mũi tên vun vút lao tới, cô không dám quay đầu lại: “Lát nữa ra ngoài chắc chắn sẽ có phóng viên chặn đường. Nhân lúc còn nóng hổi, cậu giành hết phần hot của đám người này đi. Tờ ra ngoài bảo trợ lý tới với cậu.”

“Cậu đi à?”

“Phải đi thôi, tớ không muốn nổi tiếng. Tớ là phóng viên mà, đâu phải ngôi sao.” Chữ Đồng đứng dậy đi ra ngoài. Gọi điện thoại xong, cô không quay lại bên cạnh Giang Ý Duy nữa, có mấy ngôi sao đang vây quanh cô ấy, mà Chữ Đồng không phải làm việc thù hoa trên gấm.

Trong danh sách đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tới nay có Giang Ý Duy, những lời thương tiếc vốn dĩ định nói của người MC bị mắc nghẹn. Trước khi khách mời công bố người được trao giải, nhất loạt hô vang tên Giang Ý Duy: “Giang Ý Duy, Giang Ý Duy...”

Trên màn hình xuất hiện diễn viên nhận giải, vốn không phải Giang Ý Duy, đây là việc cô ấy đã dự liệu từ trước, nhưng các fan hoàn toàn không quan tâm. Kể cả những người trong ngành ngồi dưới cũng biết, nếu không phải vì bị thương, giải này chắc chắn thuộc về Giang Ý Duy.

Một nữ diễn viên cao ráo bước lên nhận giải. Các fan ở hiện trường lại hô to tên Giang Ý Duy khiến người MC có phần ngượng ngập. Chữ Đồng nhìn thấy Giang Ý Duy đứng dậy, giơ tay về phía tầng hai, sau đó cô ấy đặt ngón trỏ lên môi: “Suyt!”

Hội trường lập tức im bật. Giang Ý Duy ngồi lại chỗ cũ. Cô ấy không còn muốn hơn thiệt gì từ lâu rồi.

Chữ Đồng trở về xe, lấy một chiếc túi lớn từ trong cốp xe ra. Cô đi vào nhà vệ sinh thay quần áo rồi lại cầm máy ảnh của mình. Sau khi giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất được trao xong, Giang Ý Duy bèn đứng dậy rời đi.

Người trợ lý đã ở bên ngoài đợi cô ấy. Lâu Mộc Ngôn cũng chuẩn bị rời đi dưới sự hộ tống của quản lý. Chiếc cúp trong tay cô ta nặng trình trịch, người quản lý đã sớm nói với cô ta, lát nữa ra ngoài phóng viên chắc chắn sẽ phỏng vấn, bảo cô ta lựa lời mà nói.

Vậy mà sau khi ra phía sau hội trường, cô ta giương mắt nhìn thấy cả đám phóng viên vây lấy Giang Ý Duy. Chị ta vẫn mặc chiếc váy dài màu đen, bên cạnh chỉ có một cô trợ lý trẻ. Các phóng viên vây xung quanh: “Giang Ý Duy, nói cho chúng tôi biết đi, cô đã bình phục khi nào vậy? Con đường sau này, cô có dự tính gì không?”

“Con đường sau này dĩ nhiên là tiếp tục đóng phim rồi.” Giang Ý Duy mỉm cười: “Tôi chưa từng rời khỏi làng giải trí, chỉ trải qua một cuộc khảo nghiệm, chắc chắn con đường sau này của tôi sẽ càng xa hơn nữa.”

Đây mới là thân thái của Giang Ý Duy, hàng loạt câu hỏi tới tấp, dồn dập: “Về giải diễn viên nữ xuất sắc nhất hôm nay, cô có ý kiến gì không?”

“Đây là kết quả do ban bầu chọn đưa ra, đương nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn công bằng.”

“Nhưng nếu như cô không bị thương, nó chắc chắn sẽ thuộc về cô?”

Giang Ý Duy cười khẽ, ánh mắt rất bình thản: “Nhưng nếu như tôi không thể đứng dậy được nữa thì ngay cả buổi lễ trao giải hôm nay tôi cũng không thể vào. Tôi rất trân trọng mỗi bước chân mình đi được hiện giờ, không cảm thấy có gì bất công vì số phận đã cho tôi một kỳ tích, cho dù nó có tước đoạt hết mọi hào quang của tôi, tôi cũng cam tâm. Và lại, nó cũng không hề làm vậy. Những gì hôm nay vượt mất, Giang Ý Duy sẽ có ngày lấy về toàn bộ.”

Lâu Mộc Ngôn đứng ở xa, nắm chặt chiếc cúp trong tay, cười khẩy: “Một người được giải còn chẳng bằng một kẻ chạy tới góp vui.”

Người quản lý trước kia của Giang Ý Duy quay đi, sắc mặt đầy biểu cảm phức tạp. Có ai nghĩ Giang Ý Duy sẽ đứng dậy được đây? Trợ lý của Giang Ý Duy đỡ cô đi: “Thành thật xin lỗi, có những vấn đề đợi tới buổi họp báo hỏi sau đi. Hôm nay Ý Duy mệt rồi, cần được nghỉ ngơi.”

“Vậy xin hỏi, chân cô đã khỏi hẳn rồi sao? Có di chứng gì không?”

Giang Ý Duy cười, lắc đầu: “Không có, cảm ơn đã quan tâm”

Tài xế lái xe qua, trợ lý đỡ Giang Ý Duy. Đám phóng viên lại đuổi theo rất sát, khó khăn lắm mới lên được xe, trợ lý bèn kéo cửa lại: “Ý Duy, trên đường tới đây em nghe được tin nữ vương ngành giải trí đã quay trở lại.”

“Vậy sao?” Giang Ý Duy quay ra ngoài cửa sổ, không tỏ thái độ. Người trợ lý thì rất phấn khích: “Quá tuyệt vời, em được xem trực tiếp, sao các chị làm được vậy?”

Nụ cười nơi khóe mắt Giang Ý Duy mỗi lúc một đậm. Phải, sao họ lại làm được nhỉ? Cô còn muốn hỏi Chữ Đồng sao cô ấy có thể làm được vậy? Hình như mọi khó khăn khi rơi vào tay Chữ Đồng đều có thể hóa giải. Cô ấy hay cười nói vì mình là Tứ tẩu nhưng Giang Ý Duy biết rõ những công sức cô ấy bỏ ra cho cô không kém gì những đau khổ cô gánh chịu trên con đường bình phục. Chỉ mình họ biết mà thôi.

Chữ Đồng quay về xe, từ xa nhìn thấy có chiếc xe mở cửa sổ, Ân Thiệu Trình ngồi bên trong, đang chờ đợi không biết suy nghĩ cái gì. Nhìn thấy Giang Ý Duy hôm nay, chắc là anh ta mừng lắm?

Chữ Đồng rút chìa khóa xe ra, định đánh xe rời đi. Qua cửa xe, cô bất ngờ nhìn thấy có một bóng người đứng sau lưng. Cô giật nảy mình, còn chưa quay đầu lại đã bị Giản Trì Hoài ôm chặt eo.

Chữ Đồng vội giãy giụa: “Này, chỗ này toàn phóng viên thôi đấy.”

“Thế sao lúc lên sân khấu em không nghĩ bên dưới toàn phóng viên?” Giản Trì Hoài giật lấy chìa khóa, ấn cô vào ghế sau: “Về nhà, có những chuyện em bắt buộc phải giải thích rõ ràng với anh, nếu không tới nay đừng hòng được ngủ.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 72: Muốn có con không?

Giản Trì Hoài ngồi vào trong ghế lái, vừa kéo cửa xe lại thì bỗng từ xa có một đám phóng viên ủa tới. Chữ Đồng căng thẳng: “Không phải là nhầm vào chúng ta đây chứ?”

“Em mơ à.” Giản Trì Hoài khởi động xe. Chiếc xe lao vút ra ngoài. Chữ Đồng nhìn qua gương chiếu hậu, thấy đám phóng viên nhanh chóng vây quanh hông xe của Ân Thiệu Trình, cô thở dài một hơi: “Em thực sự sợ bị bọn họ nhận ra, em không muốn nổi tiếng.”

Ân Thiệu Trình dựa vào ghế lái, nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng có ánh đèn flash lóe lên, anh nhạy cảm mở mắt ra, nhìn thấy cái micro dài của một phóng viên đã đưa tới bên môi mình: “Cậu chủ Ân, hôm nay Giang Ý Duy đã đứng dậy được rồi, anh có thể nói suy nghĩ của mình không ạ?”

Ân Thiệu Trình chẳng nói chẳng rằng, lập tức nâng cửa sổ lên, ngăn cách mỗi ồn ào của thế giới ngoài kia đằng sau cửa kính. Anh không tiết lộ dù gì chỉ một chữ mà khởi động xe rồi chạy thẳng đi.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, từ xa đã nhìn thấy có chiếc xe đỗ ở cửa, Chữ Đồng thường xuyên bám đuôi săn tin, đương nhiên sẽ biết đây là xe chuyên dùng của ai.

Giản Trì Hoài dừng xe trước cửa nhưng chưa xuống ngay. Chữ Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy quản lý của Lâu Mộc Ngôn tới. Cô ta cúi rạp, đáng vẻ cung kính: “Anh Giản.”

“Chuyện gì?” Thái độ của Giản Trì Hoài lạnh nhạt.

“Không biết về phía Giang Ý Duy, anh có dự định gì?”

Giản Trì Hoài vốn dĩ rất phản cảm với những hành vi tìm tòi tận nhà kiểu này, nghe tới đây, khẩu khí của anh không thiện ý: “Lúc trước, chính cô xin được dẫn dắt Lâu Mộc Ngôn, nói Giang Ý Duy bị bệnh, lãng phí tài nguyên.”

“Đứng, đứng, đi theo Lâu Mộc Ngôn dĩ nhiên là tốt. Tôi chỉ muốn chắc chắn những chuyện anh Giản hứa với Lâu Mộc Ngôn, vẫn tính chứ ạ?”

Giản Trì Hoài hơi ngược mắt lên, đánh ra ngoài một cái nhìn lạnh lùng, quét mạnh về phía cô ta, anh còn chưa lên tiếng đã nghe thấy ghế sau vọng tới tiếng mở cửa xe. Sau khi ra ngoài, Chử Đồng tới đứng trước mặt người quản lý: “Người nào người nấy cũng vì chút chuyện vặt vãnh này mà tìm tới tận nhà. Hôm nào tôi có khi tôi phải gọi người tới sửa cái bậc thềm này, tránh bị các người giẫm bằng.”

Gương mặt người quản lý hơi đỏ ra: “Dù sao thì chuyện tới nay cũng rất bất công với Lâu Mộc Ngôn.”

“Oh?” Chử Đồng cười khê, dựa vào cửa xe: “Bản thân Lâu Mộc Ngôn không dám tới nên bày mưu cho cô chứ gì? Cô ta lấy được giải diễn viên mới xuất sắc nhất thì đã sao? Với địa vị hiện nay của Giang Ý Duy, lên sân khấu biểu diễn lễ nào không nên sao?”

“Nhưng Giang Ý Duy làm vậy gần như đã cướp mất sự nổi trội của tất cả mọi người rồi.”

“Nếu bản thân cô ta đang trong thời nổi tiếng, sao phải sợ người khác giành giật? Huống hồ, Giang Ý Duy là nghệ sỹ dưới quyền quản lý của Dịch Suru, thành công tới nay của cô ấy, Dịch Suru mới là người được lợi nhất. Cô lấy tư cách gì qua đây đòi công bằng cho Lâu Mộc Ngôn?”

Giản Trì Hoài nhìn về phía Chử Đồng: “Lên xe đi.”

Người quản lý kia vẫn còn muốn níu kéo: “Anh Giản..”

“Bây giờ là thời gian riêng tư, cô ngang nhiên tới chỗ ở tìm tôi, ai nói với cô Bán Đảo Hào Môn là nơi được tùy tiện bước vào?”

Đối phương im bất, Chử Đồng cũng không ngồi vào xe mà đi thẳng vào trong. Từ ban nãy tới giờ, còn chưa tới mười phút nhưng Chử Đồng như bị người ta tạt nước lạnh vậy. Sự chấn động trên sân khấu cùng phản ứng của các fan hâm mộ gần như khiến đầu óc cô choáng váng, giờ thì hoàn toàn tỉnh táo lại rồi. Phía sau Giang Ý Duy không có một đội ngũ quản lý hùng mạnh. Con đường sau này của cô ấy thật ra vẫn rất gian nan.

Người giúp việc chưa về. Chử Đồng nhìn giờ, từ cửa lớn đi vào, nhìn thấy trên bàn ăn đã đầy đủ cơm canh. Cô rảo bước tới trước: “Đã nửa đêm rồi mà vẫn có đồ ăn sao?”

“Anh Giản dặn dò ạ, nói tới nay chuẩn bị bữa đêm.”

Cũng may anh suy nghĩ chu đáo. Giản Trì Hoài đi vào ngay sau đó, nhìn về phía người giúp việc: “Không còn sớm nữa, chị về ngủ đi.”

“Tôi đợi hai người ăn tối xong, thu dọn rồi đi ạ.”

“Không cần đâu, để lại sáng mai dọn cũng được.”

Chử Đồng xới ỉnh một bát cơm nóng hổi, nghĩ bụng Giản Trì Hoài tốt bụng như vậy từ khi nào? Người giúp việc quay người đi ra, khi tiếng đóng cửa cách một cái lọt vào tai, cả người Chử Đồng bỗng như bị nhấc lên. Cô hiểu rồi, người nào đó giờ định tính sổ. Chử Đồng cầm chặt thìa trong tay: “Em đói, để em ăn no cái đã rồi tính!”

Giản Trì Hoài nhắc cô lên, một tay ôm chặt chân cô, tay kia quấn quanh ngực cô. Hai chân Chử Đồng rời khỏi mặt đất: “Này, anh làm gì vậy! Chuyện hôm nay cũng là anh đồng ý, tiết mục biểu diễn là anh cho em”

“Nhưng anh không cho phép em để Giang Ý Duy đứng lên tại đó!”

Chử Đồng dùng chân với lấy ghế, muốn có một điểm tựa, dù sao cũng để mình đứng được: “Đó chẳng phải chuyện tốt hay sao? Giang Ý Duy có thể kiếm bao nhiêu tiền cho anh, anh không nghĩ à?”

“Thế còn em thì sao?” Giản Trì Hoài cắn tai cô: “Lúc lên sân khấu biểu diễn có từng bàn bạc với anh không?”

“Việc này còn cần bàn bạc sao?”

Hơi thở của Giản Trì Hoài hơi trầm, nắm lấy ngón tay cô, siết chặt: “Dĩ nhiên, mỗi một chỗ của em đều là của anh, lại còn mặc váy trắng. Em có biết, anh ở trên tầng ba nhìn xuống nhìn thấy rõ hình dáng áo lót bên trong của em hay không?”

Chử Đồng sắp giạng chân đến ngất rồi: “Quần áo màu trắng vốn dĩ trong suốt, sao anh không để ý tới tư thế múa của em, mà cứ tập trung nhìn áo lót làm gì?”

Nói tới đây, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Giản Trì Hoài bốc lên: “E là những người bên dưới đều nhìn thấy rồi, ai cho em mặc vậy?”

“Một đen một trắng, em đã thiết kế sẵn rồi.” Mũi chân Chử Đồng chống lên ghế, còn chưa đứng vững đã bị Giản Trì Hoài đá ra, cô như một con búp bê bị anh bế cao lên: “Giản Trì Hoài, anh không thấy mệt à?” Cô dù sao cũng là một người, không phải con búp bê vải không trọng lượng.

“Vậy vì sao em không để Giang Ý Duy mặc bộ màu trắng?”

Người đàn ông này, sao vẫn cứ bứt rứt cái chuyện này? “Ý nghĩa không được, cô ấy chỉ có thể mặc đồ đen. Với lại bên trong em cũng mặc toàn màu trắng cả, không lộ đâu, anh nhìn thấy được đó là vì anh...” Nửa câu sau, Chữ Đồng ngâm trong miệng. Đó là vì anh háo sắc, tâm địa bất chính, trong đầu toàn nghĩ tới mấy chuyện đó mà thôi.

Cho dù cô không nói ra, Giản Trì Hoài cũng có thể hiểu được ý trong lời nói của cô. Anh tiến lên, cắn chặt chiếc khuy của lớp vải bên trong, sau đó kéo một cái để nó bung ra. Chữ Đồng cảm nhận được một chút đau và ngứa ngáy cùng âm thanh khi khuy áo bật vào da thịt. Giọng Giản Trì Hoài vang lên sau lưng cô: “Bây giờ em còn dám nói nó không rõ ràng ư?”

“Nhưng em không để lộ.” Chữ Đồng cứng miệng cãi: “Anh nhìn mấy ngôi sao đó đi, bên trong đều không mặc, anh muốn nhìn nội y của người ta cũng không nhìn được đâu.”

“Em còn già mồm phải không?”

Chữ Đồng bó tay: “Giản Trì Hoài, anh cậy mình cao, cứ thích nhắc người ta lên phải không? Mau thả em xuống!”

Giản Trì Hoài tiến lên trước mấy bước, tới trước sofa phòng khách. Anh đặt Chữ Đồng lên lưng ghế bằng da thật. Cả người Chữ Đồng nằm sấp lên, hai chân vẫn lơ lửng. Cô muốn nhảy xuống nhưng bị người đàn ông kẹp chặt eo, không cho cô cơ hội nhúc nhích: “Cả anh mà em cũng giấu. Giang Ý Duy đứng dậy được, vì sao không nói cho anh biết? Lại còn cả màn kịch đặc sắc đó nữa, em tự biên tự diễn ư?”

“Anh đã sớm từ bỏ Giang Ý Duy từ lâu rồi. Nếu em nói cho anh biết sự thật, cùng lắm anh chỉ sắp xếp cho cô ấy một buổi họp báo, như vậy thì trong mắt người khác, cho dù Giang Ý Duy có biến mất nửa năm thì đã sao? Không đủ sừng sốt.”

“Thế ư?” Giản Trì Hoài cúi xuống, ngực trước dính chặt lên lưng Chữ Đồng. Mỗi anh ghé sát bên tai cô, thì thầm: “Nhưng mà, em lại khiến anh cảm thấy rất sừng sốt.”

Chữ Đồng quay đầu lại, khoe miệng cong lên từ lúc nào, có những cảm xúc không thể kiểm soát. Chuyện hôm nay, cô biết đã thành công rồi. Cô không thể che giấu được biểu cảm đắc ý trên gương mặt: “Vậy anh nói xem, em khiến anh sừng sốt chỗ nào?”

“Lúc em mặc bộ quần áo này lên người, những đường cong căng tràn cực kỳ đẹp.”

“Còn gì nữa?” Làm gì có cô gái nào không thích được người ta khen?

“Còn muốn nghe gì nữa?” Giản Trì Hoài vui mặt vào lưng cô, bắt đầu hôn phớt qua lớp vải. Chữ Đồng bất giác lên tiếng: “Anh không biết nói mấy lời khen ngợi về mặt tinh thần ư?”

“Quá giả tạo, đàn ông nhìn phụ nữ, trực quan nhất là những gì đập vào mắt.”

Chữ Đồng nằm bò ra đó, cực kỳ khó chịu: “Để em xuống đi, có gì nói từ tế.”

“Chữ Đồng, em bảo em có nên mừng vì là vợ của anh không? Nếu đổi lại là người khác, hôm nay đêm giờ trò này với anh, anh tuyệt đối sẽ khiến cô ta hối hận vì đã bước chân vào lễ giao trái. Nhưng em thì sao? Không phải em không biết anh lăng xê Lâu Mộc Ngôn. Hôm nay trong lễ trao giải này, cô ta là ngôi sao mới nổi lại còn được nhận giải, có ai không nâng cô ta lên? Trang bìa báo giải trí Dịch Suru cũng đã đề tống ra rồi, em xem việc em làm đi, bây giờ ngoài kia còn mấy phóng viên nhớ tên Lâu Mộc Ngôn nữa?”

“Lâu Mộc Ngôn không cần tin. Người Giản Tử ca muốn lăng xê, lẽ nào lại không nổi?” Chữ Đồng biết rõ không thể đối chọi với Giản Trì Hoài: “Nổi hơn một lần thôi mà, anh đâu phải người hẹp hòi.”

Giản Trì Hoài vén vạt váy cô lên, một đôi chân nhỏ mịn màng từ từ lộ ra. Hai chân Chữ Đồng đung đưa: “Đối với anh mà nói cục diện này phải là cùng được lợi mới phải. Em bận rộn tới giờ còn chưa được miếng nào vào miệng, Giản...”

Giọng cô đột ngột ngưng bật, ban nãy chỉ mãi nói, hoàn toàn quên bằng mắt tiếng còi thất lưng phía sau. Cô bất ngờ quay đầu, ánh mắt ngập tràn phấn nộ: “Giản Trì Hoài, đây là phòng khách! Anh, anh làm gì đây!”

Hai chân cô vẫn còn treo lơ lửng. Nửa người trên của Chữ Đồng vất vèo ở đó, cô đấm hai cái vào sofa: “Khốn kiếp!”

Thật ra cho dù cô đã giải thích từ tế rồi, nói rõ rằng những chuyện bên trong rồi, tới nay Giản Trì Hoài vẫn không tha cho cô. Không phải là trừng phạt, chỉ giầy vò cô hết lần này tới lần khác. Giản Trì Hoài cũng không hiểu, một người con gái bình thường như vậy, anh lấy rồi thì thôi nhưng vì sao càng ngày càng để tâm? Bước một bước vào rồi, lẽ nào cứ thế giương mắt nhìn mình chìm đắm hay sao?

Chữ Đồng bị giầy vò tới không chịu nổi. Lúc ngủ, cô nghĩ, chắc là nếu có động đất cô cũng không bỏ dậy nổi mà chạy trốn nữa.

Di động của Giản Trì Hoài đặt trên tủ đầu giường, Chữ Đồng ngủ rất say, cô đã lâu lắm rồi không mơ thấy chị. Lúc Chữ Nguyệt Tinh vừa ra đi, Chữ Đồng thường xuyên nằm mơ, mơ thấy chị ấy gầy đét chị còn lại da bọc xương. Sau đó vì quá nhưng nhớ mà chị hay xuất hiện trong giấc mơ của cô, dần dần số lần càng lúc càng ít đi..

Khi Chữ Đồng nhìn thấy chị lại biết rất rõ là mình đang mơ, cứ mâu thuẫn như vậy. Cô nhìn thấy phần từ ngực trở xuống của chị bị chôn vùi dưới đất.

Chữ Đồng bước qua, nét mặt bi thương: “Chị à, vì sao lại như vậy? Sao chị lại ở dưới đất?”

Chữ Nguyệt Tinh lắc đầu, nhìn cô nở một nụ cười rất quái dị: “Vì chị phải mọc rễ ở trong đất, có rễ rồi chị mới có thể sống tiếp.”

Chữ Đồng nghe không hiểu, ngồi sụp xuống trước mặt chị: “Vì sao chứ? Chúng ta đều là con người, vì sao phải mọc rễ?”

“Vì chị không còn giống như em nữa. Đồng Đồng, em sống có tốt không, em sống tốt không?”

Cho dù ở trong mơ, Chữ Đồng cũng muốn bật khóc: “Chị, em sống rất tốt, có phải chị nhớ em không? Rốt cuộc có phải em đang mơ không?”

Chữ Nguyệt Tinh không nói thêm nữa. Chữ Đồng ngẩng đầu, cô nhìn thấy trên người chị gái bông mọc ra rất nhiều nhánh cây, những dây leo dài từ dưới đất chui lên, quấn chặt lấy cổ Chữ Đồng, càng thít càng chặt. Cô nhìn thấy sắc mặt chị hung dữ vô cùng, trở thành một người mà cô xa lạ. Chữ Đồng không thở nổi, cô gơ tay muốn gỡ thứ trên cổ mình ra nhưng dường như có một tiếng âm vang như động đất vọng vào tai cô. Cô giật nảy mình, ngồi bật dậy.

Giản Trì Hoài bật đèn lên, cũng nghe thấy tiếng di động của mình kêu. Anh cầm qua xem rồi nhìn Chữ Đồng. Anh xóa tin nhắn bên trong đi, đặt lại tủ đầu giường: “Sao vậy?”

Chữ Đồng lau mồ hôi lạnh: “Em nằm mơ.”

“Mơ thấy gì mà em sợ đến mức này?” Giản Trì Hoài rút khăn giấy lau trán cho cô. Chữ Đồng hít sâu một hơi: “Mơ thấy chị gái em, chị ấy biến thành một cái cây.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài khẽ động nhưng cũng chỉ như một hạt bụi li ti rơi xuống biển cả mênh mông, không thể làm dấy lên dù chỉ một gợn sóng: “Bây nào, người sao lại biến thành cây?”

“Em cũng không biết nữa, giấc mơ kỳ lạ quá.” Chữ Đồng dựa vào đầu giường, ngủ không nổi nữa: “Ai gọi điện cho anh vậy.”

“Không phải điện thoại, tin nhắn rác thôi.” Giản Trì Hoài nhắc cô lên, để cô ngồi lên chân mình. Hai tay Chữ Đồng ấn lên bả vai anh: “Còn tiếp tục em chết mất.”

“Ngày mai anh nghỉ, nếu không anh cũng sẽ kiểm chế.”

Chữ Đồng muốn khóc mà không khóc được: “Nhưng mai em không nghỉ, em còn phải đi săn tin nữa.”

“Nghỉ đi, anh cho phép.”

Chữ Đồng vội đẩy ngực anh: “Giản Trì Hoài, mấy hôm trước mẹ tôi đây, hỏi em đã có bầu chưa, còn hỏi em đã 'sinh hoạt' chưa?”

“Thế thì em càng phải nỗ lực rồi, theo như anh biết, cứ cách một ngày sinh hoạt một lần thì tỷ lệ có thai sẽ khá cao.” Giản Trì Hoài dựa người ra sau, mỉm cười nhìn cô.

Chữ Đồng nhìn vào mắt anh: “Anh thì sao, anh muốn có con không?”

“Tùy em, anh lúc nào cũng được.” Đối với Giản Trì Hoài mà nói, độ tuổi này của anh chưa đến mức bắt buộc phải có con, nhưng giả sử thật sự có con thì hình như cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của anh, chẳng nào cũng có vú nuôi.”

Chữ Đồng vòng hai tay qua cổ anh: “Em lại muốn mượn một hai năm nữa, vác cái bụng lớn như vậy làm sao đi tìm tin?”

Giản Trì Hoài nghiêm mặt: “Nếu thật sự có bầu thì không được ra ngoài nữa. Lẽ nào em còn định mang quả bóng trong bụng rồi nhảy lên nhảy xuống sao?”

Cô biết ngay anh sẽ không cho phép: “Được được được, tạm thời chưa bàn tới. Em buồn ngủ quá, em muốn ngủ.”

Ban này Chữ Đồng chỉ mơ thấy ác mộng mà thôi, sao một lúc sau lại trở thành món ăn trên đĩa của Giản Trì Hoài rồi?

Ngày thứ hai của lễ trao giải, Giang Ý Duy đã quay lại đoàn làm phim 'Thanh âm truyền'. Vốn dĩ đã tìm được diễn viên thay thế rồi nhưng đây đây sao cũng là một bộ phim cổ trang đồ sộ, về mặt phục trang có yêu cầu rất nghiêm ngặt, cho dù đã quay bù một số cảnh nhưng biết tin Giang Ý Duy bình phục, đạo diễn lập tức gọi điện nói chuyện ngay với cô ấy.

Chữ Đồng săn tin xong, đi ngang qua một khách sạn. Cô ngẩng đầu nhìn lên, nơi này đã chiếm giữ địa thế đẹp nhất trung tâm, cấp năm sao chuẩn xác, từ lâu đã nghe nói món thương hiệu ở đây ngon chết người. Cô xoa xoa bụng, bây giờ dù gì cô cũng là Giản phu nhân, là bà chủ phía sau Dịch Sư. Vào đây ăn cơm có phải nên giống như trong phim truyền hình, nói thẳng tên Giản Trì Hoài ra là được?

Cô lắc đầu, sau đó quả quyết đi vào... cửa hàng đối diện khách sạn đó, một cửa hàng đặc sản. Mai khô và bánh bao rau ở đây cũng rất nổi tiếng, chỉ có hai đồng rưỡi một cái, đủ no!

Chữ Đồng xếp hàng, khó khăn lắm mới tới lượt mình, bà vai bỗng nhiên bị ai đó đập mạnh một cái. Cô giật mình quay phắt lại, nhìn thấy Ân Thiệu Trình

vẫy tay với cô: “Lại đây.”

“Làm gì?”

“Mời cô ăn cơm.”

Chữ Đồng nắm chặt năm đồng trong tay: “Sao anh lại mời tôi ăn cơm?”

Ân Thiếu Trinh chỉ vào ô cửa sổ cô xếp hàng rồi lại chỉ về phía đối diện: “Vậy cô nói xem, nhà hàng nào có sức hấp dẫn lớn hơn?”

“Không có công không hưởng lộc, cảm ơn anh!”

Ân Thiếu Trinh thẳng thừng nắm lấy cổ tay cô, kéo cô ra khỏi hàng: “Vậy tôi và cô bàn chuyện hợp tác với Giang Ý Duy, có được không?”

Chuyện làm ăn tìm tới cửa ư? Chữ Đồng tuy không phải quản lý chính thức của Giang Ý Duy nhưng có lợi cũng không thể bỏ qua. Cô cùng Ân Thiếu Trinh tới khách sạn đối diện. Có cậu chủ Ân đương nhiên phải thuê phòng kín. Chỉ có hai người nhưng gọi cả một bàn đầy thức ăn. Chữ Đồng cũng không khách sáo, vừa ăn vừa nói: “Nói đi, hợp tác gì?”

Ân Thiếu Trinh gạt tàn thuốc: “Tiết mục trong lễ trao giải cho cô dàn dựng?”

“Phải.” Chữ Đồng gấp một đĩa thức ăn, chưa đợi Ân Thiếu Trinh nói câu tiếp theo, cô đã ngược mắt lên, nhìn thấy người đàn ông nhìn mình chăm chú, cô bỗng cảm thấy gượng gạo: “Sao vậy?”

“Tôi thật sự không ngờ hóa ra cô lại có khả năng này đây. Chữ Đồng, cô càng ngày càng khiến tôi mê mẩn rồi.”

“Khụ...” Chữ Đồng xoay người, ho dữ dội không dứt. Gương mặt nhỏ của cô đỏ ửng lên, cầm cốc nước chanh bên cạnh uống vài ngụm. “Cậu chủ Ân, ăn nói đừng có dọa người ta như vậy được không?”

“Tôi thật sự có hứng thú với cô, cô luôn khiến người kinh ngạc như vậy...”

“Stop!” Chữ Đồng giơ tay ra: “Cậu chủ Ân, anh không nghiêm túc được một chút sao?”

“Tôi rất thiếu nghiêm túc sao?” Ân Thiếu Trinh đặt tay lên chiếc bàn tròn. Chữ Đồng cười khê: “Đâu phải tôi không biết quan hệ giữa anh và Giang Ý Duy. Anh nói muốn hợp tác, chắc là không nổi, muốn kéo cô ấy lên. Sao chúng ta không nói vào chuyện chính đi?”

Ân Thiếu Trinh ngẫm nghĩ gì đó, nghe thấy ba chữ ‘Giang Ý Duy’, sắc mặt như chìm trong một màn sương u ám: “Một người con gái như Giang Ý Duy đương nhiên là thu hút tôi, cũng giống như cô vậy.” Anh ta nhanh chóng cắt ánh mắt đi, cô tình cười: “Nhưng chuyện của tôi và cô ấy đều là quá khứ rồi. Cô ấy bình phục được, tôi mừng cho cô ấy. Chữ Đồng, vốn dĩ tôi đã cắt đứt mọi suy nghĩ với cô nhưng cảnh tượng trong lễ trao giải quá ấn tượng, khiến tôi tới bây giờ vẫn còn bồng bềnh lâng lâng, cô hiểu cảm giác đó không?”

Chữ Đồng không muốn nói với anh ta, cô cảm thấy con người Ân Thiếu Trinh nhất định mắc bệnh tâm lý, mặc dù người ta hay nói ‘thứ không có được là thứ tốt nhất’, câu này rất có lý nhưng cô là người đã có chồng, khẩu vị gì đây, nặng vậy!

“Ân Thiếu Trinh, anh đừng đùa cợt nữa!”

Đúng là rất mực cười! Ân Thiếu Trinh dựa vào ghế, bên ngoài đều nói anh ta là công tử trắng hoa, phong lưu hào phóng, đâu đâu cũng để lại tình. Thật ra họ nói không sai. Ân Thiếu Trinh chưa bao giờ muốn dùng chân với người nào. Anh ta có thiện cảm với Giang Ý Duy, muốn độc chiếm cô ấy, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ sống với Giang Ý Duy cả đời. Rất nhiều phụ nữ muốn có gia đình, đó là thứ Ân Thiếu Trinh né tránh nhất.

Hướng hồ, con người anh ta không thể chung thủy, cả đời chỉ ngủ với một người con gái chính là thứ vợ vắn đối với anh ta. Còn Chữ Đồng thì sao? Có sức hấp dẫn với anh ta, đây cũng lại là sự thật. Anh ta thích cảm xúc mạnh mẽ, thích mọi thứ kích thích. “Tôi không đùa với cô. Thời gian trước cô nói muốn làm quản lý, tôi tưởng thật rồi, tới chỗ tôi đi.”

Chữ Đồng mím môi: “Ân Thiếu Trinh, chuyện này tôi bắt buộc phải nói lời cảm ơn anh. Ban đầu anh thật sự đã nhờ người gửi cho tôi không ít tài liệu nhưng tôi sẽ không tới làm quản lý ở chỗ anh. Thứ nhất tôi vốn không đủ tư chất. Thứ hai, tôi vẫn là phóng viên của Dịch Suru. Tôi giúp Giang Ý Duy vì muốn cô ấy đứng dậy được. Bây giờ trong tay cô ấy đã có phim, cũng không cần tôi lo lắng nữa. Trước đây tôi từng học làm quản lý, đều đã đọc hết những kịch bản chất đống ở nhà cô ấy, cũng đã chọn được vài cái, chỉ còn đợi bàn thảo xong hợp đồng mà thôi.”

“Thế nên, cô vẫn muốn làm phóng viên?”

Chữ Đồng nghiêm túc gật đầu, Ân Thiếu Trinh hừ một tiếng: “Đúng là ngu muội.”

“Đó gọi là ước mơ!”

Ân Thiếu Trinh nheo mắt nhìn cô. Chữ Đồng buông đĩa xuống: “Tôi ăn no rồi, phải về đây.”

“Được.” Ân Thiếu Trinh lại dập tắt một điếu thuốc nữa. Cuộc trò chuyện hôm nay không có nội dung thực tế nhưng nhìn cô ăn cơm, anh ta cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Hai người đi ra khỏi phòng, nghe thấy có một tiếng cười điệu đà vọng vào tai: “Tứ ca đối với tôi chắc chắn là tốt rồi. Anh đã nói nếu tôi được giải diễn viên mới sẽ thưởng cho tôi.”

“Thưởng cho cô cái gì?”

Phía trước, có mấy cô gái trẻ đi tới, một trong số đó chính là Lâu Mộc Ngôn, đúng là oan gia ngõ hẹp. Chử Đồng và Ân Thiếu Trình bước lên, Lâu Mộc Ngôn cũng chưa dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, khi thấy Chử Đồng thì có phần kinh ngạc: “Tiền này, trang sức này, tôi đều không cần. Các cô không muốn gặp xem Tứ ca trông như thế nào sao? Hôm nào tôi bảo anh ấy mời chúng ta ăn cơm coi như là phần thưởng, tới lúc đó các cô được sáng mắt rồi.”

Chử Đồng cười khẩy: Vớ vẩn, coi chồng tôi là khi đấy à?

Hai người đi lướt qua nhau, Chử Đồng không nói một câu, mà chỉ hần học lờm Lâu Mộc Ngôn. Ân Thiếu Trình bên cạnh không nhịn được cười, Chử Đồng lại quay sang trừng mắt với anh ta.

Bán Đảo Hào Môn.

Giản Trì Hoài men theo cầu thang vòng đi lên gác, vừa bước lên hành lang tầng hai đã nghe thấy có một loạt tạp âm vọng vào tai, thanh âm mơ hồ, có lẽ là Chử Đồng đang xem tivi trong phòng.

Giản Trì Hoài đi đến, tới trước cửa phòng, giọng nói bên trong càng thêm rõ nét, là một cuộc đối thoại.

“Nháy mắt này, dám gọi Tứ ca này, dám nhưng nhớ chồng tôi này! Cô là cái đồ Lâu cận bã!”

Sau đó, một giọng nữ tiếp tục đáp lại: “Tứ tẩu, chị xinh đẹp như hoa, chị đáng yêu lương thiện, chị thông minh hiền thực, Tứ ca mãi mãi chỉ yêu mình chị thôi!”

Chử Đồng vẫn chưa hết tức, trong phòng còn vang lên mấy tiếng bốp bốp như tát, thanh âm giòn tan: “Sau này còn dám tư tưởng mấy người có vợ không? Hừ? Tôi tát chết cô, ai cho cô gọi Giản Tứ ca?”

“Không dám nữa, không dám nữa, sau này không bao giờ dám nữa.”

“Nói, tôi với cô ai đẹp hơn?”

“Chị đẹp, chị đẹp, Tứ tẩu xinh đẹp nhất trên thiên hạ.”

Cái quái gì thế này? Giản Trì Hoài mở tung cửa ra, đi vào phòng...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Gây ra họa lớn

Giản Trì Hoài đi vào trong mấy bước, nhìn thấy Chử Đồng đứng trước sofa, nhảy lên nhảy xuống, trong phòng chỉ có một mình cô đang đọc diễn, tiếng giả mạo Lâu Mộc Ngôn phát ra từ di động của cô. Giản Trì Hoài bước lên: “Có chuyện gì vậy?”

Chử Đồng đang chơi cao hứng, bất ngờ nghe thấy giọng nói sau lưng. Cô quay người lại, phần mềm mới tải xuống trên di động vẫn còn đang nói theo những nội dung được lưu trước: “Tứ ca Tứ tẩu tình cảm nhất, em không làm tiểu tam, em rút... hức hức hức...”

Chử Đồng gượng cười hai tiếng, đi qua cầm lấy di động của mình. Giản Trì Hoài nhanh mắt nhìn thấy trên màn hình có một biểu tượng hoạt hình, bên cạnh còn có những công năng như tát, cho đối chết, nói chuyện, nhảy múa...

Chử Đồng cong môi: “Em chơi vớ vẩn ấy mà.”

“Em bị cô ta kích động đến mức này sao?” Giản Trì Hoài cầm di động của Chử Đồng trong lòng bàn tay: “Cô ta lại làm gì em rồi?”

“Hôm nay lúc ăn cơm em bắt gặp cô ta, cô ta nói anh sẽ thưởng cho cô ta.”

Bờ môi mỏng của Giản Trì Hoài khẽ mím lại: “Anh có nói như vậy.”

“Thấy chưa...”

Giản Trì Hoài chặn đường đi của cô lại: “Em chạm mặt Lâu Mộc Ngôn ở đâu?”

Chữ Đồng không hề nghi ngờ, nói luôn tên khách sạn. Giản Trì Hoài quan sát cô từ trên xuống dưới: “Nỡ tới mấy nơi đó ăn cơm ư? Ai mời em phải không?”

Chữ Đồng cắn môi, không cẩn thận lại bị anh dẫn xuống hố rồi: “Mặc kệ ai mời em hay em mời ai, tóm lại em đã bắt gặp Lâu Mộc Ngôn.”

Giản Trì Hoài lấy di động của Chữ Đồng lên xem: “Thứ này hay đây, hôm nào anh cũng down xuống.”

“Cũng có người khiến anh bất mãn ư?”

“Anh bắt em ngày ngày bùng trà rót nước cộng thêm tắm rửa kỳ lưng còn phải nói lời ngọt ngào nữa.”

Chữ Đồng giờ tay lấy lại điện thoại: “Anh trả lương ời một cô bảo mẫu trẻ trung xinh đẹp là được rồi.”

Giản Trì Hoài cảm thấy con người Chữ Đồng cũng thật là thú vị, suy nghĩ thì rõ ràng là chín chắn và cẩn thận nhưng lại có những khi ấu trĩ thế này.

Giang Ý Duy từ trường quay trở về, thay trang phục rực rỡ ra. Sau khi bắt đầu cuộc sống bận rộn trở lại, cô vẫn thường qua lại giữa các đoàn làm phim, nhưng chỉ có như vậy cô mới cảm nhận thấy cái tốt đẹp sau khi đứng lên được, mới có thể chứng minh sự nỗ lực của bản thân mình không phí hoài.

Mái tóc xoắn dài màu nâu lười biếng dính chặt sau lưng, cô cùng mấy người bạn ngày trước hẹn nhau ăn cơm. Cho dù khi cô gặp nạn, cần họ nhất, họ đều lấy lo do công việc bận rộn để xa lánh cô nhưng quan hệ giữa người với người luôn cần phải duy trì, cho dù không trao nhau tấm lòng chân thành. Cô vốn dĩ định gọi Chữ Đồng tới nhưng sau đó lại thôi, ăn cơm cùng một đám người giả nhân giả nghĩa, chắc cô ấy cũng nuốt không trôi.

Trong góc khuất có khu nghỉ ngơi, Giang Ý Duy qua đó ngồi một lát, để lộ đôi chân trắng trẻo, vắt vẻo dưới ánh đèn, mái tóc rũ xuống gò má, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại, sự gọi cảm trong từng động tác không thể che giấu. Liếc mắt nhìn thấy có người đàn ông bước tới, Giang Ý Duy hơi ngẩng đầu lên, Ân Thiếu Trình đứng trước cửa, ngược chiều ánh sáng, đứng im nhìn cô chăm chú.

Động tác tay của cô khựng lại, hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi Giang Ý Duy đứng lên. Cô tao nhã đi về phía Ân Thiếu Trình, sau khi cách anh ba bước chân thì dừng lại: “Cậu chủ Ân, đã lâu không gặp!”

Ánh mắt Ân Thiếu Trình từ trên gương mặt cô dần dần trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên đôi chân cô, Giang Ý Duy cười khê: “Chân của em không sao rồi.”

Người đàn ông giờ tay ra, muốn xoa lên gương mặt cô, Giang Ý Duy vội vàng né ra. Động tác này của cô rất cố tình, dường như cũng là cưỡng ép bản thân phải làm, Giang Ý Duy cài lọn tóc rơi xuống ra sau tai: “Cậu chủ Ân, em còn có việc, không làm phiền anh nữa.”

“Sao, bây giờ lại giả vờ không quen biết tôi?”

Giang Ý Duy bước ra mấy bước, nghiêng người nhìn anh: “Sao em dám chứ, sau này vẫn còn cần cậu chủ Ân chiếu cố nhiều.”

Giang Ý Duy của trước đây, đừng nói là đợi anh lên tiếng, cho dù Ân Thiếu Trình cho ra hiệu cho cô bằng ánh mắt, cô cũng ngoan ngoãn đi tới. Người đàn ông nhìn cô đi xa khuất, ánh mắt u ám.

Khi rời khỏi khách sạn đã sắp 9 giờ rồi. Có chàng trai được một người dẫn tới vây quanh Giang Ý Duy, cả đám người đi ra khỏi cửa lớn. Người đàn ông thấy Giang Ý Duy ăn mặc phong phanh bên bước tới: “Xe của tôi ở đây, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu.” Giang Ý Duy khê xua tay: “Trợ lý của tôi tới rồi.”

Người đàn ông khoác chiếc áo vest trong lên vai cô, Giang Ý Duy né tránh giữ khoảng cách thích hợp. Dù sao đây cũng là trước cửa khách sạn, một khi đề phòng viên chụp được, chẳng biết lại đồn thổi thành scandal gì.

Người trợ lý lái xe tới, Giang Ý Duy trả lại áo khoác cho đối phương: “Cảm ơn.”

Người đàn ông có vẻ quyến luyến: “Hôm khác chúng ta lại gặp nhau nhé.”

“Được.” Giang Ý Duy trả lời lấy lệ, sau khi chào tạm biệt những người khác thì kéo cửa xe ngồi vào rồi rời đi. Chiếc xe đỗ bên đường cũng nổ máy theo, ánh mắt Ân Thiếu Trình như khoét lên người gã đàn ông kia.

Giang Ý Duy trở về khách sạn nơi mình ở, bảo trợ lý đi nghỉ trước. Cô quay phim gần đây nên khoảng thời gian này không về nhà. Cô rút thẻ phòng ra, quẹt thẻ rồi đi vào, cởi quần áo, tắm rửa xong xuôi, từ phòng tắm bước ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô tưởng là trợ lý, đi qua liếc mắt nhìn, hóa ra là Ân Thiếu Trình.

Giang Ý Duy không mở cửa. Ân Thiếu Trình đề thẳng tay lên chuông cửa không buông. Tiếng tạp âm ồn ã như phá thùng màng nhĩ cô, Giang Ý Duy bịt chặt hai tai: “Ân Thiếu Trình, anh làm cái trò gì vậy?”

“Mở cửa ra.”

“Em sắp ngủ rồi.” Giang Ý Duy quay đi, vừa định vào trong thì Ân Thiếu Trình giơ chân đá một cái vào cửa, tiếng rầm khiến cô bất chợt quay đầu. Âm ỉ thế này, định mời gọi phóng viên tới đây chắc. Giang Ý Duy do dự một lát rồi mở hé một khe nhỏ, chỉ lấp ló đôi mắt ra ngoài: “Có chuyện gì không?”

Nếu cửa đã mở rồi thì Ân Thiếu Trình có cách trị cô. Anh dùng hai tay đẩy mạnh cánh cửa, làm sao Giang Ý Duy chống đỡ được sức lực của anh? Cô lùi nhanh về sau mấy bước, Ân Thiếu Trình nhân cơ hội đó len vào phòng. Giang Ý Duy cố gắng bình tĩnh: “Nếu anh tìm em có việc thì hoàn toàn có thể gọi di động, số di động của em vẫn không thay đổi.”

“Tôi không muốn gọi vào di động của em, tôi chỉ muốn em thôi!” Nói dứt lời, Ân Thiếu Trình sai bước tới trước, hai tay ôm chặt lấy Giang Ý Duy, mạnh mẽ cường hôn.

Cô kinh hãi nghiêng đầu, nụ hôn của người đàn ông rơi mạnh xuống má cô. Giang Ý Duy vừa nhắm mắt, cả người chỉ quần khăn tắm. Ân Thiếu Trình quét nhanh một lượt rồi một tay túm lấy khăn tắm, Giang Ý Duy vội vàng lấy hai tay gạt lại: “Ân Thiếu Trình, em và anh không còn quan hệ nữa!”

Anh hơi dùng sức một chút, kéo khăn tắm của cô ra. Vòm ngực rắn chắc dựa về phía trước, ép Giang Ý Duy vào tường, không sao nhúc nhích được. Ân Thiếu Trình hôn cô, hai tay cũng không rảnh rang. Giang Ý Duy không cam tâm phải buông vũ khí đầu hàng như vậy, ra sức phản kháng: “Tránh ra!”

“Tránh ra gì chứ? Ý Duy, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên nữa. Tôi muốn em, em chắc chắn cũng muốn tôi, lẽ nào nửa năm nay em không nhớ tôi sao?”

Giang Ý Duy chống hai tay lên vai anh, tạm thời ngăn hành vi có tính xâm lấn của anh lại: “Vậy nửa năm nay, anh có từng nhớ đến em không?” Cô ngừng đầu nhìn anh: “Lúc em ngồi trên xe lăn, anh từng nhớ em không?”

Ân Thiếu Trình cướp lấy ánh mắt cô, anh cứng rắn ấn hai tay của cô xuống: “Đương nhiên là nhớ.” Giọng anh khàn khàn: “Tôi nhớ đến cả người đau nhức, em sờ mà xem.”

“Em không muốn.” Giang Ý Duy nắm chặt hai tay: “Nếu em vẫn còn là Giang Ý Duy nằm trên giường lúc trước, anh còn muốn em không?”

Anh muốn có được cô, nỗi nhớ ấy như một chấp niệm, anh điên cuồng tưởng tượng ra những khi hai người hưng phấn và mãnh liệt một cách ăn ý. Ân Thiếu Trình ôm chặt hai vai cô, đòi hỏi nụ hôn. Giang Ý Duy tránh anh hết lần này tới lần khác cuối cùng không còn sức nữa, bị anh khóa chặt trong vòng tay, dữ dội chiếm hữu.

Sao cô lại không nhớ anh chứ? Nhưng con người Ân Thiếu Trình quá nguy hiểm, cô biết rõ không thể lại gần anh, anh tìm cô, muốn cô, táp, chín phần chỉ là vì nhất thời nhớ tới cô. Nhưng Giang Ý Duy của hiện tại hoàn toàn không thể kiểm soát bản thân nữa. Ân Thiếu Trình ôm ngang người cô lên, đi vào phòng, ném cô lên giường lớn. Cô vừa định ngồi dậy thì đã bị người đàn ông ấn vai đẩy trở về. Cảnh tượng này thật ra Giang Ý Duy từng nghĩ tới. Cô cũng tự nói với bản thân mình, nếu Ân Thiếu Trình lại tới tìm mày, mày phải lấy lòng kiều hành của mình ra, nhất định phải cứng rắn cự tuyệt. Nếu người đàn ông này không thể ây tình cảm thực sự thì mày không cần phải phí hoài tuổi xuân lên người anh ta. Nhưng cuối cùng cô vẫn không qua được cửa ải mang tên Ân Thiếu Trình, sự khao khát của cơ thể không thua kém gì nỗi nhớ trong tim. Giây phút hai người lăn lộn trên giường, liều chết bám chặt, tình cảm bốc cháy vẫn là tuyệt đẹp. Ân Thiếu Trình khẽ gầm lên một cách mất kiểm soát. Rốt cuộc anh vẫn không thể buông tay Giang Ý Duy, rốt cuộc vẫn cứ tham lam cơ thể cô như vậy.

Ngày hôm sau, Giang Ý Duy tỉnh dậy trước. Cô cảm thấy lồng ngực tung tức, thờ không nổi, khi mở mắt ra nhìn mới thấy cánh tay ngang ngực của Ân Thiếu Trình đang vòng qua trước ngực cô. Cô vuốt nhẹ lên trán, ngăn người nhìn người đàn ông bên cạnh.

Tiếng chuông báo thức của di động vang lên, Giang Ý Duy định dậy thì bị Ân Thiếu Trình giữ chặt: “Không được dậy!”

“Em còn phải tới đoàn làm phim, không muộn được.” Giang Ý Duy với lấy di động, tắt báo thức đi. Ân Thiếu Trình còn chưa mở mắt ra, anh ghé tới, hôn lên má cô: “Nghỉ một ngày đi, ở với tôi.”

“Không được, mấy cảnh quay này nhất định phải xong trong hôm nay, em đã hứa với đạo diễn rồi.” Giang Ý Duy cạy tay anh ra. Ân Thiếu Trình mở mắt ra một cách không tình nguyện: “Bắt đầu từ khi nào mà em không chịu nghe lời tôi dù chỉ một câu thế hả?”

Giang Ý Duy tự động dậy khỏi giường, cầm quần áo lên, mặc từng thứ vào một. Cô xoay lưng về phía Ân Thiếu Trình, một lúc sau hình như do dự, cô lấy hết dũng khí nói: “Ân Thiếu Trình, rốt cuộc anh coi em là gì? Một người có thể giải quyết nhu cầu sinh lý cho anh bất kỳ lúc nào? Hay là một người phụ nữ anh tình nguyện đặt trong tim?”

Ân Thiếu Trình uể oải gác mặt lên cổ cô: “Trong tim tôi có em hay không, em thật sự không biết ư?”

“Chúng ta cứ tiếp tục như vậy, sẽ có tương lai ư?” Giang Ý Duy đóng nốt chiếc cúc cuối cùng, ngón tay run rẩy, đợi câu trả lời của Ân Thiếu Trình.

Hai đàn ông vòng hai tay ôm lấy eo cô: “Chúng ta như vậy không tốt ư? Trở về bên cạnh tôi đi, tôi vẫn yêu thương em.”

Người đàn ông này, vĩnh viễn không thể cho cô một lời hứa hẹn, hoặc nên nói thế này, dù có hứa hẹn cũng sẽ không thực hiện. Giang Ý Duy che giấu nỗi thất vọng: “Em tới phim trường trước.”

“Tôi ở đây đợi em, tôi về đây.”

Giang Ý Duy cầm đồ trên bàn lên, quay người rời đi.

Lúc Chủ Đồng gọi điện thoại cho cô ấy, Giang Ý Duy vừa tới đoàn làm phim, không ngờ cô cũng đến, Giang Ý Duy ngồi trước gương trang điểm: “Tớ thấy cậu nhàn nhất đây.”

“Vớ vẩn, tớ kiểm tiền vất vả lắm biết chưa.” Chủ Đồng nhìn ngó xung quanh: “Chỗ phía trước kia có phải còn có đoàn phim khác không?”

“Đúng thế, có mấy đoàn cơ, lát nữa cậu có thể vòng quanh một lượt.”

“Tớ biết rồi.” Chủ Đồng cầm thời son của cô ấy để trên bàn lên xem: “Vốn dĩ tớ tới đây thăm với tư cách là phóng viên phỏng vấn, tiện thể tìm cậu thôi.”

“Vô lương tâm” Giang Ý Duy mắng một câu.

Chủ Đồng ngồi lại đó không lâu bèn rời đi phỏng vấn. Tổng biên tập không biết hiềm khích giữa cô và Lâu Mộc Ngôn, thế nên trong lúc giao việc không quan tâm tới chuyện né tránh gì đó. Chủ Đồng vào trong phim trường mới biết nữ chính phim này chính là Lâu Mộc Ngôn.

Mà cảnh phim đang quay rất vừa vặn lại là cảnh Lâu Mộc Ngôn bị ăn tát. Chủ Đồng đứng dựa ở đó xem kịch hay. Địa điểm quay phim vốn quy định không cho phép phóng viên ra vào, nhưng Chủ Đồng cũng coi như có chút quan hệ, tìm một người quen nhờ linh động là có thể trà trộn vào.

Lâu Mộc Ngôn chưa bị ai đánh bao giờ, thế nên rất khó nắm bắt, thử mấy lần vẫn không được. Nữ diễn viên đóng chung cùng cô ta có vẻ sốt ruột: “Cô cứ yên tâm đi, tôi sẽ không đánh thật đâu mà.”

Cả gương mặt Lâu Mộc Ngôn căng ra. Bắt đầu lần thứ n, tay của nữ diễn viên kia hất qua nhưng Lâu Mộc Ngôn vẫn không phối hợp tốt, khiến cho lần này đánh mất sự chuẩn xác, đập vào mặt cô ta, mặc dù không nặng nhưng cũng đã chạm vào. Lâu Mộc Ngôn tròn tròn mắt, nắm chặt tay lại, vung một cái tát thật mạnh đáp trả.

Cô diễn viên kia ngẩn người: “Cô!”

Lâu Mộc Ngôn lại tát cô ấy cái thứ hai: “Chị dám đánh tôi? Tôi lớn đến từng này chưa ai dám động tay động chân với tôi!”

Nữ diễn viên kia cũng có chút tiếng tăm, sao chịu được cục tức này: “Chẳng qua là cô cậy có người chống lưng thôi mà? Cả một cảnh phim cũng quay không xong, với cái kỹ thuật của cô mà đòi lấy giải người mới xuất sắc? Có trò mèo phía sau phải không?”

Hai mắt Lâu Mộc Ngôn như sắp bốc lửa tới nơi: “Chị nói lại lần nữa xem?”

Cô gái kia tiến lên đẩy cô ta một cái: “Đồ bình hoa!”

Đạo diễn đi tới, mắng cho cả hai người một trận té tát. Chủ Đồng lén cất máy ảnh đi. Lâu Mộc Ngôn này quả thật đi tới đâu cũng không thể yên tâm, toàn đắc tội với người khác.

Lúc phỏng vấn, Lâu Mộc Ngôn sa sầm mặt mày, cũng không chịu hợp tác. Chủ Đồng dón hầu hết ống kính cho nam chính của bộ phim. Cô giả dờ đi, người ta cũng chẳng vui về hậu hạ cô đâu!

Buổi tối cô đợi Giang Ý Duy cùng ăn tối, đợi tới gần chín giờ. Chủ Đồng ăn uống xong trở về, Giản Trì Hoài đã ở nhà từ lâu. Anh ngồi ngoài ban công, buổi tối mùa thu lạnh lẽo thường. Chủ Đồng xoa xoa hai tay đi ra ngoài: “Sao anh không vào nhà?”

“Anh thấy cảnh sắc bên ngoài rất đẹp.” Giản Trì Hoài trước nay vẫn là một người có tình cảm, trên bàn bày một cốc cà phê vừa mới xay, một làn khói ẩm áp hòa vào cái giá lạnh của đêm tối. Chủ Đồng khẽ ngáp ngủ: “Em đi tắm đây.”

“Đi đi.” Giản Trì Hoài vừa dứt lời thì di động trên bàn chợt vang lên. Anh nhìn số máy hiển thị, đầu mày bắt giắc nhíu lại. Anh rất không muốn lãng phí thời gian riêng tư của bản thân nhưng tiếng chuông bức bối vẫn không chịu ngừng. Anh đành nhận máy: “Alô?”

Bên trong vọng ra tiếng khóc của người con gái, khóc đến nỗi nói không thành câu. Giản Trì Hoài có phản bực bội: “Khóc gì chứ? Có chuyện gì thì nói đi.”

“Tứ ca, cứu em.” Lâu Mộc Ngôn khó khăn lắm mới nói được câu hoàn chỉnh, Giản Trì Hoài mặt không cảm xúc: “Cứu cô chuyện gì?”

Chủ Đồng đi vào trong nhà bỗng dừng lại. Hình như Lâu Mộc Ngôn kinh hãi chuyện gì đó, điện thoại lại im ắng một hồi. Không nghe thấy tiếng gì, Giản Trì Hoài truy hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Tứ ca, ban nãy em đánh nhau với người ta, người... người đó tự sát rồi.”

Giản Trì Hoài cau mày lại nhưng gương mặt lạnh vẫn không có cảm xúc nào khác. Người đàn ông này luôn vững như núi, những người và những chuyện không liên quan đừng hòng khiến anh hoang mang hoảng hốt: “Tự sát thì tự sát, đâu phải do cô giết.”

Lâu Mộc Ngôn ôm mặt, kìm chế tiếng nức nở: “Tứ ca, cứu em, cứu em với.”

“Liên lạc với quản lý của cô, bảo chị ta đưa cô về, đừng có lang vãng ở lại đó, cũng đừng để bị ai phát hiện.” Giản Trì Hoài lập tức ra lệnh: “Nghe rõ

chưa?”

Lâu Mộc Ngôn sợ tới mức ngồi sụp xuống đó, sao còn dám động dậy: “Tứ ca, mau tới cứu em với. Em không dám nói với ai cả, bây giờ em không còn sức đứng dậy nữa, lát nữa nhất định sẽ có người phát hiện ra mất, Tứ ca...”

Giản Trì Hoài đứng dậy, bóng dáng cao lớn đứng trước lan can. Anh quay lưng về phía Chử Đồng nhưng Chử Đồng vẫn nghe được một số từ quan trọng. Cô rón ra rón rén tới sau lưng Giản Trì Hoài, người đàn ông chống một tay bên cạnh: “Tôi có qua đó cũng vô ích thôi. Cô ở yên đó, tôi sẽ cứu người qua.”

“Tứ ca!” Lâu Mộc Ngôn hét ầm lên một tiếng: “Em... Em cãi vã với cô ta, bản thân em cũng không biết mình đã nói gì nữa nhưng cô ta lại tự sát ngay trước mặt em, em sợ lắm...”

“Được rồi.” Giản Trì Hoài ngắt lời cô ta: “Có những lời đừng nói linh tinh. Nếu đã không liên quan tới cô thì ngậm chặt miệng lại.”

“Tứ ca, em muốn về nhà, bây giờ em chỉ muốn về nhà thôi, hu hu hu...”

Ngón tay Giản Trì Hoài gõ mấy cái lên lan can, hiện tại Lâu Mộc Ngôn rất mất bình tĩnh. Nếu cứ vút đó không quan tâm, e sẽ xảy ra chuyện, huống hồ cô ta còn là người nhà họ Lâu. “Thế này đi, cô ở yên đó, tôi sẽ lập tức cứu người qua đón cô. Tôi không tiện tới hiện trường, sau khi đón được cô, tôi đưa cô về nhà.”

“Vâng.” Cuối cùng Lâu Mộc Ngôn cũng bình tĩnh hơn rồi lại nói thêm mấy câu gì đó mới cúp máy.

Giản Trì Hoài quay người lại, suýt nữa thì va phải Chử Đồng. Chử Đồng chắn trước mặt anh: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao, anh ra ngoài một lát.” Giản Trì Hoài vỗ nhẹ lên vai cô: “Em ngủ trước đi.”

“Em nghe thấy rồi, gì mà hiện trường rồi đưa về nhà. Giản Trì Hoài, rốt cuộc là hiện trường gì?”

Ánh mắt Giản Trì Hoài nhìn cô chăm chăm. Với tính cách của cô nếu cho cô biết, chắc chắn sẽ không để anh giải quyết chuyện này trong bình lặng. Nhưng Giản Trì Hoài vẫn không giấu cô: “Lâu Mộc Ngôn và một diễn viên nhỏ cãi nhau, đôi phương nghĩ quần, tự sát rồi.”

“Hả?” Chử Đồng hơi mấp máy môi: “Sao... Sao có thể như vậy chứ?”

“Cụ thể anh phải qua đó gặp mới biết được. Em ở nhà, anh đi một lát rồi về.”

Chử Đồng bắt lấy tay anh: “Em đi cùng anh.”

Giản Trì Hoài rút tay mình ra: “Không được, chuyện này không thể để nhiều người biết. Còn nữa tuyệt đối không được tung ra ngoài. Chử Đồng, chuyện khác anh đều có thể nghe em, nhưng tin này, em không được nhúng tay vào.”

Chử Đồng nhìn thấy anh đi ra ngoài, cũng không bám riết nữa. Cô trở về giường, nhét máy ảnh vào trong túi rồi xuống nhà. Cô nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài phóng ra khỏi Bán Đảo Hào Môn. Chử Đồng đi vào gara, lái xe của mình ra. Cô bám đuôi một mạch, giờ đã về khuya nhưng xe cộ trên đường vẫn còn không ít. Chử Đồng từ từ đi theo, có mấy lần suýt để mất dấu. Cô lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Giản Trì Hoài ngồi trên xe gọi điện cho quản lý của Lâu Mộc Ngôn, để chị ta tới hiện trường đón Lâu Mộc Ngôn. Sau khi dặn dò xong, Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâu Mộc Ngôn vừa vào showbiz đã xảy ra chuyện này, đúng là muốn chết! Chuyện này nếu không giải quyết gọn gàng, để cho cánh nhà báo tìm được manh mối rồi thêm mắm dặm muối, e là sẽ còn dây dưa thêm chuyện.

Lúc này anh phải đưa người rời khỏi hiện trường trước, còn chuyện về sau, quản lý của Lâu Mộc Ngôn sẽ tự tìm đội ngũ quan hệ đối phó.

Tầm mắt của Giản Trì Hoài vô thức liếc qua gương chiếu hậu nhưng hình như nhìn thấy một chiếc xe quen quen. Anh nhìn kỹ lại, đó chẳng phải xe của Chử Đồng sao? Cô vợ này của anh trước nay luôn vô cùng chính nghĩa, lại thích theo đuổi tới cùng, nhất định phải làm rõ mọi chuyện mới được. Người đàn ông tăng tốc, chiếc xe phía sau cũng tăng tốc theo, khoảng cách của hai người càng ngày càng kéo xa. Chử Đồng nhấn chân ga nhưng thấy chiếc xe phía trước rẽ bất ngờ, lái thẳng về phía đối diện cô.

Cô chỉ còn cách phanh lại, dù có chạy cũng không kịp nữa. Chử Đồng hạ cửa kính xuống. Giản Trì Hoài xuống xe, nhanh chóng đi về phía cô, anh cúi người, một tay chống lên cửa xe: “Giải thích xem nào?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, em cũng phải đi xem sao.”

Giản Trì Hoài liếc nhanh qua mặt cô, dừng lại trên chiếc balo trên ghế lái phụ. Sắc mặt anh hơi lạnh, mấy sợi tóc ngắn ngắn rơi xuống trước trán, càng tôn lên đôi mắt sắc như chim ưng: “Không phải anh đã nói với em là tin này không được tung ra hay sao?”

“Em không nói sẽ tung ra. Giản Trì Hoài, hôm nay ở phim trường em nhìn thấy có một diễn viên vì một chút chuyện mà bị Lâu Mộc Ngôn tát hai cái, hai người họ còn cãi vã ngay giữa đám đông. Nếu em đoán không nhầm, người tự sát chính là cô ấy. Người như Lâu Mộc Ngôn nên để cô ta chịu một bài học, vút cô ta lại đó mới là cách tốt nhất.”

Khỏe môi Giản Trì Hoài cong lên một độ cong lạnh lẽo: “Chuyện này em không cần lo, cho dù em có đi, cũng vô ích thôi. Với lại em cũng là phóng viên,

nên hiểu rõ lợi hại bên trong.”

Chữ Đồng ngồi trên ghế lái, nhìn chiếc xe đỗ chính ình phía trước: “Anh qua đó lúc này, không sợ gặp rắc rối ư?”

“Anh tự có chừng mực, sẽ không khiến mình gặp rắc rối.”

“Người tự sát đã chết chưa?”

Giản Trì Hoài giờ tay lên xem giờ, sắc mặt có vẻ sốt ruột: “Không biết nữa, em mau về đi.”

Chữ Đồng đặt tay lên vô lăng, đề ìn: “Được, anh đi trước đi.”

Người đàn ông nhìn về phía cô: “Đi mau!”

~

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 74: Vén màn scandal xưa kia

Rốt cuộc Giản Trì Hoài vẫn không tin Chữ Đồng sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Di động trong túi một lần nữa vang lên, Giản Trì Hoài đứng dậy bắt máy: “Nói đi.”

“Anh Giản, đón người rồi, bọn em đang nhanh chóng tới chỗ anh.”

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay.” Giản Trì Hoài ngắt máy, khẽ gõ hai tiếng lên cửa xe: “Em vốn không biết địa điểm xảy ra ở đâu, anh đâu có tới đó, em theo anh có ý nghĩa gì sao?”

Chữ Đồng đánh mắt về phía anh, khởi động xe, quay đầu xe rời đi. Giản Trì Hoài ngồi lại vào xe mình. Hai người đi ngược chiều nhau, Chữ Đồng nhìn vào gương chiếu hậu, bắt chợt khẽ cắn môi.

Khi Giản Trì Hoài tới địa điểm đã hẹn, người quản lý của Lâu Mộc Ngôn đã đón cô ta, không lái chiếc xe bình thường. Giản Trì Hoài khẽ ần còi, người quản lý dìu Lâu Mộc Ngôn xuống, đưa cô ta ngồi vào ghế lái phụ.

Lâu Mộc Ngôn đưa hai tay bưng mặt, hai bả vai không ngừng run rẩy, trông cực kỳ sợ hãi. Giản Trì Hoài ra hiệu cho người quản lý đi trước, xung quanh yên ắng tới nỗi ngay cả tiếng gió cũng nghe được. Giản Trì Hoài liếc nhìn cô ta: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâu Mộc Ngôn kim nén tiếng nghẹn ngào: “Em và cô họ Nghe đó ban ngày có cãi nhau một trận, trong lòng em tức giận không nguôi, buổi tối cô ta hẹn em lên sân thượng...”

“Buổi sáng cô đánh cô ta?” Giản Trì Hoài ngắt lời cô ta.

Lâu Mộc Ngôn nghĩ tới chuyện hôm nay Chữ Đồng tới phim trường, chắc chắn là cô nói, cô ta cũng không có gì để giấu giếm: “Vâng, lúc quay phim.” Cô ta tỏ ra chột dạ, cũng không dám nói quá lộ liễu.

“Chẳng lẽ vừa mới cãi nhau đã đến mức nhảy lầu?” Ánh mắt Giản Trì Hoài giá lạnh, lúc này dĩ nhiên anh không có kiên nhẫn ngồi khuyên nhủ: “Kể lại đầu đuôi câu chuyện, không được bỏ sót chữ nào.”

“Em... Em thật sự không làm chuyện gì khác, lúc ấy ăn nói chanh chua cũng là chuyện thường. Cô ta cũng nể chữ em, còn định động tay động chân, em cũng không biết cô ta nhảy xuống kiểu gì.” Lâu Mộc Ngôn ôm hai cánh tay mình, nước mắt đầm đìa gương mặt, tâm trạng kích động, chỉ muốn nhảy từ trên xe xuống. Cô ta lập tức ôm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Tứ ca, anh cứu em với, em sợ lắm.”

Con người Lâu Mộc Ngôn từ nhỏ được sống trong nhung lụa, được nuông chiều thành quen, chắc chắn sẽ ương bướng hốc hách, nhưng nếu nói tới giết người thì cô ta không có cái gan ấy.

Giản Trì Hoài đưa Lâu Mộc Ngôn về trước: “Mấy ngày này cô ở yên trong nhà nghỉ ngơi, mọi chuyện sẽ có bộ phận quan hệ xử lý cho cô. Còn nữa, gặp ai cũng không được tùy tiện nói chuyện, càng không được kể về chuyện tối nay.”

Lâu Mộc Ngôn ngẩn ngơ gật đầu, ngậm chặt miệng không dám nói gì.

Giản Trì Hoài ra ngoài cũng chỉ hơn một tiếng. Khi trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng vẫn chưa ngủ. Anh không nói nhiều về chuyện của Lâu Mộc Ngôn, anh không nói cô cũng không hỏi ra được điều gì, đành đợi tới ngày mai. Cô không tin, đám phóng viên khác đều là hạng vứt đi, chuyện này sao có thể giấu kín như bưng?

Hôm sau, Chữ Đồng ngủ dậy đúng giờ, sau khi đánh răng rửa mặt thì ngồi lên cửa sổ mở máy tính ra. Cô nhập tên của nữ diễn viên kia, quả nhiên có tin tức mới tung ra. Cả một tiêu đề màu đen bôi đậm hiện lên trên đầu: Nghệ An nhảy lầu đêm khuya, gãy xương nhiều chỗ, may mắn giữ được mạng sống, nghi ngờ bị các diễn viên cùng đoàn làm phim lăng mạ.

Giản Trì Hoài đứng dậy, nhìn giờ trước, thấy Chữ Đồng ngồi đó bèn đi qua: “Xem gì mà tập trung vậy?”

Chữ Đồng đường hoàng đẩy máy tính về phía anh: “Nhìn xem, trang nhất.”

Người đàn ông liếc nhanh, đầu mày Chữ Đồng hơi nhướng lên, khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng có những nụ cười mỉa mai: “Đây không phải do em tung ra, thế mới nói, giấy không gói được lửa mà. Được rồi, em đi làm đây!”

Cô đứng dậy, ngang qua bên cạnh Giản Trì Hoài, tiến thẳng, cũng không nhìn xem sắc mặt người đàn ông ra sao.

Chữ Đồng tới phòng làm việc. Tàn Tàn đang thu dọn bàn, thấy cô tới bèn thò đầu ra: “Đồng Đồng, cậu nghe nói chuyện Nghệ An tự sát chưa?”

“Đương nhiên, tin tức nóng hổi như vậy sao có thể che giấu được?”

“Cậu bảo mấy cô mình tính đó cũng thật là, đầu tiên là Đào Tinh Kỳ, giờ lại tới Nghệ An. Bọn họ ai nấy đều có nhiều tiền như vậy? Có nhà to để ở, còn được mặc quần áo hàng hiệu, sao còn phải đi tự sát chứ?” Tàn Tàn cầm quả sáng trên bàn lên. Chữ Đồng lấy đi động trong túi xách ra: “Cậu quên rồi sao, Đào Tinh Kỳ bị sát hại.”

“Ồ ờ, cái trí nhớ của tớ thật là.” Tàn Tàn đảo người về phía bàn làm việc: “Cô Nghệ An này tuy không phải ngôi sao gì lớn lắm nhưng danh tiếng cũng không đến nỗi nào, mấy kẻ tự sát đều là ngu ngốc.”

“Lát nữa cậu có tới bệnh viện trực không?”

“Không cần, tổng biên tập nói tin tức này có moi thêm cũng không có giá trị gì, bảo chúng ta săn tin khác.”

Chữ Đồng cười, làm gì có chuyện không có giá trị, rõ ràng là nhận lệnh của sếp. “Được, vậy hôm nay chúng ta trốn việc đi. Săn tin nửa ngày thôi, tiện thể vào café ngồi một lát.”

“Ý của cậu hay đây, đi thôi.”

Đúng giữa trưa, Chữ Đồng và Tàn Tàn trốn việc ngồi trong quán café, hai cốc café và một bàn đầy thức ăn vặt, đủ để khiến họ no bụng. Chữ Đồng lấy đi động ra lướt web. Một lát sau, cô đưa đi động cho Tàn Tàn: “Còn nói là không có giá trị đào bới thêm, nhìn này!”

Tàn Tàn cắn một miếng khoai tây, ngó qua nhìn. Theo như tin tức mới nhất tung ra, trước khi Nghệ An tự sát, có người nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn hẹn cô ra tới địa điểm xảy ra án mạng. Mà hôm nay Lâu Mộc Ngôn cũng mất tăm, cả phim trường cũng không tới. Mắt Tàn Tàn sáng rực lên: “Quả này có chuyện vui để xem rồi.”

Chữ Đồng cầm một miếng cánh gà, đặt đi động sang bên cạnh. Tàn Tàn thảo luận cùng cô: “Lần này, bộ phận quan hệ của Lâu Mộc Ngôn sốt ruột chết thôi.”

Tàn Tàn ngẩng đầu, nhìn thần sắc Chữ Đồng mặt mũi, hình như không hưng phấn lắm: “Sao vậy? Tớ thấy hôm nay sắc mặt cậu không tốt, có phải bị ốm không?”

Chữ Đồng chống một tay lên cằm: “Tàn Tàn, cậu bảo chúng ta ngày ngày chìm trong cái thế giới này, tớ cảm thấy cả người không ổn. Trước đây xem các loại tin bài đều thấy rất hứng khởi, nhưng bây giờ tớ gần như có thể đoán ra những chuyện tiếp theo rồi. Lâu Mộc Ngôn chắc chắn sẽ phản bác, phủ nhận. Nếu Nghệ An sống chết kéo Lâu Mộc Ngôn vào cuộc thì phía Lâu Mộc Ngôn có thể còn có động thái lớn hơn, chưa biết chừng còn lật tung những chuyện trước đây của Nghệ An ra.”

“Đồng Đồng, cậu đừng nghĩ nhiều. Đây chẳng phải là showbiz ư? Thật thật giả giả, ngay chính bản thân họ còn chẳng biết nữa là.” Tàn Tàn cũng có phần cảm khái: “Tớ biết cậu thích làm mảng xã hội, nhưng mà... mấy bài báo xã hội lại hiện thực quá, mỗi lần đọc mấy bài ấy, tớ lại không chịu nổi.”

Chữ Đồng ngoáy café trong cốc: “Tớ vẫn thích làm mảng xã hội.”

Sau khi hai người họ ngồi được khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, bụng dạ cũng đã ngang ngang, di động vang lên âm báo có clip mới. Chữ Đồng mở ra xem, sau đó dựng di động lên bàn, cùng Tàn Tàn ngồi xem. Có phóng viên phỏng vấn đầu tiên, Nghệ An nằm trên giường bệnh khóc thút thít: “Tôi mắc chứng trầm cảm, vẫn đang uống thuốc. Hôm qua tôi và Lâu Mộc Ngôn diễn chung một cảnh tôi phải tát cô ta, nhưng cô ta diễn mãi vẫn không tốt. Tôi thấy đạo diễn sốt ruột rồi, trong lúc gấp gáp tôi có bất cẩn chạm vào mặt cô ta, nhưng tôi bảo đảm, tôi thực sự không đánh cô ta. Không ngờ cô ta tát lại tôi hai cái đau điếng, lúc đó chúng tôi có cãi vã. Tối buổi tối, chính cô ta hẹn tôi ra ngoài, cô ta bắt tôi tự tát mình, nếu không chịu sẽ bắt tôi sống còn khổ hơn là chết. Còn nói nhà họ Lâu thế lực to lớn, vừa vào làng giải trí cô ta đã được nhận giải, đủ các bộ phim lớn mặc cô ta lựa chọn. Nhưng tôi thì sao? Tôi lẫn lộn bao năm nay vẫn chỉ là diễn viên hạng C. Cô ta nói nếu tôi không tự tát vào mặt mình cho sưng húp lên, cô ta sẽ khiến tôi không bao giờ đóng phim được nữa. Cô ta ăn nói rất ác độc, nói sau khi tôi giải nghệ sẽ chẳng làm được gì hết, còn nỗi vai diễn nào của tôi cũng nhờ có quy tắc ngầm

mới được nhận. Tôi tức đến nỗi cả người run bần bật, càng nghĩ càng khó chịu. Lúc đó tôi thực sự nghĩ tới cái chết, hức hức hức...”

Trong clip, Nghệ An khóc lóc thảm thiết, trên tay, trên đầu đều quấn băng vải thấm đỏ máu, thậm chí không sao tả xiết. Chữ Đồng và Tàn Tàn đưa mắt nhìn nhau, Chữ Đồng khẽ nhún vai: “Cả hai bên đều không phải kẻ vừa, lúc trước có người nghi ngờ, nói sau một cuộc cãi lộn thì nhảy lầu, rõ ràng là vu vạ. Lần này thì hay rồi, người ta có nguyên nhân, ba chữ 'bệnh trầm cảm' đủ để chứng minh tất cả.”

Chữ Đồng tắt clip đi. Chuyện này cô không định nhúng tay vào. Giản Trì Hoài muốn bảo vệ ai, cô cũng không quan tâm, tránh để chuyện tốt còn chưa rơi xuống, đã làm dấy lên không ít tranh cãi.

Chập tối trở về, Chữ Đồng hôm nay trốn việc nhưng về tới nhà vẫn cứ uể oải. Cô nằm cuộn tròn trên sofa xem tivi. Giản Trì Hoài mặc quần áo ở nhà đi xuống, bất thành tình nhìn thấy một cái bóng co ro ở đó, anh mới đi qua xem, thấy cô ôm gối như sắp ngủ gật tới nơi. Người đàn ông cúi xuống, hôn nhẹ lên má cô, lúc ấy Chữ Đồng mới mở mắt ra, giật nảy mình: “Anh về khi nào vậy?”

“Anh về từ lâu rồi, sao về nhà mà không lên gác?”

“À, hơi mệt một chút, chỉ muốn tìm chỗ nào nằm một chút.” Chữ Đồng khẽ vờn vẹo người. Giản Trì Hoài ngồi xuống bên cạnh, khẽ liếc nhìn cô: “Em xem mấy tin tức liên quan đến Lâu Mộc Ngôn rồi?”

“Xem cả rồi.” Chữ Đồng khoanh chân ngồi: “Bung bét cũng lợi hại quá, phía Lâu Mộc Ngôn sắp phản kích rồi đúng không?”

Giản Trì Hoài cười khê: “Chắc vậy, việc tiếp theo đây anh không quan tâm, để bọn họ tự giải quyết.”

Chữ Đồng buồn ngủ lắc lư đầu, người đàn ông vòng tay kéo cô vào lòng: “Có phải lại đi chụp lên tin tức gì không, mệt mỏi đến mức này?”

“Anh yên tâm đi, tin này anh bảo em không được nhúng tay vào, thì em chắc chắn sẽ đứng ngoài. Em ngoan ngoãn nghe lời mà.” Chữ Đồng theo đà gối đầu lên bả vai người đàn ông. Giản Trì Hoài để lộ ra nét mặt không thể tin nổi, nhẹ nhàng vờn về ngón tay bên tai cô: “Thật ư?”

“Em lừa anh làm gì chứ?” Chữ Đồng gác hai chân lên chân Giản Trì Hoài, động tác thân mật: “Lâu Mộc Ngôn là người do anh quản lý, em kiên quyết xen vào làm gì chứ? Điểm quan trọng nhất là lần này cô ta tranh cãi với người khác, chuyện không liên quan tới em, em không quan tâm.”

“Vậy là đúng rồi.” Giản Trì Hoài hôn lên đỉnh đầu Chữ Đồng: “Nếu không thì em sẽ luôn khiến anh khó xử.”

“Sao nghe anh nói, em bỗng trở thành kẻ chuyên gây hại vậy?” Chữ Đồng bắt mồm, cô dù sao cũng là một nhân tài, đúng không?”

“Đây vốn dĩ chính là thái độ chúng ta nên có, không dây vào những chuyện có quan hệ lợi ích tới bản thân, bớt quan tâm là tốt.” Giản Trì Hoài vỗ vỗ đầu cô, rất hài lòng về sự 'giác ngộ' của cô. Chữ Đồng ngồi thẳng dậy, cong môi cười: “Nếu hôm nay người nằm trong bệnh viện là Giang Ý Duy, em nhất định sẽ giúp cô ấy.”

“Hình như em còn tốt với Giang Ý Duy hơn anh nhiều đấy.”

Chữ Đồng chỉ tay vào anh: “Giang Ý Duy là con gái mà!”

“Anh là đàn ông mà!”

Chữ Đồng không nhịn được cười: “Thế nên xu hướng giới tính của em không có vấn đề, về mặt sinh lý em chỉ có hứng thú với đàn ông, em bảo đảm!”

Tối buổi tối, sự việc một lần nữa xoay chuyển 180 độ. Người quản lý của Lâu Mộc Ngôn đứng ra bác bỏ tin đồn, nói rằng Lâu Mộc Ngôn chưa từng đánh Nghệ An trên phim trường, hơn nữa tính tình của Lâu Mộc Ngôn rất nhã nhặn, là một cô gái lương thiện, sao có thể nói những lời lẽ gay gắt để kích động người khác?

Đồng thời lúc này, có một tài khoản weibo bỗng nhiên xuất hiện tung tin nói trong tay có một phần tài liệu chứng tỏ Nghệ An trước kia được quản lý giới thiệu phục vụ đêm ột đại gia, một tối hơn hai mươi vạn. Theo đó, trong tài liệu còn đính lưu tới mấy ngôi sao trong showbiz, ai cũng có tổ chức, có giá cả mua bán đáng hoàng.

Cả giới showbiz bỗng chốc dậy sóng. ID kia lại càng đưa ra chứng cứ xác đáng nói Nghệ An nhảy lầu là vì bị quản lý của mình uy hiếp một thời gian dài, gần đây lại bắt cô ta tới phục vụ một đạo diễn họ Vương, mới khiến cho Nghệ An mắc chứng trầm cảm, chọn cách nhảy lầu tự vẫn.

Quả thật là một màn kịch hay, người này diễn xong tới lượt người kia, màn này nối màn kia, còn phải suy tính tới cao trào, dường như không hề cho độc giả thời gian để thở.

Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, Chữ Đồng vẫn còn đang ôm máy tính đọc: “Anh xem này, mấy tin 'dâm đảng' cũng bị vạch trần rồi, còn nói có cả danh sách, chẳng biết những ai lại chịu vạ đây.”

Bên ngoài mưa rơi rả rích, từng hạt mưa hắt lên cửa sổ, phát ra những âm thanh lảnh lót mà yếu ớt. Giản Trì Hoài ngồi bên cạnh cô, gập máy tính lại: “Đừng xem nữa, mấy chuyện âm ỉ này đâu thiếu một mình em hóng chuyện.”

“Là bà chủ, em cũng phải quan tâm đôi chút chứ.”

“Sao anh có cảm giác em sung sướng vậy?” Giản Trì Hoài ôm lấy cô, Chử Đồng đẩy ngực anh một cái: “Hình tượng của em trong lòng anh là thế đấy à?”

“Ngày mai em nên nghỉ ngơi, thời tiết bên ngoài cũng không thích hợp đi tìm tin, ra ngoài chơi với anh mấy ngày.”

Chử Đồng nằm trong lòng anh, ngước lên: “Mưa vậy còn đi đâu?”

“Rừng trúc Chu Sơn, tới đó thời tiết này là hợp nhất.” Giản Trì Hoài chống trán mình lên trán cô: “Ở trong nhà trúc trên núi hai hôm, sống cuộc sống như thần tiên ấy.”

Chử Đồng cũng có chút xao động: “Giản Trì Hoài, anh đang bù tuần trăng mật cho em ư?”

“Em cũng chỉ đến thế mà thôi, không thể yêu cầu cao hơn.” Giản Trì Hoài vỗ nhẹ vào hông cô: “Đứng dậy, thu dọn đồ đạc, sáng mai chúng ta xuất phát.”

Chu Sơn không quá xa Tây Thành, Chử Đồng ngồi trong ghế lái phụ, bên ngoài xám trời, sương mù giăng kín, mưa nhỏ không dứt. Cô đang ngồi trên xe nghịch đi động, Giản Trì Hoài giờ tay giật lái: “Đối với em, anh còn không hấp dẫn bằng một cái di động ư?”

“Chẳng phải vì em đi đường nhầm chán ư?”

“Vậy em nói chuyện với anh đi.” Giản Trì Hoài trả lại di động cho cô.

Khi họ tới Chu Sơn mới hơn 9 giờ, chiếc xe vòng qua đường núi. Chử Đồng hạ cửa kính xe xuống, bên này đã không còn những tòa nhà bê tông cốt thép của thành phố từ lâu, hai bên rất một màu xanh ngắt, những cây trúc cao nối nhau thành một khoảng. Cô ngó đầu ra nhìn lên trời, sau độ ấy chục mét là rợp trời trúc xanh, trong những khe đá cũng mọc ra những loài cỏ dại với sức sống mãnh liệt, phủ đầy lên những mỏm đá, thực sự là hùng vĩ.

Chử Đồng bắt gặp kêu lên: “Ồ đây đẹp quá.”

Tới lưng chừng núi, xe của Giản Trì Hoài đỗ lại trước một dãy nhà. Anh đã sắp xếp nơi ở xong xuôi. Hai người để hành lý vào phòng trước. Giản Trì Hoài muốn để Chử Đồng nghỉ ngơi đã nhưng cô nhất quyết đòi ra ngoài chơi, nói hôm nay tinh thần rất tốt.

Người đàn ông mang theo ô, đi bên cạnh Chử Đồng. Giản Trì Hoài sợ đường trơn, dọc đường vẫn luôn nắm tay cô. Cho dù họ từng có quan hệ thân mật nhất nhưng việc đan tay vào nhau đi đường gần như là không có. Chử Đồng cũng cảm nhận được lòng bàn tay mình túa đầy mồ hôi, dính chặt vào tay anh, thật là quá mất mặt.

Phía trước, trong rừng trúc vọng ra tiếng nói. Chử Đồng kéo Giản Trì Hoài qua đó, tới một nơi có lan can vây quanh, người đàn ông dừng bước: “Em xem bên trong bản kia, đừng vào nữa.”

Chử Đồng vẫy tay với mấy người đó: “Này, mọi người đang làm gì vậy?”

Có mấy người trông cũng giống khách du lịch, một chàng trai trẻ trong số đó nhiệt tình đáp: “Chặt trúc, tôi nấu com trúc.”

“Mọi người biết làm sao?”

“Ở nhà nghỉ có một đầu bếp chuyên làm com trúc, chặt trúc mang qua đó, ông ấy có thể dạy cô.”

Chử Đồng nghe xong, lập tức trở nên phấn khích, sai một chân bước qua, quay người làm công tác tư tưởng cho Giản Trì Hoài: “Chơi vui lắm...”

“Đừng hòng.” Giản Trì Hoài có bệnh ưa sạch sẽ, thấy bên trong bùn đất bẩn thỉu, còn cả một đám lá nát chất đồng đó, cả người lập tức trở nên không thoải mái: “Em cũng không được qua đó, quay về.”

“Giản Trì Hoài, ra ngoài chơi là phải chơi hết mình, ngắm phong cảnh thôi thì có gì thú vị nào? Chẳng bằng ở nhà tra baidu. Anh xem, cảnh sắc trong rừng trúc này hoàn toàn khác bên ngoài.” Chử Đồng lắc lư cánh tay anh: “Được không?”

“Không được.” Giản Trì Hoài kiên quyết, đầu mày nhíu lại rất chặt.

Chử Đồng ghé qua hôn lên má anh: “Bên trong không bẩn đâu, giẫm lên lá trúc là được mà.”

Giản Trì Hoài gần như bị cô lôi vào. Vừa mưa xong, bên trong cực kỳ ẩm ướt, cộng thêm lá trúc rậm rạp, những chiếc lá nhọn, hẹp dài nâng đỡ những hạt mưa lớn, chúng quét qua xuống tóc, vai, tay, thậm chí là ngực người ta, mang theo cảm giác ngứa ngáy kinh người. Chử Đồng đi vào trong đám đông, đầu tóc ướt hết cả, hạt mưa men theo gò má rơi xuống. Cô chẳng hay biết gì, cúi xuống: “Trúc có yêu cầu gì không?”

“Có chứ, đốt trúc không được ngứa quá.” Một nhân viên dẫn khách tới đưa cho Chử Đồng một con dao nhỏ để chặt. Anh ta cúi xuống dạy cô phải chặt ra sao, Chử Đồng nhắm trúng mục tiêu, một dao vung qua. Giản Trì Hoài đứng ở bên cạnh, cây trúc rung lên vì lực chém ấy, cứ như vừa có một trận mưa to đổ xuống, hai người ướt sạch.

Giản Trì Hoài nhìn chằm chằm vào cả người ướt át của mình, không thể tin nổi. Vì sao rõ ràng là một chuyến đi lãng mạn, cùng với Chử Đồng lại liên tục có sự cố?

Chữ Đồng kêu lên, ngẩng đầu nhìn những giọt nước rơi từ trên tóc và tai Giản Trì Hoài xuống. Cô không nhịn được cười, tiến lên: “Aiya, anh không sao chứ, không sao chứ? Cây trúc này cũng nghịch ngợm quá đi, mày cứ đắc ý đi, lát nữa tao nấu mỳ lên.”

Giản Trì Hoài vẫy tay áo: “Em đúng là đã cho anh bất ngờ đấy.”

Chữ Đồng ngồi sụp xuống, ngẩng mặt lên: “Giản Trì Hoài, thật ra con người em lạ lắm. Nếu anh cho em một cuộc hành trình với những bữa ăn thịnh soạn, tới một nơi cần ăn mặc đẹp để, trang điểm xinh xắn mới có thể xuất phát, em sẽ bó buộc, thậm chí không biết phải làm gì. Từ nhỏ em đã thích chơi đùa, thế nên em leo cây như khi vậy. Cảm ơn anh đã đưa em tới nơi này, em rất thích.”

Cô đã nói như vậy rồi, anh còn nói gì được nữa. Giản Trì Hoài khó xử ngồi xuống: “Cẩn thận tay em đấy.”

“Yên tâm đi.” Ánh mắt Chữ Đồng dừng lại trên đôi giày da đắt tiền của Giản Trì Hoài, để giày dính đầy lá trúc, còn cả lớp bùn vàng khè. Cô đã quen nhìn anh chải chuốt tinh tươm, thi thoảng lời thôi lếch thếch cũng có một dư vị khác. Huống hồ Giản Trì Hoài đang nhường cô, Chữ Đồng sướng rơn trong lòng: “Tối nay em sẽ làm cơm trúc cho anh ăn.”

“Nói cứ như em biết làm thật vậy.”

Chữ Đồng khó khăn lắm mới chặt được trúc, cuối cùng Giản Trì Hoài vẫn không thể đứng nhìn nổi, đành đón lấy con dao, chặt từng đốt, từng đốt.

Buổi tối, cơm trúc thì đã được ăn, chỉ có điều Giản Trì Hoài không chịu đánh giá tay nghề của Chữ Đồng. Anh không thể nào nói với cô là nó khó ăn chứ? Chữ Đồng quyết bám theo anh, bắt anh nói ra cảm nhận mới thôi. Cuối cùng Giản Trì Hoài tặng cô hai chữ: “Hiếm có.”

“Thế là ý gì?”

“Mùi vị hiếm có.”

Trên lưng núi, kết nối mạng có thể khiến con người ta tức chết. Khó khăn lắm mới đăng nhập được nhưng để mở được trang mạng thì nửa tiếng chưa chắc đã thành công. Chữ Đồng thẳng thừng bỏ đi động qua một bên, dù sao cũng không có chuyện gì quan trọng.

Ngày hôm sau, tiết trời dần quang đãng, Chữ Đồng dang hai tay cảm nhận bầu không khí trong lành chưa từng thấy này. Giản Trì Hoài thấy cô chốc lại chạy vút đi, chốc lại chụp ảnh tự sướng bên đường, giống hệt một chú hươu con được trở về tự nhiên. Chữ Đồng đứng trước rừng trúc, tìm góc độ phù hợp, bên cạnh là một khóm lá um tùm. Cô vẫy tay với Giản Trì Hoài: “Lại đây.”

“Làm gì vậy?”

Chữ Đồng bảo anh đứng bên cạnh mình: “Anh cao quá rồi, khụy xuống một chút.”

“Anh không chụp ảnh!”

Chữ Đồng níu chặt cánh tay anh không buông: “Chỉ là chụp một bức ảnh tự sướng thôi mà, em đâu có cho người khác xem. Giản Trì Hoài, chúng ta ngày cả ảnh cưới còn không có!”

Người đàn ông cụp mắt xuống, nhìn về phía cô, cúi cùng vắn khom lưng, Chữ Đồng ghé sát vào mặt anh: “Nào nào, mỉm cười, hai...ba!”

Giản Trì Hoài nhìn hai gương mặt trong di động nhưng cười không nổi. Thật là, có ngọc không có chữ? Nếu để người ta nhìn thấy, chẳng biết sẽ cười anh ra sao. Chữ Đồng chụp liên tục mấy bức, cuối cùng hài lòng buông tay anh ra: “Tầm này đẹp đó, tổng giám đốc bá đạo đã yêu tôi rồi, chụp chụp.”

“Đi thôi.” Giản Trì Hoài đứng dậy, đi về phía trước.

Buổi tối hai người mới quay về, ban ngày Chữ Đồng chơi đã đòi, dọc đường ngủ lả lốc như trẻ con. Cô mơ hồ nghe thấy Giản Trì Hoài gọi điện thoại, nhưng quả thực là quá buồn ngủ, cả mở mắt cũng không muốn nữa.

Trở về tới nhà thì đã nửa đêm. Chữ Đồng nằm bò ra giường không nhúc nhích: “Sao không ăn cơm tối rồi hẵng về. Muộn như vậy, mệt chết được.”

“Có bắt em lái xe đâu, mệt thì ngủ đi.”

Chữ Đồng mở mắt ra, theo thói quen nghề nghiệp, cô đứng dậy định bật máy tính. Giản Trì Hoài giữ tay cô lại: “Làm gì vậy?”

“Xem tin tức.”

“Mấy giờ rồi?” Người đàn ông bực bội nhíu mày: “Nếu em không cảm thấy mệt thì chúng ta còn có thể làm việc khác.”

Chữ Đồng đành phải đầu hàng: “Thôi được rồi, em đi tắm rồi đi ngủ.”

Chợp mắt một cái, cô ngủ tới khi bị chuông đồng hồ báo thức gọi dậy vào sáng hôm sau. Chữ Đồng lấy di động lên xem, còn không dậy sẽ muộn mất. Cô ngồi dậy, trong phòng tắm vọng ra tiếng nước. Chữ Đồng ngồi trên giường, mở tin tức ra xem.

Đập vào mắt toàn là tin của Giang Ý Duy, chuyện gì thế này?

Kéo từng hàng tin xuống, tin tức của Lâu Mộc Ngôn đã bị nhấn chìm, thay vào đó đều là những tin khi Giang Ý Duy mới debut, có quan hệ mờ ám với một người đàn ông họ Phó, còn bị đối phương mua đêm đầu tiên với giá cao?

Cánh cửa phòng tắm bật mở, Giản Tri Hoài từ bên trong đi ra, Chử Đồng giờ cao di động: “Chuyện này là thế nào?”

Người đàn ông không hề kinh ngạc, chỉ quét mắt qua một cách bình thản: “Lúc trước em đã nghe tới Phó Thòi Thiêm, rồi tới người đàn ông họ Phó này, lẽ nào em không cảm thấy có lẽ họ là một người hay sao?”

~

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Hám lợi

Nếu Giản Tri Hoài không nói như vậy, Chử Đồng thật sự không nghĩ tới phương diện ấy. Cô nắm chặt di động, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin: “Vậ độ tin cậy của nguồn tin này có cao không?”

“Em nói xem?” Giản Tri Hoài hỏi ngược lại. Anh đi tới bên cạnh Chử Đồng, ngồi xuống mép giường: “Chuyện trong giới giải trí này là vậy, phóng viên và người đọc chỉ sợ mọi chuyện chưa đủ âm ỉ, chưa đủ náo nhiệt, em tuyệt đối đừng nhúng tay vào.”

“Như vậy xem ra, Lâu Mộc Ngôn trong sạch rồi.”

“Ngay từ ban đầu khi vạch trần scandal của nữ diễn viên kia, cô ta cũng không đứng ra thanh minh câu nào, chẳng phải vì chột dạ sao? Rõ ràng là bị người ta nắm thóp, không dám nhúc nhích.”

Chử Đồng nhanh chóng nắm bắt lượng thông tin bên trong. Cô ngược mắt lên nhìn về phía người đàn ông bên cạnh: “Tất cả mọi chuyện không phải là mưu kế của anh đấy chứ?”

“Có cần anh động tay vào không? Bản thân Lâu Mộc Ngôn phía sau có đội ngũ của mình. Mấy chuyện này bọn họ giải quyết còn thuận lợi hơn anh. Chuyện anh không cần động tay vào, trước giờ anh đều không lo bừa.”

Chử Đồng nắm chặt di động trong lòng bàn tay: “Giản Tri Hoài, anh nói đưa em ra ngoài chơi, trong chuyện này đâu thể đơn giản như vậy, phải không?”

“Anh cảm thấy có những chuyện em vẫn không nên can dự vào là hơn.”

“Giản Tri Hoài!”

Người đàn ông giữ chặt bả vai cô: “Hạ hỏa đi, anh tới trường học đây.” Dứt lời, anh tự đứng dậy.

Chử Đồng trừng mắt nhìn theo bóng anh. Người đàn ông thâm hiểm này, quả thật là giờ ra lắm trò. Anh không xen vào, không sai, anh còn lo cô tiểu tụy khó chịu vì không làm được gì, thế nên đưa cô ra ngoài chơi hai hôm, lại còn chọn một vùng núi không kết nối được mạng.

Chử Đồng không có nhiều tâm tư nghĩ chuyện khác, vội vàng đứng dậy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi cuống quýt ra ngoài. Cô ngồi trên xe, gọi điện cho Giang Ý Duy, điện thoại là trợ lý của cô ấy bắt máy, nói Giang Ý Duy giờ đang quay phim, bảo Chử Đồng tới khách sạn bên ngoài khu phim trường đợi cô ấy.

Tối qua Giang Ý Duy quay phim cả đêm, khi xong việc thì cũng đã gần trưa. Trở về khách sạn, nhìn thấy Chử Đồng ngồi trong đại sảnh, Giang Ý Duy một hồi đi tới: “Đi thôi, lên gác.”

Người trợ lý đi theo phía sau, xách một túi đồ ăn được gọi tới. Ba người họ trở về phòng, Giang Ý Duy bảo người trợ lý về nghỉ trước. Cô ấy duỗi thẳng cẳng nằm trên giường: “Thoải mái quá, buồn ngủ chết mất.”

“Cậu vẫn còn ngủ được cơ à?”

“Yên tâm đi, trời không sập xuống được đâu.” Giang Ý Duy nhắm hai mắt lại, thật sự chỉ muốn ngủ một giấc đã đời, không bị âm thanh nào quấy nhiễu, cũng không có bất kỳ chuyện rối rắm nào cần cô ấy hao tâm tổn trí đối phó.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao không gọi điện thoại cho tớ?” Chử Đồng đứng dậy, ngồi xuống bên giường.

Giang Ý Duy miễn cưỡng mở mắt ra, đáy mắt âm đạm vô hồn, lớp trang điểm còn chưa tẩy đi. “Chuyện này cậu cũng không giúp được tớ, hà tất còn gây thêm rắc rối cho cậu làm gì?” Giang Ý Duy chống người ngồi dậy, đi về phía bàn uống nước: “Cậu chưa ăn gì phải không. Nào, qua đây vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Giang Giang...” Chữ Đồng gọi một tiếng rồi lại ngập ngừng.

Giang Ý Duy ngồi lên thảm, mở từng chiếc hộp ra: “Cậu muốn hỏi tớ chuyện gì?”

“Vì sao không đứng ra thanh minh? Còn nữa, người họ Phó trong tin tức đó có phải Phó Thời Thiêm không?”

Giang Ý Duy cầm đũa lên, tay hơi khựng lại: “Chữ Đồng, chuyện trong giới giải trí cậu còn không rõ hay sao. Nếu tớ đứng ra sẽ chỉ càng bôi càng đen. Họ nói tớ vừa debut đã bám lấy Phó Thời Thiêm, nhưng cậu cũng nên biết lúc đó người tớ dựa vào là Giản Trì Hoài. Còn về Phó Thời Thiêm...” Giang Ý Duy khẽ lắc đầu. Có những chuyện dường như cũng chẳng thể nói rõ được: “Sau khi tớ bước chân vào showbiz cũng đã khôn lên nhiều. Những chuyện đen tối bên trong... cậu không thể tưởng tượng nổi đâu. Chữ Đồng, tớ không muốn nhớ lại nữa, cũng không muốn nói nữa.”

“Được.” Chữ Đồng ngồi đối diện cô ấy: “Tớ mặc kệ trước đây cậu ra sao, tớ cũng không gạn hỏi cậu nữa. Giang Giang, cậu xem con đường sau này, Lâu Mộc Ngôn có cả đội ngũ phía sau bảo vệ, đi khắp nơi tìm người chống lưng, cậu không thể ngồi đây chờ chết được.”

Giang Ý Duy gấp một miếng com, đưa lên miệng: “Vốn dĩ tớ cũng có đội ngũ của mình nhưng chuyện lần này dính dáng quá lớn. Còn tung ra cả ghi chép chuyện nữ minh tinh bị các đại gia yêu cầu phục vụ qua đêm. Bây giờ phía Lâu Mộc Ngôn chắc đang liều mạng tìm bằng chứng chuyện tớ từng bán thân. Mà việc tớ có thể làm ngoại trừ di chuyển sự chú ý của mọi người ra còn gì nữa đâu?”

“Vậy thì phải khiến mọi người chuyển hướng chú ý sang Lâu Mộc Ngôn. Chuyện này vốn dĩ do cô ta khơi mào trước, suýt nữa hại chết người ta còn chưa nói. giờ cô ta lại muốn phủi sạch tay?”

Giang Ý Duy cười khò: “Phải, nếu là mấy scandal bình thường thì cũng thôi, nhưng lại là tin đồn xấu, dù có thanh minh hay không thì cái danh tiếng xấu xa này cũng sẽ theo tớ cả đời.”

Đối với một người phụ nữ, đây có lẽ là đòn trí mạng.

Giang Ý Duy đưa đũa cho Chữ Đồng. Mấy hôm nay cô ấy dốc sức quay phim, khó khăn lắm mới xong việc, nhưng lại không thể ngủ nổi. Trợ lý khuyên cô ấy cứ mặc kệ đi nhưng trong lòng vẫn bứt rứt như một cái gai vậy, sao có thể tâng lờ như không có chuyện gì?

“Giang Giang, cậu có từng oán trách Giản Trì Hoài không?”

Giang Ý Duy ăn một miếng spaghetti rồi ngẩng đầu lên nhìn cô, tới tận khi nuốt hết miếng mỳ trong miệng, cô ấy mới lên tiếng: “Không.”

“Với tớ mà còn không nói thật hả, tớ không nói với anh ấy đâu.”

Giang Ý Duy cười khẽ, trong ánh mắt có đôi chút khó xử: “Vậy cậu nói cho tớ biết đi, theo cái nhìn của cậu, mấy cô minh tinh bề ngoài lấp lánh rực rỡ như bọn tớ là gì với Giản Trì Hoài?”

Chữ Đồng tỉ mỉ đắn đo, không biết nên dùng từ ngữ nào là tốt nhất để hình dung. Giang Ý Duy hơi cong môi cười: “Không làm khó cậu nữa, để tớ nói luôn đi. Từ ca lâm việc trước nay luôn rất quyết đoán. Đối với anh ấy mà nói, bọn tớ chỉ có một chữ thôi, tiền.”

“Ai bảo vậy, mấy cô gái xinh đẹp trẻ trung như thế này, phần lớn còn có tác dụng ngắm cho đã mắt.”

Giang Ý Duy bò ra bàn, tiếp tục ăn: “Mắt thẩm mỹ của anh ấy cao lắm, đẹp hơn nữa thì có ích gì? Bản chất của một thương nhân mà. Thế nên cậu hoàn toàn không cần ghen hờn với Lâu Mộc Ngôn, cứ coi cô ta như một cái máy in tiền là được.”

“Ai nói với cậu là tớ ghen chứ?” Chữ Đồng hạ thấp giọng.

Đầu mày Giang Ý Duy vẫn nhíu lại, tâm sự nặng nề. Chữ Đồng lên tiếng an ủi: “Không có chuyện gì to tát đâu, và lại còn có người quản lý đẳng cấp cao như tớ ngồi đây, cả một cửa ải khó khăn như trước chúng ta còn cùng nhau xông pha được, lại sợ chút chuyện vặt này sao?”

Giang Ý Duy miễn cưỡng gượng cười, không muốn để Chữ Đồng lo lắng: “Cậu nói đúng lắm, ai sợ ai nào?”

Giờ đây sự tỉnh càng lúc càng dữ dội, cả một lượng lớn 'lĩnh đánh thuê' trên mạng tập trung công kích weibo của Giang Ý Duy. Đêm đầu tiên của cô ấy, giá tiền của cô ấy, thù đoạn đề leo lên cao... lần lượt trở thành ba tin hàng đầu trong bảng xếp hạng tin hot.

Chữ Đồng ngồi trong vườn tại Bán Đảo Hào Môn, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Cô lấy bức ảnh trong máy ảnh ra, khoảng một tiếng đồng hồ là đã biên tập xong bản tin.

Cô nhìn chăm chăm vào trang bìa, không lập tức đăng ngay mà cầm cốc nước lên uống. Đã quá giờ tan làm của Giản Trì Hoài, Chữ Đồng đợi thêm lát nữa, tới khi có tiếng còi ô tô vọng vào tai.

Giản Trì Hoài dạy xong trở về nhà, đi ngang qua vườn, bất chợt nhìn thấy bóng Chữ Đồng. Anh nhẹ nhàng tung chùm chìa khóa trong tay lên, dạo bước

về phía cô. Chữ Đồng nhắm một ngủm sữa, nhìn anh cười mà như không cười: “Hi, tan làm rồi sao?”

“Đúng, hôm nay em về sớm quá nhỉ.” Giản Trì Hoài ngồi yên vị xuống chiếc ghế bên cạnh Chữ Đồng.

Chữ Đồng chống một tay lên trán, đổ người về phía trước: “Đằng nào cũng chẳng có việc gì, tin tức mấy hôm nay dữ dội quá, em không tìm ra tin nào hot có thể che lấp nó.”

“Vậy thì nghỉ ngơi mấy hôm, cả ngày chạy ra ngoài rồi, hết như khi vậy.” Giản Trì Hoài vẫn không quên tính khí thoăn thoắt của cô.

Chữ Đồng vron vai: “Chuyện anh điều hồ ly sơn em không so đo với anh nữa. Vợ chồng với nhau mà, phải thông cảm lẫn nhau.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài toát ra vẻ nghi hoặc, tầm mắt anh dừng lại trên gương mặt cô. Chữ Đồng xoay máy tính về phía Giản Trì Hoài, ra hiệu cho anh nhìn lên màn hình. Người đàn ông nhìn qua, thấy một tiêu đề được bôi đen: Có nhân mới có quả. Ánh mắt anh loáng thoáng nhìn thấy bức ảnh, hình như là Lâu Mộc Ngôn. Chữ Đồng bấm chuột xác nhận: “Thế nên em đừng tin về Lâu Mộc Ngôn, anh cũng sẽ không tính toán với em phải không?”

Giản Trì Hoài giữ chặt máy tính, ghé sát lên đọc cẩn thận. Bài báo của Chữ Đồng rất tường tận, bao gồm cả bức ảnh Lâu Mộc Ngôn tát Nghệ An ngay trước mặt mọi người, từng bức, từng bức hiện lên màn hình. Trong ảnh, sắc mặt Lâu Mộc Ngôn rất dữ dằn, còn chỉ tay vào mặt người ta mà chửi. Chữ Đồng khẽ vỗ tay: “Xem đủ chưa?”

Người đàn ông ngược mắt lên, đáy mắt ẩn hiện vẻ sắc sảo: “Đây gọi là em không quan tâm?”

“Em chỉ công bố sự thật thôi mà.” Chữ Đồng đón lấy ánh mắt Giản Trì Hoài không chút kiêng sợ: “Nghệ An tự sát liên quan gì tới Giang Ý Duy?”

Giản Trì Hoài gập máy tính lại. Tin đã đăng lên rồi, cho dù có xóa ngay lập tức cũng vô dụng mà thôi. Anh khẽ gập ngón cái lại, Chữ Đồng đứng dậy, đứng nhìn anh từ trên xuống: “Em là phóng viên giải trí, khi nhìn thấy một vũng nước không còn trong, tác dụng của em là khuấy cho nó đục ngầu hơn nữa.”

“Chữ Đồng, thật ra em không cần làm vậy, chuyện này tới hôm nay đã lặn gió rồi, chẳng phải mọi người đều vui vẻ cả sao?”

“Mọi người vui vẻ?” Chữ Đồng đương nhiên không thừa nhận: “Lâu Mộc Ngôn thì được lợi nhưng Giang Ý Duy thì chịu thiệt.”

Giản Trì Hoài nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, bất giác cười khẽ thành tiếng: “Quy luật sinh tồn của ngành giải trí này là vậy, huống hồ có biết bao nhiêu chuyện không thể nói rõ ràng? Bản thân Giang Ý Duy không thừa nhận thì nó sẽ chỉ là một tin đồn mà thôi. Lâu dần sẽ có một tin khác xuất hiện, tự nhiên sẽ bằng đi.”

“Nhưng sau này, khi nhắc tới Giang Ý Duy, người ta sẽ lòi cô ấy và hai chữ 'dâm dăng' vào làm một. Đây là một sự sỉ nhục.”

“Cô ta có địa vị của ngày hôm nay, được ngàn vạn người tung hô thì cũng phải chịu ngàn vạn người chà đạp. Ở trong showbiz, cho dù em có là một người trong trắng thuần khiết cũng sẽ có người tìm đủ mọi cách hắt nước bẩn lên người em. Thời gian trôi đi, em sẽ lạc lõng mà đánh mất chính mình. Có nhân mới có quả ư? Mấy chuyện đó lừa gạt fan hâm mộ là được rồi.” Giản Trì Hoài nói không chút nể tình, ngón tay khẽ gõ nhịp lên chiếc laptop của cô: “Tin tức này của em một khi công bố ra, phía Lâu Mộc Ngôn sẽ càng công kích kịch liệt. Đây là một trận chiến ác liệt, vì sao em phải đánh giúp Giang Ý Duy?”

“Nếu không đánh, tức là đầu hàng.”

“Nếu đầu hàng có thể giảm thiểu thương vong, có gì không tốt?”

Chữ Đồng ngắt ặt: “Em làm người chính là như vậy, đúng là đúng, sai là sai, chuyện chưa từng làm có sao phải ngầm thừa nhận?” Thế nên từ trước tới nay cô đều muốn làm mảng xã hội. Tàn Tàn nói tin tức xã hội thật sự khiến người không chịu nổi, nhưng cô muốn nói rằng mấy chuyện giả tạo trong giới showbiz còn khiến cô khó chịu hơn.

Giản Trì Hoài gật đầu: “Vậy được, chúng ta cùng chờ xem, xem em đúng hay anh đã nhìn nhầm.”

Chữ Đồng ôm lấy máy tính của mình: “Anh đúng là lão 'Giản Thế Nhân' hám lợi!”

“Em nói gì!” Giản Trì Hoài cao giọng.

“Truyền nhân tái thế của Hoàng Thế Nhân*!” Chữ Đồng sai bước đi vào trong nhà. Quay đầu lại, nhìn thấy Giản Trì Hoài đang gọi điện thoại, cô vô thức rón nhệ bước chân. Lẽ nào anh đang sai người xóa tin của cô đi? Nghĩ tới đây, Chữ Đồng xoay người nhanh chóng quay lại chỗ cũ. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài liếc mắt nhìn mình: “Ừm, không cần quan tâm, cô ấy muốn đăng cứ để cô ấy đăng. Tình hình về sau nếu không kiểm soát được, tôi rất muốn xem xem sẽ có một màn kịch hay thế nào.”

*Một nhân vật địa chủ cường hào ác bá nổi tiếng trong bộ phim 'Cô thôn nữ tóc trắng', lấy đề tài nông thôn Trung Quốc, nổi tiếng Việt Nam trong những năm kháng chiến chống Pháp.

Người ở đầu kia điện thoại cười khỏ: “Tứ ca, cả Lâu Mộc Ngôn và Giang Ý Duy đều do anh quản lý, một khi cả hai thương vong, người thiệt hại lớn nhất chính là anh.”

Nhưng Giản Trì Hoài không để tâm: “Cả hai đều có phim cần quay, có scandal thế này cũng tốt. Mặc kệ tin đồn có là gì, sức quan tâm cao như vậy, đỡ phải quảng bá.” Giản Trì Hoài nắm rõ những quy luật này trong lòng bàn tay. Ai chơi được, ai không cần sĩ diện thì đó sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Anh ngắt điện thoại, đứng thẳng dậy. Hoàng hôn hắt lên bả vai anh, phác họa những đường nét tuyệt mỹ trên gương mặt anh. Anh giơ hai ngón tay vân ve cằm Chử Đồng: “Anh không biết vợ mình còn là một sứ giả chính nghĩa cơ đấy. Anh thật sự nên sai người đắp cho em một bức tượng, để trong khu vườn này để em ngày ngày nhìn thấy được đắc ý không thôi.”

Chử Đồng quay mặt đi, xoa xoa cằm: “Đừng ăn nói chua chát vậy, suy cho cùng, người anh bảo vệ chẳng phải vẫn là Lâu Mộc Ngôn ư?”

Giản Trì Hoài chấp hai tay sau lưng, dáng vẻ gian manh, xảo quyệt. Nét mặt anh nhuộm một nụ cười khê: “Ai thắng ai thua trong số họ đối với anh đều như nhau, anh không quan tâm, đâu phải vợ mình, đúng không?”

Chử Đồng cắn môi. Trông Giản Trì Hoài thì cô vé anh không giận, không tức, chắc chắn là đã đoán trước bài báo không uy hiếp quá nhiều với Lâu Mộc Ngôn.

Còn chưa tới giờ ăn cơm tối, bộ phận quan hệ của Lâu Mộc Ngôn đã nhanh chóng có hồi âm, nói bức ảnh đó chỉ là đóng phim. Nghê An không đặt tình cảm vào, luôn sợ sẽ đánh vào Lâu Mộc Ngôn thật. Lâu Mộc Ngôn lại lo ảnh hưởng tới tiến độ quay phim nên hai người đôi vai cho nhau, những bức ảnh đó là đang giải thích cách diễn cho Nghê An.

Khi Chử Đồng đọc được, chỉ cảm thấy nực cười. Nghê An là một diễn viên đã có thâm niên mấy năm trong nghề, lại còn cần một người mới vào như Lâu Mộc Ngôn chỉ bảo? Nhưng bây giờ mọi người đều đang tập trung vào vụ án hoang dâm của làng giải trí, nghe nói chuyện này đã kinh động cả tới cảnh sát, còn có cả những cơ quan có liên quan tiến hành điều tra.

Ngày hôm sau, cho dù trên mạng vẫn còn những bài báo viết Lâu Mộc Ngôn đánh người nhưng có mấy nick weibo đồng thời lên tiếng, nói có bằng chứng mối quan hệ mờ ám giữa Giang Ý Duy và Phó Thời Thiêm, bỗng chốc cả weibo và làng giải trí như bùng nổ.

Chử Đồng ngồi trước máy tính. Khoảng chín giờ sáng, một trong số các nick weibo đó tung ra cái gọi là bằng chứng. Đó là một bức ảnh mơ hồ, chỉ có bóng nghiêng, nhưng hình người con gái trong ảnh được khoanh tròn lại với dòng chữ chú thích bên cạnh: Bộ quần áo này trong một buổi họp báo nào đó nửa năm sau, Giang Ý Duy từng mặc y hệt.

Bức ảnh bên dưới quả nhiên là một bức ảnh hiện trường rõ rệt, quần áo của Giang Ý Duy giống hệt như trong bức ảnh trên. Tuy rằng chuyện này không phải là tuyệt đối nhưng làn sóng dư luận trước giờ vẫn rất đáng sợ, huống hồ trên bức ảnh mờ mờ lại không nhìn rõ mặt người, dáng hình cũng na ná, bọn họ cứ thế mà khẳng định chính là Giang Ý Duy. Cộng thêm vô số người đổ thêm dầu vào lửa, cái tên Giang Ý Duy e là một đứa bé năm tuổi chơi bên đường cũng gọi lên được.

Chử Đồng cầm túi xách đứng dậy. Việc đã đến nước này chỉ còn một cách nhanh nhất và hiệu quả nhất mà thôi. Trong di động của cô có số của Ân Thiệu Trình. Chử Đồng hẹn anh ta ra ngoài, nói nửa tiếng nửa gấp mặt.

Hai người gần như đến cùng một lúc. Chử Đồng đi vào phòng, Ân Thiệu Trình vừa cởi áo vest ra: “Tìm tôi gấp vậy, Giản Trì Hoài có biết không?”

“Không liên quan đến anh ấy.” Chử Đồng kéo ghế ngồi xuống: “Ân Thiệu Trình, anh vẫn còn kiểm chế được cơ đấy.”

“Không kiểm chế được lẽ nào phải chết vì nhịn à?” Ân Thiệu Trình ngồi đối diện cô. Người phục vụ đi tới, đưa thực đơn cho Ân Thiệu Trình, người đàn ông chỉ vào Chử Đồng: “Cô ấy hẹn tôi, cô ấy mời.”

Chử Đồng liếc nhìn anh ta, đón lấy thực đơn, gọi bữa hai món điểm tâm. Giờ không phải lúc ăn uống. Sau khi người phục vụ ra ngoài rồi, cô mới lên tiếng: “Chẳng phải anh và Giang Ý Duy đã hòa thuận rồi sao?”

“Ai nói vậy?”

“Tôi đó Giang Ý Duy ở cùng anh, tôi biết.”

Ân Thiệu Trình nhìn cô, ánh mắt hứng thú: “Cô nhìn thấy cả sao?”

Chử Đồng cười khê: “Tìm anh rắc rối thật đấy. Người phụ nữ của mình bị vu vạ đến mức đó mà anh vẫn bình tĩnh cho được. Anh không sợ trang nhất báo ngày mai sẽ viết Ân Thiệu Trình mọc sừng ư?”

Người đàn ông nghe xong, sắc mặt hơi lạnh đi: “Chử Đồng, đừng có ăn nói lung tung.”

“Anh luôn nghi ngờ Giang Ý Duy và Giản Trì Hoài nhưng bây giờ Giang Ý Duy bị lôi vào vụ án hoang dâm, bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, nói trước khi debut từng ngu với người ta. Ân Thiệu Trình, về điểm này, có lẽ anh chính là nhân chứng tốt nhất phải không?”

Ân Thiệu Trình cảm chiếc ly lên, ánh mắt vượt qua chiếc ly, không nhìn về phía Chử Đồng: “Cô ấy quả nhiên thân thiết với cô, cả chuyện này mà cũng nói với cô.”

“Bây giờ tôi đang cố gắng hết sức để tìm cách giúp cô ấy, đương nhiên cô ấy sẽ không thể giấu giếm tôi. Ân Thiệu Trình, một chuyện quá đơn giản, anh đứng ra nói một câu, chẳng phải chính là đòn đáp trả tốt nhất cho những tin đồn kia ư?” Chử Đồng đã có chủ ý, nên nói thẳng.

“Cô bảo tôi nói với cánh nhà báo lần đầu tiên của Giang Ý Duy trao cho tôi, thế nên không tồn tại cái gọi là mua đêm đầu tiên?”

“Phải.”

Ân Thiếu Trinh nghe xong, hất cằm lên cao cười khế, một lát sau mới gạt nhẹ khóe mắt: “Cười sắp chảy cả nước mắt rồi. Chử Đồng, cô cảm thấy có khả năng sao?”

“Vì sao không có khả năng?”

“Thân phận của tôi là gì? Bất tôi công khai nói đờ ợt nữ mình tính nào đó, chẳng hóa là thừa nhận cô ấy sao?”

Chử Đồng nghe tới đây, dĩ nhiên hiểu ý của Ân Thiếu Trinh: “Thì ra anh chỉ muốn chơi đùa, không hề thật lòng.”

“Lúc tôi và Giang Ý Duy tốt đẹp, tôi đã nói rõ ràng với cô ấy rồi.”

Chử Đồng quan sát người đàn ông trước mắt: “Làm người không thể làm vậy...”

“Vậy thì phải thế nào?”

Anh ta hoàn toàn không nói chuyện tình cảm với một người phụ nữ. Chử Đồng khẽ lắc đầu, nếu để Giang Ý Duy biết được câu này chẳng biết cô ấy sẽ nghĩ sao? Chử Đồng dựa người ra sau ghế: “Vậy được, tôi bàn một điều kiện với cậu chủ Ân nhé.”

“Cô nói đi.”

“Lúc trước, đa số mọi người đều biết chuyện của anh và Giang Ý Duy nhưng đích thực vẫn chưa xác nhận. Ở chỗ Giang Ý Duy có ảnh thân mật của hai người, nếu anh không chịu giúp cô ấy qua nạn này, tôi sẽ công bố những bức ảnh ấy ra. Tới lúc đó cái sừng trên đầu anh e là không gỡ xuống được. Nhưng lúc này nếu như anh chịu đứng ra, cùng lắm chỉ là công khai mà thôi, còn vớt được cái danh có tình có nghĩa. Sau này bất luận thế nào, cho dù không đi tiếp được mà chia tay, cũng là chuyện thường tình, sẽ không để người ta dị nghị. Anh nói xem?” Chử Đồng bắt giác nắm chặt tay lại.

Ân Thiếu Trinh nhìn cô như cười như không, sắc mặt âm u: “Tôi thật không ngờ cô lại ra chiêu này.”

“Con người là ích kỷ, để tự bảo vệ mình chuyện gì cũng có thể làm được.” Chử Đồng nói câu lấp lửng này, Ân Thiếu Trinh khẽ nhếch miệng: “Vậy mà cô lại tính toán tới cả tôi.”

“Không dám, quyền quyết định sau cuối vẫn thuộc về anh.”

Người đàn ông chỉ tay vào không khí, anh ta còn sự lựa chọn khác hay sao? “Được thôi.”

“Tốt.” Chử Đồng hài lòng đứng dậy, cầm túi xách bên cạnh lên, lấy từng thứ một ra: “Bây giờ tôi sẽ phỏng vấn anh.”

“Lâu Mộc Ngôn chẳng phải tiểu mỹ nhân đang được chồng cô lăng xê sao? Cô đối đầu với anh ta như vậy, cẩn thận anh ta cho cô biết mặt!”

“Giang Ý Duy cũng là nghệ sỹ của Dịch Sưu chúng tôi. Anh ấy cảm thấy in tiền từ người Lâu Mộc Ngôn nhanh hơn, nhưng tôi không nghĩ vậy, với cái giá hiện giờ của Giang Ý Duy, không mấy người trong showbiz độ được. Nếu lại tiếp tục đẩy thêm, thì không ai sánh bằng.” Chử Đồng ngồi đối diện Ân Thiếu Trinh: “Nào, bắt đầu thôi.”

Bán Đảo Hào Môn.

Giản Trì Hoài cho rằng Chử Đồng không có bản lĩnh lật tung trời lên, nên cứ để mặc cho cô nhảy nhót. Về tới nhà, nhìn thấy Chử Đồng mặc quần áo tập yoga đứng trước tivi, Giản Trì Hoài đi tới, bên tai vọng tới một giọng nói.

Anh nhìn vào màn hình, bên trong quay mặt Ân Thiếu Trinh, đáng vẻ như bị người ta ngược đãi: “Khi Giang Ý Duy còn chưa debut, chúng tôi đã ở bên nhau rồi, cái gì mà có quan hệ mờ ám với người khác, cái gì mà bán đứt đêm đầu tiên? Nếu cô ấy thật sự qua lại với ai, sao tôi lại không biết? Mấy cái bài báo sai sự thật trên mạng thực sự nên bị nghiêm trị. Tôi đã gửi thư cho luật sư rồi, tất cả những kẻ đồn thổi gièm pha, tôi đều sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý. Chuyện đã tới nước này, mong có vài người hãy tự mà lo liệu!”

Chử Đồng cảm điều khiển lên, đổi kênh khác.

Cô lấy một trái nho bỏ vào miệng, cũng chẳng nhìn người đàn ông bên cạnh. Hai tay cô giơ cao, sau đó hơi xoay eo, bắt đầu học theo động tác yoga trong tivi. Chử Đồng thật ra cảm thấy hơi chột dạ, không biết Giản Trì Hoài có nhào tới, thẳng thừng vật ngã cô không?

~

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Yêu anh, chỉ trong khoảnh khắc

Giản Trì Hoài ném chìa khóa xe trong tay về phía bàn uống nước, sau đó ngồi xuống sofa. Chử Đồng nhảy yoga trước mặt anh. Cả hai đều không nói gì. Lát sau, vẫn là Chử Đồng cảm thấy chột dạ, cô quay người đối mặt với Giản Trì Hoài.

Người đàn ông ngược mắt lên, nhìn cô không chớp mắt, trên gương mặt không thể nhận ra hi vọng ái ố. Chử Đồng nhún vai: “Thấy chưa, chẳng phải đã giải quyết được rồi sao?”

“Thật sự giải quyết được rồi ư?”

“Dĩ nhiên, Ân Thiệu Trình đã đứng ra nói những lời này rồi, còn ai dám nói những nói cuối nữa? Cho dù có thật sự hắt nước bắn lên người Giang Ý Duy thì độ tin cậy cũng đã giảm đi quá nửa.” Nói xong lời này, Chử Đồng quan sát sắc mặt Giản Trì Hoài: “Có phải trong lòng anh tích tụ một ngọn lửa không, đang định tìm em tính sổ?”

“Anh thì có ngọn lửa gì? Cục diện như thế này cũng rất tốt. Dù sao thì Giang Ý Duy vừa hồi sinh, cũng cần có một danh tiếng tốt đẹp.”

Chử Đồng có phản nhìn không thấu anh: “Vậy vì sao lúc trước anh không giúp?”

“Nếu người nào cũng cần anh đích thân ra tay kéo, lẽ nào anh phải liều chết ư?” Giản Trì Hoài một lần nữa nhìn về phía màn hình tivi: “Huống hồ có những chuyện, em tưởng là giúp họ, nhưng những chuyện phát sinh về sau... lại không phải là việc em có thể kiểm soát được.”

“Ăn nói chừng sâu sắc như vậy, anh tưởng em lớn lên trong kinh hoàng đấy à?”

Giản Trì Hoài giờ tay kéo cổ tay cô, giật mạnh một cái, để Chử Đồng ngã ngồi xuống chân mình. Hai tay anh giữ chặt vai cô: “Ăn nói với anh kiểu gì vậy?”

“Giản Trì Hoài, anh đã quen việc người khác ngẩng đầu lên nhìn mình, quen với việc mình đứng ở một vị trí cao chót vót. Em ăn nói như vậy rất bình thường mà, đây gọi là phong cách.” Chử Đồng định đứng dậy nhưng bị người đàn ông siết chặt eo. Có lẽ lúc này cô đang đắc ý, một chuyện lớn như vậy lại được cô giải quyết xong xuôi, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng, một mũi tên bắn trúng hai đích.

Người đàn ông nhìn thấy nụ cười trên gương mặt cô đang lan dần ra. Suy nghĩ trong lòng cô, anh có thể đọc được. Chỉ có điều chuyện Ân Thiệu Trình công khai như vậy, thật sự đơn giản thế sao?

Giản Trì Hoài xoa tay nhẹ nhàng lên đùi cô: “Chuyện này có lẽ đã qua rồi. Nào, cười với anh một cái.”

“Tứ ca, anh là giáo sư nổi tiếng, ăn nói chừng thô tục như vậy được không?”

Sắc mặt Giản Trì Hoài căng ra, anh chưa từng bị ai hình dung như vậy bao giờ. “Chuyện tình cảm riêng tư mà cũng gọi là thô tục? Vậy em làm những chuyện đó với anh, không nên gọi là...”

Chử Đồng nghe tới đây, vội vàng giờ tay bịt miệng anh lại: “Không được nói bậy!” Gương mặt nhỏ trắng trẻo của cô ghé sát về phía Giản Trì Hoài: “Anh cho em làm mắng xã hội đi, rồi khỏi vị trí hiện tại, em sẽ không can dự vào chuyện trong showbiz nữa, lúc đó anh muốn làm mưa làm gió thế nào cũng được.”

“Vội từ ngữ mà em dùng, còn đòi qua mắng xã hội?” Giản Trì Hoài giữ tay Chử Đồng. Thật ra anh vốn không định dồn ép cô trong cái giới này, chỉ có điều mảnh đất xã hội kia, nếu để một người coi cái ác là thù như Chử Đồng bước vào, kiểu gì cũng khổ.

Giang Ý Duy từ phim trường trở về cũng đã quá nửa đêm. Cô ngồi trong xe đọc tin tức weibo. Trở về khách sạn, cô một mình cảm thấy phòng đi tìm phòng của mình.

Cửa phòng vẫn chưa mở đã nghe thấy sau lưng có người gọi cô. Giang Ý Duy quay người lại, nhìn thấy cửa căn phòng đối diện đang mở, còn Ân Thiệu Trình nghiêng người đứng dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực: “Tôi đợi mấy tiếng rồi đây.”

Giang Ý Duy cúi đầu nhưng vẫn không che được ý cười lan ra nơi khóe môi: “Em đang quay phim mà.”

“Lại đây.” Ân Thiệu Trình nhẹ nhàng nói một câu.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Vì sao phải qua đó?”

“Em là người con gái của tôi, tôi bảo em làm gì thì em phải làm cái ấy.”

Giang Ý Duy nghe xong câu này chợt nhún mày. Ân Thiệu Trình tiếp lời: “Người dân cả nước đều đã biết chuyện của chúng ta, em còn muốn chối sao?”

Giang Ý Duy mỉm cười, nhưng niềm hân hoan trong lòng thì không sao che giấu được. Cô từng bước, từng bước tiến lại gần Ân Thiệu Trình. Người đàn ông đứng thẳng dậy, đưa lòng bàn tay về phía cô. Giang Ý Duy trao tay cho anh, Ân Thiệu Trình nắm chặt rồi dắt cô vào phòng. Anh quay người đóng cửa lại, Giang Ý Duy vòng hai tay ôm lấy cổ người đàn ông. Cô kiễng chân lên: “Thiệu Trình, em không ngờ anh lại công khai thừa nhận, mọi chuyện tới đột ngột quá.”

“Dĩ nhiên tôi không thể để mấy kẻ đó tùy tiện bôi nhọ em. Người phụ nữ của Ân Thiệu Trình này, bọn họ muốn động vào, còn phải biết cân nhắc trước sau.” Trước nay mấy lời ngọt ngào vẫn luôn là sở trường của Ân Thiệu Trình, Giang Ý Duy trong lòng cảm động, hai tay cô bám chặt, ghé tới hôn lên môi anh. Ân Thiệu Trình ép sát cô vào vách tường: “Nói đi, em yêu tôi không?”

Giang Ý Duy đắm chìm trong nụ hôn lấy lại thể chủ động của anh: “Yêu...”

Người đàn ông hài lòng ôm chặt cô, bế ngang người cô lên rồi đi về phía chiếc giường lớn trong phòng.

Từ đó, cuộc chiến hỗn loạn trên mạng dần dần lắng xuống. Lâu Mộc Ngôn cũng coi như qua được cửa ải này, có điều cô ta dù gì cũng là diễn viên mới, cứ cho là được giải thưởng thì mức độ quen mặt của công chúng vẫn chưa cao. Khi nhắc tới cô ta, chẳng thể tránh khỏi việc bị gắn với bốn chữ 'hồng hách đánh người'. Đây cũng là điểm khiến Lâu Mộc Ngôn phẫn nộ nhất.

Chữ Đồng ngồi trong phòng khách nhà Giang Ý Duy, nhìn cô ấy quần tạp dề đi qua đi lại: “Này này này, đủ rồi đấy. Có mỗi hai đứa con gái yếu ớt như bọn mình, cậu làm lắm thế này, ăn hết nổi không?”

“Yên tâm đi, tớ tin vào sức chiến đấu của cậu.”

Chữ Đồng gượng cười, hạ giọng lầm bầm: “Sao không nói là sức chiến đấu của mình, làm như tớ ăn như trâu như bò vậy.” Cô đứng dậy đi tới trước bàn ăn, nhìn thấy còn có rượu vang và cả một bàn thịnh soạn, bất chợt kinh ngạc thốt lên. “Giang Giang, tớ không ngờ cậu khéo tay thế này đấy.”

Giang Ý Duy tháo tạp dề ra, ra hiệu cho Chữ Đồng ngồi xuống: “Dĩ nhiên rồi, tớ thích nấu nướng. Sau này mà lấy chồng, tớ hy vọng được làm mẹ hiền vợ đảm.”

“Chẹp chẹp, vì Ân Thiệu Trình, đúng là cái gì cậu cũng tình nguyện.” Chữ Đồng đưa ly rượu qua. Hai người ngồi đối diện nhau, Giang Ý Duy rót rượu xong thì đưa ly lại cho cô: “Nào, chúng ta uống một ly đã.”

“Được.”

Hai người khẽ chạm cốc, Giang Ý Duy nhấp một ngụm, cười khê: “Ly này tớ mời cậu, cảm ơn cậu.”

Cảm ơn những gì Chữ Đồng đã làm cho cô ấy, cũng cảm ơn những gì Chữ Đồng đang làm cho cô ấy. Chữ Đồng uống hết quá nửa ly: “Lắm chuyện, sau này cậu làm thêm mấy bữa nữa cho tớ ăn là được rồi.”

Giang Ý Duy một tay chống cằm: “Cậu biết không? Khi tớ nghe được Ân Thiệu Trình nói những lời ấy trên truyền hình, tớ đã khóc đấy. Tớ không hề nghĩ rằng anh ấy lại đứng ra, dù chỉ vì tớ nói một câu thôi tớ cũng không nghĩ đến, thế mà...”

Chữ Đồng có chút xúc động: “Giang Giang, đây là chuyện vui mà, khóc gì chứ?”

“Tại tớ kích động quá thôi, tớ đặt quá nhiều tình cảm với người đàn ông này, cuối cùng cũng có được sự hồi đáp như tớ mong đợi.” Giang Ý Duy uống cạn rượu trong ly: “Mấy ngày nay quả thực là thời điểm tớ hạnh phúc nhất, thật lòng chỉ muốn thời gian ngừng trôi.”

“Ngừng trôi làm cái gì hả? Sau này ngày tháng sẽ càng ngày càng tốt đẹp. Giang Giang, vì hạnh phúc của chúng ta, cạn ly!”

Giang Ý Duy giờ cao ly rượu lên, hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau, 'keng' một tiếng giòn tan. Tivi trong phòng khách vẫn còn đang bật, hai người không ngừng nói cười, thì thoảng lại có mấy bản tin giải trí lọt vào tai. Giang Ý Duy chuyển tâm cắt bớt tét trong đĩa: “Bít tét đã được ngâm qua rượu vang hảo hạng đây, mùi vị...”

Chữ Đồng rót rượu, giọng nói của người nữ MC trong tivi lọt vào tai cô: “Đối với vị công tử phong lưu trong giới giải trí này... trước kia có quan hệ với Giang Ý Duy... hôm nay, Ân Thiệu Trình đã chính thức công bố với mọi người, mừng 9 tháng sau sẽ đính hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Nam Kiều...”

Động tác tay của Chữ Đồng khựng lại, đối diện vang lên một tiếng động lớn. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dao đĩa trong tay Giang Ý Duy rơi xuống đĩa, phát ra một tiếng keng rất to. Chữ Đồng đặt ly rượu xuống bàn, khi lên tiếng, bờ môi bất giác run run: “Giang Giang.”

Dường như Giang Ý Duy không nghe thấy cô nói gì. Cô ấy đẩy ghế ra, lao đảo đi về phía phòng khách, Chữ Đồng vội vàng đi theo. Trên màn hình tivi, Ân Thiệu Trình vẫn phong độ phóng túng như thế. Anh ta đứng giữa đám đông, đích thân tuyên bố tin mừng.

“Hai gia đình Ân Du có quan hệ qua lại từ lâu, tôi và Du tiểu thư cũng rất hợp nhau, chuyện thông gia lần này coi như khiến hai gia đình đã thân càng thêm thân...”

Có người phóng viên đặt một câu hỏi sắc bén nhất: “Xin hỏi cậu chủ Ân, không lâu trước đây anh có thừa nhận chuyện với Giang Ý Duy, vì sao mới đó đã đính hôn với người khác?”

“Tôi và Giang Ý Duy là chuyện đã qua rồi. Chúng tôi từng hạnh phúc, cũng chia tay trong êm đẹp. Cô ấy vô duyên vô cớ bị người công kích, tôi đương nhiên phải nói đỡ cô ấy một câu, nhưng bây giờ chúng tôi chỉ là bạn bè mà thôi.”

Giang Ý Duy lập tức ngồi sụp xuống nền đất, Chử Đồng vội đỡ cô ấy dậy: “Giang Giang.”

“Sao lại như vậy?” Giang Ý Duy níu lấy cánh tay Chử Đồng, không tin vào mắt mình: “Tôi qua anh ấy vẫn còn ở bên tớ, tôi qua anh ấy vẫn còn ở chỗ tớ mà!”

“Giang Giang, cậu đừng như vậy, chưa biết chừng là giả thì sao?”

“Đó là Ân Thiếu Trình đấy, bây giờ chính miệng anh ấy thừa nhận, không phải tin đồn...” Nước mắt đọng đầy khóe mắt Giang Ý Duy, không sao kìm nén được nữa. Cô ấy chỉ vào người đàn ông trong màn hình: “Chử Đồng, cậu nhìn đi, cậu nói cho tớ biết, có phải tớ nhìn nhầm không?”

Chử Đồng giữ chặt bả vai Giang Ý Duy. Bình thường mồm miệng cô lanh lợi là thế mà đến giây phút này, cô lại hoàn toàn không biết phải an ủi Giang Ý Duy bằng cách nào. Chuyện này bắt buộc phải để chính Giang Ý Duy hỏi Ân Thiếu Trình mới được.

Lát sau, Giang Ý Duy gọi điện cho Ân Thiếu Trình, nhưng đầu kia không ai nhận máy. Tối buổi tối, khó khăn lắm Chử Đồng mới khuyên bảo được cô ấy. Giang Ý Duy nằm im trên giường, không nhúc nhích, tắt di động, nói đại loại là: Cô ấy nên tỉnh lại rồi, mấy ngày qua chỉ là một giấc mộng thôi.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng ngồi ngăn người ở sofa. Giản Tri Hoài cầm một cuốn sách đi ngang qua người cô: “Mất hồn mất vía vậy, em đã xem tin tức của Ân Thiếu Trình chưa?”

Chử Đồng ngẩng đầu lên: “Em không hiểu, vì sao lại như vậy?”

“Đạo lý rất đơn giản, những lời Ân Thiếu Trình nói lúc trước chắc chắn đã khiến ông bà Ân phẫn nộ. Họ sẽ không cho phép Ân Thiếu Trình tiếp tục phát triển với một ngôi sao trong showbiz. Huống hồ Ân Thiếu Trình cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ kết hôn với Giang Ý Duy. Bây giờ người nhà họ Ân chắc chắn đã ra áp lực gì đó với Ân Thiếu Trình, bắt cậu ta phải nhanh chóng đính hôn.” Giản Tri Hoài ngồi đối diện Chử Đồng, hơi ngược mắt lên: “Mà đối với cậu ta, đây là con đường bắt buộc phải đi, sớm hay muộn rồi cũng phải đi mà thôi.”

“Ý anh là chính tin tức của em... mới khiến Ân Thiếu Trình phải đính hôn vào lúc này?”

“Đúng thế.” Giản Tri Hoài nhắc chân lên: “Bài phỏng vấn của em chính là một chất xúc tác, mặc dù nó đã hóa giải được chuyện khẩn cấp của Giang Ý Duy nhưng cũng cắt đứt luôn mọi mơ mộng của Giang Ý Duy sau này.”

Chử Đồng quả thực không dám tin vào hiện thực này: “Không, em không tin.”

“Chử Đồng, anh đã nói với em ngay từ đầu rồi. Chuyện này nếu em xen vào thì bắt buộc phải đối mặt với những hậu quả không thể thu dọn được. Ân Thiếu Trình đính hôn rồi sẽ phải đối mặt với chuyện kết hôn. Nhưng như vậy cũng gọi là nhanh gọn, nếu Giang Ý Duy còn muốn tiếp tục với Ân Thiếu Trình, sau này sẽ bị người ta gọi là kẻ thứ ba thôi.”

Chử Đồng bưng hai tay ôm mặt: “Vì sao lại như vậy? Sao có thể như vậy cơ chứ?” Giản Tri Hoài không nói nhiều. Có những chuyện Chử Đồng nhất quyết muốn lo, vậy thì anh chỉ còn cách tạm thời khoanh tay đứng nhìn, để tự cô nhìn nhận hậu quả.

Những ngày sau đó, Giang Ý Duy yên ắng một cách kỳ lạ. Chử Đồng không yên tâm nên qua đó với cô ấy. Nhưng ngay hôm sau, cô ấy đã tới phim trường, điên cuồng làm việc, lúc gọi điện chỉ nói với Chử Đồng một câu: “Không sao, một người có thân phận địa vị như anh ấy đương nhiên sẽ không chấp nhận một người vợ như tớ. Chử Đồng, tớ nghĩ thông suốt rồi, Giang Ý Duy này từ nay về sau phải biết dựa vào bản thân, phải biết yêu thương chính mình.”

Chử Đồng nghe thấy cô ấy nói vậy dĩ nhiên cũng yên tâm hơn nhiều. Cái hố tình cảm bắt buộc phải tự bước qua mới được.

Ngày Ân Thiếu Trình đính hôn.

Lễ đính hôn được tổ chức tại một khách sạn xa hoa nhất Tây Thành, bóng bay rợp trời lơ lửng trong không trung, từ xa đã có thể nhìn thấy khung cảnh rộn ràng náo nhiệt. Giang Ý Duy đứng bên ngoài. Hôm nay cô hoàn toàn là một người dư thừa. Cô gọi cho Ân Thiếu Trình hết cuộc này tới cuộc khác nhưng anh vẫn không nhận máy. Cô nhấn một tin: Ân Thiếu Trình, nếu anh còn cố tình không gặp, em chỉ còn cách xông vào. Em ở phòng 902.”

Sau khi chờ đợi rất lâu, bên ngoài cuối cùng cũng vang lên tiếng chuông cửa. Giang Ý Duy rào bước ra mở cửa, nhìn thấy Ân Thiếu Trình sa sầm mặt, đứng bên ngoài.

Giang Ý Duy để anh vào phòng. Người đàn ông đóng cửa lại: “Tìm tôi có việc gì?”

“Ân Thiếu Trình, có phải anh vẫn nợ em một lời giải thích không?”

Ân Thiếu Trình nhìn chăm chú người con gái trước mắt, ngữ khí lạnh lùng: “Chỉ là đính hôn thôi mà, em sốt sắng gì chứ?”

“Vậy hai chúng ta thì sao, em và anh được coi là cái gì?” Giang Ý Duy cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng. Người đàn ông giơ tay định vuốt ve gò má cô, Giang Ý Duy lùi về sau, Ân Thiếu Trình tỏ ra không vui: “Tôi vốn dĩ không yêu cô ta, em tính toán với cô ta làm gì?”

“Nhưng sau này cô ta vẫn là vợ danh chính ngôn thuận của anh.”

Ân Thiệu Trình cũng không phủ nhận: “Chỉ là một tờ giấy đăng ký kết hôn thôi mà, sẽ không thay đổi được gì giữa hai chúng ta cả.”

“Ân Thiệu Trình, thì ra từ trước tới nay, anh chỉ muốn để em làm một người đàn bà ở bên cạnh anh thôi, đúng không?”

Người đàn ông nghe tới đây, nhìn thấy Giang Ý Duy nắm chặt hai tay lại, sắc mặt anh hơi lạnh: “Tôi chưa bao giờ nói tôi sẽ cưới em.”

“Phải, anh chưa bao giờ nói, chỉ có mình si tình. Em nên hiểu rõ lâu rồi mới phải thế mà vẫn còn nín giữ hoang tưởng. Ân Thiệu Trình, rốt cuộc anh có trái tim hay không? Có khi nào biết toàn tâm toàn ý yêu một người hay không?”

“Không.” Người đàn ông đáp dứt khoát: “Tôi thích em nhưng tôi sống trong cái vòng lẩn quẩn này, được tiếp xúc với quá nhiều cái đẹp. Ý Duy, tôi không giấu em, có lẽ đúng là tôi yêu em...”

“Nhưng anh cũng sẽ yêu người khác nữa, phải không? Trái tim anh có thể chia làm mấy lớp, đồng thời yêu mấy người con gái, phải không?”

“Lẽ nào em sẽ không đợi tôi sao?”

“Đợi ư?” Đối với Giang Ý Duy mà nói, từ này là một sự lãng trí sâu sắc: “Anh đã đính hôn rồi, em còn cần phải đợi tiếp sao?”

“Lẽ nào tôi cứ phải lấy em chúng ta mới được ở bên nhau?”

Giang Ý Duy biết mối quan hệ giữa họ cạn rồi, chút hoang tưởng cuối cùng trong tim cũng bị chính tay cô đập nát. Cô lưu luyến, nhưng còn cách nào khác đây? Cô có yêu anh hơn nữa, có muốn ở cạnh anh nhường nào cũng sẽ không cho phép mình tiêu tốn toàn bộ tuổi xuân và nhiệt tình vào thân phận của một kẻ thứ ba.

“Ân Thiệu Trình, em có thai rồi.”

“Em nói gì?” Người đàn ông rất đổi kinh ngạc.

Giang Ý Duy ngây ngốc nhìn anh không rời mắt: “Mấy hôm trước đã kiểm tra ra, em vẫn chưa nói với anh. Em không muốn dùng đứa bé để uy hiếp anh. Ân Thiệu Trình, anh có cần đứa con này không?”

“Tôi cần.” Người đàn ông đưa tay ra giữ chặt bả vai cô: “Tôi sẽ chăm sóc tốt cho hai mẹ con em.”

“Nếu gia đình anh không chấp nhận em, em có thể giải nghệ, không làm ngôi sao nữa. Ân Thiệu Trình, gia đình chúng ta có thể sống hạnh phúc, có được không?”

Ân Thiệu Trình hơi buông lỏng tay một chút: “Em không cần giải nghệ, cả gia đình chúng ta vẫn có thể vui vẻ. Tôi sẽ sắp xếp để em ra nước ngoài sinh đẻ, cũng sẽ không để đám phóng viên...”

Giang Ý Duy ngắt lời anh: “Vì sao em cứ phải lén la lén lút?”

“Ý Duy, danh phận không là gì cả, tôi vốn không yêu cái người họ Du đó. Chỉ cần chúng ta sống hạnh phúc, cô ta cũng chỉ là một vật tượng trưng mà thôi.”

Giang Ý Duy thật sự cảm thấy nực cười thay bản thân, tới giờ phút này rồi mà còn mộng tưởng. Cô hất tay Ân Thiệu Trình ra: “Đừng nói nữa, em hiểu cả rồi, em hiểu rồi.”

“Em cứ ở tạm đây, lát nữa tôi tới tìm em.”

“Không cần đâu.” Giang Ý Duy ngẩng cao đầu nhìn anh: “Ân Thiệu Trình, từ nay về sau anh đừng bao giờ tới tìm em nữa. Em đã bị hủy hoại một lần, không muốn bị hủy hoại thêm lần thứ hai vì anh!”

Cô giờ tay kéo Ân Thiệu Trình đang đứng chặn trước cửa ra. Người đàn ông nhất quyết ôm lấy cô, Giang Ý Duy quay đầu nhìn anh: “Chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là anh từ bỏ, hoặc là em từ bỏ!”

Bàn tay Ân Thiệu Trình từ từ buông lỏng. Giang Ý Duy mở ra một khe cửa: “Ân Thiệu Trình, em không trách anh, có trách thì trách chính mình lại đi yêu một người đàn ông coi lăng nhăng là chung tình.”

Cô đi ngang qua người anh. Khi Giang Ý Duy đi ra ngoài, trái tim đau đớn tới cùng, thậm chí nước mắt đã trào ra. Từng căn phòng lướt qua đôi mắt cô, cô lại nghĩ Ân Thiệu Trình và cô gái họ Du kia tới nay sẽ ngủ ở phòng nào đây?

Khi Chủ Đồng nhận được điện thoại của Giang Ý Duy, cô đang ra ngoài tìm tin. Cô ngồi xuống ghế, lòng như lửa đốt: “Cậu không sao chứ? Vì sao lại ở bệnh viện?”

Nhưng Giang Ý Duy không nói rõ tường tận. Chủ Đồng ngắt máy rồi vội vã qua đó.

Cô tới tầng lầu mà Giang Ý Duy nói, mỗi bước đi đều cảm thấy bất an. Cô rảo nhanh bước chân, tới khoa ấy. Chử Đồng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba chữ 'Khoa phụ sản'.

Y tá để cô vào trong, bên trong là một phòng làm việc nhỏ, một tấm rèm lớn chia không gian thành hai phần. Đây là một bệnh viện tư nhân có tiếng hàng đầu. Chử Đồng nắm chặt tay lại, mơ hồ có một dự cảm chẳng lành: “Giang Giang?”

Bên trong có một tiếng hét đau đớn vọng ra, mỗi một dây thần kinh của Chử Đồng đều căng ra: “Giang Giang?”

“Đồng Đồng, cậu tới rồi à?”

“Cậu... tới bệnh viện làm gì?”

“Tớ bỏ đứa bé rồi.”

Chử Đồng nghe được mấy chữ này, sợ đến nỗi mặt trắng bệch như tờ giấy. Giang Ý Duy có thai ư? Chuyện khi nào vậy? “Cậu điên rồi à?” Cô sai bước đi tới, bàn tay nhỏ nắm chặt tấm rèm, định kéo nó ra nhưng tiếng của Giang Ý Duy ngay lập tức vọng ra: “Không kịp nữa đâu.” Giọng cô ấy xen lẫn khổ đau, dường như đang cố đè nén. Chử Đồng lùi ra sau: “Sao cậu phải làm vậy?”

Hôm nay là ngày đính hôn của Ân Thiếu Trình, mà Giang Ý Duy lại chọn đúng ngày này để từ bỏ đứa con này.

“Lẽ nào tớ sinh nó ra để nó trở thành một đứa con riêng ư?”

“Vậy thì cậu cũng đâu cần phải khiến bản thân chịu khổ như vậy?”

Giang Ý Duy bật khóc thành tiếng: “Đây là cửa ải cuối cùng rồi. Nếu tớ không làm vậy thì sẽ mãi mãi ảo tưởng về anh ấy. Giờ thì tốt rồi, tất cả đều đã tan biến, ngay cả một chút liên hệ cuối cùng cũng không còn nữa.”

Tiếng khóc của Giang Ý Duy vọng ra khỏi tấm rèm, Chử Đồng lập tức đỏ mặt: “Xin lỗi nhé, nếu không phải tại tớ bắt Ân Thiếu Trình ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện, các cậu cũng sẽ không đến mức này...”

“Không, không liên quan gì tới cậu. Cho dù không có cậu tác động, Ân Thiếu Trình cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy mình... A!” Giang Ý Duy khó kiềm chế được cơn đau. Chử Đồng nắm chặt tay lại, Giang Ý Duy không chọn một cách không đau đớn là để muốn bản thân đau triệt để, sau này ghi nhớ tất cả những gì hôm nay phải chịu đựng ư?

Cô ấy thật sự quyết tâm rồi, khóe mắt Chử Đồng chưa xót đến khó chịu: “Ân Thiếu Trình đã biết chưa?”

“Anh ấy biết thì sao chứ? Việc đã đến nước này, tớ phải mất hết tất cả thì mới đứng dậy được, không được ngã nữa. Đứa bé này có chào đời cũng sẽ không ai thừa nhận...” Giang Ý Duy nghẹn ngào: “Không phải tớ máu lạnh, chỉ tại tớ sợ sẽ lại đánh mất lần nữa.”

Chử Đồng ngồi xuống chiếc ghế bên ngoài, cô có thể nghe thấy tiếng dụng cụ được cầm lên, lòng bàn tay cô bấu chặt lấy đầu gối của mình, căng thẳng tới cùng. Bỗng nhiên có một keng vọng ra từ bên trong, trái tim đang căng ra của cô bỗng nhiên đứt phụt, thậm chí như nghe được tiếng nỗi đau bị cứa vào da thịt. Vị bác sỹ hai tay đầy máu bước ra, nhắc điện thoại bàn lên: “Nhanh, chuẩn bị máu huyết và máu tương, lập tức đưa vào phòng mổ.”

Chử Đồng đứng dậy, sắc mặt sột sắng: “Sao vậy ạ?”

“Xuất huyết nghiêm trọng.”

Nghe được mấy chữ này, trước mắt cô như màn đêm ập xuống. Chử Đồng bước tới, kéo tấm rèm ra, nhìn thấy Giang Ý Duy nửa người toàn là máu, nằm im đó, lớp vải trắng trên người đã thấm đẫm máu. Y tá nhanh chóng đẩy cửa đi vào, cùng nhau đẩy giường của Giang Ý Duy ra.

Chử Đồng đi theo như một khúc gỗ. Dọc đường, các y tá chạy bước nhỏ, Chử Đồng đi được nửa đường thì bắt đầu như trượt trên hành lang. Lòng bàn tay cô cũng dính máu, vì ban nãy chạm vào tấm rèm mà vị bác sỹ kia kéo ra. Cô ra sức lau lên chân: “Không sao đâu, nhất định không có chuyện gì đâu. Giang Ý Duy, bao nhiêu cửa ải cậu đều vượt qua được rồi, cái này có là gì đâu?”

Cô tự lẩm bẩm nhưng cũng áy náy muôn phần. Cô những tưởng mình đã giúp Giang Ý Duy vượt qua được một kiếp nạn, nào ngờ cả những tai họa sau đó cũng vì cô mà ra. Chử Đồng ôm đầu, bỗng liếc nhìn thấy có mấy cái bóng đang ngó nghiêng gần đó. Chử Đồng nhận ra một người trong số đó, đó cũng là một phóng viên giải trí, còn từng ăn cơm với cô.

Cô vội lau nước mắt, gượng người đi về phía trước. Cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, đám người kia chắc chắn bám theo Giang Ý Duy tới đây. Mà đúng vào lúc này, Chử Đồng hoàn toàn không thể đối phó. Cô tới trước cửa nhà vệ sinh, ngồi sụp xuống bên cạnh một chậu hoa lớn.

Lúc Giản Trì Hoài nhận được điện thoại, anh đang dạy học. Anh cảm di động ra ngoài, khép cửa lại: “Alô?”

“Giản Trì Hoài.” Tiếng khóc của Chử Đồng từ trong điện thoại vọng ra. Dường như cô đang cố kìm nén, nghẹn ngào gần như không thể nói được một câu hoàn chỉnh: “Giản Trì Hoài, anh giúp em với, giúp em với. Em thật sự hết cách rồi...”

Giản Trì Hoài nghe tới đây, nét mặt cũng có chút căng thẳng theo: “Em sao vậy?”

“Em đang ở bệnh viện, có phóng viên, em không biết phải làm sao cả...”

Chữ Đồng thậm chí không dám đi tới chỗ Giang Ý Duy. Cô sợ đám phóng viên kia cũng sẽ xuất hiện, rồi sợ Giang Ý Duy gặp bất trắc gì đó. Cô ôm hai cánh tay ngồi co ro trước cửa. Khi Giản Trì Hoài tìm tới nhà vệ sinh, hoàn toàn không nhìn thấy bóng Chữ Đồng, chỉ thấy đám lá cây kia đang rung rinh. Anh sai bước đi tới, kéo Chữ Đồng ở bên trong ra.

“Em sao thế hả!” Giọng nói của người đàn ông như đang kiềm chế giận dữ.

Nhìn lại anh mới phát hiện ra cô đang đầm đìa nước mắt, tay còn có vết máu. Trái tim Giản Trì Hoài như bị treo ngược lên, anh kéo tay Chữ Đồng lại: “Bị thương ở đâu rồi?”

Cô lắc đầu, nhào vào lòng anh: “Là Giang Ý Duy, bác sỹ đẩy cô ấy ra ngoài rồi. Em thấy ở đây có mấy phóng viên. Giản Trì Hoài, phải làm sao bây giờ? Làm sao đây? Liệu cô ấy có gặp chuyện gì không? Rồi liệu có bị đám phóng viên chụp lại không? Cô ấy vừa mới sảy thai, không thể bị đá kích nữa, em phải làm sao để giúp cô ấy đây?”

Chữ Đồng nói năng lộn xộn, giống như tự nói với mình hơn. Ánh mắt cô toát lên vẻ sốt ruột và hoảng hốt, đầu không ngừng nhìn ngó khắp nơi, đáng vẻ vô cùng kinh sợ. Giản Trì Hoài giữ chặt đầu cô trước ngực mình: “Không cần nghĩ nhiều, để anh lo, anh sẽ giải quyết giúp em.”

Tiếng trái tim mạnh mẽ của người đàn ông qua màng nhĩ vọng vào tai cô, giống như vừa cho cô một viên thuốc an thần. Giản Trì Hoài ôm cô đi về phía trước, Chữ Đồng nín lấy vạt áo anh: “Giản Trì Hoài?”

Giản Trì Hoài xoa đầu cô. Anh rút di động từ trong túi ra, vừa đi vừa dặn dò mọi việc. Anh bảo bệnh viện tăng cường bảo vệ nghiêm ngặt, rồi còn ra lệnh phải giữ kín chuyện này, còn nói phải dành cho họ một phòng bệnh tốt nhất, làm một chìa khóa vân tay chỉ có những người có liên quan mới được vào trong.

Sau đó, anh bảo giám đốc Hoa tới bệnh viện giải quyết chuyện của đám phóng viên. Chữ Đồng nép vào lòng anh, giọng nói của anh trầm ấm dày dặn, cánh tay diu cô cũng đầy sức mạnh. Anh như một cây đại thụ có thể chắn mọi gió mưa. Chữ Đồng vô thức ôm chặt anh hơn một chút. Bước chân Giản Trì Hoài không hề trễ nải, ngắt điện thoại xong, anh nhìn cô nói: “Không sao đâu, đừng sợ.”

“Liệu Giang Ý Duy có chuyện gì không?”

Giản Trì Hoài giữ đầu cô: “Anh đã nói là không sao thì nhất định không sao.”

Dọc đường đi ra ngoài, Giản Trì Hoài vẫn còn đang gọi điện thoại. Anh bảo người của công ty tới đón mẹ Giang Ý Duy đến bệnh viện chăm sóc. Người anh tìm dĩ nhiên phải là những người đáng tin cậy, còn không ngừng dặn dò không cần phải đưa theo trợ lý của Giang Ý Duy. Tới lúc đó, ai ở sát bên cạnh bảo vệ, anh sẽ có sắp xếp khác.

Một giây trước, Chữ Đồng cảm thấy trời sắp sụp xuống tới nơi, những chuyện cô không thể đối phó được, lại được anh từ từ giải quyết từng thứ một.

Ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, ánh hoàng hôn hắt lên bả vai, có một cảm giác say sưa đến mơ màng. Sống mũi Chữ Đồng cay xè, nước mắt chọt rơi. Một chiếc áo gió màu nâu nhạt được khoác lên vai cô, cả người cô được bọc trong đó, giống như bỗng nhiên được đưa vào một nơi có thể ẩn náu được vậy. Cô hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giản Trì Hoài mặc một chiếc áo đan mỏng manh màu trắng, hai bên xương quai xanh loáng thoáng nổi lên. Gương mặt anh tuấn tú, ánh mắt lạnh lùng nhưng không chút sợ hãi, nhìn thẳng về phía trước. Nét mặt của anh hờ hững mà trầm ổn, từng động tác lại toát lên một vẻ khí chất. Chữ Đồng nhìn anh đến thất thần.

Chiều tà đẹp là thế nhưng vẫn chẳng bằng mái tóc đen nhánh lốm đốm những vụn vàng của Giản Trì Hoài.

Có người nói bạn sẽ chẳng bao giờ biết được mình rốt cuộc đã từ từ yêu một người như thế nào, thường thì tình yêu chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Say mê trong chớp mắt rồi âm ập trọn cuộc đời. Chữ Đồng bất chợt mỉm cười, cô cũng có thể cảm nhận được trái tim cứng rắn ấy đã hóa thành một vùng nước mềm mại...

~

~*HẾT QUYÊN 1*

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Nữ chó săn

Quyển 1: Nữ vương ngành giải trí

Khu CBD phía Tây thành phố, một chiếc limo màu đen im lặng chạy xuống gara ô tô dưới tầng hầm. Đợi chiếc xe phanh lại hẳn, người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ xuống trước, đẩy cánh cửa lớn ra, sau đó cung kính, khép nép đứng đợi một bên.

Người đàn ông bước xuống kế tiếp động tác không hề chần chừ, rải những bước dài đi về phía thang máy. Anh hành động quả quyết, càng không có thói quen chờ đợi người khác.

Phía sau có một đám người chạy bước nhỏ đuổi theo. Sau đi bước vào thang máy, người trợ lý đặc biệt trẻ tuổi đứng bên lúc này mới lên tiếng: “Anh tư! Tạm thời đã chặn được bức ảnh lại, nhưng bọn em không thể chắc chắn mấy trang mạng bên ngoài đã lấy được chưa. Chuyện này đầu sao cũng liên quan tới cuộc sống riêng tư của anh, anh xem...”

Giản Trì Hoài sa sầm mặt mày như đang suy nghĩ. Ánh sáng lạnh lẽo từ chiếc gương trong thang máy phản chiếu một gương mặt khôi ngô, ưa nhìn, bờ môi mỏng như lưỡi dao rọc giấy khẽ mím lại. Người đàn ông giờ tay, người trợ lý bên cạnh vội vàng trao kẹp tài liệu vào tay anh.

Giản Trì Hoài lật ra, nhìn những bức ảnh được bày ra bên trong.

Một vết xăm lộ, rõ nét, Giản Trì Hoài ngược mắt lên, gương mặt càng lúc càng căng ra.

Đương nhiên anh nhận ra vết xăm này là của ai, còn được xăm ở chỗ nào.

Muốn chụp được, chỉ ít phải lột quần anh ra.

Bên cạnh có người của bộ phận quan hệ có ý tốt nhắc nhở: “Anh tư! Có phải tôi qua anh đã đến chỗ nào không nên đến không ạ?”

Dọc đường Giản Trì Hoài đã nghĩ tới chuyện tối hôm qua. Anh liếc mắt nhìn đối phương, vút mạnh kẹp tài liệu vào tay cậu ta: “Tại sao lại có chỗ ảnh này?”

“Chúng đã bộ phận giải trí sàng lọc, chuẩn bị đăng lên trang nhất báo ngày mai, nghe nói là tin độc nhất vô nhị, chỉ có điều họ không biết ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru là anh...”

“Cũng may chuyện này xảy ra trong nội bộ, ảnh lại kịp thời được chặn lại...”

Trong lúc nói, cửa thang máy đã mở ra, nhưng Giản Trì Hoài vẫn đứng im chỗ cũ không nhúc nhích. Khi cửa mở, cơn gió bên ngoài cứ thế ùa vào, thổi tung vạt áo măng tô trắng tấp bên cạnh chân anh lên, phấp phới rồi lại từ từ hạ xuống, ánh mắt người đàn ông âm u rồi chợt sáng tỏ: “Trần! Tối qua cậu đi cùng tôi, cậu điều tra rõ ràng đi.”

“Dạ.”

Đồng thời lúc này, bộ phận giải trí dưới quyền Dịch Suru cũng cực kỳ náo nhiệt.

Chị tổng biên tập khoảng trên dưới bốn mươi tuổi vỗ mạnh lên vai Chữ Đồng: “Đúng là quá giỏi! Bức ảnh như vậy mà cô cũng kiếm được. Nhân tài, thực sự là nhân tài, chắc chắn phải được chú trọng bồi dưỡng.”

Chữ Đồng sắp bị cái đập vai đó đánh cho rơi xuống gầm bàn tới nơi. Cô gật đầu lia lịa: “Cống hiến cho Dịch Suru của chúng ta, chết không hối hận!”

“Có tiền đồ, có tiền đồ.” Tổng biên tập chỉ vào bức ảnh trên bàn vi tính: “Tay Giản Trì Hoài này tuy là một giáo sư đại học nhưng với gương mặt này, trí tuệ này không vào ngành giải trí đúng là đáng tiếc. Lần trước lộ một bức ảnh hân ta nghỉ dưỡng trên bãi cát, hình xăm mờ mờ ảo ảo đã trở thành đề tài hứng thú nhất của độc giả. Lần này hay rồi, câu đố hình xăm cuối cùng đã được giải. Ngày mai, lượng view của báo chúng ta nhất định là tăng vèo vèo, chưa biết chừng còn được lên top những tin hot...”

“Vậy còn...” Chữ Đồng đứng thẳng người dậy: “Chuyện chị hứa với em vẫn tính chứ ạ?”

Tổng biên tập hơi sững người, ngẫm nghĩ, trong ánh mắt hiện lên vài phần khó xử: “Em thật sự muốn chuyển khỏi đây?”

“Em muốn đi tìm mấy tin đời sống.”

“Ngốc ạ! Làm phóng viên giải trí thì có gì không tốt nào. Em nhìn mấy người bên mảng đời sống đó, có ai không mệt phờ mệt phác chứ?”

“Em cảm thấy khá tốt.”

Tổng biên tập đón được ánh mắt của Chữ Đồng, trong sáng mà kiên quyết, cũng không khuyên cô nữa: “Cứ viết xong bài đi đã xem chân động cỡ nào, ngày mai chị sẽ đi xin cho em.”

“Dạ, cảm ơn tổng biên tập!”

Văn phòng đã chuẩn bị ăn mừng sớm, tổng biên tập hô hào mọi người đi uống rượu, để một mình Chữ Đồng ở lại, nói rằng không ai được phép quấy rầy.

Cả phòng làm việc bỗng chốc vắng lặng không một tiếng động, mất đi tiếng gõ bàn phím quen thuộc ngược lại bỗng khiến Chữ Đồng cảm thấy lạ lẫm.

Cô giờ tay vò đầu, lại chẳng biết phải bắt đầu bài báo này từ đâu. Ánh mắt cô dừng trên màn hình máy tính, hình xăm ở bụng Giản Trì Hoài sáng rõ, bắt mắt, giống như một chiếc kim cắm vào mắt Chữ Đồng vậy.

Bận rộn tới quá nửa đêm mới miễn cưỡng viết xong bài báo, Chữ Đồng lấy xe về nhà, khoảng chừng hai mươi phút sau chiếc xe mới chậm chậm tiến gần một căn biệt thự.

Những đường nét trắng đỏ xen kẽ ẩn hiện trong cây lá um tùm dưới cảnh đêm. Theo giá thị trường hiện nay, căn biệt thự này đã đủ để Chữ Đồng phấn đấu cả đời. Cánh cửa sắt từ từ mở ra, cô vô thức ngẩng đầu, nhìn thấy ánh đèn phòng ngủ trên tầng hai vẫn còn sáng.

Xem ra, anh chưa ngủ.

Đỗ xe xong, Chữ Đồng mệt đến đứt hơi, hai chân lê lét trên con đường đá cuội, bóng đen bên cửa sổ trên tầng hai đứng bất động. Đứng vào lúc này, tiếng chuông chói tai của di động khiến người đàn ông phải giờ tay ra.

“Alô.”

“Anh tư, điều tra được rồi.”

“Nói.”

“Là chị dâu.”

Ánh mắt người đàn ông nhìn xuống dưới, thấy Chữ Đồng đứng tại chỗ nháy mấy cái, nét hờn hờ trên gương mặt đã nói lên tất cả, cô đang cuộn chặt tay lại, làm động tác 'cô lên'. Xem ra mấy bức ảnh đó đã có công lao không nhỏ, có thể khiến cô vui vẻ đến mức này.

Khi cô tươi cười rạng rỡ, ngũ quan lại càng sáng sủa, xinh xắn, vì thường xuyên chạy đi kiếm tin, nên thường có thói quen đi một đôi giày thể thao nhưng dù sao cũng thuộc dạng cao ráo, không cần thêm những đồ phụ kiện dư thừa. Chữ Đồng nhìn bốn phía xung quanh, nhắc nhở bản thân không được quá vui mừng, vội vàng thu lại cảm xúc, rào bước vào trong.

Lên tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ, trong tay cầm một ly rượu nhưng bên trong chỉ có một lớp màu tối nhạt nhòa, Chữ Đồng bỏ ba lô xuống: “Anh chưa ngủ à?”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu, khoe môi phác họa một nụ cười khê khó hiểu: “Hỏi vợ vẫn, tôi ngủ hay chưa, em không nhìn thấy sao?”

Chữ Đồng nghẹn lời: “Em đi tắm trước.”

“Khoan đã.”

Trái tim cô chợt đập 'thịch' một tiếng: “Chuyện... Chuyện gì vậy?”

Chữ Đồng thấy Giản Trì Hoài đặt ly rượu xuống, từ từ đứng dậy. Cô rùng mình, bất giác chột dạ. Lẽ nào chuyện đó bại lộ rồi sao?

“Em buồn ngủ rồi.” Cô vội nói.

Giản Trì Hoài gật đầu: “Vậy được, em đi tắm đi.”

Cô như trút được gánh nặng, vội vàng vào phòng quần áo lấy áo ngủ để đi tắm.

Lẽ mà một lúc lâu, khi ra ngoài, cô thấy Giản Trì Hoài vẫn chưa ngủ như cô mong đợi, Chữ Đồng đành bấm bụng tới phía trước giường, lật chăn ra, chui vào trong.

Cô vừa mới đắp chăn xong xuôi, ai ngờ Giản Trì Hoài lại lật một nửa tấm chăn đắp trên chân mình ra. Ánh mắt Chữ Đồng tự nhiên rời xuống, nhìn thấy chiếc quần trong trên cơ thể người đàn ông, còn là quần cạp trễ. Gương mặt nhỏ của cô đỏ bừng lên. Từ ngày kết hôn tới giờ, họ vẫn luôn ngủ chung một giường nhưng Giản Trì Hoài chưa hề động vào cô, cô đương nhiên cũng không chủ động chạm vào anh. Mũi Chữ Đồng nóng rực, bỗng thấy người đàn ông giờ tay chỉ vào bụng mình: “Nhìn xem, đây là gì?”

Cô giả ngây giả ngô: “Vết xăm chứ gì?”

“Có tò mò không?”

Chữ Đồng quay mặt đi: “Đó là chuyện riêng của anh, em có gì mà tò mò chứ.”

“Em là vợ tôi.”

Cô nín thinh, thấy Giản Trì Hoài chống một tay lên, nửa người rõ ràng đã dựng đứng lên, dựa về phía cô. Chữ Đồng vô thức khẽ nhú mày. Gương mặt hoàn hảo của người đàn ông ép sát, cô cũng không né tránh. Giản Trì Hoài nói không sai. Họ là vợ chồng, cho dù hữu danh vô thực nhưng cũng không cần cự nự.

“Tôi qua tôi gặp một cô gái, rất phong tình. Tôi ôm cô ấy, khi bàn tay chạm vào da thịt vừa mềm mại, vừa trơn mượt...”

Chữ Đồng cảm nhận được mồ hôi lạnh đang ròng ròng chảy từ hai gò má xuống: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hình như tôi đã cởi áo của cô ấy ra, còn cô ấy thì cởi quần tôi...”

Hồ hấp của cô hơi tắc nghẽn. Xem ra tôi qua anh không say bí tỉ, đến những chi tiết này mà vẫn nhớ rõ như vậy. Chữ Đồng tròn tròn mắt. Người đàn ông mỉm cười nhìn cô chăm chăm, dường như kiên quyết muốn moi ra được thứ gì đó từ cô. Chữ Đồng hoang mang, quyết định làm người nắm thế chủ động trước. Cô bày ra vẻ mặt khoa trương, giờ ngón trỏ: “À... Anh dám...”

Ngón tay bất ngờ bị nắm chặt, Giản Trì Hoài hơi dùng sức, Chữ Đồng lao đảo đổ về trước, hai người gần như va vào nhau. Cô càng đóng kịch cường điệu hơn: “Anh còn nói lý sao? Dù gì em cũng là vợ anh, anh lại dám nói mấy lời này trước mặt em?”

Nói tới cuối cùng, thanh âm của Chữ Đồng bắt gặp yếu đi, vì cuối cùng cô cũng ý thức được tư thế của hai người đang trong hình thái mờ ám. Hơi thở của Giản Trì Hoài phả vào môi cô. Cô cup mắt xuống, nhìn thấy gương mặt gần như không thấy lỗ chân lông của người đàn ông, ánh mắt hẹp dài, sâu xa, sống mũi cao thẳng, gần như đủ tiêu chuẩn làm người mẫu cho thẩm mỹ viện. Nói một cách khác, nếu không phải vì diện mạo xuất chúng, chỉ dựa vào cái thân phận giáo sư đại học của anh chưa chắc nổi tiếng đến thế.

“Vợ? Tôi lại muốn hỏi em, em muốn nhìn tôi, dĩ nhiên là chỗ nào cũng được nhìn nhưng em thực sự không cần phải bôi son trát phấn, giả dạng mấy cô gái hầu rượu để tiếp cận tôi, em cần ảnh hình xăm của tôi làm gì?”

Một câu nói của anh đã lật tẩy toàn bộ diễn xuất của Chữ Đồng nhưng dĩ nhiên có chết cô cũng chịu thừa nhận. Sở dĩ không chọn ra tay ở nhà là vì tính mục tiêu quá lớn. Cô bèn rướn cổ lên, ngang bướng nói: “Ai chụp trộm anh? Ai bôi son trát phấn, không có bằng cứ thì đừng ăn nói bừa bãi.”

“Tôi đã lấy được CTV rồi, cho dù em cố tình né tránh nhưng vẫn quay được chính diện mặt em. Chữ Đồng! Em giỏi thật đấy, moi tin mới moi tới tận chồng mình? Em muốn làm gì? Định bêu riếu tôi lên trang nhất báo giải trí sao?”

“Em đã nói rồi, không liên quan gì tới em. Với lại, chẳng qua chỉ là hình xăm thôi mà? Bộ phận quan trọng, người ta sẽ tăng lờ đi thôi.”

“Hừ.” Giản Trì Hoài cười khẩy: “Đổi lại là em thử xem?”

“Thật sự không phải em...” Cô ngụy biện, tiếp tục ngụy biện.

Giản Trì Hoài buông bàn tay đang nắm chặt tay cô ra, tiếp tục nhìn cô rất lâu. Chữ Đồng càng lúc càng lo sợ. Người đàn ông này ngày thường đã bí hiểm khó dò, hi vọng ai ô chưa bao giờ dễ dàng thể hiện ra nét mặt. Muốn nhìn ra điều gì từ đôi mắt anh còn khó hơn lên trời. Cô kéo má, hùa theo: “Anh cũng nói rồi, anh là chồng em, chúng ta vinh nhục cùng hưởng, đúng không? Sao em nỡ tung anh riêng tư của anh ra chứ...”

“Em vẫn đang làm phóng viên giải trí?”

Chữ Đồng không ngờ anh chuyển đề tài nhanh như vậy, vội vàng trả lời theo: “Đúng vậy.”

“Có vui không?”

Cô lập tức giải bày với vẻ khổ sở: “Em không thích làm phóng viên giải trí, ngày nào cũng phải bám theo đời sống riêng tư của mấy ngôi sao, cứ như trộm vậy.”

Giản Trì Hoài gật gù như suy ngẫm gì đó, bờ môi mỉm cười sau đó rướn lên: “Ngủ đi.”

Hả, thế là xong sao?

Không tính số nữa à?

Anh có thể nói mấy lời đó, rõ ràng là đã nắm được chứng cứ chắn chắn rồi mới phải.

Chữ Đồng thấy anh nằm lại, vội vàng dè dặt kéo chăn lên. Vốn dĩ cô rất mệt mỏi, chẳng mấy chốc đã chìm sâu vào cơn mộng mị..

Hôm sau, Chữ Đồng bị đánh thức bởi một hồi chuông điện thoại. Cô cầm lên, sau khi nhìn qua thì vội vàng ngồi dậy bắt máy: “Alô, tổng biên tập, được rồi ạ, được rồi ạ?”

“Được cái đầu cô ấy!” Tiếng của tổng biên tập như sấm sét rung trời: “Dịch Suru còn chưa kịp tung lên, Độc Gia đã cướp mất cơ hội rồi. Chữ Đồng, đây chẳng phải là tài liệu của một mình cô sao? Mẹ nó, cô còn đưa cho ai!”

Tổng biên tập giận lên, nói năng thẳng thừng: “Cô lại còn muốn sang mạng đời sống, mơ hão à! Cô ngoan ngoãn làm ở đây cho tôi, cả đời này làm 'chó săn' đi!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 2: Người chồng hợp pháp

“Điện thoại của ai vậy?” Đúng vào lúc này, Giản Trì Hoài vừa lau tóc vừa từ trong phòng tắm đi ra.

“Tổng biên tập.” Chử Đồng đáp lại, nhìn giờ rồi vội vàng tung chăn, bước xuống giường.

Cô nghĩ thầm trong bụng: Chết rồi, chết rồi, mấy bức ảnh đó nếu thật sự không được đăng lên cũng chẳng sao, nhưng lại bị Độc Gia cướp mất, trong ngành có ai không biết Độc Gia và Dịch Sư là kẻ thù không đội trời chung?

Huống hồ, Giản Trì Hoài đã biết mấy tấm ảnh đó do cô chụp rồi.

Chử Đồng hoang mang, luống cuống nên cũng chẳng kiêng dè gì nữa. Hai tay cô cởi thẳng tuột chiếc áo ngủ, nửa trên cơ thể chẳng mấy chốc chỉ còn độc chiếc áo ngực. Cô đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, lúc này mới nhớ ra tối qua khi ngủ quên chưa chuẩn bị sẵn quần áo phải mặc sáng nay.

Cô chạy lon ton qua trước mặt Giản Trì Hoài, hoàn toàn coi như anh không tồn tại, cảm giác chấn động từ thứ trắng nõn đó khiến ánh mắt anh chợt rung lên, hô hấp mất kiểm soát trong giây lát: “Em có về tự do tự tại quá đấy.”

Chử Đồng chọn đại bộ quần áo rồi mặc lên người, còn chẳng buồn quay đầu lại: “Bị anh nói đúng rồi, có lúc để ngôi sao bị theo đuổi không phát hiện ra, bọn em đều phải thay mấy bộ quần áo trên xe.”

“Trên xe có đàn ông không?” Giản Trì Hoài bất thành lời hỏi một câu.

Chử Đồng vừa mặc quần dài, vừa đi về phía giường: “Em không quan tâm nam nữ, chỉ quan tâm có lấy được tin hay không.”

Cánh tay cô bị người ta giật lại rất mạnh, bước chân đang tiến lên của Chử Đồng bị người đàn ông kéo lùi ngược trở lại, hai chân xoắn lại vào nhau, móng đặt thẳng lên đùi Giản Trì Hoài. Gương mặt xinh xắn của cô hướng thẳng về phía người đàn ông: “Em có việc gấp.”

Giản Trì Hoài vươn những ngón tay mảnh khảnh ra, cài cẩn thận cho cô hàng cúc đầu tiên, những ngón tay được cắt móng cẩn thận không tránh khỏi chạm phải cổ cô. Chử Đồng nín nhịn cảm giác run cầm cập vu vơ, hô hấp cô ngừng lại, đồng thời nhắc nhở bản thân đứng trước 'sắc đẹp' nam giới, không thể dễ dàng buông vũ khí đầu hàng: “Hôm nay anh có tiết không?”

“Có.”

“Vậy thì cũng mau đánh răng rửa mặt đi, nếu không trễ mất.”

Chử Đồng đứng dậy, cánh tay người đàn ông cũng đang ôm eo cô, mảnh dẻ mà tròn mịn, cô dường như cũng quen rồi. Cho dù hai người không có động tác mang tính đột phá nhưng thường ngày những khi Giản Trì Hoài 'ăn đậu hũ' của cô thì thực sự không hề mềm yếu, trong tối ngoài sáng, chỗ nào cần thăm hỏi đều không bỏ sót.

Hai người đi xuống nhà, sau khi ăn sáng thì mỗi người chuẩn bị tới cơ quan của mình. Còn chưa đi tới hầm để xe, Chử Đồng đã nhìn thấy một bóng hình quen thuộc từ xa đi tới.

Giản Trì Hoài dừng bước, Chử Đồng vội vàng bước đến: “Mẹ, sao mẹ lại tới giờ này?”

“Mẹ biết hai con đi làm vất vả, đây là canh sườn mẹ chuẩn bị từ sáng...”

“Mẹ, bọn con ở đây cái gì cũng tốt, đâu cần bắt mẹ vất vả công đi một chuyến thế này chứ...”

Lý Tịnh Hương đưa mắt nhìn Giản Trì Hoài, định nói gì lại thôi. Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên, trong ánh mắt không thể phân biệt rõ là nụ cười hay là khinh miệt. Anh thò tay rút từ trong túi ra mấy tờ chi phiếu: “Tối qua lúc mẹ gọi điện cho con, con đã chuẩn bị xong đâu đấy cả rồi. Đây là mười vạn.”

Lý Tịnh Hương nghe xong sắc mặt hết trắng bệch lại đỏ ửng. Chử Đồng đứng giữa hai người họ, sau giây lát đồ dẫn bèn nhủ mảy hỏi: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Bố con nói là muốn mở một sạp hàng bán hoa quả ở trước cửa khu nhà.”

“Như vậy cũng không thể tùy tiện mở miệng xin tiền người ta thế này được...”

Giản Trì Hoài đập mạnh chỗ chi phiếu trong tay mình lên bả vai Chử Đồng: “Anh tới trường trước.”

Ánh mắt anh cao hơn đỉnh đầu, cũng không hề có thêm nhiều sự khách sáo dư thừa đối với Lý Tịnh Hương. Chi phiếu trượt từ vai Chử Đồng xuống. Lý Tịnh Hương đang định cúi xuống thì thấy Chử Đồng đã gấp đầu gối xuống nhanh hơn bà một bước.

Đầu ngón tay lướt qua góc tờ chi phiếu sau đó cuộn chặt lại, Chử Đồng hít sâu một hơi rồi đứng dậy, lập tức đón lấy bình giữ nhiệt trong tay Lý Tịnh Hương, đuổi theo sau Giản Trì Hoài: “Anh mang hộp canh này đi, buổi trưa uống.”

Giản Trì Hoài quay đầu nhìn một cái, ánh mắt lãnh đạm lướt qua gương mặt cô. Chử Đồng lại gờ cánh tay lên ột chút: “Tiền, em sẽ trả cho anh.”

Anh không nói nhiều, đón lấy bình giữ nhiệt rồi lái xe rời đi.

Lý Tịnh Hương vẫn đứng nguyên đó, gương mặt tràn đầy vẻ khó xử. Chử Đồng quay về đứng trước mặt bà: “Mẹ, căn nhà tập thể của nhà mình cũng là nhà họ Giản mua. Sau khi kết hôn, bố lấy tiền ở đây hết lần này tới lần khác. Giản Trì Hoài chẳng qua chỉ là một giảng viên đại học, cho dù điều kiện kinh tế của gia đình anh ấy có tốt nhưng bọn con đều không kiếm được nhiều...”

“Nó cho được.” Lý Tịnh Hương ngắt lời con gái, lấy đi chỗ chi phiếu trong tay cô: “Nó hoàn toàn cho được.”

“Mẹ, mẹ nói thật cho con biết đi, chúng ta và nhà họ Giản rốt cuộc có quan hệ gì?”

Lý Tịnh Hương nắm chặt lòng bàn tay lại, sắc mặt có đôi chút gượng gạo: “Đương nhiên là quan hệ thông gia rồi.”

“Con tự biết thân biết phận. Nhà họ Chử so với nhà họ Giản, chắc chỉ đủ xứng với một viên gạch, một mảnh ngói của người ta thôi. Nhưng lúc đầu bố mẹ nói là trước khi chị qua đời đã nợ quá nhiều tiền viện phí, bán nhà bán con gái cũng không trả hết, nhà họ Giản lại ra điều kiện để con và Giản Trì Hoài làm đám cưới. Nhưng bao nhiêu lâu nay, con vẫn không tài nào nghĩ thông suốt, giữa con và Giản Trì Hoài không có tình yêu, vậy thì càng chẳng có khả năng anh ta nhất quyết muốn có con. Cuộc hôn nhân này lẽ nào chỉ đơn thuần vì hai ông bà nhà họ Giản ưng ý con thôi sao?”

Đối mặt với lời chất vấn của con gái, Lý Tịnh Hương không nói được chữ nào. Sắc mặt Chử Đồng căng ra, nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài lái ra khỏi cửa lớn: “Mẹ, mẹ tự tính xem, từ ngày con kết hôn tới giờ, nhà mình đã lấy ở đây bao nhiêu tiền, nhưng lần nào Giản Trì Hoài cũng đưa luôn không hỏi han gì, vì sao chứ? Dựa vào đâu anh ta làm vậy?”

“Dựa vào...” Lý Tịnh Hương bất ngờ lên tiếng nhưng những lời còn lại đều bị tắc lại trong cổ họng. Chử Đồng bỗng nhìn thấy hai mắt mẹ đỏ ửng, dường như còn có dấu hiệu ươn ướt, cô sột sắng đợi những lời nói tiếp theo của Lý Tịnh Hương: “Dựa vào cái gì ạ?”

Lý Tịnh Hương khịt mũi, gờ tay áo lau khe lên mắt: “Không có gì, con mau đi làm đi, không lại muộn bây giờ. Mẹ về đây.”

“Đội đã.” Chử Đồng nhìn thấy dáng vẻ của mẹ, đương nhiên không nỡ. Cô kéo tay mẹ đi vào trong: “Con bảo người giúp việc làm chút bánh gato nhỏ ẹ, lát mẹ mang về nhà. Sáng sớm đã qua đây thế này chắc chắn là mẹ chưa ăn gì phải không?”

Chử Đồng kéo Lý Tịnh Hương vào nhà, bảo người làm nấu cho bà bát cháo. Cô còn phải vội đi làm nhưng rốt cuộc vẫn suy nghĩ chu toàn, lúc rời đi đã gọi giúp Lý Tịnh Hương taxi về nhà.

Chiếc xe mà Chử Đồng lái hiện tại là cô tự mua bằng tiền tiết kiệm, cũng không đắt lắm. Giản Trì Hoài là giảng viên đại học, hình như cô có từng nghe anh nhắc qua một năm có thu nhập một, hai trăm ngàn. Mặc dù nhiều hơn Chử Đồng rất nhiều nhưng dầu gì cô cũng có quá nhiều áp lực. Cô nghĩ, cô cứ cố gắng, sẽ có một ngày có thể ngang hàng với anh về mặt kinh tế.

Bánh xe lăn qua con đường đá sỏi ngoài cửa biệt thự, Chử Đồng ngược mắt lên nhìn phía trước, vừa hay nhìn thấy dấu tích một vũng nước ven đường. Cô vội vàng thắng xe, mở cửa rồi đi xuống, nhìn thấy chiếc bình giữ nhiệt cô đưa cho Giản Trì Hoài nằm troi giữa nước canh, vừa nhìn đã biết là bị bỏ đi.

Thật ra cô biết chứ, số tiền này Giản Trì Hoài ột cách cam tâm tình nguyện, không đau không ngứa, nhưng anh cho số tiền này ngay trước mặt Chử Đồng, chính là muốn khiến cô vừa đau vừa ngứa.

Lát nữa mẹ ra chắc chắn sẽ nhìn thấy, Chử Đồng khom lưng nhặt bình giữ nhiệt lên, lái xe rời đi.

Tới Dịch Sư, cô mới biết mức độ nghiêm trọng của sự việc vượt xa so với trí tưởng tượng của mình, vì những bức ảnh Độc Gia tung ra thậm chí còn chưa làm mờ đi!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Dành cái tên đặc biệt cho người đặc biệt

Tổng biên tập gào thét quát mắng Chữ Đồng ngay trước mặt tất cả mọi người trong phòng làm việc: “Hôm nay cô bắt buộc phải giải thích rõ ràng cho tôi. Anh là do cô chụp, có làm sao bên Độc Gia cũng có?”

Chữ Đồng nhìn về phía màn hình máy tính, đầu óc nổ tung trong chốc lát. Ảnh do chính mình chụp, dĩ nhiên cô có thể nhận ra: “Em thật sự không biết, em cũng không hề có bất kỳ mối quan hệ qua lại nào với người bên Độc Gia.”

“Chữ Đồng! Chúng tôi vất vả giúp đỡ cô lấy được bức ảnh, có phải cô âm thầm tự mang đi giao dịch không?” Một cô gái trẻ đối diện bàn cô đứng lên, gương mặt đầy phần nộ.

“Giao dịch gì chứ? Đừng nghĩ tôi hèn hạ như vậy, tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp đấy.”

Đoàn Nhã Tinh đang đứng cười khẩy: “Đều là 'chó săn' cả, còn nói đạo đức gì chứ? Vốn dĩ bức ảnh này cũng có được bằng một cách chẳng đàng hoàng gì.”

Chữ Đồng vút bộp một phát cái túi xuống mặt bàn: “Cô làm 'chó săn', cô không cần đạo đức đó là việc của cô, nhưng bây giờ ai còn hất nước bẩn lên người tôi, tôi sẽ liều mạng với người đó!”

Tổng biên tập tức giận chống nạnh: “Cô có lý quá nhỉ?” Chị ta tiến lên mấy bước, chỉ thẳng tay vào màn hình vi tính: “Nhìn đi, nhìn cho kỹ vào! Vết xăm trên bụng Giản Tri Hoài là một bí mật lớn, đó là tên của một người con gái! Kinh động biết bao, đặc sắc nhường nào, nhưng bài báo này lại không phải của chúng ta, ôi trời ơi...”

Những lời tiếp theo Chữ Đồng không nghe lọt tai nữa, ánh mắt cô từ từ nhìn theo, nhìn thấy tiêu đề màu đen bắt mắt đó.

Trước mặt dường như có cả một chậu 'máu chó' đổ ập tới. Câu nói đó của tổng biên tập nên đổi lại là cô nói. Người đàn ông của cô xăm một vết quái đản ở một nơi thâm kín như vậy, nhưng cái tên đó lại không phải của cô!

Shit!

Chữ Đồng nhắm mắt lại, lần này toi đời rồi.

Tổng biên tập vẫn đang lải nhải không ngừng: “Chữ Đồng! Chuyện này cô bắt buộc phải tự giải quyết, nếu không Dịch Suru cũng không thể dung nạp cô nữa. Nếu chuyện cô vì muốn lấy tin đã cưỡng ép lột quần đàn ông mà bị đồn ra ngoài, để tôi xem ngoài kia còn công ty nào dám nhận cô.”

Sau khi vút lại câu ấy, tổng biên tập quay người bỏ đi. Chữ Đồng hiểu tính khí của chị ta, chỉ còn biết nhếch miệng tỏ vẻ khó xử. Từ ngày bắt đầu bước vào ngành nào, ngày nào cô cũng bị truyền bá tư tưởng này: Không sợ gió, không sợ mưa, gặp phải sếp tổng bá đạo thì mềm mỏng, mềm mỏng không được thì nằm xuống.

Đồng thời lúc này, xe của Giản Tri Hoài đã đi tới trước cổng trường. Di động kêu một hồi, anh không bắt máy, chiếc xe còn chưa đi vào cửa lớn, chẳng biết từ đâu xuất hiện cả một đám phóng viên.

Anh thấy tình hình không ổn, lập tức tăng ga.

Bánh xe lăn qua gờ giảm tốc, Giản Tri Hoài lái thẳng xe vào bãi đậu xe, chiếc di động trong túi lại một lần nữa rung lên.

Có mấy sinh viên nữ ôm giáo trình đi ngang qua, nhìn thấy Giản Tri Hoài, bất giác che giấu nụ cười xã giao, sau đó hô ầm lên: “Giáo sư Giản!”

Người đàn ông vừa hay đứng dưới một cây hoa ngọc lan, cái bóng mờ mờ ảo ảo đổ nghiêng bên cạnh. Giản Tri Hoài chỉ gật đầu, rồi cầm điện thoại lên nghe: “Chuyện gì vậy?”

“Anh tư, không hay rồi. Bức ảnh bị Độc Gia tung ra rồi.”

Cô sinh viên đứng gần Giản Tri Hoài trong khoảnh khắc đã nhìn thấy vẻ sắc bén như chim ưng ánh lên trong đôi mắt người đàn ông, tựa hồ có thể chọc mù người khác, nhưng cô ấy ngỡ rằng đây chỉ là ảo giác vì bình thường giáo sư Giản cho dù không thể coi là một người ôn hòa nhưng vẫn khá dễ nói chuyện.

Cô sinh viên ôm chặt cuốn giáo trình trong lòng: “Giáo sư Giản! Không ngờ thầy lại lãng mạn đến vậy. Mấy bạn nam kia đều nói hình xăm của thầy rất đẹp, ai cũng muốn hỏi thầy đã làm ở đâu...”

Giản Tri Hoài tựa ra sau cửa xe, nét mặt không mấy thay đổi: “Vậy các em có thấy đẹp không?”

“Giáo sư Giản! Người trong ảnh là thầy thật sao?” Một sinh viên khác xen ngang hỏi.

Người đàn ông giờ tay nhìn đồng hồ: “Chương trình thầy kêu các em biên tập đã làm xong chưa?”

“Yêu cầu của thầy cao quá...”

“Lần này sẽ tính vào điểm học phần.”

Giản Trì Hoài hải lòng khi nhìn thấy cả đám sinh viên nháo nhác chạy xa. Ngón tay anh khẽ gõ vào khuỷu tay mấy cái, gọi điện cho Chử Đồng bằng sắc mặt u ám.

Cô vút di động trên mặt bàn, khi nghe thấy động tĩnh thì nhìn qua sau đó lập tức không màng tới nữa.

Ba bốn bận như vậy, người ngồi bên cạnh bị tiếng ồn quá rầy tới phát bực: “Chử Đồng! Sao không nghe máy?”

“Không rảnh.”

Người đó cảm ly nước đứng dậy, khi đi ngang qua bàn cô thì liếc nhìn, thấy tên người gọi tới hiển thị, thực sự cảm thấy kỳ lạ: “JJ gọi tới. Cái quái gì, JJ á!”

Chử Đồng nhìn thấy lần lượt từng cái đầu ngẩng lên, rồi phóng tầm mắt về phía cô. Cô cắn ngòl bút. Thật sự không thể trách cô, đây là số công việc của cô, không thể nào đường hoàng lưu cái tên Giản Trì Hoài được, phải không? Cô cũng lười nghĩ biệt danh. Họ Giản, chẳng phải là JJ sao*?

*Họ Giản phiên âm là Jian.

Cô bấm nút tắt máy rồi xua tay: “Đi đi, làm việc của cô đi!”

Chử Đồng biết chắc chắn Giản Trì Hoài gọi tới là để hỏi tội nhưng cho dù cô không nhận điện thoại thời gian vẫn sẽ trôi qua như thế. Kể cả cô có tăng ca cả đêm, về tới nhà, việc cần đối mặt thì vẫn phải đối mặt.

Khoảng nửa đêm, cô nhìn căn biệt thự đó từ xa. Gió lạnh vi vu thổi. Ngoại trừ ngọn đèn cao áp ngoài cửa, trong vườn tối đen như mực, còn không nhìn được rõ con đường nhỏ.

Cô lái xe vào, cánh cửa sắt không tự động mở ra như mọi ngày. Chử Đồng bấm còi một lúc lâu nhưng nó vẫn im lìm bất động.

Đợi một lúc, Chử Đồng đành xách chiếc balo ở ghế lái phụ lên, đẩy cửa xe bước xuống.

Cô không có chìa khóa cửa lớn. Từ sau khi làm phóng viên giải trí, cô đã rèn luyện được khả năng leo cây, trèo tường. Cô cẩn thận leo lên theo lan can sắt, gần như không tốn sức mấy đã vượt qua được. Cô còn đang do dự nên liều lĩnh nhảy xuống hay từ từ bò xuống thì một bi kịch lớn đã xảy ra. Chóp của lan can sắt đâm vào hai quai của balo. Cô muốn thoát ra ai ngờ trượt chân một cái, cả người treo lơ lửng trên đó như một con diều.

NO!

Chử Đồng đá đá hai chân rồi mới gào lên. Một ngọn đèn chói mắt bất ngờ rọi vào mặt cô.

Cô nhắm mắt lại theo phản xạ, nhìn thấy Giản Trì Hoài một tay cầm di động, một tay rút túi quần, đang thông dong đứng nhìn cô.

Chử Đồng ra sức ngo ngoáy thân người: “Giản Trì Hoài! Thả em xuống!”

“Tốt nhất là em cứ treo trên đó đi. Chỉ ít thì với dáng vẻ lếch thếch hiện giờ, tôi sẽ không làm gì em.”

Dưới chân cô không có điểm tựa, chẳng phải rất khó chịu sao. Chử Đồng vận vẹo không thành công, cũng biết tỏ ra yếu thế: “Này nhá, tin của phía Độc Gia không liên quan gì tới em. Lúc em nhìn thấy cũng đứng hình luôn. Kẻ nào mà thất đức vậy chứ!”

Giản Trì Hoài cười khẩy: “Em còn cần gương mặt này không?”

“Cần, cần chứ! Em xinh đẹp như vậy, sao nỡ bỏ gương mặt này?”

Người đàn ông tiến lên, gương mặt anh tuấn vì động tác này mà thanh tú hơn vài phần, khóe mắt tôn lên màu đen đậm của trời đêm, toát ra một hơi thở tà ác. Đây có lẽ là một mặt khác thuộc riêng về Giản Trì Hoài.

Anh ngẩng đầu nhìn cô: “Dù sao bức ảnh cũng lộ rồi, vậy tôi cho em hay, hậu quả rất nghiêm trọng. Nếu em không chột dạ, vì sao không nhận điện thoại của tôi?”

“Ai không nhận điện thoại của anh chứ? Anh đã gọi điện cho em sao?”

Ánh mắt Giản Trì Hoài đảo một vòng lên người cô, cuối cùng dừng lại ở túi quần hơi phồng lên của cô. Người đàn ông giờ tay định lôi ra. Chử Đồng thấy thế, giơ chân đá nhưng hai chân dễ dàng bị anh ôm chặt. Bàn tay của Giản Trì Hoài sau đó lùa vào túi quần. Chử Đồng chỉ còn cách vận vẹo hông. Người đàn ông bên gối tay phát mạnh một cái lên mông cô. Sau khi thấy cô đã yên phận, lúc này anh mới rút di động của Chử Đồng ra.

“Giản Trì Hoài! Thả em xuống trước đã!”

Người đàn ông bật di động lên, mở nhật ký điện thoại ra. Nhìn thấy cái tên JJ, anh trầm nghĩ chắc đây là kẻ vớ vẩn nào đó, lại có người tên thế này cơ đấy.

Tìm đi tìm lại mấy lượt, quả nhiên không nhìn thấy cuộc gọi đến của mình, ánh mắt anh một lần nữa lướt qua cái tên JJ đó, rồi cẩn thận đọc số điện

thoại...

Gương mặt Giản Trì Hoài bất chợt căng ra, đôi mắt như con dao sắc nhọn găm thẳng về phía Chử Đồng...

*Giải thích ọi người về từ JJ: JJ thông thường là từ dùng trên mạng. Nó có hai cách hiểu. Cách hiểu thứ nhất là jiejie, tức là “chị gái”, giống như Việt Nam mình hay viết tắt là 'ss' khi nói chuyện với các chị. Cách hiểu thứ hai là cách gọi bộ phận sinh dục của đàn ông, hiện này nó được dùng nhiều với ý chửi người.

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Anh xăm tên của ai?

Chử Đồng mím chặt môi, không dám ho he nửa lời.

“Quả nhiên chính em tung ra ngoài.”

Cô há hốc miệng, giải thích: “Anh nghĩ lệch* rồi...”

*Còn có thể hiểu là: Anh hiểu nhầm rồi.

“Em thì đúng là nghĩ rất thẳng.” Giản Trì Hoài nói theo lời của cô.

Bà vai Chử Đồng bị ghì đến đau đớn: “Mau thả em xuống đi!”

Giản Trì Hoài bước lên, một lần nữa ôm lấy đôi chân cô, nhấc lên cao. Đôi tay có được tự do của Chử Đồng nhanh chóng thoát khỏi hai dây quai đáng chết, chỉ có điều tay còn chưa bám vững được vào vai anh đã bị anh ném xuống.

Chử Đồng loạn loạn choạng suýt ngã nhào, Giản Trì Hoài cất bước đi trước: “Đi, về phòng!”

Cô xách theo balo lảo đảo theo sau, cái bóng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông vòng qua cầu thang. Ngọn đèn bằng chất liệu giấy tái chế theo phong cách châu Âu trên đỉnh đầu khiến ánh đèn sáng tỏ trở nên mờ hồ, mờ lung. Chử Đồng đang mãi nghĩ xem lát nữa sẽ phải giải thích thế nào. Về tới phòng, Giản Trì Hoài ngồi xuống sofa trước, nhấc đôi chân dài lên.

Chử Đồng vừa mở miệng lại bị Giản Trì Hoài cướp lời: “Chuyện bức ảnh, tôi biết không phải em tung ra.”

Cô ngước mắt lên nhìn với vẻ kỳ quái nhưng ngay lập tức sắc mặt cứng đờ chuyển thành nụ cười tươi như hoa: “Em đã nói là anh thông...”

“Nhưng ảnh là do em chụp, hậu quả em phải chịu trách nhiệm. Chuyện này giải quyết thế nào em tự tính đi. Bố mẹ đã biết rồi, hai hôm nữa sẽ về nước. Tôi đương nhiên sẽ không để họ nghĩ rằng cuộc sống riêng tư của tôi bừa bãi. Thế nên, tôi sẽ cho họ xem đoạn băng em đồng giả thành gái tiếp rượu mà tôi đã lưu trong điện thoại. Tới lúc đó, em tự giải thích đi.” Anh tuôn một tràng nói hết, rồi lại bày ra cái vẻ thanh thản, nhân hạ.

Chử Đồng hoảng hốt tới độ cảm suýt rớt xuống: “Trong vòng hai ngày, anh bảo em giải quyết kiểu gì?”

“Thế thì phải xem bản lĩnh của em rồi.”

“Như vậy không công bằng, tin tức là do phía Độc Gia tung ra mà.”

Giản Trì Hoài đứng dậy, sai bước về phía giường ngủ: “Lúc mấy người dò la chuyện riêng tư của người khác, đăng báo mà không thèm quan tâm tới thể diện của người ta, sao không nghĩ tới chuyện công bằng đi?”

Chử Đồng bất giác á khẩu. Đây cũng chính là nguyên nhân trước nay cô không muốn làm phóng viên giải trí.

Nhưng một tờ báo đầu ngành như Dịch Suru ban đầu xin vào đã không dễ dàng, muốn để cô đổi công ty, cô có nói gì họ cũng không đồng ý.

Ngoài mặt, Giản Trì Hoài không vì chuyện này mà làm khó cô nhưng Chử Đồng sắp buồn bực mà chết mất. Người đàn ông này giờ thủ đoạn hay thật, biết là đánh cô mắng cô cũng vô ích, thế nên buông nhẹ tên một câu để cô tự giải quyết, vẫn còn giữ nguyên phong độ ngời ngời của anh. Chỉ có điều... cô phi nhỏ! Sóng gió như hiện giờ, Chử Đồng muốn lao vào đập lửa, chỉ sợ bản thân cũng bị dón lên bờ cát mà chết thôi*.

*Lấy từ câu: Trường Giang sóng sau dòn sóng trước.

“Chuyện đó...” Cô đi tới trước giường, thấy Giản Tri Hoài thoải mái cởi áo trên, để lộ ra chút cơ bắp rắn chắc màu đồng: “Hình xăm của anh là xăm tên ai vậy?”

Người đàn ông liếc cô với vẻ lạnh lùng rồi nhìn kỹ một lúc: “Tò mò?”

“Em là vợ anh...” Cô thể hiện biểu cảm ‘tất nhiên’.

Giản Tri Hoài vẫy tay về phía cô: “Thế thì em qua đây, tôi để em nghiên cứu thật tỉ mỉ.”

Chữ Đồng sai bước tới thật. Cô kéo chăn ra, chui lên giường. Giản Tri Hoài cũng hợp tác, vạch mép quần ra. Tới đó chụp trộm, lúc căng thẳng không tránh khỏi việc chọn góc chụp không tốt. Ngoài việc chụp được lớp da trắng trẻo ra, hình xăm cũng không mấy rõ nét. Hôm nay quan sát kỹ lại, Chữ Đồng cũng không thể nhìn ra đó rốt cuộc là hình gì. Giản Tri Hoài thấy cô mặt không đỏ, tim không hồi hộp bèn kéo quần lên: “Không biết xấu hổ!”

“Chính anh bảo để em nghiên cứu mà.” Không thể xem qua quýt, tốn công vô ích.

Cô xuống giường, tắm tấp rồi đi ra ngoài. Trong phòng đã tối như hũ nút, rèm cửa bị kéo chặt lại, không một ngọn gió lọt vào, không có bất kỳ tia sáng nào có chỗ lánh mình. Cô sờ soạng leo lên giường nhưng trần trọc mãi mà vẫn không sao chộp mắt được. Giản Tri Hoài bên cạnh thì ngược lại, chẳng phải suy nghĩ gì, nhịp thở đã đều đặn, chắc là đã ngủ say rồi.

Chữ Đồng lật người, cánh tay không cẩn thận chạm phải anh, trong đầu bất chợt xuất hiện một tia sáng. Có cách rồi!

Chỉ cần cô xóa cái thứ trong điện thoại đi, tới lúc đó hai ông bà nhà Giản nếu có trách tội thật thì cô vẫn có thể phui sạch sẽ rồi?

Cô cũng từng nghĩ tới, chắc là Giản Tri Hoài còn giữ bản nào khác nữa nhưng được hay không được cứ phải thử đã rồi tính.

Chữ Đồng cố gắng ngồi dậy mà không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Di động của Giản Tri Hoài để ở tù đầu giường. Cô xê dịch một chân, cẩn thận vượt qua cơ thể người đàn ông, hướng tay về phía trước mặt, bên phải.

Ngón tay lần sờ một lúc, cũng không tốn quá nhiều công sức đã lấy được điện thoại. Chữ Đồng hít sâu một hơi. Đúng lúc đang định quay trở lại nửa bên giường của mình thì cảm thấy người đàn ông phía dưới hình như định lật người, eo anh khẽ huyếch vào một bên chân của cô, ngay sau đó liền có một bàn tay ôm chặt lấy eo cô, trong lúc xoay người đã phủ lên người cô.

Chữ Đồng lập tức kéo vạt váy ngủ bị cuốn lên trước, ai ngờ lòng bàn tay của người đàn ông đã theo đà men lên. Mặt anh vùi vào cổ cô. Cho dù Chữ Đồng không nhìn thấy mắt Giản Tri Hoài nhắm hay mở nhưng hai người sát nhau như vậy, hơi thở hỗn loạn đó quả thực không thể thoát khỏi đôi tay cô.

Hứa Đồng đè nén cảm giác ngứa ngáy, lồng ngực phập phồng lên xuống: “Giản... Giản Tri Hoài.. Anh nằm dịch ra!”

Hơi thở ấm nóng từ mũi phả vào mặt cô...

Sau đó, bờ môi cô bị người ta bịt kín.

Nụ hôn thất thường, lúc hồ hởi lúc mạnh bạo, có lúc còn cạy mở hàm răng đang cắn chặt lại của cô.

Bàn tay của Giản Tri Hoài dĩ nhiên không dễ dàng buông tha cho cô. Bên tai ngoài tiếng sột soạt, va chạm do ngọc ngoáy mà có ra thì chỉ còn những nhịp thở đan cài nhau, lúc nặng, lúc nhẹ, giống như có một con mèo đang không ngừng gào vào trái tim cô, cũng giống như có thể mất kiểm soát bất kỳ lúc nào.

Bàn tay chống lên ngực người đàn ông của Chữ Đồng khẽ đẩy một cái nhưng bị Giản Tri Hoài gạt ra. Anh cắn vào làn da trên cổ cô, không nỡ buông. Mùi hương sạch sẽ, thơm tho sau khi tắm gội khiến anh càng lúc càng khó kiềm chế. Chữ Đồng xinh đẹp, nhất là làn da trắng trẻo, nõn nà hết như trứng gà bóc. Nếu không thì lúc trước hai chọn một, anh đã không lập tức chọn Chữ Đồng mà không hề do dự.

'Đậu hũ' lần này hình như ăn hơi quá trớn rồi, còn tiếp tục phát triển sẽ 'động thủ' thật mất!

Chữ Đồng không muốn hồ đồ phát sinh quan hệ với một người đàn ông không có tình cảm. Nếu về sức mạnh không đọ được với anh thì áp dụng chiến thuật đi đường vòng vậy. Cánh tay phải của cô vòng thẳng qua cổ Giản Tri Hoài. Sau khi nửa người đổ nghiêng, bờ môi bèn trượt qua vành tai anh: “Anh giúp em giải quyết chuyện này, em sẽ 'cho' anh, thế nào?”

“Em bị sốt đấy à?” Thanh âm của người đàn ông khàn khàn thiếu kiểm soát.

Chữ Đồng khẽ cắn nhẹ vào tai anh: “Đúng thế, em nóng quá!”

Cô cảm thấy dường như người đàn ông khẽ động đậy. Còn chưa kịp phản ứng lại, gương mặt đã khẽ giật lên vì bị nước lạnh bắn đến. Ngay sau đó, anh bèn buông bàn tay đang ôm cô ra, lật người nằm xuống chỗ vốn dĩ thuộc về Chữ Đồng.

Hình như chē cô còn chưa đủ ướt, sau đó đập cô về phía mép giường.

Chữ Đồng giờ tay sờ. Gì chứ! Giản Tri Hoài dám lấy cốc nước đổ lên gối.

Quan trọng là cô không phải loại người biết ngấm bồ hòn làm ngọt. Cô lập tức ngồi bật dậy, lật tung chăn trên người anh ra...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Nhà có #x27;sư tử Hà Đông#x27;

Chữ Đồng vừa lau tóc vừa bật đèn lên.

Người đàn ông để trần nửa người cũng ngồi dậy, sắc mặt vẫn đầy cao ngạo: “Em không muốn ngủ thì ra ngoài!”

“Sao anh lại làm mặt em ướt đầy nước thế này?”

“Tôi hạ nhiệt giùm em.”

“Người cần hạ nhiệt là anh thì đúng hơn.” Chữ Đồng gạt lớp tóc ướt sũng bên má ra, liếc nhìn thấy trên tủ đầu giường có một cốc nước, cô nhào tới định lấy nhưng không ngờ Giản Trì Hoài biết tông, lấy tay giữ chặt eo cô, đẩy cô ngã thẳng lên giường.

“Aida, đau!”

“Em có định ngủ hay không?”

Lưng Chữ Đồng bị chấn động đến đau buốt: “Được rồi, em ngủ!”

Giản Trì Hoài nghe thấy vậy mới buông tay ra. Chữ Đồng giả bộ xoa xoa bả vai, rồi lại bỏ nhào về phía trước như một mũi tên..

Chẳng biết có phải Giản Trì Hoài từng luyện võ không, nếu không sao lại có một tốc độ phản ứng nhanh đến vậy? Lần này còn ngã mạnh hơn lần trước. Giản Trì Hoài đứng ngắm chuẩn cô từ trên xuống dưới: “Em muốn quan hệ với cái giường hay quan hệ với tôi đây?”

Chữ Đồng chống hông, tuy rằng cảm thấy mắt mặt nhưng không sao cả. Từ nhỏ mẹ đã dạy rồi, bị người ta ức hiếp thì phải đánh trả, nếu đánh trả không nổi thì phải... xin hàng vậy.

“Em ngủ... Em ngủ... Buồn ngủ chết mất!” Nói xong, cô nhắm chặt hai mắt lại.

Giản Trì Hoài đẩy cô sang một bên: “Đừng có ngo ngoáy linh tinh nữa đấy, nếu không em biết tay tôi!”

Chữ Đồng nằm sát tấm ga giường ẩm ướt, cũng không nhúc nhích nữa. Cả một buổi tối vệt nước đó đều bị che đến khô cong...

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài mặc quần áo nghiêm chỉnh, bánh bao gọn gàng, vừa chỉnh sửa cổ tay áo vừa dặn dò với giọng điệu không chút khách khí: “Trước sáng sớm ngày mai, tốt nhất em hãy nghĩ ra cách giải quyết đi. Đám phóng viên bên ngoài căn chốt tôi không buông, sớm muộn gì cũng lôi em ra.”

Chữ Đồng tỏ ra thờ ơ: “Em không phải người nổi tiếng, việc gì phải sợ.”

“Tôi lúc đó, chuyện người nhà em đều được nhà họ Giản chu cấp cũng sẽ bị moi móc ra, em có sợ không?” Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt nửa đùa nửa thật, không quan tâm tới lời tranh luận của cô, quay người ra khỏi phòng.

Lần này thì cô có chữ mắng gì cũng vô dụng thôi.

Chữ Đồng ngồi bất động trước màn hình máy tính. Trên đó là một góc hình xăm đã được phóng to của Giản Trì Hoài. Cô gái ngồi bên cạnh thường ngày cũng có quan hệ khá tốt với cô, qua vổ vai cô: “Nghĩ thoáng một chút đi. Dù sao mọi việc cũng đã rồi, cứ nhìn mãi như thế, tởn sọ cậu mù mắt.”

“Ai nhìn anh ta chứ!” Xi!

“Cậu bảo ai lại đi xăm ở mấy chỗ như thế chứ, không thấy đau à?”

“Thì biến thái mà.” Chữ Đồng đáp một câu.

“Phải đấy! Đàn ông càng có địa vị hình như càng ngày càng phổ biến, cũng đâu chỉ có một mình Giản Trì Hoài...”

Câu nói này va vào đầu Chữ Đồng. Nửa người cô bật dậy, dường như nghĩ ra chuyện gì đó, nhanh chóng xem qua mấy bài báo trước đây. Quả nhiên,

cô đã tìm được thứ quan trọng trong kho dữ liệu của mình.

Việc bây giờ bị Độc Gia cướp mất thời cơ, nếu cô còn không nghĩ cách cứu vẫn sẽ có rất nhiều cơ hội bị gây khó dễ.

Còn về bức ảnh của Giản Trì Hoài, các trang mạng khác cũng đã rục rịch chia sẻ. Sự việc có vẻ càng lúc càng âm ỉ, chỉ có mỗi Dịch Suru là án binh bất động, thậm chí đến cả một đường link và hình ảnh có liên quan cũng không thấy.

Khoảng chập tối, khi Chữ Đồng nộp cho tổng biên tập tin tức đã được chỉnh sửa xong, đôi mắt neho neho của tổng biên tập rục sáng trong khoảnh khắc.

“Chủ đề này hay, hay đấy!”

“Em ra ngoài một lát. Vừa mới nhận được tin, Ân Thiệu Trình bay chuyến sáu giờ. Trùng hợp là Giang Ý Duy cũng ngồi cùng một chuyến bay.”

“Được rồi, đi đi!”

Sân bay rộng lớn.

Đêm tối lặng lẽ tới gần, ráng chiều đỏ như lửa làm nền cho áng mây, mềm mại như một bức tranh được đổ mực tàu. Mỹ cảm tự do chẳng mấy chốc bị một tiếng động âm vang phá vỡ. Máy bay vừa hạ cánh không lâu, hành khách đã ủa ra với vẻ vội vã.

Một bóng hình cao lớn xuất hiện trong tầm mắt Chữ Đồng. Người đàn ông đeo một chiếc kính râm cỡ bự nhưng gương mặt điển trai vẫn không bị che lấp chút nào. Người trợ lý đẩy hành lý theo ngay phía sau. Chữ Đồng vội vàng ấn nút cửa trap*. Gần như đồng thời, cô nhìn thấy đại minh tinh Giang Ý Duy ăn mặc giản dị cũng bước ra.

*Cửa máy chụp ảnh.

Cô khó kiềm chế được sự kích động, liên tục chớp chớp mấy cái.

Hai chiếc xe một trước một sau đỗ bên lề đường. Ân Thiệu Trình rời đi trước. Giang Ý Duy thì bước lên chiếc xe tới đón mình.

Hai người mỗi người một ngã, dường như đơn thuần chỉ có cơ duyên ngồi cùng một chuyến bay mà thôi, nhưng Chữ Đồng không phải chỉ mới theo đuôi họ một hai ngày. Giác quan thứ sáu nói cho cô biết, giữa hai người này nhất định có chuyện.

Một bên khác của con đường, cánh cửa bên ghế lái phụ được hạ xuống: “Anh Tứ*! Anh xem.”

*Ở chương sau, mẹ của Giản Trì Hoài có gọi anh ấy là Tiểu Tứ, nên mình nghĩ đây là tên thân mật của anh ấy.

Giản Trì Hoài ngồi ở ghế sau, hai chân gác lên khiến cả người anh trông thoải mái, nhàn nhã: “Đi theo xem sao!”

Chữ Đồng vẫn đi theo Giang Ý Duy. Nửa tiếng đồng hồ sau, tài xế đón Giang Ý Duy rời đi giữa chừng, để cô ấy tự lái. Chữ Đồng lại bám sát thêm một đoạn đường. Ngược mắt nhìn, cô thấy phía trước, cách đó không xa là một khu chung cư cao cấp, cô bất giác nắm chặt vô lăng. Cô đã từng theo đuôi Ân Thiệu Trình tới đây. Khu nhà này có lẽ là nơi gặp nhau kín đáo của Ân Thiệu Trình và Giang Ý Duy.

Chiếc xe dừng lại ở khu trung tâm thương mại bên ngoài. Giang Ý Duy đi xuống mua cà phê.

Chữ Đồng vội vàng lấy máy ảnh ra. Trên xe của cô còn có một đồng nghiệp nam khác hỗ trợ, hai người nhanh chóng xuống xe.

Giản Trì Hoài phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy vợ mình phi như bay, bên trên mặc một chiếc áo choàng rộng rãi màu xám nhạt, bên dưới là một chiếc quần bò màu đen, đôi giày đá bóng màu trắng được lau sáng bóng. Quán cà phê sát bên vệ đường, Giang Ý Duy đứng ngoài cửa ngõ vào, hình như đang đợi người.

Gần quán cà phê chỉ có một thảm cỏ, trên quảng trường có không gian thoáng đãng, muốn tìm một nơi để chụp ảnh cũng không dễ dàng.

Chữ Đồng nhìn ngắm, chuẩn bị trèo cây.

Ngón tay gầy của Giản Trì Hoài chống lên cành, nhìn thấy Chữ Đồng treo lên cành cây. Người đồng nghiệp nam phía sau niềm nở bước lên: “Tôi giúp cô!”

Cô lắc đầu: “Không cần!”

Nhưng lúc cô leo lên, người đồng nghiệp vẫn nắm chắc chân cô. Chữ Đồng mượn sức nhảy lên. Giản Trì Hoài thấy vậy, bất giác nhú mày. Hình ảnh hiện lên trong đầu anh là thế này. Nếu như Chữ Đồng chẳng may trượt chân, há chẳng phải tay của anh ta sẽ chạm vào một bộ phận khác sao? Hoặc là hai người họ cứ thế ôm nhau?

Đáy mắt Giản Trì Hoài ánh lên một tia nhìn nham hiểm. Trước nay anh chưa bao giờ phủ nhận dục vọng chiếm hữu cũng như trí tuệ của mình đều cao hơn người khác. Một cảm giác khó chịu trong lòng khiến bờ môi anh căng ra, lập tức đẩy cửa đi xuống.

Người ngồi ở ghế lái phụ thò đầu ra: “Anh Tứ! Cần thận một chút, chị dâu dữ lắm đấy, cần thận chị ấy lại chụp ảnh khóa thân của anh.”

Ngón tay người đàn ông chỉ vào cậu ta: “Xéo qua một bên!”

Chữ Đồng tìm được góc độ chuẩn xác, nhìn thấy Giang Ý Duy chuẩn bị nhận điện thoại, cô điều chỉnh cự ly nhưng bất ngờ thấy một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt. Giản Trì Hoài sai bước tới bên cạnh Giang Ý Duy, nắm chặt lấy cổ tay cô ấy.

Cô gái vô cùng hoảng hốt. Sau khi nhìn rõ người mới nhanh chóng bình tĩnh lại, chỉ có điều ánh mắt có phần né tránh: “Anh... Sao anh lại ở đây?”

“Đi!”

“Không... Không được!” Giang Ý Duy không đồng ý: “Em còn có hẹn.”

“Không phải em nói ngày mai mới quay về hay sao?”

Giang Ý Duy hình như rất sợ anh, có chút lắp bắp: “Em cũng quyết định vội vã thôi, hôm nay quay về là...”

“Đừng nói nhiều nữa, em bị theo dõi rồi.”

Giản Trì Hoài nói xong bèn cầm chặt cổ tay cô ấy, kéo về phía trước. Chữ Đồng tức đến giậm chân bình bịch. Chỉ còn một chút nữa thôi, anh xuất hiện gây rối làm gì cơ chứ!

Giang Ý Duy đi giày cao gót nên không thể đi nhanh. Giản Trì Hoài thấy vậy bèn khoác tay lên vai cô ấy để dẫn cô ấy rảo bước về phía trước. Hai chân Chữ Đồng đứng dạng ra trên hai nhánh cây, bất thành linh, cô nhìn thấy Giản Trì Hoài quay đầu lại, dường như phát hiện ra cô ở đây.

Cô vội vàng giơ máy ảnh lên, quả nhiên đúng là Giản Trì Hoài đang hướng ánh mắt về phía này, cái nhìn rất quyết liệt, còn có ý cảnh cáo!

Chữ Đồng bắt gặp nghi hoặc. Hai người này có quan hệ gì?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Giản Trì Hoài - Thật là hư!

*Giải thích: Tên của Giản Trì Hoài trong tiếng Trung là 简迟淮 - Jian Chi Huai, khi đọc lên nghe sẽ giống như 简直坏 - Jian Zhi Huai (Thật là hư).

Giản Trì Hoài dẫn Giang Ý Duy lên xe. Chẳng mấy chốc, cửa ghế lái phụ được đẩy ra, Chữ Đồng nhìn thấy người tài xế rảo bước thật nhanh về phía này.

Cô dường như cũng đã đoán ra được mấy phần. Xem ra, quan hệ của Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy cũng không đơn giản. Người tài xế này qua đây chắn chắn là để lấy lại ảnh.

Chữ Đồng khoác máy ảnh lên, lanh lẹ trèo xuống, sau đó phi thật nhanh về phía chiếc xe đỗ một bên. Giản Trì Hoài nhìn thấy chiếc xe nhỏ của cô lướt ngang qua xe của mình, bèn rút đi động ra.

Cô nhún chân ga, nhìn thấy cuộc gọi đến của Giản Trì Hoài cũng không bắt máy.

Lát sau, di động hiện thị một tin nhắn.

Chữ Đồng cầm lên xem. Bên trên chỉ có ba chữ ngắn gọn, cộng thêm một dấu chấm than: Không được tung!

Chữ Đồng lái một đoạn, xác định không có ai theo đuôi mới nhắn tin lại cho Giản Trì Hoài: Em đang cứu anh khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Người đàn ông nghiêm mặt, nhìn chằm chằm màn hình rất lâu. Giang Ý Duy ngồi bên hình như có tâm sự, đang thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe đi vào sân nhà họ Giản. Giản Trì Hoài xuống xe trước, di động của Giang Ý Duy vang lên. Sắc mặt cô ấy có chút khó coi: “Anh Tứ! Em xin anh đấy, ngày mai em lại tới có được không?”

“Giang Ý Duy! Em đừng có quên, khi xưa ai đã lẳng xê em lên vị trí hàng đầu. Sau khi buông một câu, Giản Trì Hoài đi thẳng vào trong biệt thự.

Giang Ý Duy hơi chần chừ, cuối cùng vẫn không nhận máy.

Vào trong phòng khách, một người giúp việc hối hả từ lên gác chạy xuống. Nhìn thấy Giản Trì Hoài, bà ấy như nhìn thấy cứu tinh: “Cuối cùng cậu cũng về rồi. Cô chủ quậy phá ghê lắm, vừa nãy còn đập vỡ đĩa hoa quả tôi mang lên.”

Đầu mày Giản Trì Hoài hơi cau lại, tận đáy mắt để lộ ra một chút bức bối nhưng rốt cuộc vẫn thương con bé. Anh quay sang gật đầu với Giang Ý Duyệt: “Lên đi! Tôi nay em ở lại đây với nó.”

Giang Ý Duyệt mím môi: “Dạ!”

Sau khi thấy cô ấy đi lên gác, Giản Trì Hoài mới quay người rời đi.

Chỉ Đồng quay về công ty tăng ca, tối đó cô không về nhà mà làm cả đêm cho kịp tin, cũng là không muốn bị Giản Trì Hoài bắt được.

Ngày hôm sau, một tin tức mang tính bùng nổ trong phút chốc đổ bộ lên trang nhất, cộng thêm thủ đoạn kinh doanh mạnh mẽ của Dịch Sư, tới khi đám nhân viên mở máy tính hay di động lên, muốn tăng lời một câu chuyện kịch tính thế này là rất khó.

Té ra, chủ nhân của vết xăm ấy lại là ông trùm ngành giải trí, Ân Thiếu Trình!

Mọi người vô cùng sửng sốt, thậm chí còn không kịp phân biệt thật giả, sức chú ý đã bị một nguồn tin còn kinh hoàng hơn cuốn đi: Ân Thiếu Trình và đại minh tinh Giang Ý Duyệt có gian tình!

Chỉ Đồng lật xem bài báo lúc sáng, không thể các tin về chuyện trăng hoa và dấu tích hoang đường của Ân Thiếu Trình. Trong đó có một tin còn viết trên người từng có vết xăm

Giải trí, trước nay chỉ là để làm vui lòng độc giả mà thôi, có mấy người sẽ đi dò tìm sự thật chứ?

Và lại, nhiệm vụ của cô là 'tẩy trắng' cho Giản Trì Hoài, nhân tiện lán át Độc Gia.

Thái độ của tổng biên tập đối với cô thay đổi đúng 180 độ, còn niệm tình cô tối qua làm việc vất vả, bảo cô cứ về nghỉ sớm đi.

Giờ này mà về nhà sớm, chắc chắn là sẽ không gặp Giản Trì Hoài.

Chỉ Đồng tắm rửa, chuẩn bị ngủ một giấc nhưng còn chưa say giấc, người giúp việc đã gõ cửa phòng nói là phu nhân về rồi.

Chỉ Đồng vội vã thay quần áo rồi đi xuống, nhìn thấy mẹ vợ Tưởng Linh Thực ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, trông thấy cô liền mỉm cười vẫy tay.

“Mẹ, mẹ về rồi ạ.”

Tưởng Linh Thực đánh mắt về phía túi xách trên bàn uống nước: “Trong đó có nước hoa dành cho con đấy.”

“Con cảm ơn mẹ.”

Từ lâu Chỉ Đồng đã biết nhà họ Giản rất khá, nếu không chỉ dựa vào lương của một giảng viên đại học như Giản Trì Hoài sao có thể chu cấp cả một nơi ở sang trọng như thế này?

Tưởng Linh Thực đoan trang, tao nhã, tóc được búi lên. Tuy rằng bà ấy lớn hơn Lý Tĩnh Hương mấy tuổi nhưng dường như lại rất được thời gian chiều chuộng. Nếu hai người họ đứng cạnh nhau, trông Lý Tĩnh Hương phải lớn bà ấy hơn chục tuổi.

“Chỉ Đồng, liên quan tới mấy bài báo về Tiểu Tứ, con thấy sao?”

Cô hơi khiếp sợ nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Thưa mẹ, mẹ đã xem tin tức sáng nay chưa ạ?”

Đang nói chuyện thì Giản Trì Hoài từ ngoài đi vào. Tưởng Linh Thực nhìn thấy con trai, cơ thể đang ngồi nghiêm chỉnh hơi xê dịch về phía đó, rõ ràng có ý thân thiết nhưng miệng thì vẫn đáp lời Chỉ Đồng: “Đọc rồi, như thế chắc là không liên quan gì lắm tới Tiểu Tứ.”

Giản Trì Hoài ngồi xuống, người hơi dựa sang một bên: “Em là một phóng viên nhỏ bé vậy mà dám đắc tội với cả Ân Thiếu Trình. Chuyện của anh ta và Giang Ý Duyệt bị lộ ra, cả hai người họ đều không tha cho em đâu.”

“Chẳng phải vì em không muốn anh bị cuốn vào sao?” Chỉ Đồng nói với vẻ vô tội.

Giản Trì Hoài nghe mà suýt nữa phì cười. Anh đan hai tay vào nhau, nhìn cô không chớp mắt: “Vậy anh bị cuốn vào từ trước đó là vì ai vậy?”

Tưởng Linh Thực hết nhìn đứa này lại nhìn đứa kia. Chỉ Đồng đáp gọn ghẽ, giả vờ ung dung, hết cách thôi, da mặt dày mà: “Đương nhiên là do mấy tay phóng viên tép riu vội vàng tung tin của phía Độc Gia rồi.”

“Phải, phóng viên tép riu. Bị người ta chơi trong tay, chẳng phải dễ như bóp chết một con kiến thôi sao.”

“Tiểu Tứ!” Tưởng Linh Thực ngồi bên nghe tới đây bất giác lên tiếng: “Tuy rằng mẹ vẫn luôn phản đối Chỉ Đồng làm phóng viên giải trí nhưng lần này nó

vì con mới đắc tội với người ta, con giúp nó đi.”

“Giúp không nổi ạ.”

“Giúp được.”

Khỏe môi Giản Tri Hoài khẽ cong lên, mang theo một nụ cười có phần chế giễu. Kẻ đầu sỏ trong chuyện lần này vốn dĩ là Chữ Đồng, còn muốn anh giúp ư? Đừng có hòng!

“Không có cách giúp!” Giản Tri Hoài nói với giọng điệu kiêu ngạo và kiên quyết.

“Có giúp được hay không, chúng ta biết rõ.” Tưởng Linh Thực vỗ vỗ lên mu bàn tay của Giản Tri Hoài.

“Mẹ, chuyện này, ‘thật là hư’ đúng là không có cách giúp con...”

“Con gọi nó là cái gì?” Tưởng Linh Thực cảm thấy chắc chắn là mình nghe nhầm rồi.

Chữ Đồng lấp bắp, sao cô lại gọi ra ngoài cái tên mà sau lưng cô vẫn ngấm ngấm dùng cho Giản Tri Hoài chứ, ánh mắt vô thức hướng về phía người đàn ông, chỉ thấy anh giận dữ nhìn thẳng về phía cô chuẩn xác như chim ưng.

“Con nói là Tri Hoài, Giản Tri Hoài.”

Tưởng Linh Thực không hài lòng về cô con dâu này, mà cũng chẳng thể nói rõ ra không hài lòng ở điểm nào. Ban đầu cười nó về cũng chỉ là tình thế dồn ép. Sau khi biết con trai không sao, bà ta cũng không ăn tối ở đó mà về thẳng nhà họ Giản.

Chỉ còn lại đôi vợ chồng trẻ ngồi trên sofa nhìn nhau. Chữ Đồng lên tiếng trước: “Mấy ngày tới đây, đám phóng viên chắc chắn sẽ bám riết Giang Ý Duy, em khuyên anh đừng có can dự vào.”

“Nếu tôi đã can dự vào rồi thì sao?”

Đôi mày thanh tú của Chữ Đồng bèn nhíu chặt lại: “Nếu anh đã cảnh cáo em rồi thì em cũng nói rõ ràng với anh. Anh không phải người trong cái ngành này, có lẽ không hiểu về Ân Thiếu Trình. Tranh giành phụ nữ với anh ta, anh không sợ rước họa vào thân sao?”

“Ý em là, tôi tranh không nổi?”

“Nếu anh thật sự muốn tốt cho Giang Ý Duy thì càng phải khiêm nhường. Lỡ như đám người đó điều tra ra quan hệ giữa anh và em, Giang Ý Duy sẽ bị chụp cái danh ‘tiểu tam’, còn em lại là người tung tin đồn giữa cô ấy và Ân Thiếu Trình, tới lúc đó... chuyện này sẽ vui lắm ấy!”

“Hừ! Em chính là người gieo gió gặt bão. Lúc tôi bảo em đừng có tung tin ra, em đã làm gì?”

Chữ Đồng nhún vai, mở to mắt nói láo là bản lĩnh cô đã được học một cách thấu đáo: “Em có thấy gì đâu.”

“Chữ Đồng! Thầy cô nào dạy em cái trò nói dối như cuội vậy?” Lúc nói mấy lời này, ở Giản Tri Hoài toát ra một cảm giác nghiêm nghị mà không cần nổi nóng. Chữ Đồng bỗng nhận ra có một bóng đen lướt qua. Ngước mắt lên nhìn thì thấy người đàn ông đã đi tới trước mặt cô...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 7: Anh che chở cho cô ấy

Nửa người Chữ Đồng căng ra. Giản Tri Hoài cúi người, hai tay chống lên tay vịn bên cạnh cô, bao vây cô trong không gian nhỏ hẹp ấy.

Cô cụp mắt xuống, nhìn thấy một chiếc cốc cổ được mở ra của người đàn ông: “Giản Tri Hoài, có một chuyện anh bắt buộc phải thừa nhận, có phải hôm nay đám phóng viên vây lấy anh đã ít đi không?”

“Đừng có đánh trống lảng, tôi cho em hay, tôi ghét nhất là loại người như em, vì cái gọi là ‘tin tức’ mà có thể vứt hết đạo đức ra sau lưng. Em có từng nghĩ đôi khi vì một số bài báo sai sự thật mà có thể giết chết một con người không?”

Ánh mắt anh giá lạnh, ấn chặt cô tại chỗ này, tựa hồ đang thật sự thẩm vấn cô như một tội phạm. Chữ Đồng khẽ nuốt nước bọt. Chạm phải ánh mắt của người đàn ông, cô bỗng cảm thấy đôi mắt mình nhói đau.

Cô thầm nghĩ, có phải cô động tới Giang Ý Duy là đã động vào giới hạn của Giản Trì Hoài không?

Chữ Đồng ép buộc mình nhìn đi chỗ khác, cô nghe thấy một giọng nói khô khốc bật ra khỏi cổ họng: “Em thích đi tìm tin tức, em cũng thích những thông tin chân thực nhưng giới giải trí là vậy. Công chúng muốn biết về đời sống riêng tư của các ngôi sao, vì vậy bọn em phải đáp ứng nhu cầu. Em vẫn luôn muốn làm mảng xã hội, em cũng tin chắc sẽ có một ngày như thế.”

Giản Trì Hoài nhìn gương mặt hơi nghiêng của Chữ Đồng ở một khoảng cách rất gần. Da cô trắng trẻo, hơn nữa còn là kiểu da không nhìn thấy bất kỳ vết đốm hay lỗ chân lông nào, hàng mi dài thanh tú, bờ môi hình củ ấu giờ này không biết vì phần nộ hay vì điều gì mà mím lại rất chặt.

Giản Trì Hoài buông cánh tay đang vòng quanh người cô: “Sau này tốt nhất em đừng theo dõi Giang Ý Duy nữa.”

Chữ Đồng không đáp lại, Giản Trì Hoài đương nhiên cũng không quan tâm, đi thẳng lên gác.

Sau khi chuyện bức ảnh lộ ra, phía Ân Thiệu Trình vẫn án binh bất động, càng không có ý ra mặt thanh minh. Anh ta đùa cợt đã quen, phong lưu thành tính, bình thường đâu có thiếu scandal với các nữ minh tinh. Đội ngũ quản lý phía Giang Ý Duy thì ngay lập tức đứng ra phủ nhận chuyện này, nói rằng việc hai người đi cùng một chuyến bay chỉ là trùng hợp, trước đó họ hoàn toàn không hay biết.

Ba ngày sau, sản phẩm game do Giang Ý Duy làm người đại diện tổ chức buổi họp báo, các tờ báo lớn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, đã rục rịch chuẩn bị từ sớm.

Trong phòng nghỉ của hội trường.

Giang Ý Duy ngồi trước gương trang điểm, đang tiến hành những bước trang điểm cuối cùng. Thợ trang điểm đội lên đầu cô ta một chiếc mũ màu tím khoa trương. Qua gương, có thể nhìn thấy cả một đám phóng viên đứng chực bên ngoài.

Người quản lý ngồi bên cạnh cô ta, chỉ về phía đám người đó và nói: “Cô phóng viên nhỏ của Dịch Suru, cô ta chính là người tung ra tin tức giữa chị và Ân Thiệu Trình.”

Giang Ý Duy nhìn qua, cánh cửa thủy tinh của phòng nghỉ đã được xử lý đặc biệt, người bên ngoài không thấy được bên trong. Sắc mặt Giang Ý Duy hơi cứng lại: “Sản phẩm game này vốn dĩ thuộc quyền quản lý của Dịch Suru. Nếu đã là phóng viên 'nhà mình' thì nên có sự chăm sóc đặc biệt.”

Người quản lý hiểu ý cô ta, mỉm cười đứng dậy: “Vâng!”

Chữ Đồng chen chúc trong đám đồng nghiệp, đang đợi Giang Ý Duy ra ngoài, lộ mặt một lần thì một nhân viên duy trì trật tự trật tự bất ngờ tới bên cạnh cô: “Người của Dịch Suru phải không?”

“Vâng.”

“Mời đi theo tôi, sau khi tổ chức xong buổi họp báo, chúng tôi sẽ sắp xếp buổi phỏng vấn riêng ọi người.”

Nghe thấy mấy lời này, mấy người mắt sáng rực lên, vội vàng đi theo người nhân viên.

Chữ Đồng và đồng nghiệp được đưa vào trong một gian phòng nghỉ: “Xin đợi một lát, quản lý của cô Giang sẽ đến ngay thôi.”

“Vâng, cảm ơn!”

Buổi họp báo rất ngắn, chỉ khoảng mười mấy phút là kết thúc. Phàm là những câu hỏi liên quan đến đời sống riêng tư của Giang Ý Duy đều bị trả lời qua loa bằng hai chữ 'cảm ơn'.

Chữ Đồng ngồi trên chiếc ghế trong phòng nghỉ. Cô gơ tay lên nhìn đồng hồ. Các phóng viên bên ngoài đã ra về hết cả. Một phóng viên ngồi bên xoa xoa bụng: “Đói chết mất! Còn phải đợi tới khi nào?”

“Không phải định lừa chúng ta đấy chứ?”

Một người khác tiếp lời: “Chắc là không chứ, sản phẩm game mà Giang Ý Duy làm đại diện đầu sao cũng là của Dịch Suru, phần tài liệu đầu tiên này vốn dĩ nên giữ lại cho chúng ta.”

“Anh đừng có quên người tung tin đồn giữa cô ta và Ân Thiệu Trình ra ngoài cũng chính là Dịch Suru chúng ta.”

Chữ Đồng đứng dậy, đi một vòng trong phòng nghỉ. Ngoài cửa có tiếng bước chân vọng tới. Người quản lý của Giang Ý Duy, Triệu Hợp, xách theo một chiếc túi, rạng rỡ đi vào: “Thật ngại quá, xin lỗi mọi người, Ý Duy vẫn đang tẩy trang, sẽ xong ngay thôi. Nào nào, cũng hơn một giờ rồi, các bạn mau ăn com trưa đi.”

Hai cô gái đứng dậy, nói thẳng: “Cảm ơn cô.”

Triệu Hợp lấy com hộp trong túi ra, lần lượt phát ọi người. Tới lượt Chữ Đồng, cô ta mò mẫm trong chiếc túi không, nét mặt tỏ vẻ ái ngại: “Ngại quá, com hộp không đủ.”

Chữ Đồng mỉm cười, lắc đầu: “Không sao đâu, tôi không đói.”

Triệu Hợp đi rồi, Chữ Đồng đứng dựa vào cửa. Cứ chốc chốc cô lại xem giờ, trong lòng cho dù cũng đã đoán ra điều gì đó nhưng cũng không thể đi. Chỉ ít đợi ở đây vẫn còn có một ít cơ hội kiếm được tin.

Lại hơn nửa tiếng đồng hồ nữa trôi qua. Kết quả hỏi thăm là Giang Ý Duy đang chụp ảnh, vẫn phải đợi.

Chữ Đồng đói đến nỗi dạ dày cồn cào, hai đồng nghiệp thì đang ngồi một bên nghịch điện thoại. Cô đi tới một góc tường, mở chiếc balo nhỏ luôn mang theo người, lấy ra mấy gói lương khô bên trong.

Qua tấm kính thủy tinh, thế giới bên ngoài ủa vào tầm mắt, cả một mảng xám xịt.

Chữ Đồng tựa trán lên tường, xé vỏ ra, sau đó ăn từng miếng một.

Giản Trì Hoài đi ngang qua hành lang ấy, ban đầu chỉ nhìn thoáng qua, khi thấy một bóng vô cùng quen thuộc bèn bắt giác dừng bước. Anh nhìn thấy Chữ Đồng đứng dựa bên tường như một đứa trẻ bị phạt. Lương khô chắc là khó nuốt lắm, trong tay cô không có nước. Mỗi lần cô nuốt xuống, anh lại khẽ nhủ mày.

Giản Trì Hoài dứt một tay vào túi quần, tiến gần thêm một bước.

Chữ Đồng đưa tay lau miệng, hít sâu một hơi. Hai người cách nhau gần đến vậy, mỗi một biểu cảm trên gương mặt cô, mỗi một vẻ ảm ức đều len lỏi vào lòng Giản Trì Hoài một cách rõ ràng và sâu đậm, khiến anh không hề lường trước. Cảm giác ấy giống như có một chiếc dùi nhọn hoắt bất chấp tất cả mọi đón đầu để khoan sâu vào trái tim anh.

Giang Ý Duy chụp ảnh xong, quay về phòng nghỉ, bất ngờ nhìn thấy Giản Trì Hoài ngồi trong.

Cô ta bảo trợ lý ra ngoài trước. Khi trong phòng không còn ai, cô ta mới đi về phía Giản Trì Hoài: “Anh Tứ! Sao anh lại ở đây?”

Giang Ý Duy thấy Giản Trì Hoài thất thần nhìn ra ngoài thì cũng phóng tầm mắt qua, thấy Chữ Đồng đứng dựa vách tường đang mồm mồm chờ đợi.

Giang Ý Duy đi đến trước gương trang điểm, tự tẩy trang: “Đó là phóng viên của Dịch Sư các anh.”

“Em hành hạ cô ấy như vậy, cẩn thận cô ấy cho em biết tay đấy.”

“Em lại phải sợ một cô phóng viên tép riu sao?” Giang Ý Duy tháo bộ tóc giả xuống, lau đi lớp son bên khóe môi, đôi mắt xinh đẹp ánh lên một vẻ kiêu kỳ: “Cô ta đáng bị nhận một bài học. Trong cái vòng luẩn quẩn này, không phải tin tức của ai cũng tung ra được đâu.”

Ngón tay mảnh dẻ của Giản Trì Hoài chống lên cằm, ngồi yên lặng, vừa bước bình lại xa cách. Ánh mắt anh tuy không còn nhìn Chữ Đồng nhưng hình như luôn bị cái bóng quật cường đó hấp dẫn.

“Em biết đã bước vào ngành này thì không nên đắc tội quá nhiều người, nhất là đám phóng viên.” Giang Ý Duy xoay ghế lại, mỉm cười nhìn Giản Trì Hoài: “Nhưng sau lưng em còn có Ân Thiếu Trình... còn có anh. Cô ta thì sao? Cô ta có ai đây?”

Nói xong mấy lời này, Giang Ý Duy gờ tay tháo lớp mi giả nhưng bỗng nghe thấy một giọng nói mạnh mẽ vọng tới: “Nếu anh nói... có anh che chở cho cô ấy thì sao?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Không được để con bé khóc

Tay của Giang Ý Duy chợt run lên, mí mắt vừa bị kéo ra giờ vô cùng đau đớn. Cô ta kinh ngạc nhìn Giản Trì Hoài, thấy ánh mắt của người đàn ông cũng đang chăm chú hướng về phía mình.

Giản Trì Hoài khác với Ân Thiếu Trình. Người đàn ông này ngoài mặt thì điềm đạm nhưng tận trong cốt tủy toát ra một sự lạnh lùng và sắc bén khiến người ta rất khó đối phó. Nhiều lúc, anh chỉ ngồi im ở đó nhưng ánh mắt anh nhìn đối phương lại lạnh lẽo như một con rắn độc.

Giang Ý Duy miễn cưỡng nhếch khóe môi: “Cứ là nhân viên của anh Tứ thì anh sẽ bảo vệ vậy sao?”

“Đừng gọi anh là anh Tứ, anh và em không thân thiết đến vậy.”

Gương mặt xinh đẹp của người con gái bỗng cứng đờ nhưng cô ta cũng không quá dễ bụng, chỉ cười tự giễu cợt: “Em tưởng em cũng có thể như Lệ Đề, có may mắn được gọi anh như vậy.”

Giản Trì Hoài giờ tay lên, khẽ hờ hững chỉ về phía Chữ Đồng: “Lát nữa em ra ngoài để cô ấy phỏng vấn riêng.”

“Giờ cơ?” Lần này thì Giang Ý Duy không giấu nổi vẻ sùng sốt nữa: “Lát nữa em còn phải vội tới đoàn phim, anh biết mà.”

“Anh sẽ gọi điện thoại cho đạo diễn Minh. Em chỉnh trang lại đi, đừng để cô ấy đợi quá lâu.”

“Anh Tứ! Rốt cuộc anh và cô ta có quan hệ gì?” Nói xong câu này, Giang Ý Duy mới bổ sung thêm nửa câu nữa: “Em gọi quen rồi, nhất thời chưa sửa được.”

“Em không cần quan tâm mấy chuyện này. Em chỉ cần nhớ kỹ, em gây khó dễ cho cô ấy tức là gây khó dễ với anh. Nếu làm lớn chuyện lên, cả Ân Thiếu Trình cũng không bảo vệ được em đâu. Giang Ý Duy! Em không muốn quay về thời kỳ đóng mấy vai phụ đấy chứ?”

Người con gái khẽ cắn môi, quay người tẩy trang rồi đứng lên: “Được rồi, em qua đó!”

Giang Ý Duy tới phòng nghỉ theo lời dặn. Đám Chữ Đồng đương nhiên rất vui. Giản Trì Hoài nhìn thấy Chữ Đồng tươi cười rạng rỡ, viết tắt cả những câu định hỏi lên một tờ giấy. Cô cười là anh cũng cười theo.

Sự căng thẳng nơi khóe môi người đàn ông đã nhẹ nhàng dần ra. Anh đứng dậy rồi đi.

Giang Ý Duy ngồi xuống sofa, nhìn mấy người đối diện: “Chỉ là một buổi phỏng vấn riêng thôi mà, không cần nhiều người như vậy, một người là được rồi.”

Chữ Đồng đánh mắt sang hai người bên cạnh: “Hai người ra ngoài trước đi.”

Họ đi ra khỏi phòng nghỉ, cửa vừa mới đóng, Chữ Đồng liền nghe thấy Giang Ý Duy ở đối diện lên tiếng: “Thật ra cô nhầm rồi, tôi và Ân Thiếu Trình thật sự không có quan hệ gì. Hôm bị chụp trộm, có lẽ cô đã nhìn thấy tôi ở cùng với Giản Trì Hoài, vì sao không tiết lộ chuyện này?”

“Sức ảnh hưởng của anh ấy không lớn như Ân Thiếu Trình.”

Nghe tới đây, Giang Ý Duy bỗng bật cười. Thân phận ngầm của Giản Trì Hoài giấu cũng kỹ đấy chứ: “Thế ư?” Cô ta thả lỏng nửa người trên, dựa hẳn xuống sofa: “Cô nên thử xem, chưa biết chừng lại có được một thông tin còn kinh thiên động địa hơn.”

“Cô Giang, tôi nói cho cô nghe chủ đề của buổi phỏng vấn riêng lần này nhé?”

“Cô phóng viên, thật ra tôi và Giản Trì Hoài mới có gian tình...”

Chữ Đồng ngược mắt lên, bình thần đối diện với người phụ nữ trước mặt. Giang Ý Duy mới được debut* hai năm, vậy mà bây giờ đã được xuất hiện trên những tạp chí đỉnh cao nhất của giới giải trí. Ngoại trừ sự xuất sắc, nổi trội của bản thân cô ta ra đương nhiên không thể không liên quan tới đại gia chống lưng phía sau.

*Debut: Lần đầu tiên một nghệ sỹ xuất hiện trước công chúng.

“Cô Giang, đừng có tùy tiện nói bừa trước mặt một phóng viên. Nếu tôi mà coi là thật, cô sẽ gặp rắc rối đó.”

Giang Ý Duy chợt nhớ lại thái độ ban nãy của Giản Trì Hoài, khẽ cười: “Cô trông tôi có giống đang đùa cợt với cô không?”

“Vậy được.” Chữ Đồng rướn người với lấy balô, lấy từ bên trong ra một cây bút ghi âm, bật nút: “Đầu tiên có Ân Thiếu Trình, sau đó lại có Giản Trì Hoài. Mấy tin tức kiểu này thú vị hơn mấy buổi phỏng vấn giả tạo nhiều. Cô Giang, mời cô nói!”

Thấy cô như vậy, sắc mặt Giang Ý Duy có phần khó coi. Đôi môi được thoa son cẩn thận của cô ta mím lại rất chặt. Chữ Đồng hơi nheo mắt lại, đương nhiên cũng biết chừng mực. Cô cầm cuốn tập bên cạnh lên: “Cô Giang, cảm ơn cô đã dành thời gian cho buổi phỏng vấn này của tôi, chúng ta bắt đầu được rồi chứ?”

Phỏng vấn xong quay về nhà cũng vẫn chưa muộn lắm. Chữ Đồng đỗ xe cẩn thận, từ xa đã nhìn thấy Giản Trì Hoài ngồi dưới chiếc ô che nắng trong vườn. Tâm trạng cô hứng khởi vô cùng, sải bước đi tới.

“Chiều này anh không có tiết à?”

“Ừm.” Người đàn ông cầm cuốn sách trong tay, đầu cũng không ngẩng lên.

Chữ Đồng nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh, thường thì anh không hay công kích lắm. Cô ngồi thẳng xuống trước mặt Giản Trì Hoài, chống tay lên cằm: “Anh đoán xem hôm nay em đã làm gì?”

“Em thì còn làm được việc gì?” Giản Trì Hoài bày ra vẻ mặt không thèm quan tâm: “Theo đuôi ngôi sao nào đó 'vụng trộm'? Hay là chụp lén minh tinh nào lên giường với fan hâm mộ?”

Ợ.

Chữ Đồng tròn tròn mắt: “Anh ăn nói đừng có chua cay vậy.”

Giản Trì Hoài gấp cuốn sách lại: “Chính em bảo tôi đoán mà.”

“Thật ra, hôm nay em đã phỏng vấn Giang Ý Duy, ngạc nhiên chưa?”

“Cô ấy không bóp chết em à?”

Chữ Đồng liếc xéo anh: “Anh tưởng ai cũng thù dai như anh à?”

Giản Trì Hoài lắc đầu: “Tôi nghĩ, nào cô ấy chắc chắn bị gì rồi.” Nói xong, người đàn ông định đứng dậy.

“Này!” Chữ Đồng gọi anh lại: “Tối nay chúng ta tự nấu cơm ăn đi?”

“Một cuộc phỏng vấn thôi mà, em có cần vui đến mức này không?”

“Dĩ nhiên rồi, tin độc quyền mà!”

Giản Trì Hoài nhìn Chữ Đồng như suy nghĩ gì đó. Cô bị anh nhìn chăm chú tới nỗi mất tự nhiên, gãi tay sờ lên mặt mình: “Sao lại nhìn em như vậy?”

Anh không trả lời, chỉ là lần đầu tiên anh nhận ra, đối với một số người, hóa ra niềm vui chỉ đơn giản như vậy.

Hai người một trước một sau đi vào trong nhà. Chữ Đồng còn chưa kịp tháo giày đã nhận được điện thoại của Trương Linh Thực.

Giản Trì Hoài thấy Chữ Đồng không đi vào theo, vô thức quay người, lại thấy Chữ Đồng chuẩn bị ra ngoài: “Em đi đâu vậy?”

“À, mẹ bảo em qua đó một chuyến, nói là Lệ Đề muốn gặp em.”

“Không cần phải đi, không phải em nói muốn nấu cơm sao?”

Chữ Đồng thất gọn ghẽ một bên dây giày còn lại: “Mẹ nói rồi, em nhất định phải tới.”

Giản Trì Hoài thật ra ít nhiều cũng đã đoán được tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì: “Được, tôi về nhà cùng em.”

Tới nhà họ Giản, Trương Linh Thực đang ngồi trong phòng khách. Thấy hai người họ, bà ta bèn chỉ tay lên gác: “Tính khí con bé này càng ngày càng tệ, hai đứa lên gác đi!”

Chữ Đồng hơi do dự. Cô biết Giản Lệ Đề không ưa cô lắm, càng không biết cô ấy vội vã gọi mình tới làm gì.

Giản Trì Hoài không cất bước mà tự mình ngồi xuống sofa: “Nếu em muốn tới thì tự em lên đi. Nhớ kỹ, chuyện gì cũng phải chiều theo ý nó, tuyệt đối không được chọc giận nó, càng không được để nó khóc.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Cưng chiều

Nửa tiếng sau.

“Á!!!”

Một tiếng hét chói tai vọng từ trên gác xuống. Giản Trì Hoài gần như lập tức vứt tờ tạp chí trong tay xuống, cái bóng dài ngoằng vượt qua mặt Trương Linh Thực, cấp tốc lao lên gác.

Anh đẩy cửa phòng ra, Giản Lệ Đề co ro dưới đất, Chữ Đồng đứng trước chiếc gương trang điểm gần đó, thấy Giản Trì Hoài đi vào lập tức há hốc miệng định giải thích: “Em cũng không biết...”

“Anh, em đau, đau lưng.” Giản Lệ Đề tức tức khóc, tay chống bên hông. Giản Trì Hoài sai bước tới trước, ngồi xuống trước mặt em gái: “Có chuyện gì

vậy?”

“Chị dâu đẩy em, chị ta đẩy em!”

“Em không có!” Chữ Đồng lên tiếng phản bác.

Một tay Giản Trì Hoài đỡ giữa hông Giản Lệ Đề, tay kia nắm chặt bả vai con bé: “Sao lại va vào đây? Đứng dậy nào, anh gọi bác sỹ tới.”

Chữ Đồng thấy mình phải chịu sự ám ức này, dĩ nhiên không thoải mái. Cô bàng hoàng tỉnh lại từ con chấn động ban nãy, đi tới sau lưng Giản Trì Hoài: “Em không đẩy nó, nó cũng không va vào đâu cả...”

“Anh, em đau.” Giản Lệ Đề giờ tay níu chặt lấy vạt áo trước của người đàn ông, nước mắt càng lúc càng giàn giụa.

Giản Trì Hoài mím chặt hai môi, đưa tay nhẹ nhàng bế con bé lên, quay người nhìn Chữ Đồng đứng trước mặt mình bằng ánh mắt giá lạnh đến đáng sợ: “Tránh ra!”

Trên dưới trong nhà họ Giản ai nấy đều hoảng hốt, quỳnh quáng hết cả.

Bác sỹ gia đình cũng đã được mời tới. Chữ Đồng đứng đợi ngoài cửa phòng Giản Lệ Đề như một tội nhân. Giản Trì Hoài đã nói rồi, con bé mà không sao thì mọi chuyện còn dễ thương lượng, nó mà có mệnh hệ gì thì cô cũng toi đời.

Sau một hồi chật vật, mọi người từ trong phòng đi ra. Tường Linh Thực lại hiềm có dịp không quở trách Chữ Đồng. Bà ta quay sang nói với con trai: “Tối nay hai đứa ở lại đây đi. Mẹ và bố con buổi tối còn một bữa tiệc.”

Giản Trì Hoài gật đầu.

Chữ Đồng nghe tới đây chợt thờ phào. Tường Linh Thực còn có tâm trạng đi ra ngoài tức là Giản Lệ Đề chắc chắn không có gì đáng ngại.

Nó vốn dĩ chẳng làm sao cả, chỉ vờ vịt thôi.

Giản Trì Hoài vớt cô lại, đi xuống nhà dùng bữa tối, cũng chẳng gọi cô.

Chữ Đồng đứng ngoài cửa một lúc, xác định xung quanh không còn ai nữa mới quay người đi vào phòng của Giản Lệ Đề.

Con bé nằm ngửa trên giường, thấy cô đi vào bèn đắc ý xoay người lại: “Bị anh tôi mắng rồi chứ gì?”

“Em đóng kịch chẳng giống gì cả, diễn xuất quá tệ.”

Giản Lệ Đề nghe thấy vậy tức đến đỏ mặt tía tai. Chữ Đồng coi như đã giẫm đúng vào nỗi đau của nó, từ nhỏ nó đã thích được làm ngôi sao: “Chị thì hiểu cái gì, đồ 'chó săn' thôi tha!”

Chữ Đồng nhìn xung quanh, nhắm đúng vào bàn trang điểm ở gần cửa ra vào. Cô đi qua đó, nhanh chóng kéo cái bàn cho nó chặn cửa lại.

“Này, chị làm gì thế hả!”

Chữ Đồng quay lưng về phía Giản Lệ Đề, bật camera của di động rồi đặt bên cạnh một chậu điều lan tươi tốt. Cô quay người nhìn con bé, bước lại gần từng bước một: “Nào, em tiếp tục đóng kịch đi!”

“Tôi đóng kịch đấy, sao nào? Dù sao thì anh tôi đã tin rồi, còn nữa, vừa nãy tôi đã cảnh cáo chị rồi, đừng có ăn hiếp chị Ý Duyệt.”

“Em ngồi dậy khỏi giường cho chị.”

Giản Lệ Đề từ nhỏ được chiều chuộng thành hư, đương nhiên không chịu nghe lời: “Tôi không ngồi!”

“Thế thì tối nay em đừng hòng được ăn cơm.”

“Đây là nhà tôi, chị thật sự tưởng rằng anh trai tôi cưới chị vì anh ấy yêu chị sao?”

Chữ Đồng vòng về phía đuôi giường, đến bên cạnh nó, cô giờ tay định kéo Giản Lệ Đề: “Em tự đi nói rõ ràng với anh em đi.”

“Tôi không, cứu mạng...”

Chữ Đồng còn lâu mới mắc bẫy nó: “Đừng tưởng em hết âm mưu là chị sẽ sợ em.”

Hai tay cô giữ chặt cổ áo Giản Lệ Đề, con bé rõ ràng đã hết hồn vì hành động này: “Chị... Chị định làm gì?”

Chữ Đồng dùng sức, nửa người Giản Lệ Đề bị xách lên rồi bị cô ném thẳng xuống đất. Nó sợ đến tái mét mặt mày: “Anh! Cứu em với! Anh ơi!” Thấy Giản Trì Hoài không thể lập tức xuất hiện, Giản Lệ Đề dùng hai tay giữ chặt cổ tay Chữ Đồng: “Chị quá dã man, chị có giáo dục không hả, chị không

phải phụ nữ, á...”

“Hết nữa đi!”

Chữ Đồng nhắc mạnh nó lên: “Nhìn đi, chẳng phải em vẫn đứng đằng hoàng được hay sao?”

Bên ngoài có tiếng gõ cửa: “Chữ Đồng, mau mở cửa ra!”

Là tiếng của Giản Trì Hoài.

“Anh ơi, em bị hại chết rồi, anh mau cứu em”

Chữ Đồng liếc xéo Giản Lệ Đề: “Em đứng nghiêm chỉnh cho chị!”

Bộ dạng nghiêm khắc của cô quả thực đã làm kinh động Giản Lệ Đề. Con bé run rẩy đứng thẳng hai chân. Chữ Đồng buông cổ áo nó ra rồi lùi sau hai bước.

Ngoài cửa vọng vào tiếng mở khóa, nhưng cửa bị chặn đằng sau, sự nhần nại của Giản Trì Hoài chẳng mấy chốc đã hết sạch: “Mở cửa!”

Chữ Đồng rào bước tới, kéo bàn trang điểm ra. Khi cô mở cửa ra, Giản Trì Hoài lao vút vào như một con gió. Giản Lệ Đề hoàn hồn trở lại, ngã vật ra giường: “Anh ơi...”

Chữ Đồng lấy lại di động, đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài: “Anh mặc kệ nó đi, nó vờ vịt đấy...”

“Em ra ngoài.” Giản Trì Hoài ngắt lời cô không một chút khách khí.

Chữ Đồng ra khỏi phòng, đi xuống nhà. Một lúc sau mới thấy Giản Trì Hoài đi xuống.

Anh không nói tiếng nào, ngồi xuống sofa. Chữ Đồng đứng dậy, xích lại gần anh, rồi rút di động ra tìm đoạn clip: “Em nói cho anh hay, Lệ Đề giả vờ đó, em không hề đẩy nó.”

Giản Trì Hoài thu lại ánh mắt đang nhìn chằm chằm cái tivi rồi bình tĩnh quay về phía cô. Chữ Đồng tưởng anh lại định nói cô, vội vàng tìm chứng cứ, ai ngờ, trên đỉnh đầu vang lên một thanh âm giòn tan: “Tôi biết.”

Chữ Đồng ngỡ ngàng, nhìn thẳng vào Giản Trì Hoài: “Anh biết?”

“Phải.”

“Vậy anh vẫn còn mặc cho nó làm thế?”

“Vi sao không được?”

Bộ dạng thản nhiên như không của anh cùng ánh mắt anh nhìn cô giống như đang có ý nói cô chuyện bé xé ra to.

Chữ Đồng nắm chặt chiếc di động trong lòng bàn tay, khó giấu nổi kích động: “Rõ ràng anh biết nó đóng kịch vậy mà vẫn để em chịu tội thay, lại còn hung dữ với em!”

Mấy chữ cuối cùng cô gần như gào lên. Giản Trì Hoài hơi nheo mắt lại. Anh luôn điềm nhiên như vậy nhưng chỉ một câu nói đã khiến người ta ghen chết: “Nhưng em làm cho nó khóc tức là em sai.”

“Em...” Chữ Đồng á khẩu, tức phát điên: “Chính vì nó thấy em tung tin đồn của Giang Ý Duy nên mới trả đũa thay cô ta.”

“Thế nên, ngọn nguồn vẫn từ em mà ra, Lệ Đề không hề sai.”

Chữ Đồng há hốc miệng: “Phi!*”

*Tiếng nhổ nước bọt.

“Em nhớ thêm cái nữa xem!”

“Sao, anh định cắn em à?”

“Đồ không có giáo dục.”

Chữ Đồng thật sự xù lông lên: “Câu này của anh còn kinh khủng hơn chữ người ta đó. Giản Trì Hoài! Anh mới là 'đồ' thì có!”

Cô tức giận, cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, mặt đỏ bừng bừng, đến cả hai bên thái dương cũng nổi gân xanh, nhưng Giản Trì Hoài vẫn bình thản, vẫn vô cùng tao nhã: “Bất luận em có chấp nhận hay không, tôi cũng chỉ có một đứa em gái này thôi, tôi cứ nuông chiều nó đấy. Nếu chúng ta đã lấy nhau thì

em cũng nên như vậy, thậm chí em còn phải chiều nó như chiều con gái vậy.”

“Còn lâu!”

Giản Trì Hoài cũng hết kiên nhẫn: “Đã không muốn thì em đi đi.”

“Đi thì đi!”

Nhưng Chữ Đồng của giờ phút này không nghĩ sâu được thêm một chút. Thật ra điều này hoàn toàn có thể chứng tỏ, một khi được làm người con gái trong lòng Giản Trì Hoài là sẽ có thể được anh cưng chiều đến vô pháp vô thiên, lên trời xuống đất cũng chiều, không phải sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Không giống vợ chồng

Chữ Đồng đi ra ngoài hai bước, đôi dép lê bằng bông giẫm lên nền đá thủy tinh có thể soi gương, một lớp ánh sáng giả lạnh phản chiếu sắc mặt có phần nhợt nhạt của cô. Giản Trì Hoài ngược mắt ngắm chuẩn về phía bóng lưng cô, rõ ràng là Chữ Đồng vẫn chưa quen với vai trò con dâu của nhà họ Giản.

Anh cụp mắt xuống, cất giọng không nóng không lạnh: “Ngày chúng ta làm đám cưới, chẳng phải em cũng từng chạy ra ngoài sao?”

Cô dừng bước. Lúc trước vội vàng làm giấy đăng ký kết hôn với Giản Trì Hoài, Chữ Đồng hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý. Đêm tân hôn khi ấy, đúng là cô đã chạy về nhà nhưng cuối cùng vẫn bị mẹ bắt đi tới nhà họ Giản.

Chữ Đồng tức giận trong lòng, như một quả bóng da xì hơi. Cô quay lại hai bước: “Em không làm sai, em tuyệt đối sẽ không chiều nó một cách vô tổ chức vô kỷ luật.”

Giản Trì Hoài ngược lên. Chiếc áo sơ mi trắng của anh ôm trọn vóc dáng rắn chắc, cường tráng, nơi cổ tay áo được xắn lên điểm xuyết bởi chiếc khuy măng séc đá quý màu đỏ rục rịch vang chói mắt. Anh tinh tế đã quen, cũng cực kỳ giỏi nhẫn nhịn, chưa bao giờ dễ dàng để lộ tính khí nóng nảy và phần nộ. Nhưng cho dù là vậy, cả những người thân quen hay không thân quen với anh đều biết, Giản Trì Hoài tuyệt đối không phải mẫu người ôn hòa, hiền lành. Anh không thể hiện ra ngoài đơn thuần chỉ vì sự nguy hiểm được ẩn giấu quá sâu bên trong. Che giấu hoàn hảo mới có thể khiến người ta không thể đề phòng.

Chữ Đồng đã mấy lần chịu thiệt thòi rồi.

Ngón tay người đàn ông gõ nhẹ mấy cái lên đầu gối: “Tính cách đứa em gái này của tôi... tôi hiểu nhất, nó đối xử với em như vậy chắc chắn vì thấy hai chúng ta chẳng giống vợ chồng chút nào.”

“Chúng ta...” Chữ Đồng hơi ngừng lại một chút: “... vốn là vợ chồng.”

“Đi ăn cơm đi.” Giản Trì Hoài đột ngột đổi giọng.

Chữ Đồng vốn đã đói cồn cào nên ăn bữa tối cũng rất tốc độ. Cô quay đầu thấy Giản Trì Hoài đứng dậy đi lên gác, có lẽ là đang đợi cô: “Nào, về phòng!”

Cô đi theo sau anh tới trước cửa căn phòng sát bên cạnh phòng Giản Lệ Đề, vừa hay cửa phòng đang mở, con bé hai tay ôm lấy eo, yếu đuối dựa vào cánh cửa: “Anh Tứ! Eo em đau!”

Bình thường nó đều gọi anh là 'anh trai'. Giản Trì Hoài nhìn em gái mình một cái: “Anh Tứ cái gì chứ, em là em gái ruột của anh.”

“Thế thì anh cũng không được để chị ta gọi!”

Chữ Đồng nghĩ bụng, cô đã đắc tội nó chỗ nào kia chứ? Đón được ánh mắt của Giản Lệ Đề, cô tiến sát Giản Trì Hoài hơn một chút, ép giọng ra vừa nũng nịu vừa dịu ngọt: “Anh Tứ! Anh Tứ!”

Giản Trì Hoài bỗng cảm thấy một nơi nào đó thất lại, quay nhìn Chữ Đồng bằng ánh mắt quái lạ. Dẫu biết cô đang giả vờ giả vịt nhưng giọng nói hờn dỗi đặc biệt đó như một bàn tay nhỏ không xương phủ lên nơi mềm mại nhất của anh, quả thật là dễ chịu tới nỗi anh gần như không đỡ nổi.

Giản Trì Hoài giờ tay đẩy cửa ra rồi nói với cô em gái đứng cách mấy bước chân bên ngoài: “Tối nay anh và chị dâu em ngủ ở đây, nghe lời bác sỹ Triệu, nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, anh giờ tay đẩy bả vai Chữ Đồng một cái, rồi cùng cô đi vào trong phòng.

Chữ Đồng nhìn xung quanh phòng, còn chưa kịp ngắm kỹ cách bài trí ở đây đã bị anh giữ chặt eo rồi nhấc lên. Cánh tay người đàn ông mạnh mẽ, khỏe khoắn. Hai chân cô lơ lửng trên không, cô hét lên thất thanh: “A, anh làm gì...”

Giản Trì Hoài bế cô tới trước một chiếc bàn, sau khi lấy cánh tay gạt đồ đi anh mới đặt Chữ Đồng xuống, để cô quay người lại, đối diện với mình, hai bàn tay ngay lập tức đỡ lấy đôi chân cô, để cô ngồi lên mép bàn.

Một loạt động tác ấy gần như xảy ra liên tục. Tiếng hét hoảng hốt kế tiếp của Chữ Đồng bị giấu giữa hai bờ môi. Cô nghĩ, một gương mặt khác này của Giản Trì Hoài e rằng chỉ có người phụ nữ nào từng ở riêng với anh mới có 'vinh hạnh' chứng kiến.

Nụ hôn của anh ngang tàng, tùy tiện, động tác tay gần như là hung hãn. Miệng Chữ Đồng đau đớn vì nụ hôn ấy, cánh tay cô chặn trước ngực Giản Trì Hoài, chỉ có thể nhân lúc sơ hở để phát ra những thanh âm yếu ớt và bất lực: “Đau, nhẹ thôi!”

Nụ hôn của Giản Trì Hoài in hằn lên khóe môi, cảm rồi du ngoạn xuống tận cổ cô. Chữ Đồng sao chịu nổi sự công kích đó, cả người tựa như chiếc kẹo bông căng phồng, lơ lửng mất hết lý trí.

“Gọi tôi là anh Tứ lần nữa đi.”

Cô mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt Giản Trì Hoài gần trong gang tấc. Trên đôi môi người đàn ông dính lớp son môi của cô, cả cơ thể toát ra một sự gọi cảm chết người. Anh dụ dỗ cô, chỉ muốn cô lên tiếng một lần nữa. Hai tay anh đặt bên chân Chữ Đồng, khóe môi như đóa hoa đào kiều mị, từng đóa từng đóa giờ bung nở: “Gọi một tiếng đi!”

Ngoài cửa vọng tới thanh âm 'phá hồng chuyện vui' của Giản Lệ Đề.

“Em gái anh!” Chữ Đồng thốt lên rồi lại cảm thấy hơi buồn cười. Giản Trì Hoài đẩy đưa nơi gương mặt cô. Giản Lệ Đề gọi thêm mấy tiếng nữa thấy bên trong không có ai đáp lời đành bỏ cuộc.

Cả người Chữ Đồng rút lại phía sau, hai chân bắt giắc trượt xuống, Giản Trì Hoài dùng đầu gối đỡ lấy cô. Anh giờ hai ngón tay nắm lấy cằm cô, ngón tay cái nhẹ nhàng mon man khuôn cằm xinh đẹp của Chữ Đồng, ngữ khí thẳng thắn, trực tiếp: “Tôi muốn em!”

Cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, tròn tròn mắt: “Đây... Đây là ở nhà.”

“Tôi đã muốn em thì ở đâu cũng được.”

Dứt lời, anh rướn người lên định hôn tiếp.

Di động trong túi Chữ Đồng vang lên rất không đúng lúc. Cô run lên như nhận được 'đặc ân', thò tay về phía chiếc túi. Nhưng ngón tay cô còn chưa thâm nhập vào trong đã bị Giản Trì Hoài giữ chặt: “Đừng mất tập trung!”

“Đây là số công việc của em, chắc chắn là có việc.”

Giản Trì Hoài dựa vào trán cô. Sống mũi anh rất thẳng, hai người thân mật, áp sát, lúc nói chuyện môi cũng có thể chạm vào nhau: “Vây cũng mặc kệ. Kê nào giờ này còn dám sắp xếp công việc cho em, tôi sẽ khiến kê đó từ nay về sau đi quét đường!”

Chữ Đồng đương nhiên sẽ không coi là thật. Chiếc di động trong túi kêu hết lần này tới lần khác chắc chắn là có chuyện gấp. Cô khẽ cử động đội chân. Giản Trì Hoài cúi xuống, nhìn thấy động tác này như có chút trêu chọc ác ý. Anh khẽ mím môi lại: “Hôn tôi đi, tôi sẽ để em nhận điện thoại.”

Chữ Đồng cũng không muốn mất thời gian, ghé sát hôn chụt một cái.

Giản Trì Hoài quả thật đã buông lỏng hơn một chút. Chữ Đồng vội vàng nghe máy: “Alô!”

“Chữ Đồng à, Đào Tinh Kỳ chết rồi!”

Chữ Đồng sững sờ tới nỗi trái tim đột ngột ngừng đập, bên tai vang lên những tiếng ù ù: “Đào... Ý cô là, nghệ sỹ của Tinh Quang, Đào Tinh Kỳ?”

“Ngoài cô ta ra còn ai vào đây nữa. Mau tới đi, tin tức nóng hổi!”

Giản Trì Hoài nhìn thấy người trong lòng mình để lộ gương mặt thảng thốt. Cô khẽ ngước lên, tất cả mọi động tác dường như đều chậm lại. Ở khoảng cách gần như thế này, anh lập tức nhìn thấy chút ướt ươn trong đôi mắt mờ mịt của cô...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Giáo viên nhân dân, không yêu nhân dân

Giản Trì Hoài chưa từng thấy Chữ Đồng như vậy bao giờ. Anh đưa tay vỗ nhẹ vào mặt cô: “Sao vậy?”

“Có một mình tỉnh vừa chết.”

Anh không tỏ ra quá kinh ngạc: “Trên thế giới này, ngày nào cũng có người chết.”

“Em phải nhanh chóng qua đó.” Chữ Đồng nhảy từ trên bàn xuống, dáng người cao lớn của Giản Trì Hoài chắn trước mặt cô: “Không được đi!”

“Quan hệ của cô ấy và em rất tốt, cho dù không phải vì tin tức, em cũng phải đến tiễn cô ấy đoạn đường cuối cùng.” Chữ Đồng nói với vẻ khó khăn, thanh âm không ngăn nổi sự run rẩy. Cô cũng tưởng rằng, tối nay cô và Giản Trì Hoài sẽ 'chín muồi', trở thành vợ chồng thật sự. Cô bước lên trước, mũi chân đã chạm vào đôi giày da của người đàn ông. Chữ Đồng dang hai tay, ôm chặt lấy anh ở phía trước. Nhiệt độ cơ thể của Giản Trì Hoài truyền tới lòng bàn tay cô qua lớp áo mỏng trên người anh, nỗi sợ hãi bao quanh cơ thể như được một bàn tay vô hình đang chậm chậm kéo đi..

Ôm một lúc lâu, không khí vốn đang lưu động giờ ngưng lại, rồi cuộc vẫn cảm thấy quá đột ngột, Chữ Đồng buông tay ra.

Còn Giản Trì Hoài, lần đầu tiên gương mặt nhìn miếng thịt tới tận miệng cứ thế bay đi mất.

Chiếc taxi lao đi vun vút, chẳng mấy chốc đã tới khu nhà nơi Đào Tinh Kỳ xảy ra chuyện.

Đồng nghiệp đứng ngoài cửa đón cô, lúc ấy bảo vệ mới cho vào.

Hai người vừa đi, đồng nghiệp đi bên, Trương Lê, nói rõ với cô tình hình chung: “Một tiếng đồng hồ trước, mẹ của Đào Tinh Kỳ tới đây mới phát hiện cô ấy không trụ được nữa. Trên tủ đầu giường có một mảnh giấy nói rằng hy vọng cô là người đầu tiên đưa tin cô ấy qua đời.”

Bước chân vội vã của Chữ Đồng chậm lại: “Nói vậy là cô ấy tự sát?”

“Lúc tôi tới đây, xe cấp cứu còn chưa tới, là cắt tay.”

Chữ Đồng và Trương Lê nhanh chóng tới tầng lầu nơi Đào Tinh Kỳ xảy ra chuyện. Cửa lớn còn chưa kịp đóng, bên trong người đã đi hết, trong phòng khách có thể nhìn thấy những vết máu chảy dài. Trương Lê khẽ kéo vạt áo Chữ Đồng: “Chúng ta tới bệnh viện đi.”

Cô đỡ đầu gật đầu.

Trong số rất nhiều các ngôi sao mà Chữ Đồng từng tiếp xúc, Đào Tinh Kỳ chắc chắn là người ôn hòa nhất, khiêm tốn nhất. Mỗi lần có buổi họp báo hay sự kiện gì đó, cô ấy đều chăm chút rất chu toàn, bảo quản lý chuẩn bị đầy đủ đồ ăn, hoa quả, cho dù là phóng viên đến muộn hay về sớm cũng đều được phát một phần.

Còn quan hệ riêng giữa Chữ Đồng và cô ấy quả thực rất tốt. Lúc Đào Tinh Kỳ mới nổi, một loạt các bài báo chính diện đều do Chữ Đồng viết, thế nên cô ấy mới nghĩ tới chuyện trước khi chết dành nguồn tin có giá trị nhất của mình cho Chữ Đồng.

Tới bệnh viện, chẳng có cái gọi là kỳ tích xuất hiện.

Đào Tinh Kỳ đã được xác định tử vong từ lúc phát hiện.

Tin tức về Đào Tinh Kỳ, Dịch Suu đúng là đã nắm được ưu thế lớn nhất. Trương Lê thậm chí còn chụp được cảnh Đào Tinh Kỳ được khiêng ra bằng cáng cứu thương.

Bỗng chốc, các trang mạng, kênh thông tin lớn, bao gồm cả kênh tin tức trên tivi đều là Đào Tinh Kỳ.

Khi nhận được điện thoại của người quản lý của Đào Tinh Kỳ, Chữ Đồng ra ngoài ngay lập tức.

Hai người ngồi đối diện nhau trong một quán cà phê tại trung tâm thành phố. Người quản lý đẩy một chiếc túi xách tay về phía Chữ Đồng: “Đây là đồ Đào Tinh Kỳ để ở chỗ tôi, dặn tôi mang cho cô.”

“Chuyện khi nào vậy?”

Người quản lý hai tay cầm chặt chiếc cốc sứ trắng, nhìn ra ngoài cửa bằng ánh mắt vô hồn: “Hôm qua.”

Chữ Đồng kéo khóa ra. Thứ đập vào mắt đầu tiên là một chiếc thẻ ra vào và một chiếc chìa khóa treo trên đó. Cô rút chiếc thẻ ra, nhìn thấy một dòng chữ nhỏ được in vàng bên trên: Triều Dương Tân Thành.

Một sự kinh ngạc không thể giấu nổi tràn ra ánh mắt. Khu nhà này chẳng phải là nơi ở của Ân Thiệu Trình, lần trước cô theo đuôi Giang Ý Duy đã tới đây sao? Chữ Đồng khẽ nắm chặt tay lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía người quản lý: “Đào Tinh Kỳ... quen biết Ân Thiệu Trình ư?”

Người quản lý cũng đáp lại ánh mắt của cô, trong đó hiện rõ một sự thiếu tin tưởng: “Chắc là có quen. Ân Thiếu Trình... ha, trong cái ngành này, phàm là những người ưa nhìn một chút, có ai hấn ta không muốn?”

Chữ Đồng lật chiếc túi trong tay ra, nhìn thấy một chiếc USB và một tập tài liệu.

Cô cầm tập tài liệu lên. Người quản lý liếc xéo: “Đừng xem nữa. Vốn dĩ đã xác nhận được làm nữ chính, vậy mà lại bị Giang Ý Duy cướp mất.”

Chữ Đồng dường như đã nắm rõ được đầu đuôi câu chuyện. Lúc ngồi lên xe, cô thù người ra rất lâu không khởi động. Cô có thể đoán được mối quan hệ giữa Giang Ý Duy và Ân Thiếu Trình, thế còn Giản Trì Hoài thì sao? Giữa anh và Giang Ý Duy lại có quan hệ gì?

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài chỉ dạy nửa buổi. Về tới Bán Đảo Hào Môn, ăn cơm trưa xong, anh ngồi xuống sofa phòng khách, từ xa đã thấy một chiếc xe đi vào biệt thự.

Giang Ý Duy đeo kính râm, Triệu Hợp ngồi ghế lái quay đầu: “Mấy hôm nay em vốn dĩ đã làm xong tạo hình album mới cho chị, không ngờ lại xảy ra cơ sự này. Cô Đào Tinh Kỳ này quả thật chết không phải lúc.”

Giang Ý Duy cầm tờ tạp chí trên ghế lên, ánh mắt lướt qua gương mặt Đào Tinh Kỳ, cuối cùng dừng lại ở cái tên tác giả bé xíu: Chữ Đồng. Cô ta ném tờ báo đi: “Em về trước đi, không cần đợi chị.”

Đi vào phòng khách, Giang Ý Duy cởi bỏ giày cao gót, nhìn thấy một đôi dép lê kiểu nữ đặt ở đó, cô ta không suy nghĩ gì, cứ thế đi vào.

Qua cửa ra vào, cô ta không dám đi nhanh, cứ cảm thấy phía trước là mãnh thú nhưng cô ta không thể dừng bước. Đi tới sofa, lúc này Giang Ý Duy mới ngẩng lên: “Anh Tứ!”

“Làm sao em biết anh ở đây?”

“Em hỏi Lệ Đề mấy lần nó mới nói với em.”

Giản Trì Hoài bình tĩnh lật tờ báo trong tay: “Có chuyện ư?”

“Anh Tứ! Anh giúp em đi, chuyện của Đào Tinh Kỳ càng bói móc càng âm ỉ. Cứ đà này mấy chuyện trước đây của em e là cũng không giấu được nữa. Em xin anh đấy...”

“Đã bao lâu rồi anh không nhìn thấy cái biểu cảm hoang mang này của em? Sợ gì chứ, chẳng qua chỉ là một ngôi sao nhỏ qua đời, có thể bói ra chuyện gì?” Giản Trì Hoài không ngẩng đầu lên, ngữ khí thậm chí còn cực kỳ ôn hòa.

“Không phải vậy đâu, bây giờ các tờ báo lớn đều đang suy đoán vì sao Đào Tinh Kỳ tự sát...”

Căn phòng yên ắng, chỉ có tiếng nói của người phụ nữ. Chữ Đồng đỗ xe xong, ngần ngừ đi vào trong nhà. Tới cửa chuẩn bị thay giày, cô mới phát hiện đôi dép lê mình thường mang không thấy đâu nữa, thay vào đó là một đôi giày cao gót khảm đá màu đỏ rực vang.

Trong phòng mơ hồ có tiếng nói vọng lại.

Giang Ý Duy thấy Giản Trì Hoài không có động tĩnh gì, yết hầu cô ta khẽ lặn, nuốt xuống mọi ám ức, đứng dậy rồi từ từ quỳ xuống cho tới khi đầu gối chạm đất. Cô ta giơ cánh tay lên, đặt bàn tay lên mặt giày của Giản Trì Hoài: “Anh Tứ! Lần đầu tiên em cầu xin anh chính là với bộ dạng này. Bao năm nay, em chưa từng phản bội anh, em luôn ghi nhớ rõ bốn phận của mình...”

Chữ Đồng dè dặt đi qua giá trang trí chạm trổ hình hoa, cảnh bên trong cũng vừa hay đập vào mắt cô một cách hoàn chỉnh. Cô còn tưởng mình hoa mắt, vội vàng giơ tay lên dụi dụi nhưng như vậy chỉ càng thêm rõ nét. Đích thực là một ngôi sao hạng A ngày thường kiêu ngạo vênh vào giờ lại đang khúm núm quỳ trước mặt chồng cô.

Giản Trì Hoài rõ ràng không nhìn thấy Chữ Đồng, chỉ thấy sắc mặt anh hung dữ, từng đường nét tuyệt đẹp trở nên mơ hồ dưới ánh nắng, cả cơ thể toát lên một vẻ tàn ác, điên cuồng. Anh bất ngờ giơ tờ báo trong tay lên, đập thẳng vào Giang Ý Duy.

Không lệch phân nào mà trúng ngay vào mặt Giang Ý Duy, hệt như vừa cho cô ta một cái bạt tai trời giáng. Những tờ poster kẹp ở giữa là tả rơi xuống, cũng khiến cho sự rõ nét trong đôi mắt Chữ Đồng trở nên mờ lung. Ánh mắt Giản Trì Hoài nghiêm nghị, ngữ khí cứng rắn tới mức tựa hồ có thể đâm chết người bất kỳ lúc nào: “Bốn phận! Đừng tưởng tôi không biết cô đã ngấm ngấm bảo Lệ Đề làm thay cô bao nhiêu chuyện!”

Chữ Đồng vô thức lùi lại, giơ tay lên bịt chặt miệng. Không bình thường, rất không bình thường. Chồng của cô là giáo viên nhân dân cơ mà!

~

~*Lâm nhâm: Mình là mình chưa hiểu lắm cái ôm của chị Chữ Đồngss

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 12: Làm sinh viên của anh

Giang Ý Duy cứ thế giương mặt đón đòn ây của Giản Trì Hoài, không trốn, không né, nửa bên má bỗng chốc ửng đỏ.

Giản Trì Hoài nhạy cảm phát hiện ra điều gì đó, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Chử Đồng đứng gần đó đang tròn mắt sùng sốt. Sắc mặt anh rõ ràng đã bình tĩnh hơn, nói với Giang Ý Duy ở trước mặt: “Đứng dậy đi!”

Việc đã tới nước này, Chử Đồng cũng không đứng được ra đó nữa. Giang Ý Duy nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân vọng lại, vô thức quay đầu. Sau khi nhìn rõ người ấy, đôi mắt cô ta ngập tràn vẻ thảng thốt.

“Hai người?” Chử Đồng chỉ vào hai người họ.

Bờ môi đang mím chặt của Giản Trì Hoài hơi mở ra: “Cô về trước đi!”

Ở ngay trước mặt Chử Đồng, Giang Ý Duy đương nhiên không tiện nói thêm gì nữa. Cô ta cố gắng dùng tay che đi vết đỏ ửng trên mặt, ánh mắt chú ý tới đôi chân trần của Chử Đồng. Cô ta ngấm che giấu sự chân chừ của mình, cầm túi lên, quay người đi ra ngoài.

Ngoài cửa truyền tới tiếng đóng sập, Giản Trì Hoài cũng nhìn xuống mu bàn chân Chử Đồng: “Em không biết phải đi dép à?”

“Dép của em bị người ta đi mất rồi.”

“Nói cứ như em chỉ có một đôi dép vậy.”

Chử Đồng cúi xuống thu dọn đám lộn xộn bên cạnh chân anh, bây giờ không phải lúc bận khoản chuyện giày dép: “Giang Ý Duy tìm anh làm gì vậy?”

“Không có gì!” Giản Trì Hoài đáp nhẹ tênh.

Chử Đồng đặt tờ tạp chí lên bàn uống nước. Cô ngồi sát bên cạnh Giản Trì Hoài, nhìn chăm chú từng phân trên gương mặt người đàn ông, đến cả phần má hơi nghiêng ngược chiều ánh sáng cũng không bỏ qua. Giản Trì Hoài giờ ngón tay búng mạnh vào má cô.

“Ai da!” Chử Đồng đau đón vội vàng ôm má, không hề được sự nghi hoặc trong lòng xuống, phải hỏi: “Giản Trì Hoài, anh chỉ là một giảng viên thôi, vì sao Giang Ý Duy lại như vậy? Cô ta là một ngôi sao, trong mắt người ngoài cũng có một thân phận cao quý, còn chúng ta chỉ là những người dân bình thường thôi mà.”

Nghe được bốn chữ ‘người dân bình thường’, Giản Trì Hoài lặng lẽ ngược mắt lên. Bà xã đã giải thích giúp anh như vậy rồi, đương nhiên anh phải tiếp tục đóng kịch cho đạt: “Cô ta tới tìm tôi là muốn thông qua tôi nhờ bố tôi giúp đỡ.”

“Bố ư? Chẳng phải bố kinh doanh bất động sản sao?”

“Nhưng đầu sao ông cũng có nhiều mối quan hệ, cũng từng tài trợ cho không ít công ty văn hóa. Những lúc quan trọng, đánh tiếng một chút cũng được.”

Chử Đồng sột sắng truy hỏi: “Đánh tiếng gì cơ?”

“Không biết.”

“Làm gì có chuyện anh không biết chứ?”

“Cô ta cậy Lê Đề quý mình, luôn được nước lán tới, tôi không định giúp cô ta.” Con người u tối của Giản Trì Hoài nhìn sang Chử Đồng bên cạnh: “Huống hồ, tôi chỉ là một giảng viên đại học, chuyện của giới giải trí, tôi không quản nổi.”

Thật sự là như vậy sao?

Chử Đồng cóc tin.

Lần đầu tiên gặp mặt, Giản Trì Hoài đã nói mình là giảng viên nhưng địa điểm anh giảng dạy Chử Đồng chưa tới bao giờ, ai mà biết được rốt cuộc anh đang làm gì. Cô quay người nhìn ra ngoài ô cửa sổ sát sàn, Giang Ý Duy đang vội vã rời đi. Chử Đồng thu ánh mắt lại, quay về người đàn ông trước mặt.

Giản Trì Hoài khẽ nhướn mày, rạng ngời, tươi sáng, tựa hồ với người thô bạo khi nãy là hai người hoàn toàn khác biệt. Chử Đồng giả vờ nghiêm túc lật giờ tờ tạp chí trong tay nhưng trong lòng thì lại có một dự định khác.

Giang Ý Duy rời khỏi Bán Đảo Hào Môn, cả người không khác gì vừa thoát ra khỏi một màn kinh hoàng. Cô ta cuống quýt lấy di động trong túi ra, gọi vào một số.

Chưa đầy ba giây sau, đầu kia điện thoại đã vọng tới một giọng nữ véo von: “À lô, chị Ý Duy à!”

“Lệ Đề, chị vừa từ chỗ anh Tứ về.”

“Anh ấy đã đồng ý giúp chị chưa?”

Giang Ý Duy khó khăn cất lời: “Vẫn chưa.”

“Chị Ý Duy, chị đừng sốt ruột. Để em nói với anh ấy, anh ấy nghe lời em nhất.”

“Lệ Đề, cảm ơn em!” Giang Ý Duy quay đầu nhìn ngôi biệt thự cách đó không xa, ngữ khí đầy vẻ do thám: “Trước đây chẳng phải em vẫn không chịu nói chị dâu của em là ai sao? Ban nãy chị bắt gặp ở Bán Đảo Hào Môn rồi. Cô ta nói cô ta là phóng viên, tên Chử Đồng, đúng không?”

“Á! Hai người gặp nhau rồi sao?” Giản Lệ Đề ngượng ngùng thừa nhận: “Xin lỗi chị nhé, anh trai em và gia đình em đều không cho phép em nói bừa. Kỳ thực lần trước lúc chị ta viết bài báo nói xấu chị, em đã dạy cho chị ta một bài học rồi.”

Giang Ý Duy khẽ nhắm mắt lại, một lúc sau lại chậm chậm mở ra. Cô ta nói linh tinh với Giản Lệ Đề mấy câu rồi mượn cớ có việc để cúp máy.

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài đi dạy như mọi ngày, Chử Đồng lễ mễ, nói là hôm nay có buổi phỏng vấn, không phải đi dạy.

Xe của Giản Trì Hoài đi qua Giang Âm Đông, chạy một mạch tới cửa đại học thành phố. Bảo vệ thấy có giấy thông hành, đương nhiên sẽ cho qua. Giản Trì Hoài đi chậm lại, hứng thú chăm chú nhìn vào trong gương chiếu hậu.

Mặc cho Chử Đồng ba hoa rằng tài theo đuôi của mình đã đạt đến trình độ cao nhưng vẫn không lọt qua được đôi mắt của Giản Trì Hoài. Anh vậy gọi bảo vệ, khi đối phương cúi xuống bèn nhỏ tiếng dặn dò: “Chiếc xe biển 749 đăng sau kia, cho qua.”

“Vâng.”

Chử Đồng tưởng rằng trường học thì sẽ kiểm tra rất ngặt nghèo, không ngờ mới đó cô đã trà trộn vào được.

Cô nhìn quanh ngó quắt trong vườn trường, thực sự không lần được phương hướng, đành giữ hai sinh viên nữ lại hỏi đường: “Thật ngại quá, xin hỏi hôm nay tiết của giáo sư Giản, Giản Trì Hoài, học ở đâu vậy?”

“Cô ở trường ngoài trà trộn vào đây phải không?”

“Hả?” Chử Đồng bị vạch mặt, vội vàng phủ nhận: “Không phải.”

“Vớ vẩn, số sinh viên nữ bên ngoài muốn tới học ké đã sắp phá cả tường của trường chúng tôi ra rồi. Muốn vào học tiết của giáo sư Giản là phải đeo thẻ đây. Cô có không?” Nói rồi, cô ta còn đưa chiếc thẻ trước ngực mình.

Chử Đồng trầm nghĩ, ai thêm chứ. Cô chỉ muốn tới xác nhận xem có phải Giản Trì Hoài thật sự dạy ở trường này không thôi.

“Mau lên, chúng ta đi thôi, sắp muộn rồi, lát nữa thầy Giản sẽ điểm danh đấy!”

Một người khác kéo cánh tay cô sinh viên kia, đi về phía một giảng đường bậc thang ở gần đó.

Chử Đồng thấy vậy, vội vàng đi theo.

Cô mò được vào trong. Ôi chao, toàn đầu là đầu, gần như chẳng còn chỗ nữa. Chử Đồng chọn một chỗ sát góc ở dãy cuối cùng, còn trầm nghĩ lát nữa sau khi xác nhận Giản Trì Hoài lên lớp ở đây, cô sẽ lên chuồn ra ngoài.

Bên ngoài vọng vào tiếng chuông báo vào giờ đã lâu không được nghe. Chử Đồng thả tóc xuống cho che hết mặt. Cô liếc nhìn thấy một cái bóng quen thuộc đi từ cửa sau vào. Bóng dáng cao lớn của Giản Trì Hoài được bao trọn bởi những tia nắng chen nhau chiếu vào qua cánh cửa nhỏ xíu. Anh đứng đó một lúc, ánh mắt yên lặng lướt qua đám đông.

Chử Đồng không dám chắc có phải anh đã nhìn thấy mình không, nhưng nghĩ bụng chỗ này tới hơn hai trăm người, mắt anh không tinh đến mức đó chứ?

Nhưng bên tai cô chợt nghe thấy tiếng lạch cạch, ngay sau đó một cô bạn bên cạnh thốt lên kinh ngạc.

“Sao lại khóa cửa? Trước giờ lên lớp có bao giờ làm vậy đâu?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Giáo sư Giản, chỗ nào cũng đẹp

Khỏe môi Giản Trì Hoài thấp thoáng một nụ cười. Anh xuyên qua đám đông, đi thẳng lên bục giảng.

Anh bắt đầu điểm danh nhưng vì số lượng quá nhiều, không thể nào điểm danh toàn bộ nên chỉ chọn một lớp bất kỳ như thường lệ.

Điểm danh xong mới chính thức vào bài. Chữ Đồng nhìn thấy Giản Trì Hoài cảm thốt trời, anh mặc chiếc sơ mi trắng và quần Âu đen giản dị nhất, đường nét của chiếc quần thẳng tắp, mạnh mẽ, quả thật là tràn đầy năng lượng. Những thuật ngữ chuyên ngành mà anh nói Chữ Đồng hoàn toàn không hiểu. Giản Trì Hoài chiếu một bản vẽ mặt phẳng tương tự như một hình vuông ma thuật cấp 12 lên màn hình lớn. Những màu sắc rực rỡ khiến người ta hoa cả mắt, bên trên còn có những ký tự, chữ số khác nhau. Giản Trì Hoài gõ chiếc thước trở lên màn hình: “Yêu cầu của tôi rất đơn giản, trả lại nguyên dạng, sau đó vẽ ra bản vẽ kết cấu, bản vẽ tiết diện cùng với đáp án chính xác của công thức tương ứng.”*

~ *Tớ nghĩ ở đây muốn nói đến việc tương tự như giải một ma trận cấp 12.

~Chữ Đồng nghe đến nỗi thái dương giật lên đau đớn, sao giống như đang xem trực tiếp chương trình “Super Brain”* quá vậy?

*Super Brain (Não bộ mạnh nhất) là phiên bản Trung Quốc của chương trình Superhim của Đức do đài Giang Tô phát sóng.

Bạn nữ bên cạnh thì thầm với bạn mình: “Ông thầy biến thái này, lại bắt đầu huênh hoang trí tuệ hơn người của mình rồi đây.”

“Bây giờ cho các em hai mươi phút để quan sát.”

Chữ Đồng bút rút*, cô chỉ muốn nói, cô đi được chưa? Đến cả hình vuông ma thuật cấp 1 cơ bản nhất, đơn giản nhất, cô còn chẳng đưa về nguyên dạng được nữa là.

~ *Hành động của Chữ Đồng chính là hình minh họa của chương này, chạm hai đầu ngón tay vào nhau.

~Giản Trì Hoài chấp hai tay sau lưng, bước xuống bục giảng. Các sinh viên phía dưới bắt đầu giả vờ tính toán.

Chữ Đồng đặt hai tay lên bàn, đáng tiếc là tay cô trống không, đến cây bút cũng không có. Tiếng bước chân của Giản Trì Hoài mỗi lúc một gần, cô liếc mắt đã có thể nhìn thấy đôi chân dài thẳng tắp của người đàn ông. Anh không vượt qua hẳn mà đứng trên hành lang bên cạnh cô.

Một phút, rồi hai phút...

Chữ Đồng cảm thấy tứ chi dường như đang bị đóng băng trong không khí. Giản Trì Hoài đứng trên cao nhìn chằm chằm xuống bóng lưng của cô, rồi bất ngờ cúi xuống, ghé sát vào gương mặt nhỏ của Chữ Đồng: “Em sinh viên này, em học tiết của tôi mà ngay cả giáo trình không mang, thế là thế nào?”

Vì đeo thêm thiết bị khuếch âm nên câu nói của Giản Trì Hoài vọng lại mấy lần trong giảng đường. Mấy sinh viên dãy trên đều quay đầu lại nhìn. Chữ Đồng ngậm chặt miệng. Mỗi ánh mắt nhìn cô như muốn nói chắc chắn là một sinh viên nữ ở đâu đó thêm muốn 'sắc đẹp' tới học ké đây mà.

Cô ngước lên, nhìn thẳng vào đôi mắt người đàn ông. Cô thấy Giản Trì Hoài nhướng mày, sau khi đứng thẳng dậy bèn dùng cây thước trong tay chọc mấy cái vào lưng cô, thấy cô không có phản ứng gì, anh đành nói thẳng: “Em lên đây với tôi!”

Bên cạnh có tiếng rì rầm to nhỏ: “Thấy chưa, mấy người học ké không có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Cảm giác này thật là tuyệt, ai bảo bọn họ tranh hết cả chỗ đẹp.”

Chữ Đồng đứng dậy với vẻ không cam tâm tình nguyện, đi theo phía sau Giản Trì Hoài. Hai người một trước một sau đi lên bục giảng. Giản Trì Hoài gõ vào chân cô, tỏ ý bảo cô quay mặt xuống dưới. Phía dưới vang lên tiếng cười đùa, cô cũng chẳng cảm thấy mất mặt.

Giản Trì Hoài chống khuỷu tay lên mép bục, cả người đổ nghiêng, bày ra một vẻ lười biếng đầy gợi cảm: “Đối với những sinh viên thường xuyên tới học ké, tôi không có ý kiến gì. Con người luôn thích hướng tới những nơi cao quý và hoàn hảo, bản tính là vậy, không cần gượng ép.”

Chắc chắn, Chữ Đồng nghe mà nổi da gà khắp người, đúng là cái đồ sượng.

“Nhưng mà...” Giản Trì Hoài đổi giọng, ngữ khí trở nên nghiêm túc, đầy quyền uy: “Tôi tuyệt đối không thể khoan nhượng với những người đi học không mang theo giáo trình. Em đến đây tay không, vậy rốt cuộc em tới đây để xem cái gì?”

Đám sinh viên phía dưới đều đang xem trò vui. Chữ Đồng đầu mặt đầy mồ hôi nhưng Giản Trì Hoài rõ ràng muốn cô khó xử. Xem tình hình này, trong chốc lát chắc chắn không tha ngay cho cô. Chữ Đồng rướn cổ lên: “Thưa thầy, em tới ngắm thầy ạ.”

“Ha ha...” Bên dưới lại rộ lên tràng cười.

Giản Trì Hoài không ngờ rằng cô lại trả lại như vậy, chiếc thước trong tay chốc chốc lại đập một cái vào lòng bàn tay: “Thế ư? Tôi có gì để ngắm.”

Chữ Đồng cong môi, tươi cười rạng rỡ, ánh mắt sáng rực, đảo đảo xung quanh rồi nháy mắt với Giản Trì Hoài: “Giáo sư Giản chỗ nào cũng đẹp, gương mặt tuấn tú, đáng người siêu chuẩn. À, quan trọng nhất là hình xăm của thầy cũng rất đẹp...”

“Ha ha ha ha...” Cả đám sinh viên cười ầm lên. Có cậu sinh viên chịu không nổi, còn đập bàn.

Gương mặt nghiêng của Giản Trì Hoài mờ mờ ảo ảo, bờ môi mỏng mím lại rất chặt. Chữ Đồng quan sát sắc mặt anh, thầm nghĩ liệu có phải anh sắp nhịn không nổi nữa không? Nếu mà ở nhà, anh đã xử lý cô từ lâu rồi, nhưng đây đầu sao cũng là ở trường học, lại còn bao nhiêu đóa hoa của Tổ quốc ngồi đây, chắc không đến mức động thủ thật chứ?

Anh dờ ra trong khoảnh khắc. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài bật cười: “Em nữ sinh này thích tìm hiểu chuyện riêng tư của người khác như vậy, em thích hợp đi làm 'chó săn'.”

Đây là chữ cô ư hay đang đâm chọc cô?

Cô không tỏ ra yếu thế: “Bảo cáo thầy, ước mơ tốt cùng của em chính là làm một... giỏi nhất...”*

~ *Tiếng Trung đảo bỏ ngữ lên trước nên chị Chữ Đồng nói giỏi nhất trước. Từ giỏi nhất nghĩa đen là 'trâu nhất', giống kiểu 'trâu bò' nhất.

~Giản Trì Hoài tiếp lời cô: “Hóa ra em muốn làm bò à? Bò đực hay bò cái?”

Cô bặm môi, không dám tiếp tục cãi với anh nữa. Một lúc sau, Chữ Đồng nhìn thấy Giản Trì Hoài tháo tai nghe Bluetooth xuống. Anh cất bước đi tới trước mặt cô. Vì sự chênh lệch khoảng cách nên khi anh nhìn cô không thể không sát lại gần. Chữ Đồng bất giác nín thở, hạ thấp giọng: “Anh... Anh làm gì vậy?”

“Chẳng phải em nói tôi chỗ nào cũng đẹp sao? Tôi đứng đây cho em ngắm chán thì thôi.”

Gò má Chữ Đồng ửng hồng, hơi thở hằm hạp. Cô vô thức lùi ra sau một bước, thật sự chịu không nổi bị anh nhìn sát kiểu này.

Giản Trì Hoài tiến tới, gõ vào đầu cô một cái: “Cái đầu to thế này mà bên trong toàn cỏ là cỏ. Tôi thấy em học hành bao năm vứt đi rồi.”

Chữ Đồng liếc mắt nhìn xuống dưới. Còn cứ tiếp tục mỗi người một câu kiểu này, sớm muộn gì cô cũng thua liếng xiếng. Cô vội xin hàng: “Thưa thầy, em biết sai rồi, em đi được chưa ạ?”

Giản Trì Hoài tới phía trước bực giảng: “Hết nửa tiếng rồi, có ai biết cách giải chưa?”

Bên dưới lặng ngắt như tờ, ai nấy đều cúi gằm.

Chữ Đồng thì đứng đó, 'tươi roi rói', nhìn thấy Giản Trì Hoài trang bị một đồng công thức, giải đề bài một cách hoàn hảo. Cô nhớ lại lời cô nữ sinh ban nãy nói: Ông thầy biến thái này, lại bắt đầu huênh hoang trí tuệ hơn người của mình rồi đây.

Giản Trì Hoài giảng rõ ràng xong, vứt cây bút trong tay đi, quét ánh mắt về phía Chữ Đồng: “Đã nhìn rõ chưa?”

Cô vội vàng gật đầu: “Nhìn rõ rồi ạ.”

“Được rồi, em giải lại lần nữa.”

Chữ Đồng tròn tròn mắt, lát sau thất thểu đáp: “Em không biết ạ.”

“Em đi đi, về sau dựa vào cái IQ này thì đừng tới nghe giảng nữa, có nghe cũng vô dụng.”

Chữ Đồng động dậy chân. Hay rồi, coi như hôm nay cô đến đây là tự rước nhục vào thân.

Ra khỏi giảng đường, Chữ Đồng hít sâu một hơi, cuối cùng cũng được nhìn thấy ánh nắng rồi. Người nào đó còn làm giáo sư kia chứ, bụng dạ thì đen tối, đen ngang với sói hoang rồi.

Lúc Chữ Đồng rời khỏi trường học, ánh mắt bất giác nhìn về phía gương chiếu hậu. Ngôi trường rộng lớn dần dần trở thành một chấm nhỏ trong mắt cô. Hôm nay tới coi như cũng có chút thành tích, dù gì cô cũng xác định được thân phận giáo viên của Giản Trì Hoài chắc chắn là thật.

Lái được nửa đường, Chữ Đồng chú ý tới chiếc túi mình để bên ghế lái phụ. Cô đỗ xe lại bên vệ đường, lấy chiếc USB bên trong ra rồi với lấy laptop.

Những bức ảnh bên trong được lần lượt mở ra. Nhìn từ góc độ này có lẽ được chụp trộm bằng một thợ ảnh chuyên nghiệp.

Bên trong toàn là những bức ảnh ôm ấp thân mật giữa Đào Tinh Kỳ và Ân Thiếu Trinh. Sắc mặt Chữ Đồng sa sầm lại, càng lúc càng có thể khẳng định cái chết của Đào Tinh Kỳ không hề đơn giản.

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 14: Một cái tát

Tính của Chữ Đồng trước giờ vẫn là nghĩ ra việc gì là làm ngay việc đấy.

Rời khỏi trường của Giản Trì Hoài, Chữ Đồng lái thẳng xe về hướng Triều Dương Tân Thành. Nếu những bức ảnh này cũng nhằm vào Ân Thiệu Trình, cô không tin không điều tra ra được gì đó.

Chiếc xe đỗ lại trước cửa quán cafe đối diện tiểu khu, cafe bên tay đã nguội ngắt nhưng Chữ Đồng vẫn nhìn chăm chăm về phía trước không chớp mắt.

Ngon đèn đầu đường đã sáng lên trong im lặng khi mà hoàng hôn còn chưa hoàn toàn ngã về Tây. Một chiếc xe bất ngờ lao vút từ trong tiểu khu ra, đôi mắt Chữ Đồng cũng sáng rực lên, vội vàng khởi động xe, đuổi theo.

Sau khi vào đường quốc lộ, chiếc xe lại đi thẳng với tốc độ vừa phải. Chiếc xe sang màu đen với những đường cong rắn rỏi, xa hoa, cửa kính xung quanh đều bị che khuất, không nhìn rõ được động tĩnh bên trong.

Giang Ý Duy ngồi ở ghế sau lật rèm lên, nhìn ra ngoài cửa. Cả người cô dựa ra sau ghế, đặt bàn tay phải lên mu bàn tay của người đàn ông bên cạnh: “Em cứ tưởng anh sẽ để em né tránh sóng gió.”

Người đàn ông cất giọng hồ hững, lật tay lại nắm lấy những ngón tay mảnh mai của cô, quay gương mặt điển trai về phía cô, mỉm cười nói: “Đi theo anh, em còn gì phải sợ chứ? Ở chỗ anh, không có câu chuyện 'tránh sóng gió'.”

Giang Ý Duy bắt giác cong môi lên, đang định nói gì đó thì anh đã quay đầu đi. Cô càng sát lại gần hơn một chút, mơn man gò má lên bả vai anh: “Thiếu Trình, em yêu anh.”

Cô cảm thấy thấp thòm trong lòng nhưng đợi chờ rất lâu vẫn chẳng đợi được một câu trả lời khiến cô mẫn nguyện. Thường ngày đi theo Ân Thiệu Trình, cô luôn phải ngước lên nhìn anh, thấp hèn và ti tiện nhưng thứ gọi là tình yêu trước giờ chẳng phải là việc bạn bỏ ra bao nhiêu thì sẽ nhận được bấy nhiêu.

Chiếc xe vòng qua con đường thương mại phía trước, Ân Thiệu Trình một lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cô phóng viên kia có lai lịch thế nào? Cẩn thận vậy sao!”

Giang Ý Duy định nói gì lại thôi. Chuyện của Giản Trì Hoài, cô không dám nói bừa, sợ rằng làm hỏng chuyện thì khó mà giải quyết được: “Nhiệt tình thái quá ấy mà, cô ta theo dõi em cũng phải chuyện ngày một ngày hai nữa.”

“Có cần tìm người xử lý không?”

Giang Ý Duy nhớ tới mối quan hệ giữa Chữ Đồng và Giản Trì Hoài, chung quy cũng không dễ đắc tội: “Bỏ đi, đám 'chó săn' là thế mà, có đá cũng không văng đi được.”

Ân Thiệu Trình gõ nhẹ mấy cái vào một bên cửa kính xe: “Vậy thì cho cô ta một bài học nho nhỏ.”

Người đàn ông ngồi trên ghế lái phía trước khẽ đáp: “Dạ.”

Chữ Đồng theo dõi hai tiếng đồng hồ mà chẳng có thu hoạch gì cụ thể, đành quay đầu trở về công ty.

Thái độ của tổng biên tập lại thân thiết với cô như trước đây: “Chuyện của Đào Tinh Kỳ có tiến triển mới không?”

“Trong tay em đúng là có chiếc USB do người quản lý của cô ấy đưa nhưng em vẫn chưa thể chắc chắn một trăm phần trăm giữa cô ấy và Ân Thiệu Trình có thật sự có chuyện gì hay không. Em sợ tung những bức ảnh này ra sẽ không hay cho Đào Tinh Kỳ.”

Tổng biên tập kéo ghế ngồi bên cạnh khuyên nhủ: “Đào Tinh Kỳ đã chết rồi, em còn lo lắng nhiều như vậy làm gì chứ? Bây giờ có biết bao nhiêu người đang chú ý vào chuyện này, đây là cơ hội của em.”

“Đợi thêm mấy ngày nữa đi ạ.”

Tổng biên tập thấy không khuyên được cô, sắc mặt kém đi đôi chút: “Bài báo hôm qua chị bảo em viết, viết xong chưa?”

“Rồi ạ, em sẽ đưa chị ngay.”

“Đưa cho Văn Thanh xem đi, dạo này chị đau đầu quá.”

Chữ Đồng không chút hoài nghi, sau khi in bản thảo ra bèn đứng dậy đi về phía văn phòng gần đó. Tổng biên tập liếc nhìn chiếc túi xách của cô, lấy

chiếc USB trong đó ra...

Chuyện ở công ty còn chưa giải quyết xong, Chử Đồng đã nhận được điện thoại ở nhà gọi tới.

Sạp hoa quả của bố mẹ mới mở chưa lâu. Họ thuê một sạp hàng ngay trước cửa tiểu khu, mấy hôm trước còn gọi điện nói với cô rằng việc làm ăn rất khá, sao hôm nay đã xảy ra chuyện này?

Chử Đồng lái xe vội vàng tới đó, từ xa đã nhìn thấy rất đông người tập trung trước sạp hoa quả. Cô tách đám người ra, nhìn vào bên trong. Dưới đất cực kỳ lộn xộn, trái cây vỡ nát ngăn cản bước chân của mấy người hóng chuyện. Quầy hàng lấp kính cũng bị đập tan nát. Chử Đồng cẩn thận đi vào trong: “Chuyện gì thế ạ?”

Lý Tịnh Hương ngồi sụp trước một đồng chuối nát, bố cô Chử Cát Bằng thì vò đầu: “Ai biết được, một đám người xông vào đây, chẳng nói chẳng rằng đã đập. Lúc cảnh sát tới thì bọn nó đã chạy sạch bách rồi.”

Cảnh tượng này cũng không thể thu dọn, đám người đứng hóng chuyện cũng tản dần. Chử Cát Bằng đá trái dưa vàng bên cạnh ra: “Con gọi điện cho Tri Hoài đi.”

“Bảo anh ấy tới làm gì chứ?”

“Nó là con rể, xảy ra chuyện như thế này, nó không nên đến sao?”

“Con không gọi.” Chử Đồng quay lưng lại. Bố gọi cuộc điện thoại này, chắc chắn là lại vòi tiền.

“Được, mày không gọi, tao gọi!”

Sau khi thu dọn tạm bộ số tiền trong quầy, cả nhà quay trở vào trong tiểu khu. Lý Tịnh Hương làm bữa tối dưới bếp. Không bao lâu sau, Chử Cát Bằng nghe thấy tiếng chuông bèn ra mở cửa.

Chử Đồng ngồi trên sofa ngẩng đầu lên nhìn. Quà nhiên là Giản Tri Hoài.

“Bố, bố gọi con tới gấp như vậy, có chuyện gì sao?” Giản Tri Hoài cũng không vòng vo.

Chử Cát Bằng dẫn anh tới trước sofa: “Tri Hoài! Chuyện của cửa hàng hoa quả chắc là con cũng biết rồi, bố thật sự không còn cách nào khác...”

Chử Đồng nghe vậy bất giác đau đầu. Cô đan hai tay vào nhau: “Bố à, chuyện này chỉ có thể trách chúng ta đen đủi. Huống hồ cảnh sát đã vào cuộc, sớm muộn cũng sẽ bắt được đám người sinh sự đó.”

Chử Cát Bằng mới nói được một nửa đã bị cô cướp lời đương nhiên sẽ bất mãn. Ông nhìn Chử Đồng, sau đó ánh mắt hướng thẳng về Giản Tri Hoài: “Cửa hàng hoa quả này, bố và mẹ con quả thực đã dồn tâm huyết để buôn bán, đổ bao nhiêu vốn liếng vào đó, bây giờ...”

Người đàn ông bên cạnh không nói một câu nhưng Chử Đồng cảm thấy như có một lưỡi dao đang rạch đau da thịt mình, từng lớp từng lớp, tuy không rạch rách nát nhưng sắp không còn da nữa. Cô nhạy cảm ngẩng đầu nhìn Chử Cát Bằng: “Bố, mười vạn lần trước đã đủ rồi, lẽ nào bố còn muốn nữa?”

Bị vạch trần thẳng thừng như vậy, thậm chí chẳng cho Chử Cát Bằng một chút thể diện nào. Ông sa sầm mặt mày: “Hai đứa một đứa là con gái, một đứa là con rể, lẽ nào không nên sao?”

“Con là con gái bố, dĩ nhiên là nên, nhưng bây giờ con không lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Giản Tri Hoài cũng chỉ có mấy đồng lương chết đói, anh ấy còn phải sống nữa.” Chử Đồng phản bác không hề do dự.

Lý Tịnh Hương đứng trong bếp nghe thấy động tĩnh, vội vàng đi ra: “Trời ơi, đừng có cãi nhau. Hai bố con có chuyện gì từ từ nói.”

“Hừ, nếu Tịnh Tịnh còn sống, nó không vô lương tâm như thế này đâu. Ngày xưa để con gả về nhà họ Giản đó là giúp con một tay, cho con một... tốt như thế này.”

“Bố!” Lúc ấy, Giản Tri Hoài ngồi bên cạnh Chử Đồng cuối cùng cũng lên tiếng, cũng vừa hay ngắt được tâm trạng kích động của Chử Cát Bằng: “Tiền bố không đủ dùng cứ nói thẳng với con là được, không cần thông qua Chử Đồng.” Nói xong, anh rút từ trong túi ra tờ chi phiếu, giơ tay đưa.

Chử Đồng nhìn qua, chắc chắn là anh đã chuẩn bị từ trước khi tới đây. Nên nói thế này, Chử Cát Bằng vừa gọi điện thoại là Giản Tri Hoài đã biết ông hỏi xin tiền.

Cô mím chặt môi, không khác gì bị người ta tát một cái giữa chón đồng người. Chử Cát Bằng đón lấy. Chử Đồng nhanh chóng đứng dậy, giật lại tờ chi phiếu: “Bố, chi tốn thất một số thứ thôi mà, không cần quá nhiều tiền. Ngày mai, con sẽ đưa bố mấy ngàn còn dư trong thẻ của con.”

Vừa dứt lời, Chử Đồng lập tức nghe thấy một tiếng tát giòn tan vọng vào tai, ngay sau đó là cảm giác đau đón tới từ gò má bỏng rát...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 15: Gạt nước mắt

“Áy, ông đánh nó làm gì chứ!” Bên tai vọng tới tiếng kêu thất thanh của Lý Tịnh Hương.

Dây thần kinh đau đớn của Chữ Đồng càng lúc càng yếu ớt, da mặt thì mỏng như vậy, sao chịu nổi cái tát trời giáng đó. Giản Trì Hoài rõ ràng cũng không ngờ Chữ Cát Bằng lại ra tay. Anh bình thần nhũn mày lại nhưng trong ánh mắt đã dâng lên một sự tức giận.

Chữ Cát Bằng khể cử động ngón tay, rồi ngồi phịch xuống sofa. Ông vò đầu bứt tai có vẻ khổ não: “Đồng Đồng, con cũng phải hiểu cho bố mẹ, bố mẹ muốn sống bằng sức lao động của mình, sau này...”

“Sống bằng sức lao động của mình, thế nên mới không ngừng hỏi xin tiền người ta ư?”

Câu nói này của Chữ Đồng rõ ràng một lần nữa chọc giận Chữ Cát Bằng: “Tao xin tiền nhà họ Giản, kiểu gì họ cũng đưa, mày chẳng hiểu gì cả.”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu. Ánh đèn trong phòng khách rõ ràng rất chói mắt, càng tôn lên gò má tái nhợt in dấu một bàn tay của Chữ Đồng. Cô vẫn cố gắng tranh cãi: “Đúng, hiểu thuận với bố là lẽ đương nhiên. Nhưng bố à, sống bằng sức lao động của mình không phải như vậy đâu.”

Giản Trì Hoài vươn tay tới, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô, lấy lại tờ chi phiếu đã bị Chữ Đồng vò nát, lật qua lật lại, ánh mắt lạnh thấu xương nhưng cũng hồ hững như đang nhìn một tờ giấy trắng. Anh không giờ tay đưa cho Chữ Cát Bằng mà vo viên rồi ném vào trong thùng rác bên cạnh: “Bố, chưa có ai dám đánh cô ấy trước mặt con đâu.”

Người đàn ông này ngồi đó, không nổi nóng như mưa bão kéo tới, cũng không trách cứ một cách điên cuồng. Thậm chí anh vẫn tao nhã như luôn sẵn sàng tham gia một buổi dạ tiệc. Nhưng chính sự ung dung này lại càng toát lên một sức mạnh anh che giấu đằng sau cùng một sự cao quý không cho phép người khác tùy ý dò xét.

Chữ Cát Bằng cũng hơi ngơ ngẩn, chỉ biết ngồi đó không nói được gì.

Giản Trì Hoài đứng dậy kéo Chữ Đồng. Cô đồ dần đi theo anh ra tới cửa lớn, cứ thế cho tới khi bị anh 'nhét' vào trong ghế lái phụ.

Chữ Đồng buồn bã ngồi đó, đôi mắt sưng vù, đau xót, nhớ tới nơi khó chịu, nước mắt vô cớ trào ra. Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa mới ra khỏi nhà thì trời đổ mưa, có điều không lớn lắm. Kính chắn gió phía trước dày đặc một tầng nước. Nhìn thấy dáng vẻ của Chữ Đồng, anh không kiểm soát được sự bức dọc trong lòng: “Không khá được!”

Chữ Đồng sụt sùi, Giản Trì Hoài lấy một điều thuốc ra hút. Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của người đàn ông, sự nghi hoặc trong lòng càng lúc càng nặng nề: “Bố mẹ em nói, trước khi chị em qua đời vì khám bệnh đã nợ nhà họ Giản một khoản tiền lớn. Nếu đã vậy thì đáng ra gia đình phải trả gia đình anh chứ, nhưng vì sao bố em toàn hùng hồn mở miệng xin tiền anh?”

Giản Trì Hoài hạ cửa kính xuống, ngón tay gầy gầy nhẹ tàn thuốc, con người u tối hướng về phía cô không chút né tránh: “Có thể ông ấy cảm thấy tôi đã ngủ với con gái ông ấy.”

“Không thể nào. Hơn nữa vừa rồi bố em cũng nói ông để em lấy anh là giúp em”

“Em làm vợ tôi chẳng phải là phúc phận tu từ kiếp trước sao? Câu này của bố em không sai.”

Dấu tát trên gò má Chữ Đồng vẫn chưa tan hết, lúc nói chuyện không tránh khỏi chạm vào. Nhớ lại dáng vẻ của Chữ Cát Bằng khi này, ánh mắt cô một lần nữa tối đi. Không phải cô chưa từng bị bố đánh nhưng đó đều là chuyện lúc nhỏ. Cô dựa đầu vào cửa xe, nước mắt lại nhoe nhoét vành mắt: “Em nhớ chị quá.”

Giản Trì Hoài chợt nắm chặt bàn tay cầm thuốc: “Tình cảm của hai người rất tốt sao?”

“Đương nhiên rồi, chị còn thương em hơn cả bố mẹ nữa. Tới tận bây giờ em vẫn không dám tin, sao chị lại đột nhiên mắc bệnh nặng, mới chỉ có mấy tháng đã qua đời rồi.” Nói tới đây, Chữ Đồng nghẹn lại, gần như không nói tiếp được nữa. Cô không muốn để Giản Trì Hoài nhìn thấy, bèn cúi đầu, không ngừng lấy mu bàn tay gạt nước mắt.

Yết hầu của Giản Trì Hoài lăn nhẹ. Thấy Chữ Đồng như vậy, trong lòng anh bỗng nảy sinh một chút áy náy, nhưng đó là lựa chọn anh không thể không quyết định, dù gì cũng đã ỉnh lý do này, Giản Trì Hoài nhanh chóng cắt kỷ những khó chịu trong lòng: “Được rồi, lau nước mắt đi!”

“Lúc đó chị em có một người bạn trai rất yêu thương chị ấy, nhưng sau khi chị ấy bị bệnh, anh ta chưa xuất hiện lần nào. Tới bây giờ em vẫn đang nghe ngóng. Em chỉ muốn xem xem, rốt cuộc anh ta là người thế nào...”

“Em chưa từng gặp anh ta?”

Chữ Đồng khẽ lắc đầu: “Em chỉ nghe chị em hay nhắc đến.”

Giản Trì Hoài khẽ dựa qua, giờ tay ôm lấy bả vai cô: “Đừng khóc nữa, chẳng ra sao cả. Tôi đưa em đi ăn cơm.”

Hai mắt cô sưng đỏ, cả mũi cũng đỏ ửng. Giản Trì Hoài thấy cô vẫn còn sụt sịt: “Nuốt vào trong cho tôi!”

“Anh chưa nhìn thấy người ta khóc bao giờ à?”

“Chưa thấy ai khóc đến nồng nức như em.”

Khóe mắt Chữ Đồng vẫn còn vương giọt lệ: “Gì chứ, khóc còn phải có style à?”

“Bản thân em không biết khiêm nhường, sau này rồi còn phải khóc.”

“Anh có ý gì?”

Giản Trì Hoài đặt một tay lên vô lăng, ánh mắt sâu xa nhìn về phía trước: “Bố mẹ em không đắc tội với người nào, vậy thì khả năng duy nhất chính là em đắc tội.”

“Em?”

“Cái chết của Đào Tinh Kỳ, em đừng có đổ vấy lên Giang Ý Duy.”

Chữ Đồng nghe xong, ngồi thẳng dậy: “Chẳng phải anh nói, anh không can dự vào chuyện của cô ta sao?”

“Lệ Đề thích cô ta, không muốn mấy lời đồn đại gièm pha bên ngoài làm tổn thương cô ta. Tôi lại không muốn Lệ Đề buồn lòng, mà việc này cũng là tốt cho em.”

“Nếu Đào Tinh Kỳ thực sự có quan hệ với Ân Thiệu Trình thì Giang Ý Duy thực sự có thể xóa sạch liên quan tới cái chết của cô ấy sao?”

“Em mà còn tiếp tục điều tra việc này, không sợ Ân Thiệu Trình đối phó em à?” Giản Trì Hoài bất ngờ quay đầu lại, hai ngón tay vân vê cằm Chữ Đồng, kéo cô lại gần hơn.

“Em không sợ!”

“Được, nếu thật sự có ngày đó, em đừng có tìm tới tôi mà khóc.”

Trong không gian chật hẹp vọng tới tiếng chuông điện thoại. Giản Trì Hoài nắm chiếc di động trong lòng bàn tay. Chữ Đồng ở rất gần anh, vừa liếc đã nhìn thấy tên người gọi tới, là bố.

Nhưng Giản Trì Hoài không nhận máy. Dẫu sao cũng là người thân, có giận dỗi nhưng cũng không đành lòng thấy ông bị người ta tăng lờ. Chữ Đồng hỏi thẳng: “Vì sao anh không nhận điện thoại của bố em?”

“Ông ấy đánh vợ tôi còn muốn tôi nhận điện thoại?” Ngữ khí của Giản Trì Hoài ngập tràn vẻ không vui. Anh là người như vậy. Người của anh, không ai được động vào, nhưng kể cả là người đã ở trong phe cánh của anh cũng phải nghe lời anh. Anh đã quen khống chế mọi thứ trong tầm tay, phụ nữ cũng vậy.

Giản Trì Hoài vừa nhìn, tình cảm đã rung động bèn ghé sát lại hôn lên cánh môi cô. Đây không phải nụ hôn đầu tiên của họ. Giản Trì Hoài luôn hòa trộn một cách tài tình giữa dịu dàng và bá đạo, có lúc thật sự không kiềm chế được tình cảm, ví dụ như bây giờ. Thấy cô khóc, thấy cô cười là anh lại không nhịn được...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Em không đụng vào cô ta, em sẽ không sao

Ngày hôm sau.

Chữ Đồng đang rộng hai tay, gần như chiếm hết hơn nửa chiếc giường. Cô đã nằm mơ, trong mơ cô đã 'ăn' giáo sư Giản.

Cô cười đến nỗi vui chặt đầu vào trong gối. Lúc mới tỉnh dậy, mắt còn không muốn ở mở ra: “Ha ha, ha ha ha...”

Nhưng có những chuyện cũng chỉ dám làm trong mơ mà thôi. Cô mà thật sự có bản lĩnh đề giáo sư Giản nghiêm túc ra, vậy thì cô...

Những suy nghĩ linh tinh của Chữ Đồng bị cắt ngang không thương tiếc, cảm giác có người đang kéo cổ áo cô. Chữ Đồng cử động: “Làm gì vậy?”

Cô mở đôi mắt mơ màng, thứ xuất hiện trong con ngươi là một màn hình điện thoại được phóng to. Chữ Đồng ngồi bật dậy, ngẩn người ba giây, tầm mắt mới dần dần rõ nét. Mắt cô càng mở càng to. Giản Trì Hoài cắt điện thoại đi, đứng trước mặt cô, sắc mặt căng cứng.

Chữ Đồng xua tay: “Không phải em, không phải em tung đầu.”

“Tên tác giả trên này chính là em.”

“Em thật sự không biết. Đúng, em là người nhận ảnh, nhưng mà...”

Giản Trì Hoài rõ ràng không chút kiên nhẫn. Anh khoát tay, ngữ khí cực kỳ bức bối: “Đây là chuyện của riêng em. Nếu em thích gây phiền phức, tôi không cần.” Dứt lời, anh quay người đi ra khỏi phòng.

Chữ Đồng vớ lấy di động của mình. Tin trang nhất hôm nay của Dịch Sư chính là những bức ảnh thân mật giữa Đào Tinh Kỳ và Ân Thiệu Trình. Cô ấn vào đường link kết nối. Giang Ý Duy không tránh khỏi bị cuốn vào chuyện này, thậm chí còn có bài báo nói trước khi debut cô ta từng phẫu thuật thẩm mỹ, còn từng làm gái tiếp rượu.

Bình luận của fan mạng đã điên cuồng tăng lên con số mấy vạn.

“Trước đây Giang Ý Duy tên là Giang Tâm, sống ở tiểu khu chúng ta. Cô ta từng kết hôn, chồng cũ là một nông dân lên thành phố kiếm việc...”

“Đúng đúng, sau này cô ta có chút danh tiếng thì ly hôn, rồi được một con Ferrari đón đi...”

Chữ Đồng đầu đầu tắt trang web đi. Cô xuống giường, đánh răng rửa mặt. Cô không cần nghĩ cũng biết, bài báo sáng nay nhất định là do tổng biên tập tung ra dưới danh nghĩa của cô, vì những tin tức về sau của Đào Tinh Kỳ vẫn do cô theo đuổi, mà độ hot của Dịch Sư liên tiếp mấy ngày qua quả thực cũng đã bỏ xa Độc Gia mấy con phố.

Thay xong quần áo đi xuống nhà, Giản Trì Hoài đang ngồi trước bàn ăn, trong tay cầm một tờ báo. Chữ Đồng kéo chiếc ghế bên cạnh anh ra: “Hôm nay anh có tiết không?”

Người đàn ông không hề trả lời cô. Chữ Đồng ăn một nhỏ nhưng thấy chẳng khác gì nhai nến: “Không phải em gây phiền phức. Em cũng muốn đưa những tin tức chân thực nhất...”

Giản Trì Hoài đặt tờ báo lên bàn, liếc nhìn cô bằng ánh mắt lạnh nhạt: “Chữ Đồng, từ trước tới nay, tôi đối xử với em có thể nói là nuông chiều. Nhưng chuyện tôi bảo em đừng động vào, tốt nhất em chớ có dây.”

“Giang Ý Duy ư?”

“Phải.”

Chữ Đồng bỗng chốc cảm thấy trái tim như bị một viên đá sắc cửa một nhát, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra ung dung, nói: “Giản Trì Hoài, có phải anh yêu thầm cô ta không?”

Đáy mắt Giản Trì Hoài không chút xao động. Anh chỉ cười, không hiểu là thừa nhận hay là gì: “Em không đụng vào cô ta, em sẽ không sao, hiểu chứ?”

“Em không hiểu.”

Giản Trì Hoài đẩy ghế ra, cũng không nhìn cô thêm một cái, vớ lấy chìa khóa xe trên mặt bàn rồi sải bước rời đi.

Đường dây Ân Thiệu Trình và Giang Ý Duy đã bám sát rồi, cô sẽ không dễ dàng buông bỏ, Chữ Đồng lái xe ra khỏi nhà với tinh thần có chút tự trào. Nếu không sao người ta lại gọi đám người các cô là 'chó săn'?

Phía Triều Dương Tân Thành từ lâu đã biến thành tổ của 'chó săn'. Chữ Đồng bèn thay đổi kế hoạch, ngồi đợi trước cửa một tiểu khu khác mà Ân Thiệu Trình hay qua lại.

Thật không ngờ, vừa bắt đã chuẩn. Tầm khoảng 7 giờ tối, Chữ Đồng đang căn màn thầu khô trong xe cuối cùng cũng nhìn thấy xe của Ân Thiệu Trình ra ngoài. Tinh thần Chữ Đồng chấn động, vội vàng khởi động xe, bám theo.

Chiếc xe vẫn lái không nhanh không chậm. Chữ Đồng vừa cầm máy chụp ảnh vừa nắm vững tay lái. Cô không dám sơ suất, thế nên đi theo rất sát. Sau khi lái ra khỏi vòng đai ngoài, thấy lại sắp lên cầu vượt, Chữ Đồng nhìn biển chỉ đường. Xem ra tối nay Ân Thiệu Trình sẽ qua đêm ở bên ngoài.

Cô không kịp vui sướng, liếc mắt bất ngờ thấy bóng một chiếc xe đỏ. Cô vừa định tránh sang thì chiếc xe đã bị va chạm. Lực đập rất mạnh khiến cả người chao đảo, lắc lư, suýt nữa xuyên thẳng lên chiếc xe tải hạng nặng phía trên.

Chữ Đồng kinh hoàng đến độ mồ hôi chảy ra ròng ròng, vội vàng phanh gấp, nhưng không ngờ đuôi xe một lần nữa bị người ta húc mạnh, bánh xe lăn qua dải phân cách bằng cây xanh, chỉ dừng lại khi đâm vào một chiếc cây to. Cô bỗng chốc cảm thấy đầu văng mắt hoa, nhất là cánh tay, đau đến nỗi không nhắc lên nổi.

Xe của Ân Thiếu Trình dừng cách đó không xa. Giang Ý Duy ngồi ở ghế lái phụ, căng thẳng túm chặt cổ áo. Cảnh tượng vừa rồi đáng sợ tới nỗi một lúc sau cô ta vẫn không hoàn hồn lại được, cứ nhìn chăm chăm vào chiếc gương chiếu hậu mãi.

Cửa xe của Chữ Đồng nhanh chóng bị người ta kéo ra. Một người đàn ông trẻ tuổi kéo mạnh cô ra ngoài. Cả người cô ngã xuống đất, cánh tay có cảm giác bị ai tháo bỏ.

Giang Ý Duy sợ đến tái mét mặt mày, dè dặt nhìn người đàn ông bên cạnh: “Thiếu Trình, có cần làm vậy không. Cô ta chỉ là phóng viên.”

“Xảy ra một vụ tai nạn thôi mà, có liên quan đến chúng ta sao?” Ân Thiếu Trình khởi động lại xe, đeo chiếc kính râm trên tay lên, phóng đi xa.

Chữ Đồng bị gã đàn ông lôi đi mấy bước. Cô đau đến không còn sức phản kháng, bên cạnh đã có những chiếc xe lần lượt dừng lại. Chữ Đồng lên tiếng kêu cứu nhưng nghe thấy tiếng của người đàn ông vọng lại còn lớn hơn, hoàn toàn áp đảo giọng cô: “Nhanh lên, đưa thẳng tới bệnh viện, nhanh!”

Cô ra sức lắc đầu, đối phương rõ ràng là cố ý, sao có thể cứu cô?

Gã đàn ông ôm ngang eo, bế cô lên, đưa cô vào ghế sau của một chiếc taxi màu đỏ, cánh xe đóng lại cái rầm “Đi!”

Tay trái của cô không thể cử động, chỉ có thể dựa vào cửa xe: “Các người.. Các người rốt cuộc là ai?”

Hai gã đàn ông một trước một sau đều không nói câu nào. Chữ Đồng càng lúc càng lo, tay quờ quạng sang bên cạnh, lúc này mới ý thức được túi xách không có bên mình.

Chiếc xe đi được hơn nửa tiếng đồng hồ, rồi dừng lại trước một tòa nhà gần như không còn mới. Cô nghe thấy người đàn ông lái xe ấn còi, cánh cửa sắt phía trước chậm chậm mở ra. Khi chiếc xe lướt ngang qua tấm biển ngoài cửa, Chữ Đồng nhìn rõ hàng chữ bên trên.

Bệnh viện tâm thần Tín Hựu.

Chữ Đồng tròn mắt, tinh thần lập tức sụp đổ. Cô xồng tổi, gõ một tay vào cửa xe: “Thả tôi ra ngay, cứu mạng...”

Người đàn ông ngồi bên cạnh nhanh chóng tiến tới, một tay bịt chặt miệng cô rồi ấn cô lên ghế.

Khi Giản Trì Hoài nhận được điện thoại là lúc Chữ Đồng vừa xảy ra chuyện.

“Anh Tứ, chị dâu bị bọn chúng bắt đi rồi.”

Người đàn ông còn đang dạy. Anh đi ra khỏi giảng đường, nhẹ nhàng khép cửa lại: “Là ai?”

“Có lẽ là người của Ân Thiếu Trình.”

Giản Trì Hoài trầm mặc một lúc. Đầu kia không nhận được tín hiệu của anh, mở lời mang tính do thám: “Bọn em theo đuôi chiếc xe đó, anh xem có nên báo chúng dừng không?”

Giản Trì Hoài nhìn giờ. Tối nay anh có tiết, phải tới chín giờ mới xong.

“Anh Tứ, xe của chị dâu còn bị đâm. Nhưng anh yên tâm, chị ấy không có gì đáng ngại.”

“Chín giờ tôi về. Trước lúc đó, đừng gọi điện cho tôi. Cậu cứ theo dõi, chỉ cần bảo đảm cô ấy không nguy hiểm tính mạng là được, còn những việc khác... tôi không cần cậu xen vào.”

“Dạ.”

Giản Trì Hoài cúp máy, ngón tay cọ cọ lên màn hình điện thoại như đang suy nghĩ gì đó. Nhớ tới vẻ bướng bỉnh của Chữ Đồng, cuối cùng anh ngược mắt lên, đẩy cửa giảng đường rồi đi vào không chút do dự...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 17: Ông xã

Edit: DGS*

Beta: TNH

Chữ Đồng bị đưa đến bệnh viện tâm thần, hai người kéo thẳng cô lên tầng hai, quẹo trái rồi đến trước một căn phòng, một trong hai người mở cửa ra rồi dùng lực đẩy cô vào, nhốt chặt bên trong.

Cô ôm chặt cánh tay trái rồi ngã gục xuống đất, tay chắc là bị trật khớp rồi. Chữ Đồng ngẩng đầu, nhìn ra ngoài qua ô thủy tinh nhỏ hẹp trên mặt cửa: “Rốt cuộc mấy người là ai?”

“Là người trị bệnh cho cô.” Người đó nói xong liền xoay người rồi đi.

Chữ Đồng vội đứng dậy, thấy hai người họ quay người đi xuống lầu, cô đập cửa: “Thả tôi ra, có ai không?”

Mọi chuyện tới quá đột ngột, bên ngoài yên tĩnh đến nỗi dường như cả bệnh viện chỉ còn lại mình cô. Sau khi Chữ Đồng kêu cứu trong vô vọng đành phải đối mặt với hiện thực, quan sát hoàn cảnh xung quanh mình.

Trong căn phòng với những bức tường âm đạm có tổng cộng ba chiếc giường, hai trong số đó bừa bộn không tả nổi, Chữ Đồng chọn chiếc giường tương đối sạch sẽ còn lại để ngồi xuống, cô nhìn vào tay trái của mình, rõ ràng phần khuỷu tay đã bị sái, nhưng mấy người đó đến cả bác sĩ cũng không tìm cho cô.

Không bao lâu sau, có tiếng ồn từ ngoài vọng vào, Chữ Đồng lo lắng ngồi thẳng dậy. Cửa phòng nhanh chóng được mở ra, vài bác sĩ mặc áo blouse trắng áp giải hai bệnh nhân tiến vào. Chữ Đồng liền đứng dậy, định rồi đi.

Một bác sỹ rút ra, đi tới trước mặt cô: “Ngồi yên!”

“Tôi không phải là bệnh nhân ở đây.”

“Nằm lên giường!”

“Tôi nói rồi, tôi không phải là bệnh nhân, để tôi đi.”

Bệnh nhân trên chiếc giường dựa sát tường đã bị bác sĩ dùng dây ở đầu giường trói chặt, còn người phụ nữ ở chiếc giường chính giữa thì ngoan ngoãn ngồi co vào một góc, hai tay ôm chặt đầu gối, Chữ Đồng định xông tới không ngờ một bác sĩ còn lại cũng bước đến, trong tay móc ra một ống tiêm: “Nếu cô không biết điều, chúng tôi sẽ có cách trị.”

Chữ Đồng đương nhiên không thể chịu cái thiệt trước mắt, cô cởi giày rồi nằm lên trên giường, nhưng vẫn không chịu từ bỏ cơ hội: “Tôi thật sự không phải là bệnh nhân, là bị hai người vừa nãy bắt đến, các anh giúp tôi gọi điện thoại...”

Hai tay bác sĩ thấy thế, mỗi người một bên giữ chặt vai của cô, dùng dây trói màu đen siết chặt hai tay hai chân cô, Chữ Đồng đau đến nỗi kêu thành tiếng, “A, đau quá, cứu mạng.”

Sau khi xong xuôi mọi việc, hai người lạnh nhạt nhìn nhau rồi rời đi.

Đây quả thực là bệnh viện tâm thần, ngay cả bác sĩ cũng có bản chất tâm thần.

Chữ Đồng vùng vẫy chân tay, người phụ nữ ở giường bên nhìn cô: “Vô dụng thôi, tiết kiệm sức đi.”

Cô kinh ngạc: “Chị không phải người điên?”

“Cô mới điên đó.”

Mắt Chữ Đồng nhảy vọt ra tia vui sướng: “Ồ đây không có bác sĩ, chị mau giúp tôi cởi trói, tôi cũng không bị điên, tôi thật sự bị người ta bắt đưa vào đây.”

“Tôi không lo chuyện bao đồng.”

Phòng kế bên đột nhiên phát ra tiếng gào thét, tiếng thét cuồng loạn khiến người ta cảm thấy kinh hãi. Tim Chữ Đồng co thắt lại. Cô nhìn thấy người phụ nữ ở giường bên ôm đầu, miệng lầm bầm điều gì đó. Giường của Chữ Đồng dựa sát ô cửa sổ phía Bắc, cây gỗ cao vượt qua ban công tầng một, bóng cây đung đưa như bóng ma chiếu rọi trên bức tường trắng nhợt.

“Có ma, chiều hồn rồi, Diêm Vương tới rồi...”

Chữ Đồng sợ hãi vô cùng, gan có lớn hơn nữa cũng không thể chịu đựng sự khiếp đảm này, cô nhắm mắt nhưng không thể giấu đi sự run rẩy khắp người. Cô không biết bây giờ Giản Trì Hoài đang làm gì, thấy cô không quay về, liệu có gọi điện thoại cho cô chăng, có lo lắng cho cô chăng?

Chỉ khi bị dồn vào đường cùng, lòng người mới trở nên yếu mềm như vậy, chớp mũi Chử Đồng cay cay, cô điên cuồng nhớ tới người đàn ông nằm ngủ bên kia gối sáng nay vẫn còn lạnh lùng với cô.

Lúc Giản Trì Hoài về đến nhà, cũng đã gần chín giờ rồi, từ xa trông thấy chiếc xe dừng trước cổng biệt thự, Giản Trì Hoài hạ cửa kính xe xuống, người đó đi đến bên xe của anh: “Anh Tứ.”

“Sao cậu lại ở đây?”

“Chị dâu đã bị đưa vào bệnh viện tâm thần Tín Hựu.”

“Bệnh viện tâm thần?” Giản Trì Hoài ngược mắt nhìn người đàn ông, cậu ta gật đầu: “Có cần vào cướp người không ạ?”

Giản Trì Hoài định thần lại, gương mặt trở lại với dáng vẻ lạnh lùng sâu thẳm: “Không cần, để cô ấy ở đó một đêm cũng được, cô ấy gặp chuyện thì quá xốc nổi, đó là bệnh, phải trị.”

Nói xong, để lại người đàn ông, một mình đi vào nhà.

Trước khi ngủ Giản Trì Hoài đã uống một ly vang đỏ, anh làm việc và nghỉ ngơi rất có nguyên tắc, lúc nằm trên giường bất giác nhìn ô cửa sổ, Chử Đồng mỗi lần đều thích ngồi trên này viết tin tức, ô cửa sổ này tự nhiên trở thành bàn làm việc của cô. Nhìn xem, có hộp cafe, ly trà, gấu Winnie the Pooh, đồ ngủ, thậm chí còn có một gói băng vệ sinh.

Anh dần thiếp đi, nhưng bên tai từ đầu đến cuối lại không yên tĩnh, từng cảnh tượng liên quan đến bệnh nhân tâm thần làm bị thương người khác cứ hiện ra, quấy rầy lòng anh đến bất an.

Giản Trì Hoài cũng không biết, tại sao lại có cảm giác không thích nghi được như thế này, anh nằm trên mà không tài nào ngủ được, nhưng cũng lại không muốn kéo cô ra khỏi hồ lửa nhanh như vậy, cho đến khi trời tờ mờ sáng, người đàn ông cả đêm không chớp mắt mới ngồi dậy, thay quần áo rồi vội vàng ra khỏi nhà.

Anh nghĩ rằng, để cô ném trái khổ cực thì về sau chắc hẳn sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lúc bước đến cầu thang bệnh viện, khi tiếng la hét của bệnh nhân vọng vào tai Giản Trì Hoài, thì lòng anh càng lúc càng sốt ruột, nghĩ đến tình cảnh Chử Đồng có thể sợ hãi co ro một góc, anh bất giác rảo nhanh bước chân đi lên lầu.

Cửa phòng bệnh rất nhanh được mở ra, Giản Trì Hoài thu lại nét mặt, gương mặt tuấn tú, thái độ bình tĩnh, xuất hiện như một vị thần, vậy mà...

“Tôi nói chị nghe, loại đàn ông như vậy nên chà chà chà, bầm vằm, chặt chém, cho chó ăn! Vứt xuống hồ, nhốt lồng heo!”

Giọng nói này, rất quen thuộc, không phải là Chử Đồng sao?

Giản Trì Hoài đã chờ sẵn cô sẽ nhào tới, chuẩn bị ột trận khóc lóc đau khổ, nhưng đây... lại là tình huống quái quỷ gì đây?

Chỉ thấy Chử Đồng vắt chéo chân ngồi trên giường, tay trái không thể cử động, nhưng tay phải lại vẫy tới mức hận không thể đập lên tường: “Đừng để tôi gặp phải loại đàn ông chó má đó, đợi tôi ra ngoài, tôi nhất định vạch mặt anh ta, đồ đốn mạt, cặn bã, chó má, thứ chim sâu...”

Giản Trì Hoài mặt biến sắc, con mẹ nó, thật nghe không lọt tai, đây là lời mà một cô gái nên nói sao? Đúng là cười phải người con gái thật có giáo dục mà!

Người đối diện với Chử Đồng vốn đang cuối đầu, lúc này, nhẹ nhàng ngẩng lên, cô ấy nhìn thấy mấy người đang đứng trước cửa, cho rằng người đến không có ý tốt, sợ hãi mà co rụt hai chân vào trong chăn. Chử Đồng nhìn theo tầm mắt của cô ấy rồi quay đầu lại, cô giật mình, không thể che giấu sự ngạc nhiên trên khuôn mặt, Giản Trì Hoài cuối cùng nhìn thấy tia sáng trong mắt cô. Gương mặt nhỏ tươi rói, đôi mắt cong cong, rõ ràng, dứt khoát, hét lên một tiếng: “Ông xã!”

~

~*Lảm nhảm: Khoảng thời gian tới tớ bận công việc nên truyện sẽ ra chậm hơn một chút nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Nằm đè!

Edit: DGS*

Beta: TNH

Lòng ngực chột như bị kích thích, mềm mại như hoa nở rộ. Nhưng Giản Trì Hoài vẫn kiềm chế, sắc mặt anh vẫn nghiêm lại, đứng đó không nói một lời nào.

Chữ Đồng nhảy xuống giường, nắm chặt cánh tay người phụ nữ: “Ông xã tôi đến rồi, mau đi thôi.”

“Tôi... Tôi có thể đi sao?”

“Sao không thể, đi thôi!” Chữ Đồng đỡ cánh tay trái của mình, nhanh bước chạy đến trước mặt Giản Trì Hoài: “Người này không có bệnh, em dẫn cô ấy đi cùng.”

“Không được.” Giản Trì Hoài mặt lạnh lùng phản đối.

Nhưng Chữ Đồng làm như không nghe thấy gì, quay người trở lại giường: “Mang giày mau, chúng ta đi.”

Người phụ nữ như vói được chiếc phao cứu sinh, cô ấy mang bừa giày vào, đến cả gót chân cũng không kịp lột vào, loẹt quẹt đứng sau lưng Chữ Đồng. Chữ Đồng thì chắn trước cô ấy như nữ chiến sĩ, đến cửa, cô nhìn thấy hai bác sĩ ngày hôm qua đang đứng bên ngoài. Chữ Đồng giật dử cau mày, kéo tay người phụ nữ sau lưng bước ra, cô đứng trước mặt bọn họ: “Tôi phải vạch mặt mấy người, tố cáo mấy người.”

Giản Trì Hoài nhìn chằm chằm bóng lưng của cô. Cô gái nhỏ này, cáo nhỏ giả uy hổ, chiêu này dùng rất được. Anh dám chắc rằng, tối qua lúc bị người ta áp giải vào cô chẳng cứng rắn được thế đâu.

Hai bác sĩ nhìn nhau, Giản Trì Hoài sai bước lên trước, một tay giữ chặt cánh tay Chữ Đồng, cô đau đến nhảy dựng lên: “A! Đừng đụng vào em, đau quá!”

Giản Trì Hoài lúc này mới chú ý đến sự khác lạ trên cánh tay cô, nhưng anh không buông ra, mà kéo cô đi thẳng về phía trước. Cánh tay Chữ Đồng giờ lên cao, một nửa cơ thể nghiêng theo: “Aiya, chậm thôi, tay em bị thương.”

Ra đến cổng bệnh viện, Giản Trì Hoài buông cánh tay cô ra, ngồi thẳng lên xe. Chữ Đồng thấy người phụ nữ sau lưng im lặng, cô mở cửa xe cho cô ấy: “Mau lên xe đi, không lẽ chị định đợi chồng chị hay tin vội tới đây sao?”

Người phụ nữ thấy thế, khom lưng định ngồi vào trong xe.

Giản Trì Hoài nhắc chân, ngón tay phui phui đầu gối, mắt nhìn thẳng về trước, trong mắt lại ngập tràn ghét bỏ: “Ngồi phía trước.”

Cả người cô ấy cứng nhắc, thấy anh cũng không nói không đưa mình theo, cô ấy cũng biết điều, nhanh chóng vòng lên đầu xe, ngồi ở vị trí ghế lái phụ.

Tài xế khởi động xe, Chữ Đồng nhìn người đàn ông bên cạnh: “Sao anh biết em ở đây?”

“Trong nhà xuất hiện một bệnh nhân thần kinh, tôi có thể không biết sao?”

“Rõ ràng anh biết không phải thế.”

Giản Trì Hoài lại phui phui cổ áo: “Không có chuyên gia xác nhận, tôi không dám bảo đảm.”

Chữ Đồng chớp chớp mắt, “Chúng ta đi đâu đây?”

“Về nhà.”

“Không đi bệnh viện sao? Tay em đau cả đêm.”

Giản Trì Hoài liếc mắt, hừ một tiếng như cười như không, người tài xế phía trước lên tiếng hỏi: “Anh Giản, quẹo trái phía trước là bệnh viện.”

“Cậu cần khám bệnh à?”

Tài xế vừa nghe, đành phải tiếp tục lái thẳng.

Về đến nhà, trời mới vừa sáng, Chữ Đồng dẫn người phụ nữ vào trong, đến phòng khách, thấy có người đang ngồi đợi, Chữ Đồng cảm thấy quen quen, vừa định hỏi, Giản Trì Hoài đã lên tiếng chào trước: “Bác sĩ Triệu, thật ngại quá mới sáng sớm đã gọi anh tới, tay Chữ Đồng bị thương rồi.”

“Không sao, lúc cậu gọi điện thoại, tôi vừa ra khỏi nhà.” Bác sĩ Triệu đi về phía Chữ Đồng: “Cô chủ, để tôi xem giúp cô.”

Mấy người ngồi trên ghế sofa, bác sĩ Triệu kéo cánh tay Chữ Đồng qua, lật trái lật phải kiểm tra, ấn ngón tay vào khuỷu tay cô: “Không có gì đáng ngại, trật khớp thôi, đẩy trở về là ổn.”

Chữ Đồng cắn ngón tay, “Xin nhẹ tay một chút.”

Giản Trì Hoài khoanh hai tay trước ngực, bác sĩ Triệu dùng lực đẩy khuỷu tay Chữ Đồng một cái. Con đau đó, Giản Trì Hoài không thể hình dung được, Chữ Đồng kêu lên, người đàn ông nhìn cô không chớp mắt, gương mặt không còn thần sắc, như một pho tượng điêu khắc.

Sau khi bác sĩ Triệu đi rồi, Chữ Đồng kéo người phụ nữ qua giới thiệu với Giản Trì Hoài: “Chị ấy bị chồng mình đưa vào bệnh viện tâm thần, thật ra chị ấy không có bệnh, nhưng lại bị nhốt đó hơn trăm ngày.”

Giản Trì Hoài không phải là nhà tù thiện cũng không có giác ngộ gì vĩ đại: “Vậy em giúp cô ấy báo cảnh sát rồi đưa cô ấy về.”

“Chồng chị ấy có thể làm tới bước này, sau lưng chắc hẳn không đơn giản, cứ đưa về như vậy, rất nguy hiểm.”

“Tay của em ôn rồi liền quên cảm giác đau suốt đêm qua sao?”

Chữ Đồng khẽ cắn môi, giọng nói mạnh mẽ khác thường: “Em là người của truyền thống, có những chuyện đã thấy rồi không thể ngoảnh mặt làm ngơ.”

Giản Trì Hoài không nói thêm nhiều với cô, đứng dậy đi lên gác. Người phụ nữ vẫn cứ cúi đầu, Chữ Đồng nhìn cô ấy: “Chị yên tâm, tôi chắc chắn sẽ giúp chị, không phải chị đã nói còn mấy ngày nữa tới ngày anh ta kết hôn sao? Chúng ta cứ đợi tới ngày đó, bây giờ, tôi tìm cho chị khách sạn để ở, tạm thời chị đừng liên lạc với ai.”

“Được.”

Sau khi Chữ Đồng bố trí ổn thỏa cho người phụ nữ liền trở về Bán Đảo Hào Môn, xe Giản Trì Hoài đậu trong gara, xem ra hôm nay không có tiết. Cô xách đồ lên tầng hai, mở cửa phòng bước vào, người đàn ông nằm trên giường ngủ bù. Chữ Đồng đi tới, cởi giày rồi nằm trên nửa giường của mình, tối qua cô không chợp mắt, vốn dĩ muốn nói chuyện với Giản Trì Hoài, nhưng dưới lưng là chăn bông mềm mại, cơn buồn ngủ ập tới, cô ngủ còn sâu hơn Giản Trì Hoài.

Người đàn ông thấy bên lưng không có tiếng động, vừa lật người, hai tay Chữ Đồng đứng lúc đuổi ra ôm chặt anh: “Đừng động đấy, đau.”

Giản Trì Hoài nhìn cô như vậy, trong lòng dâng lên ngọn lửa không tên, gây ra họa lớn như vậy mà vẫn có thể ăn ngon ngủ kỹ, cô là heo sao? Anh đẩy mạnh vai cô một cái, Chữ Đồng giật mình mở hai mắt, tưởng mình còn ở trong bệnh viện tâm thần, sau khi nhìn rõ người đàn ông trước mặt, cô dụi dụi mắt: “Đề em ngủ một lát đi mà.”

Giản Trì Hoài ngồi dậy, thật ra Chữ Đồng cũng đoán được, chuyện hôm qua, chắc hẳn là vì cô đã đắc tội với người ta. Cô cũng ngồi dậy theo anh, một tay đỡ lên vai của anh, tay còn lại lấy ra một hộp nhựa ở tủ đầu giường: “Cảm ơn anh đã đến cứu em, anh xem, em cũng mua đồ cho anh nè.”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu, thấy một hộp đồ chơi màu đen.

“Cỗ vịt cay chính tông, em đặc biệt mua cho anh.”

Giản Trì Hoài hất cái tay đặt trên vai anh của cô ra: “Lần sau trước khi lấy lòng người khác, hãy tìm hiểu kỹ xem người ta ghét ăn cái gì nhất!”

Chữ Đồng nhủ thầm trong miệng một tiếng 'Chết mất', cô kéo ngăn tủ ở ngăn tủ đầu giường: “Em mặc kệ, dù sao cũng là mua cho anh.” Vừa muốn mở hộp nhựa ra, lại nhìn thấy thiệp mới đám cưới nằm bên trong.

Cô tò mò lấy ra xem, tên chú rể bất thành linh xuất hiện trong mắt cô. Mắt cô sáng lên, nhưng trên mặt vẫn giả vờ như không có chuyện gì, đem thiệp mời để lại chỗ cũ.

“Giản Trì Hoài, anh phải đi dự lễ cưới hả?”

“Ừm.”

“Đẫn em đi với.”

Hai tay người đàn ông để sau lưng, người từ từ nằm xuống, ánh mắt xem thường: “Tôi ở bên ngoài chưa từng thừa nhận đã kết hôn, lúc đầu đã nói rồi, cả hai bên đều không để lộ, em đừng mơ tưởng.”

Trong lòng Chữ Đồng nghĩ đây là cơ hội tốt biết bao, cô vốn dĩ đang nghĩ cách làm sao để trà trộn vào hội trường hôn lễ. Cô xoay mạnh người, bỏ nhào lên người Giản Trì Hoài, dùng sức quá mạnh, trong chốc lát đã đè Giản Trì Hoài xuống giường.

“Ông xã à, dẫn em theo với, chúng ta dù gì cũng đăng ký kết hôn, em chưa từng đi đến những nơi xa hoa như vậy, anh dẫn em đi mở mang tầm mắt, được không?”

Lại nữa rồi, đúng là bộ dạng chó săn mà!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Đục nước béo cò

Edit: MR

Beta: TNH

“Em đang muốn tôi thừa nhận thân phận của em sao?”

Chữ Đồng nghĩ thầm, người này phải tự kỷ đến mức nào mới nghĩ vậy? “Không phải vậy, em biết anh lấy em là do sự sắp đặt của bố mẹ, tuy rằng chính em cũng không biết tại sao bố mẹ nhất định muốn anh phải cưới em, nhưng em tôn trọng suy nghĩ của anh, anh không muốn công khai, em cũng đồng ý với anh. Hay là thế này đi, lúc nào phải giới thiệu thì anh cứ nói em là bạn gái của anh, dù sao thì cũng chưa có ai từng gặp em.”

Khụy tay cô đặt tại trước ngực anh, lực lại lớn, Giản Trì Hoài đẩy cô một cái: “Tôi có bạn gái rồi.”

“Cái gì?” Chữ Đồng cao giọng: “Em bị người ta nhốt trong bệnh viện tâm thần, đáng thương như vậy, vậy mà anh đã tìm được cả bạn gái cùng tham gia tiệc cưới rồi sao?”

“Tôi có bạn gái cố định.” Giản Trì Hoài ngồi dậy, sửa lại cổ áo.

Bởi vì thường phải chạy lo tin tức, Chữ Đồng nói chuyện luôn thẳng tuồn tuột, cô buột miệng thốt lên: “Bạn giường chứ gì?”

Giản Trì Hoài tiến đến gần bên, thổi một hơi vào tai cô, mấy sợi tóc vụn sau tai chọc vào má, khiến người ta ngứa ngáy: “Vậy còn em, em có bạn giường cố định sao?”

Chữ Đồng rụt cổ lại, mím môi sau đó nở nụ cười giả hoạt, ánh mắt thần nhiên đối mặt với Giản Trì Hoài: “Có chứ, chẳng phải là anh sao?”

Giản Trì Hoài khẽ nhếch môi, có vẻ như tâm trạng rất tốt: “Đưa em đi cùng cũng được, nhưng em tuyệt đối không được cho người ta biết chúng ta đã kết hôn rồi.”

“Được, em bảo đảm.”

Để có thể mang camera vào nơi tổ chức hôn lễ, Chữ Đồng quả thực đã phải đau đầu nát óc. Từ mấy hôm trước, Giản Trì Hoài đã sai người chuẩn bị lễ phục cho cô, ngay cả túi xách đi kèm cũng chỉ là đồ trang sức, vốn không thể cho thêm thứ gì mang tính chất thực tế.

Trước khi đi, Chữ Đồng cầm trong tay một túi lớn, Giản Trì Hoài nhiu mày vẻ không vui: “Ai cho em mang balo?”

“Balo gì chứ, cái này ngày thường em vẫn đeo mà.”

“Không hợp.”

“Tiện dụng là được mà, để đựng bánh kẹo cưới hay thuốc lá chẳng hạn.”

Giản Trì Hoài đưa tay day day trán: “Em có ý định tới là để làm tôi mất mặt sao? Bây giờ cho em hai sự lựa chọn, một là, thay chiếc túi đã chuẩn bị cho em, hai là, thay bộ lễ phục này ra, mặc bộ quần áo mua ở hàng tạp hóa mà em vẫn thường mặc đi lấy tin tức ấy.”

Chữ Đồng hít một hơi thật sâu, thôi được rồi! Dù không nhìn được, cô cũng phải cố mà nhìn! “Đổi thì đổi, nhưng mà lần sau anh có nói, có thể bớt độc địa đi được không?”

“Không thể.”

Chữ Đồng quay về phòng, suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách.

Ngồi trên xe đi tới bữa tiệc, Chữ Đồng cứ chốc chốc lại mân mê chiếc váy của mình bộ lễ phục ôm sát người làm tôn lên xương quai xanh xinh đẹp của cô, trên cô tay đeo một bông hoa nở rộ, mái tóc của cô hất lên hai bên rồi cái kẹp tóc ngọc trai. Ánh mắt Giản Trì Hoài thoáng hiện lên tia kinh ngạc nhưng anh đã nhanh chóng thu lại vẻ khác thường đó. “Không ngờ em trang điểm cũng rất giống người nha.”

“Đó là đương nhiên, em là người, đương nhiên là có dáng vẻ con người rồi.”

Giản Trì Hoài đưa tay qua, sờ lên làn váy của cô, Chữ Đồng giật mình. Nhảy dựng lên: “Anh làm gì thế?”

“Em có cần phải căng thẳng tới mức đó không?”

Cô không khỏi chột dạ, sợ bị ánh mắt sắc bén của Giản Trì Hoài phát hiện ra sơ hở, Chữ Đồng đánh trống lảng sang chuyện khác: “Anh và chú rể là bạn

bè sao?”

“Không phải.”

“Vậy có quan hệ như thế nào?”

Giản Trì Hoài vẫn chưa rút tay về, mà vẫn tùy ý đặt trên đùi Chử Đồng, mặc dù cách một lớp vải, nhưng cô cảm nhận rõ ràng lòng bàn tay anh tỏa ra hơi nóng. “Anh ta và bố tôi từng hợp tác làm ăn.”

“Gia đình chú rể đó có tiền sao?”

Vấn đề này, Giản Trì Hoài nghe xong chắc chắn sẽ cảm thấy kỳ quái: “Có tiền hay không, có liên quan tới em sao?”

“Không phải là em sợ đi đường buồn chán, nói chuyện giết thời gian với anh sao?”

Giản Trì Hoài cẩn thận quan sát cô, anh nghiêng người qua, không khí trong xe bỗng nhiên trở lên mờ ám theo động tác của anh, sống lưng Chử Đồng đỡ ra, ánh mắt người đàn ông di chuyển xuống làn môi của cô: “Chúng ta có rất nhiều chuyện để nói, ví dụ như, em đã từng yêu mấy người? Từng có kinh nghiệm mấy lần 'ân ái', cảm giác thế nào?”

Chử Đồng như bị ai đó bạt tai, lỗ tai “ong ong” lên vài tiếng, cô tưởng mình bị ngênh ngã trong chốc lát, nhưng quay ra nhìn nét mặt Giản Trì Hoài, rõ ràng là anh có ý đó.

Ân ái?

Đùa chứ, anh ta muốn thể hiện thân phận giáo sư nên mới dùng từ một cách 'văn minh' như thế chắc?

“Em còn là 'xử nữ'!” Chử Đồng ngồi thẳng người lên, bày ra điệu bộ 'cây ngay không sợ chết đứng’.

Giản Trì Hoài ngồi trở lại chỗ của mình, đương nhiên tài xế phía trước cũng đã nghe thấy, ánh mắt quan sát về mặt hai người qua kính chiếu hậu, nhưng rốt cuộc cũng không dám nhìn lâu, vội vàng quay đi chỗ khác.

Giản Trì Hoài không nhịn được cười, nhìn bộ dạng của cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, hai tay không khỏi túm chặt cổ áo, cứ như là thật. Anh bỗng cảm thấy thú vị, tiện tay móc điều thuốc ra đốt, Chử Đồng có chút hối hận khi vừa nãy nói ra câu kia, cô né tránh ánh mắt mập mờ của Giản Trì Hoài, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhưng cô vẫn có thể cảm giác được ánh mắt của anh dường như vẫn đặt trên người mình, thậm chí làm người khác cảm thấy ngại thở, báo hại lòng bàn tay cô bắt đầu ướt đầm mồ hôi.

Đến nơi tổ chức hôn lễ, Chử Đồng gần như chạy trốn ra khỏi xe, nhân viên lễ tân mới chỉ liếc nhìn Giản Trì Hoài, đã cung kính đón anh vào trong, không cần phải đưa thiệp mời. Chử Đồng thấy thế, nói là cảm hộ anh, lợi dụng khoảng cách Giản Trì Hoài và người kia chào hỏi, cô liền nhét thiệp mời vào túi xách của mình.

Giản Trì Hoài thật giữ lời, lúc giới thiệu, đúng là đã sắp xếp cho cô thân phận 'bạn gái’.

Chử Đồng thừa dịp không ai chú ý, nhanh nhẹn đi ra bãi đỗ xe gọi điện thoại cho Tiền Mộng. Tiền Mộng bắt taxi tới, Chử Đồng đưa tấm thiệp mời cho cô ấy: “Cha mẹ chồng cô đã ở đây rồi, cô lợi dụng lúc bọn họ bận rộn trà trộn mà đi vào, có biết không?”

Tiền Mộng cầm tấm thiệp mời màu đỏ, cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Chử Đồng rất sợ Giản Trì Hoài tìm cô nên vội vàng chạy về nơi tổ chức hôn lễ.

Sau khi ngồi vào vị trí, Chử Đồng bắt gặp ngẩng đầu lên nhìn tấm ảnh cưới cỡ lớn trên sân khấu, thực sự là một đôi trai tài gái sắc, nhưng mà chú rể lại là 'con sói'* danh xứng với thực!

*Đồng âm với 'trai tài gái sắc’.

Chử Đồng cuộn chặt tay lại. Hôn lễ được cử hành ngoài trời, lấy hoa cỏ trang trí tạo thành không gian sang trọng và lãng mạn, người dẫn chương trình lên sân khấu đọc diễn văn, ngay sau đó, chú rể cũng xuất hiện.

Chử Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy bóng dáng Tiền Mộng bên cạnh tấm áp phích. Lúc này, cô dâu xinh đẹp đang khoác tay cha mình chậm rãi bước trên thảm đỏ đi về phía trước, đây thực sự là hình ảnh đáng nhớ biết bao.

Giản Trì Hoài quay ra nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, đây là thái độ gì vậy? Hình như còn đan xen về tức giận, chán ghét...

Chử Đồng muốn vạch trần bộ mặt thật của tên chú rể kia ngay lập tức, càng là người có gia cảnh hơn người thì càng khiến ọi việc có thể gây chấn động xôn xao một cách hiệu quả. Chiếc máy ảnh được cô buộc trên đùi, cố định bằng tất da chân. Bàn tay Chử Đồng nắm chặt làn váy, từ từ đưa lên.

Ánh mắt Giản Trì Hoài sa sầm lại, thấy đường cong duyên dáng của đôi chân cô dần dần lộ ra, sau đó là chiếc tất da chân trắng tinh, rồi tới làn da mềm mại nhẵn nhụi. Chử Đồng chờ đúng thời cơ, động tác cũng trở nên nhanh nhẹn, cô vén váy lên, Giản Trì Hoài gần như có thể thấy cả viền ren của chiếc quần chip bên trong.

Điên rồi!

Sắc mặt anh trở lên u ám, gân xanh hai bên thái dương nổi lên thấy rõ, Giản Trì Hoài đưa tay ấn mu bàn tay cô xuống. “Cho dù em có muốn làm gì đó với tôi, cũng không cần nôn nóng như vậy chứ?”

~

~*Lâm nhâm: Để mọi người khỏi hóng, lịch ra truyện này là t2, 4, 6 và CN nhé. Cảm ơn mọi người ^_~*

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Chị gái em

Tay Chữ Động không động đậy được nữa, cũng có phản sốt ruột: “Ai định làm gì anh chứ?”

Giản Trì Hoài kéo cánh tay cô ra, buông vạt váy của cô xuống: “Đây là chỗ đồng người!”

Cô nắm chặt ngón tay, sau đó đặt tay lên đầu gối. Trên sân khấu, người chủ trì hôn lễ tuyên đọc đăng ký kết hôn của hai người. Cái bóng của Tiền Mộng trốn đằng sau bức ảnh cười từ từ đi ra, cuối cùng gần như chạy bước nhỏ xông tới.

“Đoàn Lại Hoàng!”

Một tiếng hét đan xen biết bao nhiêu tuyệt vọng và đau khổ. Tiền Mộng gương mặt đầm đìa nước mắt, xông lên sân khấu, cướp lấy chiếc mic trong tay người chủ trì, thanh âm vọng vào tai những người ngồi dưới như xuyên tường: “Anh định kết hôn, thế tôi là cái gì đây? Đứa trẻ trong bụng tôi bị anh ép phải phá bỏ là cái gì đây?”

Như một tảng đá làm dậy hàng ngàn lớp sóng, buổi lễ như bùng nổ. Cô dâu sắc mặt tái mét, đi đôi giày cao gót lao đảo chực ngã: “Cô ta... Cô ta là ai?”

Đoàn Lại Hoàng xanh mặt, trên gương mặt có sự hoang mang không thể che giấu. Hắn ta rảo bước tới trước mặt Tiền Mộng, định lôi tay cô ấy đi: “Con điên ở đâu chui ra, bảo vệ đâu, mau ném cô ta ra ngoài kia!”

“Tôi là kẻ điên!” Tiền Mộng dùng hết sức lực thoát ra khỏi tay hắn ta: “Chỉ một tờ bệnh án giả là anh đã nhốt tôi vào bệnh viện tâm thần hơn ba tháng. Anh có biết mỗi ngày, mỗi đêm tôi đã sống trong đó như thế nào không? Đoàn Lại Hoàng, tôi biết anh muốn leo lên chỗ cao nhưng vì sao anh nhất định phải ép tôi vào đường chết!”

Tiền Mộng nghẹn ngào, từ cổ họng bật ra những tiếng vụn vỡ, bên dưới vọng lên những tiếng bàn tán xôn xao. Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng trắng bệch, trong mắt lóe lên một tia xảo quyết. Hắn ta một lần nữa khống chế bà vai Tiền Mộng, dùng lực đẩy cô ấy xuống dưới sân khấu. Tiền Mộng loạng choạng, một tay nắm chặt lấy bồn hoa bên cạnh, như vậy mới không ngã nhào.

Chữ Đồng nhìn thấy thế bèn đứng bật dậy, luồn tay vào trong vạt váy, xé chiếc máy ảnh buộc trên chân ra.

Giản Trì Hoài thấp thoáng nhìn thấy động tác của cô. Anh định nắm lấy tay cô nhưng cô chạy quá nhanh, một tay nắm vạt váy, chẳng mấy chốc đã lên tới sân khấu. Chiếc máy ảnh trong tay nhắm thẳng vào Đoàn Lại Hoàng chụp không ngừng. Tiền Mộng đứng gần đó lồm cồm bò dậy. Chữ Đồng đi tới đỡ cô ấy. Cô lấy lại chiếc micro trong tay Tiền Mộng, giữ bình tĩnh rồi nói: “Chào mọi người, tôi là Chữ Đồng, phóng viên của Dịch Suru. Trong lần đầu tiên tôi lên phỏng vấn, làm quen với Tiền Mộng, cô ấy không hề bị bệnh tâm thần. Chú rể ngày hôm nay vì tiền đồ của mình, ly hôn giả không thành, đã điên rồ đưa vợ vào bệnh viện tâm thần, đã nhốt trong đó ba tháng trời. Tôi muốn hỏi cô Đơn một câu, trước đám cưới hôm nay, hai người đã đăng ký kết hôn chưa?”

Cô dâu lao đảo, gần như ngã rạp xuống sàn, phù dâu đứng bên vội vàng ôm chặt cô ta.

Chữ Đồng nói không sai, Đoàn Lại Hoàng mồm mép xảo quyết, lừa gạt cô ta đã đành, lại còn lừa cả nhà cô ta, nói gì mà trong nhà có trường bồi qua đời, phải tròn một năm mới được đăng ký kết hôn. Thì ra... Thì ra vì trong nhà đã có vợ!

Đoàn Lại Hoàng trong mắt như sắp bốc lửa, hai nắm đấm siết chặt, kêu răng rắc, Chữ Đồng nắm chặt tay Tiền Mộng, lùi về sau từng bước một, buổi lễ đã loạn cào cào từ lâu. Phía nhà gái cũng là những người có tiếng tăm, đương nhiên không thể để tin này truyền ra ngoài.

Đám bảo vệ vây lấy, Chữ Đồng cầm chặt máy ảnh trong tay. Đoàn Lại Hoàng giơ tay ra, sắc mặt hung tợn: “Giao ra đây!”

Những người trong bàn giờ chỉ còn lại mình Giản Trì Hoài. Anh uống một ngụm nước lạnh, nhìn về phía cái bóng thẳng tắp của Chữ Đồng. Cô nào có tới đây để học hỏi, rõ ràng là tới phá đám. Đôi chân đang đan vào nhau của anh lùi về sau, rồi anh đứng dậy, nhanh chóng đi về phía trung tâm đó.

Chữ Đồng đang lo sẽ thoát thân bằng cách nào, bất thành linh, bà vai bị ai đó lôi đi, Giản Trì Hoài ôm chặt cô bằng một tay: “Đi.”

Chỉ một chữ đơn giản đã khiến trái tim căng thẳng của cô có được sự vỗ về. Chữ Đồng không quên cầm chặt tay Tiền Mộng. Hai người họ theo bước Giản Trì Hoài, đi thẳng về phía trước. Bên cạnh, một người bảo vệ trẻ tuổi đặt tay lên vai Giản Trì Hoài: “Không được đi!”

Giản Trì Hoài buông tay Chữ Đồng ra, đẩy cô về phía sau: “Đừng quay đầu lại, ra bãi đỗ xe đợi tôi.”

Chữ Đồng nghe lời anh như ma xui quỷ khiến. Cô siết chặt tay Tiền Mộng, rào bước chạy về phía trước.

Giản Trì Hoài bức nhất là có người động vào mình. Đợi cho Chữ Đồng đi xa, anh quay người lại, không nói câu nào, lập tức tung cú đấm vào mặt đối phương. Bảo vệ bên cạnh thấy thế, ủa hết lên. Giản Trì Hoài giờ tay chỉ ngón trỏ về phía Đoàn Lại Hoảng, sự tức giận ẩn sau gương mặt đã bộc phát, bờ môi mím lại thành một đường giá lạnh: “Muốn chết phải không?”

Lúc này Đoàn Lại Hoảng mới nhìn rõ người đàn ông phía trước. Hắn ta kinh hãi, vội vàng kéo người bảo vệ bên cạnh: “Anh... Anh Tứ, ban này là...”

“Phụ nữ của tôi.” Giản Trì Hoài nhẹ nhàng đáp lại.

Sắc mặt Đoàn Lại Hoảng thay đổi, sau đó dè dặt nói tiếp: “Anh Tứ, bảo chị ấy xóa ảnh đi. Em thật lòng muốn kết hôn mà.”

Giản Trì Hoài làm như vừa nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời: “Đoàn Lại Hoảng, con người cậu thế nào, còn cần tôi nhắc nhở à?”

Đôi môi Đoàn Lại Hoảng run run, gương mặt trẻ trung trắng bệch như tờ giấy.

Chữ Đồng đợi Giản Trì Hoài ở bãi đậu xe. Tiền Mộng run cầm cập dựa vào cửa xe. Chữ Đồng gọi cho cô ấy một chiếc taxi: “Cô về trước đi, tôi tôi qua tìm cô.”

Thấy cô ấy sụp đổ, Chữ Đồng vỗ nhẹ vào mặt cô ấy: “Đừng nghĩ lung tung, bố mẹ cô còn chưa biết cô đã quay về, cứng rắn lên!”

Ánh mắt rời rạc của Tiền Mộng cuối cùng cũng có chút thần thái. Cô ấy gật đầu rồi cúi người ngồi vào trong taxi.

Chữ Đồng sợ Giản Trì Hoài gặp chuyện, đợi ở đó đã rất lâu. Cô không ngừng ngó nghiêng xung quanh, tầm mắt bỗng bị hút về phía một cái bóng. Chữ Đồng nhủ mày nhìn qua. Cô cảm thấy không thể nào, nhưng dáng đi của đối phương quen thuộc đến nỗi khiến lòng ngực cô thắt lại rất chặt. Chữ Đồng vô thức cất bước đuổi theo.

Mới đi được mấy bước, cánh tay đã bị ai giữ chặt. Chữ Đồng quay đầu, thấy Giản Trì Hoài, cô hást tay ra, chạy theo: “Chị...”

Người kia không hề dừng lại mà nhanh chóng rào bước về phía trước. Chữ Đồng sốt ruột vô cùng, cô đá bay giày cao gót đi, chạy nhanh bằng chân trần: “Chị, chị ơi, đợi em với!”

Giản Trì Hoài nghe thấy tiếng gọi ấy, bất giác ngẩng đầu nhìn về phía xa. Anh rào bước tới sau lưng Chữ Đồng, ấn cô vào lòng: “Em nói linh tinh cái gì vậy?”

“Thật sự là chị em mà, em không nhận nhầm đâu.” Chữ Đồng sốt sắng đánh vào ngực anh: “Thả em ra!”

Con người sâu hút của Giản Trì Hoài một lần nữa nhìn về phía ấy, mọi người đều đã đi cả, làm gì còn bóng dáng cô gái trẻ nào nhưng cánh tay anh vẫn giữ rất chặt, không cho cô cơ hội thăm dò tận gốc. Chữ Đồng thấy không còn khả năng đuổi theo, trong lòng buồn bức khó giải tỏa, tất cả mọi chua xót và nhung nhớ trào dâng. Cô không thể kìm chế nữa, bật khóc thành tiếng..

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 21: Chung phòng mà không quan hệ là có làm sao?

Edit: DGS*

Giản Trì Hoài muốn kéo cô về, nhưng cô lại đứng im đó, nước mắt không ngừng tuôn trào, cả nước mắt và mascara hòa lẫn vào nhau, gương mặt lem nhem như cái bảng pha màu.

Chữ Đồng nức nở run cả hai vai, Giản Trì Hoài nhìn gương mặt cô, sắc mặt đã trở nên trắng bệch, anh nắm lấy tay cô bước đi: “Về thôi!”

“Tại sao lại cản? Tại sao không để em đuổi theo chứ?” Chử Đồng lật ngược tay lại, nắm lấy cổ tay Giản Trì Hoài: “Em không nhìn lầm, người đó chính là chị gái em mà!”

“Vậy người đang nằm tại nghĩa trang Tây Xuân là ai?” Gương mặt Giản Trì Hoài lạnh lùng, ngữ khí như điêu khắc, càng khiến cả người hiện lên vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Gây chuyện như vậy trong hôn lễ của người ta, em vẫn còn gan ở lại đây quậy tiếp?”

Chử Đồng đưa tay đẩy anh: “Cứ cho là bây giờ em không đuổi kịp chị ấy, em cũng phải đi tìm, gần đây không nhiều nhà, em chắc chắn có thể tìm thấy chị ấy.” Tiếng nói nhỏ dần, cô nhấc váy xoay người chạy đi.

Giản Trì Hoài vẫn không cho cô cơ hội, anh rảo bước lên trước, giữ chặt eo cô từ phía sau, bước chân của Chử Đồng đột ngột dừng lại, cô dường như thấy chị gái chỉ đứng cách mình hơn ba bước, chỉ cần cô sải chân ra là có thể nắm chặt tay của chị. Nhưng lực ôm đằng sau đã dập tắt hy vọng của cô, Chử Đồng âm ỉ như đứa trẻ không có được kẹo, hai tay cô vờn ra trước, thật sự tha thiết muốn giữ chặt bóng dáng đó, nhưng Giản Trì Hoài lại quyết không như cô mong muốn. Anh giơ ngang một cánh tay, đề cả tay trái và tay phải của xuống, rồi thu hai cánh tay lại, một mực giữ chặt!

“Chị...”

Giản Trì Hoài không tốn chút sức lực kéo cô về trước xe, Chử Đồng đã kiệt sức, bị anh nhét vào vị trí ghế lái phụ. Gương mặt cô vẫn còn vết nước mắt chưa kịp khô, vừa rồi khóc quá nhiều, mắt cô đã sưng húp. Tới lúc Giản Trì Hoài ngồi vào kế bên, Chử Đồng bèn quay đầu, nhìn thẳng vào mắt anh: “Tại sao không để em gặp chị ấy?”

Người đàn ông đối diện với hướng nhìn của cô: “Em xác định đó là chị em?”

Chóp mũi cô cay cay, tầm mắt lại mờ đi: “Em phải nói cho bố mẹ biết, phải nói cho họ biết, chị em vẫn còn sống.”

Giản Trì Hoài tìm kiếm điện thoại của cô, nhét thẳng vào tay cô: “Em gọi đi, gọi luôn bây giờ đi.”

Chử Đồng cho bố mẹ không chút do dự gọi, bên kia nhận máy rất nhanh, cô không kìm được tiếng khóc: “Mẹ, con nhìn thấy chị.”

Lý Tịnh Hương có chút kinh ngạc, “Đồng Đồng, con nói bậy gì đó?”

“Là thật, ở một nơi tổ chức đám cưới.”

“Con bé này, lại ăn nói bừa bãi.”

Không ai tin cô, ngay cả bố mẹ cũng không tin cô.

Chử Đồng gục đầu giữ chặt điện thoại, Giản Trì Hoài không quen với dáng vẻ này của cô. Anh lái xe về Bán Đảo Hào Môn, đi được nửa đường, bất giác nghiêng mặt xem người bên cạnh, cô vẫn duy trì tư thế đó, cả người vẫn đắm chìm trong buồn thương, hai vai run rẩy.

Về đến nhà, Giản Trì Hoài đi trước, cả người đàn ông phủ đầy vẻ u tối lạnh lùng, bước vào phòng khách, bỗng thấy cả hai ông bà Chử đều ở đó. Dù cho đang rất tức giận, nhưng sự giáo dục từ nhỏ không cho phép xem nhẹ người kế bên, anh bước đến: “Bố, mẹ.”

Lý Tịnh Hương âm ừ đáp lại

Chử Đồng nhìn thấy bố mẹ liền lao nhanh tới: “Bố mẹ, con thật sự nhìn thấy chị.”

Chử Cát Bằng nhìn cô, thân nhiên nói: “Đồng Đồng, con thấy bố mẹ vẫn chưa đủ đau thương hay sao?”

“Vừa nãy ở nơi cử hành hôn lễ...”

Lý Tịnh Hương nghe thấy vậy, nước mắt chợt tí tách rơi: “Đồng Đồng, con giống mẹ rồi, đều là quá nhớ Tinh Tinh, nhiều lúc mẹ còn không phân biệt được là gặp nó trong mơ hay hiện thực nữa. Nếu con nói đã thấy nó, vậy người đâu?”

Chử Đồng không nói nên lời, một lúc sau mới lắc đầu: “Con gọi chị ấy, nhưng chị ấy không trả lời con.”

Giản Trì Hoài ngồi ở sofa, bầu không khí như ngưng tụ, ngay cả Chử Cát Bằng ngồi bên cạnh khi nhìn anh cũng mang theo nét dè dặt. Người giúp việc thấy hiện giờ không khí có vẻ ngột ngạt, bà ấy bước đến bàn trà nhẹ nhàng hỏi: “Cậu Giản, có cần chuẩn bị dọn cơm không?”

Giản Trì Hoài nhìn Lý Tịnh Hương ngồi đối diện: “Mọi người đã ăn gì chưa?”

“Ăn rồi, ăn rồi.”

Giản Trì Hoài xua tay, giọng điệu bức bối, mệt mỏi: “Không cần!”

Chử Đồng đứng nguyên tại chỗ, giày mang trên chân đã không cánh mà bay, tất da thùng một lỗ, váy mặc đi dự lễ cũng bẩn không tả nổi, gương mặt thì càng không cần nói, Chử Cát Bằng càng nhìn càng giận, “Trì Hoài dẫn con tham dự đám cưới, đó là chuyện tốt biết bao? Con xem con đi, mắt mặt!”

Cô trầm mặc không nói, nghĩ lại, là cô nhìn nhầm, khoảng cách gần như vậy, nếu thật sự là chị, chị ấy nhất định sẽ nghe thấy, nghe thấy được thì chắc chắn sẽ quay đầu, nhưng người đó lại không có phản ứng gì, không thể nào là Chữ Nguyệt Tinh.

Lý Tịnh Hương nhìn thấy sắc mặt không vui của Giản Trì Hoài, vội đứng dậy kéo con gái: “Mau xin lỗi Trì Hoài đi.”

Chữ Đồng mở miệng, vừa định cất lời thì cửa ra vào có tiếng động, cô quay đầu, thấy Tường Linh Thực bước vào.

Chữ Cát Bằng ngồi ở sofa liền đứng dậy, Chữ Đồng cảm thấy rõ bố mẹ không thoải mái, Tường Linh Thực mỉm cười: “Ông bà thông gia cũng ở đây.”

Lý Tịnh Hương nghiêng người, gần như khom lưng, bà đưa tay phải ra, dáng vẻ khiêm nhường: “Bà thông gia, mời ngồi, mời ngồi.”

Tường Linh Thực lướt qua Chữ Đồng trước, nhìn cô với có ý sâu xa, lúc ngồi xuống, túi xách theo thói quen đặt trên đùi, Tường Linh Thực lại nhìn con trai ở phía đối diện: “Chuyện hôn lễ mẹ có nghe nói, con dâu mẹ lần này nổi tiếng triết để rồi.”

Giản Trì Hoài cười giễu cợt: “Muốn mắt, cũng chỉ có mắt mẹ cô ấy.”

Lời này, chẳng khác nào không nể tình mà đập vào mặt người lớn nhà họ Chữ, Chữ Cát Bằng bằng xụ mặt: “Trì Hoài, Đồng Đồng là vợ danh chính ngôn thuận của con mà.”

“Vợ?” Giản Trì Hoài nhạo báng: “Nếu cô ấy nhớ thân phận cô chủ nhà họ Giản thì đã không điên cuồng trước mặt người ngoài, nói cái gì mà thấy chị cô ấy, cô ấy không mắt mẹ cô ấy chứ là gì?”

“Cái gì?” Tường Linh Thực nghe đến đây, ánh mắt rụt lại: “Chữ Đồng nhìn thấy ai?”

Yết hầu của Chữ Cát Bằng bỗng lặn nhẹ, thần sắc rất không tự nhiên, Lý Tịnh Hương đứng bên cạnh bờ môi run run, bước đến dùng sức đẩy Chữ Đồng: “Sau này còn ăn nói hàm hồ thì con đừng có về nhà nữa!”

Giản Trì Hoài giơ tay lên xem giờ, Lý Tịnh Hương vẫn nhắc nhở Chữ Đồng không ngừng, cô lúc này lại im lặng hẳn, đầu cúi xuống, tất cả tức giận của Giản Trì Hoài khi nhìn thấy hình dáng lúc này của cô liền từ từ dịu xuống.

“Đồng Đồng à, sao con...”

“Được rồi,” Giản Trì Hoài cất giọng trầm trầm: “Đừng nói cô ấy nữa, một từ cũng không được phép nói.”

Trên đường trở về, có anh nói cô, vậy đã đủ rồi

Tường Linh Thực nhìn thấy vậy, ý cười kéo giãn giữa đôi mày, bà ta khẽ tựa về phía sau, lúc này mới bắt đầu nói mục đích đến đây: “Hai con kết hôn là thật sự muốn chung sống với nhau, mẹ càng không muốn vì không môn đăng hộ đối mà một ngày nào đó bắt hai đứa ly hôn. Nếu đã vậy, hai đứa có thể giải thích xem, đến tận bây giờ vẫn ngủ chung giường mà vợ chồng không sinh hoạt là có làm sao?!”

Giản Trì Hoài nghe đến đây, chân mày hơi nhíu lên. Hai ông bà Chữ đưa mắt nhìn nhau, Chữ Đồng nuốt nước bọt, hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào.

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 22: Chỉ vì thương cô

Khóe miệng Tường Linh Thực nở nụ cười nhưng ý cười chưa tràn vào tận đáy mắt.

Đây là chuyện riêng, cô không nói, Giản Trì Hoài không nói là sẽ không ai biết. Chữ Đồng chợt nhớ tới người tài xế lái xe hôm nay cũng coi như người nhà họ Giản, chắc chắn quay về đã mách lẻo rồi.

Đối mặt với bao ánh mắt nghi hoặc, Giản Trì Hoài khẽ nhún vai: “Thế là ý gì chứ? Mẹ, mấy lời này mẹ nghe ở đâu ra vậy?”

Giản Trì Hoài thông minh hơn Chữ Đồng nhiều, đầu óc chuyển biến cũng lẹ hơn. Chuyện đầu tiên mà cô liên tưởng tới không có nhẽ nào anh lại bỏ qua. Cách giải thích duy nhất là anh đang giả ngây giả ngô.

Sắc mặt Tường Linh Thực hơi cứng đờ: “Con không cần biết mẹ nghe ở đâu, mẹ muốn bế cháu nội, nhanh lên.”

Giản Trì Hoài lại cười: “Chuyện này có thể gấp được sao?”

“Đừng có vờ vịt, hai đứa chúng mày một đứa hai bảy, một đứa hai lăm, còn nhỏ à?”

“Được, sẽ sinh ngay, được chưa ạ?” Giản Tri Hoài đánh mắt về phía Chữ Đồng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Lên gác, sinh!”

Lúc này Chữ Đồng lại rất nghe lời. Tường Linh Thực thấy vậy bèn sốt ruột xua tay về phía họ: “Đi đi, đi đi, mẹ còn có chuyện muốn nói với hai ông bà thông gia.”

Hai ông bà Chữ lập tức ngồi nghiêm chỉnh, sửa sang lại tư thế.

Giản Tri Hoài và Chữ Đồng vừa đi được vài bước thì nghe thấy Tường Linh Thực lên tiếng: “Tiểu tứ, đừng có mềm lòng!”

Cho dù bà ta biết con trai mình làm việc luôn dứt khoát, quả quyết, tuyệt đối không tồn tại thứ gọi là 'mềm lòng' nhưng bà ta nhắc nhở vậy là để cảnh cáo hai đứa chúng nó.

Chữ Đồng về phòng, thấy Giản Tri Hoài đứng trước tủ đầu giường, ngón tay thuận thực tháo đồng hồ ra, cô đi tắm trước, lúc ra đã thấy người đàn ông ngồi ở mép giường. Chuyện hôm nay quá âm ỉ, cô lại không bàn bạc trước với anh, chắc chắn là anh giận rồi.

Chữ Đồng rón rén bước tới. Giản Tri Hoài quay người, thấy cô ở ngay trước mặt. Cơ thể của hai người va vào nhau, người đàn ông lạnh lùng nói: “Tránh ra!”

“Em chỉ còn cách đó mới có thể vạch mặt hán ta.”

Giản Tri Hoài nhìn cô từ trên xuống, trong lời nói có mùi vị châm chọc: “Đây có được tính là lần đầu tiên tôi chính thức đưa em ra ngoài không?”

Hay cho cái gọi là lần đầu tiên, cuối cùng lại trở thành một mớ nát bét!

“Em bảo đảm sẽ không có lần sau!”

Giản Tri Hoài cười khẩy: “Bạn cặp của tôi không chỉ có mình em, có thể thay đổi bất kỳ lúc nào, lần sau tôi không thể nào lại đưa em đi.”

Chữ Đồng vô cớ cảm thấy khó chịu trong lòng, cô vốn không quan tâm mới phải chứ nhưng câu nói này quả thực khiến cô cảm thấy trái tim đau nhói...

“Chuyện bức ảnh hôm nay, em sẽ gửi cho đồng nghiệp...”

Giản Tri Hoài nghe tới đây, ngữ điệu rõ ràng cao vút lên: “Vạch mặt một Đoàn Lại Hoảng thì liên quan gì tới tôi? Em bị lôi vào bệnh viện tâm thần lẽ nào còn không biết rõ là do ai làm sao? Tôi bảo em đừng tất cả các bài báo liên quan tới Giang Ý Duyệt, em nghe rõ chưa?”

Ngữ khí của anh ngập tràn trách móc, nét mặt sa sầm lại. Cánh cửa phòng còn chưa đóng chặt, ba người ngồi trong phòng khách cũng nghe được động tĩnh trên gác. Đôi lông mày của Tường Linh Thực còn chưa giãn ra. Bà ta nhấp một ngụm trà, chuẩn bị đứng dậy rồi đi.

Chữ Đồng nghe tới ba chữ Giang Ý Duyệt, khỏe môi lập tức cứng đờ, hùng hổ phản kích: “Vì sao chứ? Em từng theo đuổi, chụp ảnh nhiều ngôi sao như thế, vì sao chỉ có Giang Ý Duyệt là không được?”

Thật sự vì không muốn cô đắc tội với Ân Thiếu Trình, hay là... Giản Tri Hoài không muốn cô làm tổn thương Giang Ý Duyệt? Chữ Đồng trước nay luôn xông xáo nhưng suy nghĩ của cô chỉ dám động chạm tới mức này thôi, không dám nghĩ sâu thêm. Cô vẫn còn nhớ lúc phỏng vấn Giang Ý Duyệt, cô ta từng nói rằng, thật ra cô ta và Giản Tri Hoài mới có gian tình.

Đang yên đang lành, vì sao khi ấy Giang Ý Duyệt lại ở trước mặt cô nói điều này?

Giản Tri Hoài quả thực có giận. Nhà họ Giản của anh gia nghiệp to lớn, không thiếu cô ăn, không thiếu cô mặc. Để Chữ Đồng chạy đôn chạy đáo bên ngoài cũng là để cô được độc lập, được thỏa mãn mà thôi. Hôm đó nếu cô không được người của anh để mắt, e là lúc này vẫn còn đang ở trong bệnh viện tâm thần. Cô thì hay rồi, bây giờ còn ở đây tranh cãi chuyện có chuyện không với anh.

Cô thật sự nhìn không ra, anh có một chút thương cô sao?

“Không phải em không biết tính đặc biệt của Giang Ý Duyệt, không được... là không được.”

Anh giờ tay nắm chặt bả vai của cô, khế đẩy người cô sang một bên. Chữ Đồng ngẩn ngơ giấy lát, đặc biệt?

Thì ra, đúng là đặc biệt.

Mấy bức ảnh đám cưới đó, Dịch Suu đương nhiên là người nắm trong tay đầu tiên. Trong khi tung ra, Chữ Đồng lập tức đi tìm Tiền Mộng. Nhưng khi tới khách sạn cô lại được thông báo rằng Tiền Mộng đã trả phòng. Chữ Đồng nhớ rằng cô ấy nói bố mẹ mình sống trong một tiểu khu. Cô không kịp nghỉ ngơi, vội tới đó nhưng khi tới Môn Vệ lại được cho hay, nhà họ Tiền đã gấp rút dọn đi, giờ không rõ tung tích.

Cả chuyện này đầy rẫy nghi hoặc. Có lẽ nhà họ Tiền sợ Đoàn Lại Hoảng bị mất mặt tìm cơ hội trả thù, nhưng... hình như lý do này cũng không thỏa đáng.

Trên đường lái xe về nhà, Chữ Đồng nghĩ tới chuyện hôm đó ở hôn lễ nhìn thấy một hình bóng quen thuộc. Cô nhưng nhớ trong lòng, bèn đi tới nghĩa trang Tây Xuân.

Khi mua hương trước cổng, Chữ Đồng hỏi mấy người trông coi nghĩa trang: “Bác Trần! Bác nói xem có khả năng này không, một người rõ ràng là chưa chết nhưng tất cả mọi người đều cho rằng người ấy đã chết rồi?”

Hầu như tháng nào Chữ Đồng cũng tới đây một hai lần, thế nên bác Trần nhận ra cô: “Ngày chôn cất chị cháu, mẹ cháu khóc đến suốt ngày. Nếu chị cháu vẫn còn thì sao nỡ để mọi người đau lòng mà không chịu xuất hiện chứ?”

Đây là lý do có sức thuyết phục nhất. Chữ Đồng đau xót khẽ nhếch miệng: “Vâng ạ.”

Ôm hương tới trước mộ, cô thấy hoa quả và tiền vàng đều mới hôm nay, mẹ vừa đến. Cô càng thêm khẳng định hôm đó mình nhìn nhầm. Chữ Đồng lặng lẽ châm hương lên, ngồi trước mộ chị một lúc lâu.

Lúc cô về trời bỗng âm u, có vẻ như sắp có một cơn mưa.

Chữ Đồng lái xe rời khỏi đó. Về tới trung tâm thành phố cũng là lúc đường phố lên đèn. Cô đỗ xe bên lề đường, tay lần tìm số điện thoại cho Giản Trì Hoài. Sáng nay anh rời đi sớm cũng chẳng nói tiếng nào, Chữ Đồng nằm bò lên vô lăng. Hai mắt cô vừa nhìn ra ngoài cửa sổ thì di động trong lòng bàn tay rung lên mạnh mẽ.

Lòng Chữ Đồng nhảy lên một niềm vui sướng. Nhưng khi nhìn màn hình hiển thị lại là một số máy lạ.

Chữ Đồng bỗng thấy hụt hẫng: “Àlô, ai đó?”

“Tôi muốn gặp cô một lần.”

Chữ Đồng vô duyên vô có nhíu mày: “Anh là ai?”

“Ân Thiếu Trình!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Cái bắt của Ân Thiếu Trình

Con người trong suốt mà xinh đẹp của Chữ Đồng nhất thời tròn xoe: “Ân... Ân Thiếu Trình?”

“Nửa tiếng sau, gặp nhau ở phòng ăn số 01 khách sạn Hồ Tâm.”

Chữ Đồng ngạc nhiên, lập tức phản ứng: “Xin lỗi, tôi sẽ không qua đó.”

“Vậy được, sau này những nghệ sĩ thuộc công ty tôi, Dịch Suru các cô đừng mong có thể phỏng vấn được dù chỉ một người.”

Chữ Đồng bắt gặp nhíu mày, hành động nhỏ này được phóng đại rất lớn thông qua kính chiếu hậu: “Các sao muốn nổi ai mà không nhờ vào báo chí để đi lên? Dịch Suru là nguồn tài nguyên lớn như vậy, anh mà định từ bỏ, coi chừng thiệt thòi cho đôi bên.”

Ân Thiếu Trình đầu kia điện thoại nghe thấy vậy, không nhịn được cười, người phụ nữ nhỏ bé này cũng có vẻ thú vị đấy: “Tất cả mọi thứ trên người tôi đều bị cô vạch trần rõ ràng rồi, cô còn sợ gặp mặt tôi sao?”

Trong lời nói, có chút mập mờ ám muội. Chữ Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng đè nén bức bối: “Cậu chủ Ân à, hy vọng anh hiểu cho, phóng viên chỉ có sống được nhờ vào tin tức.”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện Giang Ý Duy với cô, cô hãy nhớ kỹ tên khách sạn, tôi đợi cô ở đó.” Nói xong, liền ngắt điện thoại.

Chữ Đồng không muốn đi, những ông trùm giải trí như Ân Thiếu Trình, muốn đối phó cô dễ như giết một con kiến, thay vì trốn tránh không gặp, chi bằng nói chuyện thẳng thắn một lần.

Lái xe đến đó, trước cửa phòng ăn của khách sạn Hồ Tâm đã có nhân viên phục vụ đứng chờ, Chữ Đồng đi vào theo cô ấy. Một người đàn ông trẻ tuổi với vóc dáng cao lớn đã đứng bên trong, nghe thấy tiếng động bèn xoay người lại, gương phi phàm tuấn tú nhanh nhẹn linh hoạt.

Phục vụ đóng cửa rồi đi, mặc dù Chữ Đồng đã chụp hình Ân Thiệu Trình vài lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc gần thế này.

Người đàn ông chỉ về vị trí ghế phía trước: “Ngồi đi!”

“Xin hỏi anh tìm tôi đến, có chuyện gì không?”

Hai người không ai ngồi xuống, đứng đối mặt với nhau. Ân Thiệu Trình từng trải vô số phụ nữ, hai tay anh đặt trên ghế, hứng thú nhìn Chữ Đồng, cô bị anh nhìn nổi đến cả người không thoải mái, cứ cảm thấy ánh mắt của Ân Thiệu Trình không được đứng đắn, sự đen tối tiềm ẩn vạch ra ma lực khác thường của con người. Một lúc sau, Ân Thiệu Trình vòng qua bàn ăn bước đến trước mặt Chữ Đồng, đặt một thứ đồ gì đấy vào tay cô, Chữ Đồng nhìn kỹ, đó là tờ chi phiếu một triệu.

Lúc ngẩng đầu lên, Ân Thiệu Trình đã ngồi đối diện, phục vụ bước vào dọn món, rót đầy rượu cho hai người. Ân Thiệu Trình một lần nữa mời cô ngồi, cô cũng không trốn tránh.

“Cậu chủ Ân, tấm chi phiếu này là ý gì?”

“Nhìn không hiểu sao? Tất nhiên là thu mua ý đồ của cô.”

Chữ Đồng không đưa tay ra, ánh mắt từ lúc bước vào vừa nãy đã mang theo cảnh giác: “Đội PR sau lưng anh chắc cũng không phải đám người tép riu, mấy việc này còn phải đề cậu chủ Ân đích thân giải quyết ư?”

“Chuyện của Đào Tinh Kỳ, đến đây chấm dứt.”

“Tại sao?”

“Quan hệ của tôi và cô ta không thân thiết đến vậy, con đường thành sao của Giang Ý Duy đang tỏa sáng, cô hà tất làm hại cô ấy?”

“Tôi chỉ dựa vào tình hình thực tế của sự việc mà viết tin về Đào Tinh Kỳ thôi, mấy ngày trước, tôi bị tai nạn xe rồi còn bị người ta rắp tâm đưa vào bệnh viện tâm thần, nếu tôi không có đạo đức nghề nghiệp, thì tôi đã nói chuyện này do Giang Ý Duy xúi giục người ta làm từ lâu rồi.”

“Ha ha ha...” Ân Thiệu Trình cười sảng khoái, đôi mắt xéch hẹp dài cong lên, trong sự long lanh mang theo tia u ám, người đàn ông gõ nhẹ xuống mặt bàn, con người như viên đá quý đen sáng bất ngờ khóa chặt Chữ Đồng không buông: “Cô phóng viên nhỏ, lá gan quả không nhỏ, dám thăm dò tôi, tôi cũng không quanh co với cô nữa, tai nạn xe đó chính là tôi sai người làm.”

Chữ Đồng nghĩ đến cái đêm bị nhốt trong bệnh viện tâm thần, trong lòng vẫn còn chấn động, cô đứng dậy xách lấy túi: “Tôi còn có việc, không tiếp chuyện được.”

Một chân cô đẩy ghế ngồi ra, Chữ Đồng xoay người rồi đi, bước đến phía ngoài, được hơn ba bước đã chạm vào tay nắm cửa, cô mừng vì Ân Thiệu Trình không tức giận, nhưng sau lưng bị người ta đẩy một cái, Chữ Đồng bất ngờ không kịp phòng bị đụng vào mặt cửa. Ngay sau đó trong tầm nhìn xuất hiện một đôi tay dài, một trái một phải giam cầm cô ở giữa cánh cửa và Ân Thiệu Trình. Cô nuốt nước bọt: “Anh làm gì thế?”

“Giờ trò trước mặt tôi, cô còn non lắm” Ân Thiệu Trình đến gần, đôi môi gần như chạm vào tai Chữ Đồng.

Da thịt nơi cổ cô trở nên nóng dần, gương mặt trắng nõn dần xuất hiện một nét xinh đẹp như hoa hồng, Ân Thiệu Trình nhìn chăm chăm và gương mặt gần trong gang tấc, tâm trạng hơi xao động, hai tay anh ta buông xuống, lần lượt đặt lên phần bụng của Chữ Đồng, cử chỉ mập mờ như vậy làm cô cau mày. Còn chưa phát câu thì Ân Thiệu Trình đã móc cây bút ghi âm trong túi áo cô ra: “Cái đồ không biết điều, ngày mai còn muốn vạch mặt tôi thêm lần nữa phải không?”

Thấy bị biết tông, Chữ Đồng không hề hoảng loạn: “Tôi đơn thương độc mã đến gặp anh, dĩ nhiên phải mang theo đồ phòng thân.”

Tay Ân Thiệu Trình đổi hướng bóp chặt eo cô, Chữ Đồng giãy giụa trong lòng anh ta, trong đôi đồng tử gần như có thể bắn ra lửa: “Tôi đến theo lời mời, là đã xác nhận nhân phẩm tốt của cậu chủ Ân.”

Tiếng cười không thể đè nén quanh quẩn trong tai cô, Ân Thiệu Trình ngày càng cảm thấy bạn phóng viên nhỏ này rất thú vị, có hứng thú. Anh ta buông tay, bước ra sau: “Được, vì nhân phẩm tốt của tôi, tôi đề cô đi.”

Chữ Đồng thờ ơ hất ra, không nói lời nào mở cửa bước đi. Ân Thiệu Trình xoay người lại, nhìn về nơi nào đó trong phòng, đôi mắt ngày càng cười ra hắc dãn.

Triều Dương Tân Thành.

Đẩy cửa bước vào, Giang Ý Duy đang ôm đầu gối ngồi ở ban công, nghe thấy tiếng động, cô chạy lon ton đến: “Thiệu Trình, em gọi cho anh sao không nhận?”

Ân Thiệu Trình đưa tay ôm cô ta, đặt xuống những nụ hôn mang tính cướp đoạt, Giang Ý Duy dần dần yếu mềm trong lòng anh ta. Ân Thiệu Trình nhét vật gì đó vào tay cô ta: “Ngày khác tôi giúp em dạy dỗ phóng viên nhỏ kia, tôi đi tắm, em lên giường đợi tôi trước.”

Giang Ý Duy nắm chặt đồ trong tay ngăn ra, đợi Ân Thiệu Trình bước vào phòng tắm, cô bước ra đến bàn vệ sinh, mở USB ra xem.

Từng hình ảnh hiện lên trong mắt cô, Giang Ý Duy thấy Ân Thiếu Trình ôm Chữ Đồng, tư thế hai người thân mật. Chữ Đồng co rút trong lòng anh, hình dáng khuôn mặt lúc nói chuyện bị khuôn mặt của Ân Thiếu Trình che mất, càng xem càng giống như đang ôm hôn.

Trong đầu Giang Ý Duy nổ tung, không còn chút lý trí, cô ta nháp chuột lưu lại hai hình ảnh nóng bỏng nhất.

Trên đường Chữ Đồng trở về, trong lòng lo âu thấp thỏm, cô bất giác cảm thấy sợ, cô nghĩ đến Ân Thiếu Trình có thể lấy tiền mua chuộc cô, nhưng cô hoàn toàn không liệu được những chuyện xảy ra sau đó.

Về đến Bán Đảo Hào Môn, vừa bước vào phòng khách, người giúp việc đã bước đến: “Cô chủ, cậu Giản nói cô đến phòng ngủ tìm cậu ấy.”

Chữ Đồng gật đầu, bước lên tầng hai, lúc bước vào phòng ngủ nhìn thấy màn vải dưới đất nhẹ đưa theo gió, ẩn hiện một hình bóng cao gầy mà mơ hồ. Chữ Đồng bước đến, nghĩ đến chiến tranh lạnh của cả hai, giọng nói của cô trở nên dịu dàng hơn nhiều: “Còn chưa xuống nhà ăn cơm tối à?”

Giản Trì Hoài đột nhiên xoay người, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay, vừa lúc khói thuốc nhả ra ngập tràn từ đôi môi, cả khuôn mặt đẹp trai như bị che bởi một lớp trắng đen. Giản Trì Hoài bước lên trước, Chữ Đồng thấy ánh mắt anh bất thường: “Sao vậy?”

Cô đánh mắt về phía lan can, nhìn thấy nửa ly rượu vang đỏ trong chiếc ly để cao và những đầu thuốc lá nằm rải rác trong gạt tàn thuốc.

Giản Trì Hoài lấy di động của mình cho cô xem, Chữ Đồng nhìn kỹ. Trong bức ảnh, Ân Thiếu Trình ngăn cô ở cửa, như đang cản tai cô một cách đầy mờ ám..

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Thước kẻ... đét đét đét!

Chữ Đồng tròn xoe hai mắt, đứng ngây người tại chỗ, không nói được tiếng nào.

Giản Trì Hoài cắn điều thuốc, đầu mày hơi nhíu lại, nét mặt lạnh lùng toát lên một sự gọi cảm chết người. Chữ Đồng không ngờ rằng lại bị Ân Thiếu Trình phản đòn, quả nhiên 'gừng càng già càng cay'.

“Hôm nay anh ta đã hẹn em để yêu cầu em không được đưa tin về Giang Ý Duy nữa.”

“Vậy vì sao lại hôn nhau?” Ngực khí của người đàn ông lạnh nhạt, dường như còn có gió lạnh chen ngang đầu đây.

Chữ Đồng hoảng hốt giải thích: “Đầu có hôn, lúc đó anh ta chỉ lấy lại chiếc bút ghi âm trên người em..”

“Lấy lại? Em nhét cái thứ đó ở chỗ nào?”

“Túi... Túi quần...”

Ánh mắt Giản Trì Hoài quét xuống dưới người cô. Chữ Đồng có thể cảm nhận được trong đó mang theo sự sắc bén đầy ngược đãi, cho tới khi đôi mắt anh dừng lại ở một chỗ nào đó, Chữ Đồng khép chân lại một cách gượng gạo: “Bức ảnh đó là cố tình lấy góc, bọn em không có...”

“Nếu Ân Thiếu Trình đăng bức ảnh này lên thì vốn dĩ là một mối tình tay ba trở thành tay bốn, thì đúng là đặc sắc thật sự đấy.”

“Anh ta cũng có mặt trong ảnh, anh ta không sợ...”

Giản Trì Hoài quay người dập tắt điều thuốc. Khi quay mặt lại, trên gương mặt mang một nụ cười lạnh và châm chọc: “Hắn ta là đàn ông, đàn ông liệu có thể quan tâm chuyện này không? Muốn khiến em mất mặt chỉ đơn giản vậy thôi, trong số mấy scandal của Ân Thiếu Trình không sợ có thêm một người phụ nữ nữa.”

Sắc mặt Chữ Đồng trắng bệch. Giản Trì Hoài đứng thẳng người dậy, trong ánh mắt mang theo sự phẫn nộ hăm dọa: “Đầu óc em bị co giật rồi hay sao mà một mình đi gặp hắn?”

Có giải thích thêm nữa cũng vô dụng, Chữ Đồng sa sầm mặt mày. Giản Trì Hoài lướt ngang qua người cô, đi vào trong. Đương nhiên anh biết góc chụp của bức ảnh có vấn đề, nhưng cho dù là vậy, tâm trạng căm phẫn vẫn khó mà dập tắt. Chữ Đồng theo anh về phòng ngủ. Giản Trì Hoài xoay lưng về phía cô, đứng trước giường: “Đưa tay ra đây!”

Chữ Đồng không hiểu nhưng giọng điệu nghiêm khắc của người đàn ông khiến cô như bị bùa chú, từ từ xòe tay ra. Giản Trì Hoài lấy ra một thứ từ trong

tủ đầu giường: “Nhắm mắt lại!”

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt. Giản Trì Hoài đón lấy tay cô, có một xúc cảm lạnh lẽo quét mấy vòng giữa lòng bàn tay cô, ngay sau đó, một cơn đau nhói buốt lan từ giữa tay ra ngoài, nóng rát, sắc bén, đau đến nỗi cô nhảy dựng lên.

Chữ Đồng lập tức mở mắt ra, kinh ngạc khi nhìn thấy Giản Trì Hoài cầm một cây thước trong tay, đang đánh mạnh cái thứ hai xuống tay cô. Thần kinh đau đớn của Chữ Đồng rất nhạy cảm, cô kêu lên thành tiếng: “Đừng đánh nữa, anh làm gì vậy?”

Đét... đét... đét...

Lại ba cái nữa. Cả bàn tay rõ ràng đã đỏ bưng. Chữ Đồng muốn nắm tay lại nhưng hết cách vì Giản Trì Hoài giữ ngón tay cô, lệnh cho cô không được cử động: “Còn nắm cái nữa, tự đem đi!”

“Giản Trì Hoài, em không phải sinh viên của anh!”

Lần này, lòng bàn tay bị đánh nổi lên vết đỏ. Đôi mắt Chữ Đồng ánh lên vẻ chua xót, nhưng vẫn cắn chặt răng cố nhịn. Giản Trì Hoài nhìn thấy đáng vẻ của cô, dường như không hề nhẹ tay, đánh nốt toàn bộ số còn lại.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng gõ cửa: “Cậu Giản, bữa tối chuẩn bị xong rồi!”

“Biết rồi!” Giản Trì Hoài cất thước đi, nói với Chữ Đồng: “Xuống nhà ăn cơm!”

Cô vừa mới đi gặp Ân Thiệu Trình, còn chưa được miếng nào vào bụng nhưng bị đánh đến nóng nổi này làm sao còn ăn nổi nữa. Chữ Đồng cúi mặt cự nự: “Không đói, không ăn!”

“Không ăn lại đánh tiếp!” Giản Trì Hoài nói xong, bèn nắm chặt tay kéo cô ra ngoài.

Ngồi trước bàn ăn, Chữ Đồng nắm tay lại, đau đến nỗi cánh tay cô còn đang run rẩy. Giản Trì Hoài có thể ra tay thực sự, hơn nữa còn đánh tay phải của cô!

Trước mặt bày món tôm rang mà cô thích ăn, Chữ Đồng cầm đũa bằng tay trái để gấp, cơn ấm trắng mập rơi xuống mấy lần. Giản Trì Hoài từ tốn ăn. Chữ Đồng đói không chịu được, người giúp việc bưng canh lên phát hiện ra vẻ bất thường của cô: “Thiếu phu nhân, tay cô sao vậy?”

Cô không gánh nổi cái danh 'thiếu phu nhân' hào huyền này. Làm gì cô thiếu phu nhân nào như cô, còn bị chồng đánh? Chữ Đồng lắc đầu, cười miễn cưỡng: “Không sao đâu.”

Giản Trì Hoài nét mặt vô cảm dạn dò người giúp việc: “Lấy cho cô ấy cái thìa!”

“Dạ.”

Cả bữa cơm, cô ăn rất chậm. Giản Trì Hoài dùng xong bữa trước, ngồi bên cạnh cứ thế nhìn cô. Dẫu sao cũng là dùng tay trái, thức ăn và cơm gấp không được là bao. Anh điềm nhiên, cũng không giúp đỡ.

Ăn cơm xong, người giúp việc đi tới dọn bát đĩa. Giản Trì Hoài bất ngờ nắm tay phải Chữ Đồng. Đôi mắt cô ngập đầy ảm ức, nhìn thật sâu vào mắt Giản Trì Hoài. Giờ này, phút này, cô có thể cảm nhận được sâu sắc họ rốt cuộc cũng không phải những đôi vợ chồng có tình cảm thực sự. Anh không quan tâm tới cô, thế nên sẽ không xót cô.

Nghĩ tới đây, Chữ Đồng vô cớ cảm thấy chua xót, dường như còn khó chịu hơn ban nãy bị đánh.

Giản Trì Hoài mở bàn tay nắm chặt của cô ra. Anh quả thật đã mắt kiểm soát, vết hằn trên lòng bàn tay Chữ Đồng đan cài chằng chịt. Anh ngẩng đầu nhìn cô, giọng nói vẫn còn quở trách: “Đau, em không biết kêu sao?”

“Em kêu rồi.” Chữ Đồng không phục: “Em bảo anh đừng có đánh nữa.”

Giản Trì Hoài dường như trầm tư, một lúc sau mới nói: “Có thể lúc đó tôi giận quá mất khôn, không nghe thấy.”

Chữ Đồng lúc ấy mới rút tay về nhưng cô thấy Giản Trì Hoài cúi đầu. Ngay sau đó, một nụ hôn ướt át in lên lòng bàn tay cô, không thể nóng hơn, ngược lại càng khiến nỗi đau của cô thêm kịch liệt. Chữ Đồng nhìn thấy mái tóc rậm dày của Giản Trì Hoài nhưng không nỡ đẩy anh ra chút nào. Cô tình nguyện đau thêm chút nữa, một chút nữa thôi.

Hôn xong, ngón tay anh vẽ vẽ vào lòng bàn tay cô. Giản Trì Hoài kéo gần khoảng cách của hai người. Anh bất ngờ giờ tay kéo cổ cô tới trước, nụ hôn nóng bỏng cứ thế in dấu lên cả môi cô.

Phải biết người giúp việc lúc này vẫn còn ra vào vào tắt bật chứ. Chữ Đồng tròn tròn mắt. Người giúp việc đi ra, nhìn thấy cảnh ấy lại vội vàng quay vào bếp.

Chữ Đồng bị hôn đến choáng váng, chớp mắt lại cảm thấy thiệt thòi. Đây có gọi là tát một cái rồi lại cho ăn kẹo ngọt không?

Trong đầu cô vẫn còn sót lại cảnh tượng trong bức ảnh. Chữ Đồng lo lắng, lúc lên gác vô thức buột miệng: “Là ai gửi anh những bức ảnh đó vậy?”

“Giang Ý Duy.”

Bước chân cô khẽ khựng lại, trong lòng không vui vẻ gì: “Sao cô ta lại...”

“Có lẽ Ân Thiếu Trình cũng muốn lôi em xuống nước, dẫm vào vũng nước này, hẳn rồi, anh ta có thể coi như người ngoài cuộc.”

Chữ Đồng căng thẳng căn môi: “Vậy em phải làm sao, bảo vệ mình tới cùng ư?”

Giản Trì Hoài đưa tay ra, khẽ ấn ngón cái lên môi cô, tỏ ý bảo cô đừng tự cắn môi mình: “Cô ta kéo em xuống nước thì tôi cũng không may mắn thoát được. Mà tôi không thể chấp nhận được chuyện bị kẻ khác kéo xuống nước!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 25: Đã từng có suy nghĩ muốn cô ta

Tay Chữ Đồng đau trợn một buổi tối. Sáng sớm tinh dậy, không thấy Giản Trì Hoài nhưng lòng bàn tay cô đã được băng khăn tay, có lẽ vì sợ cô ngủ không yên lại cọ vào.

Khách sạn Hồ Tâm

Ân Thiếu Trình đẩy cửa đi vào, vẫn là căn phòng đặt hôm qua, chỉ có điều bên trong đã có người đợi anh ta.

Người đàn ông dường như vừa mới tỉnh dậy khỏi vòng ôm êm ái, ánh mắt còn chút mơ hồ. Anh ta tự kéo chiếc ghế bên cạnh ra: “Anh Tứ cao siêu thật, đến cả phòng em đặt thường xuyên mà anh cũng mò ra được.”

Giản Trì Hoài mặc một bộ vest thủ công màu đen, vị trí ve áo khảm mảnh kim cương năm sao. Chiếc áo sơ mi màu trắng thuần vừa sáng vừa lại rất chói lóa. Anh ngồi đối diện với Ân Thiếu Trình, bờ môi hơi dần ra: “Thăng thần luôn đi, cô phóng viên tung tin của cậu và Giang Ý Duy là người của tôi.”

Nụ cười trên môi Ân Thiếu Trình tắt ngấm, gương mặt ngập đầy vẻ u ám: “Người của anh?”

Giản Trì Hoài gật đầu: “Cậu chủ Ân muốn thế nào, tung bức ảnh hôm qua ra sao?”

Trong phòng yên ắng một lúc lâu, có gió nhẹ len lỏi vào trong qua ô cửa sổ chưa khép chặt hoàn toàn. Giản Trì Hoài ngồi ngược sáng. Ân Thiếu Trình không nhin nổi, lắc đầu, bờ môi mỏng, lạnh lùng rướn lên: “Phiền phức cô ta mang lại cho tôi không chỉ là chút xúi, thậm chí còn kéo tôi vào một vụ án mạng. Anh hiểu mà, tôi làm vậy với cô ta đã là nể mặt cô ta là người của Dịch Suru lắm rồi!”

Giản Trì Hoài cũng không nói nhiều, lấy một tập tài liệu từ bên cạnh ghế. Sau khi đặt lên bàn, anh đẩy tới bên tay Ân Thiếu Trình: “Chỗ tài liệu này đổi lấy thứ trong tay cậu, cậu xem có đáng không?”

Hàng mi Ân Thiếu Trình khẽ giật. Anh ta đón lấy túi tài liệu, lấy thứ bên trong ra. Giản Trì Hoài thấy gương mặt anh ta hơi biến sắc, gân xanh hai bên thái dương như xoắn tít lại. Nhưng anh ta cũng nhẫn nhịn rất giỏi, khi ngẩng đầu lên nhìn anh, những gì kìm nén trong đôi mắt gần như có thể phun ra lửa.

Giản Trì Hoài bẻ chiếc ly tử sa* lên, khẽ thổi một hơi lên miệng cốc rồi lúc ấy mới chậm rãi nói: “Trước khi Giang Ý Duy debut đã từng bị lừa tới phỏng vấn một công ty nhỏ, thông số trong này tôi tin cậu không thể không hiểu rõ. Cái ngọn nguồn không sạch sẽ này tôi đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mua đứt rồi lại trải bằng con đường trước mặt cho cô ta thì cô ta mới có ngày hôm nay. Cậu chủ Ân, cậu cũng không muốn người đàn bà của mình từ nay về sau sụp đổ tất cả chứ?”

~*Một loại đất sét có nhiều ở Nghi Hưng, Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen, chủ yếu dùng làm đồ trà.

~Ân Thiếu Trình nhét lại tài liệu vào trong túi, bất ngờ có một tiếng cười dòn nén trong lồng ngực giờ bật ra: “Người bên ngoài ai cũng nói anh Tứ là con sói khoác bên ngoài cái vẻ tao nhã, xem ra là thật.”

Giản Trì Hoài khoanh tay cười: “Đừng có nhiều lời nữa, giao dịch công bằng, cậu cũng không chịu thiệt.”

Ân Thiếu Trình trở về, lúc ấy Giang Ý Duy mới dậy, mặc áo sơ mi của anh, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài: “Thiếu Trình, anh đi đâu vậy?” Tới trước mặt anh, cô vòng hai tay qua cổ anh đòi hôn nhưng Ân Thiếu Trình không nhiệt tình đáp lại như mọi ngày. Anh lạnh lùng nhìn cô, môi cười nhưng bụng không cười, kéo tay cô ra: “Thứ hôm qua tôi đưa cho em, em còn đưa cho ai nữa?”

Giang Ý Duy không nghĩ anh giận thật, trước giờ anh luôn yêu chiều cô, nói mấy câu ngon ngọt chắc là có thể qua cửa: “Em không muốn kéo anh vào chuyện này, lỡ như báo chí tường anh và cô phóng viên đó có chuyện gì, em sẽ ghen.”

Ân Thiếu Trình giờ tay một ra, véo mạnh lên cằm Giang Ý Duy: “Em nói đi, rốt cuộc em là người của tôi, hay người của Giản Trì Hoài?”

Giang Ý Duy sững sờ, không ngờ anh lại nói ra câu ấy. Ân Thiếu Trình hơi đẩy cô ra một chút, túi tài liệu trong tay đập vào người cô: “Nếu không phải em đưa ảnh cho Giản Trì Hoài, tôi cũng không hay biết lúc trước em lại 'đặc sắc' đến vậy!”

Sắc mặt người con gái trắng bệch, cô từ từ ngồi xuống, nhặt túi tài liệu dưới chân lên, rút những gì đựng bên trong ra...

Lúc này Giang Ý Duy đứng không vững nữa, cứ thế ngã khụy xuống đất, nước mắt chảy dài như đê vỡ, vừa xấu hổ vừa mắc cỡ: “Thiếu Trình, anh nghe em giải thích. Em chỉ đi phỏng vấn thôi. Vì muốn nắm bắt cơ hội đó, em đã chụp ảnh nude nhưng em vẫn luôn rất hối hận. Bộ phim điện ảnh đó em cũng không có quay...”

“Nguồn gốc này vẫn luôn nằm trong tay Giản Trì Hoài. Từ trên xuống dưới trên người em có chỗ nào hấn chưa nhìn thấy?”

Giang Ý Duy á khẩu. Sắc mặt Ân Thiếu Trình thấp thoáng sau tấm rèm cửa, mơ hồ không rõ: “Em ở bên cạnh tôi cũng đã được một thời gian rồi. Bộ phim 'Ám dục' đó tôi sẽ sắp xếp cho em một vai. Sau này đừng tới tìm tôi nữa.”

Giang Ý Duy tròn mắt, sắc mặt u ám. Cô lắc đầu với vẻ khó tin: “Thiếu Trình, anh đâu cần phải đối xử với em như thế này.”

“Em vẫn luôn qua lại giữa tôi và Giản Trì Hoài, em tưởng tôi thật sự không biết?”

“Không, giữa em và anh ấy...”

“Đi đi!” Ân Thiếu Trình xách bả vai cô lên không chút nề tình: “Giang Ý Duy, tôi chán em rồi, đám đàn bà muốn lên giường của Ân Thiếu Trình này còn đang xếp hàng ngoài cửa kia, thiếu đi em, tôi không quan tâm, để tôi phải bảo em cút!”

Giang Ý Duy bị anh đẩy ra ngoài, nước mắt đầm đìa, nỗi đau trong lòng không thể bình phục: “Thiếu Trình, anh nghe em giải thích!”

“Mấy chuyện tồi tệ khi trước của em tôi không muốn nghe nữa, chỉ cần Ân Thiếu Trình này muốn, người thế nào mà chẳng được? Tôi thật sự chán ghét em rồi, vui vẻ bên nhau thì cũng vui vẻ chia tay, đi đi.” Anh nói lời đoạn tuyệt, sắc mặt cũng mang sự ghét bỏ đến tận nhãn. Giang Ý Duy như rút từ thiên đường xuống địa ngục, rất lâu sau vẫn chưa thể tỉnh lại.

Hôm nay Chử Đồng được nghỉ, sau khi tỉnh dậy thì ôm máy tính ngồi trước giường lướt web. Giản Trì Hoài đi vào, vừa đi vừa cời quần áo. Chử Đồng kinh ngạc tròn mắt: “Sao anh đã về rồi?”

“Ừm, hôm nay không có tiết, vừa ra ngoài xử lý mấy việc.” Giản Trì Hoài cời sơ mi ra, để lộ cơ bắp rắn chắc. Thời tiết bỗng nhiên oi nóng, mây đen đen như mực đè xuống đầu, có một cảm giác ngột thở không thể chạm tới. Anh thay bộ quần áo thoải mái rồi đi tới trước giường: “Tay thế nào rồi?”

“Vẫn ổn.”

Giản Trì Hoài lật chăn ra, ngồi xuống bên cạnh cô, tay còn có một số động tác thân mật, bên ngoài bỗng vọng vào tiếng gõ cửa vô duyên.

“Cậu Giản, cô Giang muốn gặp cậu.”

“Không gặp!” Giản Trì Hoài nhắm mắt lại.

“Cô chủ... Cô chủ cũng tới cùng, bên ngoài đổ mưa rồi ạ.”

Con người sâu hút của Giản Trì Hoài mở ra, bên trong có một sự bức bối thoáng qua. Anh nhìn Chử Đồng: “Anh xuống nhà một lát.” Chử Đồng còn chưa đồng ý, Giản Trì Hoài đã lật chăn ra, đi xuống.

Ngoài cửa sổ đột ngột truyền tới tiếng sấm dậy, cơn mưa nói đổ xuống là đổ xuống ngay, những hạt mưa to như hạt đậu đập lên cửa sổ, làm màng nhĩ người ta rung lên đau đớn. Chử Đồng đứng dậy thay quần áo, vội vàng đi xuống nhà.

Giản Lệ Đề cùng với Giang Ý Duy đứng ngoài cửa sắt. Giản Trì Hoài che ô đi ra, cánh cửa trước mặt anh từ từ mở ra, tiếng sấm dừng đoảng. Người đàn ông đứng trong quảng sáng tựa một vị thần. Ánh mắt anh quét qua Giản Lệ Đề: “Em vào nhà đi đã!”

“Anh, anh giúp chị Ý Duy đi!”

“Vào đi!”

“Không đâu, em phải ở bên cạnh chị ấy.”

Chử Đồng giương ô ra ngoài theo. Cô đi xuyên qua con đường nhỏ trong sân, trong cơn mưa dữ dội, chẳng ai chú ý tới cô. Giang Ý Duy như người mất hồn, cả người ướt sũng. Cô ta bất ngờ quỵ rạp xuống, hai tay níu chặt lấy đôi chân Giản Trì Hoài: “Anh Từ! Số phận của em đều nằm cả trong tay anh, em không còn nơi nương tựa nữa. Anh nể tình em luôn nghe lời mà tha cho em đi, nể tình anh đã từng... 'muốn' em mà tha cho em đi...”

Chân Chữ Đồng vừa dẫm lên một cánh hoa dính đầy bùn đất thì lập tức như bị đồ chì. Cánh hoa kiêu diễm bị nghiền nát thành muôn mảnh dưới chân cô...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Chuyện của tôi anh chớ xía vào

Giản Lệ Đề ở bên cạnh bật khóc: “Anh, anh đừng bắt chị Ý Duy quỳ nữa, chị ấy còn đang ốm mà.”

Giản Trì Hoài cảm ô, cảm giác nặng nề của màu lam sẫm trong mưa lại càng khiến không gian thêm bức bối. Hai tay Giang Ý Duy túm chặt ống quần của mình: “Anh Tứ, anh Tứ...”

Điểm yếu của Giản Trì Hoài là không thể nhìn thấy cô em gái Lệ Đề phải chịu khổ. Anh vẫy tay về phía Giản Lệ Đề, đợi cho con bé đi tới bên cạnh mình, anh bèn chuyển chiếc ô qua đầu nó: “Em làm loạn theo người ta làm cái gì? Mau vào nhà thay quần áo đi!”

“Chị Ý Duy không đứng dậy, em sẽ không đi vào!” Giản Lệ Đề ngang bướng nói nhưng trong hốc mắt đã đọng đầy nước.

Sắc mặt người đàn ông u ám, đôi mắt hẹp dài cực kỳ lạnh lẽo. Anh bắt ngờ cúi xuống nắm lấy cánh tay của Giang Ý Duy, đầu ngón tay mạnh mẽ như kẹp sắt. Giang Ý Duy đau đến nỗi lập tức hét lên: “À... Tay em!”

Giản Lệ Đề đẩy chiếc ô trên đầu mình ra, ôm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Anh, chẳng phải trước đây anh cũng từng thích chị Ý Duy sao? Tại sao bây giờ có thể tàn nhẫn như vậy chứ?”

Người đàn ông khẽ cau mày, một tia nhìn khó hiểu lan tràn trong ánh mắt. Anh từng thích Giang Ý Duy khi nào vậy?

Nhưng những lời này đương nhiên cũng lọt vào tai Chữ Đồng, cô như bị ai đập mạnh một cái, bước chân vô thức lùi về phía sau. Những cái bóng quần lấy nhau bỗng mờ dần đi trong mắt cô, thậm chí tiếng họ nói cô cũng không nghe rõ nữa.

Giản Lệ Đề khóc lóc, giậm chân bình bịch: “Chị Ý Duy sốt cao rồi nhưng lại không chịu đi bệnh viện, anh...”

Ánh mắt Giản Trì Hoài vẫn lạnh lùng nhưng anh hiểu cô em gái này của mình, từ nhỏ đã được cưng chiều một cách thái quá, bây giờ mà anh không chịu nhún nhường thì nó sẽ chết trong mưa cũng không chịu vào nhà trước. Anh ném chiếc ô trong tay ra, ngồi xổm xuống, những hạt mưa to như hạt đậu rơi xuống bả vai người đàn ông, mái tóc bị ướt đầm rất nhanh, gương mặt lại càng hiện rõ những đường nét tuần tú. Giang Ý Duy nhìn gương mặt anh, trái tim đập mạnh và loạn nhịp trong giây lát. Giản Trì Hoài không nói năng gì, lập tức bế cô ta lên, cô em gái bên cạnh kéo tay anh: “Mau... Mau vào trong nhà.”

Giản Trì Hoài ngẩng đầu nhìn lên ban công tầng hai bằng ánh mắt giấu kín tâm tư, anh gọi người bảo vệ bên cạnh tới: “Mau, lái xe của tôi ra!”

Cánh tay Giang Ý Duy ôm lấy cổ người đàn ông. Chữ Đồng sợ bọn họ phát hiện ra mình, ngược lại sẽ cho là cô có ý nhìn lén, cô lùi về phía sau nhưng cánh tay mềm mại như không xương của Giang Ý Duy tựa như biến thành một sợi dây thừng dẻo dai quấn lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, càng lúc càng siết chặt. Chữ Đồng có thể cảm nhận được nỗi đau da thịt đồng thời nghe được tiếng gãy gập của mình.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã ra tới cửa chính. Giản Trì Hoài đặt Giang Ý Duy ra ghế sau. Từ góc nhìn của Chữ Đồng, cứ cảm thấy trong động tác của anh có một sự cẩn thận, trân trọng.

Ba người họ lần lượt lên xe, Giản Trì Hoài phi xe đi rất nhanh.

Đã có bệnh, đương nhiên phải tới bệnh viện.

Giang Ý Duy sốt cao không hạ, tâm tình không ổn định nên phải nằm viện. Giản Trì Hoài gọi điện thoại về nhà, bảo tài xế nhà họ Giản tới đón em gái về, nhân tiện mang theo một bộ quần áo tới cho anh thay.

Giản Trì Hoài thay quần áo xong đi vào phòng bệnh, trên mu bàn tay của Giang Ý Duy đang cắm dây truyền, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Nghe có tiếng bước chân, cô ta thu lại ánh mắt đang chăm chăm nhìn trần nhà của mình, gọi một tiếng: “Anh Tứ!”

“Cô có bệnh chết cũng không sao, nhưng Lệ Đề có mệnh hệ gì, cô có mười cái mạng cũng đền không nổi đâu.”

“Anh Tứ, thật ra em rất nhớ khoảng thời gian đó. Lúc đó, em còn chưa nổi tiếng. Lệ Đề quý em, tuần nào em cũng tới dạy nó cách diễn xuất. Lúc ấy, anh cũng tới biệt thự nhà họ Giản. Số lần chúng ta gặp mặt không nhiều lắm nhưng lần nào anh cũng ngồi trong sân, ánh nắng hắt đầy xuống bả vai. Lệ

Đề không chỉ một lần muốn gắn ghép hai chúng ta. Anh cũng từng nói với em, em có thể theo anh...”

Sắc mặt Giản Trì Hoài vẫn rất điềm nhiên, anh ngồi xuống chiếc sofa đối diện giường bệnh: “Đúng vậy, tôi từng có suy nghĩ này. Cô trẻ trung, xinh đẹp, đây đều là những thứ hấp dẫn đàn ông, đương nhiên tôi cũng thích phụ nữ đẹp. Nhưng lúc đó tôi cũng chỉ có một chút hứng thú như vậy với cô mà thôi.”

Giang Ý Duy sốt rất cao, ý thức có chút mơ hồ: “Sau đó, em còn chưa kịp theo anh thì Lệ Đề nói anh sắp kết hôn. Em vẫn luôn rất tò mò người phụ nữ được anh cưới về sẽ là người như thế nào? Chỉ ít thì cô ta nên có một diện mạo như em và một gia thế tốt hơn em gấp nhiều, gấp nhiều lần...”

Giản Trì Hoài dựa ra sau ghế, cơ thể cao lớn chìm hẳn xuống lớp sofa mềm mại, anh nhìn Giang Ý Duy, ánh mắt sáng quắc: “Đừng có giờ trò này ra với tôi. Chuyện Chữ Đồng là vợ tôi, lẽ nào cô không biết? Người thủ đoạn như cô muốn moi được tin từ miệng Lệ Đề chẳng phải là chuyện quá dễ dàng sao?”

Sắc mặt Giang Ý Duy tái nhợt, con ngươi hơi tối đi: “VẬY... rốt cuộc anh ưng cô ta ở điểm gì?”

Giản Trì Hoài gần như sắp hết kiên nhẫn, anh chuyển đề tài, không muốn vòng vo chuyện này với cô ta: “Chữ Đồng là vợ tôi, tôi không thể để kẻ khác khiến cô ấy chịu tiếng xấu.”

“Cô ta quan trọng với anh như vậy sao? Có thể khiến anh tuyệt tình với em như vậy?”

Giản Trì Hoài quét một ánh mắt qua, Giang Ý Duy sợ đến run lấy bẩy, ý thức được mình đã chạm tới giới hạn của người đàn ông này, cô ta vội vàng im miệng: “Anh Tứ, nếu bây giờ anh đã cưỡng hiếp cô ấy như vậy, em cũng đã có Ân Thiếu Trình, anh bỏ qua cho em một lần đi, để em hoàn toàn không còn liên quan tới anh nữa. Chỉ có như vậy, em mới có thể trở về bên cạnh anh ấy.”

Người đàn ông nghe xong, hơi nhếch môi: “Cô nói xem, có cách nào?”

“Từ nay về sau em sẽ không bao giờ bước vào phạm vi của anh nữa.”

Lần này, Giản Trì Hoài mới khẽ bật cười nhưng nét mặt lại không toát ra chút ấm áp nào. Anh mắt anh khóa chặt người nằm trên giường bệnh: “Cô phải nhớ kỹ, tôi lắng xê cô lên vị trí cao như vậy chỉ đơn thuần vì Lệ Đề. Con bé thích đóng phim mà cô lại dạy cho nó. Bây giờ cô muốn vứt bỏ, đừng hòng!”

“Em có thể tìm giáo viên chuyên nghiệp dạy em ấy, em...”

Giản Trì Hoài đứng dậy, giận dữ trừng mắt với cô ta, sự u ám trong đó đã khiến Giang Ý Duy không dám nói thêm câu nào. Anh lập tức quay người bỏ đi. Giang Ý Duy thấy bóng lưng của anh ra tới cửa: “Anh Tứ...”

Giản Trì Hoài đóng sầm cửa lại.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa, trở về Bán Đảo Hào Môn, lại không xe của Chữ Đồng. Chẳng phải nói hôm nay nghỉ sao?

Đi vào phòng khách, vừa thay được đôi dép mềm mại, thấy người giúp việc đứng trước mặt, Giản Trì Hoài lên tiếng hỏi: “Cô ấy đâu rồi?”

“Thiếu phu nhân dặn là nếu tôi gặp cậu Giản thì chuyển lời giúp cô ấy một câu.”

Giản Trì Hoài bất giác bật cười. Cô nàng không gọi điện thoại nói được sao? “Nói gì?”

“Cô ấy nói, cô ấy theo dõi Ân Thiếu Trình, bảo cậu chú ý quan tâm!” Người giúp việc nói xong liền ho khẽ một tiếng.

“Cái gì?” Giản Trì Hoài đột ngột đứng sững lại. Chữ Đồng cố tình muốn chết với anh phải không?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Em ghen rồi phải không?

Edit: MR

Tiểu khu Thanh Anh.

Vụ án Đào Tinh Kỳ tự sát gây xôn xao dư luận đã trôi qua mấy ngày rồi, ngay cả mẹ cô ấy cũng chưa từng hoài nghi về nguyên nhân cái chết của con mình. Khi còn sống Đào Tinh Kỳ đã từng coi Chữ Đồng là bạn bè, có lúc cô ấy hẹn Chữ Đồng tới tận nhà để phỏng vấn, còn lần ra chìa khóa từ ô thoáng trước hiên nhà ngay trước mặt cô. Chữ Đồng đưa tay tìm thử, quả nhiên vẫn ở đó.

Cô không dám bật đèn. Mặc dù hôm nay trời mưa nhưng bên ngoài vẫn chưa tối hẳn, trong nhà vẫn còn tia sáng hiu hắt. Chữ Đồng hay phải đi săn tin, nên những thứ gọi là cảm ky đối với cô chẳng là gì. Trong tập tài liệu mà người quản lý của Đào Tinh Kỳ đưa cô hôm đó còn một chiếc chìa khóa nhỏ nữa, không giống như chìa khóa phòng mà giống như chìa khóa sổ nhật ký thịnh hành hồi Chữ Đồng còn đi học vậy.

Cô đi một mạch vào trong, trong nhà đều dùng vải trắng che. Chữ Đồng đi tới phòng ngủ, trên bức tường màu trắng còn treo bức chân dung của Đào Tinh Kỳ, không khỏi khiến người ta cảm thấy bi thương và đau buồn. Trước đó mấy ngày, cô ấy vẫn còn là một minh tinh sáng chói, vậy mà giờ chỉ còn được đất mẹ nâng niu. Trên đời này không còn được nghe tiếng cười của cô ấy cùng nụ cười rạng rỡ xinh đẹp của cô ấy nữa.

Chữ Đồng men theo mép giường, ngồi xuống sàn nhà. Cô mở từng ngăn kéo trên tủ đầu giường ra, vật dụng bên trong đã được thu dọn hết, trong ngăn kéo hầu như là trống không. Cô cúi người, lại tìm một vòng dưới gầm giường, vẫn không có kết quả.

Cô vẫn chưa từ bỏ, lại tìm hết trong ngoài trong phòng một lượt, thậm chí bò rạp cả xuống mặt đất, không bỏ qua bất kỳ góc nào, mặt cô gần như chạm vào chân giường. Đường như liếc thấy một cái bóng mà, cô lần sờ vào khe hở, bắt ngờ móc ra được một món đồ.

Là một quyển nhật ký màu hồng, mặt trên có một ổ khóa nhỏ.

Chữ Đồng vội vàng rút chìa khóa ra, tra vào, quả nhiên mở được. Tìm cô bỗng nhiên đập nhanh hơn, vội vàng lật cuốn sổ ra, bỗng phát hiện bên trong chỉ có một tờ giấy ăn, hơn nữa một nửa cuốn sổ còn có dấu vết bị xé bỏ, chỉ còn lại mấy trang giấy trắng. Tờ giấy ăn màu trắng được ép ở chính giữa, nhưng vẫn không giấu được những nếp gấp và lỗ thủng của nó, giống như lúc trước nó đã từng bị vo viên rất chặt, vết móng tay rất rõ ràng, mặt trên vẫn còn lưu lại một chút son móng tay màu cam của Đào Tinh Kỳ.

Trong lòng Chữ Đồng dấy lên một cảm giác khó chịu mơ hồ. Trực giác mánh cảm nói cho cô biết, cái chết của Đào Tinh Kỳ không đơn giản như vậy.

Sau khi ra khỏi tiểu khu Thanh Anh, cô đi thẳng tới sở cảnh sát.

Bên ngoài mưa vẫn rơi như trút nước, chưa bao giờ được ướt át thoải mái đến vậy, dường như muốn xóa sạch cảm giác oi ả mấy ngày liền. Nước trên mặt đường bắn cả vào giày, Chữ Đồng mở cửa xe ngồi vào bên trong.

Bán Đảo Hào Môn.

Giản Trì Hoài đứng trước ô cửa sổ sát sàn, sắc mặt âm u qua lớp thủy tinh phản chiếu trong bầu không khí mù mịt, ảm đạm. Anh giơ tay lên xem giờ, nghĩ tới câu nói Chữ Đồng nhờ người giúp việc chuyển tới anh.

Cô quyết tâm đối đầu với anh phải không?

Theo dõi Ân Thiệu Trình đã không còn là chuyện có gặp phải nguy hiểm hay không nữa, mà là...

Những bức ảnh kia, mỗi một động tác mờ ám và biểu cảm trong đó đều khiến Giản Trì Hoài nhúu chặt mày không thể dãn ra. Ân Thiệu Trình, trong số những người quyền lực của làng giải trí, chỉ có hắn là tâm địa gian xảo nhất. Những nghệ sỹ dưới quyền quản lý của hắn, chỉ cần diện mạo nổi bật một chút, danh tiếng một chút, có người nào chưa bị hắn động chạm qua?

Huống hồ, ánh mắt hắn nhìn Chữ Đồng lúc đó rất bất thường!

Giản Trì Hoài bực bội. Vợ anh không biết ăn diện, cái gọi là 'trang điểm' cũng chỉ là đánh thêm ít phấn lên mặt mà thôi. Ân Thiệu Trình sẽ để mắt đến sao? Anh nghĩ vậy cũng chẳng khiến tâm trạng thoải mái hơn. Anh hiểu quá rõ, với đám người mắt còn cao hơn đỉnh đầu như bọn họ mà nói, cái tính tình quật cường, cứng rắn như đầu bò đến mức ngóc nghếch của Chữ Đồng rõ ràng là hơn hẳn đám người đẹp éo lá, tỏ vẻ, lại chẳng có điểm gì nổi trội.

Anh lại xem giờ một lần nữa, cổ họng khô rát khó chịu, lại muốn hút một điếu thuốc. Giản Trì Hoài rất hiếm khi thiếu kiên nhẫn, nhưng lúc này, nghĩ tới chuyện Chữ Đồng đội mưa đội gió theo dõi Ân Thiệu Trình, lòng anh lại bùng lên một ngọn lửa không tên. Anh đang định quay người đi lấy thuốc thì bất ngờ nhìn thấy một chiếc xe đi vào cửa, sau đó rẽ vào gara cách đó không xa.

Người đàn ông thờ phào, khoe môi mím chặt hơi dãn ra.

Chữ Đồng cả người ướt như chuột lột, chạy lên gác. Giản Trì Hoài nhìn thấy cô, cơn bực cũng vui đi quá nửa nhưng anh vẫn ra về, làm mặt lạnh, đáng về cao ngạo.

Chữ Đồng xông vào phòng ngủ, tóc dính bết trên mặt, nhìn thấy Giản Trì Hoài dường như hơi giật mình: “Anh đã về?”

“Vờ vịt gì chứ? Chẳng lẽ xe của tôi không ở trong gara?”

“Hôm nay anh ra ngoài... không lái chiếc xe anh vẫn thường đi. Ban nãy mưa lớn như vậy, em cũng không nhìn kỹ.”

Nét mặt Giản Trì Hoài có chút kỳ quái, ngón tay khẽ vuốt mép cuốn sách giáo khoa: “Em... nhìn thấy tôi ra ngoài?”

Chữ Đồng mấp máy môi, cũng không giấu giếm, gật đầu: “Ừm, thấy rồi!”

Ánh mắt người đàn ông trở nên căng thẳng nhưng cũng không giải thích nhiều. Anh ngừng đầu nhìn cô: “Đi theo dõi Ân Thiệu Trình sao?” Rốt cuộc anh

vẫn không kim nén được, trong lòng bứt rứt muốn chết.

Chữ Đồng đi tới, giật lấy cuốn sách trong tay anh, xoay ngược lại rồi nhét vào tay anh: “Anh như vậy cũng gọi là chăm chú đọc sách à?”

Những đường nét trên gò má Giản Trì Hoài gồ lên trông thấy, không ngờ mình cũng có thể phạm sai lầm ngớ ngẩn này. Anh đập bộ cuốn sách lên mặt bàn, Chữ Đồng ngồi xuống bên cạnh anh: “Em vừa tới tiểu khu Thanh Anh.”

Anh hơi nhướng mày, ngữ khí bất giác có chút dồn dập: “Em tới cả nơi ở của hắn?!”

Chữ Đồng quay đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Con người này, không nói chuyện từ tế được sao? “Tiểu khu Thanh Anh là nơi ở của Đào Tinh Kỳ. Em phát hiện ra ít đồ ở đó, đã giao cho cảnh sát rồi.”

Rốt cuộc Giản Trì Hoài cũng thấy nhẹ nhõm hơn nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Nói mấy chuyện này với tôi làm gì?”

Chữ Đồng hơi ngần ngại, bản thân cũng chẳng biết mình làm sao nữa. Từ cảnh sát đi ra, tâm trạng của cô như rơi xuống đáy vực, chỉ muốn tìm một người tâm sự. Bên ngoài mưa lớn như vậy nhưng cô chẳng có chỗ nào để đi, cũng chẳng ai kiên nhẫn lắng nghe cô nói. Bờ môi cô mím lại rất chặt. Lúc này chắc là Giản Trì Hoài đang lo lắng cho Giang Ý Duy, làm gì có thời gian rảnh nghe mấy lời nhảm nhí của cô?

Cô đứng lên chuẩn bị đi tắm. Giản Trì Hoài thấy Chữ Đồng rầu rĩ, không nhanh nhẹn vui vẻ như trước. Anh cũng không biết vì sao ban này lại buột miệng nói câu đó. Thấy cô không vui, Giản Trì Hoài cũng không giỏi dỗ dành. Lúc cô cất bước đi, cuối cùng anh cũng tìm ra lời để nói: “Em ghen rồi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Bàn xát!

Khẩu khí vẫn còn rất cứng cỏi.

Chữ Đồng dờ dẫm tại chỗ, chớp chớp hai mắt: “Em ghen với ai chứ?” Trong ánh mắt cô điểm xuyết đôi chút khó hiểu, mơ hồ, hình như thật sự nghe không hiểu Giản Trì Hoài đang nói cái gì.

Sắc mặt người đàn ông càng lúc càng khó coi, anh bực bội xua tay: “Đi tắm đi!”

Chữ Đồng 'ồ' lên một tiếng, xoay người đi vào phòng quần áo. Trong lòng cô vẫn còn chưa xốt, đắng chát nhưng cô còn lâu mới thể hiện ra trước mặt Giản Trì Hoài.

Trong phòng tắm chẳng mấy chốc vọng ra tiếng nước chảy. Thời tiết này, mưa gió sầm chớp đã trở thành chuyện thường gặp. Giản Trì Hoài ngồi trên sofa, bất ngờ có một tiếng sấm rền vang, nổ tung, ánh sáng trong phòng tắt ngóm, cả biệt thự chìm trong tăm tối, mờ mịt.

“Có chuyện gì vậy, mất điện à?” Chữ Đồng đang tắm dở, khắp người toàn là xà phòng.

Giản Trì Hoài đứng dậy, đi tới một bên giường, trời tối như lúc này không khác gì nửa đêm. Chữ Đồng không nghe thấy tiếng đáp lời bên ngoài, có phần hoang mang. Cô gọi thất thanh: “Giản Trì Hoài, Giản Trì Hoài!”

“Hết cái gì mà hết?”

Nghe được tiếng anh, cô thờ phào: “Anh nói chuyện với em đi.”

Giản Trì Hoài dĩ nhiên sẽ không nghĩ Chữ Đồng đang sợ bóng tối. Cô sẵn tin đắc tội với người khác, còn dám ra vào tiểu khu Thanh Anh, gan to như gan bò vậy, lẽ nào còn sợ mất điện ư? Nghĩ vậy, trong lòng anh sáng rõ lên không ít. Họ là vợ chồng chung giường bao nhiêu lâu như vậy nhưng tầng quan hệ đó vẫn chưa phá bỏ. Chữ Đồng gọi to như vậy, có thể nào được coi là 'lời mời gọi uyển chuyển'?

“Nói chuyện gì?”

Trên mặt Chữ Đồng vẫn còn sữa rửa mặt, cô vội vàng lau mặt rồi nói: “Kể chuyện anh dạy học ở trường đi!”

Giản Trì Hoài cời cúc áo. Lúc đi tới trước cửa phòng tắm, nên thân trên đã ở trần. Anh tháo thắt lưng ra, giơ tay đẩy nhẹ cánh cửa. Hơi nước ấm nóng bên trong phả ra ngoài, xen lẫn mùi xà phòng tự nhiên. Tĩnh tĩnh Chữ Đồng thoải mái, xuề xòa, chẳng bao giờ khóa cửa. Cô mở vòi nước, bên tai là tiếng nước róc rách chảy, hoàn toàn không nghe được động tĩnh bên ngoài: “Giản Trì Hoài, sao anh không nói gì?”

Người đàn ông đứng trước bồn tắm rộng lớn, cho dù tầm mắt có mơ hồ nhưng những đường nét trên cơ thể Chữ Đồng vẫn trắng trẻo sáng rõ, anh dường như nhìn quanh cơ thể cô không chút kiêng dè. Tuy cô gầy nhưng chỗ cần có thịt vẫn không mập mờ chút nào. Giản Trì Hoài không phải Liễu Hạ

Huê, đến nay chưa chạm vào Chữ Đồng là vì anh cảm thấy phiền phức. Thật ra kể từ ngày đồng ý cưới Chữ Đồng, anh cũng chưa từng nghĩ vì không yêu cô mà ngày nào đó sẽ ly hôn. Nghĩ vậy thì càng nên thuận theo tự nhiên mới phải, làm gì có đôi vợ chồng nào ngủ chung giường mà không quan hệ?

Con người Giản Trì Hoài thường ngày tâm sự trong lòng giấu rất kỹ nhưng về phương diện tình cảm nam nữ trước nay vẫn đơn giản, bộc trực, ví dụ như... bây giờ...

Khi anh bước vào trong bồn tắm, cũng đúng lúc Chữ Đồng tắt vòi hoa sen trong tay. Hai mắt cô nhắm chặt, giờ tay định lấy khăn lau mặt, nhưng trước ngực bỗng nóng rực, rõ ràng là bị một người nào đó nắm chặt! Chữ Đồng hét ầm ỹ, mặc kệ cảm giác đau đớn, chưa xót khi cưỡng ép mở mắt ra, hai mắt cô tròn tròn, rõ ràng là đã bị dọa chết khiếp. Giản Trì Hoài sát lại gần, khóa quần đã được cởi ra, chiếc quần lỏng tèo tèo còn dính tạm vào hông, chiếc quần lót màu đen thoát ẩn thoát hiện xuất hiện kêu gọi dục vọng của người ta. Chữ Đồng cảm thấy chưa bao giờ nóng như thế, như bị xuyên một cái lỗ vậy. Cô bất ngờ lùi về sau, sắc mặt đỏ hồng: “Anh... Anh làm gì vậy!”

Đôi lông mày tuyệt đẹp của Giản Trì Hoài cau lại, nhìn điệu bộ của cô giống như khiếp sợ, lại vô cùng không tự nguyện? “Đây chẳng phải là việc em muốn sao?”

“Em... Em muốn làm gì cơ chứ?”

Từ lúc anh bước vào tới giờ, Chữ Đồng chưa nói chuyện lưu loát được câu nào. Ánh mắt Giản Trì Hoài trở nên sắc bén, thấy cô nấp nấp trốn trốn, cả người anh như bốc hỏa: “Em ở trong này cứ ra sức hét, đừng nói với tôi, em không có ý định bảo tôi vào đây!”

“Đâu có!” Chữ Đồng cứng cổ đáp lại: “Chỉ là em sợ tối, bên ngoài không có động tĩnh gì em không yên tâm. Giản Trì Hoài, giáo sư Giản, anh... anh... anh, đầu óc anh suy nghĩ cái gì thế hả? Còn nhìn!”

Lúc ấy cô mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo, hai tay vội vàng che ngực, ngồi sụp xuống. Lồng ngực Giản Trì Hoài phập phồng lên xuống. Hóa ra là tại anh nghĩ nhiều? Bên ngoài có bao nhiêu phụ nữ xếp hàng đợi anh gật đầu ngó một cái, nhưng cuộc sống đời tư của anh vẫn rất sạch sẽ, trước nay luôn có lập trường, có chừng mực. Vậy mà hôm nay lại tới lượt anh hiểu nhầm?

Hừ, có khi nào Giản Trì Hoài này cần giải tòa sinh lý, cung đã lên dây mà đối phương lại không muốn không?

Trong bầu không khí ngưng ngập, Chữ Đồng biết người đàn ông này cực kỳ ưa sĩ diện. Nhưng cô có thể làm sao? Lẽ nào thuận nước đẩy thuyền? Cô miễn cưỡng ngước mắt lên, ánh mắt chạm tới cơ thể ba góc của người đàn ông. Dáng chuẩn quá, nhắm đúng trọng điểm! Nhưng cứ tới chuyện anh và Giang Ý Duy không rõ ràng, chút háo sắc nhỏ nhoi trong lòng lại lập tức 'cất cờ dẹp trống'. Giản Trì Hoài cúi xuống, nắm chặt lấy cánh tay Chữ Đồng, kéo cô đứng dậy. Cô tưởng anh định dùng sức mạnh: “Em đang tới ngày!”

“Ra ngoài!” Nhưng Giản Trì Hoài muốn lời cô khỏi bồn tắm: “Tôi cần tắm!”

“Em còn chưa rửa sạch sẽ.”

“Em muốn ở lại đây, đúng là cái cơ nào cũng lôi ra được.”

Chữ Đồng ngây ngốc đứng đó, ánh mắt bất ngờ thấy một tia sáng lóe lên. Đầu óc cô ngốc luôn: “Giản Trì Hoài, nhắm mắt lại!”

Nhưng rõ ràng không kịp nữa, đèn trong phòng tắm đã trở lại bình thường, hai người họ còn chưa kịp thích ứng, thế nên thứ ánh sáng ấy càng rực rỡ đến chói mắt. Giản Trì Hoài hơi nheo mắt lại, ánh mắt cứ thế nhìn chằm chằm lên người Chữ Đồng.

Cô đi sang bên cạnh, lùi từng bước một, rồi vớ lấy khăn tắm khoác lên người mình, gương mặt đỏ bừng như vừa được lôi ra khỏi thùng thuốc nhuộm.

Giản Trì Hoài cười khẩy: “Bàn xát!”

Chữ Đồng ngây người: “Anh nói gì?”

“Thì ra em còn mắc bệnh ngẩn ngơ nữa.”

Chữ Đồng hít sâu, đôi chân nhỏ trần trụi đứng đực ở đó: “Giản Trì Hoài, đủ rồi đấy, chốc thì nói em là rau đậu chiên xào, lát lại nói em là bàn xát quần áo, anh có biết hình dung người không!”

Giản Trì Hoài tiện tay mở vòi nước ra, cởi quần dài như trước mặt không có cô: “Rau đậu có vẻ không chuẩn xác lắm, bàn xát giống hơn chút, vừa cứng vừa xẹp lép, vô vị, như em ấy.”

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em lép?” Chữ Đồng ghét nhất là người nào bêu xấu mình: “Anh có dám nhìn lại lần nữa không? Sau đó... nói... sự... thật!”

Giản Trì Hoài nhếch môi, cười đầy yêu nghiệt: “Em coi đi, em dám coi, anh sẽ dám nhìn!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 29: Anh là Tứ ca phải không?

Lúc đó Chử Đồng suất nửa thì tung chiếc khăn tắm ra, hơi nước trong phòng tắm vương vất, quần lý khiến đầu óc người ta căng lên. Cô nắm chặt hai tay vào nhau, cũng chẳng biết con gió từ đâu thổi tới, bất ngờ thức tỉnh cô. Cô hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm tên 'yêu nghiệt' trước mắt: “Chút nữa thì em mặc bấy anh, muốn nhìn á, tự nhìn của anh ấy.”

Từ đâu một chiếc khăn mặt ném tới, che mặt Chử Đồng đi. Tiếng nói của Giản Trì Hoài từ phía đối diện vọng tới: “Dù sao tôi cũng sắp phải cời quần rồi!”

Cô không dám gạt khăn mặt xuống, quay người loạng choạng đi ra ngoài.

Giản Trì Hoài tắm rửa xong bước ra, Chử Đồng bò từ đầu giường xuống cuối giường: “Hỏi anh một câu nhé.”

Người đàn ông đứng nhìn từ trên xuống: “Nói đi.”

“Ân Thiệu Trình chụp chỗ ảnh đó nhưng lại không tung ra, anh bảo là vì sao?”

“Làm sao tôi biết.”

Chử Đồng thấy thái độ của anh hờ hững, lãnh đạm, vẻ như không mấy quan tâm, cô tự biết đã bề mặt bèn thụt lùi về chỗ cũ: “Như vậy xem ra Ân Thiệu Trình cũng không xấu xa lắm, có thể anh ta chỉ định hù dọa em tý thôi!”

Giản Trì Hoài nghe cô nói hai chữ 'không xấu', đầu mày lập tức nhíu lại, xuất hiện cả nếp nhăn: “Em thì biết cái gì!”

Chử Đồng nhìn anh, vô cùng khó hiểu: “Em nom nớp lo sợ nhiều ngày như vậy, một nhân vật tầm cỡ như Ân Thiệu Trình nếu muốn ngáng chân em thì quá đơn giản rồi..”

Một người đàn ông kiêu ngạo như Giản Trì Hoài đương nhiên chẳng thèm công kích. Anh đi tới, ngồi xuống mép giường: “Lẽ nào em không phát hiện ra Ân Thiệu Trình và Giang Ý Duy rạn nứt sao? Không phải hẳn ta có ý bỏ qua cho em, là vì hẳn không muốn lo cho Giang Ý Duy nữa, đương nhiên cũng mặc kệ em luôn.”

“Rạn nứt?” Chử Đồng nghe xong, nhồm nứa người dậy, hai chân quỳ xuống giường, đôi mắt ánh lên một vẻ hóng hót: “Vì sao thế?”

Giản Trì Hoài đón lấy ánh mắt cô: “Chuyện này, em đi mà hỏi Giang Ý Duy.”

“Vậy nên, Giang Ý Duy tới đây khóc lóc vì cô ta và Ân Thiệu Trình chia tay? Nhưng chia tay là chuyện của hai người, dính dáng gì tới anh?”

Giản Trì Hoài thấy cô có ý hỏi cặn kẽ tới cùng, không thêm đề ý nữa. Chử Đồng đã sớm có cách của mình: “Giang Ý Duy thích anh đúng không?” Còn anh lại đau lòng bề cô ta rồi đi, tình cảm cũ chắc chắn chưa xóa sạch hoàn toàn. Chử Đồng cảm thấy có phần tức cười, nói gì thì cô cũng là vợ. Cô ghé lại, nhìn chăm chú gương mặt nghiêng nghiêng của Giản Trì Hoài. Người đàn ông quay đầu, suất nửa thì đập vào cô: “Đẹp lắm à?”

“Anh bảo giá của một ngôi sao hạng A cao bao nhiêu?”

“Em là paparazzi, chẳng phải còn rõ hơn tôi sao?”

Chử Đồng khẽ gạt đầu, mỉm cười: “Tài sản của Giang Ý Duy chỉ ít cũng phải mấy chục triệu ấy chứ.”

Giản Trì Hoài gác đôi chân dài lên, mái đầu còn chưa khô, cả người toát ra một cảm giác sắc bén khó mà phai mờ: “Rồi sao?”

Chử Đồng cười, ý tứ không rõ ràng. Cô lại bò về đầu giường. Cô nghĩ, Giản Trì Hoài cao ngạo, dĩ nhiên sẽ không cho phép để nam lép vế nữ. Chút thu nhập này của anh, nhất định không bằng được Giang Ý Duy, cũng tức là so với cô thì còn tạm ổn. Đương nhiên, câu nói cuối cùng hoàn toàn là do Chử Đồng tự đề cao giá của bản thân lên. Con người mà, cái cần chẳng phải chính là tự tin sao? Có tự tin thì chuyện gì cũng có thể.

Phía cảnh sát nhanh chóng đưa ra kết luận cho vụ án liên quan tới Đào Tinh Kỳ, công bố trên weibo rằng không phải cô ấy tự sát mà bị sát hại. Nhất thời, cả nội bộ giới giải trí như nổi lên một cơn sóng dữ, lòng người hoang mang.

Chử Đồng đeo thẻ phóng viên đi tới tiểu khu Thanh Anh, chào hỏi mấy người bảo vệ đứng ngoài cửa: “Tôi thật sự là phóng viên, để tôi xem CCTV của ngày 15 đi.”

“Ở đâu tới lượt cô, cục công an đã chuyển đi lâu rồi.”

Chử Đồng bò ra cửa sổ: “Các anh đã xem chưa? Có phát hiện điều gì bất thường không, có người nào khả nghi không?”

“Làm ơn đi, đây là cơ mật, không thể tùy tiện tiết lộ.”

Cô không cam tâm, rút một bao thuốc lá trong túi ra, nhét qua cửa: “Ngày Đào Tinh Kỳ xảy ra chuyện tôi đã tới rồi, tôi thật sự chỉ muốn biết một ít nội dung thôi, tiết lộ chút đi mà.”

Cậu bảo vệ trẻ thấy bao thuốc trong tay cô, mắt sáng rực lên. Hoàng Hạc Lâu 1916, nghe loại giá của loại thuốc này lên tới hàng ngàn một cây, có tiền cũng chưa chắc mua được. Cậu ta ngó nghiêng xung quanh, rồi len lén nhận lấy bao thuốc, sau đó tới gần cửa sổ: “Lúc lấy CCTV tôi cũng có mặt, Đào Tinh Kỳ là minh tinh, trong hành lang không cho phép lắp CCTV nhưng rất kỳ lạ, khoảng thời gian cô ấy xảy ra chuyện, trong thang máy hoàn toàn không phát hiện hình ảnh của kẻ nào đáng nghi.”

“Vậy CCTV ở những khu khác trong tiểu khu thì sao?”

Người bảo vệ khẽ lắc đầu: “Ở đây, người bình thường rất khó vào, thường ngày đều phải đăng ký bằng chứng minh thư.”

“Cũng tức là, hung thủ rất có khả năng ở ngay trong tiểu khu?”

Người bảo vệ nghe xong, hốt hoảng: “Không... Không phải chứ?”

Lúc này, có một vị chủ nhà trẻ đi ngang qua, chào người bên trong: “Hôm nay cậu trực à?”

“Vâng, chào anh Lý!”

Bảo vệ thấy Chữ Đồng vẫn chưa đi, vội xua tay nói: “CCTV đã đưa cả cho cục công an rồi. Nếu cô muốn phỏng vấn hay là tới đó đi.”

Người họ Lý kia xách túi đồ đứng trước cửa. Khi quẹt thẻ qua cổng gác, anh ta không vào ngay mà quay đầu nhìn Chữ Đồng, ánh mắt hơi lạnh. Chữ Đồng đeo balo rồi đi, nhưng cũng được coi như thuận lợi. Cô không ngờ một bao thuốc có thể khiến bảo vệ mở lời, giao dịch này quá hời. Nói gì cũng không phải cô bỏ tiền ra. Đây là bao thuốc sáng nay lúc ra khỏi nhà cô tiện tay lấy từ trong ngăn kéo của Giản Tri Hoài ra.

Ngày truy điệu Đào Tinh Kỳ đã chỉ định mấy tờ báo được tham gia, Dịch Suru dĩ nhiên là đi đầu.

Có không ít ngôi sao trong giới và những đạo diễn từng hợp tác đều tới tiễn đưa Đào Tinh Kỳ. Chữ Đồng đứng trong đại sảnh, từ đầu tới cuối không dám cất bước đi lên. Đôi mắt cô không khỏi chua xót, nhìn thấy ảnh chân dung của Đào Tinh Kỳ được treo lên, cô đã khó chịu lắm rồi.

Trương Lê huyếch vào cánh tay cô: “Cô biết không? Nghe nói Tam ca cũng tới.”

“Tam ca? Tam ca nào?” Chữ Đồng gạt khóe mắt.

“Tôi cũng không rõ, chỉ từng nghe nói về nhân vật này thôi. Bốn nhân vật nổi đình nổi đám, xuất quỷ nhập thần của Tứ Thành, đây chỉ là danh hiệu người ngoài gọi thôi.”

Chữ Đồng bất giác nhớ tới vị ở nhà, Giang Ý Duy gọi anh là anh Tứ.

Tham gia lễ truy điệu, viết bài xong, lúc Chữ Đồng về tới Bán Đảo Hào Môn cũng đã chập tối.

Đi vào phòng khách, người giúp việc đang chuẩn bị bữa tối, Chữ Đồng sắc mặt mệt mỏi, liếc nhìn thấy Giản Tri Hoài ngồi trên sofa đọc tin tức. Trong lòng dấy lên một sự nghi hoặc, Chữ Đồng bèn cất bước tới bên Giản Tri Hoài.

Người đàn ông không ngẩng đầu lên: “Khắp người toàn mùi gì vậy, tắm rửa sạch sẽ đi.”

“Em vừa tới dự lễ truy điệu của Đào Tinh Kỳ.”

Lúc ấy Giản Tri Hoài mới ngước lên: “Tắm đi!”

Chữ Đồng ngồi xuống sofa, sát cạnh Giản Tri Hoài. Người đàn ông cả người căng ra. Chữ Đồng thấy điệu bộ của anh như vậy, rõ ràng là chê bai. Mùi anh là mùi chó đấy à? Cái gì cũng ngửi được.

Người đàn ông kiêu căng, vờ vịt còn có bệnh sạch sẽ, rốt cuộc phải là một điều kiện đãi ngộ cỡ nào mới giáo dục được anh thành thế này?

“Trong lễ truy điệu hôm nay, nghe nói Tam ca cũng tới.”

Người đàn ông lật tờ tạp chí trong tay, hờ hững ừm một tiếng: “Rồi sao? Nói thì đúng có nói ngất nghỉ, không mệt à?”

Chữ Đồng lại ngồi sát thêm chút nữa: “Giản Tri Hoài, Tứ ca mà bên ngoài gọi, có phải anh không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 30: Bản chất sắc nữ

Nói xong câu này, Chữ Đồng chăm chú quan sát phản ứng của Giản Trì Hoài.

Đôi mắt người đàn ông cup xuống không ngược lên, nét mặt bình thản, những đường nét khôi ngô, tuấn tú ngược chiều ánh sáng hiện rõ trong mắt Chữ Đồng. Cô bỗng sốt ruột: “Có phải không?”

Giản Trì Hoài bỗng bật cười, trong giọng nói mang theo chút chế giễu: “Người ta gọi tôi là anh Tứ vì ở nhà họ Giản trong số các anh em, tôi xếp thứ tư, bên trên còn có mấy người anh họ, thế nên có lúc mẹ tôi gọi tôi là Tiểu Tứ.”

“Vậy còn Giang Ý Duy thì sao?”

“Cô ta gọi tôi là anh Tứ hoàn toàn vì Lê Đề dạy.”

Cả người Chữ Đồng nhẹ nhõm hẳn, cô dựa sâu vào sofa: “Em nói mà, Tứ ca này không phải là Tứ ca kia, sự cách biệt đâu phải chỉ một chút?”

“Em nói xem, kém chỗ nào?” Nghe thấy câu này, Giản Trì Hoài không thần nhiên nữa, lạnh lùng đánh đôi mắt hẹp dài về phía cô.

Chữ Đồng nhìn thấy biểu cảm này của anh, cảm thấy buồn cười. Cô gơ tay xoa xoa mặt Giản Trì Hoài: “Những phương diện sai khác đều không sao, quan trọng là anh chắc chắn đẹp trai hơn người ta, đúng không?”

“Trong mắt em, tôi chỉ có một ưu điểm thế thôi sao?”

Chữ Đồng đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Vậy còn không đủ sao?”

Giản Trì Hoài gơ bàn tay lên, chỉ vào mình, quét một lượt, dùng ánh mắt ra hiệu cho Chữ Đồng: “Ví dụ như còn một số khía cạnh khác, những ưu điểm tiềm ẩn, em cũng có thể nói coi.”

Đầu óc Chữ Đồng trước nay chẳng trong sáng tí nào, nghe thấy Giản Trì Hoài nói vậy, cô có chút xấu hổ, ngồi nghiêm chỉnh lại, ấp a ấp úng: “Bản lĩnh của anh về phương diện đó thì đừng có hỏi anh, anh đã kiểm chứng cùng em bao giờ đâu.”

Được lắm.

Khỏe mắt bờ môi Giản Trì Hoài ẩn hiện ý cười, cả đôi mắt toát ra lấp lánh nụ cười thâm độc. Anh cứ thích đào hố cho người khác, Chữ Đồng còn không cần anh đuổi, chỉ một ánh mắt của anh cô đã ngoan ngoãn chui vào rồi.

Giản Trì Hoài cảm cuốn sách bên cạnh lên, gõ nhẹ vào đầu cô: “Lẽ nào nội hàm của bản thân tôi em không nhìn thấy sao? Em chỉ quan tâm tới kỹ thuật giường chiếu?”

Chữ Đồng đau đốn, xoa xoa đầu, bị chặn họng lại không giải lý luận, chỉ còn cách xách túi, loẹt quẹt đi lên gác.

Về mặt trí tuệ, Chữ Đồng muốn ngược Giản Trì Hoài, chắc là phải đợi đầu thai kiếp sau.

Bên phía Giang Ý Duy, gần đây hình như không xuất đầu lộ diện, rất nhiều quảng cáo trước đây cũng bị hủy.

Chữ Đồng tới tiểu khu Thanh Anh. Cô tìm tới mẹ của Đào Tĩnh Kỳ. Cô chào hỏi phòng bảo vệ. Đầu tiên bên đó vẫn không chịu, Chữ Đồng lại nhét vào túi mấy bao Hoàng Hạc Lâu mới được vào.

Cô không đi bằng thang máy mà men theo thang bộ đi lên từng tầng. Vừa mới tới tầng tám thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vọng tới. Đối phương suýt nữa thì đâm sầm vào Chữ Đồng. Cô vội vàng nghiêng người, chàng thanh niên dừng bước, sắc mặt còn chưa hết hoảng sợ: “Xin lỗi.”

Chữ Đồng nhìn về phía anh ta, chỉ cảm thấy hình như đã gặp ở đâu: “Anh sao vậy?”

Gương mặt Lý Thông nhợt nhạt, tay trái không ngừng chỉ về hành lang: “Đừng... Đừng lên!”

“Vì sao?”

“Có... Có ma đấy.”

Chữ Đồng bất giác nắm chặt máy ảnh trong tay: “Ma gì?”

“Cô mình tỉnh đó áy, rất nhiều người đã nhìn thấy, cô còn dám lên à?”

Chữ Đồng đứng giữa cầu thang, ánh đèn tắm tối hắt vào gương mặt nhỏ bằng lòng bàn tay của cô. Lý Thông bàng hoàng nhận ra cô nghe xong không bỏ chạy như mọi người mà vẫn điềm nhiên đứng đó, dường như ma quỷ nào cũng không thể tấn công. Chỉ nghe thấy cô khẽ cười: “Tôi không tin trên đời này có ma. Nếu cô ấy thật sự xuất hiện thì càng tốt, tôi muốn hỏi xem rốt cuộc kẻ nào đã lấy mạng cô ấy!”

Chữ Đồng nói xong, cất bước định đi lên. Cánh tay cô bị giữ mạnh lại, lực rất lớn, suýt nữa khiến cô ngã nhào. Giọng nói của Lý Thông hơi run: “Đừng đi!”

Cô quay mặt nhìn anh ta, có phần kỳ lạ. Lý Thông thấy thế, bèn buông tay: “Nơi đó dẫu sao cũng xui xẻo.”

Chữ Đồng không quan tâm, tự đi lên tầng tám.

Cô thật sự không sợ chút nào. Khi đi tới trước cửa nhà Đào Tinh Kỳ, cô quay người lại nhìn, thấy Lý Thông đang đứng phía xa. Dưới ánh đèn hành lang, trông anh ta còn giống ma hơn.

Sau khi Đào Tinh Kỳ được xác nhận bị giết hại, nhưng chỉ trích trên mạng đối với Ân Thiếu Trình và Giang Ý Duy chưa ngày nào dừng lại. Chữ Đồng trở về công ty, tổng biên tập hùng hổ xông vào phòng làm việc: “Lễ truy điệu của Đào Tinh Kỳ vừa kết thúc, cô mau viết một bài báo, công bố toàn bộ những quan hệ từng có trước đây giữa cô ta và Ân Thiếu Trình đi.”

Chữ Đồng nhũn mảy, có phần bài xích: “Cái chết của Đào Tinh Kỳ có lẽ không liên quan lắm đến Ân Thiếu Trình.”

“Đây có phải ngày đầu tiên cô làm phóng viên giải trí đâu, người ta chỉ quan tâm tới nhân vật trong bài báo thôi, có ai quan tâm tới cái chết thật sự của Đào Tinh Kỳ?” Tổng biên tập là người sành sỏi, càng là những lúc này mới càng là thời cơ tốt để đưa tin: “Một ngôi sao nhỏ như Đào Tinh Kỳ cũng chính vì dính dáng tới Ân Thiếu Trình nên chết rồi mới được nổi tiếng, nếu không...”

Chữ Đồng kéo ghế ra ngồi vào chỗ, ánh mắt nhìn thất thần vào màn hình. Tuy rằng cô bị người ta phi nhỏ là đồ chó săn nhưng bảo cô làm trái lương tâm, cố tình chụp cái mũ sát hại lên đầu Ân Thiếu Trình, cô không làm nổi.

Buổi chiều phòng vẫn xong trở về nhà, Chữ Đồng mở cửa đi vào, bất ngờ phát hiện Giản Lệ Đề ngồi trong phòng khách. Cô nhìn xung quanh, Giản Trì Hoài rõ ràng vẫn chưa về. Chữ Đồng từng chịu ám ức vì nó, thế nên rất cẩn thận: “Lệ Đề, em tới một mình sao?”

“Tôi tới tìm anh trai.”

“Anh em đi dạy chưa về.”

Giản Lệ Đề hoàn toàn không thèm nhìn cô: “Tôi tới đây vì chuyện của chị Ý Duy.”

Chữ Đồng nghe vậy, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái: “Anh em nói rồi, anh ấy không quan tâm tới chuyện của Giang Ý Duy.”

“Anh ấy không nỡ bỏ mặc đâu.”

Chữ Đồng đứng cách xa Giản Lệ Đề, cô ngồi dưới sofa nhướn mày đắc ý: “Sao không dám tới gần đây, sợ tôi hại chị à?”

“Em mà có bản lĩnh đến vậy, dĩ nhiên chị sẽ sợ.”

Bên ngoài vọng vào tiếng còi ô tô, Chữ Đồng biết Giản Trì Hoài đã quay trở về, cánh môi Giản Lệ Đề càng cong lên, đôi mắt nhìn chằm chằm Chữ Đồng đọng đầy ý tứ sâu xa. Chữ Đồng bắt giác lùi về sau: “Chị không chọc giận em, đừng có mang cái diễn xuất vụng về đó ra để hại chị.”

“Chị...” Giản Lệ Đề tức đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Dám nói tôi diễn tệ, chị đợi đó!”

Đồ chó săn thói tha!

Bên ngoài khung cửa sổ sát sàn, có thể nhìn thấy bóng Giản Trì Hoài sải bước đi vào, chiếc sơ mi màu hồng phản chiếu lên cửa kính, tựa như một đóa hoa đào đang bung nở.

Chẳng mấy chốc, ngoài cửa có tiếng động. Chữ Đồng thấy Giản Lệ Đề khẽ động dậy, biểu cảm như vừa bị ngược đãi đã được trung ra, cô không thể mặc cho người khác ăn hiếp như vậy được. Chữ Đồng đá đôi dép lê dưới chân ra, rào bước tới trước mặt Giản Trì Hoài, sau khi hai tay quần chặt lấy cánh tay anh thì ôm lấy anh: “Minh ơi, em có rồi!”

Giản Lệ Đề nghe xong, cái miệng hoa đào hơi mấp máy. Diễn xuất kia còn chưa kịp bùng nổ, trong khoảnh khắc đã bị dập tắt...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Gen của chị không tốt

Sắc mặt Giản Trì Hoài lạnh ngắt, Chử Đồng nhìn gương mặt hơi nghiêng của người đàn ông, anh cũng không chịu hợp tác với mình một chút. Quả nhiên là anh em, diễn xuất quá tệ!

Giản Lệ Đề không ngồi yên được nữa, đứng bật dậy, khuôn mặt ngập đầy ảm ức, bờ môi run rẩy, gần như sắp khóc tới nơi: “Anh, sao anh có thể sinh con với chị ta? Em không muốn, gen của chị ta không tốt...”

“Gen của ai không tốt hả?” Chử Đồng như một thùng xăng bị châm lửa, phun lửa liên tục.

Giản Trì Hoài đi tới trước bàn uống nước, ngửi khí ôn hòa: “Lệ Đề, em tới đây làm gì?”

Nhân tiện, anh lặng lẽ gạt tay Chử Đồng đang ôm cánh tay mình ra. Không nề tình chút nào!

Giản Lệ Đề nhìn thấy vậy, lòng lại vui như hoa nở: “Còn nói là bản thân mang thai, anh tôi còn chẳng mừng chút nào, chị mang thai cũng vô ích, hứ!”

“Lệ Đề!” Giản Trì Hoài khẽ quát: “Không được hỗn hào như thế!”

“Vốn dĩ là thế mà.” Giản Lệ Đề bước vượt qua bàn, thân mật khoác cánh tay rắn rỏi của Giản Trì Hoài: “Anh, anh mà muốn sinh con thì phải tìm người như chị Ý Duy, xinh đẹp, đáng chuẩn, khí chất tốt!”

Chử Đồng đứng im tại chỗ, nhìn hai anh em họ ngồi xuống sofa: “Cô ta có tốt cũng vô dụng, vợ của anh trai em là chị!”

“Chị có thai cũng vô dụng, anh tôi không cần con của chị!”

Giản Trì Hoài thấy con bé càng nói càng quá đáng, bèn giơ tay vỗ nhẹ mấy cái lên đầu gối Giản Lệ Đề: “Không được ồn, chị dâu em không có thai.”

Giản Lệ Đề nhìn Chử Đồng với vẻ hoài nghi. Chử Đồng nhún vai: “Chị nói chị có rồi, có nói có thai rồi đâu.”

“Chị...”

Tay Giản Trì Hoài đặt lên bả vai em gái, tỏ ý bảo nó đừng nóng giận rồi hờ hững nói với Chử Đồng: “Em về phòng trước đi.”

Chử Đồng lùi một bước. Giản Lệ Đề tuy vừa mới thành niên nhưng từ nhỏ được gia đình bảo vệ quá kỹ, suy nghĩ ấu trĩ như một đứa trẻ, cô chẳng thêm chấp nhặt. Chử Đồng lên gác trước. Vừa mới bước lên bậc thang thì nghe thấy Giản Lệ Đề nói mấy chữ Giang Ý Duy, trong lòng lại có phần bực bội. Cô trở về phòng ngủ, quên tay lôi đi động ra bỗng phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ.

Chử Đồng tiện tay gọi lại, bên kia nhận máy rất nhanh: “Alô, chào cô!”

“Ban nãy cô gọi điện tới cho tôi...”

“À, là phóng viên của Dịch Suru lúc trước từng liên lạc với chúng tôi phải không? Trịnh Niệm vừa từ Hoành Điểm trở về, nửa tiếng nữa có thể làm một cuộc phỏng vấn, cô thấy sao?”

“Được được được, phiền cô gửi địa chỉ vào di động của tôi, tôi sẽ lập tức tới ngay!”

Chử Đồng ngắt máy, vớ lấy túi xách rồi hộc tốc chạy xuống nhà. Khi đi ngang phòng khách, hai anh em kia vẫn còn đang trò chuyện gì đó, Giản Trì Hoài tươi cười ngẩng đầu lên, thấy bộ dạng của cô rõ ràng là định ra ngoài: “Mấy giờ rồi? Sắp tới giờ ăn tối rồi!”

Chử Đồng vội vã xông ra ngoài: “Đột xuất có tin!”

Hai chữ cuối cùng bị cánh cửa cô đóng lại kẹp ở bên ngoài, gương mặt nhỏ của Giản Lệ Đề tỏ vẻ khó chịu: “Anh, anh xem đây, vô giáo dục!”

Giản Trì Hoài thu ánh mắt lại, nhìn về phía em gái với vẻ vô cảm: “Sau này không được nói cô ấy như vậy!”

“Vì sao ạ?”

“Vì cô ấy là chị dâu của em.”

“Em không thừa nhận!” Giản Lệ Đề kích động.

Giản Trì Hoài bình thản, mặc kệ em gái vô lý vô cớ: “Không cần em thừa nhận, ai bắt em cười cô ấy đâu.”

“Anh!”

Chữ Đồng lái xe rất nhanh, chỉ khoảng hai mươi phút là đã tới khách sạn nơi Trịnh Niệm nghỉ lại. Trịnh Niệm là diễn viên đời mới, trẻ trung, mới có hai mươi tuổi, xinh đẹp lại có khả năng diễn xuất, bật lên rất nhanh trong giới giải trí. Chữ Đồng ấn chuông cửa, cánh cửa được mở ra rất nhanh, trợ lý của Trịnh Niệm mời cô vào trong.

Đây là một căn phòng tổng thống hào hoa, bên trong loáng thoáng có tiếng nói vọng lại. Người trợ lý gõ cửa, một tiếng 'mời vào' ồ ồ lọt vào tai Chữ Đồng. Người trợ lý vội vàng giúp cô mở cửa, ra hiệu cho cô đi vào.

Chữ Đồng xách túi đi vào. Vừa bước vào phòng đã cảm thấy không ổn. Vì trên sofa không chỉ có mình Trịnh Niệm, còn có cả Ân Thiếu Trình. Gương mặt cô căng thẳng, chỉ chào hỏi Trịnh Niệm: “Chào cô, tôi tới phòng vấn!”

“Tôi biết.” Ngữ khí của nữ minh tinh có phần kiêu ngạo: “Cậu chủ Ân bảo tôi hợp tác với chị, tôi ra ngoài trang điểm thay quần áo, chị đợi tôi một lát.”

Lúc Trịnh Niệm đứng dậy, tay còn bị Ân Thiếu Trình nắm trong lòng bàn tay, ngón cái của người đàn ông cọ vào mu bàn tay nõn nà của cô ta mấy cái mới buông ra. Chữ Đồng định đi theo sau Trịnh Niệm, Ân Thiếu Trình liền đứng dậy, lại gần cô.

Nhớ tới chuyện lần trước, Chữ Đồng bất giác lùi về sau như trốn một mảnh thứ: “Cậu chủ Ân! Anh là nhân vật nổi tiếng, tôi không đắc tội được. Lần sau nếu anh muốn chụp chung với tôi, cứ vậy tay là được rồi, đường hoàng ôm ấp tôi cũng chấp nhận được.”

Ân Thiếu Trình chưa thấy người phụ nữ thứ hai nào dám nói như vậy với mình: “Thế ư? Vậy cô tới đây cho tôi ôm một cái?”

“Phòng riêng, không thích hợp!”

Người đàn ông nhìn về phía gương mặt nhỏ tròn đầy cảnh giác của Chữ Đồng, cười mà như không cười: “Cô cũng thấy rồi đấy, mối quan hệ xã hội của tôi bày ra đây, chỉ cần tôi chịu cho cô sự thích hợp thì mấy tin lá cải, bí mật nội bộ gì đó đều có hết.”

“Điều kiện của cậu chủ Ân?” Chữ Đồng dáo dác nhìn xung quanh, bỗng nhiên thấy bị ai thay cho Giang Ý Duy. Lúc này Ân Thiếu Trình ở lại phòng của một ngôi sao nhỏ, việc này nói lên điều gì?

“Cô thông minh như vậy, đương nhiên có thể biết.”

“Cậu chủ Ân yên tâm, chuyện của Đào Tinh Kỳ, tôi sẽ không đổ lên đầu Giang Ý Duy.”

Người đàn ông cong môi: “Tôi không quan tâm chuyện này, Giang Ý Duy có mạng có cô ta.”

Chữ Đồng liếc ra phía cửa, tiếp tục nói: “Cái chết của Đào Tinh Kỳ phía cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng, nếu cậu chủ Ân thật sự không có quan hệ gì với cô ấy thì vừa hay có thể xóa sạch, nhưng nếu thật sự có gì, thì một phóng viên té riu như tôi nói vài câu cũng chẳng giúp được anh.”

“Ân Thiếu Trình tôi sống tới hôm nay, trời không sợ đất không sợ, hôm nay gặp cô ở đây, tôi chỉ nhắc nhở cô một câu, nếu như cô tìm được một chỗ dựa vững chắc như tôi đây, tôi gì còn phải vất vả đi săn tin?”

Chữ Đồng vô thức thấy phản cảm, thấy lại sợ đắc tội với Ân Thiếu Trình, buổi phỏng vấn khó khăn lắm mới có được lại bay biến.

“Anh để tôi suy nghĩ một chút, lát nữa sẽ trả lời anh.”

Ân Thiếu Trình mỉm cười, theo đà ngồi xuống sofa: “Được, tôi đợi đáp án của cô.” Anh ta ngồi đây, trong lòng tràn đầy tự tin, đợi cô tự rơi xuống hố.

Phỏng vấn xong, Chữ Đồng thu dọn đồ đạc, cô đương nhiên sẽ không ngu ngốc tới mức tự sa vào lưới. Cô tươi cười nói với Trịnh Niệm: “Ban này cậu chủ Ân bảo tôi nói với cô một tiếng, phỏng vấn xong thì mau vào trong, anh ấy đợi cô.”

Mấy chữ cuối cùng bị cô đè xuống vô cùng mờ ám. Trịnh Niệm sung sướng, rốt cuộc vẫn không dám thể hiện quá lộ liễu trước mặt cô. Chữ Đồng đi nhiên không tiện ở lại lâu, xách túi sai bước rời khỏi đây.

Vừa vào thang máy, chẳng mấy chốc đã trở lại đại sảnh cuối cùng, bên phải là một dãy phòng VIP được trang hoàng xa hoa. Chữ Đồng còn chưa ăn tối, đói đến cồn cào ruột gan. Cô vừa định bước đi thì đột ngột liếc thấy một cái bóng.

Người phụ đeo kính đen, chân đi giày cao gót, nhưng cất những bước rất dài. Chữ Đồng nhận ra đó là Giang Ý Duy.

Cô tưởng cô ta tới tìm Ân Thiếu Trình, nhưng lọt vào tai lại là xưng hô có phần gấp gáp: “Anh Tứ, đợi em với...”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Giáo sư, moaz moaz

Bước chân sai về phía trước của Chữ Đồng đột ngột khựng lại. Anh Tứ? Anh Tứ nào?

Là người trong truyền thuyết hay là người chồng xếp thứ tư ở nhà cô? Nhưng nghe cách xưng hô của Giang Ý Duy, chắc chắn đó là Giản Trì Hoài. Cô thật sự không hiểu, Giản Trì Hoài là người đã có vợ rồi, sao ở bên ngoài được yêu quý nhường này? Theo lý mà nói Giang Ý Duy đã chạm mặt cô một lần ở Bán Đảo Hào Môn, không thể nào không rõ mối quan hệ giữa cô và Giản Trì Hoài.

Chữ Đồng đi theo như bị ma xui quỷ khiến, nhìn thấy Giang Ý Duy vào trong một căn phòng. Cô đi tới cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói vọng từ trong ra, cánh cửa thủy tinh được chia thành chín ô vuông nhỏ cùng với khung cửa được khắc gỗ lim, chất liệu thủy tinh mờ đặc biệt khiến cô không nhìn rõ bên trong, chỉ còn cách ghé sát đầu vào.

Có lẽ Giang Ý Duy hẹn ai ở đây. Chữ Đồng dỏng tai nghe, liền nghe thấy 'Nghỉ ngơi đủ rồi' gì đó, lại còn 'Nghiêm chỉnh quay phim' gì nữa. Mà bên trong hoàn toàn không thấy giọng Giản Trì Hoài.

Giang Ý Duy nói, bất ngờ nhẹ nhàng hỏi thăm “Anh Tứ?”

Giản Trì Hoài liếc mắt qua, bỗng thấy một cái bóng đang bò rạp ngoài cửa, cái bóng đó trông không khác gì gián điệp. Gương mặt anh bất chợt ẩn hiện một nụ cười. Giang Ý Duy thấy anh chỉ cười không nói, có chút sốt ruột: “Anh Tứ?”

Người đàn ông giờ ngón trỏ lên đặt bên môi: “Suýt!”

Giang Ý Duy vô thức im bật, cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng, sợ đến nỗi không dám lên tiếng. Cô ta nhìn thấy Giản Trì Hoài đẩy ghế ra, đứng dậy, sau đó thong dong đi tới cửa. Bóng hình cao lớn của người đàn ông che chặt tầm mắt của Giang Ý Duy. Cô ta còn chưa hiểu có chuyện gì thì đã thấy Giản Trì Hoài giờ ngón trỏ lên, bất ngờ tấn công về phía cánh cửa thủy tinh!

Bên ngoài vọng vào tiếng kêu thất thanh: “Aiya, tai tôi!”

Giản Trì Hoài lại kéo cửa ra. Anh đứng dựa vào mép cửa, nhàn nhã nhìn Chữ Đồng dụi dụi tai, trước mặt người ngoài còn giả vờ không quen biết cô: “Cô là ai? Phục vụ ở đây ư?”

Nét mặt Chữ Đồng bức bối, tai ù ù không dứt, ánh mắt vượt qua Giản Trì Hoài ngó vào trong phòng. Ngoài Giang Ý Duy ra còn có mấy người đàn ông trung niên nữa.

Ở bên ngoài, anh chắc chắn sẽ không thừa nhận cô đâu. Chữ Đồng cảm thấy chua xót trong lòng. Giang Ý Duy thấy vậy, đi từ chỗ ngồi tới: “Ồ, người này em biết, là cô phóng viên nhỏ của Dịch Sưu.”

Đám người này, vờ vịt cái gì chứ!

Giản Trì Hoài nghiêng người: “Nếu là phóng viên thì quản lý được cái miệng của cô ấy sẽ có lợi cho em sau này. Mời cô ấy cùng vào ăn bữa cơm đi!”

Chữ Đồng nghe vậy, vội xua tay: “Không cần đâu!”

Giang Ý Duy nhìn cô, như cười như không: “Đã tới tận cửa rồi, không đến nỗi không bước được thêm một bước nữa chứ?”

Chữ Đồng hoàn toàn không biết mấy người còn lại trong phòng lai lịch ra sao, cứ thế bị dụ vào trong. Giản Trì Hoài ngồi xuống trước, vô duyên vô cớ nói một câu: “Làm giáo viên vẫn luôn là nghề tôi yêu thích, chỉ có điều bố tôi và mọi người là bạn tốt bao năm, khó khăn lắm mới tới Tây Thành một phần, tôi nhất định phải thay mặt ông tiếp đón mọi người chu đáo.”

Đám người kia đều là mấy kẻ tinh ranh, nghe câu này lập tức hiểu ra. Dẫu sao Chữ Đồng cũng là phóng viên, ở trước mặt cô không được để lộ sơ hở.

Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy đều đã ngồi vào chỗ. Chữ Đồng cũng rất thoải mái, sợ gì chứ, ngượng gì chứ. Cô là vợ chính thức, Giang Ý Duy còn mặt dày ngồi cạnh chồng cô, cô lại sợ phải ăn bữa cơm này sao? Với lại, cô vốn sắp đói chết rồi.

Chữ Đồng ngồi xuống tự động cảm thấy. Câu chuyện vốn đã nói được khá khá rồi. Đám người kia cũng thông minh, tuyệt đối không nhắc tới chuyện đóng phim, bắt đầu ồn ào cùng nhau uống rượu.

Uống rượu vào bụng rồi, có người bắt đầu không kiểm soát được cái miệng của mình, lần lượt sát lại bên cạnh Giản Trì Hoài, ra hiệu về phía Giang Ý Duy: “Hai người xứng đôi thật đấy, trai tài gái sắc, định khi nào thì thành đây?”

Chữ Đồng cắn một miếng bèo ngư, trừng mắt về phía đó: Này này này, cô đang ngồi đây đấy? Đừng có mà trắng trợn vậy được không?

Giang Ý Duy cũng không phản bác, chỉ khẽ cười. Có mối quan hệ với Giản Trì Hoài, đối với cô ta mà nói chỉ có lợi chứ không có hại. Người đàn ông trung niên nói rất cao hứng, tự cười: “Cậu phải có được cô ấy, quan hệ này mà công khai chẳng phải một cô gái đẹp như vậy sẽ không ai dám dòm ngó sao?”

Chữ Đồng sắp không ngồi nổi nữa rồi. Cô cũng rất xinh đẹp mà, tuy rằng phơi mặt mộc ra ngoài cả ngày nhưng cái gốc không tệ. Khi nhìn về phía Giản

Trì Hoài, chỉ thấy anh mỉm cười: “Đùa gì vậy!”

“Đùa ư? Ha ha, cậu...”

Người đàn ông ngừng lại, ngó thấy Chữ Đồng bê ly rượu đứng dậy. Anh ta sững người: “Cô... Cô làm gì thế?”

“Tôi mời rượu, mời các anh...”

“Mời... rượu?” Người đàn ông uống đến nói cũng ngong, chỉ tay về phía Chữ Đồng: “Cô có uống được không?”

“Đĩ nhiên là được, một cút rượu trắng, chuyện vặt thôi mà.” Chữ Đồng mà còn nghe thấy mấy câu gán ghép Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy, sợ sẽ lật bàn lên mất.

“Được!” Người đàn ông uống vỗ tay xuống mép bàn: “Uống!”

Giản Trì Hoài thần nhiên nhìn về phía Chữ Đồng. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt lạnh lùng của anh như đang cảnh cáo cô, nhưng cô vẫn với tay lấy chai rượu, tự rót ỉnh. Giang Ý Duy ngồi bên cạnh, khoe môi cong lên một nụ cười mơ hồ. Khi nâng ly rượu lên, Chữ Đồng mới từ tốn nói: “Nếu đã có thành ý thì phải qua đó ngồi.”

Đám người này gặp được người trẻ trung xinh đẹp, quả thật sẽ ăn không sót lại mảnh xương.

Chữ Đồng sao không hiểu, đầu sao đầu óc cô cũng linh hoạt, chưa đến mức bị Giang Ý Duy bóp méo nặn tròn. Cô cười cười, nét mặt bí hiểm: “Cô Giang, vì sao cô không hỏi tôi tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?”

Giang Ý Duy tự nhiên hỏi theo: “Vì sao?”

“Tôi vừa phỏng vấn cho Trịnh Niệm trong một căn phòng hào hoa của khách sạn. Đúng rồi, Ân Thiếu Trình cũng ở đó.”

Sắc mặt Giang Ý Duy trắng bệch, ánh mắt thất thần, bàn tay nắm chặt ly rượu. Giản Trì Hoài đánh mắt về phía Chữ Đồng, nơi đáy mắt u tối dâng lên một màn sương mù lạnh lẽo. Chữ Đồng bất giác cắn môi. Thấy chưa, cô vừa chọc tức Giang Ý Duy là anh đã hung dữ.

Sắc mặt Giản Trì Hoài dĩ nhiên là không tốt. Lần trước lúc dùng thước dạy cho cô một bài, anh đã nói rất rõ ràng rồi, bảo cô đừng có theo đuôi Ân Thiếu Trình. Cô thì hay rồi, tìm tới tận khách sạn!

Chữ Đồng mời rượu, Giang Ý Duy thì ngồi đó như người mất hồn. Không lâu sau, cô ta nói rằng muốn đi vệ sinh, đứng dậy rồi đi.

Thực ra tửu lượng của Chữ Đồng không tốt, mới uống có mấy ly mà đầu óc đã choáng váng. Cô thấy Giản Trì Hoài ngồi đó, bèn mượn hơi men xịch lại chỗ ban nãy của Giang Ý Duy. Mấy người đó nhìn thấy là biết ngay cô phóng viên này có ý đồ gì, không nói gì chỉ cười rúc rích.

Cô nhẹ nhàng khoác tay lên vai Giản Trì Hoài. Ánh mắt người đàn ông từ từ liếc về phía cô: “Buông ra!”

Chữ Đồng cậy mình giả vờ say, gan to hấn lên. Đôi mắt cô mơ hồ, khắp người toàn mùi rượu, cái miệng anh đào chu lên: “Nào nào, moaz moaz!”

Cô biết anh không chịu đâu. Cô muốn xem anh tiếp tục vờ vịt, xem anh có thể vờ vịt hơn cô không!

Thật ra cô thực sự thực sự rất muốn hỏi rằng, bắt anh ra ngoài thừa nhận cô thật sự khó đến vậy sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 33: Giả say đòi hôn

Edit: Tiểu Bảo Nhi

Bên cạnh có người bắt đầu hùa theo: “Hôn đi, hôn đi!”

Giản Trì Hoài nhìn chăm chú cái miệng nhỏ nhắn của cô, mặt hơi biến sắc. Da mặt cô có dây cỡ nào, cũng vẫn là một cô gái. Chữ Đồng bấu môi đến môi nhừ nhưng Giản Trì Hoài vẫn thờ ơ như cũ, thậm chí còn mãi ly rượu trong tay. Sự chờ mong và ao ước trong ánh mắt dần dần bị dập tắt, mặt Chữ Đồng càng lúc càng nóng, đôi tay nhỏ bé để xuôi theo người nắm lại thật chặt.

Người đàn ông cùng ly với cô lúc trước bật cười: “Đàn ông đã nếm qua mùi vị của Giang Ý Duy, cái miệng chắc chắn sẽ càng trở nên kén chọn...”

“Ha ha ha...”

Chữ Đồng lùi về phía sau, bỗng có một bóng người áp sát. Giản Trì Hoài một tay giữ gáy cô, làn môi mỏng bịt kín cái miệng của cô lại một cách chuẩn xác, hai ngón tay hướng đến hàm cô hơi dùng lực, cô chỉ còn cách ngoan ngoãn mở miệng. Có hương rượu nồng đậm, thanh lạnh tràn vào khoang miệng. Chữ Đồng cả kinh tròn tròn mắt, thanh âm kháng cự bị giữ lại nơi cổ họng, hô hấp hoàn toàn biến mất. Giản Trì Hoài không làm thì thôi, đã làm thì sẽ cực kỳ hung hãn, mãnh liệt. Đúng là muốn lấy mạng cô mà!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chữ Đồng bỗng chốc đỏ bừng, vùng tay đập lên ngực Giản Trì Hoài. Thấy cô không trụ nổi nữa, lúc ấy anh mới nhàn nhã lùi ra.

Rõ ràng cô đã bị sặc rượu, vừa muốn ho lại bị bàn tay lớn của người đàn ông bịt chặt miệng, cô nghe được cả tiếng nuốt rượu xuống vô cùng chật vật của mình.

Cùng lúc đó, cửa phòng bị đẩy ra, Giang Ý Duy mang vẻ mặt chất đầy tâm sự bước vào. Khách sạn cực kỳ giữ bí mật chuyện Trịnh Niệm tới đây ở, cô ta hoàn toàn không thể tìm được cô à và Ân Thiếu Trình đang ở phòng nào. Nhìn thấy dáng vẻ của Chữ Đồng và Giản Trì Hoài, cô ta chọn bừa một chiếc ghế ngồi xuống, giọng điệu lãnh đạm: “Xem ra tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi.”

Chữ Đồng chống tay lên trán, bình thường một chút rượu từ miệng Giản Trì Hoài không làm khó được cô nhưng lúc này cô thực sự thấy mình đang say.

Giản Trì Hoài đứng dậy đầu tiên, vỗ bả vai cô: “Hôm nay cứ vậy đi, hôm khác lại tụ tập, tất cả về thôi.”

Mấy người đàn ông trong lòng hiểu rõ, lần lượt đứng lên. Chữ Đồng bị Giản Trì Hoài kéo tay đứng lên, Giang Ý Duy ra ngoài cửa phòng đợi họ trước. Chữ Đồng vẫn còn tỉnh táo, có thể tự đi được, nhưng bàn tay Giản Trì Hoài vẫn giữ chặt bả vai cô như sợ cô bị ngã.

Đi qua cửa thang máy, một tiếng 'ding' rơi vào tay Giang Ý Duy. Cô ta nhìn lại theo phản xạ. Trước khi cánh cửa từ từ mở ra, đã có một tiếng cười nũng nịu vọng ra: “Đúng vậy đó. Lời thoại hơi khó thuộc, thế nên em...”

Ngay sau đó, một nam một nữ bước ra. Người con gái xinh đẹp như hoa, người đàn ông phong lưu phóng khoáng. Giang Ý Duy không thể bước tiếp được nữa, cứ đứng đực ở đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào Ân Thiếu Trình: “Thiếu Trình!”

Trịnh Niệm vẫn bám chặt lấy cánh tay Ân Thiếu Trình như đang tỏ rõ chủ quyền. Ánh mắt Ân Thiếu Trình đảo qua Giang Ý Duy, dừng lại nơi bàn tay Giản Trì Hoài, vừa định lên tiếng thì Giản Trì Hoài đã sốt ruột thúc giục trước: “Giang Ý Duy, đi thôi.”

Chữ Đồng nhìn theo tầm mắt anh thấy Giang Ý Duy như bị rút kiệt tinh thần. Máy ngày nay, Ân Thiếu Trình không chịu gặp cô ta, cũng không thèm nghe điện thoại. Cô ta khó khăn nhường nào mới có thể gặp được hắn, nhìn kỹ một lần? Ít nhất tại giây phút này, Chữ Đồng cảm thấy cô ta thực sự đáng thương, không phải sự thương cảm dang trào mà cô ta quả thực đáng thương.

Trịnh Niệm tuy bứt lên rất nhanh, nhưng độ nổi tiếng không bằng Giang Ý Duy. Cô à lại biết rõ chuyện khi trước giữa Giang Ý Duy và Ân Thiếu Trình, lúc này, đương nhiên sẽ cực kỳ đặc ý: “Chị Ý Duy, em và Thiếu Trình đang định đi ăn tối, chị làm ơn tránh đường.”

Đối mặt với sự khiêu khích như vậy, Giang Ý Duy vẫn đứng bất động, trong ánh mắt chỉ có Ân Thiếu Trình: “Thiếu Trình, có những chuyện không phải em có ý giấu giếm anh, anh tin em đi...”

Trịnh Niệm thấy thế có chút sốt ruột, sợ Ân Thiếu Trình nhớ tới tình cũ: “Chị Ý Duy. Thật ra trước nay chị vẫn rất lợi hại. Chẳng phải mới đó đã tìm được đại gia mới sao?”

Lời này nói ra như đánh thẳng vào mặt Giang Ý Duy, Chữ Đồng không hiểu sao cô ta vẫn có thể nín nhịn. So với Trịnh Niệm, tuy rằng Giang Ý Duy có nhiều lúc cũng rất cao ngạo, nhưng tới lúc mâu chót thì quá yếu đuối! Không biết đánh nhau, không biết đáp trả, khốc lốc thì có cái ích gì?

Ân Thiếu Trình đứng đó, đương nhiên tỏ ra thờ ơ lãnh đạm. Giản Trì Hoài kéo tay Chữ Đồng định đi, nhưng không ngờ cô lại giật tay anh ra, bước đến trước mặt Trịnh Niệm: “Để tôi kể ấy người một câu chuyện cũ.”

Trịnh Niệm cau mày: “Chuyện cũ gì chứ, tôi không có hứng thú.”

“Ày da, tôi kể chuyện đảm bảo hay, nghe kỹ nhé.” Chữ Đồng dựng thẳng ngón trỏ lên, ý bảo bọn họ tập trung chú ý: “Có một con cua tám càng họ Vương cùng một con tôm nhỏ bị ném vào nồi nấu chín. Nước càng lúc càng nóng, cuối cùng con tôm chịu không nổi nữa, gắng sức bò ra ngoài. Con cua liền nói với nó: Muốn 'đỏ'* thì phải nhẫn nhịn! Ha ha ha...”

*Đỏ còn được dùng với nghĩa là nổi tiếng.

Bốn người xung quanh không một ai cười. Giản Trì Hoài cũng không muốn ở đây cùng mắt mặt với họ: “Có đi không?” Nói xong câu ấy, anh quay người bỏ đi trước. Chữ Đồng xì một tiếng: “Chẳng có tý tế bào hài hước nào.”

Cô quay đầu đuổi theo. Trịnh Niệm bức bối kéo tay Ân Thiếu Trình. Lúc hai người họ lướt ngang qua Giang Ý Duy, Trịnh Niệm chợt nhớ tới chuyện cười ban nãy: “Tôm nấu chín sẽ chuyển màu đỏ, nhưng liên quan gì tới 'ba ba'*?”

*Trịnh Niệm nghe nhầm con cua họ Vương tám càng của Chữ Đồng thành ba ba.

“Ba ba gì?” Ân Thiệu Trình thuận miệng hỏi.

“Chẳng phải tôm nấu với ba ba sao?” Trịnh Niệm nhớ lại, càng nghĩ càng thấy con người Chữ Đồng kỳ quái. “Không đúng, hình như chị ta nói tôi con cua?”

Ân Thiệu Trình dừng bước, cơ thịt trên gò má căng ra, ánh mắt không còn ôn hòa như ban nãy, hung hăng mắng Trịnh Niệm: “Ngu ngốc! Cô ta mắng cô chỉ là một con tôm không chịu nổi sóng to gió lớn.”

Tiếng còn lại để mắng chữ ai*, chắc không cần hẳn tự giải thích nữa chứ?

*'Vương bát' còn được dùng để chơi chữ chỉ những kẻ bị cấm sùng.

Trở lại xe Giản Tri Hoài, Chữ Đồng lần sờ tìm dây an toàn, gương mặt nhỏ cúi xuống, tìm rất nghiêm túc. Giản Tri Hoài hạ cửa kính xe, trong lời nói mang ý cười: “Em mắng bọn họ một người là vương bát, một người là tôm. Nhưng sao tôi lại nhớ em nói em vừa phòng vấn Trịnh Niệm?”

Chữ Đồng nghe thấy vội vã ngừng đầu, khuôn mặt cứng ngắc, nhất thời không biết nói sao. Cô gơ tay chỉ vào mặt mình: “Em... Em nói thật rồi à?”

“Đừng giả vờ say, tôi không mắc lừa đâu.”

“Mẹ ơi...” Chữ Đồng xui lơ trên ghế lái phụ, đưa hai tay vỗ vỗ mặt mình: “Em đang tìm cái chết sao? Sao em lại vì Giang Ý Duy mà đắc tội với hai người họ, có phải nãy uống nhầm thuốc mê không? Quá bồng bột rồi, quá xúc nổi rồi!”

Giản Tri Hoài càng lúc càng cảm thấy buồn cười, cô vợ này của anh đúng là hài hước: “Mới vừa nãy còn làm bộ ngay thẳng chính trực lắm mà. Không thì em cứ về vịt tiếp đi, như vậy anh còn cảm thấy em có chỗ đáng khen.”

Chữ Đồng bật cười, cô vốn dĩ không hề hối hận. Chuyện Ân Thiệu Trình nhốt cô vào bệnh viện tâm thần cô còn nhớ rất rõ, chữ hán một lần thì có sao? Cô quay người lại, ý cười đọng đầy ánh mắt: “Hay là, em cứ về vịt một lần nhì?”

~

~*Lâm nhâm: Hôm qua sức khỏe không ổn, tở chuyển qua up hôm nay, mọi người thông cảm~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 34: Người tôi thương không như em nghĩ

Giản Tri Hoài bỗng dưng cảm thấy buồn cười, anh khởi động xe định rời đi.

Chữ Đồng nhìn về phía cách đó không xa, Giang Ý Duy đang loạng choạng đi từ khách sạn ra, giống như đã lạc đường. Chữ Đồng đưa tay vuốt lại mái tóc: “Chẳng phải anh đến đây cùng cô ta sao? Hay là đợi cô ta?”

“Mặc kệ cô ta, tự có chân có tay, kiểu gì cũng về được.” Giản Tri Hoài phóng xe ra ngoài. Chữ Đồng khẽ thở hắt ra, cố làm ra vẻ thoải mái: “Anh nhớ à?”

Người đàn ông đặt tay lên vô lăng, đánh mắt về phía cô: “Có gì mà tôi không nhớ?”

Tìm Chữ Đồng đập thành thạch loạn nhịp. Nếu là bình thường, câu chuyện tiến triển tới đây thì cũng đã ngưng lại. Nhưng hôm nay thì khác, cô vẫn định giả say tới cùng. Chữ Đồng ghé sát lại, ánh mắt nhìn vào gương mặt nghiêng của anh không chút né tránh: “Cô ta là Giang Ý Duy đấy, anh không đau lòng sao?”

Giản Tri Hoài đưa tay xoa mặt cô lại: “Trước mắt, người phụ nữ có thể khiến tôi đau lòng, có lẽ chỉ có Lệ Đề.” Anh ngừng lại một chút, đánh tay lại. Chữ Đồng nghe mà tim vẫn treo lơ lửng ở đâu, tới tận khi nửa câu sau của anh vô tình lọt vào trái tim cô: “Có thể, tương lai còn tăng thêm một người.”

“Là ai?” Chữ Đồng lập tức hỏi.

“Tóm lại, không phải Giang Ý Duy.”

Khóe môi cô không giấu nổi nụ cười: “Giản Tri Hoài, em luôn cảm thấy Giang Ý Duy đối với anh rất đặc biệt, rất đặc biệt.”

“Có gì đặc biệt?” Giản Tri Hoài hình như chưa nhận ra: “Những gì Lệ Đề muốn, tôi sẽ cố gắng làm cho nó. Đừng nói là tôi, bố tôi cũng vậy. Ngày trước khi Giang Ý Duy trở nên nổi tiếng, có mấy đội tài trợ bố tôi còn không nói cho Lệ Đề, tự mình vung tiền.”

“Giản Trì Hoài, Lệ Đề là em gái ruột của anh sao?”

Giản Trì Hoài nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Đầu óc em đang nghĩ gì vậy?”

Chữ Đồng bắt chợt bật cười, đưa tay che mặt. Cô thừa nhận mình suy nghĩ lệch lạc rồi, Giản Trì Hoài cũng không tức giận, thấy cô như vậy, tưởng là cô khó chịu: “Có cần một chai nước lạnh không?”

Chữ Đồng một lần nữa nhích lại gần: “Nhà anh rốt cuộc có bao nhiêu tiền? Có thể tài trợ phim cho người khác, thường không ít tiền đâu.”

“Bố tôi cũng có ý kêu tôi làm kinh doanh nhưng tôi không có hứng. Em chỉ cần nhớ, chút tiền lương cả năm của chồng em cũng đủ để nuôi em rồi.”

Chữ Đồng tự muốn véo mạnh mình một cái. Sao cô bỗng cảm thấy Giản Trì Hoài hôm nay cái miệng ngọt vậy?

Ngày hôm sau, trên sân golf.

Chữ Đồng nằm chán ngời trên ghế tựa, nhìn đáng vẻ vùng gậy thoải mái của Giản Trì Hoài qua chiếc kính râm màu xanh lam. Người đàn ông này quả thực là cái gì cũng biết, nhưng nếu không tay trong tay có chút tiền, ai lại chơi mấy trò này?

Chữ Đồng đẩy đẩy chiếc kính râm trên mũi, Giản Trì Hoài quay người vẫy tay với cô: “Qua đây, tôi dạy em”

“Em chắc chắn không học được.”

“Hiếm khi thấy em biết tự lượng sức mình.”

Chữ Đồng muốn lờ anh. Giản Trì Hoài bước lên, gơ tay về phía cô, Chữ Đồng không thể chịu được sự dụ hoặc này của đàn ông, cô đặt tay mình vào lòng bàn tay Giản Trì Hoài, để anh kéo lên.

Cầm gậy, chuẩn bị tư thế, Giản Trì Hoài ôm chặt cô từ phía sau, hai người dựa sát vào nhau một cách thân mật, gần như không có kẽ hở. Đôi chân cô cứng đờ. Giản Trì Hoài thấy vậy bèn đá khẽ vào mắt cá chân cô: “Thả lỏng, tách ra.”

“Em căng thẳng.”

“Căng thẳng gì chứ, tập trái bóng thôi mà.”

Giản Trì Hoài ra hiệu cho cô vùng gậy. Chữ Đồng hít sâu, đánh ra theo lực của tay anh, rõ ràng là, còn chưa chạm vào trái bóng. Mấy lần như thế, nếu không phải đánh trượt thì cũng là bóng lăn tới bên chân. Chữ Đồng vốn không thích mấy trò này: “Không được, thực sự không học nổi.”

“Quay về ngồi xem”

“Anh khát rồi phải không, em đi mua nước?”

Giản Trì Hoài buông cánh tay ôm cô ra: “Ở đây có nước trà.”

“Em mua cà phê cho anh, đợi em nhé.” Nói xong, Chữ Đồng sửa lại chiếc mũ trên đầu, nhanh chóng rời đi. Để cô tiếp tục ở lại đây, chắc sẽ khiến cô bí bách mà chết.

Cô đi tới khu nghỉ ngơi, gọi hai cốc cà phê, trả xong tiền vừa mới đi ra ngoài được mấy bước thì nhìn thấy phía trước có một gương mặt quen thuộc. Chữ Đồng bắt chợt dừng bước. Gặp Lý Thông, cô luôn có một cảm giác không thoải mái, cô vô thức siết chặt cốc cà phê trong tay: “Chào anh Lý, trùng hợp quá!”

Lý Thông bước tới. Chữ Đồng lùi về sau. Hấn dồn ép từng bước một, nhưng không nói gì. Đánh mắt thấy cô vừa đi ra khỏi quán cà phê, Lý Thông sờ tay vào trong túi. Ánh mắt Chữ Đồng sắc lẹm, nhìn thấy một con dao rọc giấy sắc nhọn hiện ra. Cô thất kinh: “Anh định làm gì?”

“Con phóng viên thổi tha này, nếu không phải tại mày thích lo chuyện bao đồng...”

“Anh là người giết Đào Tinh Kỳ!” Chữ Đồng buột miệng, không phải hỏi ngược lại mà là khẳng định.

Sắc mặt Lý Thông lạnh lẽo, nụ cười kỳ quái, đột ngột tăng tốc. Chữ Đồng không hề do dự, quay người chạy vọt vào trong sân golf. Cốc cà phê trên tay bị cô ném đi, nước cà phê màu nâu nhạt làm ướt cả đám cỏ xanh non dưới chân. Toàn bộ sức lực trên cơ thể cô dồn cả vào đôi chân, chỉ ước có thể bay lên được.

Cách đó không xa, có thể nhìn thấy bóng Giản Trì Hoài đang đánh bóng. Lòng ngực Chữ Đồng nén một luồng khí, sốt sắng tới nỗi gương mặt túa đầy mồ hôi: “Giản Trì Hoài, mau chạy đi!”

Cô sợ Lý Thông tìm tới như vậy, có khi ngay cả Giản Trì Hoài hẳn cũng đã nghe ngóng hết rồi. Người đàn ông ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô chạy như bay. Tim Chữ Đồng vọt lên tận cổ họng. Điều cô lo sợ hơn nữa là liệu Lý Thông có đột ngột chuyển mục tiêu, vung dao về phía Giản Trì Hoài không?

Bảo vệ trong sân golf rất cảnh giác, nhìn thấy cảnh tượng bên đó, lập tức đuổi theo: “Đứng lại!”

Chữ Đồng càng lúc càng gần Giản Trì Hoài. Cô gần như phát khóc, không ngừng vẫy tay: “Chạy đi, chạy mau! Giản Trì Hoài, chạy...”

Chân bị vấp một cái, Chữ Đồng ngã cắm đầu xuống đất, lồng ngực truyền tới một cơn đau kịch liệt. Cô vẫn còn cố hét: “Rời khỏi đây, chạy mau!”

Gã đàn ông kia nhanh chóng chạy tới phía sau cô, giơ con dao rọc giấy lên định đâm xuống! Chữ Đồng nằm bò ở đó, vô thức ôm chặt đầu: “Đừng đâm vào mặt tôi!”

Một quả bóng golf bay tới mang theo một ngọn gió rít gào, lạnh lẽo, đập thẳng vào ngực Lý Thông với một lực cực mạnh. Một tiếng va đập vọng vào tai Chữ Đồng. Cô dè dặt quay đầu lại, nhìn thấy Lý Thông đang ngã lăn ra thảm cỏ vì sức tấn công quá mạnh. Ngay lập tức, đám bảo vệ lần lượt chạy tới, giữ chặt hắn dưới đất.

Chữ Đồng thử bò dậy mấy lần vẫn không được, bên tai cô nghe thấy có tiếng bước chân gấp rút chạy tới, ngay sau đó, cả cơ thể run rẩy được giữ chặt trong một lồng ngực rắn chắc...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 35: Cô ta có ý với tôi

Khó khăn lắm Chữ Đồng mới bình tĩnh lại được. Cô ngồi dưới đất, nhìn Lý Thông gãy giữa ở đó. Giản Trì Hoài nắm chặt tay cô, phát hiện ra nét mặt cô đã bình thản, không còn hốt hoảng như ban nãy.

Cô giờ tay, chỉ thẳng vào người đàn ông dưới đất: “Anh là hung thủ giết Đào Tĩnh Kỳ.”

Lý Thông làm một động tác như định nhào tới. Phía xa, có mấy người chạy đến, người đàn ông đứng đầu ra hiệu, các cảnh sát khác bèn kéo Lý Thông dậy, còng tay hắn lại. “Chúng tôi theo đuôi hắn suốt dọc đường tới đây, không ngờ vẫn để hắn tìm được cô.”

Chân Chữ Đồng vẫn còn đang mềm nhũn, ngồi trên thảm cỏ nóng hổi: “Vụ án có tiến triển sao?”

“Có, trên mẫu giấy cô đưa cho chúng tôi có dấu vân tay của Lý Thông. Còn trên trang giấy sót lại trong sổ nhật ký, chúng tôi cũng tìm thấy chứng cứ xác đáng...”

Chữ Đồng nhẹ lòng: “Vậy thì tốt.”

“Cô Chữ, mời cô theo chúng tôi về cục cảnh sát một chuyến.”

Chữ Đồng đáp lại một tiếng 'được': “Cho tôi ngồi một lát, tôi chưa đứng dậy ngay được.”

Cảnh sát áp giải Lý Thông rời đi. Chữ Đồng khẽ dựa ra đằng sau, đầu vừa hay gối lên vai Giản Trì Hoài: “Quá tốt rồi, phá án rồi, phá rồi!”

“Quả thực còn kích động hơn cả khi bản thân em phá án nữa.”

Chữ Đồng không nghĩ sâu thêm về ý nghĩa của câu này. Cô nhìn thấy quả bóng ở gần đó, quay đầu nhìn Giản Trì Hoài: “Ban nãy anh quả thật đẹp trai chết người, anh làm kiểu gì vậy?”

Bờ môi người đàn ông căng ra. Kỳ thực anh chẳng khá hơn cô là bao, tay lúc này vẫn còn mồ hôi. Anh nhìn chăm chăm vào ánh mắt Chữ Đồng. Cô đúng là không giống những người khác, anh gần như rất khó nhìn thấy những lúc cô vì sợ hãi mà òa khóc hay sụp đổ. Ánh nắng hào phóng rải xuống. Một sự xót xa hiển hiện rõ nét, dâng tràn lên gương mặt Giản Trì Hoài. Anh thở dài, đầu mày vẫn nhú chặt: “Ban nãy vì sao lại sốt sắng bảo tôi chạy như vậy?”

“Ban nãy?” Chữ Đồng ngẫm nghĩ rồi cười ngây ngô thành tiếng: “Đương nhiên là vì sợ rồi. Em sợ Lý Thông đã điều tra ra mối quan hệ giữa hai chúng ta. Anh lại đứng đó chẳng biết sự tình, lỡ hắn chạy tới đâm anh bị thương thì sao?”

“Em phải tin tôi, tôi hoàn toàn có khả năng quật ngã hắn ta.”

Chữ Đồng bị anh nhìn mãi, có chút ngượng ngập: “Em không kịp tin, em không muốn anh bị thương.”

“Thế lỡ tôi chạy rồi, em phải làm sao?”

Cô nghĩ không ra các đáp án khác, đành thân nhiên nhún vai: “Thì em chạy về hướng ngược anh.”

Yết hầu của Giản Trì Hoài lăn nhẹ, giống như bị lời nói nào đó chạm tới. Anh vẫn luôn cảm thấy cô dám xông xáo, dám liều lĩnh, thậm chí có phần lỗ mãng, cũng vì việc ấy mà từng tức giận. Nhưng tâm tư của cô lại tinh tế như thế. Vào thời khắc nguy hiểm, cô bảo vệ anh làm gì chứ? “Sau này, bớt đi sẵn tin thôi.”

“Giản Trì Hoài, em từng nói với anh về lý tưởng của em rồi chứ? Em quả thực muốn làm về mảng đời sống. Trên đời này có rất nhiều những góc khuất mà chúng ta không nhìn thấy. Có những người không biết cậy nhờ ai, những thị phi bị đảo lộn, thậm chí còn có những cảnh đời chết một cách vô ích.”

Người đàn ông nghe xong không lên tiếng nữa. Nhưng anh biết, anh tuyệt đối sẽ không để cô qua mảng đời sống.

Phải, trên đời này còn quá nhiều điều bất công. Nhưng những nhà báo chính nghĩa đâu phải chỉ có Chữ Đồng, đâu phải chỉ mình vợ anh!

Khi về tới Bán Đảo Hào Môn đã gần xế chiều.

Chữ Đồng ngồi trên bệ cửa sổ, đờ đẫn nhìn máy tính. Ban nãy tổng biên tập gọi điện tới, bảo cô nhất quyết phải viết một bài báo về Ân Thiệu Trình và Đào Tinh Kỳ. Cô hoàn toàn không biết phải bắt tay thế nào. Cô đã biết cái chết của Đào Tinh Kỳ có liên quan tới Lý Thông, sao có thể tiếp tục đổ vấy cho Ân Thiệu Trình nữa?

Giản Trì Hoài đi tới, cầm Ipad ngồi đối diện cô: “Sao cứ ngăn người ra thế, nghĩ gì vậy?”

“Tổng biên tập nói em phải cố gắng tập trung vào Ân Thiệu Trình, từng bước chụp mũ cái chết của Đào Tinh Kỳ vào người hắn ta.”

“Thế này là mở mắt nói láo còn gì?”

Chữ Đồng dựa đầu vào cánh cửa thủy tinh: “Đương nhiên sẽ không lộ liễu đến thế, chỉ là dùng một số từ ngữ mang tính gợi dẫn. Người đọc vốn là thích scandal, đánh hơi được chút chuyện thì nước bọt của họ cũng có thể đim chết người ta.”

“Chẳng phải em kể những câu chuyện có thật nhất sao?” Giản Trì Hoài gấp đôi chân dài lại, hướng về phía bệ cửa.

“Lần trước em không làm theo yêu cầu của tổng biên tập. Chị ta nói lần này sẽ đích thân kiểm soát bản thảo của em, nếu không sẽ không cho em đăng.”

“Phiên phức.” Giản Trì Hoài đáp một câu.

Không lâu sau, bên ngoài vọng vào tiếng người giúp việc, nói là bữa tối xong rồi. Chữ Đồng bút tóc: “Không muốn ăn, hợ... Bản thảo còn chưa viết được.”

“Nếu phía cảnh sát đã xác định kẻ tình nghi là Lý Thông thì em có thể tiết lộ một chút thông tin thích hợp...”

“Nhưng tổng biên tập...”

Giản Trì Hoài đứng dậy, bước tới nắm lấy tay cô: “Mặc kệ chị ta muốn làm gì, em thích viết gì thì viết cái ấy.”

Chữ Đồng cùng anh đi xuống ăn tối. Khi cô mới ăn được một nửa, Giản Trì Hoài đã dùng bữa xong, đứng dậy. Anh đi thẳng vào vườn, gọi một cuộc điện thoại. Khi về tới phòng ăn cũng là lúc Chữ Đồng đứng lên. Chiếc di động để trên bàn ăn đột ngột vang lên.

Cô thoạt nhìn thấy tổng biên tập gọi tới bèn vội vàng nhận máy: “Alô?”

Giản Trì Hoài đi tới bên cạnh cô, nhìn thấy gương mặt nhỏ của Chữ Đồng từ từ nở một nụ cười tươi như hoa: “Được được được, chắc chắn rồi!” Anh cầm một quả sơ ri đỏ mọng trên bàn lên, gõ nhẹ xuống mũi cô. Chữ Đồng cúp máy, đón lấy quả sơ ri, đút vào miệng, tiếng nói không rõ ràng: “Chẳng biết tổng biên tập có ý gì, giờ lại bảo em đừng viết về Ân Thiệu Trình nữa, thích viết thế nào tùy em phát huy.”

“Có thể là đời sống tình dục hòa hợp, tâm tình cũng tốt hơn.”

“Hả?” Chữ Đồng há hốc miệng, rồi lại nhìn giáo sư Giản. Anh không chút ngượng ngập, giống như chỉ đang thảo luận với cô giá tiền của nửa cân rau cải vậy.

Anh quay người đi về phía sofa cách đó không xa. Chữ Đồng nhìn chăm chú theo bóng anh, bỗng phì cười. Thế đa phần anh lạnh lùng cao ngạo phải chăng có thể chứng tỏ cái đời sống gì gì đó trước giờ vẫn không hòa hợp?

Khách sạn Triều Văn.

Trợ lý của Ân Thiệu Trình gõ cửa đi vào. Người đàn ông mặc chiếc áo tắm màu xám nhạt, ngồi bên cạnh giường, điều xi gà trong tay rõ ràng vừa chấm lên, lan tỏa vào làn sương mỏng lúc sớm mai, dần dần tan thành một.

“Cậu Ân, cô phóng viên nhỏ bên Dịch Suru hình như biết điều rồi, nhất là bài báo hôm nay, đã rửa sạch hoàn toàn cho anh.”

Ân Thiệu Trình cắn điều xi gà, ánh mắt mơ màng, một khoảng ngực mở tung. Người trợ lý đi tới bên cạnh anh ta: “Chắc chắn là cô ta đã biết đối đầu với

cậu không có lợi.”

“Cậu xem thường cô ta rồi.” Ngón tay mảnh khảnh của Ân Thiệu Trình kẹp điều thuốc: “Cái thứ đó, tiền không nhận, cố chấp cương quyết, khó đối phó vô cùng.”

“Lẽ nào thay đổi tính cách?”

Khuyết tay của Ân Thiệu Trình đặt xuống mép bàn. Anh ta cười khê, gương mặt đầy tự tin: “Cô ta có ý với tôi. Chuyện này cũng không nhận ra, sao có thể làm việc với tôi được?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Bị thương ở đâu?

Vụ án của Đào Tinh Kỳ sau khi điều tra triệt để được công khai ọi người biết.

Lý Thông và Đào Tinh Kỳ vốn là một đôi, sau này Đào Tinh Kỳ bước chân vào làng giải trí, hai người gặp gỡ ít, xa cách nhiều, cuối cùng chia tay. Nhưng Lý Thông từ đầu tới cuối vẫn cho rằng Đào Tinh Kỳ có được thành tích ngày hôm nay là đổi lại bằng 'quy tắc ngầm'. Anh ta bứt rứt trong lòng, không thể giải tỏa, đã bỏ ra tất cả số tiền tiết kiệm, còn bán đứt cả căn nhà của bố mẹ để tới sống cùng tiểu khu với Đào Tinh Kỳ.

Đoạn tình cảm này chôn giấu rất sâu, gần như không ai biết.

Con đường ngôi sao của Đào Tinh Kỳ rất bằng phẳng, đi cùng cô ấy dĩ nhiên cũng có những scandal, còn Lý Thông vì phải giả nợ nên cuộc sống mỗi ngày một chật vật buồn chán. Lúc hấn gõ cửa nhà Đào Tinh Kỳ, vốn đã chuẩn bị ý định giết người từ lâu, còn luyện tập trong đầu không dưới chục lần.

Quá trình gây án Chữ Đồng đã xem qua trên mạng, cực kỳ kinh hoàng, cô không dám xem lại, vội vàng tắt trang mạng đi.

Chuyện này dĩ nhiên không liên quan tới Ân Thiệu Trình, vậy lúc trước trong túi tài liệu người quản lý của Đào Tinh Kỳ đưa cô vì sao lại có USB ảnh chụp chung của Đào Tinh Kỳ và Ân Thiệu Trình? Nghĩ tới đây, cô cảm thấy tim mình run lên. Nghệ sỹ của mình đã chết, nắm bắt cơ hội cuối cùng để làm rùm beng một trận, nhân tiện tung người mới debut ra thay thế Đào Tinh Kỳ. Chiều này, quả thực cao tay, quả thực thâm độc!

Con sóng gió này qua đi, Giang Ý Duy cũng tập trung trở lại công việc.

Trong buổi họp báo, Chữ Đồng và các đồng nghiệp ngồi gần hàng ghế đầu. Buổi lễ một năm một lần dành cho các bộ phim truyền hình trên mạng tổ chức ở Tây Thành, các ngôi sao hàng đầu cùng các đạo diễn đều góp mặt, chung sức tổ chức.

Giang Ý Duy vận một bộ lễ phục hồ lưng màu đỏ sẫm panh ngồi ở hàng đầu tiên, bên cạnh là nam diễn viên vừa mới hợp tác. Sau khi lễ trao giải bắt đầu, cô ta cứ nhìn quanh ngó quất một cách thiếu tập trung, tới tận khi thấy bóng hình thân thuộc nào đó mới an tâm ngồi yên.

Từng hạng mục giải thưởng được trao, càng về sau đương nhiên lại càng áp lực. Có bốn người lọt vào danh sách diễn viên nữ xuất sắc nhất do fan mạng bình chọn, trong đó, không có gì khác nhiên với sự góp mặt của Giang Ý Duy.

Trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của bốn nữ diễn viên. Chữ Đồng ngẩng đầu lên nhìn. Giang Ý Duy có vẻ như ung dung nhất, trong lòng đã có dự tính trước. Sau một loạt những câu vòng vo giới thiệu của khách mời trao giải, cuối cùng cũng chịu tiết lộ.

Khi ba chữ Giang Ý Duy được công bố, dưới sân khấu tiếng vỗ tay vang vọng. Cô ta tao nhã đứng dậy, bước lên ôm lấy khách mời sau đó đón lấy cúp.

Về mấy lời phát biểu, dĩ nhiên là nghìn bài một điệu. Giang Ý Duy cảm ơn một loạt nhân vật, ánh mắt vượt qua cả đám đông, dừng lại ở phía Ân Thiệu Trình: “Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn anh Ân Thiệu Trình. Nếu ban đầu không có anh giới thiệu, tôi cũng không thể đóng bộ phim này và cũng sẽ không được nhiều khán giả mến mộ như vậy. Giải thưởng này thuộc về tôi và cũng thuộc về anh.”

Đám nhà báo nghe thấy lời này đương nhiên rất hưng phấn. Có ống kính lia về phía gương mặt Ân Thiệu Trình, phóng to biểu cảm của anh ta. Vậy mà nét mặt người đàn ông vẫn hết sức bình thản. Thậm chí sau khi nghe xong những lời của Giang Ý Duy, anh ta thẳng thừng đứng dậy, đi về phía cửa ra.

Trên hành lang dài ngoằng, bóng hình trắng tấp của người đàn ông bị ánh đèn rượt bắt mãi không ngừng. Giang Ý Duy cầm cúp đứng ngẩn ra tại chỗ, cô ta không ngờ Ân Thiệu Trình lại không nể mặt cô ta ngay trước mặt bao nhiêu người. Anh ta đi xuyên qua hàng ghế khách mời, có phóng viên sốt sắng chuẩn bị chụp ảnh. Ân Thiệu Trình liếc mắt, lúc này mới nhìn thấy bóng người hơi nghiêng ra ngoài của Chữ Đồng. Anh ta dừng bước, đột ngột cúi xuống. Dáng vẻ ấy giống như họ đã quen nhau lâu lắm rồi: “Cô cũng ở đây?”

Chữ Đồng cảm thấy gã này thật kỳ quái. Cô thờ hất ra, lập tức trả lời, không muốn trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn: “Đúng thế.”

“Khi nào thì xong việc, đi uống một ly?”

Sắc mặt Chữ Đồng tái mét, cô nhìn ánh mắt Ân Thiếu Trình cứ như nhìn một mầm độc. Ân Thiếu Trình tươi cười, biết rõ trong hoàn cảnh này không nên chiu quá nhiều rắc rối vào mình, anh ta bèn đứng thẳng người lên, nhanh chóng rời đi.

Vì phát sóng trực tiếp nên khi buổi lễ trao giải kết thúc cũng đã là nửa đêm. Các phóng viên còn tan muộn hơn các ngôi sao. Khi Chữ Đồng đi ra ngoài, cả người đã rũ rượi, chỉ còn thiếu nước nằm lăn ra ngay giữa đường lớn mà ngủ.

Người đồng nghiệp khẽ huých vào tay cô: “Tổng biên tập đã quyết định rồi, các tit trang bìa của Dịch Sưu giao cho cô. Giang Ý Duy được giải thưởng lớn, một khoảng thời gian tiếp theo đây cô sẽ phải đi theo chụp cô ta, làm hẳn một chuyên đề.”

Chữ Đồng có cảm giác sắp phát điên. Cô không bị Giang Ý Duy hành tới chết mới lạ đó. “Tôi phải nói với chị ấy, đổi người.”

“Không ích gì đâu, gần đây giới giải trí lắm chuyện, chúng ta còn chẳng chạy hết. Việc của cô tốt biết bao, nhẹ nhàng.”

Cô cảm thấy bụng mình thắt lại, bắt đầu quặn đau. Lúc này có một người đàn ông trẻ trung bước tới, giọng nói dè dặt: “Cô Chữ Đồng phải không ạ? Cậu Ân có lời mời.”

Người đồng nghiệp đứng bên nhìn Chữ Đồng. Chữ Đồng lập tức ôm bụng: “Quá muộn rồi, người tôi không khỏe...”

“Cậu Ân nói, cậu ấy hy vọng được gặp cô.” Quả nhiên là tay chân của Ân Thiếu Trình, nói năng cũng ngang ngược như vậy.

Nhưng Chữ Đồng quyết không mắc bẫy. Cô tức giận đáp: “Tôi tới ngày rồi, không mang theo băng vệ sinh, sợ sẽ làm bẩn xe của cậu chủ Ân đấy!” Dứt lời, cô dẫn đồng nghiệp đi thẳng ra bãi đậu xe.

Về tới Bán Đảo Hào Môn đã gần hai giờ sáng.

Chữ Đồng rón ra rón rén đi vào phòng ngủ, sợ đánh thức Giản Trì Hoài, ngay cả lúc tắm cô cũng rất khẽ khàng. Đúng là tới ngày thật. Chữ Đồng tắm rửa xong bằng nước nóng đã buồn ngủ díp mắt. Cô mặc quần áo đi ra ngoài, cứ cảm thấy thiếu gì đó nhưng nhất thời chẳng nói ra được là thứ gì. Cô không quan tâm được nhiều như thế, mò mẫm đi tới bên giường, nhắc chân lên, chui vào trong, chỉ mấy phút sau là đã ngủ say như chết.

Sáng hôm sau, lúc Giản Trì Hoài tỉnh dậy thì trời mới tờ mờ sáng. Anh nghiêng người nhìn thấy gương mặt nhỏ của Chữ Đồng gần trong gang tấc, hàng lông mày thanh tú, hàng mi rậm dày, từng đường nét xinh xắn, vừa vặn. Khi cô không nhanh nhồm nhanh miệng, cũng khá giống một cô bé ngoan ngoãn. Giản Trì Hoài đưa tay khẽ vỗ lên mặt cô: “Tối qua mấy giờ mới về?”

Cô ngủ mơ mơ màng màng, nhưng cái miệng vẫn trả lời được: “Một, hai giờ gì đó.”

“Tôi bảo tài xế chờ ở đó, em ngồi xe của cậu ấy về phải không?”

“Ừm.”

Giản Trì Hoài dựa sát qua một chút. Anh cực kỳ nhạy cảm, khi lòng bàn tay chạm xuống giường, lập tức nhận ra có điều gì đó bất thường. Anh ngồi dậy, lật chăn phía đó ra. Thứ xuất hiện trong mắt anh là cả một mảng máu dưới người Chữ Đồng. Giản Trì Hoài hốt hoảng, bỗng cảm thấy tim co thắt lại kịch liệt: “Chữ Đồng!”

Cô lắc lư cái đầu, quả thực buồn ngủ tới độ mắt không mở ra nổi. Cô yếu ớt lên tiếng: “Sao vậy?”

Giản Trì Hoài siết chặt bả vai cô, kéo cô từ trên giường dậy. Thấy cô vẫn còn nhắm chặt hai mắt, lòng anh sốt ruột như lửa đốt, giọng nói chẳng biết đã run lẩy bẩy từ lúc nào. Giản Trì Hoài vỗ mạnh vào mặt cô: “Mở mắt ra, em bị thương ở đâu rồi?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 37: Nghe lời cô

Chữ Đồng bị vỗ đến ngây người luôn. Một lúc sau, cô mới định thần lại: “Đau mặt, anh coi mặt em là tím gổ đấy à?”

“Bị thương ở chỗ nào rồi? Nói đi!”

“Bị thương gì chứ?” Chữ Đồng nhìn theo ánh mắt Giản Trì Hoài, cup mắt xuống. Vừa nhìn, cô đã bị dọa đến tái mét mặt mày: “Máu? Máu ở đâu ra

vậy?”

Giản Trì Hoài nghe thấy cô trả lời vậy cũng hoảng, vô thức cao giọng: “Mau đứng lên!”

Mãi sau Chữ Đồng mới nhận ra, ý thức hoàn toàn khôi phục, cũng biết là bất thường rồi. Cô xoa sau mông một cái, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng, muốn xấu hổ bao nhiêu có bấy nhiêu, muốn thê thảm cỡ nào cũng có. “Đừng.. Đừng lo! Em.. Hình như em quên dùng băng vệ sinh.”

Cô nhin cười, dè dặt quan sát biểu cảm của Giản Trì Hoài. Trước tiên, ấn đường người đàn ông giật giật, ánh mắt sa sầm lại nhìn chằm chằm vào mảng đỏ rực ấy. Chữ Đồng gượng gạo kéo chăn qua định che đi bỗng thấy nửa thân trên của Giản Trì Hoài trắng bầy, cả cơ thể căng ra, vội vàng đi xuống giường, sắc mặt anh cũng hơi tái đi. Anh thậm chí còn không kịp đi dép đã chạy vội vào nhà tắm. Các động tác của anh diễn ra liên tục nhưng có một phản ứng vô thức đã lọt vào tầm ngắm của Chữ Đồng.

Giáo sư Giản... hình như vừa làm động tác buồn nôn.

Chữ Đồng nuốt nước bọt, kẹp chặt hai chân bước xuống giường, đi tới trước cửa nhà tắm. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài đang xoa xà phòng hết lần này tới lần khác, lòng bàn tay đỏ ửng. Chữ Đồng lấy quần che đi rồi bước vào theo: “Em.. Em phải dùng nhà vệ sinh.”

Giản Trì Hoài ném miếng xà phòng qua một bên, gương mặt tuấn tú căng ra: “Lượng máu dự trữ nhiều quá nhỉ, chảy bao nhiêu như vậy cũng không thấy em ngất xỉu.”

“Anh còn là giáo sư không đây, không biết cái gì gọi là kỳ sinh lý của phụ nữ à? Tiêu độc đó, có hiểu không?”

Giản Trì Hoài rửa sạch hai tay: “Tôi không dạy môn sinh lý.” Anh tắt vòi nước, định đi ra ngoài, thấy Chữ Đồng vẫn còn đứng ở cửa, khẽ cắn môi, định nói gì đó, khoe môi còn vương nụ cười, Giản Trì Hoài càng cảm thấy mất mặt: “Cười gì mà cười?”

“Giản Trì Hoài, ban nãy dọa chết anh rồi phải không? Nhìn cái vẻ căng thẳng của anh kia: Bị thương ở đâu rồi? Bị thương ở đâu rồi?” Chữ Đồng bắt chước ngữ điệu của anh: “Aiyo, ban nãy em còn tưởng động đất chứ.”

Giản Trì Hoài khẽ đẩy bả vai cô một cái, sau đó lên ra ngoài. Sau khi đi qua một bước, anh lại quay trở lại: “Ga giường này của tôi có giá mấy vạn đấy, bị em làm bẩn cả một mảng rồi, đền thế nào đây?”

“Anh cũng ngủ mà.” Chữ Đồng nói như lẽ dĩ nhiên.

“Nhưng tôi không chảy máu.”

Thôi được rồi, cô hoàn toàn bại trận. Một khi Giản Trì Hoài lấy lại tinh thần, sao cô có thể tính toán qua mặt anh?

Ngày cuối tuần này, Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài trở về nhà. Đi vào phòng khách, Chữ Đồng liếc nhìn thấy một đôi giày cao gót, là sản phẩm mùa xuân của Chanel, một màu đỏ nổi bật, đặt chính ỉnh ở đó, có vẻ như muốn lấn át cả chủ nhà.

Người giúp việc đi tới chào hỏi: “Bà chủ ra ngoài rồi, cô chủ đang ở trên gác.”

Giản Trì Hoài thay giày đi vào nhà: “Giang Ý Duy cũng đang ở đây sao?”

“Dạ, nói là tới dạy cho cô chủ.”

Chữ Đồng cảm thấy kỳ lạ trong lòng. Giản Trì Hoài đi lên gác, cô cũng lập tức đi theo. Còn chưa đi tới cửa phòng Giản Lệ Đề, đã nghe thấy tiếng Giang Ý Duy vọng ra ngoài: “Biểu cảm phải phù hợp. Lúc này không nên khóc, phải để khán giả nhìn thấy một cảm giác bi thương muốn khóc mà không còn nước mắt, đau thương tột cùng...”

“Chị Ý Duy ơi, khó quá đi! Mắt mà cay thì nước mắt chắc chắn sẽ rơi xuống chứ.”

Giản Trì Hoài đẩy nhẹ cửa, để lộ ra một khe hở, nhìn thấy Giang Ý Duy đang kiên nhẫn giảng giải, còn cô gái em anh cung chiêu trong lòng bàn tay thì hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má. Giản Trì Hoài lùi ra sau. Chữ Đồng nhân cơ hội đó ngó vào trong: “Học hành cũng nghiêm túc phết.”

“Đi thôi, đừng quấy rầy nó, cẩn thận nó lại không để em yên đâu!”

Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài quay về phòng. Chưa được bao lâu, người làm đã lên gọi họ xuống dùng bữa.

Giản Lệ Đề và Giang Ý Duy đã ngồi trước bàn ăn, đang nói cười vui vẻ. Giản Lệ Đề ngẩng đầu lên, nhìn thấy Chữ Đồng từ trên gác đi xuống, sắc mặt con bé lập tức thay đổi: “Anh, vì sao lại đưa chị ta tới đây?”

Giản Trì Hoài nhú mày: “Cô ấy là chị dâu của em.”

“Em không thừa nhận.”

Chữ Đồng kéo ghế ra, ngồi đối diện Giang Ý Duy, Giản Lệ Đề lại bày ra cái tính tiểu thư: “Đây là nhà của chúng ta, đừng có để chị ta tới.”

Giang Ý Duy ngồi bên kéo tay nó: “Lệ Đề, đừng có như vậy!”

“Chị Ý Duy, em muốn chị làm chị dâu của em.”

Giang Ý Duy nhẹ nhàng nói: “Sao có thể chứ, em đã có chị dâu của mình rồi.”

Giản Trì Hoài đoán chắc Giản Lệ Đề lại nói mấy câu quá đáng gì đó. Anh nhắc đĩa lên, gấp cho Chữ Đồng một con tôm, không nhìn em gái lấy một cái: “Trời đánh cũng tránh miếng ăn, quên cả rồi sao?”

“Anh...”

“Em không đói à?”

Giản Lệ Đề chưa bao giờ chịu ảm ức như vậy. Nó buông đĩa xuống: “Phải, em tức cũng rồi, không ăn!”

Giang Ý Duy vội vàng ẩn vai nó xuống: “Lệ Đề, vì chị mà giận đối với anh em, không đáng đâu.”

“Kiểu gì em nhìn thấy ai đó là cũng nuốt không trôi.”

Chữ Đồng nghe thấy câu ấy, bèn gấp con tôm trong bát lên cho vào miệng, cắn một miếng thật to, trông rất ngon lành: “Ngon thật, mình phải ăn hết tôm trong đĩa.”

Mặt Giản Lệ Đề xanh mét. Nó đẩy ghế ra, quay người đi lên gác. Giản Trì Hoài nhìn theo bóng nó, rốt cuộc cũng đau lòng, bèn có ý bảo cô dừng lại đi. Chữ Đồng thấy vậy, ghé qua phía anh nói: “Yên tâm đi, khi nào đối nó tự khắc xuống ăn. Bình thường lúc nó hôn đói, mọi người đều chiều nó phải không? Em dám đánh cược trong phòng nó có đồ ăn vặt, không chết đói được đâu.”

Có lẽ Giản Trì Hoài đồng ý với lời cô nói, Giang Ý Duy nhìn thấy tất cả, không khỏi cảm thấy quái lạ. Có ai không biết Giản Trì Hoài thương yêu cô em gái này giống như mạng sống của mình vậy. Vậy mà bây giờ, đôi ba câu của Chữ Đồng quả thật đã khuyên được anh.

Giang Ý Duy nhớ tới lễ trao giải tối qua. Cô ta hơi nhếch môi, nhìn về phía Chữ Đồng: “Cô Chữ, trong lễ trao giải cho phim mạng, không biết Ân Thiếu Trình đã nói riêng với cô chuyện gì?”

Giản Trì Hoài không nói gì nhưng ánh mắt cũng dừng lại trên gương mặt Chữ Đồng. Cô có cảm giác da đầu căng ra. Đầu óc Chữ Đồng xoay chuyển nhanh lẹ. Giang Ý Duy thấy thế, bổ sung một câu: “Nghe nói, tài xế của Ân Thiếu Trình sau đó đã mời cô, nói là anh ấy muốn gặp cô.”

“Cô tò mò lắm à?”

“Hay là cô cảm thấy... không tiện nói ra?” Giang Ý Duy cất giọng mềm mại, nhưng khí thế lại như dồn ép người khác.

Chữ Đồng định cãi lại ngay nhưng tiếp sau đây cô còn phải cùng Giang Ý Duy tới đoàn làm phim, chắc chắn không được đắc tội với cô ta. Giản Trì Hoài ngồi bên thấy cô không lên tiếng, cũng tự nhiên tiếp lời: “Một người đàn ông nói chuyện với một người phụ nữ thì còn có chuyện gì, chẳng qua là tán thưởng hoặc là muốn đạt được ý đồ gì đó. Giang Ý Duy, nếu cô không trời buộc được Ân Thiếu Trình thì cũng đừng để cậu ta đi khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt. Nếu cậu ta thực sự muốn 'hái hoa' thì trong giới giải trí của các người có cả đám. Tôi khuyên cậu ta không cần khách khí.”

Giang Ý Duy nghe xong, sắc mặt nặng nề. Chữ Đồng nheo mắt lại, cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng Giang Ý Duy thì nghe ra. Ý của Giản Trì Hoài chính là nếu Ân Thiếu Trình còn tiếp tục bám lấy Chữ Đồng, anh sẽ không ngại tặng cho anh ấy cả một đám con gái tươi mon mơn!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Bỏ nhà

Ăn cơm xong, Chữ Đồng lên gác lấy điện thoại.

Lúc xuống nhà cô bỗng phát hiện phòng khách không một bóng người, không thấy cả Giang Ý Duy và Giản Trì Hoài đâu. Chữ Đồng mơ hồ có một linh cảm xấu. Cô tìm kiếm xung quanh nhưng cũng không có kết quả, bèn đi tới cửa, thay giày rồi ra ngoài.

Đang đúng mùa hoa dành dành trong sân nhà họ Giản nở rộ. Sắc trắng thuần khiết, hương thơm ngào ngạt khiến lòng người bỗng bình.

Nhưng Chữ Đồng không có tâm trạng thưởng thức. Bước chân của cô rất vững vàng, nhưng sau khi nhìn thấy hai cái bóng gần gũi đó, cô đột ngột khựng lại. Chữ Đồng lùi bước, nhìn thấy Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy đứng dưới một gốc cây dành dành. Cô chưa từng được nhìn thấy một cây hoa

xanh tốt, cao lớn như vậy. Giản Trì Hoài đứng đó, dù Chữ Đồng có văn hay chữ tốt cỡ nào cũng chỉ có thể nghĩ ra một từ để hình dung anh.

“Tu thân ngọc lập”*

*Chỉ người con gái có dáng người thanh mảnh, xinh đẹp.

Cho dù cụm từ này dùng để hình dung về phụ nữ, nhưng trong hoàn cảnh này, cô cảm thấy không khác thường chút nào.

Có cánh hoa trắng rụng xuống đỉnh đầu Giang Ý Duy, đẹp đến sững sờ. Hai người họ hồi lâu không nói gì. Nhưng khi Giang Ý Duy cất lời, trong giọng nói có những âm thanh run rẩy: “Anh Tứ, anh cho em một lý do đi!”

“Lý do gì?”

Giọng nói của họ vọng vào tai Chữ Đồng, nhưng cô vốn không thể nghe rõ ràng. Cô cũng chẳng biết sự bạo dạn của mình ở đâu ra, lại dám cất bước đi tới gần.

“Đưa cho Ân Thiệu Trình những bức ảnh trước đây của em, đổi lại cho Chữ Đồng cái gọi là thanh danh, còn cả thái độ của anh với Lệ Đề hôm nay nữa, lẽ nào anh không ý thức được sự bất thường của chính mình ư?”

Giản Trì Hoài khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt lạnh nhạt, những đường nét tuấn tú mà sâu đậm mang tới một cảm giác uy hiếp khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Đầu ngón tay anh gõ nhẹ xuống cánh tay mình. Anh bất ngờ chậm rãi cười nói: “Cô ấy là vợ tôi. Còn cô thì sao? Cô là gì của tôi?”

Giang Ý Duy xong, ngừng lại đôi ba giây, trong ánh mắt có một nỗi bi thương không thể nói rõ: “Rõ ràng anh biết mấy ảnh bức đó là đòn trí mạng của em.. Còn thứ mà Ân Thiệu Trình chụp được, cho dù anh ấy có thật sự tung ra ngoài chẳng qua cũng chỉ là scandal mà thôi, không thể gây ra tổn thương quá lớn đối với Chữ Đồng.”

“Nhưng ít nhất cô ấy cũng sẽ phải chịu những ánh mắt kỳ quái của người khác.”

“Anh Tứ, nhưng thứ anh hủy hoại lại là... của em...” Hai chữ ‘tình yêu’ cuối cùng Giang Ý Duy còn chưa kịp nói hết, cô ta đã nhìn thấy Giản Trì Hoài nghiêng người, bước chân hướng thẳng về phía trước. Anh đi tới trước mặt Chữ Đồng, tiện tay vén tóc của cô ra sau tai, rồi hái một bông hoa dành dành cài lên tai cô.

Chữ Đồng hơi ngượng ngập, không muốn khiến người ta nghĩ rằng cô tới nghe lén: “Vừa rồi ở trong phòng em không nhìn thấy anh.”

Giang Ý Duy xoay lưng lại, dường như không muốn để ai nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ. Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài đi vào trong nhà. Sau khi đi được mấy bước, người đàn ông bắt gặp lên tiếng: “Em đứng là tới nghe trộm, còn không chịu nhận.”

“Em không hề!”

“Nói dối là không tốt.”

Chữ Đồng có phần chột dạ. Cô đưa tay nắm lấy cổ tay Giản Trì Hoài: “Ban này Giang Ý Duy nói vậy là có ý gì? Chuyện mấy bức ảnh lần trước là anh giải quyết giúp em sao?”

“Phải.”

“Sao anh không nói cho em biết?”

“Em có hỏi tôi sao?”

Chữ Đồng á khẩu, hàm răng khể cắn lên bờ môi. Giản Trì Hoài nhìn thấy cô như vậy, không khỏi bật cười: “Trong lòng vô văn cảm khái, đang nghĩ xem làm sao để cảm ơn tôi chứ gì?”

“Phải, phải, phải, vậy anh muốn em cảm ơn anh như thế nào?” Chữ Đồng mở to mắt, chớp chớp mắt nhìn anh.

Giản Trì Hoài nhìn thẳng vào mắt cô: “Tôi chỉ cần em ngày ngày làm một người bình thường là được rồi, yêu cầu không cao.”

Chữ Đồng phản ứng lại: “Anh...”

Giản Trì Hoài đưa ngón trỏ đặt bên môi, suýt một tiếng: “Nhỏ thôi!”

Người đàn ông rảo bước nhẹ nhàng đi vào nhà, nụ cười trên gương mặt dần lan tràn, Chữ Đồng cũng nhanh chóng đi theo, hai tay ôm chặt lấy cánh tay Giản Trì Hoài. Giang Ý Duy vẫn đứng dưới gốc cây ấy, nhìn lên trong ánh mắt ngập đầy sắc trắng của dành dành. Cô ta được đứng ở một vị trí cao nhất trong giới giải trí, nhưng bỗng cảm thấy mất đi quá nhiều, quá nhiều thứ...

Hai ngày sau, Chữ Đồng cùng với Giang Ý Duy tới một hoạt động nào đó. Cô chụp một số khung cảnh trước, sau đó vào phòng trang điểm chụp ảnh. Giang Ý Duy đã thay xong lễ phục, người trợ lý bên cạnh đang đeo trang sức cho cô ta. Trợ lý chỉ vào bộ quần áo trên bàn, nói với Chữ Đồng: “Phiền

cô giúp tôi mang tới phòng số 01, chúng tôi chọn bộ này.”

“Được.” Chữ Đồng tiện tay cầm bộ quần áo lên.

Phòng số 01 vốn là phòng họp, giờ được trưng dụng tạm thời để một số quần áo. Từng hàng giá quần áo được xếp chỉnh tề, thứ tự. Chữ Đồng treo bộ quần áo lên mắc thứ ba theo đúng số hiệu của nó.

Khi quay lại phòng trang điểm, cô chụp một số bức ảnh. Giang Ý Duy đã trang điểm xong, cô ta bảo người trợ lý đi ra, nhìn Chữ Đồng như cười như không: “Tôi thật sự không hiểu, Giản Tri Hoài có thể nuôi nổi cô, cô còn vất vả chường mặt ra ngoài làm cái gì?”

“Phụ nữ lẽ nào không nên tự lập sao?” Chữ Đồng hỏi ngược lại.

Giang Ý Duy nhìn vào mình trong gương, không nói gì. Chữ Đồng mở sổ ra, hỏi với giọng uyển chuyển: “Vì sao cô lại đồng ý tham gia lần trình diễn này, phong cách thiết kế cho sinh viên đại học hình như không phải sở thích của cô.”

“Tôi nhận lời mời của giáo sư Kim. Đây là những học trò do cô ấy dẫn dắt. Huống hồ, hôm nay tôi đi cuối cùng, mặc toàn tác phẩm của giáo sư Kim.”

Chữ Đồng còn chưa kịp hỏi nhiều, trợ lý đã đi vào thúc giục: “Nhanh lên, chuẩn bị lên sân khấu rồi.”

Giang Ý Duy gạt đầu, nhắc chiếc váy lễ phục lên, đứng dậy ra ngoài.

Chữ Đồng ra tới hội trường, cầm máy ảnh bắt đầu tác nghiệp. Trong ống kính bất ngờ xuất hiện một gương mặt quen thuộc. Cô nhìn thấy Giản Tri Hoài đang sắp xếp chỗ ngồi cho các học sinh một cách trật tự, chiếc quần Âu màu đen trắng tắp, chiếc sơ mi màu tím nhàn nhạt, cổ áo bẻ gọn gàng, nơi tay áo được xấn lên để lộ ra cánh tay màu đồng, từng động tác vô cùng quý phái, tao nhã. Cô suýt nữa quên mất, hoạt động hôm nay được tổ chức trong trường của Giản Tri Hoài.

Tất cả đều đầu ra đấy, chỉ có bóng dáng của Giản Tri Hoài vẫn qua lại như con thoi. Tiếng nhạc nền vang lên, những người mẫu mặc những tác phẩm thiết kế của các sinh viên lần lượt đi giày cao gót bước ra.

Chữ Đồng đứng dưới sân khấu, nhìn thấy Trịnh Niệm đứng chính giữa mặc một bộ lễ phục trắng toát từ trên xuống dưới. Thân hình căng chặt khiến máu huyết dâng trào. Một chiếc khóa màu đen kéo từ ve áo tới tận mắt cá chân, bạo dạn mà sáng tạo. Nét mặt cô ta cực kỳ đặc ý, ánh sao lấp lánh, cất bước như đang giẫm trên những đám mây...

Chữ Đồng vội vàng giơ máy ảnh lên, đang định chụp thì bỗng nhìn thấy một cảnh tượng kinh người.

Dây khóa màu đen bất ngờ bung ra. Chiếc váy mỏng manh tuột xuống trong khoảnh khắc. Bên trong Trịnh Niệm chỉ mặc độc chiếc áo lót. Cô ta kinh hoàng bối rối ôm ngực nhưng đã không kịp nữa. Cả bộ lễ phục như chiếc áo choàng, trượt từ trên xuống dưới, liếc nhìn là thấy hết.

Cô ta trong lòng hoảng hốt, trợn chân một cái, cả người từ trên sân khấu ngã nhào xuống! Chữ Đồng nhìn lại, đó vừa hay là chỗ Giản Tri Hoài đang đứng!

Đây lẽ nào chính là 'bỏ nhào' trong truyền thuyết sao?

Nhưng không đúng! Người cô ta nhắm tới là chồng cô kia mà!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Giáo sư Giản không phải người

Giản Tri Hoài nhìn thấy một bóng đen nhào về phía mình, vô thức đón lấy, nhưng lực đập của đối phương quá mạnh, anh lùi sau mấy bước mới hoàn toàn đỡ được.

Chữ Đồng nhìn qua, vội vàng chạy tới.

Các sinh viên có mặt ở đó đều sôi sùng sục, giáo sư Kim từ hậu trường rào bước tới: “Sao lại như vậy chứ?”

Trịnh Niệm hai tay ôm chặt ngực, hiện giờ Giản Tri Hoài trở thành tấm màn che duy nhất của cô ta, đương nhiên không thể buông tay. Cô ta vừa khóc vừa cúi gầm: “Tôi còn muốn hỏi vì sao đây. Lần này phải làm sao? Phải làm sao!”

Chữ Đồng nhìn thấy cô ta ra sức len vào lòng Giản Tri Hoài, người đàn ông tiện tay cầm chiếc áo vest vắt trên lưng ghế lên khoác vào người cô ta, Trịnh

Niệm theo đà túm chặt lấy chiếc áo, cuộn cả người vào trong. Người trợ lý đưa theo người, phi như bay tới, miệng vẫn còn vô văn chất vấn: “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào!”

Chữ Đồng ép chặt má ảnh, không 'giấu đồ bìm leo' vào lúc này.

Giản Trì Hoài ghé sát vào tai giáo sư Kim, không biết nói câu gì. Giáo sư Kim đi tới trước mặt Trịnh Niệm: “Tới phòng nghỉ của tôi trước đi. Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng!”

“Còn điều tra gì nữa.” Trịnh Niệm bị mất mặt đến mức này, hai mắt như bốc hỏa: “Trang phục của tôi vẫn luôn để ở phòng 01, nhất định có kẻ đã giờ trò.”

“Giáo sư Kim, lát nữa tôi còn phải tới đoàn làm phim. Buổi trình diễn của chị còn tiếp tục hay không?” Chẳng biết Giang Ý Duy đã lên sân khấu từ lúc nào, bộ lễ phục màu vàng kim sáng lấp lánh, vòng hoa trên đỉnh đầu càng khiến sự xuất hiện của cô ấy thêm diễm lệ. Cô ấy liếc nhìn bằng nửa con mắt, trên môi đọng một nụ cười không rõ hàm ý.

Trịnh Niệm nghe thấy câu ấy bèn nghiêng răng kèn kẹt: “Giang Ý Duy, chị hại tôi!”

Người con gái trên sân khấu khẽ nhún mảy. Chỉ là một động tác nhỏ thể hiện biểu cảm không vui cũng có thể khiến cô ấy đẹp đến kinh người: “Trịnh Niệm, không có chứng cứ thì đừng ăn nói bậy bạ.”

Giáo sư Kim đặt tay phải lên vai Trịnh Niệm: “Trịnh Niệm, chuyện trang phục sau này tôi sẽ cho cô một câu trả lời. Lần này không phải chương trình của riêng tôi, dưới kia toàn là các sinh viên của tôi, cô cũng nên cho tôi chút thể diện, để buổi trình diễn của các em ấy được hoàn thành.”

Trong lòng Trịnh Niệm dẫu còn bức bối nhưng cũng không dám trút ra. Giáo sư Kim là một nhà thiết kế nổi tiếng trong ngành, đặc ý với chị ta không có lợi.

Trợ lý đưa Trịnh Niệm rời đi. Giản Trì Hoài ngược mắt lên, ánh mắt chạm tới Giang Ý Duy. Người con gái chỉ khẽ nhún vai, gương mặt không chút xao động, tựa hồ chuyện không liên quan tới mình. Đôi mắt hẹp dài của Giản Trì Hoài hơi nheo lại, những dòng chảy ngầm tràn qua.

Giang Ý Duy quay về hậu trường chuẩn bị. Giản Trì Hoài đứng trước chỗ của các sinh viên. Anh đoạt lấy máy ảnh từ tay Chữ Đồng, xem những bức ảnh bên trong, sau đó trả lại cho cô.

“Vừa nãy kẻ cả có chụp lại cũng tự động xóa đi. Tôi không hy vọng có vài bức ảnh từ trong trường tuồn ra ngoài.”

Các sinh viên ai nấy đều cúi gằm không nói. Giản Trì Hoài cũng không nói nhiều với họ, quay người rời đi.

Chữ Đồng nghe thấy có người lên tiếng: “Mọi người chụp chưa?”

“Tôi chụp rồi!”

“Tôi cũng chụp rồi.”

Cô ngồi xuống vị trí của Giản Trì Hoài. Buổi trình diễn nhanh chóng được tiếp tục. Sinh viên ngồi bên rút di động ra, mở album ảnh: “A, có chuyện gì vậy!”

Chữ Đồng ghé qua nhìn, thấy di động của sinh viên đó đã đen kịt, bên tai liên tục vang lên những tiếng ai oán: “Sao lại vậy chứ, sập nguồn rồi!”

“Giời ạ!”

“Nhất định lại là tên biến thái đó. Lần trước khi thi cuối kỳ, lớp chúng ta không chịu nộp di động, gã ấy đã làm di động của chúng đen ngòm hết!”

Về sau Chữ Đồng mới ngỡ ngàng. Gã biến thái kia, chẳng nhẽ là chồng cô?

“Giáo sư Giản không phải người mà!”

“Vậy cậu có thể dùng cái đầu của mình 'ngược' thầy ấy không?” Có nữ sinh bắt mắt lên tiếng.

Cách đó không xa, có người đẩy cửa đi vào, Chữ Đồng bật cười mấy tiếng. Thì ra những người bị Giản Trì Hoài ngược trước nay không chỉ có mình cô! Cùng với người đàn ông đang đi tới gần, những tiếng bàn tán kia cũng dần trở nên yên ắng, di động của đám sinh viên đã trở lại bình thường, chỉ có điều những bức ảnh và clip ghi lại được đều mất cả.

Giản Trì Hoài đi tới trước mặt Chữ Đồng: “Cô ngồi vào chỗ của tôi rồi.”

Chữ Đồng cầm máy ảnh đứng lên. Cô nghe thấy nữ sinh bên cạnh yếu ớt lên tiếng: “Giáo sư Giản, thầy xóa cũng sạch sẽ, quyết đoán quá đi, không để lại bất kỳ bức nào trong máy em cả, bên trong còn có ảnh tự sướng của em mà.”

Giản Trì Hoài cười ôn hòa, chỉ có điều lời nói ra có thể giết chết người không đền mạng: “Không để vào tai những lời cảnh cáo của người hiểu biết, tôi sẽ dạy các em bốn chữ 'lợi bất cập hại' viết thế nào.”

Cô nữ sinh kia bị 'ngược' đến sắp khóc: “Thầy xâm phạm nhân quyền.”

“Em có thể tìm ra chứng cứ tôi xóa ảnh không?” Giản Trì Hoài ngồi xuống bên cạnh cô bé kia, nhấc đôi chân dài lên. Thấy Chử Đồng vẫn còn đứng đó, anh xua tay về phía cô: “Đi chụp ảnh của cô đi!”

Chử Đồng cũng ngắt luôn. Sau khi trình diễn xong, trở về phòng nghỉ, Giang Ý Duy đang tẩy trang, còn Trịnh Niệm đã thay quần áo xong xuôi, ngồi ngay gần đó. Giáo sư Kim cầm bộ quần áo Trịnh Niệm mặc lúc trước đi vào: “Tôi đã kiểm tra kỹ lưỡng rồi, móc của khóa kéo bị người ta phá hỏng.”

“Tôi đã nói là bị kẻ khác hãm hại mà. Giang Ý Duy, chị quá thâm độc!”

Giang Ý Duy ngồi trước gương trang điểm, tự tháo lớp mi giả xuống: “Giáo sư Kim, đã điều tra ra ai làm chưa?”

“Bộ quần áo này, lúc trước từng đưa cho cô thử.”

Giang Ý Duy còn chẳng thèm nhìn: “Đúng vậy, có đưa tới phòng nghỉ của tôi nhưng tôi đã chọn một bộ khác. Bộ này tôi đã nhờ cô phóng viên nhỏ đó treo nguyên xi lại chỗ cũ rồi.”

“Cô phóng viên nào?” Trịnh Niệm kích động hỏi.

Giang Ý Duy cầm lấy tờ khăn ướt, lau sạch những ngón tay thon dài, trắng nõn. Cô ấy quay ghế lại, đối mặt với Trịnh Niệm: “Cô đừng suốt ngày cho rằng có người hãm hại cô. Bản thân cô đắc tội nhiều người như thế, biết đâu là báo ứng.”

“Giang Ý Duy!”

“Trang phục là tôi chọn rồi mới nhường lại cho cô, kích cỡ cũng lấy tôi làm chuẩn. Cô còn đòi tranh giành gì với tôi?”

Chử Đồng đứng ngoài cổng trường, nhắn tin cho Giản Trì Hoài: Chuyện của Trịnh Niệm thế nào rồi?

Di động nhanh chóng nhận được tin hồi đáp: “Không sao, đợi tôi cùng về nhà.”

Giản Trì Hoài dứt di động vào túi, đẩy cửa đi vào phòng nghỉ. Giáo sư Kim nhíu mày, khi nhìn thấy anh bất chợt lên tiếng: “Kiểm tra CCTV thế nào rồi?”

“Giáo sư Kim, cô về trước đi. Chuyện này để em giải quyết.”

Giang Ý Duy vô thức nhìn về phía anh, giáo sư Kim cũng thoải mái: “Vây thì vây và cho cậu rồi.” Lúc sắp rời đi, chị ta còn đặt bộ lễ phục đó vào tay Giản Trì Hoài.

Người đàn ông ném bộ lễ phục lên bàn trang điểm: “Ảnh và clip tại hội trường đã bị xóa sạch, đảm bảo sẽ không lọt ra ngoài.”

“Các người nghĩ như vậy là xong ư?” Trịnh Niệm cất giọng lạnh lùng: “Cô phóng viên đi theo Giang Ý Duy đó đâu rồi?”

Cả cơ thể cao lớn của Giản Trì Hoài đổ nghiêng về phía bàn trang điểm: “Chuyện này... không liên quan tới cô ấy.”

“Ai tin chứ?”

“Tôi nghĩ lại rồi, biết đâu kỹ thuật của tôi còn thiếu sót, trong tay đám sinh viên kia vẫn còn ảnh của cô không chừng.”

“Anh...”

Giản Trì Hoài giờ tay lên, ý tứ quá rõ ràng. Anh chẳng bao giờ phí lời với người khác, nói tới đây là đủ rồi: “CCTV bên đó hỏng rồi. Nếu cô muốn kiểm tra mời báo cảnh sát.”

Giang Ý Duy khẽ bật cười. Cô ấy cầm túi xách lên, đứng dậy. Giản Trì Hoài không tính toán với cô ấy vào lúc này, di động trong túi rung lên mấy lần. Anh biết Chử Đồng đang giục mình.

Ngoài vườn trường, sắc xanh um tùm nổi bật lên trong đêm tối, bóng cây như những chiếc bóng đen ngòm hắt xuống chân Chử Đồng. Cô không biết cô bị người ta vô cớ hãm hại, cũng không biết người chồng giáo sư của mình đã thay cô hóa giải một mối nguy chỉ bằng vài ba câu như thế nào.

Cô chỉ ngốc nghếch đứng đó, đợi chồng mình cùng quay về nhà.

Từ xa, Chử Đồng ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài đi từ trong khuôn viên trường học ra ngoài. Cô mỉm cười rạng rỡ, vẫy tay với anh...

~

~*Thông báo: Từ chương này đến

Quyển 1 - Chương 40: Đại chiến

Chiếc xe đi tới, dừng lại bên cạnh Chữ Đồng. Cô kéo cửa ra, ngồi vào trong xe.

Giản Trì Hoài khởi động xe, Chữ Đồng bò lên cửa sổ nhìn ra bên ngoài: “Anh bảo chuyện lễ phục tụt xuống có phải do người khác làm không?”

“Là khóa kéo của bộ đó có vấn đề, không liên quan tới ai.” Giản Trì Hoài lãnh đạm đáp.

“Thật sự chỉ đơn giản vậy sao?” Chữ Đồng hoài nghi trong lòng, thu ánh mắt lại: “Chuyện này chẳng mới mẻ gì, trước đây em cũng từng viết bài.”

“Nếu em đã có suy nghĩ ấy thì nên thông minh hơn, sau này tránh xa đám người đó một chút. Người nào người ấy cũng biết đóng kịch, diễn tuồng, ganh nhau toàn ở diễn xuất thôi.”

Chữ Đồng thắt chặt dây an toàn: “Lần này Trịnh Niệm bị bề mặt đến mức này, không điên lên mới lạ đó.”

“Thế thì em càng phải tránh xa mấy kẻ điên ra.”

Gara.

Xe đưa đón Giang Ý Duy đang đợi trước cửa thang máy. Sau khi trợ lý và mọi người lần lượt lên xe, nét mặt Giang Ý Duy sa sầm lại, tới tận khi xe nổ máy vẫn không nói câu nào.

Người trợ lý bên cạnh dè dặt hỏi: “Ý Duy, chị sao vậy?”

Cô nhắm hờ hai mắt, gương mặt thanh tú toát lên một màu trắng nhợt không tự nhiên: “Chuyện lễ phục của Trịnh Niệm có phải là em làm không?”

Người trợ lý thâm kinh ngạc nhưng cũng không phủ nhận: “Nó huênh hoang như vậy, không cho nó ném vài bài học, nó sẽ không biết ghi nhớ.”

“Thế nên, em định sau khi sự việc xảy ra sẽ đổ hết tội lỗi lên cô phóng viên nhỏ đó?”

“Ý Duy, chỉ có chị quá dễ ức hiếp.”

Giang Ý Duy xua tay, con bực dường như đã được nhện tới tận cùng: “Từ lúc chị debut, em đã đi theo chị, em nên hiểu chị không thích mấy trò lên lút đó. Một ngôi sao nhỏ mới nổi như Trịnh Niệm muốn chen ép chị không dễ như vậy đâu, không cần phải giờ trò gian manh với nó, lãng phí thời gian!”

Người trợ lý nuốt nước bọt: “Vâng, em biết rồi.”

Giang Ý Duy hơi đau đầu, cô và Chữ Đồng hình như sinh ra đã xung khắc. Giản Trì Hoài muốn bảo vệ Chữ Đồng nhưng cô lại luôn cố tình hay vô ý đụng chạm tới cô ấy. Chuyện xảy ra tới nay, Giản Trì Hoài mà nhắm một mắt, mở một mắt mới lạ.

Và những việc tiếp theo, quả đúng như cô dự đoán.

Giang Ý Duy vốn dĩ nhận một quảng cáo với giá cao, vậy mà đối phương nhất quyết đổi người, không tiếc khoản tiền bồi thường. Cô ấy coi như Giản Trì Hoài đã inh một bài học, không tranh cãi, chỉ bình thản đón nhận. Nhưng Ân Thiệu Trình lại thuận nước đẩy thuyền, trao hợp đồng quảng cáo ấy cho Trịnh Niệm.

Đây cũng coi như tát mạnh một cái vào mặt Giang Ý Duy trước mặt mọi người, cô ấy chịu không nổi.

Hôm nay vốn dĩ Chữ Đồng không được nghỉ nhưng cô thấy Giản Trì Hoài ở nhà nên cũng xin nghỉ luôn. Người đàn ông ngồi dưới mái hiên che nắng ngoài sân, trên bàn bày mấy cuốn sách, trong chiếc cốc sứ bên cạnh còn trôi nổi mấy lá trà. Chữ Đồng mặc một bộ váy ngắn màu vàng nhạt, để lộ ra đôi chân dài mảnh khảnh, không ngừng đảo qua đảo lại trước mặt Giản Trì Hoài. Cuối cùng, anh không chịu nổi phải ngẩng đầu lên: “Lắc đủ chưa?”

“Nhìn bộ quần áo em mới mua này, thế nào?” Chữ Đồng đặt tay lên hai vai, xoay một vòng.

“Mua ở đâu?”

“Trung tâm thương mại giảm giá, chỉ còn 50% thôi.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài dừng lại trên đôi chân trần của cô, thanh mảnh, bé nhỏ. Anh nheo mắt lại: “Không được phép mặc bộ này ra ngoài!”

“Vi sao?” Chữ Đồng tự thấy cảm giác rất tuyệt.

“Mông quá cong, ngực quá thẳng, quần áo quá hở hang. Bộ này chỉ được mặc ở nhà thôi.”

Chữ Đồng há hốc mồm, sau đó bắt giác phì cười. Cô chống nạnh, lắc lắc cái mông: “Mông em cong đó là người em đẹp. Ngực phẳng mặc quần áo mới đẹp, em cứ thích mặc như vậy.”

“Thế thì đừng mặc gì nó, càng đẹp!”

Chữ Đồng nghe xong bèn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh anh. Giản Trì Hoài cảm tách trà lên, khẽ nhấp một ngụm: “Mấy hôm nay rồi sao?”

“Ừm, cũng tạm.”

“Mấy hành vi tùy tiện của em ở ngoài tôi mặc kệ, nhưng mấy tin tức có liên quan tới Ân Thiếu Trình thì không được theo bừa bãi, nghe rõ chưa?”

Chữ Đồng hiếm khi chịu nghe lời: “Em nhất định sẽ tránh xa anh ta, tránh để bị anh ta giờ trò nham hiểm. Nếu anh không tin, thì em thề?”

Giản Trì Hoài cảm thấy đề nghị này không tồi: “Được.”

“Anh không thể nói mấy câu như anh tin tưởng em, không cần em thề thốt sao?”

Người đàn ông xem giờ, cầm sách đứng dậy. Khi đi ngang qua người cô, quyển sách trong tay anh khẽ gõ lên đầu cô: “Tôi quá hiểu em rồi, nói trước quên sau, đáng nhẽ phải bắt em thề độc ấy.”

Chữ Đồng nhìn mãi theo bóng Giản Trì Hoài, đang định kháng nghị thì trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác khác thường. Anh nói anh hiểu cô. Sự thân thuộc này bắt đầu từ khi nào vậy?

Lúc chập tối, Giản Trì Hoài có việc ra ngoài. Chữ Đồng đang định đi tắm thì nhận được cuộc gọi của tổng biên tập: “Nhanh, cô ở gần khu Tứ Giao nhất, mau qua đó!”

“Chuyện gì thế ạ?”

“Sắp có đại chiến giữa hai nữ minh tinh, cô mau đi đi!”

Chữ Đồng vứt chiếc áo ngủ trong tay đi: “Chị nghe ai nói vậy?”

“Vừa rồi có người nặc danh gọi điện tới. Không cần biết là thật hay giả, cô mau đi xem sao.”

“Vâng!” Chữ Đồng lập tức kéo tủ đầu giường, lấy máy ảnh rồi đi ra ngoài. Một lát sau tin nhắn của tổng biên tập được gửi tới di động của cô, bên trong có số phòng cụ thể, còn chuẩn bị cả số hội viên cho Chữ Đồng để tiện vào cửa.

Khi tới khu Tây Giao, Chữ Đồng đi lên tầng hai, dọc đường hết sức cẩn thận. Từ xa có tiếng phụ nữ vọng lại: “Ân Thiếu Trình, anh ra đây, anh gặp em một lần cũng khó khăn vậy sao?”

Chữ Đồng đứng ở đầu hành lang, cầm máy ảnh điều chỉnh tiêu cự. Qua ống kính cô mới nhận ra người này là Giang Ý Duy.

Giang Ý Duy ra sức ấn chuông cửa nhưng rõ ràng bên trong không ai trả lời. Chữ Đồng nhẹ nhàng bấm máy. Bất thành linh, bên tai dường như có một con gió thổi qua, chọc vào má khiến cô ngứa ngáy. Chữ Đồng đang định quay đầu thì bỗng có một bàn tay bịt miệng cô lại, eo cũng bị một cánh tay đàn ông ôm chặt.

Bước chân của cô bị kéo lê, không trách khỏi sợ hãi. Khi cô nhìn xuống thì thấy chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón trỏ của người đàn ông. Cô cảm thấy quen quen, rồi chợt nhớ ra trên tay Ân Thiếu Trình cũng đeo một cái y hệt.

Lông mao cả người Chữ Đồng dựng đứng lên, bàn tay thừa ra cuộn chặt thành nắm đấm, vung mạnh về phía sau. Không nghiêng không lệch, chính xác đáng sợ. Cô nghe thấy tiếng Ân Thiếu Trình bàng hoàng thốt lên, một chân đá một cánh cửa phòng nào đó rồi đẩy cô vào trong..

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 41: Anh cởi áo ra

Giây phút cánh cửa khép lại, Ân Thiệu Trình mới thả cô ra.

Chữ Đồng quay người hỏi anh ta: “Anh làm gì đấy?”

Ân Thiệu Trình cúi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với cô: “Cô bé này, toàn chọn đánh vào những chỗ yếu, từng luyện võ sao?”

“Biết tôi từng luyện võ, anh còn chọc vào tôi?”

Ân Thiệu Trình đứng thẳng dậy, chặn trước cửa, nở một nụ cười lập lờ: “Hình như cô quên mất tôi là ai rồi, dám ăn nói với tôi như vậy, cẩn thận tôi khiến cô không làm ăn được gì trong giới giải trí nữa!”

Một câu nói quả thực đã khiến Chữ Đồng cứng họng. Ánh mắt cô ngập tràn sự không phục, nhưng lại không dám lên tiếng. Cảm giác này khiến Ân Thiệu Trình thấy cực kỳ sáng khoái.

Ngoài cửa vẫn còn tiếng của Giang Ý Duy. Chữ Đồng giờ tay chỉ: “Tôi tới để chụp cô ta.”

“Làm sao cô biết cô ấy tới đây?”

“Chúng tôi dĩ nhiên sẽ có ngõ ngách của mình.”

Ân Thiệu Trình xoay người lại, kéo ra một khe nhỏ. Giang Ý Duy vẫn chưa từ bỏ, ánh mắt anh ta trở nên nặng nề, tầm nhìn giằng co trên người cô gái. Chữ Đồng định ra ngoài nhưng bị anh ta ấn chặt bả vai: “Đứng yên!”

“Lẽ nào cậu Ân không ra ngoài gặp mặt?”

Ân Thiệu Trình quay đi, trong ánh mắt có thêm một sự ám muội: “Bây giờ tôi lại chỉ có hứng thú với cô.”

Chữ Đồng gạt bàn tay trên vai mình ra. Ân Thiệu Trình liếc qua chân cô, lập tức không rời đi nữa. Lúc đi ra ngoài cô còn chưa kịp thay quần áo, đôi chân trần cứ thế lộ ra. Ân Thiệu Trình đưa tay nói lỏng cả vạt, trong con ngươi đen tối tựa hồ như có một ngọn lửa chỉ chực phun trào.

Yết hầu anh ta khê lẩn, bước chân cứ thế thẳng thừng dồn ép. Chữ Đồng biết trước giờ Ân Thiệu Trình là kẻ háo sắc. Cô trốn ra phía sau một cái bàn: “Đừng có lại đây!”

“Chẳng phải cô từng chửi tôi là ba ba sao? Bé con, chúng ta cùng tính cả nợ cũ và nợ mới.”

Chữ Đồng nắm chặt bàn tay đang để bên mình: “Anh không sợ tôi hét lên sao?”

“Hừ, Ân Thiệu Trình này chỉ sợ phụ nữ hét không đủ vang, không đủ sung sướng mà thôi.”

Chữ Đồng vòng theo mép bàn trốn tránh anh ta. Ân Thiệu Trình chống nửa người trên, tựa hồ bất kỳ lúc nào cũng sẽ ăn cô sạch sẽ vậy. Chữ Đồng liếc nhìn ô cửa sổ sau lưng mình. Mới gần nửa giờ, Ân Thiệu Trình đã đến bên cạnh cô, lòng bàn tay suýt nữa thì chạm tới đôi chân cô.

Chữ Đồng co căng chạy tới cửa. Cánh cửa không hề được đóng kín, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy mấy phóng viên nấp bên ngoài.

Nếu cứ xông ra ngoài như vậy thì cô và Ân Thiệu Trình cả đời này cũng đừng hòng được trong sạch. Chữ Đồng ép bản thân bình tĩnh lại, lùi về phía trước chiếc bàn duy nhất trong phòng: “Anh cởi áo trên ra đi.”

Ngón tay Ân Thiệu Trình móc vào cả vạt, kéo hẳn nó ra, đầu ngón tay thon dài cời từng chiếc cúc áo một. Tận mắt chứng kiến anh ta cời sơ mi ra, để lộ ra cả mảng ngực trắng kiết, Chữ Đồng lùi ra tới trước cửa sổ, đôi môi khê mấp máy: “A... Cậu Ân...”

Người đàn ông nhứ mầy rất chặt. Chữ Đồng vừa hét lên, tinh thần đã xôn xao.

“Cậu Ân, đừng mà, lát nữa sẽ bị người ta nhìn thấy đấy... A... đừng như vậy, đừng cời quần áo của tôi!”

Ân Thiệu Trình nheo mắt lại, khê vuốt ngón cái lên môi. Anh ta đang định tiến lên thì nhìn thấy Chữ Đồng bất ngờ quay người mở cửa sổ ra, ngay sau đó cơ thể mạnh mẽ tềo ra ngoài. Ân Thiệu Trình chạy mấy bước đuổi theo nhưng chỉ nhìn thấy bóng Chữ Đồng men theo ống thoát nước bò xuống mặt đất.

Cô đeo mấy ảnh trên lưng, hai tay vẫy vẫy, miệng mấp máy hai từ 'bye bye'.

Đồng thời lúc này, cánh cửa chưa đóng chặt bị đẩy ra, Giang Ý Duy xông vào trước, phía sau là đám phóng viên không còn lén la lén lút. Cả mảng ngực của Ân Thiệu Trình lộ ra, anh ta quay người lại, từ tốn cài cúc áo, trong đầu vẫn còn vang vọng giọng nói mềm mại mê người đó.

Chữ Đồng nhanh chóng rời khỏi khu Tây Giao, về cơ bản cũng đã hiểu rõ đại chiến chỉ là cái cớ để dụ các phóng viên tới. Chắc chắn Giang Ý Duy nghĩ rằng Ân Thiệu Trình và cô mình tình kia ở đây nên mới nghe lời xúi bẩy của mấy người không danh tính kia mà tới đây, còn cô sống chết bám lấy tin tức này cũng đủ giúp nó lên trang nhất.

Chữ Đồng thật lòng cảm thấy vô vị nhưng cô là phóng viên giải trí, không sẵn tin như vậy thì chẳng được một bài nào hết.

Ngày hôm sau.

Chữ Đồng đánh răng rửa mặt đi xuống nhà, vì thời gian gấp gáp nên cô vợ miếng bánh mỳ trên mặt bàn nhét vào miệng, quay người định đi luôn.

Giản Trì Hoài đặt tờ báo trong tay xuống: “Đội đã.”

“Sao vậy?”

Ngón tay người đàn ông khẽ gõ lên mặt báo: “Cái bóng người dây dưa với Ân Thiếu Trinh này, sao tôi thấy giống em thế?”

Chữ Đồng ghé mắt lại nhìn. Hôm qua cô chạy đủ nhanh nhưng vẫn bị đám phóng viên kia chụp được cái bóng mờ mờ. Sao cô có thể thừa nhận, lác đầu nguây nguây: “Anh đừng có dọa em, em là một người phụ nữ có chồng đứng đắn, sao có thể qua lại với tên quỷ đó.”

Giản Trì Hoài thấy cô vội đi: “Hôm nay về sớm nhé.”

“Vì sao vậy?”

“Bảo em về sớm thì cứ về sớm đi.”

Chữ Đồng 'ò' một tiếng, không nghĩ gì nhiều, quay người đi lấy xe.

Hôm nay không tăng ca, Chữ Đồng nhớ tới lời của Giản Trì Hoài, trở về Bán Đảo Hào Môn sớm. Khi vào phòng khách, bên trong loáng thoáng có tiếng tivi vọng ra. Chữ Đồng đi vào trong nhìn thấy bố mẹ đã ngồi trên sofa, cô tùy tiện đặt túi xuống: “Bố mẹ!”

Trên chiếc bàn uống nước rộng lớn còn bày một chiếc bánh gato hai tầng.

“Hôm nay là sinh nhật ai ạ?”

Lý Tịnh Hương đứng dậy, kéo tay con gái: “Trì Hoài gọi điện cho bố mẹ, nói là sinh nhật của con. Chắc là nó nhìn theo ngày ghi trên chứng minh thư. Nó có lòng, con cứ đón sinh nhật vào ngày hôm nay đi, đừng vạch trần.”

“Tổ chức cho con?” Chữ Đồng cảm thấy khó tin. Cô đi xuyên qua phòng khách, nhìn thấy bóng người giúp việc đang bận bịu dưới bếp, còn vị trí gần sát cửa sổ, có bóng người đàn ông cao lớn đang thái rau. Chữ Đồng mỉm cười bước đến, đứng bên cạnh Giản Trì Hoài: “Làm gì vậy?”

“Mỳ sốt Jajangmyeon.”

“Giản Trì Hoài, em thật sự có chút bất ngờ đấy.”

“Lẽ nào lúc em ở nhà chưa ai tổ chức sinh nhật cho em?”

Chữ Đồng tựa bên cạnh anh. Sinh nhật, dĩ nhiên là cô từng đón, chỉ có điều một ngày sinh nhật khiến tim cô đập thành thịch thế này quả thực là lần đầu tiên.

“Tôi chưa bao giờ nấu ăn cho người khác đâu, em có phúc rồi.” Giản Trì Hoài nhấn mạnh.

Chữ Đồng bất giác mỉm cười. Giản Trì Hoài bảo cô ra ngoài đợi. Khi trở về phòng khách, cô nhìn thấy Chữ Cát Bằng cầm mấy bao thuốc đút vào trong chiếc túi mang theo bên mình. Chữ Đồng không thể tiếp tục cười được nữa: “Bố!”

Chữ Cát Bằng quay đầu lại, nét mặt không chút ngượng ngập. Ông cười hi hi: “Đồng Đồng à, bố thấy Trì Hoài đối xử với con rất tốt, vừa hay có một chuyện lát nữa ăn cơm bố muốn bàn bạc với nó một chút.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Tôi nhất định sẽ về

Chữ Đồng nghe thấy câu này, da đầu như sắp nổ tung. Cô vội vàng đi tới: “Chẳng phải sạp hàng hoa quả đã mở lại rồi sao? Thời gian này trong nhà chắc là không thiếu tiền.”

Chữ Cát Bằng không nói nhiều với cô: “Lát nữa bố sẽ bàn bạc qua với Trì Hoài. Chuyện của đàn ông, con không phải quan tâm.”

“Bố, có chuyện gì thì bố cứ nói thẳng với con đi.”

Chữ Cát Bằng ngồi xuống sofa, biết con gái sẽ phản đối nên cũng không lên tiếng nữa.

Chữ Đồng cảm thấy thấp thỏm không yên. Cô đoán chắc, cái mà Chữ Cát Bằng gọi là 'bàn bạc' chẳng qua chỉ là tìm cách để vùi tiền Giản Tri Hoài mà thôi. Tâm trạng vốn đang thoải mái bỗng như bị một tảng đá lớn đè nặng. Cô luôn muốn đứng cùng với Giản Tri Hoài nhưng những người thân nhất của cô lại luôn khiến cô bối rối vào những thời điểm quan trọng nhất.

Người giúp việc lần lượt bê từng món ăn đã được chuẩn bị xong lên bàn. Giản Tri Hoài đứng trước tủ rượu, cố tình chọn một chai rượu vang được cất kỹ. Chữ Đồng lấy ly giúp anh nhưng đầu óc vẫn cứ đề đi đâu. Giản Tri Hoài đặt chai rượu vào trong thùng đá, ấn vai Chữ Đồng, tỏ ý bảo cô ngồi xuống.

Bố mẹ ngồi đối diện, bàn tay đặt trên đùi của Chữ Đồng chốc chốc lại cuộn chặt vào. Cô không biết khi nào bố sẽ lên tiếng. Cái tư thế ti tiện này giống như một quả bom hẹn giờ định vị trong đầu Chữ Đồng vậy.

“Tri Hoài, con thật có lòng, còn nhớ cả ngày sinh nhật của Đồng Đồng.” Lý Tịnh Hương nói có phần gấp gáp, lòng bàn tay không ngừng xoa xoa lên đầu gối mình.

“Mẹ, đây là chuyện nên làm mà.” Giản Tri Hoài đứng dậy, rót đầy rượu ọi người. Khi ngồi xuống, cánh tay anh đặt lên lưng ghế sau lưng Chữ Đồng một cách rất tự nhiên. Cô nắm chặt chiếc ly, nét mặt dè dặt. Giản Tri Hoài ghé sát lại: “Nghĩ gì mà ngăn người ra vậy?”

Chữ Cát Bằng nhìn thấy hết, tự nhiên sẽ cảm thấy tình cảm của hai đứa này thật tốt, ông cũng an tâm. Ông nhấp chút rượu rồi cười út: “Tri Hoài, có chuyện này bố muốn hỏi ý kiến con.”

Chữ Đồng nghe tới đây, bờ môi vô thức mím chặt.

“Bố cứ nói ạ.”

“Gần đây bố phát hiện làm vận tải cũng rất hay. Tự mua xe, tự đi lấy hàng, buôn hoa quả kiếm được không ít lãi...”

“Bố!” Chữ Đồng vội vàng ngăn lại: “Cửa hàng hoa quả của bố chẳng phải vẫn ổn sao?”

“Một mỗi lăm, một ngày tính ra cũng chẳng kiếm được mấy đồng.” Chữ Cát Bằng tự có ý kiến của mình.

Giản Tri Hoài cầm ly rượu vang, cổ tay khẽ xoay xoay. Chữ Đồng ngược mắt nhìn anh, thấy sắc mặt anh bình thản, không có những biểu cảm dư thừa: “Bố, bố có từng nghĩ tự mua xe làm vận tải không nhẹ nhàng đâu.”

“Bố có thể thuê tài xế, bố làm phụ lái.” Chữ Cát Bằng như bị tẩy não, vô cùng kiên quyết.

Giản Tri Hoài uống một hớp rượu, bờ môi mỏng khẽ cong lên, sự gọi cảm thoáng qua tràn ra từ đó. Chữ Đồng bên cạnh như ngồi trên đồng lửa. Cô không muốn mỗi lần bố mẹ mình tới đây đều nói tới chuyện tiền bạc, mà không chỉ nói, hơn thế còn có ý đòi hỏi. “Bố, con không đồng ý để bố mua xe. Bố nhiều tuổi rồi, còn muốn để mẹ và con lo lắng hay sao?”

“Đồng Đồng, con không hiểu, bố muốn tốt cho gia đình mình thôi.”

Giản Tri Hoài thấy Chữ Đồng thất vọng, bèn vỗ nhẹ lên bả vai cô: “Ăn cơm đã, ăn cơm xong rồi nói.”

Dẫu sao cũng đang tổ chức sinh nhật cho cô, đương nhiên phải làm cho đáng hoàng.

Người giúp việc bê bánh gato tới. Bầu không khí đã bị phá vỡ, rất khó sửa chữa lại. Chữ Cát Bằng tính tình lại nóng nảy, một khi đã nói thì khi còn chưa có được đáp án chắc chắn, ông sẽ bứt rứt trong người: “Tri Hoài, mua chiếc xe vận tải cũng không tốn kém lắm mà.”

Bàn tay nắm chặt đôi đũa của Chữ Đồng run lên. Giản Tri Hoài bọc chặt lấy bàn tay cô, ánh mắt điềm đạm nhìn người đàn ông đối diện: “Bố, đây không phải vấn đề tiền bạc. Cuộc sống là phải yên ổn, sau này ngày ngày bố không có ở nhà, ai có thể yên tâm được?”

Lý Tịnh Hương thấy thế bèn kéo cánh tay chồng, ra hiệu cho ông đừng nói tiếp nữa.

Một bữa cơm khó khăn lắm kết thúc. Lý Tịnh Hương sợ hai bố con nó lại âm ỉ, ăn cơm xong lập tức kéo chồng ra về.

Giản Tri Hoài sắp xếp tài xế đưa họ về. Khi trở lại phòng ăn, thấy Chữ Đồng vẫn còn ngồi trước bàn, đang ăn nhồm nhoàm từng miếng mỳ sốt. Tâm trạng bỗng chốc như vui vẻ trở lại, Giản Tri Hoài bắt gặp cảm thấy buồn cười, kéo ghế ngồi xuống đối diện cô.

“Có ngon không?”

“Ngon lắm.”

Giản Tri Hoài mỉm cười: “Em mà dám nói đáp án khác sau này ở nhà đừng hòng được ăn mỳ.”

Chữ Đồng cầm đũa gạt gạt mấy cái trong bát: “Giản Trì Hoài, thật ra hôm nay... không phải sinh nhật em.”

“Hử?”

Cô mím môi: “Ngày sinh nhật thật sự của em là ngày mai, lúc trước giấy khai sinh đã viết nhầm.”

Một tay Giản Trì Hoài đặt xuống bàn, nghịch tờ khăn giấy: “Vậy em đang nghĩ gì, ngày mai lại muốn tôi tổ chức lần nữa?”

Chữ Đồng cố nhịn cười: “Đây là điều ước sinh nhật của em, không biết có thành hiện thực được không?”

“Được.” Giản Trì Hoài lập tức đồng ý: “Vậy buổi sinh nhật hôm nay không tính. Ngày mai, chỉ hai chúng ta thôi, thật vui vẻ.”

Nói tới cùng Giản Trì Hoài cũng đã đánh giá cao hai ông bà Chữ. Anh những tưởng vào ngày sinh nhật của con gái họ thì dù gì họ cũng sẽ ở bên cô một cách vô tư nhất, vậy mà thứ họ mang tới cho cô chỉ là sự bẽ bàng.

Khả năng tự hồi phục của Chữ Đồng rất mạnh, ăn hết một bát mỳ sốt đầy ụ là đã tràn đầy nhiệt huyết trở lại.

Trở về phòng, Giản Trì Hoài mắc bệnh sạch sẽ, sau khi xuống bếp nấu nướng nhất định phải tắm rửa. Di động của anh được để bừa trên đầu giường, Chữ Đồng ngồi hướng về phía cửa sổ. Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy rả rích, bất thành lời, một tiếng báo có tin nhắn lọt vào tai Chữ Đồng.

Cô có phần tò mò, sau một hồi chuông báo qua đi, hồi khác lại vang lên.

Chữ Đồng liếc nhìn về phòng tắm, cuối cùng không nhịn được bèn đi tới.

Tin nhắn của Giản Trì Hoài hiển thị ngay trên màn hình. Là một số điện thoại lạ, chưa được lưu trong danh bạ, vậy mà nội dung lại khiến người ta rung mình sợ hãi: Cô ta tự sát rồi, nhanh tới đây.

Chữ Đồng thẳng thốt, ngồi phịch xuống mép giường. Chẳng mấy chốc, Giản Trì Hoài từ phòng tắm đi ra. Chữ Đồng tái mặt, cố làm ra vẻ bình tĩnh: “Hình như anh có tin nhắn, kêu mấy lần rồi đây.”

Giản Trì Hoài ung dung bước về phía đầu giường, khi cầm di động lên trong ánh mắt vẫn còn nét ôn hòa. Nhưng chỉ qua khoảng hai, ba giây sau, Chữ Đồng đã thấy mặt anh biến sắc. Anh nắm chặt di động trong tay: “Tôi ra ngoài một chuyến.”

“Sao... Sao vậy?”

“Có chút chuyện.”

Chữ Đồng thấy anh quay người định đi. Anh chắc chắn là cũng sốt sắng, nếu không sao còn không thay cả quần áo ở nhà. Chữ Đồng cuống quýt đứng dậy: “Giản Trì Hoài, tối nay anh còn về được không?”

Giản Trì Hoài đã đi ra tới cửa, quay đầu nhìn cô: “Chắc là không về được.”

“Vậy ngày mai thì sao, tối mai?”

Bóng hình cao lớn của người đàn ông được ánh đèn ngoài hành lang bao trùm, phản chiếu vào mắt cô, dường như được dát một lớp vàng mờ ảo: “Trước tối mai, tôi nhất định sẽ về!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Ngày sinh nhật làm lần

Giản Trì Hoài xuống nhà rất nhanh. Chữ Đồng đi ra ban công, nhìn thấy xe của anh lao vút ra khỏi Bán Đảo Hào Môn.

Chữ Đồng không biết, 'cô ta' trong tin nhắn ấy rốt cuộc là ai. Có lẽ không phải Giản Lệ Đề. Nếu em gái mình xảy ra chuyện, Giản Trì Hoài chắc chắn sẽ phát điên, lẽ nào đó là... Giang Ý Duy?

Ngày đối phương lựa chọn để tự sát lại đúng là một ngày trước sinh nhật cô.

Màn đêm buông xuống, cả Bán Đảo Hào Môn tựa hồ bị những con sóng đen dâng lên thấm ướt. Chữ Đồng ngồi bên cạnh giường, đưa mắt nhìn phong

cánh bên ngoài cửa sổ dưới những ngọn đèn cao vút sáng rực.

Ngày hôm sau. Tới giữa trưa, Chữ Đồng không đợi được nữa bèn gọi điện cho Giản Trì Hoài nhưng anh không nghe máy. Đồng nghiệp nói hôm nay Giang Ý Duy sẽ tham gia một hoạt động nào đó. Vậy cũng có nghĩa là người tự sát không phải cô ấy.

Vậy còn có thể là ai?

Chữ Đồng rối bung trong những suy tư, buổi chiều còn phải đi phỏng vấn một buổi họp báo, cô làm mà hồn cứ để đi đâu. Sau khi thành viên đoàn làm phim đi khỏi, cô cũng định về, không ngờ có một nhân viên đi tới trước mặt cô: “Cô là phóng viên của Dịch Suru phải không?”

“Đúng vậy, là tôi.”

“Bên trong có điểm tâm chuẩn bị cho cô, vào trong ăn một chút đi.”

“À, không cần đâu.” Chữ Đồng xua tay: “Cảm ơn, tôi không đói.”

“Vẫn nên ăn một chút đi, chúng tôi đặc biệt chuẩn bị mà.”

Thình thịch khó từ chối, và lại sau này còn phải thường xuyên tạo mối quan hệ, Chữ Đồng cũng không dễ khước từ. Cô cùng người đó đi vào trong bên trong. Đây cửa bước vào, cô phát hiện ra không có một ai, trên chiếc bàn dài bày một chiếc bánh gato to đùng, bên trên cắm đầy nến. Chữ Đồng đi tới, nhìn thấy dòng chữ 'Sinh nhật vui vẻ' được viết bằng socola, trong ánh mắt cô bất giác ánh lên niềm hân hoan, thậm chí còn nghĩ, liệu đây có phải điều bất ngờ Giản Trì Hoài dành ỉn không?

Hai tay cô chống ở mép bàn, trông ngóng chờ đợi. Ngoài cửa bất ngờ vọng tới những tiếng động. Đôi mắt cô lấp lánh, quay đầu lại nhìn, ai ngờ phát hiện người đi vào lại là Ân Thiếu Trình cùng một đám phóng viên.

Ân Thiếu Trình rảo bước tới bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô: “Hôm nay là sinh nhật em, em có hài lòng với điều bất ngờ này không?”

Cầm Chữ Đồng sắp rớt xuống tới nơi. Đây rõ ràng là kinh hoàng, được không? Cô sốt sắng vạch rõ ranh giới với Ân Thiếu Trình nhưng chỉ càng bị anh ta ôm chặt hơn. Ánh đèn flash của đám phóng viên nhắm thẳng vào cô, chớp chớp không chút nể tình. Chữ Đồng đưa hai tay lên che mặt, cũng chẳng còn chỗ nào để trốn: “Đừng có chụp!”

Không có nửa câu phỏng vấn, thậm chí là đám người kia cũng chẳng hỏi Ân Thiếu Trình lấy một câu, chụp ảnh xong bèn lục tục đi ra.

Hai tay Chữ Đồng vẫn còn đang che trước mặt. Ân Thiếu Trình khoanh tay trước ngực, nhìn đáng vẻ của cô như cười như không: “Người đã đi hết cả rồi, còn che gì nữa?”

Chữ Đồng giận dữ lườm anh ta: “Nhặt nhèo!”

“Hôm qua tôi còn bị chụp ảnh nude đấy, tôi còn chẳng ý kiến gì.”

Cô nhìn chiếc bánh gato trên bàn, nhất thời dòng lòng vô vằn cảm xúc: “Làm sao anh biết hôm nay là sinh nhật của tôi?”

Ân Thiếu Trình ngẩn người, khẽ nhướn mày, ánh mắt sâu xa: “Hôm nay... là sinh nhật cô?”

Chữ Đồng nghe thấy lời này của anh ta, bờ môi mím chặt nhẹ nhàng mỉm cười: “Thì ra cậu chủ Ân chỉ đang trả thù vật. Tôi còn tưởng có ai thật sự nhớ ngày sinh nhật của tôi.”

Ân Thiếu Trình đứng thẳng dậy, có vẻ không biết nên nói gì. Chữ Đồng đưa tay gạt khóe mắt, ngón tay té ra lại ướt ướt. Cô quay người định đi, Ân Thiếu Trình nhanh chóng bước tới chặn đường cô: “Là sinh nhật của cô thì tôi tổ chức cho cô.”

Chữ Đồng ngẩng đầu nhìn anh ta. Ân Thiếu Trình thấy mắt cô hơi đỏ, cảnh tượng này bình thường anh ta chưa từng gặp, nhất thời cảm thấy chân tay luống cuống. Chữ Đồng đánh mắt về phía chiếc bánh gato: “Tôi nhớ ra rồi, hôm nay cũng là sinh nhật của Giang Ý Duy. Nếu trong lòng cậu Ân chưa quên được người đó thì cứ tới tìm thẳng cô ấy, hà tất phải kéo tôi xuống nước chứ?”

Cô khẳng khái muốn đi, lúc này Ân Thiếu Trình không còn suy nghĩ gì khác. Bàn tay anh ta đặt xuống bả vai Chữ Đồng một cách tự nhiên, hơi dùng sức. Khả năng dỗ dành của Ân Thiếu Trình trước nay giỏi có tiếng, có người con gái nào không mềm lòng?

“Được rồi, được rồi. Bánh gato cũng đã chuẩn bị cả rồi. Trưa nay tôi chưa ăn cơm, coi như ăn cùng tôi mấy miếng.”

“Tôi không...”

Chữ Đồng bị anh ta cưỡng ép kéo tới trước bàn: “Cô không cắt, tôi sẽ không để cô đi.”

Anh ta thấy cô cầm dao lên, cắt chiếc bánh gato thành từng miếng, từng miếng. Ân Thiếu Trình cúi đầu nhìn cô: “Vì sao lại nói không ai nhớ sinh nhật của cô?”

Chữ Đồng không muốn nhắc lại chủ đề này. Cô đưa một miếng bánh nhỏ tới trước mặt anh ta. Vì đứng quá sát, mũi Ân Thiếu Trình bị dính một ít gato.

Chữ Đồng phì cười, chỉ vào anh ta: “Heo.”

Sắc mặt Ân Thiếu Trinh thay đổi: “Cô nói lại lần nữa xem?”

“Khỉ!”

Cánh tay của Ân Thiếu Trinh ôm lấy eo cô, kéo Chữ Đồng lại gần. Anh ta nhìn chăm chăm gương mặt trái xoan tiêu chuẩn trước mắt mình, đôi đồng tử đen láy như khảm luôn lên đó, khi vì kinh ngạc mà tròn xoe, hoàn toàn giống hệt hai quả nhãn. Anh ta không dùng quá nhiều sức, ghé mặt qua định hôn. Chữ Đồng né tránh, lòng bàn tay khẽ đẩy nhẹ mặt anh ta, khiến khắp mặt Ân Thiếu Trinh toàn là bánh kem béo ngậy.

“Đừng hồng 'ăn đậu hũ' của tôi.”

“Nhưng mỗi lần nhìn thấy cô, việc tôi muốn làm nhất lại chính là chạm vào miếng đậu hũ non mềm này.”

Chữ Đồng thoát ra: “Hôm nay đầu gì cũng là sinh nhật tôi, lẽ nào anh không để tôi ước một điều sao?”

“Được, đồng ý.”

“Điều ước của tôi là...” Chữ Đồng hơi ngừng lại rồi nhướn mày: “Để tôi quay về ngay lập tức.”

“Không cho phép!”

“Thế mà anh còn nói để tôi ước.”

Ngón tay Ân Thiếu Trinh dính đầy kem. Anh ta đưa lên miệng, rồi ngồi xuống mép bàn, liếc mắt về phía Chữ Đồng: “Hôm nay uống rượu với tôi.”

“Không.”

“Vậy thì tôi sẽ không để cô ra khỏi đây.”

Chữ Đồng hận đến nghiêng răng kèn kẹt. Cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, lấy di động ra, load danh sách bạn bè để giết thời gian. Cô có số weixin của Giản Lệ Đề, ngón tay trượt qua màn hình, ánh mắt bất chợt bị thu hút bởi một bức ảnh Giản Lệ Đề đăng lên. Chữ Đồng mở ra, phóng to, kinh ngạc khi nhìn thấy Giản Trì Hoài và Giang Ý Duy ở trong hình.

Bức ảnh rõ ràng chỉ vừa chụp. Giản Trì Hoài ngồi trên sofa, một tay chống lên đầu, giống như đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Góc chụp của Giản Lệ Đề rất tốt, vừa hay có thể chụp cả ba người họ vào hình.

Bên trên bức ảnh, còn có một dòng caption thế này: Minh và anh trai cùng tổ chức sinh nhật cho chị Ý Duy, vui vẻ chị nhé!

Chữ Đồng cảm thấy chua xót, cô dứt di động vào trong túi xách, Ân Thiếu Trinh vắt vẻo đôi chân dài: “Có đi không?”

“Đi chứ. Tôi muốn uống loại rượu ngon nhất, anh khao!”

Thứ Ân Thiếu Trinh không thiếu nhất chính là tiền. Ánh mắt anh ta lóe lên vẻ gian xảo trong chớp mắt, lần này anh ta còn sợ không chơi đùa được cô sao?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Uống rượu cùng ai?

Sau khi tới nơi, Ân Thiếu Trinh gọi một phòng. Anh ta cởi bung hai cúc áo sơ mi ra, xắn cổ tay áo lên, bộ dạng như không say không về.

Người phục vụ bê lên xô đá, trà xanh và rượu. Ân Thiếu Trinh tùy tiện chỉ: “Không cần pha chế rượu, bê ra!”

Chữ Đồng đặt túi xách xuống: “Nói trước nhé, tôi mà uống say anh không được phép động chân động tay với tôi, phải đưa tôi về nhà an toàn.”

“Được được được, tôi bảo đảm.” Ân Thiếu Trinh sốt sắng bắt đầu rót rượu.

Trên đường về nhà, Giản Trì Hoài đã mua rất nhiều đồ. Sau khi ra khỏi siêu thị, anh gọi điện thoại cho Chữ Đồng nhưng di động đã bị cô chuyển sang chế độ rung để vào trong túi xách, anh có gọi kiểu gì cũng không có ai nhận máy.

Qua ba tuần rượu, Ân Thiệu Trình quan sát kỹ sắc mặt của Chử Đồng, thấy cô lờ đờ như sắp say, anh ta bèn kê ly rượu tới bên môi cô, miệng toàn là mấy lời dụ dỗ: “Nào nào, uống thêm một ly.”

“Không được, cả người tôi đang nóng rực, đau đầu lắm...” Cô nói năng mơ hồ, tiếng líu ríu ấy khiến lòng người bỗng bẽ bàng. Ân Thiệu Trình tính cách sốt sắng, trong âm thanh nồng đậm toát lên một vẻ gọi cảm: “Ngoan, há cái miệng nhỏ ra nào!”

Chử Đồng đẩy tay anh ta ra: “Muốn tôi uống cũng được thôi, tôi uống một ly, anh uống ba ly.”

“Được.” Ân Thiệu Trình nghĩ thầm, anh ta còn phải sợ cô chắc: “Tôi uống.”

Lại nốc thêm mấy ly vào bụng, con say của Ân Thiệu Trình ập tới. Anh ta giơ tay nhìn đồng hồ, đã gần sáng rồi. Anh ta ghé sát tới bên tai Chử Đồng, nói năng lộn xộn: “Lát nữa... đặt một phòng. Tôi và cô... để cô biết... sự lợi hại của anh đây.”

“Uống mau, uống mau!” Chử Đồng không ngừng chuốc rượu cho anh ta.

Lúc Ân Thiệu Trình gục xuống còn không ngồi vững, nằm thẳng xuống. Chử Đồng cũng không xê dịch anh ta đi đâu. Cô vuốt vuốt lại mái tóc dài, cầm hoa quả trên bàn lên ăn mấy miếng sau đó xách túi bỏ đi.

Bắt xe trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng không dám dừng lại bên ngoài cánh cửa sắt lạnh lẽo quá lâu. Vượt qua cánh cửa này, dù chồng cô chưa trở về thì dù gì đó cũng là nhà của cô. Từ lượng của Ân Thiệu Trình không kém vì để chuốc say anh ta, Chử Đồng cũng tổn thương tám phần, bước chân giẫm lên cầu thang đã lơ lửng, nghiêng ngả. Khó khăn lắm mới lần mò được tới cửa phòng mình, cô không bật đèn lên, loạng choạng ngã lăn ra giường.

Vừa chộp mắt thì bỗng cảm thấy khát nước vô cùng bèn đứng dậy, bật đèn, tìm nước. Khi ánh mắt chạm tới bóng hình trên ghế sofa, con người bỗng co rụt lại. Cô không nhìn nhầm chứ? Giản Trì Hoài về rồi?

Chử Đồng đi tới, nhìn chằm chằm gương mặt người đàn ông một lúc. Dường như anh rất mệt mỏi, ngồi dựa vào đó đã ngủ được rồi. Giản Trì Hoài trước nay vẫn gọn gàng tề chỉnh, bây giờ sao rồi? Cầm đã mọc ra một lớp râu mới, con mắt sắc bén nhắm chặt. Tuy rằng anh có thân phận thầy giáo nhưng chưa bao giờ đối xử dịu dàng với người khác. Chử Đồng nghĩ tới mấy bức ảnh Giản Lệ Đề đăng lên weixin, giơ tay vỗ vỗ vai Giản Trì Hoài, nhưng cô đã uống rượu tới mơ mơ hồ hồ, tay mất đi độ chuẩn xác, một phát đập thẳng vào gương mặt tuần tú đó.

Giản Trì Hoài càng nhú chặt mày, đột ngột bừng tỉnh giấc. Anh đưa tay xoa xoa má mình. Chử Đồng hậm hực rút tay về: “Anh... Anh về rồi?”

May là lực không quá mạnh, nếu không Giản Trì Hoài róc xương cô ra rồi nuốt chửng không chừng.

Người đàn ông thấy cô định trốn, đưa tay giữ chặt cằm cô, kéo cô lại gần rồi nói bằng chất giọng nghiêm nghị: “Em uống rượu?”

Chử Đồng giả bộ ngây ngô: “Thì có uống một chút.”

“Cả người toàn mùi rượu, ngấm mình trong vò rượu rồi phải không? Uống cùng ai?”

Bàn tay Chử Đồng đặt lên mu bàn tay Giản Trì Hoài, cô lắc đầu: “Đâu có, em tự uống.”

“Vói từ lượng của em? Chắc là uống đến ngã gục rồi được người ta vác về chứ gì?” Giản Trì Hoài nhẫn nại, từng bước từng bước đào cho cô một cái hố, ánh mắt lại như ngấm trong nước đá, ánh lên những tia nhìn lạnh lẽo.

“Không phải, Ân Thiệu Trình giờ này còn đang nằm gục ở...” Chử Đồng vội vàng bịt miệng, rồi lại nghiêng răng. Khuôn mặt đang ở gần trong gang tấc càng thêm u ám, Giản Trì Hoài kéo cô lại gần hơn chút nữa, không cho phép cô có cơ hội lơ mơ. Bờ môi mỏng của anh dần ra, kết hợp cùng đôi mắt, quả thực khiến người ta rét run: “Ân Thiệu Trình? Em uống rượu cùng Ân Thiệu Trình?”

Chử Đồng không thích giấu chuyện trong lòng. Có thời gian để suy nghĩ vớ vẩn, vì sao không hỏi thẳng cho rõ ràng?

“Thế còn anh? Anh đã đi đâu?”

Giản Trì Hoài thả lỏng tay: “Tôi nói rồi, tôi có việc.”

“Ai đã tự sát?”

Ánh mắt người đàn ông hơi nghiêm lại, nói không chút do dự: “Một người bà con xa. Mẹ tôi rất thương cô ấy, chỉ có điều sức khỏe từ nhỏ đã không tốt, mắc chứng trầm cảm nhẹ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Chử Đồng cuộn chặt tay lại: “Vậy bây giờ anh mới quay về sao?”

“Không phải, đã về từ lúc chập tối rồi. Lệ Đề nói nó có việc gấp tìm tôi, tôi qua đó một chuyến, ở lại khoảng nửa tiếng.”

“Hôm nay cũng là sinh nhật của Giang Ý Duy.”

Giản Trì Hoài day nhẹ hai ngón tay lên thái dương, nghe thấy câu này vẫn điềm đạm tiếp lời: “Cái gì mà sinh nhật cô ta?”

“Lẽ nào anh không biết?” Cô tức cả đêm, lẽ nào phí công vô ích?

Giản Trì Hoài không trả lời. Anh rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhung, đưa tới trước mặt Chữ Đồng: “Tôi nhớ em nói với tôi, hôm nay là sinh nhật em. Tặng em đây.”

Chữ Đồng run run một cách vô dụng, đón lấy chiếc hộp và mở ra. Bên trong là một chiếc kẹp tóc khảm mảnh kim cương rực rỡ sắc màu. Giản Trì Hoài gác chân lên: “Ra ngoài chạy đôn chạy đáo, lúc nào tóc tai cũng bù xù, sau này nhớ kẹp tóc.”

Cái miệng của cô không kiềm chế được, cong lên: “Đẹp thật!”

Giản Trì Hoài dựa nửa người vào sofa: “Bây giờ tôi lượt em giải thích rồi đấy, vì sao lại đi uống rượu với Ân Thiếu Trình?”

Chữ Đồng ngây ra giây lát, nhất thời không tìm được cái cớ thích hợp nhưng lại không thể tăng lời: “Em nhìn thấy mấy bức ảnh trên weixin của Lệ Đề, em tưởng anh đã đi đón sinh nhật với Giang Ý Duy rồi, lại cộng thêm Ân Thiếu Trình kích động nên em đã đi uống.”

Có một số cảm xúc Giản Trì Hoài vẫn không thể giấu giếm. Anh liếc mắt nhìn Chữ Đồng: “Ân Thiếu Trình mà cho thêm thứ gì vào rượu, để tôi xem tối nay em còn bò về nhà được không?”

“Anh ta rót rượu em đều chú ý. Huống hồ Ân Thiếu Trình còn tưởng em không biết uống rượu. Bây giờ anh ta vẫn còn đang nằm bò trong phòng, chưa tới sáng mai chưa dậy nổi.”

“Vậy cũng tức là, rõ ràng em biết có khả năng ấy mà vẫn đi theo cậu ta?”

Chữ Đồng nghịch nghịch chiếc kẹp tóc trong hộp. Về chuyện mấy bức ảnh của Giản Lệ Đề, anh không giấu giếm cô vậy thì tin nhắn tự sát kia chắc là anh cũng nói thật.

Sự bức bối trong lòng tan biến trong giây lát, và lại anh cũng quay về rồi. Chữ Đồng đưa tay ôm lấy cổ Giản Trì Hoài: “Coi như chúng ta huê, được không?”

Giản Trì Hoài nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, bỗng nhiên bật cười: “Huê? Một người thông minh tuyệt đỉnh, một người thì ngốc đến vô cùng, em đang đánh đồng tôi đây à?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Không kiềm chế được, làm sao tính sổ?

Chữ Đồng giật giật khóe môi, phát hiện biểu cảm của mình sắp đông cứng tới nơi rồi. Giáo sư Giản, anh không tự mãn sẽ chết à?

Cơ thể cô động đậy giây lát, định rút cánh tay về nhưng Giản Trì Hoài lại đập một cái vào cánh tay cô, ra hiệu cho cô ôm chặt. Lòng Chữ Đồng hơi xao động, cô không nhìn vào mắt Giản Trì Hoài: “Có mấy lời hôm qua em định nói với anh.”

“Chuyện gì vậy?”

“Việc bỏ em nói, anh đừng để bụng. Giản Trì Hoài, em vẫn luôn cố gắng, muốn hai chúng ta có thể đứng trên hai vị trí ngang bằng nhau, nhưng em phát hiện ra em luôn chậm hơn một bước. Anh đừng cho gia đình em tiền nữa, anh có quyền từ chối, được không?” Lúc cô nói, hơi thở lan ra nơi cô anh. Giản Trì Hoài nghiêng mặt, nhận ra cô cúi gằm mặt xuống. Anh nâng cằm cô lên, để cô nhìn vào mình.

“Số tiền đó, tôi cho được, tôi không cảm thấy khó khăn.”

“Nhưng em sẽ cảm thấy khó xử.”

“Chữ Đồng!” Giản Trì Hoài gọi tên cô: “Khi em coi việc dùng tiền của tôi trở thành một lẽ dĩ nhiên, em sẽ không khó xử nữa.”

Cô mím môi. Giản Trì Hoài đón lấy chiếc kẹp tóc trong tay cô, đeo lên cho cô nhưng rõ ràng anh còn lạ lẫm. Chữ Đồng cố nhìn, quả thực nhìn không

nổi nữa: “Aiya, kẹp tóc mắc rồi. Đau quá, đau...”

“Cố chịu đi.”

Chữ Đồng bị anh giật đến mức đầu lắc la lắc lư, nhưng đầu sao đây cũng là một điều ngọt ngào, cô phải hưởng thụ mới đúng, thế mà tay chân của Giản Trì Hoài quả thật có thể gọi là 'vùi hoa dập liễu'!

“Aiya! Tóc em!”

Anh vụng về đeo xong cho cô. Mấy lọn tóc trên đỉnh đầu Chữ Đồng trông như tổ cú. Giản Trì Hoài vẫn giữ nguyên động tác giữ chặt khuôn mặt cô, quan sát tỉ mỉ: “Ừm, đẹp lắm!”

Chữ Đồng đỏ mặt, ánh mắt Giản Trì Hoài hơi xao động. Mái tóc rối của cô rơi xuống cổ, cả người toát ra một nét đẹp lười biếng. Anh ghé sát, bờ môi bịt miệng cô lại một cách chuẩn xác. Lực của anh rất lớn, ấn cả người cô xuống chiếc sofa bằng da thật mềm mại.

Chữ Đồng hơi thở dốc, anh xoay qua xoay lại cắn lấy cổ cô, lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh mẽ, vừa ngứa ngáy lại hơi nhói đau. Chữ Đồng đưa hai tay bóp mạnh bả vai Giản Trì Hoài. Cô ngẩng đầu nghênh đón ánh mắt anh. Trong mắt anh có những tia máu, sắc mặt cũng hơi mệt mỏi. Đợi cho hơi thở của hai người nhịp nhàng trở lại, Giản Trì Hoài mới đưa một tay lên trước trán, dường như có vẻ hơi đau đầu.

“Anh sao vậy?”

“Một ngày một đêm rồi tôi không ngủ, hơi mệt một chút.”

Chữ Đồng ngồi dậy: “Giờ trời cũng sắp sáng rồi, mau nghỉ ngơi đi.”

Ban này Giản Trì Hoài này sinh kích động, muốn trực tiếp đè Chữ Đồng xuống. Nhưng đầu sao đây cũng là lần đầu tiên của họ, không thể qua loa, huống hồ trước nay anh rất dững mãnh, không muốn vì thể lực không đầy đủ mà khiến Chữ Đồng nhớ cả đời!

Ngày hôm sau.

Ân Thiệu Trình còn chưa mở mắt ra, đã liên tục hắt xì hơi mấy cái. Anh lẩm bẩm: “Mẹ nó, ai nhớ mình thế này?”

Anh thử động dậy cơ thể, bỗng phát hiện hai chân tê dại, hông cũng không còn sức, cả người lạnh phát run, sống lưng cứng đờ. Cảm giác này, không thoải mái như được nằm trên chiếc giường lớn ở nhà. Ân Thiệu Trình mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, thứ đập vào mắt là trần nhà màu lạnh trên đỉnh đầu. Tâm mắt của anh thử dịch chuyển, bỗng thấy chân mình giờ cao đặt lên bàn. Anh sờ tay sang bên cạnh, vừa cứng vừa lạnh. Ân Thiệu Trình ngồi bật dậy, lắc lắc đầu, sau khi nhìn rõ khung cảnh xung quanh, sắc mặt tái nhợt đến khó coi!

Chẳng nhẽ tối qua anh cứ nằm ngửa mặt lên trời mà ngủ ở đây?

Cái tư thế quái quỷ gì thế này!

Ân Thiệu Trình đặt hai chân xuống, xoa bóp một lúc mới có thể đứng lên được. Về sau anh mới ý thức được, Chữ Đồng không có trong phòng! Ân Thiệu Trình cúi xuống khe ẩn một cái ở vị trí dưới bàn, chưa đầy một phút sau đã có nhân viên phục vụ vội vàng mở cửa đi vào: “Cậu chủ Ân!”

“Chuyện này thế nào? Vì sao tôi lại ngủ ở đây?”

“Tối qua anh uống say quá.”

“Uống say, cậu không biết sắp xếp người đưa tôi về sao?”

Nhân viên phục vụ cúi gằm, nét mặt vô tội: “Cô gái cùng anh tới đây có nói, anh đã dặn phải ngủ ở đây một tối.”

“Cái gì?” Ân Thiệu Trình ngồi xuống sofa, giờ cao hai chân lên: “Nói vậy mà cậu cũng tin?”

“Tin ạ, thái độ của cô ấy rất tốt, trước khi còn nói anh sợ nóng, còn hỏi tôi cách để giảm nhiệt độ xuống.”

“Ất xì...” Đầu óc Ân Thiệu Trình choáng váng. Anh giờ tay gọi nhân viên phục vụ lại: “Đồ ngu, tôi bị lạnh tới cảm cúm rồi, cậu là heo à?”

“Cậu chủ Ân, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.”

Ân Thiệu Trình chưa bao giờ thảm hại như thế, anh nghiêng người về phía sofa. Mẹ kiếp, nhưc đầu kinh khủng! “Sắp xếp xe cho tôi, đưa tôi tới bệnh viện.”

Anh đã nói mà, độc ác nhất là lòng dạ đàn bà. Tối qua còn định uống say làm loạn, không ngờ sau khi say như chết lại bị một cô gái hành hạ ra nông nỗi này.

Tin tức Ân Thiệu Trình tổ chức sinh nhật cho Chữ Đồng, thật ra ngay buổi chiều hôm đó đã xuất hiện. Khi Giang Ý Duy nhìn thấy, trong lòng không tránh khỏi lạnh giá. Rõ ràng anh ấy biết hôm nay là sinh nhật của cô, vậy mà lại công khai ở bên cạnh một người con gái khác.

Khi Giản Lệ Đề tới chỗ ở của cô, Giang Ý Duy vẫn còn đang ngủ. Nghe thấy tiếng chuông cửa, Giang Ý Duy cựa mình ngồi dậy, ra mở cửa: “Lệ Đề, sao em lại tới đây?”

“Hôm qua chị không vui, em lo cho chị.” Giản Lệ Đề đi vào trong nhà, chân đá phải lon bia bị vút bừa bãi trên mặt đất: “Chị Ý Duy, sao chị lại uống bia?”

“Em tới một mình à?”

“Không, em ra khỏi nhà luôn có người đi theo anh em mới yên tâm.”

Giang Ý Duy cuộn chặt ngồi xuống sofa, vuốt vuốt lại mái tóc dài: “Chị nhìn thấy bức ảnh hôm qua em đăng lên tường rồi.”

“Chị Ý Duy, chị ta khiến chị buồn, em sẽ khiến chị ta không thoải mái.”

“Lệ Đề.” Giang Ý Duy vẫy tay về phía con bé: “Thật ra em có từng nghĩ em thích biểu diễn như vậy, chỉ có vào giới giải trí rèn luyện mới có thể thật sự bồi dưỡng khả năng diễn xuất của em không?”

“Em biết nhưng anh nhất định sẽ không đồng ý đâu.”

Giang Ý Duy kéo con bé tới bên cạnh: “Em là em gái anh trai cưng nhất. Nếu em quyết tâm làm gì đó, anh ấy không nghe theo em được sao? Huống hồ, còn có chị dâu của em nữa, tới lúc đó tất cả các tin tức của em cứ để chị ấy theo sát, anh em cũng có thể yên tâm không ít.”

Giản Lệ Đề nghe tới đây, đương nhiên là rất kích động.

Suy nghĩ này vốn dĩ đã chôn sâu trong lòng nó, hôm nay được cổ vũ, chút tâm tư bé nhỏ của nó lại như một ngọn lửa bùng lên, sau khi trở về từ chỗ Giang Ý Duy, nó đi thẳng tới Bán Đảo Hào Môn.

Dịch Suru.

Chữ Đồng chống cằm, ngồi ngẩn ra trước màn hình vi tính. Tối qua Giản Trì Hoài về nhà muộn như vậy, chắc vẫn chưa xem tin tức giữa cô và Ân Thiếu Trình. Hôm nay cô không dám về nhà nữa, các đồng nghiệp đã cười cô cả một ngày rồi, Chữ Đồng nói là bị Ân Thiếu Trình hại, dĩ nhiên bọn họ cũng tin.

Đồng nghiệp ngồi đối diện đứng dậy nhìn cô: “Ngán người ra thế, về thôi!”

“Không dám về.”

“Sợ mấy người đẹp của Ân Thiếu Trình ngược chết cậu à?”

Chữ Đồng liếc xéo: “Ai sợ ai chứ, nhưng tớ cũng có người để sợ, về rồi lỡ người ấy xử tớ thì phải làm sao?”

“À...” Người đồng nghiệp kéo dài giọng, nét mặt ám muội: “Bạn trai chứ gì? Thế thì càng không phải sợ, tớ dạy cậu một tuyệt chiêu.”

“Tuyệt chiêu gì vậy?”

Người đồng nghiệp ghé sát tới: “Khóa thân nhảy múa, anh ấy không kiềm chế nổi, cậu còn sợ anh ấy tính sở sao?”

Chữ Đồng nghe xong, xoa xoa cằm, một lúc sau mắt sáng rực: “Có lý nhì!”

~

~*Lâm nhâm: À... Lần đầu tiên mình lâm nhâm. Mình rất thích Ý Duy, không biết nếu mọi người có thấy bức xúc về chị ấy có thể dùng những lời lẽ bớt gay gắt hơn không... Yêu cầu hơi vô lý nhưng mong là mọi người thông cảm ột đứa đang cố gắng hết sức!”(

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Vũ điệu đầu giường nóng bỏng

Cô kịp về tới Bán Đảo Hào Môn trước khi Giản Trì Hoài về nhà. Chữ Đồng xách một chiếc túi trong tay, vì da mặt mỏng nên bảo người làm ai nấy về hết. Nhưng rõ ràng ở trong căn nhà này, họ không nghe lời cô.

Chỉ một câu phải chuẩn bị cơm cho Giản Trì Hoài đã 'tổng cổ' Chử Đồng đi chỗ khác.

Cô cầm đạo cụ đi lên gác tìm trăn địa, quay một vòng, miễn cưỡng tìm được một nơi coi như thích hợp.

Nếu ai nói với cô những người làm giáo sư thường nghiêm túc, đứng đắn thì Chử Đồng nhất định sẽ kịch liệt phản đối. Thông qua cuộc sống sau hôn nhân giữa cô và Giản Trì Hoài, có thể phán đoán giáo sư Giản tuyệt đối là một người háo sắc, không sợ gì cả. Về việc tại sao anh thả ột người vợ như cô, không đề xuống giường thì lời giải thích của Chử Đồng là thế này: Mẹ kiếp, người đàn ông này ở ngoài bao nuôi đàn bà phải không!

Nhưng ngẫm kỹ lại, cuộc sống riêng tư của Giản Trì Hoài cũng khá sạch sẽ, tối nào có thể về được thì tuyệt đối không ở bữa bãi bên ngoài.

Dưới nhà hình như có tiếng còi ô tô vọng lên. Chử Đồng ngắt ngang những suy nghĩ lung tung, xách túi lên, lao nhanh vào nhà vệ sinh.

Giản Trì Hoài đi vào phòng khách, loáng thoáng nghe thấy trên gác có tiếng nhạc vọng xuống, bèn hỏi người giúp việc đứng bên: “Chử Đồng về rồi sao?”

“Về rồi ạ, ban nãy còn nói cho chúng tôi nghỉ, bảo chúng tôi ra về hết.”

Giờ trò gì đây? Giản Trì Hoài ra hiệu cho người giúp việc đi làm việc. Anh cất bước đi lên bậc thang. Gần lên tới tầng hai, tiếng nhạc kia lại càng rõ nét: “Lừa... Lừa... Sự nhiệt tình trong con tim tôi chính là kim chỉ nam, muốn vui về hãy cứ vui về...”

Giản Trì Hoài đi xuyên qua hành lang, tới trước cửa phòng ngủ, đưa tay đẩy nhẹ một cái. Cánh cửa nặng nề mở ra phía sau. Giường không thẳng góc với cánh cửa, tới khi Giản Trì Hoài đi vào trong mới nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng mà khiến lòng người thỏa mãn.

Trên chiếc bàn phía trước giường bày một xô đá, bên cạnh có hai chiếc ly rót đầy rượu vang. Cột giường của chiếc giường kiểu châu Âu phải cao hơn đầu người, còn cô vợ yêu kiều của anh đang mặc một bộ bikini kiểu vằn báo, hai tay buộc vào cột giường nhảy múa. Cô tưởng mình đang múa cột, đôi chân dài mảnh mai, trắng trẻo vắt lên cột. Tư thế múa tuy có hơi gượng gạo nhưng được cái hình thể đẹp, vừa mắt người xem. Giản Trì Hoài nghiêng đầu, nhìn thấy khi động tác của cô có biên độ lớn, cái mông nhỏ lại thoát ẩn thoát hiện dưới vạt váy.

Anh cúi xuống cầm ly rượu lên, ngồi thẳng xuống sofa thưởng thức. Chử Đồng lắc lắc eo, vòng eo thanh mảnh tới mức còn chưa tròn một cái ôm toát lên cảm giác ấm áp dưới ánh đèn. Giản Trì Hoài khẽ lắc lắc chiếc ly trong tay, nheo đôi mắt hoa đào, sau khi giờ cao ly rượu lên, anh đặt bên khoe môi nhưng không vội uống. Tay trái của anh mở rộng đặt trên lưng ghế, ngón chân gõ nhịp một cách nhàn nhã. Chử Đồng dần dần không còn sức. Nhìn dáng vẻ của anh, sao bỗng cảm thấy mình giống một kẻ 'bán nghệ' vậy?

Giản Lệ Đề tới Bán Đảo Hào Môn, người làm đều biết nó là đứa em gái được Giản Trì Hoài nâng như nâng trứng, đương nhiên đều tỏ ra khách khí. Nó giữ một người lại hỏi: “Anh tôi đâu?”

“Cậu Hoài ở trên gác ạ.”

Giản Lệ Đề lập tức quay người đi lên tầng hai. Vừa chạy lên bậc thềm, một tiếng nhạc loáng thoáng đâu đây truyền tới tai nó.

Giản Trì Hoài tiện tay cầm ly rượu lên, cơ thể cao lớn lại gần Chử Đồng. Ánh mắt anh sáng quắc, cô dần dần khó mà gượng gượng, anh đưa ly rượu trong tay cho cô. Chử Đồng đứng bên mép giường, đưa tay đón lấy. Hai ngón tay của Giản Trì Hoài khẽ vuốt ve nơi xương bả vai của cô.

“Anh!” Cùng với tiếng hét, Giản Lệ Đề rào bước đi vào.

Giản Trì Hoài quay đầu lại nhìn. Bước chân của Giản Lệ Đề khựng lại tại đó, thanh âm khêu gợi, mị hoặc của người con gái vẫn còn đang hát: Lừa... lừa... lừa. Gương mặt Chử Đồng đột ngột nóng bừng, cô nhìn Giản Lệ Đề không chớp mắt, quên mất cả việc phản ứng lại. Giản Trì Hoài bế cô từ trên giường xuống, lấy chiếc chăn mỏng đắp lên người cô.

Sắc mặt Giản Lệ Đề mang theo vẻ quái dị không thể nói ra cùng điệu bộ vô cùng ám ức: “Anh, anh nhìn chị ta đi, bại hoại thuần phong mỹ tục.”

Chử Đồng trầm nghĩ: Đây mới gọi là tình cảm, nó thì hiểu cái gì?

Giản Trì Hoài quay người, đặt ly rượu lên tủ đầu giường: “Sao em lại tới đây?”

“Anh, anh là giáo sư mà, anh nhìn cái điệu bộ của chị ta kìa, anh mau dạy dỗ chị ta đi!”

Ngón cái của Giản Trì Hoài khẽ vuốt nhẹ lên cánh mũi. Anh là giáo sư, nhưng cũng là đàn ông mà, có người đàn ông nào không thích kiểu kích thích này? “Được rồi, ở đây không có việc của em.”

Giản Lệ Đề quả thực chịu không nổi. Hành vi này của Chử Đồng vốn dĩ cũng không xứng với khuôn phép của nhà họ Giản. Khoe môi con bé hơi run rẩy: “Anh, người làm còn đang ở dưới nhà đấy. Lỡ như họ vào đây mà nhìn thấy còn ra thể thống gì?”

“Ngoài em ra còn ai dám tùy tiện vào phòng anh?” Giản Trì Hoài bước lên: “Đột ngột chạy tới đây, có chuyện gì vậy?”

Giản Lệ Đề nghĩ bụng Chử Đồng như vậy mà anh trai cũng chịu được vậy thì chuyện nó muốn vào làng giải trí chắc chắn cũng dễ thương lượng. “Em muốn đóng phim.”

“Đóng phim?”

“Em muốn vào ngành giải trí.”

“Đừng có hòng!” Giản Trì Hoài nghiêm nghị ngắt lời con bé.

Chữ Đồng đi tới trước sofa, cầm chiếc áo sơ mi dài quá đầu gối, khoác lên người.

“Vì sao lại không được ạ?” Giản Lệ Đề nghe xong, cực kỳ ám ức: “Chữ Đồng hờ hạng thế kia còn được mà!”

“Chị ấy chỉ để lộ nh anh xem. Chị ấy mà dám ăn mặc hờ hạng như vậy ra ngoài, anh lột da!”

Chữ Đồng run người. Hay rồi, hai anh em họ cãi nhau thì cứ cãi nhau, bỗng dưng lôi cả cô vào chịu trận.

Giản Lệ Đề đi tới trước sofa, ngồi xuống: “Bố mẹ đều không phản đối, anh, vì sao chỉ có anh không đồng ý?”

“Giới giải trí quá hỗn loạn, không phù hợp với em.”

“Em chỉ đóng phim thôi mà, em thích biểu diễn.”

Giản Trì Hoài xua tay, tỏ ý chuyện này không còn nước thương lượng nữa.

Giản Lệ Đề từ nhỏ đã được nuông chiều thành hư, một khi có chuyện gì không như ý nó sẽ nổi giận ngay tại chỗ: “Không...” Dứt lời, khóe mắt lập tức đỏ ửng, nước mắt rùng rùng chảy xuống.

Chữ Đồng nhìn hai người trước mặt. Giản Trì Hoài luôn coi Giản Lệ Đề là trẻ con, đến nỗi mà đã ngoài hai mươi tuổi rồi vẫn chưa thể tự lập, không biết cách đối nhân xử thế, nên để nó ra ngoài rèn giữa. Cô đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài: “Thật ra để nó thử cũng không phải chuyện xấu. Giới giải trí phức tạp là thế, gặp phải khó khăn nó sẽ tự biết đau mà quay về.”

Tới lúc đó không có ai cứng chiều nó, nó cũng sẽ hiểu ra trên đời này chẳng có điều tốt đẹp nào đến một cách vô duyên vô cớ.

Trong lòng Giản Trì Hoài nhất định là không đồng ý, miệng vẫn còn cứng rắn: “Đầu phải em gái em, đương nhiên em có thể để nó tùy tiện đi thử!”

Chữ Đồng bĩu môi, không nói nữa. Giản Lệ Đề vội vàng nhân cơ hội ấy xen vào: “Anh, có thể để Chữ Đồng theo những tin tức của em, như vậy anh yên tâm rồi chứ?”

Giản Trì Hoài nghe tới đây, bèn hừ lạnh: “Em và Giang Ý Duy cùng một chiến tuyến, tới lúc đó để Chữ Đồng theo, với trí tuệ của cô ấy chưa đủ để hai người chơi đùa đâu.”

~

~*Lâm nhâm: Ngày mai Tô có việc bận, hôm nay đọc luôn 2 chương nhé. Chủ Nhật tớ up tiếp:~)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 47: Giản Lệ Đề gặp nạn

Chữ Đồng trừng mắt, sao lại xem thường cô như vậy? Nhưng ngẫm kỹ lại, lời nói này của Giản Trì Hoài rõ ràng là có ý muốn tốt cho cô?

“Anh, em cũng không còn nhỏ nữa, mấy việc bố sắp xếp cho em, em không thích làm.”

“Chẳng phải để em mở một cửa hàng sao?”

“Em có lý tưởng của riêng mình!”

Giản Trì Hoài vắt đôi chân dài lên: “Vùng nước giải trí này quá sâu, không hợp với em.”

“Em chỉ quay một bộ phim thôi, được không?” Giản Lệ Đề chấp hai tay lại, khóe mắt lúc này vẫn còn đỏ. Chiêu làm nũng này đối với Giản Trì Hoài là có tác dụng nhất, huống hồ Chữ Đồng nói không sai, khi nào con bé vấp phải khó khăn, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn quay về.

“Được, nếu Giang Ý Duy có nguồn thì bảo cô ta sắp xếp cho em.”

“Anh, vậy tin tức của em về Chữ Đồng theo.”

Giản Trì Hoài ngược mắt lên, ngữ khí cứng rắn: “Không được.”

“Anh thiên vị!”

“Đừng để anh nói lại lần thứ hai. Chữ Đồng có công việc của chị ấy, không rảnh làm chân sai vặt cho hai người.” Giản Trì Hoài đại khái đã đoán ra rồi, chủ ý này chắc chắn do Giang Ý Duy đưa ra.

Giản Lệ Đề muốn đóng phim, Giản Trì Hoài nhất định sẽ hộ tống, bảo vệ. Trước khi vào đoàn làm phim, anh đã nhờ tất cả những người có quan hệ, những người có liên quan để chiếu cô diễn viên bé nhỏ này, đãi ngộ tuyệt đối không thua kém Giang Ý Duy.

Đạo diễn lại sắp xếp cho Giản Lệ Đề mấy cảnh, còn khen con bé có năng khiếu. Quảng thời gian đó, Giản Lệ Đề thường hay tươi cười, người nhà thấy nó như vậy không khỏi vui mừng, cộng thêm việc nó đang ở trong phạm vi thể lực của mình nên Giản Trì Hoài cũng để mặc nó.

Phản vai của Giản Lệ Đề không nhiều, ngày phim đóng máy, Giang Ý Duy nói muốn chúc mừng nó, nhưng hai người còn chưa rời khỏi phim trường thì Giang Ý Duy đã bị phó đạo diễn gọi tới.

“Anh Hồng muốn mời hai người ăn bữa cơm. Anh ấy là nhà đầu tư, không thể khước từ được đâu.”

Giang Ý Duy từng gặp người này một hai lần, biết nhân phẩm của hắn không tốt, mặc dù trong lòng cô không tình nguyện nhưng vẫn không dám đối chọi: “Phía đầu tư chẳng phải Hưng Thành sao?”

“Người bỏ tiền phía sau là anh Hồng, cô mau chỉnh trang lại đi.”

Giang Ý Duy kéo Giản Lệ Đề qua một bên: “Thế này nhé, em về trước đi.”

“Chị Ý Duy, em ít nhiều cũng hiểu mấy chuyện ở đây, chị đừng đi.”

“Không thể đắc tội với mấy người này được.”

“Vậy em đi cùng chị!” Giản Lệ Đề ấn chặt cánh tay cô: “Em là em gái của Giản Trì Hoài, không ai dám làm gì em đâu!”

Giang Ý Duy ngập ngừng giây lát nhưng cũng cảm thấy lời Giản Lệ Đề nói có lý. Đối phương có hảo sắc cỡ nào thì cái tên 'Dịch Suru' kiểu gì cũng có thể chèn ép hắn.

Sau khi tới khách sạn, Giang Ý Duy dẫn Giản Lệ Đề vào trong, nhưng ở trong phòng ngoài anh Hồng ra còn có cả Ân Thiếu Trình. Đây là điều Giang Ý Duy hoàn toàn không ngờ tới. Có người gọi họ tới ngồi, Giang Ý Duy bị đẩy tới ngồi cạnh Ân Thiếu Trình. Anh Hồng nhìn hai bọn họ, cười tít mắt đứng dậy nắm lấy tay Giản Lệ Đề: “Nào, em gái, ngồi đây!”

Giản Lệ Đề hoảng hốt xua tay: “Đừng chạm vào tôi!”

“Aiyo, cá tính mạnh mẽ quá nhỉ!”

“Anh Hồng, đừng làm vậy.” Giang Ý Duy vội bê ly rượu đứng dậy: “Con bé chỉ là diễn viên nhỏ thôi. Anh muốn uống rượu, em uống với anh.”

Ân Thiếu Trình ngồi bên cạnh, im lặng hút thuốc. Khi trước lúc Giang Ý Duy còn đi theo anh, anh đã cho cô một quy định, không được một mình ra ngoài ăn cơm với người khác. Giờ thì hay rồi, dám mời rượu ngay trước mặt anh.

Anh Hồng miết tay lên thành cốc. Trong giới có ai không biết chút chuyện giữa Ân Thiếu Trình và Giang Ý Duy. Hắn lắc đầu: “Ý Duy à, tối nay em cứ chăm sóc chu đáo cho Thiếu Trình là được rồi. Anh không cần em lo.”

“Không phải đâu, anh Hồng...”

Người đàn ông đứng dậy, ngồi sát bên cạnh Giản Lệ Đề: “Em gái, em tên là gì?”

Giản Lệ Đề sợ đến tái mét mặt mày. Anh Hồng đặt tay lên tay con bé, nó ghét bỏ hét ra: “Đã bảo anh đừng chạm vào tôi mà!”

Anh Hồng nghe xong, gương mặt lập tức biến sắc. Giang Ý Duy hiểu rõ không thể đắc tội với hắn. Cô đứng dậy: “Anh Hồng, Lệ Đề tới đoàn làm phim thực ra chỉ để chơi bời thôi. Ông chủ của Dịch Suru là anh ruột của nó, anh xem...”

Ân Thiếu Trình gạt tàn thuốc, ánh mắt bất giác nhìn về phía Giản Lệ Đề.

Vậy mà anh Hồng nghe xong bỗng cười khẩy, bàn tay nắm chặt lấy tay Giản Lệ Đề, sức lực đó hoàn toàn không cho phép nó gãy ra: “Dịch Suru? Tốt lắm, lai lịch không đơn giản. Chỉ có điều anh và Dịch Suru có chút ân oán riêng tư, vừa hay chúng ta có thể bàn bạc?”

Giang Ý Duy run sợ, lúc này Ân Thiếu Trình ngồi bên đứng dậy: “Tôi ra ngoài một lát.”

Giang Ý Duy biết sợ là tối nay nguy hiểm rồi. Cô vội vàng nín lấy vạt áo Ân Thiếu Trình: “Thiếu Trình, để Lệ Đề về trước đi.”

“Hai người có quan hệ gì với tôi?” Người đàn ông nói xong, tự bỏ đi trước.

Giang Ý Duy lòng như lửa đốt. Một khi Ân Thiếu Trình bỏ đi, Giản Lệ Đề càng lạnh ít dữ nhiều. Cô quay đầu nhìn Giản Lệ Đề một cái: “Em đừng sợ, chị quay lại ngay.” Cô nghĩ bụng, trong phòng còn có những người khác, anh Hồng sẽ không đến mức làm bừa.

Giang Ý Duy cuống quýt đi theo Ân Thiếu Trình ra khỏi phòng: “Thiếu Trình, anh có quan hệ tốt với anh Hồng. Anh nói với anh ấy để Lệ Đề về đi.”

“Em đừng có lãng phí thời gian với tôi. Mấy chuyện bao đồng này, tôi không lo.”

“Em xin anh...”

“Nếu nó là em gái của Giản Trì Hoài thì em nên gọi điện thoại cho anh ta.”

Giang Ý Duy sao lại không muốn chứ nhưng với tính cách của Giản Trì Hoài, nếu để anh ấy biết cô đưa Giản Lệ Đề tới mấy nơi như thế này, chắc chắn sẽ bóp chết cô! Ân Thiếu Trình cất bước đi về phía trước. Cô lại đuổi theo, người đàn ông quay lại, chỉ tay vào mặt cô: “Tôi vào nhà vệ sinh nam, em đừng có đi theo!”

Giang Ý Duy cắn nắm đấm của mình, nỗi đau xé da thịt không thể khiến tinh thần của cô thả lỏng chút nào. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chợt nghĩ tới một người.

Chữ Đồng đang đi săn tin ở ngoài, lúc nhận được điện thoại của Giang Ý Duy, hoàn toàn không biết đối phương là ai. Giang Ý Duy dựa vào vách tường, hai chân vẫn còn đang run lập cập: “Chữ Đồng, bây giờ Lệ Đề đang ở cùng tôi. Nó gặp rắc rối. Tôi và Ân Thiếu Trình đều ở đây nhưng anh ấy không chịu giúp chúng tôi. Tôi gửi số điện thoại của Ân Thiếu Trình vào máy cô, cô mau liên lạc với anh ấy nhé!”

“Rắc rối gì vậy? Hai người đang ở đâu?”

“Muộn nữa sẽ không kịp mất. Chuyện này liên quan tới thanh danh của Lệ Đề, tôi hy vọng cô tạm thời đừng nói cho Giản Trì Hoài biết, hơn nữa cho dù anh ấy có tới đây cũng không kịp, bây giờ chỉ còn cách dựa vào Ân Thiếu Trình thôi...”

Sau khi cúp máy, Giang Ý Duy vội vã gửi số điện thoại của Ân Thiếu Trình vào máy của Chữ Đồng.

Cô gạt khước mắt, tìm đập thỉnh thình như sắp bắn ra khỏi lồng ngực. Cô rảo bước trở lại căn phòng đó nhưng khi đẩy cửa vào lại không thấy anh Hồng và Giản Lệ Đề đâu. Giang Ý Duy thất kinh: “Họ đâu rồi?”

“Anh Hồng đã đưa cô bé ấy đi rồi.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 48: Vòng xoáy tối tăm

Giang Ý Duy gằn như tê liệt ngoài cửa phòng, một cơn choáng váng ập tới. Cô gạt gạt khước mắt, chống tay lên cánh cửa để đứng vững, không thể để bản thân hoàn toàn ngã quỵ.

Chữ Đồng nhìn số di động của Ân Thiếu Trình. Tuy rằng Giản Lệ Đề thường ngày không hòa hợp với cô, nhưng tới thời điểm quan trọng cô cũng lo lắng. Cô không quan tâm tới những chuyện khác nữa, vội vàng gọi đi. Cuộc gọi được nhận rất nhanh: “Alô?”

“Alô, cậu chủ Ân!”

“Cô là ai?”

“Tôi là Chữ Đồng.”

Đầu óc Ân Thiếu Trình ngưng trệ ba giây: “Cô còn dám gọi điện thoại cho tôi?!”

“Cậu chủ Ân, tôi xin anh giúp đỡ một việc, có phải Lệ Đề đang ở bên cạnh anh không?”

Ân Thiếu Trình ra khỏi nhà vệ sinh, thấy Giang Ý Duy đã đợi ở ngoài bèn nhún mày: “Phải thì sao?”

“Anh hãy cứu nó. Nó còn nhỏ, có những chuyện không biết xử lý thế nào.”

Ân Thiếu Trinh hừ một tiếng: “Cô là gì của nó? Sao lại quan tâm nó như vậy?”

Chữ Đồng thành thật tiết lộ: “Đó là em chồng tôi.”

“Cái gì?” Ánh mắt Ân Thiếu Trinh chợt nghiêm lại: “Cô nói lại lần nữa xem?”

“Nó là em chồng tôi.”

“Cô...” Ngờ ngẫm của Ân Thiếu Trinh hơi khựng lại, dường như sợ phải chứng thực điều gì đó, nhưng anh làm việc trước nay không e dè, sợ hãi: “Cô và Giản Trì Hoài có quan hệ gì?”

Cô cảm thấy không cần phải giấu giếm: “Anh ấy là chồng tôi.”

Ân Thiếu Trinh ngắt điện thoại.

Chữ Đồng ngăn người nhìn chiếc di động, tiếp tục gọi lại. Ân Thiếu Trinh đi ngang qua Giang Ý Duy, cô lập tức níu lấy tay anh: “Lệ Đề bị đưa đi rồi, bị đưa đi rồi...”

Ân Thiếu Trinh đẩy cô ra, nhận máy một lần nữa.

“Cậu chủ Ân...”

“Chúng tôi đang ở khách sạn Hoàng Dương Lộ Tứ Hòa, cô qua đây rồi tính.”

Chữ Đồng đánh tay lái, từ đây qua đó rất nhanh, nếu không tắc đường chỉ khoảng 10 phút. Chuyện này cô không thể giấu Giản Trì Hoài, cô vừa lái xe vừa gọi điện thoại nhưng di động lại đứng lúc hết pin, còn chưa đợi được chuông thì đã tự động sập nguồn.

Khi cô tới khách sạn Tứ Hòa, kinh ngạc khi bắt gặp Giang Ý Duy và Ân Thiếu Trinh đều đứng ngoài cửa, sắc mặt nghiêm nghị, biểu cảm nặng nề.

Chữ Đồng rào bước đi tới: “Lệ Đề đâu?”

“Bị đưa đi rồi.”

Cô thẳng thốt: “Đưa đi đâu?”

Ân Thiếu Trinh dứt một tay vào trong túi quần, hai hàng lông mày nhíu chặt: “Tôi chỉ có thể cố gắng đưa cô đi tìm, nhưng không dám chắc...”

Chữ Đồng cắn chặt răng, móng tay đâm sâu mấy cái vào lòng bàn tay: “Được, chúng ta mau đi tìm thôi!” Cô nói với Giang Ý Duy còn đang ngơ ngẩn đứng bên: “Cô lập tức gọi điện thoại cho Giản Trì Hoài, di động của tôi hết pin rồi.”

Ân Thiếu Trinh bước nhanh xuống, ngồi thẳng lên xe của Chữ Đồng. Giang Ý Duy nhìn thấy bọn họ rời đi, trong lòng sợ hãi vô cùng. Cô biết, một khi Giản Trì Hoài nghe được tin này, nhất định sẽ lập tức muốn giết chết cô, nhưng nếu cô còn giấu giếm, Lệ Đề phải làm sao?

Giang Ý Duy bối rối đứng trước cửa, vừa khóc vừa gọi vào di động của Giản Trì Hoài.

Xe của Chữ Đồng đang đi qua Tây Thành. Ân Thiếu Trinh ngồi bên ghế lái phụ: “Nếu Giản Trì Hoài là chồng cô, cô nên tìm anh ta chứ không phải tìm tôi.”

Để có thể nhanh chóng tìm được Giản Lệ Đề, Chữ Đồng chỉ còn cách hạ mình: “Anh ấy chỉ là một giáo sư đại học, đương nhiên không quen biết rộng như cậu Ân đây. Chuyện trước đây tại tôi quá bông bột, lỗi của tôi, sau khi tìm được Lệ Đề, tôi nhất định sẽ đền tội xứng đáng với anh.”

Ân Thiếu Trinh nhìn cô bằng một ánh mắt sâu xa và một nụ cười quái đản: “Xem ra... tình cảm của hai vợ chồng cô chẳng ra sao.”

Nếu không Giản Trì Hoài hà tất phải giấu giếm thân phận?

Tới địa điểm mà Ân Thiếu Trinh nói, Chữ Đồng ngược lên nhìn. Ân Thiếu Trinh đi tới trước: “Gã họ Hồng thường xuyên đưa mấy cô mình tinh nhỏ tới đây, dù tình nguyện hay không tình nguyện cũng sẽ vui dập.”

Cô đi phía sau anh ta, bước nhanh về phía trước, tới căn phòng ở tầng trên cùng. Ân Thiếu Trinh lấy thẻ quẹt một cái. Chữ Đồng thấy vậy bèn lùi về phía sau. Ân Thiếu Trinh dễ dàng bắt được cánh tay cô, đẩy cô vào trong.

Tiếng cánh cửa nặng nề sập lại vọng vào tai Chữ Đồng. Cô quay người, ngữ khí lạnh lùng và nghiêm nghị: “Giản Lệ Đề vốn không ở đây!”

“Đúng, đây là phòng của tôi.”

Chữ Đồng cuộn chặt hai tay lại thành nắm đấm: “Anh muốn thế nào?”

“Rất đơn giản, nhốt cô ở trong này một đêm. Cô yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô hết.”

“Anh định hại chết tôi sao?”

Ân Thiếu Trinh mỉm cười nhún vai: “Tôi thật sự không hiểu. Nếu Giản Trì Hoài chỉ là một giáo viên thì sao cô lại sợ anh ta đến thế?”

“Cút ngay!”

Ngày hôm sau.

Bầu trời đã có phần sáng rõ, từ nóc nhà của căn phòng tổng thống nhìn ra ngoài tầng mây xanh biếc, một màu trắng như bụng cá xuyên qua mây trời rơi vào trong. Chử Đồng và Ân Thiếu Trinh cứ cầm cự như thế, hai tay cô chống bên mép sofa, gần như không ngồi nổi nữa, đôi mắt đầy những tia máu đỏ, nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Ân Thiếu Trinh động động chân, đứng dậy. Chử Đồng cũng đứng dậy theo: “Anh hài lòng chưa?”

“Tôi bắt buộc phải khiến cô biết rằng Ân Thiếu Trinh này là người có thù ắt báo. Người khác gặp họa hay phúc tôi không quan tâm. Chử Đồng, vì cô mà tôi đổ bệnh một trận, cho cô một bài học nhỏ cũng không quá đáng!”

Nước mắt Chử Đồng chực rớt xuống. Ân Thiếu Trinh không làm khó cô nữa, mở cửa ra. Cô kéo lê đôi chân nặng như chì định ra ngoài. Ân Thiếu Trinh kéo tay cô một cái, khi cô hất ra, cánh tay đập mạnh vào tấm cửa.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng sai bước đi vào. Người làm đang chuẩn bị bữa sáng. Cô xông vào trong bếp: “Cậu Giản có ở nhà không?”

“Cậu Giản cả đêm không về ạ.”

Chử Đồng quệt ngang mặt, đôi mắt chưa xốt đến khó chịu.

Tiếng điện thoại trong phòng khách đột ngột vang lên. Người giúp việc chạy tới nhận máy, không ngừng vâng vâng dạ dạ. Chử Đồng bước tới.

“Ai vậy?” Cô sốt sắng hỏi.

Người giúp việc cúp máy: “Là cậu Giản, cậu ấy dặn tôi mang một ít quần áo tới bệnh viện để cô chủ thay giặt.”

“Bệnh viện?”

“Dạ.”

“Chị đưa địa chỉ cho tôi, tôi đi!”

Dọc đường, tâm hồn Chử Đồng cứ để đi đâu. Đầu óc cô hiện lên vô vàn những suy nghĩ linh tinh. Tới bệnh viện rồi, Chử Đồng đi lên tầng lầu mà Giản Trì Hoài dặn dò. Cô đi đến trước cửa phòng bệnh, bỗng có một y tá kéo cửa chạy ra, suýt nữa đâm sầm vào Chử Đồng.

“Xin lỗi.” Đôi phương đồ mắt, hình như là vừa bị quất một trận.

Chử Đồng đứng bên ngoài. Qua cửa kính, cô nhìn thấy Giản Lệ Đề nhắm mắt nằm trên giường. Còn Giản Trì Hoài thì ngồi im bên cạnh, cả bóng hình như cứng đờ. Những tia sáng mờ mờ ảo ảo hắt lên một bên mặt người đàn ông, âm u, tiêu tụy, cả người anh tựa như đang bị chôn vùi trong một vòng xoáy tăm tối...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Em tìm người ư?

Chử Đồng duy trì tư thế đứng im bất động. Cô không dám vào trong, một Giản Trì Hoài như vậy khiến cô sợ hãi.

Giản Lệ Đề nằm trên giường bất ngờ tỉnh dậy, bật khóc hét vang bằng chất giọng lạnh lốt: “Anh... Anh... Cứu em!”

Giản Trì Hoài ấn chặt hai tay lên bả vai nó, ngữ khí gấp gáp: “Lệ Đề, đừng sợ, anh ở đây.”

Một cái bóng khác từ trong nhà vệ sinh đi ra, lọt vào tầm mắt Chử Đồng. Giang Ý Duy tay cầm một chiếc khăn mặt ướt. Cô ấy cúi xuống ghé sát trước

mặt Giản Lệ Đề, lau trán cho nó: “Lệ Đề, đừng sợ, chỉ là một con ác mộng thôi.”

Giản Lệ Đề nhanh chóng bình tĩnh lại, do tác dụng của thuốc, nó lại nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Giang Ý Duy bút rút đứng bên cạnh giường. Giản Trì Hoài ngược đôi mắt lạnh lẽo lên: “Cô còn chưa đi sao?”

“Lệ Đề xảy ra chuyện này, em...”

Giản Trì Hoài nhắm mắt lại, dường như đang cố gắng đè nén điều gì đó. Bàn tay anh chống lên đầu gối, anh nói: “Nói đi, chuyện tồi qua, kể rành mạch từng chữ một cho tôi!”

Giang Ý Duy cắn chặt răng. Chữ Đồng đứng bên ngoài cũng có thể cảm nhận được sự kinh hãi toát lên từ tứ chi của cô ấy. Cô ấy khẽ hít một hơi, có những chuyện không thể không đối mặt: “Tồi qua, đạo diễn nói phía đầu tư muốn mời bọn em ăn cơm. Em vốn dĩ định đề Lệ Đề về trước nhưng con bé khẳng khái muốn đi cùng em, em cũng không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện.”

Giản Trì Hoài ngồi đó như một bức tượng rắn chắc mà giá lạnh. Giang Ý Duy đề khăn mặt lên tú đầu giường: “Sau khi Lệ Đề bị đưa đi, em... em không dám báo cho anh ngay, em đã nói với Chữ Đồng. Cô ấy tới, Ân Thiếu Trình đưa cô ấy đi tìm Lệ Đề. Em nghĩ vẫn thấy không được nên đã gọi điện thoại cho anh.”

Sắc mặt Giản Trì Hoài cuối cùng cũng có chút thay đổi. Anh nhướn mày, nhìn chằm chằm Giang Ý Duy. Cả người cô ấy như tảng băng chìm, bất giác lùi về sau. Bỗng nhiên cô ấy thấy Giản Trì Hoài đứng bật dậy. Anh vớ lấy chiếc khăn mặt trên bàn ném về phía Giang Ý Duy, ngay sau đó bàn tay lớn lập tức bóp cổ Giang Ý Duy, ấn chặt cô ấy vào tường!

Giang Ý Duy không nhìn được gương mặt trước mắt, hơi thở bị tước đoạt, hai mắt lại bị che chặt. Một cảm giác hoảng sợ chưa từng có khiến cô ấy gãy giữa. Bàn tay Giản Trì Hoài thu lại, sống lưng lọt vào mắt Chữ Đồng vì dùng sức mà căng chặt. Giang Ý Duy kiễng chân lên, về về mấy đường lên mặt đất. Giản Lệ Đề nằm ngủ trên giường hoàn toàn không biết gì hết.

“Tứ ca...”

Giản Trì Hoài kéo cô ấy lại gần thêm một chút: “Tôi đã từng nói nếu Lệ Đề gặp chuyện, tôi sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

Cánh tay anh một lần nữa vươn thẳng, gáy của Giang Ý Duy đập thẳng vào vách tường, phát ra một tiếng rầm. Cô ấy cắn chặt môi dưới, biết con tức giận của anh đang bốc cao, nếu không để anh giải tỏa, một khi anh điên lên, người chịu khổ vẫn là cô ấy mà thôi.

Nhưng Giản Trì Hoài rõ ràng hơi mất kiểm soát, những ngón tay bóp cổ cô ấy càng lúc càng mạnh. Chữ Đồng vội vàng đẩy cửa đi vào. Cô sai bước chạy tới bên cạnh anh, kéo cánh tay anh: “Giản Trì Hoài!”

“Anh...”

Một thanh âm yếu ớt từ trên giường vọng vào tai Giản Trì Hoài. Anh quay đầu lại, làm như vốn dĩ không nhìn thấy Chữ Đồng, bỏ lại Giang Ý Duy, ngồi xuống mép giường: “Lệ Đề, sao rồi?”

Giản Lệ Đề mấp máy môi, đôi mắt sưng đỏ, cất lời một cách khó khăn: “Em khát.”

“Được, anh rót nước cho em.”

Chữ Đồng vội vàng đưa cho anh cốc nước trên tủ đầu giường nhưng Giản Trì Hoài vẫn không nhìn cô. Anh đứng dậy, đi tới trước bàn, rót một cốc nước khác. Anh quay về giường, cúi xuống đỡ Giản Lệ Đề ngồi dậy: “Nào, uống đi!”

Giản Lệ Đề chỉ uống một hớp, sau khi nhìn thấy bóng người co quắp trên mặt đất, hốc mắt nó lại một lần nữa ửng đỏ: “Anh, anh đừng trách chị Ý Duy, chị ấy muốn cứu em thôi...”

“Được rồi, đừng nghĩ tới chuyện tồi qua nữa, ngủ thêm lát đi.”

“Anh, em sợ lắm, nhưng tồi qua ở bên cạnh em chỉ có chị Ý Duy, không có ai khác.”

Giản Trì Hoài nghe xong, hai mắt vô thức liếc về phía Chữ Đồng, con người đen láy như đá ngay lập tức khóa chặt lấy cô, không rời một khắc, chất chứa nhiều suy nghĩ. Giang Ý Duy chống tay lên tường, đứng dậy, hạ mình: “Lệ Đề, Tứ ca, xin lỗi, đều là lỗi của em.”

“Anh, vì tìm kiếm và chăm sóc em, chị Ý Duy cũng cả đêm không chợp mắt, để chị ấy về đi.”

“Không, chị ở đây với em...”

“Ra ngoài!” Giản Trì Hoài quát to.

Giản Lệ Đề sợ đến run cầm cập, sắc mặt tái nhợt. Giản Trì Hoài cố gắng giữ bình tĩnh, đau lòng đỡ con bé nằm xuống giường: “Ngủ đi nhé, ngoan.”

Giang Ý Duy đi ra ngoài. Chữ Đồng đứng đực đó như không khí. Giản Trì Hoài dỗ dành em gái xong, sau khi nó đã say ngủ, lúc này anh mới đứng dậy.

“Giản Trì Hoài.” Chữ Đồng sốt ruột muốn biết rốt cuộc tối qua đã xảy ra chuyện gì nhưng lại sợ động chạm phải điều cấm kỵ gì đó. Thái độ ban nãy của Giản Trì Hoài đối với Giang Ý Duy thật sự không khác gì giết người, Chữ Đồng nhìn thấy quả thực sợ hãi.

Giản Trì Hoài đi ra ngoài ban công độc lập, Chữ Đồng cũng theo ra.

Di động trong túi vang lên. Anh châm một điếu thuốc lên trước rồi mới rút ra. Giản Trì Hoài nhìn số máy hiển thị, bật loa lên rồi nhận máy.

“Alô, anh Giản, điều tra ra rồi ạ.”

“Nói.”

“Chị Chữ tối qua vẫn luôn ở trong khách sạn Toàn Quý, ở cả một đêm với Ân Thiếu Trình, cho tới tận sáng nay mới rời đi. Họ ở trong căn phòng được Ân Thiếu Trình đặt dài kỳ tại Toàn Quý.”

Giản Trì Hoài cười khẩy, một nụ cười lập lờ, tàn của điếu thuốc trong tay cũng theo đó rơi xuống. Khi anh lên tiếng, ngữ khí đã chuyển lạnh: “Người đã về đây rồi, cậu mới cho tôi một chút thông tin như vậy! Tôi nuôi cậu có ích gì hả?”

Đối phương nói dứt khoát: “Em xin lỗi.”

Giản Trì Hoài cúp máy, ngược nhìn bằng ánh mắt băng giá, cứ thế trần trần hướng về phía Chữ Đồng.

Cô vội vàng xua tay, muốn giải thích nhưng càng nói càng rối: “Không phải vậy đâu, không có, em và Ân Thiếu Trình ở cùng nhau, nhưng em...”

“Chữ Đồng.” Giản Trì Hoài nhấc cánh tay mảnh khảnh lên, vì không chuẩn bị gạt tàn nên tàn thuốc rơi thẳng xuống lan can: “Tôi sai người đi tìm em, là vì Lệ Đề biến mất, tôi lại không liên lạc được với em, tôi sợ em cũng bị người ta bắt cóc rồi ngược đãi. Giang Ý Duy nói em đang giúp đỡ tìm người, vậy thì tôi thực sự phải hỏi lại cho rõ, em đã tìm ở những đâu rồi?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 50: Ngày mai, tôi và em

Chữ Đồng á khẩu.

Giản Trì Hoài quay người lại, hai tay chống lên lan can, ánh mắt nhìn xa xăm về phía trước.

Hai người trầm mặc đối diện nhau. Một lúc sau, Chữ Đồng đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài: “Lệ Đề không sao chứ?”

Những thớ thịt trên gò má Giản Trì Hoài căng ra, nhưng có những câu không thể không hỏi: “Tối qua em và Ân Thiếu Trình ở riêng với nhau một đêm, cậu ta đã làm gì em?”

“Không có.” Chữ Đồng vội vàng thanh minh: “Hôm sinh nhật, em đã đắc tội với anh ta. Anh ta ghi hận trong lòng, thế nên tối qua mới nhốt em lại, còn em lại tin lầm anh ta, cứ ngỡ anh ta thực sự chịu giúp em tìm người.”

Giản Trì Hoài quay đầu lại, đôi mắt cô trong veo, ánh mắt khản thiết, cô muốn có được sự tin tưởng của anh. Còn trong mắt Giản Trì Hoài, giữa họ dường như không phải vợ chồng thực sự nhưng có lần nào cô nói anh lại không tin?

“Đó cũng là em gây hấn trước. Nếu em không đắc tội, làm sao cậu ta ghi hận?”

Câu nói này không nặng không nhẹ, Chữ Đồng không cách nào biện hộ. Rõ ràng là Ân Thiếu Trình muốn kéo cô lên báo, rõ ràng là Ân Thiếu Trình muốn cùng cô uống rượu, nói không uống sẽ không để cô đi, vậy mà nói tới cùng, trong mắt Giản Trì Hoài, một khi Giản Lệ Đề xảy ra chuyện thì có nghĩa cả thế giới này đã có lỗi với nó, ngay cả bản thân anh cũng có lỗi với nó.

Giản Trì Hoài cố nén giận, trong ngữ khí mang theo sự mỉa mai: “Em có biết tôi tìm được Lệ Đề ở đâu không?”

“Ở đâu?”

“Tầng 17 khách sạn Toàn Quý, ngay phía dưới căn phòng mà em và Ân Thiếu Trình đang ở, có phải trùng hợp quá không?”

Chữ Đồng chợt nghẹt thở. Thì ra họ lại cách nhau gần đến thế, mà có những tổn thương lúc ấy cô rõ ràng có thể ngăn chặn, nhưng cô lại từ bỏ. Nếu tối

qua cô có thể mạnh mẽ hơn một chút, có thể bất chấp tất cả...

Cửa phòng bệnh bỗng được ai đẩy ra, người đi vào là bác sỹ điều trị chính. Trong tay ông ấy cầm bản báo cáo ban nãy, đi ra ngoài ban công: “Anh Giản.”

“Ông nói đi.”

“Ngoài vết thương ngoài da ra, tất cả mọi thứ của cô Giản đều ổn. Tối qua anh luôn ở bên cạnh cô Giản, có những lời cũng không tiện nói trước mặt cô ấy, mừng trình của cô Giản còn nguyên vẹn, anh cứ yên tâm.”

Sắc mặt Giản Trì Hoài rõ ràng đã dần ra. Kỳ thực khi vừa tìm được Giản Lệ Đề, anh đã nắm được phần nào, có bị người ta xâm phạm hay không, anh không phải kẻ mù. Nhưng trái tim treo lơ lửng của Giản Trì Hoài phải tới tận giờ phút này mới hoàn toàn rơi xuống. Anh đứng nghiêng trong nắng, gương mặt tuấn tú chìm trong ánh nắng chói chang.

Chữ Đồng nghe xong lời bác sỹ nói, phản ứng bình thường hơn anh nhiều. Cô nắm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Không sao rồi, cuối cùng cũng không sao rồi.”

Bác sỹ quay người rời đi, đóng cửa lại. Giản Trì Hoài gạt tay Chữ Đồng ra: “Em về đi.”

“Em với anh cùng chăm nó...”

“Không cần!” Anh từ chối rất thẳng thừng. Trở vào phòng, Giản Lệ Đề ngủ không yên giấc, khi mở mắt ra, sự hoảng sợ lấp đầy ô ạt tuôn trào. Giản Trì Hoài đặt bàn tay lên trán nó: “Lệ Đề!”

“Anh!”

“Có đói không?”

Giản Lệ Đề lắc đầu: “Em muốn về nhà, trong bệnh viện có mùi gì lạ lắm, em ở không thoải mái.”

“Tối qua em bị đánh thuốc, vừa rửa dạ dày, phải truyền hết nước mới được về nhà. Em nằm yên đây, chiều anh đưa em về.”

Chữ Đồng nghe thấy hai chữ 'đánh thuốc', trái tim bất chợt co thắt lại.

“Anh, thật ra em không sao mà.” Giản Lệ Đề giấu hai tay trong chiếc chăn trắng toát. Nó nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào Giản Trì Hoài: “Lúc anh tìm được em, em vừa mới uống thuốc thôi, hơn nữa hần ta vớt em tại đó rồi bỏ đi.”

“Có chuyện gì cứ nói với anh, đừng có giấu giếm.”

“Thật... Thật sự không có gì.” Giản Lệ Đề nói rồi kéo chăn quá đỉnh đầu, chất giọng buồn buồn vọng ra: “Hắn ta nói có chút quan hệ qua lại với bố nên đã thả em.”

Giản Trì Hoài thấy con bé như vậy, liên tục an ủi: “Được được, chúng ta không nghĩ tới chuyện này nữa. Em ngủ thêm một lát đi, khi nào em tỉnh, anh sẽ đưa em về.”

Nhưng điệu bộ của Giản Lệ Đề trong mắt Chữ Đồng cứ khiến cô cảm thấy không ổn, chính là một kiểu quái lạ không sao nói rõ được.

Tối chiều, Giản Trì Hoài đưa Giản Lệ Đề ra viện, vốn dĩ định đưa nó về Bán Đảo Hào Môn nhưng Giản Lệ Đề khăng khăng đòi về nhà, Giản Trì Hoài đành làm theo. Chuyện này không làm kinh động tới hai ông bà Giản. Cũng may sau khi về tới nhà, tâm tình của Giản Lệ Đề cũng hồi phục trở lại, biểu hiện như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Về tới Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài bèn vào phòng thay đồ lấy quần áo, Chữ Đồng cũng đi theo: “Em biết anh giận em không gọi điện thoại cho anh ngay. Nhưng lúc ấy chỉ có Ân Thiếu Trình ở đó. Em gọi cho anh ta xong, điện thoại cũng sập nguồn.”

Giản Trì Hoài cầm quần áo đi về phía nhà tắm. Tới trước cửa, Chữ Đồng vẫn còn theo sau, anh giơ tay đẩy cửa: “Còn định theo không?”

“Em theo!”

“Tốt.”

Giản Trì Hoài đi vào trong phòng tắm, Chữ Đồng vội chạy tới bật nước cho anh trước. Trong bệnh viện, cảnh tượng Giản Trì Hoài làm với Giang Ý Dục quả thực khiến cô hết hồn hết vía. Chữ Đồng thực sự lo anh nghĩ không thông, cũng treo tuốt cô lên tường như dây điều vậy.

Người đàn ông cởi quần áo, nằm vào trong bồn tắm. Chữ Đồng chợt dạ liền trở nên ngoan ngoãn lấy lòng. Chữ Đồng không thích chơi trò chiến tranh lạnh, cô bóp bóp bả vai Giản Trì Hoài: “Đề chịu không, thoải mái không?”

Giản Trì Hoài lẫn lộn cả ngày cũng mệt rồi, dứt khoát nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, nhưng bên tai cứ có một giọng nói lịch rích vang lên: “Lúc đó em thật sự không biết Lệ Đề ở tầng dưới. Nếu không, cho dù có phải liều mạng đánh nhau với Ân Thiếu Trình một trận em cũng sẽ xông ra ngoài.”

“Giản Trì Hoài, anh đừng trách em...” Chử Đồng bóp giọng: “Lúc em nhận được điện thoại của Giang Ý Duy, em đã lập tức tới đó mà.”

Cô nhìn sắc mặt anh, dường như anh hoàn toàn không nghe.

Ánh mắt Chử Đồng âm trầm. Cô khẽ thở hắt ra, hai tay thuận theo cánh tay Giản Trì Hoài bóp xuống, miệng khẽ hát: “Con ốc sên đeo lớp vỏ nặng nề, từng bước từng bước bò lên... bò lên...”

Hơi nước mờ mờ lan khắp gương mặt Giản Trì Hoài, trước ngực, hình thành một những đường nét rất có tính thương thức. Bàn tay nhỏ của Chử Đồng tới chân anh, cái miệng vẫn tiếp tục hát: “Bây giờ lên làm gì chứ... đợi tôi leo lên nó cũng trưởng thành rồi!”

Giản Trì Hoài bất ngờ mở mắt ra. Anh nhìn về phía Chử Đồng, sa sầm mặt lại: “Bây giờ tôi không có tâm trạng!”

Chử Đồng dừng động tác trong tay lại, lúc này mới chú ý tới tay mình chẳng biết đã chạm tới lãnh địa cuối cùng của anh từ lúc nào. Cô ngồi xổm ở đó, hai chân tê rần. Lấy lòng tới mức này rồi mà vẫn vô dụng, còn bị người ta cho là giờ trò lưu manh. Chử Đồng âm ức không tả nổi, đứng bật dậy, cứng miệng nói: “Em cũng không có tâm trạng, không có hứng thú!”

Cô quay người định đi, nhưng cánh tay bất thành lình bị anh nắm chặt, Chử Đồng suýt nữa ngã ngửa, người đàn ông rất mạnh tay. Cô lại nhớ tới cảnh tượng ở trong bệnh viện, Chử Đồng hai tay ôm mặt, yên tĩnh chờ đợi ngọn núi lửa Giản Trì Hoài phun trào.

Vậy mà, người đàn ông phía sau chỉ có một câu nói như vậy, dường như còn mang theo chút ý cười, hơi lạnh, quét qua trái tim nóng rẫy của Chử Đồng: “Ngày mai.”

Miệng cô lẩm bẩm nhắc lại: “Ngày mai gì chứ?”

“Ngày mai, tôi và em... sẽ làm chuyện em muốn làm.”

Một dòng máu nóng bất ngờ trào ngược lên. Chử Đồng vội vàng sờ lên mũi, có phải cô vừa phun ra máu không?

~

~*Lâm nhâm: Chúng ta bắt đầu lên VIP. Lịch đăng trở về 2 - 4 - 6. Mai tổ nghỉ up một ngày, tổ up 2 chương)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Thôi miên

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào. Chử Đồng nằm trên giường, không ngừng vỗ vào mặt mình. Cô biết, Giản Trì Hoài hiểu lầm rồi. Lúc đó cô thật lòng chỉ định lấy lòng, đâu có yêu cầu 'tình cảm'!

Nhưng mà, nhưng mà... cô có cần chạy vào giải thích rõ ràng không?

Chử Đồng một lần nữa đưa hai tay lên ôm chặt khuôn mặt. Mẹ ơi, sao mặt lại nóng đến mức này? Ngày mai, lên giường, mấy lời này như những cây kim nhỏ khẽ chọc vào trái tim cô, khiến nó ngứa ngáy, rõ ràng là biểu hiện của sự hờn hờ. Cô không ngờ đến mức chạy đi nói không cần đâu. Chử Đồng lại xoa xoa mặt mình, véo một cái. Aiyo, sao da mặt mày dày vậy?

Lúc Giản Trì Hoài đi ra thấy Chử Đồng đang lăn đi lăn lại trên giường. Anh bước tới, đeo đồng hồ vào tay: “Em làm cái gì vậy?”

Chử Đồng á một tiếng, vội vàng ngồi dậy: “À, em... em đau bụng.”

“Bảo bác sỹ đến khám nhé?”

“Không cần, không cần, ngày mai là khỏi thôi.”

Giản Trì Hoài nở một nụ cười sâu xa: “Hôm nay tôi về bên đó, sợ buổi tối Lệ Đề lại gây chuyện.”

“Được.” Chử Đồng ngoan ngoãn đáp lại.

Thay xong quần áo đi ra, Giản Trì Hoài thấy Chử Đồng đứng ngoài cửa, nét mặt có vẻ như có lời muốn nói. Anh đưa tay vỗ vỗ vào má cô, khẽ nở một nụ cười âm áp: “Có phải nhịn đến quần bụng rồi không?”

Cô lập tức đỏ mặt: “Anh nói cái gì vậy!”

Độ cong nơi khoe môi Giản Trì Hoài càng tôn lên vẻ quyến rũ. Chử Đồng thấy anh sắp đi, vội vàng chặn trước mặt: “Anh đối xử với Giang Ý Duyệt như vậy thực sự rất đáng sợ. Em tưởng anh cũng sẽ làm vậy với em.”

Giản Trì Hoài xắn tay áo lên, nhìn cô bằng đôi mắt hẹp dài: “Thế nên... em sợ hãi đến mức đó?”

“Ừm.”

“Em yên tâm, tôi có giận cỡ nào cũng sẽ không làm chuyện đó với em.”

Chử Đồng tươi cười ghé sát: “Thật sao?”

Giản Trì Hoài đẩy mặt cô ra: “Nhưng như vậy không có nghĩa là sau này em có thể làm gì tùy thích.”

“Em bảo đảm sẽ không.”

“Câu bảo đảm của em không đáng giá.”

“...”

Ngày hôm sau.

Mới sáng sớm, Chử Đồng đã gọi điện cho Giản Trì Hoài trước. Tối qua Giản Lệ Đề không quấy phá, tâm tình cũng ổn định, như vậy là Chử Đồng yên tâm rồi.

Ăn xong bữa trưa, Giản Trì Hoài bảo cô tới nhà một chuyến, nói anh có việc phải ra ngoài đột xuất, đổi cô tới trông Lệ Đề. Đương nhiên là Chử Đồng đồng ý, xin nghỉ rồi vội qua đi.

Tới nhà họ Giản, trong nhà chỉ có người làm và Giản Lệ Đề. Chử Đồng còn chưa lên gác liền nhìn thấy Giang Ý Duyệt đưa một người nữa tới. Người giúp việc chặn cô ấy ở ngoài: “Xin lỗi, cô Giang. Cậu Giản có dặn không cho phép cô vào cửa nửa bước.”

“Tôi không yên tâm về Lệ Đề.”

“Xin lỗi cô.” Thái độ của người giúp việc cũng rất cứng rắn.

“Chị Lý, là tôi bảo chị Ý Duyệt tới đây, chị để chị ấy vào đi.” Chẳng biết Giản Lệ Đề đã đứng trên cầu thang từ lúc nào, nhìn từ trên xuống dưới.

“Thưa cô, nhưng cậu Giản...”

Giản Lệ Đề vẫy tay với Giang Ý Duyệt: “Phía anh tôi, tôi sẽ tự nói chuyện.”

Nếu đã vậy, người giúp việc cũng không tiện ngăn cản nữa. Giang Ý Duyệt rào bước vào trong. Tới trước cầu thang, thấy hai mắt Giản Lệ Đề đỏ quạch, bèn đưa tay ôm lấy nó: “Chị Ý Duyệt!”

“Chị xin lỗi, xin lỗi em.”

“Không liên quan tới chị, với lại chị vẫn muốn cứu em.”

Giang Ý Duyệt khẽ đẩy ra nó, ý rằng phía sau còn có người tới. Cô ấy ghé sát vào tai Giản Lệ Đề, thấp giọng nói: “Lệ Đề, đây là nhà thôi miên đoàn làm phim của bọn chị mời tới. Chị ấy có thể khiến tâm trạng người ta được thả lỏng. Em đừng sợ, chuyện tôi qua đã qua rồi.”

Giản Lệ Đề bán tín bán nghi: “Chị ta có thể làm được gì?”

“Chúng ta lên gác rồi nói.” Giang Ý Duyệt nhìn Chử Đồng, rõ ràng là chê cô ở đây chướng mắt.

Chử Đồng cũng chẳng thể đi theo, đành vớ lấy một cuốn sách, tự ngồi lên sofa.

Lúc Giản Trì Hoài tới cũng đã sắp chập tối. Anh lên gác, vào phòng Giản Lệ Đề ngó qua trước, thấy nó yên lặng ngồi trên giường thì cũng yên tâm: “Chị dâu em đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi rồi?”

“Vâng.”

Giản Trì Hoài đút một tay vào túi quần: “Thế sao xe của cô ấy vẫn còn ở đây?”

“Chị ta được một người đàn ông đưa đi.”

Giản Trì Hoài bước lên, xoa đầu Giản Lệ Đề: “Mấy ngày nữa ra ngoài chơi đi, bảo mẹ đi cùng em.”

Giản Lệ Đề khẽ gật đầu. Anh quay người đi ra, suy nghĩ giây lát bèn rút di động gọi cho Chử Đồng, bỗng nghe thấy phòng ngủ bên cạnh có tiếng chuông quen thuộc vọng ra. Giản Trì Hoài đi tới cửa, đẩy cửa bước vào. Căn phòng tĩnh mịch không một tiếng động. Giản Trì Hoài giẫm chân lên nền nhà bằng gỗ, bước vào trong, vừa nhìn đã thấy Chử Đồng ngủ trên giường.

Anh đi tới trước giường: “Sao vẫn còn ngủ, mấy giờ rồi?”

Chử Đồng ngủ rất say. Giản Trì Hoài cúi xuống, giờ tay véo véo má cô: “Dậy đi!” Cô vẫn nằm im bất động. Giản Trì Hoài gọi mấy tiếng, cảm thấy không bình thường.

Anh rào bước qua phòng Giản Lệ Đề: “Chử Đồng sao vậy?”

Giản Lệ Đề mím môi: “Sao vậy gì ạ?”

Giản Trì Hoài cầm di động định gọi cho bác sỹ gia đình. Giản Lệ Đề thấy thế đành thành thật khai báo: “Chị ta bị thôi miên rồi.”

“Em nói gì?”

“Em chỉ muốn thử xem ý chí của chị ta mạnh mẽ thế nào thôi, ai ngờ chút đã ngủ gục.”

Sắc mặt Giản Trì Hoài tái mét, giờ tay chỉ vào mặt nó: “Bắt đầu ngủ từ lúc nào?”

“Khoảng hai, ba giờ chiều.”

“Làm sao mới đánh thức cô ấy dậy được?”

“Em không biết, chị Ý Duy nói phải có giọng nói của người thôi miên mới có thể khiến chị ta tỉnh được, nhưng em bảo họ về rồi.”

Giản Trì Hoài tiến lên mấy bước: “Em có ý kiến gì với Chử Đồng, nói hết một lần cho anh nghe luôn đi.”

“Anh...” Giản Lệ Đề há hốc miệng, khóe mắt lập tức đỏ lên: “Em khó chịu nên mới bao chị Ý Duy qua đây chơi với em. Em không muốn Chử Đồng nghe trộm, để chị ta ngủ như vậy chẳng phải rất ôn sao?”

Lúc Giản Trì Hoài đi ra ngoài, Giản Lệ Đề cũng bám theo sau. Nó nhìn thấy Giản Trì Hoài bế Chử Đồng từ phòng ngủ bên cạnh ra ngoài: “Anh, anh định làm gì?”

“Đưa cô ấy về nhà.”

Giản Lệ Đề rút cuộc cũng không định làm gì Chử Đồng, nhìn thấy cảnh ấy cũng hơi sốt ruột: “Hay là để em gọi họ tới...”

“Không cần!”

“Anh, anh cường ép gọi chị ấy dậy, chị ấy sẽ bị tổn thương đấy.”

Giản Trì Hoài đánh mắt về phía nó, anh chẳng tin vào mấy lời này: “Anh khác có cách gọi cô ấy dậy.”

Giản Lệ Đề đuổi theo xuống cầu thang. Ánh mắt nó lo lắng: “Anh, em sai rồi, lỡ như anh dùng sai cách, hại chị ấy thành thần kinh thì phải làm sao?”

Giản Trì Hoài không đáp lại, bế Chử Đồng rào bước rời đi. Anh đặt cô vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn cẩn thận, rồi một lần nữa đưa tay vỗ vỗ má cô: “Tỉnh dậy đi, em quên mất hôm nay chúng ta còn có việc phải làm rồi sao?”

~

~*Lâm nhâm: Chương sau hơi dài một chút, tôi muện muện tớ sẽ up:)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Cách đánh thức đặc biệt

Chữ Đồng vẫn ngủ mê mết, có vẻ như không ai có thể gọi được.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, người giúp việc thấy Chữ Đồng được bế vào phòng: “Cậu Giản, thiếu phu nhân sao thế ạ?”

“Không có gì, đi dạo mệt quá, ngủ thiếp đi thôi.”

Người Chữ Đồng không quá nhiều thịt, lúc bế cô Giản Trì Hoài chẳng cảm thấy khó nhọc chút nào. Anh đi vào phòng, cẩn thận đặt cô xuống chiếc giường lớn. Giản Trì Hoài chống hai tay xuống hai bên người cô, cả thân trên trở thành một vòng tròn bao bọc vô hình, che kín phía trên Chữ Đồng. Anh đưa tay gạt mấy lọn tóc vụn lòa xòa trước trán cô: “Tôi không tin không gọi được em đây.”

Anh rút di động từ trong túi ra, nhanh chóng bật một đoạn nhạc giao hưởng. Giản Trì Hoài để di động kề sát tai Chữ Đồng, đây vốn dĩ là một cách thức đặc biệt dành riêng cho những người mắc chứng tự kỷ. Ngón tay Giản Trì Hoài gõ nhẹ lên vỏ điện thoại. Thôi miên gì chứ, toàn là mấy trò lừa đảo. Còn cái gọi là thôi miên khiến người ta không tỉnh dậy lại càng không có căn cứ khoa học.

Hàng mi rậm dày của Chữ Đồng giật giật, lồng ngực rõ ràng hơi ưỡn lên một chút, xem ra là sắp tỉnh rồi.

Bờ môi Giản Trì Hoài nhích tới bên tai cô, nhân lúc cô còn chưa mở mắt nói rành mạch từng chữ một: “Thôi miên thật sự gọi không dậy được sao? Tôi không tin, còn chuyện nào khiến tôi phải bó tay sao?”

Não bộ Chữ Đồng đã nhận được thông tin này rồi. Tay giáo sư Giản này trước giờ rất tự phụ, tự khoe khoang không việc gì có thể làm khó anh, cô quyết phải vật trụ bộ râu hùm của anh. Chữ Đồng giả vờ ngủ, nhất định không mở mắt.

Đương nhiên Giản Trì Hoài biết là cô vờ vịt, một nụ cười đã tràn ra từ đôi mắt anh. Anh đặt di động lên tủ đầu giường, miệng tự lẩm bẩm: “Lẽ nào thật sự chỉ còn cách gọi bác sỹ tới đây mới được? Thế chẳng phải tiếng tăm một đời của mình sẽ tan thành mây khói sao?”

Chữ Đồng suốt nửa không nhận được cười, khóe môi run run nhưng vẫn tưởng mình đóng kịch giỏi lắm.

Lòng bàn tay Giản Trì Hoài lần mò về phía trán cô: “Sao lại đỏ mồ hôi vậy, có phải nóng không?”

Chữ Đồng nín thở, coi như mình vẫn còn ngủ. Giản Trì Hoài giờ tay kéo cô dậy, ôm ngồi trên đùi: “Cả người ra đầy mồ hôi thế này, nếu không đi tắm sẽ sinh bệnh mất.”

Đôi tay cô bất ngờ dựng đứng lên. Gì cơ? Câu này là ý gì?

Ngón tay Giản Trì Hoài bắt đầu cời cúc áo của cô một cách linh hoạt. Cả người Chữ Đồng cứng đờ. Cô nghĩ, lúc này cô nên lập tức mở mắt ra, cứ nói mình đã tỉnh rồi là được. Nhưng đã tới bước này, Giản Trì Hoài đâu có thuận theo cô: “Nếu em có tỉnh dậy, mở mắt ra lúc này, nhân tiện giúp tôi viết một bài báo quảng bá tuyên truyền, cứ nói giáo sư Giản kiến thức uyên bác, có thể phá giải những câu đố mà người thường không thể.”

Chữ Đồng nghe tới đây liền quyết định lãng phí thời gian với anh tới cùng, cứ coi như là chiến đấu vì thể diện đi, bảo vệ địa vị của mình trong gia đình sau này. Huống hồ, huống hồ... nếu giáo sư Giản thực sự muốn làm gì đối với cô thì cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Giản Trì Hoài bế cô vào phòng tắm, không bị ngăn cản, cời quần áo cực kỳ thuận lợi, hai ba động tác là đã lột sạch sẽ. Anh vói vói hoa sen xuống, dội nước cho cô, gò má Chữ Đồng không khác gì tôm luộc. Lòng bàn tay lướt qua mắt cá chân cô, cảm giác thanh mảnh, cũng chỉ bằng một nửa lòng bàn tay anh mà thôi. Da thịt vẫn như mọi khi anh tiếp xúc, mềm mại, trơn nhẵn, tựa như có thể ép ra nước.

Lòng bàn tay anh nắm chặt đôi chân nhỏ của cô, khi lướt tới đầu gối thì dừng lại, sau đó xoa bóp xung quanh, ngón tay cái ấn mạnh vào kheo chân cô, từng cái từng cái một, lực vừa đủ khiến cô khó mà chịu nổi nhưng chưa đến mức hét lên thất thanh.

Chữ Đồng đã leo lên lưng hổ khó mà xuống được. Nếu đột ngột tỉnh lại, Giản Trì Hoài chắc chắn sẽ chế cười cô, nói cô giả vờ ngủ, chưa biết chừng còn cười cô tính háo sắc không thay đổi, còn đợi anh cời quần áo cho cô.

Cô nhin!

Tay của Giản Trì Hoài lại quay về nắm bấp chân cô, rồi bỗng nhiên gợn cao lên. Chữ Đồng ngửa ra sau, chìm xuống bồn tắm, làm cô sợ tới nỗi tim đập thình thịch, thình thịch. Hơi nước xung quanh vì sự ám muội giờ phút này mà nóng rẫy, dính sát vào gương mặt, mỗi một lỗ chân lông đều đang kêu gào muốn được phóng thích. Cơ thể trống rỗng hết sức, dường như bị ném ra giữa biển khơi mênh mông, một cơn gió nhẹ cũng có thể đánh ngất cô.

Cô không nhìn được biểu cảm của anh, cũng không thể suy đoán, rốt cuộc Giản Trì Hoài đang tinh thần rối loạn hay vẫn nghiêm túc như bình thường?

Chữ Đồng không chế bản thân, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự run rẩy của mình. Giản Trì Hoài tắm qua cho cô, cũng không lau khô nước mà bọc thẳng khăn tắm rồi bế cô lên. Sau khi đặt cô xuống chiếc giường lớn, anh quay người đi tắm. Tối tận khi trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy ồ ồ, Chữ Đồng mới dám mở mắt ra.

Cô nhìn lại chính mình, chiếc khăn màu trắng sữa bọc kín cô lại như một chiếc bánh tẻ, khá giống một phi tần đợi thị tắm*. Chẳng bao lâu sau, tiếng nước bên trong đã im bật. Khi Giản Trì Hoài đi ra thấy Chữ Đồng vẫn nằm im không nhúc nhích như lúc này.

*Ý chỉ việc nhà vua chọn một phi tần hay cung nữ nào để ngủ cùng.

Anh đi tới, lật tấm vải che đầy cuối cùng trên người cô. Hơi thở của Chữ Đồng trở nên dồn dập, ánh mắt người đàn ông càng lúc càng tùy tiện. Anh cúi xuống, những giọt nước trên tóc còn chưa được lau khô, từng giọt, từng giọt rơi xuống ngực Chữ Đồng, mang lại sự kích thích kinh người. Ngón tay Giản Trì Hoài lần tìm về phía xương quai xanh của cô. Anh không phải Liễu Hạ Huệ, sờ đi trước đây anh hẳn nhìn không chạm vào Chữ Đồng là vì trong lòng anh luôn có một suy nghĩ chưa tuyệt đối. Sự kết hợp của họ không liên quan tới tình yêu, Giản Trì Hoài nghĩ rằng rồi sẽ có một ngày hai người chia tay, ai đi đường nấy.

Mà nói cho tới cùng, Chữ Đồng cũng không nợ anh thứ gì, nếu trong lòng đã có chủ ý này thì Giản Trì Hoài sẽ không muốn cô. Hai chữ 'kích tình' quả thực không thể làm cái cớ để khiến ai lơ đãng. Nhưng hôm nay anh đã muốn cô thì sẽ không buông tay.

Một tiếng thở sát bên tai cô. Anh hôn một cách vụn vặt, nếu không có tiếng thở nặng nề ấy vọng vào tai, Chữ Đồng thậm chí còn nghĩ rằng Giản Trì Hoài rất hững hờ, rằng trong mắt anh cô chẳng có chút hấp dẫn nào hết.

Cơ thể dần dần bùng nổ trong lòng bàn tay anh, hơi thở quện cùng hơi thở, Chữ Đồng càng lúc càng không kiểm soát được bản thân mình. Đã có mấy lần, anh vẩy vò cô đến đau đớn nhưng cô vẫn không thể hét ra. Cảm giác nóng bỏng, sung sướng, kích thích ấy bị đè nén trong một nơi nào đó của cơ thể, chỉ chờ phút giây xé tung, bùng nổ!

Ngón tay Giản Trì Hoài hết lần này tới lần khác đùa nghịch mái tóc dài của cô, thanh âm vừa dịu dàng vừa ngang ngược, mang theo một chút khàn khàn. Anh cắn tai cô, dùng sức thật mạnh. Khi rời ra, anh còn nói một câu bên tai cô: “Anh muốn em!”

Chỉ thì thầm ba chữ đã khiến trái tim Chữ Đồng run lên. Khoảnh khắc đẹp nhất chỉ đến thế mà thôi, những tâm tình không thể kìm nén càng lúc càng cuộn trào mãnh liệt.

Nhưng mà...

Nỗi đau khi cơ thể bị xé làm đôi khiến cô sững sốt. Chữ Đồng cảm thấy cô không thể giả vờ tiếp được nữa, Giản Trì Hoài nhất định sẽ biết diễn xuất của cô cực tệ. Gương mặt cô vì nhấn nhẹn mà hơi nhú lên, răng cắn chặt vào môi. Giản Trì Hoài cúi người hôn lên cánh môi cô, để cô không tiếp tục ngược đãi bản thân mình nữa.

Lúc này không phải Chữ Đồng không muốn mở mắt mà vốn dĩ không mở được nữa. Khắp người cô khó chịu, bứt rứt. Thì ra có những chuyện hoàn toàn không đẹp như trong tưởng tượng.

Ngược lại, từ hơi thở của Giản Trì Hoài cô có thể phán đoán ra dường như anh càng lúc càng sung sướng, càng lúc càng dao động mạnh mẽ hơn. Rất lâu sau, Chữ Đồng cảm thấy hình như cảm quan của mình có chút biến đổi, ngón tay cô tê rần, cảm giác trống rỗng trong cơ thể khiến cô muốn có được nhiều hơn.

Nhưng tới bước này, Giản Trì Hoài lại giống như cô tình, quyết không để cô được như ý nguyện. Anh mỉm cười, khoe mắt chân mày vì vui vẻ mà nhuốm một vẻ gọi cảm. Anh nắm bắt tiết tấu rất tốt, nhìn thấy Chữ Đồng càng ngày càng khó mà chịu nổi, càng lúc càng mất hết kiểm soát...

Cuối cùng cô cũng không gắng gượng nổi nữa, chớp chớp mắt mấy cái, sau đó cố gắng mở mắt ra. Động tác đầu tiên sau đó của cô ngược lại nằm ngoài dự đoán của Giản Trì Hoài. Anh thấy cô đưa cánh tay ra quấn chặt lấy cổ anh, ý ngênh đón nồng nhiệt. Giản Trì Hoài hôn nhẹ lên má cô: “Cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Gò má Chữ Đồng bỗng chốc đỏ ửng. Động tác sau đó của anh quả nhiên đã khác trước. Cô há hốc miệng, cắn từng miếng lên bả vai anh.

Một lúc sau, Giản Trì Hoài xoa xoa vai nằm xuống bên cạnh, Chữ Đồng cảm thấy mình đã cạn kiệt sức lực. Sau khi trầm luân qua đi, phải đối mặt với nhau thế nào, cô chưa từng có kinh nghiệm. Cô len lén kéo chiếc chăn bên cạnh lên, bọc khắp người, che kín mặt, chỉ hở đúng đôi mắt.

Giản Trì Hoài cảm thấy bộ dạng này của cô rất buồn cười, anh nghiêng người nhìn cô chăm chú: “Sau khi bị thôi miên có cảm giác gì?”

“Thì... thì ngủ thôi.”

“Thế em tỉnh lại kiểu gì vậy? Bị đánh thức bởi phương pháp trị liệu đặc biệt của anh à?”

Chữ Đồng nhìn thẳng vào mắt anh: “Em đau quá mới tỉnh.”

Giản Trì Hoài phì cười: “Bây giờ thì sao, còn đau không?”

“Đừng hỏi em mấy vấn đề này, da mặt em mông.” Chữ Đồng nằm thật xuống, Giản Trì Hoài tiện tay kéo eo cô tới bên mình: “Bây giờ em được như ý nguyện rồi, nói thử cảm giác sau khi làm xong đi.”

“Cái gì... Cái gì mà cảm giác sau khi làm xong?” Chữ Đồng còn tưởng tai mình có vấn đề, người đàn ông này thật là...

Gương mặt tuần tú của Giản Trì Hoài áp sát tới trước mặt cô: “Không có cảm giác?”

Cô kéo chăn che kín đầu, thanh âm mơ hồ: “Tốt tốt tốt, được rồi chứ?”

Giản Trì Hoài mãn nguyện ngồi dậy: “Anh đi tắm trước.”

Anh cứ thế đi vào phòng tắm, mảnh rèm cửa ô cửa sổ sát sàn còn chưa hạ xuống. Chữ Đồng cũng không chú ý tới phía đó. Cô đẩy chân ra, nhìn trần trần lên trần nhà một lúc lâu, véo véo vào má mình có vẻ khó tin. Cô thật sự đã ăn giáo sư Giản rồi ư? Cảm giác mãnh liệt lưu lại trong cơ thể vẫn còn tới tận bây giờ, rõ ràng không phải mơ. Giản Trì Hoài nhìn thấy Chữ Đồng đột ngột đứng bật dậy, vui sướng nhảy tung tung mấy cái, sau đó lắc lắc eo, quay người, bốn mắt nhìn nhau...

Á!!!

Chữ Đồng hai tay ôm mặt, một lần nữa ngã phịch xuống giường. Anh anh anh anh... sao anh đi tắm mà không kéo rèm. Vậy màn ăn mừng ban nãy của cô há chẳng phải đã bị anh nhìn thấy rồi?

Giản Trì Hoài tắm xong đi ra, quần một chiếc khăn tắm rộng rãi ngồi xuống mép giường. Tầm nhìn của Chữ Đồng vừa hay dừng lại ở hông anh. Cô nghiêng người, thử do thám: “Giản Trì Hoài, có thể đề em xem lại hình xăm của anh không?”

“Em định khớp nó với tên của người phụ nữ nào chứ gì?”

“Vậy rốt cuộc nó có ý nghĩa gì?”

Giản Trì Hoài lau tóc, thần thái sáng khoái: “Không có hàm nghĩa gì.”

“Em không tin, nếu nó đã được xăm ở một nơi riêng tư như vậy, không thể nào lại không có ý nghĩa.”

“Anh thích tinh thần em rất tốt.” Giản Trì Hoài chống một tay bên cạnh người cô: “Nghỉ ngơi đủ rồi?”

“Em đâu có mệt.”

Anh khẽ cười thành tiếng: “Vậy tức là anh không được rồi.”

Ngày hôm sau.

Lúc Chữ Đồng tỉnh lại, đầu óc choáng váng. Cô ngồi dậy, mệt mỏi tới mức buồn nôn. Chắc không có ai tệ thảm hơn cô, cả đêm cô chẳng thể chợp mắt. Cô đã nói mà, giáo sư Giản là một người hùng hổ, hoàn toàn coi cô như trâu bò.

Sau khi Chữ Đồng đứng dậy, nhìn thấy hai chân mình như đang đánh nhau, run lập cập không ngừng, không sao khép chặt lại được. Cô ngồi bệt xuống mép giường, đúng lúc Giản Trì Hoài đẩy cửa đi vào. Chữ Đồng nắn bóp đôi chân mình, có chút oán trách: “Tối qua em là lần đầu tiên đấy.”

Giản Trì Hoài bước tới: “Anh biết!”

“Rốt cuộc anh đã làm mấy lần?”

“Chuyện này... không phải em nên tự nhớ sao?”

“Em không nhớ rõ.”

Giản Trì Hoài cười cô: “Thế tức là không ít.”

Chữ Đồng không thể ung dung nói chuyện với anh về chủ đề này: “Hôm nay anh có tiết không?”

“Có, nhưng không đi.”

“Em... Em cũng xin nghỉ ở nhà.”

Giản Trì Hoài giờ tay khẽ vỗ lên đầu cô: “Xuống ăn cơm đi, anh về nhà một chuyến, tối đợi anh.”

“Hả? Lại nữa?”

“Phải, chưa ăn no.” Nói xong, Giản Trì Hoài đứng dậy.

Chữ Đồng vỗ vỗ mặt mình, cực kỳ hận cái miệng này của cô, phản ứng quá nhanh. Những lúc thế này, cô phải e dè một chút chứ!

Giản Trì Hoài về nhà họ Giản. Bố mẹ đều ra ngoài cả, người làm thấy anh tới bèn vội vàng bước lên: “Cậu Giản!”

“Cô chủ đâu?”

“Cô ở trên gác, vẫn chưa xuống ạ.”

Giản Trì Hoài vô thức nhíu mày: “Buổi trưa đã ăn cơm chưa?”

Người làm lắc đầu, nét mặt khó xử: “Tôi có lên gọi mấy lần nhưng cô chủ ở lý trong phòng, vốn không để tâm.”

Giản Trì Hoài đáp một tiếng biết rồi sau đó đi lên tầng hai. Tới trước cửa phòng Giản Lệ Đề, cửa lại còn bị khóa trái. Anh gõ gõ: “Lệ Đề!”

Cửa nhanh chóng được mở ra, Giản Lệ Đề mặc quần áo ngủ đứng bên trong, cái bóng nhỏ xíu. Nó nghiêng người: “Anh!”

“Sao em không xuống ăn cơm?”

“Em nuốt không trôi.”

Giản Trì Hoài đi vào phòng, Giản Lệ Đề lại co người quay về phía cửa sổ, ôm một chiếc gối trong lòng, nhìn xuống dưới nhà. Nhìn thấy nó như vậy, Giản Trì Hoài đương nhiên sẽ đau lòng: “Hong Khánh Sâm dám làm chuyện đó với em, anh sẽ khiến hắn mở to mắt nhìn xem mình chết kiểu gì.”

“Đừng.” Không ngờ Giản Lệ Đề nghe thấy lời này lại nắm chặt cổ tay Giản Trì Hoài: “Anh à, bỏ đi.”

“Bỏ đi?” Giản Trì Hoài nhướn mày, quan sát kỹ lưỡng gương mặt đang khiếp đảm, lo sợ trước mặt: “Lệ Đề, như vậy không giống người nhà họ Giản.”

“Như... Như thế chẳng phải rất tốt sao? Em đâu có bị thương tích gì. Anh à, anh đừng lo cho em. Nếu còn tìm hắn ta tính sổ, em lo hắn ta sẽ cắn bừa. Em chỉ muốn nhanh chóng quên chuyện này đi. Anh, đừng đi tìm hắn.” Giản Lệ Đề đẩy đẩy cánh tay anh: “Anh, chuyện em bị bắt đi mà đồn ra ngoài đầu sao cũng không hay ho, em cũng không muốn bố mẹ lo lắng.”

Giản Trì Hoài nhìn thấy sự khẩn thiết trong ánh mắt nó, anh giơ tay kéo nó tới trước mặt mình: “Lệ Đề, còn nhớ lúc em học cấp ba không? Đại ca của bạn học là lưu manh, thấy em xinh xắn, muốn theo đuổi em, người ta còn chưa làm gì mà em đã âm ỉ bắt anh tới đảm bảo cho hắn một trận. Đó mới gọi là con gái của nhà họ Giản.”

Giản Lệ Đề cúi gằm, tâm tình phức tạp. Hai tay nó nắm chặt lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Anh, thôi, đừng truy cứu nữa!”

Giản Trì Hoài thấy tâm trạng nó có phần kích động, bèn vỗ vỗ lưng nó: “Được rồi, anh nghe em, anh sẽ không đi tìm hắn ta.” Anh ở lại nhà họ Giản với Giản Lệ Đề một buổi chiều. Trên đường về, xe dừng lại đợi đèn đỏ ở ngã tư đường. Đám đông rào bước đi qua vạch trắng. Có một cô gái đẹp cao ráo mặc váy siêu ngắn, dường như đang vội, cô ta chạy rất nhanh, tà váy bay bay theo gió. Giản Trì Hoài trước giờ sức kiềm chế rất tốt, nhưng những hình ảnh tối qua chợt hiện lên, hết như có một con ngựa hoang đang mặc sức phi nhanh trong cơ thể anh. Anh dần dần cảm thấy hô hấp gấp gáp, bèn đưa tay cời bung chiếc cúc áo thứ hai trên cổ.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng đang ôm máy tính ngồi trên sofa lướt web. Cô mặc một bộ quần ngắn màu hồng, cổ áo hơi trễ, gáy còn dán mấy chiếc băng urgo hoạt hình dùng để che giấu 'bằng chứng phạm tội' mà Giản Trì Hoài để lại. Anh yên lặng bước tới, lấy từ trên đĩa hoa quả một quả cam, từ tốn vùi vùi trong lòng bàn tay: “Xem gì vậy?”

“Có xem gì đâu, đọc linh tính.”

“Lên gác đi.”

Giản Trì Hoài cất bước trước, Chử Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, vô thức đỏ mặt: “Làm... Làm gì?”

“Thế em ở dưới này làm gì?”

Chử Đồng nuốt nước bọt: “Đợi ăn tối.”

“Giờ chưa tới lúc.” Ngón tay Giản Trì Hoài dừng lại trên cổ áo, lại linh hoạt cời thêm mấy chiếc cúc. Cứ như vậy, xương quai xanh hai bên đã nhìn được rất rõ, khắc sâu trên làn da màu đồng, gợi cảm chết người. Chử Đồng nhìn chòng chọc, mặt đỏ gay: “Trời còn chưa tối mà.”

Nửa người trên của Giản Trì Hoài hơi cúi xuống, ghé sát trước mặt cô: “Chẳng phải muốn xem hình xăm của anh sao, lên gác, anh cho em xem.” Nói xong câu này, anh quay người tự đi lên trước.

Chử Đồng đảo mắt nhìn quanh ngó quắt, xác nhận không có ai chú ý tới bên này, cô mới vút máy tính lại đi theo.

Cô đẩy cửa phòng bước vào, bất thành linh bị ai đó ôm chặt lấy eo, đóng cửa lại rồi ép cô lên cánh cửa, Giản Trì Hoài nắm chặt tay cô: “Em muốn xem vậy sao?”

Tay cô bị anh bẻ quặt ra sau, cả người lại bị anh chèn ép không cựa quậy được, lòng bàn tay Chử Đồng chạm phải khóa thắt lưng của người đàn ông. Cô vội nắm chặt tay lại, rõ ràng là chạm phải một thứ lạnh lẽo, sao cô lại cảm thấy bỏng tay chứ? “Hình xăm của giáo sư Giản là một bí ẩn, đương nhiên em muốn xem.”

“Tối qua em không hề lén lút liếc nhìn nó?”

Chử Đồng cảm thấy còn tiếp tục đấu khẩu với anh, sớm muộn cũng phụt máu mũi: “Tối qua không bật đèn!”

“Vậy được, bây giờ anh sẽ để em được toại nguyện.” Giản Trì Hoài buông tay, chỉ có điều vẫn ép chặt sống lưng Chử Đồng. Cô quay lưng về phía anh, không nhìn thấy động tác của anh, chỉ mơ hồ nghe thấy những tiếng lách cách truyền tới. Ngay sau đó vang lên tiếng khóa thắt lưng và phải nèn đất tới keng một cái. Giản Trì Hoài một lần nữa nắm lấy tay Chử Đồng, hướng về sau...

Cô xấu hổ siết chặt tay, dùng sức muốn rút tay về nhưng Giám Trì Hoài nhất quyết không cho. Anh xoay ngược vai Chử Đồng lại, để cô đối diện mình: “Nào, anh cho em xem.”

“Giám Trì Hoài, anh... anh đủ rồi đấy!”

Anh đè lên người, giờ ột chân của cô lên...

Ngày hôm sau.

Chử Đồng hai mắt thâm quầng ngồi trước máy tính, đồng nghiệp đối diện gọi cô ăn cơm, thấy cô cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn: “Này, tương tự ai đấy?”

Cô chột dạ, lập tức cãi lại: “Ai tương tự chứ?”

“Cả sáng cứ ngồi trước máy tính như suy tư chuyện gì, nghĩ đến đàn ông à?” Người đồng nghiệp cầm ví tiền đi tới bên cạnh cô: “Nào, đi ăn cơm!”

Chử Đồng cùng đồng nghiệp tới nhà ăn của công ty. Hôm nào không đi săn tin, họ đều ăn cơm ở đây. Hai người xếp hàng trước cửa. Khi sắp tới lượt Chử Đồng, cô bèn ngoái đầu xem thức ăn: “Hôm nay khá quá nhỉ, còn có bít tết kìa.”

Người đồng nghiệp lấy thức ăn, chuẩn bị quẹt thẻ. Nhân viên phục vụ trẻ trung mỉm cười nói: “Hôm nay miễn phí tất cả.”

“Woa, còn có chuyện tốt thế này sao?”

Chử Đồng cũng sấn tới: “Hôm nay có chuyện vui sao?”

“Nghe nói là sắp dọn dồ, hôm nay toàn bộ nhân viên được ăn thịt miễn phí.”

Chử Đồng cuống quýt chỉ vào mấy món: “Tôi lấy bít tết, ngao, vịt quay... cả pizza nữa.”

“Cậu đủ rồi đấy!” Người đồng nghiệp vỗ vỗ vai cô. Chử Đồng lấy thức ăn, không thể thỏa mãn hơn. Cô nào có thể ngờ, toàn thể nhân viên Dịch Suru đều nhờ vào phúc của cô. Cô cho sếp ăn thịt, sếp lớn cũng cho các nhân viên dưới quyền thêm ít thịt.

Buổi chiều, Chử Đồng mang máy ảnh xuất phát. Có một nguồn tin họ đã theo dõi lâu lắm rồi, tới tận hôm nay mới có thể có đột phá.

Một bộ phim điện ảnh của ngôi sao nam nào đó vừa lên sóng. Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, tiền vé thu được đã hơn hai trăm triệu, đây gọi là tiền đồ thênh thang, may mắn dôn dập.

Chử Đồng và các đồng nghiệp mở cửa bước vào một căn phòng. Cô vội vàng đặt balo xuống, rào bước tới bên cửa sổ, nhìn về phía đối diện qua chiếc máy ảnh giá đứng. Trong phòng rất lâu không có động tĩnh gì, có mùi hồng việc. Người đồng nghiệp tới bên cạnh cô: “Sao rồi?”

“Vừa về, mới thay xong quần áo.”

“Dáng chuẩn không?”

“Cậu thôi đi, tớ làm việc nghiêm túc, biết chưa?”

Người đồng nghiệp mở nắp một chai nước khoáng, tu một ngụm lớn: “Làm cái nghề của bọn mình, cái việc sướng nhất là được nhìn lên ngôi sao nam thay dồ. Tớ có hứng thú với việc này nhất.”

Tâm tư Chử Đồng bất giác chạy xa. Cô chẳng cảm thấy thêm thuồng, ngày nào bên cạnh cũng nằm chềnh ềnh một người bằng xương bằng thịt, còn có thể dùng tay sờ mó được, thế nên cô miễn dịch với toàn bộ các ngôi sao nam ở đây.

“Kéo rèm cửa rồi!” Người đồng nghiệp phấn khích chỉ về phía đối diện.

Rõ ràng động tác của ngôi sao nam đó trở nên gấp gáp, khi kéo rèm cửa hoàn toàn không kiểm tra, đến nỗi để lộ cả một khoảng bằng bàn tay. Lúc này Chử Đồng mới cảm thấy hưng phấn: “Tiền thuê phòng mấy tháng nay không uống phí rồi, tớ linh cảm tối nay có thể chụp được những thứ hay ho.”

Người đồng nghiệp bên cạnh xấn cao tay áo: “Lần trước lúc hấn ta mở party, tớ đã cảm thấy có vấn đề. Chỉ tiếc là lần trước các biện pháp bảo vệ quá tốt, chẳng chụp được bất kỳ tấm ảnh nào hữu dụng.”

Chử Đồng tập trung nhìn về phía trước, bóng hình trong máy ảnh cô không ngừng đi đi lại lại. Sau khoảng nửa tiếng đồng hồ, ngôi sao nam đó ngồi cố định xuống sofa, hơn nữa góc độ vừa đẹp, đối diện với hướng cửa sổ. Chử Đồng kiềm chế sự kích động: “Mau, cậu chuẩn bị chụp hình.”

“Được.”

Ngôi sao nam lật mở mấy ngăn kéo của chiếc bàn, lấy ra một chiếc hộp. Chử Đồng phóng to ống kính: “Tớ nhìn thấy rồi!”

“Mẹ, đúng là muốn chết mà!” Người đồng nghiệp lắc đầu nói.

Chữ Đồng nhanh chóng chụp hình, miệng vẫn còn nói chuyện: “Trước đây tớ từng phỏng vấn hần ta. Lúc đó, hần còn làm đại sứ phòng chống ma túy, còn nói cả đời này sẽ không động tới trò chơi ma túy này, có ai ngờ...”

“Mấy người trong showbiz ấy mà có tiền rồi, có danh rồi, sự hâm mộ của fan hâm mộ quá cuồng nhiệt cũng khiến họ bay bổng bênh. Chính vì quá trống rỗng mới tự hủy hoại tiền đồ thế này đây.”

“Cậu nhìn dáng vẻ hút thuốc của hần ta xem, vừa nhìn là biết lão luyện, ít nhất đã hút hai, ba năm rồi.”

Người đàn ông tay kẹp điếu thuốc, trên mặt bày những vụn phấn trắng. Cả người hần ta dựa về phía sau, hoàn toàn chìm trong một cảnh giác quên mình. Chữ Đồng không ngừng chớp hình. Trong ống kính, người đó nhận điện thoại, hần ta ngồi bật dậy, rảo bước tới trước cửa sổ, lập tức kéo toàn bộ rèm cửa lại.

“O, có chuyện gì vậy?” Người đồng nghiệp nhìn ra ngoài.

Chữ Đồng vội vàng tháo cuộn phim ra, nét mặt nghiêm túc: “Đi mau!”

“Sao thế?”

“Chắc chắn bị phát hiện rồi, đảm bảo trong khu vực này có người của hần, vẫn luôn tìm kiếm nơi ẩn nấp của chúng ta.”

Người đồng nghiệp vừa thu dọn đồ đạc vừa căng thẳng nói: “Không thể nào?”

Chữ Đồng lợm lắt rất gọn gàng. Sau khi nhét hết đồ vào, cô quăng ba lô lên vai: “Quan tâm nhiều vậy, chạy rồi hăng nói!” Hai người rời khỏi căn phòng, tới trước thang máy. Chữ Đồng nắm cổ tay người đồng nghiệp: “Đi thang bộ, nếu không bị người ta chặn trong thang máy thì chết chắc!”

Khi chạy tới tầng cuối cùng, Chữ Đồng thở hổn hển, vừa định xông ra khỏi tòa nhà thì từ xa đã nhìn thấy có mấy gã đàn ông lực lưỡng ào tới. Chữ Đồng vỗ vỗ ngực: “Mẹ kiếp, chia ra chạy!”

“Chạy thế nào?” Người đồng nghiệp căng thẳng đỏ mồ hôi: “Các ngã đường đều bị chặn đứng rồi!”

“Vậy thì đục lỗ chui ra.” Chữ Đồng nói xong, bèn lao về phía bụi cây trước. Người đồng nghiệp thấy thế cũng chui vào theo, miệng vẫn còn hét: “Liệu có bị phạt tiền không?”

Với trí tuệ này, Chữ Đồng nghi ngờ nếu hợp tác lâu dài với cô, liệu có bị đồng hóa không? Cô xuyên qua hàng rào dây thép gai. Từ lúc làm 'chó săn', cô có một trình độ nhận đường nhất định. Cô không ngừng chạy tới trước cửa tiểu khu, mấy người bảo vệ rõ ràng đã nhận được tin, đang chuẩn bị chặn đường họ. Chữ Đồng phanh gấp, người đồng nghiệp phía sau gần như đứt hơi. Cái tên ngốc này, bảo cô ấy chia ra mà chạy lại cứ nhất quyết chạy theo mình. Chữ Đồng giờ cao hai tay, miễn cưỡng tươi cười: “Cố gì từ từ nói, từ từ nói.”

“Bắt chúng nó lại!”

Chữ Đồng lập tức kéo chiếc ba lô trên vai người đồng nghiệp xuống: “Thứ các người cần, ở đây!” Nói rồi, cô ném về phía trước, chiếc ba lô trên vai mình cũng bị cô lấy xuống quăng qua. Đảm bảo vệ vì muốn đón lấy còn lao đảo suýt ngã ngựa. Chữ Đồng nắm tay người đồng nghiệp phi như bay, rồi cúi rạp người, xuyên qua thanh chắn ngang.

Người đồng nghiệp mệt quá: “Tài liệu... Tài liệu của tớ mất hết rồi. Chúng ta... Chúng ta vất vả phí công à?”

“Cậu ngốc à, tớ còn ảnh đây, chỉ cần chạy được về, sáng mai sẽ đăng lên trang nhất!” Chữ Đồng làm động tác vượt rào, mới đó đã bay qua bụi cây. Bước chân người đồng nghiệp theo không kịp, cảm thấy đầu xuống. Cô quay lại, nhanh chóng kéo cô ấy dậy, tiếp tục chạy.

Người con gái trẻ trung kiệt sức thở hổn hển: “Em gái ơi, cậu là linh dương à? Chạy nhanh vậy!”

Chữ Đồng liếc nhìn phía sau: “Không được! Họ còn đang đuổi theo. Lần này nhất định phải chia ra chạy. Cậu nhìn thấy taxi là phải chặn lại. Đừng có ngốc nữa, tớ rút đây!” Nói rồi, cô lại băng băng chạy về hướng Bắc.

Cô càng chạy càng nhanh, càng chạy càng dồi dào sức lực. Phải hiểu rằng tin tức mình tình hút ma túy tuyệt đối là quả bom hạng nặng, chấn động hơn mấy tin scandal và mấy tin là cải thiện. Chữ Đồng xuyên qua một con phố, tiếp tục chạy thẳng. Vậy mà đúng lúc này, một chiếc Land Rover màu đen bất ngờ phanh gấp chặn đường cô. Chữ Đồng suýt nữa đâm sầm vào. Cô ép mình dừng bước, nhìn thấy cửa xe bên ghế lái phụ hạ xuống, lộ ra một gương mặt béo mập, đen thui: “Cô Chữ, đừng có chạy nữa!”

Chữ Đồng biết người này không tử tế. Cô lùi về sau, quan sát kỹ người đàn ông trong xe: “Hong... Hong Khánh Sâm?”

“Bức ảnh trong tay cô có giá bao nhiêu? Tôi mua.”

Chữ Đồng hoàn toàn không hoang mang, định thần lại: “Theo tôi được biết, Triệu Thanh Dương vốn không phải nghệ sỹ do anh quản lý.”

“Bộ phim mới do tôi đầu tư, nam chính lại là cậu ta.”

Chữ Đồng định nhân cơ hội này chạy trốn, trong ánh mắt Hồng Khánh Sâm hiện lên vẻ sốt ruột: “Cô chủ nhà họ Giản, Giản Lệ Đề, tôi nghĩ cô không xa lạ gì cô ấy phải không? Cô ấy có mấy thứ ở chỗ tôi, cô có muốn xem không?”

“Anh có ý gì?”

“Lên xe trước đã.”

Chữ Đồng tiếp tục lùi về sau. Hồng Khánh Sâm cười quái đản: “Cô không cần sợ tôi làm gì cô. Cô thích vạch trần chuyện riêng tư của người khác như vậy thì những bức ảnh của cô Giản, tôi có cần cũng cho cô xem qua không?”

Buổi tối hôm đó Giản Lệ Đề bị đưa đi, chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì. Chữ Đồng không do dự nữa, kéo cửa sau ngồi vào trong xe.

Hồng Khánh Sâm kéo cửa xe lên, cầm một tập tài liệu đưa cho Chữ Đồng. Cô mở ra, tay chợt run lên, cho tới khi một góc ảnh lộ ra. Chữ Đồng nín thở, nhìn thấy cảnh tượng kinh người hiện lên trước mắt mình.

Hồng Khánh Sâm cười dê tiện, miệng bắt giác chép chép mấy tiếng: “Dáng người cô Giản quả là đẹp, da dẻ cũng mịn màng.”

“Súc sinh!”

Hồng Khánh Sâm sững sờ, chưa bao giờ hắn bị chửi như vậy, sắc mặt chợt tái mét: “Mày nói lại lần nữa xem?”

“Chó má, tạp chủng!”

“Tao...”

Chữ Đồng nhét ảnh vào, cô nghiêm mặt lại, ánh mắt sa sầm, gương mặt chỉ to hơn lòng bàn tay toát ra một vẻ lạnh lùng u ám. Không gian chật hẹp bỗng bị chèn ép bởi một nguồn sức mạnh vô hình. Hồng Khánh Sâm nắm chặt vô lăng. Chữ Đồng tròn tròn mắt, chỉ hận ánh mắt này không thể đảo một cái hồ trên người hắn ta: “Đi thẳng vào đề đi, tôi đồng ý trao đổi, tôi cần phim gốc.”

“Đều ở trong đó, không còn cái nào.”

Chữ Đồng cười khẩy: “Tôi không tin nổi anh.”

“Những thứ tao cần đều ở chỗ mày, tao cũng không biết mày có giữ lại hay không.”

Chữ Đồng siết chặt chiếc túi trong tay: “Anh nhắm mắt lại.”

Hồng Khánh Sâm làm theo. Chữ Đồng cúi người, lấy từ trong ngực ra một cuộn phim: “Tôi mong là anh nói được làm được.”

“Đương nhiên, đã hứa là làm. Về chuyện của Triệu Thanh Dương, sau này mày cũng không được dậm mắm dậm muối. Chỉ cần tao nghe được một chút tin tức liên quan tới việc cậu ta hút ma túy, tôi sẽ tìm mày.”

Chữ Đồng đẩy cửa xe ra, vừa mới đứng vững, hắn ta đã nổ máy, lao vút đi. Cô nhìn theo đuôi xe dần dần biến mất khỏi tầm mắt. Triệu Thanh Dương và Hồng Khánh Sâm chỉ có quan hệ đơn giản vậy thôi sao? Cô mới cầm được ảnh, Hồng Khánh Sâm đã đích thân ra mặt rồi, hơn nữa còn nắm đúng thóp của cô, khiến cô không thể không ngoan ngoãn cúi đầu.

Chữ Đồng men theo đường, đi về phía trước. Trước mặt bọn họ, Giản Lệ Đề không tiết lộ câu nào, nhưng lúc chụp những bức ảnh này, rõ ràng nó còn tinh táo. Cách giải thích duy nhất chính là Hồng Khánh Sâm đã đe nẹt nó, khiến nó còn không dám mở lời với cả những người thân thiết nhất.

Di động trong túi vang lên hết lần này tới lần khác. Chữ Đồng lau mồ hôi trước trán, cô không biết phải giải quyết đồng ảnh này thế nào. Có lẽ nên tiêu hủy hoàn toàn, hoặc là cắt vụn ra, tuyệt đối, tuyệt đối không thể để người thứ ba nhìn thấy.

Chữ Đồng bước lên mấy bước, tiếng còi ô tô phía sau hình như nãy giờ vẫn bám theo cô. Cô càng lúc càng bối rối, người phía sau hơi nhún ga, lái xe tới trước mặt cô: “Chữ Đồng!”

Nghe thấy thanh âm thân thuộc này, Chữ Đồng thất kinh, ngẩng đầu lên nhìn. Khuỷu tay Giản Trì Hoài chống ra ngoài cửa xe: “Sao em lại ở đây?”

Sống lưng cô đổ mồ hôi lạnh: “Em... Em đang đi săn tin.”

“Một mình em thôi sao? Sao đi chân tay không thể kia?”

Chữ Đồng giấu tập tài liệu ra sau lưng: “Đồng nghiệp đang đợi em đằng trước.”

“Mấy giờ rồi, lên xe, về nhà.” Giản Trì Hoài ra hiệu cho cô.

Chữ Đồng lắc đầu: “Ồ công ty em còn có việc, bây giờ không thể về được.”

Giản Trì Hoài đẩy cửa xe ra, bước xuống. Chữ Đồng thấy vậy, bước chân đi về một phía chiếc xe: “Anh làm gì vậy?”

“Sau lưng em giấu thứ gì kia?”

Da đầu Chử Đồng như sắp nổ tung, cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Có gì đâu, tài liệu tin tức mà, vừa mới lấy được.”

Giản Trì Hoài nhìn tay cô chăm chăm. Cô lo sợ anh tiếp tục nghi ngờ, chỉ còn cách kéo cửa ghế phụ ra, ngồi vào trong. Giản Trì Hoài trở vào xe, vừa thắt xong dây an toàn thì thấy Chử Đồng hỏi: “Lệ Đề vẫn ổn chứ?”

Một tay Giản Trì Hoài đặt lên vô lăng: “Không ổn.”

“Sao vậy?” Chử Đồng sốt sắng.

Người đàn ông hơi đổ người về phía trước, ánh mắt nhìn xa xăm: “Lúc anh tìm được Lệ Đề, ngoại trừ việc quần áo nó hơi xộc xệch ra thì mọi thứ đều ổn. Nhưng anh cảm thấy như vậy mới không ổn, nếu lúc đó đã đưa nó tới khách sạn thì đám người của Hồng Khánh Sâm tuyệt đối không thể chỉ đối xử với nó như vậy.”

“Chưa biết chừng bọn chúng đột xuất đổi ý, huống hồ, Lệ Đề cũng nói là không sao.”

Giản Trì Hoài cúi đầu, một lúc sau mới tiếp tục nói: “Có lẽ vậy. Máy ngày nay nhiều việc quá, anh sẽ sai người điều tra rõ ràng.” Anh thấy Chử Đồng ngồi không bèn nghiêng người thắt dây an toàn cho cô. Cô nắm chặt chiếc túi trong tay, cả người co rụt về phía sau. Giản Trì Hoài cảm thấy kỳ lạ: “Hôm nay em lạ lắm.”

“Đâu có, vừa nãy em chạy mệt quá.”

Anh khởi động xe, chiếc xe từ từ đi về phía trước. Chử Đồng có suy nghĩ của riêng mình, chuyện này chắc chắn không thể để Giản Trì Hoài biết được. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng ôm tài liệu đi lên gác, Giản Trì Hoài thấy nét mặt cô căng thẳng, cũng nhạy cảm đoán chắc có chuyện gì đó. Sau khi đi vào phòng, Chử Đồng xác định Giản Trì Hoài vẫn còn ở dưới nhà bèn vội vàng tìm một chiếc bình thủy tinh, lấy bật lửa từ trong tủ đầu giường ra. Chử Đồng không chút do dự, ngồi xuống ban công đốt ảnh đi. Ngọn lửa bùng lên liếm sạch những nhục nhả và ảm ức. Nếu chuyện tồi đó cũng có thể cháy rụi như số ảnh này thì tốt biết bao?

Giản Trì Hoài đi vào phòng, ngửi thấy một mùi gay mũi từ ban công xộc vào, tro tàn vẫn còn ở trong chiếc bình thủy tinh, thế nên cảnh báo cháy trong phòng không kêu. Anh bước nhanh tới: “Em đốt gì vậy?”

Chử Đồng run tay, liếc nhìn từng góc ảnh, mép ảnh đều đã cháy sạch sẽ, lúc ấy mới thở phào: “Em đốt ảnh.”

“Ảnh của ai?”

“Một ngôi sao, khó khăn lắm mới lấy được ảnh, không ngờ lại bị Độc Gia chụp giật đăng trước mắt rồi.”

Giản Trì Hoài ngồi sụp xuống: “Thế cũng đâu cần đốt.”

Chử Đồng không khỏi căng thẳng nhưng miệng vẫn nói: “Em khó khăn lắm mới săn được, bị người ta cướp mất, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác thất bại, em phải đốt đi.”

Không phải cô sốt sắng mà có những việc cấp bách, không thể không làm ngay.

Chử Đồng tựa hồ vô tình lật mở một chiếc hộp Pandora. Bí mật này cô phải dốc sức giữ kín, nhưng cô hoang mang vì cô không rõ rốt cuộc cô có nên để một người làm anh trai như Giản Trì Hoài biết chuyện hay không?

Nếu như bí mật này khiến cô và Giản Trì Hoài này sinh hiềm khích thì thật không đáng. Thế nhưng Chử Đồng rốt cuộc vẫn không thể tiên tri. Cô không biết hành động này của mình là đang bảo vệ hai anh em nhà họ Giản hay tới cuối cùng lại hại cả mình.

Lúc nửa đêm, Chử Đồng đã ngủ từ lâu, Giản Trì Hoài khoanh tay đứng trước cửa sổ, cú điện thoại chờ đợi rất lâu cuối cùng cũng tới. Giản Trì Hoài alo một tiếng, thanh âm lạnh lạnh toát lên một vẻ u ám xa lạ trong đêm tối. Đầu kia là một người đàn ông trẻ tuổi: “Tứ ca, lúc trước chị dâu vào vườn hoa Tổ Hòe, sau khi ra thì bị một chiếc Land Rover chặn đường, thông qua phân tích hình ảnh người trong xe chính là Hồng Khánh Sâm.”

Ngữ khí Giản Trì Hoài trở nên nghiêm nghị: “Chuyện trước nữa thì sao?”

“CCTV của khách sạn chỉ quay được Hồng Khánh Sâm dẫn Lệ Đề vào trong, nhưng trong phòng...”

Một sự bức bối chợt dâng lên trong lòng Giản Trì Hoài: “Biết rồi!” Anh ngắt máy. Chử Đồng chạy cả ngày, ngủ mê mệt. Giản Trì Hoài đi tới trước tủ đầu giường, cầm di động cô đặt ở đó lên. Màn hình có khóa nhưng điều này không thể làm khó anh, trong vòng ba lần anh đã dễ dàng phá giải. Giản Trì Hoài kiểm tra nhật ký điện thoại, không có gì bất thường, rồi anh lại bật weixin của Chử Đồng lên.

Có một tin nhắn gửi tới tầm bảy giờ tối, ID của người gửi là một phóng viên nhỏ ở Dịch Suru, bên trên viết: Ảnh thế nào rồi? Trang nhất ngày mai nhờ cả vào cậu đây!

Giản Trì Hoài ngồi xuống mép giường, ánh ư? Suy luận dựa vào khoảng thời gian, có lẽ chính là những bức ảnh Chử Đồng đã đốt. Nhưng nếu khó khăn

lắm mới có được, vì sao lại đốt đi?

Chữ Đồng lật người, lòng bàn tay chạm phải chân Giản Trì Hoài. Cô mơ màng thức dậy, sau khi ngồi dậy thì hai tay ôm chặt lấy cổ Giản Trì Hoài: “Anh làm gì vậy? Sao nửa đêm không ngủ?”

“Anh không buồn ngủ.”

Chữ Đồng không mở mắt ra nổi, cọ cọ mặt vào cổ: “Ngủ đi, ngủ đi, không mai lại không dậy nổi.”

Giản Trì Hoài một tay ôm eo Chữ Đồng. Chữ Đồng hoàn toàn không chú ý tới ngữ khí lạnh nhạt của anh: “Được, ngủ.”

Anh nằm xuống bên cạnh Chữ Đồng, cơ thể có sự tiếp xúc thân mật nhất, Chữ Đồng lúc ngủ luôn thích ôm chặt lấy anh không buông. Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, tay chân Chữ Đồng kẹp một cái gối ôm. Cô mở mắt ra nhìn, trên giường đã sớm không còn bóng Giản Trì Hoài. Cô vươn vai, nằm thẳng cẳng chưa muốn dậy. Cô với lấy đi động trên tủ đầu giường đọc tin tức theo thói quen, bàn tay nhỏ đang dụi dụi mắt bất chợt khựng lại. Tin tức đầu tiên trên list các tin hot chính là tin Triệu Thanh Dương hít ma túy.

Chữ Đồng lập tức ngồi bật dậy, vội vàng gọi vào di động của người đồng nghiệp hôm qua. Sau khi cuộc gọi được kết nối, cô hỏi ngay: “Tần Tần, cậu là người đăng tin à?”

“Sao có thể, Triệu Thanh Dương bị công dân trình báo, bị bắt tại trận đó.”

Chữ Đồng gạt gạt mái tóc lòa xòa bên má: “Hắn ta lại hút?”

“Theo tin phía cảnh sát thì nhận được trình báo lúc nửa đêm, nên đã bắt ngay tại hiện trường.”

Chữ Đồng đi dép lê vào, nhanh chóng xông vào phòng tắm: “Bên đó còn tin gì mới không?”

“Triệu Thanh Dương hít ma túy, mấy chữ này thôi cũng đủ làm nổ tung giới giải trí rồi, làm gì còn tin tức nào vượt mặt nó được?”

Chữ Đồng kẹp di động vào hõm vai. Cô vừa đánh răng, vừa nói với chất giọng không rõ ràng: “Cậu xem lại xem, chưa biết chừng lại tìm được tin nào khác.”

“Cậu nói vậy thì đúng là có thật. Có một nick weibo tự xưng là người trong showbiz đồn rằng trên “Thứ năm gặp lại” sẽ tung một tin bùng nổ, còn tag nick của Giang Ý Duyệt và đoàn làm phim “Thà đừng gặp gỡ” nữa.”

Bàn chải rơi bộp xuống, Chữ Đồng vội vàng súc miệng qua loa. “Thà đừng gặp gỡ”? Chẳng phải chính là bộ phim Giang Ý Duyệt dẫn Giản Lệ Đề tham gia diễn xuất sao? Đồng nghiệp đầu kia vẫn còn tia ló: “Nhưng mà tớ cảm thấy đây chắc là ID giả mạo thôi, đa phần là tin vớ vẩn.”

“Không nói nữa, tớ lập tức tới công ty.” Chữ Đồng đập máy, hai tay vớt nước lên mặt, đầu óc rối loạn. Trò “Thứ năm gặp lại” kia 100% có liên quan tới Hồng Khánh Sâm. Hắn ta dồn bao công sức vẫn không bảo vệ được Triệu Thanh Dương, đương nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng.

Trên tòa nhà Dịch Sư.

Trong văn phòng có diện tích hơn hai trăm mét vuông này hiếm khi có ai trà trộn vào. Nó được xây dựng ở nơi cao nhất thành phố, dưới chân là tòa án Tây Thành đại diện cho quyền lực nhà nước cùng với ngân hàng Tây Đại đại diện ạch máu kinh tế. Nó cao vút tầng mây, trên đỉnh cao là tường bao bằng thủy tinh, thể hiện hình ảnh thủy tinh lộn ngược, điểm nút do chớp nhọn tụ thành hướng xuống dưới, đặt một bàn làm việc khổng lồ. Người đàn ông chấp tay đứng thẳng, dáng người 1m85 thẳng tắp, cao gầy, đôi mắt phượng hẹp dài liếc nhìn xuống dưới. Gió trên cao luôn lạnh lẽo và âm u. Nó thổi qua bóng hình người đàn ông, ống quần cũng bị gột thẳng đứng, không chút tình cảm.

Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, tiếng cười thô lỗ phá vỡ bầu không khí cao quý và thanh lạnh độc nhất của nơi đây. Hồng Khánh Sâm kẹp một chiếc túi đi vào: “Thật không ngờ văn phòng của Dịch Sư lại ngầu như vậy, xem ra đúng là tao đã giảm phải phân chó mới có vinh hạnh bước vào.”

Giản Trì Hoài quay người lại, Hồng Khánh Sâm nhìn anh bằng ánh mắt hằn học: “Nếu không vì em gái mày gặp chuyện, tao còn không được biết chân dung thực sự của ông chủ đứng sau lưng Dịch Sư đây, thất kính, thất kính.”

“Nói nhảm ít thôi.” Giản Trì Hoài ngồi xuống trước: “Trong tay mày có gì thì bỏ ra đây.”

Hồng Khánh Sâm không mời tự ngồi, nụ cười có chút chế giễu: “Mày quả là thông minh, chỉ có điều thứ đó hôm qua tao đã đưa cho con nhỏ phóng viên của Dịch Sư rồi. Tao với nó coi như cũng giao dịch công bằng, nhưng nó quay lưng đi là đã trình báo tao, người của tao bây giờ còn đang ở trong đồn cảnh sát. Món nợ này tính thế nào hả?”

“Chẳng qua chỉ là một minh tinh thôi mà. Toàn bộ tổn thất của mày, tao đền bù là được.”

“Giản Tứ ca ra tay đúng là rộng rãi, quả nhiên những người như bọn tao không thể so bì. Nhưng Triệu Thanh Dương mới bắt đầu kiếm tiền cho tao, chúng mày đã chặn đứng đường phát tài của tao, nói có nghe được không?”

Giản Trì Hoài kéo ngăn kéo, lấy ra một điều xì gà, tư thế trở nên nhàn nhã: “Tin tức sáng nay chắc là mày cũng xem rồi. Triệu Thanh Dương bị người ta trình báo, không phải bị phóng viên tung tin.”

“Hừ, ai tin! Giản Tử ca, con nhóc phóng viên kia chắc quan hệ với mày không tầm thường? Tao nghe Ân Thiếu Trình nói mày muốn giờ quy tắc ngầm với nó.”

Khóe môi Giản Trì Hoài cong lên nhưng ánh mắt chỉ có cay độc: “Hong Khánh Sâm, đừng có đi lạc đề. Mày dám đụng vào em gái của Giản Trì Hoài này, chẳng phải tự tìm tới cái chết sao?”

“Giản Tử, mày đừng ngông nghênh! Điểm yếu của em gái mày còn đang nằm trong tay tao, ăn nói cho khách khí vào!”

“Chỉ riêng một mình mày mà dám đối đầu với tao. Nếu không phải vì cái gọi là điểm yếu ấy, tao sẽ khiến mày không bước chân vào được cửa Dịch Suru. Đầu với tao, mày xứng sao? Có gan thì mày đã tung ảnh ra từ lâu rồi. Nếu đã tới đây để thương lượng thì im mồm ngay lại cho tao. Không biết lượng sức mình! Tao sẽ giúp cậu cứu Triệu Thanh Dương ra, rửa sạch sẽ rồi trả lại mày. Từ nay về sau, ngậm chặt miệng lại!”

Sắc mặt Hong Khánh Sâm hết tái mét lại trắng bệch, cuối cùng vẫn phải tìm inh một đường lùi. Hắn ta gượng cười hai tiếng: “Tao có thể giao hết toàn bộ của phía tao ày. Nhưng những bức ảnh đó tao cũng đã đưa cho con phóng viên kia, mày cẩn thận nó...”

“Tay trái, tay phải, mày dùng tay nào động vào em tao? Hay là cả hai?” Giản Trì Hoài ngón tay kẹp điều xì gà, ánh mắt đậm thẳng về phía Hong Khánh Sâm như đinh sắt.

Gã đàn ông giờ cao tay, nhìn trái ngó phải sau đó cười ha ha: “Cụ thể thì tao cũng không nhớ nữa, lúc đó quá hỗn loạn...”

Giản Trì Hoài bật bật lửa, ngọn lửa màu xanh ánh lên gương mặt hung dữ. Hong Khánh Sâm cười mãi, cười mãi, khóe môi có vẻ đã gượng gạo, hai tay căng thẳng nắm chặt tay vịn của ghế, tìm inh một chút sức lực để gắng gượng: “Nếu đã vậy, tao sẽ đợi tin tốt của mày.”

Hắn ta đứng dậy rồi đi, Giản Trì Hoài dựa người ra sau ghế, ánh mắt khóa chặt theo bóng hắn ta, tới tận khi đi ra tới cửa phòng làm việc, tầm mắt anh vẫn còn dừng lại ở đó. Bầu không khí xung quanh anh đông băng từng chút một, lạnh tới nỗi người ta phát run.

Chữ Đồng sốt ruột vội tới Dịch Suru. Khi đẩy cửa phòng ra, bên trong chỉ có lác đác hai ba người. Cô ném ba lô lên mặt bàn: “Tần Tần, mấy ngày này cậu và tớ theo đuôi Hong Khánh Sâm!”

“Hong Khánh Sâm? Cậu điên rồi à, gã béo đó thì có gì mà theo?”

Chữ Đồng không thể đợi được “Thứ năm gặp lại” gì đó, tới lúc ấy Hong Khánh Sâm tung chiêu lớn là cô toi đời. “Dầu sao hắn ta cũng là người trong showbiz, lại háo sắc. Tớ không tin hắn ta không có hứng thú với nữ minh tinh.”

“Nhưng có ai hứng thú với đời sống riêng tư của hắn đâu?”

“Thế lẽ hắn gian díu với một ngôi sao nổi tiếng nào đó thì sao?”

Tần Tần phờ phạc ngồi xuống ghế: “Chuyên đề dài kỳ tiếp theo đây là những ngôi sao dính tới ma túy. Mẹ ơi, đáng tiếc thật, chúng ta rõ ràng đã lấy được ảnh rồi. Ai mà lại thất đức vậy, giờ trò trình báo.”

“Người ta trừ hại cho dân, cũng đâu có sai.”

Thật ra Chữ Đồng không tìm được cách nào tốt hơn để ngăn cản Hong Khánh Sâm. Cho dù có chụp được hắn cùng nữ minh tinh thì sức uy hiếp vẫn là không đủ. Trên đời này, không có chút scandal sao dám nói mình là người trong showbiz chứ.

Lúc Giản Trì Hoài ra về thì nhận được điện thoại của Giản Lệ Đề. Nó nom nớp sợ sệt, bây giờ nói câu nào cũng không dám to tiếng: “Anh à, lát nữa anh có tới không?”

“Em sao vậy?” Giản Trì Hoài bắt gặp điệu hểnh của cô.

“À, không có gì ạ, em muốn xóa phần diễn xuất của mình trong “Thà đừng gặp gỡ”, nhưng em cảm thấy không biết nói với đạo diễn kiểu gì, em sợ...”

“Anh đã sắp xếp người qua đó quay bù rồi. Từ nay về sau, anh không cho phép em bước chân vào cái vũng nước này nữa bước.”

Giản Lệ Đề nghe tới đây lại thở phào nhẹ nhõm: “Dạ, quay phim vất vả lắm, em lại thường xuyên quên lời thoại. Em thấy không hay ho gì, sau này em không dám nữa.”

Giản Trì Hoài nghe mà đau lòng muốn chết nhưng vẫn vờ như không biết gì cả: “Mấy hôm nay có muốn đi đâu chơi không?”

“Không ạ, em ở nhà thôi.”

“Được, anh qua với em.”

Trở về Bán Đảo Hào Môn, xe của Chữ Đồng đã đỗ trong gara. Giản Trì Hoài đi vào phòng khách, Chữ Đồng cũng vừa về, đang đứng trên cầu thang đợi anh: “Hôm nay anh về hơi muộn.”

“Bàn với người ta mấy việc nên trễ mất.”

Giản Trì Hoài tháo cà vạt, đôi chân mảnh khảnh bước về phía trước, ánh mắt chạm phải cô. Cô lập tức quay đi chỗ khác. Anh đi tới bên cạnh cô. Chữ Đồng có thể đổi được ảnh của Giản Lệ Đề về, ít nhất chứng tỏ cô muốn giúp đỡ. Nhưng hôm nay Triệu Thanh Dương bị bắt, Hồng Khánh Sâm có thể nhảy lên cản lại họ bất kỳ lúc nào, vậy mà cô vẫn giữ khư khư. Lẽ nào cô không nghĩ sự giấu giếm này của cô sẽ đẩy Giản Lệ Đề vào tình cảnh không ngóc đầu lên được nữa sao?

Nếu anh và Hồng Khánh Sâm không thương lượng thành công, nếu Hồng Khánh Sâm thực sự tung tin này ra thì em gái anh sau này còn mặt mũi nào để sống?

Giản Trì Hoài đặt tay lên vai Chữ Đồng: “Có phải em có chuyện gì giấu anh không? Mấy ngày này tâm hồn cứ đề đi đâu, sắc mặt cũng tệ.”

Chữ Đồng đang mãi nghĩ xem làm thế nào để bắt thóp được Hồng Khánh Sâm. Nói cô không tự lượng sức mình cũng được, liều lĩnh đánh bạc cũng được, cô phải làm gấp trước thứ năm, phải lật lại toàn bộ cục diện! Cô đặt tay lên mu bàn tay Giản Trì Hoài, gượng cười: “Không sao đâu, chỉ là em hơi mệt thôi.”

Bàn tay người đàn ông rút khỏi lòng bàn tay cô. Anh hồ hững liếc nhìn cô: “Chữ Đồng, người thân của anh có phải cũng chính là người thân của em không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 53: Phải, anh không yêu cô ấy

Chữ Đồng cảm thấy bà vai bị tay Giản Trì Hoài chống lên vẫn còn lưu lại cảm giác áp lực. Cô gạt đầu không chút do dự: “Dĩ nhiên rồi!”

Giản Trì Hoài cũng gạt đầu, không nói thêm gì nữa, quay người đi lên gác.

Còn ba ngày nữa là tới thứ năm, Chữ Đồng bám sát Hồng Khánh Sâm. Tối nay hẳn ta hẹn khách ăn cơm, ăn tới quá nửa đêm mới ra ngoài. Chữ Đồng chau chực trong bãi đỗ xe, lờ mờ nhìn thấy có bóng người đi về phía này. Người đàn ông bước chân loạng choạng, hét to: “Tôi sắp nhện không nổi nữa rồi, mấy cậu đi trước đi!”

Đám người kia cười ngặt ngoẽo: “Ban nãy bảo cậu giải phóng đi thì cậu lại bảo không buồn, vờ vờ!”

Chữ Đồng núp sau cột đá, nhìn thấy xe của Hồng Khánh Sâm đã đi mất. Gã say kia cách cô chỉ khoảng ba bước chân, cô cũng không thể lập tức chạy ra. Cô nghe thấy tiếng còi thất lung, trong lòng thầm chửi thề một câu: Có nhầm không vậy, người ra vào mấy chỗ thế này tốt xấu gì cũng có chút thân phận, lẽ nào ngay trước mặt mọi người mà...

Cô bị chặn mũi, nhắm tịt mắt lại, bên tai bất ngờ cảm thấy nóng rực. Khi mở mắt ra cô đã nhìn thấy gương mặt Ân Thiếu Trình phóng to hiện ngay trước mặt. Chữ Đồng nhìn anh ta giây lát, đẩy ra định đi.

“Đi đâu?” Ân Thiếu Trình chống hai tay bên cạnh người cô: “Nếu không phải tôi qua đây, cô sẽ bị người ta bắt tại trận đấy.”

“Cậu chủ Ân, tôi không chọc vào anh được nhưng chắc là được trốn chứ?” Chữ Đồng cất giọng hậm hực, lạnh lùng liếc nhìn anh ta.

“Yo, cô bé này cá tính quá nhỉ, thú vị đây!”

Chữ Đồng đẩy cánh tay anh ta, ai ngờ Ân Thiếu Trình lại rắn chắc như vậy, sao mà dễ dàng dịch chuyển: “Anh cũng biết tới đó người đưa Giản Lệ Đề đi chính là Hồng Khánh Sâm. Lần này tôi muốn chụp hẳn ta, sao nào?”

“Cô nói giận với tôi làm gì?” Ân Thiếu Trình đã uống không ít rượu, vốn dĩ cũng lại là người quyết không nhượng bộ.

Chữ Đồng ngơ ngác thấy người anh ta nồng nặc mùi rượu, nhều mày khinh bỉ: “Một, anh và Hồng Khánh Sâm giao du với nhau, anh cũng chẳng phải loại tử tế gì. Hai, tới đó anh thấy chết không cứu, anh cảm thấy tôi còn cần đứng đây lải nhải mấy lời thừa với anh không?”

Ân Thiếu Trình bị cô mắng tới đờ đẫn. Ngón tay anh ta khẽ chọc vào cô: “Vậy cô nghĩ cô đi theo Hồng Khánh Sâm sẽ chụp được cái gì?”

“Dĩ nhiên sẽ có thứ giá trị.”

Ân Thiếu Trình cười khì khì, ngón tay nâng cằm cô lên. Khi cô gượng tay gạt đi, anh ta đã rút tay lại trước: “Tối mai, Triệu Thanh Dương sẽ được thả ra. Hồng Khánh Sâm chính là người bao nuôi cậu ta, tin này có đủ sức không hả?”

“Cái gì?” Chữ Đồng tròn tròn mắt, kinh hãi tới nỗi suýt nữa sặc nước bọt của chính mình: “Anh uống say quá rồi phải không?”

“Ma nhà cô uống say ấy. Tối mai tôi sẽ đưa cô đi bắt Hồng Khánh Sâm. Cậu bạn trai nhỏ của hần ta ở trong trại chịu thiệt thòi, sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ yêu cầu được vô về an ủi. Tối nay hần ta đã nói hết mọi chuyện với bọn tôi rồi, tối mai muốn được lãng mạn, kích thích...”

Chữ Đồng suýt nữa nôn ra ngoài. Cô bịt chặt miệng, nét mặt nhăn nhó. Ân Thiệu Trình tươi cười xoa tay: “Kinh ngạc ư, làm phóng viên giải trí kiểu gì vậy?”

“Anh bớt trêu chọc tôi đi, hần và anh chẳng phải bạn bè sao?”

“Chưa nghe câu này à? Vì phụ nữ, có thể đâm anh em mấy nhát dao. Huống hồ loại người như Hồng Khánh Sâm cũng chỉ là đám bạn đẽu mà thôi.”

Chữ Đồng nghe hết tất cả những câu anh ta nói, Ân Thiệu Trình cười cợt đứng trước mặt cô: “Tối mai tôi sẽ đưa cô đi, tôi biết chỗ họ hẹn hò bí mật.”

Chữ Đồng vẫn còn bán tín bán nghi nhưng ngoài miệng đã đồng ý rồi. Ngày hôm sau, cô chỉ một mình theo đuổi chụp trộm, Ân Thiệu Trình vẫn còn đợi điện thoại của cô, nhưng về phương diện theo dõi, Chữ Đồng là người sành sỏi, chẳng cần anh ta tới vương chân vương tay. Tối khoảng nửa đêm, cuối cùng cô đã lấy được bức ảnh hữu dụng. Hồng Khánh Sâm thương xót tình nhân nhỏ bé, còn chưa vào trong nhà đã hôn môi. Chữ Đồng tinh thần phấn chấn, nửa đêm còn spam weibo, để lại comment dưới chủ đề “Thứ năm gặp lại” ấy: “Định tung tin của Triệu Thanh Dương và một nhà đầu tư họ Hồng nào sao? Chắc chắn là rất hot rồi, mong nóng mong nóng, thứ năm quyết đợi!”

Chữ Đồng thấy mình dốc sức làm việc như vậy cũng tự ngắt xiū.

Vừa mới đóng trang mạng lại, một cuộc điện thoại gọi tới. Chữ Đồng tiện tay nghe máy: “Alô?”

“Sao còn chưa về?”

Chữ Đồng nhìn thời gian, sắp 12 giờ tối nơi rồi: “Về ngay đây, đợi em nhé!”

Giản Trì Hoài không biết từ sáng tới tối cô túi bụi việc gì: “Mấy tin lá cải của người khác thì có gì mà theo dõi, mau về nhà!”

Chữ Đồng 'ò' một tiếng, vui sướng lái xe về Bán Đảo Hào Môn.

Tin tức Triệu Thanh Dương hít ma túy ngày ngày hôm sau đã có một sự xoay chuyển kinh thiên động địa. Dịch Suru đứng ra bác bỏ trước tiên, nói rằng có bằng chứng chắc chắn, tối đó Triệu Thanh Dương vốn không hít ma túy mà đang ăn bột bắp! Chữ Đồng đọc được tin này suýt nữa thì phun cơm ra ngoài, chẳng biết mấy dòng này rốt cuộc do ai biên tập.

Bình luận của các fan mạng càng thần kỳ hơn: “Bột bắp? Xin lỗi nhé, nhà tôi nghèo tới độ chỉ còn bột bắp thôi, nhưng với một đứa con nhà nông như tôi biết rõ thứ đó sao có thể màu trắng?”

Có người khinh miệt: “Quả nhiên, mấy người có tiền đều thích chơi mấy thứ mới mẻ. Hít bột bắp, có sướng không?”

Nhưng những lời bình luận này nhanh chóng bị fan hâm mộ của Triệu Thanh Dương dập chết: “Mấy người đừng có vu vạ cho Dương Dương nhà chúng tôi. Anh ấy là đại sứ chống ma túy, sẽ không hút chích gì đâu, chắc chắn là có kẻ muốn hãm hại.”

“Phải đấy, Dương Dương của chúng tôi bị người ta ganh ghét, hừ!”

Đối với một ngôi sao có lượng fan theo dõi weibo lên tới hơn hai mươi triệu, muốn chen ép một tin tức phản diện dễ như trở bàn tay.

Chẳng mấy chốc, thứ năm đã tới. Chữ Đồng mở máy tính ra, mắt không dám nhìn đi đâu khác, con chuột không ngừng ấn nút f5 thông tin mới. Đã qua thời gian nói rằng sẽ tung tin hot, đám fan mạng lại chửi rủa một hồi, nói kẻ ID giả mạo vô liêm sỉ, hại họ đợi vô ích một phen. Trái tim Chữ Đồng chưa bao giờ nhẹ nhõm đến thế. Cô dựa người ra phía sau, cuối cùng cũng kịp rồi, cuối cùng cũng giữ được chân Hồng Khánh Sâm.

Trên đường trở về nhà, Chữ Đồng cố tình vào cửa hàng mua một ít thức ăn chín. Về tới nhà, không thấy Giản Trì Hoài, cô bèn đặt chiếc túi lên mặt bàn ăn: “Cậu Giản chưa về sao?”

“Về rồi ạ nhưng lại đi ngay, hình như cô Giản bị bệnh.”

Chữ Đồng do dự đứng đó một lúc, lớp cửa sổ giấy này tuy chưa chọc thủng nhưng cô và Giản Lệ Đề đều biết rõ. Giản Lệ Đề biết mấy bức ảnh kia đang nằm trong tay Hồng Khánh Sâm, vẫn không dám nói nhưng vì còn giấu tâm sự nên càng lúc càng không nghĩ thông suốt. Chữ Đồng cảm thấy cô cần phải nói với Giản Lệ Đề một tiếng, để nó yên tâm.

Nhà họ Giản.

Khi Giản Trì Hoài đẩy cửa vào, trên tường bật một ngọn đèn. Lúc này mới vừa chập tối, sắc trời bên ngoài còn rõ, cả đèn đường còn chưa lên. Giản Trì Hoài đặt chiếc bát trong tay mình lên đầu giường: “Lệ Đề, ăn chút gì đi.”

Giản Lệ Đề hình như đang ngủ, chỉ mơ hồ đáp lại: “Không muốn ăn, không đói.”

Giản Trì Hoài giữ chặt hai vai nó, kéo nó ngồi dậy: “Là canh ngân nhĩ hạt sen mà em thích đấy, anh đã bảo nhà bếp đặc biệt chuẩn bị.”

“Anh, em thật sự không đói.”

Giản Trì Hoài tắt đèn đi. Giản Lệ Đề thấy vậy, bèn giơ một tay ra để bật lên: “Sao lại tắt đi ạ?”

“Lệ Đề!” Giản Trì Hoài giữ chặt vai nó, không để nó ngo ngoáy lung tung: “Anh biết cả rồi, em yên tâm, toàn bộ sự việc đã được giải quyết. Sau này em cũng không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.”

“Anh... Anh biết gì rồi ạ?” Bờ môi Giản Lệ Đề lun lập cập, ánh mắt né tránh.

Giản Trì Hoài xoa đầu nó: “Thứ nằm trong tay Hồng Khánh Sâm, anh đã mang về rồi, sẽ không còn người nào nhìn thấy được nữa.”

Nghe tới đây, cuối cùng Giản Lệ Đề cũng bùng bật khóc thành tiếng. Nó dựa đầu vào vai Giản Trì Hoài, thanh âm run rẩy: “Anh ơi, em sợ lắm, thật sự rất sợ... Tên khốn đó không cho phép em nói ra, nếu không thì... sẽ để cho tất cả mọi người nhìn thấy... Em không làm ngôi sao nữa đâu, em chỉ cần chuyện tối đó chưa từng xảy ra, em thật sự sợ rồi.”

Lòng bàn tay Giản Trì Hoài đặt lên sống lưng nó, nhẹ nhàng vỗ về: “Quên hết đi, coi như nó chưa từng xảy ra. Từ nay về sau, anh sẽ để em gái của anh không gặp bất kỳ con ác mộng nào nữa, không bao giờ bị tổn thương nữa, không bao giờ phải sợ hãi nữa.”

Hai tay Giản Lệ Đề níu chặt lấy lớp áo ở hông Giản Trì Hoài. Mấy ngày nay, nó sống ngơ ngơ ngẩn ngẩn, ban ngày luôn kéo kín rèm cửa lại, cũng không dám xem tivi, sợ có tin tức gì không hay bị đồn ra ngoài. Hôm nay cuối cùng nó cũng có thể thở phào, ngủ một giấc thật ngon, lại làm một cô công chúa nhỏ.

Mỗi lần Chữ Đồng tới nhà họ Giản, người làm luôn đối đãi với cô rất khách khí. Cô nghĩ Giản Trì Hoài chắc là đang ở đây, còn đang nghĩ làm cách nào để tách anh ra rồi giúp Giản Lệ Đề an tâm. Cô đi tới trước cửa phòng nó, bên trong loáng thoáng có tiếng nói vọng ra: “Anh, làm sao anh biết gã đó có ảnh của em? Rồi anh lấy về kiểu gì?”

“Anh là anh trai em, nhìn em lớn đến từng này rồi, trong lòng em có tâm sự lẽ nào anh lại không nhận ra?”

Bàn tay đang giơ lên của Chữ Đồng chợt khựng lại trong không trung. Sao cơ? Hóa ra Giản Trì Hoài biết? Thanh âm của người đàn ông không cho cô thời gian hòa hoãn, truyền đạt rõ nét qua cánh cửa: “Anh có cách của mình, em chỉ cần nhớ sau này không còn chuyện gì nữa là được.”

Trong lời nói của Giản Lệ Đề cuối cùng cũng có chút ý cười: “Anh, em biết anh tốt với em nhất.”

Chữ Đồng hạ tay xuống bên người, chẳng biết nên tiến hay lùi, chỉ còn nghe được tiếng nói chuyện của hai anh em. Sau khi tâm trạng nhẹ nhõm, Giản Lệ Đề cũng nói nhiều hơn: “Anh à, sau này anh có ly hôn với Chữ Đồng không?”

“Không.” Giản Trì Hoài nói chắc như đinh đóng cột.

Chữ Đồng đứng ngoài cửa, ánh đèn trên hành lang chưa bật lên. Cô cảm giác trước mắt hình như tách ra một tia sáng cực kỳ, cực kỳ chói lọi, soi rõ cả phía sau lưng cô. Cô chợt mỉm cười, muốn gõ cửa đi vào.

“Anh, trước đây em cảm thấy Chữ Đồng không xứng với anh, không phải vì em không hiểu chuyện. Nhà họ Giản chúng ta từ trên xuống dưới, có ai không nhận ra? Anh và chị ấy kết hôn, giữa hai người không có tình cảm. Nếu đã vậy vì sao anh phải lấy?”

Đây cũng là điều trước nay Chữ Đồng nghĩ không thông. Cô cảm thấy sốt sắng, cũng hy vọng có được đáp án.

“Anh, anh đừng nói với em là anh yêu chị ấy, em không tin.”

Giản Trì Hoài nhìn cô em gái trước mặt. Mấy ngày nay Giản Lệ Đề trong chài chuốt trang điểm, mái tóc bù xù cụp xuống đỉnh đầu, sắc mặt nhợt nhạt, đôi môi hơi nứt nẻ. Nghĩ tới sự giấu giếm của Chữ Đồng, trong lòng Giản Trì Hoài dâng lên những con sóng: “Phải, anh không yêu cô ấy.”

Đây rõ ràng là một kết quả đã được dự liệu từ trước nhưng khi lọt vào tai Chữ Đồng vẫn giống như một người chết đuối vừa ngoi lên được mặt biển trong khoảnh khắc lại bị ai đó dim mạnh xuống.

“Anh, nếu anh đã không yêu chị ấy, vì sao lại không ly hôn?”

Giản Trì Hoài ngồi ở mép giường, thanh âm tê nhạt: “Em quên quy định bất thành văn của nhà họ Giản rồi sao? Phạm là những người đã kết hôn thì cả đời không được ly hôn, sau này cả em cũng vậy.”

Giản Lệ Đề tròn tròn mắt: “Gi cơ? Mẹ chưa từng nói với em.”

“Đó là vì còn chưa tới ngày ấy.”

“Sao lại có một quy định như vậy chứ? Thế chẳng phải là ép người ta chết sao?”

Giản Trì Hoài mỉm cười, không tỏ rõ ý kiến, bây giờ anh đã không còn cảm thấy quá căm phẫn nữa: “Đó là để rèn luyện cho em sự chung thủy trong hôn nhân, một khi đã kết hôn với ai thì cả đời này em chỉ có thể ở bên cạnh người đó thôi.”

“Anh, lẽ nào khi kết hôn với Chử Đồng, anh đã thừa nhận chị ấy?” Đây là chuyện nực cười cỡ nào chứ?

Chử Đồng tựa vào khung cửa, liên tưởng tới những lúc Giản Trì Hoài đứng đắn trước đây. Bước chân cô nặng như đồ chì, lùi về sau hai bước. Nói tới cùng, Giản Trì Hoài muốn cô phần lớn là vì mấy hành động của cô bị anh hiểu nhầm là 'quyến rũ'. Cô chẳng phải thánh nữ, cô chỉ cảm thấy họ là một đôi vợ chồng bình thường. Dù có xuất phát từ nguyên nhân gì mới đến với nhau nhưng cô vẫn nghĩ họ đều muốn sống hạnh phúc. Chử Đồng chống tay lên vách tường, đi xuống nhà. Thì ra anh tiếp nhận cô, dần dần nảy sinh chút dịu dàng với cô đều vì phần đời còn lại của mình anh không thể không đổi mặt với cô, đều vì họ không thể ly hôn!

Hốc mắt cô chưa xót, đúng lúc người giúp việc định đi lên gác, ngẩng đầu thấy cô đi xuống: “Thiếu phu nhân, cô sao thế ạ?”

Chử Đồng nghe thấy xưng hô này, nhất thời không kiềm được nước mắt, cô vội vàng đưa tay lên lau: “Không... Không có gì. Tôi nhớ ra mình còn mấy việc gấp, tôi đi trước đây.”

“Cô không ở lại đây ăn cơm ạ?”

“Thôi.” Chử Đồng cuống quýt bỏ chạy. Sau khi lái xe ra ngoài một lúc lâu, chiếc xe vòng quanh bên ngoài nhà họ Giản mười mấy vòng. Ngoài Bán Đảo Hào Môn, cô còn có thể về đâu? Tầm mắt mờ hồ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy nhà nhà trong thành phố đã lên đèn. Cô suy nghĩ nửa thì quên mất, mình còn một mái nhà.

Trở về tiểu khu nơi bố mẹ sống, Chử Đồng có chìa khóa ở đây. Cô mở cửa đi vào, nhìn thấy Lý Tịnh Hương đang ngồi trước bàn ăn gọt táo, mười mấy quả táo đã được chia nửa, được xếp vào trong đĩa hoa quả. Nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, Lý Tịnh Hương ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy con gái thì vô cùng kinh ngạc: “Đồng Đồng, sao con lại tới đây?”

“Mẹ.” Giọng cô hơi run nhưng kiểm soát rất tốt: “Bố đâu ạ?”

“Ông ấy đi nhập hàng rồi, còn chưa về.”

Chử Đồng đi tới, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lý Tịnh Hương: “Chẳng phải gọi một cú điện thoại thì chợ bán buôn sẽ chuyển tới sao?”

“Đúng thế nhưng giá cả sẽ đắt hơn một chút. Bố con bảo mình vất vả thêm một chút cũng được, dạo này ông ấy toàn tự thuê xe ba gác để đi chợ hàng.”

Nghe thấy vậy, lòng Chử Đồng không khỏi khó chịu. Cô cầm nửa quả táo bên cạnh lên: “Mẹ, mẹ đang làm gì đây?”

“Mẹ gọt mấy quả hồng đi, còn lại thì để vào trong tủ lạnh. Bố con khá vất vả, buổi sáng mẹ hay ép cho ông ấy một cốc nước hoa quả.” Lý Tịnh Hương tiếp tục công việc của mình, thấy con gái không nói gì lúc này bà mới ngẩng đầu lên nhìn: “Đồng Đồng, con về nhà có việc gì sao?”

“Đâu ạ, không có. Chỉ là con nhớ bố mẹ thôi.”

“Mẹ với bố con cũng nhớ con, còn định hôm nào tới thăm con nữa.”

Chử Đồng kiềm nén cảm giác ảm ức nơi cổ họng. Cô quay đầu đi, nhìn lên bức ảnh chụp chung của mình và chị gái treo trên tường. Cô cảm thấy mình sắp bật khóc tới nơi rồi. Chử Đồng há miệng, cắn chặt răng, nắm tay lại thành nắm đấm: “Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, rốt cuộc vì sao Giản Trì Hoài lại lấy con?”

Con dao gọt hoa quả của Lý Tịnh Hương trượt mạnh một cái, suýt nữa thì cửa phải tay mình. Bà kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Đồng Đồng, sao con lại hỏi một chuyện như vậy?”

“Vi bố mẹ chưa bao giờ nói thật cho con biết. Giản Trì Hoài không yêu con, nếu đã không yêu thì vì sao cứ nhất quyết phải lấy?” Chử Đồng cảm thấy cô sắp bị dồn ép đến phát điên rồi. Những thứ tốt đẹp của nhà họ Giản đếm không xuê: tiền bạc, của cải, quyền lực, kể cả diện mạo của đàn ông. Trong mắt người ngoài, con gái nhà ai được gả vào nhà họ Giản thì chắc chắn kiếp trước đã giải cứu cả dải Ngân Hà. Còn đối với một gia đình sống ở tầng lớp cơ bản của xã hội như nhà họ Chử, họ chẳng có gì hết, vốn dĩ chẳng kể được một ưu thế gì có thể mang ra níu kéo Giản Trì Hoài.

Lý Tịnh Hương kẹp nửa quả táo trong tay. Sắp hàng hoa quả dọn hàng muộn, tới giờ còn chưa được ăn miếng cơm, con hạ đường huyết của bà bắt đầu phát tác, cô tay run rẩy sắp cầm không vững con dao nữa rồi. Chử Đồng thấy vậy, vội vàng lấy thứ trong tay mẹ ra: “Mẹ lại không ăn cơm đúng giờ phải không? Bữa tối thì sao, đã nấu xong chưa ạ?”

“Mẹ nấu cháo, để trong nồi cơm điện kia.”

Chử Đồng đứng dậy đi vào bếp. Kéo c

cửa bếp ra, cô nhìn thấy bên trong chỉ có món ớt xanh xào dưa muối, mùi gạo trắng ngập tràn căn phòng. Chử Đồng múc hai bát bê ra ngoài: “Mẹ mau ăn đi!

Lý Tịnh Hương nhìn con gái về không yên tâm. Bà vỗ vỗ tay Chử Đồng: “Con và Trì Hoài sao thế? Cãi nhau à?”

“Không ạ.” Cô ngoáy ngoáy chiếc đũa trong bát: “Anh ấy đối xử với con rất tốt, sẽ không cãi cọ với con đâu.”

Càng không quan tâm tới một người mới càng chẳng cãi nhau nổi. Nếu không hai vợ chồng với nhau làm gì có ai không có lúc giận dỗi?

“Tốt với con là được rồi.” Lý Tịnh Hương nghe những lời này thì rất hài lòng. Bà bỏ thức ăn vào ăn cùng cháo. Chử Đồng không cảm thấy đói, chiếc đũa trong tay bị cô gác lên bát: “Sao mẹ không mua ít thức ăn, chỉ ăn thế này thôi ư?”

“Bố con cũng không về, có một mình mẹ ăn tạm cho qua bữa là được.” Lý Tịnh Hương thấy cô thất thần cũng buông đũa xuống: “Con muốn ăn món gì? Mẹ mua cho con.”

“Không cần đâu mẹ, tối nay con muốn ở lại đây.”

Gương mặt Lý Tịnh Hương lại hiện lên vẻ lo lắng: “Thế Trì Hoài có biết con tới đây không?”

Cô đáp qua quýt: “Con đi tắm rồi đi ngủ đây.”

Lý Tịnh Hương nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vừa mới tối đi. Ở đây Chử Đồng có quần áo thay giặt, bà đi theo tìm cho cô.

Lúc hai anh em nhà họ Giản đi xuống nhà thì cũng đã sắp tám giờ. Cái gai trong lòng Giản Lệ Đề đã được nhổ triệt để, cả người bỗng thấy đói meo: “Chị Trương, có phải có canh ngán nhĩ hạt sen không? Múc cho tôi một bát.”

Giản Trì Hoài giơ tay lên xem giờ. Người giúp việc đi ngang qua bên cạnh, hình như nhớ ra chuyện gì lại quay bước: “Cậu Giản, thiếu phu nhân có qua đây nhưng lúc đi hình như không ôn lễ, khoe mắt đỏ đỏ.”

“Lúc nào vậy?”

“Khoảng tầm 5, 6 giờ, lúc ấy tôi vừa chuẩn bị xong bữa tối.”

Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ừm, tôi biết rồi.” Không còn gì nghi ngờ, cuộc nói chuyện giữa anh và Giản Lệ Đề đã bị cô nghe thấy rồi.

Chử Đồng tắm xong liền nằm lên giường, nhưng vào giờ này trần trọc mãi vẫn không sao ngủ được. Lý Tịnh Hương đi vào, bưng một bát nho đã được rửa sạch sẽ: “Nếu thật sự không ngủ được thì xem tivi một lúc đi.”

Chử Đồng giơ tay che lên mắt. Lý Tịnh Hương gạt tay cô ra: “Đồng Đồng, mẹ biết con không tin lời bố mẹ nói. Nhưng lúc trước, quả thực là chị con khám bệnh, nợ lại một khoản ngoại tệ không thể trả hết. Còn về việc vì sao nhà họ Giản nhất quyết cưới con thì mẹ cũng không rõ lắm. Nói theo cách của nhà họ thì ông cụ bên nhà cực kỳ quý con, vừa nhìn đã ưng ý con. Ai mà biết được, mấy gia đình có tiền cũng có khi khải tính, chẳng quan trọng môn đăng hộ đối.”

“Nhưng cho dù ông nội thích con, Giản Trì Hoài liệu có đồng ý không? Hôn nhân là chuyện lớn, cứ làm như trò trẻ con vậy.”

Lý Tịnh Hương kéo tay con gái lại, ánh mắt một lần nữa dâng tràn lo lắng: “Nhất định là Trì Hoài làm mình làm mẩy, con mới chạy về đây, phải không?”

Trong lòng cô bức bối khó chịu: “Con không muốn nói.”

“Hôn nhân gì đi nữa, có thể sống được với nhau mới là tốt nhất. Sống với nhau lâu rồi mấy chuyện tình yêu nam nữ cũng trở thành vô ích. Có xe, có nhà, ăn no mặc ấm, mẹ chỉ mong con được như vậy.”

Phải, nói cho cùng đây chẳng phải chính là cuộc sống ban đầu cô tưởng tượng sao? Ngay khi vừa bước chân vào nhà họ Giản, Chử Đồng đã chẳng mơ hão Giản Trì Hoài sẽ đối xử với cô ra sao. Thế mà bây giờ cái suy nghĩ muốn có càng ngày càng nhiều này vẫn luôn giày vò cô.

Sau khi Lý Tịnh Hương đi ra ngoài, Chử Đồng lật người nằm xuống. Di động trên tủ đầu giường bắt ngờ vang lên. Cô ngồi bật dậy, nắm chặt nó trong tay. Quả đúng là Giản Trì Hoài. Cô nín thở, tập trung nhận máy: “Alô?”

“Em đang ở đâu?” Giản Trì Hoài hỏi thẳng.

Chử Đồng im lặng khoảng ba giây: “Em đang ở chỗ mẹ.”

“Có chuyện gì phải qua đó sao?”

Chử Đồng siết chặt di động trong lòng bàn tay: “Không có chuyện gì, em muốn ở lại đây một đêm.”

Giản Trì Hoài cũng không nói thêm gì nữa: “Vậy được, anh về nhà.”

Nghe tới đây, lòng Chử Đồng lại càng bí bách. Chắc là Giản Trì Hoài đang lái xe, đầu kia vọng lại tiếng còi xe inh ỏi: “Còn chuyện gì không?”

Trái tim cô lại bị đá kích: “Rõ ràng là anh gọi điện cho em mà, câu này nên là em hỏi mới phải!”

“Em ăn phải đạn đấy à?”

Lòng ngực Chữ Đồng nhói đau: “Giản Trì Hoài, anh thành thật nói cho em biết đi, vì sao anh lại kết hôn với em?”

Nghe xong câu này, anh lại càng chắc chắn lúc anh và Giản Lệ Đề nói chuyện cũng vừa hay bị Chữ Đồng nghe thấy. Anh đánh tay lái: “Kết hôn chính là kết hôn. Anh muốn tìm một người chung sống với mình, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Anh làm vậy chẳng phải là ức hiếp người ta sao?”

Giản Trì Hoài hạ cửa xe xuống, tốc độ xe rất nhanh, tiếng gió vun vút còn vọng vào tai Chữ Đồng, thanh âm của Giản Trì Hoài cũng theo đó truyền tới: “Có cần anh tới đón em không?”

“Em không về!” Chữ Đồng không cho Giản Trì Hoài cơ hội nói chuyện nữa, ngắt luôn điện thoại. Từ lúc kết hôn tới giờ, đối phó với giáo sư Giản, đây là lần đầu tiên quyết liệt đến vậy.

Cả đêm mất ngủ, sau đó Giản Trì Hoài cũng không gọi điện lại nữa. Sáng sớm hôm sau, vẫn còn sớm, chỉ khoảng năm giờ hơn, Chữ Đồng nghe thấy phòng khách vọng tới tiếng lạch cạch. Cô tung chăn, đứng dậy ra ngoài. Chữ Cát Bằng cho dù đã cố gắng thật nhẹ nhàng nhưng vẫn làm kinh động tới con gái. Ông đứng thẳng dậy: “Sao con tỉnh sớm vậy?”

“Bố, bố làm gì đây?” Chữ Đồng nhìn cả phòng khách bừa bộn nháo nhào.

“Hàng hôm qua lấy về đây, đưa lên bán chạy lắm, lần này bố đánh về không ít.”

Chữ Đồng ấn hai tay lên lưng ghế: “Bố đừng cực quá, bán được bao nhiêu thì bán.”

“Bố và mẹ con khó khăn lắm mới mở được cửa hàng hoa quả này, bắt buộc phải kiếm được tiền mới được. Như vậy thì sau này con có con, bố mẹ cũng không đến mức không bỏ ra được một đồng.” Bình thường tính tình Chữ Cát Bằng nóng nảy, nhưng người làm cha làm mẹ trên đời ai cũng vậy cả thôi. “Ngủ thêm chút nữa đi, lát nữa mẹ con dậy sẽ chuẩn bị bữa sáng.”

Lúc Chữ Đồng rời đi, tinh thần đã sáng khoái hơn. Tới công ty không lâu, thẻ lương của cô nhận được tin chuyển tiền. Lương tháng này rất đáng mừng, gần được vạn rồi. Hôm nay có không ít tài liệu phải ở công ty chỉnh lý. Cứ chốc chốc Chữ Đồng lại ngó vào di động nhưng nó cứ như bị hỏng, yên lặng nằm một chỗ, đến cả tin nhắn cũng không có. Gần tới giờ tan làm, Tần Tần đối diện đeo balo lên: “Chữ Đồng, đi thôi, tớ nhận được tin Hồng Khánh Sâm xảy ra chuyện rồi.”

“Hả?” Chữ Đồng nhất thời chưa kịp phản ứng lại: “Hồng Khánh Sâm?”

“Chẳng phải cậu muốn chụp hân ta sao? Đi đi đi, bây giờ có qua đó cũng chỉ là góp vui thôi, chắc chắn là không có hy vọng đăng đầu tiên rồi.”

Chữ Đồng lái xe phóng vùn vụt trước cửa một tiểu khu. Lúc đi vào mọi người hầu như đã tản đi hết. Tần Tần bất giác lắc đầu: “Đến chút thịt vụn cũng chẳng chứa lại cho chúng ta.”

Chữ Đồng nhìn thấy trước cửa một căn nhà đơn nguyên có một vũng máu: “Đừng nói ghê như vậy, sau này không để người ta vui vẻ ăn thịt nữa sao?”

Vừa hay có người từ trong đi ra, Chữ Đồng bắt lấy người đó, hỏi: “Xin hỏi anh có biết vừa xảy ra chuyện gì không ạ?”

“Cô nói người bị trọng thương à? Xe cấp cứu đưa đi rồi, bị thương nặng lắm.”

“Vậy anh có biết tình hình cụ thể không ạ?”

“Đó không phải người trong tiểu khu chúng tôi, chắc là có bạn bè gì sống ở đây. Ban nãy nghe nói bị phóng viên chặn đường. Nhưng thâm tâm, cũng chẳng biết đã làm việc gì mà lại chột dạ. Lúc chạy ra tới cửa bị ngay một cái bình hoa từ trên rơi xuống đập trúng bả vai, ngã ngay tại chỗ.”

“Mẹ ơi!” Tần Tần ôm miệng: “Thế là mạng lớn rồi đây, tâng mấy vậy?”

“Tóm lại là rất cao, cô nhìn vũng máu kia.”

Chữ Đồng xoa xoa bả vai, mồ hôi lạnh sắp túa ra tới nơi: “Đừng chụp nữa, mau đi thôi, cũng chẳng có tin tức nào giá trị.”

Trên đường trở về, Tần Tần gọi điện thoại cho bạn, chẳng mấy chốc đã moi được nấy tin: “Đồng Đồng, cánh tay của Hồng Khánh Sâm bị phé rồi.”

“Nghiêm trọng vậy sao?”

“Đương nhiên, nếu không có kỳ tích, cả đời này đừng mong giờ được tay lên nữa.”

Chữ Đồng mỉm cười. Đáng đời, loại người cặn bã này nên có người trừng trị hần. Thấy chưa, thấy chưa, làm quá nhiều điều ác, cả ông trời cũng chịu không nổi.

Lúc tan ca, các đồng nghiệp hẹn cô ra ngoài đi hát, nhưng Chữ Đồng không có tâm trạng. Cô ngồi trong xe rất lâu mà không nổ máy. Cô không biết nên đi đâu, cố chấp đến thế rồi, lẽ nào cứ thế quay trở về Bán Đảo Hào Môn?

Xe chạy ra khỏi công ty cô mới nhận ra trời đổ mưa. Chiếc xe phía trước tắt máy, Chử Đồng bấm coi inh ỏi, ghé bên cửa lái phụ bất thành linh bị mở ra, Tàn Tàn khua chiếc ô trong tay: “Sao bỗng nhiên lại mưa chứ?”

“Không phải cậu đi hát cùng bọn họ sao?”

“Hát gì chứ, Lữ Giai và Cố Hào từ Hồng Kông trở về rồi, tin tức Lữ Giai sinh con được che giấu cẩn thận như vậy, còn trốn tới tận Hồng Kông, tin này còn không đủ để chúng ta chạy một chuyến sao?”

Chử Đồng nghe tới công việc là có tinh thần, cuối cùng cũng không cần lo lắng việc sẽ đi đâu nữa. Cô cho xe chạy, nhanh chóng đi ra sân bay. Họ đợi ở đó trước nửa tiếng đồng hồ. Lữ Giai là một ca sỹ nổi tiếng, Cố Hào là đạo diễn thiên tài. Hai người này kéo bất kỳ người nào ra cũng đều là tin hot.

Rất lâu sau, cả một đám đông ủa ra. Tàn Tàn tỉnh mắt, hưng phấn chỉ về phía trước: “Tới rồi, tới rồi!”

Chử Đồng ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy hai người đeo kính râm ở ngay gần đó đi tới. Tàn Tàn kéo tay cô: “Đi nào!”

Họ xuyên qua đám người. Lữ Giai không ngừng nhìn quanh, sợ gặp phải phóng viên. Người vú nuôi đi sau đẩy theo một chiếc xe nhỏ. Bước chân của Tàn Tàn khá gấp, bước vượt lên trước, chặn đường Cố Hào: “Chào anh, chào anh! Xin hỏi lần này Lữ Giai tới Hồng Kông là để sinh em bé sao? Hai người giữ kín mọi chuyện như vậy, bây giờ đứa bé đã chào đời rồi, có tiện tiết lộ cho chúng tôi biết là trai hay gái không?”

Cố Hào gặp phải phóng viên, bất chợt phần nộ, chỉ thẳng tay vào mặt Tàn Tàn: “Tránh ra, chúng tôi không trả lời phỏng vấn.”

“Xin hỏi một chút, tên của em bé đã được đặt chưa?”

Tâm trạng Cố Hào kích động, xem ra càng ngày càng nhiều người dừng bước. Sắc mặt anh ta tái mét: “Tránh ra, không được chụp!”

“Chử Đồng, cậu còn ngây ra đó làm gì?” Tàn Tàn ra hiệu bằng ánh mắt cho Chử Đồng. Chử Đồng ban đầu không để ý phía sau còn có một chiếc xe nhỏ. Thật ra cô luôn bài xích hành động chụp ảnh trẻ con thế này. Nghề nghiệp này của họ trước giờ đều không đi chung đường với đạo đức. Từ khi vào nghề tới nay, Chử Đồng chưa bao giờ chụp con cái của các ngôi sao, dẫu sao chúng nó còn bé như vậy, lộ diện quá sớm sẽ mang lại ảnh hưởng xấu.

Lữ Giai thấy Tàn Tàn bám riết Cố Hào, nét mặt sốt sắng, cộng thêm việc vừa mới hết ờ cữ, tâm tình không ổn định, liếc mắt thấy Chử Đồng đi tới, cô ta kích động lên tiếng quát tháo: “Tránh ra, các người không hiểu tiếng người phải không?”

“Lữ Giai, chị...”

Chử Đồng đang định lên tiếng thì gần đó vọng lại một tiếng tranh cãi. Cố Hào cướp máy ảnh của Tàn Tàn, đập xuống đất, động tác thô lỗ, cục cằn, ánh mắt phát ra những tia hung dữ: “Mẹ chúng mày, còn chụp nữa tao đâm mày đấy, có tin không?” Trên tay đã có những động tác xô đẩy. Chử Đồng vội vàng qua đó can ngăn. Nhưng Lữ Giai thấy tình hình ấy, tưởng cô định qua chụp ảnh bên xông tới, đẩy Chử Đồng một cái thật mạnh. Cô loạng choạng, đứng không vững, cả người đổ về sau, ngã ngay vào chiếc xe nôi phía sau. Cánh tay cô lật tung tấm vải che bên trên ra, đứa bé bên trong bị hoảng sợ, mở mắt nhìn vói về lo lắng.

Chử Đồng đánh mắt về phía đó, bỗng nhiên thấy trên gương mặt đứa bé có một vết sẹo rất rõ nét. Lữ Giai hét ầm lên một tiếng, nhào tới kéo cô dậy, vùng thẳng một cái tát không chút nể tình. Cô bị đánh đến choáng váng, vô thức giơ tay ôm mặt, sau khi tỉnh táo lại mới cảm thấy đau rất.

“Sao các người dám đánh người, là ngôi sao thì ghê gớm à!” Tàn Tàn xông tới che trước mặt Chử Đồng: “Ngôi sao đánh người, có ngôi sao đánh người này!”

Lữ Giai vội vàng lấy tấm khăn che chiếc xe nôi đi. Cố Hào cũng đi về phía cô ta. Càng lúc càng đông người dồn ứ lại đây, bảo vệ sân bay cũng nhanh chóng ập tới. Chử Đồng dường như bị tát đến gần ngất. Giản Trì Hoài đứng ngay giữa đám đông, nhìn thấy bảo vệ tới giải tán bọn họ, anh bước tới trước, ánh mắt như chìm trong băng giá, lạnh lẽo vô cùng. Chử Đồng nhìn thấy có người đi tới. Cô sửng sốt ngẩng đầu, bàn tay ôm mặt buông thõng xuống.

Cố Hào đứng bên cạnh Giản Trì Hoài, họ rõ ràng là có quen biết. Ban nãy cô bị người ta tát một cái, chắc chắn anh cũng nhìn thấy. Chử Đồng cụp mắt xuống, nhìn xuống mũi chân mình. Cô quên bằng cái đau nơi gò má, chỉ còn sự bẽ bàng dâng lên. Vì muốn chụp một đứa bé vô tội mà bị người ta tát, chắc chắn anh sẽ cảm thấy do cô tự chuốc lấy. Hoặc có khi anh sẽ cho rằng có một người vợ như thế là một điều nhục nhã không chừng.

Chử Đồng kéo cánh tay Tàn Tàn: “Chúng ta đi.”

“Đồng Đồng, cậu không phát sốt đấy chứ? Cậu bị đánh đến nông nỗi này...”

Ánh mắt Giản Trì Hoài dừng lại trên gương mặt cô. Cái tát của Lữ Giai quả là mạnh tay, năm đầu ngón tay vẫn còn in hằn. Đây đã là lần thứ hai có người dám tát cô trước mặt anh rồi. Xung quanh vẫn còn một số người ầm ĩ: “Đánh hay lắm, đám chó săn là phải đánh.”

Chử Đồng không nghe lọt tai mấy câu ấy, quay người bỏ đi. Tàn Tàn thấy thế, chỉ còn cách đi theo.

Cố Hào vội vàng đẩy xe, cúi chào Giản Trì Hoài: “Tứ ca, chúng ta đi thôi!”

Chử Đồng chạy một mạch ra bãi đỗ xe, Tàn Tàn phía sau có hét kiêu gì cũng vô dụng. Sau khi lên xe, cô bò rạp nửa người lên vô lăng, Tàn Tàn vào xe

sau: “Đồng Đồng, đừng thế mà. Làm nghề của chúng ta, chẳng lẽ mà chả bị gọi là chó săn, bất kỳ khả năng nào chúng ta cũng phải đối mặt. Cậu quên rồi sao? Lần trước tớ đi theo chụp ảnh Trịnh Niệm, còn bị trợ lý cô ta hất cả bát canh cay vào mặt.”

Chữ Đồng không lên tiếng. Việc cô khó chịu nhất vốn không phải vì bị người ta tát một cái. Trước giờ Giản Trì Hoài luôn xem thường nghề nghiệp của cô, bây giờ còn bị người ta đánh ngay trước mặt anh, cô thật sự không còn mặt mũi về nhà nữa.

Chữ Đồng ngồi dậy, cầm một chai nước khoáng lên, bật ra: “Tớ không sao, da mặt tớ dày lắm, không đau đâu.”

“Thế còn mặt đứa bé kia thì sao, có chụp được không?”

Chữ Đồng nhớ tới vết sẹo ấy, lắc đầu: “Thật ra nếu đổi lại là tớ, tớ cũng sẽ phát điên. Tàn Tàn, sau này cậu cũng đừng chụp mấy con của mấy ngôi sao nữa. Đây có lẽ là giới hạn cuối cùng của các minh tinh rồi, giữ lại cho họ đi.”

Tàn Tàn nghiêm túc nhìn Chữ Đồng: “Chúng ta không tung ra thì sớm muộn cũng sẽ có người tung ra thôi.”

“Thì cứ để họ tung.” Chữ Đồng lấy một chiếc gương ra, soi mặt mình: “Đi thôi, chúng ta đi ăn một bữa thật ngon để da mặt lại dày thêm chút nữa.”

Tàn Tàn nghe vậy không khỏi phì cười, ấn nhẹ hai tay lên bả vai cô: “Đi đi, tớ khao!”

Sân bay.

Trong một chiếc xe thương vụ hào hoa bảy chỗ, Giản Trì Hoài ngồi ở dãy ghế cuối cùng. Lữ Giai bế đứa bé cùng Cố Hào lên xe. Tâm trạng Cố Hào đã đỡ hơn rất nhiều: “Giai Giai, để anh giới thiệu với em, vị này chính là Tứ ca.”

Giai Giai gật đầu với anh: “Chào anh ạ!”

Cố Hào khẽ thở hắt ra một hơi: “Không ngờ anh lại tới đón, lại càng không ngờ còn gặp phải đám chó săn thối tha đó. Lần sau còn để em bắt gặp chúng nó, em nhất định sẽ không nương tay.”

“Thật sự là quá đáng hết mức.” Nhớ tới cảnh tượng ban nãy, Lữ Giai vẫn còn bức xúc: “Cái cô phóng viên tóc dài đó có lẽ đã nhìn thấy mặt Mật Mật rồi, anh bảo lúc về cô ta có viết bậy không?”

Cố Hào trầm mặc giây lát, Giản Trì Hoài gác đôi chân dài lên, chỉ ngồi đó không cần nói gì thì sự uy hiếp bẩm sinh cũng đã khiến người ta không thể tàng lờ sự hiện diện của anh. Anh nghiêng người: “Để tôi bế chút nào.”

Lữ Giai thấy vậy, ngoan ngoãn giao đứa bé vào tay Giản Trì Hoài. Ngón tay gầy của anh khẽ lướt qua gương mặt non nớt: “Chuyện này là thế nào?”

Cố Hào khàn giọng: “Lúc để mở đã xảy ra chút sự cố.”

“Cậu tìm cái bệnh viện nát nào vậy?”

Cố Hào không nói gì nữa. Lữ Giai bất chợt buồn bã: “Bác sỹ nói sau này có thể sẽ để lại sẹo.”

“Đáng tiếc thật.” Giản Trì Hoài giờ tay treu chọc Mật Mật: “Mật con gái mình cũng bị thương rồi, sao lúc cô tát người khác không đau xót thay cho cô ấy?”

Lữ Giai ngẩn người: “Tứ ca, đám chó săn đó cứ nhất quyết đòi chụp ảnh.”

“Cô ấy là người của Dịch Sư. Cho dù có được ảnh, cô nói với tôi một tiếng thì tin này cũng sẽ không có ai dám tung ra, hà tất phải đánh cô ấy?” Giản Trì Hoài vốn dĩ đang cúi đầu bất ngờ ngẩng lên, ánh mắt sắc lạnh găm thẳng về phía Lữ Giai. Cô ta như đóng băng toàn bộ xương cốt vì cái lạnh trong đôi mắt ấy, Lữ Giai bỗng run rẩy: “Tứ ca, chỉ là một phóng viên tép riu thôi mà.”

“Cô ấy là người của tôi.”

Cố Hào nghe thấy vậy, lập tức sùng sốt. Chẳng trách cô phóng viên đó dám xông xáo như vậy thì ra đã bị Giản Trì Hoài sử dụng quy tắc ngầm rồi. “Tứ ca, anh đừng nóng. Lúc ấy Giai Giai kích động, cô ấy cũng không biết quan hệ của hai người.”

Giản Trì Hoài ngồi dựa ra sau ghế. Ngón tay anh lướt qua gương mặt đứa trẻ, nơi ấy cho dù đã lên vảy nhưng vẫn không nên chạm vào, bé gái òa khóc. Lữ Giai sốt ruột, giờ tay ra: “Mật Mật.”

Giản Trì Hoài vô cảm nhìn cô ta. Cố Hào cúi gầm, ngồi bên cuộn chặt tay lại rồi buông ra, hết buông lại nắm. Anh ta đột ngột giờ tay lên, tát mạnh một cái vào mặt Lữ Giai. Lữ Giai bị đánh đến hoa cả mắt: “Anh...”

“Tứ ca, Giai Giai không hiểu quy tắc, cái tát này trả lại cho anh.”

Giản Trì Hoài bình thản đáp: “Cậu không nên nói vậy, cô ấy đâu có tát tôi.”

Cố Hào hiểu ý của người đàn ông lại giờ tay lên, một cái tát nữa được vung ra.

Giản Trì Hoài nhíu mày, bờ môi mím chặt thành đường thẳng hơi hé mở, thanh âm ôn hòa nhưng vẫn không giấu được trong khí chất một sự thâm độc rõ nét. Anh lắc đầu: “Cố Hào, sao cậu có thể đánh phụ nữ. Tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ.”

Ánh mắt Cố Hào sa sầm lại. Lão hồ ly này, nếu hôm nay anh ta không đích thân ra tay, hẳn ta cam tâm mới lạ đó! “Tứ ca, chuyện này coi như hòa, anh cũng đừng để bụng.”

Giản Trì Hoài trả lại đũa nhỏ: “Tôi không quen bế nó, trả lại cậu, lát nữa rơi thì không hay.”

Cố Hào giờ tay đón lấy, Giản Trì Hoài hướng mắt ra ngoài cửa sổ. Mưa càng lúc càng nặng hạt, anh có vẻ không mấy tập trung: “Lâu lắm không đi uống rượu với cậu rồi, làm vài ly chứ.”

“Được ạ.”

Giản Trì Hoài thu ánh mắt lại, lướt qua gương mặt Lữ Giai, thấy cô đang nín nhịn ảm ức, khóc thút thít. Lúc này Giản Trì Hoài vẫn có thể khẽ cười: “Cố Hào, cậu nói xem cậu cũng thật là, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, cậu đánh vợ cậu như thế chẳng phải đẩy tôi vào hố lửa sao?”

Lữ Giai bỏ bàn tay ôm mặt xuống, sau khi đón lấy con từ tay Cố Hào thì xoay lưng đi, không nói một tiếng. Cố Hào cũng im lặng, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh Giản Trì Hoài: “Anh tứ, gần nhà em có một chỗ khá yên tĩnh. Chúng ta qua đó uống vài ly?”

Khóe miệng Giản Trì Hoài khẽ cong lên: “Được.”

Chữ Đồng trở về nhà. Lý Tịnh Hương thấy cô vào cửa bên bờ chỗ rau đang thái trong tay xuống: “Đồng Đồng!” Trên đường trở về, cô đã lấy đá chườm lên mặt, rồi còn thả tóc xuống che đi. Cô áp ứng: “Me, con và đồng nghiệp ăn cơm ở ngoài rồi ạ.”

“Tối nay... con vẫn không về sao?” Lý Tịnh Hương dè dặt hỏi.

“Vâng.” Cô trả lời mơ hồ, cầm túi xách trở về căn phòng nhỏ của mình.

Kiểu thời tiết mưa dầm này một khi đã mưa thì rất khó ngớt. Nước mưa đập lên cửa kính, phát ra những tiếng lộp bộp sâu não. Chữ Đồng ngồi trên giường nghịch điện thoại. Lúc ăn tối, Lý Tịnh Hương có tới gõ cửa, cô liền nói mình đi ngủ rồi. Cô nằm xuống giường, mơ mơ hồ hồ chớp mắt một giấc. Tiếng chuông điện thoại vang lên bên tai rất nhiều lần, lúc ấy cô mới giờ tay cầm lên: “Alô!”

“Vẫn không muốn về nhà có phải không?”

Thanh âm của Giản Trì Hoài bất ngờ lọt vào tai cô. Chữ Đồng ngồi bật dậy, gõ gõ vào đầu: “Em về hay không cũng vậy thôi, anh đâu có nhớ.”

“Ai nói anh không nhớ?” Trong ống nghe có tiếng mưa rả rích: “Anh nhớ em, đi, về nhà.”

Như có cả một cây kẹo bông gòn rơi xuống trái tim Chữ Đồng. Cô co hai chân lên: “Thế anh đang ở đâu?”

“Dưới nhà em, nhanh lên, mưa to lắm, anh không thích đứng dưới mưa đợi người đâu.”

Chữ Đồng vội vàng đứng dậy tới bên cửa sổ. Cửa sổ bị nước mưa đánh tan tác rồi. Cô kéo thẳng cửa ra, mùi khí lạnh ẩm ướt cùng với một mùi thơm xộc vào mũi. Mắt cô chợt sáng lên vì cảnh tượng bên dưới quả thực khiến cô phải ngỡ ngàng. Đây đang là mùa hoa dành dành nở, Giản Trì Hoài che một chiếc ô đen cực lớn, màu trắng giữa bụi cây xanh càng tôn lên thứ màu u tối ấy. Anh hơi ngẩng đầu lên, dung mạo 'xinh đẹp'. Đúng, phải dùng từ này. Chiếc đồng hồ đeo tay rõ ràng rất nổi bật trong đêm tối mờ mịt. Chữ Đồng nhìn đến mê đắm, người say, lòng cũng say.

Cô chống tay lên bệ cửa: “Giản Trì Hoài, anh không cần tới đón em đâu, em không muốn về.”

“Nhà cũng không muốn về sao?” Giản Trì Hoài ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Chữ Đồng bất chợt nắm chặt tay lại. Trái tim cô đã bị cửa rách rồi, rất khó bình phục. Hai người yên lặng nhìn nhau. Cô cảm thấy cô sắp tiêu tốn hết sức kiên nhẫn của Giản Trì Hoài rồi. Anh đứng đó, cơn mưa bên ngoài càng lúc càng lớn, tiếng mưa rơi xuống ô lách lách vào tai Chữ Đồng. “Có những chuyện, em biết là không thể miễn cưỡng nhưng anh lại cố chấp mà lấy em. Giản Trì Hoài, cứ cho là em chẳng có chỗ nào xứng với anh nhưng em cũng không muốn quá tự ti trước mặt anh.”

Giản Trì Hoài ngẩng lên, sau lưng mưa giăng thành mảng lớn: “Chữ Đồng, từ một người này trở thành một người khác, lẽ nào không nên làm quen từ từ sao?”

Chữ Đồng bị chiếc gai nhọn trong lòng đâm đến đau đớn. Sau khi cơn đau qua đi lại là sự thờ ơ. Có lúc cô hay xoáy vào những chuyện vụn vặt mà gần như quên mất cô và Giản Trì Hoài ngay từ đầu đã không có tình yêu. Cô đau lòng không phải vì một người đang yêu cô sâu sắc bỗng dưng nói không yêu, nếu là vậy cô chắc chắn sẽ càng sụp đổ. Cô đau lòng là vì anh vẫn chưa yêu sâu sắc. Nhưng ngày từ ngày kết hôn, Chữ Đồng chưa bao giờ nghĩ giữa cô và Giản Trì Hoài sẽ tồn tại một chữ 'yêu'.

Bỗng nhiên, vào một ngày thế này, cô lại rất muốn, rất muốn...

Giản Trì Hoài mỉm cười: “Anh vốn đã về nhà rồi nhưng thấy không có em nên mới tới đây.”

Chữ Đồng cảm thấy người đàn ông này không giỏi nói dối. Một bước này của mình cô đã quá quá tham lam, suýt nữa thì ngã đập mặt. Cô bất giác dịu giọng: “Tôi đây làm gì?”

“Chuyện gì cũng muốn làm.”

Chữ Đồng vẫn là không giữ nổi thể diện: “Tôi nay em thật sự không muốn về.”

“Anh biết vì sao em bỏ nhà ra đi. Chữ Đồng, cái nhau như thế này không cần thiết với chúng ta, lúc nào không gặp mặt sẽ lại suy nghĩ lung tung. Anh đón em về nhà, lẽ nào không chỉ đơn thuần vì anh nhớ em thôi sao?”

Nước mưa rơi xuống chiếc ô của Giản Tri Hoài, men theo đó rơi xuống đất. Chữ Đồng khẽ thờ dài: “Em xuống ngay đây.”

Người ta đã cho cô một đường lùi như vậy rồi, cô còn không nỡ men theo đó mà bỏ xuống sao? Với lại giữa vợ chồng với nhau có chuyện gì phải đối mặt giải quyết.

Cô xách túi đi ra khỏi phòng ngủ. Lý Tịnh Hương vẫn còn ở trong phòng khách. Thấy cô đi ra, bà chợt ngẩng lên: “Muộn vậy rồi còn đi đâu?”

“Giản Tri Hoài tới đón con về.”

Cả gương mặt Lý Tịnh Hương bỗng sáng sủa hẳn lên: “Thật sao? Mau bảo nó lên đây.”

“Thôi ạ, ngoài kia mưa to lắm. Mẹ, con về đây.” Dứt lời, cô kéo cửa đi ra ngoài.

Men theo cầu thang đi xuống, tới trước cửa tòa nhà, nhìn thấy Giản Tri Hoài đứng đó, Chữ Đồng chạy nhanh qua. Giản Tri Hoài tự nhiên khoác tay qua vai cô, kéo cô vào dưới chiếc ô: “Gọi điện thoại mãi mà em không bắt máy, đang làm gì vậy?”

“Ngủ mất rồi.”

Giản Tri Hoài sợ nước mưa ngấm ướt cô bèn ra sức ôm cô thật chặt: “Quên nỗi đau trên mặt rồi à?”

“Em bảo mà, chắc chắn là anh nhìn thấy.”

“Anh đã đánh trả giúp em rồi.”

“Hả?” Chữ Đồng sững sờ nhìn lên: “Người đánh em là phụ nữ mà.”

“Anh đánh đàn ông, cũng vậy thôi.”

“Giản Tri Hoài, thật hay giả vậy?”

Người đàn ông kéo cửa ra, để cô ngồi vào trong: “Còn xem em có tin hay không.”

Chữ Đồng xoa xoa lên má mình. Sau khi anh ngồi vào xe rồi, cô mới mềm mỏng nói: “Thật ra, bản thân em cũng đáng đánh lắm. Nhưng mà em thực sự không định chụp đứa bé đó. Trên mặt nó có vết thương, em cũng sẽ không viết bài.”

“Em đúng là đáng đánh đấy. Em có được giấc ngủ này, tốt, nhưng em có bị đánh cũng chỉ có anh được đánh.” Giản Tri Hoài nở mày, hai người không ai nhắc về những câu nói của Giản Tri Hoài ở nhà họ Giản hôm đó. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng theo Giản Tri Hoài lên gác, bước từng bước vào phòng. Cửa phòng còn chưa đóng, Giản Tri Hoài đã bắt ngờ xoay người, giơ cao đầu gối của cô rồi bẻ xóc cô lên. Cô hoảng hốt bám chặt lấy vai anh: “Làm gì vậy?”

Giản Tri Hoài vui mặt vào giữa chân cô, khẽ cắn một cái: “Nói đi, có nhớ anh không?”

Chữ Đồng lấy tay đập khẽ một cái: “Thả em xuống!”

“Anh không tin là em không nhớ...”

Cô đỏ mặt nhưng vẫn còn bứt rứt chuyện đó: “Giản Tri Hoài, hôm nay chúng ta nói rõ ràng mọi chuyện được không, vì sao anh lấy em?”

Người đàn ông thả cô xuống: “Vấn đề này, ngày mai anh trả lời em.”

“Vì sao?” Chữ Đồng đi theo sau lưng Giản Tri Hoài.

Người đàn ông đi tới bên cạnh giường, cởi áo khoác, rồi trút bỏ tới áo sơ mi. Chữ Đồng nhìn thấy điệu bộ của anh, không khỏi nghiêng rằng: “Giản Tri Hoài, dùng 'sắc đẹp' vô ích thôi, em rất có nguyên tắc.”

Người đàn ông cởi hết cúc áo trên, làn da màu đồng vừa liếc nhìn đã lộ hết, cơ bắp tám múi rắn rỏi mạnh mẽ. Miệng cô chua xót, cảm giác nước miếng sắp rớt ra nhưng vẫn gắng nhẫn nhịn. Vậy mà người đàn ông lại bắt đầu bước tiếp theo, anh cởi thắt lưng, cởi quần, chiếc quần lót với 'đầu đạn' hiện lên

trước mắt.

Chữ Đồng ngộp thờ, đối kháng với anh, Giản Trì Hoài chỉ tay vào bụng mình: “Chẳng phải em vẫn luôn muốn biết bí mật hình xăm của anh sao?”

Chữ Đồng nuốt nước bọt: “Lẽ nào... anh định nói cho em biết?”

“Tôi nay anh sẽ để em từ từ nghiền cứu, nếu như có chỗ nào em không rõ còn có thể hỏi anh. Anh sẽ giải đáp cho em từng thứ một.”

Chữ Đồng siết chặt hai tay, trái tim đập thình thịch không ngớt: “Vậy anh phải trả lời trước cho em biết, đó có phải tên một người con gái không?”

Cô thấy sắc mặt Giản Trì Hoài hơi khó coi, trái tim bỗng chốc như rút xuống. Chữ Đồng cảm thấy mình như đang đợi thăm vắn. Cô đứng thẳng lưng ưỡn ngực, đồng tai lên, vừa muốn nghe lại vừa sợ hãi. Nhưng thanh âm của Giản Trì Hoài đã giáng thẳng vào não bộ cô: “Phải.”

Trời trời trời trời đất ơi! Cô quả thật muốn chửi bậy, muốn chém chết người!

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Tiết lộ bí mật hình xăm

Mặt Chữ Đồng sa sầm lại, cái miệng phải chế giễu: “Giản Trì Hoài, không có người nào như anh cả, lại đi xăm tên phụ nữ ngay ở đó, mất hết phong cách!”

Giản Trì Hoài cảm thấy cũng phải: “Nhưng xăm thì cũng xăm rồi, không xóa được.” Anh bước tới, bất ngờ bế Chữ Đồng lên, để cô xuống chiếc giường lớn bên cạnh. Anh hôn lên cánh môi cô, hết lần này tới lần khác vẽ ra hình dáng đôi môi ấy. Cơ thể Giản Trì Hoài rất nóng. Lớp vải mỏng manh Chữ Đồng mặc trên người hoàn toàn không thể ngăn trở nguồn nhiệt này. Ở trong tay anh, cô luôn không chống nổi quá hai, ba chiều là đã ngoan ngoãn nộp vũ khí đầu hàng.

Giản Trì Hoài nắm tay Chữ Đồng, để cô vuốt một đường từ cơ bụng đi xuống. Chữ Đồng lại cuộn chặt tay lại thành nắm đấm. Cô vui mặt vào trong ga giường: “Giản Trì Hoài, anh cũng không sợ em bị ám ảnh tâm lý à?”

“Ám ảnh gì?” Giản Trì Hoài hôn lên xương quai xanh của cô, lưu luyến không rời, thanh âm cũng trở nên mơ hồ.

“Ở chỗ đó anh xăm tên đàn bà, vậy sau này em nhìn thấy, em...”

“Em từng nhìn chưa?” Giản Trì Hoài đột ngột ngắt đầu, mỉm cười nhìn cô, trong miệng bỗng bật ra một ngữ điệu dài miên man: “À... Anh quên mất, lúc ấy em còn từng chụp trộm, chưa biết chừng còn cùng người khác nghiền cứu rồi ấy chứ?”

“Em không có.”

Giản Trì Hoài giữ chặt tay cô, để hai cánh tay sang bên hai người. Anh dùng sức cắn lên bờ môi Chữ Đồng: “Chủ đề này lát nữa chúng ta bàn tiếp. Mấy ngày không động chạm vào em rồi, em thật sự không nhớ sao?”

Hô hấp của Chữ Đồng trở nên dồn dập. Anh cắn khước miệng cô còn chưa buông ra. Sự kích động và hưng phấn lấp đầy tứ chi như sắp nhấn chìm lý trí của cô: “Ừm”

“Để nghe thật.” Môi Giản Trì Hoài di chuyển tới vành tai cô nhưng không vội hôn ngay. Chữ Đồng cảm thấy toàn thân như nổi hết da gà lên...

Cô tựa như đang nằm giữa một đám mây, không thể lật người mà cũng không dám lật, tầng mây thừa thớt, cơ thể nhanh chóng rơi xuống, vậy mà cô không nắm được bất kỳ thứ gì có thể khiến cô rơi chậm lại. Cô không biết bản thân mình có hét thành tiếng hay không. Tóm lại, khi bình tĩnh trở lại, cô đã cố họng đã đau rát. Giản Trì Hoài cắn mạnh vào bả vai cô. Chữ Đồng á lên một tiếng, giờ tay ôm chặt vai: “Sao anh thích cắn người như vậy?”

“Anh sợ em chưa tỉnh táo lại được.”

Chữ Đồng đưa tay ôm mặt, giấu kín biểu cảm của mình dưới lòng bàn tay: “Giản Trì Hoài, phải biết làm gương ọi người, hiểu không, đừng dạy hư trẻ con.”

“Trẻ ngoan mà còn lên giường với đàn ông.” Giản Trì Hoài ném lại một câu rồi đứng dậy đi tắm.

Chữ Đồng nhìn chằm chằm theo bóng lưng anh, hoàn toàn không tìm ra được lời nào để phản kích. Cô ngáy ra giấy lát mới tự lẩm bẩm: “Đó cũng là do anh dụ dỗ em”

Hai người tắm rửa qua, cả người khoan khoái, cơn gió lạnh của điều hòa thổi qua da thịt, cái lạnh thấm vào khiến người ta dễ chịu. Ở hông Giản Trì Hoài quấn một chiếc khăn tắm. Chữ Đồng bò lên giường, người đàn ông vẫy tay với cô, tỏ ý bảo cô nằm qua. Chữ Đồng ngồi bên cạnh anh, Giản Trì Hoài giữ chặt hai vai cô để cô nằm lên bụng mình. Làn da dưới gò má hơi lạnh, thế mà gương mặt Chữ Đồng lại nóng bừng.

Lòng bàn tay anh sờ vào cổ cô, tay kia cởi nút thắt của chiếc khăn tắm ra. Bên trong Giản Trì Hoài không mặc gì cả. Anh xoay mặt Chữ Đồng lại: “Em xem đi, rốt cuộc hình xăm của tôi là gì.”

Mặt cô bị xoay lại, thứ đầu tiên đập vào mắt dĩ nhiên không phải hình xăm. Chữ Đồng giằng ra khỏi tay anh, ngồi dậy, mặt đỏ bừng bừng: “Giản Trì Hoài, anh anh anh...”

“Vờ vịt gì chứ, sờ cũng sờ rồi.” Giản Trì Hoài ngồi dậy, nhìn cô cười mà như không cười. Chữ Đồng cảm thấy cũng phải bèn thẳng thừng quấn chặt chiếc áo tắm trên người lại, bò rạp xuống, ghé sát vào nhìn phần bụng của anh.

Cô nghiên cứu tỉ mỉ nhưng dù có nhìn kiểu gì vẫn không thể nhận ra đó là chữ gì. “Giản Trì Hoài, hay là anh tự nói đi.”

“Thật sự không nhìn ra sao?”

“Có phải là chữ 'Duy' trong Giang Ý Duy không?” Chữ Đồng quan sát trái phải.

Giản Trì Hoài nuốt nửa thìa phun ra máu. Anh khẽ hừ một tiếng, ánh mắt khinh thường. Chữ Đồng cười gượng: “Chưa biết chừng ban đầu anh thừa nhận Giang Ý Duy, sau đó xăm hình này lên người. Về sau cảm thấy không thích hợp, hình xăm lại chẳng xóa đi được, mọi chuyện đều có khả năng mà.”

“Chữ Đồng.” Giản Trì Hoài bất ngờ gọi tên cô, bàn tay hướng về phía gáy cô, kéo cô sát gần mình: “Đàn ông trong nhà họ Giản chưa từng có ai ly hôn...”

Chữ Đồng nín thở quan sát. Trọng điểm tới rồi, cô co rụt vai lại, Giản Trì Hoài chỉ ngón tay về phía bụng mình: “Sau khi đăng ký kết hôn xong thì bắt buộc phải khắc tên một nửa của mình ở chỗ này, anh cũng không phải ngoại lệ.”

Thế... Thế này là ý gì? Chữ Đồng hoàn toàn ngây ngốc. Cô tròn mắt, dùng ngón trỏ chỉ vào mặt mình với vẻ khó tin: “Ý anh... đây là tên em?”

“Sao, trông em chẳng hứng thú chút nào.”

Chữ Đồng cảm thấy cái tát đó của Lữ Giai nên chuyển tới lúc này mới phải. Cô bĩu môi, một lần nữa nhìn về phía hình xăm: “Nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống tên em mà.”

“Không có văn hóa đúng là đáng sợ. Anh chưa đến mức xăm một chữ thật rõ ràng lên đây. Chữ 'Đồng' theo kiểu chữ kim văn* có quá nhiều nét. Đáng nhẽ bố mẹ em nên đặt tên em là Chữ Nhị.”

~*Kim văn hay còn gọi là minh văn hay chung đỉnh văn, là loại văn tự được khắc hoặc đúc trên đồ đồng, là sự kế thừa của, xuất hiện cuối đời, thịnh hành vào đời. Nội dung thường liên quan mật thiết đến cuộc sống đương thời, đặc biệt là cuộc sống của tầng lớp thống trị, như việc tế lễ, sắc lệnh, việc chiến tranh, săn bắn... Từ trở về sau, kim văn được sử dụng rộng rãi. Theo thống kê, người ta tìm được 3005 chữ kim văn, đã đọc được 1804 chữ, nhiều hơn một chút. Do thời kì Thương Chu rất thịnh hành đồ đồng, mà trong đó chung (cái chuông) và đỉnh (cái vạc) là những nhạc khí, lễ khí tiêu biểu nên kim văn còn có tên gọi là chung đỉnh văn.

~Chữ Đồng không khỏi nuốt nước bọt cái ực: “Kiểu chữ kim văn là gì vậy?”

“Tra baidu!” Giản Trì Hoài không còn đủ kiên nhẫn ngồi nói chuyện với cô nữa.

Chữ Đồng nhìn anh, lại bò gần hơn chút nữa. Bị anh nhắc nhở như vậy, cô mới thật sự nhìn ra một chút hình dáng của chữ 'Đồng'. Cô sung sướng cười hớn hờ: “Giản Trì Hoài, thật không ngờ đây, anh lại chịu xăm hình ở nơi đó, thế chắc phải đau lắm? Chẹp chẹp, nhìn thế nào anh cũng đâu giống một người biết nghe lời.”

“Cái quy định này ghê lắm phải không?” Giản Trì Hoài cũng tự cười nhạo.

“Không ghê, em cảm thấy rất có ý nghĩa.” Chữ Đồng vui không tả xiết. Bạn nghĩ mà xem, là phụ nữ ai chẳng có suy nghĩ giống cô, ai lại hy vọng người đàn ông của mình xăm tên người đàn bà khác ở nơi riêng tư? Trong khoảnh khắc cô bỗng cảm thấy câu không yêu của Giản Trì Hoài không còn quá ngược nữa. Chỉ ít thì một nơi mang tính tượng trưng như thế này đã bị cô chinh phục rồi. Cái quy định này của nhà họ Giản đúng là hay, đàn ông là phải trung trinh như vậy, hiểu không?

Giản Trì Hoài thấy cô cười một mình tới mức miệng sắp ngoác ra tận mang tai rồi, anh dựa người ra sau. Chữ Đồng ngả lên người anh: “Có phải xăm xong rồi, ông nội còn phải kiểm tra không?”

“Cũng gần như vậy.”

“Hả?” Chữ Đồng phì cười: “Buồn cười quá đi, ha ha ha, em sắp đau bụng chết luôn rồi.”

Giản Trì Hoài giờ tay sờ lên mặt cô: “Lúc đó khi tin tức vừa mới bị tung ra, ông nội còn nói: Con xem, cũng may ông bảo con xăm tên của con dâu nhà

mình, nếu không đồn ra ngoài làm suy đồi thuần phong mỹ tục biết bao!”

“Ông nội nói chỉ phải, em rất tán đồng.”

Giản Trì Hoài cười khê: “Tán đồng cái đầu em ấy, ảnh đó chẳng phải do em chụp sao? Bản thân mình không nhìn ra thì thôi lại còn muốn đưa lên trang nhất.”

Chữ Đồng áp mặt lên ngực Giản Trì Hoài: “Giản Trì Hoài, em từng chụp nhiều mình tinh như vậy, em thật sự đã nhìn thấu rất nhiều điều. Có những lúc tình cảm nói hết là hết, quy định không ly hôn này một khi bó buộc vào hai người vốn không có tình cảm có thực sự phù hợp không?”

“Chỉ ít thì có thể giữ vững hình tượng gia đình hòa thuận.” Giản Trì Hoài lãnh đạm đáp, rồi không muốn tiếp tục nói chủ đề này nữa: “Anh muốn uống rượu, em muốn không?”

“Còn uống? Ban nãy miệng anh toàn mùi rượu.”

Giản Trì Hoài ngồi dậy: “Mai chúng ta tới chỗ ông nội đi, bố mẹ cũng qua đó.”

Ông nội nhà họ Giản không hề sống cùng hai ông bà Giản. Ông nội và bà nội sống trong một căn biệt thự ở lưng chừng núi, có một bác sỹ từ thời trẻ đã cùng với một đám người giúp việc lâu năm tới định cư dài ở đó.

Ngày hôm sau, Giản Trì Hoài và Chữ Đồng đi thẳng tới đó chứ không về nhà họ Giản đón Giản Lệ Đề nữa. Tới nơi, hai ông bà Giản và Giản Lệ Đề đều đang ngồi trong phòng khách. Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài nghiêng người đi vào, lần lượt chào hỏi: “Con chào ông nội, con chào bà nội, chào bố mẹ! Bọn con tới rồi!”

“Hình như Đồng Đồng mập hơn hồi mới cưới đấy, có phải có tin vui rồi không?” Bà nội đẩy cao chiếc kính trên sống mũi lên.

Chữ Đồng nghe thấy vậy, sống lưng lạnh toát. Tường Linh Thực đánh mắt về phía bà nội: “Mẹ, mập đâu mà mập, chẳng phải Chữ Đồng trước nay vẫn thế sao? Gầy như khi đợt ấy!”

“Lúc con còn trẻ mới giống khi ấy.” Bà nội cứ thích đầu khẩu với Tường Linh Thực: “Đồng Đồng xinh xắn hơn khi nhiều.”

Giản Trì Hoài nắm tay Chữ Đồng cùng ngồi xuống sofa. Mấy người trò chuyện rôm rả. Giản Trì Hoài bỗng nhiên giữ chặt mu bàn tay Chữ Đồng, lấy ngón tay vân vê lên đó mấy cái: “Ông nội, Chữ Đồng có một vấn đề vô cùng khó hiểu. Hay là để ông giải thích cho cô ấy nghe.”

“Vấn đề gì vậy?” Ông nội cười tít mắt.

“Cô ấy hỏi con cô ấy chỗ nào cũng không xứng với con nhưng vì sao con phải lấy cô ấy.”

Da đầu Chữ Đồng căng ra, cảm thấy nhận từng đôi mắt đang bắn về phía mình, nhất là Giản Lệ Đề, đây cũng là vấn đề lâu nay nó không hiểu. Cả một phòng khách rộng lớn, không khí bỗng nhiên lắng lại giây lát. Ở đây không có chỗ cho ông Giản chen vào. Ông nội khước môi hơi cứng đờ, lẳng lặng trùng mắt với Giản Trì Hoài. Người đàn ông làm như không nhìn thấy, quay đầu đi. Ban đầu anh lấy Chữ Đồng, phần lớn cũng vì ông nội khẳng khái, nan đề này nên để ông giải đáp.

“Đồng Đồng, con cảm thấy mình có chỗ nào không xứng với Trì Hoài?”

Chữ Đồng ngồi ngay ngắn: “Dẫu sao thì hai gia đình cũng chênh lệch nhau nhiều như vậy, mà con và anh ấy lúc trước cũng không có nền tảng tình cảm.”

Ông nội gõ gõ từng cái một xuống đầu gối, trầm ngâm chốc lát. Chữ Đồng tưởng ông đang do dự xem có nên nói với mình hay không. Không ngờ, ông đang khởi động lại bộ nhớ. Khóe môi Giản Trì Hoài hơi cong lên. Cũng làm khó ột người ở độ tuổi như ông, vẫn còn phải rèn luyện trí nhớ.

Câu hỏi này đối với mấy người còn lại hình như có chút nặng nề. Hai ông bà Giản đưa mắt nhìn nhau, bộ dạng giấu kín như bưng.

Ông nội khê ho một tiếng: “Đồng Đồng à, con còn nhớ lúc con lên năm ba đại học không? Con thường thích làm những việc gì?”

“Năm thứ ba?” Chữ Đồng không biết ông nội vì sao lại đột ngột hỏi như vậy: “Thì đi học thôi ạ, cũng không có niềm đam mê gì đặc biệt, sau đó con còn làm thêm quần thư trong thư viện nữa.”

Mắt ông nội bỗng sáng rực lên: “Thì ra con vẫn còn nhớ.”

Giản Trì Hoài khê lướt ngón cái qua đầu mày, nhìn ông nội chăm chú. Ông nội bắt đầu sắp xếp từ ngữ: “Năm thứ ba con học đại học, ông từng tới trường con thỉnh giảng, sau đó còn tới thư viện một chuyến. Ông đã hỏi một trong số các quần thư: Có thể tìm giúp tôi cuốn “Sự giác ngộ của những sắp xếp” không? Về sau, cô thủ thư đó tìm mãi tìm mãi, cô ấy nói trong mấy tính hiện thị là có quyển sách này nhưng là sách ít được mọi người quan tâm nên trước nay không có ai mượn, cũng không biết đã bị ai đó nhét vào một góc nào rồi. Ông nói với cô ấy: Quyển sách này tôi cũng tìm thấy ở bên ngoài. Cô bé ấy nghe xong cả buổi chiều đã tìm giúp ông, lật lên lật xuống. Ông cảm thấy một người trẻ tuổi được như vậy, con người chắc chắn là rất tốt. Đồng Đồng, con có biết ông đang nhắc tới ai không?”

Chữ Đồng lại ngây người ra: “Lẽ nào... là con ạ?”

“Chính là con, có phải không còn ấn tượng nữa không?”

Lúc ở trong thư viện, Chữ Đồng giúp người ta tìm sách là chuyện bình thường, làm sao cô có thể nhớ rõ một lần như vậy? Ông nội càng nói càng hăng: “Sau này, ông vô tình biết con đang làm việc ở Dịch Suru, ông liền nói với Trì Hoài: Con mãi không chịu kết hôn thì ai nói dối cho nhà họ Giản? Cũng coi như trùng hợp, chị con lúc đó... Thế nên, ông đã thẳng thừng nói với bố mẹ con, để con gả về nhà chúng ta. Đồng Đồng, con ấy à, đừng suy nghĩ quá nhiều. Con xứng với thằng cháu nội này của ông, dư thừa ấy chứ.”

Chữ Đồng cảm thấy kiểu tình tiết này chỉ xảy ra trong phim truyền hình thôi. Cô nhìn Giản Trì Hoài ngồi bên: “Lúc trước anh cũng biết ư?”

“Bây giờ có phải em đã có linh hội sâu sắc với từ 'ép hôn' này rồi không?”

Ông nội lau vầng trán: “Đồng Đồng, thằng nhóc Giản Trì Hoài này cũng chỉ là học hành giỏi giang một chút. Từ lúc đi học cho tới khi tốt nghiệp, chưa bao giờ tụt xuống thứ hai. Phòng sách trên gác của ông để toàn bằng khen của nó, để bà nội dẫn con đi xem. Lệ Đề, con cũng đi đi.”

“Ông nội, có phải con chưa từng thấy đâu.”

“Nhưng con thì ngược lại, điểm lúc nào cũng đội sổ. Con quên ông nội dặn con thế nào rồi sao? Mỗi lần tới nhà ông là lại phải lên nhìn một lần, mau lên!”

Giản Lệ Đề đứng dậy với vẻ không cam tâm tình nguyện: “Ông thiên vị.”

Bà nội đưa hai người họ lên gác. Tới khi bóng ba người biến mất khỏi cầu thang, Giản Trì Hoài mới bật cười: “Ông nội, ông không đi làm người sáng tác chuyện, quả thật là đáng tiếc.”

“Con còn nói nữa, ban nãy suốt nửa thì ông không bịa nổi, cũng may nó nói nó từng làm quản thư trong thư viện. Nơi ấy mỗi ngày có bao nhiêu người ra vào mượn sách như thế, chắc là nó cũng không ấn tượng quá sâu sắc với ai.”

“Chữ Đồng không quá tinh ranh, nói vậy đủ để khiến cô ấy tin tưởng rồi.”

Ông nội đánh mắt về phía cháu nội mình: “Thế trong mắt con, người nào tinh ranh?”

Giản Trì Hoài phì cười: “Quả thật là không có!”

“Thằng ranh này!”

Trên đường trở về, Chữ Đồng chấp hai tay trước ngực, Giản Trì Hoài lái xe một tay. Nhìn thấy điệu bộ đó của cô, không khỏi trêu chọc: “Cầu nguyện gì thế?”

“Em cảm thấy không thể tin nổi mà. Giản Trì Hoài, anh bảo thế này có giống như đang đóng phim thần tượng không?”

Khóe môi Giản Trì Hoài hơi rướn lên, Chữ Đồng gãi mái tóc dài ra sau tai: “Hôm nay em thấy tâm trạng của Lệ Đề rất tốt. Tin tức của Hồng Khánh Sâm cũng tung ra rồi, nghe nói là bị liệt hoàn toàn một tay.”

“Sao lại liệt vậy?”

“Nói là bị bồn hoa rơi trúng.” Chữ Đồng tỉ mỉ quan sát sắc mặt của Giản Trì Hoài, thấy anh tỏ ra vô cảm, không có một chút khác thường nào. “Đúng là đáng đời.”

“Ừm.” Giản Trì Hoài khẽ đáp một tiếng, vốn không muốn tiếp tục xoay quanh chủ đề này.

Còn đối với Giang Ý Duy mà nói, cô ấy cũng đã nhận một bài học không hề nhỏ. Một loạt các quảng cáo bị rút, mấy chương trình văn nghệ cũng đột xuất đổi người. Lần này cô ấy hại Giản Lệ Đề sa vào miệng cọp, suốt nửa thì gây ra họa lớn, cho dù Giản Lệ Đề có cầu xin thì Giản Trì Hoài cũng không dễ dàng bỏ qua.

Hồng Khánh Sâm đã xảy ra chuyện, đám người trong buổi tiệc tối đó không ai thoát nạn, ngay cả một người anh dưới trướng của Ân Thiệu Trình cũng đứng trước sóng gió bị phá hợp đồng. Con người Giản Trì Hoài là vậy, ai động vào bảo bối của anh, anh sẽ như phát điên vậy, gặp người nào là cắn người đó. Mà anh cũng có đầy đủ thực lực này, khiến bạn ném trái khô đau mà vẫn không dám kêu.

Dĩ nhiên Ân Thiệu Trình có thể đoán ra trong chuyện này có bàn tay của Giản Trì Hoài, chỉ có điều anh ta không thể trở mặt với Giản Trì Hoài, đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hôm nay công việc của Chữ Đồng tương đối nhẹ nhàng. Cô hẹn gặp một ngôi sao nhỏ để phỏng vấn. Cô tới đó theo đúng giờ hẹn, phải khoảng nửa tiếng sau ngôi sao ấy mới dùng đĩnh đi tới.

“Xin lỗi nhé, đột xuất có chút việc, để cô đợi lâu rồi.”

Chữ Đồng mỉm cười lắc đầu: “Không sao, tôi cũng vừa tới chưa lâu. Cô muốn uống gì?”

“Nước hoa quả đi.”

“Được.” Chữ Đồng giờ tay gọi nhân viên phục vụ.

Cô mình tinh chăm một điều thuốc: “Không ngại chứ?”

“Cứ tự nhiên.” Chữ Đồng lấy bút ghi âm ra, đôi phương liếc nhìn thẻ phóng viên của cô: “Người của Dịch Suru? Người nhà rồi.”

“Sao lại nói vậy?”

Cô ta nở nụ cười diêm lệ. Trong showbiz thứ không thiếu nhất chính là người đẹp. Cô ta cắn điều thuốc lá dài và mảnh, giờ tay tắt bút ghi âm của Chữ Đồng đi: “Tôi vào trong showbiz, chính ông chủ của Dịch Suru từng bước đi dắt tôi tới ngày hôm nay. Cô nói xem, có được coi là người nhà không?”

“Cô từng gặp ông chủ của chúng tôi ư?”

Cô ta rít mạnh một hơi, ánh mắt mơ màng: “Dĩ nhiên là từng gặp, Dịch Suru đã lãng xề không ít người mà.”

“Cũng phải, Dịch Suru không chỉ mạnh về mảng tin tức mà đào tạo ngôi sao cũng là số một.”

“Chắc cô không lạ lắm gì Giang Ý Duy chứ?” Cô ta kẹp điều thuốc giữa ngón tay, động tác thuần thục: “Chính vì cô ta được lên giường với ông chủ của Dịch Suru nên mới bò được tới ngày hôm nay.”

Chữ Đồng không ngờ lại dây dưa sang chủ đề này. Cô ta thấy cô không nói gì, bèn tiếp lời: “Tôi cũng thế, chuyện này có gì phải kinh ngạc?”

Sắc mặt Chữ Đồng hơi sa sầm lại. Với tư cách là một nhân viên dưới quyền của Dịch Suru, trước giờ cô luôn ôm thái độ kính trọng đối với ông chủ của mình, thậm chí có thể coi như cung phụng giống thánh thần. Hôm nay bị một mình tinh vạch trần như vậy, cô thật sự không nói ra được cảm giác của mình.

“Phải rồi, dám chớ sẵn các cô chẳng phải thích nhất là tung mấy scandal của bọn tôi sao? Đối với cuộc sống riêng tư của ông chủ các người, có dám vạch trần không?”

“Cô Mã, chúng ta vẫn nên nói về cuộc phỏng vấn hôm nay là hơn.” Chữ Đồng cảm thấy người này có bệnh, bình thường thì thích tạo scandal với mấy ngôi sao nam, giờ thì hay rồi, lại dám tiết lộ cuộc sống đời tư của bản thân ngay trước mặt phóng viên!

“Tôi nói cho cô biết một bí mật nhé. Ông chủ của Dịch Suru đặt một căn phòng thường xuyên tại khách sạn Hồng Thành, cứ tới thứ sáu hàng tuần, anh ta lại gọi một ngôi sao tới phục vụ. Lướt của tôi vừa qua, không biết tuần này là ai đây.”

Chữ Đồng nửa cười nửa không, nhìn chằm chằm người phụ nữ: “Cũng chẳng biết anh ta đã đắc tội gì với cô mà lại bị cô bán đứng như vậy.”

Ngôi sao họ Mã hút nốt ngậm khói cuối cùng: “Anh ta nói với tôi lần sau không cần tới nữa? Anh ta tưởng mình là ai chứ? Hoàng đế cỡ đại sao?”

“Cô Mã, nếu cô còn không phỏng vấn thì hôm nay tôi không kịp biên tập bản thảo đâu đấy.”

Xem ra cô mình tinh này căm hận ông chủ của Chữ Đồng. Làm xong phỏng vấn, trước khi đi lại nói cho cô biết chuyện căn phòng ở khách sạn Hồng Thành. Chữ Đồng thu dọn đồ đạc, đứng dậy rời đi. Bên cạnh có một cửa hàng bán đồ nhập khẩu, giá cả của mấy món đồ trong đó không hề rẻ, bình thường cô chỉ dám đứng ngắm từ xa mà thôi. Nghĩ bụng từ lúc cô và Giản Trì Hoài kết hôn tới nay, cô còn chưa động tay làm một bữa tối đẳng hoàng bao giờ, mà Giản Trì Hoài lại kén chọn khoản ăn uống. Cô cắn chặt răng, xách túi vào mua đồ.

Tới khu thịt sống, cô lựa lần lượt từng thứ, thịt bò, thịt gà, hành tây... Khi tay vừa chạm vào một hộp xách bò, còn chưa kịp cầm vào tay thì đã bị đôi phương giật mất. Chữ Đồng ngẩng lên, nhìn thấy Ân Thiếu Trình đang tỏ ra nghiêm túc nhìn hạn sử dụng bên ngoài hộp. Cô đứng dậy đẩy xe định đi. Ân Thiếu Trình đuổi theo, ném thứ trong tay vào xe đẩy của cô. “Cô phóng viên nhỏ, cô có biết một hộp thịt bò ở đây bao nhiêu tiền không?”

“Siêu thị này do anh mở à? Cần anh lo sao?” Chữ Đồng đi tới trước quầy rượu, định mua một chai rượu vang.

“Buổi tối Triệu Thanh Dương xuất hiện, cô đã theo dõi Hồng Khánh Sâm phải không?”

Chữ Đồng cầm một chai rượu lên, hờ hững đáp: “Đúng thế.”

“Lẽ nào cô không nên cảm ơn tôi từ tế?” Ân Thiếu Trình chống một tay lên quầy hàng, nghiêng đầu nhìn cô.

Chữ Đồng lấy bữa một chai rượu, bỏ vào xe: “Tôi đâu có nhờ vả anh, tự anh muốn nói cho tôi biết đấy chứ.”

Ân Thiếu Trình không tức giận mà bật cười. Anh ta liếc mắt nhìn thứ trong xe đẩy, giờ tay giữ mép xe: “Chắc là lương của chồng cô cũng không cao, tôi mời cô.”

“Cảm ơn ý tốt của cậu chủ Ân, không cần đâu.” Chữ Đồng gạt tay anh ta ra, tới xếp hàng thanh toán. Ân Thiếu Trình đi theo phía sau cô. Khi tới lượt Chữ Đồng thanh toán, anh ta bèn rút thẻ ra đưa cho người thu ngân: “Dùng của tôi.”

“Ai cần dùng chứ.” Chữ Đồng dè dặt tay anh ta xuống: “Tự tôi có tiền.”

Người thu ngân hết nhìn cô lại nhìn anh ta rồi mỉm cười nói: “Hãy để đàn ông thể hiện sự ga lăng của mình đi ạ.” Dứt lời cô ta định lấy chiếc thẻ, Chử Đồng lấy thẻ lương của mình từ trong ví da ra: “Tôi và anh ta không thân, dùng của tôi.”

“Sao lại không thân chứ?” Ân Thiệu Trình chẳng biết từ lúc nào đã cầm thêm hai thứ đồ trong tay, cùng đưa qua, đó là một hộp bao cao su và khăn ướt. Cả hai thứ được để cạnh nhau, vừa liên tưởng đã đủ khiến người ta chịu không nổi. Chử Đồng giận dữ trừng mắt với anh ta, cô ném chiếc thẻ về phía người thu ngân: “Cô mà không quẹt là tôi không mua nữa đâu, khăn trưng lên!”

Người nhân viên thấy vậy, vội vàng quẹt thẻ.

Mua đồ xong đi ra ngoài, Ân Thiệu Trình và cô cùng xuống hầm để xe. Anh ta tìm được xe của mình trước, khi kéo cửa xe ra còn hét lên sau lưng Chử Đồng: “Này, trả tiền cho cô cũng không được. Nếu muốn kiếm nhiều tiền thì cố moi thêm mấy tin hot nữa ra.”

Đồ thần kinh! Chử Đồng rảo bước rời đi.

Ân Thiệu Trình ngồi trong xe, ngồi nỏ này anh ta đã chôn giúp cô rồi. Ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru, ngoại trừ một số người có quan hệ tốt trong ngành này ra, những người xung quanh chỉ hiểu biết lơ mơ. Anh ta không tin, một tin tức như ông chủ của mình đặt phòng với mình tình lại không hấp dẫn được Chử Đồng. Nếu để anh ta đích thân nói với Chử Đồng thân phận thực sự của Giản Trì Hoài thì chẳng còn gì thú vị. Đã chơi thì phải chơi lớn một chút. Ai bảo vợ chồng họ đều không phải người, người này độc ác hơn người kia, người này nham hiểm hơn người kia?

Chỉ có điều, thực sự đáng tiếc, sao Chử Đồng lại trở thành vợ của Giản Trì Hoài kia chứ?

Dịch Suru.

Chử Đồng tách từng vụn bánh mỳ. Tàn Tàn ngồi đối diện có vẻ không mấy tập trung. Chử Đồng xem xong bản thảo, nhúm mày nói: “Tàn Tàn, bài này cậu liên tục viết nhầm, muốn bị ăn mắng té tát sao?”

“Hả? Có sao? Cậu sửa giúp tớ với.”

“Hòn vía cậu để đi đâu vậy, cẩn thận tông biên tập lát nữa đánh cậu đó.” Chử Đồng bỏ bánh mỳ xuống, bắt đầu sửa bản thảo.

Tàn Tàn đi từ phía đối diện qua, kéo ghế ngồi bên cạnh cô: “Gần đây tớ đang bận rộn chuyện cưới xin.”

“Thế chẳng phải là chuyện tốt sao? Bố mẹ cậu đồng ý rồi à?”

“Thì chính là không đồng ý đó, kiên quyết bắt mua nhà mới được, nhưng mà khoản tiền phải trả đợt đầu còn thiếu năm vạn đồng, chỗ nào vay mượn được đã cố cả rồi.” Tàn Tàn nét mặt khổ não: “Chỗ nào biến được cho tớ ít tiền thì tốt quá.”

“Trong thẻ của tớ còn hơn một vạn, hay là cho cậu vay tạm?”

“Không đủ đâu, mấy hôm nay phải chuyển tiền luôn, nếu không chẳng còn cái giá trả góp nữa.” Tàn Tàn vẽ từng vòng tròn lên đầu gối. Thấy trong phòng làm việc không còn mấy người, cô ấy mới ghé sát bên tai Chử Đồng: “Đồng Đồng, có người muốn mua ảnh chính diện gương mặt ông chủ của chúng ta với giá cao, hay là chúng ta...”

“Cậu điên rồi à? Dám bán đứng cả ông chủ của mình.”

“Đây không gọi là bán đứng, chỉ là tiết lộ gương mặt thật của anh ta thôi. Có biết bao nhiêu người tò mò, tớ đâu có chụp đời sống riêng tư.” Tàn Tàn đau đầu day day thái dương: “Nếu có thể làm được thì khoản tiền đợt đầu của tớ không cần lo rồi.”

“Thế cậu biết hành tung của anh ta?”

“Chính vì không biết tớ mới đau đầu đây.”

Chử Đồng gõ lên bàn phím: “Tàn Tàn, cậu phải suy nghĩ cho kỹ đó. Một khi để lãnh đạo biết được chuyện này thì chúng ta không chỉ đơn giản là bị đuổi việc thôi đâu.”

“Không đâu, sao khi giao ảnh, tiền trao cháo múc. Với lại là bạn của tớ cần, cô ấy không bán đứng tớ đâu.”

Chử Đồng cứ cảm thấy không yên tâm: “Vì năm vạn đồng, có đáng không?”

“Cậu không hiểu nó có ý nghĩa gì với tớ đâu. Đồng Đồng à, năm vạn đồng đổi lại cơ hội được ở bên người mình yêu trọn đời đấy, cậu bảo có đáng không?”

Chử Đồng bị hỏi đến cứng miệng, á khẩu không nói được câu nào. Cô chưa bao giờ phải nỗ lực hết sức như vậy thế nên vốn không thể thấu hiểu. Tàn Tàn dựa đầu lên vai cô: “Chúng ta vào Dịch Suru gần như cùng một lúc, lúc làm việc lại là cặp đôi hoàn hảo. Chúng ta từng săn đón bao nhiêu tin tức như thế, trái tim tớ sớm đã tê dại rồi. Chỉ chụp một bức ảnh chính diện của sếp thôi mà, kế hoạch này chỉ có hai chúng ta biết thôi.”

“Nếu cậu kiên quyết thì chắc chắn tớ sẽ giúp cậu.” Chử Đồng nhớ tới lời của cô mình tình họ Mã kia: “Tối lúc đó, tớ cùng đi với cậu, thêm người cũng

tiện hỗ trợ.”

Lúc chụp ảnh Triệu Thanh Dương và Hồng Khánh Sâm, Tần Tần cũng vì nghĩa quên mình giúp đỡ cô, những chuyện này Chử Đồng nhớ rõ cả.

Ngày thứ sáu ấy, Chử Đồng dậy từ rất sớm, ngồi trên bệ cửa sổ thu dọn đồ đạc. Giản Trì Hoài còn chưa tỉnh ngủ, cánh tay và đôi chân dài đều hở ra ngoài lớp chăn mỏng. Người đàn ông khi say ngủ, những đường nét sắc sảo cũng mềm mại hơn, hòa cùng hơi thở lúc nặng lúc nhẹ. Chử Đồng đi tới trước giường, bắt giắc cúi xuống.

Lông mày đen rậm bị những lọn tóc lòa xòa trước trán che mắt, mi mắt vừa dài vừa dày, sống mũi cao thẳng khiến cho gương mặt anh thêm nổi bật. Chử Đồng ngấm đến si mê, vô thức ghé môi hôn lên môi anh. Giản Trì Hoài giật mình tỉnh giấc, còn tưởng người phụ nữ nào dám cưỡng hôn anh, tới tận khi mở mắt ra mới nhìn thấy gương mặt thỏa mãn của vợ mình. Đúng, là thỏa mãn, anh cho là như vậy. Anh thẳng thừng giơ tay ôm lấy eo cô. Chử Đồng cười đùa đánh sát mặt về phía anh: “Tôi nay có thể em sẽ về rất muộn, anh ngủ trước đi.”

“Tôi nay anh cũng có việc.”

Chử Đồng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Anh có việc gì?”

“Việc riêng.”

Xi! Chử Đồng đứng thẳng dậy, cảm thấy hôm nay ắt sẽ là một trận quyết chiến. Ông chủ phía sau có thể che giấu kín đáo như vậy, chắc là không thích tiết lộ thân thể của mình. Cô và Tần Tần chụp trộm đoán chắc lúc đó trên đầu không khác gì treo một quả bom.

Khách sạn Hồng Thành. Chử Đồng đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm. Tần Tần bên cạnh cũng ăn vận như 007 vậy. Hai người tới quầy lễ tân: “Chào cô, tôi muốn đặt phòng.”

“Chào chị, chị đợi một lát ạ.”

“Có thể tự chọn số phòng không?”

“Được ạ.”

Chử Đồng đẩy một chiếc chứng minh thư qua: “Tôi muốn phòng 1008.”

Nhân viên lễ tân quét một vòng trên máy tính: “Thành thật xin lỗi, phòng 1008 đã có khách rồi ạ.”

Quả nhiên! Chử Đồng bỗng dưng phấn khích, cuộn chặt tay lại: “Thế phòng 1012 thì sao?”

“Phiền chị đợi một lát.” Nhân viên phục vụ một lần nữa liếc nhìn xuống máy tính: “Phòng này được ạ.”

Tầng mười là tầng Hoàng kim của khách sạn Hồng Thành. Phòng 1012 vừa hay nằm đối diện với phòng 1008. Chử Đồng nghe thấy hai chữ ‘được ạ’, đôi mắt bỗng nheo lại thành một đường thẳng trong chốc lát: “Tốt, lấy phòng này.”

“Thưa chị, tiền đặt cọc tổng cộng là ba ngàn hai trăm tám mươi tám đồng.”

Hự, tay Chử Đồng run run, nhưng cũng đã chuẩn bị liệu mình. Cô lấy chỗ tiền mặt đã rút sẵn từ trong túi ra, làm thủ tục xong xuôi rồi cùng Tần Tần lên gác. Chử Đồng vừa đi vừa hạ thấp giọng: “Sau khi vụ mua bán thành công, có thể yêu cầu thanh toán các phụ phí khác không?”

“Được được, đã nói là sẽ thanh toán mà. Không ngờ không phải chứng minh thư của cậu vẫn có thể đăng ký, tuyệt thật.”

“Phí lỗi, nếu không điều tra ngay ra tở rồi.” Chử Đồng kéo thấp vành mũ xuống, cùng Tần Tần đi lên tầng 10. Tới phòng 1012, Chử Đồng giơ tay xem giờ: “Còn sớm, chắc là phòng đó vẫn còn trống.”

“Chúng ta mở hé một khe cửa, luân phiên trực.”

Chử Đồng cũng tán thành. Cô đi vào phòng, Tần Tần xông vào trong trước: “Ôi trời ơi, mấy ngàn quả là không lãng phí, cậu mau tới sờ cái giường này coi.”

Chử Đồng để túi xách qua một bên, chỉ giữ lại một khe cửa nhỏ xíu đủ để nhìn thấy bóng người đi qua đi lại bên ngoài. Cô hy vọng lời của cô minh tinh kia đáng tin cậy, nếu không thì... tiền phòng của cô!

Trong một quán bar cao cấp nào đó tại Tây Thành. Trong phòng chỉ có lác đác vài người, người đàn ông trung niên dẫn đầu để chải mái đầu vuốt keo đã lỗi thời, áo sơ mi giắt cốt vào trong quần, mắt dây xích vàng trên cổ tay rộng bằng một ngón tay: “Nào nào, Thiếu Trình, Trì Hoài. Hiếm có dịp tôi hẹn được hai cậu ra ngoài. Bây giờ là thiên hạ của thanh niên các cậu rồi. Giới showbiz này, quan trọng nhất là chơi đẹp, chú mong hai cậu có cơ hội trở thành anh em sinh tử, cạ ly!”

Giản Trì Hoài bê ly rượu lên. Ân Thiếu Trình ghé qua chạm cốc, nhân tiện khoác tay lên vai anh: “Giản Tứ ca, anh nói xem, anh đã chơi tôi ngoài sáng trong tối mấy lần rồi, nhưng Ân Thiếu Trình này có trả thù lần nào không? Vì sao! Vì tôi muốn trở thành anh em với anh, người anh em hiểu không?”

Giản Trì Hoài lẳng lẳng đẩy cánh tay anh ta ra, đôi mắt phượng hẹp dài liếc sang: “Tôi không có hứng thú với đàn ông.”

“Xem anh nói kìa, tôi cũng chỉ có hứng thú với đàn bà.” Ân Thiệu Trình uống cạn ly rượu: “Hôm nào có hàng ngon, chia sẻ tý nhá.”

“Giang Ý Duyệt, có muốn không?” Giản Trì Hoài cười khẩy, trong ánh mắt thấp thoáng một vẻ đùa cợt. Ân Thiệu Trình nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi. Giản Trì Hoài giờ ly rượu trong tay lên: “Có thêm một người anh em là chuyện tốt, nào, cạn ly!”

Lúc ấy sắc mặt Ân Thiệu Trình mới dịu đi một chút. Anh ta nâng ly chạm khẽ một cái. Giản Trì Hoài nói lại tiếp một câu: “Vợ bạn không thể dây vào, Chữ Đồng là vợ tôi, sau này cậu tránh xa cô ấy ra một chút.”

Ân Thiệu Trình sắp thổ huyết tới nơi nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ không biết gì: “Cô phóng viên nhỏ đó chính là vợ anh? Tôi còn đang định theo đuổi cô ấy chứ.”

“Bây giờ cậu biết rồi đấy, cậu không có cửa đâu.” Giản Trì Hoài tự tức uống rượu.

Ân Thiệu Trình nắm chặt ly rượu trong tay, cơn giận này bị nuốt sống sượng vào trong. “Hôm nay cùng anh ra ngoài uống rượu là bàn chuyện hợp tác. Gần đây có không ít gương mặt mới có tố chất tốt, các công ty giải trí hàng đầu đều đang tranh giành người...”

Khách sạn Hồng Thành.

Chữ Đồng và Tần Tần trốn biệt không dám ra ngoài. Hai người họ thay phiên nhau trực trước cửa. Chữ Đồng vừa ăn mỳ gói vừa hỏi: “Có động tĩnh không?”

“Không có, cậu yên tâm ăn đi, tớ nhìn rồi.”

Khoảng mười giờ tối, Chữ Đồng dựa vào khung cửa, sắp ngủ gật tới nơi, bên ngoài có tiếng bước chân lọt vào tai. Cô bất ngờ ngồi thẳng dậy, nhìn thấy có mấy bóng người dừng lại trước cửa phòng đối diện, một người hình như lấy thẻ phòng ra quẹt, còn mấy cô gái đáng đẹp lần lượt đi vào. Có trò hay rồi! Tinh thần Chữ Đồng rất phấn khởi, cũng không cảm thấy buồn ngủ nữa, vẫy tay với Tần Tần, chỉ còn đợi ông chủ lớn xuất hiện nữa thôi.

Lúc Giản Trì Hoài ngồi trên xe cũng sắp mười rưỡi rồi. Anh uống hơi nhiều một chút nhưng ý thức vẫn tỉnh táo. Anh rút di động từ trong túi ra gọi cho Chữ Đồng. Cô gái nhỏ đầu kia vẫn còn đang nằm vùng, lúc nhận điện thoại cũng dè dặt, thận trọng: “Alô!”

“Về nhà chưa?”

“Chưa, chắc còn phải mấy tiếng nữa. Anh yên tâm, xong việc em lập tức về nhà.”

Giản Trì Hoài mở cửa sổ ra, tốc độ xe nhanh dần, gió đêm vun vút thổi vào mặt, cả người bỗng bình dễ chịu. Anh nghe thấy Chữ Đồng hạ thấp giọng hỏi anh: “Anh thì sao? Về tới nhà chưa?”

Giản Trì Hoài khẽ cong môi: “Chưa, em cứ làm việc đi. Anh chơi một lúc sẽ về, cúp máy đây.”

Chữ Đồng nghe thấy trong di động truyền tới tiếng tút tút, trong lòng cô lóe lên một cảm giác kỳ lạ. Giản Trì Hoài rất ít khi về muộn, sao hôm nay vẫn còn ở bên ngoài?

Bên này điện thoại vừa cúp, Giản Trì Hoài lại nhắc mấy tiếp: “Alô, có việc gì?”

“Tứ ca, anh đang ở đâu ạ?”

“Uống rượu xong vừa ra ngoài.”

“Hẹn thêm lần nữa không?”

“Được, ở đâu?”

“Khách sạn Hồng Thành, chỗ cũ.”

Giản Trì Hoài ngồi ở ghế sau, người tài xế phía trước nhỏ giọng hỏi ý kiến: “Anh Giản, đi đâu ạ?”

“Khách sạn Hồng Thành.”

Thật ra mối quan hệ xung quanh của những người này như nhau cả thôi. Chưa bao giờ Giản Trì Hoài nói rằng anh là người không thích chơi bời. Chỉ là so với sự phóng đảng của những người khác, anh nắm bắt được chừng mực của mình. Tối nay về Chữ Đồng cũng không có nhà, vậy thì chi bằng anh đi chơi cho thoải mái. Từ ngày kết hôn cho tới nay, rất hiếm hôm anh như thế này, nhưng những việc này đều không hại gì tới đại thể, chỉ cần không chạm tới giới hạn, chuyện gì cũng dễ nói.

Tới khách sạn Hồng Thành, bạn bè của Giản Trì Hoài đang ở đại sảnh đợi anh. Họ cũng đi tăng hai rồi, trên người nồng nặc mùi rượu. Đồng Tử đi vào trong thang máy, Giản Trì Hoài tiện tay khép cửa lại: “Lần nào cũng chọn chỗ này, không sợ bị đám phóng viên dễ mất à.”

“Đưa phóng viên nào dám chụp chúng ta? Chắc chán sống rồi.”

Cửa thang máy chẳng mấy chốc đã vang lên một tiếng 'ding'. Giản Trì Hoài và Đồng Từ cùng đi ra ngoài. Đồng Từ đã uống khá nhiều, nói cũng nhiều hơn: “Tứ ca, tôi nói cậu này, mấy hôm trước tôi nhìn trúng một cô mình tinh, hoàn toàn tự nhiên, chưa hề phẫu thuật...”

“Được rồi.” Giản Trì Hoài đi trước: “Lần trước cậu cũng nói như vậy, kết quả mang tới cho chúng tôi xem, có cô nào không phẫu thuật đâu? Chỉ còn đúng mấy sợi tóc trên đầu là của cô ta thôi, mù mất!”

Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã tới trước cửa phòng 1008. Chử Đồng buồn ngủ sắp không trụ nổi nữa, gật gù gật gù, đầu đập mạnh về phía trước một cái, trán đụng vào cánh cửa, đau tới nỗi con buồn ngủ của cô lập tức tan biến. Cô ngược mắt nhìn về phía trước bỗng nhìn thấy bóng hai người đàn ông cao lớn đứng quay lưng về phía mình. Đôi mắt Chử Đồng sáng rực lên, kéo khe hẹp rộng thêm chút nữa. Cô quan sát tỉ mỉ, sao cứ cảm thấy bóng hình của một trong hai người quen quen?

Đang còn mãi nghĩ ngơ thì một người đã mở cửa ra. Anh ta đẩy cánh cửa, tỏ ý mời người cao hơn một chút kia vào trước. Sau khi đối phương cất bước, anh ta mới vào theo. Chử Đồng không kịp nghĩ thêm, định đợi lúc họ đi ra để chụp một gương mặt rõ nét vốn dĩ là không thể. Cô bất thành linh mở tung cánh cửa, chạy như bay ra ngoài. Người đàn ông trong phòng không lập tức đóng cửa lại mà buông tay, để mặc cửa đổ lúi về sau. Cánh cửa vẫn từ từ khép vào theo quán tính. Chử Đồng cảm thấy tấm thẻ đã chuẩn bị sẵn vào khe cửa. Sau khi cánh cửa khép vào không hề khóa lại, hai người trong phòng hoàn toàn không ngờ tới chuyện này. Chử Đồng nằm bò dưới đất, tìm nhảy vọt lên tận cổ họng, chỉ sợ bị phát hiện. Giây lát sau, cô mới phàn khích vẩy tay với Tần Tần phía đối diện.

Tần Tần làm động tác ok, dè dặt đi tới, đưa máy ảnh cho Chử Đồng: “Hay là để tớ vào cho?”

“Người bắt cần như cậu vào chẳng lẽ để người ta ném ra ngoài.” Chử Đồng đón lấy máy ảnh, không yên tâm bèn kiểm tra thêm lần nữa.

“Đồng Đồng, chuẩn vào như vậy quá nguy hiểm, bên trong toàn là người thôi.”

“Nhưng chúng ta không nghĩ ra cách hay hơn đâu. Cậu canh trước cửa, nghe thấy tiếng tớ hét bên trong thì lập tức mở cửa ra, như vậy chúng ta mới có nhiều thời gian chạy trốn hơn, biết không?”

“Được, tớ hiểu rồi.”

Chử Đồng cầm máy ảnh, từ từ đẩy cửa ra. Không nhìn được tình hình bên trong, cô chỉ còn biết dựa vào may mắn. Lỡ như lúc này có người đứng sau cánh cửa thì công sức tối nay coi như đổ bể. Cô khom lưng, sau khi một người có thể chui vào, cô từ từ bò vào trong. Kết cấu của căn phòng này khác với phòng 1012, bên trong càng rộng rãi hơn. Đi trên hành lang cô cũng có thể nghe được tiếng cười đùa vọng ra, chỉ là nhất thời chưa nhìn được người.

Chử Đồng tiếp tục tiến lên, thanh âm mỗi lúc một rõ. Cô bò tới tủ rượu, vừa hay có thể lợi dụng lưng ghế sofa để che mình. Mùi thuốc lá ngập ngụa xộc vào mũi, cô cố nhịn sự khó chịu, hơi ngó đầu ra. Người bên trong đang nói chuyện, uống rượu, có một người đàn ông đứng chắn đứng tầm nhìn của Chử Đồng. Anh ta ôm một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, bàn tay không ngừng sờ soạng phần lưng hở hang của cô ta.

“Da dẻ này, tôi đã nói là tự nhiên mà, anh còn không tin!”

Người còn lại rõ ràng chẳng màng tới anh ta, chắc là đang chìm đắm trong tử sắc. Chử Đồng đợi cơ hội họ quay đầu lại, mặc dù không biết trong hai người này ai là ông chủ của Dịch Sưu nhưng kệ đi, cứ chụp đã rồi tính.

Cô một lần nữa thò đầu ra, người đàn ông đứng quay lưng bất ngờ ngồi xuống, cũng khiến cho người đối diện để lộ gương mặt thật. Chử Đồng nhất thời nhìn đến đờ đẫn, cô tròn xoe hai mắt, đầy mắt cay xè bởi khói thuốc. Cô cảm thấy mình nhìn nhầm mất rồi, nhưng người kia rõ ràng là Giản Trì Hoài, tay trái anh ôm một cô gái xinh đẹp, khuôn gò, cả người lại hơi ngả về bên phải. Một cô gái khác đang cầm chiếc bật lửa anh thường dùng, châm lửa cho anh. Chử Đồng nhìn kỹ thêm chút nữa, thấy hai người này vòng một dây dũa. Mà một Giản Trì Hoài như thế này là hình ảnh Chử Đồng chưa bao giờ chứng kiến.

Anh vẫn tuấn tú như thế, dù người bên cạnh có diện mạo nổi trội, đáng người thu hút thì vẫn không thể vượt qua. Anh hơi nheo mắt lại, khoảnh khắc điều thuốc được châm lên anh hít sâu một hơi, gò má hơi chìm đắm ở nơi trung xuống. Tư thế ấy, ánh mắt ấy, quả thật là điên đảo chúng sinh. Nơi cổ họng Chử Đồng lăn nhẹ, đáng vẻ này của Giản Trì Hoài giống hệt những ngôi sao hạng B hay những người nổi tiếng trong giới showbiz mà cô vẫn chụp. Người phụ nữ bên tay trái cũng đang chìm trong sắc đẹp ấy, nhất thời không kìm được lòng mình, ghé mặt qua định hôn anh...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Giản Trì Hoài và chị

Giản Trì Hoài dường như không có quá nhiều bài xích, chỉ hơi nghiêng mặt một chút. Tay anh vẫn vòng qua bả vai người phụ nữ, một tay kia kẹp điều

thuốc, chỉ vào người đối diện: “Đồng Tử, thuốc lá này được đấy, ở đâu ra vậy?”

“Tôi cũng cảm thấy được, thuốc xịn, rượu ngon cùng người đẹp, đây mới gọi là cuộc đời.”

Tầm mắt của Chữ Đồng dừng yên trên cánh tay Giản Trì Hoài. Cô cảm thấy mình sắp bùng nổ rồi. Cô chỉnh máy ảnh thành chế độ bật flash rồi đứng thẳng dậy từ sau sofa, nhắm thẳng vào Giản Trì Hoài chớp chớp không ngừng..

Giản Trì Hoài vô thức giơ tay lên che. Đồng Tử nhanh chóng phản ứng lại, quay người lại: “Ai đó!”

Chữ Đồng lại nhắm thẳng anh ta mà chụp lia lịa. Đồng Tử nhìn đến sững người. Nếu là bình thường ai dám chụp anh ta, anh ta thật sự có thể xông lên xé nát đối phương. Nhưng người này thì khác, lúc Giản Trì Hoài bị người ta chụp trộm ảnh riêng tư, bọn họ đều đã biết ở nhà anh có một con 'hồ cái' hung dữ, chụp ảnh khóa thân của chồng, lại còn có thể bán đứng chồng không hề nề mặt như vậy, họ sao có thể là đối thủ?

Đồng Tử vô duyên vô cớ trở nên yếu thế, ngay sau đó liền ngồi xuống sofa, hai con mắt chớp chớp nhìn về phía Giản Trì Hoài. Người phụ nữ ngồi bên cạnh Giản Trì Hoài nhướn đôi mày thanh tú lại: “Cô là ai? Sao có thể vào được đây?”

Hốc mắt Chữ Đồng cay xè, chụp ảnh xong bèn quay người bỏ đi. Giản Trì Hoài không nói không rằng, đứng dậy đuổi theo. Chữ Đồng cũng không hờ hạo bỏ chạy nên Tần Tần tiếp ứng bên ngoài đương nhiên không dám tùy tiện mở cửa. Cô ấy dán sát mặt vào cánh cửa, cửa phòng bất thành linh bị mở ra. Cô ấy nhìn thấy Chữ Đồng ngông nghênh đi ra ngoài, Tần Tần sững sốt: “Chụp... Chụp được chưa?”

Ngay sau đó Giản Trì Hoài cũng ra ngoài theo, chặn đường Chữ Đồng: “Sao em lại ở đây?”

“Thế còn anh sao lại ở đây?”

Tần Tần dụi dụi hai mắt. Người này... chẳng phải là người nổi tiếng trên mạng, giáo sư Giản Trì Hoài ở đại học thành phố sao?

Chữ Đồng không muốn cãi vã trước mặt người ngoài. Cô vượt qua người đàn ông, tiếp tục đi về phía trước. Giản Trì Hoài lại bám theo sau. Hai người họ cứ thế bỏ mọi người ở lại. Tần Tần càng cảm thấy vô lý, cô ấy len lén liếc vào trong phòng nhưng chẳng nhìn được gì hết.

Chữ Đồng ôm máy ảnh đi xuống, Giản Trì Hoài gọi một cuộc điện thoại, vừa mới ra khỏi khách sạn đã có tài xế lái xe đợi họ trước cửa. Giản Trì Hoài nắm chặt chiếc di động trong lòng bàn tay: “Có chuyện gì lên xe rồi nói.” Chữ Đồng và anh lần lượt ngồi vào hàng ghế sau. Mùi thuốc lá trên người Giản Trì Hoài rất nồng. Anh hạ cửa kính xe xuống quá nửa: “Sao em lại ở đây?”

Cô tức đến nổi nửa câu cũng không nói nổi, giữ chặt tay nơi lồng ngực đang phập phồng, gương mặt nhỏ ương bướng ngoảnh ra ngoài cửa sổ. Giản Trì Hoài cảm thấy chuyện này hoàn toàn chẳng có gì đáng để kinh ngạc: “Anh chỉ tụ tập cùng bạn bè thôi.”

“Tụ tập? Thế vì sao lại ôm ấp phụ nữ?” Chữ Đồng không lên tiếng thì sẽ nhịn rất khó chịu.

“Nói cho cùng anh đã làm chuyện gì quá giới hạn sao? Con mắt nào của em nhìn thấy anh lên giường với người đàn bà khác hay làm gì khác?” Ngữ điệu của Giản Trì Hoài bất giác cao vút, Chữ Đồng không nghe nổi mấy câu thế này, cô tức giận cuộn chặt hai tay thành nắm đấm: “Giản Trì Hoài, anh!”

Anh chống tay lên trước trán, bị cô làm ồn tới nổi hơi đau đầu: “Được rồi, không nói nữa.”

Một đám vung ra như đập lên ruột bông, lực bật ngược trở lại còn làm bị thương chính mình, Chữ Đồng đỏ mặt co người ngồi lên ghế. Giản Trì Hoài nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Gió lạnh hiu hiu thổi vào trong xe, dần dần đầu óc cũng không còn căng ra nữa. Giản Trì Hoài mở mắt ra nhìn người con gái nằm bên cạnh.

“Em chụp anh để làm gì?”

Chữ Đồng nghe xong bất giác ôm chặt hai cánh tay, đón lấy ánh mắt anh: “Giản Trì Hoài, bây giờ em không muốn nói chuyện với anh.”

Người đàn ông cười khê: “Nóng tính thật đấy, có đến mức đó không?”

“Nếu không phải bị em bắt gặp, tôi nay anh sẽ không về chứ gì?”

Giản Trì Hoài cảm thấy nực cười, con gái xoáy vào mấy chuyện vặt vãnh thật là phiền toái: “Anh không hề nghĩ sẽ ngủ với người khác. Lúc đó chỉ là chơi cao hứng thôi, anh sẽ không nghiêm túc.”

“Vói em cũng vậy phải không?” Chữ Đồng tiếp lời.

Giản Trì Hoài cảm thấy không thể nói chuyện được với cô, anh bức bối nhướn mày: “Chữ Đồng, em âm ỉ đủ chưa? Pháp luật không hề quy định sau khi kết hôn bắt buộc phải giữ thân sạch sẽ tới mức không thể cùng người khác có bất kỳ sự tiếp xúc cơ thể nào. Anh cũng có bạn bè của anh, cả việc này em cũng quản lý?”

Chữ Đồng trừng mắt nhìn anh chằm chằm, hốc mắt cô dần dần đỏ lên trong đôi mắt anh, nước mắt sắp sửa trào ra tới nơi. Cô khẽ gật đầu, cắn răng nói từng chữ, từng chữ một: “Phải, em không có tư cách quản lý anh. Anh cảm thấy mấy chuyện này đều chẳng có gì đáng nói, có thể đám bạn bè của anh hợp với việc này. Anh cảm thấy ôm ấp người phụ nữ khác cũng không có vấn đề gì, cảm thấy cùng người ta hôn qua hôn lại cũng không có vấn đề gì. Vậy em hỏi anh, Giản Trì Hoài, ở trong mắt anh có gì quan trọng đây?”

Thấy cô kích động như vậy, Giản Trì Hoài cảm thấy bức bối trong lòng, bất chợt quát ầm lên với người tài xế đằng trước: “Sao lè mè thế, lái xe như ốc sên bò vậy, lập tức cút ngay cho tôi!”

Người tài xế run rẩy, đạp mạnh chân ga, chiếc xe xé tan màn đêm, phi như bay về phía trước. Trờ về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng xuống xe trước, vẫn ôm rít lấy máy ảnh đi vào nhà. Giản Trì Hoài vừa ra khỏi hoàn cảnh đó, tự nghĩ người mình cũng đủ thấy khó chịu. Anh vào tắm rửa trước, khi ra ngoài thấy Chữ Đồng đang ngồi trên bệ cửa sổ.

Hiển nhiên là cô chưa hết giận. Giản Trì Hoài rót một cốc nước lạnh, uống hết quá nửa rồi đi đến bên cạnh cô: “Đưa máy ảnh cho anh.”

Chữ Đồng vô thức ôm chặt, lúc này trong đầu mới liên tưởng tới một số chuyện lúc trước: “Trong căn phòng đó có ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru bọn em, thứ sáu tuần nào anh ta cũng hẹn nữ nhân tình qua đó phóng túng. Giờ thì anh biết vì sao em lại có mặt ở khách sạn Hồng Thành rồi chứ?”

“Cái quái gì vậy?” Giản Trì Hoài giờ tay ra: “Đưa anh!”

“Giản Trì Hoài...” Chữ Đồng nói xong ba chữ này, nước mắt một lần nữa vòng quanh trong khóe mắt: “Anh chính là ông chủ của Dịch Suru phải không?”

Người đàn ông sắc mặt căng ra, đối diện với cái nhìn chăm chú của cô: “Những thông tin này... là ai nói với em?”

“Một ngôi sao nữ vừa bị 'thất sủng'. Chỉ là em không ngờ, em lại bắt gặp anh trong căn phòng đó.”

Giản Trì Hoài cười lạnh: “Thế thì em thật sự nên đợi thêm chút nữa, chưa biết chừng còn có thể bắt gian tại giường!”

Chữ Đồng mím chặt môi, nước mắt lăn dài. Cô đứng dậy, bước ngang qua Giản Trì Hoài, đi ra ngoài. Anh cũng không cản cô, tự lật chăn ra, nằm lên giường. Tiếng đóng sầm cửa lại lọt vào tai, Giản Trì Hoài bức bối không tả được. Lúc vừa mới cưới, anh hoàn toàn coi Chữ Đồng là người vô hình, không ai can dự tới công việc của ai. Bây giờ nghĩ lại, vẫn là lúc đó tự tại hơn cả, trong lòng không chút vướng bận, ra ngoài chơi cũng sẽ không có ai kêu khóc om sòm với mình.

Anh chưa bao giờ có loại ý thức này, rằng cảm thấy bắt buộc phải giữ khoảng cách bao xa với người khác. Có lúc anh thấy phiền phức thì không cho phép người khác lại gần, nhưng có những lúc tâm tình thoải mái thì cũng có thể thoải mái chơi bời. Giản Trì Hoài bất giác nhắm hai mắt lại. Dưới nhà hình như vẫn chưa có tiếng ô tô lái đi. Uống rượu vào, lúc này lại càng tỉnh táo, chẳng thể ngủ nổi.

Chữ Đồng ngồi sụp xuống nền đất lạnh, thần kinh hoàn toàn tỉnh táo. Cô vỗ vỗ vào mặt mình, ban nãy sao lại hồ đồ rồi? Thật ra, cô sớm đã tổng kết một bộ cách thức đối phó với Giản Trì Hoài. Đá chọi đá với anh, tuyệt đối là tìm cái chết! Nếu lúc này cô lạnh như nước đá thì anh chắc chắn có thể trở thành mảng băng vụn, không những lạnh mà còn đắm vào người ta.

Giản Trì Hoài cảm thấy mấy hành vi đó của mình không có gì quá đáng. Thật ra cô chỉ muốn anh ý thức được rằng anh làm vậy cô sẽ không vui. Cô không ồn ào, cũng không thể làm loạn, càng không được chảy quá nhiều nước mắt. Trong phòng, Giản Trì Hoài ngồi dậy, suy nghĩ rồi vẫn đi từng bước ra ngoài. Anh kéo cửa phòng bước ra ngoài nhưng suýt nữa thì đá phải cái bóng ngồi bệt trước cửa.

Chữ Đồng hai tay ôm gối, ngơ ngẩn ngồi đó, vui mặt vào giữa hai chân. Giản Trì Hoài nhìn cô, chờ ra một lúc lâu, vô thức ngồi xổm xuống: “Thấy nền nhà chưa đủ lạnh phải không?”

Cô buồn bã không nói gì. Giản Trì Hoài đưa tay ôm lấy cô, Chữ Đồng lắc lư bả vai giãy giụa, vẫn chỉ là những động tác làm mình làm mẩy: “Đừng động vào em!”

“Nếu anh quyết động thì sao?”

Chữ Đồng ngẩng gương mặt đang vui xuống lên, xem ra cô thật sự giận lắm, khóe mắt vẫn còn đỏ ửng. Giản Trì Hoài nhiu mày: “Thật sự nghiêm trọng đến mức đó sao?”

“Em không muốn nói chuyện, một câu cũng không muốn nói.” Chữ Đồng ôm chặt đầu gối. Ban nãy trên đường về nhà, cô tự nói với bản thân hết lần này tới lần khác. Anh ấy đã nói không yêu mày rồi, mày còn có tư cách quản việc anh ấy động chạm người phụ nữ khác sao? Cảnh tượng ban nãy in hằn quá sâu đậm, không thể nghĩ tới, không dám nghĩ tới, vừa nghĩ tới là giống như bị ai xé rách lớp vảy mới kết thành, đau đớn máu chảy đầm đìa.

Giản Trì Hoài không quen với hình ảnh này của cô: “Em mà còn như vậy, anh đi thật đấy.”

“Anh đi luôn đi.”

Anh ngược lại càng tiến thoái lưỡng nan, đứng dậy nhìn chăm chăm xuống đỉnh đầu cô. Thấy cô vẫn còn ù ì ngồi đó, anh một lần ngồi sụp xuống: “Được rồi, nếu em thật sự cảm thấy sự tình quá nghiêm trọng sau này anh sẽ không đi nữa.”

Chữ Đồng đang tự cắn cánh tay mình bèn buông ra, hơi nheo mắt lại: “Anh nói lại lần nữa xem?”

Giản Trì Hoài bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí này có phần khác lạ. Anh ho khê một tiếng rồi nói: “Đương nhiên, anh cảm thấy hành vi như vậy không có gì quá đáng, nhưng mà... nếu em thực sự không thể chấp nhận được, cùng lắm thì sau này anh không đi nữa.”

Chữ Đồng khẽ gạt khóe mắt: “Anh không lừa em đấy chứ?”

“Lừa em có cơm ăn sao?” Giản Trì Hoài một tay nhấc cánh tay cô lên rồi kéo cô đứng dậy. Tới lúc này rồi, cô cũng không thể giả vờ già tăng nữa. Chử Đồng vỗ vỗ cái mông lạnh như băng. Giản Trì Hoài sai bước đi vào trong trước. Chử Đồng thút thút đi theo sau lưng anh. Tới trước giường, cô bèn giơ tay ra sát trước mặt Giản Trì Hoài: “Đưa đi động cho em!”

“Làm gì?”

“Em phải xóa hết số điện thoại của phụ nữ trong đó!”

Giản Trì Hoài nhìn cô như nhìn sinh vật lạ: “Có phải hơi quá rồi không?”

“Em là vợ anh.” Cô ngập ngừng nói khẽ, chỉ sợ anh lơ lời phủ nhận, thế nên nói rất nhỏ. Ai ngờ Giản Trì Hoài nghe xong câu này, thật sự lời đi động ra như bị thần kinh vậy. Anh mở danh bạ ra, Chử Đồng ngồi sát bên cạnh anh, thấy anh xóa đi vài số điện thoại rất nghiêm túc: “Xong rồi.”

“Lẽ nào trong đi động của anh chỉ có số của mấy cô này thôi sao?” Chử Đồng quyết không tin.

“Có mấy người là họ hàng, còn cả đồng nghiệp ở trường, các bà các mẹ các thím, lẽ nào cũng phải xóa?”

Chử Đồng ngồi lên mép giường, cảm thấy đôi mắt đau nhức. Giản Trì Hoài cúi xuống ghé sát vào mặt cô: “Trên mặt mọc lên hai quả hạch đào miễn phí hay là hái xuống ném thử?”

“Giản Trì Hoài!” Chử Đồng giơ tay đẩy anh, cô khoanh chân ngồi trên giường: “Anh thật sự có thể bảo đảm sau này sẽ không như vậy chứ?”

Giản Trì Hoài trầm mặc giây lát: “Anh có thể bảo đảm sẽ không ôm người phụ nữ khác nhưng anh không bảo đảm sẽ không đi uống rượu.”

“Em cảm thấy mấy thói quen hư hỏng của anh cũng rất nhiều, anh không phải là ông chủ của em thật đấy chứ?” Nói xong câu này, bản thân Chử Đồng cũng nhũn mảy trước: “Thứ sáu hàng tuần 'triệu kiến nữ minh tinh' phải không? Hôm nay vừa hay là thứ sáu.”

Giản Trì Hoài vốn dĩ cảm thấy để cô biết cũng không sao, dù gì cũng kết hôn rồi, không cần thiết phải giấu giếm, nhưng cô lại chiếm thế chủ đạo, liên hệ anh và năm chữ 'triệu kiến nữ minh tinh' với nhau. Anh mà thừa nhận, năm chữ sau đó liệu có thể giải thích rõ ràng được không?

Thái độ mà anh duy trì là không phủ nhận cũng không thừa nhận: “Chẳng phải trong phòng vẫn còn người khác sao? Vì sao em không nghi ngờ cậu ta?”

Chử Đồng ngẫm nghĩ tí nỉ, hình như cũng có lý lắm, dù sao thì Đông Từ ôm người đẹp, nói mấy câu hạ lưu đó còn phù hợp với hai chữ 'triệu kiến' hơn. Huống hồ, không phải thứ sáu nào Giản Trì Hoài cũng ra ngoài, cũng chỉ có tuần này thôi thì phải. Thông tin mấu chốt này không khớp, vậy thì chắc chắn là Đông Từ.

Nghĩ tới đây, nét mặt Chử Đồng cũng dần ra, tâm trạng có vui vẻ hơn đôi chút: “Ngày mai em sẽ tung tin về anh ta ra ngoài.”

Giản Trì Hoài nheo mắt: “Vì sao?”

“Không nói cho anh biết.”

“Chẳng phải em là phóng viên của Dịch Suu ư? Làm chuyện như vậy cũng không sợ người ta gây khó dễ?”

Chử Đồng đứng dậy lấy máy ảnh, buột miệng không chút phòng bị: “Đâu có viết tên của em. Tần Tần mua nhà cần mấy vạn, tin tức này mang cho bạn cô ấy, không phải do Dịch Suu tung ra.”

Giản Trì Hoài không ngờ bọn họ còn rắp tâm làm chuyện này: “Hôm nay cậu ta nhìn thấy hai người chụp ảnh rồi, sự tình e là không đơn giản.”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Anh ta chẳng phải bạn anh sao? Anh ta nhìn thấy ảnh do em chụp, một khi lộ ra chắc chắn sẽ nghĩ tới em. Lúc này thì cần anh ra mặt rồi, ai bảo tối nay anh khiến em khóc đến mức này? Với lại, nếu không phải em tới khách sạn Hồng Thành ngồi đợi, sao có thể nhìn thấy anh...”

Giản Trì Hoài hôn lên khóe môi cô: “Được rồi, ngưng!”

Chử Đồng không thể không mím chặt môi lại, Giản Trì Hoài chống hai tay bên người cô rồi hôn. Mặc cho anh tấn công mãnh liệt, Chử Đồng vẫn không ý loạn tình mê như trước đây. Cảnh tượng ban nãy tại khách sạn Hồng Thành quả thật đã làm cô sững sốt. Một Giản Trì Hoài như vậy là một người hoàn toàn xa lạ với cô. Anh nói anh có những mối quan hệ của mình, nhưng Chử Đồng vẫn luôn cho rằng cứ cho là gia đình anh khâm khá hơn thì bạn bè của anh cũng giống như cô vậy, đứng đắn đàng hoàng, chẳng qua mấy đồng nghiệp ở trường học, rồi người thân, mấy người bạn tụ tập uống trà mà thôi. Sao cô có thể nghĩ đến việc anh qua lại với những người cô khinh thường đó, thường thức loại rượu ngon nhất, ôm những cô gái đẹp nhất phong lưu, phóng đảng?

Mà rốt cuộc mặt nào mới là Giản Trì Hoài thực sự đây?

Ngày hôm sau, Chử Đồng vác máy ảnh tới Dịch Suu. Còn chưa vào trong phòng làm việc đã thấy trước cửa tùm tùm vài ba người. Cô lao nhanh tới: “Mọi người đang xem gì đấy?”

Có người chỉ lên tường: “Tần Tần bị đuổi việc rồi.”

“Cái gì?” Chữ Đồng mặt biến sắc, gạt đám đông ra lên vào trong, quả nhiên nhìn thấy một tờ thông báo dán ở đó. “Sao lại như vậy chứ?”

“Tôi không rõ, nói là vi phạm đạo đức nghề nghiệp gì đó, đành đợi Tần Tần tới thôi.”

Còn đang bàn tán thì Tần Tần đã đeo balo đi tới. Cô ấy không hề nhận ra sự khác thường, đi tới bên cạnh Chữ Đồng, ôm vai cô: “Sao tới qua cậu chạy nhanh vậy? Tôi không ngờ lãng phí nên đã ngủ lại khách sạn đó, dễ chịu lắm, cái bồn tắm mát xa đó...”

“Tần Tần!” Chữ Đồng ngắt lời cô ấy, vẻ mặt khó coi: “Cậu xem đi!”

Tần Tần nhìn theo tay cô chỉ. Cô ấy ngẩn ra giây lát sau đó tiến lên, đọc rành mạch từng chữ từng chữ một. Trong lòng Chữ Đồng có một dự cảm chẳng lành. Lẽ nào có liên quan tới chuyện tôi qua? Tần Tần tỏ vẻ ám ức, chẳng mấy chốc đã bật khóc: “Chuyện này là thế nào chứ? Tôi đâu có làm chuyện gì xấu.”

“Tần Tần, đừng thế.” Chữ Đồng lên tiếng vỗ về: “Đợi lát nữa tổng biên tập tới, chúng ta hỏi cho rõ ràng.”

Tần Tần quay người nhìn Chữ Đồng, tâm trạng kích động: “Ngoại trừ việc tôi qua ra thì không còn khả năng nào khác. Nhưng người chụp ảnh cũng không phải tôi mà, vì sao chỉ đuổi việc mình tôi? Đồng Đồng, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Chữ Đồng cũng ngỡ ngàng, hướng hồ ảnh còn ở trong máy, hoàn toàn chưa đăng lên: “Khả năng duy nhất chính là chuyện tôi qua đã bại lộ, ông chủ phát hiện chúng ta chụp trộm, đánh đòn phủ đầu.”

“Nhưng người chụp ảnh là cậu mà, ngay cả mặt anh ta tôi còn chưa nhìn thấy!” Tần Tần sốt ruột, nước mắt lã chã rơi: “Thế là ý gì chứ?”

Ngay gần đó, tổng biên tập cũng vừa đến, Chữ Đồng tiến thẳng tới: “Tổng biên tập, chị xem...”

“Đã gọi điện thoại thông báo với tôi rồi. Chuyện này tôi cũng hết cách. Tần Tần, rốt cuộc tôi qua cô đã đắc tội với người nào?”

Tần Tần cắn chặt răng, dĩ nhiên cũng không thể nói. Chữ Đồng có được đáp án chính xác lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Người chụp ảnh là cô nhưng vì sao người bị đuổi việc lại là Tần Tần?

Các đồng nghiệp túm năm tụm ba xung quanh cũng tán đi. Tần Tần kiềm chế cảm xúc, khóe mắt đỏ ửng. Cô ấy nhìn về phía Chữ Đồng với vẻ cực kỳ xa lạ: “Ảnh hôm qua cậu chụp được đâu?”

“Cậu định làm gì?”

“Tôi đã bị đuổi việc rồi nhưng mấy bức ảnh đó vẫn đáng tiền.”

Chữ Đồng nghe tới đây không khỏi cảm thương. Cô bước lên: “Tần Tần, ông chủ đã biết là hai chúng ta rồi. Nếu còn đăng những bức ảnh này lên, chẳng phải cậu tự chuốc phiền phức sao?”

“Ông chủ đâu có biết hai chúng ta mà chỉ biết mình tôi thôi. Còn nữa, Chữ Đồng, cậu và Giản Trì Hoài có quan hệ gì?”

“Tần Tần, cậu đang nghi ngờ tôi sao?”

Tần Tần đau lòng khẽ gạt nước mắt: “Vì tôi thực sự không thể hiểu nổi. Người bước vào căn phòng đó là cậu, người chụp ảnh bị phát hiện là cậu nhưng vì sao người bị đuổi việc lại là tôi? Có phải ông chủ đã hứa hẹn không phạt cậu để được lấy lại chỗ ảnh đó không?”

“Tần Tần...” Chữ Đồng không thể giải thích cặn kẽ. Tôi qua, nếu không phải vì nhìn thấy Giản Trì Hoài, cô hoàn toàn có thể chụp ảnh mà không ai hay biết, sau đó chuồn êm cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng lúc ấy cô bị cơn giận bao vây nên mới cố tình bật đèn flash.

“Đừng nói nữa. Nếu tôi đã bị đuổi việc thì tôi cũng chẳng còn mặt mũi ở lại. Chữ Đồng, chúc tiền đồ sau này của cậu càng ngày càng thênh thang!” Đến cả đồ đạc trong phòng làm việc Tần Tần cũng không thèm thu dọn, quay người bỏ đi ngay.

Các đồng nghiệp trước cửa không ngừng ngó nghiêng. Chữ Đồng đi ra hành lang, lấy di động gọi cho Giản Trì Hoài. Anh cũng mới tới trường học chưa lâu, đang mở ngăn kéo bàn làm việc lấy laptop ra. Giản Trì Hoài alo một tiếng. Chữ Đồng nghe được thanh âm ấy bèn hỏi thẳng: “Nếu người tôi qua đã nể mặt anh bỏ qua cho em, vì sao nhất định phải đuổi việc Tần Tần?”

“Đuổi việc cô ta là đúng.” Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ: “Và lại, cô ta đi còn hơn là em đi.”

“Ảnh vẫn còn ở chỗ em, em sẽ không giao nó cho bất kỳ ai cả, anh nói giúp em...”

“Chữ Đồng!” Giản Trì Hoài ngắt lời cô: “Hai người đã phá hỏng quy định. Trên đời này không phải bất kỳ người nào cũng có thể nhẫn nhịn việc đời sống riêng tư của mình bị người ta tùy ý tiết lộ. Đây là sự trừng phạt cô ta đáng phải nhận, không cần thương hại.”

“Nhưng em lại không sao cả.”

“Em có anh nên mới bình yên vô sự. Kiểm chút tiền lương không cần dốc sức đến vậy, sau này nhớ đấy. Giờ anh còn có tiết, anh cúp máy trước đây.”

Bên này Chữ Đồng còn chưa kịp đáp lời, Giản Trì Hoài đã cúp máy.

Liên tiếp hai ngày sau đó, Chữ Đồng vẫn cảm thấy bút rút trong lòng. Dầu sao Tần Tần cũng bị cô liên lụy, nói chính xác hơn là giết gà dọa khỉ. Mới sáng sớm, Giản Trì Hoài đã tới trường đúng giờ. Chữ Đồng vệ sinh cá nhân xong xuôi, rồi kéo tủ đầu giường ra. Bên trong có một chiếc hộp gỗ, mở ra là có kẹp một tấm thẻ ngân hàng bên dưới sợi dây chuyền Giản Trì Hoài tặng khi kết hôn.

Chiếc thẻ này cũng là của Giản Trì Hoài cho cô, nói cô muốn dùng thì dùng, không cần báo anh.

Chữ Đồng chưa bao giờ động vào một hào ở đây, cũng chẳng biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu tiền. Nếu Tần Tần còn thiếu chút tiền để trả đợt đầu thì chỉ ít lúc cô ấy thất nghiệp, cần giúp đỡ gấp, cô có thể đỡ cô ấy một tay.

Nghĩ tới đây, Chữ Đồng bèn bỏ chiếc thẻ vào cặp, tới ngân hàng rút tiền ra. Chữ Đồng ngồi lên xe, cô nghĩ bụng vẫn nên nói với Giản Trì Hoài một tiếng, bèn nhắn cho anh một tin: Em lấy đi năm vạn, khi nào em có tiền sẽ trả lại anh.

Lúc ấy Giản Trì Hoài đang ngồi trong phòng làm việc, đọc được tin nhắn này cũng không cảm thấy kỳ lạ. Trước đây Chữ Đồng có kẻ chụp trộm ảnh là vì muốn gom mấy vạn cho đồng nghiệp. Hôm nay người ấy đã bị đuổi việc, cô chắc chắn sẽ cảm thấy áy náy.

Anh bèn để di động xuống bàn, ngẫm nghĩ rồi chọc cô: Rút tiền có việc gấp sao?

Chữ Đồng không ngờ anh lại trả lời. Nhìn thấy câu hỏi như vậy không thể nào nói rằng mình rút tiền cho người khác dùng. Cô suy nghĩ rồi đưa ra một lý do vụng về: Em mua đồ.

Giản Trì Hoài mỉm cười, đáp lại một chữ: Được, trong bụng thầm nghĩ một người bạn tiện như vậy, liệu sẽ nở mua đồ xa xỉ nào đây?

Chữ Đồng gọi cho Tần Tần mấy cuộc điện thoại cô ấy đều không nhận. Cô từng đến chơi chỗ Tần Tần thuê. Vừa định lái xe qua đó thì nhận được điện thoại của một đồng nghiệp khác trong phòng. Người này trước giờ vẫn hóng hót, thích xen vào chuyện người khác còn hay thích ở phía sau giật dây người khác, thế nên Chữ Đồng vốn không thích cô ta nhưng điện thoại vì vẫn cứ phải nhận: “Álô?”

“Đồng Đồng à, cậu xem tin tức hôm nay chưa? Cậu và Giản Trì Hoài ở đại học thành phố thật sự có gian tình à?”

Chữ Đồng giảm tốc độ xe xuống: “Có tin gì mới sao?”

“Chính là cô Tổng Tần vừa mới đi vì muốn nịnh bợ phía Tân Đông Gia, đã bán đứng cậu đấy!”

Chữ Đồng lập tức ngắt máy, đỗ xe bên lề đường rồi tìm kiếm tin tức. Quả nhiên có tin lá cải về cô và Giản Trì Hoài, thời gian, địa điểm đều khớp với hai hôm trước, chỉ còn thiếu hình ảnh thôi. Lúc đó cô tức xù lông lên. Trước đây làm bạn với Tần Tần cũng không nhận ra cô ấy thâm hiểm đến vậy, bản thân còn chưa giải thích rõ ràng, mới quay đi cô ấy đã dạy cho cô một bài học.

Không được, nhất định phải làm cho rõ ràng. Chữ Đồng một lần nữa khởi động xe, phóng tới đó.

Tới trước cửa công ty mạng Tân Đông Gia, vì không có thẻ ra vào, Chữ Đồng bị bảo vệ chặn ngoài cửa. Cô phải nấn nỉ i ôi một lúc, bảo vệ mới đồng ý lên gọi Tần Tần giúp cô.

Tổng Tần dường như đã sớm đoán ra, lúc xuống nhìn thấy Chữ Đồng càng không hề tỏ ra kinh ngạc. Chữ Đồng xách một chiếc túi in dòng chữ của một ngân hàng nào đó, xông tới: “Tin tức sáng nay là cậu viết phải không?”

Tần Tần nhún cổ: “Phải thì sao?”

“Nếu đã tìm được Tân Đông Gia nhanh như vậy, vì sao cậu còn lòi tôi vào?”

“Lẽ nào những gì tôi viết không phải sự thật sao? Hôm đó ở khách sạn Hồng Thành, tôi không hề nhìn lầm, người đuổi theo cậu chính là Giản Trì Hoài. Nếu giữa hai người không có chuyện gì, vì sao anh ta lại đi theo cậu? Trở về nhà sắp xếp lại mọi việc, tôi đã lập tức hiểu ra. Nếu Giản Trì Hoài cũng ở trong căn phòng đó thì tức là bạn bè của ông chủ phía Dịch Sư. Cậu có quan hệ tốt với anh ta, đương nhiên sẽ không bị đuổi việc, thế nên mới để tôi chịu tội thay!” Tần Tần nói một hơi hết sạch, rồi tức giận thở hắt lên.

Chữ Đồng nắm chặt chiếc túi: “Tôi thật sự muốn đâm cậu. Uống phí trước đây chúng ta còn là bạn bè tốt như vậy. Chuyện chụp lén tôi còn chưa giải quyết xong xuôi, nhưng cậu cũng phải cho tôi thời gian chứ.”

“Cậu đâm tôi đi, tôi còn muốn đánh nhau với cậu một trận ấy!”

“Đánh thì đánh!” Chữ Đồng nói xong, bèn ném mạnh chiếc túi giấy trong tay qua một bên, nhào tới trước giữ Tần Tần lại định đánh. Tổng Tần vốn dĩ chỉ tiện mồm nói vậy, đâu có nghĩ rằng cô làm thật. Hai người chẳng mấy chốc đã vụng vụng thành một khối, không túm áo thì cũng giựt tóc rồi cả hai ngã lăn xuống đất. Hùng hổ như vậy khiến cả bảo vệ đứng ngoài cửa cũng sợ đến ngây ngốc.

Có một chiếc xe từ từ đi tới, dừng tại vị trí cách hai người họ khoảng mười bước chân. Cửa sau của ô tô hạ xuống, Ân Thiệu Trình xuyt xoa một tiếng. Cảnh tượng này quá thảm khốc đến nỗi không dám nhìn thẳng. Người tài xế lên tiếng hỏi dò: “Cậu chủ Ân, có xuống ngăn lại không ạ?”

Ân Thiếu Trình liếc nhìn. Chữ Đồng có học võ phải không, rõ ràng là đang chiếm lợi thế: “Không cần, xem hay lắm!”

Hai người họ giằng co một hồi, chẳng mấy chốc đã mệt phờ. Tần Tần ngồi sụp xuống bậc thềm, bật khóc: “Mẹ nó chứ, tớ tức không chịu được. Tớ coi cậu là bạn tốt, tới cuối cùng cả việc cũng mất rồi mà tớ đánh nhau cho bố tức cũng không xong, cậu còn đánh tớ!”

Tóc tai Chữ Đồng bù xù như ổ gà. Cô giơ tay vuốt vuốt lại đôi chút. Ân Thiếu Trình đẩy cửa xe bước xuống, vài bước đã đi tới sau lưng cô: “Đánh nhau ngay trước cửa, đúng là hiếm gặp.”

Chữ Đồng quay đầu lại nhìn, thấy chiếc túi của cô rơi bên cạnh chân anh ta. Cô đi tới nhặt lên rồi trở về bên cạnh Tần Tần, nhét vào lòng cô ấy: “Cầm lấy!”

“Giữ đây?” Tần Tần còn thê thảm hơn Chữ Đồng. Con gái đánh nhau chẳng còn món đồ nào khác. Tóc tai như sắp nổ tung, quần áo xộc xệch. Cô ấy cúi đầu mở chiếc túi ra, nhìn thấy trong đó có mấy tập tiền nhân dân tệ.

“Đồng Đồng?”

“Mang trả tiền đợt đầu đi đã, chuyện khác, sau này tính tiếp.”

Ân Thiếu Trình nhìn họ chăm chăm với vẻ kỳ quái. Một giây trước còn liều mạng là thế, mới đó đã làm hòa rồi? Tần Tần sụt sịt, giơ tay ôm Chữ Đồng: “Đồng Đồng, cảm ơn cậu, tớ yêu cậu!”

Cúc áo sơ mi trên người Chữ Đồng bị Tần Tần kéo đứt một chiếc, khiến cho phần cổ trắng trẻo lúc ẩn lúc hiện. Ân Thiếu Trình là tên quý háo sắc, 'cảnh sắc' này đối với anh ta mà nói giống như sắt gấp phải nam châm vậy, hai mắt dán chặt không rời đi đâu. Chữ Đồng quệt mồ hôi, ngẩng đầu thấy Ân Thiếu Trình nhìn mình chăm chú. Cô bèn đẩy bả vai Tần Tần: “Ôm tiền của cậu đi làm đi, bọn mình hẹn hò sau.”

“Ừ.”

Tần Tần tìm lại một chiếc giày bị rơi, đi vào rồi quay về.

Ân Thiếu Trình đứng nhìn Chữ Đồng: “Tôi cảm thấy khả năng diễn xuất của cô không tồi đâu. Tới chỗ tôi đi, tôi giúp cô thành ngôi sao.”

“Cậu chủ Ân, tôi thực sự nghĩ mãi không ra anh nghĩ trăm phương ngàn kế để làm cái gì?”

“Ý cô là sao?”

Chữ Đồng còi tung chiếc nút buộc đuôi ngựa sau gáy, nắm túm tóc trong tay, buộc lại lần nữa: “Lời của cô ngôi sao đó là ý của anh phải không? Nếu không cho dù cô ta có mặt dày cỡ nào cũng chưa đến mức tự tiết lộ chuyện của mình như vậy, còn tí mỉa cho tôi cả số phòng. Trùng hợp là tôi lại gặp anh ngay trong siêu thị. Màn kịch trước quầy thu ngân là muốn kích tôi cách kiếm được nhiều tiền phải không? Chuyện bạn của Tần Tần muốn mua ảnh, chắc chắn cũng có liên quan tới anh. Cậu chủ Ân, tôi nói, sao anh nham hiểm vậy? Anh làm mấy việc này vì cái gì? Giang Ý Duy sao?”

Đây là lần đầu tiên Ân Thiếu Trình thấy Giản Trì Hoài lọt lưới nhưng nhìn bộ dạng của Chữ Đồng, dường như không bị ảnh hưởng quá lớn: “Lẽ nào cô không trách cứ anh ta giấu giếm sao?”

“Giấu chuyện anh ấy là bạn của ông chủ tôi ư?”

Cái quái gì thế này? Ân Thiếu Trình nhấc một chân đặt lên bậc thềm bên cạnh Chữ Đồng. Anh ta cúi xuống, nhìn cô không rời mắt: “Cô bảo vì sao mỗi lần cô đối mặt với tôi là lại tinh ranh như khi vậy nhưng cứ gặp Giản Trì Hoài là lại thành cô ngốc?”

Chữ Đồng không hề cảm thấy bị anh ta chọc giận. Cô đón lấy ánh mắt của Ân Thiếu Trình: “Thật ra ngay từ lần trước tôi đã nhận ra rồi. Anh cố tình tỏ chức sinh nhật cho tôi vào sinh nhật của Giang Ý Duy, lại còn sắp xếp phóng viên, chính là muốn để Giang Ý Duy nhìn thấy. Anh để tâm tới cô ấy như vậy thì hoàn toàn có thể đi tìm cô ấy, không cần phải hại tôi như vậy.”

Ân Thiếu Trình bị cô nói tới nổi sắc mặt hơi thay đổi: “Hừ, mỗi lần cô gặp tôi là lại nói tôi hại cô, tôi hại cô cái gì rồi?”

“Lần Giản Lệ Đề mất tích, có được tính không?”

Ân Thiếu Trình nghiêng răng, nói với vẻ kỳ quái: “Cái thứ như Hồng Khánh Sâm bắt được cô bé đó còn liều chết đòi chơi, cho dù hắn không đích thân động tay cũng không thể nào để mọi thứ nguyên vẹn. Chữ Đồng, cô nghĩ xem, vì sao tôi nhất quyết đưa cô tới khách sạn Toàn Quý? Nếu không có tôi ở giữa ngăn cản, cái cô tên Giản Lệ Đề gì đó còn có thể quay về sao?”

Chữ Đồng mím chặt môi, cụp mắt xuống. Ân Thiếu Trình đứng thẳng người lên: “Đừng tưởng ngoại trừ chồng cô ra thì ai cũng đều là người xấu.”

Cô đứng dậy, phui phui đất trên người định đi. Lần này Ân Thiếu Trình không cản cô: “Ban đầu tôi từng hại cô, đưa cô vào bệnh viện tâm thần chính là do tôi làm, tôi thừa nhận, nhưng đó cũng là vì cô chụp trộm tôi trước. Ngày giải trí này quá nguy hiểm, cũng rất dễ đắc tội với người khác. Cô nghe tôi, cô có điều kiện, làm ngôi sao có gì không tốt?”

Chữ Đồng không nói một câu, đi vượt qua Ân Thiếu Trình, tới trước xe của mình, lái xe rời đi.

Trên đường trở về, cô dừng lại trên đường Tinh Phẩm, chọn lựa một hồi cuối cùng cũng mua được thứ thích hợp. Trở về Bán Đảo Hào Môn, cô đeo chiếc nhẫn vừa mua lên tay. Tới tận lúc sắp ăn cơm, Giản Trì Hoài mới trở về. Ngồi trên bàn ăn, người đàn ông liếc mắt đã nhìn thấy thứ phát sáng trên ngón tay cô. Anh giờ tay nắm lấy tay cô. “Nhẫn hôm nay mua đây à?”

Chữ Đồng cắn dũa: “Đúng vậy, có đẹp không?”

Giản Trì Hoài lướt ngón tay qua chiếc nhẫn của Chữ Đồng. Cô bất chợt căng thẳng, sợ bị anh phát hiện ra. “Mua ở đâu vậy?”

“Ở cửa hàng đại lý đó, tốn mấy vạn đấy.” Chữ Đồng quẹt hon một ngàn, chiếc 'nhẫn kim cương' này có lẽ dùng mắt thường rất khó phân biệt là thật hay giả, nhưng trong lòng cô vẫn hơi chột dạ. Cô không muốn Giản Trì Hoài biết cô mang tiền của anh đưa cho người khác.

Giản Trì Hoài chăm chú ngắm nghía chiếc nhẫn cực lớn đó: “Thích trang sức thì cứ nói với anh, anh có thể tặng em.”

“Cũng vậy cả mà.” Chữ Đồng gượng cười hai tiếng: “Em quẹt thẻ của anh.”

Anh khẽ cười, buông tay cô ra. Mấy chuyện vặt này anh đều chiều cô, chỉ cần cô vui là được. Ánh mắt Giản Trì Hoài lướt qua gương mặt cô, thấy gần vành tai có một vết xước đỏ: “Chỗ này sao vậy?”

Anh vuốt lên đó, Chữ Đồng lập tức ngồi thẳng dậy: “Vừa nãy chải tóc, không cẩn thận để móng tay quẹt phải thôi.”

Giản Trì Hoài nhìn đôi tay với bộ móng đã được cắt gọn gàng của cô, lúc Chữ Đồng và Tống Tần giằng co, khó tránh khỏi thương vong. Cô né khỏi ngón tay anh, Giản Trì Hoài lên tiếng trừu chọc: “Không phải em đánh nhau với ai đây chứ?”

“Làm gì có chuyện ấy.” Chữ Đồng không ngừng chọc dũa xuống bát: “Em là người nhã nhặn thế này, anh trông có giống không?”

“Cái khác thì anh không biết, nhưng nếu em thật sự có quan hệ với hai chữ 'nhã nhặn' này thì nó đúng là mù mắt rồi!”

Chữ Đồng nói không lại anh, vội vàng thả tóc xuống, che đi một nửa gương mặt.

Phía Tần Tần đã lấy được tiền, nhanh chóng trả tiền nhà đợt đầu. Mấy ngày nay Chữ Đồng đi săn tin một mình. Cô đeo balo đi bộ trên một con đường ở một tiểu khu nào đó. Sự nhạy bén rèn luyện được khi làm phóng viên khiến cô cứ cảm thấy sau lưng có người. Cô không quay đầu lại mà rảo bước nhanh hơn.

“Chữ Đồng!” Sau lưng, có người gọi tên cô lên với một ngữ điệu lạnh lẽo. Chữ Đồng bất chợt dừng bước, quay người lại, nhìn thấy một người đàn ông đứng gần đó, thần sắc chán nản, chiếc áo sơ mi màu xám đậm nhăn nhúm, chiếc quần dài màu đen nơi gấu quần còn dính ít bùn đất vàng xám. Tóm lại, người này thoạt nhìn cực kỳ thảm hại, mà người này trước đây Chữ Đồng từng gặp qua.

“Đoàn Lại Hoàng!” Chữ Đồng vô thức tiến lên: “Tôi còn đang muốn hỏi anh đây, Tiền Mộng đi đâu rồi?”

“Tiền Mộng? Ha ha ha...” Mái tóc rối bù của Đoàn Lại Hoàng bị gió thổi, cả người gầy đét tựa hồ có thể bị thổi bay. “Cô quan tâm tới cô ta như vậy làm gì? Cô ta đâu phải chị ruột của cô.”

“Anh... có ý gì?” Chữ Đồng mơ hồ cảm thấy trong lời nói của anh ta ẩn chứa điều gì.

“Lẽ nào Giản Trì Hoài không nói với cô, tôi cũng từng yêu chị gái cô sao? Nguyệt Tinh, hai chữ này, cô đừng nói cô quên mất rồi.”

Chữ Đồng không giấu nổi sự sùng sốt trong ánh mắt. Cô bất giác lạnh lùng nói: “Chị gái tôi sẽ không nhìn trúng loại người cặn bã như anh đâu!”

Đoàn Lại Hoàng nhún vai về vô lại: “Nếu cô không tin thì cô có thể đi theo tôi, ở nhà tôi vẫn còn ảnh của chị gái cô.”

“Tôi không đi!”

“Vậy chị gái cô và Giản Trì Hoài có quan hệ gì, cô cũng không muốn biết sao?”

Bước chân Chữ Đồng vô thức lùi về sau, cứ cảm thấy bước lên một bước sẽ là vực sâu không đáy, một khi vượt qua sẽ thịt nát xương tan. Đoàn Lại Hoàng tiếp tục dùng lời nói công kích cô: “Cô muốn cả đời này sống mơ mơ hồ hồ cũng được thôi. Dẫu sao thì chị cô cũng chết rồi, cô ở cùng với Giản Trì Hoài, cũng chẳng có ai chỉ vào tro cốt của cô mà chửi.”

Cô cảm nhận được rõ ràng hô hấp của mình mỗi lúc một nặng nề, có mồ hôi lạnh từ gò má chảy xuống, nơi bị Tần Tần cào xước dấy lên một cơn đau nhói tận tim. Ánh nắng buổi chiều lại càng chói chang đến nhức mắt, dường như muốn đâm nát trái tim cô. Đoàn Lại Hoàng cứ thế tiến tới: “Muốn đi theo tôi hay là quay người bỏ đi, tùy cô.”

Chữ Đồng nắm chặt bàn tay đang để hai bên người lại, nhắc bước chân nặng tựa ngàn cân, từng bước, từng đi theo Đoàn Lại Hoàng. Nơi hấn ở là một tiểu khu cũ kỹ, thùng rác ở ngay phía dưới, đầy ngập còn chưa kịp xử lý, bốc ra một mùi hôi thối. Đường đi lên dán đầy những quảng cáo nhỏ. Đoàn Lại Hoàng mở cửa ra, Chữ Đồng theo vào trong, bên trong đồ lặt vặt chất đầy, rất khó có nơi đặt chân. Đoàn Lại Hoàng đi tới trước bàn, cầm nửa chai bia còn sót lại, ngửa cổ uống cạn.

Chữ Đồng đánh mắt nhìn quanh, Đoàn Lại Hoàng cười khẩy: “Nhìn thấy đáng về này của tôi, chắc chắn cô cảm thấy sung sướng lắm?”

“Đích thực là như vậy, đây là báo ứng của anh!”

“Phải rồi, báo ứng!” Đoàn Lại Hoàng giờ tay quệt khóe miệng: “Cái gì mà Tiền Mộng, cái gì mà thiên kim tiểu thư đều không phải người tôi yêu nhất. Người tôi yêu đã chết rồi.”

“Cho dù anh không yêu họ cũng không thể bi ối tới mức vì tiền đồ của mình mà đẩy Tiền Mộng vào bệnh viện tâm thần.”

Đoàn Lại Hoàng chống tay lên mép bàn, rút ngăn kéo ra, lấy ra một cuốn album, ném bộp một cái lên bàn. Chữ Đồng giật mình. Cuốn album này cô không lạ lắm chút nào vì đây chính là thành phẩm chị làm ra sau khi mua nguyên liệu trên taobao năm ấy. Chị cũng tặng cho Chữ Đồng một cuốn, chỉ khác màu mà thôi. Đoàn Lại Hoàng lật mở cuốn album, bên trên có ảnh chụp chung của hắn và Chữ Tinh. Hắn chỉ vào một trong số các bức ảnh. “Cô nhìn chừng tôi đi, xứng đôi biết bao?”

Chữ Đồng cầm album lên, nhìn thấy chị mỉm cười đứng bên cạnh Đoàn Lại Hoàng, khoác cánh tay anh. Đoàn Lại Hoàng lúc ấy tràn đầy sức sống, hình như vừa mới ra trường, màu thanh xuân còn chưa bạt đi, không có cái mùi đời thường nặng nề, chẳng trách chị lại thích hắn.

“Cô nói đi, chúng tôi có xứng đôi không?”

“Sau này vì chị tôi mắc bệnh, anh mới rời xa chị ấy?”

Đoàn Lại Hoàng giờ hai tay che chặt mắt, miệng bật cười nhưng ngữ khí ngập tràn bi thương, nụ cười càng lúc càng trở nên sắc nhọn, dần dần không giống nổi thanh âm nghẹn ngào: “Tôi thật lòng thích chị cô. Cô cảm thấy vì một trận ốm nặng, tôi sẽ rời xa cô ấy sao? Lúc tôi và chị cô đang hạnh phúc, tôi vừa tốt nghiệp, chúng tôi đã cùng nhau chống chọi vượt qua thời điểm gian nan nhất. Nhưng trong một lần kỷ niệm ngày thành lập trường, Giản Tri Hoài với tư cách là khách mời đã nảy sinh thiện cảm với chị cô. Từ ấy về sau, con ác mộng của tôi cũng bắt đầu.”

“Đoàn Lại Hoàng, anh bốc phét không cần bàn thảo sao?” Chữ Đồng cười lạnh.

“Cô chắc chắn sẽ lựa chọn không tin bởi vì bây giờ người đàn ông điều kiện khá giả ấy đang vây quanh cô. Giống như khi xưa tôi cũng tưởng rằng tình yêu của tôi và chị cô trung trinh không đổi, rằng cô ấy sẽ không phản bội tôi vậy. Nhưng tới cuối cùng, cô ấy lại nói với tôi: Em xin lỗi. Tôi đã tận mắt nhìn thấy Giản Tri Hoài đón cô ấy đi. Nhưng mà chuyện này đối với cô ấy cũng là chuyện tốt. Không lâu sau đó, chị cô khám ra có bệnh nặng. Nếu tôi ở bên cạnh cô ấy, tôi chắc chắn sẽ cho cô ấy một phương pháp trị liệu tốt nhất. Tôi có lên lút tới thăm cô ấy một lần, Giản Tri Hoài bỏ cả một số tiền lớn để giữ lấy mạng cô ấy nhưng cuối cùng...” Đoàn Lại Hoàng nói tới đây, khóc nức lên.

Chữ Đồng cắn chặt răng, nước mắt lã chã rơi. Chữ Tinh ra đi quá đột ngột, cho dù tìm được bệnh viện tốt nhất, dù có đập một khoản tiền khổng lồ cũng không thể kéo chị ấy từ tay thần Chết trở về. Nhà họ Chữ năm đó nợ nần chồng chất, cô vẫn nghĩ mãi không hiểu, mười mấy năm trước họ và nhà họ Giản không chút liên quan, vì sao người ta lại chịu ra tay giúp đỡ?

Đoàn Lại Hoàng lật phía sau cuốn album, rút ra một tờ giấy phía sau một bức ảnh, đó là một tờ chi phiếu đã được quy đổi. “Lúc vừa mới chia tay với chị cô, tôi chịu không nổi, gần như ngày nào cũng tới tìm cô ấy. Giản Tri Hoài đã cho tôi tờ chi phiếu 50 vạn này, bảo tôi cắt càng xa càng tốt.”

Chữ Đồng nhìn về phía tờ chi phiếu đã được đưa tới trước mặt mình, ba chữ ‘Giản Tri Hoài’ tại chỗ người ký phát cứng cỏi mạnh mẽ, hệt như con người anh, lạnh nhạt lãnh đạm. Cô quay đi chỗ khác, hai mắt suýt nữa thì cháy bỏng. Đoàn Lại Hoàng gấp cuốn album lại: “Trong lễ cưới lần trước của tôi, hắn ta dẫn cô xuất hiện, lúc ấy tôi vốn không biết cô là em gái của Chữ Tinh, cũng bỏ qua gương mặt giống nhau của hai người.”

Câu nói cuối cùng đã hoàn toàn đẩy Chữ Đồng xuống một lớp băng lạnh lẽo. “Thật là nực cười, ý của anh là Giản Tri Hoài lấy tôi chỉ đơn thuần vì tôi giống chị tôi sao?”

“Tôi không biết, nhưng ở trước mặt cô, hắn có từng nhắc tới chị cô không?”

Chữ Đồng vô thức lùi về sau. Cô hối hận vì đã theo hắn ta lên đây. Cô biết rõ rằng vực thăm càng sâu thì đau thương càng thấm. Đoàn Lại Hoàng thấy cô thụt lùi, ngữ khí cũng bắt đầu mang theo chút châm chọc: “Cô có thể tìm Giản Tri Hoài để đối chất. Hắn ta thừa nhận thì tốt mà không thừa nhận thì cô cũng hết cách. Con người ấy mà, hồ đồ một đời rồi cũng hết. Đối với người bố người mẹ cũng nịnh bợ đó của cô, kết cục như vậy là tốt nhất. Vừa không cần trả tiền lại có thể buộc chặt được Giản Tri Hoài, từ nay về sau không cần phải lo kế sinh nhai, lại còn có thể ngửa tay đòi tiền không chút kiêng dè.”

“Anh câm miệng!”

Đoàn Lại Hoàng thu album lại, ôm trước ngực. Chữ Đồng lùi về sau hai bước, quay người bỏ đi. Đứng trước cầu thang, cô cảm thấy trời đất quay cuồng, phải chống vào tay vịn mới có thể đứng vững. Cô nhớ tới chuyện Giản Tri Hoài bỗng nhiên kết hôn với mình, nghĩ tới lời bố mẹ nói rằng Giản Tri Hoài nên cho họ tiền, nghĩ tới việc bố mẹ gần như không dám nhắc tới Chữ Tinh trước mặt Giản Tri Hoài, rồi nghĩ tới... gương mặt luôn có thể tìm ra điểm giống nhau giữa cô và Chữ Tinh!

Tất cả những điều cô không thể nghĩ thông suốt hình như bỗng nhiên sáng tỏ rồi...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 56: Chữ Đồng, chồng con là kẻ nghèo kiết xác

Sau khi đi xuống tiểu khu, Chữ Đồng ngồi trên ghế đá trước cửa rất lâu, rất lâu. Xung quanh không ngừng có người đi qua đi lại, cứ chỉ vội vã, chẳng ai để ý quá nhiều tới một người đang hôn bay phách lạc phía bên này.

Cô rút một chiếc gương nhỏ từ trong balo ra, lật mở rồi quan sát tỉ mỉ gương mặt mình, trong lòng có một suy nghĩ nào đó, chính là càng nhìn càng giống. Lúc trước khi chị gái bất ngờ ngã bệnh, trong phòng cách ly khoa hồi sức cấp cứu, cô loáng thoáng nghe thấy mẹ nhắc rằng: Không cần phải bận tâm chuyện tiền nong nữa, có người sẽ đưa.

Cô gơ tay lên lau mồ hôi hai bên thái dương. Rõ ràng không cảm thấy nóng mà mồ hôi cứ túa ra không ngừng. Trên đường trở về, cô không lái nổi xe nữa, đành bắt taxi.

Chữ Đồng không thể tới hỏi bố mẹ. Cho dù có hỏi, chắc chắn cũng sẽ không có được đáp án. Cô càng không thể trực tiếp đối diện với Giản Trì Hoài, lẽ đúng là như vậy, cô sẽ đẩy bản thân vào hoàn cảnh ngượng ngập tới mức nào?

Trở về Bán Đảo Hào Môn, vừa hay Tường Linh Thực cũng ở đó. Bà đang bỏ từng chiếc bánh tết ở trong túi ra ngoài. Nhìn thấy Chữ Đồng, bà lãnh đạm nói: “Công việc này của con khiến người ta lo quá đấy, còn về muộn hơn cả Trì Hoài.”

Chữ Đồng lê đôi chân mỏi nhừ tới: “Mẹ, bánh tết ở đâu thế ạ?”

“Đây là bánh tết trứng gà mẹ tự gói, Trì Hoài thích ăn nhất, con ở bên cạnh nó tới bây giờ vẫn không phát hiện ra điều này?”

Chữ Đồng á khẩu. Cô ở nhà hoàn toàn chưa từng thấy anh ăn bánh tết. Tường Linh Thực lắc đầu, ngữ khí nhạt nhẽo: “Con cũng thật là, tối ngày chạy ra ngoài, có biết thương chồng mình không hả?”

“Con biết rồi mẹ.”

“Từ ngày mai bắt đầu học gói, không thể lần nào cũng bắt mẹ mang qua đây được?”

Chữ Đồng giúp bà đặt vào đĩa: “Vâng, con biết rồi ạ.”

Đối với cô con dâu này, Tường Linh Thực chưa bao giờ biểu đạt quá nhiều tình cảm nhưng cũng không quá hà khắc, thái độ lúc nào cũng thờ ơ, hờ hững, hiếm khi nói chuyện với cô. Chữ Đồng, môn không đáng, họ không đối luôn là một nút thắt.

“Thôi được rồi, mẹ về đây. Con nhớ từ ngày mai phải về sớm chút đấy.”

“Mẹ, mẹ không ở lại ăn bữa tối rồi hẵng về ạ?”

“Thôi.” Tường Linh Thực nhắc chiếc túi trên bàn lên: “Con chăm sóc tốt cho Trì Hoài là được rồi. Chữ Đồng, nhà này cưới con về, không mong con kiếm được bao nhiêu tiền để nuôi sống gia đình. Trì Hoài là con cưng của mẹ, con nhất định phải chăm nó cho tốt, thế thì mẹ cũng được yên tâm.”

Chữ Đồng khẽ gật đầu, tiễn Tường Linh Thực ra ngoài cửa.

Khi lên gác, Giản Trì Hoài đã về nhà từ lâu. Thấy cô đi vào, anh ngẩng đầu nói: “Sao giờ mới lên?”

“Đứng dưới nhà nói chuyện với mẹ một lúc.”

Giản Trì Hoài gấp chiếc laptop trên bàn lại: “Đói bụng chưa?”

“Không đói.” Chữ Đồng đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài, thần sắc ảm đạm: “Mai là ngày giỗ của chị em, em cảm thấy rất khó chịu.”

Đầu mày Giản Trì Hoài khẽ giật, anh kéo tay cô lại: “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi nên nghĩ thoáng một chút, con người ai rồi cũng có ngày ra đi.”

“Nhưng chị em còn trẻ như vậy, chị ấy còn nói sẽ dẫn bạn trai về cho em gặp mặt, tất cả hình như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua thôi. Giản Trì Hoài, em sống hạnh phúc như thế này nhưng người chị cùng một mẹ đẻ ra của em lại đang ngủ say dưới đất, em không chịu đựng nổi.”

Giản Trì Hoài để cô ngồi bên cạnh mình: “Cô ấy bị chứng bệnh như thế, những gì có thể cố gắng đã cố gắng cả rồi, chúng ta không từ bỏ giữa chừng, có phải không?”

Chúng ta? Chữ Đồng lọc ra chính xác hai từ quan trọng này. “Giản Trì Hoài, anh từng gặp chị em sao?” Hỏi xong câu này, Chữ Đồng bắt chột quan sát sắc mặt anh.

Giản Trì Hoài hơi cụp mắt xuống, hai tay đan vào nhau, ngón trỏ gõ nhẹ lên mu bàn tay. Anh gần như lắc đầu mà không suy nghĩ gì thêm: “Không, chưa từng gặp.”

“Nhưng tiền để chị em chữa trị là do gia đình anh bỏ ra, anh không quan tâm đối phương diện mạo thế nào sao?”

“Lúc ấy chị gái em đã nằm trong phòng hồi sức cấp cứu rồi, gia đình anh chỉ đưa tiền mà thôi. Bệnh án của cô ấy không thể giả được, lẽ nào anh còn phải nghi ngờ cô ấy giả bệnh?”

Chữ Đồng kiềm chế, không để bản thân mình bộc lộ quá nhiều cảm xúc ra ngoài: “Vậy ngày mai anh và em cùng tới nghĩa trang Tây Xuân được không? Em muốn mua cho chị em chút đồ.”

“Được.”

Giản Trì Hoài đáp, nét mặt không chút khác thường.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng và Giản Trì Hoài cùng tới nghĩa trang Tây Xuân. Bác Trần còn nhớ cô: “Hôm nay là ngày gì mà cháu lại tới?”

Chữ Đồng xách đồ trong tay: “Cháu tới thăm chị.”

Cô kéo cánh tay Giản Trì Hoài đi vào trong, sợ bác Trần nói lộ ra điều gì đó. Tới trước mộ của Chữ Tinh, Chữ Đồng đặt một bó hoa cúc vào tay Giản Trì Hoài: “Giúp em cắm vào lọ đi!”

Giản Trì Hoài ngồi sụp xuống, Chữ Đồng nhìn thấy anh mở bó hoa ra, sau đó cắm từng bông, từng bông vào lọ một cách nhẫn nại, ánh mắt chốc chốc lại lướt qua đi ảnh trên bia mộ, nhưng sắc mặt vẫn rất lạnh đậm, không có gì khác lạ. Lúc Giản Trì Hoài đứng dậy, tầm mắt bất giác liếc nhìn thấy một hàng chữ nhỏ, bên trên có đề ngày lập bia: 12 tháng 5.

Mà hôm nay mới là 13 tháng 4, kiểu gì cũng không thể là ngày giỗ của Chữ Tinh!

Giản Trì Hoài cất đi sự hoài nghi trong ánh mắt, đứng thẳng dậy, quay đầu nhìn thấy Chữ Đồng đang nhìn mình chăm chú, trong đôi mắt ngập đầy vẻ thăm dò, sau khi bắt gặp anh nhìn thấy lại hoảng loạn quay đi, vờ như không có chuyện gì xảy ra. Nếu đã vậy, Giản Trì Hoài cũng không vạch trần. Anh đứng bên cạnh Chữ Đồng, nhìn cô thấp hương, đốt vàng tiền: “Ngày giỗ của chị gái, sao bố mẹ em không tới?”

“Có thể bố mẹ đợi tới chiều.” Chữ Đồng ngồi xuống trước mộ, nét mặt bi thương, cảm tờ khăn giấy đã mang theo sẵn ra để lau đi ảnh: “Chị, đây là Giản Trì Hoài, chị có quen không? Lúc trước anh ấy cho tiền để chị chữa trị, cho dù cuối cùng không thể giữ chị ở lại nhưng bố mẹ đã nói chỉ ít chị đã ra đi mà không quá đau khổ. Chắc chắn là chị biết giờ em và anh ấy đã kết hôn. Bọn em... sống cũng khá tốt.”

Giản Trì Hoài cũng ngồi xuống, anh vòng tay khoác lên vai Chữ Đồng, nhìn thẳng vào bức di ảnh: “Đúng, cô không cần lo lắng cho em gái mình, chúng tôi rất tốt.”

Chữ Đồng cúi gầm, cứ có cảm giác không thể ngẩng đầu lên được. Giản Trì Hoài đứng dậy, giọng nói ôn hòa: “Em và chị nói chuyện một lúc đi, anh đợi em.”

Cô gạt đầu, liếc nhìn thấy bóng Giản Trì Hoài đã đi xa, Chữ Đồng mới ngồi xuống bên cạnh mộ. Từ nhỏ, quan hệ giữa cô và Chữ Tinh là tốt nhất, hai người gần như không có chuyện gì không tâm sự. Nhưng khi Chữ Tinh yêu đương, chỉ nói có một người bạn trai như vậy, còn chưa kịp dẫn Chữ Đồng đi gặp mặt thì chị ấy đã xảy ra chuyện.

Ngón tay Chữ Đồng lướt qua tấm di ảnh: “Chị, nếu người chị thích thật sự là anh ấy, em phải làm sao đây?”

Vì sao cô lại để ý tới những lời anh từng nói, để ý tới những mối quan hệ của anh mà cô không thể chấp nhận được, để ý tới những kỷ niệm quá khứ có thể đã từng có giữa anh và chị. Chữ Đồng đối diện với những cảm xúc tận sâu đáy lòng mình, mới nhận ra cô đã rung động trước Giản Trì Hoài.

Cô vuốt ve bức ảnh hết lần này tới lần khác: “Chị, chị đừng trách em. Không phải em yếu đuối. Những lời Đoàn Lại Hoàng nói khiến em rất bức bối, mà cũng rất có khả năng là sự thật. Nhưng em không muốn cứ khó chịu một cách mơ mơ hồ hồ vì em cảm thấy một người kiêu ngạo như Giản Trì Hoài còn chưa đến mức phải tìm một kẻ thế thân để trói buộc nửa đời còn lại của mình. Có lẽ, đây chỉ là cái cớ em tự viện ra cho bản thân mà thôi, nhưng chỉ có như vậy em mới có lý do để thuyết phục chính mình, không để mình loay hoay trong cái cục diện gượng gạo này nữa.”

Cô phóng tầm mắt ra xa, thấy Giản Trì Hoài đang gọi điện thoại, sắc mặt điềm đạm, so với con gào khóc suy sụp khi Đoàn Lại Hoàng nhắc tới Chữ Tinh quả thực là khác nhau một trời một vực.

Chữ Đồng không tin, một người dù có diễn giỏi tới đâu, lẽ nào khi đứng trước mộ của người mình yêu vẫn có thể điềm nhiên như không?

Giản Trì Hoài nói chuyện điện thoại xong liền đứng ngay đó đợi cô. Đầu ngón tay người đàn ông khẽ gõ nhịp lên mặt sau di động. Anh rất nhạy cảm, chỉ riêng ngày giỗ không chính xác đã khiến anh nghi ngờ. Chữ Đồng muốn do thám nhưng không đợi nổi tới ngày đó. Mà những ngày như thế này, theo như Giản Trì Hoài nhận định, đáng lẽ phải là những dịp cô không nên nhớ nhầm nhất mới phải.

Vậy rốt cuộc cô đang dò xét anh chuyện gì đây?

Lẽ nào... cô thật sự nghi ngờ rồi?

Rất lâu sau, Chữ Đồng mới đứng dậy, hai chân vì co quá lâu mà tê dại đờ đẫn. Giản Tri Hoài chẳng biết đã tới bên cạnh cô từ lúc nào, cúi xuống nhẹ nhàng xoa cho cô: “Đỡ chưa?”

“Ừm.”

Anh theo đà ôm lấy cô: “Đi thôi, lát nữa có thể sẽ trở gió đấy.”

Khi đi ra khỏi nghĩa trang Tây Xuân, bác Trần đứng trước cửa lớn: “Đây là bạn trai của cháu à? Đẹp trai thật!”

Giản Tri Hoài tiếp lời: “Cháu là chồng cô ấy.”

Bác Trần tỏ ra kinh ngạc: “Mỗi lần Chữ Đồng tới đây bác còn ngỡ nó vẫn bé lắm, không ngờ đã kết hôn rồi.”

Đôi mắt Chữ Đồng vẫn còn hơi đỏ, cổ họng khô rát, nhìn qua đã biết vừa khóc. Bác Trần thở dài, bác rất quý cô bé này, lúc bác giúp đỡ trông coi mộ Chữ Tinh, cô cũng thường xuyên mang thuốc lá và rượu tới cho bác. Nhìn thấy cô như vậy, bác Trần bất giác nói: “Bác ở đây trông mộ, nhìn thấy nhiều nhất chính là cảnh sinh ly tử biệt. Con người ai cũng có ngày này thôi, chỉ là sớm hay muộn. Giống như lần trước cháu hỏi bác liệu có khi nào chị cháu chưa chết không, chúng ta nhưng nhớ cũng được nhưng quan trọng hơn cả là sống tốt cuộc đời của mình.”

Giản Tri Hoài vô thức nhìn sang Chữ Đồng, cô gật đầu: “Vâng, bác nói phải ạ.”

Trên đường trở về, Giản Tri Hoài nhìn ra ngoài cửa xe: “Chỗ này khá gần nhà ông nội, anh vừa gọi điện qua rồi, chúng ta tới đó ăn cơm đi.”

“Vâng.” Chữ Đồng lên tiếng nhận lời.

Tới nhà ông nội, người làm nói ông nội và bà nội đang làm cỏ trong vườn hoa. Chữ Đồng đi tới chào hỏi trước, Giản Tri Hoài đưa cô ra vườn xem cây. Giản Lệ Đề cũng có mặt ở đó.

Nhìn thấy anh trai, nó xách giỏ hoa quả đi tới: “Anh, sao hôm nay anh lại rảnh rồi tới đây?”

Giản Lệ Đề dạo này rất thích chạy về đây, núi non xanh biếc khiến tâm hồn người ta trở nên bình thản. Giản Tri Hoài mỉm cười nhìn Chữ Đồng: “Đưa chị dâu em tới nghĩa trang một chuyến.”

Nghe tới đây, nét mặt Giản Lệ Đề nhàn nhạt, khoác tay Giản Tri Hoài kéo anh ra gần đó: “Anh, chị ấy muốn viếng mộ thì tự đi được rồi, sao anh còn đi theo làm gì?”

“Người thân của cô ấy đương nhiên là người thân của anh.”

Giản Lệ Đề có phần không vui: “Mấy nơi ấy không may mắn.”

Người đàn ông đứng dưới một cây lê, trên đầu rất một màu trắng rực rỡ, hương thơm nồng nàn. Anh nhìn theo bóng Chữ Đồng đứng trong vườn, rõ ràng cô đơn, bơ vơ mà cả một đại gia đình lớn này của anh vẫn không thể khiến cô hòa nhập vào.

“Anh...”

“Lệ Đề!” Giản Tri Hoài ngắt lời em gái: “Chữ Đồng là chị dâu của em, cô ấy lo lắng cho em, em cũng nên lo lắng cho cô ấy.”

“Chị ấy lo lắng gì cho em?” Giản Lệ Đề nhún mày bức bối: “Em không nhìn ra!”

Giản Tri Hoài giờ tay xoa đầu cô em gái: “Vốn dĩ có những chuyện anh không muốn nhắc lại, sợ em khó chịu, nhưng nếu không nói em mãi mãi không nhìn thấy cái tốt đẹp người khác dành cho em. Em có biết vì sao Hồng Khánh Sâm chấp nhận trao trả mấy thứ trong tay hắn cho chúng ta không?”

Giản Lệ Đề dường như bị chọc trúng chỗ đau, sắc mặt tái nhợt. Nó cắn chặt môi, trán lấm tấm mồ hôi: “Anh, chuyện đó chẳng phải do anh giải quyết sao? Đừng nói nữa!”

“Sở dĩ Hồng Khánh Sâm chỉ chụp ảnh em chứ không tiến thêm một bước... không phải vì hắn nhân từ lương thiện mà vì hắn thích đàn ông! Anh hấn gian dâm với ngôi sao nam bị Chữ Đồng chụp được. Nếu không có thứ này kim hãm, sao hấn chịu ngoan ngoãn cúi đầu?”

Giản Lệ Đề tròn xoe đôi mắt, sự kinh ngạc tràn ra, dường như là khó tin nhưng lại không biết phải nói từ đâu. Bờ môi giữa hai hàm răng của nó gần như sắp bị cắn đến tróc da. Giản Tri Hoài đè nén cảm giác không ổn trong lòng, khẽ quay mặt đi: “Lệ Đề, chỉ có người thân của em mới giúp đỡ em vô điều kiện. Để lấy được chỗ ảnh đó, Chữ Đồng suýt nữa bị Hồng Khánh Sâm bắt lại. Em cũng biết hấn tâm địa ác độc, nếu không phải vì cô ấy kiên định giúp em, em có từng nghĩ sự việc này sẽ phát triển tới một hậu quả thế nào không?”

Sắc mặt của Giản Lệ Đề trắng bệch như tờ giấy, đôi chân đã giẫm nát những cánh hoa lê trắng muốt. Nó cất giọng run rẩy: “Em từng nghĩ tới hậu quả. Anh, nếu người đó thực sự làm được như ý muốn, em cũng không muốn sống nữa.”

Khi Giản Tri Hoài biết được Chữ Đồng đã chụp chỗ ảnh đó, anh cũng ngỡ ngàng như vậy. Cô không ôm tâm lý ăn may để đợi sự việc được giải quyết

mà đã dốc hết sức mình, muốn giúp anh xoay chuyển cục diện.

Cô luôn coi Giản Lệ Đề như em gái ruột, càng không có ý vứt lại, mặc kệ Giản Lệ Đề ở đó. Có lẽ hôm ấy cô đã tới nhà họ Giản với một tâm trạng ngập tràn niềm vui, muốn báo với họ rằng không sao nữa rồi, đều được giải quyết hết rồi, vậy mà điều cô nghe được lại là hai chữ 'không yêu' lạnh lẽo của anh.

Giản Trì Hoài nhìn về phía trước, qua một cây lê. Chử Đồng ngẩng ngó ngẩng đầu lên, chẳng biết đang nghĩ cái gì, cái bóng lê loi đến xót xa. Giản Lệ Đề cũng không nói gì nữa. Anh bước vượt qua người nó, Giản Lệ Đề xoay nửa người lại: “Anh à!”

Giản Trì Hoài dừng bước nhìn nó.

“Những gì anh kể là thật chứ?” Giản Lệ Đề hỏi.

Người đàn ông gật đầu. Giản Lệ Đề hiểu rõ rồi, vì từ nhỏ tới lớn, anh trai không bao giờ lừa gạt nó. Giản Trì Hoài đi về phía Chử Đồng. Anh nói thật, Chử Đồng quả thực đã từng nỗ lực vì muốn giúp Giản Lệ Đề, cũng đã chụp được những bức ảnh đủ để cứu vãn tình hình. Chỉ là có những chuyện phát triển quá nhanh chóng, luôn có thể khiến người ta trở tay không kịp.

Lúc ăn cơm, Chử Đồng giúp ông bà nội bùng thức ăn lên. Giản Lệ Đề đứng trước bàn ăn. Giản Trì Hoài vẫn còn ở trên nhà chưa xuống. Chử Đồng sắp xong bát đũa, Giản Lệ Đề đưa cô một cốc nước ép hoa quả tươi. Chử Đồng đón lấy có phần kinh ngạc. Giản Lệ Đề bổ sung thêm một câu: “Quả em tự hái đấy.”

Chử Đồng vội vàng đáp: “À, cảm ơn em”

“Ngon lắm, chị thử xem.”

Chử Đồng nhìn về phía cốc nước ép hoa quả, đen thui lù chằng nhìn thấy đáy. Cô nắm chặt mép cốc, không biết liệu Giản Lệ Đề có cho thêm gì vào trong không, hoặc có thể là một cốc nước xi dầu vừa ngọt vừa chua? Nhưng cô cũng không thể từ chối ngay trước mặt con bé. Mọi cô chạm vào thành cốc, khẽ nhấp thử một ngụm, hóa ra là một vị chua ngọt ngon tuyệt. Chử Đồng tươi cười, cả gương mặt như chìm trong ánh nắng: “Là nước dâu tây à, ngon thật!”

“Đúng thế!” Giản Lệ Đề giơ hai tay lên: “Ông nội trồng trong vườn đấy. Lúc nhỏ em rất thích ăn, bây giờ ép thành nước lại càng tuyệt hơn phải không?”

Nụ cười trên gương mặt Chử Đồng không hề nhạt đi, cô gật đầu: “Ừm!”

Giản Lệ Đề chỉ vào ghế: “Chị ngồi đi, anh em mà còn không xuống, chúng ta mặc kệ anh ấy.”

“Không đợi anh cái gì đấy?” Giản Trì Hoài lên tiếng, sai bước tới bên cạnh Chử Đồng. Giản Lệ Đề gấp một con tôm to, giơ lên trước mặt anh: “Không đợi anh cùng ăn cơm nữa!”

“Vậy càng hay, chúc em trở thành một cô mập!”

“Anh này!” Giản Lệ Đề đang định cãi lại thì ông nội đi đến: “Chiều nay ai câu cá với ông, ông sẽ thưởng cho người đó hai thùng xoài, vừa chuyển tới, còn tươi nguyên.”

Giản Trì Hoài đáp nhanh vì về khả năng nhẩn nại, không ai có thể đọ với anh.

Căn biệt thự của ông nội có phong thủy cực tốt, không những có vườn quả riêng mà còn có cả một dòng sông nhân tạo kéo dài ra ngoài, hai bên bờ dương liễu là lừt. Lúc này, bốn chiếc ghế con được bày ra, mỗi người có một chiếc xô nhỏ. Chử Đồng không biết câu cá, Giản Trì Hoài thay cô làm xong mọi công việc chuẩn bị: “Đợi khi nào cá cắn câu thì kéo bên này!”

“Vâng.”

Giản Lệ Đề ngồi bên tay phải Giản Trì Hoài. Nó nghiêng người nhìn qua: “Anh ơi, người thua sẽ thế nào?”

“Em muốn sao?”

“Ai thua sẽ phải leo cây, cắt tỉa vườn quả cho ông nội!”

Giản Trì Hoài mỉm cười hờ hững: “Hôm nay em mặc váy thế kia, leo cây được không đấy?”

“Giáo sư Giản, kiêu căng quá không tốt đâu.” Giản Lệ Đề nháy mắt với Chử Đồng ngồi bên trái anh: “Huống hồ em và ông nội đều là cao thủ, anh nhất định sẽ bị cản trở.”

Giản Trì Hoài bật cười, hoàn toàn không coi trọng lời nó nói: “Thế thì thử xem.”

Ông nội quăng dây câu xuống, bà nội bê ghế ngồi bên cạnh ông. Ánh nắng buổi chiều ấm áp, êm dịu như một bàn tay dịu dàng đang vuốt ve từng đôi gò má. Mấy cây liễu tình nghịch đùa đưa trên đỉnh đầu. Giản Trì Hoài tập trung tinh thần. Chử Đồng bất giác nhìn sang gương mặt hơi nghiêng của anh, sống mũi cao cao phản chiếu một bóng đen. Cá chẳng mấy chốc đã cắn câu, người đàn ông nhanh nhẹn đứng dậy thu dây, động tác thuần thục. Giản Lệ

Đề bên cạnh sốt ruột không ngồi nổi nữa, chạy qua xem. Một con cá trình hơn nửa cân đã bị anh cho vào xô. Giản Lệ Đề không phục: “Nhỏ thế này sao!”

“Về chỗ của em đi!”

Giản Lệ Đề làm việc gì vốn dĩ cũng không đủ kiên nhẫn, chỉ giỏi bắt nạt 'ma mới' Chử Đồng. Nó lấy di động ra chơi mấy ván game, chớp mắt trong xô của ông nội cũng đã có thu hoạch, lúc ấy nó mới bỏ máy xuống, rồi lại nhìn Chử Đồng, thấy cô cũng giống nó, đang bận rộn câu cá có vẻ chuyên nghiệp lắm. Nhưng rõ ràng hôm nay nó không may mắn lắm, cần câu trung ra đó nửa ngày rồi mà vẫn im lìm. Nó nhìn thấy Chử Đồng kéo cần câu lên: “Cần câu rồi, cần câu rồi. Giản Trì Hoài, kéo lên thế nào đây?”

Giản Trì Hoài đứng dậy, Giản Lệ Đề bắt đầu làm nũng: “Không được giúp đỡ, giúp đỡ là không tính.”

Chử Đồng chân tay luống cuống, bị cần câu kéo qua kéo lại. Giản Lệ Đề nhìn thấy phì cười. Thấy nét mặt cô căng thẳng, Giản Lệ Đề lại hét lên: “A, anh, cẩn thận! Sao anh lại rơi xuống sông rồi!”

Chử Đồng sốt sắng, cần câu trong tay cũng tuột xuống. Bên này vừa hay Giản Lệ Đề câu được cá, con bé vội vàng thu dây, vũng vàng thả cá vào chiếc xô nhỏ phía sau: “Chử Đồng, chị xếp bát rồi!”

Ông nội ngồi bên cạnh nhìn thấy không nhịn nổi cười: “Lệ Đề, con làm thế là chơi xấu đấy!”

“Thì độ xem ai câu được cá trước mà, với lại, Chử Đồng tự làm rơi cần câu.”

Giản Trì Hoài lườm con bé: “Em nên bị loại rồi đấy!”

Giản Lệ Đề thu dây câu lại: “Em phải về ngủ trưa đây, tóm lại là em thắng rồi. Ông nội, mau bắt họ làm việc đi!”

Chử Đồng cười khó xử: “Đáng nhẽ em nên học bà nội, ngồi bên cạnh quan sát cuộc chiến.” Trong lòng cô không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại như vậy mới có cảm giác của một gia đình. Giản Lệ Đề đắc ý xách xô rồi đi. Ông nội nhìn hai người còn lại đang đứng, cười khi khi: “Còn không mau đi làm việc, đừng hòng lười biếng!”

Giản Trì Hoài lấy lại dây câu trong tay Chử Đồng: “Ông nội, Chử Đồng chưa cắt tỉa cây quả bao giờ, ông cẩn thận cô ấy làm nghèo hết mấy cục cưng của ông đó.”

Ông nội còn lâu mới mắc bẫy anh: “Con cứ lo cho cục cưng của con trước đi, đừng để bị cắt hông.” Bà nội bên cạnh nghe thấy bèn gõ vào đầu ông: “Người lớn mà không nghiêm túc, ông nói gì thế hả? Sao lại nói mấy câu đó trước mặt con trẻ?”

Ông nội ôm đầu. Ông thật sự chỉ nói đại thể thôi, không có ý gì khác, sao bà ấy lại nghĩ xiên xiết xẹo rồi đâm ông thế?

Giản Trì Hoài xách chiếc xô bên cạnh lên, tỏ ra vui sướng: “Bà nội, thì ra trán ông nội nhăn bóng đều nhờ công bà ngày ngày.”

“Cái thằng ranh này!”

“Không được mắng cháu tôi!”

Giản Trì Hoài xắn tay áo lên, cởi áo khoác ra, ném qua một bên, những cơ bắp dưới chiếc áo sơ mi trắng lúc ẩn lúc hiện, đá đá đôi chân dài, vận động làm nóng người. Còn phía sau anh, chiếc ô che mưa che nắng cao cao được dựng lên. Giản Lệ Đề và ông bà nội ngồi quanh chiếc bàn tròn, trên bàn bày hoa quả tươi cùng với trà và điểm tâm. Giản Lệ Đề phe phẩy chiếc quạt: “Anh ơi, rảnh lên!”

Giản Trì Hoài ngẩng đầu nhìn lên cái cây cao cao. Chử Đồng nét mặt lo lắng: “Cao quá đi, có leo lên được không?”

“Anh thấy được.”

Chử Đồng nhìn về phía mấy người đang xem trò vui: “Ông ơi, có thang không ạ?”

Ông nội xua tay: “Đồng Đồng à, đàn ông nhà họ Giản đều là người khỏe khoắn, sao cần dùng tới thang, tay không là có thể lên được.”

“Vậy có thể chọn cái cây khác không ạ?” Chử Đồng không yên tâm. Mấy cái cây này cao kinh người, một người quen sống sung sướng như Giản Trì Hoài sao lên nổi?

“Ông không thể để nó cắt bừa cắt phừa được, chỉ có mấy cái cây này để nó rèn giữa thôi. Ôi chao, nắng đứng bóng chói chang quá. Lệ Đề, vào nhà lấy mấy cục đá ra đây, chúng ta ăn đá bào.”

“Dạ!” Nói xong, Giản Lệ Đề đứng dậy chuẩn bị đi: “Thường ngày anh siêu như vậy, đừng để đến lúc em quay lại anh đã tót lên ngọn cây rồi đấy nhé!” Nó chạy đi như bay. Giản Trì Hoài đi tới gốc cây cao chót vót, gờ tay sờ sờ.

Chử Đồng cùng qua đó với anh: “Hay là để em tự leo.”

“Leo cây thôi mà, không làm khó được anh đâu.” Điều khiến Giản Trì Hoài phiền muộn là cái cây này trụi lủi, đến một chỗ đặt chân cũng không có.

Giản Lệ Đề mang thùng đá tới: “Anh à, có muốn ăn miếng đá bào cho bình tỉnh không?”

Giản Trì Hoài không quay đầu lại. Anh đứng dậy, dùng sức bật nhảy một cái, muốn dùng tay bám lên những cành cây bên trên, nhưng đáng tiếc, thực sự là quá cao, tay luôn vô hụt. Anh nghe thấy sau lưng có người đang cười, Giản Trì Hoài vỗ vỗ tay, giẫm chân lên thân cây chuẩn bị trèo nhưng không có điểm tựa, chẳng mấy chốc lại tụt xuống.

Giản Lệ Đề đã cười tới đứt hơi rồi. Ông nội chỉ ngón tay vào Giản Trì Hoài: “Lên đi, lên đi!”

Bà nội nhìn hai người họ: “Như vậy là bắt nạt người khác.”

“Bà nội, nào nào, uống cốc nước hoa quả đi ạ.” Giản Lệ Đề đưa cốc nước cho bà nội, rồi tự rót ỉnh một cốc. Chừ Đồng thấy anh mấy lần không thành công, cũng sắp phì cười tới nơi. Cô đi tới dưới gốc cây, dùng tay sờ thử, sau đó nhảy vọt lên. Hai chân hai tay kẹp chặt thân cây. Sau khi bám chắc, người mới từ từ nhích dần lên.

Giản Lệ Đề suýt nữa thì phun nước hoa quả trong miệng ra ngoài. Giản Trì Hoài ngẩng đầu, thấy cô đã leo lên được quá nửa. Ông nội lau mồ hôi: “Không ngờ còn có tuyệt chiêu này.”

Tới ngọn cây, Chừ Đồng treo người lên cành cây, ngồi vững. Giản Trì Hoài từng thấy bản lĩnh leo trèo của cô, nhưng không ngờ ngay cả tuyệt chiêu dùng cho thợ điện cô cũng biết. Sau khi Chừ Đồng ngồi vững, bèn hét xuống dưới: “Đưa kéo cho em!”

Giản Trì Hoài còn đang đứng ngây ra bất động phía dưới, Chừ Đồng lúc lắc hai chân: “Đưa cho em nào!”

Bà nội phản ứng lại đầu tiên, vẫy vẫy hai tay: “Đồng Đồng, mau xuống đi, nguy hiểm lắm. Ông nội đùa với Trì Hoài thôi.”

Sắc mặt Giản Lệ Đề cũng sốt sắng, sau khi đứng dậy bèn giẫm chân mấy cái: “Chị đừng có ngã xuống đấy, nhanh, nhanh...”

“Con không sao, độ cao này không làm khó được con đâu.” Chừ Đồng vẫy tay về phía Giản Trì Hoài: “Kéo đâu?”

“Xuống đây!” Giản Trì Hoài nhìn đến choáng váng, đây nào phải chuyện đùa. “Trong vườn có người làm chuyên nghiệp, không cần tới em. Họ chỉ muốn nhìn thấy anh mất mặt thôi.”

Đương nhiên là Chừ Đồng hiểu, cô giẫm vào cành cây, đứng lên: “Dù sao thì em cũng leo lên đây rồi, cứ cắt mấy nhát rồi xuống. Anh yên tâm, độ cao này có là gì.”

Giản Trì Hoài thấy vậy bèn đưa chiếc kéo bên chân cho cô. Chừ Đồng không biết phải cắt những cái nào, anh liền đứng dưới chỉ huy, bao gồm cách cắt tia, độ dài cắt tia. Bà nội nheo mắt, cười tươi rói: “Lúc chúng ta còn trẻ, hình như cũng vậy đấy.”

Ông nội hừ một tiếng: “Chúng ta có tình yêu, chúng nó thì là cái gì? Giả vờ tình cảm!”

“Tình yêu và tình cảm không phải cùng một ý sao?” Bà nội trừng mắt: “Từ lâu tôi đã bảo ông không có văn hóa mà, ông còn chưa tự ý thức được bản thân mình đáng sợ dường nào.”

Cắt tia xong cành lá, Giản Trì Hoài đứng dưới dang hai tay, Chừ Đồng nhảy tót một cái, được anh nhẹ nhàng đón lấy. Gương mặt cô đầm đìa mồ hôi, tóc còn dính trên mặt: “Ai bảo em thích khoe tài.”

Chừ Đồng lau mồ hôi, mím môi cười: “Cũng chẳng biết ai thích khoe tài, leo không được còn đòi leo.”

Nói xong cô cứ thế đi vượt qua anh. Ông bà nội đang gọi cô tới, ông nội bảo cô uống cốc nước hoa quả lạnh để tỉnh táo lại: “Không ngờ con còn leo được cây, như con khi con vậy.”

Giản Trì Hoài đi tới, cầm một cốc khác lên định uống. Ông nội ngẩng đầu cười: “Con thì không được, lẽ mà lẽ mà còn lên không nổi.”

Giản Trì Hoài đáp lại: “Dĩ nhiên không thể so sánh con người với những loài động vật linh trưởng.”

Chừ Đồng bất mãn đánh mắt về phía anh. Lúc này, bà nội chêm vào một câu: “Sau này không được nhảy lên nhảy xuống như thế nữa, lỡ như có em bé thì sao?”

“...”

Trên đường về nhà, Chừ Đồng mệt mỏi vô cùng. Hôm nay vui chơi đã đời, cô ngã chiếc ghế lái phụ xuống, nằm nửa người lên. Giản Trì Hoài tập trung lái xe, cô gờ tay ra, hướng về phía bà vai người đàn ông.

“Sao vậy?” Anh bỏ một tay ra, phủ lên mu bàn tay cô.

Chừ Đồng cảm thấy có những chuyện chắc chắn không thể hỏi nhưng cô đè nén trong lòng rất khó chịu: “Hôm qua em xem một bộ phim, xem xong bứt rứt lắm.”

“Phim gì vậy?”

Chữ Đồng cảm thấy bản thân mình cũng tài lắm, có thể bịa ra một lời nói dối như vậy: “Nam chính và nữ phụ rất thương yêu nhau, nhưng về sau nữ phụ qua đời, nam chính đau đớn tới cùng. Vừa hay nữ phụ có một cô em gái sinh đôi, giống nữ phụ y như đúc, về sau nam nữ chính tự nhiên ở bên nhau. Nhưng trong lòng nam chính luôn có hình bóng người chị kia, coi cô em gái là thể thân. Em gái phát hiện ra mình không thể làm tan chảy trái tim anh ta, cô ấy đã...”

“Vớ vẩn!” Giản Trì Hoài ngắt lời cô không chút nề tình: “Loại phim nào tàn gì vậy? Phim Hàn Quốc à?”

“Ồ, kịch bản tuyệt lắm mà, rất tốn nước mắt có biết không?”

“Tốn chỗ nào? Nam chính ngu ngốc, nữ chính ngớ ngẩn, chắc cũng chỉ có cô nữ phụ đã chết là bình thường một chút. Nhưng mà cũng vô ích, xuất hiện chắc cũng chỉ được mấy phút thôi.”

Chữ Đồng bị nói đến dờ dẫm: “Nhưng kiểu tình tiết thể thân này vốn dĩ rất hot.”

“Tầm thường.” Giản Trì Hoài nói một câu. Anh tiếp tục lái xe, gương mặt tươi cười: “Mấy tình tiết kiểu này, cô em gái trong phim cũng ngu ngốc quá đi, từ nhỏ não bộ đã phát triển không đầy đủ phải không?”

Chữ Đồng hít sâu một hơi, dấu sao vai nữ chính được tường tượng ra cũng là cô, được không? Nói chuyện có thể tích đức chút không? “Ngu ngốc chỗ nào, đáng thương lắm đấy. Rõ ràng là yêu nam chính vậy mà không có được trái tim người ấy.”

“Sau này đừng có xem mấy loại phim kiểu ấy, kéo tụt trí tuệ xuống.” Giản Trì Hoài thẳng thừng đưa ra một đánh giá như vậy.

Cho dù lòng vòng xa xôi vẫn là Chữ Đồng bị mắng nhưng trong lòng lại thoải mái hơn rất nhiều. Giản Trì Hoài một tay giữ chắc vô lăng, đôi mắt hẹp dài nhìn dáng vẻ của Chữ Đồng qua gương chiếu hậu. Tùy tiện bịa một câu chuyện ra để thử anh, thì ra cô đang nghi ngờ anh và chị gái mình trước đây từng yêu nhau.

Có những chuyện, Chữ Đồng sẽ không vô duyên vô cớ động tới, tìm hiểu cặn kẽ. Khả năng duy nhất chính là cô bị ai đó khiêu khích.

Giản Trì Hoài lái xe, bất thành linh nói: “Em đừng có nghi ngờ anh và chị gái em, anh và cô ấy chưa hề có chuyện gì cả.”

Anh đột ngột nói vậy khiến Chữ Đồng trở tay không kịp: “Làm sao anh biết?” Cô sờ hai tay lên mặt, cô thể hiện ra lộ liễu vậy sao? Cô ngồi nghiêm chỉnh lại, bờ môi Giản Trì Hoài dần ra trong ánh mắt kinh ngạc của cô: “Từ nhỏ tới giờ chưa ai nói cho em biết sao? Khi một người mang một câu chuyện ra bàn luận với em thì thường nhân vật chính trong câu chuyện đó chính là họ.”

Chuyện này cứ thế bị vạch trần. Chữ Đồng không ngồi yên được nữa: “Em muốn hỏi thẳng đó chứ nhưng em không hỏi được.”

“Ồ, còn có lúc em rụt rè e sợ giấu tâm sự vào lòng à?”

Chữ Đồng nghiêng người, không hiểu sao cõi lòng càng lúc càng nhẹ nhõm: “Không nói em mấy câu, anh không thoải mái à!”

“Chị em qua đời tới tận bây giờ rồi, sao bỗng nhiên em lại có cái suy nghĩ này?” Giản Trì Hoài đánh giá cô từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy cô hơi ngốc nghếch.

“Trước đây hoàn toàn không nghĩ tới, em và chị gái trông cũng không giống nhỉ?”

“Đúng vậy, chị em xinh hơn em nhiều, chắc là cũng thông minh hơn.”

Tại Chữ Đồng rất nhạy: “Chẳng phải anh nói chưa từng gặp sao?”

“Chẳng phải trên bìa mộ có di ảnh sao?”

Chữ Đồng ưỡn oai nằm rạp xuống ghế. Giản Trì Hoài cho xe dừng lại. Anh tháo dây an toàn, đổ người về phía Chữ Đồng: “Sau này bất luận gặp phải chuyện gì cũng nên như vậy, nghi ngờ lẫn nhau chẳng bằng nói thẳng mọi chuyện, biết không?”

Đây cũng là cách sống mà Chữ Đồng ủng hộ, hướng hồ bưng dạp cô vốn không ranh ma như Giản Trì Hoài, đâu không lại anh. Cô bất giác gật đầu: “Được.”

“Bây giờ không nghĩ lung tung nữa chứ?”

Chữ Đồng mỉm cười lắc đầu: “Cố gắng không.”

Giản Trì Hoài khẽ cười theo: “Em nên nói là tuyệt đối không.”

Trở về Bán Đảo Hào Môn, không ngờ Lý Tịnh Hương đã tới. Chữ Đồng và Giản Trì Hoài cùng vào trong phòng khách. Lý Tịnh Hương đứng trước sofa, trên mặt bàn có để mấy loại hoa quả. Chữ Đồng vội vàng đón trước: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ đi xe buýt tới, người làm nói các con ra ngoài từ sáng rồi.”

“Vâng.” Chữ Đồng khoác tay Lý Tịnh Hương: “Bọn con ra thăm mộ chị.”

Lý Tịnh Hương kinh ngạc, nhìn Giản Trì Hoài với ánh mắt lo sợ. Nét mặt người đàn ông không có gì thay đổi. Anh tiến lên vài bước: “Mẹ, lần sau mẹ tới thì cứ gọi điện kêu tài xế qua đón là được.”

“Không không, không cần đâu, mẹ qua đây tiện mà.” Bà liếc nhìn Giản Trì Hoài, sau đó cúi đầu kéo tay Chữ Đồng lại: “Đồng Đồng, lần sau có ra mộ thì đi cùng mẹ.”

“Oh.” Chữ Đồng khẽ đáp, không suy nghĩ gì nhiều: “Mẹ ra ngoài rồi, bố đang trông cửa hàng ạ?”

“Ừ.” Lý Tịnh Hương đến đây vẫn có phần mất tự nhiên. Sau khi con gái khoác tay, bà mới ngồi xuống ghế: “Đồng Đồng, nhà có mời khách. Bố con bảo mẹ hỏi hai đứa có rảnh qua đó không?”

“Mời khách gì ạ?”

“Tiệc tân gia thôi, mua nhà mới tới giờ vẫn chưa tổ chức, thấy cậu con vừa mua đã làm rồi, bố con liền chọn ngày để mọi người được rộn ràng, vui vẻ.”

“À.” Chữ Đồng khẽ gật đầu: “Chuyện này phải tổ chức thôi, khi nào ạ?”

“Chủ Nhật này.”

Lý Tịnh Hương nói chuyện vẫn cứ nhàn nhạt. Trước đây đôi tiên, lúc nào bà cũng bị Chữ Cát Bằng đẩy lên trước. Giản Trì Hoài nhìn xuống: “Mẹ, tiền tổ chức tiệc tùng con sẽ bỏ ra, sau khi sắp xếp nhà hàng, con sẽ thông báo lại cho bố mẹ.”

Chữ Đồng nghe xong, đang định nói không cần thì Lý Tịnh Hương đã lên tiếng: “Bố mẹ đừng lều bệu tổ chức ngay dưới nhà mình thôi, đã mời đầu bếp thân thiết, chỉ có mấy bàn bà con thân thích, cũng không cần nhiều tiền, mẹ và bố con có đủ.”

Nét mặt Chữ Đồng rõ ràng vừa dần ra. Lý Tịnh Hương nhìn con rể: “Trì Hoài à, hôm đó con rảnh không?”

Chữ Đồng cũng ngược lên nhìn anh. Thật ra trong lòng họ đều hiểu rõ, đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là vấn đề rảnh hay không rảnh. Chữ Đồng và Giản Trì Hoài kết hôn, đa phần không mời bà con họ hàng nhà họ Chữ. Một khi anh chịu gật đầu xuất hiện tức là thừa nhận chuyện hôn nhân này trước mặt đồng đạo mọi người.

Sắc mặt Giản Trì Hoài trở nên khó hiểu: “Có lẽ Chủ Nhật con có việc.”

Biểu cảm của Chữ Đồng cũng trở nên âm trầm. Cô vỗ vỗ mu bàn tay Lý Tịnh Hương, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng: “Không sao đâu mẹ. Con nhất định sẽ tới. Thứ bảy con qua giúp mẹ chuẩn bị.”

“Được, được.”

Giản Trì Hoài đứng dậy: “Em nói chuyện với mẹ đi, anh lên tắm rửa. Lát nữa bảo nhà bếp chuẩn bị thêm mấy món, chúng ta cùng ăn tối.”

“Vâng.” Chữ Đồng đáp.

Sau khi Giản Trì Hoài lên nhà, Lý Tịnh Hương nhìn con gái: “Đừng khó chịu, từ từ con ạ.”

“Con đâu có khó chịu.”

Lý Tịnh Hương thương cô, buông tay Chữ Đồng ra định đi rửa hoa quả, Chữ Đồng bèn kéo bà xuống ngồi bên cạnh: “Mẹ, mẹ đừng tát bạt nữa, con không ăn đâu.”

“Đồng Đồng à, mẹ biết con rất âm ức. Nhưng vì hôm đó Giản Trì Hoài tới nhà đón con, con phải ráng chịu.”

Nguyên vọng của họ chỉ đơn giản như vậy. Một cuộc hôn nhân không bình đẳng muốn kéo gần khoảng cách hình như cũng chỉ có thể đợi con người cao tại thượng đó từ từ cúi xuống mà thôi.

Chủ Nhật, Chữ Đồng ngồi trong phòng, đặt những túi quà đã được gói đẹp đẽ vào trong thùng giấy rồi ôm xuống nhà. Lều bệu được dựng trên mảnh đất trống của tiểu khu. Bà con họ hàng chen chúc nhau trong nhà nên kéo cả ra đó ngồi uống trà trò chuyện. Chữ Đồng đặt chiếc hộp xuống đất. Một người phụ nữ đứng tuổi ở bên cạnh lớn tiếng bắt chuyện với cô: “Chữ Đồng à, lâu lắm không gặp con, đã xinh đẹp như vậy rồi.”

Chữ Đồng tươi cười cũng chào hỏi lại: “Mợ họ!”

“Chồng con đâu? Không tới à?”

Chữ Đồng đáp qua loa: “Vâng, hôm nay anh ấy có việc bận không tới được.”

Người mẹ họ này thường ngày không thân thiết với nhà họ Chử lắm. Bà ta ghé sát lại chút nữa: “Chủ Nhật mà còn có việc gì? Chồng con làm nghề gì?”

“Giáo sư đại học ạ.”

“Nghe khá đấy, nhưng chắc lương lậu chẳng là bao? Nghe nói hai đứa kết hôn rồi mà tiệc rượu cũng chẳng tổ chức. Thần thần bí bí như vậy làm gì chứ? Hôm nay mẹ còn nói với bố mẹ con đấy, tiết kiệm mấy đồng có để làm gì đâu.”

Chử Đồng nhét từng chiếc lì xì đỏ đã được phong kín vào trong túi quà: “Mẹ họ, bọn con vừa kết hôn vừa đi tuần trăng mật, trò ấy bây giờ mệt lắm.”

“Con ngốc à. Mấy năm nay các giảng viên đại học thì kiếm được mấy đồng. Em gái con gần đây mới yêu mấy anh bạn trai, làm kinh doanh...”

“Tốt quá!” Chử Đồng hùa theo, học theo khẩu khí của người mẹ: “Thời buổi này chỉ có làm ăn kinh doanh mới phát tài được.”

“Đĩ nhiên rồi!”

Lý Tịnh Hương từ ngoài cửa đi vào, nét mặt rạng rỡ, lập tức kéo tay Chử Đồng: “Tri Hoài tới rồi.”

“Chẳng phải anh ấy nói không rảnh sao?”

Trong lúc nói chuyện, Giản Tri Hoài đã đi tới cửa, Chử Đồng bỏ những thứ trong tay xuống, bước lên đón: “Ồ đây không dễ tìm chỗ đậu xe, anh để ở đâu rồi?”

Giản Tri Hoài chỉ tay về một chỗ gần đó: “Vào chỗ đỗ xe của nhà nào ấy, cứ đỗ đó tính sau.”

Người mẹ họ thấy vậy, nhanh chóng ngó đầu ra ngoài, nhìn thấy một chiếc Peugeot màu xám bạc. Chử Đồng còn tưởng mình nhìn nhầm: “Anh kiếm đâu ra chiếc xe này vậy?”

“Mượn của trường phòng giáo vụ.”

Chử Đồng cũng đến ngất xỉu. Cô đề thấp giọng xuống: “Có phải trong gara hết xe đâu.”

“Em nói cũng đúng, trên đường đến đây anh lái không quen, suýt nữa thì đâm vào dải phân cách xanh.”

Người mẹ họ ngồi về chỗ cũ, đánh giá Giản Tri Hoài từ trên xuống dưới. Anh cực kỳ kén chọn trong việc ăn mặc, thể nên dù có cổ đôi xe khác, quần áo vẫn là những thương hiệu ấy. Anh đứng đó, khôi ngô tuấn tú, cao không với tới. Mẹ họ nhấp ngụm trà: “Đồng Đồng à, có lúc ăn mặc bình bình là được rồi, nếu không cả người toàn hàng nhái người ta cười cho thối mũi.”

Con gái bà ta đầu sao cũng vừa có một anh bạn trai làm sếp, mấy cuốn tạp chí thường ngày bà ta cũng lật xem không ít. Một người đàn ông lái chiếc xe giá mười mấy vạn lại mặc chiếc áo sơ mi đến mấy vạn, nói ra có người nào tin?

Giản Tri Hoài xoa xoa mũi. Chử Đồng cũng bắt chước anh. Lý Tịnh Hương đứng qua một bên, cũng chẳng biết nói sao cho phải.

“Tịnh Hương, thằng con rể này của chị quả là điển trai. Đồng Đồng bảo là giáo sư đại học phải không? Tốt lắm, tốt lắm, sống qua ngày cũng không tồi.”

Lý Tịnh Hương mỉm cười gật đầu. Trong lều toàn là họ hàng nhà họ Giản, rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy Giản Tri Hoài, không ít người đi tới chào hỏi. Đối với một người cùng thu nhập hoặc thu nhập có phần nhỉnh hơn, ai cũng tỏ ra thân thiện. Chử Đồng cũng coi như hiểu ra vì sao Giản Tri Hoài lại đổi xe tới đây.

Đây không phải lúc hứng khởi nhất thời mà sau khi tiệc tan, có người luôn cúi nói: “Nhìn xem, Đồng Đồng tìm được một cậu chủ, từ lúc cưới tới giờ mới lộ mặt, bên trong chắc chắn có chuyện gì!”

Anh và cô bây giờ trong mắt họ là người cùng một tầng lớp, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc.

Lúc ăn cơm trưa, Chử Đồng và Giản Tri Hoài ngồi cạnh nhau, mẹ họ quyết ngồi cùng bàn với họ. Giản Tri Hoài lúc ăn không thích nói chuyện nhưng mẹ họ cứ hỏi Đồng hỏi Tây, không ít câu đã bị Chử Đồng chặn lại, nhưng bà ta thực sự rất lắm lời: “Đồng Đồng, chồng con dạy môn gì vậy?”

“Anh ấy dạy mấy môn liên cơ.”

“Vậy khi nào em gái con lấy chồng sinh con, sau này làm giáo viên tại nhà ợ nhé?”

Suy nghĩ này cũng xa xôi quá đấy? “Vâng, cứ sinh đi rồi tính ạ.” Chử Đồng chỉ còn cách trả lời.

“Con yên tâm đi, đãi ngộ sẽ không kém đâu.”

Gân xanh nơi thái dương của Giản Tri Hoài giật lên giật xuống. Hôm đó anh nói anh không rảnh tới, thật sự là vì không muốn tới. Mấy người bà con kiểu như mẹ họ cũng đã nằm trong dự tính của Giản Tri Hoài. Những mối quan hệ họ tiếp xúc từ nhỏ tới lớn hoàn toàn khác nhau. Phía nhà họ Giản tuy rằng cũng sẽ vây lấy hỏi họ hỏi kia nhưng nói chuyện luôn biết chừng biết mực, khiến người ta dễ chịu.

Chữ Cát Bằng từ xa đi tới phát thuốc lá cho từng bàn, mỗi bàn sáu bao, buộc thành một cuộn, có loại thuốc lá Trung Hoa ngon nhất rồi theo thứ tự giảm dần là thuốc lá Vân và Nam Kinh giá 20 đồng.

Bàn họ cũng được đặt một cuộn. Chữ Đồng đang ăn com, hồ hững nói chuyện với Giản Trì Hoài: “Chẳng phải anh nói hôm nay bận, không qua được ư?”

“Dạy gia sư phải không?” Mọi họ tiếp lời từ lúc nào: “Nghe nói một tiết được mấy chục đấy. Đồng Đồng, chồng con cũng khá lắm. Con xem, ngày nghỉ còn phải kiếm tiền, mặc quần áo cũng mặc đồ nhái...”

Đội mọi họ nói hết câu, Giản Trì Hoài mới nhìn sang Chữ Đồng, lên tiếng: “Chẳng phải em bảo anh qua đây ăn com sao? Bảo là còn có thuốc lá cầm về.”

“Á!” Chữ Đồng bất ngờ bịt miệng lại. Giản Trì Hoài nắm lấy cằm cô, kéo cô lại gần: “Sao thế?”

Cô vừa bịt miệng đã cắn ngay vào lưỡi mình. Lời này lần trước khi tham dự hôn lễ của Đoàn Lại Hoàng, cô từng nói, không ngờ bị anh trích dẫn. Hình tượng huy hoàng đó đã khắc sâu nhường nào trong đầu anh vậy?

Mọi họ nhú mày, lập tức im bật.

Ăn được một nửa bữa, Chữ Đồng nói với Giản Trì Hoài: “Em đi xem bố mẹ có cần giúp gì không, sẽ quay lại ngay.”

“Ừ.”

Chữ Đồng ở trong tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng bố mẹ đâu. Cô ra phía ngoài, đi tới cầu thang định lên nhà thì nghe thấy tiếng bố từ xa vọng lại. Chữ Đồng đi theo thanh âm ấy, bỗng nhìn thấy bố cầm một cây gậy gỗ đang xua đuổi một người. Người mẹ trước nay yếu đuối cũng không ngăn cản mà đứng một bên.

Mà người bị xua đuổi đó, chính là Đoàn Lại Hoàng.

Chữ Đồng rào bước đi tới: “Bố mẹ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Tịnh Hương cản Chữ Đồng lại: “Đi thôi, chỗ này giao cho bố con là được rồi.”

“Mẹ, con biết anh ta là bạn trai cũ của chị.” Chữ Đồng vượt qua Lý Tịnh Hương, đi về phía hai người kia. Cô lấy lại cây gậy trong tay Chữ Cát Bằng, nói với Đoàn Lại Hoàng bằng giọng bức bối: “Anh tới đây làm gì?”

“Chữ Tinh chết rồi, tôi tới xem đám người này sống tốt cỡ nào.”

Chữ Cát Bằng tức giận vô cùng, nghiêng răng nghiêng lợi. Chữ Đồng bước lên nắm cổ áo Đoàn Lại Hoàng, kéo hắn ra ngoài: “Đừng có nổi con điên ở đây, ra ngoài!”

Đoàn Lại Hoàng không giãy giụa, đi theo lực tay cô kéo. Lý Tịnh Hương kéo Chữ Cát Bằng lại: “Mau quay về đi ông, để bà con nhìn thấy không hay đâu, đi thôi!”

Chữ Đồng đưa Đoàn Lại Hoàng ra chỗ tường bao phía sau. Chỉ có lúc đỗ xe mới có người đến chỗ này. Cô buông tay, lạnh lùng nói: “Anh biết chọn thời điểm thật đấy.”

Đoàn Lại Hoàng râu ria xồm xoàm, đứng dưới ánh nắng, đôi mắt có phần không mở ra nói: “Tôi rất nhớ Tinh Tinh. Mặc dù cô ấy không còn nữa, nhưng kể cả cho tôi gặp người nhà cô ấy thôi cũng được.”

“Anh biến thái phải không!” Chữ Đồng chỉ thẳng tay ra phía cửa lớn: “Cút!”

Trước khi tới đây Đoàn Lại Hoàng đã dò đường. Không có xe của Giản Trì Hoài, trong tiểu khu này cũng không có chiếc xe nào sánh được với Mercedes hay BMW. Vậy thì chứng tỏ Giản Trì Hoài chắc chắn cũng không ở đây.

“Chữ Đồng, hôm đó những lời tôi nói với cô về sau nghĩ lại tôi đặc biệt hối hận. Chị cô cũng không mong cô phải sống trong áy náy và đau buồn...”

Tầm mắt Đoàn Lại Hoàng dừng trên người Chữ Đồng, bỗng liếc thấy một cảnh tượng khiến hắn như rơi xuống núi băng. Giản Trì Hoài đứng ngay gần đó, ngược chiều ánh sáng, nét mặt thâm độc. Anh không tiến lên mà tựa như đang chờ xem một màn kịch xuất sắc...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Thì ra anh chị có hẹn từ trước

Đoàn Lại Hoàng nhất thời nói không nổi một câu hoàn chỉnh, sắc mặt tái nhợt, môi run lập cập.

Chữ Đồng nhìn thấy anh ta như vậy, trong lòng nảy sinh cảm giác bi thương: “Tôi thật sự không hiểu lúc ấy chị gái tôi yêu anh ở điểm nào, anh có gì tốt đẹp chứ?”

Thần sắc hần ta bị ánh nắng thôn tính từng chút một. Đoàn Lại Hoàng thậm chí còn không dám nói chuyện điên rồ như ban nãy nữa. Hần ta cụp mắt xuống, cũng không dám nhìn ra xa, trước sau hết như hai người khác biệt, hết như mất hồn vậy.

Chữ Đồng nhìn hần chằm chằm, định cứ thế bỏ đi nhưng cảm giác khó chịu mơ hồ trong lòng khiến cô vẫn lựa chọn hỏi: “Đoàn Lại Hoàng, tờ chi phiếu mà anh cho tôi xem thật sự là của Giản Tri Hoài ư?”

Đoàn Lại Hoàng biết, hần tiêu đời rồi.

Thật ra hần đã toi từ lâu, từ khi đẩy Tiền Mộng vào bệnh viện tâm thần vì đã ưng ý cô thiên kim tiểu thư đó. Người ta có quyền có thể, có thể khiến hần tiến được cao hơn, đương nhiên hần phải trèo cao bám chắc mới được. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Chữ Đồng không những làm náo loạn hôn lễ của hần mà còn hủy hoại toàn bộ cuộc sống tươi đẹp mà hần dày công sắp đặt. Bố mẹ vợ tương lai nổi cơn tam bành. Về sau hần chán nản khôn cùng cũng đều do Chữ Đồng mang tới, đương nhiên hần không thể để cô được sống như ý nguyện.

Nhưng hần không đắc tội được với Giản Tri Hoài, lại không thể nhìn Chữ Đồng nhờn nhợt sung sướng, chỉ còn cách dùng chiêu hiểm. Và lại, Đoàn Lại Hoàng tự cho rằng những lời hần nói không phải vu vạ.

Lần đầu tiên hần và Giản Tri Hoài gặp mặt, Chữ Nguyệt Tinh cũng ở đó.

Lúc ấy, Đoàn Lại Hoàng là một chàng trai vắt mũi chưa sạch vừa tốt nghiệp ra trường, mang theo lòng nhiệt tình bắt đầu khởi nghiệp. Sau khi kiếm được số tiền đầu tiên, cũng muốn khao bản thân và bạn gái, bèn bỏ ra một nửa tới một quán bar cao cấp.

Chữ Nguyệt Tinh để tóc dài đến ngang vai, nắm tay Đoàn Lại Hoàng rất chặt. Đoàn Lại Hoàng bất giác trêu chọc cô: “Đầu ngón tay anh sắp bị em vo nát rồi.”

“Lại Hoàng, em cảm thấy chỗ này không có gì thú vị đâu, hay là đi đi.”

“Anh biết em tiếc tiền. Không sao đâu, tiền có thể kiếm thêm mà.” Đoàn Lại Hoàng nắm tay cô bạn gái, đi theo người phục vụ tới trước. Một nơi cao cấp thế này hình như ngay cả thảm lót chân cũng khác biệt. Mềm mại vô cùng, mỗi bước đi tựa như đang giẫm lên mây.

“Phía trước là khu bi-a, dưới tầng có bể bơi, phòng tập gym, khu Tây Nam còn có sân golf.”

“Hay là chúng ta đi chơi bi-a trước nhé?” Đoàn Lại Hoàng hỏi ý kiến Chữ Nguyệt Tinh đi bên cạnh. Cô yên tĩnh gật đầu: “Vâng.”

Đi tới trước phòng hoạt động, bên trong có tiếng đánh bi-a vọng ra. Nhân viên đẩy cửa ra giúp họ, lập tức dẫn hần và Chữ Nguyệt Tinh tới quầy bar gần cửa sổ: “Mọi loại rượu ở đây đều miễn phí. Nếu anh muốn gọi, có thể vẫy nhân viên phục vụ.”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Đoàn Lại Hoàng nắm tay Chữ Nguyệt Tinh: “Chúng ta chơi một ván trước.”

Bàn phía trước mặt đang chơi rất cao hứng, ly rượu đặt trên bàn bi-a. Tiếng cổ vũ, tiếng cá cược không ngừng vọng vào tai. Một người cầm ly rượu lên, xoay người lại nhưng không ngờ lại đụng phải Chữ Nguyệt Tinh đang đi đến. Ly rượu vang trong tay theo đường cô áo chảy vào người cô, bên trong còn có mấy cục đá. Chữ Nguyệt Tinh rét run, vội vàng lấy tay che chặt. Đoàn Lại Hoàng thất thế, nổi giận ngay lập tức: “Mày làm cái gì thế hả!”

Người đàn ông cầm ly rượu chỉ tay vào mặt hần: “Nhóc con, muốn chết à!”

“Mày mới muốn chết ấy, xin lỗi!”

Chữ Nguyệt Tinh thấy bọn họ đông người, sợ Đoàn Lại Hoàng chịu thiệt, vội vàng kéo cánh tay hần: “Lại Hoàng, bỏ đi!”

“Không thể bỏ qua như vậy được!”

Người thanh niên cầm ly rượu thái độ cũng ngang ngạnh: “Bất tao xin lỗi ư, sao mày không mọc thêm đôi mắt, nhìn xem tao là ai?”

“Đồng Tử!” Lúc ấy, một người đàn ông khác xen vào. Chữ Nguyệt Tinh nhìn theo phía phát ra âm thanh, thấy đối phương dáng người cao lớn, diện mạo xuất chúng, mỗi một cử chỉ, hành động rõ ràng đều toát lên một khí chất hơn người: “Thôi, để họ đi!”

Người đàn ông vừa được gọi là Đồng Tử khẽ hừ một tiếng nhưng Đoàn Lại Hoàng ngược lại quyết không thôi: “Các người đổ rượu vào người ta, lẽ nào không nên xin lỗi ư?”

“Mẹ mầy, đừng có không tìm được chỗ chết, tôi tìm ông ám quẻ nhé...”

Trông hai người họ như sắp đánh nhau, Chữ Nguyệt Tinh cũng không khuyên nỡ. Bỗng thấy một bàn tay đưa ra trước mặt, cô kinh ngạc ngẩng đầu, đón lấy tờ giấy ăn màu trắng của đối phương: “Cảm ơn anh.” Cô cúi xuống, dùng khăn giấy lau cổ áo, không để bản thân quá lem nhem.

Người đàn ông xoay người, vỗ nhẹ vào vai Đông Tử: “Muốn đánh nhau thì ra ngoài, đừng có làm phiền nhã hứng của tôi.”

Chữ Nguyệt Tinh kéo Đoàn Lại Hoàng, nét mặt khẩn cầu: “Thôi, thôi, chúng ta đi đánh bóng đi.”

Lúc ấy hai người họ mới đá đầu nhau vài câu rồi tách ra. Lúc Đoàn Lại Hoàng đánh bi-a, Chữ Nguyệt Tinh ngồi ngay trên sofa bên cạnh xem. Thi thoảng hần ngẩng lên lại nhìn thấy gã đàn ông ban nãy can đánh nhau nhìn Chữ Nguyệt Tinh không rời mắt, nét mặt yên ắng, đôi mắt nhiều suy nghĩ.

Đông Tử bật cười, lớn tiếng nói: “Tứ ca, nếu anh có hứng thú với người ta thì cướp lại đây!”

Người đàn ông khoanh tay trước ngực, dựa vào bàn bi-a cười khề. Chữ Nguyệt Tinh cũng biết họ đang mang mình ra đùa cợt. Cô càng lúc càng cúi gằm, gương mặt đỏ lên vì ngượng.

Đoàn Lại Hoàng nghĩ hần thật sự không nên đưa Chữ Nguyệt Tinh tới mấy nơi này. Có thể ở đây vui chơi phè phỡn có mấy ai giống hần, đập một nửa tài sản trên người mới bước chân qua được cửa? Đám người kia ai nấy cũng khá giả hơn hần, tiền bạc, tướng mạo, khí chất đều chen ép hần một bậc. Hần sợ trái tim của Chữ Nguyệt Tinh cũng sẽ bay đi mất.

Chữ Đồng nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt. Hần thờ dốc từng tiếng, mồ hôi men theo gò má gầy lặn xuống. Dần dần, áo sơ mi ướt sũng dính chặt lên lưng, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên vậy.

Ánh nắng chiều sáng đến chói mắt, từng chút từng chút dính lên hàng mi của người đàn ông. Hần gắng gượng mở mắt ra, dường như làm vậy mới có thể nhìn rõ người đứng đối diện. Đoàn Lại Hoàng sợ chết, còn muốn có cơ hội ngóc đầu dậy, hần không dám nhìn thẳng về phía Giản Trì Hoài đứng gần đó. Anh cuộn chặt lòng bàn tay thô ráp, trong đầu khó khăn lắm mới tìm lại được câu hỏi ban nãy Chữ Đồng ném cho hần. “Phải, tôi... tôi lúc đó đã có làm ăn qua lại với nhà họ Giản. Đó là tiền hàng, cũng là tờ chi phiếu duy nhất Giản Trì Hoài ký cho tôi.”

“Lúc trước chẳng phải anh nói anh ấy bỏ ra khoản tiền ấy để bắt anh rời xa chị tôi sao?”

Bờ môi Đoàn Lại Hoàng run rẩy: “Cô hại tôi ra nông nổi này, vì sao tôi phải để cô được sống sung sướng?”

Chữ Đồng hoàn toàn không vì câu nói này của hần mà phần nộ. Cô bình thản lắc đầu: “Thật cảm thấy không đáng cho chị tôi!”

Đầu mày Đoàn Lại Hoàng khề giật một cái, muốn nổi giận nhưng không dám xô xộc. Chữ Đồng sợ có người đi tới, bèn xua tay: “Anh đi đi, sau này đừng tới làm phiền cuộc sống của chúng tôi nữa. Tôi vạch trần anh là vì anh đã làm chuyện táng tận lương tâm. Một Tiền Mộng đã bị anh hủy hoại, đây là do anh nợ cô ấy.”

Người đàn ông đứng đực ra đó. Chữ Đồng thấy vậy, bỏ đi trước. Đoàn Lại Hoàng như chó nhà có tang, đứng đó rất lâu, biết có những chuyện không tránh được, lúc này mới cất bước đi về phía trước. Giản Trì Hoài đã ra ngoài rồi, hần đi ra khỏi cửa tiểu khu, nhìn thấy Giản Trì Hoài đang đứng dưới bến xe buýt. Đoàn Lại Hoàng cúi gằm bước tới: “Tứ ca.”

“Chính cậu nói với Chữ Đồng tôi có quen biết với Chữ Nguyệt Tinh?”

“Dạ.”

“Là cậu nói với cô ấy, tôi ở với cô ấy, coi cô ấy là thể thân của Chữ Nguyệt Tinh?”

Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng u ám, không dám giấu giếm: “Dạ.”

“Chính cậu nói, tôi là người chia rẽ cậu và Chữ Nguyệt Tinh?”

“Dạ.”

Giản Trì Hoài hút thuốc, bờ môi mím lại thành một đường thẳng. Trên đường xe cộ đi qua đi lại, khi anh cất lời, làn khói mỏng cũng tự tràn ra nơi khác môi: “Đoàn Lại Hoàng! Cậu quả thật không biết tự lượng sức mình. Một kẻ như cậu đáng nhẽ phải đối lại là cậu chết mới đúng!”

Sắc mặt Đoàn Lại Hoàng từ trắng chuyển thành trong suốt, nhưng hần không dám cãi chày cãi cối: “Tứ ca, sau này em không dám nữa. Anh nể mặt Tinh Tinh, tha cho em đi. Em đảm bảo sau này không tới quấy rầy Chữ Đồng nữa, em cũng từ bỏ suy nghĩ hại cô ấy không được sống từ tế...”

“Cậu tưởng cô ấy nghe được mấy lời của cậu rồi sẽ một mình trốn vào một góc khóc lóc sao? Cô ấy thông minh hơn cậu đấy.” Giản Trì Hoài dùng điều thuốc chỉ vào Đoàn Lại Hoàng, ánh mắt dừng lại trên tay hần. Lòng bàn tay hần nắm chặt lại, sợ hãi vô cùng, cả người run như sàng giật. Giản Trì Hoài rút mạnh một hơi thuốc, Đoàn Lại Hoàng cắn chặt răng, giờ bàn tay ra.

Giản Trì Hoài chọc đầu thuốc còn cháy sáng vào lòng bàn tay hần, những đốm lửa bắn ra kèm theo thanh âm nín nhịn đau đớn của Đoàn Lại Hoàng vọng vào tai Giản Trì Hoài. Anh cất bước đi trước: “Sau này đừng để tôi nhìn thấy cậu nữa, phiền phức!”

Đoàn Lại Hoàng ôm chặt cổ tay ngồi sụp xuống, nét mặt vì đau đớn mà đỏ rực lên, năm ngón tay mở rộng ra, lòng bàn tay bị bỏng thành vết đen.

Chữ Đồng ở trong lều tìm một vòng cũng không thấy bóng Giản Tri Hoài đâu cả. Cô vừa ra ngoài thì nhìn thấy anh từ gần đó đi tới: “Anh đi đâu thế?”

“Sau khi em ra ngoài thì mọi người vào chỗ của em gạn hỏi anh liên tục, bộ quần áo nhái này anh mua ở đâu? Còn nói phải mua một bộ y hệt cho ông chồng nhà ấy. Em bảo, sao mọi người lại thích hạ thấp người khác đến vậy?”

Chữ Đồng ôm miệng cười: “Con người mọi người ấy là vậy. Em nói nhỏ cho anh biết nhé, trước đây còn đem em và con gái mình ra so sánh, nhưng thành tích của em tốt lại xinh xắn thế là mọi người gặp ai cũng nói: Mong Chữ Đồng không to như con gái tôi, không sinh nổi con trai!”

Giản Tri Hoài đứng ngoài cửa, nét mặt rạn rở. Bên trong lều cực kỳ náo nhiệt, lát nữa còn định hát hí khúc. Một cuộc sống như vậy xa vời những bữa tiệc linh đình, trong mắt Giản Tri Hoài, có chút giống như... trở về thời kỳ nguyên thủy. Nghe người ta trêu đùa nhau, so sánh nhau một cách khập khiễng, có Chữ Đồng ở đây cũng có chút thú vị.

Mấy ngày nay, Chữ Đồng lại bận rộn trở lại với công việc của mình. Sau khi Tần Tần đi, cô gần như mất đi trợ thủ đắc lực nhất, chuyện gì cũng tự lên kế hoạch rồi tự làm. Cũng may gần đây không ít tin tức, cũng rất có điểm nóng. Tổng biên tập thấy cô quá mệt, nói rằng sẽ sắp xếp cho cô mấy việc nhẹ nhàng.

Tới địa điểm của phía tổ chức sự kiện, Chữ Đồng đeo balo đi vào trong. Hôm nay người cô phải tiếp xúc là Ôn Kiều, một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nhất thời đại những năm 80 khi trước, tới nay đã từng đóng hơn trăm bộ phim điện ảnh, các loại cúp lớn nhỏ đã cầm đến gãy tay. Cho dù tới bây giờ, sức ảnh hưởng của bà ta trong làng giải trí vẫn không thể xem nhẹ, tháng trước vừa mới áp đảo Giang Ý Duy, giành được ngôi vị ảnh hậu trong lễ trao giải phim điện ảnh được tổ chức tại Thượng Hải.

Mà việc này cũng đâu phải công việc nhẹ nhàng gì cho cam, khi nhận được danh sách tiết mục, Chữ Đồng không khác gì bị ngược. Ai cũng biết Ôn Kiều rất khó chiều. Gần 50 tuổi rồi nhưng giới giữ gìn mà tự nhận mình là 'mỹ nhân bất lão' trong ngành giải trí. Đi tới đâu cũng dẫn theo nhà tạo mẫu và thợ trang điểm của riêng mình. Nghe nói lúc chụp ảnh, đến cả nhân viên ánh sáng cũng là người của riêng bà ta.

Dưới sân khấu, Ôn Kiều và Giang Ý Duy ngồi sánh đôi. Trên sân khấu có người đọc diễn văn chào mừng. Ôn Kiều mặc một bộ lễ phục dạ tiệc bằng tơ lụa đen tuyền, nhã nhặn đoan trang: “Giang Ý Duy, nghe nói gần đây cô rất ít quay phim, lẽ nào muốn nhạt nhòa ra khỏi ngành giải trí?”

“Cô Ôn nghĩ nhiều rồi ạ, chỉ là khoảng thời gian trước em quá mệt, muốn nghỉ ngơi.”

“Trước đây cô dựa vào Giản Tri Hoài, rồi Ân Thiếu Trinh, quay phim không ngừng nghỉ. Bây giờ một người thì kết hôn, một người thì có tình mới, năm xưa cô quả thật nên theo Giản Tri Hoài.”

Giang Ý Duy cười khẩy. Dẫu có là đàn chị, về mặt khí thế cô ấy cũng không bao giờ chịu lép vế: “Nếu em thật lòng muốn đi theo một người thì người đó chắc chắn phải lấy em mới được. Mấy chuyện không danh không phận, em không làm đâu.”

Ôn Kiều quay gương mặt được trang điểm sắc sảo về phía Giang Ý Duy, đánh giá cô từ trên xuống, ánh mắt lộ vẻ khinh thường: “Chuyện của cô và Ân Thiếu Trinh trong giới showbiz đã đồn thổi ầm ĩ rồi, cô tưởng người ta không biết sao?”

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng, yêu đương thôi mà, hợp thì cưới, không hợp thì chia tay. Một chuyện bình thường như vậy, cô Ôn có cần mang ra nói không?” Giang Ý Duy không nhường nhịn chút nào. Cùng là một biểu cảm, cô ấy bắt chước giống như đúc, trả lại cái khinh bỉ ấy cho Ôn Kiều, gương mặt xinh đẹp kia sụp đổ trong khoảnh khắc.

Lúc này, Chữ Đồng đi tới, nở nụ cười ôn hòa, đứng trước mặt Ôn Kiều: “Chào cô Ôn! Em là phóng viên của Dịch Suru, đã hẹn trước với trợ lý của cô sau khi sự kiện này kết thúc sẽ làm một bài phỏng vấn cô.”

Ôn Kiều thu lại vẻ bức bối trên gương mặt. Bà ta ngẩng đầu nhìn Chữ Đồng, nhưng sau khi nhìn rõ từng nét, con ngươi bỗng co rụt lại. Giang Ý Duy chú ý tới nét mặt của bà ta, bất giác cười khế. Ôn Kiều nhanh chóng bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “Được, lát sẽ có người thông báo cho cô.”

Chữ Đồng lui ra khỏi nơi tổ chức sự kiện, đợi Ôn Kiều ở khu nghỉ ngơi bên ngoài. Cô chuẩn bị lại một lần những câu hỏi lát nữa sẽ phỏng vấn, khi ngẩng đầu lên bỗng thấy Giang Ý Duy đứng trước sofa từ lúc nào.

“Cô Giang, có chuyện gì sao?”

“Cô đừng tưởng Ôn Kiều là hạng người tử tế.”

Giữa Chữ Đồng và Giang Ý Duy tồn tại một mối quan hệ rất kỳ diệu. Nếu nói là tình địch thì hình như không đúng. Nhưng Giang Ý Duy không thích cô, cô cũng chẳng mấy ưa Giang Ý Duy. Dẫu sao Giang Ý Duy cũng đã từng được coi là cùng với Giản Tri Hoài... coi như là vừa mắt đi. Chữ Đồng gật đầu: “Cảm ơn ý tốt của cô.”

Giang Ý Duy biết cô nghe không lọt tai, cô ấy nhún vai tỏ ra không mấy quan tâm: “Gần đây Lệ Đề có ổn không?”

“Rất ổn.”

Giang Ý Duy 'ờ' một tiếng: “Vậy thì tốt rồi.” Cô ấy còn phải quay về hội trường, dùng bước chỉ khoảng năm, ba phút lại quay người rồi đi. Chữ Đồng nhìn giờ, nhìn theo bóng Giang Ý Duy thẳng lưng bước từng bước. Cô cảm thấy kỳ lạ, sao cô ta lại có lòng tốt tới nhắc nhở cô?

Nửa tiếng đồng hồ sau, sự kiện kết thúc, trợ lý của Ôn Kiều tới hỏi Chữ Đồng: “Cô muốn phỏng vấn ở đây hay ra ngoài tìm chỗ nào đó?”

“Tất cả tùy theo cô Ôn, cô ấy tiện là được.”

“Vậy được, cô đi theo tôi.”

Chữ Đồng đi theo phía sau người trợ lý. Cô cảm thấy có lẽ Giang Ý Duy nặng lời rồi, trợ lý của Ôn Kiều còn tới hỏi ý kiến, chỉ riêng mặt này thôi đã rất tôn trọng người khác rồi. Trợ lý đưa cô xuống tầng dưới cùng, đẩy một cánh cửa bước vào. Cảnh tượng hiện ra trước mắt là một bể bơi lộ thiên. Ôn Kiều đang ngồi trên chiếc ghế dài, bộ lễ phục màu đen còn chưa thay ra, hơn nữa đã đậm thêm phần. Đối với một người phụ nữ ở độ tuổi này mà nói, bà ta vẫn xinh đẹp chết người.

Chữ Đồng bước tới chào hỏi: “Chào cô Ôn!”

“Ngồi đi!” Ôn Kiều mỉm cười hòa nhã: “Cô muốn uống gì không?”

“Dạ thôi ạ.”

“Mang một cốc nước hoa quả tới.” Ông Kiều dặn dò người trợ lý đứng bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, một cốc nước hoa quả tươi mới ép được bê lên, Ôn Kiều tự động bê ly rượu bên tay lên: “Tôi thích nhất là trời xanh, mây trắng và mặt biển biếc xanh. Tiếc là công việc quá bận rộn, tôi đã nghĩ tới chuyện nghỉ dưỡng rồi.”

“Cô Ôn, bao nhiêu fan hâm mộ còn đang đợi sản phẩm mới của cô đấy ạ. Cô trẻ trung như vậy, còn chưa tới lúc hưởng phúc đâu ạ.”

Ôn Kiều cảm thấy cô bé này cái miệng thật ngọt. Bà ta cười tí mắt, khẽ nhấp một ngụm rượu: “Cô biết ăn nói hơn Giang Ý Duy nhiều.”

Có một màn mở đầu vui vẻ, cuộc phỏng vấn sau đó đương nhiên cũng rất thuận lợi. Ôn Kiều không khó chiều như lời đồn đại, vốn dĩ rất dễ tiếp xúc, chẳng biết từ lúc nào đã nói chuyện rất lâu, vượt quá cả nửa tiếng đồng hồ hẹn trước. Trợ lý của bà ta từ ngoài đi vào, cúi xuống nói: “Lát nữa còn phải đi Quảng Châu, nhanh một chút, nếu không sẽ trễ mất.”

“Được rồi.”

Chữ Đồng cũng phỏng vấn được kha khá rồi, Ôn Kiều đứng dậy rồi đi trước. Chữ Đồng thu dọn đồ đạc trên mặt bàn, xếp từng thứ một vào trong balo. Cô đứng dậy, vừa định rời đi thì nhìn thấy hai người thanh niên cao to đón đường. Cô tưởng họ tới bể bơi, thế nên không mấy để tâm, tới tận khi họ chặn đường cô, Chữ Đồng mới bất chợt dừng bước.

Một trong số đó đưa tay nắm lấy vai cô, đẩy cô về phía bể bơi bên cạnh. Cô hoảng sợ vội vàng giẫy giụa, lùi về sau: “Các người là ai? Định làm gì?”

Hai người giơ tay ra định bắt lấy cô. Chữ Đồng trượt chân, nhưng vẫn đứng vững không ngã. Lúc này, có một giọng nữ vọng tới từ sau lưng đám đàn ông: “Các anh định làm gì?”

Chữ Đồng nhìn theo thanh âm ấy, hóa ra là Giang Ý Duy. Cô ấy đã thay quần áo bình thường, chỉ có điều tóc đã búi lên, phần cũng chưa tẩy. Cô ấy nện giày cao gót đi tới: “Mấy người có máu mặt ngoài kia còn chưa đi hết đâu. Tôi biết ai sai các người làm vậy, không sợ tôi báo cảnh sát hả?”

Hai gã đàn ông nhìn nhau, Giang Ý Duy không hề e sợ, ngang qua bọn họ đi về phía Chữ Đồng: “Sao cô vẫn còn ở đây? Ân Thiếu Trình đang đợi cô bên ngoài.”

“Ân Thiếu Trình?”

Giang Ý Duy hừ khê: “Đúng vậy, trong vòng ba phút mà không ra, anh ấy sẽ vào đây. Còn không mau đi đi, đừng cật bây giờ anh ấy có hứng thú với cô mà cô đã thắng tôi đâu.”

Hai gã đàn ông ngơ ngác nhìn nhau. Ân Thiếu Trình là ai, tin rằng không ai trong giới này không biết. Chữ Đồng ôm chặt chiếc balo trong tay, sai bước đi ra. Người đàn ông đứng gần cô nhất giơ tay tóm nhưng cuối cùng không bắt được cô. Giang Ý Duy cũng định đi nhưng bị bọn họ dễ dàng chặn lại.

“Làm cái gì?” Giang Ý Duy hất cao cằm: “Không biết tôi là ai à?”

“Nếu Ân Thiếu Trình giờ đã chống lưng cho người khác rồi thì sau lưng cô còn có ai đây? Cô Giang, bên ngoài có nhiều phóng viên như vậy, có muốn bọn họ vào đây xem cả không?”

Chữ Đồng nghe rõ những lời ấy. Cô quay đầu liếc nhìn, bước chân không hề giảm tốc, đi nhanh ra ngoài. Ra được phía ngoài, làm gì có bóng của Ân Thiếu Trình, chỉ có nền đá hoa sáng loáng soi được bóng mình phát ra những tia sáng lạnh lẽo. Cô phóng tầm mắt nhìn qua, cả một đại sảnh trống trơn, không một bóng người.

Tìm Chữ Đồng đập thình thịch, thình thịch. Cô quay lại vài bước, len lén tới bên cánh cửa khu bể bơi, thò đầu vào trong, bỗng thấy một cảnh tượng kinh người.

Hai gã đàn ông mỗi người một bên giữ chặt bả vai Giang Ý Duy, đang ra sức ấn đầu cô ấy xuống nước. Cứ cách khoảng 3 đến 5 giây lại kéo cô ấy lên, sau đó lại nhấn xuống! Cô muốn rút đi động ra báo cảnh sát nhưng thời gian có hạn, cứ tiếp tục như vậy e sẽ xảy ra chuyện. Cô muốn lớn tiếng gọi người tới giúp nhưng với thân phận của Giang Ý Duy, thâm trầm đến mức này, chưa biết chừng về sau lại có scandal nào đó.

Cô ấy nói dối là Ân Thiệu Trình ở bên ngoài, rõ ràng là muốn giúp Chử Đồng. Chử Đồng bụng dạ như lửa đốt, vừa ngẩng đầu lên bỗng thấy một lỗ tròn nhỏ trên trần nhà. Cô tính kể trong bụng, nhìn khắp bốn xung quanh tìm kiếm, nhìn thấy trên giá trưng bày bên cạnh có bật lửa cung cấp cho khách. Chử Đồng vội vàng còi áo khoác, sột sắng bật bật lửa lên, sau đó vung vẩy. Chiếc áo khoác chẳng mấy chốc đã bùng cháy, khói bốc ra bay khắp nơi, ngay sau đó, tiếng còi báo cháy inh ỏi vang trên đỉnh đầu.

Chử Đồng ném chiếc áo rách trong tay xuống: “Cháy rồi!”

Hai người đàn ông đứng gần đó nghe thấy tiếng còi báo cháy, vội vàng buông Giang Ý Duy ra, rào bước về một bên cửa. Giang Ý Duy trọng tâm không vững, cả người đổ nhào về phía trước, đầu cắm xuống nước, cổ ngoi ngóp lên để thở. Chử Đồng chạy vội tới, hét xuống dưới: “Giang Ý Duy, cô không sao chứ?”

Giang Ý Duy nhảy lên khỏi mặt nước, cũng may cô ấy biết bơi, không ngừng ho sặc sụa, nhất thời không trả lời được. Chử Đồng ngồi xuống, quan sát tỉ mỉ. Giang Ý Duy đầu tóc bù xù, búi tóc đã rơi xuống quá nửa, kẻ mắt cũng đã bị nước rửa trôi. Tóm lại, tuyệt đối, tuyệt đối lếch thếch. Bên ngoài có tiếng bước chân ừ ừ kéo đến. Có mấy nhân viên phục vụ ủa tới, nhìn thấy dưới đất có một chiếc áo rách nát: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Giang Ý Duy vội vàng quay lưng đi, không để người khác nhìn thấy mình trong bộ dạng này: “Ban này có một kẻ biến thái chơi trò đốt quần áo ở đây, còn không xử lý sạch sẽ.”

“Chị Giang, chị không sao chứ ạ?”

“Tôi thì có việc gì, tôi đang bơi.”

Nhân viên phục vụ nét mặt nghi hoặc, lại có người mặc quần áo đắt tiền như xuống hồ bơi? Mấy người có tiền đúng là ương ngạnh. Bọn họ chẳng mấy chốc đã dọn sạch đồng quần áo rách và tro bụi, sau đó lui ra ngoài, còn đóng cửa lại một cách lịch sự.

Chử Đồng nhíu mày: “Đến nông nổi này rồi, còn giả vờ gì chứ?”

Giang Ý Duy gỡ từng chiếc kẹp tóc xuống: “Tôi thích xinh đẹp trước mặt người khác, sao? Không được à?”

“Được được được, thỏa mãn rồi chứ?” Chử Đồng vẫn duy trì tư thế ngồi xôm: “Có cần tôi kéo cô lên không?”

Giang Ý Duy ôm ngực, sắc mặt trắng bệch, hai mắt thâm quầng. Cô ấy nói với Chử Đồng với vẻ xem thường: “Sao cô đi tới đâu là đắc tội người ta tới đó vậy?”

“Tôi thật sự không đắc tội với ai.”

“Tôi đã cảnh cáo cô rồi, người đàn bà Ôn Kiều đó tâm địa xấu xa, bà ta nhất định sẽ trị cô mà.”

Chử Đồng càng lúc càng không hiểu: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp bà ta, hơn nữa lúc phỏng vấn, bà ta rất bình thường, thái độ còn tốt nữa, tôi làm mất lòng bà ta chỗ nào chứ?”

Giang Ý Duy ngập ngừng, cuối cùng cắn môi nói: “Tóm lại, lần sau tránh xa bà ta một chút.”

“Cảm ơn cô ban này đã cứu tôi.”

Giang Ý Duy nghe thấy mấy lời này, ngược lại bỗng nổi da gà: “Cô không cần cảm ơn tôi, lần trước cô giúp tôi chửi Trịnh Niệm, chúng ta coi như huê.”

“Cô vẫn không chịu lên sao?”

Giang Ý Duy rửa qua mặt, hạ thấp giọng hỏi: “Cô có dung dịch tẩy trang không?”

“Không có.” Chử Đồng lắc đầu, ai mang theo thứ đó bên người chứ: “Có bánh xà phòng thơm, cần không? Hôm nay vừa mới mua, tôi nhét vào balo này.”

“Cũng được, bỏ đây.” Giang Ý Duy cúi đầu. Sau khi cầm bánh xà phòng, cô ấy rửa lớp phấn trên mặt trước. Một lúc sau cô ấy ngẩng lên, để lộ ra gương mặt mộc nhỏ xinh, làn da được giữ gìn cực tốt, trắng nõn, sáng sủa, ngũ quan dĩ nhiên cũng nổi bật: “Cô có son môi không?”

“Cô có đi dạo thăm dò đâu, sao lăm quýt thế!” Chử Đồng cảm thấy con người này thật sự... đủ rồi đấy.

“Không trang điểm cũng được nhưng màu môi nhất định phải dễ nhìn, như vậy mới có thể có được nụ cười cao ngạo, cô hiểu gì chứ.”

Chử Đồng hết lời để nói, rút từ trong balo ra một thỏi son và một chiếc gương đưa cho cô ấy. Sau khi trang điểm xong, Giang Ý Duy rõ ràng không hài lòng: “Màu sắc quá nhạt, thật không hiểu nổi Giản Trì Hoài nhìn trúng cô điểm gì.”

“Này, dựa vào màu một thỏi son mà cô cũng có thể dây dưa tới chuyện tôi có được đề ý hay không, cô thấy mình có vô vị không hả?”

Giang Ý Duy bỗng phì cười: “Thái độ tốt chút đi, dù gì ban nãy tôi cũng cứu cô.”

Chữ Đồng giờ tay ra trước mặt cô ấy: “Nào, để tôi kéo cô lên!”

Sau khi Giang Ý Duy lên bờ, Chữ Đồng cầm chiếc khăn tắm lớn vắt trên ghế mây, đưa cho cô ấy. Cô ấy quấn chặt quanh vai, ngồi xuống. Chữ Đồng có vẻ hơi ái ngại: “Xin lỗi nhé, nếu không phải vì tôi, cô cũng không đến mức thảm hại vậy.”

Giang Ý Duy nhìn thẳng vào mắt cô: “Cô cảm thấy tôi bây giờ... rất thảm hại?”

Cô ấy ngẩng cao gương mặt nổi bật của mình, lên tiếng hỏi. Mái tóc cô ấy thả sau gáy, bờ môi hồng hồng mỉm cười tự nhiên. Chữ Đồng cũng tươi tỉnh theo: “Không thảm hại!”

“Ở trong giới showbiz này, tôi đã leo lên từng bước, từng bước rất gian nan. Lần đầu tiên tôi được làm ảnh hậu là khi tôi mới ngoài 20, thể hiện tài năng vượt trội. Nhưng có ích gì chứ? Cầm giải thưởng bước xuống sân khấu, cả phòng vẫn còn chưa kịp, ngay ở chỗ chen lấn đông đúc phía sau khán đài, tôi bị Ôn Kiều tát một cái. À không, nên nói là bị trợ lý của bà ta, bà ta sẽ không bao giờ tự tay đánh người. Còn tôi thì sao, không thể khóc, không thể làm ầm lên. Việc duy nhất tôi có thể làm chính là đứng thẳng lưng, ưỡn ngực nói với bà ta rằng: Chị là người đi trước, em là kẻ đến sau, chị dạy em là phải đạo. Nhưng dạy gì cũng phải có phương pháp. Tát vào mặt, ai ai cũng sẽ nhìn thấy.” Giang Ý Duy nhớ lại chuyện của mấy năm về trước, trong lòng vô vàn cảm khái: “Cô đừng thấy mấy kẻ đó trước mặt thì hào nhoáng, thật ra sau lưng chuyện gì cũng có thể làm được. Kể từ tối hôm đó, tôi đã học theo bọn họ. Tôi thông minh như vậy, chỉ cần học chút trò vặt là đủ để đứng vững trong làng giải trí rồi.”

Chữ Đồng nghe xong, chẳng hiểu vì sao bỗng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Khóe môi Giang Ý Duy khẽ rướn lên: “Tối đó, tôi đã mang gương mặt với dấu tay năm ngón cùng một chiếc cúp bị ném vỡ ra ngoài nhận phỏng vấn. Phóng viên là những người có sức tưởng tượng phong phú nhất, vừa bị tát, cúp lại vỡ, biết bao chuyện có thể dựng lên. Chiếc cúp ấy tôi tận bây giờ vẫn bày ở nhà, nó bị chính tay tôi đập vỡ.”

Chữ Đồng nhìn cô ấy, Giang Ý Duy mỉm cười: “Có phải cô cảm thấy tôi rất xấu xa không?”

“Không, tôi cảm thấy rất bình thường.”

Giang Ý Duy cười thoải mái, chống tay sang hai bên, cười đến rung cả người: “Thật ra cô cũng rất xấu, tôi nhìn ra rồi.”

Chữ Đồng cũng cười phá lên: “Thôi đi, cô mới là kẻ xấu xa cấp cao, sau này đừng hại tôi là được.”

Trên đường trở về, Chữ Đồng liếc nhìn chiếc balo trên ghế lái phụ, bên trong có tài liệu của cuộc phỏng vấn vừa rồi. Lòng người quả là khó dò, lẽ nào một giây trước người đó còn tươi cười chào đón bạn, quay lưng đi đã vô duyên vô cớ hăm dọa bạn?

Khi lái xe ngang qua đại học thành phố, Chữ Đồng bắt chột cho xe dừng bên lề đường. Tiếng chuông trong trường vang lên, có hai, ba tốp sinh viên phi như bay về giảng đường của mình. Những cây hợp hoan hai bên đường đua nhau nở, trên mặt đất đã phủ một lớp cánh hoa mỏng tang.

Hai chữ 'Thành Đại' được khảm trên hòn đá giả trước cổng trường, khí thế khoáng đạt. Chữ Đồng lấy ra từ trong hộp dụng cụ một tờ giấy, bên trên là thời khóa biểu của Giản Trì Hoài. Hôm nay anh có tiết ở giảng đường bậc thang. Chữ Đồng muốn vào xem xem phong thái của giáo sư Giản. Cô lấy thẻ phóng viên ra, chỉ còn cách thương lượng với bảo vệ, nói là cô vào trong phỏng vấn.

Chiếc xe lái tới cửa, cô bèn thò đầu ra. Bảo vệ liếc nhìn biển số xe của cô, quay lại ra hiệu với người ngồi trong phòng.

Chữ Đồng còn chưa kịp nói gì, bảo vệ đã cười nói: “Tôi nhớ chị. Lần trước tới trường học, giáo sư Giản dặn là bật đèn xanh cho chị.”

Cô cảm ơn ríu rít rồi chạy xe vào trong. Một mùi hương đậm đà vị thanh xuân phả vào mặt. Con đường bên phải còn có một tấm bảng đen cỡ lớn. Có lớp đang học thể dục, động tác bật nhảy úp bóng vào rổ hoàn hảo và chuẩn xác, thẳng rất đẹp!

Chữ Đồng dừng xe. Cô từng tới giảng đường bậc thang đó một lần. Khi tới trước cửa, cửa sau đang rộng mở, loáng thoáng có thể nghe được giọng nói quen thuộc vọng ra. Chữ Đồng cúi người đi vào, chọn một chỗ khuất nhất ngồi xuống.

Sinh viên phía trước bất ngờ quay người lại, đưa đề thi cho cô. Chữ Đồng ngẩng người ra, thấy sinh viên bên cạnh đang chuyển lần lượt từng đề thi xuống dưới. Chẳng lẽ hiếm khi cô tới được một lần lại gặp phải ngày kiểm tra?

Giọng nói mạnh mẽ của Giản Trì Hoài vang vọng trong giảng đường: “Thời gian làm bài 90 phút, đương nhiên, nộp được trước giờ thì càng tốt.”

Chữ Đồng ngồi dựa vào cửa sổ, bên ngoài chính là vườn hoa, những loài hoa không rõ tên đang bung nở đầu cành, cả trái tim cô cũng chưa bao giờ bình yên, thanh thản và dễ chịu như thế.

Giản Trì Hoài cảm thức kẻ, gõ từng nhịp, từng nhịp vào lòng bàn tay, đi từ trên bực xuống dưới. Chữ Đồng thất thần ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, hoàn toàn chìm đắm trong khung cảnh tuyệt vời này, không thể thoát ra. Phía trước có một sinh viên nam bất ngờ làm một động tác. Giản Trì Hoài vừa liếc nhìn đã phát hiện ra, anh đi xuống, lôi cuốn sách trong ngăn bàn cậu ta ra.

Nam sinh đó cao phải tới 1m80, dáng người vạm vỡ thể mà chỉ dám xoa đầu, không nói được câu nào.

Giản Trì Hoài cầm quyển sách đi lên trên, ánh mắt sắc bén liếc qua đám đông một lượt. Bỗng nhiên, tầm nhìn của anh dừng lại trên một hình bóng nào đó. Cô trà trộn vào đây từ khi nào? Giản Trì Hoài chợt cười khế. Chữ Đồng một tay chống cằm, con gió nhẹ thổi qua ô cửa sổ rộng mở khiến búi tóc đuôi ngựa cô buộc sau lưng hơi tung bay.

Chiếc ghế bên cạnh đột ngột rung một cái, Chữ Đồng vô thức quay đầu, thấy Giản Trì Hoài đang ung dung quan sát cô. Cô khẽ cười một tiếng, đề ngón trỏ lên môi: “Suyt!”

Có sinh viên len lén quay đầu, Giản Trì Hoài ngừng lại: “Nghiêm túc làm bài đi, những nội dung này khi giảng tôi đã nói hết rồi.”

Chỉ cần đối mặt với sinh viên, anh sẽ luôn nghiêm túc như vậy. Giản Trì Hoài đặt những quyển sách chưa thu lên mặt bàn. Anh nhắc đôi chân dài lên, cả người nhìn về sau, dùng ánh mắt ra hiệu cho Chữ Đồng làm bài. Cô mở đề ra, rồi xòe hai tay, Giản Trì Hoài rút một cây bút máy ở trong túi quần ra, kéo đề bài của Chữ Đồng lại, viết sáu chữ lên chỗ trống: Sao lại tới đây rồi?

Chữ Đồng đón cây bút từ tay anh, viết tiếp bên cạnh: Đi ngang qua, nghe thấy tiếng chuông, bắt giác muốn vào xem sao.

Giản Trì Hoài cuộn mấy chữ cô đã viết lại, lại viết một chữ xấu lên trên.

Chữ Đồng nghiêng mặt, mặc kệ anh. Giản Trì Hoài kéo tay cô lại, nắm trong lòng bàn tay, cảm giác ướt át khiến người ta hơi căng thẳng. Họ mặc kệ đang ngồi hàng ghế cuối cùng, trước mặt là đầy rẫy sinh viên. Chữ Đồng đỏ mặt giấy ra nhưng Giản Trì Hoài vẫn nắm rất chặt. Cánh tay cô vì biên độ lớn mà đập vào bàn. Vị trí ngồi trong giảng đường bậc thang, các hàng ghế trước sau đều nổi lên. Nữ sinh ngồi trước mặt Chữ Đồng vô thức quay lại, nhưng sau khi bắt gặp nét mặt đầy nghiêm nghị của Giản Trì Hoài đã vội vàng, rút cổ lại, quay trở về.

Không còn cách nào khác, cô đành để mặc anh. Một lát sau, tay Giản Trì Hoài đặt lên lưng cô. Chữ Đồng ngồi nghiêm chỉnh, trừng mắt với anh. Cô nhặt cây bút máy lên, viết ngoáy một dòng: Giáo sư Giản, xin tự trọng!

Hai ngón tay anh véo một cái ở phần sống lưng phía trên eo cô, cả người Chữ Đồng nảy lên, ngứa ngáy không chịu nổi. Giản Trì Hoài tiện tay ôm lấy eo cô, để cô ngồi sát vào mình chút nữa. Chữ Đồng lại cầm bút lên: Có tin là em sẽ nộp tờ đề này cho hiệu trưởng trường anh không?

Giản Trì Hoài đón lấy bút, ung dung viết: Tốt nhất em nên bổ sung thêm một câu ở trên: Thưa hiệu trưởng, thầy giáo này lòng dạ đen tối, cả ngày cứ muốn...

Chữ Đồng nhìn tới đây, đưa tay nắm chặt cây bút, không cho Giản Trì Hoài viết tiếp. Cả gương mặt người đàn ông đều thấm đẫm ý cười. Vốn dĩ chiều nay anh đang làm một giám thị vô vị, không ngờ Chữ Đồng tự chui đầu vào lưới, mang cho anh một chút vui vẻ.

Con gió ngoài cửa sổ mang theo mùi hương bay vào, thi thoảng còn thổi theo cả những cánh hoa hợp hoan. Đã lâu lắm rồi Chữ Đồng không được thoải mái như vậy. Cô dựa ra sau ghế, Giản Trì Hoài nắm lấy tay cô, bàn tay đan chặt của hai người họ đè lên chân anh.

Trong giảng đường, chỉ còn tiếng viết bài sột soạt, ai ai cũng cúi gằm. Hình như Chữ Đồng đang trở lại hỏi cô còn học đại học. Lúc đó họ không có phiền não, an nhiên, tự tại. Cô nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên hiểu vì sao nhà họ Giản giàu có nhưng Giản Trì Hoài lại cam tâm ở đây làm giáo sư. Trên thế giới hỗn loạn luôn có một góc bình yên, Giản Trì Hoài giữ lấy nơi ấy, thật tốt.

Có một bàn tay bất ngờ ôm lấy cô. Chữ Đồng mở mắt ra, gò má nóng bừng. Khi tỉnh lại thì Giản Trì Hoài đã ngồi xuống ghế.

Anh hôn cô, cô lại hôn ngay trong giảng đường chật kín sinh viên? Ban này, anh cũng kim lòng không đành. Giản Trì Hoài rất ít khi bông bột bên ngoài phòng ngủ. Anh háng giọng, ánh mắt nhìn về phía trước, làm ra vẻ như đang coi thi.

Chữ Đồng xoa xoa mặt, bờ môi cô bỗng nhiên dần ra. Giản Trì Hoài buông tay cô, Chữ Đồng thấy vậy, lập tức kéo tay anh lại.

Hai người vẫn im lặng không nói. Một tiếng đồng hồ sau, lúc đó có sinh viên lên nộp bài. Chữ Đồng và Giản Trì Hoài vẫn ngồi sững đôi ở hàng ghế cuối. Cô thật sự hy vọng thời gian trôi chậm một chút, để cô hưởng thụ những giây phút hiếm hoi này.

Những tiếng chuông báo hết tiết vang lên đúng giờ, Giản Trì Hoài cầm cuốn sách trên bàn lên, đứng dậy: “Được rồi, chuyển bài lên trên, nộp bài!”

Nữ sinh phía trước Chữ Đồng đã nộp bài lên rồi, thấy cô không có động tĩnh gì cô ấy bèn quay lại giục một góc bài, Chữ Đồng nhanh tay đề lên chỗ cô và Giản Trì Hoài vừa viết: “Tớ... Tớ không nộp!”

“Cậu là học sinh lớp nào?”

Chữ Đồng rút lại tờ bài thi, ôm vào người sau đó đứng dậy nhanh chóng bỏ đi. Cô lái xe ra khỏi trường trước, ở bên ngoài đợi anh. Chẳng mấy chốc, Giản Trì Hoài cũng lái xe ra, hai người một trước một sau cùng đi về một nơi.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, vẫn còn sớm, Chữ Đồng ôm laptop ra ban công xử lý tài liệu. Giản Trì Hoài ưa sạch sẽ, mấy ngày này cứ về nhà là tắm rửa. Chiếc di động anh đặt ở đầu giường kêu không ngừng. Chữ Đồng đi tới liếc xem, người gọi đến là Đông Từ.

Là ông chủ! Chữ Đồng không dám nhận máy, rồi chợt nhớ ra hôm nay lại là thứ sáu. Chữ Đồng bực bội, ngồi phịch xuống mép giường. Giản Trì Hoài tắm rửa xong đi ra, đúng lúc chuông điện thoại lại vang. Anh đi tới, nhận máy: “Alô?”

Loảng thoảng có tiếng nói vọng ra. Giản Trì Hoài cầm đồng hồ đeo tay trên bàn lên xem giờ: “Bây giờ á? Còn sớm mà.”

Chắc chắn là lại hẹn anh ra ngoài chơi bởi đàn đúm rồi, Chữ Đồng đứng lên giường, Giản Trì Hoài tươi cười, hoàn toàn giống như đang vui vẻ, uể oải đáp: “Không muốn ra ngoài cho lắm!”

Đồng Từ ở đầu kia rõ ràng không buông tha cho anh, vừa bám riết lại còn cố ý nói to: “Tứ ca, vì chị dâu phải không? Không sao, dẫn cả chị ấy tới, chúng ta chơi việc của chúng ta!”

“Các cậu đang ở đâu?” Giản Trì Hoài hỏi một câu.

Chữ Đồng nghe tới đây, trái tim nảy lên, thế là ý gì? Tức là vẫn đi sao?

Đồng Từ lập tức nói địa chỉ. Giản Trì Hoài lại hỏi: “Hẹn mấy giờ?”

“Sáu rưỡi!”

Ấn đường Giản Trì Hoài giật nhẹ, anh liếc nhìn Chữ Đồng đứng bên cạnh, sau khi nắm chặt điện thoại trong tay thì tách nó ra khỏi tay: “Anh ra ngoài một lát!”

“Giản Trì Hoài, hôm nay là thứ sáu đấy!” Chữ Đồng nghiêng răng nhắc nhở anh.

“Trùng hợp gọi anh đi chơi hôm nay thôi. Với lại mấy người đàn ông, có thể gây ra chuyện gì?” Giản Trì Hoài kiên nhẫn nói.

“Anh hứa với em rồi mà.”

Giản Trì Hoài đưa tay day nhẹ thái dương. Cái tính này của anh dĩ nhiên không chịu để phụ nữ quản lý. Và lại, anh cũng sẽ biết chừng mực của mình. Nhưng trong mắt Chữ Đồng, làm gì có người phụ nữ nào thực sự muốn để chồng mình ra ngoài ăn chơi lu bù? Huống hồ người như gã sếp của cô, thích chơi bởi như vậy, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng, chẳng phải có câu nói này sao?

“Tứ ca, tứ ca!” Đồng Từ lại hét âm ỉ.

Giản Trì Hoài một lần nữa kéo di động vào tai, khoe môi hơi động đậy, lần mở lời này chắc chắn là đồng ý. Chữ Đồng sẽ không gây gổ với anh vì làm vậy hoàn toàn không ích lợi gì, cô có cách đối phó. Cô nhảy tung tung tại chỗ mấy cái, sau đó nhào về phía trước, vừa hay nhảy lên lưng Giản Trì Hoài. Hai tay cô ôm chặt cổ anh, đôi chân thanh mảnh kẹp chặt lấy phần hông rắn chắc của anh, cất giọng dẻo như kẹo: “Chẳng phải đã hứa tất cả thời gian sau này đều là của em sao?”

Phần lưng của Giản Trì Hoài phải gắng sức, đôi chân hơi động đậy, sợ cô rớt xuống, cánh tay dài vươn ra sau vừa đủ để giữ lấy mông Chữ Đồng. Đồng Từ ở đầu kia nghe rất rõ câu này: “Aiyò, Tứ ca! Thật ngại quá, thì ra tối nay anh và chị dâu đã có hẹn trước để tình tình tình... tình cảm ả!”

Hai chữ cuối cùng mang theo một sự ám muội khác biệt. Chữ Đồng bám chặt lấy cổ Giản Trì Hoài, quyết không tụt xuống..

~

~* Tất cả mọi thông tin về truyện: lịch truyện, tình trạng sáng tác, link convert... đều đã có ở phần giới thiệu. Mọi người không cần phải hỏi han gì nữa, cứ thế mà đọc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Trở thành thể thân

Giản Trì Hoài ngắt ngang tiếng gào rú thấu trời của Đồng Từ ở đầu kia điện thoại: “Được rồi, cậu tự đi chơi đi, cúp đây.” Dứt lời anh cũng không nói thời gian gặp lại với Đồng Từ mà cúp máy luôn.

Chữ Đồng thấy vậy, lúc ấy mới nhảy từ trên lưng anh xuống. Giản Trì Hoài ném di động về phía tủ đầu giường, cổ sắp bị cô vịn gây tới nơi. Anh vật vạ trái phải một chút: “Không ngờ trong chuyện giường chiếu, em luôn gấp gấp hơn anh.”

“Ai gấp hơn anh?” Cô là phụ nữ, có biết không? Câu nói này... sao nghe hàm ý xấu vậy?

Giản Trì Hoài ngồi xuống mép giường, nhìn chăm chăm vào di động của mình: “Anh lên con nghiện rượu rồi. Anh không ra ngoài tìm bạn uống, vậy thì em phải ở nhà uống với anh.”

“Uống thì uống.”

Buổi tối, trên chiếc bàn ăn dằng dãi kiểu châu Âu, bày đủ các món ăn thịnh soạn. Chữ Đồng hai tay ôm chai rượu, từ lượng của cô trước giờ vốn rất khá, lúc đối phó với Ân Thiệu Trình cũng có thể khiến anh ta uống đến nằm gục. Nhưng sao cứ gặp phải Giản Trì Hoài cô lại hết cách? Đầu óc nặng nề, choáng váng, trong mắt xuất hiện những hình ảnh chồng lên nhau, rõ ràng mới uống chưa được nửa chai. Cô nghiêng đầu, nhìn thấy Giản Trì Hoài giờ cao ly rượu, mép chiếc ly thủy tinh dính chặt vào đôi môi yêu kiều. Sau khi hơi ngửa cổ, rượu vang đỏ tràn vào bờ môi, thấp thoáng tôn lên một nét đẹp quyến rũ. Cuối cùng Chữ Đồng cũng hiểu câu nói ấy: Rượu không làm ta say, là ta tự say.

Giản Trì Hoài ngồi đó, nho nhã thưởng thức rượu. Chữ Đồng trơ mắt nhìn chiếc ly của anh, cô cũng muốn làm ly rượu đó, có thể chạm vào bờ môi anh, có thể hòa vào cơ thể anh, có thể... Cô hòng cô lấn nhẹ, ánh mắt cháy bùng lên. Giản Trì Hoài quay đầu lại, vừa hay chạm vào ánh mắt cô. Nếu ánh mắt có thể ăn thịt người thì chắc chắn cô đã bị anh ăn sạch sẽ.

Ý đồ của Chữ Đồng quá rõ ràng, muốn che giấu cũng không được.

Giản Trì Hoài đặt ly rượu xuống, đứng dậy, hai tay ôm chặt eo cô, nhắc bổng người cô lên, để cô ngồi lên mép bàn. Hơi thở của Chữ Đồng nóng rẫy. Cô cảm nhận được Giản Trì Hoài nắm chặt lấy mái tóc buông thõng sau lưng mình, không để chúng ngoay bừa bãi nữa, sau đó giữ chặt lấy bả vai để cô nằm lên bàn ăn. Chữ Đồng bỗng chốc mất đi cân bằng, vội vàng túm lấy vạt áo trước ngực anh. Ngay lập tức, Giản Trì Hoài cúi xuống, trán hai người chạm vào nhau, ánh đèn vàng ấm áp lan tỏa nơi chóp mũi gần như chạm vào nhau của hai người.

Hơi thở của Chữ Đồng dồn dập, gương mặt Giản Trì Hoài sau đó vùi vào hõm cổ cô. Cô bạo dạn mở miệng áp sát vành tai anh: “Lúc anh làm hành động này với một người phụ nữ, trong lòng có chút thích thú nào không?”

Thanh âm cuối cùng còn chưa kết thúc, bờ môi nặng nề đã đè lên môi cô, ra sức lấn qua lấn lại...

Dịch Suru.

Bài phỏng vấn của riêng Ôn Kiều đã được đăng báo từ lâu, chữ nào cũng đều là khen ngợi. Chữ Đồng không có chứng cứ về việc Ôn Kiều hãm hại cô, chỉ có mỗi lời nói của Giang Ý Duy, đương nhiên không thể thêm thắt bừa bãi.

Cô đẩy cửa phòng tập biên tập, bước vào: “Tổng biên tập, chị tìm em ạ?”

“Thương hiệu thời trang do Ôn Kiều tự thiết kế, tháng chín này sẽ chính thức ra mắt. Nghe nói tới lúc đó trong showbiz có rất nhiều người nổi tiếng tới góp vui. Việc dẫn chương trình và phỏng vấn đều giao cho Dịch Suru chúng ta. Chỗ thăm dò tôi đã giao cho Tinh Tinh rồi. Cô ấy sẽ dẫn người theo. Cô sắp xếp thêm mấy người nữa đi cùng cô, chủ yếu là phụ trách Ôn Kiều và các sản phẩm của chị ta.”

“Mấy người nổi tiếng này còn giờ trò thiết kế làm gì?”

Ngữ khí của tổng biên tập cực kỳ lãnh đạm: “Thiết kế gì chứ, chẳng qua là mời mấy nhà thiết kế rồi trưng tên mình lên đó thôi, chẳng phải toàn lừa gạt tiền bạc của fan hâm mộ cả.”

“Tổng biên tập, tôi có thể không tới không?” Bất luận chuyện lúc trước là thật hay giả, tránh được dĩ nhiên vẫn tốt hơn.

“Thế sao được?” Tổng biên tập dừng việc đang làm lại, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Bài phỏng vấn riêng lần trước, Ôn Kiều rất hài lòng, gọi đích danh cô đi. Chữ Đồng à, tôi biết, cô không chịu nổi tính khí của Ôn Kiều, nhưng ai bảo chị ta có tiếng tăm như vậy? Cố nhịn chút đi, một ngày thôi mà.”

Người nào cũng nói như vậy nhưng Ôn Kiều lại đối xử với cô cực kỳ nhã nhặn, trong lòng Chữ Đồng dấy lên một dự cảm chẳng lành. Cô cần cù chăm chỉ làm việc, cố gắng nỗ lực leo lên, cô không đắc tội tới ai, tuyệt đối đừng có rủi ro gì.

Mùng 9, Dịch Suru cắt cử một đội ngũ rầm rộ. Tổng biên tập nói không sai, sự kiện này của Ôn Kiều có thể nói là hoành tráng ngang ngửa với lễ trao giải điện ảnh rồi. Không chỉ có những ngôi sao hạng A trong giới showbiz, ngay cả không ít nhà nghệ thuật lớn tuổi cũng tới ủng hộ, trong đó càng không thể thiếu ông chủ của các công ty giải trí và các đạo diễn.

Chữ Đồng nhìn thấy Giang Ý Duy ký tên lên tấm màn chiếu lớn. Chiếc váy ngắn tới đầu gối màu xanh da trời, đẹp một cách thoát tục. Cô ấy đi tới ôm Ôn Kiều, hai người đều tươi cười vui vẻ, ngoài mặt vốn dĩ không thể nhận ra có thù oán gì. Xuống sân khấu, Giang Ý Duy thu lại toàn bộ nụ cười trên gương mặt, vẻ khinh thường trong đôi mắt sắp trào ra tới nơi. Cô ấy đón một ly rượu từ người phục vụ, thấy Chữ Đồng vẫn còn đứng gần đó bèn chậm rãi đi tới: “Cô bị Ôn Kiều hại còn chưa đủ sao?”

“Cô có khác gì đâu?”

“Đúng vậy.” Giang Ý Duy khẽ nhấp một ngụm rượu vang: “Hình ảnh ngoài mặt nhất định phải hoàn hảo, cô cũng không thể thoát khỏi, cẩn thận một chút là hơn.”

“Tôi cũng tặng cô câu này.”

Giang Ý Duy mỉm cười khê: “Vậy thì xem xem, tối nay tôi và cô, ai sẽ bị bà ta hại thê thảm hơn.”

“Cô quả là vô vị.”

Con người Giang Ý Duy thực sự không biết nói mấy câu ngọt ngào, nhưng rõ ràng cô ấy có thể khôn khéo đối mặt với người khác, nếu không thì vì lẽ gì cô thể ngồi lên vị trí hàng đầu trong giới giải trí? Cô ấy xoay người lại, nghe thấy người dẫn chương trình giới thiệu nhân vật xuất hiện tiếp theo. Ba chữ “Ân Thiếu Trinh” vô tình lọt vào tai, ngay sau đó cảnh tượng đập vào mắt là hình ảnh Trịnh Niệm khoác tay anh ta.

Giang Ý Duy siết chặt ly rượu vang trong tay, từng đường gân xanh ở mu bàn tay nổi lên rõ rệt. Chữ Đồng đứng bên cạnh cô ấy: “Đừng dùng sức nữa, rượu sánh hết ra ngoài rồi.”

Bị cô nhìn thấu, Giang Ý Duy thu lại ánh mắt có phần thâm hại. Chữ Đồng nhìn lên cô mình tinh nhỏ đang đắc ý trên sân khấu. “Nếu cô không nhìn nổi thì tiến lên xem xác cô ta ra.”

“Cần cô lo à.” Giang Ý Duy đứng thẳng lưng, liếc xéo Chữ Đồng: “Cô chỉ là một phóng viên, đứng bên cạnh tôi làm gì? Tránh qua một bên!”

Xi, loại người gì vậy. Chữ Đồng chỉ tay về phía không xa: “Chỗ của khách quý ở bên trong, đây là nơi dành cho chúng tôi chụp ảnh đó, thưa đại minh tinh!”

Lúc này, Giang Ý Duy không phản bác lại. Ân Thiếu Trinh đang ôm Trịnh Niệm đi xuống dưới. Sắc mặt cô ấy cứng đờ, quay người định đi vào trong. Chỗ Chữ Đồng đứng chính là con đường ắt phải qua nếu muốn vào trong. Ân Thiếu Trinh đi ngang qua trước mặt cô, dường như mới phát hiện ra cô: “Cô ở đây, sao không chụp ảnh cho tôi?”

“Hôm nay tôi không chịu trách nhiệm chụp ảnh cho khách.”

Trịnh Niệm không có một chút cảm tình nào dành cho Chữ Đồng: “Cậu chủ Ân, chúng ta đi đi, không cần phải tán phét với một cô phóng viên tép riu.”

Chữ Đồng nhìn cô ta, không nói năng gì. Trịnh Niệm thấy Ân Thiếu Trinh vẫn còn nhìn cô chằm chằm, không nhịn được bèn nói cho sượng miệng: “Loại người này cũng chỉ xứng đứng đây mà thôi.”

“Cô Trịnh!” Chữ Đồng đáp lại cô ta: “Bộ lễ phục của cô hôm nay đã kéo khóa kỹ chưa? Chất lượng đảm bảo chứ?”

Sắc mặt Trịnh Niệm trắng bệch như bị quét sơn. Chuyện lần trước cô ta vẫn chưa dám nói với Ân Thiếu Trinh. Nếu biết cô ta bị nhìn sạch sành sanh trước mặt người khác, chưa biết chừng Ân Thiếu Trinh lập tức sẽ không cần cô ta nữa. “Cậu chủ Ân, chúng ta đi thôi.” Cô ta kéo tay Ân Thiếu Trinh, không ngừng giật.

Các công việc chuẩn bị phía trước, bao gồm cả việc đón các ngôi sao tới dự đã ngốn hơn hai tiếng đồng hồ. Trên vị trí các ghế ngồi đều có tên, thế mà Ân Thiếu Trinh và Trịnh Niệm lại không được xếp ngồi cạnh nhau.

Ôn Kiều bước vào cánh gà, dặn dò những việc quan trọng. Hôm nay những người giúp đỡ, chịu trách nhiệm làm người mẫu đều là những ngôi sao trong showbiz, nhận lời dễ dàng, hơn nữa còn không nhận một đồng. Những chiếc bàn được xếp thành hình chữ U bày đầy ngập đồ ăn và nước uống. Chữ Đồng lấy nước mang theo từ trong balo ra, uống mấy ngụm rồi lại đút vào trong. Ôn Kiều nói chuyện với trợ lý của mình xong, bèn đi thẳng tới chỗ Chữ Đồng: “Cô Chữ, tiếp đón không chu đáo, mong cô thông cảm.”

Bà ta khách khí chết người, Chữ Đồng vội vàng đứng dậy: “Cô Ôn, cảm ơn cô khoản đãi.”

Ôn Kiều cầm ly rượu lên tay, đưa cho Chữ Đồng: “Đừng chỉ mãi bận rộn công việc, ăn chút gì đi.”

Chữ Đồng xua tay: “Tôi không uống được rượu, và lại lát nữa còn công việc.”

“Uống một chút không sao đâu, ăn thêm ít bánh gato lót dạ.”

Chữ Đồng vẫn không giơ tay đón lấy: “Thực sự không cần mà, tửu lượng của tôi kém lắm. Sự kiện hôm nay quan trọng như vậy, sao tôi dám động vào rượu.”

Ôn Kiều đã nhìn ra sự phòng bị của Chữ Đồng, bà ta nói nửa đùa nửa thật: “Những đồ ăn ở đây đều có người phụ trách riêng. Cô còn sợ có người ở đây dám ăn thứ không sạch sẽ vào đồ ăn sao?”

“Dĩ nhiên là không, cô Ôn, hôm nay cơ thể tôi không được thoải mái, thế nên dạ dày cũng không tốt.”

“Thôi được rồi.” Ôn Kiều nói xong bèn uống cạn rượu trong ly. Cánh cửa phòng nghỉ bị mở ra, người trợ lý nam ôm một chiếc hộp đi vào: “Cô Ôn, quần áo của cô em để ở đây ạ.”

“Ừ.” Ôn Kiều tùy ý chỉ tay. Sau khi người đó đi ra rồi, bà ta mở chiếc hộp ra. Bên trong là một chiếc váy vải mỏng sát người màu trắng, kiểu dáng đơn giản, không khoa trương, phần ngực điểm xuyết chút hoa văn, còn lại không có phụ kiện gì khác. “Cô Chữ, cô cảm thấy chiếc váy này có đẹp không?”

“Đẹp ạ.” Chữ Đồng chân thành nói.

“Sản phẩm của tôi phải là thương hiệu thời thượng hàng đầu. Mấy cô người mẫu hôm nay người nào cũng quá cao cấp, nhưng không bảo họ tới đánh bóng tên tuổi thì con đường phía trước sẽ rất gập ghềnh. Thế nên, tôi bảo nhà thiết kế giữ lại bộ váy này, không biết cô Chữ có thể giúp tôi một việc không?”

Chữ Đồng nghe tới đây, da gà đã nổi khắp người. Cô đã đoán ra được ý đồ của Ôn Kiêu: “Cô Ôn, việc này không thích hợp lắm, một dịp như hôm nay...”

“Quần áo của tôi đương nhiên tôi biết ai mặc là hợp nhất. Cô Chữ, bất luận là về chiều cao, khí chất hay diện mạo, có điểm nào cô không phù hợp đây?”

Chữ Đồng xua tay đến mỗi nhừ: “Không được, không được! Tôi thật sự không được đâu. Tôi chưa đi lên sàn catwalk bao giờ.”

“Những việc này đều không cần cô lo lắng. Chuyện xảy ra lần trước sau khi phỏng vấn, tôi cũng có nghe nói. Tôi biết có thể trong lòng cô nghi ngờ tôi, nhưng tôi hoàn toàn không cần phải làm vậy. Cô Chữ, chúng ta không thù không oán, lại là lần đầu tiên gặp mặt, sao tôi phải hại cô chứ?”

Chữ Đồng nhìn bà ta: “Sao chị lại biết?”

“Trong cái giới này, có mấy chuyện giấu kín được đây? Hai kẻ hành hạ Giang Ý Duy đã bị bắt giữ. Cô Chữ, tuy cô là phóng viên, cũng có dính dáng tới showbiz nhưng bên trong có rất nhiều chuyện cô không hiểu. Giang Ý Duy ấy mà... Ha ha, thù đoạn của cô ta cao lắm.”

Đối với cả hai người họ, Chữ Đồng đều không thể tin tưởng hoàn toàn. Cô vừa hòa theo, vừa thoái thác: “Tôi tới đây làm tin mà. Mấy việc của người mẫu tôi làm không nổi đâu. Cô Ôn, hay là tôi giúp cô tìm một người khác nhé?”

Sắc mặt của Ôn Kiêu dần dần lạnh đi. Trong mắt bà ta, Chữ Đồng quả thực rất không biết điều, bà ta có khi nào phải nhìn sắc mặt của người khác?

“Nếu quả thực cô không muốn giúp thì thôi vậy, tôi cũng không có thể diện để mời được cô. Hôm nay có nhiều phóng viên của Dịch Suru tới đây như vậy, bây giờ cô hãy dẫn họ về đi. Không tìm được người thích hợp, tôi không tổ chức sự kiện này nữa!” Bà ta còn dùng cả kính ngữ.

Đây có lẽ là một mặt khác của Ôn Kiêu, cao cao tại thượng, hống hách vênh váo, quá ngang bướng rồi. Chữ Đồng ngẩn người. Ôn Kiêu rút di động từ trong túi xách tay ra, lập tức gọi một cuộc điện thoại: “Tổng biên tập Triệu, có chuyện này tôi phải nói với cô...”

Chữ Đồng vội vàng đứng dậy, cướp lời Ôn Kiêu: “Được rồi, tôi mặc.”

Ôn Kiêu không tiếp tục lên tiếng nữa mà thẳng thừng, mạnh mẽ ngắt điện thoại. Sắc mặt bà ta lại mềm mỏng, thật sự như vừa diễn xong một màn kịch: “Cô Chữ, tôi thực sự thấy khí chất của cô phù hợp.”

Phù hợp cái mẹ gì, đây rõ ràng là ép người quá đáng. Chữ Đồng đón lấy chiếc váy: “Cảm ơn chị đã khen!”

Lúc thay trang phục, Chữ Đồng đã kiểm tra rất tỉ mỉ, mỗi một đường may cô đều dùng sức giật. Sau khi chắc chắn không còn sai sót, cô mới dám mặc lên người. Thọ trang điểm lại kéo cô đi hành xác. Chữ Đồng cầm túi của mình: “Tôi có mỹ phẩm, tôi không quen dùng của người khác.”

“Được.”

Cô dè dặt thận trọng, như bước trên băng mỏng, chỉ sợ bị người ta ám hại.

Nhà tạo mẫu uốn xoắn mái tóc cô, phần mái cũng được cụp vào trong, rồi dùng vòng hoa tươi đã được thiết kế sẵn đội lên đỉnh đầu. Chữ Đồng nhìn vào mình trong gương, bất chợt không nhận ra.

“Đẹp như hoa tiên từ phải không?” Nhà tạo mẫu dương dương tự đắc.

Chữ Đồng cười khẽ. Đẹp thì có đẹp nhưng ai biết được phía sau sẽ xảy ra chuyện gì không 'tốt đẹp' đây?

Dưới sân khấu, Ân Thiệu Trình ngồi sát bên cạnh Ôn Kiêu. Từng nữ minh tinh rạng ngời đang làm dáng trên sân khấu, hầu như đều là những gương mặt quen thuộc, Ân Thiệu Trình nhìn đến phát ngán từ lâu. Nếu không phải vì nể mặt Ôn Kiêu, mấy sự kiện này sao có thể mời được anh ta?

Ôn Kiêu nghiêng người về phía anh ta: “Cậu Ân, trong số các nữ diễn viên mới, còn không ít người có dung mạo quyến rũ.”

“Họ có đẹp nhưng nào cũng không có được phong thái năm xưa của cô Ôn.”

Ôn Kiêu đắc ý bật cười khe khẽ: “Cái miệng của cậu đúng là!”

Trên người Chữ Đồng là một chiếc váy dài tới mắt cá chân. Lúc cô bước lên sân khấu, các nữ minh tinh hai bên đều lùi lại phía sau, nhường toàn bộ sân khấu ột mình cô. Cô cũng không mấy căng thẳng. Cô đã nói là mình không biết đi kiểu người mẫu nhưng Ôn Kiêu cứ khẳng khái, đã thế thì cô lên.

Cô nhấc vạt váy lên, nện chiếc giày cao gót, bước ra khỏi sân khấu. Ánh đèn sân khấu chiếu xuống bà vai cô. Chiếc váy màu trắng lọt vào tầm mắt của các vị khách quý. Hoàn toàn không ăn khớp, vậy mà lại nổi bật một cách kỳ lạ. Vì Chữ Đồng không quen đi giày cao gót nên mỗi bước chân rõ ràng đều e dè, hết như một nàng tiên hoa bất ngờ xông vào thế giới cổ tích. Đầu tiên Ân Thiệu Trình không nhận ra cô, anh ta bất chợt nghiêm mặt, cả cơ thể đang ngả ngón cũng thẳng dậy. Anh ta cùng Ôn Kiêu ngồi ở hàng ghế đầu, Chữ Đồng tựa như một làn gió nhẹ thổi qua trước mặt, làm kinh động ánh sáng trong tầm mắt anh ta.

Ôn Kiêu chú ý tới sắc mặt của anh ta, khoe miệng nhẹ nhàng dẫn ra: “Cậu Ân, cậu xem, chẳng trách cái giới giải trí này càng ngày càng khó sống, ngay cả một phóng viên mà cũng có khả năng tới cướp com.”

Ân Thiều Trinh không đáp lời bà ta, ánh mắt hoàn toàn bị bóng hình trên sân khấu hấp dẫn. Chữ Đồng tùy ý xoay một vòng, chuẩn bị quay trở về. Tim cô như treo lơ lửng trên cổ họng, bước từng bước một theo đường thẳng, giống như chỉ một cú ngã là có thể rơi xuống một cái bẫy đầy gai vậy.

Giang Ý Duy ngồi ngay gần đó. Cô ấy nhìn thấy Ôn Kiều và Ân Thiều Trinh thì thầm to nhỏ, cũng nhìn thấy sắc mặt tức giận đến tái mét của Trịnh Niệm.

Ân Thiều Trinh chắc chắn lại tái phát bệnh cũ rồi, Giang Ý Duy cười khẩy, ánh mắt không ngừng dõi theo bóng Chữ Đồng. Trở về sau cánh gà, cuối cùng trái tim Chữ Đồng cũng rút xuống. Cũng may chưa mất mặt, cô vội vàng thay quần áo.

Nụ cười mỉm ngập tràn gương mặt Ôn Kiều, Ân Thiều Trinh ngồi bên xoa xoa cằm: “Vẫn là cô Ôn có bản lĩnh, lại có thể khiến cô ấy ngoan ngoãn lên sân khấu, chuyện này mà đổi lại là tôi...”

“Đó là vì cậu Ân dịu dàng. Có nhiều lúc, phụ nữ lại không ưa nịnh.”

“Thế ư?” Ánh mắt Ân Thiều Trinh tỏ vẻ sâu xa, cười hùa theo câu nói của bà ta: “Đúng vậy, tôi rất dịu dàng, ha ha...”

Sau khi sự kiện kết thúc, Ôn Kiều mở tiệc chiêu đãi ngay trong khách sạn bên cạnh, không ít ngôi sao đã ra về, người ở lại chưa được quá nửa, nhưng Chữ Đồng và các đồng nghiệp thì bắt buộc phải ở lại tới cuối cùng mới được.

Phóng viên tới đó được ngồi hai bàn. Chữ Đồng vừa ngồi xuống thì nhận được điện thoại của Giản Trì Hoài. Cô ra ngoài, tìm một nơi yên tĩnh: “Alô?”

“Sao em không ở nhà?”

“Tôi nay em có việc, chắc khoảng 9, 10 giờ mới có thể về được.”

Chuyện công việc của cô, Giản Trì Hoài không bao giờ hỏi nhiều: “Để anh bảo tài xế qua đón em.”

“Không cần đâu, em đi cùng với mấy người ở công ty, sẽ có xe riêng đưa em về nhà.”

Giản Trì Hoài không lay chuyển được cô: “Được.”

Ngắt điện thoại, Chữ Đồng quay trở lại khách sạn. Nước ngọt và rượu đều được mở ngay tại chỗ, sẽ không có vấn đề gì. Công việc nặng nề nhất đã qua, ăn cơm tối xong, đám người này cũng sẽ tan cuộc.

Ân Thiều Trinh và Ôn Kiều ngồi một bàn, cả hai đều rất cao hứng, còn uống rượu giao bôi. Chữ Đồng bắt giác lưu lười, loại người gì không biết.

Qua ba tuần rượu, cũng không còn sớm nữa, Chữ Đồng đi vào nhà vệ sinh rồi quay lại, bị một người đàn ông có vẻ là nhân viên phục vụ chặn ở cửa: “Chào cô Chữ, cô Giang đang ở phòng trên tầng, muốn hẹn cô làm một bài phỏng vấn riêng.”

“Cô Giang? Giang Ý Duy?”

“Dạ vâng.”

Nét mặt Chữ Đồng đầy phòng bị. Làm mấy chuyện phỏng vấn riêng này, trước nay đều là phóng viên tới cầu cạnh ngôi sao, hoặc không thì người quản lý ra mặt. Sao Giang Ý Duy có thể đích thân hẹn cô? Cô nghi ngờ trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Được, tôi biết rồi, tôi vào lấy chút đồ.”

“Cô Chữ, cô Giang nói cô ấy không hy vọng phải đợi quá lâu.”

Di động trong túi đột ngột vang lên. Chữ Đồng ra hiệu cho người nhân viên kia tạm thời im lặng. Cô dựa vào ngưỡng cửa, nhận máy: “Alô?”

“Cô đang ở đâu?”

“Cậu chủ Ân, có gì dặn dò sao?”

“Tôi hỏi cô đang ở đâu?” Khẩu khí của Ân Thiều Trinh sốt ruột muốn chết.

Chữ Đồng cũng không còn kiên nhẫn: “Tôi về nhà rồi.”

“Cô dám!”

Đúng là vô lý vô cớ! Chữ Đồng cúp máy, người phục vụ vẫn còn đang thúc giục cô: “Cô Chữ! Tôi chỉ là người truyền lời, cô vẫn nên đến ngay là hơn.”

Chữ Đồng đẩy cửa ra, đi vào trong: “Được, lát nữa tôi dẫn mấy đồng nghiệp cùng đi.” Trở về bàn ăn, Chữ Đồng ngó nghiêng xung quanh, không thấy bóng dáng Giang Ý Duy đâu. Ân Thiều Trinh và Ôn Kiều vẫn còn đang uống rượu, trong tay anh ta kẹp một điều thuốc, ánh mắt xuyên qua đám đông, nhìn cô như cười như không.

Chữ Đồng nhìn giờ: “Mấy người chúng ta có phải có thể giải tán trước không?”

“Vẫn chưa được. Ban nãy Ôn Kiều nói, ăn xong còn có việc đấy.”

“Còn có việc gì được?” Chữ Đồng cảm thấy không ổn, trong lòng cô vẫn luôn có một dự cảm chẳng lành. Cô cầm chiếc túi trên ghế lên: “Tôi tới nhà vệ sinh.”

“Chẳng phải cô vừa mới quay lại sao?”

“Aiya, đau bụng ấy mà.” Chữ Đồng định len lén chuẩn bị. Thông tin có giá trị đã có trong tay rồi. Cho dù tổng biên tập có biết, cùng lắm chỉ mắng cô mấy câu.

Ở một bàn khác, Ân Thiệu Trình ra sức rít thuốc. Anh ta cảm thấy loại thuốc này dường như rất nặng, lại còn hơi hắc. Ôn Kiều đóng chiếc bật lửa trong tay lại: “Thế nào?”

“Đã!”

Bờ môi Ôn Kiều hơi rướn lên: “Thuốc này, người bình thường tôi không cho hút đâu.”

Ân Thiệu Trình liên tục hút mấy hơi, ngược mắt lên vừa hay nhìn thấy Chữ Đồng đi ra ngoài. Anh ta đứng dậy, đi theo ra. Nụ cười của Ôn Kiều càng lúc càng lớn. Bước chân của Chữ Đồng đang xuyên qua hành lang. Cô đi tới trước thang máy, đợi một lúc cửa thang máy mới mở ra. Chỉ có điều còn chưa kịp cất bước, sau lưng bỗng bị ai đẩy một cái rất mạnh, Chữ Đồng loạng choạng ngã vào trong, khi quay đầu lại thì thấy Ân Thiệu Trình cũng theo vào.

Cô giờ tay định ấn tầng 1 nhưng Ân Thiệu Trình nhanh hơn cô, chặn trước mặt cô, ấn tầng 8.

Chữ Đồng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc: “Tôi và anh không cùng đường.”

Ân Thiệu Trình chống cánh tay bên cạnh tai cô: “Sao lại không cùng đường chứ?” Giọng nói của anh ta khàn đặc, yếu ớt, con sóng nóng rẫy trong cơ thể cuộn cuộn dâng lên. Anh ta lắc đầu, tiếng thở càng lúc càng gấp gáp. Chữ Đồng quan sát gương mặt anh ta, cảm thấy càng nhìn càng không bình thường, uống rượu say cũng không thể có phản ứng như vậy. Thang máy đi lên tầng 8, ‘ding’ một tiếng rồi bật ra. Chữ Đồng vội vàng nhắc nhở anh ta: “Anh tới rồi đây!”

Ân Thiệu Trình rút từ trong túi quần ra một chiếc thẻ phòng, nhìn một cái rồi bất ngờ đưa tay nắm chặt lấy cổ tay Chữ Đồng, kéo cô ra ngoài. Cô kinh hãi, lùi người về phía sau nhưng sức mạnh của người đàn ông hoàn toàn vượt trên cô. Cô nhanh chóng bị anh ta kéo ra khỏi thang máy, trong tình thế cấp bách, Ân Thiệu Trình thẳng thừng dùng hai tay giữ lấy eo cô, nhắc cả người cô lên.

“Ân Thiệu Trình, thả tôi xuống!”

Sao anh ta chịu nghe, anh ta bất chấp tất cả, như một kẻ điên vậy. Cho dù cách mấy lớp vải nhưng Chữ Đồng vẫn cảm nhận được cái nóng rực trên người Ân Thiệu Trình, như bị ném vào lò luyện sắt vậy. Cô dùng chân đá anh ta: “Ân Thiệu Trình, anh bình tĩnh lại đi, anh uống phải thuốc gì rồi?”

Ân Thiệu Trình tới trước cửa một căn phòng nào đó, ngọn lửa trong lòng không thể bộc phát ra ngoài, cả cơ thể căng ra như sắp bùng nổ. Anh ta run rẩy quẹt thẻ vào cửa phòng nhưng vì tay run quá dữ nên chiếc thẻ cầm cũng không vững, rơi xuống bên chân. Ân Thiệu Trình mặc kệ, thẳng thừng vặn cửa, bẻ Chữ Đồng vào trong. Bây giờ anh ta chỉ muốn hạ hỏa, cho dù là tới om cũng được.

Vào được trong phòng, hai người lao đảo đi về phía trước. Chữ Đồng kéo tay Ân Thiệu Trình lên, cắn mạnh một cái. Ân Thiệu Trình đau đớn hét lên thành tiếng, nhưng anh ta nói không nên lời, giờ này trong đầu óc chỉ còn một suy nghĩ, đó là muốn cô!

“Ân Thiệu Trình, đừng như vậy. Đồng nghiệp của tôi còn ở bên dưới, tôi biến mất dạng một cách mờ hồ như vậy, họ nhất định sẽ tìm tôi...”

Lúc này Ân Thiệu Trình đâu còn nghe được lời cô nói. Anh ta giữ chặt Chữ Đồng, lôi kéo, hơi thở cuộn trào nơi cổ họng như một con dã thú. Chữ Đồng cảm thấy sợ rồi, hai chân giãy giụa. Trên người Ân Thiệu Trình đeo không ít dải lụa màu nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Cho dù anh ta bị thuốc khống chế nhưng vẫn còn có chút tỉnh táo. Chữ Đồng đúng là hồ cái chính hiệu, ngày mai anh ta nhất định sẽ được chứng kiến mặt mình bị cô cào ra cái bộ dạng gì!

Chữ Đồng lùi về phía tủ đầu giường: “Ân Thiệu Trình, anh dám tiến thêm một bước, có tin tôi lấy đồ đập anh không?”

Tin, anh ta tin chứ. Ân Thiệu Trình dùng tay vuốt qua cổ, đau thấu tim gan. Trong phòng tối mù không nhìn thấy gì, rèm cửa lại che kín ánh trăng bên ngoài. Ân Thiệu Trình tự tháo cà vạt xuống. Chữ Đồng đóng tai nghe, thấy có tiếng anh ta cởi từng chiếc cúc áo.

Anh ta không có thời gian phung phí với cô, cứ tiếp tục chân chửi, anh ta sẽ bị ngọn lửa trong người thiêu cháy mất.

Bên ngoài phòng, có tiếng bước chân gấp gáp. Người đó nhìn thấy chiếc thẻ rơi dưới đất, cúi người nhặt lên, cầm vào tay. Trong phòng có tiếng ném đồ vọng ra, còn loảng thoảng có tiếng chửi rủa. Thẻ phòng được đặt lên máy cảm ứng, tiếng báo hiệu bị tiếng của chiếc đèn bàn rơi vỡ nuốt mất. Người đó nhanh chóng kéo cửa ra, đi chân trần lạng lẹ bước vào.

Giọng nói của Chữ Đồng mang theo phần nộ: “Ân Thiệu Trình, anh đừng động vào tôi, thả ra!”

Ân Thiệu Trình kéo cổ áo cô, cô dùng sức giãy ra, tiếng áo sơ mi bị xé rách càng lúc càng kích thích anh ta. Chữ Đồng loạng choạng mấy bước nhưng bất ngờ va phải bả vai một người. Cô sợ đến suýt hét lên thành tiếng. Trong phòng này xuất hiện người thứ ba từ lúc nào vậy? Hay người đó vốn dĩ đã ở

đây?

Người đó ôm lấy bả vai cô, đẩy cô ra khỏi cửa. Chữ Đồng rón rnh bước chân, Ân Thiếu Trình một lần nữa quấy rối, ôm chặt lấy một người khác, hai người cùng ngã lên chiếc giường lớn. Chữ Đồng ôm miệng, rón rén đi về phía cửa. Cô nghe thấy tiếng còi quần áo sột soạt càng lúc càng dày đặc. Cô run rẩy mở cửa bước ra, lập tức chuồn ra ngoài.

Cánh cửa sau lưng còn chưa kịp khép lại, cô vì hoảng hốt mà đâm sầm vào một người đang vội vàng đi tới. Chữ Đồng nhìn kỹ lại, hóa ra là Giản Trì Hoài.

Về hoảng sợ trên gương mặt cô đã tan bớt nhưng sắc mặt Giản Trì Hoài thì tái mét. Anh nắm chặt tay cô, kéo cô rảo bước rồi đi. Cô áo Chữ Đồng còn hở ra, để lộ cả một khoảng xương quai xanh. Giản Trì Hoài dẫn cô đến một ngã rẽ, cúi đầu nhìn cô, định cài cúc áo lại cho cô mới phát hiện cúc áo đã mất rồi.

Gương mặt anh căng ra, con ngươi giá lạnh như ngấm vào thuốc độc, bàn tay anh nắm chặt cổ áo cô. Hơi thở của cô hơi căng thẳng, cô giờ tay ấn lên mu bàn tay anh: “Giản... Giản Trì Hoài?”

“Ai đang ở trong đó?” Thanh âm của anh không hề thay đổi nhưng lại lạnh lùng vô cùng.

Chữ Đồng mím môi gắt gao, một lúc sau mới lên tiếng: “Ân Thiếu Trình, có lẽ anh ta bị ai bỏ thuốc rồi.”

Thấy anh không nói gì, Chữ Đồng đẩy tay lên ngực anh: “Chúng ta mau đi thôi.”

Giản Trì Hoài chống hai tay bên người cô, cả người dường như bất động. Trong lòng Chữ Đồng cảm thấy pháp phồng, chỉ muốn nhanh chóng rời xa nơi này. Cô giờ tay nắm lấy vạt áo ở hông Giản Trì Hoài, giật giật. Người đàn ông nhìn về phía cô. Cô tưởng anh đang giận, Giản Trì Hoài bèn giữ lấy tay cô, nhìn về phía cách đó không xa.

Chữ Đồng quay đầu lại, nhìn thấy mấy người đang rón ra rón rén tới trước cửa căn phòng ban nãy. Có người ghé sát đầu vào cánh cửa, động tĩnh bên trong càng lúc càng lớn, rõ ràng là đang rất hưng phấn.

Bọn họ canh ở bên ngoài. Chữ Đồng nhìn thấy cảnh ấy, hoàn toàn không cảm thấy quá kinh ngạc. Cả tối nay cô thận trọng, sợ bị hãm hại, vậy mà không ngờ người khác không cho cô ăn mấy thứ bần thiêu nhưng lại lòi Ân Thiếu Trình vào cuộc.

Người đầu tiên cô nghĩ tới là Ôn Kiều. Nhưng vấn đề là người đàn bà này rốt cuộc có ý gì?

Trong phòng ngủ. Hơi thở kịch liệt như phá cửa xông ra, còn tiếng thét chói tai vừa là sự khoan khoái khi được giải phóng, vừa là tiếng gào khóc đặc như dã thú của Ân Thiếu Trình.

Một chàng trai thấy thời cơ đã chín muồi bèn giờ tay ấn chuông cửa liên tục. Bên trong trận chiến vừa dứt, người con gái nằm im trên giường không thể nhúc nhích, bên cạnh là Ân Thiếu Trình ôm lấy cô ấy, đặt nụ hôn lên má: “Không ngờ mùi vị của em lại tuyệt như vậy.”

Có một giọt nước mắt mặn chát chảy qua sống mũi thẳng tắp của anh. Ân Thiếu Trình càng ôm cô ấy chặt chẽ hơn: “Trước đây, tôi đều thích những cô gái sạch sẽ một chút. Ân Thiếu Trình này muốn chơi, đương nhiên phải lựa chọn cẩn thận. Chữ Đồng, những gì Giản Trì Hoài có, tôi cũng có cả, từ nay về sau, em theo tôi...”

Kính coong, kính coong...

“Mẹ!” Ân Thiếu Trình chửi thề một tiếng, ngọn lửa trong người còn chưa nguôi hẳn. Anh xoay bả vai người con gái lại, định tiếp tục nhưng không ngờ bị cô dùng sức đẩy ra. Dầu sao cũng là anh cưỡng bức cô, tức giận là chuyện đương nhiên. Ân Thiếu Trình sát lại một lần nữa: “Tối cuối cùng chẳng phải thái độ rất tốt sao? Chúng ta hòa hợp biết chừng nào?”

Cô gái ngồi dậy, nhặt chiếc áo sơ mi của Ân Thiếu Trình ở dưới đất lên, mặc vào, ngón tay tê dại cài từng chiếc cúc áo. Người bên ngoài thấy bên trong không có động tĩnh gì, bèn ra sức đập cửa rầm rầm.

Ân Thiếu Trình môi khô miệng khát, kéo tay cô: “Chữ Đồng!”

Vừa chạm vào mu bàn tay liền bị cô hất mạnh ra: “Giận đến mức đó sao?”

Cô đứng dậy, trên người mặc độc chiếc sơ mi rộng của Ân Thiếu Trình, chiếc áo che đi bộ phận gợi cảm nhất của đôi chân. Cô đi từng bước, từng bước ra ngoài. Ân Thiếu Trình ở phía sau hỏi: “Em làm gì vậy?”

Cô gái đi tới trước cửa, 'cạch' một tiếng, mở cửa ra. Ân Thiếu Trình quát lên: “Tôi chưa mặc quần áo!”

Khi các phóng viên ở ngoài giờ áy ảnh lên, Chữ Đồng định thần lại nhìn, nhưng lại thấy Giang Ý Duy từ trong đi ra. Mái tóc dài lười biếng của cô ấy buộc sau gáy, nét mặt mông lung, nhìn chằm chằm mấy người đó với vẻ khó hiểu: “Các người định làm gì?”

Đám người kia rõ ràng không tới để tóm cô ấy, thế nên người nào người nấy ngẩn ra tại chỗ, không biết phải phản ứng thế nào.

Giang Ý Duy đứng dựa vào khung cửa: “Tôi tham gia xong sự kiện của cô Ôn, cảm thấy mệt mỏi nên vào phòng được sắp xếp trước ngủ một giấc, ai

nói cho các người biết tôi ở đây?”

Chữ Đồng nhìn về phía xa, một cảm giác lạnh lẽo từ gót chân bò lên. Nếu lúc này là cô ở trong phòng... Cô không dám nghĩ tiếp nữa, nhắm chặt hai mắt lại.

“Có cần tôi gọi bảo vệ không?” Nét mặt Giang Ý Duy trở nên nghiêm nghị, mấy người kia ngơ ngác nhìn nhau, rồi chuẩn lẹ.

Giản Trì Hoài kéo tay Chữ Đồng đi về phía đó. Nhìn thấy hai người họ, Giang Ý Duy không hề kinh ngạc. Đôi chân trắng trẻo của cô ấy hở ra ngoài. Chữ Đồng há hốc miệng: “Cái đó...”

Tầm mắt dừng lại ở dấu vết trên cổ Giang Ý Duy, cô cảm thấy ngượng ngập, bất giác quay đi. Giang Ý Duy nhìn về phía Giản Trì Hoài: “Tứ ca, chuyện hôm nay là âm mưu của Ôn Kiều, vì cái gì em nghĩ anh rõ nhất.”

Giản Trì Hoài sắc mặt nặng nề, Giang Ý Duy không dám chọc vào anh, quay người đi vào phòng. Chữ Đồng theo Giản Trì Hoài đi về phía thang máy. Cô dè dặt lên tiếng: “Em biết rồi, người bỏ thuốc Ân Thiếu Trình chắc chắn là Ôn Kiều, em có nên đi tính sổ với bà ta không?”

“Không có chứng cứ, sao bà ta có thể thừa nhận? Còn nhiều dịp để tính sổ!” Giản Trì Hoài nắm tay cô, đi vào thang máy.

Giang Ý Duy bước vào phòng, đóng cửa lại. Cô dựa vào cánh cửa rất lâu, trong phòng tắm vọng ra tiếng nước xối xả. Ban nãy Ân Thiếu Trình đã vào đó tắm rửa, hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh bên ngoài. Giang Ý Duy cầm thẻ phòng vào, tiện tay bật đèn lên. Có những chuyện sau khi xảy ra rồi cũng phải đối mặt.

Ân Thiếu Trình ngậm nga hát, còn chưa mặc bộ quần áo nào đã bước ra ngoài. Từng giọt nước trên mái tóc rỏ tí tách, tí tách. Tinh thần anh có vẻ mệt mỏi, ánh mắt liếc về phía người con gái ngồi ở mép giường. Giang Ý Duy đã cởi bỏ chiếc áo sơ mi của anh, bên trong cũng không mặc gì. Cô mặc kệ về thẳng thốt của Ân Thiếu Trình, nhặt áo lót dưới đất lên, mặc vào.

“Sao... Sao lại là em?” Ân Thiếu Trình ngẩn người, đứng im ở cuối giường.

Giang Ý Duy nhìn thẳng về phía trước. Cô cảm thấy chỉ cần cô không nhìn anh, cô sẽ kìm nén được cảm giác muốn khóc ấy. Đắm chìm vào tình cảm mãnh liệt, cảm giác thân thuộc khi được chôn vùi trong nhau khiến cô như say như dại. Nhưng Giang Ý Duy cô từ khi nào bỗng rơi vào cảnh ngộ khi làm tình với anh còn phải dùng tới thân phận thế thân?

Anh từng yêu chiều cô, yêu chiều không cần biết đạo lý, mà cuối cùng vẫn không thắng nổi mấy bức ảnh nude hoang đường ngày trước.

Giang Ý Duy cúi xuống, khó khăn lắm mới mặc xong áo lót: “Vốn dĩ chính là em.”

“Lẽ nào nãy giờ tôi đang mơ?”

“Giản Trì Hoài đã tới đón Chữ Đồng đi rồi.”

Ân Thiếu Trình nhìn cô, ánh mắt sa sầm lại: “Em phá hỏng chuyện tốt của tôi?”

Đau đớn nhất chắc cũng chỉ còn câu này thôi phải không? Giang Ý Duy nhặt quần áo lên, khoác lên người, tự cười chính mình: “Câu chủ Ân, em không bằng anh, em không có quyền thế, chắc bản thân anh cũng biết mình bị bỏ thuốc phải không? Nếu mục đích của đối phương là Chữ Đồng thì anh cũng có thể thuận nước đẩy thuyền. Có điều, em sợ Giản Trì Hoài, em sợ một khi Chữ Đồng xảy ra chút chuyện gì đó, một kẻ vô tội như em cũng sẽ gặp tai bay vạ gió. Cảnh tượng ban nãy anh cũng thấy rồi đấy, toàn bộ phóng viên đứng chặn trước cửa. Chữ Đồng không phải người trong giới, còn Giang Ý Duy này có là gì đâu? Trong mắt người ta, em có bản thêm lần nữa thì đã sao? Huống hồ, ai cũng biết trước đây em là người của anh, em không quan trọng. Tiếc là thiệt thòi cho anh rồi, không thể để anh được như ý nguyện. Nếu anh muốn trừng phạt, em cam chịu.”

Nói xong những lời này, bờ môi cô vẫn còn run rẩy, cô cảm chiếc váy lên, mặc vào một cách khó khăn. Giang Ý Duy biết, trước mặt Ân Thiếu Trình, mình luôn dễ hèn. Những lời ban nãy của cô như trút những cảm phẫn, mà hình ảnh này lại hoàn toàn lạ lẫm với Ân Thiếu Trình.

Anh khoác chiếc khăn tắm trên giường lên người, ngồi xuống mép giường. Ân Thiếu Trình bất giác nhìn qua gương mặt nghiêng của cô. Cảm giác ban nãy lại gọi về một vài kỷ niệm đặc biệt với Giang Ý Duy. Cô ở bên cạnh anh không nói tiếng nào, mặc quần áo từ tể sau đó đứng dậy chuẩn bị rời đi. Ân Thiếu Trình lập tức giữ chặt cổ tay cô, khẽ giật, rồi đẩy Giang Ý Duy xuống giữa giường. Cả cơ thể trắng kiện của anh phủ lên ngay sau đó. Lòng bàn tay Giang Ý Duy ấn lên ngực anh: “Ân Thiếu Trình, anh đã nhìn rõ em là ai chưa?”

Ân Thiếu Trình tỉ mỉ quan sát gương mặt phía dưới, anh giơ tay nâng cằm cô lên cao rồi đặt lên một nụ hôn sâu. Giang Ý Duy ngang bướng xoay mặt đi, trốn tránh nụ hôn của anh. Cô một lần nữa lặp lại: “Anh đã nhìn rõ em là ai chưa?”

Anh quyết hôn, cô lại càng ra sức né. Ba lần bốn lượt không có kết quả, Ân Thiếu Trình có phần bức bối. Ánh mắt Giang Ý Duy khóa chặt anh: “Nhìn rõ... em là ai chưa?”

“Giang-Ý-Duy!” Ân Thiếu Trình bật từng chữ từng chữ một trong tên cô, sau đó mạnh mẽ bịt kín miệng cô. Khóe môi cô hơi nhếch lên. Cô biết, bất luận tới nay Ân Thiếu Trình muốn cô bao nhiêu lần, sáng sớm ngày mai cũng sẽ không đối xử với cô như trước đây. Nhưng... thế thì đã sao, mặc kệ đi. Cô nhớ anh, nhớ anh điên cuồng, dù được trầm luân một giây cũng là điều cô lưu luyến.

Giản Trì Hoài lái xe rất nhanh. Chữ Đồng co người ngồi trên ghế lái phụ, hai tay cô túm chặt lấy cổ áo, không ngừng quan sát về mặt Giản Trì Hoài: “Sao

anh lại tới đó?”

Anh không lên tiếng, môi mím lại rất chặt. Chữ Đồng thờ nhẹ thành tiếng, tâm trạng vẫn còn đắm chìm trong nỗi sợ hãi ban nãy, nhưng cô không thể nói quá nhiều với Giản Tri Hoài. Trờ về nhà, Chữ Đồng đi bên cạnh anh, cùng lên gác. Hai người vào phòng, người đàn ông ném chìa khóa xe về phía tủ đầu giường: “Đi tắm.”

“Em muốn ngồi một lúc.” Chữ Đồng lật chăn ra, ngồi lên giường. Bấy giờ cô không muốn nhúc nhích chút nào. Cô dựa vào đầu giường, mệt mỏi cực độ. Cô thậm chí còn sợ nghe thấy tiếng Giản Tri Hoài, sợ anh mắng cô, sợ anh không tiếp tục để cô làm phóng viên giải trí nữa, sợ anh nói rằng chính cô gây chuyện nên mới có kết cục ngày hôm nay.

Cô chống cằm xuống đầu gối, nghe thấy tiếng bước chân Giản Tri Hoài tới bên cạnh giường. Thần kinh Chữ Đồng bất chợt căng ra, mép giường có cảm giác hơi lún xuống, Giản Tri Hoài đặt tay lên vai cô: “Ngẩng đầu lên.”

Cô ngoan ngoãn ngẩng đầu. Giản Tri Hoài đổ người về phía trước, từ từ cời bỏ mấy chiếc cúc áo còn sót lại của cô: “Cho dù bây giờ em không muốn tắm thì cũng phải thay một bộ quần áo chỉnh tề đã, anh không thích nhìn thấy em như vậy.”

Chữ Đồng nghe lời anh, nhúc nhích cánh tay, rồi mặc bộ áo ngủ anh tìm cho cô vào. Giản Tri Hoài lật chăn, nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô vào lòng: “Có phải sợ lắm không?”

Nghe thấy lời này, đầu óc Chữ Đồng hoàn toàn được thả lỏng. Cô vô thức ôm chặt lấy hông anh: “Phải, thật sự là sợ chết khiếp.”

“Đáng nhẽ em phải đánh cho Ân Thiếu Trình rụng hết răng thì thôi.”

“Anh ta chẳng tốt lành đâu, ít nhất thì mặt cũng đầy vết cào.”

Giản Tri Hoài càng ra sức ôm chặt cô hơn, mặc cho Chữ Đồng muốn chủ đề trở nên nhẹ nhàng hơn nhưng cơ thể anh vẫn cứng đờ. Anh nắm tay cô, lòng bàn tay anh lạnh giá.

Chữ Đồng ngước lên: “Anh còn chưa nói với em mà, sao anh lại tới đó?”

“Giang Ý Duy gọi điện thoại cho anh.”

“Oh.” Chữ Đồng gối đầu lên vai anh: “Em thực sự phải cảm ơn cô ấy đáng hoàng.”

“Sao em không sớm nói cho anh biết, em đừng phải Ôn Kiều?”

Chữ Đồng bất chợt nhớ lại câu nói của Giang Ý Duy khi ở khách sạn. Cô ngồi thẳng dậy, nét mặt đầy nghi hoặc: “Vì sao lại nói Ôn Kiều rắp tâm hãm hại? Vì sao lại nói anh biết nội tình? Em chưa từng đắc tội với bà ta, bà ta cũng đâu đến mức vì một phóng viên tép riu như em mà tổn bao tâm tư như vậy. Giản Tri Hoài, rốt cuộc là vì sao chứ?”

Giản Tri Hoài nhìn thẳng vào mắt cô, gợn tay vuốt qua đỉnh đầu cô, một lần nữa kéo đầu cô tới trước ngực mình: “Có những chuyện, em không biết sẽ tốt hơn. Em chỉ cần nhớ kỹ, sau này thấy Ôn Kiều thì tránh đi. Nếu vì lý do công việc, em cứ thẳng thừng từ chối.”

Bàn tay đặt phía trước của Chữ Đồng được Giản Tri Hoài nắm chặt. Ngón tay anh xoa nhẹ lên mu bàn tay cô. Cả người Chữ Đồng đau nhức, ban nãy vật lộn với Ân Thiếu Trình khác nào đánh nhau mấy trận. Cô cảm giác được Giản Tri Hoài hôn lên đỉnh đầu mình. Chữ Đồng bất chợt mỉm cười. Còn Giản Tri Hoài biết, chuyện này Chữ Đồng là người vô tội nhất, không ai có thể trách cô một chữ.

Trong một căn biệt thự độc lập nào đó.

Ôn Kiều vừa tắm xong, trên sân thượng bày một chai rượu vang vừa mới được mở nắp. Ở đây ngoài người giúp việc ra, thì chỉ có một mình bà ta sống. Bà ta lắc lắc cổ tay, đứng đưa ly rượu, chiếc áo ngủ màu đỏ thắm ánh lên một vẻ quái dị trong đêm đen.

Bà ta khẽ nhấp một ngụm, thứ chất lỏng giá lạnh chảy tràn vào cổ họng. Bên kia vẫn chưa có tin tức gì. Còn sớm, cứ đợi ngày mai, cả Tây Thành này sẽ đọc được những bài báo đặc sắc.

Ôn Kiều không đợi được nữa, thật muốn nhìn bản mặt họ. Bà ta gợn cao ly rượu trong tay, cạn ly cùng ánh trăng. Mái tóc dài ướt rượt thấm một mảng lên áo ngủ, trong khu vườn dưới chân, bóng cây đứng đưa qua lại, như từng đôi tay ma quỷ đang múa lượn trong không trung. Ôn Kiều bất ngờ ngửa về phía sau, từng tràng cười bật ra khỏi cổ họng: “Ha ha ha, Giản Tri Hoài, vợ mày lên giường với người ta, ảnh sắp dán khắp Tây Thành rồi. Để tao xem xem, liệu mày có ly hôn với nó không? Có ly hôn không?”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Bạn gái của giáo sư Giản

Ngày hôm sau, Chữ Đồng dậy khi còn rất sớm. Chuyện tối qua ấn tượng quá sâu sắc, cô ngủ cũng không được yên ổn. Tay cô vô thức sờ sang phía bên kia giường, trong chăn lạnh ngắt. Chữ Đồng mở mắt nhìn qua, trong phòng cũng trống trải. Cô ngồi dậy, khẽ gọi một tiếng: “Giản Trì Hoài?”

Bên ngoài lập tức có người gõ cửa: “Thiếu phu nhân, cô tỉnh rồi ạ?”

Chữ Đồng giật nảy mình: “Ủm, vừa mới tỉnh.”

“Cậu Giản bảo tôi trông chừng bên ngoài, đợi khi nào cô tỉnh dậy thì bảo cô xuống nhà dùng bữa.”

Chữ Đồng lật chăn ra, đứng dậy, đồng thời cầm di động lên xem tin tức: “Cậu Giản ở dưới nhà sao?”

“Cậu ra ngoài từ sớm rồi ạ.”

Chữ Đồng nhìn giờ. Mới có hơn 7 giờ thôi mà, Giản Trì Hoài chắc chắn không thể tới trường học. “Có nói là đi đâu không?”

“Nói là về nhà một chuyến ạ.”

Nhà họ Giản.

Giản Thiên Thừa đánh thái cực quyền xong, từ ngoài đi vào, thấy con trai vắt chân ngồi trên sofa. Ông nhẹ nhàng bước tới: “Ban này bảo con đánh với bố thì con đứng một lúc lại bỏ đi. Tối đây sớm vậy, có chuyện sao?”

“Bố, tối qua là buổi công bố sản phẩm mới tự thiết kế của Ôn Kiều, bố có biết không?”

Đầu mày Giản Thiên Thừa khẽ động. Ông cọ cọ một chút, ngồi xuống đối diện với Giản Trì Hoài: “Bố biết.”

“Thật là hiếm có, vậy mà bố không tới.”

Giản Thiên Thừa nghe thấy trong lời nói của con trai còn có ý khác: “Mới sáng ra con đã đến đây, chắc không chỉ muốn nói với bố chuyện này thôi chứ?”

“Bố, có những chuyện chúng ta đều hiểu rõ. Bố gửi tới Ôn Kiều một câu, bà ta mà dám ở sau lưng giờ trò mèo, con sẽ khiến cho con đường nghệ thuật sau này của bà ta chấm dứt tại đây, đừng nói gì tới ảnh hưởng, ngay cả việc xách dép cho người trong đoàn làm phim cũng không xứng!”

Giản Thiên Thừa nhìn Giản Trì Hoài, thấy ánh mắt con trai tàn độc bèn sa sầm mặt lại: “Bà ấy đã làm cái gì?” Có thể khiến Giản Trì Hoài mất bình tĩnh như vậy cũng không dễ dàng.

“Tốt nhất là tự bố đi hỏi bà ta.”

“Mới sáng sớm sao hai bố con đã to tiếng thế?” Tường Linh Thực đứng ở đầu cầu thang đã nghe thấy tiếng nói chuyện bên dưới. Hai người lập tức im bặt, Giản Trì Hoài cất tiếng chào: “Mẹ!”

“Trì Hoài à, sao con tới đây sớm vậy?” Tường Linh Thực diện một chiếc xường xám trang nhã đi xuống nhà, tóc búi sau gáy. Người đàn bà này, chỉ cần đi xuống nhà thì sẽ không cho phép bản thân có bất kỳ chỗ nào lời thối lếch thếch. Giản Trì Hoài đứng dậy đón mẹ, để bà ngồi xuống bên cạnh mình: “Mấy ngày nữa chẳng phải đại thọ năm mươi của mẹ sao? Con tới xem xem chuẩn bị tới đâu rồi.”

“Đại thọ cái gì chứ, cứ làm như mẹ già lắm vậy. Mẹ không muốn tổ chức rầm rộ, chỉ thiết kế mấy bàn thôi, cũng chỉ là mấy bà con, bạn bè thân thích.”

“Mẹ, mẹ không già chút nào, thật đấy.”

Giản Thiên Thừa ngồi đối diện như có suy nghĩ gì. Giản Trì Hoài cũng không ở lại lâu, ăn sáng ở đây sau đó tới thẳng trường học.

Khách sạn.

Giang Ý Duy ngồi ở mép giường. Cô đã mặc xong quần áo, Ân Thiệu Trình vẫn còn say ngủ. Cô chống hai tay hai bên, cả người mệt mỏi vô cùng. Trong phòng có một mùi vị thân thuộc đã lâu không chạm tới. Cô cup mắt xuống, nhìn xuống mũi chân mình. Cuộc sống trước đây, cô cảm thấy rất mất nguyện. Sáng sớm tỉnh dậy có thể nghe được tiếng thở nhẹ nhàng của người mình yêu. Cho dù anh chưa từng nghĩ sẽ ở bên cô trọn đời, cho dù ở bên ngoài anh chơi bời, scandal liên tục. Nhưng chỉ ít cô vẫn có anh.

Cô từng cầu xin, cũng từng giải thích, nhưng một khi Ân Thiệu Trình đã tuyệt tình thì tuyệt đối không phải người Giang Ý Duy có thể chống đỡ nổi. Cô từng bước, từng bước leo lên vị trí ngày hôm nay, cô sợ Giản Trì Hoài, cô yêu Ân Thiệu Trình nhưng Giang Ý Duy cũng có lòng kiêu hãnh của bản thân mình.

Cô đứng dậy, rón nhẹ bước chân ra tới cửa. Sau khi đi ra ngoài, Giang Ý Duy khẽ khàng khép cửa lại. Tối qua chắc chắn người trợ lý đã điên cuồng đi tìm cô. Giang Ý Duy đi vào trong thang máy, xuống tầng trệt. Khi cửa mở ra, cô nhìn thấy Ôn Kiều đứng ngoài. Ôn Kiều cũng không ngờ lại gặp ngay

cô ở đây. Giang Ý Duy đứng thẳng người, nhìn thấy Ôn Kiều bước vào bèn khép cửa thang máy lại.

Hai người nhìn thẳng vào nhau trong khoảnh khắc. Khóe miệng Giang Ý Duy cong lên: “Cô Ôn! Tôi đây sớm như vậy, có phải sự kiện tối qua có vấn đề không ạ?”

“Giang Ý Duy, cô muốn trèo lên giường Ân Thiếu Trình đến thế cơ à?”

Cô khoanh hai tay trước ngực, nện gót giày cao gót, ngẩng cao đầu: “Việc đó vẫn phải cảm ơn cô giáo Ôn đã giúp đỡ.”

“Tiện nhân!” Ôn Kiều nghiêng răng, sắc mặt lộ rõ vẻ hung hãn.

Giang Ý Duy không hề kích động: “Ha, mấy người tỏ vẻ mới là tiện nhân. Tôi và Ân Thiếu Trình đã quan hệ, tôi không phải vờ vịt.”

Ôn Kiều tức không chịu nổi nhưng đầu sao vẫn còn ở trong thang máy, bất kỳ lúc nào cũng có thể có người đi vào, bà ta cố nhịn: “Giang Ý Duy, đầu phải cô không biết sau lưng tôi có ai chống lưng?”

“Dĩ nhiên là tôi biết rồi.” Giang Ý Duy tiếp lời: “Nhưng bây giờ trong giới showbiz này, lời nói của Tứ ca mới có giá trị. Bà chống đối với anh ấy, bà mới là người đâm đầu vào chỗ chết thì phải.”

“Mày dám ăn nói với tao như vậy?” Ôn Kiều dòn ép một bước, giơ cao tay lên rồi lại hạ xuống. Giang Ý Duy lập tức nắm chặt cổ tay bà ta: “Ôn Kiều, cô giáo Ôn, bà tưởng bây giờ vẫn là mấy năm trước ư? Bà già thật rồi, bà còn diễn được phim thần tượng sao? Thần thoại bắt lão? Ha, bà có dám tẩy trang rồi để người ta thoải mái chụp ảnh không?” Cô hất tay Ôn Kiều ra, đi lướt qua bà ta, đường hoàng bước ra ngoài sau khi cửa thang máy rộng mở.

Ôn Kiều xoay người lại, đúng lúc có mấy người đi vào thang máy. Bà ta đành phải cất hết mọi nộ khí trên gương mặt, bày ra vẻ đoan trang.

Chữ Đồng cầm máy ảnh lên xem, xe phía sau bấm còi inh ỏi, lúc ấy cô mới tỉnh lại, vội vàng lái xe về phía trước. Trong lòng cô luôn cảm thấy khúc mắc, vì sao Ôn Kiều phải hại cô? Nếu chỉ vì không thích nghề phóng viên của cô thì bà ta đâu cần hủy hoại sự trong sạch của cô.

Sau khi tìm được hành tung của Ôn Kiều, Chữ Đồng bám theo bà ta cả một buổi chiều, tới tận khi màn đêm buông xuống, lúc này mới thấy bà ta xong việc trở về nơi ở. Vì lúc trước cửa nghiên cứu địa hình, Chữ Đồng đã phải tốn rất nhiều công sức mới trà trộn vào, tìm được một nơi có thể trốn vào và chụp ảnh được.

Hơn tám giờ tối, Chữ Đồng ngồi xỏm trong lùm cây. Nơi này rất gần với phòng khách biệt thự nhà Ôn Kiều, có thể nhìn được tình hình bên trong bất kỳ lúc nào.

Cô thấy Ôn Kiều đã thay quần áo, nhàn nhã bày biện bàn ăn, nào là rượu nho, ly cốc, giá nến. Mắt Chữ Đồng sáng rực lên, xem ra tối nay có hy vọng rồi.

Khi Giản Trì Hoài gọi điện tới, Chữ Đồng vẫn đang ngồi ở chỗ cũ. Cô nhận máy, hạ thấp giọng: “Alô!”

“Em lại đi đâu rồi?”

“Đi săn tin.”

“Chuyện tối qua vẫn chưa đủ làm bài học nhớ đời phải không? Chữ Đồng, thật sự nên để em bị nghỉ việc mới đúng.” Giáo sư Giản mà phần nộ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi, Chữ Đồng vội cười nói: “Đừng mà, em đâu có đi theo Ôn Kiều, em bảo đảm tránh xa bà ta mà.”

Khi thật sự nói dối không cần bản thảo, Chữ Đồng luôn nói rất nhỏ. Một lúc lâu sau cô mới ngẩng lên, bỗng nhiên nhìn thấy có bóng một người đàn ông đi vào nhà Ôn Kiều. Ông ta ôm lấy bà ta từ phía sau. Ôn Kiều tươi cười quay đầu lại, hôn lên má ông ta. Hình như người đàn ông hỏi gì đó, sau đó Ôn Kiều đẩy ông ta ra, tỏ ý bảo ông ta ăn trước. Người đàn ông buông vòng tay ra, quay người lại...

Chữ Đồng chột há hốc miệng: “Giản... Giản Trì Hoài!”

“Hử?”

“Em... Em... Em...”

“Sao lắp bắp vậy? Nói từ tế nào.”

Cầm Chữ Đồng sắp rút xuống tới nơi, thật sự không thể nói năng từ tế được. Ôn Kiều và người đàn ông kia ngồi cùng nhau, tư thế thân mật, quan hệ chắc chắn không phải chuyện ngày một ngày hai. Cô ngăn người ra, đến cả ảnh cũng quên chụp. Đầu kia điện thoại, Giản Trì Hoài đang hỏi, tối qua Chữ Đồng vẫn còn nghỉ ngơi, bây giờ tất cả bỗng như tan đi hết: “Giản Trì Hoài, em nhìn thấy bố rồi.”

Nói xong câu này, Chữ Đồng bèn ngắt máy. Cô vẫn bám trụ bên ngoài biệt thự, nhìn thấy Giản Thiên Thừa lấy quả ra, tặng cho Ôn Kiều, ăn tối xong cũng không thu dọn mà đi thẳng lên gác.

Trở về Bán Đảo Hào Môn cũng đã gần chín giờ, Chữ Đồng còn chưa ăn tối. Cô không muốn làm phiền tới người làm nên tự úp mỳ ăn. Trên gác có tiếng bước chân đi xuống. Chữ Đồng đang bê bát mỳ ăn, Giản Trì Hoài kéo ghế ngồi bên cạnh cô: “Ăn cái này thôi sao?”

“Em thích ăn mỳ.” Chữ Đồng không quên tốp tếp miệng nhưng là đang nghĩ xem nên mở lời thế nào.

“Em nhìn thấy cả rồi?”

Chữ Đồng không khỏi ngờ ngàng: “Làm sao anh biết?”

“Em nghĩ không ra vì sao Ôn Kiều phải hại em, chắc chắn sẽ đủ mọi cách để theo dõi bà ta. Nếu chỉ gặp bố anh vào một dịp bình thường, em cũng đâu cần sững sốt tới vậy. Khả năng duy nhất chính là em đã nhìn thấy họ ở cùng nhau.”

Chữ Đồng bái phục: “Thế nên, định chính là lý do Ôn Kiều hại em? Vì quan hệ giữa anh và em?”

“Ôn Kiều đi theo bố anh, nói ít cũng phải tới mười, hai mươi năm rồi, nhưng đàn ông nhà họ Giản không thể ly hôn, bố anh luôn dùng lý do này để từ chối. Ôn Kiều không dám làm loạn với bố anh nhưng lại muốn phá bỏ quy tắc này của nhà họ Giản, thế nên tôi qua em mới gặp nạn.”

Lời Giản Trì Hoài nói như một đòn cảnh tỉnh, Chữ Đồng sợ tới nỗi đầu cảm cũng không vững nữa: “Lời của Giang Ý Duy rất sâu xa, cô ấy cũng biết phải không?”

“Cô ấy rất tinh ranh, sợ rằng đã nhìn thấu từ lâu rồi.”

Chữ Đồng hoàn toàn không còn tâm trạng ăn uống, đẩy chiếc bát bên cạnh ra: “Thế còn... mẹ thì sao?”

“Anh... không biết.” Đây là lần đầu tiên Chữ Đồng thấy Giản Trì Hoài nói một câu không chắc chắn: “Không ai dám tiết lộ nửa lời trước mặt bà.”

Cô bất giác nắm chặt tay lại: “Một cuộc hôn nhân như vậy lẽ nào không phải bị kịch ư? Giản Trì Hoài, nếu như có một ngày anh cũng gặp một người như vậy, anh cứ nói với em. Bố không cho anh ly hôn thì em ly hôn. Nếu em kiên trì, tin là họ...”

Giản Trì Hoài ngắt lời cô: “Không thể nào, nhà họ Giản chưa từng xảy ra chuyện ly hôn, ai cũng biết cả. Đòi đòi người đàn ông gánh vác nhà họ Giản chắc chắn phải là một người chồng tình nghĩa sâu nặng.”

Chữ Đồng cầm nín: “Vậy thì tung ấy người phụ nữ sau lưng phải nuốt bao nhiêu nước mắt đây?” Cô nghĩ, nếu có một ngày cô gặp phải chuyện này, cô nhất định sẽ ly hôn. Quy tắc ư? Cút qua một bên đi, vẫn tưởng đây là thời để vương thống trị thật sao.

Ngày sinh nhật Tường Linh Thục, bạn bè người thân cũng không đông, chỉ tổ chức ngay ở nhà mình. Thời tiết rất đẹp, bàn ăn được bày trên bãi cỏ xanh mướt. Tường Linh Thục yêu truyền thống thế nên chọn những chiếc bàn tròn, cũng không làm mấy món buffet gì đó.

Chữ Đồng cùng tiếp khách với Tường Linh Thục. Giản Lệ Đề không thích mấy trò này, nên chỉ ở trên gác đọc sách, nói là khi nào ăn cơm xuống chào hỏi luôn cũng được. Tường Linh Thục tuy không mấy yêu quý cô con dâu này nhưng có những quy tắc lễ nghi bà vẫn phải dạy.

Đúng giữa trưa, khách khứa hầu như đã tới đủ, đang vào bữa tiệc thì không ngờ Ôn Kiều xuất hiện.

Chữ Đồng đứng bên cạnh Tường Linh Thục, kinh ngạc vô cùng, bất giác nhìn nét mặt của Tường Linh Thục, chỉ thấy sắc mặt bà trắng bệch, như có ý né tránh. Trái tim Chữ Đồng cũng chìm xuống. Sự lo lắng của Giản Trì Hoài đã thành sự thật, Tường Linh Thục biết tới sự tồn tại của người tên Ôn Kiều này.

“Mẹ, mẹ ngồi vào chỗ đi, những người còn lại để con tiếp đón.” Nói xong câu này, Chữ Đồng rào bước tới đón Ôn Kiều. Cho dù từng bị bà ta hăm hại, chỉ mong mãi mãi đừng gặp lại bà ta lần nữa nhưng Chữ Đồng là ai kia chứ, bản lĩnh giả vờ làm heo để ăn thịt hổ cô không cần phải học. Cô cười tí mắt, đi tới: “Cô Ôn, hân hạnh quá. Nào, nào, nào, cùng tôi đi ghi danh nào.”

Ôn Kiều cười đoan trang: “Tôi phải tới chào hỏi nhân vật chính của hôm nay.”

“Lát nữa vẫn còn ới thời gian mà. Cô Ôn, nhà họ Giản chúng tôi coi trọng nhất chính là quy tắc.” Chữ Đồng nhấn mạnh hai chữ 'quy tắc': “Không ghi danh lát nữa bỏ tôi lại nói tôi.”

Cô nhiệt tình khoác tay Ôn Kiều, kéo bà ta đi. Giản Trì Hoài đứng từ xa nhìn thấy cảnh này, bất giác nhú mày. Ngay cả Giản Thiên Thừa cũng không ngờ Ôn Kiều lại tới. Nhân lúc Chữ Đồng kéo Ôn Kiều đi, Giản Trì Hoài sai bước lên sân khấu, cầm micro lên tay.

“Cảm ơn mọi người dành thời gian rảnh rỗi tới tham dự tiệc mừng thọ của mẹ tôi. Hai mươi mấy năm nay, bà đã lao tâm lao lực vì nhà họ Giản, còn nuôi nấng hai đứa con khỏe mạnh. Người ta nói đằng sau một người đàn ông thành công nhất định phải có một người phụ nữ. Bố mẹ tôi tình cảm sâu đậm thì sự nghiệp của bố tôi bên ngoài mới có thể hưng thịnh đến vậy...”

Ôn Kiều quay người lại, nhìn thấy Tường Linh Thục khoác tay Giản Thiên Thừa đứng dậy, lần lượt nhận lời chúc phúc của mọi người. Chữ Đồng nhìn thấy khoe miệng bà ta căng ra, vô thức bổ sung một câu: “Đúng vậy, con cái chính là sợi dây gắn bó tình cảm. Tình cảm sâu đậm đến vậy, tôi nhìn cũng thấy cảm động.”

Ôn Kiều siết chặt tay, Giản Thiên Thừa từng nói với bà ta không ít lời tình cảm, còn mua cho bà ta nhà cửa, xe hơi, trang sức. Nhưng bà ta theo ông ấy mười mấy hai mươi năm, ông ấy quyết không chịu cho bà ta một đứa con. Bà ta không cam tâm. Tới cuối cùng, bà ta chẳng có gì cả, còn phải âm thầm làm kẻ thứ ba cả đời?

Giản Thiên Thừa bắt đầu đi chúc rượu. Tường Linh Thực đang trò chuyện cùng bạn bè. Ôn Kiều bước tới, đi thẳng về phía bàn đó. Chữ Đồng không ngăn lại được, đành đi theo sau.

Ôn Kiều đi thẳng tới bên cạnh Tường Linh Thực: “Hôm nay là đại thọ của Giản phu nhân, tôi chúc mừng chị.”

Tường Linh Thực cười khẩy một cái, bê ly rượu đứng dậy. Người phục vụ rót thêm rượu cho Ôn Kiều. Hai người khẽ chạm cốc, nhưng Ôn Kiều chỉ cảm ly mà không uống: “Giản phu nhân, chị thật là có phúc, có cả con trai, con gái, chồng lại yêu thương chị như vậy.”

“Cảm ơn cô.” Tường Linh Thực uống một hớp rượu, ngồi xuống ghế, không quan tâm nữa.

Đám bạn xung quanh ngơ ngác nhìn nhau, ai nấy đều là người tinh ranh, công nhiên tìm tới nhà họ Giản như vậy, còn có thể là quan hệ gì?

Ôn Kiều hiển nhiên không chỉ muốn như vậy là xong: “Giản phu nhân, chị cho rằng một người phẩm cách gì mới là quan trọng nhất? Chung thủy hay là giàu có?”

Sắc mặt Tường Linh Thực thay đổi, xung quanh có tiếng bàn tán nhỏ to. Giản Trì Hoài cũng đang đi về phía này, nhưng có những chuyện không thể làm ầm ĩ, càng không thể ngang nhiên đuổi người ta đi. Chữ Đồng đang nhủu mày liền dẫn ra. Cô rào bước tới trước, hai tay chấp lại: “Chị là Ôn Kiều phải không. Aiya, đại minh tinh đây, vừa được giải ảnh hậu, chúc mừng chị.”

Ôn Kiều đánh mắt về phía cô, trong ánh mắt có một sự khinh thường: “Cảm ơn.” Trong bụng bà ta thầm nghĩ con nhóc này giờ trò gì đây, giả ngây giả ngô, đầu phải nó không quen biết mình.

“Chị là khách mời được mời tới sao? Định biểu diễn cho chúng tôi xem tiết mục gì?” Chữ Đồng lập tức bổ sung một câu. Giản Trì Hoài tới gần, nghe được câu này, hải lòng khoác tay lên vai Chữ Đồng.

Ôn Kiều liếc xéo cô: “Hừ, biểu diễn?”

“Vâng, chẳng phải chị là ngôi sao ư?” Chữ Đồng ngẩng cao đầu, nụ cười tươi rói trên gương mặt: “Trì Hoài, bố mẹ thật là tốt, cát-sê của Ôn Kiều không hề thấp đâu.”

Ôn Kiều nghe tới đây, không còn giấu nổi sự phẫn nộ nữa. Chữ Đồng nhìn thẳng vào mặt bà ta: “Tin hot của showbiz tháng trước là cô Ôn ban đêm tụ tập các ngôi sao nam thế hệ 9x, hai ba giờ sáng mới từ vũ trường đi ra hơn nửa ai ai cũng say bết nê. Cô Ôn, cô đừng trách tôi nhiều chuyện nhé, vì bản thân tôi vốn là phóng viên, gặp phải những tin này kiểu gì cũng muốn hỏi cho rõ ngọn ngành, xin hỏi sau đó chị đã cùng mấy ngôi sao đó đi đâu vậy?”

“Nếu cô là phóng viên giải trí thì nên hiểu đây chẳng qua chỉ là một tin đồn.”

“Nhưng sau đó trên chương trình giải trí mà chị làm giám khảo, ngôi sao nam ấy lại đạt giải nhất, lẽ nào chỉ là trùng hợp?”

Ôn Kiều hần học lờm cô, một người bạn của Tường Linh Thực lên tiếng: “Muốn hát thì lên sân khấu. Xin lỗi, chúng tôi đều không thích giao du với mấy người trong ngành giải trí, phiền chị đừng quấy rầy chúng tôi dùng bữa.”

Giản Thiên Thừa cũng đi tới, ông ta lạnh lùng lờm Ôn Kiều. Tường Linh Thực bước lên khoác tay ông ta: “Uống ít rượu thôi, đừng nhân ngày vui mà bí tí đây.”

“Tôi biết rồi.”

Ôn Kiều nhìn xuống cánh tay ông ta. Nơi này mãi mãi thuộc về vợ ông ta. Để bảo vệ hình tượng người đàn ông tốt, ông ta sẽ không bao giờ khoác tay bà ta giữa chốn đông người. Hôm nay bà ta tự tới chúc nhục nhĩ rồi. Bà ta nhẫn nhịn mười mấy năm, nhìn cả gia đình Giản Thiên Thừa hòa hợp, sao bà ta có thể tiếp tục nhẫn nữa?

Nhưng... không nhẫn thì làm gì được đây? Giản Thiên Thừa từ lâu đã cảnh cáo bà ta. Ôn Kiều cắt hết mọi ganh ghét trong ánh mắt. Bà ta chỉ còn nước cười gượng, sau đó quay người bỏ đi.

Chữ Đồng thờ phào. Tường Linh Thực cũng vậy, bà đặt ly rượu xuống, nói với Giản Thiên Thừa: “Thật sự là ông mời tới biểu diễn sao?”

Giản Thiên Thừa đáp phải, Chữ Đồng ngược nhìn với vẻ kỳ lạ. Nghe thấy Tường Linh Thực nói câu này thật sự còn kinh ngạc hơn cả ban nãy khi cô nhìn thấy Ôn Kiều. Rõ ràng Tường Linh Thực biết về quan hệ giữa Ôn Kiều và Giản Thiên Thừa.

Giản Thiên Thừa bê ly rượu lên tiếp tục mời. Tường Linh Thực kéo tay Chữ Đồng, vỗ nhẹ mấy cái lên mu bàn tay cô: “Nào, để mẹ giới thiệu với con mấy người bạn.”

Giản Trì Hoài đẩy nhẹ tay lên lưng cô: “Đi đi.”

Một người bạn thân ba mươi mấy năm trời của Tường Linh Thực đã hiểu rõ, bà ấy mỉm cười nói: “Thực à, cậu con trai và cô con dâu này của bà, độ ăn ý còn hơn cả đôi vợ chồng già hai người đây.”

Chữ Đồng cũng cười theo. Thật sự là bản lĩnh giả ngây giả ngô này, trước nay cô luôn phát huy được một cách triệt để. Buổi chiều, Giản Trì Hoài uống

không ít rượu, đã hơi say. Anh ngồi trên chiếc ghế dài, nhìn vợ mình chạy đi chạy lại. Kỳ thực mấy việc đó vốn không cần cô động tay vào, lát nữa kiểu gì cũng có người dọn dẹp. Nhưng cô chính là một người nhiệt tình như vậy. Anh thả lỏng hai tay, đặt trên lưng ghế, nhìn gương mặt cô đỏ bừng, mà hình như anh cũng rất thích nhìn cô như vậy.

Chuyện chụp trộm ông chủ đã qua lâu như vậy rồi, Chữ Đồng cầu xin tổng biên tập không chỉ một lần, muốn chị ta cho phép Tàn Tàn quay lại nhưng tổng biên tập Triệu đầu có quyền lực đến vậy. Sếp đã ra lệnh xuống, đám người dưới bọn họ chỉ còn cách ngoan ngoãn chấp hành.

Những ngày của tháng Tư thời tiết bỗng trở nên nóng nực, nóng một cách bất thường. Chữ Đồng trốn trong ô tô, nhìn bên ngoài trời nắng như thiêu cháy mặt đường, đứng trong vườn hoa xanh mướt mà vẫn lừ đừ. Hôm qua vẫn còn âm u, áo khoác chưa rời người, hôm nay đã chỉ muốn diện ngay quần áo mùa hè rồi.

Cô cúi đầu lau gương, tính bảo mật của quán cà phê này quá tốt, rèm cửa hai bên che kín không để lộ ra ngoài dù chỉ một tia sáng. Nhân viên phục vụ yêu kiều, thanh mảnh đứng ngoài cửa càng không phải mấy người tầm thường. Không xuất trình được thẻ hội viên thì đứng ngoài ai có thể trà trộn vào.

Chữ Đồng chỉ có thể chờ đợi, xem xem cặp đôi ban nãy đi vào đó, lát nữa xuất hiện liệu có hành động thân mật nào để cô chụp hay không.

Cửa xe bất ngờ truyền tới tiếng gõ cửa, làm cô giật mình ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy một nhân viên phục vụ đứng bên ngoài. Chữ Đồng nghi hoặc hạ cửa xe xuống. Đối phương mỉm cười nói: “Bên trong có một vị khách mời chị vào ạ.”

“Ai thế?”

“Là một anh khách, nói chị là bạn của anh ấy.”

Chữ Đồng không có ý định mở cửa xe: “Tôi không nhìn thấy bạn tôi đi vào đó.”

“Chị không phải lo lắng, trong cửa hàng chúng tôi không có phòng độc lập, đại sảnh đông người như vậy, chỉ cần vào cửa hàng rồi, chúng tôi nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho chị.”

Cho dù như vậy thể hiện rõ ràng sự nhất quyết của Chữ Đồng, nhưng cô chấp nhận. Cô phải bảo đảm an toàn cho bản thân mới được. Cô cầm chiếc túi xách bên ghế lái phụ lên: “Vậy được, tôi qua đó.”

Người phục vụ mỉm cười đi trước dẫn đường. Tới trước cửa, Chữ Đồng ngó vào trong nhìn, quả nhiên là cả một sảnh thông nhau, rất lớn rất lớn, bên trong có đủ các loại hình mẫu, được làm thành kiểu rừng rậm nhỏ. Cô cùng người phục vụ đi vào, cho tới khi đối phương dừng lại, cúi người nói: “Mời chị.”

Chữ Đồng nhìn thấy người đàn ông ngẩng đầu lên. Cô cũng không bỏ trốn, cố tình cười một cách thái quá: “Thì ra là cậu chủ Ân.”

Trên bàn chỉ có một mình Ân Thiếu Trình, anh ta đang nghịch bật lửa trong tay. Chữ Đồng dù sao cũng đã vào rồi, bèn ngồi thẳng xuống trước mặt anh. Người đàn ông nhướng mày, dáng vẻ như cười như không: “Dầu sao cũng từng lẫn lộn phút chốc, cô quay người đi, kéo quần lên là không quen người ta rồi sao?”

Chữ Đồng càng nghĩ càng cảm thấy nực cười: “Cậu chủ Ân giỏi lấy lòng một người như vậy, sao vẫn bị người ta bỏ thuốc vậy?”

“Đôi gió ấy mà, thi thoảng chơi đâu có hại người.”

Đúng là một kẻ chết rồi vẫn còn ưa sĩ diện, Chữ Đồng lại càng muốn vạch trần anh ta: “Cậu chủ Ân, thái độ này của anh gọi là đã được lợi còn vờ vịt phải không? Cô Ôn cho anh lợi lộc gì để anh bắt chấp tất cả như vậy?”

“Bé con, bản lĩnh đâm bị thọc chọc bị gao không tệ nhì.” Ân Thiếu Trình cầm chiếc thìa lên, không ngừng khuấy cà phê: “Sao cô không tự nghĩ xem, cô đã đắc tội gì với Ôn Kiều?”

“Anh không cần đổ vấy lên người tôi. Lẽ nào người bà ta muốn đối phó không phải anh sao?”

“Định vờ vịt với tôi?” Ân Thiếu Trình khoanh hai tay trước ngực, dựa cả người ra sau ghế: “Chữ Đồng, tôi đó...”

Chữ Đồng cũng học điệu bộ của anh ta: “Cậu chủ Ân, tôi đó tôi không mơ màng, cũng không hồ đồ. Tôi tin rằng công dụng của thuốc đó có mạnh cỡ nào, chắc chắn anh cũng biết người trải qua cùng anh là Giang Ý Duy chứ?”

Ân Thiếu Trình nhìn cô với vẻ sâu xa: “Nếu tôi đó thật sự là cô thì sao?”

“Vậy thì tôi chắc chắn sẽ thiên anh, sau đó giết chết.”

Ân Thiếu Trình há hốc miệng: “Cô có cần ác vậy không?”

“Hừ!” Chữ Đồng cầm cốc cà phê bên cạnh lên: “Cậu chủ Ân, tôi đã kết hôn rồi, chung thủy với chồng là việc tôi bắt buộc phải làm được. Tôi thừa nhận anh có tiền có thế, còn có diện mạo điển trai như vậy, nhưng tôi không thích, không thích một chút nào.”

Sắc mặt Ân Thiếu Trình bất ngờ sa sầm mặt lại: “Cô dám nói lại lần nữa không?”

“Cậu chủ Ân, người đàn ông mà tôi thích cũng phải chung thủy với tôi.”

“Ha ha ha, chung thủy? Với cô? Giản Tri Hoài?” Ân Thiếu Trình làm như vừa nghe thấy một chuyện nực cười nhất trên đời. Anh ta không màng tới hình tượng, cười phá lên giữa quán cà phê: “Cô đừng đùa nữa, muốn tôi buồn cười mà chết phải không?”

Chỉ Đồng nhìn dáng vẻ của anh, lòng bỗng hoang mang. Cảm giác không chắc chắn ấy không thể đè nén được, cô giả vờ bình tĩnh: “Không ngại thì cứ cười rộ lên luôn đi.”

“Chỉ Đồng, lẽ nào trong mắt cô, Giản Tri Hoài là người đàn ông tốt?”

“Lẽ nào không phải ư?” Chỉ Đồng nhìn chằm chằm Ân Thiếu Trình: “Vây trong mắt một người hoàn toàn không hiểu gì về anh ấy như anh, anh ấy là một người như thế nào?”

Ân Thiếu Trình rút ra một bao thuốc. Ở đây có biển cấm hút thuốc, ngón tay anh ta gõ nhẹ lên bao thuốc: “Cô có tin không, một kẻ không thân quen như tôi còn hiểu Giản Tri Hoài hơn cô nhiều.”

“Được rồi, chúng ta không cần tranh cãi những chuyện này nữa.” Chỉ Đồng có phần bức bối: “Nếu anh không còn việc gì khác thì tôi đi trước.”

“Đợi đã.” Ân Thiếu Trình thấy cô định đi, bèn nghiêng người giữ lấy một tay Chỉ Đồng. Cô rút ra, Ân Thiếu Trình lùi về chỗ cũ: “Mụ đàn bà Ôn Kiều đó chuyện khác có thể phá hỏng nhưng quyết định để cô lên sân khấu cũng coi như thông minh. Chỉ Đồng, cô tin đôi mắt của tôi đi, chỉ cần cô bước vào ngành giải trí, tôi bảo đảm tương lai cô còn nổi tiếng hơn cả Giang Ý Duy. Mấy năm gần đây, công ty do tôi quản lý đã lăng xê không ít ngôi sao lớn, đâu phải cô không biết.”

“Cậu chủ Ân, cảm ơn anh đề cao, nhưng tôi không có một chút hứng thú nào với ngành giải trí.”

Ân Thiếu Trình nhìn cô không hiểu: “Cô làm một phóng viên giải trí thì kiếm được mấy đồng? Còn phải nhìn sắc mặt người ta. Lẽ nào cô không muốn đứng ở nơi cao nhất. Nhìn xuống kẻ khác còn hơn là sống dựa vào kẻ khác.”

“Tôi không thích đứng nhìn xuống người ta. Tôi thích một cuộc sống bình thường, tôi thích viết bài về những chuyện tôi cho là không công bằng. Nếu sống dựa vào người khác có thể đổi lại cho những người phải sống thoi thóp từng ngày một bầu không khí trong lành, tôi chấp nhận!” Lúc nói ra những lời này, gương mặt xinh đẹp của cô vì kích động mà hơi nhúu lại, đầu mày lại càng nhúu chặt hơn. Ân Thiếu Trình quan sát tỉ mỉ người con gái trước mặt. Trước đây anh ta chỉ biết cô ương ngạnh, tưởng rằng cô vì chút scandal có thể bất chấp tất cả. Một lời nói chính nghĩa như vậy nếu là người khác thốt ra, Ân Thiếu Trình chắc chắn sẽ cười khẩy khinh bỉ. Cô tưởng rằng cô là ai? Chiến sỹ chiến đấu vì chính nghĩa? Thế mà... Anh ta không chê cười nổi. Ân Thiếu Trình nắm tay lại: “Cô đúng thật là...”

Anh ta không tìm được từ để hình dung cô: “Có ai không thích đi tới đâu cũng được người ta tung hô? Dưới ánh đèn flash, đối mặt với những cái nhìn chăm chú của mọi người, lẽ nào cô chưa từng rung động? Chỉ Đồng, đâu phải cô không biết sức hấp dẫn của một món đồ xa xỉ đối với phụ nữ lớn nhường nào?”

“Một món đồ xa xỉ đối với tôi chẳng bằng một bữa cơm ngon. Ân Thiếu Trình, không ngại nói thẳng với anh, mấy cái được gọi là hàng hiệu tôi còn chẳng biết hết, nói chi tới bị mê hoặc?”

Ánh mắt Ân Thiếu Trình trước giờ rất tinh. Ai hợp với giới showbiz này, ai có thể thống trị giới giải trí trong tương lai, anh ta gần như có thể nhìn thấu bảy, tám phần: “Chỉ Đồng, có rất nhiều chuyện không phải là tuyệt đối. Có tôi ở đây, tôi bảo đảm sẽ giúp cô đứng trong ngành giải trí một cách sạch sẽ, không có bất kỳ ai dám có ý đồ gì với cô.”

Cô mím chặt môi, bỗng nhiên cảm nhận được sự nghiêm túc trong ánh mắt Ân Thiếu Trình, thật sự có hơi lay chuyển, nhưng cô vẫn mỉm cười: “Cảm ơn, tôi thật sự không muốn làm ngôi sao gì đó.”

“Vì Giản Tri Hoài sao?”

“Không liên quan gì đến anh ấy, tôi có ước mơ của mình.”

Ân Thiếu Trình gõ ngón tay lên mặt bàn: “Tôi nói mà, bản thân Giản Tri Hoài lằng nhằng dây dưa với người trong giới giải trí, anh ta đứng trên lập trường gì để lo cho cô?”

“Ân Thiếu Trình, vì sao anh biết nhiều chuyện liên quan tới Giản Tri Hoài?”

Người đàn ông cười khê: “Tôi quan tâm tới cô, dĩ nhiên cũng quan tâm tới người đàn ông của cô một chút.”

“Hừ, vô vị.” Cô uống nốt cà phê, định bỏ đi. Ân Thiếu Trình gọi giật cô lại: “Đợi đã, cứ thế mà đi sao?”

“Thế là ý gì?”

Ân Thiếu Trình bất ngờ giơ tay lên, ngoắc tay về phía xa. Chỉ Đồng nhìn thấy hai ngôi sao lúc trước cô theo đuổi đang đi tới. Người đàn ông ngồi đối diện đứng dậy trước: “Tôi nhớ trước đây tôi từng nói với cô, cô muốn có scandal gì cứ hỏi tôi là được, tôi có thể cho cô một con đường toàn đèn xanh, bảo đảm sau này ngày nào tin của cô cũng lên trang nhất.”

Chữ Đồng nhoẻn mặt: “Lẽ nào anh không biết sao? Có câu nói rằng được cho không bằng đi trộm, đi trộm không bằng trộm không xong. Phải là những tin đồn được chụp trộm, công chúng mới có hứng thú.”

Nói xong câu này, cô cầm túi xách lên định đi. Hai người kia tới bên cạnh Ân Thiếu Trình, thấy cô phóng viên này giận dữ không nhẹ, dám vút lại anh ta trước mặt bao nhiêu người. Ân Thiếu Trình vẫn còn đang mãi nghĩ tới câu nói vừa rồi của Chữ Đồng: Có câu nói rằng được cho không bằng đi trộm, đi trộm không bằng trộm không xong.

Ngồi sao nhỏ bên cạnh anh ta phản ứng nhanh nhạy, nói tiếp: “Đáng nhẽ phải là vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng vụng trộm, vụng trộm không bằng không trộm được chứ nhỉ?”

Ân Thiếu Trình chửi thề một tiếng, nhấc đồ trên bàn rồi đi. Anh ta ra khỏi quán cà phê, nhìn quanh nhưng nào còn bóng Chữ Đồng?

Chiều thứ ba hàng tuần, Giản Trì Hoài đều có tiết ở đại học thành phố, trong giảng đường bậc thang thường chật kín sinh viên, mấy lớp gộp lại với nhau, số lượng người không thể đếm hết. Lần trước Chữ Đồng trà trộn vào không chọn đúng thời cơ, nhắm ngay vào ngày kiểm tra, cô định lần này tới thử lần nữa.

Quả thực không phải cô vô vị, cô cố tình sắp xếp công việc đâu ra đấy rồi. Những lúc tâm tình bực bội cô đặc biệt thích tới trường học. Đây giống như một nơi tuyệt vời để né tránh cuộc đời. Vào trong hội trường, nghe mấy bài giảng của Giản Trì Hoài mà cô hoàn toàn không hiểu, Chữ Đồng cảm thấy có bao nhiêu phiền não cũng tự động biến mất.

Lần này, cô không lái xe vào mà thay quần áo, cột tóc đuôi ngựa thường ngày được rẽ ra làm hai, rủ xuống trước trán, giống hệt hình tượng một sinh viên đại học. Chữ Đồng tới trước cửa phòng bảo vệ, bảo vệ không cần nhìn biển số xe cũng biết là cô rồi: “Cô bé, cô là sinh viên giáo sư Giản nhận bên ngoài phải không?”

Cô á một tiếng, đáp qua loa rồi đi vào. Lần này Chữ Đồng tới khá sớm, trong giảng đường chưa có mấy người. Cô chọn ngồi một chỗ ở giữa, bỏ cuốn giáo trình mới mua ở hiệu sách Tân Hoa ra.

Sau khi chuông báo vào tiết vang lên, lần lượt có người từ cửa sau đi vào. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài lên bục giảng, sắc mặt lạnh lùng, nghiêm nghị. Nội dung bài giảng quả thực cô không hiểu chữ nào, Chữ Đồng đành phải không ngừng lật giáo trình theo bạn học ngồi bên. Thế nhưng cả tiết học ngày hôm nay, Giản Trì Hoài lại không hề phát hiện ra cô. Đúng lúc Chữ Đồng đang hí hửng mừng thầm thì chuông hết tiết vang lên, có mười phút nghỉ giải lao.

Giản Trì Hoài vẫn chưa đi ra khỏi giảng đường mà bước xuống, ngồi xuống hàng ghế đầu tiên. Nữ sinh bên cạnh anh có một mái tóc dài thẳng tắp, đen óng như lụa. Một người như vậy, chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng có thể phán đoán ra là một người đẹp.

Phía trước có người bắt đầu thảo luận: “Bạn kia không phải sinh viên trường mình phải không? Có phải bạn gái của giáo sư Giản không?”

“Rất có khả năng, cậu nhìn dáng vẻ giáo sư Giản khi nói chuyện với cô ấy đi, ánh mắt đầy tình cảm...”

Chữ Đồng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy Giản Trì Hoài và cô nữ sinh đó đang trò chuyện. Hai người ngồi rất sát nhau, không biết nói chuyện gì mà khiến cô nữ sinh rất vui vẻ. Cô ta cười rung cả vai, ngón tay thanh mảnh đưa lên che miệng.

“Này, lớp cơ điện, đây là sinh viên lớp cậu à?”

Chữ Đồng vô thức cúi gằm, nghe thấy sau lưng có người trả lời: “Dĩ nhiên là không, lớp tôi mà có người đẹp như vậy tôi bảo đảm sẽ không trốn tiết nào.”

“Đừng có tò mò nữa, chính là bạn gái của giáo sư Giản. Hôm nay tôi nhìn thấy cô ấy ngồi xe của giáo sư Giản tới mà...”

“Gi cơ?”

Không ít nữ sinh tới thẳng đó, cùng nhau bàn tán: “Cậu tận mắt nhìn thấy á?”

“Gạt cậu thì tôi làm chó, vớ lại các cậu không nhìn thấy biểu cảm của giáo sư Giản à? Lúc nào thầy ấy cũng hung dữ với bọn mình!”

Chuông vào lớp chẳng mấy chốc đã lại vang lên, cũng cứu vớt đôi tai Chữ Đồng. Giản Trì Hoài quay trở lại bục giảng, Chữ Đồng ngược mắt lên nhìn, thấy tầm nhìn của anh dừng lại ở hàng ghế đầu tiên, thi thoảng bờ môi lại khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng.

Cô tự nói với bản thân, đừng có buồn, rất nhiều chuyện không giống như nó thể hiện ra ngoài mặt đâu. Ví dụ như lúc trước cô tưởng kẻ thứ ba là Giang Ý Duy, còn cả chuyện của chị nữa, cuối cùng chẳng phải đều là chuyện không đâu sao?

Cả tiết học, Chữ Đồng đều không thể tập trung tinh thần. Chuông hết tiết vừa vang lên, các sinh viên xung quanh đã nháo nhác thu dọn đồ đạc ra về. Chữ Đồng trà trộn giữa đám đông, cùng họ ra từ cửa sau. Cô thấy cô nữ sinh kia vẫn ngồi yên đó, không hề nhúc nhích. Chữ Đồng ra khỏi giảng đường bậc thang, rồi đứng trên bậc thềm, dè dặt nhìn vào cửa trước.

Cô gái đó quả nhiên đi cùng Giản Trì Hoài. Anh thậm chí không quay trở lại văn phòng mà cầm sách dẫn thẳng đối phương lên xe rồi rời đi. Chữ Đồng đuổi theo mấy bước, tới cổng trường đã chẳng thấy bóng dáng xe của anh đâu.

Chữ Đồng chống hai tay lên đầu gối, hai chân mồi nhừ. Cô quay trở lại xe, ngực phập phồng dữ dội khiến cả cơ thể cô dâng lên một nỗi đau khó nói thành lời. Trở về Bán Đảo Hào Môn, không ngoài dự đoán, Giản Tri Hoài vẫn chưa về.

Mà tối hôm đó, khi anh trở về nhà đã hơn 10 giờ. Chữ Đồng đang ngồi trước máy tính viết bản thảo. Cô không thèm ngẩng đầu lên, thân nhiên hỏi: “Sao giờ mới về?”

“Ừm, có chút việc.”

“Đi ăn cơm cùng người đẹp nào rồi chẳng?”

Giản Tri Hoài cời cà vạt, giọng nói có chút đùa cợt: “Phải, đúng là có gái đẹp.”

Chữ Đồng gõ bồm bộp lên bàn phím máy tính, Giản Tri Hoài tự cời quần áo, đi vào trong phòng tắm. Chuyện anh đã không thích nói, thì trước giờ chẳng bao giờ nhiều lời. Chữ Đồng bút rứt trong lòng, gập máy tính lại. Nhưng ngay cả thân phận của đối phương là gì cô cũng không hay biết. Có lẽ, giống như bảo vệ nói, chỉ là sinh viên Giản Tri Hoài nhận ở ngoài thì sao? Có lẽ chỉ là bạn bè bình thường thì sao? Hoặc biết đâu là bà con thân thích. Cô muốn hỏi rõ ràng nhưng phải mở lời thế nào đây?

Chữ Đồng không muốn Giản Tri Hoài cảm thấy trong quá trình chung sống, cô lúc nào cũng không ngừng nghi ngờ anh mà tới cuối cùng toàn tự cô suy nghĩ linh tinh.

Về thân phận của cô nữ sinh đó, không cần Chữ Đồng điều tra. Chỉ mấy ngày sau, cả showbiz đã tự động tung ra. Lúc ấy, Chữ Đồng còn đang săn tin bên ngoài, khi đi qua quảng trường Vạn Đạt, vừa hay nhìn thấy màn hình quảng cáo cực lớn đối diện tòa nhà cao tầng đang phát sóng một trailer tuyên truyền phim. Đoạn quảng cáo này trước đây đã rất rầm rộ, không chỉ vì nó được đạo diễn bởi một đạo diễn hàng đầu trong nước mà còn vì trong đó quy tụ hàng trăm diễn viên nam nữ hàng đầu, nhưng nữ chính ký tên trong đoạn quảng cáo này lại là một gương mặt mới chưa từng lộ diện.

Chữ Đồng đỗ xe bên đường. Đoạn quảng cáo dài mười mấy phút được quay rất chân động, khung cảnh hoành tráng lại cảm động. Mà cô nữ chính đó chính là cô gái hôm ấy ngồi trong giảng đường, cùng nói chuyện với Giản Tri Hoài.

Bàn tay Chữ Đồng bất giác nắm chặt vô lăng. Cô cảm thấy nhất định là cô đã bỏ lỡ chuyện gì đó, trong này chắc chắn còn nội tình nào khác! Cô nghĩ tới cuộc hôn nhân chỉ còn là danh nghĩa của Tường Linh Thục và Giản Thiên Thừa, nhớ tới sự oán giận của Ôn Kiều, nhớ tới cái quy định tột tệ của nhà họ Giản rằng đàn ông không được phép ly hôn.

Kết hôn tới ngày hôm nay, ngoại trừ lúc ở trên giường, Giản Tri Hoài chưa bao giờ có sự nhiệt tình như lửa đối với cô, anh hoàn toàn ở một cảnh giới cao nhất của sự lãnh đạm và cao ngạo, lạnh lùng. Một người đàn ông không yêu bạn, trước giờ vẫn không yêu, anh sẽ có khả năng yêu một người khác, phải không?

Chữ Đồng vận điều hòa xuống rất thấp, cả người run lẩy bẩy cũng không chịu tắt đi. Cô lái xe rời đi, vứt đoạn quảng cáo kia đi rất xa.

Dịch Suru, tầng thượng.

Hai chân Giản Tri Hoài kê lên mép bàn, ánh mắt u tối nhìn xuống phía dưới, tầng mây tựa hồ dính cả vào cánh tay anh. Một màn hình quảng cáo lớn nhất CBD đang phát đi phát lại đoạn quảng cáo đó. Ánh mắt anh lạnh nhạt, có vẻ một hồ hững như đứng ngoài mọi việc. Một lúc sau, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Người đàn ông bước vào mặc quần Âu áo vest, đầu tóc gọn gàng, thất cà vạt chỉnh tề: “Tứ ca!”

“Nói đi.”

“Thành tích vô cùng tốt, rate của Dịch Suru TV cũng rất đáng kinh ngạc. Chỉ hơn một tiếng đồng hồ ngắn ngủi, cô Lâu đã lên top những người được tìm kiếm nhiều nhất. Em vừa nói chuyện điện thoại với bên đó, có đạo diễn đã nhìn trúng nguồn tài nguyên này, muốn ký hợp đồng bộ phim đầu tiên với cô ấy.”

Giản Tri Hoài cầm điều thuốc trong tay, gẩy đầu lọc mấy cái lên mặt bàn làm việc, lúc ấy mới châm lên: “Tôi đã nói mắt nhìn người của tôi không sai mà.”

“Anh nói phải, cô Lâu hoàn toàn có khả năng trở thành một Giang Ý Duy thứ hai. Hơn nữa, diện mạo của cô ấy quả thực rất xuất chúng.”

“Đúng thế.” Giản Tri Hoài rít một hơi thuốc, đặt chân xuống: “Quả thực là đẹp.”

Làm gì có người đàn ông nào không khen ngợi người đẹp? Lâu Mộc Ngôn lại còn trẻ trung, mới 20 tuổi, còn không đủ điều kiện để phát triển trong giới giải trí sao?

“Tứ ca, chỉ có điều nếu muốn ký hợp đồng với cô ấy thì phải tốn tâm huyết mới được. Phía Ân Thiếu Trình cũng theo đuổi rất sát sao. Còn bên cô Lâu vẫn chưa dứt khoát, những người được cử tới đó đều bị đuổi về.”

“Phải ký được hợp đồng. Bộ phim đầu tay của cô ấy cũng phải do Dịch Suru sản xuất. Giang Ý Duy không nghe lời, tới lúc tìm một người thay thế cô ta rồi.”

“Dạ.”

Tìm kiếm tin tức xong, Chữ Đồng quay về công ty. Giờ này rất dễ tắc đường, cô ngẩng đầu nhìn văn phòng của Dịch Suru sừng sững giữa mây trời. Phía trước có xe đang đợi quẹt thẻ đi vào, Chữ Đồng đánh tay lái, phía Tây còn có một lối vào nữa nhưng tổng biên tập đã nói với bọn họ từ lâu, bên đó chỉ có cán bộ cao cấp của Dịch Suru mới có thể vào, đến cả tổng biên tập cũng phải đứng một bên.

Nhưng thế thì đã sao? Chỉ có con đường này không cần quẹt thẻ lấy thẻ, vậy thì rất nhiều người không dám dừng, là trong tiềm thức không dám mạo phạm tới lãnh địa của ông chủ, nhưng Chữ Đồng tự có cách giải thích của mình. Cô tiết kiệm một chút thời gian, chẳng phải vẫn nai lưng ra kiếm tiền cho ông chủ sao?

Chiếc xe chậm chậm tiến vào tầng hầm. Đúng lúc này, phía trước có một chiếc xe lao nhanh ra ngoài. Quà nhiên là đập vào một số tiền lớn, tốc độ đó lên dốc không hề tốn sức, nháy mắt đã vượt ngang qua xe của Chữ Đồng. Cô chỉ kịp đánh mất một cái nhưng chỉ thoáng một cái như vậy, dường như cô thấy một bóng hình quen thuộc ở ghế sau.

Gương mặt nghiêng đó sao lại giống Giản Trì Hoài đến thế?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Bắt gian

Chữ Đồng phanh xe lại. Nhưng chiếc xe ghê này của cô muốn quay đầu đuổi theo truy cứu tận cùng chắc chắn là mộng tưởng. Và lại, sao Giản Trì Hoài có thể xuất hiện ở đây? Lúc này đáng nhẽ anh phải ở trường đại học nói chuyện cười đùa, chưa biết chừng bên cạnh còn có cô gái xinh đẹp kia.

Bực mình!

Ân Thiệu Trình lúc này đang đứng trong phòng làm việc, ánh mắt đắm đắm nhìn về phía trước. Tầng mây tích tụ trên đỉnh đầu, thời tiết thay đổi đến là nhanh. Hai tay anh đút vào túi quần, đáng người thẳng tắp, trút bỏ vẻ tếu táo, bốn cột thường ngày, trên gương mặt tuấn tú bỗng có một cảm giác âm u không thể xua tan.

“Cậu Ân?” Người đằng sau đã đứng hơn nửa tiếng đồng hồ, chân sắp đờ ra tới nơi: “Một đoạn quảng cáo thì có thể nhận ra điều gì ạ? Cho dù hiệu quả có tốt, cũng là nhờ đám minh tinh kỳ cựu đó. À à, còn cả đạo diễn nữa. Lâu Mộc Ngôn chẳng qua chỉ là một người mới tới mức không thể mới hơn, thậm chí còn chưa từng lộ mặt trong cái giới này. Cho dù thật sự không ký được hợp đồng có lẽ cũng sẽ không tồn thất quá lớn.”

“Cậu thì hiểu cái gì!” Ân Thiệu Trình nhẹ giọng nạt nộ: “Cái cô Lâu Mộc Ngôn này sao có thể đơn giản? Nếu chỉ đơn thuần là một người mới có tiềm năng, vì cớ gì Giản Trì Hoài phải đứng ra tranh giành? Nhà họ Lâu ở Tây Thành, lẽ nào cậu chưa từng nghe danh?”

“Nhà... Nhà họ Lâu ả? Lâu Mộc Ngôn là người nhà họ Lâu?”

“Cô con gái duy nhất của nhà đó.”

Người đàn ông phía sau khó che giấu vẻ kinh ngạc: “Cô ta còn cần vào làng giải trí sao?”

“Ha, có mấy người không thích cái vòng luẩn quẩn này chứ? Sự hấp dẫn khi được công chúng tung bốc, có mấy người chống đỡ được?” Trong đầu Ân Thiệu Trình chợt hiện lên câu nói đó của Chữ Đồng, miệng anh bất giác chửi một tiếng “ngốc nghếch”.

“Nhưng cậu chủ Ân, mấy ngày trước, Lâu Mộc Ngôn đã tới đại học thành phố, còn chính Giản Trì Hoài đưa cô ta tới. Em sợ... phía Dịch Suru đã đàm phán thành công rồi.”

“Con cáo già Giản Trì Hoài này!” Ân Thiệu Trình và anh ta oan gia ngõ hẹp không ít lần, thua nhiều thắng ít, lần này quyết không thể buông tay.

“Rốt cuộc Dịch Suru đã cho cô ta điều kiện gì? Hay là...” Người đàn ông hơi ngừng lại, hỏi với vẻ thăm dò: “Mỹ nam kếp?”

Ân Thiệu Trình bật cười: “Chắc là khả năng giường chiếu của Giản Trì Hoài rất được.” Nói xong câu này, Ân Thiệu Trình chẳng hề cảm thấy an ủi tinh thần. Anh suy nghĩ, đầu mày lại nhíu vào. Lẽ nào khả năng giường chiếu của anh còn kém hơn cả Giản Trì Hoài sao?

Cái này, đương nhiên anh chẳng thể kiểm chứng được. Ân Thiệu Trình cảm thấy cái đôi vợ chồng nhà này quả thật quá quái. Một kẻ thì cướp nguồn hàng anh nhìn trúng, một người thì gây mũi khinh thường anh, hoàn toàn không có ai coi anh ra gì.

Bán Đảo Hào Môn.

Chữ Đồng về tới nơi, Giản Tri Hoài đã ở nhà từ lâu, tắm rửa, thay xong quần áo, đang ngồi ngoài ban công nhìn xa xăm. Chữ Đồng đi vào phòng ngủ, bỏ túi xuống rồi bước ra: “Nhìn gì vậy?”

“Xem khi nào thì em về.”

Chữ Đồng đi tới bên cạnh anh, nhìn thấy có hai cây hoa trong góc ban công đã rụng khá khá lá: “Chiều nay anh không có tiết sao?”

“Có, tăng giờ đột xuất, trong khoa có một cô giáo sắp tới kỳ sinh đẻ, khoảng thời gian tiếp theo đây, có thể anh sẽ hơi bận một chút.”

Chữ Đồng ồ lên một tiếng. Giản Tri Hoài cúi xuống, hôn lên má cô một cái. Cô sờ sờ vào mặt mình, Giản Tri Hoài bất giác bật cười: “Xem em ngày nào cũng ra ngoài săn tin, mặt đen sạm rồi kìa.”

“Đen lắm ư?” Chữ Đồng đưa hai tay lên che mặt: “Liệu có khi nào tới hè sẽ thành cục than đen không?”

“Đừng làm nữa, làm phóng viên giải trí chẳng hay ho chút nào.”

Chữ Đồng buông tay xuống: “Em phải làm thật tốt, tương lai có cơ hội sẽ chuyển sang dân sinh.”

Giản Tri Hoài nhìn thấy sự tự tin đầy ắp trong ánh mắt cô nhưng lại âm thầm tát cho cô một gáo nước lạnh: “Em vẫn làm phóng viên giải trí là hơn. Theo dõi ngôi sao lấy chút scandal. Em tưởng mấy ký giả bên dân sinh dễ dàng sao, điều tra ngầm mà bị phát hiện cũng có thể bị đánh chết.”

“Một người thông minh lanh lợi như em có thể bị phát hiện sao? Huống hồ, nếu thực sự không ổn, em xinh đẹp như hoa thế này cũng có thể sử dụng mỹ nhân kế.”

Giản Tri Hoài liếc mắt, bật cười. Chữ Đồng nhún mày hỏi: “Trong nụ cười này của anh có mấy ý?”

“Xuống nhà ăn tối thôi.” Giản Tri Hoài khẽ nắm lấy bả vai cô, xoay người dẫn cô vào nhà. Vừa đi tới cuối giường, liền nghe thấy tiếng di động anh rung lên từng hồi ở túi đầu giường. Giản Tri Hoài buông tay đi tới, cầm lên xem tên hiển thị nhưng không nhận máy ngay mà ngẩng đầu nói với Chữ Đồng vẫn còn đứng đó: “Em xuống ăn trước đi.”

Anh đang có ý muốn cô rời đi trước sao? Chữ Đồng quay đi, gạt đầu.

Xuống dưới nhà, người làm đã dọn cơm canh xong xuôi hết cả. Chữ Đồng ngồi ở bàn ăn đợi anh. Khoảng 10 phút sau, cô nhìn thấy Giản Tri Hoài vội vàng vàng đi xuống. Chữ Đồng bụng đói cồn cào, ngón tay gát gát lên đĩa, thấy anh đi tới, cứ tưởng được ăn rồi. Nhưng Giản Tri Hoài lại vừa thay quần áo. Dáng chuẩn mặt đẹp, quả thật là mặc gì cũng đẹp. Anh rào bước đi về phía cô: “Em ăn đi, anh có chút việc phải ra ngoài.”

“Ăn cơm đã rồi hẵng đi?”

“Không kịp nữa.” Anh xoa tay lên đầu cô: “Em mau ăn đi.”

Chữ Đồng xị mặt, không giấu nổi sự hụt hẫng. Cô thấy Giản Tri Hoài sai bước đi khỏi nhà. Cô cảm thấy cô không cần ăn bữa cơm này nữa đã thấy no rồi.

Lúc Ân Thiệu Trình hẹn Lâu Mộc Ngôn, đợi cả tiếng đồng hồ mà đối phương vẫn chưa xuất hiện.

Người đàn ông ngồi trong căn phòng, hai tay khoanh trước ngực, ngón tay gõ nhẹ lên cánh tay. Chưa từng có người nào dám cho anh leo cây, càng không có ai dám tới muộn hơn anh. Nhà họ Lâu có quyền có thế, càng muốn vào ngành giải trí thì càng không thể đắc tội với Ân Thiệu Trình này.

Anh nhắm mắt lại nghỉ ngơi, bên ngoài vọng tới tiếng gõ cửa khe khẽ, anh vẫn ngồi yên đó không nhúc nhích: “Vào đi.”

Quản lý của Lâu Mộc Ngôn mở cửa phòng ra cho cô ta. Sau khi cô ta đi vào, lúc ấy chị ta mới đi vào: “Cậu chủ Ân, thật ngại quá, tắc đường, tắc đường.”

Tắc cái mẹ gì, với khoảng cách này có bò cũng đến được, nhưng Ân Thiệu Trình không tiện giận dữ ra ngoài mặt nhưng vẫn rất ngao nghể. Anh mở mắt ra, ngữ khí lãnh đạm: “Ngồi đi.”

Quản lý của Lâu Mộc Ngôn kéo ghế cho cô ta. Cô bé ngũ quan rất xinh xẻo, bà nội cũng là ngôi sao điện ảnh một thời, hoa nhường nguyệt thẹn, gen chắc chắn không thua kém. Người quản lý ngồi bên cạnh cô ta, thấy cô ta không nói gì vội vàng ra hiệu: “Cô Lâu, vị này là cậu chủ Ân.”

“Chào cậu chủ Ân.”

Khóe miệng Ân Thiệu Trình hơi động đậy: “Chào cô.”

“Ông Lâu từ lâu cũng từng có giao thiệp với cậu chủ Ân, ông ấy mong giúp cô Lâu chọn được một nơi 'an phận' thỏa đáng. Phía cậu và Dịch Suru, ông ấy vẫn luôn cân nhắc. Tôi tin ông Lâu cũng từng nói với cậu, từ nay về sau bất kỳ một bộ phim nào có cô Lâu tham gia, cô ấy cũng phải làm nữ chính. Còn về mặt đầu tư, cậu hoàn toàn không cần lo lắng, nhà họ Lâu chính là...”

Sức hấp dẫn này đã đủ lớn chưa? Dĩ nhiên là đủ, làm điện ảnh truyền hình, thứ gì quan trọng nhất? Chẳng phải là nhà đầu tư, là tiền sao?

Ân Thiệu Trình khẽ mỉm cười, phóng ra một ánh mắt mà bản thân tự nhiên là đầy ma lực: “Vậy thì các người thật sự chọn đúng rồi. Tôi bảo đảm, một khi ký hợp đồng với cô Lâu, tôi sẽ lãng xê cô ấy trở thành ngôi sao lớn nhất cả nước, chỉ dành cho cô ấy kịch bản xuất sắc nhất và đạo diễn giỏi nhất.”

Lúc này, Lâu Mộc Ngôn nãy giờ ngồi bên không nói không rằng cuối cùng cũng lên tiếng: “Liệu có nổi tiếng hơn Giang Ý Duy không?”

Rõ ràng Ân Thiệu Trình hơi sững người giây lát. Cái tên Giang Ý Duy này cứ thế ập tới không chút dự báo, lúc này anh mới nhớ ra mình cũng từng nói với Giang Ý Duy những lời như thế. Giang Ý Duy không được như Lâu Mộc Ngôn, cô ấy chỉ có một gia cảnh tầm thường nhất, có thể cắm rổ trong showbiz quả thực không hề dễ dàng. Có thể nói thế này, cô ấy đi tới được ngày hôm nay, thật ra từ lâu đã va đập tới sứt đầu mẻ trán.

Lâu Mộc Ngôn thấy Ân Thiệu Trình không thể trả lời ngay lập tức, bèn thể hiện rõ sự bức bối ra nét mặt: “Cậu chủ Ân, chuyện của anh và Giang Ý Duy tôi ít nhiều cũng có nghe phong thanh. Nếu anh vẫn còn muốn nâng đỡ chị ta thì sao có tài nguyên và sức lực dư thừa dành cho tôi nữa? Tôi cảm thấy chọn anh hoàn toàn không phù hợp.”

Cổ họng Ân Thiệu Trình hơi khô: “Chuyện của tôi và Giang Ý Duy đã qua lâu rồi.”

“Vẫn nên để tôi suy nghĩ thêm là hơn.” Lâu Mộc Ngôn cũng chưa ăn liền đứng dậy: “Tôi cũng gặp Tứ ca rồi, quan hệ của anh sạch sẽ hơn. Tôi nghĩ, tôi sẽ cảm mến anh ấy hơn.”

Nói xong, cô ta cầm túi xách lên định đi. Đây là cái tình huống gì? Ân Thiệu Trình hoàn toàn ngây người, sự phẫn nộ trào dâng. Người quản lý thoát nhìn, không hay rồi, cô Lâu này quả thật là đi tới đâu đắc tội tới đó. Chị ta vội vàng nhận lỗi: “Cậu chủ Ân, thật ngại quá, thật ngại quá. Chuyện này hôm khác chúng ta bàn tiếp. Ý của ông Lâu cậu cũng hiểu rồi đấy, ông ấy rất coi trọng cậu.”

Cô Lâu kia tự động mở cửa, đã ra phía ngoài. Ân Thiệu Trình tuy ngoài mặt tức giận nhưng cũng phải tiễn khách chứ? Tới hành lang, anh đi bên cạnh Lâu Mộc Ngôn: “Ai cũng nói Tây Thành có một trường đại học, trong đó có giáo sư Giản, yêu kiều thướt tha, như hoa như ngọc, cô Lâu nghĩ sao?”

Lâu Mộc Ngôn bất giác ngược nhìn anh: “Anh dùng mấy chữ này để hình dung đàn ông sao?”

Bên nhau thế này xem ra là tốt đẹp rồi. Ân Thiệu Trình sao lại vui sướng đến thế? Anh đáp trả: “Lẽ nào diện mạo của Giản Trì Hoài mấy chữ đó vẫn chưa đủ hình dung?”

Lâu Mộc Ngôn cười thầm, dường như nghĩ tới chuyện gì đó, gương mặt trẻ trung tươi tắn dần ra: “Dĩ nhiên, anh ấy xứng chứ.”

Ân Thiệu Trình thu toàn bộ biểu cảm của cô ta vào mắt, mụ mẫm thế kia, chắc chắn Giản Trì Hoài đã 'hiến thân' rồi. Nghĩ tới đây, lòng anh lại càng thoải mái. Thấy chưa, Ân Thiệu Trình này đường hoàng chính trực, đâu có cần dùng tới loại thủ đoạn ấy?

Hai người ra tới phía ngoài khách sạn, tài xế của Lâu Mộc Ngôn đã chờ sẵn ngoài cửa. Ân Thiệu Trình nhìn ra xa, bất thành linh thấy một cái bóng rất quen thuộc. Nếu anh không nhìn nhầm, người đang len lén lút lút trốn trong xe chính là Chử Đồng.

Sao? Đoạn quảng cáo của Lâu Mộc Ngôn vừa mới tung ra đã được đám chó săn để mắt tới? Nhưng cũng phải, thom nức như thế, ai chẳng thích.

Quản lý của Lâu Mộc Ngôn vẫn còn đang xin lỗi anh. Ân Thiệu Trình xua tay, chặn Lâu Mộc Ngôn lại trước khi cô ta lên xe: “Cô Lâu này, tôi đưa cô đi gặp một người nhé, chắc chắn cô sẽ có hứng thú, ở ngay bãi đỗ xe kia thôi.”

“Ai vậy?”

“Gặp rồi cô sẽ biết ngay.” Ân Thiệu Trình đi xuống thêm trước. Lâu Mộc Ngôn do dự giây lát, cuối cùng cũng đi theo sau.

Chử Đồng trốn trong xe, vừa mới chụp được ảnh của Lâu Mộc Ngôn và Ân Thiệu Trình, nhưng trông tình hình này, bị phát hiện rồi sao? Cô thấy Ân Thiệu Trình sai bước về phía này, mục tiêu chuẩn xác. Cô hạ ghế xuống, chưa tới nửa phút sau đã có người ở ngoài gõ cửa xe. Chử Đồng bất đắc dĩ, đành ngồi dậy, hạ kính xuống: “Cậu chủ Ân, trùng... trùng hợp thật!”

“Phải, duyên phận... rất là kỳ diệu.”

Chử Đồng kéo chiếc mũ trên đầu lên. Trời đất, vậy mà cũng bị phát hiện, mắt là tia X à? Ân Thiệu Trình nghiêng người, để bóng người phía sau xuất hiện. Anh chống tay lên xe của Chử Đồng, người hơi ngả ngón: “Cô Lâu, tôi giới thiệu cho cô làm quen nhé?”

Lâu Mộc Ngôn cho dù chưa bước chân vào giới này nhưng rất nhiều chuyện đã nắm rõ: “Chẳng qua chỉ là một phóng viên giải trí thôi mà? Người của anh sao?”

“Cô cũng đề cao tôi quá rồi, cô ấy là Giản phu nhân.”

Lâu Mộc Ngôn hơi hást cằm lên: “Giản phu nhân gì?”

“Là vợ của Giản Trì Hoài.”

Chử Đồng nhìn về phía anh ta, nghĩ bụng người này cũng thật kỳ lạ. Nhưng Lâu Mộc Ngôn rõ ràng sắc mặt rất kinh ngạc, trên mặt có vô vàn biểu cảm.

Đáy lòng Chữ Đồng chợt trầm xuống, nếu không phải giữa cô ta và Giản Tri Hoài thật sự có gì đó, cô ta hà tất phải có phản ứng này? Hai người đánh giá đôi phurong bằng khoảng cách chỉ vài ba bước chân. Ân Thiếu Trình thì nghiêng mặt xem kịch hay. Lâu Mộc Ngôn khẽ nắm tay lại: “Ông nội và bố đang ở nhà đợi tôi, tôi phải về trước đây.”

“Cô Lâu, ăn cơm tối xong rồi hãy đi. Nếu không ông Lâu chắc chắn sẽ trách tôi tiếp đón không chu đáo.”

Lâu Mộc Ngôn lắc đầu, trước khi ánh mắt chưa hề rời khỏi Chữ Đồng. Cô quay người đi, Chữ Đồng xị mặt: “Ân Thiếu Trình, tôi cảm giác chuyện gì anh cũng biết thật đấy. Anh nói với cô ta tôi là Giản phu nhân là có ý gì?”

“Cái gì mà có ý gì, cô ấy là bạn tôi, cô cũng vậy, tôi giới thiệu làm quen thôi.” Ân Thiếu Trình mỉm cười nói.

Nhưng qua mặt Chữ Đồng không dễ như vậy: “Xem ra anh cũng biết giữa cô ta và Giản Tri Hoài có chuyện gì đó?”

Người đàn ông nhìn về phía xa, thấy Lâu Mộc Ngôn đã ngồi lên xe rồi đi, ánh mắt anh bèn dịu nhẹ hơn, hướng về phía Chữ Đồng: “Cô xem với tư chất của cô ta, vào làng giải trí thì thế nào?”

“Việc này còn cần hỏi tôi sao?”

Ân Thiếu Trình khẽ cong môi, ánh mắt nhạt nhòa: “Đối với một người đàn ông mà nói, đối mặt với một cô gái quá lâu, dù có rất xinh đẹp đi nữa cũng sẽ mất đi cảm giác mới mẻ. Mà đối với phụ nữ thì ngành giải trí chính là liều thuốc bảo đảm. Cô sẽ được trải nghiệm một cuộc đời khác, một vai trò khác, được mọi người ngưỡng mộ, được người cung phụng, nâng niu như thần vậy. Tới lúc đó, ánh mắt người đàn ông của cô tự nhiên cũng sẽ bị thu hút...”

“Ân Thiếu Trình, anh vẫn chưa chịu bỏ cuộc nhỉ! Tôi đã nói rồi, tôi không làm mình tính gì hết!” Chữ Đồng đẩy cánh tay anh ta ra.

Ân Thiếu Trình đặt tay xuống trần xe, còn gõ nhẹ mấy cái: “Phụ nữ như cô đúng là đàn độn ngu dốt, cứ ngồi đó đợi chồng mình bị người ta giật mất đi.”

Anh ta có cần ác vậy không? Chữ Đồng mở cửa xe thật mạnh, đẩy một cái, Ân Thiếu Trình không kịp phòng bị, bị bắn ra ngoài mấy bước. Rồi cô lại hần học đóng cửa xe lại, lao vút đi.

“Gặp ma rồi!” Ân Thiếu Trình phì cười người.

Trên đường trở về, Chữ Đồng bất giác liếc nhìn chiếc máy ảnh bên ghế lái phụ. Cuộc hẹn gặp của Lâu Mộc Ngôn và Ân Thiếu Trình, những quan hệ bên trong sao rồi rầm thế? Trở về Bán Đảo Hào Môn, cô đỗ xe, đi vào trong, nhìn thấy Giản Tri Hoài đứng ở cửa. Chữ Đồng đeo balo đi tới: “Anh ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa, đang đợi em.”

“Á? Muộn thế này rồi?”

Giản Tri Hoài kéo tay cô: “Vừa hay anh cũng không đói, để nhà bếp chuẩn bị muộn một chút.”

Khi cô và Giản Tri Hoài cùng ăn tối, trên bàn hầu như đều là bốn món mặn một món canh, hai món chay, hai món thịt. Hơn nữa, biết Chữ Đồng thích tôm, trong vòng một tuần, tôm chắc chắn sẽ xuất hiện trên bàn ít nhất hai lần.

Chữ Đồng say sưa ăn uống. Giản Tri Hoài buông đũa xuống trước cô. Cô đói không tả nổi, lại xới thêm một bát. Giản Tri Hoài nhìn dáng vẻ của cô, bất chợt nhíu mày: “Em lại ra ngoài săn tin rồi?”

“Đúng vậy, đi theo Lâu Mộc Ngôn.” Chữ Đồng nói xong còn không quên liếc mắt quan sát biểu cảm của Giản Tri Hoài.

“Cô ta thì có gì để theo dõi?”

“Lẽ nào anh biết cô ta?”

Giản Tri Hoài đặt hai tay lên mặt bàn, mười ngón tay đan vào nhau: “Phản ứng của đoạn quảng cáo đó rất tốt, nhưng một người còn chưa được tính là ngôi sao, em tốn công tốn sức theo dõi thì có ích gì?”

“Vi em đã nhìn trúng tiềm lực của cô ta, hơn nữa bây giờ mọi người đều rất quan tâm cô ta sẽ ký hợp đồng với công ty giải trí nào.” Chữ Đồng bê bát canh lên, ném thử một ngụm: “Ngon quá. À, còn nữa, hôm nay em chụp được cô ta đi với Ân Thiếu Trình.”

“Thế ư?” Giản Tri Hoài hờ hững.

“Đúng vậy, chắc cũng đang bàn chuyện hợp tác. Nhưng có một chuyện em nghĩ mãi không hiểu. Giống như anh nói, một người còn chưa được tính là ngôi sao, có đến mức phải khiến Ân Thiếu Trình đích thân ra mặt không? Cho dù bát com lớn là Giang Ý Duy một ngày nào đó tính chuyển nghề cũng chưa kinh động đến ông chủ của làng giải trí chứ?” Nét mặt Chữ Đồng đầy nghi hoặc, rõ ràng không hiểu gì về gia cảnh của Lâu Mộc Ngôn. Giản Tri Hoài ngồi sát tới bên cạnh cô: “Tối nay ăn canh gì vậy, anh chưa uống ngụm nào, ngon không?”

Chữ Đồng đánh mắt nhìn xuống bát canh của mình: “Canh sườn heo nấu với hạt dẻ.”

Bờ môi mỏng của anh ghé vào bát của cô, bản thân cũng không tự động tay mà dè miệng xuống, húp một ngụm: “Mùi vị cũng không tồi.”

Chữ Đồng bê bát canh cho anh, Giản Trì Hoài uống canh rồi đưa tay ôm lấy eo cô: “Uống no chưa?”

Chữ Đồng xoa xoa bụng: “No rồi.”

“Nhưng anh vẫn đói.”

Cô có lòng tốt cầm lấy bát com của Giản Trì Hoài: “Để em xới com cho anh.”

“Không phải đói ở đây.”

Chữ Đồng run tay, lập tức hiểu ra. Đầu tiên cô đưa hai tay lên ôm mặt, sợ người ta nghe thấy bèn hạ thấp giọng: “Anh lên gác trước đi.”

“Đây là nhà chúng ta, có cần phải lên la lên lút không?”

“Anh lên trước đi!”

“Em cự nự gì chứ!” Giản Trì Hoài nắm chặt cổ tay cô, lập tức kéo cô bỏ chạy.

Con người Giản Trì Hoài đúng là giáo sư cầm thú, ngoài mặt chỉnh tề, bên trong cầm thú. Câu này dùng trên người anh, thật sự không còn từ nào phù hợp hơn! Anh sẽ không rung động với bạn ở một nơi tử tế, anh muốn ở đâu thì sẽ ở đó. Lúc này Chữ Đồng đang bị giữ trong phòng chiếu phim, không thể nhúc nhích, bên dưới là chiếc ghế lông mềm mại. Anh tùy ý chọn một bộ phim nào đó rồi chỉnh volume thật lớn. Trong phòng không bật đèn, ánh sáng trên màn chiếu vừa đủ để khóa chặt hai người phía trước. Giản Trì Hoài cẩn thận lên cầm cô: “Bây giờ em không cần nhìn, tiếng súng của bộ phim cảnh sát này đủ để lấn át tiếng kêu của em.”

Chữ Đồng vui mặt vào cổ anh: “Cầm thú!”

Giản Trì Hoài cười khê, bàn tay bắt đầu cời áo cô. Chữ Đồng bám chặt hai tay lên cánh tay anh: “Giản Trì Hoài, ngoài đại học thành phố ra, bên ngoài anh còn sinh viên không?”

“Còn.”

“Vậy có khi nào anh để họ tới đại học thành phố học không?”

Giản Trì Hoài tập trung vào động tác tay, vốn dĩ cả câu hỏi của Chữ Đồng anh còn chưa hiểu. Anh mơ hồ đáp một tiếng có, sau đó nhào tới khóa miệng cô lại. Chữ Đồng lập tức yên tâm. Giữa vợ chồng với nhau, cô vẫn lựa chọn tin tưởng, bất luận Lâu Mộc Ngôn có ý đồ gì với Giản Trì Hoài, chỉ cần anh không đặt tâm tư vào cô ta là được.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng ngồi trước máy tính, hai mắt thâm quầng, cổ họng đau rất khó chịu. Cô há miệng, nhét vào một viên kẹo ngậm thanh mát. Tối qua, Giản Trì Hoài không ngừng xúi giục cô, nói bên tai toàn là tiếng súng, không nghe rõ tiếng cô, bảo cô hét to lên một chút, lại to thêm chút nữa. Anh bị kích động mà trở nên mạnh mẽ, còn cô thì sao? Cô há hốc miệng, mình đúng là bị mắc bẫy giặc rồi.

Tổng biên tập tới, vỗ mạnh lên vai cô. Chữ Đồng giật mình suýt nữa nhảy dựng lên. Tổng biên tập tươi cười, dựa sát mép bàn: “Làm chuyện gì trái với lương tâm rồi mà sợ hãi đến mức này?”

“Tổng biên tập, đâu phải chị không biết em là thanh niên ưu tú, làm chuyện tốt còn không kịp nữa là.”

“Thôi đi, sao giọng lại khàn thế này?”

Chữ Đồng xoa xoa cổ: “Đi hát đó mà.”

“Được rồi.” Tổng biên tập hai tay bê cốc nước: “Có phải tối qua cô theo dõi Lâu Mộc Ngôn không?”

“Đúng vậy.” Chữ Đồng dương dương tự đắc: “Em đã chụp được ảnh của cô ta và Ân Thiếu Trình.”

“Bây giờ chưa thể tung được.”

“Vì sao ạ?”

Tổng biên tập thẳng thừng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô: “Sáng sớm nay sếp gọi điện cho tôi, nói những tin tức liên quan đến Lâu Mộc Ngôn không được tiết lộ nửa lời, rất có thể Dịch Suu sẽ bỏ ra một số tiền lớn để ký hợp đồng với cô ta. Lúc này mà tung tin của cô ta với Ân Thiếu Trình, há chẳng phải lót đường cho đối phương sao? Thế nên, cứ theo dõi sát sao vào, lại sắp không bình yên rồi.”

“Vâng.” Dù sao cũng chỉ là tin vặt, dù gì danh tiếng của Lâu Mộc Ngôn vẫn còn chưa hình thành.

“Đúng là kỳ quái, một con bé còn non nớt mà ai cũng giành giật, cái thế giới này đúng là say mê những thứ không đâu.” Tổng biên tập nói xong, đứng dậy quay về phòng làm việc.

Ân Thiếu Trinh là một người tinh ranh cỡ nào. Tối qua sau một hồi do thám đã biết rõ Lâu Mộc Ngôn gần như chắc chắn nghiêng về phía Dịch Suru. Trái tim người con gái mà đã bị thu phục thì anh ta có tốn công nữa cũng vô ích.

Tối giờ tan làm, Chử Đồng nhận được điện thoại ở nhà, Chử Cát Bằng kích động tới nỗi lắp bắp: “Đồng Đồng à, Đồng Đồng, chuyện tốt rồi, làm ăn như nước rồi.”

“Bố, làm ăn gì ạ?”

“Con về nhà một chuyến đi, bạn con nói sẽ lo cho chuyện làm ăn nhà chúng ta, mau về.”

Chử Đồng chẳng hiểu đầu cua tai nheo thế nào. Có thể khiến Chử Cát Bằng phấn khích đến mức này chắc chắn là một vụ lớn, nhưng trong đám bạn bè của cô, ngoài nhà họ Giản ra làm gì còn hai giàu có? Cô vội vàng quay về nhà, từ xa đã nhìn thấy xe của Ân Thiếu Trinh đỗ bừa bãi trước cửa hàng hoa quả của nhà cô.

Chử Đồng đi vào trong cửa hàng, Ân Thiếu Trinh ngồi trước một chiếc bàn Lý Tịnh Hương vội bày ra, cầm một điều thuốc, neho mắt nhìn cô đi vào còn chào hỏi: “Hi!”

Chử Đồng nhìn thấy anh ta là đau đầu. Bố rót trà cho Ân Thiếu Trinh. Khi thấy Chử Đồng đi tới, ông bèn vội vẫy tay: “Đồng Đồng à, bạn con nói hoa quả tráng miệng sau này của công ty cậu ấy đều do bố đưa hàng, đây quả là một mối làm ăn lớn.”

Đúng là làm ăn lớn. Chử Đồng bước lên, cười đều: “Cảm ơn anh quan tâm!”

“Nên mà, quan hệ của chúng ta tốt như vậy.” Một người như anh ta quả thực không nên hạ cố tới đây. Chử Đồng còn cảm thấy anh ta nhảm chán, không lẽ còn muốn bắt cô đi làm ngòi sao?

Cô tới trước bàn, cầm một miếng táo được xiên vào que tăm, đưa vào miệng: “Cậu chủ Ân, anh hạ cố tới chơi còn việc gì không?”

“Có chứ, cô lại đây, tôi nói cho cô biết.”

Chử Đồng ngồi bên cạnh anh ta, Ân Thiếu Trinh gõ ngón tay lên bàn: “Tôi có một chuyện quan trọng muốn nói với cô, cô đi với tôi tới một nơi là biết rồi.”

“Anh lại muốn hại tôi đây à?”

“Tôi hại cô khi nào rồi?”

Chử Đồng còn lâu mới mắc bẫy, tập trung ăn hoa quả. Ân Thiếu Trinh thấy vậy, nghiêng người nói: “Đưa cô đi bắt gian Giản Trì Hoài, có đi không?”

Miếng táo suýt nữa nghẹn lại trong cổ Chử Đồng, cô quắc mắt lờm anh ta: “Bắt gian anh còn được đó.”

“Tôi đang ở đây, có gian dúi gì cũng là với cô.”

Chử Đồng ném cái tăm xuống, đứng dậy: “Tôi còn phải về nhà ăn tối nữa, nhặt nhèo.”

“Có đi không? Cô sợ gì chứ? Hay là bây giờ cô gọi luôn cho chồng cô đi, hỏi xem anh ta có ở nhà không?” Ân Thiếu Trinh ngồi cạnh xúi bẩy, Chử Đồng sờ soạn túi xách nhưng cuối cùng vẫn không thò vào: “Đi thì đi, anh mà dám lừa tôi, tôi chắc chắn sẽ cho anh biết tay!”

Lúc nói những lời này rõ ràng cô đã quên mất, cô chỉ là một phóng viên giải trí bé nhỏ, trúng sao có thể chơi với đá?

Sau khi rời khỏi cửa hàng hoa quả, Ân Thiếu Trinh kiên quyết bắt Chử Đồng ngồi lên xe mình, ngón tay cô cứ gõ mãi vào chiếc túi xách, sắc mặt căng thẳng. Ân Thiếu Trinh khẽ cong môi: “Có phải rất sợ không?”

“Sợ gì chứ? Tôi tin anh ấy.”

Ân Thiếu Trinh cười khẩy: “Vậy thì chúng ta thử cá cược xem, nếu cô thật sự nhìn thấy Giản Trì Hoài ở cùng với người con gái thì sao đây?”

“Sao gì chứ?” Chử Đồng vẫn còn cứng miệng: “Đó là chuyện giữa hai vợ chồng chúng tôi, không liên quan tới anh.”

Ân Thiếu Trinh ngăn người trong giây lát, người gì không biết.

Tối trước một tòa nhà cao tầng, Ân Thiếu Trinh đỗ xe, Chử Đồng cùng anh ta đi xuống, người trước cửa nhìn thấy anh ta, cung kính cúi chào: “Cậu chủ Ân!”

Người đàn ông ngoác tay với Chử Đồng đứng sau rồi tự đi vào trong. Xuyên qua một hành lang dài thật dài, bước chân của Chử Đồng bắt gặp chậm lại. Những căn phòng hai bên như một mê cung, từng tạo hình nửa vòng cung gỗ lên xuất hiện, còn Ân Thiếu Trinh thì đã thuộc đường thuộc lối, đẩy một trong số những cánh cửa đó, đi vào trong.

Chữ Đồng đứng ở cửa, trái tim bỗng chốc treo lơ lửng trên cổ họng. Cô sợ sẽ nhìn thấy những thứ không nên nhìn. Cô nắm chặt tay lại, Ân Thiếu Trình thấy thế, lùi ra sau: “Vào đi chứ.”

Cô hít sâu một hơi, vào theo. Ân Thiếu Trình chào hỏi người trước mặt. Chữ Đồng nhìn xung quanh, làm gì có bóng Giản Trì Hoài. Cô nhú mồm: “Anh!”

Ân Thiếu Trình suyt một tiếng: “Lẽ nào cô định mặc thế nào đi bắt anh ta? Cô không sợ gặp phải một người phụ nữ ăn diện lộng lẫy rồi để bản thân thua kém sao? Chẹp chẹp chẹp, người với người sợ nhất chính là bị so sánh.”

Chữ Đồng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. Nhà tạo mẫu bên trong kéo cô tới trước một giá quần áo, lấy từng bộ xuống úm thử lên người cô, cuối cùng chọn được một chiếc váy ngắn hở vai.

Chữ Đồng liếc nhìn: “Tôi không mặc, hở chân hở vai, tôi không thích.”

“Cô bé à, thời đại nào rồi, lộ được tức là cô có 'hàng’.” Nhà tạo mẫu nhét bộ váy vào người cô, Ân Thiếu Trình lại bắt đầu thêm dầu vào lửa: “Cô cứ mặc cái áo phong với quần bò của cô đi đi. Cô Lâu Mộc Ngôn đó, cô gặp rồi phải không? Có lần nào không ăn diện lộng lẫy? Tóm lại tôi là đàn ông, tôi thích những người như vậy.”

Nhà tạo mẫu thấy vậy, tiện thể đẩy Chữ Đồng vào phòng thay đồ. Khi cô ra ngoài, cảm thấy rất khó chịu, không ngừng lấy tay kéo vạt váy xuống. Bờ vai gầy, trắng trẻo hở ra một nửa, lúc ẩn lúc hiện, làn da ở chân càng được tôn lên một cách hoàn hảo. Ân Thiếu Trình cất sự hài lòng trong ánh mắt đi: “Cũng tạm được, thế còn đồ.”

Nhà tạo mẫu lại tiện tay tết tóc cho cô, còn trang điểm. Quả nhiên là phụ nữ cần biết làm đẹp, Chữ Đồng nhìn vào trong gương, bất giác sờ tay lên mặt mình. Ân Thiếu Trình đứng sau lưng cô phì cười: “Không cần véo nữa, chính là cô đấy.”

Anh ta bước lên, tự nhiên khoác lấy vai cô: “Nào, cùng chụp một kiểu ảnh.”

Chữ Đồng không thể không xoay người, nhìn thấy nhà tạo mẫu kia giờ cao chiếc máy ảnh trong tay. Cô đẩy Ân Thiếu Trình ra một cách khoa trương: “Vi sao tôi phải chụp chung với anh?”

“Tôi đã tạo hình cô được thế này, không nên sao?”

“Ân Thiếu Trình, đừng tưởng tôi không biết, bụng anh chắc chắn đang âm mưu chuyện tòi tệ gì đó. Anh định dùng ảnh chụp chung của chúng ta làm gì?”

Cô nhóc này có phải quá tinh ranh rồi không? Gặp phải cô, Ân Thiếu Trình cảm thấy đầu đau như búa bổ: “Tôi còn làm gì được cô đây?” Dứt lời, anh ta định đi lên, Chữ Đồng giờ hai tay lên che ngực: “Tôi đi thay quần áo đây.”

Nhà tạo mẫu thấy vậy, đứng ra: “Cô Chữ, vậy để tôi chụp riêng cô một kiểu nhé? Bộ quần áo này rất hợp với cô, tôi muốn chụp lại, chụp ảnh riêng chắc không sao chứ?”

Chữ Đồng nghe nói vậy, cũng không thể tỏ ra khó chịu nữa, đành đứng đó cho anh ta chụp.

Ân Thiếu Trình ngồi xuống sofa bên cạnh quan sát, Chữ Đồng kéo vạt váy xuống: “Chẳng phải còn có việc sao? Anh ngồi đó làm gì?”

“Cô gấp gấp thật.” Ân Thiếu Trình đứng dậy, nói với nhà tạo mẫu bên kia: “Thầy Nghiêm, chúng tôi có việc, đi trước nhé.”

“Được.”

Ra khỏi phòng, Chữ Đồng đi thẳng về phía trước theo Ân Thiếu Trình, tới tận khi ra khỏi tòa nhà, tới bãi đỗ xe, Chữ Đồng dừng bước: “Không phải anh đang chơi tôi đấy chứ?”

“Tôi chơi cô làm gì? Đi, đi ngay bây giờ đây.”

Bây giờ vừa hay là giờ tan tầm cao điểm, đường rất tắc, Chữ Đồng sốt ruột. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, chiếc xe dừng lại trước một khách sạn.

Hai người xuống xe, Ân Thiếu Trình vào trong khách sạn. Có nhân viên phục vụ đi trước dẫn đường, mở cửa phòng cho anh ta. Cửa vừa mở ra, bên trong chẳng có một ai cả. Sắc mặt Chữ Đồng tái mét trong khoảnh khắc: “Con người anh có phải rất vô vị không!”

Ân Thiếu Trình đứng chắn phía sau cô, chặn đường cô lại: “Chắc chắn là vì tắc đường, Giản Trì Hoài đã sớm đưa người đi rồi, lần sau nhé.”

“Anh...”

Ân Thiếu Trình đứng dựa vào khung cửa, đẩy Chữ Đồng vào trong: “Còn nữa, cô quên à? Ban nãy thầy Nghiêm để cô cầm chiếc túi xách này ra, túi của cô vẫn còn ở đó, trên người không có tiền, cũng không thể lái xe, lẽ nào cô tự đi về?”

Lúc này Chữ Đồng mới chú ý tới đôi tay mình. Cô nghiêng răng kèn kẹt. Coi như cô đen đủi, một lần nữa bị anh ta lừa.

Sau khi đưa hai người họ đi, thầy Nghiêm yên lặng pha một bình trà ngồi đợi.

Khi Giản Trì Hoài đưa Lâu Mộc Ngôn tới, cũng là lúc hương trà ngập tràn căn phòng. Thầy Nghiêm đón hai người vào trong, quan sát tỉ mỉ Lâu Mộc Ngôn: “Quả nhiên là căn bản rất tốt.”

“Thầy chọn cho cô ấy hai bộ quần áo, lát nữa chúng tôi còn ra ngoài có việc.” Giản Trì Hoài ngồi xuống sofa. Thật ra anh không thích làm việc này nhất. Lâu Mộc Ngôn nhìn xung quanh: “Vì sao phải tới đây chọn quần áo vậy?”

“Vì quần áo của thầy Nghiêm đây ngàn vàng khó kiếm, một bộ chỉ có một kích cỡ, chưa bao giờ đặt riêng ột ai. Có thể mặc toát lên được mùi vị của nó coi như có duyên.” Giản Trì Hoài lãnh đạm giải thích.

Lâu Mộc Ngôn đại khái đã hiểu bèn gật đầu: “Vâng phiền thầy Nghiêm ạ.”

Giản Trì Hoài tùy ý lật xem mấy cuốn tạp chí. Lâu Mộc Ngôn thay quần áo xong đi ra. Cô ta có điều kiện tốt, đương nhiên mặc gì cũng đẹp, sắc đẹp có thừa, nói là kiều diễm vẫn chưa đủ. Giản Trì Hoài khẽ gật đầu: “Không tồi.” Anh đặt tạp chí lên mặt bàn, ánh mắt vô thức liếc qua một bức ảnh bày trên bàn. Anh tiện tay cầm lên, ban đầu chưa nhận ra người đó là ai, chỉ cảm thấy trông rất quen, sau đó nhìn kỹ hơn mới phát hiện người này té ra là Chử Đồng!

Thầy Nghiêm phát hiện ra anh đang xem bức ảnh này, cười hỏi: “Đẹp không?”

Giản Trì Hoài không nói gì, thầy Nghiêm kết hợp trang sức cho Lâu Mộc Ngôn: “Ân Thiệu Trình đưa tới đây, để tôi xem xem điều kiện có được không. Cô bé này cá tính lắm, cả diện mạo và khí chất đều đầy đủ. Cậu Tứ, lần này cậu chậm một bước rồi.”

“Cái gì mà chậm một bước?” Giản Trì Hoài ngược mắt lên nhìn.

“Ân Thiệu Trình muốn ký hợp đồng với cô ấy, có lẽ bây giờ đã đưa ra ngoài ăn cơm rồi. Cậu không giành được, hạt giống tốt này coi như rơi vào tay cậu ấy rồi.”

Lâu Mộc Ngôn nghe tới đây, trong bụng có chút tức tối. Cô ta đương nhiên phải xem xem điều kiện của đối phương tốt đến mức nào. Khi đi qua nhìn, ngẫm nghĩ nửa ngày mới nhớ ra, người này chẳng phải người cô ta đụng phải hôm ở bãi đỗ xe sao? Ân Thiệu Trình còn nói đây là Giản phu nhân!

Lâu Mộc Ngôn lẳng lặng đánh mắt về phía Giản Trì Hoài. Ngón tay mảnh khảnh của anh cầm lấy bức ảnh. Góc chụp của thầy Nghiêm rất đẹp, cô ấy lại mặc váy siêu ngắn, đôi chân xinh đẹp lộ ra không sót chút nào. Đợi đã! Ánh mắt Giản Trì Hoài đột nhiên giá lạnh. Cô cứ mặc thế này mà rời đi cùng Ân Thiệu Trình sao?

Lâu Mộc Ngôn quan sát sắc mặt của Giản Trì Hoài: “Cô ấy... cũng là người mới sao?”

Thầy Nghiêm tiếp lời: “Phải.”

Giản Trì Hoài giờ thứ trong tay lên: “Bức ảnh này tôi cầm đi.”

“Làm gì? Lại định cướp người?” Thầy Nghiêm khoác lên vai Lâu Mộc Ngôn chiếc áo choàng đã chọn trước.

Giản Trì Hoài dứt bức ảnh vào túi: “Cậu ta giành được với tôi sao? Trừ phi mặt trời mọc đằng Tây rồi.”

“Cậu Tứ, cậu... quá tự phụ rồi!” Thầy Nghiêm kết hợp xong xuôi cho Lâu Mộc Ngôn, hài lòng gật đầu, lúc này mới nói với Giản Trì Hoài: “Nhưng mà cô gái này thì thật sự chưa nói trước được. Người mới Ân Thiệu Trình đích thân đưa tới, quan hệ bên trong nhất định không đơn giản.”

Giản Trì Hoài nghe mà ơ đờ, đứng dậy chuẩn bị đi. Lâu Mộc Ngôn ngoan ngoãn đi theo sau anh. Hai người ra khỏi phòng, Lâu Mộc Ngôn thờ hỏi dò: “Anh định sẽ chia đôi toàn bộ tài nguyên dùng để lãng xê em cho cô ta một nửa sao?”

Giản Trì Hoài dứt một tay vào túi, sắc mặt bình thản, chỉ hờ hững liếc nhìn cô ta: “Cô yên tâm đi, cô ấy sẽ không bước chân vào showbiz đâu.”

“Vì sao vậy?” Lâu Mộc Ngôn hỏi.

Bờ môi mỏng của Giản Trì Hoài mím lại thành một đường thẳng, vì anh không cho phép, đơn giản vậy thôi. Lâu Mộc Ngôn không có được đáp án từ anh nhưng trong lòng cô hiểu rõ vì Chử Đồng là Giản phu nhân, chỉ đơn giản như vậy.

Chử Đồng ăn cơm xong cũng sắp chín giờ hơn. Hai người ra khỏi khách sạn. Cô ăn mặc như vậy, gió thổi qua là lạnh đến run cầm cập. Ân Thiệu Trình định cởi áo khoác thì Chử Đồng né tránh: “Ai cần mặc áo của anh.”

“Quần áo của tôi không phải ai cũng được mặc đâu.”

Chử Đồng đứng trước cửa khách sạn, xe của Ân Thiệu Trình đi đến. Cô giờ tay về phía người đàn ông: “Cho tôi mượn một trăm đồng.”

“Làm gì?”

“Tôi bắt xe về nhà.”

Ân Thiệu Trình đón lấy chìa khóa xe từ tay nhân viên phục vụ: “Còn cần bắt xe gì nữa, tôi đưa cô về.”

“Khỏi cần, tôi tự đi được rồi. Cho tôi mượn 100, hôm khác trả anh.” Chữ Đồng xòe tay ra, ngoắc ngoắc ngón tay.

Ân Thiếu Trinh sờ soạng túi: “Không có, tôi chỉ có thẻ thôi. Cứ để tôi đưa cô về, chúng ta có gian điu gì đâu, cô sợ Giản Trì Hoài phát hiện ra vậy sao?”

Chữ Đồng thu tay lại: “Vậy anh đưa tôi về chỗ vừa nãy, tôi thay quần áo, còn cả túi xách của tôi nữa.”

“Chỗ thầy Nghiêm đúng 9 giờ đóng cửa, bây giờ qua đó là bị đứng ngoài.”

Chữ Đồng giậm chân bình bịch: “Anh không cho vay thì thôi, tôi bắt xe về nhà bảo người ta trả tiền cho tôi.”

Ân Thiếu Trinh nghe xong bèn móc trong túi ra một tờ 50 đồng: “Này.”

Chữ Đồng cầm lấy, thật sự cảm thấy... hành vi này của anh ta có xứng với danh tổng giám đốc không? 50 đồng, quá đáng lắm rồi. Cô bắt một chiếc taxi trước cửa, cất 50 đồng quý báu đó đi rồi ngồi lên.

Ân Thiếu Trinh cười khế. Số tiền này chắc là vừa đủ để cô về nhà. Như vậy thì bộ quần áo trên người cô cũng không thay được.

Nhà họ Lâu.

Xe của Giản Trì Hoài đỗ lại trước cửa nhà họ Lâu. Anh đi qua mở cửa xe cho Lâu Mộc Ngôn. Lâu Mộc Ngôn nhìn ngó: “Sao anh không vào?”

“Tôi về nhà còn có việc.”

Lâu Mộc Ngôn nắm chặt chiếc túi xách: “Bố và ông nội em đều ở nhà, anh vào nhà đã.”

“Thôi.” Giản Trì Hoài kiên quyết: “Để hôm khác rảnh rồi, tôi sẽ hẹn riêng họ.”

Lâu Mộc Ngôn thấy vậy, đành phải xuống xe. Bóng hình Giản Trì Hoài cao lớn, thẳng tắp, Lâu Mộc Ngôn dù có đi giày cao gót, đứng trước mặt anh vẫn lùn hơn. Cô ta ngược lên nhìn anh: “Tứ ca, anh đã thích ai chưa?”

Giản Trì Hoài hơi nhìn xuống, ánh mắt đọng phải cô ta: “Tôi đã kết hôn rồi.”

Gương mặt Lâu Mộc Ngôn biến sắc, cắn răng nói: “Thế ư? Đứng là không nhìn ra.”

Giản Trì Hoài đứng dựa vào cửa xe: “Cô ấy không phải người trong giới này, vì thế tôi muốn để cô ấy có không gian riêng tư của mình.”

Với diện mạo này của Giản Trì Hoài, chưa cần nói tới gia thế đã đủ để khiến bất kỳ cô gái trẻ nào cũng phải điên đảo. Lâu Mộc Ngôn cũng không ngoại lệ. Cô ta muốn vào showbiz thì nhất định phải dựa vào Giản Trì Hoài. Mà Giản Trì Hoài muốn ký được hợp đồng với cô ta cũng chỉ có cách đòi bên đều có lợi. Mặc dù anh có ý thu nhận cô ta làm người dưới quyền mình nhưng thái độ ngoài mặt vẫn phải không nóng không lạnh, tựa hồ cô ta chỉ cần được nước lên thêm một bước, anh lập tức sẽ thu lại hết về hòa bình của mình.

Thật là, rõ ràng người muốn ký hợp đồng là anh, thế mà người bày ra cái vẻ cao ngạo cũng vẫn là anh. Nhưng Lâu Mộc Ngôn lại thích cái tư thế ngưỡng vọng này. Cô ta không dám sinh sự lúc này, bèn ngoan ngoãn quay vào nhà.

Chữ Đồng ngồi xe quay về Bán Đảo Hào Môn. Dọc đường, cô luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, càng ngày càng gần về tới nhà. Cô nhìn gò trên xe taxi, cũng không biết hôm nay Giản Trì Hoài có ở nhà không? Nếu anh ở nhà mà nhìn thấy bộ quần áo này của cô liệu có xé xác cô ngay không?

“Ở phía trước ạ? Có cần lái vào trong không ạ?” Người tài xế bất ngờ hỏi.

Chữ Đồng nhìn số km, trên đó hiển thị con số 48 đồng. Thiết tình, Ân Thiếu Trinh làm thầy bói à? Đưa tiền cho cô còn chưa đủ đi vào tận cửa nữa.

“Dừng, dừng dừng dừng!” Chữ Đồng giơ tay làm tài xế giật nảy mình, phanh kít lại. Cả người cô bổ nhào về phía trước, đồng 50 trong tay bị nắm chặt tới nhần nheo. Nhìn thấy giá tiền nhảy lên con số 49, Chữ Đồng thở phào: “Sur phụ, tiền của anh đây.”

Người tài xế đón lấy, nhìn cô từ trên xuống dưới: “Được rồi, dù sao lái vào trong cũng phiền phức.”

Cô cầm chặt đồng xu 1 đồng bước xuống xe. Từ cửa đi vào nhà còn cả một đoạn đường rất dài. Chữ Đồng đóng cửa xe lại, cử động bàn chân.

Giản Trì Hoài lái xe về nhà. Bức ảnh kia vẫn được đặt ở gần ngực anh, ngón tay anh gõ nhẹ lên vô lăng, từ xa nhìn thấy có bóng một người đứng ngay trước cửa, tay không ngừng giật giật cho tã vấy thấp xuống. Nhưng trên người chỉ có một nhúm vải, che được chân nhiều hơn thì bên trên ắt sẽ lộ nhiều hơn. Anh không khỏi phì cười, thầm nghĩ không biết là cô gái nhà nào, mắt mặt quá đi mất. Chiếc xe từ từ đi về phía trước, rồi anh bỗng nhận ra, bộ quần áo kia chẳng phải chính là bộ Chữ Đồng mặc trong bức ảnh sao?

~

Quyển 1 - Chương 61: Thân phận thật sự của Giản Tứ ca

Giản Trì Hoài lập tức phanh xe, chiếc xe đột ngột phóng qua. Chử Đồng đang chuẩn bị đi vào thì bước chân bỗng chững lại, hướng mắt về phía chiếc xe phanh gấp lại bên cạnh mình.

Giản Trì Hoài ẩn còi: “Lên xe!”

Chử Đồng vội vàng kéo cửa ghế lái phụ ngồi vào trong. Sau khi đóng cửa lại, Giản Trì Hoài đánh mắt về phía chân cô. Chiếc váy kia tón lên tận đùi, chút nữa là lộ cả quần lót ra! Anh mắt anh lạnh lẽo, sau khi tăng tốc bèn lái xe vào trong. Chử Đồng ấn hai tay lên chân: “Anh cũng về muộn vậy sao?”

Có cần trùng hợp vậy không?

“Em ăn mặc kiểu này, làm gì vậy?”

Chử Đồng há hốc miệng, cô cũng không thể nói mình bị Ân Thiếu Trình lừa đi bắt gian anh chứ? Cô tùy tiện bịa ra một câu: “Em theo dõi một mình tính, sự kiện đó rất quan trọng, em nguy trang đó mà.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài dừng lại trên bộ quần áo của cô, anh đưa tay vân vê lớp vải: “Giá không rẻ đâu!”

“Đâu có, đâu có. Hàng giả áy mà.” Chử Đồng ăn mặc thế này, bản thân vốn đã không thoải mái. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài cởi áo khoác đưa cho cô: “Khoác vào.”

“Còn một tý là tới nhà rồi, không sao, với cả người giúp việc toàn là phụ nữ.”

“Bên ngoài gió lớn, anh sẽ chỗ vải trên người em bị thổi bay mất, áo của anh để chắn gió, có hiểu không?”

Chử Đồng bọc chặt chiếc áo khoác của anh, hai người cùng đi thẳng vào trong. Giản Trì Hoài nghịch chiếc chìa khóa xe trong tay: “Ăn cơm tối chưa?”

“Ăn rồi.”

Khóe môi Giản Trì Hoài hơi mím lại. Lại ăn mặc cái kiểu này ăn tối cùng Ân Thiếu Trình. Hai người đi tới phòng khách, Giản Trì Hoài ngồi xuống sofa, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Thế này trông đẹp lắm, không khác gì mấy ngôi sao trên truyền hình cả.”

“Anh đừng mang em ra đùa nữa, sao em trở thành ngôi sao được?” Thay dép lê vào, hai chân quả thực là dễ chịu, Chử Đồng giẫm chân lên lớp thảm lông mềm mại, coi như Giản Trì Hoài chỉ nói đùa.

“Chưa biết chừng lại có công ty giải trí nhìn trúng em.”

Chử Đồng cởi bỏ chiếc áo khoác to đùng trên vai, cầm lấy một chiếc gối, ôm trước ngực: “Giới giải trí thật ra vẫn là một nơi em luôn tránh xa. Em không thích, quá lộn xộn, hơn nữa người nào cũng quá giỏi đóng kịch, rất khó kết giao được một người bạn thực sự. Em thích làm phóng viên, chỉ ít những thứ em chụp ra đều là sự thật.”

Sóng mắt Giản Trì Hoài chợt xao động, có một nụ cười nhàn nhạt ẩn giấu trong đáy mắt. Suýt nữa thì anh quên mất, cô vợ này của anh khi có chấp, ngay cả anh còn không phải đối thủ nói chi tới một người ngoài như Ân Thiếu Trình.

Ngày hôm sau, Chử Đồng tới chỗ bố mẹ lấy xe trước rồi mới đi làm. Trên màn hình quảng cáo trên đỉnh đầu, chỗ nào cũng có thể nhìn thấy đoạn quảng cáo đang phát đi phát lại đó.

Chử Đồng xách một chiếc bánh gato tới chỗ Giang Ý Duy quay quảng cáo. Dịch Sư muốn cô làm một chuyên đề. Tài liệu còn chưa thu thập được đầy đủ, Chử Đồng chỉ còn cách nhân lúc rảnh rỗi đặt lịch hẹn với quản lý của Giang Ý Duy. Cũng may là thời gian khá rộng rãi, có thể để cô từ từ xử lý.

Khi Chử Đồng tới, Giang Ý Duy đang ngồi trước bàn trang điểm, mái tóc dài được xước lên, để lộ ra cả gương mặt nhỏ xinh xắn. Thợ trang điểm đang vẽ mắt cho cô ấy, Chử Đồng đặt chiếc bánh gato lên mặt bàn: “Mời cô ăn.”

Giang Ý Duy liếc nhìn: “Cô cố tình phải không? Muốn tôi béo ú?”

“Dáng người cô thế này, mập thêm chút không sao cả.”

Giang Ý Duy nhìn thẳng về phía trước: “Không có kỷ luật như vậy sao tôi còn lăn lộn được ở đây?”

Chử Đồng phì cười. Cô đứng dựa vào bàn trang điểm, vờ cầm máy ảnh lên tay: “Hay là tôi chụp cho cô một tấm lúc chưa trang điểm? Người ta hay nói người dám để lộ trần mới là người đẹp thật sự, để fan hâm mộ của cô ngắm một tý.”

Giang Ý Duy nghe xong, phản ứng rất mạnh mẽ, cô ấy giờ hai tay che trước mặt: “Cô dám!”

“Ha ha ha ha...” Chữ Đồng cười phá lên, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô ấy: “Aiyò, đường đường là đại minh tinh Giang Ý Duy mà cũng có lúc sợ hãi sao?”

Giang Ý Duy cất giọng buồn bực: “Cô mở máy ảnh ra chưa đấy?”

“Yên tâm đi, máy loại ảnh đó dù có chụp tôi cũng không dám đăng.”

Giang Ý Duy nhìn qua kẽ ngón tay, thấy Chữ Đồng ngồi ngay trước mặt bên buồng hai tay xuống: “Cô có ý gì? Chê tôi để mặt mộc xấu xí?”

“Được rồi, cô đẹp, được chưa?” Chữ Đồng bỗng nghiêm túc: “Giang Ý Duy, thật ra tôi tới nói lời cảm ơn với cô. Tôi đó nếu không có cô, tôi nghĩ tôi đã trở thành kẻ sát nhân rồi.”

Thợ trang điểm chột run tay, suýt nữa thì vẽ mắt cô ấy thành mắt gấu trúc. Giang Ý Duy nhìn thẳng vào mắt Chữ Đồng qua chiếc gương trước mặt: “Cô mà dám giết Ân Thiệu Trình, tôi sẽ giết chết cô ngay.”

Chữ Đồng xoa xoa cổ mình, cười nói: “May mà tôi chưa bùng bột, tôi vẫn còn muốn ngắm bình minh rực rỡ.”

Con người Giang Ý Duy ăn nói chẳng bao giờ để tâm tới hậu quả, không biết đối với những người khác trong giới showbiz có phải cũng vậy không?

Trong phòng, chiếc tivi treo trên tường sau mấy phút quảng cáo lại bắt đầu chiếu đoạn trailer kia. Giang Ý Duy xem đến nhức cả đầu: “Tắt tivi đi, chiếu đi chiếu lại, không thấy chán sao?”

Thợ trang điểm nghe thấy thế bên đi qua tắt tivi đi.

Giang Ý Duy day day thái dương. Chữ Đồng nghịch cuốn tạp chí trên tay: “Cô cũng tham gia diễn đoạn trailer đó, khi ấy có chạm mặt với cô Lâu Mộc Ngôn kia không?”

“Cô cảm thấy khả năng diễn xuất của Lâu Mộc Ngôn thế nào?” Giang Ý Duy bất ngờ hỏi ngược lại.

“Chân thành nhận xét thì cũng không tệ, tuy không được quay nhiều nhưng ánh mắt rất có hồn.”

“Mắt cô mù rồi.” Giang Ý Duy nói không chút khách khí.

Chữ Đồng xoa xoa mũi: “Tôi đâu có chê cô diễn kém”

“Người như cô ta không tồn tại được lâu dài trong showbiz. Ngoại trừ việc có người đỡ lưng phía sau, thì chỉ có thể dựa vào mỗi gương mặt, diễn xuất không được, không làm được việc lớn.”

“Nhưng cả Dịch Suru và Ân Thiệu Trình đều muốn giành giật. Tôi cũng thấy lạ, chỉ là một cô nhóc thôi mà, còn chưa từng bước chân vào làng giải trí, lẽ nào chỉ một đoạn quảng cáo có thể tạo ra xu thế mạnh mẽ đến vậy?”

“Cẩn thận chồng cô đấy.”

“Gi cơ?” Chữ Đồng suýt nữa tưởng mình nghe nhầm “Liên quan gì tới chồng tôi chứ?”

Giang Ý Duy mím môi, nói với vẻ ngượng ngập: “Cô nhìn gương mặt của Lâu Mộc Ngôn đó, rõ ràng là rất trong sáng, dễ lừa người nhất, cẩn thận cô ta cướp mất chồng cô.”

“Nhưng cô ta hình như thật sự là sinh viên của Giảng Trì Hoài.”

Giang Ý Duy không dám tiết lộ quá nhiều. Thợ trang điểm đã trang điểm xong cho cô ấy, bắt đầu làm tới mái tóc: “Tôi có linh cảm chẳng lành, khi Lâu Mộc Ngôn bước vào showbiz, tôi sẽ không được yên ổn.”

“Không đâu.” Chữ Đồng khẳng định chắc nịch: “Cô ta chỉ là một người mới thôi mà.”

Giang Ý Duy không nói gì nữa vì người ngoài cuộc vẫn mãi chỉ là người ngoài cuộc, không hiểu được sự e dè của cô ấy. Để được quay phim, cô ấy gần như có thể liều mạng, chỉ sợ có ngày không còn phim để quay nữa. Lâu Mộc Ngôn giờ hùng hực khí thế, vừa nhìn đã biết lai lịch không tầm thường.

Nhà tạo mẫu làm mái tóc của cô ấy có cảm giác bông, có người bước vào thúc giục: “Chuẩn bị xong chưa?”

Giang Ý Duy giờ tay biểu thị ok, Chữ Đồng cũng cầm máy ảnh lên, đứng dậy chuẩn bị. Cô vào trong studio, tấm màn trắng kéo dài đến một nửa căn phòng, ánh đèn cực lớn được đặt bên cạnh, một chiếc ghế đầu, một lọ dầu gội đầu, chỉ có hai đạo cụ như vậy thôi.

Giang Ý Duy đã quen việc. Cô ấy đón lấy chai dầu gội, đứng dưới ánh đèn, cả người toát ra một nét rất tự nhiên. Lúc thì cô ấy đứng dậy, lúc lại ngồi xuống, những bức ảnh chụp ra cực kỳ mỹ cảm, đến cả Chữ Đồng ngồi bên dưới cũng bất giác ngời khen.

Bỗng nhiên, một giọng nói không mấy ôn hòa xen ngang: “Dừng!”

Giang Ý Duy vẫn còn đngag chìm đắm trong trạng thái ban nãy, bị ngắt ngang giữa chừng như vậy, đầu mày bất chợt nhúu lại. Chử Đồng đứng thẳng dậy, quay người lại. Cô nhìn thấy người đàn ông đi đầu dẫn theo hai người nữa đi vào, tiếng hét ấy rõ ràng là của anh ta. Ánh mắt Chử Đồng vượt ra phía sau, nhìn thấy Ân Thiếu Trình và Lâu Mộc Ngôn.

Mấy người đó bước lên sân khấu, Ân Thiếu Trình rõ ràng cũng chú ý tới Chử Đồng đứng bên cạnh, chỉ có điều hai người hoàn toàn không chào hỏi. Người đàn ông trẻ xua tay: “Nghỉ ngơi nửa tiếng, lát nữa tiếp tục.”

“Vi sao vậy?” Giang Ý Duy không nhịn được, phải lên tiếng hỏi: “Lát nữa tôi còn có việc, thời gian không thể lỡ đó.”

Người đàn ông trẻ tuổi có phần khó xử, nhìn về phía Ân Thiếu Trình. Ân Thiếu Trình nét mặt lạnh lùng, một bên gò má trắng toát lên vì ánh đèn: “Tôi đưa cô Lâu đi thăm quan nơi chụp ảnh, lý do này có đủ không?”

Chử Đồng nắm chặt máy ảnh trong tay, thấy sắc mặt Giang Ý Duy càng lúc càng trắng nhợt, gần như không ổn nữa. Cô xoay sang bên nhìn hai người kia. Lâu Mộc Ngôn đứng sát bên cạnh Ân Thiếu Trình, hai tay đeo một chiếc túi nhỏ, mặc một chiếc váy hình chữ A với hai màu đen trắng, yên lặng nhìn lên sân khấu, gương mặt trẻ trung mà kiêu ngạo, còn có một vẻ bức người.

Cảnh tượng này đối với Giang Ý Duy mà nói, rõ ràng là khó xử nhưng cô ấy không có đủ bản lĩnh để đối đầu với Ân Thiếu Trình. Huống hồ cô ấy cũng sẽ không đối đầu với anh. Tay phải cô ấy nắm chặt chai dầu gội: “Lý do này... dĩ nhiên là đủ. Cậu chủ Ân nói thế nào thì là thế ấy.”

Chử Đồng lại nhìn thấy động tác nhỏ đó của Giang Ý Duy. Khi bước xuống, sống lưng cô ấy uốn ra rất thẳng, mỗi bước đi đều thanh thoát như bước trên sân khấu.

Xuống phía dưới, người trợ lý đón đường: “Đi nghỉ một lát nhé?”

“Ban nãy nghỉ cũng đủ rồi, đứng một lát là được.”

Ân Thiếu Trình nhìn sang Lâu Mộc Ngôn với ánh mắt ôn hòa: “Cô không tham quan sao?”

Lâu Mộc Ngôn nhấc bước đi lên. Cả một nơi rộng như thế này, tựa như một sân khấu trên trời, bây giờ đều là của cô ta. Lâu Mộc Ngôn cảm nhận bầu không khí ở đây, nét mặt hưng khởi, còn các nhân viên phía dưới đều đang đợi một mình cô ta.

Ân Thiếu Trình khoanh tay trước ngực, không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt. Lâu Mộc Ngôn ngồi lên ghế đầu, cảm giác này khiến cô ta lảng lảng. Giang Ý Duy đi giày cao gót, ánh mắt u ám, lạnh giá, vạt váy dài chấm đất, rõ ràng vừa cao ngạo vừa thê lương.

Lâu Mộc Ngôn chơi chán rồi lúc ấy mới đi xuống, nói với Ân Thiếu Trình: “Chẳng phải còn dẫn tôi đi tham quan chỗ khác sao?”

“Phải, chỉ cần cô muốn, đi đâu cũng được.” Nói xong, Ân Thiếu Trình đưa Lâu Mộc Ngôn rời đi. Nhân viên đứng bên cạnh nói: “Trước đây cậu chủ Ân có cung chiều nữ mình tình tới đâu cũng không bao giờ đưa tới chỗ chúng ta làm việc...”

Nói xong, người nhân viên kia lắc đầu, đi tới trước mặt Giang Ý Duy: “Cô Giang, chúng ta tiếp tục chứ?”

Gương mặt Giang Ý Duy không biến sắc, chỉ liếc nhìn anh ta: “Tôi cũng cần nghỉ ngơi, nửa tiếng sau tới gọi tôi.” Dứt lời, cô ấy quay người đi thẳng vào phòng nghỉ.

Chử Đồng thật sự cảm thấy mấy người này say cả rồi, khổ nhất vẫn là phóng viên như cô và mấy người nhân viên. Ân Thiếu Trình muốn ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn thế nên mới nuông chiều nhưng Chử Đồng lại chưa bao giờ nghĩ về phía Giản Trì Hoài. Cô từng nghi ngờ vì sao Lâu Mộc Ngôn lại xuất hiện ở đại học thành phố, chỉ là trong tiềm thức cô luôn coi Giản Trì Hoài là một giáo sư đại học bình thường.

Hai ngày sau, tại khách sạn Tùng Hoa.

Lâu Mộc Ngôn ngồi bên cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, cửa sổ mở hé một khe, gió lạnh theo đó thổi vào. Con thuyền giữa sông đã đầy ắp người, náo nhiệt vô cùng nhưng lại cách quá xa, không hề nghe thấy bất kỳ tạp âm nào. Cô ta một tay chống cằm, tươi cười nhìn người đàn ông đối diện: “Tứ ca, chỗ này đẹp thật.”

“Trước đây cô chưa từng tới sao?” Ngón tay Giản Trì Hoài không ngừng nghịch hộp thuốc lá.

“Chưa từng, đây là lần đầu tiên ạ.”

Người phục vụ mang chai rượu vang đã được mở sẵn lên. Giản Trì Hoài cũng không vòng vo tam quốc nữa: “Cô Lâu này, rèn sắt phải nhân lúc nóng, về kế hoạch đánh bóng cô, tôi tin cô cũng xem rồi, ký hay không trong lòng cô đã có quyết định rồi chứ?”

Lâu Mộc Ngôn khẽ gõ ngón tay lên làn da trắng mịn: “Tứ ca, anh sốt sáng lắm phải không?”

Trong lòng cô ta đã sớm có dự định, chỉ có điều ngày nào còn chưa ký thì cô ta vẫn còn có thể thân mật với Giản Trì Hoài ngày đó. Lâu Mộc Ngôn thích ngắm nụ cười hờ hững của anh, thích được ở riêng với anh.

“Tôi chỉ muốn nói cho cô biết rằng, tôi không có nhiều thời gian dư thừa vậy đâu.” Giản Trì Hoài rót cho cô ta một ly rượu vang: “Nếu như cô cảm thấy Dịch Suru phù hợp với yêu cầu của cô thì bây giờ cô có thể ký. Nếu như cô vẫn còn cần suy tính cân nhắc, tôi cũng tôn trọng sự lựa chọn của cô. Chỉ có điều, cơ hội không đợi người. Không ký được hợp đồng với cô, Dịch Suru cũng có thể tìm người khác. Giới showbiz này trước giờ không thiếu những gương mặt mới có thể nổi bật. Huống hồ, dưới tay tôi còn có Giang Ý Duy, nếu tôi muốn, cô ấy vẫn có thể đạt tới một đỉnh cao khác.”

Lâu Mộc Ngôn ngồi thẳng dậy, mí mắt thật chặt. Rốt cuộc vẫn chỉ là một người trẻ đại, chỉ một ánh mắt đã bị Giản Trì Hoài nhìn thấu.

“Lẽ nào Từ ca không biết, phía cậu Ân cũng rất có hứng thú với bản hợp đồng của tôi sao?”

Giản Trì Hoài tao nhã nâng ly rượu lên, bờ môi mỏng đề lên miệng ly, nhấp khẽ. Anh đặt ly rượu xuống bàn: “Đúng là phía Ân Thiếu Trình rất khá, cô cũng có thể suy nghĩ.”

Máu trên gương mặt Lâu Mộc Ngôn hoàn toàn biến mất, cô ta khẽ cắn môi: “Từ ca, em chỉ muốn so sánh để tìm ra một công ty có thể dựa dẫm.”

“Tôi hiểu.” Giản Trì Hoài hơi cong môi, nụ cười mỉa mai: “Nhưng... cái trò lạt mềm buộc chặt thì không hay đâu.”

Chỉ vài ba câu, Lâu Mộc Ngôn dường như đã bị đá kích tới rồi. Ngón tay cô ta siết chặt chiếc ly để cao, bờ môi mím lại rất chặt, rất chặt. Giản Trì Hoài đã nói hết, anh mỉm cười, khẽ chạm ly với cô ta: “Cô quả thực có một nền tảng rất tốt, tôi cũng rất muốn ký hợp đồng với cô, hy vọng tới cuối cùng chúng ta có thể hợp tác.”

Khi đám khi xoa như vậy, ngay cả nụ cười cũng phảng phất sự đùa cợt, một cô gái nhỏ như Lâu Mộc Ngôn tuyệt đối không phải đối thủ. Cô ta mỉm cười đáp: “Được, hy vọng sau này Từ ca có thể quan tâm tới em nhiều hơn.”

Giản Trì Hoài chỉ cười không nói, có điều uống cạn hết rượu trong ly.

“Từ ca, hai hôm trước em đã gặp cô gái trong ảnh ở chỗ của Ân Thiếu Trình.”

“Ảnh nào cơ?” Giản Trì Hoài không mấy để tâm, ánh mắt đang nhìn ra cảnh sông bên ngoài.

“Chính là bức ảnh ở chỗ thầy Nghiêm mà anh mang đi đó.” Lâu Mộc Ngôn dùng sức cắn bút tét: “Giang Ý Duy đang quay quảng cáo, Ân Thiếu Trình còn để cô ấy quay thử nữa.”

“Thế ư?” Giản Trì Hoài hỏi với vẻ hồ hởi: “Vậy thì để cậu ta ký hợp đồng với cô ấy đi. Cô Lâu, chúng ta cứ hợp tác vui vẻ là được.”

Ý cười ngập tràn khóe miệng Lâu Mộc Ngôn: “Vâng.”

Chữ Đồng trốn trong bãi đỗ xe bên ngoài khách sạn Tùng Hoa. Có người cung cấp manh mối nói rằng Trịnh Niệm và một người đàn ông ăn cơm ở đây, cứ chỉ thân mật, có lẽ là mối quan hệ yêu đương chưa công khai. Đợi đã lâu mà không thấy người ra, Chữ Đồng đi tới hỏi nhân viên phục vụ: “Xin hỏi ở đây chỉ có một cửa thôi phải không? Bạn tôi uống hơi nhiều, nói là sẽ ra ngay nhưng tôi đợi tới giờ này mà vẫn không thấy người đâu.”

“Ở đây vẫn còn một cửa sau, dẫn thẳng tới đường lớn Nam Môn.”

“Chẳng trách, vậy để tôi vào trong tìm cô ấy.” Người đưa manh mối đã viết luôn cả số phòng, Chữ Đồng chỉ cần nghĩ đủ mọi cách không bị Trịnh Niệm bắt gặp là được.

Phòng 406.

Giản Trì Hoài thấy cũng đã muộn, bèn đứng dậy trước: “Tôi ra ngoài hút điếu thuốc, quay về chúng ta cũng đi luôn.”

“Được.”

Người đàn ông cầm bao thuốc đi ra ngoài, xuyên qua mấy căn phòng tới phòng nghỉ. Anh châm một điếu thuốc, khẽ rít một hơi với vẻ thoải mái. Ánh mắt anh hướng về phía xa, bất chợt nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Cô đội mũ, kéo tịt vành mũ xuống, trên vai còn đeo một chiếc balo, vừa nhìn anh đã nhận ngay ra đó là Chữ Đồng.

Giản Trì Hoài nhanh chóng dập tắt điếu thuốc. Trông dáng vẻ này, chỉ rẽ một ngã nữa là tìm thấy Lâu Mộc Ngôn. Anh không kịp nghĩ nhiều, vội rút đi động ra, còn mình thì nhanh chóng đi về hướng còn lại.

Chữ Đồng đột ngột xuất hiện ở đây, nhất định là nhận được thông tin gì đó. Nếu bị cô phát hiện mình và Lâu Mộc Ngôn ở cùng nhau, chẳng biết sẽ âm ỉ đến mức nào, lần với Đồng Từ là một ví dụ điển hình. Giản Trì Hoài sợ nhất là rắc rối, nếu bắt anh giải thích thì chẳng thà cứ giấu nhẹm đi, huống hồ anh vốn không thiện với lòng.

Chữ Đồng vẫn đang mãi tìm phòng, bỗng nhận được điện thoại của Giản Trì Hoài. Cô núp vào một góc, nhận máy: “Alô?”

“Sao còn chưa về?”

“Em... Em ở ngoài sẵn tin.”

“Có tin gì mà em phải nhin cả com tôi?”

Chữ Đồng ngoan ngoãn khai báo: “Em đi theo dõi Trịnh Niệm, nghe nói cô ta và một người đàn ông lạ mặt ăn com ở khách sạn Tùng Hoa.”

Giản Trì Hoài đẩy cửa phòng 406 đi vào: “Được, vậy em cẩn thận một chút.” Dứt lời, anh lập tức cúp máy. Lâu Mộc Ngôn thấy anh đi vào bèn chỉ tay lên món ngọt trên mặt bàn. Giản Trì Hoài đi tới, cầm áo khoác vắt trên lưng ghé lên: “Đi thôi.”

“Bây giờ à?”

“Ừm, tôi có chút việc gấp.”

Lâu Mộc Ngôn gật đầu, ngoan ngoãn cầm túi xách trên bàn lên, đi theo phía sau Giản Trì Hoài. Cô ta đi rất chậm, trong lúc cấp bách Giản Trì Hoài đành nắm tay cô ta, hai người vừa rẽ thì Chữ Đồng tìm đến. Cô rón ra rón rén đi tới trước cửa phòng 406 nhưng thấy cửa mở toang, ngó vào trong thì đã chẳng còn ai từ lâu.

Lại bắt hụt rồi.

Giản Trì Hoài đưa Lâu Mộc Ngôn về. Khi Chữ Đồng về tới nhà, người đàn ông đã tắm rửa xong xuôi: “Săn được tin chưa?”

“Chưa, còn chẳng thấy bóng dáng đâu.”

Giản Trì Hoài đứng dậy đi về phía cô, kéo tay cô: “Chạy khắp nơi từ sáng tới tối, còn giống con gái không?”

“Vậy như thế nào mới giống con gái, đám ngôi sao đó à?” Chữ Đồng nheo mắt hỏi ngược lại.

Người đàn ông vỗ vỗ lên bàn tay cô: “Em đi đâu chà đạp bản thân rồi? Sao tay bụi bặm thế này?”

“Lúc săn tin trốn tránh thì phải gấp rồi, đâm phải một chậu cảnh, suýt nữa thì té ngã, em nắm vội lấy cây phát tài trong chậu, không ngờ trên đó toàn là đất.” Chữ Đồng vỗ vỗ hai tay: “Anh thì sao?”

“Anh sao cơ?”

“Tối nay anh ăn com ở đâu?”

Giản Trì Hoài quay trở về đầu giường, sau khi ngồi xuống chiếc giường lớn dường như cũng rất mệt mỏi: “Ồ ngoài, với mấy người bạn.”

Chữ Đồng vào nhà vệ sinh rửa ráy chân tay rồi đi ra, Giản Trì Hoài bèn vẫy tay về phía cô. Cô đi tới bên cạnh anh, anh kéo tay ra hiệu cho cô ngồi xuống giường. Chữ Đồng vừa ngồi vững đã bị Giản Trì Hoài bế lên đùi anh: “Khi nào nghỉ hè, em xin nghỉ một thời gian đi, anh đưa em ra ngoài chơi.”

“Đi đâu vậy?”

“Maldives.”

Chữ Đồng hai mắt sáng rực: “Đắt lắm.”

“Chẳng tốn lắm đâu.”

Chữ Đồng rất thích khẩu khí này. Tiền có là gì đâu, tiền đối với cô mà nói chẳng có ý nghĩa gì, nhưng ra ngoài không cần cô bỏ tiền ra, thật tuyệt.

Đêm khuya. Ở Triều Dương Tân Thành.

Một chiếc taxi màu trắng đi vào trong tiểu khu. Tới trước cửa tòa nhà, người ngồi ở ghế sau đẩy cửa xe ra. Cô mặc một chiếc sơ mi dài kẻ caro, đội một chiếc mũ lưỡi trai đen, mái tóc nâu được làm xoắn thả bồng sau lưng, miệng đeo một chiếc khẩu trang cỡ bự. Cô đi tới, sau khi quẹt thẻ, cánh cửa bật mở.

Giang Ý Duy không đi cầu thang máy mà bước từng bước bằng thang bộ. Tòa nhà này mỗi tầng là một nhà, có tính bảo mật cực cao. Cô đã không còn chìa khóa ở đây lâu rồi, Giang Ý Duy cũng không biết tới nay làm sao, ma xui quỷ khiến thế nào cô lại tới đây. Cô không biết Ân Thiếu Trình có ở trong nhà không, cũng không dám ấn chuông cửa. Cô vừa từ phim trường trở về, liên tục hai mươi tiếng đồng hồ chưa chớp mắt nhưng trong lòng lại nhớ một người đến điên cuồng. Cô đang đứng ngay trước cửa, lưng tựa vào tường, cảm giác mỗi một dữ dội khiến cô nhắm mắt lại một lúc.

Cô nghĩ nếu thực sự không ổn thì cô ngủ luôn ở đây một đêm. Dù sao cô cũng quen rồi, lăn ra đất là ngủ được.

Ý thức vừa mơ màng thì bên tai bỗng vọng tới một tiếng 'ding', Giang Ý Duy giật mình mở mắt, nhìn cánh cửa thang máy mở ra. Còn chưa nhìn rõ Ân Thiếu Trình thì đã nghe thấy giọng người phụ nữ vọng vào tai: “Cậu chủ Ân, anh tỉnh lại đi mà, ayo, anh nặng quá đi.”

Trịnh Niệm đỡ anh lão đảo đi ra, suýt nữa đâm phải Giang Ý Duy. Trịnh Niệm hoảng hồn, sợ đến nổi mặt mũi tái nhợt: “Cô... Cô là ai hả? Sao đứng đây như ma vậy?”

Ân Thiệu Trình đã uống không ít rượu, cánh tay treo trên vai người con gái. Nghe thấy tiếng Trịnh Niệm, anh bất giác ngẩng đầu lên. Cho dù Giang Ý Duy bọc kín cả người chỉ hở một con mắt, Ân Thiệu Trình cũng nhận ra cô.

Anh thu tay của mình lại, đứng dựa trước cửa. Trịnh Niệm tiến lên ôm chặt lấy anh, những đường nét linh hoạt cũng dính sát. Cô ta thò tay vào túi anh: “Đề em giúp anh.”

Móc mại mà vẫn không thấy chìa khóa, Trịnh Niệm vòng hai tay qua eo anh: “Cậu chủ Ân, chẳng phải có khóa vân tay sao? Mở cửa đi!”

Thanh âm yếu ớt, như thêm chút kẹo ngọt, Giang Ý Duy cắn chặt môi, nhìn Ân Thiệu Trình chăm chăm. Người đàn ông đã uống nhiều, đầu óc choáng váng, mãi vẫn không tỉnh táo lại được. Cộng thêm Trịnh Niệm cứ thổi khí vào tai anh, sợi dây trong cơ thể bị khiêu khích như sắp nổ tung. Hơi thở của Ân Thiệu Trình trở nên dồn dập, Trịnh Niệm ôm lấy cánh tay anh thúc giục: “Mau vào thôi.”

Ánh mắt Ân Thiệu Trình vượt qua đỉnh đầu Trịnh Niệm, dừng lại trên gương mặt Giang Ý Duy. Anh nhìn thấy khóe mắt cô ửng đỏ, hai tay ôm chặt lấy cơ thể, đứng đực ra đó, không nhúc nhích.

Dần dần, nước mắt tí tách rơi xuống. Cô vẫn mở to mắt nhìn anh. Ân Thiệu Trình bỗng chốc cảm thấy bức bối. Anh loạng choạng đi tới trước cửa, ấn ngón cái lên. Trịnh Niệm quay đầu lại, thấy Giang Ý Duy vẫn còn đứng đó: “Này, rốt cuộc cô là ai? Còn không đi tôi báo cảnh sát đó.”

Nước mắt Giang Ý Duy càng chảy càng dữ nhưng không hề phát ra một tiếng nức nở nào. Trịnh Niệm đẩy cửa ra, ôm chặt Ân Thiệu Trình đi vào trong. Bước chân người đàn ông đột ngột khựng lại, đẩy mạnh Trịnh Niệm ra ngoài: “Cút!”

Trịnh Niệm còn đang đi giày cao gót, lúc này suýt nữa ngã nhào xuống đất. Cô ta hoàn toàn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nét mặt bàng hoàng: “Cậu chủ Ân!”

Ân Thiệu Trình tỉnh lại nhưng không nhìn cô ta mà nhìn sâu về phía Giang Ý Duy đứng gần đó. Anh nắm chặt nắm đấm cửa, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, sau đó đập mạnh cửa vào ngay trước mặt hai người kia!

Trịnh Niệm phản ứng rất nhanh, nhào tới đập cửa: “Cậu chủ Ân, có chuyện gì vậy? Anh mở cửa đi!”

“Cút, đừng làm phiền tôi!”

“Cậu chủ Ân, đừng vậy mà, để tối nay em chăm sóc anh...” Sau đó, dù Trịnh Niệm có gõ cửa kiểu gì bên trong vẫn không có tiếng đáp lại. Giang Ý Duy vẫn đứng đờ ra đó, Trịnh Niệm quay đầu nhìn cô: “Rốt cuộc cô là ai?”

Giang Ý Duy không đáp, Trịnh Niệm cũng không dám ồn ào trước cửa nhà Ân Thiệu Trình, đành chán nản bỏ đi.

Ngoài thang máy chỉ còn lại một ngọn đèn nhỏ lơ lửng, bao trùm cả không gian nhỏ hẹp, bóng người ấy càng trở nên gầy nhỏ, yếu đuối. Giang Ý Duy giot tay lên nhưng không sao lau sạch được nước mắt. Cô thật sự không nên tới đây. Trước khi tới, cô đã từng nghĩ tới khả năng này rồi nhưng sức chịu đựng rốt cuộc vẫn không kiên cường đến thế. Cô đưa hai tay lên ôm mặt, lớp khẩu trang vải đã ướt sạch, dính vào mặt tạo cảm giác ướt át khó chịu.

Nhìn ra ngoài qua mắt thần, vừa hay có thể thấy bóng Giang Ý Duy đứng dựa ở đó, Ân Thiệu Trình nhìn đến ngẩn ngơ. Một lúc sau, anh không để ý tới cô nữa, bả vai dựa vào cánh cửa lớn, mặt mũi trượt xuống đất.

Giang Ý Duy đứng đó không lâu cũng bỏ đi. Cô biết Ân Thiệu Trình không muốn nhìn thấy cô. Giây phút bước ra khỏi cánh cửa tòa nhà đó, gió đêm phả vào mặt, làn da thấm đẫm nước mắt đau rát như bị dao cứa. Cô nghĩ chắc là cô nên tuyệt vọng đi thôi? Nhưng câu hỏi này cô đã tự hỏi bản thân không dưới trăm lần vậy mà không lần nào có thể ép buộc mình đưa ra được một đáp án rõ ràng.

Sau tối hôm đó, Lâu Mộc Ngôn và người quản lý đã bàn bạc qua, định sẽ chấp nhận Dịch Suru. Đây vốn dĩ là đáp án cô ta muốn nói từ lâu, nếu không phải vì muốn gặp Gian Trì Hoài thêm mấy lần thì hợp đồng đã xong xuôi lâu rồi.

Phía Ân Thiệu Trình, Lâu Mộc Ngôn vẫn chưa chính thức từ chối, dẫu sao mấy ngày gần đây cũng làm phiền anh ta không ít, huống hồ cô ta cũng không thể tùy tiện làm rách lòng còn cá lớn của làng giải trí, kiểu gì cũng phải tìm một lý do hợp lý mới được.

Lâu Mộc Ngôn hẹn giờ, định giải thích rõ ràng với Ân Thiệu Trình. Thế nhưng hôm đó cô ta ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ, Ân Thiệu Trình vẫn chưa tới. Đứng vào lúc lòng kiên nhẫn của cô ta sắp cạn kiệt, Ân Thiệu Trình mới tới chỗ hẹn sau hai tiếng chậm trễ.

“Xin lỗi nhé cô Lâu, bên ngoài tắc đường.”

Gương mặt xinh xắn của Lâu Mộc Ngôn căng cứng nhưng vẫn mỉm cười: “Không sao.”

Trước đây là Ân Thiệu Trình muốn ký hợp đồng với cô ta, cô ta muốn lấy lý do gì cũng được, nhưng Ân Thiệu Trình cũng không phải kẻ ngốc, một người có đôi mắt tinh nhạy không thể không biết. Cô Lâu Mộc Ngôn này đã sớm ngưỡng mộ Dịch Suru. Nếu đã không thành công còn khách khí với cô ta làm cái gì?

Nhân viên phục vụ rót rượu cho hai người họ. Ân Thiệu Trình cầm ly rượu lên, khẽ lắc lư: “Cô Lâu đặc biệt mời tôi, có phải muốn nói rằng thật đáng tiếc, giữa chúng ta e là không thể hợp tác?”

Lâu Mộc Ngôn ngẩng đầu nhìn anh ta: “Cậu chủ Ân, tôi cũng rất khó xử. Công bằng mà nói, cả anh và phía Dịch Suru đều là sự lựa chọn tốt nhất, chỉ có điều...”

“Khỏi cần nói nhiều.” Ân Thiếu Trình nâng ly rượu lên, tỏ ý bảo Lâu Mộc Ngôn nuốt hết những lời sắp nói lại: “Tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô Lâu. Dịch Suru thực lực mạnh mẽ, tôi cũng chúc cô Lâu tiền đồ xán lạn!”

“Cảm ơn cậu chủ Ân!” Lâu Mộc Ngôn nâng ly rượu lên, uống qua quýt, còn Ân Thiếu Trình đối diện thì nốc cạn.

Mặc dù còn chưa bước chân vào ngành này nhưng quy củ ở đây Lâu Mộc Ngôn vẫn nắm rất rõ: “Cậu Ân, sau này còn không ít việc cần anh chiếu cố, tôi mời anh.”

Ân Thiếu Trình xua tay, ngón tay hơi chỉ về phía người con gái: “Cô Lâu, tuy rằng chúng ta quen biết chưa lâu nhưng tôi thật lòng coi cô là em gái. Là người làm anh, có mấy câu tôi nhất định phải nhắc nhở cô, vì cô quá hiền lành, quá trẻ đại.”

“Anh cứ nói.” Lâu Mộc Ngôn bỏ ly rượu trong tay xuống.

“Con người Giản Trì Hoài, nếu không phải những người có địa vị trong showbiz, có mấy người biết được anh ta chính là ông chủ bí ẩn sau lưng Dịch Suru đây? Ngoài mặt anh ta làm giáo sư đại học, còn bên trong thì ngầm ngầm, gặp phải tài nguyên tốt hầu như không nương tay. Cô Lâu, cô ký hợp đồng với Dịch Suru là chuyện tốt, nhưng cũng phải thử nghiệm, Dịch Suru có đúng như những gì họ hứa hẹn, toàn tâm toàn ý lắng xê cho cô hay không?”

Lời này của Ân Thiếu Trình đã thành công khiến tim của Lâu Mộc Ngôn như bị treo ngược lên: “Thử thế nào?”

“Anh ta đã nói với cô chi tiết lễ ngày ký hợp đồng chưa?”

Lâu Mộc Ngôn không chút đề phòng: “Chưa từng, nhưng có nói với tôi sẽ cử người xây dựng tiếng tăm cho tôi. Ngày hợp báo công bố sẽ do giám đốc Hoa đích thân ký hợp đồng với tôi.”

“Giám đốc Hoa thì có là gì?” Ân Thiếu Trình cười khẩy: “Lẽ nào cô không muốn chính Giản Trì Hoài ký hợp đồng với cô trước mặt người dân toàn quốc sao? Một nhân vật thâm tàng bất lộ ở Dịch Suru như vậy như lại vì cô mà phá lệ công khai thân phận, cô nghĩ mà xem, tin tức này có đủ hot không?”

Lâu Mộc Ngôn khẽ cắn môi. Sao cô ta không nghĩ được sâu như vậy chứ? “Nhưng, lỡ như anh ấy không đồng ý thì sao đây?”

“Không đồng ý cũng phải đồng ý, buổi tuyên truyền của Dịch Suru chắc chắn sẽ công khai, tới lúc đó toàn bộ phóng viên sẽ có mặt. Nếu cô Lâu đồng ý, tôi cũng có thể giúp cô diễn một màn kịch. Nếu Giản Trì Hoài không đồng ý, cô khỏi cần ký hợp đồng với anh ta, tôi tin rằng tới lúc đó, anh ta sẽ suy nghĩ cho đại cục thôi.”

Lâu Mộc Ngôn nghe được mấy lời này còn đáng giá hơn mấy năm đèn sách, quả nhiên vẫn là gừng càng già càng cay. Trong lòng cô ta bỗng nảy sinh một sự hưng phấn vu vơ, nghĩ tới cảnh tượng ấy, cô ta chỉ muốn tới ngay hội trường buổi ký hợp đồng từ bây giờ. “Cảm ơn đề nghị và giúp đỡ của cậu Ân.”

“Không cần khách khí, cống hiến vì người đẹp là điều tôi nên làm.” Anh ta uống rượu, ngón tay gõ nhẹ lên chiếc ly mấy cái, được như tính toán một cách hoàn hảo. Tranh đấu một hồi không được lợi lộc gì, vậy thì anh ta cũng không thể để Giản Trì Hoài quá như ý, phải không?

Ngày hôm sau, Chữ Đồng đi săn tin, thời gian vẫn còn sớm, đúng lúc ở ngay gần cửa hàng hoa quả của bố mẹ, cô thẳng thừng đánh tay lái qua giúp. Lái xe vào trong tiểu khu, thấy họ làm ăn cũng khá lắm, cộng thêm việc phải chuyển hàng cho công ty của Ân Thiếu Trình, bận rộn hơn không ít, nhưng Chữ Cát Bằng nói sao cũng không chịu mướn thêm người giúp. Chữ Đồng không chịu nổi, đành nhân lúc rảnh rỗi qua phụ một tay.

Ở trong cửa hàng bán giúp mấy đơn hàng, ngẩng đầu lên cô bỗng thấy Ân Thiếu Trình nghênh ngang đi vào. Lý Tịnh Hương coi anh ta như thần Tài, vừa dọn ghế vừa chuẩn bị hoa quả. Chữ Đồng liếc nhìn ra ngoài, thấy con xe hơn chục triệu của anh ta đang đỗ trước cửa: “Cậu chủ Ân, anh đừng có suốt ngày làm mấy việc hạ thấp phong cách của mình nữa đi.”

Ân Thiếu Trình lấy ra một tờ chi phiếu: “Mang tiền tới cho nhà cô, phí đặt hàng nửa năm, đủ chưa?”

Chữ Đồng bước lên, lấy tờ chi phiếu qua xem, sau đó nhét vào trong tay Lý Tịnh Hương: “Được rồi, vậy tôi sẽ bóc một quả sầu riêng thật to để khoản đãi anh?”

Ân Thiếu Trình vội xua tay: “Cô không nhìn thấy cái bản mặt tôi đã đủ thối lăm rồi à?”

“Anh lại sao rồi?”

“Haiz, Dịch Suru của các cô cướp mất người của tôi.”

Lý Tịnh Hương cầm lấy tờ chi phiếu, vừa cảm ơn, vừa gọi điện cho Chữ Cát Bằng. Chữ Đồng ngồi xuống ghế bên cạnh: “Lâu Mộc Ngôn?”

“Phải, mấy hôm nữa Dịch Suru sẽ ký hợp đồng với cô ta.”

Chữ Đồng nghe xong không cảm thấy quá kinh ngạc, Ân Thiếu Trình liếc nhìn cô: “Cô thật chẳng biết an ủi người khác gì cả?”

“Lâu Mộc Ngôn không ký hợp đồng với anh thì cũng ký với Dịch Suru, nếu anh ký được, tôi cũng không cảm thấy bất ngờ.”

Ân Thiếu Trinh khẽ nhếch môi, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa: “Tôi lúc đó trong nghi lễ ký hợp đồng, Dịch Suru các cô chắc chắn sẽ cử phóng viên đi.”

“Đĩ nhiên rồi, công ty nhà mình ký hợp đồng có khi Dịch Suru lại điều động một số lượng lớn, tôi cũng sẽ đi.”

“Đến lượt cô sao?” Ân Thiếu Trinh cười trêu chọc: “Chưa biết chừng tới lúc đó lại gạt cô ra ngoài.”

“Sao có thể chứ, lượng tin bài của tôi trước nay luôn xếp hàng đầu, biết chưa?” Dịch Suru nếu đã cử phóng viên thì cô chắc chắn là tốp đầu.

“Có lúc đây tự tin cũng không tốt.” Ân Thiếu Trinh tươi cười: “Thế này đi, tới lúc đó, phóng viên mà tôi quen biết cũng sẽ qua, tôi bảo họ giữ cho cô một chân, nếu cô không vào được có thể mượn thẻ phóng viên của họ.”

“Ai thèm?” Chữ Đồng khoát tay: “Nếu tôi không vào được thì những người khác càng khỏi mơ.”

Ân Thiếu Trinh ngậm cười: “Được thôi, cô đúng là độ tự tin vượt trội.”

Ngày Lâu Mộc Ngôn ký hợp đồng được tổ chức ngay tại Dịch Suru, mức độ hoành tráng đương nhiên không cần nói. Chữ Đồng đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng không ngờ thật sự bị cái miệng quạ của Ân Thiếu Trinh đoán trúng. Tổng biên tập tức tốc đi vào văn phòng, vỗ vỗ vai Chữ Đồng trước: “Lát nữa cô ra ngoài một chuyến, có tin giao cho cô.”

Chữ Đồng ôm máy ảnh, ngăn người ngẩng lên: “Hôm nay chẳng phải là ngày ký hợp đồng của Lâu Mộc Ngôn sao?”

“Đúng, tôi đã cắt cử nhân sự xong xuôi rồi, chỉ là một lễ ký hợp đồng thôi mà, không cần lấy dao trâu mổ gà.”

Đây là khen cô hay chê cô vậy? Tổng biên tập gọi mấy người, nói rằng phòng vẫn hôm nay giao cho họ rồi gọi riêng Chữ Đồng tới phòng làm việc của mình: “Cô tới sân bay theo dõi vợ chồng Cố Hào.”

“Theo dõi họ làm gì chứ?”

“Đưa con của họ tới tận bây giờ vẫn chưa lộ mặt, đâu phải cô không hiểu độc giả thích cái gì.”

Sân bay cách Dịch Suru rất xa, lái tới đó ít nhất mất một tiếng đồng hồ. Chữ Đồng ngồi trong xe nhưng rất lâu không nổ máy. Chuyện chụp ảnh trẻ con vốn dĩ cô rất bài xích, tới lúc đó cứ báo lại để mất đầu là được.

Dịch Suru.

Lâu Mộc Ngôn ngồi sau sân khấu, ngắm mình trong gương. Bộ trang phục này do chính tay thầy Nghiêm kết hợp cho cô ta. Hôm nay coi như là lần đầu tiên cô ta chính thức đối với mặt cánh nhà báo, thể hiện hình tượng ngoan ngoãn, xinh đẹp là quan trọng hàng đầu.

Người quản lý cúi xuống nói với cô ta: “Chuẩn bị sắp xong chưa? Giám đốc Hoa của Dịch Suru cũng tới rồi.”

“Tôi muốn Giản Trì Hoài đích thân ký hợp đồng với tôi.”

“Sao... Sao cơ?”

Lâu Mộc Ngôn lặp lại câu nói vừa rồi lần nữa: “Tôi muốn Giản Trì Hoài đích thân ký hợp đồng với tôi.”

“Đại tiểu thư của tôi ơi, một sự kiện quan trọng như thế này, cô đừng ương bướng nữa, có người mới nào ký hợp đồng mà hoành tráng như cô không?”

Lâu Mộc Ngôn liếc nhìn chị ta: “Chị có đứng về phía tôi không? Trông chị thế này, sau này còn tranh giành lợi ích cho tôi thế nào được?”

“Không phải, nhưng mà...” Người quản lý cũng có phần bối rối: “Chưa chắc đã mời được anh ấy.”

Đương nhiên Lâu Mộc Ngôn biết, Giản Trì Hoài chưa bao giờ công khai thân phận để bảo vệ ỉnh một mảnh đất thanh tịnh. Nếu cô ta quá ép buộc, trở mặt trong sự kiện này, cũng không có lợi: “Chị cứ nói rõ với giám đốc Hoa, tôi có thể ký hợp đồng với giám đốc Hoa một cách công khai nhưng tôi đã là người của Dịch Suru rồi, tôi hy vọng Giản Trì Hoài có thể cho tôi một cơ hội riêng biệt, mời các phóng viên của Dịch Suru ra sau sân khấu, chỉ ít thì ký lại với tôi một lần trước mặt họ.”

“Việc này...”

“Nhà họ Lâu là nhà đầu tư lớn nhất liệu có thể mời được Tứ ca, nể mặt nhà họ Lâu một lần không? Chị cứ nói với giám đốc Hoa như thế, phiền anh ta chuyển lời.”

Người quản lý nghe xong, chỉ còn cách gật đầu: “Vậy được.”

Phía bên nghi lễ ký kết, có nhân viên đang lật xem thẻ phóng viên. Phóng viên của mỗi tòa soạn đều phải ghi danh, phía bên Dịch Suru chắc chắn không có Chữ Đồng. Cô đứng bên ngoài thò đầu vào trong, bả vai bị đập mạnh một cái.

Chữ Đồng quay đầu lại, hóa ra là Tàn Tàn: “Aiya, đồ hâm, sao ở đây?”

“Cậu hâm thì có, đương nhiên là tớ tới sẵn tin rồi.”

Chữ Đồng chỉ vào trong: “Chụp Lâu Mộc Ngôn chứ gì?”

“Thế không chụp cậu chắc?” Tàn Tàn khoác tay Chữ Đồng: “Nào, cùng đi đi.”

“Aiya, tớ không vào được, tổng biên tập bắt tớ đi theo dõi một tin khác. Tớ lại không muốn đi, nên mới chạy về đây.”

“Vô dụng.” Tàn Tàn mắng yêu cô, rút một chiếc thẻ phóng viên khác trong túi ra: “Tớ có một đồng nghiệp không đến được, tớ cầm cả thẻ của cô ấy đây, cậu bảo sao trùng hợp thế hả? Có cần không?”

“Cần cần cần.” Chữ Đồng nói xong, lấy lại đeo lên cổ.

Hai người vào trong hội trường, bên trong các hàng ghế đã đầy ắp. Chữ Đồng nhìn thấy các đồng nghiệp của mình ngồi ở hàng đầu tiên. Cô và Tàn Tàn ngồi vào ghế theo tên, chờ đợi buổi lễ chính thức bắt đầu.

Khoảng nửa tiếng sau, Lâu Mộc Ngôn mới bước lên dưới sự vây kín của các nhân viên bảo vệ. Người ký tên với cô ta là giám đốc Hoa.

Chữ Đồng không chụp ảnh, nhân lúc rảnh nói chuyện với Tàn Tàn: “Lâu Mộc Ngôn này có lai lịch lớn đến vậy, tớ còn tưởng ông chủ sẽ đích thân ký tên với cô ta cơ đấy.”

“Nhắc tới hán ta làm gì, tớ hận!”

Hai bên đứng trên sân khấu khách sáo qua lại mấy câu, sau đó cầm hợp đồng để các phóng viên bên dưới chụp ảnh, sau đó là một số mục đặt câu hỏi. Khi buổi họp báo gần kết thúc, người ngồi bên cạnh Lâu Mộc Ngôn đứng dậy nói: “Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, bây giờ mời các phóng viên của Dịch Suru ra phía sau tập hợp, chúng ta còn một lễ ký kết nhỏ nữa.”

“Thế là ý gì?” Có người bất mãn đặt câu hỏi: “Lẽ nào còn phân biệt đối xử sao?”

“Xin lỗi, hiện giờ Lâu Mộc Ngôn là nghệ sỹ dưới quyền quản lý của công ty chúng tôi, lát nữa chỉ là một buổi ký kết nội bộ mà thôi. Mời mọi người ra đại sảnh dùng bữa, các nhân viên sẽ đưa mọi người ra ngoài.”

Chữ Đồng nhảy cảm nhận được buổi lễ phía sau kia mới là màn kịch quan trọng. Cô vỗ vai Tàn Tàn: “Cậu mau đi ăn đi, tớ còn có việc.” Nói xong, nhân lúc các phóng viên tản ra, cô len lên phía trên. Có mấy đồng nghiệp làm cùng một phòng, nhìn thấy Chữ Đồng, rồi riu vẩy tay: “Chưa biết chừng còn có scandal ấy.”

Chữ Đồng vẫn còn lo lắng, cô đang nghĩ lát nữa có đến mức bị đuổi ra không? Dẫu sao cô cũng là phóng viên chính thức của Dịch Suru, được không?

Cũng may là quẹt thẻ đi vào, Chữ Đồng tháo tấm thẻ trên cổ xuống, đổi thành thẻ của mình. Cô đi sau đám đông, sau khi quẹt thẻ cũng không có gì khác thường, được cho qua.

Bước vào trong, hiển nhiên cũng đã được bày biện cẩn thận. Hai chiếc giá hai bên thảm đỏ được bày đầy hoa hồng. Trên chỗ ngồi của phóng viên cũng trải những tấm vải đỏ rực rỡ.

Có một phóng viên kéo tay Chữ Đồng: “Ban này tôi nghe giám đốc Hoa và Lâu Mộc Ngôn nói chuyện, hình như ông chủ của chúng ta sắp lộ diện đấy.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 62: Thì ra chồng là một nhân vật tầm cỡ

Chữ Đồng chọn một ghế phía sau. Xem ra cô Lâu Mộc Ngôn này thật sự không đơn giản, có thể khiến ông chủ sắp xếp một lần xuất hiện thế này, không phải đã bị sử dụng quy tắc ngầm rồi đấy chứ? Mặc dù ngoài miệng Chữ Đồng không thể nói rõ nhưng trong bụng đã khẳng định tới tám, chín phần. Khi nhớ lại hình tượng của Đông Tử, cô còn gần như chắc chắn một trăm phần trăm.

Dịch Suru, tầng đình.

Giám đốc Hoa đích thân gõ cửa phòng làm việc, Giản Tri Hoài ngồi trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi. Giám đốc Hoa không dám gây ra những tiếng động

quá lớn, chỉ dè dặt bước lên: “Tứ ca, buổi họp báo giải tán rồi. Máy ảnh và di động của các nhân viên trong nội bộ Dịch Suru đã bị giữ lại. Nếu anh cảm thấy vẫn không ổn thì thế này đi, đằng nào cũng ký hợp đồng rồi, hơn nữa Lâu Mộc Ngôn cũng không dám gây chuyện với anh, trừ phi sau này cô ta thật sự không muốn sống trong showbiz nữa.”

Giản Trì Hoài im lặng gối đầu lên lưng ghế, ngón tay gõ nhịp trên tay vịn của ghế.

Giám đốc Hoa thấy vậy bèn nói tiếp: “Để em xuống nói anh có việc phải ra ngoài, phía cô Lâu em sẽ nói đỡ thỏa đáng.”

“Với nhà họ Lâu ở Tây Thành, thứ gì quý giá nhất?” Giản Trì Hoài bất ngờ mở mắt, ánh nhìn dừng lại trên một chiếc bàn cách xa giám đốc Hoa: “Không phải quyền lực, chẳng phải tiền bạc mà chính là Lâu Mộc Ngôn. Nhà họ Lâu con một mấy đời, tới đời của Lâu Mộc Ngôn lại càng coi cô ta như viên ngọc minh châu. Chuyện hôm nay nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu tôi nể mặt Lâu Mộc Ngôn, sau này nhà họ Lâu ắt phải nể mặt tôi nhiều hơn.”

Giám đốc Hoa nghe tới đây liền cười. Anh ta biết với tính khí của Giản Trì Hoài muốn khuyên cũng chẳng ai khuyên được.

Giản Trì Hoài đứng dậy, giám đốc Hoa đi theo phía sau anh. Ra tới cửa, Giản Trì Hoài bất ngờ dừng bước, vòng tay chỉ vào giám đốc Hoa phía sau: “Cái kẻ khích tướng này của cậu quá vụng, về học thêm đi.”

Giám đốc Hoa gật đầu: “Dạ dạ dạ, hôm khác em sẽ học hỏi anh cẩn thận.”

Lâu Mộc Ngôn ngồi trước sân khấu, trên bàn trải một lớp vải đỏ thêu hình đám mây lành, hai bên được giữ bằng những lọ hoa được cắm đầy hoa tươi. Người quản lý đứng bên không ngừng nói gì đó vào tai cô ta, sắc mặt Lâu Mộc Ngôn càng ngày càng sa sầm lại nhưng lại không thể biểu hiện ra ngoài. Một người từ nhỏ đã quen được nuông chiều, kiểu gì cũng thể hiện một chút cảm xúc ra ngoài nét mặt.

Người đồng nghiệp ngồi bên ghé vào tai Chữ Đồng: “Chắc là ông chủ không tới được rồi. Giám đốc Hoa đã ký hợp đồng rồi, còn sợ cô Lâu Mộc Ngôn ngày trở mặt chắc?”

Không phải không có khả năng này. Thật ra Chữ Đồng rất thích xem trò vui, huống hồ không thừa nhận cô hoàn toàn không thích Lâu Mộc Ngôn.

Các phóng viên đã ngồi yên vào chỗ, chỉ còn đợi mọi chuyện tiếp theo xảy ra. Chữ Đồng nhìn thấy giám đốc Hoa ở cách đó không xa đang bước về phía trước, đằng sau chắc là có người. Nhìn kỹ thì thấy bị ba đến năm người vây kín, bóng hình cao ráo, chỉ có dáng người là bị che chặt, nhất thời không thể nhìn rõ.

Người quản lý của Lâu Mộc Ngôn vỗ vai cô ta: “Tới rồi!”

Lâu Mộc Ngôn lập tức khẽ mỉm cười, nét mặt ngỡ ngàng. Đồng nghiệp ngồi bên cạnh Chữ Đồng hưng phấn reo lên: “Mẹ ơi, cuối cùng cũng được nhìn thấy mặt thật của ông chủ rồi, đúng là nhờ phúc của cô Lâu này.”

Cô đang định nói cô gặp lâu rồi thì trong thoáng chốc, bóng dáng cao lớn của người đàn ông đã tới trước sân khấu, một đôi chân dài thẳng tắp, vóc dáng cường tráng được một bộ vest trắng bạc bọc lại một cách hoàn hảo. Chữ Đồng không có hứng thú với diện mạo của anh ta nhưng chợt nghe thấy có người trong đám đông hô vang: “Giản Trì Hoài! Anh ấy là Giản Trì Hoài!”

Chữ Đồng sững sốt, cái gì Giản Trì Hoài? Cô đột ngột nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy người đàn ông kia lộ diện trước mọi người, ngũ quan đẹp đẽ tới bùng nổ, mái tóc đen vừa được vuốt keo, lộ ra cảm giác hơi rối và gọi cảm, ánh mắt sâu xa, sống mũi cao. Mỗi một đường nét đều vô cùng quen thuộc, gương mặt này sáng sớm nay vẫn còn dính sát trước mặt cô, sao cô có thể nhìn nhầm? Người kia chẳng phải chính là Giản Trì Hoài sao?

Bên dưới, mọi người vỗ tay ầm ầm như sấm dậy, có người kích động đứng bật dậy: “Xin lỗi, anh chính là ông chủ sau lưng Dịch Suru sao?”

Giám đốc Hoa nghiêng người bước lên trước mặt người đàn ông, ra hiệu ọi người đừng kích động, yên lặng ngồi về chỗ của mình. Giám đốc Hoa đích thân kéo ghế cho Giản Trì Hoài, sau khi anh ngồi xuống rồi, mới cầm micro lên: “Các vị đều là một phần của Dịch Suru chúng ta, có những chuyện chúng ta cũng không cần giấu giếm. Anh Giản chính là CEO của Dịch Suru, anh ấy còn có một thân phận, tin rằng các bạn cũng không lạ lắm. Hôm nay sở dĩ tạm thu máy ảnh và di động của mọi người chính là muốn chuyện này không quá rùm beng. Anh Giản đây nếu trở về thời cổ đại chắc chắn là một người ở ẩn...” Giám đốc Hoa bất giác nói đùa: “Nếu anh ấy vẫn còn thích làm giáo viên nhân dân thì chúng ta tạo điều kiện cho anh ấy, lát nữa phát ổi bạn ở đây một phong bì đồ, mọi người nể tình mà kín miệng nhé!”

Đám đông phá lên cười vì câu nói của giám đốc Hoa nhưng Chữ Đồng không sao cười nổi, vì sao cô cảm thấy tất cả giống như một vở kịch vậy? Chẳng chân thực chút nào, ai cũng đeo một lớp mặt nạ, ngay cả người chồng tới tới tai áp mà kẻ cùng cô cũng có một gương mặt khác!

Giản Trì Hoài và Lâu Mộc Ngôn bắt đầu ký hợp đồng, chẳng biết là lại ký văn bản nào. Nụ cười của Lâu Mộc Ngôn tươi như hoa, chẳng phải cần cười sao? Cô ta không dám quá ép buộc Giản Trì Hoài, cho dù đã lùi một bước lên, không xuất hiện trước mặt tất cả mọi người như kế hoạch của Ân Thiệu Trình nhưng dù gì cũng đã khiến nội bộ Dịch Suru hay tin này, dù gì cũng để người ta biết người mà Dịch Suru muốn lãng xê rốt cuộc là ai.

Hai người trao đổi văn bản cho nhau, Lâu Mộc Ngôn chấp hai tay lại, đứng dậy, bắt tay với Giản Trì Hoài: “Tứ ca, sau này phải nhờ anh quan tâm nhiều.”

Tứ ca? Ha, Tứ ca.

Chữ Đồng chống tay lên trán. Lúc này, cô đã hiểu sâu sắc hàm nghĩa trong hai chữ 'Tứ ca' lúc trước khi Giang Ý Duy gọi Giản Trì Hoài rồi. Sao cô lại

ngốc nghếch đến thế, Giản Tri Hoài nói trong các anh em ở nhà anh xếp thứ tư, thế mà cô lại tin thật.

Chữ Đồng biết sai lầm của mình ở đâu rồi, trải nghiệm cuộc sống cũng đã luyện cho cô một tính cách tinh ranh nhưng cô quá hiểu điểm yếu của mình nằm ở đâu.

Hết lần này tới lần khác, sờ dĩ sau khi chạm tới tầng sâu đó cô lại lùi về là vì trong tiềm thức cô cảm thấy không thể nào, hoặc nên nói rằng trong tiềm thức của cô, vốn không thích lôi kéo Giản Tri Hoài và người đàn ông thần bí tên Tử ca kia vào với nhau.

Vì sao ư? Vì cô chỉ là một phóng viên tép riu, gia đình bình thường, còn nhà họ Giản thì bỏ xa gia đình cô cả một quãng rồi, cô đặc biệt hy vọng Giản Tri Hoài chỉ là một giáo sư bình thường mà thôi, lương bổng có cao hơn cô nhưng cũng chưa tới mức lương khó tin, dù chưa thể gọi là đồng đều, nhưng ít nhất khi cô cố kiễng chân lên vẫn đuổi kịp anh, không phải sao?

Xung quanh có tiếng vỗ tay vang lên, Chữ Đồng chỉ nhìn chằm chằm về phía trước. Ánh mắt Giản Tri Hoài cao ngạo mà lạnh nhạt, cũng không để ý quá nhiều. Anh đưa bản hợp đồng trong tay cho giám đốc Hoa. Nét mặt Lâu Mộc Ngôn ngược ngược, đứng bên cạnh anh, chốc chốc lại nói chuyện.

Chữ Đồng cảm thấy thật nực cười, hôm nay nếu không có Lâu Mộc Ngôn, chắc cả đời này cô cũng sẽ không biết chồng mình còn có thân phận này.

Giản Tri Hoài giờ tay lên nhìn giờ rồi nói với Lâu Mộc Ngôn đứng bên: “Tôi còn có việc, cô về trước đi, tạm nghỉ ngơi mấy hôm, sau này sẽ bận rộn đây.”

Lâu Mộc Ngôn mỉm môi cười khê: “Em vẫn thích bận rộn.”

Có nhân viên phục vụ bê khay, bắt đầu xuống dưới phát lì xì. Giản Tri Hoài tiến lên trước, ánh mắt nhìn về phía trước trong giây lát, chột tập trung vào một bóng hình nào đó. Bước chân của anh hơi dừng lại, thấy Chữ Đồng cũng đang ngồi im đó. Ánh mắt hai người giao nhau, cũng không biết cô có đang nhìn anh hay không.

Nhân viên đưa lì xì cho cô, cô cũng không đón lấy. Đồng nghiệp ngồi bên thấy vậy, bèn lấy hộ cô: “Cô sao thế? Không cần cả lì xì à?” Đường như nhận ra cô không ổn, người đồng nghiệp dè dặt đẩy khê cô một cái: “Đồng Đồng, cô đừng hù tôi, làm sao vậy?”

Chữ Đồng thu ánh mắt lại, đón lấy bao lì xì trong tay đồng nghiệp. Cô là người duy nhất bóc ra xem ngay, hóa ra không phải tiền mặt mà là một vòng đeo tay bằng vàng của một thương hiệu nổi tiếng nào đó, một sợi cũng phải mấy ngàn. Vì một Lâu Mộc Ngôn, quả là rộng rãi.

Người đồng nghiệp ồ lên một tiếng, hứng phần tốt độ: “Hôm nay đúng là hời to rồi, đây là ước mơ bao lâu của tôi, còn chẳng nỡ bỏ tiền mua.”

Người quản lý của Lâu Mộc Ngôn bảo vệ cô ta rồi đi. Chữ Đồng đứng dậy, rời khỏi chỗ trước. Giản Tri Hoài thấy bước chân của cô hơi lảo đảo, nhưng lại cất bước rất nhanh. Anh không đuổi theo ngay lúc ấy mà lập tức gửi tin nhắn qua cho cô: Tối phòng làm việc của anh.

Vậy mà rất lâu vẫn không có lời hồi đáp, lúc ấy Giản Tri Hoài mới nhớ ra khi vào trong hội trường, di động và máy ảnh của phóng viên bị thu hết.

Chữ Đồng xông thẳng ra bãi đỗ xe, lái xe của mình phóng ra. Ánh nắng gay gắt, hắt vào trong qua lớp kính chắn gió. Có rất nhiều chuyện khi trước bỗng hiện về, từng cảnh từng cảnh xuất hiện trong đầu cô. Chẳng trách anh luôn tỏ ra cao ngạo, ngay cả Giang Ý Duy cũng phải sợ anh. Chẳng trách đồng ảnh cô chụp trộm anh đều bị ngăn chặn. Chẳng trách Ân Thiếu Trình hay nói Giản Tri Hoài không đơn giản. Thì ra quả thật là tất cả mọi người đều biết, lại chỉ có mình cô ngu ngơ không hay.

Chẳng biết vì nắng hay vì nguyên do gì, mắt của Chữ Đồng hoàn toàn không thể mở ra được, trong khúc mắt có một dòng chất lỏng không rõ ràng trào ra, chiếc xe đột ngột loạn choạng lao đi, suýt nữa đâm vào một chiếc xe đạp đi trước. Đối phương giật thót, lên tiếng chửi mắng: “Mù hả mày, muốn chết sao!”

Đầu Chữ Đồng đau như búa bổ, bèn dừng hẳn lại bên vệ đường, cả người nằm rạp xuống vô lăng. Bảo vệ phụ trách mặt đường đi tới, gõ mạnh lên cửa kính: “Chuyện gì đây? Chỗ này không được đỗ xe!”

Chữ Đồng hoàn toàn không nghe thấy gì. Cô lắc đầu, lúc này cô không muốn nghe một chữ nào cả, lời nào cũng chất chứa như mũi kim sắc nhọn, găm thẳng vào tai cô.

Người bảo vệ đập cả hai tay lên cửa: “Cô ra đây cho tôi!”

Cổ áo anh ta bất ngờ bị ai xóc lên, Ân Thiếu Trình từ đâu chui ra, đẩy bả vai anh ta một cái: “Cứ thích đỗ đây đấy, làm sao?”

“Chỗ này thật sự không được đỗ xe, lát nữa xe của người khác không ra được.”

Ân Thiếu Trình ngang ngược chỉ về phía xa: “Thế thì ra cửa khác, chúng tôi cứ thích đỗ ở đây, ý kiến à?”

“Con người anh sao lại thế nhỉ? Không nói lý lẽ phải không, có tin tôi báo cảnh sát không?”

Ân Thiếu Trình rút ví, lấy toàn bộ số tiền mặt bên trong ra, đập mạnh vào ngực người bảo vệ: “Tùng này đủ chưa? Việc còn lại anh tự giải quyết.” Ân Thiếu Trình nói xong, mở cửa xe, ghé vào tai Chữ Đồng hét một câu: “Hey, cô em, xuống xe thôi, không phải cô muốn vào đồn đấy chứ?”

Chữ Đồng cảm thấy phiền, bên tai chỉ thấy có gì đang hét ầm ĩ. Ân Thiếu Trình kéo cánh tay cô, lực rất mạnh, lập tức kéo cả người cô xuống xe. Ngay

sau đó, cô bị nhét vào ghế lái phụ của anh ta. Chữ Đồng lúc này không muốn nói chuyện, càng không có sức giãy giụa gì nữa.

Chiếc xe rời khỏi Dịch Suru, Chữ Đồng hạ cửa kính xe xuống, gió vù vù thổi vào. Ân Thiệu Trình lại đóng cửa lại: “Để người khác nhìn thấy bộ dạng cô thế này lại tưởng tôi ức hiếp cô đấy.”

Chữ Đồng quay đầu lại, trừng trừng lườm anh ta. Ân Thiệu Trình mím môi, một lát sau mới lên tiếng: “Cô bị kích động gì vậy?”

“Hừ!”

“Hừ gì mà hừ, ăn nói đàng hoàng, đừng có khó hiểu thế.”

“Trùng hợp thật, đúng lúc anh ngang qua Dịch Suru?”

Ân Thiệu Trình nhìn thẳng vào Chữ Đồng qua gương chiếu hậu: “Tôi không yên tâm về cô.”

“Tôi có gì mà anh không yên tâm? Anh sợ tôi biết Giản Trì Hoài là ông chủ của tôi, chịu đã kích chứ gì? Ân Thiệu Trình, anh mưu tính sai lầm rồi, tôi vui mừng còn không kịp ấy, thế thì tôi sẽ là ai nào? Tôi là bà Giản, tôi cũng là người có tiền, tôi còn có cả một hậu phương vững chắc như thế, lẽ nào đây không phải một chuyện rất đáng ăn mừng sao?” Chữ Đồng nói ra những câu ấy bằng chất giọng bình thản nhưng chỉ có cô mới biết lòng cô lúc này đang cuộn trào rất nhiều cảm xúc, quả thực là khó chịu tới tận cùng.

Ân Thiệu Trình cho xe đi tới quảng trường Vạn Đạt, rồi đỗ lại đó: “Đúng, là một chuyện cực vui, tôi đi ăn mừng với cô?”

“Tôi chỉ muốn một nhát cần chết anh!”

Ân Thiệu Trình phì cười: “Cô tìm nhầm đối tượng rồi thì phải? Người lừa cô không phải là tôi.”

Chữ Đồng co người lại phía sau, dựa vào lưng ghế: “Tôi chẳng có gì phải tức giận cả, chỉ là thêm một chuyện đáng mừng, tôi không giận.”

Ân Thiệu Trình nhìn thấy thứ cô siết chặt trong tay: “Đây là cái gì? Lẽ nào bạn nãy lái xe cô cũng cầm nó?”

Chữ Đồng liếc nhìn, là bao lì xì Dịch Suru phát, thế mà cô không vứt lại ở xe, cứ cầm mãi trong tay. Chữ Đồng mở chiếc hộp, lấy vòng đeo tay ra: “Đẹp chưa này, giá không rẻ đâu.” Nói rồi cô nghiêm túc đeo nó lên cổ tay.

Ân Thiệu Trình rất không quen nhìn cô trong điệu bộ này. Phải, màn kịch để Giản Trì Hoài lộ mặt do anh ta kỳ công sắp xếp nhưng nhìn thấy Chữ Đồng như vậy, anh ta lại có phần hối hận. Thân phận của Giản Trì Hoài được công khai, đối với người khác chẳng là gì cả, nhưng đối với Chữ Đồng..

Người đàn ông nắm chặt vô lăng, chầm một liều thuốc, khẽ rít một hơi: “Chữ Đồng, vì sao tôi đối tốt với cô, cô lại không nhìn thấy? Nếu Giản Trì Hoài yêu cô, anh ta không việc gì phải giấu giếm cô. Nói cách khác, nếu anh ta cảm thấy đó không gọi là giấu giếm, chỉ là không cần phải nói thì càng chứng tỏ anh ta không để cô trong lòng. Cô cũng nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn rồi đấy, trước đây có mấy lần Giản Trì Hoài đi cùng cô ta, cô cảm thấy cô thắng được cô ta sao?”

Chữ Đồng nhắm mắt lại, muốn né tránh sự thật này: “Anh nói vậy là không đúng, chỉ cần Giản Trì Hoài không muốn, Lâu Mộc Ngôn có quyền rũ hơn nữa cũng vô dụng.”

“Không muốn? Không phải cô không hiểu/ tính cách của Giản Trì Hoài. Chuyện hôm nay, cô dám nói với bản thân mình, anh ta không phải vì Lâu Mộc Ngôn mới đứng ra không? Cô gái này không đơn giản, tôi từng tiếp xúc với cô ta, bất luận là thủ đoạn hay gia thế cô đều không phải đối thủ của cô ta.”

“Ân Thiệu Trình, anh đừng có giả vờ làm người tốt nữa, anh lại muốn kéo tôi vào showbiz chứ gì? Tôi nghe là thấy đau cả đầu. Tôi nói với anh một lần cuối cùng, tôi vĩnh viễn không bao giờ bước chân vào cái giới đó, mãi mãi!”

Ân Thiệu Trình cũng dựa ra phía sau, nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt lấy cô: “Chữ Đồng, lẽ nào cô cảm thấy những nghệ sỹ do tôi quản lý không ai bằng được cô sao? Có thể lọt vào mắt Ân Thiệu Trình này diện mạo, vóc dáng dĩ nhiên là hạng nhất. Trong giới giải trí, chưa có chuyện thiếu ai sẽ chết. Tôi để cô làm minh tinh, hơn nữa ở trong tay tôi, tôi lắng xê cô, cô xem, liệu Giản Trì Hoài còn dám không coi cô ra gì?”

Chữ Đồng quay đầu, đây cũng là lần đầu tiên cô nghe thấy Ân Thiệu Trình nói chân thành như vậy nhưng cho dù là vậy, cô vẫn đáp rành mạch: “Cảm ơn anh nhưng mỗi người có một chí hướng.”

Ân Thiệu Trình rút lại những lời trong miệng, ánh mắt nhìn về phía xa xăm. Chữ Đồng khẽ thở hắt ra: “Anh có thể đưa tôi về không?”

“Không cần tôi cho cô 50 đồng để bắt xe sao?”

“Khỏi, anh đưa tôi tới cửa nhà là được rồi.”

Ân Thiệu Trình không nói gì nữa, khởi động xe đưa cô về. Tới Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng khẽ ngẩng đầu: “Dừng ở đây đi.”

“Cô như vậy sao khiến người ta yên tâm được?”

“Tôi đã về tới nhà rồi, còn gì không yên tâm được chứ?” Chữ Đồng đẩy cửa bước xuống, sau khi đóng cửa lại còn quay đầu, cúi người nói với người

đàn ông phía trong: “Ân Thiếu Trình, vẫn phải cảm ơn anh.”

Ân Thiếu Trình xua tay về phía cô: “Đi đi.”

Chữ Đồng cất bước đi vào trong, từ cửa về tới nhà phải qua một quãng đường rất dài, cô lại đi rất chậm. Cho tới khi ngôi biệt thự ấy hoàn toàn xuất hiện trong tầm mắt, Chữ Đồng lại mất đi dũng khí bước vào. Gần cạnh cửa có một khóm trúc, xung quanh xây những viên đá tròn, Chữ Đồng ngần ngại lên.

Giản Trì Hoài không thể liên lạc ngay với Chữ Đồng, di động lại không ở bên người cô, cứ thế chạy ra ngoài chắc là về nhà.

Tới cửa hàng hoa quả, Chữ Cát Bằng và Lý Tịnh Hương đều ở đó. Thấy anh tới, hai người họ ngơ ngác nhìn nhau. Lý Tịnh Hương đón đường, rõ ràng hết sức lo lắng: “Trì Hoài!”

Giản Trì Hoài cứ thế đi vào, nhìn thấy bàn ghế bên trong: “Chữ Đồng có tới đây không?”

Lý Tịnh Hương giật thót, đoán Chữ Đồng lại giận dỗi bỏ đi rồi bèn lắc đầu: “Không có, để tôi đi gọi điện cho nó.”

“Không cần đâu.” Giản Trì Hoài ngồi lên ghế: “Tôi ngồi đây đợi một lát.”

“Được, nó cũng hay tới đây giúp đỡ, chưa biết chừng lát nữa cũng qua.”

Chữ Cát Bằng pha trà cho Giản Trì Hoài, Lý Tịnh Hương lại rục rịch chuẩn bị hoa quả. Giản Trì Hoài lên tiếng ngăn cản: “Không cần phiền đâu, tôi ngồi một lát thôi.”

“Vâng, vâng.”

Hai vợ chồng rõ ràng rất gượng gạo, cho dù có buôn bán cũng không dám to tiếng. Giản Trì Hoài không giống như con rể của họ mà như một vị thần, ngồi ở đó khiến bầu không khí của cửa hàng hoa quả đóng băng trong khoảnh khắc.

Một người hàng xóm thường qua mua hoa quả nhìn thấy người đàn ông ngồi bên trong, vừa lựa vừa cười ha ha: “Tịnh Hương à, đây là bạn trai của Đồng Đồng sao?”

Ngay trước mặt Giản Trì Hoài, Lý Tịnh Hương không biết phải trả lời sao, đành đáp qua loa: “À, vâng vâng. Hoa quả hôm nay ngon lắm, mua một cân tặng một quả lê.”

Bà thím kia từng gặp Chữ Đồng, thi thoảng cũng hay buôn chuyện với Lý Tịnh Hương: “Không đúng, hình như Đồng Đồng kết hôn rồi mà?”

Lúc nói chuyện, khó trách sẽ hỏi han. Lý Tịnh Hương tuy không nói chồng Chữ Đồng là ai nhưng con gái mình đã kết hôn cũng chẳng có gì để giấu giếm. Thế mà lúc này Giản Trì Hoài lại ngồi ngay phía sau, cậu ấy có lẽ không muốn công khai thừa nhận, Lý Tịnh Hương tíu tít chọn hoa quả cho bà thím: “Phải, lấy chồng rồi.”

“Vậy người bên trong kia là con rể à?”

Da đầu Lý Tịnh Hương tê rần, trong bụng thầm nghĩ cái bà này đúng là định hỏi tận gốc, tróc tận rễ đây mà. Bà cầm chiếc túi trong tay lên: “Tôi đâu có phúc như bà, đúng rồi, sao hôm nay không thấy đưa cháu nội ra ngoài chơi?”

“Con trai và con dâu đưa đi công viên chơi rồi, hôm nay tôi khá nhàn. Này, Tịnh Hương, đừng bỏ quả hồng vào nhé.”

Lý Tịnh Hương bỏ mấy quả trót cho vào lúc không để ý ra, tiện tay đặt lên một chiếc bàn khác: “Để tôi cân cho bà.”

Giản Trì Hoài lạnh nhạt ngồi bên trong, hoàn toàn thấy hết vẻ dè dặt của Lý Tịnh Hương. Dường như giờ anh mới nhìn rõ thì ra người nhà họ Chữ luôn đối xử với anh như vậy. Ở trước mặt anh, họ không vẻ tự tại nên có của bậc trưởng bối, Chữ Đồng chắc chắn đã biết từ lâu.

Lý Tịnh Hương bán hàng xong, do dự đi về phía Giản Trì Hoài: “Trì Hoài à, hay là tôi đi mua thức ăn, cậu ở lại đây ăn tối?”

Đương nhiên, bà chỉ khách khí hỏi một câu nhưng không ngờ Giản Trì Hoài lại đồng ý: “Được.”

Lý Tịnh Hương sừng sốt, có phần bối rối: “Vậy... Vậy tôi đi ngay đây.” Nói xong, bà quay người đi tới trước quầy thu ngân, lấy một ít tiền rồi tới khu chợ bên cạnh mua đồ.

Chữ Đồng ngồi đợi bên ngoài Bán Đảo Hào Môn rất lâu, tới tận khi màn đêm buông xuống cô vẫn không muốn vào nhà, bèn đứng dậy đi ra ngoài, bắt một chiếc taxi tới chỗ bố mẹ.

Xe đi vào trong tiểu khu. Giản Trì Hoài ngồi trong phòng Chữ Đồng, đang xem ảnh cô để trên bàn học, bỗng nhiên nghe thấy dưới nhà có người gọi: “Mẹ, mẹ ơi!”

Là Chữ Đồng. Anh ngó đầu ra, nhìn thấy Chữ Đồng đang đứng trước một chiếc taxi. Giọng Lý Tịnh Hương từ cửa bếp vọng ra: “Đồng Đồng à, sao thế con?”

“Mẹ trả tiền xe giúp con, con không đem theo tiền.”

Lý Tịnh Hương vứt mấy thứ trong tay đấy, quay người đi ra. Lát sau, bà dẫn Chữ Đồng lên gác, vừa đi vừa hỏi: “Sao con không lái xe?”

Chữ Đồng thay dép trước cửa, đi vào mấy bước bỗng liếc thấy có bóng người ngồi trên sofa. Cô không ngờ Giản Trì Hoài lại tới đây. Lý Tịnh Hương kéo tay con gái, để cô ngồi xuống ghế: “Đồng Đồng à, Trì Hoài tới từ chiều, con sao vậy? Gọi điện con cũng không nghe.”

“Con quên mang theo di động.”

“Suốt ngày bất cần như vậy. Hai đứa ngồi chơi một lát, mẹ xào thêm mấy món.”

Chữ Đồng đứng dậy: “Mẹ, để con làm cho.”

Giản Trì Hoài ngước lên nhìn về phía cô, xem ra đang giận lắm.

Chữ Cát Bằng biết hôm nay con rể ở đây nên cố tình dọn hàng sớm, tới siêu thị mua một chai rượu vang. Ông thấy trong tủ rượu ở Bán Đảo Hào Môn có không ít rượu vang, chắc là Giản Trì Hoài thích.

Trong nhà, hai mẹ con bê mấy món đã chuẩn bị xong xuôi lên, Giản Trì Hoài và Chữ Cát Bằng ngồi cùng nhau, màu rượu vang trong ly rất đậm, giống như vàng đã cất giữ nhiều năm. Chữ Đồng ngồi đối diện Giản Trì Hoài, chẳng thèm nhìn anh lấy một cái. Lý Tịnh Hương nhận ra sự bất thường bèn rót cho Chữ Đồng một cốc Sprite: “Nào nào, nếm thử đi, chân giò hôm nay mẹ hầm đấy.”

“Trì Hoài, bố con mình cạn trước.” Chữ Cát Bằng cầm ly rượu lên, chạm khẽ với Giản Trì Hoài. Ông coi như đã chọn loại rượu không hề rẻ, một chai rượu vang 88 mà bình thường ông còn chẳng nở uống một ngụm. Chữ Cát Bằng nhấp khẽ, mùi vị quả là tuyệt, vậy là rượu vào miệng Giản Trì Hoài dường như lại rất khó nuốt. Không có mùi hương của rượu vang, chỉ có cái đắng chát khó nói, chẳng biết đã bỏ thêm bao nhiêu chất phụ gia.

Nhưng anh cũng không thể không uống, cùng lắm là uống ít hơn một chút.

Chữ Đồng không ngừng gấp một chân giò trước mặt Giản Trì Hoài, lúc ăn cơm cũng cúi gằm, tựa hồ coi như anh không tồn tại. Lý Tịnh Hương chuẩn bị hai đôi đũa, một đôi để mình ăn cơm, đôi kia dùng để gấp thức ăn cho Giản Trì Hoài.

Chữ Đồng nhìn thấy điệu bộ của bố mẹ, trong lòng bất chợt thấy chua xót: “Mẹ, mẹ đừng chỉ quan tâm tới người khác, mẹ cũng ăn đi chứ, bận rộn cả ngày không mệt sao?”

“Đúng vậy.” Giản Trì Hoài tiếp lời: “Mẹ, tự con gấp được.”

“Đồng Đồng, Trì Hoài đi làm cả ngày cũng mệt mà.” Lý Tịnh Hương không dám thất lễ chút nào với cậu con rể này.

“Mệt gì chứ?” Chữ Đồng gấp thức ăn vào bát của mình: “Chẳng phải anh ấy là ông chủ lớn sao? Con còn đang làm thuê cho anh ấy đấy. Một công ty lớn như Dịch Suru, lợi nhuận một năm được bao nhiêu? Anh ấy tới trường dạy học, đó là lý tưởng của người ta, làm hai công việc thì nhất định sẽ mệt sao?”

Lý Tịnh Hương và Chữ Cát Bằng nhìn nhau. Trước đây họ cũng biết Giản Trì Hoài không đơn giản chỉ là một giáo sư nhưng nhà họ Giản rốt cuộc có bao nhiêu tài sản thì họ cũng không rõ: “Vậy sao? Vậy rất tốt mà, sau này Trì Hoài còn có thể chăm sóc con.”

“Đúng thế, chăm sóc chu đáo.” Chữ Đồng giờ một cánh tay lên: “Mẹ nhìn thấy chiếc vòng tay này chưa? Chính là phúc lợi của nhân viên Dịch Suru đấy, quá tốt!”

Giản Trì Hoài ngước mắt lên. Cô vẫn không chịu nhìn thẳng vào anh, anh nhếch môi cười: “Bên trên có người, cảm giác này phải rất tuyệt mới phải.”

Chữ Đồng nghe xong cả người bức tức: “Đúng rồi, còn phải thông qua một cô mình tinh mới biết. Nếu không có Lâu Mộc Ngôn, em còn không biết chồng mình là ông chủ của mình cơ đấy.”

“Anh chưa bao giờ cố tình giấu giếm thân phận của mình, cũng chưa từng nghĩ sẽ để lộ một cách rùm beng. Anh ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn, cho rằng cô ta có thể mang về ỉnh những gì vượt ngoài dự tính, vậy thì tới lúc thích hợp đứng ra nói một câu mình là CEO của Dịch Suru, anh cho rằng chẳng có vấn đề gì cả.” Thái độ của Giản Trì Hoài rất điềm nhiên. Bên ngoài không biết quan hệ giữa anh và Dịch Suru, đó là vì anh chưa bao giờ công khai thừa nhận. Nhưng trong giới có những nhân vật hết sức quan trọng dù ít dù nhiều cũng từng gặp mặt anh, một đồn mười, mười đồn trăm, thật ra đây chẳng được coi là bí mật gì phải giữ rịt.

Nghe thấy chưa, thấy chưa. Chữ Đồng biết ngay mà, cô chưa bao giờ ở trên cùng một quỹ đạo với Giản Trì Hoài. Một chuyện cô cảm thấy rất khó chấp nhận anh lại cảm thấy quá đỗi bình thường.

“Từ ngày chúng ta kết hôn tới giờ, việc em tới Dịch Suru làm việc anh cũng biết, nhưng anh chưa bao giờ có ý định nói cho em biết.”

“Anh có thêm một công ty hay mất đi một công ty đối với em mà nói khác biệt lớn lắm sao? Tiền anh đưa cho em, em chưa bao giờ dùng, thế anh đưa cho em đã bị nhét trong ngăn kéo tới tám bụi rồi.”

Chữ Đồng khẽ cắn môi, cuối cùng cũng nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt: “Vậy anh cảm thấy qua một Lâu Mộc Ngôn em mới được biết, kết quả này đối với em mà nói sẽ dễ chịu hơn sao?”

Giản Trì Hoài vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh. Anh cụp mắt xuống, ở trước mặt một người gần như sắp bùng nổ, anh như một con báo tao nhã: “Lâu Mộc Ngôn chỉ là một công cụ mà anh ký hợp đồng để kiếm tiền ỉn. Trước đây, nếu Giang Ý Duy nói với em ông chủ đứng sau lưng Dịch Sư là anh, em cũng sẽ giận. Nếu Lê Đề nói cho em biết em cũng sẽ giận. Vì em cảm thấy tất cả đều không phải tự anh nói ra. Nếu đã vậy hà tất phải bứt rứt vì một Lâu Mộc Ngôn đối với chúng ta chẳng có gì quan trọng? Chỉ cần em biết rõ, thân phận CEO của anh đối với em mà nói liệu có khiến cuộc sống của em thay đổi hoàn toàn hay không mà thôi. Nếu có thì anh xin lỗi, là anh sai. Còn nếu không thì em đang giận đối cái gì?”

Đầu óc Chữ Đồng choáng váng, rõ ràng là cô bị làm cho hoang mang rồi.

Chữ Cát Bằng và Lý Tịnh Hương cũng đã nghe ra lý do con gái nổi giận. Lý Tịnh Hương vỗ vỗ tay cô: “Nếu đổi lại là mẹ, vui mừng còn chẳng kịp ấy chứ. Con nghĩ mà xem, nếu Trì Hoài là sếp của con, vậy sau này còn ai dám ở công ty khiến cô tức giận nữa? Nếu gặp phải sóng gió, con cứ nói thẳng với nó một tiếng, muốn nghỉ việc thì nghỉ, đúng không nào?”

“Mẹ!” Chữ Đồng nghĩ cô sắp không hiểu nổi nữa rồi, sao bố mẹ cũng xen vào. Nhưng chợt nghĩ lại, Giản Trì Hoài đúng là một gã sếp cáo già. Anh không tìm được cô thì tới chỗ bố mẹ, nếu đã không thấy cô ở đây vì sao còn phá lệ ở lại ăn tối? Chẳng phải vì đoán chuẩn cô sẽ tới, khiến cô tức giận không có chỗ nào xả, lại có thể nhẹ nhàng hóa giải cơn giận dữ của cô.

Chữ Cát Bằng uống một ngụm rượu, cũng cảm thấy con gái chuyện bé xé ra to: “Đồng Đồng, đây chính là một tin mừng, nên uống mấy ly mới phải, con giận gì chứ?”

Chữ Đồng cắn chặt răng. Giản Trì Hoài nghe được lời của Chữ Cát Bằng, mỉm cười nâng ly lên, chạm cốc với ông. Chữ Cát Bằng nét mặt tươi tỉnh: “Đồng Đồng, chưa biết chừng sau này con còn được thăng chức ấy...”

Cô thấy Giản Trì Hoài chỉ khẽ nhấp biết ngay là anh không uống nổi loại rượu này. Chữ Đồng với lấy chai rượu: “Đừng vậy, hôm nay là một ngày vui. Nào, uống thôi. Trì Hoài, anh phải uống hết chứ, để em rót cho anh.”

“Đừng đừng, uống hết.” Chữ Cát Bằng cười tươi, nói tiếp.

Giản Trì Hoài nhìn về phía cô, sau đó nhón tay cầm lấy ly rượu, khẽ ngửa cổ, động tác này trông thì nhẹ nhàng, thực chất để nuốt xuống không dễ chút nào. Chữ Đồng đứng dậy rót đầy cho anh: “Bố, bố thật là hiểu Giản Trì Hoài, anh ấy đúng là thích uống rượu vang.”

Nét mặt Chữ Cát Bằng có phần đắc ý: “Vậy thì uống nhiều một chút, nào nào!”

Giản Trì Hoài nuốt rượu vang xuống, cổ họng có một cảm giác khó chịu. Con người anh thật ra từ nhỏ đã rất kiêu kỳ, thứ không lọt vào mắt thì tuyệt đối không dùng, thứ gì không vừa miệng cũng tuyệt đối không ăn. Rượu vang là một ví dụ điển hình. Nếu ở nơi khác, chắc chắn anh đã bỏ đi rồi.

Chữ Đồng cảm hơn nửa chai rượu còn lại đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài, đặt tay lên vai người đàn ông: “Uống đi, uống hết em lại rót tiếp. Bố mẹ nói đều đúng, ông chủ mà, em nhất định phải lấy lòng rồi.”

Lời nói của cô lập lòe nước đôi, nếu nói không đau lòng, không suy nghĩ gì thì trừ phi Chữ Đồng là một thánh nhân..

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Không thể phản kháng thì hãy thoải mái hưởng thụ

Trên đường trở về, Chữ Đồng lái xe, Giản Trì Hoài ngồi trên ghế lái phụ, sắc mặt nhợt nhạt, môi mím lại gắt gao, trán thậm chí còn lấm tấm mồ hôi. Chữ Đồng liếc nhìn, không để tâm. Anh cũng chỉ uống hết quá nửa chai rượu vang, một chút rượu này đối với anh mà nói có lẽ chỉ bằng một phần mười lượng của anh.

Hai người vẫn không nói gì. Về tới Bán Đảo Hào Môn, sau khi đỗ xe lại, Chữ Đồng tự mình đi vào trong nhà, Giản Trì Hoài theo ngay phía sau. Người giúp việc thấy bước chân anh lão đảo, giống như đã say: “Cậu Giản, cậu không sao chứ?”

Giản Trì Hoài khẽ xua tay. Anh tới chân cầu thang, một tay chống lên tường. Chữ Đồng đứng ở ngã rẽ nhìn anh, sao hôm nay từ lượng lại tệ đến vậy?

Người giúp việc thấy anh có vẻ rất nhọc sức bèn bước tới dìu anh. Trở về phòng, Chữ Đồng còn chẳng muốn mở tivi bật máy tính, hôm nay chắc chắn toàn là tin liên quan tới Lâu Mộc Ngôn.

Giản Trì Hoài ngồi bên mép giường, một lúc sau bỗng đứng dậy lao nhanh vào nhà vệ sinh. Cô đóng tai lên, nghe thấy tiếng người đàn ông đang nôn khan. Có đến mức ấy không, uống có tý rượu như vậy đã nôn?

Khi anh bước ra, còn chưa đi được mấy bước đã quay ngược trở lại nhà vệ sinh. Một lần nữa xuất hiện, cảm giác bước chân anh nhẹ tênh. Sau khi đi tới bên giường, anh cầm đầu xuống, cứ thế thờ dốc. Chữ Đồng tiến lên nhìn: “Giản Trì Hoài?”

Người đàn ông nhắm chặt mắt không nói gì. Chữ Đồng bật ngọn đèn đầu giường lên, thấy sắc mặt anh trắng bệch như tờ giấy, ngay cả bờ môi cũng tái nhợt, cô có phần lo lắng, vỗ vỗ vào mặt anh: “Anh không sao chứ?”

Anh lắc đầu nhưng vẫn nhắm chặt môi. Chữ Đồng xoa xoa gương mặt anh nhưng lòng bàn tay cô lạnh ngắt. Cô vội vàng tìm di động của Giản Trì Hoài, gọi một cuộc cho bác sỹ gia đình. Bác sỹ Triệu vội vàng tới ngay. Lúc kiểm tra, Chữ Đồng đứng ngay bên cạnh, sau đó nghe thấy bác sỹ Triệu nói mấy lần: “Ăn phải thứ không sạch sẽ, kích thích dạ dày.”

“Thứ không sạch sẽ?” Thức ăn tối nay tươi cả mà, cô cũng ăn sao cô chẳng bị làm sao cả?

Bác sỹ Triệu gật đầu: “Đúng, tôi phải truyền dịch cho cậu ấy, nếu không tối nay cậu Giản sẽ khó chịu lắm.”

Chữ Đồng vẫn chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc thứ gì đã khiến Giản Trì Hoài ra nông nổi này. Cô quay người gọi điện cho Lý Tịnh Hương, hỏi thăm tình hình bên đó nhưng hai người họ vẫn ổn thỏa. Mũi kim đau nhói khiến Giản Trì Hoài mở mắt ra: “Không cần hỏi nữa, anh uống rượu thành ra thế này đây.”

“Chai rượu vang đó?” Chữ Đồng ngồi xuống mép giường, nhìn anh: “Có đến mức này không? Đó là rượu bố em mua từ siêu thị về, đâu có hỏng?”

Bác sỹ Triệu nghe tới đây đã hiểu đại khái: “Thưa thiếu phu nhân, dạ dày của cậu Giản được chiều quen rồi, sau này cô làm quen dần là được.”

Chữ Đồng chẳng biết nên nói gì nữa, nếu quả thật ăn phải mấy thứ không sạch sẽ thì thôi, uống một chai rượu kém chất lượng, không có đẳng cấp gì trong mắt anh mà cũng có thể gục, còn phải truyền nước? Thế từ nhỏ anh đã được nuông chiều kiểu gì? Sao còn thái quá hơn cả mấy người giàu có thời cổ đại vậy?

Xe của bác sỹ Triệu hết như một phòng chẩn đoán bệnh loại nhỏ, vật phẩm gì cũng có, phần cũng vì đã quá quen với mấy căn bệnh cũ của nhà họ Giản, ông ấy đã mang sẵn theo, bên dặn dò Chữ Đồng: “Thiếu phu nhân, cô nhìn những cái này đi, truyền một bình là được rồi.”

“Lẽ nào ông cứ thế mà về?”

“Tôi còn phải tới nhà họ Giản một chuyến, bụng ông Giản cũng đang kêu đau.”

“Hả?” Hai bố con nhà này tính toán cả rồi sao? “Vậy lát nữa rút kim thì phải làm sao?”

“Việc này cô yên tâm, tự cậu Giản sẽ rút, cậu ấy từng luyện qua.”

Chữ Đồng nhìn về phía Giản Trì Hoài, thấy anh gật đầu: “Đúng vậy.”

Bác sỹ Triệu đi rồi, Chữ Đồng ngược nhìn chai dịch: “Anh luyện cái gì không luyện lại đi luyện rút kim. Anh sợ bác sỹ không rút cho anh à?”

“Lúc nhỏ mỗi lần truyền nước lại rất sợ, sợ có không khí lọt vào trong thể nên anh đã quan sát các y tá rút kim ỉnh, sau đó luyện tập thêm mấy lần, tự nhiên biết làm.”

“Thì ra anh sợ chết như vậy.” Suy nghĩ ấy lúc nhỏ Chữ Đồng cũng từng có nhưng cô chưa bao giờ có suy nghĩ mình sẽ tự rút kim, không sợ rút rồi các y tá lại cấm trở lại sao?

Giản Trì Hoài dựa vào đầu giường, dáng vẻ yếu ớt. Chữ Đồng ngồi ở cuối giường nhìn anh, người đàn ông giờ cánh lên: “Ngồi xa vậy, bây giờ anh cũng chẳng ăn thịt được em.”

“Vậy anh cứ nằm thế đi, yên lặng, đừng có nói nhiều.”

Người đàn ông thấy cô chống tay hai bên, nét mặt buồn bực. Anh lại không thích giải thích, đối với anh mà nói, không có chuyện tận sức nói rõ với cô về một thân phận, thật sự chẳng thấy chuyện này có gì to tát. Gương mặt Chữ Đồng chìm trong bóng tối: “Giản Trì Hoài, nếu anh đã là ông chủ của em thì đuổi việc Tần Tần cũng là ý của anh?”

“Phải.” Giản Trì Hoài đáp không hề do dự: “Cô ta đã phạm phải giới hạn của anh, giới hạn của một nhân viên dưới quyền Dịch Suru, đương nhiên phải đuổi việc.”

“Vậy tại sao anh không đuổi việc cả em luôn?”

“Nếu không phải vì quan hệ giữa hai chúng ta, em tưởng em còn có thể được sắp xếp ở lại đó sao?” Giản Trì Hoài không chút nề tình: “Bản thân em cũng là phóng viên nên hiểu rằng mấy chuyện mua bán tin đồn không về vang gì.”

“Đúng thế, cộng thêm tới đó quá hỗn loạn, ngay cả một lời giải thích thuận nước đẩy thuyền anh cũng không nói. Giản Trì Hoài, rõ ràng tối đó anh có thể

nói ngay với em.”

Giản Trì Hoài nhìn về phía cái bóng nghiêng nghiêng của cô rồi từ từ quay đi chỗ khác: “Chỉ có thể nói là vô tình nhầm lẫn. Nếu anh nói ra, em càng không thể chấp nhận. Lúc ấy em đã buộc chặt ông chủ của Dịch Suru mà việc 'triệu kiến' mấy cô mình tính lại. Thân phận của anh không có gì bí mật, nói lúc nào cũng được mà cũng có thể không cần nói. Anh không hiểu vì sao em có thể vì một chuyện như vậy mà đau lòng nhường này?”

Chữ Đồng khẽ nuốt nước bọt, lưng từ từ ngã xuống: “Có thể... là vì ở trước mặt anh em chẳng giấu giếm điều gì. Anh biết công việc của em, biết gia cảnh của em, thậm chí gia đình em làm gì đều do anh bỏ tiền hỗ trợ. Còn về em, ngay cả những chuyện bản thân em còn chưa rõ ràng anh cũng đều có dự tính trước, biết rõ vì sao mình lấy em, ngay cả việc chị em bị bệnh gì chắc là anh cũng biết rõ hơn em. Em thì sao? Chỉ sợ anh không đủ hiểu em nên lúc nào cũng nói hết mọi chuyện với anh, chuyện công việc, theo dõi ai, rồi cả chuyện em và Tần Tần bán ảnh anh cũng biết. Có phải em ngốc lắm không?”

Giản Trì Hoài nhìn mu bàn tay mình. Một bí mật vô tình giấu giếm của anh đối lấy việc nuốt vào bụng cả một chai rượu nho chất lượng kém, khiến bản thân ra nông nổi này, cô vẫn cảm thấy cái hồ này không thể bước qua sao?

Giản Trì Hoài mím môi, không nói tiếng nào. Anh cảm thấy mệt nên cũng im lặng. Chữ Đồng ngồi đó, rất lâu, rất lâu. Đối với cô mà nói, không hoàn toàn chỉ từ Lâu Mộc Ngôn biết được chuyện hôm nay mà phần nộ bất bình. Cô chỉ cảm thấy bỗng nhiên không còn tinh thần, toàn tâm toàn ý để đối lại kết cục này, cô cảm thấy cả người bị đá kích, một chút sức lực cũng tan biến.

Màn đêm dần đậm, ngoài cửa sổ chỉ còn những ngọn đèn buồn bã chiếu lên cảnh vật, bóng cây đung đưa qua lại, tiếng gió và ánh trăng hòa vào nhau đập lên cửa sổ. Chữ Đồng đứng dậy đi tắm, muốn dùng nước lạnh để khiến bản thân tỉnh táo, nhưng tắm xong lại run cầm cập, ôm chăn nằm ngay lên sofa đối diện.

Giản Trì Hoài vẫn đang truyền nước, vẫn còn khoảng một phần tư, bản thân anh không thể ngủ được. Chữ Đồng trùm chăn quá đầu, xung quanh yên ắng tới mức chỉ còn nghe được tiếng thở của bản thân. Thật ra cô cũng không ngủ được, nằm nghiêng người, để hở một khe nhỏ, sợ Giản Trì Hoài ngủ quên mất lại quên tháo kim.

Sắc mặt người đàn ông chìm trong quảng sáng lúc sáng lúc tối, vẫn còn nhợt nhạt. Anh ngẩng đầu nhìn chằm chằm chai truyền vẫn đang nhỏ xuống từng giọt. Đợi kha khá rồi, anh mới tự rút kim ra. Chữ Đồng cũng yên tâm, chỉ là không sao chọn mất được.

Ngày hôm sau, Chữ Đồng dậy rất sớm, Giản Trì Hoài vẫn còn ngủ. Cô thay quần áo xong xuôi, xuống nhà vệ sinh tầng dưới rửa mặt.

Người làm thấy cô ra ngoài bèn gọi với từ trong bếp: “Thiếu phu nhân, hôm nay cô dậy sớm vậy? Có cần tôi chuẩn bị chút đồ cho cô ăn không ạ?”

“Không cần đâu, tôi tự đi ăn.”

“Vâng, nếu sáng mai cô vẫn đi làm giờ này thì cứ nói với tôi một tiếng, tôi sẽ tới sớm làm sẵn quà sáng cho cô ạ.”

Chữ Đồng không thích làm phiền người khác: “Thật sự không cần mà.” Chỉ là một bữa sáng thôi mà, ăn ở đâu cũng được.

Tới Dịch Suru, các đồng nghiệp đang thì thào to nhỏ. Chữ Đồng đặt balo lên bàn, có người tưởng hôm qua cô không vào trong: “Đồng Đồng, cô có biết ông chủ đứng sau lưng Dịch Suru chúng ta là ai không?”

Cô gượng cười: “Tôi biết.”

“Á! Cậu cũng biết sao?”

Một người đồng nghiệp khác đi tới: “Dĩ nhiên rồi, hôm qua Đồng Đồng cùng vào đó với bọn tôi mà, cũng nhận được lì xì!” Đối phương đặt tay lên vai Chữ Đồng: “Còn nhớ bức ảnh hình xăm lần đó không? Đồng Đồng à, coi như cậu chui đầu vô hòng sủng rồi, không ngờ người cậu chụp lên lại là ông chủ!”

Chữ Đồng gạt tay cô ta ra: “Dù sao cũng không phải Dịch Suru của chúng ta tung ra, anh ta muốn tính sổ thì cứ tới tìm Độc Gia.”

“Thật ra tôi vẫn rất tò mò, sao cậu chụp được vậy?”

“Đúng thế đấy!” Một người trong phòng làm việc cũng hòa theo: “Chỗ đó rất là kín đáo, sao cậu chụp được?”

Nếu Giản Trì Hoài chỉ là một giáo sư thì chuyện này sớm đã trôi qua thế nhưng hôm nay thân phận anh lại xoay chuyển bất ngờ. Danh hiệu ông chủ của Dịch Suru giống như một thỏi nam châm có sức hút cực lớn, có thể khiến mọi scandal tập trung vào anh. Chữ Đồng bị người ta vây xung quanh. Cô cười khò, nếu cô nói một câu: Vì tôi chính là vợ của sếp các người, liệu họ có cười rụng hết cả răng không? “Chuyện đã qua lâu lắm rồi, tôi mà biết đó là ông chủ thì có đánh chết cũng không dám đắc tội.”

“Truyền thụ kinh nghiệm đi, chụp kiểu gì vậy?”

Chữ Đồng muốn ngồi xuống nhưng phát hiện ghế của mình đã bị người đồng nghiệp bành trướng chiếm hết: “Chuyện này quá đốn giản? Nhét ấy cô tiếp viên hai trăm đồng, không cần dạy, người ta thông minh mà.”

Cô gái ngồi bên há miệng cực lớn: “Ý cậu là ông chủ tới mấy chỗ đó à?”

Chữ Đồng lúc này chỉ muốn bảo vệ mình, Giản Tri Hoàì không màng tới cảm nhận của cô, vậy thì cô cũng mặc kệ anh: “Mấy người nghĩ sao? Nếu không lẽ nào tôi có thể chạy tới nhà anh ta chụp trộm?”

Tổng biên tập đi vào văn phòng, thấy cả đám người bầu vào một chỗ bèn đi tới, nhìn Chữ Đồng rồi chỉ tay vào cô: “Cô, hôm qua đã trà trộn vào trong?”

Chữ Đồng giờ cao tay lên: “Đây là cán bộ cấp cao phát cho, tổng biên tập chẳng nhẽ chị định thu lại?”

“Không rảnh tào lao với cô, vừa hay các cô đều ở đây.” Tổng biên tập vẫy tay, ra hiệu ọi người bước lên trước: “Về chuyện của ông chủ, tôi cũng khá bất ngờ, bên trên tuy chưa ra lệnh cấm chúng ta không được nói nhưng cả Dịch Suru, cũng tức là bộ phận giải trí chúng ta hôm qua đã vào trong hội trường, phải biết 'suy đoán thánh ý', mọi người hiểu chưa? Trọng điểm của hôm qua là việc Lâu Mộc Ngôn ký hợp đồng, những việc khác không cần nói nhiều, nhưng tôi cũng đã tranh giành phúc lợi ọi người rồi. Hôm qua ai không tới cũng vẫn có lì xì. Giải tán hết đi. Nhớ kỹ đấy, lắp khóa vào miệng, cần thận không lại giống Tàn Tàn.”

Nhớ tới Tàn Tàn, lòng Chữ Đồng một lần nữa u ám. Đợi các đồng nghiệp tản đi rồi, tổng biên tập vỗ mạnh vào vai cô: “Sớm làm xong chuyên đề của Giang Ý Duy đi.”

“Chẳng phải không gấp sao?”

“Ai bảo cô là không gấp?” Tổng biên tập đứng dựa vào bàn làm việc của Chữ Đồng: “Nhanh chóng thu thập cho xong tài liệu của chuyên đề, bộ phim đầu tiên của Lâu Mộc Ngôn cần được quảng bá, công ty rút ra hơn nửa nhân lực chủ chốt cho cô ta, tới lúc đó Giang Ý Duy đứng qua một bên.”

“Nhanh vậy, lẽ nào không cần trù bị?”

“Trù bị cái gì, mọi việc đã sẵn sàng chỉ còn chờ con gió Đông là Lâu Mộc Ngôn vào đoàn làm phim thôi. Có đạo diễn và vương kịch nổi trội của bộ phim điện ảnh “Đau thương thanh xuân ấm áp” đỡ đầu, cô đội đó mà xem, chưa quay đã hot, lần này Lâu Mộc Ngôn nổi tiếng rồi.”

Chữ Đồng kéo ghế ra ngồi xuống: “Được rồi, phía Giang Ý Duy tôi sẽ khẩn trương.”

Mấy ngày nay, cô và Giản Tri Hoàì vẫn về nhà bình thường, chỉ là rất ít trò chuyện. Chữ Đồng bỏ hết mọi việc trong tay, cùng Giang Ý Duy tới đoàn làm phim một ngày.

Họ quay một bộ phim cổ trang, tiêu chuẩn trang điểm cực kỳ khắc nghiệt, hơn bốn giờ sáng Giang Ý Duy đã ngồi trong phòng trang điểm, vừa đội tóc giả vừa đeo nữ trang, cực kỳ nặng nề. Chữ Đồng nhìn cũng thấy khó chịu, ai nói ngôi sao showbiz thì sung sướng nào, chỉ ít trong mắt cô, cô chẳng ngưỡng mộ chút nào.

“Việc gì cô phải chạy tới đây?” Giang Ý Duy nhìn thẳng về phía trước: “Một bài báo chuyên đề thôi mà, cứ cắt ghép bừa bãi là được.”

“Đây là bài báo tuyên truyền cho cô, lẽ nào cô mong nó chẳng viết được tin gì mới sao?”

“Tôi thấy cô tâm hồn treo ngược cành cây. Mấy hôm trước Lâu Mộc Ngôn giờ trò đó chắc là cô khó chịu lắm phải không?”

Chữ Đồng nhìn vào gương, xoa xoa tay: “Cô cũng biết chuyện trong nghi lễ ký hợp đồng?”

“Thế mới nói, loại con gái như Lâu Mộc Ngôn không hề đơn giản. Chữ Đồng, tôi không biết phải khuyên cô kiểu gì nhưng thân phận này của Tứ ca đối với cô mà nói là chuyện tốt, đặc biệt là người như anh ấy, cô có giận cũng nhất định phải nuốt xuống, nếu không hôm nào anh ấy ôm người phụ nữ khác đứng trước mặt thì cô khóc cũng chẳng kịp.”

Chữ Đồng nghe không lọt tai mấy lời của Giang Ý Duy: “Tôi giận hay không, anh ta cũng chẳng quan tâm, tôi còn nhịn làm gì chứ?”

Cô chỉ tùy tiện nói một câu, giống như ai oán hơn. Gần như Chữ Đồng đã quên mất chẳng biết từ khi nào cô lại có thể nói với Giang Ý Duy mấy chuyện này. Giang Ý Duy khẽ cười: “Thôi đi, cô ấy à, thực sự phải vào showbiz rèn luyện, mài giũa. Nói cho cùng cũng chẳng phải là chuyện quá to tát, đừng có bướng.”

“Nếu đôi lại là cô liệu cô còn cười được không?”

“Dĩ nhiên là tôi có thể, tôi mong còn chẳng được, cuộc sống quá là đầu đầu cũng có bất ngờ, hơn nữa sau này còn có cả một ngọn núi vững chắc cho tôi dựa vào, có gì không tốt nào?”

Chữ Đồng cảm thấy logic của Giang Ý Duy quả là khác người. Hơn chín giờ sáng, tới cảnh quay của Giang Ý Duy, cô ấy được quản lý đỡ dậy. Bộ quần áo này khiến cô ấy không thể bước đi một cách thoải mái. Chữ Đồng đi theo sau cô ấy ra ngoài. Trong trường quay lại xuất hiện thêm người nữa một cách vô duyên.

Giang Ý Duy sai bước qua đó, nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn đứng bên cạnh đạo diễn: “Sao cô ta lại ở đây?”

“Tôi đóng Tống Bình Cẩm.”

Chữ Đồng không hiểu mấy tên nhân vật. Cô thấy Giang Ý Duy cau mày, cả gương mặt biến sắc: “Sao, lại còn nhận vai nữ hiệp cơ à?”

“Tôi chỉ có một cảnh này thôi, vẫn mong được học hỏi chị nhiều.”

Đạo diễn cũng có phần khó xử. Ông ta hiểu tầm quan trọng của phân cảnh này, cũng hiểu ý nghĩa của nó đối với Giang Ý Duy. Ông ta bèn kéo cô ấy qua một bên: “Quay xong là cô ta đi ngay, tới lúc đó bộ phim điện ảnh của cô ta cũng công chiếu. Trong bộ phim này chẳng qua chỉ xen vào làm cameo thôi.”

Chữ Đồng nghe thấy hết đoạn đối thoại của họ. Giang Ý Duy đầu đội đầy trang sức, không thể làm gì quá mạnh nhưng rõ ràng nét mặt rất nghiêm nghị: “Ai phân cho cô ta vai này?”

“Haiz, nếu cô ta có thể đột ngột tới đây, chắc chắn là có cách...”

Chữ Đồng bước lên, khẽ kéo vạt áo cô ấy: “Một phân cảnh thôi mà, ban này cô còn khuyên tôi nhịn mà.”

“Cô thì hiểu cái gì?” Giang Ý Duy hát tay, đứng đó một lúc, sắc mặt tái xanh.

Lâu Mộc Ngôn từ xa gọi với: “Đạo diễn, có bắt đầu không đây? Nếu chị Ý Duy có việc thì tôi có thể đợi, bao lâu cũng không sao.”

Giang Ý Duy cắn răng, nhìn sang đạo diễn: “Bắt đầu đi.”

Đạo diễn gật đầu, trong ánh mắt toát lên một vẻ yên tâm không thể nói ra. Ông ta và Giang Ý Duy đã hợp tác nhiều lần, điều ông ta yêu quý nhất chính là sự nghiêm túc và kiên quyết của cô ấy với nghiệp diễn. Khi có phân cảnh của mình cô ấy không bao giờ tới muộn, cũng chưa bao giờ vô duyên vô cớ nổi nóng tại trường quay.

Chữ Đồng đứng ở đằng xa. Giang Ý Duy vào vai phi tử, ngồi trong đình, cùng với nữ hiệp mà Lâu Mộc Ngôn diễn là bằng hữu, chẳng hiểu sao lại trở mặt thành thù. Mãi về sau, Chữ Đồng mới hiểu ra vì sao ban này Giang Ý Duy lại phản ứng gay gắt như vậy. Vì đây là cảnh cô ấy bị bạt tai.

Trước khi quay, đạo diễn đã giải thích tỉ mỉ vị trí đứng thế nào, ra tay ra sao nhưng Lâu Mộc Ngôn chưa từng đóng phim, rất khó hiểu được một cách chính xác. Giang Ý Duy thấy cô ta giờ tay lên bèn nắm bắt cơ hội, quay ngoắt đầu sang nhưng Lâu Mộc Ngôn lại chưa ra tay. Cô ta cười hi hi với đạo diễn: “Xin lỗi nhé, tôi không dám ra tay, sợ đánh vào người thật.”

Cứ lặp đi lặp lại như thế, Giang Ý Duy có phần sốt ruột: “Rất cuộc cô có biết đóng phim hay không?”

Sắc mặt đạo diễn cũng rất khó coi: “Nào, lại lần nữa!”

Hai người nói xong câu thoại duy nhất, Giang Ý Duy nắm vững toàn bộ phân cảnh, khi Lâu Mộc Ngôn vung tay tới thì phối hợp với cô ta nhưng Lâu Mộc Ngôn cứ rụt rè, nhút nhát, lòng bàn tay chỉ sờ một cái vào mặt Giang Ý Duy, vừa nhìn đã thấy giả tạo vô cùng.

Đạo diễn vốn đã nóng tính nhưng lúc này không thể thể hiện ra. Ông ta vò đầu, ném cái mũ xuống đất: “Lần cuối cùng đây, còn không xong thì nghỉ tại chỗ!”

Giang Ý Duy giờ tay lên, ra hiệu cho đạo diễn đợi một lát. Cô ấy nhìn thẳng vào Lâu Mộc Ngôn: “Tôi thấy cô vẫn còn trẻ, khuyên cô mấy câu, đừng có lựa chọn xuất hiện quay phim lúc này, không có kỹ năng diễn xuất sau này cô vẫn không thể trụ nổi trong ngành giải trí. Về luyện tập những kỹ năng cơ bản trước đi, tránh để sau này người ta cười vào mũi.”

“Giang Ý Duy, chị tự cho rằng mình đóng đạt thì đã sao nào, diễn tốt chưa chắc đã trụ nổi.”

Giang Ý Duy không tức giận mà bật cười: “Vậy thì tôi chờ xem, chỉ ít cô phải diễn xong bộ phim này mới được.”

Lâu Mộc Ngôn nhìn cô ấy, không nói gì nữa. Giang Ý Duy bực bội quay đi: “Đề tâm một chút đi, không ai có nhiều thời gian rảnh lãng phí với cô đâu.” Cô ấy gạt đầu với đạo diễn đã chuẩn bị xong, ra hiệu bắt đầu.

Chữ Đồng đứng từ xa, nhìn tới nỗi sắp ngủ gật. Mấy cảnh trong phim truyền hình đều liên tục với nhau, chẳng biết phải NG bao nhiêu lần mới xong. Một câu thoại được nói đi nói lại mấy lần, sau đó một tiếng bạt tai giòn tan vang khắp trường quay khiến con buồn ngủ của Chữ Đồng chạy biến. Cô giật nảy mình, nhìn thấy Giang Ý Duy nghiêng đầu đi, mọi người xung quanh cũng đều sùng sốt. Cho dù Chữ Đồng có không hiểu gì về quay phim cũng biết cái tát này không dùng hiệu ứng mà thật sự đã tát thẳng vào mặt.

Cô nghĩ với tính cách của Giang Ý Duy, nhất định sẽ đánh trả. Vậy mà Giang Ý Duy lại nhịn, cô ấy tiếp tục diễn phân cảnh sau đó, cả người hoàn toàn dờ dẩn ngồi trên ghế đá, đôi mắt tròn xoe được trang điểm tinh tế đang ầng ầng nước nhưng vẫn kiên cường không rơi nước mắt. Khí khái mạnh mẽ của cô ấy hoàn toàn được bộc lộ ra, một động tác, một biểu cảm dường như đã bày toàn bộ tâm lý nhân vật ra trước mặt bạn, thế nên cá tính của nhân vật cũng trở nên sống động, nổi bật từng giây từng phút.

“Tốt!” Đạo diễn hô một tiếng.

Giang Ý Duy giờ tay lên, dùng ngón tay chạm nhẹ lên mặt mình. Lâu Mộc Ngôn nắm chặt hai tay bên người lại: “Chị Ý Duy, xin lỗi nhé, tôi sốt sáng quá, không kiểm soát được lực của tay.”

“Không sao.” Giang Ý Duy đứng dậy, mặt không chút biểu cảm: “Cô rất hợp với kiểu vai này đây, chỉ cần động tay động chân, không cần diễn xuất, quá

hợp với cô.”

Trợ lý của cô ấy bước tới, khoác vai Giang Ý Duy: “Sao lại như vậy? Đạo diễn còn không nói được đánh thật, nó cố tình phải không?”

Chữ Đồng cũng đi tới. Sau khi Giang Ý Duy ngồi xuống, người trợ lý đi tìm túi chườm lạnh. Chữ Đồng nhìn thấy má cô ấy hằn lên mấy vết ngón tay đỏ ửng, cô bỗng cảm thấy phẫn nộ: “Cô sao vậy, sao không đánh trả?”

“Gia thế của tôi không bằng cô ta, hơn được một lúc có ý nghĩa gì?”

“Cô đúng là giỏi nhìn thật!”

Giang Ý Duy nhìn vào mặt mình: “Nếu người khác đánh tôi, tôi nhất định sẽ kẻ đó biết tay, nhưng Lâu Mộc Ngôn khí thế bùng bùng. Tôi sợ tôi vừa động vào cô ta, chưa đầy mười phút sau, tôi sẽ bị ném ngay ra khỏi giới giải trí, mãi mãi biến mất khỏi thế giới này.”

“Cô ta đánh cô, cô không đau sao? Vẫn có thể diễn tiếp.”

“Giáo viên dạy chúng tôi trước đây từng nói: Khi đạo diễn còn chưa hô dừng thì diễn viên chúng tôi vẫn phải diễn tiếp, cô không hiểu đâu.” Trợ lý của Giang Ý Duy mang túi chườm tới, cô ấy đón lấy, ấn lên mặt: “Aiz... Đau thật...”

Chữ Đồng ngồi bên cạnh, ngược mắt nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn đã thay xong quần áo, đi tới: “Chị Ý Duy, thành thật xin lỗi.”

Chữ Đồng cảm thấy con bé này giả tạo vô cùng. Giang Ý Duy thì chẳng thèm đoái hoài: “Đĩ nhiên cô phải xin lỗi tôi, tôi nhận.”

“Tứ ca hỏi tôi muốn đóng phim gì để tôi được học hỏi rèn luyện. Chị là tiền bối, tôi muốn đóng cùng phim với chị.”

Giang Ý Duy lẳng lặng liếc nhìn Chữ Đồng. Hay đây, khiêu khích chứ gì. “Được thôi, Tứ ca nói thế nào thì làm như thế.”

“Đúng vậy, tôi cũng phải nghe anh ấy. Cũng may Tứ ca thật sự rất tốt với tôi, chuyện gì cũng chiều theo ý tôi...”

Chữ Đồng ngẩng ặt lên, tươi cười rạng rỡ xen vào một câu: “Vậy cô có nên gọi tôi một tiếng 'Tứ tẩu' không đây?”

Lâu Mộc Ngôn hơi sững sờ, Chữ Đồng nói tiếp: “Chồng tôi nói công ty mới ký hợp đồng với người mới, chất lượng không tồi, sau này nhất định có thể kiếm nhiều tiền.”

“Chẳng phải thế sao?” Khóe môi Giang Ý Duy lấp lánh nụ cười: “Giản Trì Hoài là một con cáo già. Người đẹp trong mắt anh ấy chia làm hai loại, hoặc là kiếm cực kỳ nhiều tiền hoặc là kiếm tiền tầm tầm, mong là sau này cô trở thành loại đầu tiên.”

Lâu Mộc Ngôn lạnh lùng nhếch môi: “Tôi còn có việc, không làm phiền nữa.”

Sau khi Lâu Mộc Ngôn đi rồi, Giang Ý Duy nhìn sang người con gái bên cạnh: “Tứ tẩu, cái danh xưng cảm động quá, cô đang sướng thâm phải không?”

“Lo cho cái mặt cô đi.”

Giang Ý Duy sờ sờ: “Rồi sẽ có một ngày, tôi mong tôi cũng có thể tát lại một cái.”

Khi Chữ Đồng quay về Bán Đảo Hào Môn cũng chưa muộn lắm, Giản Trì Hoài đã về từ sớm. Thật ra, làm CEO của Dịch Suru, số lượng tiệc tùng của anh quả thật cũng tính là nhiều. Kiểu sinh hoạt này của anh ngược lại khá hợp với thân phận giáo sư.

Lúc ăn cơm tối, Chữ Đồng ngồi trước bàn ăn. Tối nay có một món tôm nõn xào ngô, một món tôm to kho. Giản Trì Hoài nói chuyện với cô, giọng khê khàng: “Tôm mua ở siêu thị từ sáng sớm đây, còn tươi.”

Cô ‘ừm’ một tiếng, không nói thêm gì. Giản Trì Hoài đưa mắt nhìn cô: “Hôm nay lại chạy đi săn tin rồi?”

Anh thế này đã giống hết chuyện kiếm chuyện rồi. Chữ Đồng nhai cơm: “Đi theo chụp Giang Ý Duy, chẳng phải bộ phận giải trí chuẩn bị có bài viết chuyên đề sao? Còn gặp cả Lâu Mộc Ngôn, cô ta cũng ở trường quay, đóng vai nữ hiệp gì đó, diễn cũng chẳng biết diễn, có một cảnh mà NG liên tục, cuối cùng phải tát Giang Ý Duy một cái thực sự mới coi như đạt.”

Có gộp chuyện của mấy hôm nay lại kẻ cũng không dài bằng câu này. Khóe môi Giản Trì Hoài khẽ cong lên: “Hóa ra diễn xuất tệ như vậy, xem ra anh ký hợp đồng lỗ vốn rồi.”

Chữ Đồng nghe anh nói vậy, con tim đang căng ra từ từ thả lỏng: “Tứ ca chuyện gì mà chẳng chiều cô ta. Em tò mò thật đấy, anh chiều cô ta chuyện gì rồi?”

“Vẫn là em gọi Tứ ca nghe hay nhất.”

Chữ Đồng quay đi chỗ khác, lấy đũa gắp gắp mấy hạt cơm trong bát: “Tất cả mọi người đều nói với em đây là một chuyện tốt, chẳng phải sao? Ngoại trừ việc em sẽ không bao giờ theo kịp được bước chân của anh nữa, đối với em mà nói tuyệt đối là lợi nhiều hơn hại. Có câu tục ngữ nói đúng lắm, cuộc sống này giống như một lần bị cưỡng bức, nếu đã không phản kháng được thì nhất định phải học cách hưởng thụ. Giản Trì Hoài, em là vợ anh, nếu em

mở lời với anh, anh nhất định sẽ tạo điều kiện cho em, đúng không?”

Giản Trì Hoài nheo đôi mắt hẹp dài nhìn cô: “Em muốn làm gì?”

“Em có một ước mơ...”

“Không được!” Giản Trì Hoài ngắt lời cô như đinh đóng cột.

Chữ Đồng nghiêng rằng: “Còn nói là chuyện tốt, anh chẳng cho em chút lợi lộc nào!”

“Ngoại trừ chuyện em muốn làm phóng viên xã hội ra, những chuyện khác anh đều có thể đồng ý.”

Chữ Đồng nắm chặt cây đuũa trong tay: “Vì sao chứ, em thích mảng xã hội.”

“Quá nguy hiểm, không được.” Giản Trì Hoài không cho cô bất kỳ cơ hội thương lượng nào: “Đổi điều kiện khác đi.”

Bây giờ, những gì nên biết cô đã biết rồi, những ngã rẽ không thể vượt qua trong đầu, bản thân cô cũng hết cách, nhưng sự thật chứng minh, có thêm một mối quan hệ luôn xử lý công việc dễ dàng hơn. Nếu khoảng cách vốn dĩ đã tồn tại thì có cách xa thêm mười vạn tám ngàn dặm nữa cũng có sao? Chữ Đồng an ủi bản thân mình như vậy.

“Vậy được, em muốn Tần Tần quay lại làm việc.”

Giản Trì Hoài liếc nhìn cô: “Quy định này...”

“Bên ngoài dấu sao em cũng được gọi là Tứ tẩu đấy, thế mà chút chuyện này cũng làm không nổi.”

Giản Trì Hoài thật sự hết cách với cô, nhưng cũng chỉ có thể phá lệ, ai lại mong ngày nào cũng đối mặt với một người cầm chức: “Được rồi.”

Chữ Đồng không vui mừng nhào tới mà tự uống canh của mình: “Bây giờ em chỉ muốn được suy nghĩ thêm một chút. Thân phận này của anh đã mang tới lợi ích cho em rồi, còn cả ngôi sao nam cực kỳ nổi gần đây nữa, em muốn phỏng vấn anh ta, nhưng anh ta không coi em ra gì cả. Anh ta cũng là nghệ sỹ của Dịch Suru, anh có sắp xếp không?”

Giản Trì Hoài ngồi dịch qua, nắm chặt lấy tay cô: “Ban nãy em nói, có những chuyện nếu không thể phản kháng thì hãy thoái mái hưởng thụ...”

Ám thị này là ý gì? Cô đang chiến tranh lạnh với anh đấy, không nhận ra sao? Lẽ nào anh còn định làm chuyện đó?

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Tứ tẩu ra oai trị chồng

Chữ Đồng rút tay của mình lại, Giản Trì Hoài lại nắm tay vào, sắc mặt cô sa sầm: “Câu mà em nói là một kiểu ví von. Anh làm giáo viên còn không biết nó có nghĩa là gì sao? Giống như việc anh là Tứ ca vậy, cho dù khi mới biết rất khó chấp nhận nhưng sự thực đã bày ra trước mắt, em vẫn nên vui vẻ chấp nhận, phải không?”

“Vẫn giận à?” Giản Trì Hoài nhìn vào mắt Chữ Đồng, chẳng biết phụ nữ làm bằng gì, chuyện nhỏ này mà cũng chiến tranh lạnh với anh mấy ngày, có cần phải thế không.

“Em không giận.” Phải, không giận mà chẳng còn sức lực đâu để giận giữ. Chữ Đồng cũng không muốn thể hiện một cách chủ động nữa: “Giản Trì Hoài, anh nhìn xem, chẳng phải em vẫn ổn đấy sao?”

Anh đương nhiên nhận ra cô chỗ nào cũng không ổn nhưng bảo anh vây quanh một người để dỗ dành, anh không làm được. Huống hồ, anh sai chỗ nào?

Giản Trì Hoài buông tay cô ra: “Anh ăn no rồi, em thì sao?”

Chữ Đồng cầm đuũa lên: “Em chưa no.”

Người đàn ông gật đầu, đẩy ghế ra, đứng lên trước. Chữ Đồng thấy anh đi lên gác, tự ngồi ăn nốt bát cơm rồi mới lẻ mề trở lại phòng. Vừa đẩy cửa vào, cô đã thấy Giản Trì Hoài đã thay quần áo ngủ ra, chiếc quần dài màu be tôn lên đôi chân trắng tấp, anh đeo đồng hồ lên cổ tay, xem ra là định ra ngoài.

Chữ Đồng vô thức nhú mày, đi tới trước giường. Giản Trì Hoài quay người lại: “Anh và Đồng Từ đi uống rượu, tối nay đừng đợi anh, tự ngủ đi.”

Chữ Đồng nghe tới đây, da đầu như sắp nổ tung tới nơi nhưng những lời ngăn cản đã tới bên miệng lại bị cô kiên quyết nuốt ngược vào trong. Giản Trì Hoài đứng ngay trước mặt cô, nếu không muốn anh đi, cô dĩ nhiên có hàng trăm cách đối phó, không được nữa thì màn dụ dỗ sò trường nhất cũng có thể bắt Giản Trì Hoài ở yên trong nhà. Nhưng lúc này, cô không làm được, bờ môi khẽ run rẩy. Giản Trì Hoài nhìn thẳng vào mắt Chữ Đồng, trong ánh mắt có một sự kỳ vọng không rõ ràng, nhưng hồi lâu thấy cô không nói gì, tia sáng ấy cũng tắt lịm. Anh cúi đầu xắn cổ tay áo bên phải lên. Sau khi chậm rãi làm xong những việc ấy, Giản Trì Hoài cất bước vượt qua người Chữ Đồng. Khi đi, bước chân hơi dừng lại, thấy cô mím môi rất chặt, lúc ấy anh mới cau mày sải bước ra ngoài.

Thấy anh đã ra khỏi phòng, cô ngồi phịch xuống mép giường, răng cạ vào môi dưới, lúc nhẹ lúc mạnh, cảm giác ngâm ngâm đau càng khiến lòng Chữ Đồng thêm khó chịu.

Khi Giản Trì Hoài tới, Đông Tử đã gọi sẵn rượu. Hai cô gái xinh xắn, trẻ đẹp đang ở trong phòng. Giản Trì Hoài ngồi dựa vào sofa, Đông Tử sai một trong hai cô: “Đi, qua đó chăm sóc.”

Cô gái đó đứng lên, Giản Trì Hoài liền xua tay: “Tôi tới uống rượu.”

Đông Tử tay kẹp điều thuốc, gật đầu với hai người đẹp: “Các cô ấy à, kém hơn các ngôi sao kia một chút, chẳng trách anh ấy không thèm để mắt đến.” Cậu ta cầm bình rượu, ngồi bên cạnh Giản Trì Hoài: “Hôm nay lúc em gọi điện cho anh, đã nghĩ có khả năng anh không ra được, thật không ngờ. Tiểu Tứ tẩu lại chịu thả anh à?”

Giản Trì Hoài lườm cậu ta: “Cái gì mà Tiểu Tứ tẩu?”

“Bọn em biết rõ cả. Người phụ nữ đó sớm muộn cũng thành thì quá khứ, gọi cô ta Tiểu Tứ tẩu đã là đề cao cô ta rồi.” Giản Trì Hoài kết hôn cũng đã mời đám mây người bạn tốt này của anh ăn cơm, chơi cũng chơi rồi nhưng chưa bao giờ dẫn Chữ Đồng ra cho họ gặp mặt. Nếu trong lòng anh thừa nhận, liệu có làm vậy không?

Giản Trì Hoài đón lấy ly rượu, tự rót đầy inh: “Đừng nói linh tinh.”

“Haiz, cái miệng của em cứ thích nói nhăng nói cuội. Anh xem, Tiểu Tứ tẩu đó cũng ghê gớm lắm, không những tới đó chụp anh lại còn theo dõi. Chuyện ở khách sạn Hồng Thành lần trước làm em sợ suýt tè ra quần...”

“Được rồi, vô dụng!” Giản Trì Hoài ngắt lời cậu ta: “Ồn ào quá, không thấy chán à?”

Đông Tử chọc khế vào cánh tay anh một cái: “Lần này ra ngoài cô ta có gây khó dễ cho anh không?”

“Không, cô ấy đang đối, bức bối ngồi nhà kia.”

“Aiyo, thấy chưa! Có người nào lại dám giận đối với anh sao? Hôm nào em nhất định sẽ nói chuyện với Tiểu Tứ tẩu, vì cái gì chứ?”

Giản Trì Hoài thuận thực lấy một điều thuốc trong bao ra, châm lên, khẽ rít một hơi, lúc ấy mới nói: “Vì tôi ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn đã lộ diện trước mặt các nhân viên Dịch Suru.”

“Lần trước ở khách sạn Hồng Thành, cô ta chẳng phải đã biết anh là ông chủ của Dịch Suru rồi sao?”

Giản Trì Hoài từ tốn nhả một làn khói trắng, mắt hơi nheo lại: “Lần trước ảnh hưởng không tốt lắm. Có người nói với cô ấy, ông chủ Dịch Suru thứ sáu nào cũng triệu kiến một nữ minh tinh tới căn phòng đó, dĩ nhiên cô ấy phải nghĩ đó là cậu, sao tôi phải thừa nhận?”

“Xi!” Đông Tử cầm một nửa chai rượu lên tay, tự chỉ vào mình: “Dựa vào cái gì mà nghĩ là em?”

Giản Trì Hoài nhún vai, cầm ly rượu lên nhấp khế: “Có thể vì tôi quá hình tượng.”

“Mẹ, hình tượng chỗ nào?”

“Thôi được rồi.” Giản Trì Hoài đẩy mạnh một cái lên vai cậu ta: “Ra ngoài uống rượu, đừng có tán dóc!”

Chữ Đồng ngồi viết bài tới tận nửa đêm, cô buồn ngủ rũ cả mắt, những chữ gõ lên trên máy tính ngay cả cô cũng sắp không nhận ra được nữa.

Cô không ngừng nhìn giờ, rèm cửa mở ra, bay phần phật, có thể nhìn ra ngoài cửa. Xe của Giản Trì Hoài sau khi đi ra ngoài vẫn chưa thấy về. Chữ Đồng sốt ruột như lửa đốt, không có ấn tượng tốt với Đông Tử rồi, lần này thả lỏng, Giản Trì Hoài há chẳng phải sẽ như ngựa mất cương?

Di động đặt trên bàn máy tính đột ngột vang lên. Chữ Đồng vội vàng cầm lấy, người gọi tới là Giản Trì Hoài. Lòng cô nhẹ nhõm hơn, bình tĩnh lại để nhận điện: “Alô!”

“Alô, Tiểu Tứ tẩu, tôi là Đông Tử. Tứ ca uống say rồi, tối nay tôi không để anh ấy về nữa, tôi sắp xếp chỗ ngủ cho anh ấy.”

Chữ Đồng nghe xong, vậy mà cũng được? “Không cần, không cần làm phiền anh, anh cứ nói cho tôi biết địa chỉ, tôi tới đón anh ấy.”

“Đường khá xa, Tiểu Tứ tẩu, cô đừng có lo, tôi đưa anh ấy về chỗ tôi.”

“Anh ấy đâu, có ở bên cạnh anh không?”

Đồng Tử liếc nhìn Giản Trì Hoài ở bên: “Đây này, đỡ cũng không đỡ được, nặng lắm, cứ quyết định vậy đi, chúng tôi về đây.”

“Alô...” Chữ Đồng sốt sắng bật ra một tiếng nhưng đầu kia đã cúp máy.

Đồng Tử nhét di động của Giản Trì Hoài vào túi quần của anh, nhìn anh nằm im đó bất động: “Đừng có nói với em anh say như chết thật rồi.”

“Biết tôi chưa say mà dám dùng di động của tôi gọi trộm?” Giản Trì Hoài mở mắt ra, ngồi dậy. Đồng Tử dập tắt điều thuốc trong tay: “Đi nào, chơi bài không?”

Giản Trì Hoài nhìn giờ: “Đi thôi!”

Sau khi nhận được điện thoại, Chữ Đồng càng không ngủ nổi. Một người đã say bí ti lại cộng thêm một con sói háo sắc, người ta bảo gần mực thì đen, Giản Trì Hoài liệu có say rồi làm loạn không? Càng nghĩ cô càng cảm thấy có khả năng này, lỡ như thật sự phát triển tới bước ấy thì cô thiệt thòi rồi!

Chữ Đồng vội vàng gọi lại nhưng thử mấy lần vẫn không ai nghe máy. Giản Trì Hoài ngồi trên bàn bạc, Đồng Tử nói chơi domino cho kích thích. Di động và bao thuốc lá để cả trên bàn, tiếng chuông lạnh lót vang lên trong phòng. Giản Trì Hoài liếc nhìn, bên trên còn ghi mấy cuộc gọi nhờ của Chữ Đồng.

Bàn bắt đầu chia bài. Giản Trì Hoài sau khi nhận máy thì áp sát lỗ tai. Giọng nói gấp gáp của Chữ Đồng vọng ra: “Alô, chào anh, anh cứ nói cho tôi biết Giản Trì Hoài đang ở đâu đi, tôi tới đón anh ấy.”

“Anh đang đánh bài.” Giản Trì Hoài nói một câu: “Sáng sớm mai quay về.”

Chữ Đồng không ngờ người nhận điện là anh, nghe khẩu khí này hoàn toàn chẳng phải đang say khướt. Bên trong còn vọng vào giọng phụ nữ, tối nay chắc chắn là cô mất ngủ rồi: “Anh đang ở đâu?”

“Làm gì?”

“Anh ở đâu? Em qua!”

Giản Trì Hoài nói địa chỉ, sau đó cúp máy. Đồng Tử ngồi bên cạnh bắt chọt trêu chọc: “Chị dâu không yên tâm về anh thế cơ à, nửa đêm nửa hôm còn tới kiểm tra?”

“Cô ấy dám.” Giản Trì Hoài cầm bài lên. Anh cũng không phải rồi việc, chỉ là cùng bạn bè uống rượu, chơi bài, chắc là Chữ Đồng cũng không để bụng.

Thế mà, còn chưa tới nửa tiếng đồng hồ, cửa phòng đã bị đẩy ra. Cả dọc đường thật ra Chữ Đồng vẫn còn ngây ngốc, dẫu sao cô không quen biết bạn bè của Giản Trì Hoài, cứ xông vào như vậy người ta có thể sẽ nghĩ cô chuyện bé xé ra to, chỉ còn thiếu nước trối chồng mình lại vậy. Nhưng đàn ông là phải quân thúc, buông tay một cái, lỡ chạy xa mất thì làm sao?

Chữ Đồng đi vào, có phần gượng gạo. Giản Trì Hoài ngược mắt lên nhìn, trong đáy mắt ẩn chứa vài phần kinh ngạc. Chữ Đồng nắm chặt hai tay lại, Đồng Tử chỉ hơi nhếch môi, cũng không chào hỏi, mấy người còn lại đều chưa từng gặp Chữ Đồng, càng không nói năng gì.

Bầu không khí này khiến người ta khó chịu, cũng may Chữ Đồng mặt dày, nếu là người phụ nữ bình thường chắc đã chạy mất rồi. Cô đi tới bên cạnh Giản Trì Hoài, vừa hay có một chiếc ghế, cô bèn ngồi thẳng xuống.

“Tứ ca, người này là?” Có người không nén nổi tò mò, lên tiếng hỏi: “Không giống ngôi sao nào, hay là người mới ký hợp đồng? Chẳng lẽ là cô Lâu Mộc Ngôn đó?”

“Vớ vẩn!” Đồng Tử chê cậu ta phiền toái: “Mẹ kiếp, cậu không đọc tin tức à? Lâu Mộc Ngôn mà thế này?”

“Thế cậu biết cô ấy là ai à, nói đi!”

Đồng Tử quyết không nói. Cậu ta cầm bài lên, rít một hơi thuốc: “Tự cậu không biết đường hỏi Tứ ca à?”

“Thôi đi, cái miệng đó của Tứ ca kín như khâu ấy.”

Mấy người họ anh một câu, tôi một câu, Chữ Đồng và Giản Trì Hoài ngồi đó, chẳng ai nói gì. Cô không có cách để nói, anh thì không nói. Cho dù người khác đã thảo luận về cô như vậy, anh vẫn không thừa nhận cô một câu trước mặt bạn bè.

Ánh mắt Giản Trì Hoài tập trung nhìn vào bài trên tay, dường như vốn không nghe thấy họ bàn tán. Chủ đề này cũng dần dần lắng xuống. Chữ Đồng xem nhưng cũng không hiểu, lúc này đã hơn một giờ sáng rồi, ban ngày cô đều phải đi săn tin, người vốn đã mệt mỏi, Giản Trì Hoài lại không có ý đứng dậy, cô chỉ còn cách bấm bụng ngồi đó. Trong phòng nồng nặc mùi thuốc lá, oxy ít ỏi, hô hấp dần dần trở nên khó khăn. Chữ Đồng đầu óc choáng váng, cô dựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, cảm thấy chỉ một chút sức lực chống đỡ đỡ cũng khiến cô dễ chịu hơn.

Giản Trì Hoài chơi bài nhưng không thể hoàn toàn tập trung tinh thần. Điều thuốc trên tay vừa châm lên, còn chưa rít được mấy hơi đã nghe thấy tiếng Chữ Đồng ho húng hắng. Anh nhìn sang, thấy khói thuốc bay về phía Chữ Đồng, lại dập đi.

Còn chưa được nửa phút, bả vai bỗng nặng trĩu. Giản Trì Hoài nghiêng mặt, nhìn thấy cái đầu dựa vào vai mình.

Người đàn ông ngồi đối diện bất giác cười khẽ: “Cô gái này cũng buồn cười thật. Tứ ca, đây là không yên tâm về anh sao? Đuổi theo tới tận đây, cô ta tưởng mình là ai?”

Giản Trì Hoài lãnh đạm đáp: “Cô ấy là vợ tôi.”

“Vợ?!” Mấy người còn lại ngơ ngác nhìn nhau: “Người sống ở Bán Đảo Hào Môn?”

Đông Tử cắn điều thuốc trong miệng, nhe răng, nhìn thẳng vào mặt Giản Trì Hoài: “Tứ ca, thế này là ý gì? Công khai sao?”

“Không tính là công khai nhưng cũng không cần giấu giếm. Cô ấy là Chữ Đồng, kém tôi hai tuổi.”

Mọi người nhìn nhau, lại tiếp tục chơi đùa. Bên tai Giản Trì Hoài vang lên tiếng thở nhip nhàng. Trong hoàn cảnh này mà vẫn ngủ được, xem ra thực sự mệt lắm rồi. Anh đánh thêm hai ván rồi đẩy đồng bạc trong tay ra: “Không chơi nữa, tặng cho các cậu số tiền thắng này, giải tán đi.”

Nói xong, anh véo một cái vào eo Chữ Đồng, giọng nói hơi khàn: “Về nhà thôi.”

Chữ Đồng ngủ mơ mơ màng màng, bị anh đẩy một cái, ngồi thẳng người dậy, ngẩn người một lúc mới nhớ ra đây là đâu. Giản Trì Hoài đứng lên trước, cô vội vàng đứng dậy theo. Những người kia vẫn còn ngồi đó, thấy họ sắp đi bèn lần lượt ngẩng đầu lên: “Tứ ca, Tứ tẩu, không tiễn nhé, đi cẩn thận!”

Chữ Đồng lại càng hồ đồ hơn, sao họ lại gọi cô là Tứ tẩu? Lẽ nào tất cả đều đã đoán ra mối quan hệ giữa cô và Giản Trì Hoài? Bạn của giáo sư có khác, ai này đều thông minh như vậy.

Hai người đi ra khỏi phòng, cả người toàn mùi thuốc lá, Giản Trì Hoài chịu không nổi: “Em lái xe tới?”

“Ừm.”

“Mau về nhà thôi, anh phải tắm rửa mới được.”

Chữ Đồng lái xe rất nhanh trở về Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài tắm xong đi ra trước, thấy cô đã tắm trong nhà vệ sinh, giờ nằm lăn ra giường ngủ rồi.

Mặc dù cô không yên tâm về anh nhưng sau khi trở về nhà vẫn cảm thấy gần gũi quả là khó. Giản Trì Hoài lật chăn ra, nằm lên giường, thấy cô nhắm chặt hai mắt cũng không động vào cô nữa.

Cô còn chưa hết giận, nhân mấy ngày này, anh phải đưa Lâu Mộc Ngôn tới giới thiệu với đám bạn kia. Anh đã ký hợp đồng với Lâu Mộc Ngôn, tất nhiên là phải lắng xê cho cô ta nổi tiếng, lợi dụng triệt để nguồn tài nguyên. Mấy cậu bạn đó cũng không phải dạng vừa, sau này họ sẽ giúp được anh không ít. Bây giờ Chữ Đồng còn đang giận anh, tức là cô sẽ nhắm một mắt, mở một mắt. Đợi khi nào cô hết giận rồi, cô mà biết anh cùng Lâu Mộc Ngôn đi riêng, chắc chắn không cho phép.

Lâu Mộc Ngôn và Dịch Suru đã ký hợp đồng, liền bắt đầu quay phim mới. Giản Trì Hoài bảo cô ta ra ngoài, cô ta vui vẻ lên đường.

“Tứ ca, anh đưa em đi đâu vậy?”

Giản Trì Hoài ngồi ở ghế dưới, không liếc nhìn: “Có mấy người bạn muốn gặp cô, tối nay tôi hẹn họ ăn bữa cơm.”

“Vâng.”

Vì hoạt động tối nay, Giản Trì Hoài đã thuê cả một con thuyền du lịch. Lâu Mộc Ngôn như thiếu nữ vừa mới biết yêu, đứng trên boong tàu, nhìn về phía dãy đèn lồng đỏ hai bên bờ, bất giác say đắm: “Tứ ca, cảnh đêm ở đây đẹp quá!”

“Cô chưa tới bao giờ sao?”

“Chưa ạ, ông nội rất ít khi để em ra ngoài chơi vào buổi tối, ông nói không an toàn.”

Giản Trì Hoài đứng bên cạnh cô ta, tiếp lời: “Ông nội cô nói phải đấy, con gái đừng có tùy tiện đi chơi khuya.”

Nữ nhân viên mặc trang phục người Hán đi tới: “Anh Giản, mời vào trong, mọi người đã tới đông đủ rồi.”

“Đi thôi.” Giản Trì Hoài đi vào trong cùng người phục vụ trước.

Mấy cậu bạn đó của Giản Trì Hoài, vừa nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn là mắt mũi cứ đờ đẫn. Đặc biệt là Đông Tử, làm như chưa nhìn thấy con gái bao giờ vậy, đi tới lập tức ôm lấy: “Em gái.”

Giản Trì Hoài hất tay cậu ta ra: “Đừng có sờ mó linh tinh!”

“Tứ ca, sao thế? Nếu anh nói anh ở gần được lợi thì bọn em không giành với anh...”

“Ăn nói sạch sẽ một chút. Mấy cậu cần gái đẹp hôm khác tính, cô ta không được.”

Mặc dù Lâu Mộc Ngôn không thích họ mang cô ta ra đùa nhưng nghe thấy Giản Trì Hoài nói vậy, trong lòng không giấu được niềm hân hoan. Người đàn ông ra hiệu cho cô ta vào trong. Đợi Lâu Mộc Ngôn ngồi xuống rồi, Giản Trì Hoài liền ngồi xuống bên cạnh cô ta.

Đám Đông Tử chỉ cười không nói, vừa nhìn sắc mặt của Lâu Mộc Ngôn là biết cô nhóc này đã chìm đắm rồi. Trong chuyện tình trường, Giản Trì Hoài như một con hồ ly ngàn năm, một cô gái non nớt ngây dại như vậy, nhìn vẻ phong lưu, cốt cách hơn người của anh, vừa có tiền lại có thế, có mấy người không bị cám dỗ?

Giản Trì Hoài chính thức giới thiệu Lâu Mộc Ngôn với vài người bạn: “Sau này, che chắn một chút giúp tôi.”

“Đã là người nhà thì chuyện đó là tất nhiên rồi.” Một người trong số đó lên tiếng. Giản Trì Hoài ngậm cười, ra hiệu bằng ánh mắt cho Lâu Mộc Ngôn: “Mời rượu.”

Lâu Mộc Ngôn rất nghe lời, mặc dù thường ngày vốn rất xem thường chuyện này nhưng chỉ hai chữ ngắn gọn của Giản Trì Hoài đã khiến cô ta trở nên ngoan ngoãn: “Em mời các anh.”

Thời gian còn lại, đám đàn ông bắt đầu trò chuyện. Đều là bạn bè cả, ngồi cùng nhau không tránh khỏi việc ăn nói bỗ bã. Giản Trì Hoài cười khề, tùy ý cời áo nút cúc áo trên cổ, làn da màu đồng thoảng ẩn thoảng hiện. Hai người họ ngồi một chỗ, làn khói lượn lờ trên ngón tay người đàn ông, từng cử chỉ đều ngập tràn một sự mê hoặc khó nói thành lời. Lâu Mộc Ngôn siết chặt chiếc đũa trong tay, mùi nước hoa trên người Giản Trì Hoài chốc chốc lại toát ra. Cô ta ngừng đầu nhìn thấy những mũi cơ bắp rắn chắc của anh bên dưới lớp áo sơ mi trắng, lớp vải căng chặt mang theo mỹ cảm khó diễn tả. Cô ta bất giác hơi xích người về phía anh một chút. Một người đàn ông trí mạng như vậy, một động tác dù là vô ý cũng khiến người ta hồn phách điên đảo.

“Trước mặt chính là Yên Hoa Châu Đầu, tới lúc đó sẽ cập bờ, để cô được nhìn pháo hoa.” Giản Trì Hoài uống rượu, bắt chọt quay đầu nói với Lâu Mộc Ngôn.

Ánh mắt cô ta dính sát vào người anh không lệch đi đâu. Bị anh nhìn như vậy, tim cô ta đập rộn ràng: “Được, được, em thích ngắm pháo hoa lắm.”

“Em cảm thấy tối nay mỹ sắc còn đẹp hơn cả pháo hoa.” Đông Tử chêm vào, mọi người xung quanh bắt đầu hòa theo.

Lâu Mộc Ngôn đỏ bừng mặt. Giản Trì Hoài chỉ cười không nói, chỉ tay vào mấy người ngồi đối diện.

Yên Hoa Châu Đầu.

Đây là nơi ngắm pháo hoa đẹp nhất. Bên sông, từng lều gỗ được dựng lên kéo dài tận phía xa. Nước sông bên cạnh đang đập vào bờ. Mỏm đá đã mấy trăm năm bảo vệ cho con sông này, đứng vững không chút chao đảo. Chừ Đồng cầm mấy bình Rìo tới, đã được ướp lạnh, kẹp giữa ngón tay khiến cô sắp tê dại đến nơi: “Xiên thịt nướng và gà nướng lát nữa sẽ tới, chúng ta uống trước đã.”

Tần Tần đối diện nhìn xung quanh, hạ thấp giọng nói: “Sao lại tới đây? Yên Hoa Châu Đầu tìm một vị trí khó lắm, còn có giá tiêu chuẩn tối thiểu nữa.”

“Tớ vui mà, hơn nữa hôm nay tớ khao, trông cậu hết hồn kìa.”

“Chuyện gì mà đáng chúc mừng vậy?” Tần Tần đón lấy chai Rìo: “Chụp được tin hot à?”

“Tổng biên tập đồng ý cho cậu trở lại làm việc rồi, đây có được gọi là tin vui không?” Chừ Đồng gõ nhẹ lên bàn.

Tần Tần há hốc miệng, nét mặt đầy kinh ngạc: “Cậu đang đùa phải không?”

“Ai đùa với cậu chuyện này!”

Tần Tần tự véo người mình một cái: “Không thể nào, tớ đã phạm vào nội quy rồi, hơn nữa chẳng phải ông chủ giận dữ lắm sao?”

“Cậu quan tâm nhiều thế làm gì? Cậu nói coi, làm ở Dịch Sư lương cao đúng không?”

Tần Tần gật đầu lia lịa: “Chắc chắn rồi, công ty hiện tại của tớ nhỏ mọn kinh khủng.”

“Thế thì quá hay rồi.” Chừ Đồng giơ cao chai rượu trong tay, chạm với Tần Tần: “Sau này chúng ta lại trở thành cặp đôi hoàn hảo.”

“Mẹ ơi, sao hôm nay như nằm mơ vậy.” Tần Tần thật không dám tin, người phục vụ bê hai đĩa thức ăn tới. Tần Tần hỏi cô ấy: “Xin hỏi bây giờ là trong mơ hay là thế giới thật đấy?”

Người phục vụ nhìn cậu ấy bằng ánh mắt kỳ quái: “Còn chưa bắt đầu bắn pháo hoa mà người đẹp đây đã say rồi à?”

Chừ Đồng xua tay với cậu ấy: “Mắt mặt chưa kìa!”

“Aiya, Đồng Đồng, tớ vui chết mất. Bữa tối nay tớ khao!”

“Không cần.” Chữ Đồng cầm xiên gà lên: “Tớ thanh toán xong hết rồi, coi như chúc mừng cậu trước.”

Trên du thuyền, đám Đồng Từ đang uống hăng say, kéo cô bạn gái bên cạnh lại đòi uống rượu giao bôi. Ai nấy đều hò dô, phá phách. Đồng Từ ôm eo 'bạn gái', uống cả một ly rượu đầy vào bụng, người cũng đứng không vững nữa.

Bạn bè bên cạnh tiện tay kéo cô bạn gái qua: “Đồng Từ, tớ thấy cậu hôm nay không ổn rồi, chuyện động phòng để tớ làm thay cậu, được không?”

“Được, muốn cướp đêm động phòng của đại ca đây thì phải uống rượu giao bôi đã.”

Người bạn kia chẳng nói chẳng rằng lập tức ôm cô gái uống rượu. Đồng Từ nhìn xung quanh: “Hay, cậu đã cướp bạn gái của tôi, tôi cũng đi cướp một em”

Anh ta nhầm trúng Lâu Mộc Ngôn. Lâu Mộc Ngôn thấy vậy, vô thức trốn sau lưng Giản Trì Hoài, Đồng Từ lao đảo bước tới bên cạnh cô ta: “Người đẹp, nể mặt anh uống một ly nhé?”

Cô ta lắc đầu: “Em không biết uống rượu.”

“Cô Lâu, thế là cô không nể mặt tôi rồi, uống rượu giao bôi thôi mà.”

Giản Trì Hoài ngẩng đầu lên, thấy Đồng Từ đứng không còn vững nữa: “Thôi đi, uống vừa thôi, không sợ ông già nhìn thấy lột da cậu à?”

“Tứ ca, anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ gì? Vậy được, anh và cô Lâu uống rượu giao bôi. Vợ bạn không đây, vậy thì em chắc chắn sẽ không tán tỉnh anh.”

Người xung quanh cũng bắt đầu trở nên yên ắng, bỗng nhiên hai nấy đều đồng tình: “Phải đấy, uống một ly đi? Tứ ca, sớm muộn gì cũng là người của anh mà.”

Lâu Mộc Ngôn đỏ mặt, sao lại nói trắng trợn vậy. Cô ta len lén liếc nhìn Giản Trì Hoài nhưng thấy anh đứng im như vậy. Đồng Từ bước tới kéo tay Lâu Mộc Ngôn: “Nếu hai người không uống, là em không khách khí đâu nhé?”

Lâu Mộc Ngôn thấy vậy vội vàng đứng lên. Cô ta lạnh lợi đón lấy chai rượu, rót đầy ỉnh và Giản Trì Hoài: “Tứ ca, em mời anh.”

“Ai muốn xem mời rượu chứ, chúng tôi muốn xem uống rượu giao bôi.”

Giản Trì Hoài cầm ly rượu lên, Lâu Mộc Ngôn còn tưởng anh đồng ý, lòng bỗng hân hoan, tay tự động móc thành vòng. Giản Trì Hoài bỗng thấy cô ta có ý này, uống rượu giao bôi? Cả đời này anh còn chưa từng làm trò này với ai.

Giản Trì Hoài bất ngờ đặt ly rượu trở lại bàn: “Đùa cợt thì cũng có mức độ thôi.” Anh đánh mắt về phía Lâu Mộc Ngôn, ánh mắt âm u: “Sắp bắt đầu bắn pháo hoa rồi, cô ra ngoài xem đi.”

Tay Lâu Mộc Ngôn khựng lại giữa không trung, cực kỳ ngượng ngập. Giản Trì Hoài không chịu uống, còn ai dám tiếp tục đùa giỡn nữa. Đồng Từ bá vai các anh em: “Được rồi, được rồi. Chúng ta tự uống, nào!”

Căn phòng lại bắt đầu trở nên nhộn nhịp. Lâu Mộc Ngôn cảm thấy mất mặt. Cô ta đứng đó, ngón tay run rẩy đặt ly rượu xuống bàn, sống mũi cay cay: “Em đi xem pháo hoa.” Dứt lời bèn cất bước đi ra ngoài.

Coi như hôm nay Tần Tần đại phát. Xiên thịt dê đã đòi. Cánh gà rán đã đòi. Rượu cũng đã đòi!

Bỗng chốc ăn quá nhiều, cậu ấy ngồi đối diện Chữ Đồng, xoa xoa bụng: “No quá, tớ có ăn đến 50 xiên chưa nhỉ?”

“Heo!” Chữ Đồng cười cậu ấy.

Tần Tần giờ đồng hồ lên xem giờ, sắp bắn pháo hoa rồi. Cậu ấy nhìn về phía chiếc du thuyền trên sông: “Được ở trên du thuyền thì đẹp lắm nhưng mà nghe nói giá cắt cổ.”

“Chẳng phải vẫn cần cập bờ mới xem được sao? Chúng ta chọn chỗ là đẹp nhất rồi, thỏa mãn đi.”

“Nói cũng phải.”

Lâu Mộc Ngôn đứng trên boong tàu, sắc mặt sa sầm, sự phẫn nộ trong lòng mãi vẫn chưa thể nguôi ngoai. Nhân viên phục vụ gần đó đi tới: “Sắp đi vào gần bờ rồi, ở hòn đảo nhỏ đối diện đúng chín giờ sẽ bắn pháo hoa, đó là nơi quan sát đẹp nhất ạ.”

“Biết rồi!” Lâu Mộc Ngôn ăn nói không từ tế.

Chiếc du thuyền đi chậm lại, Lâu Mộc Ngôn cố nhẫn nhịn để bản thân bình tĩnh lại, nuốt cục tức này xuống. Thuyền chẳng mấy chốc đã cập bờ. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn thấy bên sông có rất nhiều vị trí ngồi đều đã có người. Cô ta khinh thường liếc xéo bỗng hình như nhìn thấy bóng một người con gái.

Chữ Đồng và Tần Tần vừa nói nói cười cười vừa nhìn giò, thuyền đã dừng bên dưới họ. Lâu Mộc Ngôn trong lòng bỗng chốc cảm thấy được an ủi, ngữ khí cũng nhẹ nhàng: “Đây chẳng phải phóng viên của Dịch Sư ư?”

Chữ Đồng nghe thấy, bắt giác ngừng đầu, thấy Lâu Mộc Ngôn đứng trên con thuyền phía dưới. Khóe môi cô hơi cong lên: “Thì ra là ngôi sao tương lai, cô Lâu Mộc Ngôn.”

Tần Tần cũng nhìn xuống dưới theo. Nghề nghiệp của họ việc nhìn thấy mình tính chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Chữ Đồng chào hỏi xong không nói gì nữa. Cô và Tần Tần tiếp tục chủ đề ban nãy: “Tổng biên tập nói ngày mai chị ấy sẽ gọi điện cho cậu...”

Lâu Mộc Ngôn thấy cảnh ấy, trong lòng càng tức. Ngay cả một con phóng viên cũng không coi cô ta ra gì, huống hồ người này còn là... của Giản Trì Hoài.

Cô ta gọi người nhân viên bên cạnh, cất cao giọng: “Cô vào nói với Tứ ca, tôi sẽ đứng đây ngắm pháo hoa một lúc, bảo anh ấy và Đồng Tử uống ít rượu thôi. Anh ấy mà say tôi không chịu trách nhiệm đưa về đâu.”

Người nhân viên gật đầu đi vào. Lâu Mộc Ngôn ngắm nghĩ rồi gọi giật cô ta lại: “Mà thôi, cứ để anh ấy uống, hiếm khi vui như hôm nay.”

Tần Tần lấy tay chọc Chữ Đồng: “Nghe thấy chưa? Từ quan trọng nhất: Tứ ca.”

Lâu Mộc Ngôn nói to cỡ đó, sao Chữ Đồng lại không nghe thấy? Cô quét mắt nhìn con thuyền kia, xem ra Giản Trì Hoài ngồi bên trong.

Lâu Mộc Ngôn hài lòng khi thấy sắc mặt cô tái mét. Cô ta thì thầm gì đó với người nhân viên bên cạnh, cô ấy bèn quay người rời đi.

Chữ Đồng đứng dậy, Lâu Mộc Ngôn vén cái mặt xinh đẹp lên, khoanh hai tay trước ngực, khóe môi mỉm cười, con thuyền từ từ chuyển động. Lâu Mộc Ngôn cười nói với cô: “Pháo hoa thì có gì hay ho? Đám Đồng Tử đang âm ỉ đối Tứ ca nhảy múa kia, tôi rất hứng thú.”

Nhảy múa? Hừ, Giản Trì Hoài lại còn nhảy múa cho cô ta?

Chữ Đồng cuộn chặt tay lại. Thuyền ra xa hơn mười mét, Lâu Mộc Ngôn quay đầu đi vào trong khoang.

Tần Tần lắc đầu: “Mới vào showbiz mà đang ngông nghênh như thế, sau này thì vô pháp vô thiên rồi...”

Cậu ấy nhìn Chữ Đồng, định nói gì đó thì thấy Chữ Đồng rút di động ra, gọi một số điện thoại.

Lâu Mộc Ngôn quay lại bên cạnh Giản Trì Hoài, đúng lúc di động của anh vang lên. Giản Trì Hoài nhìn thấy Chữ Đồng gọi tới, anh tiện tay nghe máy, thanh âm bên trong còn xen lẫn cái run rẩy của gió đêm: “Vào bờ!”

“Cái gì?”

“Em bảo anh quay thuyền vào bờ, em phải lên thuyền!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 65: Thủ đoạn của Giản phu nhân

Giản Trì Hoài đưa tay day huyệt thái dương, ngược mắt nhìn lên Lâu Mộc Ngôn bên cạnh. Cô gái sắc mặt hơi căng thẳng, hai người ngồi rất gần, cũng không biết đã nghe được giọng nói trong điện thoại hay chưa.

“Em đang ở đâu?” Giản Trì Hoài lại hỏi một câu.

Chữ Đồng đứng bên bờ sông, nhìn con thuyền mỗi lúc một xa: “Em đang ở Yên Hoa Châu Đầu.”

Hàng lông mày người đàn ông khẽ giật. Bỗng nhiên một bàn tay rơi xuống cánh tay anh, khẽ lắc. Giản Trì Hoài một lần nữa quay sang Lâu Mộc Ngôn, thấy cô ta mỉm cười rất chặt, không ngừng lắc đầu, cứ làm như thuyền cập bờ sẽ bị lang sói mãnh thú ăn thịt vậy. Người đàn ông trong lòng cũng đã đoán ra vài phần, anh nói với Chữ Đồng trong di động: “Anh ở trên thuyền bàn chút việc, về nhà nói chuyện sau.”

Nét mặt Lâu Mộc Ngôn nhẹ nhõm hơn chút nhưng vẫn nắm cánh tay Giản Trì Hoài chưa buông, bộ móng tay tô một lớp màu hồng nhẹ như cánh hoa đào nở giữa mùa xuân.

Bên sông, Tần Tần thấy sắc mặt Chữ Đồng càng lúc càng tệ, di động trong túi không ngừng kêu. Tần Tần không yên tâm bèn đi tới bên cạnh Chữ Đồng:

“Đồng Đồng à, cậu gọi cho ai vậy?”

Cô quay đầu lại, khẽ đáp: “Không sao.”

Tần Tần lấy di động của mình ra, thấy gia đình gọi tới bèn vội vàng đi sang chỗ khác nhận máy.

Giản Trì Hoài thấy trong điện thoại không còn động tĩnh, định cúp máy, không ngờ giọng Chữ Đồng lại vang lên: “Giản Trì Hoài.” Cô gọi cả họ lẫn tên anh: “Anh không chịu vào bờ cũng được thôi nhưng em có một câu muốn anh chuyển tới Lâu Mộc Ngôn. Nếu cô ta đã nói cái danh Giản phu nhân này của em chỉ là hảo huyền, trong mắt cô ta chẳng là gì cả, còn nói Giản Tứ ca tương lai nhất định sẽ đổ về phía cô ta thì em cũng chúc mừng cô ta trước. Nhưng mà, bản thân anh cũng đừng uống quá nhiều rượu, say bết nhè ra đó không hay. Ở nhà mặc dù không có người anh cần nhưng nhà thì tốt cuộc vẫn ở đó, dù anh có tình nguyện hay không tình nguyện vẫn cứ phải quay về, kể cả là làm theo ý nguyện của người khác.”

Bên sông, gió rất to, thổi vù vù tới làm cho giọng nói của Chữ Đồng cũng xen lẫn tạp âm. Giản Trì Hoài cúp máy, sắc mặt u ám.

Lâu Mộc Ngôn thấy anh không lên tiếng, nghĩ bụng chắc là đang giận Chữ Đồng. Giản Trì Hoài tựa người ra phía sau, bắt giắc quét mắt về phía Lâu Mộc Ngôn: “Ban nãy ở Yên Hoa Châu Đầu, cô đã nhìn thấy ai?”

Lâu Mộc Ngôn biết chắc chắn là Chữ Đồng mách leo rồi, cũng không dám giấu giếm: “Một phóng viên của Dịch Suru.”

Chữ Đồng đứng bên bờ sông, nghe thấy tiếng cúp máy truyền tới. Tần Tần cũng rào bước đi đến, vỗ vai cô: “Đồng Đồng à, tớ phải về gấp, bà nội tớ bị ngã, vào viện rồi.”

“Không có gì đáng ngại chứ?” Sắc mặt Chữ Đồng lúc này mới có chút thay đổi: “Tớ đi cùng cậu.”

“Không cần đâu, tớ thấy tâm trạng cậu cũng không tốt, cậu cứ lo chuyện của mình đi, từ đây bắt xe qua đó rất tiện, tớ đi nhé.” Tần Tần nói xong, cầm túi xách, nhanh chóng ra về.

Chữ Đồng ngồi xuống chỗ ban nãy, di động để ở trên bàn. Đúng chín giờ, pháo hoa trên hòn đảo nhỏ đua nhau bùng nổ, màu tím màu đỏ tựa như những đóa bồ công anh khoe sắc, còn chưa kịp ngắm nhìn đã vội tan biến, ngay sau đó lại có một loạt pháo đẹp hơn nổ ra giữa trời. Trên sông, có một con thuyền đi tới, dừng lại, đến cả mặt sông cũng rực rỡ sắc màu.

Chữ Đồng lấy tay che mắt, ngẩng cao đầu lên nhìn, trong lòng không ngừng chua xót nhưng vẫn miễn cưỡng mỉm cười, như vậy mới không phụ một cảnh đẹp như thế này.

Trên thuyền, pháo hoa khiến gương mặt mỗi người mang một màu sắc khác nhau, nét mặt không thể nhìn rõ. Lâu Mộc Ngôn bị bầu không khí bên cạnh chèn ép tới khó chịu, nhìn ra pháo hoa bên ngoài, cô ta bắt giắc đứng dậy, bò lên cửa sổ: “Bắt đầu bắn pháo hoa rồi, đẹp quá.”

Những người còn lại đều chẳng có gì kinh ngạc, vì đã nhìn chán từ lâu. Lâu Mộc Ngôn như một đứa trẻ ngây thơ lần đầu tiên ra ngoài hóng gió: “Tứ ca, anh xem, đẹp quá, giống như một đóa hoa cúc vậy.”

Giản Trì Hoài nhìn ra bên ngoài, dường như thấy bóng Chữ Đồng tro tro đứng bên bờ sông. Anh ngẩng đầu, nói với nhân viên phục vụ gần đó: “Cho thuyền quay lại, tới Yên Hoa Châu Đầu.”

Lâu Mộc Ngôn kinh ngạc không thôi. Cô ta trượt xuống khỏi bệ cửa sổ, ngồi bên cạnh Giản Trì Hoài: “Tứ ca, còn quay về làm gì? Xem như vậy rất tốt mà.”

“Đúng đấy.” Đồng Tử không hiểu rõ tình hình, cũng âm ỉ hòa vào: “Mấy cái cảnh pháo hoa rẻ rách bên Yên Hoa Châu Đầu, anh chưa xem chán à?”

“Quay trở lại!” Giản Trì Hoài cứng rắn, không cho ai xen vào.

Người phục vụ cung kính đáp lại: “Dạ.” Sau đó lập tức rào bước ra ngoài.

Giản Trì Hoài đứng dậy: “Bên trong bí bách quá, tôi ra ngoài hít thở không khí.”

Lâu Mộc Ngôn ngồi bên cạnh, không nói một câu, sắc mặt tái nhợt. Cô ta biết một khi Chữ Đồng lên thuyền thì điều đó sẽ có ý nghĩa gì. Đám Đồng Tử không thể nào không biết cô ta. Tới lúc đó, vị trí của cô ta sẽ ở đâu?

Từ nhỏ tới lớn Lâu Mộc Ngôn chưa bao giờ tức giận như vậy. Đồng Tử đến sát bên cạnh: “Em gái, sao thế? Cái mặt nhăn tít lại thế kia, Tứ ca nhất quyết đòi vào bờ, chẳng nhẽ muốn đón ai lên?”

“Em nhìn thấy cô phóng viên của Dịch Suru bên Yên Hoa Châu Đầu.”

“Phóng viên?” Đồng Tử lập tức đoán ra: “Em bảo Chữ Đồng à? Vợ của Tứ ca ấy mà.”

Bụng dạ Lâu Mộc Ngôn càng thêm khó chịu, bực bội gật đầu: “Ừm.”

“Thế thì em thăm rồi. Vợ anh ấy khá là dữ dằn, lát nữa lên thuyền chắc chắn sẽ khiến cho gà bay chó chạy.”

Lâu Mộc Ngôn ngẩng đầu lên, trong ánh mắt bỗng có một tia sáng: “Trước mặt bao nhiêu người thế này, chị ta có thể làm gì em?”

“Em gái, coi như anh nhắc nhở em một câu, lát nữa em cứ giả vờ, cũng đừng cố tình tiếp cận Tứ ca, coi như bạn bè bình thường tới ăn cơm thôi. Trong lòng Chữ Đồng nhất định có oán khí muốn tìm chỗ xả, vừa nhìn thấy em chắc chắn sẽ nói châm chọc. Tứ ca là một nhân vật lợi hại, nghe ra hết, cho dù không nói cô ta ngay trước mặt nhưng trong lòng chắc cũng biết hướng về ai chứ?”

Mấy người này có thể chơi chung với Giản Trì Hoài, tuyệt đối không bình thường.

Lâu Mộc Ngôn lúc này nắm chắc được phao cứu sinh, cảm thấy lời của Đồng Tử cực kỳ có lý. Cô ta nên làm vậy, giả đồ như không có chuyện gì xảy ra. Chữ Đồng lên thuyền, cả một bụng tức, nhất định không còn lý trí được nữa. Cứ thế, cô ta sẽ chiếm thế thượng phong.

Thuyền quay trở lại Yên Hoa Châu Đầu, Giản Trì Hoài đứng trên boong, từ xa đã nhìn thấy Chữ Đồng ngồi trên chiếc ghế dài bên bờ sông. Thuyền chẳng mấy chốc đã cập bờ, Chữ Đồng liếc nhìn thấy một hàng đèn lồng đỏ rực trên mặt hồ, cô quay đầu lại, thấy Giản Trì Hoài một mình đứng dưới.

“Trên thuyền còn có ai?”

Giản Trì Hoài mặc nguyên một bộ vest đen, thứ màu nồng đậm là thế mà không hề bị cảnh đêm hòa tan, ngược lại còn thêm nổi bật dưới pháo hoa, khiến cả cơ thể toát lên một vẻ đẹp thanh tao. Ánh mắt anh hơi rực sáng, không chút giấu giếm: “Lâu Mộc Ngôn và đám Đồng Tử.”

Chữ Đồng cười: “Giản Trì Hoài, em cứ thế này lên thuyền không hay lắm thì phải, làm như lúc nào cũng quản lý anh vậy. Anh ở đâu cũng có mặt em.”

“Được rồi, đừng có tia tót câu chữ nữa.” Giản Trì Hoài giơ tay hai về phía cô: “Cứ làm như cú điện thoại ban nãy không phải em gọi vậy.”

Chữ Đồng đứng im đó: “Giản Trì Hoài, chúng ta còn cần chiến tranh lạnh nữa không?”

“Đương nhiên không cần, lẽ nào một thân phận khác của anh không khiến em cảm thấy địa vị Giản phu nhân đã mang tới lợi ích sao? Thế thì anh thất bại thật rồi.”

Chữ Đồng cúi người xuống, hai tay chống lên đầu gối. Vợ chồng không hòa thuận rất dễ sinh sôi thêm tiểu tam, tiểu tứ, tiểu ngũ, tiểu lục. Tuy rằng trước mắt Lâu Mộc Ngôn chỉ là một nhân vật đến tiểu thập còn chưa đến lượt, nhưng ai biết được về sau?”

“Không phải em theo đuôi anh tới đây đâu.”

“Anh biết.” Giản Trì Hoài vẫn đang giơ hai tay ra: “Có nhảy không?”

Chữ Đồng đứng thẳng lên, cô vượt qua hàng rào đá, ngồi sụp xuống, đặt hai tay vào lòng bàn tay Giản Trì Hoài rồi nhảy nhẹ nhàng xuống dưới. Giản Trì Hoài ôm cô vào lòng, không lập tức thả ra: “Ăn tối chưa đây?”

“Ăn rồi.”

Lúc này, cảnh đẹp bên Yên Hoa Châu Đầu đang là lúc rực rỡ hấp dẫn nhất. Giản Trì Hoài ngừng ặt, ánh mắt nhìn chăm chú vào đám pháo đó, một tay anh vòng qua người cô. Gió trên thuyền rất lớn, vừa thổi tới đã khiến người ta có cảm giác run cầm cập. Giản Trì Hoài ôm chặt cô hơn một chút. Hai người đứng ngắm một lúc rồi mới đi vào trong.

Đám Đồng Tử vẫn còn đang uống rượu, thấy Giản Trì Hoài đưa Chữ Đồng vào, cậu ta đứng dậy trước: “Ô, Tứ tẩu cũng tới rồi, chắc chắn ban nãy Tứ ca đòi cặp bên là để đón chị rồi?”

Chữ Đồng mỉm cười: “Vừa hay tôi cũng đứng ở Yên Hoa Châu Đầu xem náo nhiệt.”

Đồng Tử rõ ràng thấy mọi chuyện còn chưa đủ ấm ỉ: “Tứ tẩu quả là có bản lĩnh, Tứ ca ở đâu chị cũng biết. Tứ ca, thế này không giống anh, đi đâu cũng bị quản thúc, cảm giác này thật không thoải mái.”

Câu nói này rõ ràng là gây chuyện. Lâu Mộc Ngôn ngoan ngoãn im lặng nhưng Chữ Đồng thì mỉm cười nhẹ nhàng: “Đàn ông phải biết tự giác, không cần quản lý. Mọi người cần quản lý thực chất là loại đã nát bét rồi, có nhào nặn kiểu gì cũng không trát tường được nữa. Trì Hoài ở đâu tôi đều có thể biết vì chúng tôi là vợ chồng, chúng tôi có duyên, và lại cô Lâu cũng nói anh ấy ở đây. Nếu đã vô tình gặp mặt thì tôi cũng phải lên thuyền chào hỏi mọi người chứ.”

Nửa câu trước rõ ràng muốn ám chỉ Đồng Tử. Cậu ta ngẩn người, không nói thêm gì nữa.

Lâu Mộc Ngôn thấy Chữ Đồng nhắc tới mình, cô ta cố gắng nhẫn nhịn cơn tức, tỏ thái độ hòa nhã: “Phải, nếu đã trùng hợp như vậy thì chào chị, tôi là Lâu Mộc Ngôn.”

Tối giờ vẫn còn giả vờ giả vịt với cô?

Chữ Đồng tươi cười giơ tay ra: “Chào cô, tôi là Chữ Đồng, là vợ của Giản Trì Hoài.”

“Thì ra là Tứ tẩu, chào chị, chào chị.” Lâu Mộc Ngôn kéo tay Chữ Đồng, hai người giằng co trong âm thầm. Giản Trì Hoài ngồi xuống ghế, Lâu Mộc Ngôn thấy vậy cũng lập tức ngồi xuống.

Bên trái Giản Trì Hoài là cô ta, bên phải là người khác. Lâu Mộc Ngôn coi như không nhìn thấy, cầm đũa lên ăn việc của mình: “Anh Đông Tử, ban nãy anh nói cá ở sông này ngon, mùi vị quả nhiên là tươi ngon.”

Đông Tử cười cười, Lâu Mộc Ngôn hiện giờ vẫn biểu hiện khá tốt. Giản Trì Hoài ghét nhất là mấy người vô duyên vô cớ sinh sự, để xem ai trong hai người này sẽ gục trước.

Giản Trì Hoài ra hiệu bằng ánh mắt cho người đàn ông ngồi bên tay phải, đối phương đứng dậy nhường chỗ rồi kêu phục vụ lấy thêm bát đũa.

Lâu Mộc Ngôn tỏ ra rất bình thường, ăn món của mình, uống nước của mình, tuyệt đối không nhiều lời, làm như cảnh khiêu khích ban nãy chưa từng xảy ra. Chứ Đông có chút sốt ruột nhưng cô cũng phải nhẫn nhịn.

Phục vụ mang bát đũa lên, Giản Trì Hoài bóc giấy ngoài ra cho cô rồi đưa đũa vào trong tay cô: “Xem xem còn muốn ăn gì không?”

Lâu Mộc Ngôn xen vào một cách tự nhiên: “Tứ ca, anh gọi thêm mấy món nữa nhé? Bàn này dù sao chúng ta cũng ăn rồi, không hay.”

Chứ Đông ngược mắt lên, cô vốn không muốn ăn vì ban nãy đã ngồi cùng Tần Tần, ăn đã no. Nhưng nghe xong câu này, cô siết chặt đôi đũa, hướng về phía đĩa lươn xắt nhỏ trước mặt Giản Trì Hoài. Chiếc đĩa ấy ở một vị trí gần anh nhất, Chứ Đông gấp một đũa, bỏ vào bát mình: “Không cần gọi nữa đâu, món này ngoài chồng tôi ra, chắc chắn chưa ai đụng đũa.”

Nét mặt Đông Tử hơi biến sắc. Lâu Mộc Ngôn hoàn toàn chẳng hiểu gì, ngay cả Giản Trì Hoài cũng ngạc nhiên: “Vì sao vậy?”

“Ở nhà lúc có em và anh thường có bốn món mặn một món canh, không kiêng kỵ gì nhưng em từng ra ngoài ăn cùng anh, kể cả là gọi đồ ăn về nhà, lần nào có món gì ở gần tay anh, mẹ cũng bảo nhà bếp chuẩn bị thêm một đĩa nữa để ở chỗ khác. Em đoán là món anh thích ăn nhưng không thích người khác động đũa vào?”

Đông Tử nuốt nước bọt, đối diện với ánh mắt cầu cứu của Lâu Mộc Ngôn chỉ biết mím môi.

Thói quen này của Giản Trì Hoài rất tệ, rất tệ! Từ nhỏ được nuông chiều thành hư, ban đầu đám Đông Tử cũng kháng nghị nhưng Giản Trì Hoài đã nói nếu ai thích món ăn bên cạnh tay anh thì có thể gọi thêm đĩa nữa, cho dù là thừa đồ đi cũng không động linh tinh!

Chứ Đông ăn một miếng lươn, mùi vị quả là ngon. Cô mỉm cười: “Thật ra em còn đoán một chuyện nữa, em cảm thấy anh không muốn đũa của người khác khua qua khua lại trước mặt anh, chê bản thể nên mới không cho động, phải không?”

Thói quen này của Giản Trì Hoài chưa ai nói với Chứ Đông nhưng cô lại phát hiện ra. Người đàn ông cũng mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt còn đan xen chút gì hân hoan. Anh ghét nhất là đũa của người khác cứ chọc qua chọc lại trước mặt mình, nếu ngồi bàn xoay thì còn đỡ, còn gặp phải những hôm như hôm nay, anh quả thực là bức muốn chết.

Đông Tử cười giả tạo: “Tứ tẩu quả không hổ danh là phóng viên của Dịch Suru, tài quan sát rất tinh tế.”

“Khi cậu sống rất lâu cùng một người, dần dần từng lời nói từng cử chỉ của anh ấy cậu đều sẽ để tâm, không cần phải cố tình quan sát.”

Bàn tay đặt trên đùi của Giản Trì Hoài bất giác nắm chặt lại. Câu này lọt vào tai khiến anh cảm thấy cực kỳ thoải mái. Chứ Đông chú ý tới chiếc bát nhỏ bên tay Giản Trì Hoài, bên trong để không ít thức ăn nhưng rõ ràng có vẻ chưa hề động đũa.

Cô cong môi: “Ai gấp thức ăn cho anh vậy? Chắc lại dùng đũa của cô ta chứ gì?”

Lâu Mộc Ngôn siết chặt đôi đũa, Đông Tử cũng căng thẳng, ban nãy còn chưa nghĩ ra phải nhắc Lâu Mộc Ngôn một câu. Chứ Đông gạt cái bát ấy ra, cả quá trình không nhìn Lâu Mộc Ngôn lấy một cái. Lâu Mộc Ngôn tức tới mức da đầu sắp nổ tung. Cô ta là viên ngọc trong tay nhà họ Lâu, từ nhỏ tới lớn đã khi nào gấp thức ăn cho ai bao giờ?

Đông Tử thấy Lâu Mộc Ngôn sắp trụ không nổi nữa bèn đứng dậy cứu cánh. Cậu ta cầm bình rượu trong tay: “Tứ tẩu, mấy người ngồi đây ban nãy có uống rượu giao bôi. Hay là chị và Tứ ca cũng làm một chén?”

Chứ Đông khẽ nhếch môi, Đông Tử đi ra giữa hai người, rót rượu cho họ: “Mấy người không phải vợ chồng bọn em uống cả rồi, huống hồ anh chị còn là vợ chồng, phải không?”

Giản Trì Hoài che ly rượu đi: “Mấy người đùa giỡn đủ rồi, chuyện uống rượu giao bôi này, tôi không thích.”

“Tứ ca, đừng ngại, lẽ nào lúc kết hôn hai người uống rồi sao? Nhưng rõ ràng khi anh tổ chức tiệc mời bọn em, chị dâu chưa xuất hiện mà.”

Lại còn có cả chuyện này? Lâu Mộc Ngôn vô thức động tai lên, nhìn về phía Chứ Đông bằng đôi mắt đông đưa một nụ cười sâu xa, xem ra chị ta cũng chỉ đến vậy mà thôi. Chứ Đông đặt đũa xuống, đột ngột cầm ly rượu lên tự uống.

Đông Tử phá lên cười: “Chị dâu, bọn em muốn xem uống rượu giao bôi kia.”

Giản Trì Hoài cầm ly rượu trong tay mình lên, quắc mắt nhìn Đông Tử: “Đông Tử, mấy cậu có phải có ý kiến gì với Chứ Đông không? Nói rõ ràng một lần luôn đi.”

“Tứ ca, anh lấy chị ấy, anh yêu chị ấy không?”

Mùi rượu trong miệng Chữ Đồng còn chưa tan hết. Vấn đề này là cảm kị trong lòng cô nhưng luôn có người giẫm vào hoặc vô tình hoặc cố ý. Vì ai cũng biết Giản Trì Hoài không yêu cô. Vào lúc cô những tưởng mình không gì hạ gục nổi, vào lúc đám người kia không tìm được chỗ nào đau đớn để đâm mạnh cô một nhát, họ lại xát muối vào chỗ ấy mà không biết chán. Phải, Giản Trì Hoài không yêu mày, mày có ra vẻ kiên cường cũng chẳng ích gì. Chỉ một câu đã đập cô trở về nguyên dạng.

Lâu Mộc Ngôn ngồi bên cạnh đợi xem kịch hay. Giản Trì Hoài không yêu chị ta, thế mà còn chiếm lĩnh vị trí Giản phu nhân. Một tờ giấy đăng ký kết hôn thôi mà, nếu không yêu, Chữ Đồng và cô ta cũng chẳng có gì khác biệt.

Giản Trì Hoài nhìn về phía Chữ Đồng. Người con gái này anh lấy về một cách không tình nguyện, nhưng là người anh sẽ đi cùng tới suốt cuộc đời. Cả đời, nghe có vẻ xa xôi, có lúc cô hồn hờ như một con thỏ, có lúc lại quá yên tĩnh khiến anh không chịu nổi. Đối với câu hỏi của Đồng Tứ, Chữ Đồng không thể không trầm mặc. Giản Trì Hoài ghé ly rượu của mình sát lại chiếc ly đã trống không trên tay Chữ Đồng, hơi nghiêng, sau đó đổ sang nửa ly.

Ở trước mặt anh, anh không chịu nổi mỗi khi thấy cô ảm ức, trái tim nhói đau như bị kim châm. Ánh mắt Chữ Đồng động đậy, Giản Trì Hoài đặt ly rượu vào tay cô, sau đó ngoắc tay qua.

Hai người làm thành tư thế uống rượu giao bôi, Giản Trì Hoài ngang ngạnh kéo cô lại gần hơn một chút, trán gần như chạm vào nhau. Chữ Đồng uống hết nửa ly rượu, Giản Trì Hoài lùi ra, đổ nghiêng ly rượu của mình, không còn một giọt: “Hài lòng chưa?”

Đồng Tứ đứng nguyên đó, nét mặt xám xịt: “Tứ ca...”

“Cậu chơi đủ chưa?” Giản Trì Hoài bắt ngờ cao giọng, đặt ly rượu xuống bàn, không mạnh không nhẹ nhưng rõ ràng nó có nảy lên: “Cậu khiến một cô gái bề bàng thì cậu rất có thể diện?”

“Tứ ca, em không có ý này.” Đồng Tứ hậm hực: “Cả đám chúng ta chơi với nhau tới bây giờ, chỉ có mình anh lấy vợ. Bọn em đương nhiên phải làm quen với chị dâu...”

“Thôi đi.” Giản Trì Hoài bực bội ngắt lời: “Sau này đừng có giờ trò này ra trước mặt tôi, phiền phức.”

Đồng Tứ cười cười, không nói câu nào, quay người ngồi về chỗ của mình.

Chữ Đồng liếc nhìn Giản Trì Hoài rồi cầm túi xách bên cạnh lên: “Em ra ngoài gọi cuộc điện thoại.”

Người đàn ông gật đầu.

Lên tới boong tàu, Chữ Đồng gọi vào máy Tần Tần. Một lúc sau, bên kia mới nhận máy: “Alô, Đồng Đồng à?”

“Tần Tần, bà nội có sao không?”

“Không sao, chỉ bị tẹo chân thôi, bác sỹ dặn ở nhà cố gắng nghỉ ngơi. Bây giờ nhà mình phải đưa bà về. Cậu thì sao? Vẫn còn ở Yên Hoa Châu Đầu?”

Chữ Đồng khẽ đá chân một cái: “Ừ, lát nữa sẽ về.”

Hai người trò chuyện một lúc rồi Chữ Đồng cúp máy, quay người liền nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn đi ra. Gió đêm phàn phật thổi tới, hai người nhìn thẳng vào nhau, giống như oan gia ngõ hẹp. Chữ Đồng hát cảm: “Cô Lâu, ăn no rồi sao?”

“Tôi không như một số người, rõ ràng đã ăn rồi còn ngồi xuống.”

Chữ Đồng chợt phì cười: “Chồng tôi mời, vì sao tôi không được ngồi?”

“Nhưng hôm nay người anh ấy mời là tôi, nhân vật chính cũng là tôi.”

“Thế à?” Chữ Đồng dựa vào lan can: “Trương lai rất có thể cô sẽ trở thành cái cây hái ra tiền của Dịch Suru, anh ấy mời cô dĩ nhiên là hợp tình hợp lý. Thế thêm một người như tôi đã sao nào? Tôi là vợ anh ấy, là bà chủ danh chính ngôn thuận của Dịch Suru.”

“Chị quả thật quá đề cao bản thân mình rồi.” Lâu Mộc Ngôn bước về phía trước: “Tôi có thể nhận ra Giản Trì Hoài không dễ mất tới chị.”

“Nếu anh ấy thật sự không quan tâm tới tôi, lẽ nào ban nãy lại uống rượu giao bôi với tôi? Sao anh ấy không uống với cô? Anh ấy sao lại vì tôi mà nói chuyện với bạn chí cốt của mình như thế? Nếu anh ấy không coi tôi ra gì liệu có quay thuyền vào bờ không? Nếu anh ấy không coi tôi ra gì vì sao ngày nào cũng ngủ chung một giường với tôi? Anh ấy từng ôm cô chưa, hôn cô chưa, bế cô chưa?” Một loạt các câu hỏi ngược ép cho Lâu Mộc Ngôn mặt mũi trắng bệch. Chữ Đồng sao bỗng cảm thấy mình như nữ phụ gian ác trong tiểu thuyết vậy?

Nhưng cô vẫn chưa thấy đã đời. Ai bảo vào lúc cô đang không vui, Lâu Mộc Ngôn còn tới chọc ghẹo cô?

Chữ Đồng tiến lên, đứng ngay trước mặt Lâu Mộc Ngôn, đặt một tay lên bả vai cô ta: “Cô Lâu này, cô phải nhớ dù có nói gì đi nữa tôi cũng là bà chủ của cô, đừng có động vào tôi! Giản Trì Hoài lăng xê cô chẳng qua là vì cô có chút gia thế, vốn đã có nguồn tài nguyên tốt hơn Giang Ý Duyệt. Nhưng thế

thì đã sao? Anh ấy vạch rõ ranh giới với cô như vậy, nếu cô dám trở mặt với tôi, cô không sợ tôi rù ri bên tai anh ấy sao? Dịch Suru đã ký hợp đồng với cô, kể cả cô đã có hợp đồng trên người, hôm nay tôi bảo Giản Trì Hoài bỏ mặc cô, anh ấy cũng sẽ nghe. Cô cũng thấy đấy, quan hệ giữa tôi và Giang Ý Duy rất tốt, tới lúc đó, toàn bộ tài nguyên tôi sẽ ưu tiên cho cô ấy, kéo dài cô ra ba, năm năm nữa, khiến cô nổi tiếng không được, giải nghệ chẳng xong. Đừng nói là nghệ sỹ hạng A, làm cameo cũng khó.”

“Chị!” Lâu Mộc Ngôn nghiêng chặt răng, hoàn toàn bị kích động: “Đừng có qua mặt tôi. Tứ ca đã đồng ý sẽ dành cho tôi bộ phim tốt nhất.”

“Thế thì cô cứ thử xem. Cô bé ạ, những lời Giản Trì Hoài từng nói bên tai tôi, tôi dám bảo đảm, lời bất kỳ câu nào ra cũng hơn đứt ngàn vạn lời anh ấy nói với cô.”

“Chị vô liêm sỉ!” Lâu Mộc Ngôn tức đến đỏ bừng cả mặt. Chữ Đồng thu tay lại: “Vợ chồng với nhau, cần liêm sỉ làm gì? Giản Trì Hoài mà cô nhìn thấy lúc nào cũng nghiêm túc, đứng đắn, nhưng người mà tôi nhìn thấy... chính là hạng vô liêm sỉ!”

Chữ Đồng bước vượt qua cô ta, rào bước vào trong. Cô vừa ngồi xuống bên cạnh Giản Trì Hoài thì Lâu Mộc Ngôn hậm hực xông vào.

Cô ta ngồi xuống chỗ mình, gương mặt xinh xắn gần như méo xệch: “Tứ ca, có phải anh định ký hợp đồng với em rồi bỏ mặc em không?”

Giản Trì Hoài không nhìn cô ta, cất giọng lãnh đạm: “Thế là ý gì?”

“Có một chuyện em nghĩ anh tuyệt đối đừng quên, lúc trước người có ý với em còn có Ân Thiệu Trình, nhưng cuối cùng em đã chọn Dịch Suru. Anh đã nói sẽ cho em những nguồn tài nguyên tốt nhất, lãng xề để em nổi tiếng. Nhưng bây giờ em vô tình đụng chạm tới vợ anh. Em chỉ muốn hỏi Tứ ca một câu có phải chị ấy nói gì anh cũng ngoan ngoãn làm theo không?”

Đồng Tử im lặng liếc nhìn cô ta. Sao mới đi có một lúc mà đã nổi giận bùng bùng rồi?

Mấy người còn lại trong phòng cũng nhiu mày. Cái khẩu khí ức hiếp người này cũng chỉ có Lâu tiểu thư mới dám.

Chữ Đồng vốn định uống nước, nghe thấy Lâu Mộc Ngôn nói vậy, bất giác ngẩng đầu: “Cô Lâu, công tư phân minh. Chuyện Tứ ca đã đồng ý với cô thì tuyệt đối không thể nuốt lời.”

“Chị bớt ngồi đây làm người tốt đi! Chẳng phải chị nói chị rù ri bên tai thì anh ấy sẽ phải nghe chị sao? Hôm nay tôi quyết phải hỏi cho rõ ràng, còn cho tôi quay phim hay không?”

Chữ Đồng đứng bật dậy, đứng nhìn xuống, ánh mắt đầy giá lạnh: “Cô Lâu, đừng có ở đây vô lý vô cớ. Tôi rù ri bên tai là anh ấy phải nghe tôi? Chuyện đùa này vụng về quá đấy. Chuyện của công ty, tôi chưa bao giờ can dự vào. Dịch Suru ký hợp đồng với cô có rất nhiều thành ý, đâu phải cô không biết. Còn về việc cô nói làm phật lòng tôi thì lại càng oan cho tôi. Con người tôi không tranh không giành, có thể thêm một người bạn thì tuyệt đối không chuốc thêm một kẻ thù. Ngoại trừ chồng mình ra những thứ khác tôi đều có thể nhường. Cô Lâu, cô nói đi, cô muốn có thứ gì, chỉ cần cô có thể thỏa mãn, cô cứ đem hết về.”

Lâu Mộc Ngôn nghiêng răng, Đồng Tử bên cạnh đá chân cô ta dưới gầm bàn. Cậu ta đi giày da, cú đá lại rất mạnh, Lâu Mộc Ngôn đau tới nỗi suýt nữa rơi nước mắt, nhưng ban nãy sự bông bột sau khi được kích động cũng đã hòa hoãn rất nhiều. Cô ta tự véo vào tay mình, một lúc sau mới thở hắt ra: “Tứ ca, em xin lỗi, em uống quá mấy ly rượu bỗng nhiên cảm thấy tự ti về diễn xuất của mình.”

Giản Trì Hoài quay ngoắt lại, lạnh lùng liếc nhìn, trong ánh mắt anh có một sự xa cách, hờ hững: “Mới đó đã không diễn được, sau này sao có thể vật lộn trong giới giải trí? Đừng nói cô là con gái nhà họ Lâu, nếu cô thật sự là một người không thể lãng xề, tôi cũng sẽ không giữ cô thêm một ngày! Sau khi bộ phim ra mắt nếu không đạt được hiệu quả như tôi kỳ vọng, Lâu Mộc Ngôn, xem sau này cô ngang ngược kiểu gì!”

Lâu Mộc Ngôn không ngờ anh lại nói thẳng như vậy. Đồng Tử đứng ra nói: “Thôi bỏ đi, bỏ đi, trẻ con ấy mà, có thể tha thứ được.”

Giản Trì Hoài cảm bao thuốc lên: “Tối nay tới đây thôi chứ? Tôi thấy cũng uống nhiều rồi đấy, vào bờ, về thôi.”

Lâu Mộc Ngôn ngược mắt lên, nhìn thấy Chữ Đồng nhếch môi cười với cô ta, bèn cup mắt xuống, trong lòng tức giận nhưng không thể không nhịn.

Đồng Tử uống hóp rượu cuối cùng. Ban nãy cậu ta đá chân là vì Lâu Mộc Ngôn rõ ràng đang ở thế yếu mà không hay biết, cứ như bị ma nhập. Có những lời sao cô ta có thể nói với Giản Trì Hoài?

Chữ Đồng rót ỉnh một ly rượu đầy, mỉm cười nhẹ nhàng, nâng ly lên: “Tôi mời mọi người một ly.”

Ngón tay Đồng Tử miết nhẹ lên chiếc ly: “Nếu Tứ tẩu đã có lời mời thì nhất định phải uống.”

Chữ Đồng giơ cao tay lên: “Trước khi uống rượu, tôi có mấy câu muốn nói. Mọi người đều là bạn của Trì Hoài, tôi biết rõ mọi người để ý. Phải, ban đầu khi mới kết hôn, tôi cũng không hiểu, chưa nói tới chuyện tôi và Giản Trì Hoài không môn đăng hộ đối, từ nhỏ hoàn cảnh sống đã khác biệt hoàn toàn, nhưng vì sao tôi và anh ấy lại đi bên nhau? Rất nhiều người coi thường tôi, cảm thấy gia đình tôi tầm thường, cái gì cũng tầm thường, cảm thấy Tứ ca chỉ ít cũng phải tìm một người có một gia thế đáng kiêu ngạo, có một điều kiện ngoại hình mà người khác không thể vượt qua. Còn Chữ Đồng tôi có là gì đâu? Tôi nghĩ đi nghĩ lại, nhưng tôi cũng tự hào về mình. Tôi có sự độc lập của tôi, tôi có sự kiên cường của tôi. Một bông hoa cao quý cần một ngôi nhà kính tốt nhất xứng với nó mới có thể sinh trưởng. Còn tôi? Tôi an ủi bản thân mình như vậy rằng tôi là loại hoa mà vút ở đâu cũng vẫn mọc được.”

Bên cạnh, mấy người bạn của Giản Trì Hoài vô thức nâng ly lên. Chữ Đồng khẽ mỉm cười. Cô gái này trẻ trung, giống như những gì cô nói, không tranh

không giành nhưng tuyệt đối không lùi bước, không tự ti.

“Tôi nghiêm túc làm việc, sống mỗi giờ đồng hồ như một ngày. Tôi có thái độ sống của riêng mình, cho dù cả đời này tôi dốc sức cũng chưa chắc đã bằng một người bỏ của người ta nhưng như vậy thì đã sao? Mỗi người có một cuộc sống của riêng mình, nước nóng hay lạnh, tự uống mới biết. Hạnh phúc của tôi, đơn giản bình dị, nhẹ nhàng an nhiên. Tôi chỉ cần một người chồng, một gia đình, một cuộc hôn nhân không lừa dối...”

Giản Trì Hoài nghiêng đầu, nghe cô nói từng chữ. Trong đôi mắt anh có một sự xúc động, bỗng nhiên cảm thấy cả trái tim đều trở nên bình yên, bên tai chỉ còn tiếng nước vỗ nhẹ vào mạn thuyền. Nghe cô nói, chỉ cảm thấy mọi thứ đẹp như vậy mà thôi.

Chữ Đồng mím môi, cười dịu dàng, xinh đẹp khác thường: “Thế nên dù mọi người có chấp nhận hay không chấp nhận tôi cũng đã là vợ của Giản Trì Hoài. Nếu đã vậy vì sao lại không cam tâm tình nguyện gọi tôi một tiếng 'chị dâu' chứ?”

Trong ngữ khí của cô đã bớt đi vẻ cứng cỏi ban nãy nhưng lại có thêm một chút nghịch ngợm và tinh ranh, quả thật là vừa ấm vừa xoa, khiến người ta không thể chối từ...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Từ thiên đường xuống địa ngục, chỉ là khoảng cách của một tầng lầu

Có người bắt đầu cười sau đó bật cười thành tiếng, cũng có người đứng lên uống rượu với cô. Lâu Mộc Ngôn ngồi im trên ghế, một lúc sau nói là muốn giải tán. Giản Trì Hoài đặt tay lên vai Chữ Đồng, ngón tay mơ hồ như đang khẽ vờ về nơi mềm mại đó: “Đồng Tử, cậu đưa cô Lâu về.”

Đồng Tử gào lên: “Sao lại là em? Người là anh đưa tới mà.”

“Cả một buổi tối, cậu cứ em gái này em gái kia, gọi không ít lần, lẽ nào không nên sao?”

Đồng Tử giờ cao hai tay: “Được được, nói không lại anh. Vậy em gái, chúng ta đi nhé? Em đừng có chê anh, trên đường anh Đồng Tử còn có thể trò chuyện với em đấy.”

Lâu Mộc Ngôn nghĩ tới chuyện ban nãy Đồng Tử giúp mình bèn gật đầu: “Vâng.” Cô ta đứng dậy, nói về phía Giản Trì Hoài và Chữ Đồng: “Tứ ca, Tứ tẩu, em về trước đây.”

“Đi cẩn thận.” Chữ Đồng mỉm cười: “Không tiễn.”

Thuyền đã cập bờ, lúc lên, Đồng Tử nắm tay Lâu Mộc Ngôn: “Xe vẫn còn ở phía kia, chúng ta phải ngồi xe du lịch qua đó.”

“Được.”

“Thôi, đừng có ỉu xiu nữa, chuyện có to tát lắm đâu?” Đồng Tử gọi một chiếc xe: “Em còn quá nhỏ tuổi, không đâu lại chị ta cũng là chuyện bình thường.”

“Anh Đồng Tử, ban nãy trong bữa tiệc, thật lòng cảm ơn anh.”

“Anh nhìn ra rồi, Chữ Đồng ra ngoài có việc, em theo sau nói là đi vệ sinh, chắc là bị chị ta kích động chịu không nổi chứ gì?”

Lâu Mộc Ngôn xách chiếc túi trong tay: “Lúc ấy em đầu óc choáng váng, có phải đã nói những lời không nên nói không?”

“Nếu em không phải Lâu Mộc Ngôn, nếu em không mang họ Lâu mà dám nói mấy lời vừa rồi với Tứ ca bằng giọng điệu đó, cho dù có là một ngôi sao nổi tiếng cỡ nào, anh dám bảo đảm sau này em cũng đừng hòng bước chân vào showbiz một bước.”

Lâu Mộc Ngôn cúi đầu, thở dài: “Em nhớ kỹ rồi, sau này tuyệt đối sẽ không làm vậy nữa.”

Giản Trì Hoài đưa Chữ Đồng cùng đoàn người lên bờ, đám bạn đi trước bắt xe quay về bãi. “Tứ ca, Tứ tẩu, hôm khác gặp lại.”

Chữ Đồng vẫy tay: “Tạm biệt.”

Xe du lịch đưa mọi người rời đi. Chữ Đồng giờ tay lên xem giờ: “Không còn sớm nữa, chúng ta cũng về đi thôi?”

Giản Trì Hoài nắm lấy tay cô, đi về phía quảng trường gần đó, sau khi đi bộ khoảng mười phút thì tới một ngã tư đường. Chữ Đồng nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài đang đợi ở đó.

“Sao xe của anh lại ở đây?”

“Sáng sớm nay anh đã bảo tài xế lái qua đây đợi. Đám Đông Tử gốc nghiệt chướng còn chạy về lái xe. Anh biết tối nay thể nào cũng phải uống rượu, đương nhiên phải dẫn theo tài xế.”

Hai người đi tới gần, tài xế xuống xe mở cửa cho họ. Chữ Đồng ngồi vào trong trước, Giản Trì Hoài cũng ngồi kế bên cạnh cô. Cánh cửa xe bị đóng sập lại, Chữ Đồng nhìn thấy tài xế vòng qua đầu xe trở về ghế lái. Cửa còn chưa mở, Giản Trì Hoài đã bất ngờ ôm lấy cô. Nửa người trên của Chữ Đồng bị kéo lên, miệng đột ngột chạm vào một thứ mềm mại, sau đó lại có thứ gì cứng rắn đang cản môi cô, không mạnh không nhẹ. Hơi thở của cả hai vô cùng nóng. Sau khi người tài xế trở về chỗ của mình bên nhìn vào gương chiếu hậu một cái rồi vội vàng ấn công tắc, ngăn cách hai không gian trước sau.

Hôn xong, người đàn ông nhắm mắt lại. Hai người tựa trán vào nhau. Chữ Đồng muốn lùi ra nhưng Giản Trì Hoài giữ chặt cô vào lưng ghế không cho cô nhúc nhích: “Ngồi im, lúc này khả năng kiểm chế của anh không tốt đâu.”

Chữ Đồng mím môi. Tuy rằng Giản Trì Hoài đã nhắm mắt vào nhưng dường như vẫn phát hiện ra động tác đó của cô vậy. “Hôn anh một cái?”

“Vì sao phải hôn anh?”

Người đàn ông không khỏi bật cười: “Anh là chồng em, hôn anh là chuyện không nên sao?”

“Em là vợ anh, muốn hôn cũng phải là anh hôn em.”

Giản Trì Hoài nghe vậy bèn ghé tới bịt kín miệng cô lại. Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng giẫm lên bóng Giản Trì Hoài đi vào trong nhà. Vừa đẩy cửa phòng ngủ bước vào, eo đột ngột bị một đôi tay kéo trở lại. Anh đẩy cô về phía cánh cửa, nụ hôn kịch liệt như thủy triều ập tới. Chữ Đồng bị anh nhấc bổng cao người lên, dường như anh rất thích như vậy, hai tay khiến hai chân cô lơ lửng giữa không trung, chỉ còn cách dựa lưng vào cửa.

Cũng chỉ có lúc này, Chữ Đồng mới có thể nhìn anh từ trên xuống. Giản Trì Hoài cong một bên môi lên, cả người trở nên cuồng ngạo, xảo quyết: “Tối nay cuối cùng cũng hoàn toàn biết được cái lợi của việc làm Giản Tử tẩu rồi chứ?”

“Chẳng phải sao? Cái thân phận này cho người ta quá nhiều tiện lợi.”

“Vậy em còn giận không?”

Chữ Đồng vòng hai tay qua cổ anh: “Ngay từ đầu em chưa hề giận, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?”

Giản Trì Hoài tiến tới hôn cô, Chữ Đồng bất giác ư hử thành tiếng, âm điệu bật ra từ trong cổ họng, nhẹ nhàng mềm dẻo, là một kiểu kêu gọi đẹp nhất, nguyên sơ nhất. Giản Trì Hoài chống lên người cô, gần như quá nửa trọng lượng đã dồn sang phía cô. Ngực Chữ Đồng bị bịch, vội gơ một tay ra đánh vào ngực anh: “Đừng hôn em kiểu này.”

“Không thích à?” Mặt anh hơi lùi về sau, con ngươi đen láy như cảm thạch được ánh sáng trong phòng châm lên, lấp lánh như sao: “Có cần anh nói một tiếng xin lỗi không?”

Chữ Đồng nhìn người đàn ông trước mặt: “Vậy anh cảm thấy có cần không?”

“Trong lòng em hiểu là được. Giữa chúng ta còn cần nói ra miệng sao?”

Chữ Đồng kinh ngạc vì câu nói này, chỉ có điều còn chưa kịp lên tiếng, cả người đã bị Giản Trì Hoài bế lên, anh quay người đi về phía chiếc giường lớn. Khi cô ném xuống, hai tay túm chặt lấy vật áo nơi bả vai Giản Trì Hoài. Anh cũng theo đà ngã xuống, bàn tay quần quýt sau lưng cô, hơi thở phả tới bao bọc quanh môi cô. Anh hôn cô, hô hấp rối loạn, không thể kiểm soát: “Anh thật sự nhớ em rồi.”

Có những chuyện làm rồi sẽ nghiệm. Giáo sư Giản không thể chống đỡ nổi nữa, cũng chỉ là một người đàn ông bình thường.

Chữ Đồng cảm thấy mình sắp bị anh ấn sâu xuống nửa chiếc giường rồi. Cô mỉm cười: “Anh thật sự không đồng ý cho em qua mạng xã hội à?”

“Không đồng ý.” Giản Trì Hoài đáp với giọng mơ hồ.

“Nhưng đó là giấc mơ của em.” Hai tay Chữ Đồng bị anh đặt ra sau lưng anh, ý muốn cô ôm chặt mình: “Linh động cho em đi, được không?”

Giản Trì Hoài cười từng chiếc cúc áo gây trở ngại: “Em đúng là rất biết lợi dụng nguồn tài nguyên.”

Chữ Đồng cười khê: “Chẳng phải anh cam tâm tình nguyện cho em sử dụng sao?”

“Anh vẫn chỉ có câu đó, những chuyện khác đều có thể đồng ý, duy nhất chuyện này không được, còn nữa...” Giản Trì Hoài ấn tay lên một chỗ nào đó của cô, véo mạnh: “Tập trung một chút, mấy ngày không hành sự, em cứ thử lo là nghĩ chuyện khác xem.”

Chữ Đồng nắm lấy cà vạt trên cổ anh: “Vậy được, anh đồng ý với em thêm một chuyện nữa.”

“Nói đi.”

“Công việc của em anh đều không được nhúng tay vào, đừng cảm thấy có những tin đồn em không được theo đuổi là lại can dự. Khi nào cần anh giúp, em sự tự động nói.”

Giản Trì Hoài giữ tay cô, trừng mắt lườm cô: “Đừng có nói chuyện điều kiện với anh ở trên giường. Chữ Đồng, em định nói với anh, anh có muốn em hay không em cũng mặc kệ sao?”

“Đây không phải điều kiện, đây là câu xin...”

Giản Trì Hoài tiến tới bịt kín miệng cô lại, một lúc sau mới nói: “Bây giờ anh không cần em nói gì, chỉ cần nghe em hét là được.”

Anh bắt lấy cô, giống như kéo cô xuống vực sâu muôn trượng, những tiếng động mờ ám vang lên bên tai, cả người như bị thả rơi tự do, một khoái cảm ủa vào mọi góc ngách, từ mỗi một tế bào xông thẳng tới trái tim Chữ Đồng...

Về chuyện bài báo tuyên truyền của Giang Ý Duyệt, tư liệu thu thập đã bước vào giai đoạn cuối cùng. Ngày thứ hai Chữ Đồng theo Giang Ý Duyệt tới đoàn làm phim, thời tiết rất đẹp, ánh nắng rực rỡ, vị trí quay phim được lựa chọn tại nơi có tiếng toàn quốc. Chữ Đồng chủ yếu phụ trách đi theo chụp hình ảnh Giang Ý Duyệt trong lúc quay phim, từ đó mới có thể nắm bắt một cách khách quan rồi làm bài phỏng vấn.

Giang Ý Duyệt cầm kịch bản trong tay, đang chăm chú đọc. Vì là phim hiện đại nên không cần trang điểm vất vả. Chữ Đồng vừa phỏng vấn xong mấy fan hâm mộ của Giang Ý Duyệt tới xem quay phim. Cô ngồi xuống bên cạnh Giang Ý Duyệt: “Bộ phim ‘Ám dục’ này trước đây casting rầm rộ lắm. Thật ra ngay từ ban đầu, tôi còn nghĩ cậu sẽ đóng nữ chính.”

“Đạo diễn muốn chọn diễn viên mới, thân phận vệ sỹ bên cạnh nam chính là đặc biệt thêm vào, tôi rất thích, quay cảnh hành động rất kích thích.”

“Vệ sỹ của Nam Dạ Tuyết?”

Giang Ý Duyệt bắt gặp nhìn cô, bật cười: “Cậu cũng từng đọc sao?”

“Đúng thế, tôi cuồng sách mà.”

Ánh mắt Giang Ý Duyệt vẫn còn dừng trên cuốn kịch bản: “Chữ Đồng, thật ra tôi và cậu có thể làm bạn tốt đấy.”

Chữ Đồng không giấu nổi kinh ngạc. Giang Ý Duyệt ngẩng đầu lên, nụ cười ấm áp: “Nói tới cùng, chúng ta từng mâu thuẫn gì ghê gớm sao? Có từng xung đột kịch liệt sao? Trước khi được debut, gia đình tôi cũng nghèo xơ nghèo xác, vừa đặt chân lên mảnh đất vàng showbiz này, ban đầu tôi mất phương hướng, tôi muốn bắt chước tất cả lên lời vào trong. Tôi cảm thấy chỉ cần mình vào được đó, sau này sẽ không phải lo ăn lo mặc, cũng cần vì muốn đổi cho bố mẹ căn nhà mà phấn đấu cả đời.”

“Thực ra cậu đóng phim cho tới bây giờ cũng vẫn luôn nỗ lực mà.”

“Trong thùng nước nhuộm này...” Giang Ý Duyệt hơi ngừng lại, cổ họng hơi khàn, rồi chột lắc đầu cười khẽ: “Nỗ lực có ích gì chứ?”

“Dĩ nhiên có tác dụng rồi. Cậu thử nhìn địa vị của mình hiện giờ mà xem, lẽ nào quá nửa không phải do cậu cố gắng mà có được sao?”

Giang Ý Duyệt nghe xong, đương nhiên đồng tình. Cô ấy gật đầu: “Phải, chúng ta đều phải tự ‘like’ cho bản thân một cái.”

Chữ Đồng nhìn cô gái trước mặt mình, mái tóc xoăn xinh xắn được buộc sau gáy, bộ quần áo da màu đen bó sát người khiến những đường nét trên thân hình thanh mảnh của cô ấy gần như hoàn hảo, lớp phấn trang điểm trên mặt cũng cực kỳ vừa vặn, đôi tay cầm kịch bản đeo một đôi găng lộ ngón đen tuyền. Cô ấy có tiền đồ xán lạn nhưng giây phút nào cũng rất thận trọng, cẩn thận, gặp phải một cô mình tính nhỏ bé có chút gia thế cũng dám tùy ý đắc tội.

Chữ Đồng cười: “Giang Ý Duyệt, cậu nhiều bạn không?”

Đối phương lắc đầu: “Mấy người bạn trước khi debut, rất nhiều người không còn liên lạc nữa. Còn sau khi vào đây...” Cô ấy cười có phần luyến tiếc: “Sau khi vào đây, tôi càng không nhận ra ai là bạn bè chân thành, ai là đám bạn giả tạo lúc nào cũng chỉ muốn đám một nhát sau lưng tôi.”

“Vậy tính tôi là một người bạn đi.” Chữ Đồng chân thành cười nhẹ nhàng: “Trong số những người bạn chân thành, tính cả tôi nữa.”

Giang Ý Duyệt nhìn cô rất lâu rồi bỗng nhiên bật cười: “Vậy vẫn mong Tứ tẩu nể mặt.”

“Thôi đi!” Chữ Đồng ôm chiếc máy ảnh trong tay. Cô cảm thấy mình nhìn người trước giờ rất chuẩn. Cô và Giang Ý Duyệt có rất nhiều điểm gần gũi, khi nói chuyện với cô ấy cảm thấy rất dễ chịu, không cần vòng vo, không phải mệt mỏi. “Đúng rồi, chẳng phải cậu vẫn còn một bộ phim lớn sao? Mặc dù đoàn làm phim ‘Ám dục’ có diễn viên nòng cốt rất chắc chắn nhưng cho cậu nhận một vai còn chẳng phải nữ phụ, sao ban đầu cậu lại nhận chứ?”

“Lúc trước khi ‘Ám dục’ casting rộng rãi, dĩ nhiên là tớ phải nhằm vào vai nữ chính rồi nhưng đạo diễn rất kiên quyết, nhất quyết muốn dùng gương mặt mới. Mắt nhìn của tớ vẫn khá ổn, tớ cảm thấy bộ phim này tương lai nhất định sẽ hot, thế thì tớ đóng vai phụ cũng được. Vai Hạ Phi Vũ đó tính cách khá rõ nét, bị người ta chửi chết cũng cam lòng, phải không?”

Chữ Đồng nhieu mày phản đối: “Cậu lại đồng ý diễn Hạ Phi Vũ? Tớ ngất mắt.”

“Thế có là gì? Tớ còn từng đóng ăn mày, cái loại lục thùng rác ấy.” Trong mắt Giang Ý Duy, đó chẳng qua chỉ là một vai diễn mà thôi. “Nhưng đoàn làm phim “Ám dục” quá khó vào, về sau... vai diễn này là Ân Thiệu Trình dành cho tớ. Biên kịch cực kỳ nể mặt anh ấy, về sau tớ cũng không muốn nhận nữa rồi, kiểu vai diễn cầu xin còn chẳng được cuối cùng phải đi cửa sau, Giang Ý Duy này không đóng cũng chẳng sao.”

“Vậy vì sao cậu vẫn nhận?”

“Vi... đây coi như là phí chia tay Ân Thiệu Trình cho tớ đi.” Ánh mắt Giang Ý Duy âm trầm, đến cả giọng nói cũng thay đổi: “Vì sao tớ lại không cần chứ?”

“Thế nên về sau vì Ân Thiệu Trình cậu mới nhận vai này?”

Giang Ý Duy nhếch môi cười, có lẽ là muốn cười nhưng không sao cười nổi: “Chữ Đồng, cậu không biết để vào được “Ám dục” tớ đã dốc bao nhiêu công sức đâu, vì địa vị ngày hôm nay của tớ, tớ cảm thấy mình đóng nữ chính không thành vấn đề. Nhưng người tớ muốn đóng nhất lại là Tư Càn, Hắc thiên sứ sa ngã đó, một Tư Càn không có được tình yêu, ngay cả mạng cũng mất. Tớ cảm thấy tớ và cô ấy ít nhiều cũng có chút giống nhau. Thế mà cả hai vai này tớ đều không được nhận, đến cả Hạ Phi Vũ cuối cùng cũng không giành được, chỉ cho tớ một vai diễn đột xuất thêm vào, cậu bảo tớ được coi là gì?”

Chữ Đồng chỉ nghe thôi cũng cảm thấy khó chịu: “Cậu hoàn toàn có thể không nhận mà.”

“Tớ phải nhận, đây là vai diễn Ân Thiệu Trình dành cho tớ, tớ phải cho anh ấy nhìn thấy, tất cả những người khác nhìn thấy, cho dù chỉ là một vai diễn nhỏ nhất thì hào quang của tớ cũng sẽ không bị người khác che lấp!”

Ngay gần đó, người trợ lý đi đến, cúi người nói với Giang Ý Duy: “Chuẩn bị xong chưa?”

“Xong rồi.” Giang Ý Duy bỏ kịch bản xuống, đứng dậy, nói với Chữ Đồng bên cạnh: “Lát nữa có cảnh nổ bom, cậu đứng ra xa chút nhé.”

Cô ấy cùng trợ lý rào bước rồi đi. Chữ Đồng cảm thấy hơi khó chịu, cũng đi theo. Giang Ý Duy được đưa vào khu vực quay phim, những nhân viên còn lại không được lại gần. Câu chuyện “Ám dục” này đề cập tới xã hội đen, đương nhiên có cảnh súng đạn, kỹ thuật viên bom mìn đã chuẩn bị đầy đủ, những cảnh quay căng thẳng sắp sửa bắt đầu.

Di động trong túi Chữ Đồng bỗng rung lên. Cô lấy ra xem, là số của Giản Trì Hoài.

Cô quay người trốn vào một góc: “Alô?”

“Em đang ở đâu?”

“Đi săn tin thôi.”

Phía sau, có một tiếng nổ vọng tới. Chữ Đồng vội vàng bịt chặt tai. Giản Trì Hoài nghe ra động tĩnh: “Rốt cuộc em đang ở đâu?”

“Ồ đoàn làm phim” Thấy không giấu được, Chữ Đồng đành thành thật khai báo: “Đi theo chụp Giang Ý Duy.”

“Mấy cái chỗ ấy thì có gì mà chụp? Bom mìn rất nguy hiểm, em tránh xa một chút.”

Chữ Đồng cúi đầu, dáng vẻ hoàn toàn như một cô gái nhỏ: “Em biết rồi, em muốn lại gần người ta cũng đâu có cho.”

Giản Trì Hoài trêu chọc một câu phía sau: “Chẳng phải trước đây em cảm thấy anh và cô ta có gì sao? Lại còn tự kiểm soát ừc ừnh, không giống tác phong của em”

Chữ Đồng cười đùa đá viên sỏi dưới chân: “Nhưng anh cũng nói rồi đấy thôi, người con gái có thể khiến anh đau lòng không phải cô ấy. Huống hồ đã là chuyện từ đời trước nào rồi!”

“Còn nhớ kỹ như vậy?” Đầu kia điện thoại, rõ ràng đang vọng tới tiếng cười của người đàn ông.

“Giang Ý Duy đang quay, em phải qua chuẩn bị rồi.”

Giản Trì Hoài ừ một tiếng rồi ngắt máy.

Nụ cười không giấu được trên môi Chữ Đồng. Cô quay trở về, nhìn thấy trong căn nhà mái bằng gần đó, khói bốc nghi ngút. Trên nóc nhà mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy một bóng hình đang đánh nhau. Giang Ý Duy cả người vận đồ đen, động tác lạnh lẽo chuẩn xác. Khi quả bom cuối cùng phát nổ, cô ấy không hề do dự nhún người nhảy xuống!

Mặc dù đã có dây cáp nhưng Chữ Đồng vẫn thấy hoảng sợ. Động tác của Giang Ý Duy cũng hoàn toàn đúng, khi lên phim nhất định sẽ đẹp lắm. Nhưng chính vào khoảnh khắc ấy, cả người cô ấy đột ngột mất thăng bằng, không hề chạm đất một cách đẹp đẽ như trong dự liệu mà rơi thẳng xuống.

Bên cạnh vọng tới tiếng hét. Chữ Đồng theo đám đông nhào lên nhanh chóng. Giang Ý Duy nằm nghiêng bất động dưới đất, mặt mũi bầm thiu vô cùng. Trợ lý của cô ấy vội vàng kéo tay cô ấy dậy: “Ý Duy... Ý Duy... Chị đừng dọa em.”

Chữ Đồng cũng hết hồn hết vía. Cảnh tượng ban nãy xảy ra quá nhanh, hoàn toàn khiến cô không kịp chống đỡ. Cô ngồi xỏm xuống, thanh âm run rẩy: “Giang... Giang Ý Duy, cậu sao rồi?”

Giang Ý Duy nằm im, không nói được gì nữa, mái tóc mượt mà dính lên nền đất, toàn là bụi. Chữ Đồng quỳ xuống đất, ghé mặt về phía cô ấy: “Cậu nói gì đi chứ, đừng dọa tớ.”

Giang Ý Duy khẽ cử động mí mắt, từ miệng mơ hồ bật ra một tiếng: “Tớ... đau quá.”

Nhân viên tại đó gọi người tới, Chữ Đồng bị đẩy ra. Giang Ý Duy được khiêng khăn cấp lên cáng rồi đưa vào bệnh viện. Chữ Đồng cũng đi theo, người quản lý của Giang Ý Duy sốt ruột đi đi lại lại ngoài phòng cấp cứu. Nhìn thấy Chữ Đồng, cô ta vội rào bước đi tới: “Chị Chữ, chuyện Ý Duy bị thương, tôi mong chị tạm thời đừng viết bài.”

“Tôi hiểu.”

Thế mà một tin tức tồi tệ hơn còn đang đợi phía sau.

Khi bác sỹ ra khỏi phòng cấp cứu, sắc mặt không rõ ràng, chỉ nói đúng một câu: “Khi rơi từ trên cao xuống lại đập đúng vào tảng đá khiến cho xương sống rạn nứt, chèn vào dây thần kinh. Nếu không có kỳ tích thì nửa người dưới sẽ đối mặt với bại liệt.”

Người quản lý của Giang Ý Duy ngã khuỵu xuống ghế, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Hết rồi, lần này hết thật rồi.”

Chữ Đồng tròn xoe đôi mắt, hoàn toàn không dám tin đây là sự thật. Một giây trước, cô và Giang Ý Duy còn ngồi trong trường quay trò chuyện vui vẻ. Một người như thế sao có thể sắp liệt chứ?

Khi được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, Giang Ý Duy vẫn còn đang hôn mê. Người quản lý và cả trợ lý đều chạy qua, có người đi tới trước mặt Chữ Đồng, vội vã dặn dò: “Cô về trước đi, chuyện phỏng vấn để sau tính tiếp.”

Chữ Đồng ngăn người ngồi trên ghế, mãi vẫn không có phản ứng gì. Sự thể nghiêm trọng tới mức này, về phương diện báo chí dĩ nhiên không thể che giấu. Chẳng mấy chốc, tin tức Giang Ý Duy bị liệt đã chiếm trang nhất các báo, liên tục một tuần liền không xuống khỏi bảng xếp hạng.

Cuối cùng Chữ Đồng cũng hiểu bốn chữ ‘thể sự khó lường’, hóa là khóc liệt đến vậy.

Giản Trì Hoài ngồi dưới chiếc ô che nắng trong vườn. Ánh nắng vừa đẹp, ấm áp ôn hòa, anh hờ hững lên tiếng: “Mấy ngày nay chẳng thấy em bận rộn nữa.”

“Em phụ trách bài báo của Giang Ý Duy, giờ cô ấy bị thương đến nông nỗi đó... Tổng biên tập nói bảo em làm xong bài phỏng vấn chuyên đề này, về sau không cần theo tin của Giang Ý Duy nữa.”

“Cũng đúng, liệt nửa thân dưới, cuộc đời nghệ thuật của cô ta thế là chấm dứt.”

“Lẽ nào không có bất kỳ cách nào sao?”

Giản Trì Hoài tĩnh bơ, ngữ khí cũng rất thờ ơ: “Đó là số phận của cô ta.”

Chiếc lap để trên mặt bàn có tiếng báo hiệu vọng tới. Giản Trì Hoài tiện tay mở ra, là tin giải trí của một trang mạng thức thời nào đó. Anh quét mắt, đẩy chiếc máy tính tới trước mặt Chữ Đồng: “Em xem đi.”

Cô ghé qua nhìn, người phát ngôn là quản lý của Giang Ý Duy, chính là công bố ti mỉ chuyện bị thương hôm đó. Nét mặt cô ta bi thương, lời nói ngập tràn tiếc nuối, cuối cùng nói đã mời đại sư phong thủy tới, tính ra hôm đó có người tương khắc với Giang Ý Duy nên mới hại cô ấy ra nông nỗi ấy.

Tin tức của người ấy cũng tiết lộ vừa phải: phóng viên, trẻ tuổi, giới tính nữ. Chẳng phải nhằm vào Chữ Đồng sao?

Chữ Đồng mở mấy bình luận ra, sau đó tắt trang mạng đi.

Giản Trì Hoài gác chân lên, chú ý quan sát biểu cảm trên gương mặt cô: “Ban nãy còn thương xót thay người ta. Không ngờ bây giờ cho em biết mặt.”

“Mấy loại chuyện mê tín kiểu này không uy hiếp gì được em đâu. Phía công ty quản lý cũng lắm muốn di chuyển sự chú ý mà thôi.”

“Nhỏ mọn tới mức làm cả mấy thủ đoạn này.” Giản Trì Hoài hoàn toàn không coi chuyện này ra gì: “Giang Ý Duy có kết cục ngày hôm nay cũng đáng.”

“Em cảm thấy chưa chắc là ý của Giang Ý Duy.”

“Vì sao?” Giản Trì Hoài nhìn cô đầy hứng thú.

“Giang Ý Duy chắc chắn bây giờ đang thất vọng nào nê, không đến mức còn tâm tư di chuyển sự chú ý của công chúng, mà hướng hồ cô ấy cũng không

làm được mấy chuyện này.”

Giản Trì Hoài chợt mỉm cười, dường như mới vừa nhìn thấu Chữ Đồng, anh hồ hững lên tiếng: “Em vừa thông cảm lại vừa rất hiểu cô ta sao?”

“Giản Trì Hoài.” Chữ Đồng nhìn thẳng vào người đàn ông, giọng chợt run lên: “Nếu em nói với anh, em rất quý cô ấy, có phải anh cảm thấy em không bình thường không?”

“Em quý cô ta ở điểm nào?”

“Chân thành.” Chữ Đồng không chút do dự: “Cô ấy muốn có được gì ngay từ đầu đã thể hiện rất rõ ràng, hơn nữa chưa bao giờ làm chuyện gì quá đáng. Anh đưa cô ấy vào cái giới này nhưng cả đoạn đường tới được ngày hôm nay rốt cuộc anh giúp cô ấy nhiều hơn hay bản thân cô ấy nỗ lực nhiều hơn?”

Giản Trì Hoài chìm ra sau lưng ghế: “Thế nên anh cũng đã từng nghĩ thu nhận cô ta tới bên cạnh.”

Chữ Đồng nhìn anh không rời mắt, Giản Trì Hoài gập máy tính lại: “Anh nói vậy chỉ để chứng minh Giang Ý Duy có những nét hấp dẫn như em nói mà thôi.”

“Nếu anh không biết đùa thì anh có thể không nói.”

Giản Trì Hoài đứng dậy, đứng bên cạnh Chữ Đồng, kéo cô vào lòng: “Chỉ là một người không liên quan thôi mà, không ảnh hưởng tới tâm trạng của chúng ta. Giang Ý Duy có con đường của Giang Ý Duy, đây là những gì ông trời ban cho cô ta. Cô ta không đứng lên được thì cũng hết cách, chỉ có thể chấp nhận như vậy mà thôi.”

Chữ Đồng dựa đầu vào người Giản Trì Hoài. Cô luôn cảm thấy không nên như vậy. Nửa quãng đời còn lại của Giang Ý Duy lẽ nào đều phải ngồi xe lăn?

Bệnh viện Hoa Thiên.

Khi Giang Ý Duy tỉnh lại, trong phòng đã đông đúc người. Cô nghe thấy giọng của người quản lý: “Bây giờ tôi đã tung tin ra ngoài rằng cô phóng viên kia khác với Ý Duy nhưng hoàn toàn vô tác dụng, đám ký giả ngoài kia vẫn nghĩ đủ mọi cách để nghe ngóng tình hình thương tật của Ý Duy ra sao...”

“Hôm nay hội chẩn, ý của bác sỹ vẫn vậy thôi, cơ hội Ý Duy đứng dậy được rất ít...”

Rất lâu sau Giang Ý Duy vẫn không thể hoàn hồn trở lại, tới tận khi câu nói ấy lọt vào tai cô. Cô thử động đậy hai chân nhưng cả người tê dại, tứ chi cũng tê rần theo. Cảm giác sợ hãi này khiến cô hét lên thành tiếng: “Các người đang nói gì?”

Người quản lý đang nói bỗng sững sờ, vội vàng đứng dậy: “Ý... Ý Duy, chị tỉnh rồi ư?”

“Cái gì mà cơ hội đứng dậy rất ít?” Cô vùng vẫy muốn bò dậy.

Mấy người vội nhào tới, người quản lý ấn tay lên chân cô: “Mau động đậy xem, có cảm giác gì không?”

Giang Ý Duy tự véo vào người mấy cái, rồi lại véo mạnh thêm mấy cái nữa: “Chân tôi rốt cuộc bị làm sao?”

Người quản lý nghe tới đây, rõ ràng gương mặt đầy thất vọng. Cô ta đứng thẳng dậy, lắc đầu không nói một câu.

“Còn cả chuyện tôi bị thương nữa, liên quan gì tới Chữ Đồng? Em không cần lo cô ấy vào đây.”

Giang Ý Duy bình thường nói một là một, hai là hai, có lúc cũng bất đồng quan điểm với chính quản lý của mình. Đối phương nghe tới đây, ngữ khí bỗng chuyển lạnh: “Chị cố gắng dưỡng bệnh đi, chuyện của công ty không cần chị bận tâm, còn thủ tục bồi thường, tôi sẽ lo liệu.”

Người quản lý cầm túi xách rời đi, những người còn lại đều không biết làm cách nào để an ủi Giang Ý Duy, dẫu sao tai ương bay tới này cũng quá nặng nề. Đừng nói là với thân phận của cô, cho dù là người bình thường cũng không chịu nổi.

Nhưng cô bị thương đến mức này, cuối cùng vẫn giấu không nổi.

Ai cũng biết Giang Ý Duy bị hủy hoại rồi, hoàn toàn triệt để. Diễn viên đời mới Trịnh Niệm vọt lên rất cao, các vai diễn của Giang Ý Duy đều liên tục được cô ta tiếp nhận, đến cả mấy quảng cáo cũng vậy.

Buổi tối trước khi xuất viện, Giang Ý Duy ngủ mơ mơ hồ hồ, mơ màng cảm thấy có người nắm tay cô. Cô cố hết sức để mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt ẩn trong bóng tối, ánh mắt lúc sáng lúc tối. Giang Ý Duy khẽ nuốt nước bọt: “Thiếu Trình!”

Ân Thiếu Trình đưa ngón tay về phía mặt cô, Giang Ý Duy phụt chốc nước mắt tèm lèm: “Em tưởng anh không bao giờ muốn nhìn thấy em trong bộ dạng này nữa.”

Ánh mắt người đàn ông rất phức tạp. Anh lấy hai tay nâng gương mặt của Giang Ý Duy lên. Cô không thể nhúc nhích, cảm thấy cực kỳ tự ti, đầu tóc một thời gian dài chưa chải chuốt. Giang Ý Duy giờ tay lên che mặt: “Đừng nhìn em, đừng nhìn.”

Người đàn ông kéo tay cô ra, cúi xuống, chớp mũi gần như dính vào mặt cô: “Ý Duy, chúng ta đầu sao cũng đã hạnh phúc một thời gian, nhìn em thế này, tôi rất đau lòng.”

Trong lòng Giang Ý Duy có một cảm xúc không thể nói ra nhưng chưa đợi Giang Ý Duy lên tiếng, Ân Thiệu Trình đã tự nói: “Em đừng lo, tôi sẽ mời bác sỹ giỏi nhất để em có thể đứng lên trở lại.”

“Mọi người đều biết cả rồi phải không?” Giang Ý Duy nước mắt đầm đìa, nhìn về phía anh với ánh mắt đã nhòe đi: “Thiệu Trình, anh đã hỏi bác sỹ rồi phải không? Lẽ nào em thật sự không thể đứng dậy nữa?”

“Em đừng sợ, chuyện gì cũng có kỳ tích.”

“Kỳ tích ư?” Giang Ý Duy cao giọng, càng lúc càng khóc dữ: “Chỉ còn cách dựa vào kỳ tích thôi sao? Trên đời có bao nhiêu người xảy ra chuyện như vậy, có mấy người đợi được kỳ tích đây?”

Sắc mặt Ân Thiệu Trình u ám, một dòng cảm xúc không rõ nét trào ra. Anh lau nước mắt cho Giang Ý Duy. Cô của lúc này yếu đuối như một đứa trẻ: “Đừng khóc.”

“Thiệu Trình, anh sẽ ở bên em chứ?” Giang Ý Duy bạo dạn hỏi, mặc dù cảm thấy mình đúng là hoang tưởng rồi nhưng vẫn không kiềm chế được.

Ân Thiệu Trình không nói gì, từ từ đứng dậy. Một cảm giác sợ hãi chưa từng có khiến Giang Ý Duy túm chặt lấy cổ tay anh: “Đừng đi!” Đây dường như là bẽ bối cuối cùng của cô, thứ cuối cùng để cô nắm lấy. Giang Ý Duy yêu sâu đậm, tới bây giờ mọi danh lợi đều đã mất mà người đàn ông này cô cũng định trước không giữ được.

Nước mắt chảy xuống gò má, ngón tay cô dùng sức tới trắng bệch. Ân Thiệu Trình rút tay về, cuối cùng Giang Ý Duy cố chấp níu vạt áo anh: “Thiệu Trình, đến cả anh cũng định bỏ em phải không?”

“Ý Duy, tôi đã nói với em từ rất lâu rồi, tôi không thể dừng lại, không thể toàn tâm toàn ý với một người phụ nữ.” Anh rút tay về, lùi ra sau: “Chuyện của chúng ta đã kết thúc từ lâu, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ, tôi sẽ giúp em.”

Cô đã thế này rồi, anh còn giúp được gì? Bóng hình mờ dần trong ánh mắt Giang Ý Duy: “Thiệu Trình, em biết em không đứng lên được nữa. Đây là số phận của em, em chấp nhận, không liên quan tới anh.”

Ân Thiệu Trình dứt một tay vào túi, gạt đầu: “Em nghĩ được như vậy không còn gì quý hơn.”

Anh không nói gì thêm, quay người rời đi. Giang Ý Duy không ngờ khi đàn ông tuyệt tình lại có thể như vậy. Cô gờ tay áp lên mặt mình rồi véo chân mình từng cái, từng cái nhưng vẫn chẳng có chút phản ứng nào.

Giấc mơ của cô, tương lai của cô, mọi thứ của cô đã chấm dứt hoàn toàn. Từ nay về sau, Giang Ý Duy chỉ có thể làm một người bình thường mà thôi hoặc chẳng qua là một ngôi sao đã hết nổi, từng một thời nổi tiếng.

Tiếng sập cửa vọng vào tai cô. Qua tấm cửa thủy tinh, cô nhìn thấy một cái bóng mờ mờ còn chưa rời đi ngay. Ân Thiệu Trình bực bội, mặc kệ quy định cấm hút thuốc của bệnh viện, cầm điếu thuốc ra, châm lên.

Trong lòng anh quả thật bực muốn chết. Vì sao anh không hề nghĩ tới chuyện Giang Ý Duy sẽ gặp cơ sự này? Mà chuyện này anh lại chẳng giúp gì được cô.

Ân Thiệu Trình giận dữ rút thuốc thật mạnh, trong lòng có một nỗi đau đang lan dần. Giang Ý Duy nhìn thấy cái bóng ngoài kia đang cúi xuống, rất lâu không đi. Cô đau đớn, tuyệt vọng, thậm chí xót xa ột Ân Thiệu Trình như vậy. Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, người đau lòng nhất chính là cô rồi. Trước đây gặp may cô còn nghĩ có một ngày Ân Thiệu Trình sẽ hồi tâm chuyển ý nhưng cô của hiện tại còn có tư cách gì?

Giương mặt này, cả một cơ thể chỉ có thể nằm bất động trên giường này hay một trái tim vẫn còn yêu Ân Thiệu Trình sâu đậm?

Tiếc là tất cả những điều này đến bây giờ chẳng còn thứ gì có thể khiến anh động lòng nữa.

Từ thiên đường rơi xuống địa ngục thì ra chỉ là khoảng cách của một tầng lầu mà thôi. Nhún chân nhảy một cái hóa ra Giang Ý Duy đã hy sinh cả cuộc đời mình...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Người phụ nữ của tôi, một ngón tay cậu cũng không được động!

Một tháng sau.

Tổng biên tập đã thúc giục Chữ Đồng mấy lần nhưng phía Giang Ý Duy cô vốn dĩ không thể gặp mặt được, cuối cùng vẫn chưa thể hoàn thành báo cáo.

Sự tình cho đến bây giờ, đám phóng viên đang truy tìm Giang Ý Duy như điên, ngồi đợi, theo đuôi bố mẹ cô ấy, đến cả trợ lý và quản lý của Giang Ý Duy cũng bị theo dõi.

Còn Chữ Đồng thì có được tin tức của Giang Ý Duy hoàn toàn vì một cuộc điện thoại.

Xe do Giản Trì Hoài sắp xếp đích thân đưa cô qua đó, cả đường cứ vòng và vòng vèo. Khi tới trước căn biệt thự sạch sẽ, bên trong chỉ có ba người giúp việc. Chữ Đồng được dẫn vào trong nhà. Đẩy cửa phòng ngủ ra, từ xa cô đã nhìn thấy Giang Ý Duy nằm trên giường.

Cô ấy vẫn vậy, hết như khi vừa từ phòng bệnh ra. Người chăm sóc thấy Chữ Đồng đi vào bèn đứng dậy, gật đầu với cô sau đó đi ra.

Chữ Đồng bịt miệng, sợ mình bật ra âm thanh nào đó. Cô bước tới, Giang Ý Duy quay đầu lại: “Cậu tới muộn rồi.”

“Sợ có ký giả theo đuôi, tớ phải lượn thêm mấy vòng.”

“Cậu chính là phóng viên, sợ gì chứ?”

Chữ Đồng không trả lời nữa, Giang Ý Duy để hai tay hai bên, muốn ngồi dậy nhưng ngoại trừ hai cánh tay ra, tất cả những chỗ khác đều không có sức: “Cậu giúp tớ dựng chiếc giường thẳng lên một chút.”

Chữ Đồng đi tới cuối giường, ấn nút theo yêu cầu của cô ấy, chiếc giường từ từ dựng lên: “Được chưa?”

Giang Ý Duy gật đầu: “Tớ vẫn không cam lòng nhưng chuyên gia người nước ngoài cũng chẳng còn cách gì tốt hơn, tớ thật sự tuyệt vọng rồi.”

“Cậu đừng thế...”

“Chữ Đồng, một tháng nay mấy lời an ủi ngày nào tớ cũng nghe, tai mọc mầm cả rồi.”

Chữ Đồng yên lặng thờ dài: “Được, vậy tớ không nói nữa.”

Giang Ý Duy giờ tay lên, áp lên mặt mình. Sắc mặt cô ấy tiêu tụy, đầu tóc bù xù, những rạn rờ đã không còn tồn tại. Cô ấy từng nghĩ tới chuyện khi đối mặt với mọi người sẽ không khóc, thế mà...

Nước mắt trào ra từ những kẽ ngón tay, cô ấy cuộn chặt tay lại, chỉ vì không để Chữ Đồng nhìn thấy mình khóc. Chữ Đồng rút một tờ giấy từ chiếc hộp trên bàn, cúi xuống kéo tay cô ấy ra nhưng cô ấy kiên quyết che mặt: “Đừng!”

“Giang Ý Duy, cho dù cậu có bịt kín mặt tớ cũng biết cậu đang khóc.”

Sức lực của cô ấy càng lúc càng yếu đi. Chữ Đồng gạt tay cô ấy ra, lau nước mắt từng chút một: “Tớ biết những ngày tháng sau này sẽ rất khổ sở nhưng bản thân cậu không được gục trước, sao lại không đứng dậy được nữa chứ? Đâu có thiếu tay thiếu chân, tớ không tin.”

“Cậu tin hay không thì có ích gì? Bao nhiêu bác sỹ đã chẩn đoán, đều nói không cứu được.”

“Bác sỹ cũng không phải là tuyệt đối.” Chữ Đồng rất khẳng khái, thậm chí có phần cố chấp tới đáng sợ: “Trên đời này vốn dĩ có hai chữ 'kỳ tích', cậu không tin cũng phải tin.”

Giang Ý Duy lau hết nước mắt nhưng đôi mắt vẫn sung mọng, cả người suy sụp tới cực độ: “Tớ cũng mong kỳ tích xảy đến với mình, có thể vì mấy năm trước tớ quá thuận lợi, đến cả ông trời cũng nhìn không nổi nữa.”

“Thuận lợi cũng không phải cậu cướp không của ai, cậu không nên nghĩ vậy.”

“Chữ Đồng, cậu biết không? Tất cả mọi người đều đã bỏ rơi tớ, ngay cả người quản lý cũng bỏ rơi tớ. Đoàn làm phim “Ám dục” gửi tới một lá thư xin lỗi, nói rằng chuyện bồi thường sẽ giải quyết theo bảo hiểm. Nhưng tiến độ của họ không thể đợi tớ, vai đó chỉ có hai cảnh, mới bắt đầu đã xảy ra chuyện này, nói rằng không may mắn, đạo diễn đã cắt đi rồi. Cậu bảo, có nực cười không? Tới lúc đó có người hỏi tớ nói vì sao Giang Ý Duy bị thương? Ngược dòng tìm hiểu nguyên nhân nhưng ngay cả lý do cũng tìm không ra nữa.”

Chữ Đồng thấy tâm trạng cô ấy trở nên kích động, vội vàng giữ chặt hai vai Giang Ý Duy: “Ý Duy, cậu còn hồi tưởng lại chuyện hôm đó bao nhiêu lần nữa? Trịnh Niệm sắp nổi tiếng rồi, phim mới của Lâu Mộc Ngón chưa phát sóng đã rầm rộ. Ở giới giải trí này, muốn lãng quên một ngôi sao là chuyện quá đơn giản. Tinh thần khi trước của cậu đâu rồi? Bác sỹ nói không đứng dậy được, chúng ta vẫn cứ phải thử xem, cho dù cả ngã chảy máu sứt đầu cũng không sao, chúng ta cứ thử.”

“Vô ích thôi, lần này khác...”

Chữ Đồng ngồi xuống mép giường nhìn Giang Ý Duy cứ ngày một suy sụp nhưng chẳng ai đành lòng trách móc cô ấy. Một người đã bị bệnh viện tuyên án tử hình, sao còn có thể phấn chấn trở lại đây?

Khi trở về, ở cửa cô gặp Giản Lệ Đề vội vàng tới. Trên đường nó đã khóc, hai mắt sưng húp như hạch đào. Nhìn thấy Chữ Đồng, Giản Lệ Đề đi cùng cô mấy bước: “Lẽ nào chị tới phòng vẫn chị Ý Duy?”

Chữ Đồng ngừng lại, lắc đầu: “Không, chị tới thăm chị ấy.”

Sắc mặt Giản Lệ Đề giãn ra không ít rồi bỗng nhiên nói: “Chị dâu, chị bảo chị Ý Duy còn đứng dậy được không?”

“Lệ Đề, em phải hiểu chị ấy hơn chị. Em bảo chị ấy còn đứng dậy được không?”

Giản Lệ Đề đỏ mắt: “Em không biết, lần này khác quá, chị ấy bị ngã quá nặng nè.”

“Ngã có nặng cỡ nào cũng phải bò dậy. Người ta dùng hai chân để đi, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối không thể bò.”

Chữ Đồng trở về Bán Đảo Hào Môn, thấy xe của Giản Trì Hoài trong gara nhưng về tới phòng lại không thấy bóng người đâu. Cô xuống nhà hỏi người giúp việc đang bận rộn: “Cậu Giản đâu rồi?”

“Đang đánh bóng sau vườn ạ.”

Chữ Đồng đi thẳng ra cửa sau, bước xuống mấy bậc thềm, nhìn thấy Giản Trì Hoài ở phía xa, đội một chiếc mũ lưỡi trai màu trắng, vung cao cây gậy trong tay đi. Không thể không thừa nhận, sinh hoạt ngoài giờ làm việc của người đàn ông này phong phú đến kinh ngạc. Nếu hôm nay Chữ Đồng không cố tình xin nghỉ thì giờ này vẫn còn đi săn tin ở ngoài.

Tiếng bước chân bị thảm cỏ phía dưới làm nhẹ đi không ít nhưng vẫn có những tiếng sột soạt không thể che giấu. Giản Trì Hoài quay đầu lại: “Về rồi à?”

“Ừm.”

“Sao vậy?” Giản Trì Hoài giơ ngón tay trở ra, khẽ nâng cằm cô lên: “Mặt mũi phờ phạc, Giang Ý Duy bị thương chứ đâu phải em?”

“Nếu Giang Ý Duy thật sự không đứng dậy được nữa, thì đáng tiếc biết bao.”

Giản Trì Hoài hai tay nắm gậy, biểu cảm không rõ ràng: “Anh hỏi bác sỹ rồi, khả năng bình phục chỉ có một phần một nghìn.”

“Lẽ nào thật sự hết cách?”

“Bảo cô ta ra nước ngoài chữa trị cũng là do anh sắp xếp, nghĩ được cách gì đã nghĩ giúp cô ta cả rồi. Lần này Giang Ý Duy chết hẳn.” Giản Trì Hoài ngữ điệu lạnh nhạt, dường như đang nói một chuyện hoàn toàn không liên quan: “Tiền bồi thường bảo hiểm chắc cũng đủ để cô ta sống nốt cuộc đời còn lại.”

“Nhưng cô ấy là Giang Ý Duy.”

“Giang Ý Duy thì làm sao? Khi gặp phải tai nạn cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận số phận.” Giản Trì Hoài thấy cô đứng đực ra đó, sắc mặt tái nhợt dưới nắng, anh bỗng đau lòng, kéo cô tới bên cạnh mình: “Em lo lắng vớ vẩn làm cái gì? Người tôn thất nặng nề nhất phải là anh.”

“Giản Trì Hoài, không phải tất cả mọi thứ đều có thể dùng tiền để định lượng đâu.”

“Giang Ý Duy là nghệ sỹ do anh quản lý, không dùng lợi ích định lượng, lẽ nào dùng tình cảm?” Người đàn ông cười khẽ, ngón tay vân vê trên bả vai cô: “Nếu anh thật sự nói chuyện tình cảm với cô ta, em lại chẳng sốt xình xịch lên?”

“Vậy được, nói tiền bạc đi. Mấy năm nay có lẽ Giang Ý Duy đã kiếm về cho Dịch Suru không ít...”

“Phải.” Giản Trì Hoài không phủ nhận: “Nhưng Dịch Suru cũng đã giúp đỡ cô ta tận tình. Không phải anh không giúp đỡ mà là không giúp được. Còn nữa, chuyện bài báo chuyên đề giao cho em làm, trong tháng nay cố gắng xong. Con đường ngôi sao của Giang Ý Duy coi như đã chấm dứt rồi, khi viết bài báo chuyên đề, em thêm cả Lâu Mộc Ngôn vào.”

“Cái gì?” Chữ Đồng không giấu nổi vẻ kinh ngạc trên mặt: “Thế chẳng phải sát muối lên vết thương của Giang Ý Duy hay sao?”

Thấy đáng về phần nộ bất bình của cô, khóe môi Giản Trì Hoài hơi cong lên: “Không nghiêm trọng đến vậy. Với lại, bản thân Giang Ý Duy cũng sẽ hiểu, khi xưa cô ta cũng giẫm lên người khác để từng bước nổi tiếng. Quy luật này, cô ta nắm rõ hơn em.”

“Em không làm.”

Giản Trì Hoài vốn dĩ còn định đánh bóng nữa. Nghe thấy Chữ Đồng nói vậy, anh cắt gậy đi: “Em là phóng viên, cứ làm việc theo tùy hứng như vậy

không tốt. Dù em đồng tình hay thương hại cũng vậy nhưng không thể để cô ta gây ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của hai chúng ta. Cô ta tàn phế cả đời, lẽ nào em cũng định tàn phế theo?”

Chữ Đồng giơ tay giữ cánh tay anh: “Em chỉ cảm khái một chút, buồn bã một chút nhưng sẽ không ảnh hưởng tới cuộc sống của em.”

“Vậy thì tốt.” Ánh mắt Giản Trì Hoài ánh lên vẻ yên tâm, anh vỗ nhẹ vào lưng cô: “Bài báo chuyên đề của Giang Ý Duy vẫn do em phụ trách, cố gắng làm xong sớm.”

“Nhưng em sẽ không phụ trách quảng bá cho Lâu Mộc Ngôn.”

“Vì sao?”

“Không vì sao.” Chữ Đồng ít nhiều vẫn không tình nguyện.

Giản Trì Hoài bật cười hôn cô, thì thầm bên tai cô: “Em là bà chủ, cô ta cũng kiếm tiền cho em.” Chữ Đồng cảm thấy ngứa, bắt giắc sờ lên tai mình: “Em đã là bà chủ rồi còn thiếu mấy đồng cô ta kiếm cho em sao?”

Giản Trì Hoài có nói cô vô lý cô cũng nhận.

Hai tháng qua đi, Tây Thành đón một mùa nóng nực nhất trong năm. Đường Bách Du Mã bị nắng thiêu đốt như có thể bốc cháy bất kỳ lúc nào. Cây cối đều không còn sức sống, nhân viên môi trường ngày nào cũng phải đi tưới đường một lần.

Một mùa hè như thế này cho dù tới tối cũng chẳng mát mẻ hơn là bao. Chữ Đồng ngồi bên dưới quán giải khát, ánh mắt dán chặt vào cánh cửa lớn lộng lẫy vàng son đó.

Hơn 10 giờ tối bỗng nhìn thấy bóng một người đàn ông từ bên trong lao đảo bước ra. Mặc dù không phải mục tiêu theo dõi ban đầu nhưng Chữ Đồng vẫn xách balo đứng dậy.

Cô gái trẻ mặc một chiếc váy siêu ngắn, bó sát người với đai lưng ôm lấy eo người đàn ông, đôi tay bôi đầy son đỏ thăm dò trước ngực và sau lưng anh ta, ý đồ trong ánh mắt quá rõ ràng: “Anh uống say rồi, em đưa anh về nhé?”

Ân Thiệu Trình bước xuống bậc thềm, nửa trong lượng dồn lên người cô gái. Chữ Đồng rào bước tới chặn đường anh ta: “Ân Thiệu Trình!”

Người đàn ông ngẩng đầu lên, người con gái bên cạnh bực bội lên tiếng: “Cô là ai hả?”

Chữ Đồng vốn coi như cô ta không tồn tại: “Giang Ý Duy đã ra nông nổi đó rồi, anh còn tâm tư ở đây uống đến say bí tỉ?”

Ân Thiệu Trình đẩy cô gái bên cạnh ra, bảo cô ta đi. Đối phương cứ thế nhìn miếng thịt nở đã dâng tới miệng bị cướp mất, cô ta hằn học lườm Chữ Đồng, chỉ có điều không dám âm ỉ, chỉ có thể không cam tâm quay người bỏ về.

Ân Thiệu Trình đứng thẳng dậy, bước vượt qua Chữ Đồng, đi thẳng: “Giang Ý Duy gì? Đó đã là chuyện của quá khứ rồi, đừng có nhắc cô ấy với tôi.”

“Anh tôn trọng đến mức này, nếu anh dễ chịu đã không tới ngày nốc rượu.”

Người đàn ông đột ngột dừng bước, quay đầu lại, đôi mắt như chim ưng nhắm thẳng vào cô, đây là ánh mắt lần đầu cô nhìn thấy ở Ân Thiệu Trình: “Tôi uống rượu là việc của tôi, không liên quan tới cô ấy.”

“Vậy anh có biết hay không? Vai diễn trong “Ám dục” vốn dĩ Giang Ý Duy không muốn nhận nhưng cô ấy nói đó là vai diễn anh kiếm cho cô ấy, là phí chia tay anh cho cô ấy. Chỉ vốn vẹn có hai phần cảnh thôi, bị cắt ghép vào phim, liệu vào phim còn được hai phút không? Nhưng cái đồ ngốc ấy lại trân trọng như thế, thậm chí còn vì việc này mà mất hết tất cả!”

Phải, Chữ Đồng cảm thấy không đáng thay cho cô ấy. Giang Ý Duy muốn đóng có bao nhiêu kịch bản, chọn còn chẳng hết nhưng vì sao cô ấy cứ nhất quyết chọn cái hồ không thể vượt qua này chứ?

Ân Thiệu Trình nghe tới đây, ánh mắt rõ ràng đã xao động. Anh ta lùa hai tay vào tóc, sắc màu đau khổ nơi đáy mắt tràn ra ngoài. Anh ta túm mạnh lấy tóc mình. Nhìn biểu cảm này, Ân Thiệu Trình đâu có giống như anh ta nói, đối với Giang Ý Duy đâu chỉ là hứng thú nhất thời, không chút tình cảm?

Thế là Chữ Đồng lại không đành lòng, thờ dãi. Ân Thiệu Trình buông hai tay xuống, bất ngờ bước về phía trước, giơ tay ôm chầm Chữ Đồng vào lòng.

Cảm giác ấm áp chân thực lấp đầy trái tim, Ân Thiệu Trình cảm thấy lồng ngực của mình hình như không còn đau đớn đến vậy nữa. Tiết trời nóng nực thế này, ôm nhau như vậy, những nơi da thịt kề sát nóng lên như lửa đốt. Chữ Đồng không ngờ anh ta lại có động tác này: “Ân Thiệu Trình, anh uống say thật rồi, thả tôi ra.”

“Tôi không ngờ tôi lại hại em ra nông nổi này... Tôi những tưởng mình cho em cơ hội...”

Đúng là say không hề nhẹ, Chữ Đồng bị anh ta siết chặt, đến cả sức gãy giữa cũng không còn. Cổ hai người áp sát, cơ thể anh ta cao lớn, hai tay rắn chắc, bao bọc cô trong vòng tay, Chữ Đồng có vùng vằng thế nào cũng vô dụng: “Ân Thiệu Trình, anh buông ra!”

Phía xa, có mấy chiếc xe lần lượt ngang qua. Ánh mắt người đàn ông vô tình lướt về phía cửa, tầm mắt đột ngột dừng lại trên cảnh tượng ấy. Anh lập tức dừng xe, mặc kệ có đang chặn đường ai không.

Ân Thiều Trình thờ dốc, cả người toàn mùi rượu. Chử Đồng thật sự muốn đá văng anh ta ra: “Ân Thiều Trình, nếu anh thật sự cảm thấy khó chịu thì tới với Giang Ý Duy, bây giờ cô ấy cần anh nhất.”

“Tôi khó chịu cái gì? Tôi đêm đêm vui vẻ, sống rất thoải mái.”

Một bàn tay lớn bất ngờ thò tới, túm chặt bả vai Ân Thiều Trình, kéo anh ta ra. Sức lực của đối phương rất mạnh nhưng Ân Thiều Trình nói gì cũng không buông tay. Một tay kia của Giản Tri Hoài nắm lấy lớp vải sau lưng Chử Đồng, đồng thời vô tình túm luôn cả tóc cô. Sau khi hoàn toàn chia tách được hai người họ ra, Chử Đồng xoa đầu: “Tóc em.”

Ân Thiều Trình đứng đó, biểu cảm mơ hồ. Anh ta nhìn rõ Chử Đồng trước mắt, dường như đã nhìn rõ gương mặt cô, vẫn còn có thể cười thành tiếng: “Giản Tri Hoài, chỉ ôm một lát thôi mà, nhỏ mọn vậy?”

“Người phụ nữ của tôi, đừng nói là ôm, ngón tay người khác cũng không được động vào.”

Ân Thiều Trình phá lên cười: “Thế người phụ nữ của tôi thì sao? Anh không những chạm vào Giang Ý Duy, còn ngủ với cô ấy.”

Chử Đồng đưa mắt nhìn Giản Tri Hoài nhưng thấy anh bất ngờ vung nắm đấm, nó bay thẳng vào khoe miệng Ân Thiều Trình. Anh ta lùi về sau mấy bước, ấn tay lên mặt mình: “Giản Tri Hoài anh mà cũng có lúc giận dữ sao?”

Bên cạnh có người dừng lại, Giản Tri Hoài kéo tay Chử Đồng: “Đi thôi.”

Trở về xe, Chử Đồng bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thấy Ân Thiều Trình đứng trước cửa, bóng hình cao gầy thẳng tắp hiện rõ một nỗi cô đơn chưa từng thấy, cái bóng bị kéo ra thật dài, thật dài, đôi vai gánh mọi ánh đèn, đau đớn và bị thương.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chử Đồng đeo ba lô lên vai: “Đau đầu quá, chưa bị anh giật hết tóc là may mắn rồi.”

“Hôm nay em chưa bị Ân Thiều Trình lôi đi, em cũng may lắm rồi.”

Chử Đồng tươi cười dựa bên người anh: “Gần đây em tăng cân, anh ta lôi không nổi.”

Trên nét mặt Giản Tri Hoài không có quá nhiều biểu cảm: “Lẽ nào em không nhận ra sao? Ân Thiều Trình bị điên rồi.”

“Có phải anh ta vẫn luôn để ý chuyện của anh và Giang Ý Duy, cảm thấy khi Giang Ý Duy debut thật sự đã bị anh...”

Giản Tri Hoài bước dài vào trong phòng, đột nhiên quay người nhìn cô chăm chú: “Bị anh làm gì? Nói nốt đi.”

Chử Đồng giơ tay trái lên, làm động tác đầu hàng: “Tóm lại em không nghĩ vậy là được.”

Người đàn ông giờ tay ôm lấy cô: “Còn bắt anh nói lại với em mấy lần nữa? Chuyện khác, đừng lo nữa.”

“Giản Tri Hoài, chẳng phải trước giờ anh chiều Lệ Đề lắm sao? Hôm nay Giang Ý Duy xảy ra chuyện, Lệ Đề buồn như vậy, đâu phải anh không thấy?”

“Từ sau chuyện lần trước, Lệ Đề đã đoạn tuyệt suy nghĩ vào showbiz. Huống hồ chuyện này không phải anh không giúp, chỉ là không giúp được mà thôi.” Giản Tri Hoài đi về phía giường, ấn Chử Đồng ngồi xuống, cô giữ tay anh lại: “Đúng rồi, ban nãy sao anh lại xuất hiện ở đó?”

“Vốn đi tới đó ăn cơm.” Giản Tri Hoài nhìn mu bàn tay mình, lúc này Chử Đồng mới nhớ tới cú đấm kia: “Tay anh không sao chứ? Anh lại dám đánh người giữa chốn đông người.”

“Đánh người là không cần phân biệt tình huống. Lúc cậu ta ôm em, em nên tát cậu ta một phát.”

“Tay bị ôm chặt rồi, em không dùng sức được.”

Giản Tri Hoài bất ngờ giơ tay đẩy một vai cô, Chử Đồng bất thành linh ngã về sau. Anh theo đà chồm lên: “Thế này sao?”

“Giản Tri Hoài, hai bọn em không có mớ ám vậy, biết chưa?”

“Có khác gì đâu? Đề là ôm, chỉ là một đằng đứng, một đằng nằm thôi.” Giản Tri Hoài vui đùa vào cổ cô, hít thật mạnh, trong giọng nói còn chút bức bối: “Nhưng vẫn còn có một sự khác biệt lớn nhất chính là anh có thể hôn em, sờ em, làm bất cứ chuyện gì với em.”

Chử Đồng rút hai tay mình ra, ngón tay phác họa từng chút lên hàng lông mày của anh. Cô rất muốn hỏi Giản Tri Hoài, vì sao anh để mình ở ngoài mọi chuyện như vậy? Vì sao có thể thản nhiên như vậy, dẫu rằng Giang Ý Duy trong mắt anh là người ngoài nhưng dù gì cũng là nghệ sỹ do Dịch Sư quản lý. Một người từng hoạt bát là thế, dù là ai nhìn thấy cô ấy của hiện tại cũng sẽ không thờ ơ như Giản Tri Hoài. Lẽ nào máu của một số người bẩm sinh đã lạnh hơn người khác một chút sao?

Trợ lý của Giang Ý Duy đẩy cô ra ngoài, xe dừng lại trước cửa. Giang Ý Duy đeo kính đen và khẩu trang, một chiếc váy dài tới tận gót chân. Cô ngồi

trên xe lăn, da dẻ nhợt nhạt như tờ giấy. Vì sống lưng bị thương, cô cũng không thể ngồi nghiêm chỉnh, gần như chìm xuống chiếc xe.

Người trợ lý cúi xuống nhìn cô: “Lát nữa tới thẳng bệnh viện, tài xế sẽ cố gắng đi đường vòng, đừng quá căng thẳng.”

Khi trước có vô số người vây xung quanh cô, đêm cũng chẳng hết, vậy mà bây giờ lại chỉ còn một người trợ lý chịu ở bên cô. Mặc dù vẫn trả lương đều đều nhưng có mấy người chịu tốn thời gian vào một người đã không còn tương lai?

“Được, chị không căng thẳng.”

Tài xế đẩy cửa ra sau đó bước tới, bế Giang Ý Duy vào trong xe. Đến cả sức đề tự động đẩy cô cũng không còn. Trợ lý đóng cửa lại, mấy người cùng đi về phía bệnh viện.

“Vị bác sỹ phải gặp hôm nay là người có tiếng nói về mạng này. Ý Duy, em tin chị nhất định có thể đứng lên.”

Giang Ý Duy phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nét mặt không chút biểu cảm. Có tiếng nói, chuyên gia, gần như cứ vài ngày cô lại gặp. Chử Đồng nói không sai, nếu có một phần một nghìn khả năng vì sao cô không thử? Cho dù hết lần này tới lần khác thứ đổi lại chỉ có thất vọng thì việc đứng dậy được vẫn mê hoặc cô. Sức hấp dẫn của nó quá lớn, quá lớn, cô không thể kháng cự.

Chử Đồng từ bệnh viện đi ra, trong tay xách nửa túi thuốc hạ huyết áp. Thuốc trước kia Chử Cát Bằng uống đều do khu phố phân phát, sau này Giản Trì Hoài bảo Chử Đồng qua đây, nói rằng điều kiện y học tốt, thuốc toàn là nhập khẩu. Chỉ có điều mỗi lần không thể phát nhiều, hầu như cứ nửa tháng cô lại chạy tới một lần.

Chử Đồng bỏ thuốc và thẻ hẹn lấy thuốc vào balo. Cái lợi của việc làm Tứ tẩu còn là ở đây, tới bệnh viện không cần xếp hàng, hơn nữa còn được vào bệnh viện người bình thường chưa chắc vào được. Cô lấy chìa khóa xe ra, mở cửa xe, bỏ thuốc vào trong. Vừa cúi xuống thì bỗng nhìn thấy một chiếc xe bảy chỗ từ ngoài đi vào. Ngay sau đó, tài xế xuống lấy xe lăn, rồi chạy tới bế một cô gái trẻ xuống. Dù có che kín mặt mũi, nhưng Chử Đồng vẫn nhận ngay ra Giang Ý Duy.

Tài xế đẩy nhanh cô ấy về phía trước, người trợ lý thì nhìn ngang nhìn dọc, hai người họ nhanh chóng đi về phía thang máy. Chử Đồng đóng sập cửa lại, đuổi theo. Cô vốn dĩ định gọi Giang Ý Duy nhưng sợ bị chú ý. Tới trước cửa thang máy, họ đã lên trên rồi, chữ số cuối cùng dừng ở tầng 7.

Lên đến nơi, đổi lại người trợ lý đẩy xe cho Giang Ý Duy. Tới phòng khám của vị bác sỹ kia, người trợ lý bước lên gõ cửa, bên trong vọng ra hai chữ 'mời vào'.

Người trợ lý đẩy Giang Ý Duy vào trong, tài xế về xe chờ đợi, bên trong chỉ có một người mặc áo blouse trắng, miệng đeo khẩu trang. Đối phương thấy có người tới bèn ngược mặt lên nhìn: “Anh Giản sắp xếp phải không?”

“Vâng.”

“Mặt mũi cô không nhỏ nhỉ, người nhà họ Giản mà cũng nhờ vả được.”

Giang Ý Duy đưa mắt nhìn xung quanh, toàn là màu trắng khiến người ta có một cảm giác ngột ngạt đến khó chịu. Cô căng thẳng nắm chặt hai bên xe: “Bác sỹ, chúng ta có thể bắt đầu chưa?”

Vị bác sỹ kia tiến tới, đi tới trước mặt Giang Ý Duy rồi ngồi xuống, nâng một chân cô lên, lấy thứ trong tay gõ gõ: “Có cảm giác gì không?”

“Không có.”

“Một chút cũng không?”

Giang Ý Duy lấy tinh thần, dũng cảm đối mặt: “Vâng.”

Vị bác sỹ đó đứng dậy, nói với người trợ lý bên cạnh: “Cô ra ngoài đợi đi, khi nào chưa gọi thì không được vào.”

“Vì sao vậy?” Người trợ lý sợ có một mình Giang Ý Duy sợ hãi nên chắn trước mặt cô.

“Cô đứng đây có những trị liệu không thuận tiện. Với lại cô là bác sỹ hay tôi là bác sỹ?”

Việc đã đến nước này cũng chỉ còn cách hợp tác, Giang Ý Duy kéo vạt áo người trợ lý: “Em ra ngoài trước đi, đừng đi xa.”

“Vậy được, có gì cứ gọi em.”

Người trợ lý quay người đi ra ngoài, vị bác sỹ kia vẫn chưa tháo khẩu trang ra. Anh ta đi ra sau lưng Giang Ý Duy, đẩy xe lăn của cô. Đầu óc Giang Ý Duy căng ra: “Bác sỹ, tôi còn đứng dậy được không?”

Chiếc xe lăn càng lúc càng nhanh, bác sỹ tung rèm ra, đẩy Giang Ý Duy về trước, bên cạnh có một cánh cửa để mở. Sau khi đẩy vào đó, anh ta vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước. Ngoại trừ cửa riêng của mỗi phòng, bên cạnh lại có những cánh cửa nhỏ nối liền. Giang Ý Duy lo lắng quay đầu: “Anh đưa tôi đi đâu?”

Cô cũng không biết đã qua bao nhiêu căn phòng, cuối cùng bước chân đột ngột khựng lại. Đây là một căn phòng trống trải, bên trong không có gì cả, đến cả bàn làm việc cũng không, nền đất tỏa ánh sáng lạnh lẽo. Giang Ý Duy cuộn chặt tay lại: “Rốt cuộc anh là ai?”

Đối phương nhìn về phía cô, móc từ trong túi ra hai chiếc còng tay cao su, lần lượt buộc tay cô lên ghế rồi lấy băng dính đã chuẩn bị sẵn bịt miệng cô lại, sau đó ra ngoài.

Một nỗi sợ hãi chưa từng có dâng lên, chân Giang Ý Duy không động đậy được, gần như không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Xung quanh càng yên ắng, cô lại càng sợ hãi. Một tiếng cạch rất nhỏ phát ra, cô đóng tai nghe, tới khi có ba người đi tới trước mặt cô.

Hai người đàn ông đều ăn mặc như bác sỹ, đeo khẩu trang, không nhìn rõ được gương mặt. Còn cô gái trẻ kia, Giang Ý Duy từng quen biết. Cô muốn lên tiếng nhưng miệng bị bịt kín, không nói được câu nào.

Cô gái kia cười khẩy: “Giang Ý Duy, cô mà cũng có ngày hôm nay sao?”

Cô giương mắt nhìn qua, người phụ nữ kia chỉ vào mặt mình: “Bao lâu rồi cô còn nhớ tôi không?” Biết Giang Ý Duy không nói được, cô ta đắc ý cong môi cười: “Năm cô vừa debut, vai nữ chính vốn dĩ do tôi đảm nhận bỗng nhiên bị cô xen ngang. Dựa vào vai đó, cô bỗng chốc đòi đòi. Giang Ý Duy, từ đó về sau tôi chưa diễn được một vai nào tử tế. Tôi bây giờ bao nhiêu người mới nổi trong giới, họ đã sớm quên tôi rồi nhưng cô chắc là chưa quên chứ?”

Giang Ý Duy hét khẽ một tiếng, ra hiệu báo cô ta thả mình nhưng hiển nhiên đối phương không nghe theo. “Cô của lúc ấy chẳng qua dựa vào việc Ân Thiếu Trình cung chiều cô. Nhưng bây giờ cô ra nông nổi này, Ân Thiếu Trình đang ở đâu hả?”

Giang Ý Duy bị chọc trúng nỗi đau, cắn chặt răng, đôi mắt chỉ hận không thể chọc một lỗ trên người đối phương. Cô ta bỗng chốc cảm thấy sung sướng, rút từ trong túi ra mấy bức ảnh, đi tới trước mặt Giang Ý Duy: “Nhìn niềm vui của Ân Thiếu Trình đi. Cô xem, ôm cô chặt không này. Thì ra cô chẳng qua chỉ là kẻ tàn phế bị anh ta chơi đã rồi vứt bỏ!”

Giang Ý Duy nghẹt thở. Cô ta biết làm sao để kích động cô, mỗi câu mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim cô. Người trong ảnh, gương mặt được chụp rất rõ ràng, góc quay cũng được lấy rất tốt, là Chữ Đồng.

Cô ta thành công nhìn thấy một vẻ âm ỉ trong ánh mắt cô: “Giang Ý Duy, cô bây giờ cho dù có ấn cô ở đây cô cũng không phản kháng được, phải không?”

Giang Ý Duy đỏ mắt nhìn người con gái trước mặt. Đối phương lùi ra sau, hai người đàn ông bên cạnh tiến lên, giơ tay về phía cô.

Chữ Đồng lên tới tầng 7, ra khỏi thang máy nhưng thấy hành lang yên ắng một cách kỳ lạ, không thấy một bóng người. Vừa cất bước đi thẳng thì cuối cùng cũng nhìn thấy trợ lý của Giang Ý Duy ở trước cửa phòng nào đó. Cô rảo bước đi tới: “Giang Ý Duy tới trị liệu sao?”

Đối phương biết quan hệ giữa cô và Giang Ý Duy nên không giấu giếm: “Đúng vậy, vừa vào xong.”

Chữ Đồng ồ lên: “Bên trong còn ai không?”

“Chỉ có Ý Duy và vị bác sỹ kia thôi.”

Chữ Đồng vừa định ngồi xuống lại bật dậy: “Chỉ có một bác sỹ?”

“Đúng vậy.”

“Lúc trị liệu, chỉ ít cũng phải bế cô ấy lên giường chứ? Lật qua lật lại sao không để một người bên trong?”

Người trợ lý cũng thấy lạ: “Trước đây toàn là tôi ở bên cạnh Ý Duy.”

“Tôi vào hỏi xem sao, xem có cần giúp gì không.” Nói xong, Chữ Đồng định mở cửa nhưng người trợ lý giữ tay cô lại: “Không được đâu, lỡ làm phiền thì sao?”

“Đa mặt tôi dày, không sao.” Chữ Đồng gõ cửa, bên trong không có động tĩnh, cô bèn hé cửa nhìn vào trong. Cả một phòng khám rộng thênh thang lại không một bóng người. Người trợ lý nhìn vào, thất kinh: “Người... người đâu?”

Chữ Đồng nhìn thấy còn một cánh cửa khác đang mở bèn rảo bước qua đó, xuyên qua phòng khám đi thẳng.

Tới căn phòng cuối cùng, cửa lại khóa chặt. Chữ Đồng đập hai tay lên cửa: “Giang Ý Duy!” Cô áp tai vào nghe, trong phòng có tiếng giăng co khe khẽ. Chữ Đồng đưa mắt nhìn xung quanh, tầm mắt dừng lại trên một bồn hoa cực lớn.

Trong phòng, người con gái kia chỉ tay vào Giang Ý Duy, run rẩy: “Hai người nhanh lên đi!” Toàn thân cô ấy gần như không động đậy được, váy rất dễ cởi nhưng sau mấy lần giằng xé bỗng thành vải vụn. Người con kia cười ghê rợn: “Mùi vị làm ngôi sao hạng A không tồi chứ, hả? Cho dù bỏ ra cả đồng tiền cũng không được ném trải đâu, mau ra tay!”

Người đàn ông vươn bàn tay thô kệch, sờ lên mặt cô ấy, người đàn ông còn lại giơ cao chân Giang Ý Duy lên. Cô ấy lắc đầu giãy giụa, hai tay cuộn lại rất chặt, móng tay dài bấm vào lòng bàn tay. Nếu hôm nay bọn chúng được như ý, Giang Ý Duy cũng đã tính tới dự định xấu nhất, cô ấy sống tiếp thật

sự không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Một cái bóng đen lớn bất ngờ đập vỡ cánh cửa thủy tinh, bay vào, rơi đúng xuống người đàn ông ở trước mặt Giang Ý Duy, chậu hoa theo đó tan nát, phát ra tiếng động lớn. Người đàn ông ngã lún ra đất, máu chảy đầm đìa: “Mẹ nó, cái quái gì đây?”

Chữ Đồng mở cánh cửa khóa trái qua tấm thủy tinh vỡ vụn. Cô đi vào, nhìn thấy Giang Ý Duy thảm hại nằm đó. Người phụ nữ và người đàn ông còn lại trong phòng sững người trong giây lát. Chữ Đồng tức run người, đảo mắt nhìn quanh nhưng không thấy thứ gì có thể làm vũ khí.

Balo của cô ở trước, khóa kéo ra một nửa, cô nhìn thấy chiếc máy ảnh bên trong. Cô không nghĩ ngợi gì bèn lấy ra, sau đó chạy nhanh tới trước mặt người phụ nữ kia. Cô không thể để đối phương có thời gian suy tính, Chữ Đồng đập thẳng máy ảnh vào trán cô ta.

Cô ta kêu lên thảm thiết, ôm trán ngã khụy, Chữ Đồng đẩy xe lăn của Giang Ý Duy, để người trợ lý theo phía sau đẩy cô ấy ra ngoài. Người đàn ông còn lại tiến lên, cô quăng chiếc máy ảnh trong tay qua, sau đó lao nhanh ra cửa. Hai người hợp lực đẩy Giang Ý Duy về phía trước: “Cô đi mau, ra khỏi phòng chắc bọn chúng không dám làm bừa nữa.”

Chữ Đồng ngang qua một phòng, đẩy cửa vào, nhanh nhẹn kéo tấm ga trải giường rồi chạy theo hai người họ. Người trợ lý bị dọa tới ngơ ngẩn. Chữ Đồng xé lớp băng dính trên miệng Giang Ý Duy ra rồi lấy tấm ga trắng bọc kín người cô ấy lại.

Chẳng mấy chốc đã vào trong thang máy, Chữ Đồng vội vàng đóng cửa lại. Thấy Giang Ý Duy đầu tóc hỗn loạn, sắc mặt dưới lớp ga giường lại càng tái nhợt.

“Sao lại ra nông nổi này?” Người trợ lý còn trẻ, cả người còn đang run rẩy.

Giang Ý Duy không có chút phản ứng nào, cứ dờ dẩn nhìn chân mình. Chữ Đồng tiến lên: “Có biết đám người đó là ai không?”

Cô ấy gật đầu, Chữ Đồng cũng gật đầu theo: “Chúng ta cứ đi khỏi đây đã.”

Trong phòng khám

Người phụ nữ ngồi trên mặt đất một lúc không động đậy. Cô ta yếu đuối rên rỉ, bóng người trước mặt cũng không nhìn rõ nữa. Cô ta nhìn bàn tay ôm trán, toàn máu là máu.

Kẻ điên ngáng chân giữa đường là ai?

Máy ảnh của Chữ Đồng rơi bên cạnh, cô ta cố gắng cầm lên, mở album ra xem, bên trong toàn là ảnh của một số ngôi sao, hơn nửa quá nửa là chụp trộm.

Tùy ý lật mở, tới khi một bức ảnh xuất hiện trước mặt cô ta.

Đó là Ôn Kiều và Giản Thiên Thừa, hai người ôm nhau thân mật, ngay trong biệt thự nhà Ôn Kiều.

Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy ra ngoài, lúc này mới nhớ ra máy ảnh. Trong lúc cấp bách, cô không còn sự lựa chọn nào khác, đại đa số ảnh đều không có giá trị, duy chỉ có chỗ ảnh của Ôn Kiều và Giản Thiên Thừa. Lần trước cô quên xóa, nếu rơi vào tay người khác, Giản Tri Hoài sẽ lộ cô ra mất thôi..

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Có chuyện cầu xin mới ôm anh

Ba người tới bãi đỗ xe, tài xế cũng rào bước tới đón, Chữ Đồng dừng bước: “Mọi người đi trước đi, tôi còn phải quay lại.”

“Cô điên rồi sao?” Người trợ lý nhìn cô vẻ kỳ quái: “Chạy còn chẳng kịp, cô còn quay lại làm cái gì?”

“Tôi quên máy ảnh ở đó rồi, bên trong có mấy tấm ảnh rất quan trọng, không thể lộ ra...” Chữ Đồng ôm chút hy vọng: “Chưa biết chừng bọn chúng đi rồi thì sao? Huống hồ gây ra động tĩnh lớn đến thế, có lẽ không dám làm bừa đâu.”

Giang Ý Duy trầm mặc đã lâu đột ngột nắm chặt cổ tay cô, đôi mắt ánh lên vẻ căng thẳng: “Đừng đi, bọn chúng dám làm mấy việc này ngay tại bệnh viện thì còn gì không dám nữa? Huống hồ còn hai người đàn ông cao to, cậu... cậu muốn quay lại để chết à?”

“Nhưng còn máy ảnh của tớ, nếu không tìm được, tớ cũng không khác chết là bao.”

Giang Ý Duy gọi người tài xế tới, ý bảo anh ta lên gác xem sao. Dầu sao là một người đàn ông không liên quan, hệ số nguy hiểm cũng sẽ hạ thấp đi nhiều.

Chữ Đồng cùng trợ lý hợp lý nhắc Giang Ý Duy lên xe. Hai tay cô ấy cuộn chặt ga giường, vùi đầu vào trong, trợ lý nhìn thấy cũng khó chịu: “Cô lái xe về trước đi, tôi sẽ bảo tài xế lát nữa tự bắt xe.”

“Được.” Chữ Đồng đáp rồi ngồi vào ghế lái.

Trở về chỗ ở của Giang Ý Duy, bà Giang cũng ở đó. Thấy cô ấy như vậy, bà sốt ruột vô cùng: “Ý Duy, con sao rồi?”

Giang Ý Duy lắc đầu, người trợ lý ở bên cạnh giải thích với bà Giang: “Thưa cô, cô đừng lo lắng, lúc trị liệu gặp một chút phiền phức nhưng không sao rồi.”

“Vậy bác sỹ nói sao?”

Trợ lý do dự giây lát: “Có... Có hy vọng.”

Trên nét mặt bà Giang rõ ràng tràn ra chút yên lòng: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy vào trong, phòng của cô ấy được chuyển từ tầng hai xuống tầng trệt. Cô đóng cửa lại, ngay cả trợ lý cũng không vào. Chữ Đồng mở tủ quần áo ra, nghiêm nhiên lấy giúp Giang Ý Duy một bộ quần áo hết như một người bạn lâu năm.

Giang Ý Duy ngồi trên xe lăn, Chữ Đồng đi tới bên cạnh cô ấy, cõng giúp cô ấy bộ quần áo bị xé rách đó ra. Cô ấy chớp chớp mắt: “Chữ Đồng à, tớ nhìn thấy ảnh Ân Thiếu Trình ôm cậu rồi.”

Tay cô khựng lại: “Tớ không biết phải giải thích thế nào nhưng những gì cậu nhìn thấy không như cậu nghĩ đâu.”

“Tớ biết.” Gương mặt Giang Ý Duy đã hồng hào hơn, cô ấy nhìn xuống hai chiếc còng cao su đã bị Chữ Đồng dùng kéo cắt đi: “Tớ không chỉ một lần bị đối góc chụp mấy kiểu ảnh đó. Chỉ là tớ nghĩ không ra, tớ đã ra nông nổi này rồi, cho dù người ta có thù với tớ cũng không đến mức phải hãm hại tớ vậy chứ?”

“Mấy người bạn này, cậu quen không?”

“Quen chứ. Lúc tớ mới debut, cô ta cũng coi như có chút danh tiếng. Một bộ phim truyền hình vốn dĩ đã xác nhận cô ta làm nữ chính, vào lúc gần khai máy đã đổi thành tớ. Cô ta cho rằng nếu không phải vì tớ xen ngang thì hôm nay người nổi tiếng có lẽ sẽ là cô ta.”

Chữ Đồng thay xong quần áo cho Giang Ý Duy: “Cứ cho là như vậy, nhưng bệnh viện cũng không phải người nào cũng vào được, hơn nữa cả tầng bảy đều trống trải. Không có chút lai lịch, liệu có làm thuận lợi được vậy không?”

“Ồ trong giới giải trí, người đó mãi vẫn không nổi tiếng được, toàn vào vai nữ phụ hai, nữ phụ ba. Công ty quản lý của cô ta không ngừng thay người mới, từ lâu đã không trụ được, giờ thì càng khó khăn hơn.”

Chữ Đồng khẽ lắc đầu: “Tớ cũng nghĩ mãi không hiểu. Cậu tới bệnh viện một chuyến, ngay cả đám paparazzi còn tránh được, sao mấy người đó có thể chờ sẵn cậu ở đó? Ai giới thiệu cho cậu vị bác sỹ này?”

Giang Ý Duy có phần do dự: “Là Tứ ca sắp xếp.”

Chữ Đồng hơi cau mày: “Người nhà họ Giản thường hay tới khám ở bệnh viện này, chuyện này thì tớ biết. Giản Trì Hoài làm việc có lẽ cũng cực kỳ cẩn mật mới phải, vấn đề phát sinh từ đâu đây?”

Giang Ý Duy đặt tay xuống chân mình. Chuyện bạn này khiến cô ấy hoảng sợ, thần kinh càng lúc càng căng thẳng, bàn tay hết buông lại lại nắm chặt, nắm chặt lại thả lỏng: “Tớ muốn nằm một lát.”

Cô ấy cảm thấy vẫn là ở nhà an toàn nhất. Như vậy cô ấy không phải ra ngoài chịu đựng sự chế giễu của mọi người, không cần đối mặt với ống kính, càng không phải nhìn những ánh mắt thương hại của mọi người. Có lẽ đây chính là số phận của cô ấy, vậy thì cô ấy còn kiên quyết tranh đấu để làm gì cơ chứ?

Chữ Đồng trở về Bán Đảo Hào Môn, trong lòng thấp thỏm không yên. Cô nhìn bóng Giản Trì Hoài đi lại trong phòng khách qua ô cửa sổ sát sàn cực lớn. Lần này cô hết cách rồi. Giản Trì Hoài quen biết rộng hơn cô, nhất định có thể nhanh chóng tìm lại được máy ảnh. Chữ Đồng hít sâu một hơi, cất những bước chân nặng nề đi vào trong.

Từ sau lần công khai thân phận trong nội bộ Dịch Suru khi trước, cuộc sống của Giản Trì Hoài thật ra chẳng ảnh hưởng quá nhiều, hôm nào có tiết vẫn tới trường như thường lệ, ngày ngày tháng tháng vẫn trải qua trong bình yên, thoải mái.

Chữ Đồng vào phòng khách, mỉm cười khe khẽ, rồi đi tới bên cạnh ôm lấy cánh tay anh: “Hi!”

Giản Trì Hoài nhìn cô với vẻ kỳ lạ: “Lạ đấy, lại theo dõi ai rồi?”

Anh ngồi xuống sofa, Chữ Đồng cũng ngồi xuống theo anh, cánh tay vẫn khoác chặt không buông: “Hôm nay em đi lấy thuốc cho bố, lại gặp ngay Giang Ý Duy ở bệnh viện.”

“Ừm.” Giản Trì Hoài vắt chân lên, mặt trong của đôi chân để lộ những đường nét căng mịn hoàn hảo: “Lệ Đề ngày nào cũng inh ỏi đòi anh, dù biết hết hy vọng nhưng vẫn cố lần cuối, anh đã sắp xếp cho Giang Ý Duy tới đó gặp bác sỹ.”

Chữ Đồng quan sát tỉ mỉ sắc mặt của Giản Trì Hoài, hoàn toàn không phát giác ra có chút nào bất thường: “Nhưng hôm nay Giang Ý Duy suýt nữa xảy ra chuyện, có một nữ diễn viên dẫn theo hai người đàn ông định hại cô ấy.”

Giản Trì Hoài nhú mày: “Bác sỹ đợi xem bệnh cho cô ta nói rằng cô ta không hề tới bệnh viện.”

Chữ Đồng khẽ thở dài: “Cô ấy bị người ta lừa lên tầng 7, em còn ầu đã với bọn chúng.”

“Sao tới đâu cũng có em vậy?” Nghe tới đây, Giản Trì Hoài cảm thấy cô vợ này của anh quả thật là thành phần không thể khiến người ta yên tâm: “Không phải anh bảo em đừng có lo chuyện bao đồng sao?”

Giản Trì Hoài vừa nói ra câu này, những lời vốn dĩ đã tới cửa miệng, Chữ Đồng lại càng không dám nói nữa. Hai tay cô giữ chặt cánh tay anh, không ngừng lắc qua lắc lại, Giản Trì Hoài nhìn xuống mu bàn tay cô: “Đánh nhau với người ta bằng tay không sao?”

“Không, em có vũ khí.”

Giản Trì Hoài bỗng bật cười thành tiếng: “Vũ khí? Dao hay súng?”

Chữ Đồng sát lại gần anh: “Máy ảnh của em”

Tầm mắt người đàn ông nhìn xuống gương mặt cô: “Thì ra em còn khả năng này nữa, lợi hại như vậy. bám lấy anh làm gì? Lẽ nào đã đánh chúng sứt đầu mẻ trán, không dọn dẹp được tàn cuộc?”

“Máy ảnh của em rút lại đó rồi.” Đã tới nước này rồi, Chữ Đồng đành thành thật khai báo.

“Roi thì roi luôn.” Giản Trì Hoài không quá coi trọng: “Tối nay anh mua cho em cái mới, chuyện có nghiêm trọng gì đâu?”

Chữ Đồng cũng mong là vậy, cô như ngồi trên đồng lửa, biểu cảm sốt ruột, mười đầu ngón tay vô thức bấu mạnh cánh tay anh: “Nhưng ảnh bên trong không thể lộ ra ngoài, lần trước em chụp trộm bố và Ôn Kiều trong biệt thự...”

“Em chưa xóa?” Cả gương mặt Giản Trì Hoài bỗng trở nên nghiêm nghị.

Chữ Đồng thu hai tay về, á khẩu một hồi rồi mới lên tiếng: “Em không có thói quen xóa ảnh, đều định kỳ tới ngày mới xử lý một loạt, sau khi bỏ lên máy tính thì mới xóa ảnh gốc đi, nhưng mà... mấy bức ảnh khoảng thời gian đó em còn chưa kịp sắp xếp. Khi ấy em nghĩ nhất định sẽ xóa, cơ mà về sau...”

Thật sự là quên bằng mắt. Huống hồ máy ảnh ở trong tay cô, cô chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ có sự tình ngày hôm nay. “Giang Ý Duy đã bảo tài xế lên gác tìm nhưng anh ta và máy ảnh đều biến mất.”

Đôi mắt phượng hẹp dài của Giản Trì Hoài chìm trong u ám vô biên, gương mặt anh lạnh lùng, ngũ quan không còn thoải mái nữa mà có một cảm giác ngột ngạt khiến người ta sợ hãi. Chữ Đồng rút tay về, đặt lên đùi mình: “Em xin lỗi.”

“Nếu những bức ảnh đó bị công bố ra ngoài, em có biết hậu quả sẽ thế nào không?”

Chữ Đồng không dám nghĩ, ánh mắt của cô từ từ hạ thấp xuống: “Em biết.”

Cả người Giản Trì Hoài dựa về sau, cơ thể rắn chắc tựa hồ bỗng mất đi điểm tựa: “Từ trước tới nay, anh vẫn chưa dám chắc chắn liệu mẹ đã biết chuyện của bố và Ôn Kiều hay chưa. Anh thận trọng bảo vệ bà, giúp đỡ chuyện che giấu với tư cách của một người biết rõ nội tình, thậm chí còn giúp đỡ dọn sạch sẽ mọi scandal của bố ở bên ngoài. Nhưng trong buổi chúc thọ lần trước, Ôn Kiều ngang nhiên khiêu khích, mẹ anh giả vờ thờ ơ, anh cũng đã nhìn thấy, thì ra mẹ anh biết hết tất cả. Bà tự lừa mình gạt người tới tận ngày hôm nay, anh cũng không dám hỏi han xem rốt cuộc thì bà biết từ lúc nào. Một năm trước? Ba năm trước? Hay đã mười mấy năm rồi? Bà giữ rịt lời nói dối ấy bao lâu, duy trì cho sự hòa thuận ngoài mặt của cái gia đình này, anh không dám làm bà phiền lòng, không nỡ khiến cho giấc mơ này của bà vỡ vụn. Chữ Đồng, nếu chúng bị lộ ra, có người sẽ dồn ép mẹ anh. Em bảo, anh phải làm sao với em đây?”

Bờ môi Chữ Đồng không ngừng run rẩy. Cô cũng không dám nghĩ tiếp, chỉ còn cách im lặng.

“Người phụ nữ và hai người đàn ông đó, em biết không?”

“Giang Ý Duy nói, người phụ nữ tên là Lương Thụy, một diễn viên.”

Giản Trì Hoài đứng dậy, rút di động từ trong túi ra, lập tức sai người điều tra. Chữ Đồng nhìn theo bóng lưng anh, tự an ủi bản thân hết lần này tới lần khác, nhất định là không sao đâu.

Tại một bệnh viện tư nhân nào đó.

Lương Thụy ngồi trên ghế, còn Ôn Kiều ngồi đối diện cô ta: “Nhìn cô xem, có chút chuyện vặt cũng làm không xong, còn bị con nhóc thối tha đó ‘đưa’ vào bệnh viện.”

“Em thật không ngờ đàn bà con gái mà ra tay tàn độc như vậy, em mất hết hình tượng rồi.”

“Đừng có nói quá lên thế.” Ôn Kiều không đồng tình: “Khâu mấy mũi, thả tóc là có thể che được. Vai diễn tôi đã hứa dành cho cô thì tuyệt đối sẽ không thiếu phần của cô đâu, đợi khi nào vết thương của cô lành rồi, tôi sẽ sắp xếp.”

“Cảm ơn cô Ôn.” Lương Thụy lấy tay ôm trán, đầu óc choáng váng: “Em vẫn còn cảm thấy rung chấn.”

“Cô gọi tôi tới đây chỉ là để nhìn cô trong cái bộ dạng này sao?”

Đây là một phòng bệnh độc lập, xung quanh hoàn toàn không có người: “Cô Ôn, em có chút chuyện không hiểu. Giờ Giang Ý Duy tàn phế rồi, đã rơi xuống vực sâu không bò lên được nữa, vì sao cô còn phải đẩy thêm một nhát?”

“Cái gì gọi là đẩy thêm một nhát? Giang Ý Duy thích xen vào chuyện người khác trước. Nếu không có nó, tôi cũng không như bây giờ.” Lần đó mà chuyện của Ân Thiếu Trinh và Chử Đồng thành công thì đã chẳng có mấy chuyện về sau. Ôn Kiều không mời tự đến buổi mừng thọ của Tường Linh Thực, chọc giận Giản Thiên Thừa. Người đàn ông này suốt nửa thì không màng tới tình cảm mười mấy năm trời. Nếu không phải bà ta xuống nước cầu xin, Giản Thiên Thừa e là chẳng bao giờ thêm tới chỗ bà ta nữa.

“Nó ngã rồi, nếu thật sự gặp được kỳ tích, sau này vẫn đứng dậy được thì phải làm sao? Tôi phải khiến cho không còn chút sơ hở nào.”

Lương Thụy sắc mặt căng ra, cảm thấy người đàn bà này chắc chắn tâm lý biến thái, làm vậy với cả một người tàn phế, sau này cô ta phải hết sức dè chừng: “Đừng rồi, cô Ôn, em còn lấy được một thứ.”

“Thứ gì?”

Lương Thụy lấy từ trong túi xách bên cạnh ra một chiếc máy ảnh: “Em đã bị chính thứ này đập vỡ đầu, nhưng mà em nhìn thấy ảnh của chị bên trong.”

Ôn Kiều đón lấy máy ảnh, lật xem từng tấm, rồi dừng lại ở một bức ảnh nào đó.

Lương Thụy vừa định nói gì thì di động trong túi đột ngột vang lên. Cô ta lấy ra xem, là người quản lý của mình. Có lẽ là nhận được bộ phim gì đó, cô ta vội nhận máy: “Alô!”

Ôn Kiều đứng dậy đi tới trước cửa sổ, lùi từng bức ảnh xuống, rồi lại nhìn ngay chụp của chúng. Bà ta rắp tâm, lấy di động chụp lại những bức ảnh đó. Trở về chỗ ngồi, bà ta ngẩng đầu nhìn Lương Thụy, thấy sắc mặt cô ta càng lúc càng trắng bệch, sau khi ngắt máy mới hơi hoàn hồn. Ôn Kiều hỏi: “Sao vậy?”

“Quản lý nói em gây họa rồi, hỏi em có phải nhặt được máy ảnh không, bảo em lập tức mang trả lại.”

“Có nói ai bắt cô trả lại không?”

Lương Thụy lắc đầu, trong lòng Ôn Kiều đã có đáp án. Chiếc máy ảnh này là của Chử Đồng, mà người thao túng điện thoại ở phía sau, tám, chín phần là Giản Trì Hoài. Bà ta trả máy ảnh lại cho Lương Thụy: “Mau trả lại đi, tôi sợ cô không động vào nổi đâu.”

“Chị biết là ai?”

“Sao tôi biết được?” Ôn Kiều chỉ tay vào chiếc máy ảnh: “Tốt nhất cô hãy trả lại nguyên xi như cũ.”

“Vâng.” Lương Thụy ngoan ngoãn gật đầu rồi đút máy ảnh vào túi.

Chập tối, có người tới cửa. Người làm đón một cô gái lạ mặt vào, đối phương xách một chiếc túi trong tay, bên trong đựng máy ảnh của Chử Đồng. Giản Trì Hoài ngồi trên sofa, tay cầm một bộ bài, xếp từng quân lên bàn uống nước như đang tự chơi. Chử Đồng chẳng còn tâm trạng. Cô gái kia bước lại gần, gọi một tiếng anh Giản rồi bỏ máy ảnh ra.

Chử Đồng nhìn thấy đồ của mình, kích động nhào tới lấy: “Là máy ảnh của tôi, cuối cùng cũng tìm về được rồi.”

Cô ngồi xuống ghế, lục lọi giấy lát, thấy bức ảnh của Ôn Kiều vẫn còn nguyên đó thì cuối cùng cũng thở phào, khoe miệng hơi rướn lên: “May quá, may quá.”

Giản Trì Hoài sắc mặt cũng nhẹ nhàng hơn, cô gái kia dè dặt ngẩng đầu nhìn Giản Trì Hoài: “Còn Lương Thụy... Không biết anh Giản định xử trí thế nào?”

“Tôi đã hứa, tôi chỉ cần máy ảnh, những thứ khác không lo.” Giản Trì Hoài lật ra một quân Joker, ném lên bàn. Trái tim treo lơ lửng của cô gái cuối cùng cũng đáp xuống mặt đất, cô ta đang khom khom bỗng đứng thẳng dậy: “Vâng, cảm ơn anh Giản.”

“Đợi đã.” Chử Đồng bất giác lên tiếng: “Lương Thụy chính là cô mình tính định hại Giang Ý Duy trong bệnh viện?”

Người con gái trước mặt gật đầu: “Cô ấy nhất thời hồ đồ, trước đây bị Giang Ý Duy chèn ép quá dữ dội nên mới...”

“Thế nên có thể hủy hoại danh tiết của người ta, làm mấy chuyện trời không dung, đất không tha?”

Cô ta không dám nói nhiều, sợ Giản Trì Hoài sẽ vì chuyện này mà đổi ý. Anh lật đi lật lại, nghịch lá bài trong lòng bàn tay, ngược nhìn cô gái sắc mặt đang căng thẳng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Muốn tôi giữ cô lại ăn cơm?”

“Dạ?” Cô ta tỉnh lại, mắt sáng lên: “Vâng, vâng, tôi đi ngay.”

Chỉ Đồng giương mắt nhìn đối phương quay người bỏ đi, cô giờ tay chỉ vào bóng cô ta, nói với vẻ khó tin: “Người phụ nữ tên Lương Thụy đó suýt nữa đã khiến Giang Ý Duy bị cưỡng...”

“Em cũng đánh rồi, con giận này nên nuốt xuống thôi.” Giản Trì Hoài bình thản: “Em nên cảm thấy may mắn vì mấy ảnh được trả về nguyên vẹn. Chỉ Đồng, đây là lời hứa khi đó của anh, anh chỉ cần mấy ảnh, nếu anh còn trừng phạt kịch liệt, lần sau gặp lại chuyện này, còn ai dám trả lại đồ cho em nữa?”

Chỉ Đồng im lặng một lúc lâu: “Vậy chuyện này cứ thế bỏ qua sao?”

“Chẳng phải Giang Ý Duy cũng bình yên vô sự sao?” Giản Trì Hoài hỏi ngược lại.

“Em cảm thấy chỉ một mình Lương Thụy, một diễn viên nhỏ bé lại có thể gây ra một chuyện lớn đến vậy, có thể ra tay ngay tại bệnh viện do anh sắp xếp, sau lưng nhất định có kẻ khác.”

Giản Trì Hoài giờ tay lên xem giờ: “Ban này mẹ gọi điện tới bảo chúng ta về ăn tối. Chuyện của Giang Ý Duy em đừng suy nghĩ nữa, lúc debut cô ta cướp phim của Lương Thụy là sự thật, đó cũng là do anh sắp xếp, thế nên coi như Giang Ý Duy nợ cô ta đi.”

“Giản Trì Hoài!” Chỉ Đồng nhủ mảy nhưng thấy người đàn ông sốt ruột xua tay: “Chỉ cần em không sao, người nhà anh không sao là được, chuyện của những người khác đều không đáng nhắc tới.”

Anh đứng lên kéo tay cô: “Sau này còn đi săn tin thì nhớ bỏ gạch vào túi làm vũ khí, tránh để lần sau em lại mang mấy ảnh ra đập hồng.”

Chỉ Đồng đứng dậy, nét mặt bức bối: “Chẳng phải còn về nhà ăn cơm sao? Đi thôi, không còn sớm nữa đâu.

Nhà họ Giản.

Cả nhà quây quần quanh bàn ăn, Giản Lệ Đề chẳng cảm thấy muốn ăn uống gì, vì chuyện của Giang Ý Duy nó lo lắng khôn nguôi, Tường Linh Thực ra sức gấp thức ăn cho nó: “Con ăn đi chứ, hai tháng nay con đã gầy đi mấy cân rồi, muốn mẹ đau lòng chết sao?”

Giản Lệ Đề nhìn xuống thức ăn trong bát nhưng không muốn ăn dù chỉ một miếng: “Mẹ, mùa hè vốn dĩ ăn không ngon, con uống chút cháo là được.”

Giản Trì Hoài ngược mắt lên nhìn nó: “Không ăn sao được? Ngoan, ít nhiều cũng ăn một chút đi hoặc là em có đặc biệt thích ăn món gì không, anh mua cho em?”

“Thật sự không cần mà, mọi người đừng lo cho em.”

Giản Thiên Thừa nhấp một ngụm rượu: “Người nào người nấy cứ nuông chiều nó, không ăn thì nhịn. Để tới lúc nào nó đói, nó tự khắc xuống tìm đồ ăn.”

Đang nói thì quản gia từ ngoài đi vào, trong tay cầm thứ gì đó: “Thưa phu nhân, ban này có người gửi bà phong thư.”

Tường Linh Thực nghi hoặc đón lấy: “Ai lại gửi thư cho tôi chứ?”

Trên phong bì còn có mấy chữ chỉ đích danh gửi cho Tường Linh Thực. Giản Thiên Thừa ngồi bên cạnh bất giác nhíu mày: “Lúc trẻ đã có người gửi thư tình cho bà, không lẽ tới tuổi này rồi vẫn còn có người nhớ nhung bà?”

“Ăn nói tầm bậy tầm bạ cái gì thế! Bọn trẻ còn ngồi đây.”

Giản Lệ Đề phì cười vì câu nói của ông: “Bố, không ngờ bố lại là một 'bình giám chùa'.”

Chỉ Đồng tập trung xử lý món bít tết chua ngọt trong bát mình. Nếu cô không biết chuyện gì đó, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ ngưỡng mộ tình yêu của họ. Ngoài mặt vẫn còn duy trì, chỉ là chưa vạch trần nhau, ai cũng giữ lại lớp cửa sổ giấy đỏ rồi vát vả sắm vai diễn của mình.

Tường Linh Thực mỉm cười mở phong bì ra, bà ta rút mấy thứ bên trong ra, là mấy bức ảnh. Bà ta nhìn qua rồi lập tức đút vào. Giản Thiên Thừa thấy sắc mặt bà ta đổi khác: “Bên trong là gì vậy?”

Tường Linh Thực gượng cười: “Không có gì, mấy tài liệu tuyên truyền của thẩm mỹ viện thôi mà.”

“Mẹ, con xem nào.” Giản Lệ Đề đứng dậy định lấy, Tường Linh Thực phản ứng rất dữ, gần như xoay hấn người lại. Giản Lệ Đề nhanh nhẹn dùng tay kia

cướp được phong bì. Tường Linh Thực quát lớn: “Không được xem!”

Giản Lệ Đề đổ hết phong bì ra ngoài, những bức ảnh bên trong là tả rơi xuống. Chử Đồng ngẩng đầu lên, bỗng thấy Giản Thiên Thừa cầm một bức lên xem, mặt bỗng biến sắc: “Ai gửi tới đây?”

Tường Linh Thực ngồi phịch xuống ghế như người mất hồn. Giản Trì Hoài chỉ liếc qua rồi quay đi, lẳng lặng nhìn về phía Chử Đồng. Cô căng thẳng, khế lắc đầu với anh.

Giản Lệ Đề phản ứng dữ dội nhất, gần như gào khóc: “Đây là thứ gì vậy, bố!”

Giản Thiên Thừa đập mạnh ảnh xuống mặt bàn. Chử Đồng ngồi nghiêm chỉnh, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Giản Thiên Thừa nổi nóng. Bầu không khí bỗng dưng như bị đóng băng. Giản Thiên Thừa cũng không giải thích, Tường Linh Thực càng không khóc lóc, chỉ có Giản Lệ Đề vẫn đang hỏi từng tiếng một: “Người đàn bà trong ảnh có quan hệ gì với bố? Bố?”

Tường Linh Thực bị chấn động bởi câu chất vấn của con bé, bà ta khế dụi tai: “Lệ Đề, bố con là người thế nào con còn không rõ sao? Bao nhiêu năm nay khó tránh được scandal. Mấy tấm ảnh này chắc chắn là chụp trộm, không tin được.”

Giản Lệ Đề bán tín bán nghi: “Bố, là thật chứ?”

“Linh Thực, bà đưa Lệ Đề lên gác trước đi, chuyện này tôi sẽ có lời với bà sau.”

Tường Linh Thực đứng dậy, kéo tay con gái, lúc lên gác bà nhìn sâu vào mắt Giản Thiên Thừa. Nét mặt người đàn ông hơi thay đổi như có chút áy náy. Chử Đồng lo lắng nín lấy vạt áo mình, nhìn mẹ con Tường Linh Thực lên gác. Con giận của Giản Thiên Thừa rất rõ ràng: “Ai là người chụp số ảnh này?”

Cô không nhịn được nữa, định đứng lên thừa nhận, ai ngờ bị Giản Trì Hoài giữ chặt đầu gối. Anh không để lộ cảm xúc nào: “Bố, câu này con nên hỏi bố mới phải chứ?”

“Thế là ý gì?”

“Nếu là phóng viên giải trí bình thường thì sớm đã công bố chuyện này ra ngoài rồi, vì sao lại gửi tới nhà? Còn nữa, trên bức thư viết rõ người nhận là mẹ. Bố nói xem, còn có thể có ý gì?”

Cơ mặt Giản Thiên Thừa căng ra, sống lưng Chử Đồng lạnh toát, dường như có ảo giác bất kỳ lúc nào ông ta cũng sẽ nhào tới cắn chết cô. Giản Thiên Thừa nhìn xuống dưới bức ảnh. Ông ta cầm một bức lên: “Mấy ảnh này có lẽ được phát cho phóng viên của Dịch Suru, bên trên còn có số hiệu. Ngay cả chuyện này còn bị chụp, bố chỉ cần sai người điều tra là có thể biết rốt cuộc ai đang ở phía sau giờ trò.”

“Nói cho cùng bố đang muốn tìm một con cừu thế tội cho Ôn Kiều.” Giản Trì Hoài thu chặt tay Chử Đồng lại, cảm nhận được cái giá lạnh trong lòng bàn tay, anh lại một lần nữa ghiết.

“Trì Hoài.” Giản Thiên Thừa nhìn về phía Chử Đồng, có những chuyện không tiện nói trước mặt con dâu: “Con cùng bố vào phòng làm việc.”

“Vâng.” Giản Trì Hoài gật đầu: “Nhưng đợi con ăn cơm xong đã.”

Giản Thiên Thừa cười lạnh, làm gì còn tâm trạng dùng bữa nữa. Ông ta đẩy ghế ra, đi lên nhà trước. Chử Đồng thấy phòng ăn chỉ còn hai người họ: “Em gây ra họa lớn rồi phải không?”

Giản Trì Hoài nhìn cô, nét mặt mơ hồ: “Em còn mặt mũi hỏi?”

“Vậy phải làm sao?” Chử Đồng ôm cánh tay anh, lắc khế: “Mẹ chắc chắn là đau lòng lắm. Giản Trì Hoài, về nhà anh đừng lột da em đấy.”

“Anh thật sự muốn lột em ra.” Giản Trì Hoài nói xong nhưng vẫn còn tâm trạng gấp cho cô một con tôm to. Chử Đồng liếc nhìn: “Em không dám ăn.”

“Được rồi, mẹ anh vốn dĩ đã biết chuyện giữa bố và Ôn Kiều, chỉ là bây giờ bung bét ra, vậy nên bắt buộc phải đối mặt thôi. Ôn Kiều tự cho là mình thông minh nhưng không ngờ lòng dạ bà ta quá độc. Lần này không giải quyết bà ta triệt để, xem ra không được rồi.” Giản Trì Hoài rút bàn tay đang nắm tay Chử Đồng lại: “Anh lên gác trước.”

Chử Đồng ngẩng lên, trong ánh mắt có một chút ý cười: “Anh không trách em phải không?”

“Nếu những bức ảnh này lan truyền ra ngoài thì anh sẽ lột da em thật đấy!” Người đàn ông đứng dậy, đi lên gác. Cả một phòng ăn rộng lớn chỉ còn lại mình Chử Đồng. Nếu lúc này mà cô vẫn ăn uống được thì quá vô tâm vô tính rồi.

Chử Đồng buông đũa, đứng dậy theo. Tới tầng hai, cô định đi tìm Tường Linh Thực nhưng ban nãy qua những lời Tường Linh Thực nói với Giản Lệ Đề, bà ấy dường như không định trở mặt với Giản Thiên Thừa. Lúc này việc không nên làm nhất chính là qua an ủi.

Chử Đồng đi chậm chậm qua lại trên hành lang, cuối cùng lên tầng ba.

Tới trước cửa phòng làm việc của Giản Thiên Thừa, cô loáng thoáng nghe thấy bên trong có tiếng nói vọng ra. Giản Trì Hoài ngồi trên chiếc sofa sát cửa sổ, dáng vẻ thanh thoi, chỉ có sắc mặt là lạnh lẽo. Giản Thiên Thừa đi đi lại lại, cuối cùng cũng ngồi xuống: “Những bức ảnh này không thể để lộ ra

ngoài.”

“Bố yên tâm đi, Ôn Kiều làm việc có chừng mực. Bà ta không dám tiết lộ cho báo chí bên ngoài đâu. Buổi đại thọ lần trước bà ta ngang nhiên tới nhưng không chưa trở mặt rõ ràng. Lần này bà ta chỉ muốn ẹ biết sự tồn tại của mình.”

Giản Thiên Thừa đan hai tay vào nhau, dường như vẫn không muốn tin.

Giản Trì Hoài cười lạnh: “Người đàn bà Ôn Kiều này có thù nhỏ cũng báo. Chuyện con sắp xếp cho Giang Ý Duy tới bệnh viện không nhiều người biết. Lúc con gọi điện, bố cũng có mặt nhưng khi Giang Ý Duy trị liệu thì suýt nữa đã bị hại chết trong bệnh viện. Bố, bố vẫn muốn nói bố không tiết lộ nửa chữ cho Ôn Kiều biết sao?”

Chữ Đồng đứng ngoài cửa bất giác đóng tai nghe, tập trung nín thở, một lúc lâu sau mới nghe thấy Giản Thiên Thừa đáp: “Trong câu chữ đúng là bà ấy có do thám bố, hỏi bố Dịch Suru còn lo cho Giang Ý Duy không, bố nói còn, con còn sắp xếp bác sỹ cho nó trị liệu nữa.”

“Bố, hạng đàn bà như thế là rắn độc, thù đoạn quá thâm hiểm.” Giản Trì Hoài nhấn mạnh: “Quan trọng nhất là bà ta không biết khôn, tuổi tác đã cao rồi, cứ cái đà này sớm muộn cũng sẽ hại bố thân bại danh liệt.”

Giản Thiên Thừa trở nên bức bối, ngồi thẳng dậy nhìn con trai: “Mấy bức ảnh kia chắc là chụp mấy tháng trước rồi, lẽ nào người chụp cũng là người của bà ấy?”

“Dĩ nhiên xem ngày thì được chụp trước ngày mừng thọ mẹ, sau đó bà ta bị bố lạnh nhạt, nhất thời không dám gây chuyện. Giờ mọi sự đã bình yên, rồi bắt đầu giờ trò, đã kích giới hạn của mẹ. Chuyện sau đó sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Đầu óc Giản Trì Hoài rối cuộc cũng thông suốt, chỉ vài câu đã gạt hoàn toàn Chữ Đồng ra ngoài, còn đổ hết lên đầu Ôn Kiều.

Giản Thiên Thừa day day thái dương. Ông ta chưa bao giờ hỏi về chuyện của Dịch Suru nhưng hiếm khi nói chuyện với con trai một lúc, vẫn nên quan tâm hỏi han đôi lời: “Giang Ý Duy xảy ra chuyện, có ảnh hưởng như thế nào tới công ty?”

“Dĩ nhiên là mất đi không ít tiền nhưng phía dưới Dịch Suru vẫn còn nguồn tài nguyên dư dả, chắc mấy chống phim của Lâu Mộc Ngôn sẽ lên sóng là hoàn toàn có thể thay thế cô ta rồi.”

“Lúc Phó Thời Thiêm nói muốn để Giang Ý Duy ném chút khổ cực, bố còn tưởng con sẽ không đồng ý. Bố cũng không ngờ thẳng oắt đó ra tay tàn nhẫn đến vậy!”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 69: Hôn một cái, hôn một cái

Đối với cái tên Phó Thời Thiêm này, Chữ Đồng hoàn toàn xa lạ, chưa bao giờ nghe thấy người nào nhắc tới. Còn nữa, cái gì gọi là anh ta muốn cho Giang Ý Duy ném chút khổ cực? Lại có chuyện gì được Giản Trì Hoài ngầm chấp nhận?

Chuyện ở trong bệnh viện của Giang Ý Duy vừa mới xảy ra, hơn nửa một trăm phần trăm do Ôn Kiều sai người làm, vậy còn chuyện gì xảy ra với Giang Ý Duy mà được gọi là tàn nhẫn đây?

Chữ Đồng nghĩ sâu hơn một bước, bất giác rung mình sợ hãi. Việc Giản Thiên Thừa nói có lẽ chính là chuyện Giang Ý Duy bị thương khi đang dùng cáp treo.

Trong phòng, tiếng trò chuyện vẫn còn tiếp tục, thanh âm của Giản Trì Hoài không lạnh không nhạt: “Hắn ta đã có lời với con, con chắc chắn phải nể mặt rồi.”

“Đáng thương cho nửa đời còn lại của Giang Ý Duy coi như đi tong rồi.” Giản Thiên Thừa nói thì nói vậy nhưng Chữ Đồng hoàn toàn không nghe được một chút nuối tiếc nào trong ngữ khí của ông ta. Hai bố con họ đều chảy chung một dòng máu, sinh ra đã lạnh.

“Bố, chuyện bức ảnh, bố định giải quyết thế nào?” Giản Trì Hoài không muốn đi xa thêm.

Giản Thiên Thừa im lặng rất lâu như đang suy tư. Giản Trì Hoài cũng không giục ông ta. Chữ Đồng đứng dựa vào vách tường bên ngoài, cho tới khi Giản Thiên Thừa tiếp tục nói: “Nếu thật sự là bà ta thì bố sẽ không để yên dễ dàng vậy đâu.”

Giản Trì Hoài cười: “Mẹ chắc là sẽ rất mừng, cuối cùng bố vẫn chọn mẹ.” Môi anh cong lên đến một mức độ nhưng không có chút ý cười nào toát ra. Quả thực chuyện này có gì đáng để người ta mừng rỡ?

“Không biết... rốt cuộc mẹ đã biết bao nhiêu?”

Trong lòng Giản Trì Hoài có suy tính nhưng lúc này anh vẫn lựa chọn giúp mẹ nặn tròn lời nói dối này: “Lần trước Ôn Kiều tìm tới nhà, chắc chắn mẹ đã nghi ngờ. Mấy lời đó của Chữ Đồng chỉ để giúp mẹ có một đường lùi nhưng không thể ngăn mẹ suy nghĩ lung tung. Bố cũng không còn scandal nào khác, những bức ảnh hôm nay như một bằng chứng sắt đá. Nếu bố vẫn còn cần gia đình này thì nhất định phải cứng rắn, để nó chỉ có thể tồn tại như một tin đồn, nhỏ cò nhỏ tận gốc.”

Chữ Đồng đứng ngoài nghe rõ tất cả mọi chuyện bên trong. Cô lùi về sau mấy bước rồi vội vã đi xuống nhà.

Trên đường trở về Bán Đảo Hào Môn, Giản Trì Hoài vừa lái xe vừa quan sát sắc mặt Chữ Đồng: “Mặt căng ra thế kia, có phải sợ về tới nhà anh tính số với em không?”

“Phó Thời Thiêm là ai?” Cô đột ngột quay đầu, hỏi một câu như vậy.

Ánh mắt Giản Trì Hoài hơi lạnh lẽo: “Em nghe lén hai bố con anh nói chuyện?”

“Em... Em chỉ vô tình nghe thấy thôi.”

“Vớ vẩn, phòng làm việc ở tầng ba lại sát bên trong, sao em vô tình nghe thấy được?”

Chữ Đồng á khẩu, dựa vào ghế lái phụ một lúc. Có những lời nếu như không nói trong lòng sẽ cực kỳ khó chịu: “Giang Ý Duy bị thương không phải tai nạn đúng không?”

“Chuyện này sao có thể nói rõ ràng được.” Giản Trì Hoài thần nhiên.

“Người đó rốt cuộc là ai, có thù oán lớn cỡ nào mà phải hại Giang Ý Duy ra nông nỗi đó?”

“Đó là chuyện của bọn họ.”

Chữ Đồng nhìn chằm chằm người đàn ông bên cạnh. Cô thật sự nghi ngờ mắt mình mù rồi, sao trước đây cô có thể có cảm giác Giản Trì Hoài thích Giang Ý Duy cơ chứ? Kiểu đứng ngoài sự việc, thậm chí dung túng ột âm mưu gây tổn thương như vậy, người đàn ông này thật sự là người mà cô quen thuộc sao?

Giản Trì Hoài biết Chữ Đồng nghe thấy hết cả rồi, lúc này cảm giác chính nghĩa của cô chắc chắn lại đang dâng tràn dào dạt. Cô có nguyên tắc của mình mà anh cũng có quy chuẩn làm việc của anh, anh không cần giải thích. Chữ Đồng một lần nữa tới nhà Giang Ý Duy, phát hiện cô ấy có những thay đổi rất lớn.

Cả ông bà Giang đều có ở nhà, ngồi trên sofa, nét mặt lo lắng. Từ sau lần may mắn thoát nạn khỏi bệnh viện tới nay, Giang Ý Duy chưa ra khỏi cửa lần nào. Cánh cửa ở đây chính là cửa của phòng ngủ.

Chữ Đồng ngồi xuống mép giường, Giang Ý Duy nằm trên giường, cả người gầy rộc, mái tóc vốn mượt như nhung giờ đã không còn vẻ rực rỡ. Cửa sổ trong phòng ngủ để mở, bầu không khí oi ả từ bên ngoài phả vào, trán cô ấy túa đầy mồ hôi nhưng vẫn nhìn trân trân ra ngoài, không nói một câu.

“Giang Ý Duy, cậu thật sự định cứ nằm trên giường như vậy cả đời hay sao?”

Giang Ý Duy mím chặt môi thành một đường thẳng. Chữ Đồng đi tới, đóng cửa sổ lại rồi bật điều hòa trong phòng lên: “Cậu có quen người tên là Phó Thời Thiêm không?”

Cuối cùng con người của Giang Ý Duy cũng động dậy đôi chút, sắc mặt cô ấy có chút mất tự nhiên: “Vì sao cậu đột nhiên hỏi vậy?”

“Tớ vô tình nghe được cái tên này, cảm thấy tò mò.”

“Anh ta không phải người trong giới showbiz nhưng cái danh Tam ca, tớ nghĩ cậu cũng từng nghe qua.”

Chữ Đồng bắt gặp ánh mắt: “Anh ta chính là Tam ca?”

Giang Ý Duy khẽ gật đầu, gió lạnh của điều hòa nhanh chóng lấp đầy từng góc ngách của căn phòng. Đã lâu lắm rồi không trở mình, sống lưng dính chặt lên ga giường, bí bách tưởng chết. Cô ấy túm lấy một bên cột giường, cố gắng lật qua nhưng dựa vào sức của đôi tay vẫn khó mà thành công. Chữ Đồng nhìn thấy không nổi, bước tới giúp đỡ.

Giang Ý Duy khẽ cắn răng: “Tớ thật sự trở thành một kẻ tàn phế rồi.”

“Tớ sẽ giúp cậu liên lạc lại với bệnh viện.”

“Không.” Lần này, Giang Ý Duy lại quả quyết từ chối: “Tớ cam chịu, tớ sẽ không bao giờ tới bệnh viện gì nữa. Chữ Đồng, cảm ơn cậu đã giúp đỡ tớ thế này nhưng tớ không đứng dậy được, tớ không đứng dậy được!”

Tâm trạng khó khăn lắm mới kìm nén được của Giang Ý Duy một lần nữa sụp đổ. Cô ấy bật khóc nghẹn ngào, hai bả vai không ngừng run lên. Chử Đồng đứng ở mép giường, trái tim như bị ai dùng dao nhọn rạch từng đường vậy. Vốn dĩ cô cho rằng Giang Ý Duy xảy ra chuyện hoàn toàn là ngoài ý muốn. Cô chưa từng nghĩ trong trường quay ấy lại có người dám giờ trò, càng không hề nghĩ rằng tất cả mọi việc Giản Trì Hoài đều biết rõ. Cảm giác tự trách và áy náy mãnh liệt khiến nội tâm Chử Đồng dần vật. Rất lâu sau, Giang Ý Duy kìm nén tiếng khóc, nhưng khi ngẩng đầu lên lại thấy Chử Đồng mặt mũi tèm lem.

Cô ấy có chút kinh ngạc, cổ làm ra vẻ bình thản: “Cậu lại khóc gì chứ? Chung vui thêm à?”

“Giang Ý Duy, cậu mau đứng lên đi.” Cô nói một câu không đầu không cuối như vậy. Giang Ý Duy buông thõng hai tay, cả cơ thể mềm oặt đổ xuống chiếc giường bằng phẳng: “Chử Đồng, nếu cậu thật sự muốn tốt cho tớ thì sau này đừng nhắc tới hai chữ 'đứng lên' trước mặt tớ nữa.”

“Không được, tớ nhất định phải giúp cậu đứng lên.”

“Cậu tưởng mình là ai? Thần sao? Chử Đồng, nếu cậu là thần, cậu có thể giúp tớ đứng dậy, tớ sẽ ngày ngày thờ cúng cậu, nhưng cậu không phải, cậu nói thì dễ, có từng nghĩ tới cảm nhận của tớ hay không? Hôm nay người không đứng lên được nữa là tớ!” Giang Ý Duy gào lên thất thanh, thanh âm vỡ tung, hai bàn tay nhỏ cuộn chặt thành nắm đấm.

Bà Giang ở bên ngoài nghe thấy tiếng ầm, vội vàng mở cửa ra: “Ý Duy, con sao vậy?”

Giang Ý Duy gạt nước mắt: “Mẹ, con không sao, mẹ ra ngoài trước đi.”

Chử Đồng ngồi xuống giường, xoay lưng về phía cửa. Cô hơi cúi đầu xuống, khóe mắt đỏ ửng vì cố kìm nén nước mắt. Giang Ý Duy nhìn thấy, ngược lại không biết phải nói gì. Cô ấy nhìn Chử Đồng chăm chăm một lúc: “Rốt cuộc cậu bị làm sao vậy?”

“Tớ không sao, tớ chỉ khó chịu trong người thôi.”

Bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa, Giang Ý Duy gơ hai tay quệt lem luốc nước mắt trên mặt: “Vào đi.”

Trợ lý của cô ấy bước vào, nét mặt nghiêm túc: “Ý Duy, ban nãy đạo diễn của ‘Thanh âm truyền’ đích thân gọi điện tới, trước mắt họ đang quay cảnh của người khác. Nếu một tháng sau chị vẫn không có khởi sắc, họ chỉ còn cách đổi người thôi.”

Nét mặt Giang Ý Duy không một chút cảm xúc, ngược lại Chử Đồng ngẩng lên: “Lại đổi người sao?”

Người trợ lý khó xử thờ dãi: “Các quảng cáo của Ý Duy đều đổi người rồi, nói chi tới phim truyền hình.”

“Chị Tôn đâu?” Sau khi Giang Ý Duy xảy ra chuyện, ngoại trừ việc đối phó với cánh nhà báo lúc đầu, người quản lý của cô ấy đã biến mất dạng từ lâu. Giang Ý Duy bình thường cũng không làm phiền chị ta, hôm nay lúc cần thì lại phải tìm.

Người trợ lý khẽ mím môi, ngập ngừng không nói. Ánh mắt Chử Đồng cũng dừng lại trên người cô ta. Người trợ lý thờ dãi: “Tối phụ trách Lâu Mộc Ngôn rồi.”

“Chẳng phải cô ta có quản lý riêng của mình sao?”

“Công ty phân cho cô ta, bảo chị Tôn quản lý sẽ càng chuyên nghiệp hơn.”

“Phải rồi.” Giang Ý Duy cười đắng chát. Một quản lý dẫn dắt một ngôi sao hạng A, không chuyên nghiệp sao được?

Người trợ lý ở lại thêm một lát rồi ra ngoài. Chử Đồng không ngờ Dịch Suru lại tàn nhẫn đến thế. Giang Ý Duy bây giờ sa sút đến thế này, vậy mà vẫn còn đào tận gốc, tước tận rễ. Nhưng nói tới cùng, người nhẫn tâm rốt cuộc là Dịch Suru hay là Giản Trì Hoài đây?

Cô nhìn về phía Giang Ý Duy: “Cậu cam tâm sao?”

“Không cam tâm thì sao chứ?” Giang Ý Duy bung hai tay ôm mặt: “Không phải ai cũng chịu đựng được việc bác sỹ hết lần này tới lần khác tuyên mình án tử hình. Chử Đồng, việc không xảy ra với cậu, cậu không hiểu được đâu.”

“Tớ mặc kệ. Giang Ý Duy, nếu cả đời này cậu không đứng dậy được, tớ sẽ cố gắng đi từng bước một.”

“Cậu đừng có đùa nữa được không?” Giang Ý Duy nói với giọng kích động: “Chử Đồng, tớ không cần cậu thương hại!”

“Ai thương hại cậu!” Chử Đồng càng đáp lại to hơn. Thật ra cô cũng không biết cô đang làm gì, đang bù đắp sao? Thay Giản Trì Hoài bù đắp?

Hơn nữa có những lời nói ra đã không dễ dàng, muốn làm được lại càng khó khăn hơn.

Dịch Suru, tầng thượng.

Giản Trì Hoài phóng tầm mắt về phía những tầng mây kết tụ trên cao, ngón tay anh gõ từng nhịp, từng nhịp rất có tiết tấu. Bỗng nhiên, có ai gõ cửa, rồi có người đi vào: “Tứ ca.”

Giản Trì Hoài không quay đầu lại: “Hôm nay thời tiết thật đẹp, thích hợp ra ngoài hóng gió.”

“Tứ ca, kết quả giám định đã có rồi.”

Người đàn ông sắc mặt bình thản, đưa một tay vói lấy chiếc cốc trên mặt bàn, miết quanh miệng cốc, hết vòng tay tới vòng khác: “Không phải bị ai làm hỏng, đúng không?”

Người đàn ông có phần kinh ngạc: “Vâng, hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn.”

Giản Trì Hoài khẽ nhấp một ngụm trà, môi hơi mím lại, không thể nhận ra là căng thẳng hay thả lỏng. Ánh mắt anh từ trên cao rót xuống nửa chừng, ánh sáng trên vầng mây chiếu rọi qua đôi mắt hoa đào ấy: “Tôi đã nói mà, Phó Thời Thiêm còn chưa tới mức ra tay nặng nề với một cô gái như vậy, cũng sẽ không nề mặt tôi, khiến người của tôi thành tàn phế.”

“Nếu đã vậy đã qua lâu lắm rồi, vì sao anh còn cần kết quả giám định này?”

Giản Trì Hoài đặt cốc trà trở lại bàn: “Ai biết được hẳn có động kinh hay không, đột nhiên ra tay nặng nề? Tôi có thể đoán chuẩn một người bình thường sẽ làm gì, còn Phó Thời Thiêm thì...” Nửa câu sau Giản Trì Hoài cắn trong miệng, ý tứ sâu xa.

“Tứ ca, lão Tam ca này có phải cáo già không?”

“Lão già hơn tôi, đương nhiên là gian xảo.”

Người đàn ông đứng bên bật cười. Ai cũng biết Phó Thời Thiêm chỉ lớn hơn Giản Trì Hoài một tuổi mà thôi vậy mà bị nói thành 'ông lão'.

Chữ Đồng từ chỗ của Giang Ý Duy trở về, bà Giang tiễn cô ra ngoài cửa. Tới tận bên ngoài, Chữ Đồng thấy bà vẫn còn đi theo: “Cô ơi, không cần tiễn nữa đâu, cháu lái xe tới, tự về được ạ.”

“Cô gái, tôi nhận ra cô rất thân thiết với Ý Duy. Cô nhất định phải giúp đỡ nó. Tôi không cần nó giàu có, cao sang gì, chỉ cần ông trời có mắt cho con gái tôi đứng dậy được, tôi thật sự chuyện gì cũng bằng lòng. Ý Duy chưa được sống sung sướng ngày nào, vốn tưởng vào giới giải trí là có thể thoải mái, nhưng trên báo hay có người nói xấu nó... Haiz, những chuyện ấy đã qua cả rồi, tôi thấy nó như vậy, hôm sau gầy hơn hôm trước, thật sự là đau lòng.”

Chữ Đồng thấy khỏe mắt bà Giang ươn ướt, cô siết chặt chìa khóa xe trong tay: “Cô yên tâm đi, cháu rảnh rồi sẽ lại tới.”

“Được, vậy cô đi từ từ thôi, lái xe nhất định phải cẩn thận đấy.”

Chữ Đồng ăn tạm một ít cho bữa tối ở bên ngoài. Trở về Bán Đảo Hào Môn, một sợi dây nào đó trong lòng cô căng chặt, cứ cảm thấy chỉ cần tùy tiện chọc ghẹo là lập tức đứt phụt. Lên gác thấy Giản Trì Hoài đang ngồi bên mép giường đọc sách, Chữ Đồng chẳng nói chẳng rằng. Giản Trì Hoài nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên: “Về rồi à?”

Cô 'ùm' một tiếng, bỏ đồ xuống rồi đi tắm. Sau khi ra ngoài cô ngồi sát mép giường bên kia. Giản Trì Hoài bỏ sách xuống, anh đang mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, khi đứng dậy, lớp vải trắng dán sát vào ngực. Người đàn ông gờ tay xoay mạnh Chữ Đồng lại, đè cô xuống giường. Cổ cô vô thức rướn lên, những đường nét căng tràn đẹp vô cùng. Ánh mắt Giản Trì Hoài dần tối lại, anh cúi xuống vùi đầu vào cổ cô, đặt lên những nụ hôn phớt.

Chữ Đồng gờ tay đẩy anh, bà vai hơi rụt lại. Giản Trì Hoài không ngờ cô lại có phản ứng này: “Làm gì vậy?”

“Em không muốn làm.”

“Vì sao?” Ngón tay người đàn ông đang vẽ những vòng tròn lên eo cô, đó là một cảm giác khiêu khích vô thanh. Chữ Đồng tỉ mỉ quan sát gương mặt tuấn tú của người đàn ông, quả thật là đẹp không còn gì chê trách. Khi nhìn sâu vào mắt anh, cuối cùng cô luôn phải hoảng hốt bỏ chạy. Thử ở đấy mất anh quá sâu xa, nếu phụ nữ không có một sức kiểm chế nhất định, hai ba giây là lập tức bị hút vào đó. Chữ Đồng gờ tay bắt lấy tay người đàn ông: “Không muốn làm là không muốn làm, lại còn cần lý do?”

“Em thật sự không muốn?” Giản Trì Hoài nheo lại đôi mắt hoa đào tiêu chuẩn của mình.

“Không muốn.” Nhưng không ngờ, đôi lại là một thanh âm kiên quyết của Chữ Đồng.

Hai người đàn ông đối sáng bầu chặt eo cô. Anh nhìn cô từ trên xuống, mang theo vẻ ngông cuồng mà Chữ Đồng vẫn thấy: “Nhưng anh muốn.”

Cô cong môi, học dáng vẻ khi anh cười, âm u bất định. Anh dựa vào cái gì mà cho rằng mình có thể hô mưa gọi gió? Anh tưởng chỉ cần không tổn thương tới vợ mình, không tổn thương tới người nhà mình, thế thì mình là người tốt?

Cái quan niệm này của Giản Trì Hoài thật sự quá đáng chết.

“Hôm nay em tới chỗ Giang Ý Duy, người quản lý của cô ấy rút rồi, trị liệu cũng từ bỏ.”

Giản Trì Hoài không muốn nghe những chuyện này, cúi xuống định hôn môi cô, vừa vào sâu thì lưỡi truyền tới một cơn đau. Anh mở mắt ra nhìn với vẻ khó tin, gờ tay ấn vào chỗ đau: “Em dám cắn anh?”

“Chưa ai nói với anh sao? Khi người khác không muốn, mong anh tôn trọng.” Chữ Đồng lau khước môi.

Con người Giản Trì Hoài hơi lạnh, hai tay anh giữ chặt gót chân Chữ Đồng, rồi đột ngột kéo cô xuống. Khi cô đã tới trước mặt, người đàn ông một lần nữa cúi người, bàn tay giữ chặt cổ tay cô: “Trước đây em mong đợi như vậy, giờ lại nói với anh là em không muốn?”

“Anh muốn thế nào? Dựa vào thân phận của anh, anh còn định cưỡng ép chắc?”

“Thân phận của anh là chồng em, muốn em thì đã sao?” Giản Trì Hoài ghé sát hôn lên má cô, Chữ Đồng xoay mặt đi, há miệng, anh lùi xuống rất nhanh: “Quả nhiên tuổi rắn.” Nói xong, anh bèn tập trung vào phần xương đòn của cô. Cô không chịu được ngứa, định lấy chân đá anh nhưng Giản Trì Hoài đã sớm có chuẩn bị, đầu gối anh đè lên chân cô, Chữ Đồng giãy giụa mấy cái liền hết sức.

Giản Trì Hoài trở về bên vành tai cô: “Một Giang Ý Duy có thể khiêu khích chúng ta đến mức này. Người ngủ cùng em là ai, em nên nhìn rõ.”

“Nếu ngày nào đó anh bị người ta hại ra nông nổi ấy, em dám bảo đảm, em sẽ xách dao đi chém hắn.” Chữ Đồng hơi rút vai lại, muốn né tránh anh.

Giản Trì Hoài cười khê: “Nói cho cùng vẫn vì chuyện cô ta bị thương. Anh nói với em rồi, đó thật sự là sự cố, kết quả giám định đã có rồi, không ai hại cô ta cả.”

Chữ Đồng quay đầu, nhìn biểu cảm của Giản Trì Hoài. Từ gương mặt anh, cô hoàn toàn không thể phân biệt được thật giả, tới lúc này rồi, dĩ nhiên anh sẽ phản bác. Nhưng chuyện anh ngầm chấp nhận vẫn là sự thật, thái độ này của anh, một câu nhẹ tênh như vậy là có thể xóa bỏ mọi chuyện.

“Khi Phó Thời Thiêm nói muốn dạy dỗ Giang Ý Duy, anh hoàn toàn có thể đỡ lời cho cô ấy.”

Ngón tay Giản Trì Hoài không ngừng vuốt ve vai Chữ Đồng: “Đã động tới Phó Thời Thiêm, chứng tỏ giữa Giang Ý Duy và anh ta nhất định có chuyện, huống hồ chỉ là một bài học mà thôi. Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra trong giới giải trí. Nếu Giang Ý Duy nghe lời, cũng chẳng ai động vào cô ta.”

Bài học mà anh nói có lẽ ám chỉ việc Ôn Kiều sai người ấn cô ta vào nước. Nhưng rõ ràng Phó Thời Thiêm quá tàn độc, hại cả một đời Giang Ý Duy.

Bụng Chữ Đồng hơi lạnh, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy thắt lưng ở eo đã được cởi ra. Cô xấu hổ và giận dữ, gờ tay ấn lên: “Giản Trì Hoài, em không có tâm trạng.”

Giản Trì Hoài ghé sát mặt về phía cô, thanh âm tràn đầy ma lực: “Hôn một cái, hôn một cái.”

Gương mặt cô đỏ bừng, quay trái quay phải nhưng vẫn không thoát khỏi sự kiểm soát của anh. Bờ môi mỏng của Giản Trì Hoài chạm vào mặt cô, làn da trắng trẻo nõn nà khiến người ta không thể kim lòng. Cô quay đầu đi, vừa hay bị anh hôn vào đúng cằm.

Chữ Đồng then quá hóa giận, đang định mắng anh thì bị nụ hôn chuẩn xác của anh bịt kín miệng, hơi thở của cô càng lúc càng gấp gáp, cho tới khi...

Gương mặt Giản Trì Hoài nhuộm một nụ cười, anh hài lòng hôn lên khước môi cô, để cô có cơ hội nói mấy lời: “Bây giờ vẫn còn nói không muốn không?”

Anh lại dám nhân lúc cô lơ là đề...

Chữ Đồng trừng mắt, Giản Trì Hoài giữ chặt cổ cô bằng một tay: “Nói, có muốn không?”

“Không muốn.”

Người đàn ông nheo mắt lại đầy nguy hiểm: “Nói lại lần nữa?”

“Anh lui ra đi!”

“Em đừng có mo!” Tay Giản Trì Hoài giữ chặt vai cô. Anh nghĩ, dám kích động anh ở trên giường cũng chỉ có Chữ Đồng mà thôi. Nếu đổi lại là người khác, anh sẽ lập tức ném thẳng xuống đất! Nhưng vì sao chỉ duy có Chữ Đồng được phép? Giản Trì Hoài ham muốn cảm giác này, ham muốn sự ăn ý vô tư của hai người. Vợ anh bướng như bò, thế mà lại có những tính cách đặc biệt vô tình hấp dẫn anh. Giáo sư Giản tư duy trước nay luôn rõ ràng bỗng nhớ ra một vấn đề anh bỏ quên tới tận bây giờ. Lẽ nào anh thích cô như vậy?

Anh bất giác cúi đầu nhìn gương mặt dưới người mình, sau đó không kìm được lòng mình mà hôn lên. Chữ Đồng đẩy anh ra, Giản Trì Hoài dùng sức xoay mặt cô lại, đè mạnh lên môi cô.

Lần đầu tiên cô không tình nguyện như thế mà mục đích lại là một sự ngầm cho phép ột tôn thương không thực chất của anh.

Một lúc sau, Chữ Đồng đẩy Giản Trì Hoài ra, ngồi bật dậy. Gương mặt người đàn ông có một lớp mờ hơi mỏng. Sau khi thả lỏng, cả người quặn rũ một cách mệt mỏi. Anh kéo cánh tay Chữ Đồng: “Làm gì vậy?”

“Đi tắm.”

“Nghỉ một lát đi.”

“Em không mệt.” Chữ Đồng cuộn ga giường, sai bước đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong đi ra, Chữ Đồng quần một chiếc khăn tắm thật to, tóc ướt rượt rỏ xuống vai. Cô bước vượt qua giường, đi về phía cửa sổ, ngồi thẳng xuống bật máy tính. Giản Tri Hoài thấy vậy, bất giác ngồi dậy: “Em không sợ ngoài kia có người nhìn trộm à?”

Chữ Đồng nhấc cao vạt khăn trước ngực lên: “Cho dù có chó săn em cũng không sợ.”

Sau khi mở máy, cô mở một diễn đàn. Khoảng thời gian trước, cô gửi một bài kêu cứu trong diễn đàn. Cô không tiết lộ thân phận thật của Giang Ý Duy nhưng đã công bố bệnh tình tổng quát. Chữ Đồng vẫn nuôi hy vọng, trên đời có nhiều chuyện không giải thích được như thế, cô không tin Giang Ý Duy cứ thế tàn phế.

Bên dưới, có rất nhiều fan mạng nhiệt tình đưa ra đề nghị, còn cung cấp không ít cách thức. Chữ Đồng ghi lần lượt từng cách lại. Cô lật xem từng trang một, nhìn thấy có một người với nickname “Một lưỡi dao trên đầu” để lại lời nhắn: Nếu đồng ý, cô có thể đưa bạn mình tới phòng khám của bố tôi. Nhà tôi mấy đời theo Đông y. Những trường hợp như thế này không phải tuyệt vọng 100%, có thể thử xem sao.

Bên dưới còn đính kèm địa chỉ cụ thể của phòng khám.

Chữ Đồng lại. Bất luận thế nào cô cũng phải thuyết phục Giang Ý Duy tới đó xem sao. Giản Tri Hoài ngồi dậy. Chữ Đồng thấy anh ngang qua bèn giơ tay tắt trang web đi rồi cất máy tính về chỗ cũ.

Phía Giang Ý Duy thì lại rất kiên quyết, không chịu tiếp nhận bất kỳ trị liệu nào nữa.

Trong mắt những người bình thường như họ, thời gian trôi qua rất nhanh, mùa nóng nhất đã qua, sắp đón chào mùa thu khi vạn vật bắt đầu tàn tạ.

Còn lúc này lại là thời kỳ cho Lâu Mộc Ngôn bùng nổ.

Chữ Đồng tới chỗ ở của Giang Ý Duy. Cô đi xuyên qua vườn, vào bên trong. Hai bên con đường nhỏ lát đầy đá cuội, hoa đã úa rụng, đến cả thảm cỏ cũng rất một sắc vàng khô bất thường. Chúng cũng giống như chủ nhân của mình trong căn nhà kia, cứ thế rụng xuống một cách chớp nhoáng.

Bà Giang đưa Chữ Đồng tới trước cửa phòng Giang Ý Duy, vừa đi vừa nói với cô: “Hôm nay tới giờ còn chưa ăn uống gì. Cứ thế này làm sao chịu nổi?”

Bà giúp Chữ Đồng đẩy cửa phòng Giang Ý Duy, một mùi kỳ lạ xộc vào mũi. Chữ Đồng bất giác nhíu mày, bà Giang thờ dãi: “Quyết không chịu mở cửa sổ ra.”

Chữ Đồng đi vào, nhìn thấy Giang Ý Duy nằm trên giường. Giường của cô ấy đã được dịch qua phía cửa sổ. Cô ấy quay đầu qua, đang nhìn ra ngoài, biết Chữ Đồng vào cũng không ngẩng đầu lên: “Tớ vừa nhìn thấy cậu đi vào rồi.”

Cô quét mắt nhìn xung quanh một lượt, thấy trên tủ đầu giường lộn xộn một đồng hồ lật vật. Tóc Giang Ý Duy cụp xuống cổ. Chữ Đồng nhìn thẳng vào người cô ấy: “Bao lâu rồi cậu không gội đầu?”

“Có mùi à? Tớ chẳng còn nghĩ thấy nữa, gội rồi thì sao? Cho ai xem?”

Chữ Đồng đẩy chiếc xe lăn bên cạnh, bước lên kéo cô, Giang Ý Duy liềm mạng chống cự: “Cậu định làm gì?”

“Tớ đưa cậu ra ngoài xem.”

“Tớ không đi, thả tớ ra!” Giang Ý Duy hét thất thanh nhưng nửa người dưới không thể động đậy. Mấy tháng nay cô ấy toàn nằm, gầy đét không thành hình người nữa. Chữ Đồng nhẹ nhàng đặt cô ấy lên xe lăn, Giang Ý Duy túm chặt ga giường: “Tớ không ra ngoài đâu.”

“Cậu cũng biết bây giờ sức cậu không đo nổi tớ. Giang Ý Duy, hôm nay tớ nhất định phải đưa cậu ra khỏi cái nơi nổi mốc này.” Chữ Đồng đi vào phòng thay đồ, tìm khẩu trang và mũ: “Cậu mà còn ằm ỉ, tớ sẽ để cậu cứ thế này mà ra ngoài để tất cả mọi người nhìn thấy bộ dạng của cậu.”

“Chữ Đồng.” Giang Ý Duy bám chặt hai tay vào xe lăn: “Cậu đừng ép tớ có được không?”

Chữ Đồng giúp cô ấy đội mũ và đeo khẩu trang lên, không nói năng gì, đẩy xe lăn ra ngoài. Bà Giang thấy vậy, vội vàng đuổi theo: “Đi đâu thế này?”

“Cô, cứ giao cậu ấy cho cháu, cô yên tâm.”

“Tớ không muốn!” Giang Ý Duy nắm chặt cánh tay mẹ: “Mẹ, con không ra ngoài đâu, mẹ mau cản cô ấy lại, mọi người điên cả rồi sao?”

Chữ Đồng kiên quyết tề ngón tay của cô ấy ra: “Nếu tớ không để cho cậu nhìn rõ sự thực, cậu mới phát điên thực sự.” Bà Giang nghe tới đây, kim nén đau thương đứng qua một bên nhưng lại không nở thấy con gái như vậy, đành quay người đi khóc.

Chữ Đồng không hề lái xe mà một mạch đẩy Giang Ý Duy ra ngoài. Bên ngoài mặt trời rạng rỡ, dù đã đeo khẩu trang, Giang Ý Duy vẫn giơ tay lên che trước mắt, nước mắt cô ấy không ngừng rớt xuống. Chữ Đồng mấp máy môi: “Cậu nhìn cậu đi, như ma vậy, nhìn thấy nắng cũng sợ.”

Giang Ý Duy không nói gì, Chữ Đồng nhìn cô ấy: “Vi sao không chịu để mọi người mở cửa sổ ra?”

Cô nghe thấy giọng nói khản đặc của Giang Ý Duy vọng tới: “Tớ muốn sớm ngày nổi mốc, thôi rửa đi càng tốt.”

Chỉ Đồng rào bước nhanh hơn, sau khi đi hơn mười mấy phút, tới con đường thương mại, đám người xung quanh đông đúc, Giang Ý Duy toàn thân không thoải mái, chỉ muốn tìm ngay một cái lỗ để chui xuống. Chỉ Đồng đang đẩy xe lăn, vô thức nắm chặt tay: “Cậu không cần lo lắng, với cái bộ dạng của cậu bây giờ không ai nhận ra đâu.”

Trên màn hình lớn đang phát sóng tin tức giải trí.

Những tin tức này, đã bao lâu rồi Giang Ý Duy không tiếp xúc? Cô ấy ngẩng đầu lên, yên lặng xem. Chỉ vài tháng ngắn ngủi mà cô ấy đã như biến mất khỏi giới giải trí. Ai cũng biết cô ấy không đứng lên được, không còn bất kỳ thông tin nào giá trị nữa.

Sau mấy bản tin, Chỉ Đồng đứng bên cạnh Giang Ý Duy, trên màn hình xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Lâu Mộc Ngôn trầm lắng mấy tháng nay bất ngờ nổi lên mặt nước. Lưỡi dao nhọn này đã được mài đủ sắc bén. Cô ta được trang điểm cẩn thận, xinh đẹp thu hút, diễm lệ vô cùng. Cô ta đi giày cao gót đứng giữa tổ sản xuất lại càng mang một vẻ đẹp khiến người ta ngưỡng mộ.

“Mau xem kia, Lâu Mộc Ngôn!” Cách đó không xa, có mấy cô gái trẻ xúm lại: “Xinh quá, có vẻ đẹp trời sinh thế này, sau này nhất định nổi tiếng.”

“Nghe nói phim điện ảnh của cô ấy sắp lên sóng rồi, mấy người ở trường chúng ta đều nói phải đi xem.”

“Tôi lúc đó cùng đi đi, nhưng mà cậu không phải fan hâm mộ của Giang Ý Duy sao? Không lo cho chị Ý Duy của cậu nữa à?”

Giang Ý Duy nghe tới đây, mí mắt lập tức giật giật. Cô gái kia miệng nhai kẹo cao su, ngữ khí ngập tràn tiếu nuối: “Giang Ý Duy đã bị tàn phế rồi, bây giờ lại không xuất hiện, cũng đâu thể trách tớ có mối nói cũ.”

Mấy người bạn kia tươi cười gật đầu: “Bộ phim điện ảnh này chuyển thể từ tiểu thuyết. Aiya, còn có cảm giác, Lâu Mộc Ngôn vừa nhìn đã là kiểu người cực kỳ lương thiện, tớ thích lắm.”

Đây rõ ràng là buổi họp báo trước khi phim công chiếu. Hai người MC vây quanh Lâu Mộc Ngôn hỏi han, hỏi cô ta cảm giác nụ hôn đầu được tung lên màn ảnh. Lâu Mộc Ngôn ngượng ngùng gãi tay che mặt: “Aiya, đừng hỏi tôi mấy câu này, hỏi thêm những chuyện liên quan tới bộ phim đi.”

Đáp nặn tự nhiên, hôm nay Lâu Mộc Ngôn mặc một chiếc váy ngắn, áo sơ mi màu trắng, mái tóc dài màu nâu búi thành một búi nhỏ kiểu đơn giản nhất, nhưng mỗi một chỗ đều có ý đồ của đội ngũ phía sau trong đó. Khi nhìn lại Giang Ý Duy thì sao? Tóc bết dính vào nhau, gần như không thể chải chuốt. Cô ấy nhìn xuống đôi tay mình, vì quá lâu không cắt, móng tay đã dài ngoằng. Cô ấy cảm thấy tự ti. Một người như cô ấy sao có thể so với Lâu Mộc Ngôn? Cô ấy thu hai tay về nhưng lại chẳng biết phải giấu ở đâu. Cô ấy chỉnh lại khẩu trang hết lần này tới lần khác, sợ bị người ta nhận ra.

Hai cô gái kia đứng xem một lúc, còn có việc gấp phải đi. Họ đi ngang qua Giang Ý Duy ở một khoảng cách rất gần vậy mà không một ai nhận ra.

Cô ấy hiện giờ trong mắt người khác còn có giá trị tồn tại không? Giang Ý Duy dờ dẫm nhìn bóng họ rời xa. Chỉ Đồng đặt tay lên vai cô ấy: “Bộ phim điện ảnh này, từ lúc quay tới khi công chiếu tổng cộng chưa được mấy tháng vậy mà cũng tiêu tốn một số tiền khổng lồ. Mục đích vì đâu? Giang Ý Duy, Lâu Mộc Ngôn sắp thể chỗ cậu rồi.”

Tầm mắt cô ấy mờ đi, sau khi giờ lên lại hạ xuống. Chỉ Đồng bóp vai cô ấy: “Còn tiếp tục thế này thật sự sẽ không kịp nữa.”

Rất rõ ràng, MC trong buổi họp báo đều đang nâng Lâu Mộc Ngôn lên, gần như tất cả mọi ống kính đều chĩa vào cô ta. Người MC đưa Lâu Mộc Ngôn tới trước một hàng trứng vàng: “Hôm nay, chúng tôi muốn xem xem tay cô Lâu có may mắn không. Bên trong có các con số khác nhau, con số được gõ ra sẽ đại diện cho dự đoán số vé cho bộ phim của cô Lâu, thể nào ạ?”

Lâu Mộc Ngôn cười điệu: “Được, vậy phải xem vận khí đôi tay của tôi rồi. Đạo diễn, cò vũ cho tôi nhé.”

MC đưa cho cô ta một chiếc búa nhỏ. Lâu Mộc Ngôn làm ra vẻ chọn lựa kỹ càng, cuối cùng đứng trước một quả trứng vàng. Cô ta thử hai lần mới đập vỡ, lựa đỏ bên trong rơi ra. Lâu Mộc Ngôn cúi xuống nhặt, sau khi nhìn thấy dòng chữ bên trong, kinh ngạc tròn tròn hai mắt, ôm miệng.

“Xem ra số lượng vé chỉ ít cũng phải vượt 500 triệu đấy nhé. Cô Lâu, mời cô viết con số bên trên qua đây.”

Lâu Mộc Ngôn vui mừng khôn xiết, cười tươi như một đứa trẻ. Cô ta đón lấy cây bút trong tay người MC, lưu loát viết chữ một tý lên tường!

“Chao ôi, cô Lâu không hổ danh là nữ hoàng may mắn, một tý! Đúng là một khởi đầu tốt đẹp...”

Sống mũi Giang Ý Duy cay xót vô ngần, nước mắt lại trào ra. Cô ấy gờ tay, muốn sờ lên nơi ấy nhưng bây giờ ba chữ ‘ngành giải trí’ lại quá xa xôi đối với mình. Nụ cười của Lâu Mộc Ngôn được phóng to. Có người đẩy tiệc mừng công lên, nói muốn chúc mừng họ trước. Giang Ý Duy co rụt lại trong xe lăn, nức nở không nói lên lời, hai vai run cầm cập. Chỉ Đồng một tay nắm chặt tay cô ấy, ngồi sụp xuống, hai mắt cũng ươn ướt: “Nếu cậu đứng dậy được, cậu bảo, hào quang của cô ta có thể che lấp cậu được không?”

Giang Ý Duy khóc tới nỗi cả người run rẩy, cô ấy rút tay về, ôm chặt lấy mình. Không ít người tụ tập phía trước màn chiếu lớn. Cô ấy muốn giấu bản thân lại nhưng trên người chỉ có một chiếc váy mỏng manh. Cô ấy cảm thấy bối rối, quần bách. Chỉ Đồng thờ dài, đẩy xe lăn: “Đi nào, chúng ta về thôi.”

Giang Ý Duy quay đầu lại, nhìn trân trân vào hình ảnh ấy. Lâu Mộc Ngôn tươi đẹp là thế, hết như một đóa hoa chỉ mới vừa bung nở, tiền đồ rộng mở, còn cô ấy thì sao?

Dọc đường, cô ấy gần như khóc suốt. Về tới nhà, Chữ Đồng đẩy cô ấy vào vườn nhưng không vào nhà ngay: “Giang Ý Duy, thời gian trước tớ có up một bài viết lên mạng, tìm được một phòng khám tư nhân, chỗ đó không lớn, tớ tới xem rồi. Tớ cảm thấy có thể thử, cậu nghĩ sao?”

Cô ấy trầm mặc, vẫn luôn trầm mặc, đứng mười mấy phút.

Chữ Đồng cũng không nói. Có những chuyện người ngoài không gượng ép được. Rất lâu sau, cuối cùng Giang Ý Duy cũng ngẩng đầu lên, thanh âm khàn đặc: “Tớ muốn thử.”

Trở về phòng, Chữ Đồng rót nước cho cô ấy, tìm một chiếc ghế dài, để cô ấy nằm yên. Cô gọi đầu cho Giang Ý Duy, dùng hết lần đầu gọi này tới lần đầu gọi khác: “Giang Ý Duy trong ấn tượng của tớ điểm lẹ, thanh cao, sau này cậu đừng tự chà đạp bản thân như thế.”

“Chữ Đồng, vì sao cậu lại tốt với tớ như vậy?” Giang Ý Duy nhắm mắt, không hiểu bèn hỏi.

Ngón tay cô đan vào mái tóc dài của Giang Ý Duy, không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô ấy: “Tóc dài khó gội thật đấy, hay là tớ cắt cho cậu nhé?”

“Không được.” Giang Ý Duy giờ tay giữ chặt tóc mình: “Tóc ngắn không đẹp, sau này tớ còn phải dựa vào tóc dài để làm người đại diện nữa.”

Lúc Chữ Đồng đưa Giang Ý Duy tới phòng khám, chẳng dẫn thêm người nào. Cô một mình bế Giang Ý Duy lên xe lăn, đẩy ra ngoài cửa, từ xa nhìn thấy có một cô gái trẻ trung từ trong đi ra. “Chào chị.”

“Chào cô.” Chữ Đồng chào hỏi: “Đây chính là người bạn đó của tôi. Chuyện về cô ấy, tôi mong mọi người giữ kín.”

“Chị yên tâm, đây là việc nên làm mà.”

Cô gái kia tên là Diệp Như, bản thân cũng là bác sỹ. Phòng khám này được thành lập từ đời trước, hiện nay do bố cô ấy quản lý. Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy vào. Qua nửa ngày trị liệu, bác sỹ Diệp đưa cho họ một đáp án cũng khá ổn: “Có thể thử xem sao, nếu có hiệu quả thì có hy vọng đứng lên, nhưng khả năng chịu cực chịu khổ mà vẫn phí công vô ích lên tới hơn 90% đấy.”

Lời này tốt hơn nhiều những lời tuyên án từ thẳng thừng, Giang Ý Duy hoàn toàn có thể chấp nhận: “Còn có thể ra sao nữa chứ, liệu có tệ hơn bây giờ nữa không?”

Bác sỹ Diệp bảo họ đỡ Giang Ý Duy lên giường, để cô ấy nằm sấp xuống đó: “Hai người ra ngoài cả đi.”

Chữ Đồng ngồi ngay trên ghế ngoài cửa, tim như treo lơ lửng trên trời. Diệp Như tận tay bê cho cô một cốc nước, cô nhận lấy: “Cảm ơn cô.”

Bỗng nhiên, bên trong vọng ra một tiếng kêu thảm thiết, đau đớn, Chữ Đồng nổi hết da gà lên. Chiếc cốc trong tay cô suýt nữa đổ nhào, đôi chân căng ra. Diệp Như thấy cô định đứng dậy, lập tức giữ chân cô lại: “Chị nên biết hàm nghĩa của bốn chữ ‘chịu cực chịu khổ’. Nỗi đau này không khác gì đánh gãy chân chị ấy, sau đó đợi dài ra rồi lại đánh gãy. Chị ấy muốn thử thì bắt buộc phải qua được cửa ải này.”

Sau đó, hình như miệng Giang Ý Duy đã bị nhét thứ gì, tiếng kêu trở nên đứt quãng, vô cùng nặng nề, thi thoảng có mấy tiếng nổ tung ngoài hành lang. Chữ Đồng uống một hơi hết sạch cốc nước. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bác sỹ Diệp ra mở cửa: “Được rồi, dìu cô ấy dậy đi.”

Chữ Đồng vội vàng đi vào, thấy Giang Ý Duy cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên vậy, tóc tai dính hết cả vào mặt. Chữ Đồng cẩn thận để cô ấy ngồi lên xe lăn. Bác sỹ Diệp đưa cô một dụng cụ châm cứu: “Lát nữa tôi kê thuốc Nam, ngày nào cũng phải nhét cái này phía sau, sau khi cảm điện thì dán vào phần xương sống bị thương, mỗi ngày hai lần. Một tuần tới chỗ tôi một lần, rõ chưa?”

Chữ Đồng đón lấy: “Rõ rồi ạ.”

Giang Ý Duy dựa vào xe lăn. Chữ Đồng đẩy cô ấy ra ngoài. Cô ấy nhắm mắt lại, hoàn toàn ră rồi. Chữ Đồng dừng xe lăn phía trước đại sảnh bệnh viện: “Sao rồi?”

“Vẫn ổn.”

Hai tay cô giữ chặt tay nắm: “Cậu cứ nghĩ tới con đường sau này rộng rãi thênh thang, vô vàn người ủng hộ. Tớ tin rằng khi đã quen với cuộc sống như vậy, muốn lùi bước chắc chắn không được.”

“Cậu nghĩ quá xa rồi.” Giang Ý Duy khẽ lau mồ hôi trên trán: “Chẳng phải tớ nên nghĩ con đường nếu không đứng dậy được ư? Có dự tính trước một chút.”

“Đối với một người mà nói, thứ không thể không có chính là hy vọng.” Chữ Đồng đứng thẳng dậy: “Giang Ý Duy, những thứ khác tớ không khuyên cậu, phải xem số phận của cậu thôi.”

“Nếu như... Nếu như tớ thật sự đứng lên được, nhưng đánh mất cái cây to là Dịch Sưu, tớ nghĩ tớ vẫn gục ngã thôi.”

Chữ Đồng ngồi xuống, đặt tay lên chân cô ấy. Đời người luôn có một hai người bạn vừa gặp đã như quen biết từ lâu, cho dù ban đầu gặp gỡ mọi sự không mấy tốt đẹp: “Cậu yên tâm, còn có tớ mà, tớ là ai nào?”

Giang Ý Duy nhìn cô: “Cậu pr giúp tớ phải không? Viết đủ mọi điều tốt đẹp về tớ?”

“Cậu mơ à?” Chữ Đồng cười nói: “Tớ là ai, tớ là Tứ tẩu. Giản Trì Hoài mà cung cấp tài nguyên cho Lâu Mộc Ngôn, tớ sẽ cướp, của anh ấy chính là của tớ mà.”

Mặc dù câu này khi lọt vào tai Giang Ý Duy vẫn là một sự an ủi nhưng cô ấy vẫn cười mãn nguyện: “Được rồi, Tứ tẩu, có câu nói này của cậu, tớ liều mạng.”

Bán Đảo Hào Môn.

Khi Giản Trì Hoài về tới nhà, bất ngờ nhìn thấy xe của Chữ Đồng đỗ trong gara. Anh lên gác, tìm khắp một lượt vẫn không thấy bóng dáng cô đâu, lại men theo các phòng tìm thêm một lần, tiếng động vọng ra trong phòng làm việc đã thu hút anh thành công.

Anh đẩy cánh cửa mở hé, nhìn thấy Chữ Đồng ngồi trước máy tính. Giản Trì Hoài bước tới: “Máy tính của anh có mặt khẩu, em mở ra được?”

“Em có cách của em”

Giản Trì Hoài vòng ra trước bàn làm việc: “Xem gì vậy?”

Cô tắt tài liệu đi, khoanh tay lại: “Giản Trì Hoài, em muốn thương lượng với anh một việc.”

“Ừm.” Giản Trì Hoài hồ hững đáp: “Chuyện gì?”

“Em muốn trong lúc đi săn tin học thêm mấy việc mà quản lý cần làm.”

Giản Trì Hoài đánh mắt về phía cô, dáng vẻ cao ngạo, không tin tưởng: “Em muốn làm quản lý.”

“Không, em không thích giới giải trí, em chỉ học vớ vẩn thôi.”

“Dây thần kinh nào của em bị vện vậy?” Giản Trì Hoài ghé sát, ánh mắt không rời khỏi cô: “Em vẫn muốn giúp Giang Ý Duy phải không?”

Cô khẽ nhún vai: “Giống như anh nói đấy, Giang Ý Duy đã tàn phế rồi, em giúp cô ấy còn có ích gì? Em muốn kiếm thêm chút tiền, anh dạy em đi.”

“Đừng tưởng anh không biết trong bụng em đang nghĩ cái gì. Chữ Đồng, em không làm được đâu.” Anh hoàn toàn phủ nhận.

Khóe môi Chữ Đồng hơi nhếch lên. Giản Trì Hoài thần nhiên ném đáp án cho cô: “Quản lý cần những tố chất toàn diện, cần phải nắm bắt rất nhiều phương diện, không phải việc em muốn làm là làm được. Em cứ ngoan ngoãn viết bài đi.”

Chỉ là anh không thể ngờ rằng, ngay sau đó, trong một dịp đầy long trọng, người vợ xinh đẹp bị anh khinh thường này đã cho anh một sự ngỡ ngàng ngoài dự kiến...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 70: Làm nũng, chống lệnh chồng

Hôm nay đối với giới giải trí cũng được coi là một ngày quan trọng.

Chữ Đồng cùng một đám phóng viên ngồi bên dưới, nhìn thấy quản lý của Ôn Kiều đứng dậy, công bố đơn giản việc Ôn Kiều rút khỏi showbiz. Hội trường xôn xao, chữ có Chữ Đồng cảm thấy mọi việc đã được dự liệu từ trước. Cô ngồi giữa đám đông, khẽ nhếch môi cười. Sau khi người quản lý nói xong quyết định này bèn sa sầm mặt mày, ngồi xuống ghế.

Có phóng viên ở hàng đầu bắt đầu đặt câu hỏi: “Cô giáo Ôn, vì sao cô bỗng nhiên rời khỏi làng giải trí, trước đây một chút tin tức cũng không có.”

Ánh đèn flash không những chớp nháy về phía bà ta. Sắc mặt Ôn Kiều rõ ràng có hơi nhợt nhạt. Bà ta gượng cười: “Tôi ở trong giới giải trí cũng không phải ngày một ngày hai nữa. Thế giới rộng lớn như vậy, tôi muốn ra ngoài dạo chơi.”

“Thế nên, chị sẽ di dân ư?”

“Không, tôi chỉ muốn đi đâu đó dạo chơi mà thôi.”

“Nếu vậy, chị hoàn toàn có thể nghỉ ngơi một thời gian, vì sao phải hoàn toàn rút lui khỏi showbiz chứ?”

Ôn Kiều bị hỏi tới nỗi cảm thấy hơi phiền, có trời biết bà ta bị ép buộc. Từ sau tối đó, cả điện thoại Giản Thiên Thừa cũng không nhận, nói chị tới gặp mặt. Còn Giản Trì Hoài thấy bố rất lâu không ra mặt, đã thẳng thừng gửi thông điệp cuối cùng, anh muốn cho Ôn Kiều không còn chỗ đứng trong giới giải trí. Trước đây, Ôn Kiều còn có thể tìm Giản Thiên Thừa chống lưng, giờ thì Giản Thiên Thừa hoàn toàn không đoái hoài tới bà ta nữa. Nếu thật sự đợi tới ngày Giản Trì Hoài ra tay, thì bà ta chỉ còn nước chết thê thảm hơn mà thôi. Cách duy nhất chính là chủ động tuyên bố giải nghệ. “Tôi mệt mỏi rồi, tôi muốn có cuộc sống của riêng mình.”

Chữ Đồng đứng dậy: “Vậy thưa cô giáo Ôn, liệu có khi nào là scandal giữa bà và Dịch Chí Khung là sự thật. Bà tránh bóng vì phiêu bạt đã lâu, muốn lập gia đình không?”

Ánh mắt Ôn Kiều nghiêm lại nhưng không thể giấu dùm. Các phóng viên khác nghe thấy vậy, lần lượt truy hỏi gắt gao: “Cô giáo Ôn, là thật sao? Dầu sao thì trong cuộc thi tuyển chọn, Dịch Chí Khung đã công khai nói có thiện cảm với chị?”

Tay Dịch Chí Khung kia mới ngoài ba mươi, nếu không vì câu chuyện, sao có thể tình nguyện gắn bó với Ôn Kiều? Ôn Kiều giấu đi sự phẫn nộ, Chữ Đồng quả thật là người gian ác khó lường. Trước khi bà ta giải nghệ vẫn còn đồ mực lên người bà ta như vậy. “Các bạn nghĩ nhiều rồi, tôi và Dịch Chí Khung chỉ là bạn bè bình thường. Chuyện lập gia đình lại càng vô căn cứ.”

“Vậy thưa cô giáo Ôn, lý do của việc tới giờ chị vẫn chưa kết hôn có phải vì đang đợi ý trung nhân của mình không?”

Ôn Kiều nhìn Chữ Đồng chăm chăm, cô đứng giữa đám đông, khẽ nhún vai, ý khiêu khích vô cùng mạnh mẽ, sắc mặt Ôn Kiều càng lúc càng khó coi, người quản lý bên cạnh vội vàng dập lửa: “Hôm nay là ngày Ôn Kiều giải nghệ, mong mọi người tôn trọng chị ấy, đừng hỏi những vấn đề rườ rĩa không quan trọng.”

Nhưng một khi chuyện này bị đào lên, sao phóng viên có thể không hỏi tiếp chứ? Chữ Đồng cất máy ảnh đi, sau khi liếc nhìn lên sân khấu, cô vút lại khung cảnh hỗn loạn ồn ã, thẳng thừng bỏ đi.

Vừa ngồi lên xe cô đã nhận được điện thoại của Tần Tần: “Mau, bám theo Trịnh Niệm, nhanh tới!”

Không hổ danh là cặp đôi hoàn hảo, Chữ Đồng hỏi địa chỉ rồi phóng vút tới. Sau khi gặp gỡ Tần Tần, hai người cùng ngồi lên một chiếc xe, Chữ Đồng nắm chặt vô lăng: “Ồ đâu vậy?”

Tần Tần chỉ vào một ngã rẽ gần đó: “Nhìn thấy chưa? Trong xe ấy.”

“Sau khi cậu bám theo tới đây, cô ta chưa hề xuống xe?”

Tần Tần lắc đầu: “Tớ cũng cảm thấy lạ, nơi này hoang vắng lại không phải nơi vui chơi cao cấp, bây giờ dầu sao Trịnh Niệm cũng là một minh tinh khá nổi, sao lại tới đây nhỉ?”

Chữ Đồng quan sát chiếc xe đỗ phía đó: “Bên trong chắc chắn có đàn ông.”

“Mẹ ơi, lẽ nào định 'rung xe'?”

Mắt Chữ Đồng sáng lên: “Rất có khả năng!”

Tần Tần cả người phấn chấn: “Hay là thử do thám xem sao?”

Chữ Đồng chậm chậm lái xe về phía trước. Sau khi cách một khoảng khá gần, cô đỗ xe bên cạnh bụi cây. Trong xe phía trước truyền tới tiếng nhạc sàn kịch liệt, lúc có lúc không. Người đàn ông ngồi trên ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, Trịnh Niệm nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay anh ta sau đó đứng dậy. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy có đai dây gợi cảm, cô ta lắc lắc eo, từ từ kéo một bên quai váy xuống.

Chữ Đồng huych nhẹ vào tay Tần Tần: “Nhìn xem, có phải đang thoát ý để múa không?”

Tần Tần nhìn kỹ, hai mắt tròn xoe: “Phải phải, chính là Trịnh Niệm.”

Đang ở giữa đường giữa phố, trời còn chưa tối, Chữ Đồng cảm thấy một chút khí tiết phẩm hạnh của mình đã nát vụn dưới đất. Vì muốn lấy lòng đàn ông, Trịnh Niệm quả thật đã liều mạng rồi. Cô ta kéo một bên vai áo xuống rồi nhích đôi chân thon dài, Tần Tần nheo mắt: “Đây là ngồi giạng chân lên à?”

Chữ Đồng lái xe về phía trước: “Lát nữa tớ từ từ lái ngang qua, cậu phải chớp thời cơ để chụp.”

“Không vấn đề, cứ để tớ lo.”

Phía trước, người đàn ông lái xe nhìn vào gương chiếu hậu: “Cậu Ân, đằng sau có xe đi tới.”

Ân Thiếu Trình vốn đang nghỉ ngơi, anh ta bực bội đẩy Trịnh Niệm ra. Tần Tần ấn mở cửa chớp nhưng không chụp được bức ảnh nào có giá trị. Chữ Đồng nhìn thấy cửa xe phía trước đột ngột bật mở, cô hoảng hốt vội vàng nhấn phanh.

Suýt chút nữa xe đâm sầm vào cửa xe của đối phương, cô hạ cửa kính xuống, nhìn thấy Ân Thiếu Trình và Trịnh Niệm. Ân Thiếu Trình rõ ràng cũng phát hiện ra cô ngồi trong xe. Anh ta ngoắc ngoắc tay với cô, tỏ ý bảo cô qua đó.

Chữ Đồng thò đầu ra: “Yo, cậu chủ Ân cao hứng quá.”

Ân Thiếu Trình đánh mắt về phía Trịnh Niệm ngồi bên: “Cô xuống xe, tự về.”

“Á? Cậu chủ Ân, ở đây không một bóng người, đừng mà.”

Ngữ khí của Ân Thiếu Trình toát lên vẻ bức bối: “Đi!”

Chữ Đồng thấy thế, lấy túi của mình ở bên cạnh: “Tần Tần, cậu lái xe của mình về đi, mình và cậu Ân đây có chút chuyện cần nói.”

“Được.”

Chữ Đồng nhảy xuống xe, quay người ngồi vào trong xe của Ân Thiếu Trình, người đàn ông nhìn cô có phần sững sốt: “Không ngờ cô lại nghe lời vậy đây.”

“Tôi cũng không ngờ, anh lại cho phép một mình mình làm chuyện đó với anh giữa thanh thiên bạch nhật.”

Ân Thiếu Trình dựa sát vào ghế, mí mắt hơi hé mở: “Đó là bản thân cô ta muốn làm. Trịnh Niệm đam mê sắc đẹp của tôi đã lâu, đâu phải cô không biết.”

“Ân Thiếu Trình, lâu nay anh có tới thăm Giang Ý Duy không?”

Đầu mày người đàn ông hơi nhíu lại, không để lộ dấu vết, đó là nét mặt thể hiện ra khi từ chối nghe tên một người: “Vì sao tôi phải gặp cô ấy?”

“Cô ấy đang tích cực tiếp nhận trị liệu, sự cổ vũ của bất kỳ người nào cũng đều là động lực nâng cô ấy đứng dậy.”

“Cô đừng đùa nữa, tôi cũng đã tốn không ít công sức, các chuyện gia đều nói đây là chuyện không thể, lẽ nào tôi gặp cô ấy một lần, cô ấy sẽ khỏe hay sao?”

Chữ Đồng biết có nói với anh ta những điều này cũng vô dụng: “Ân Thiếu Trình, có một việc tôi muốn nhờ anh giúp đỡ.”

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô: “Việc gì?”

“Dưới tay anh có thiếu quản lý không? Tính thêm tôi được không?”

Ân Thiếu Trình không nhịn được cười, nụ cười dần dần tràn ra khắp gương mặt, sau đó cười tới đứt ruột đứt gan: “Cô? Làm quản lý? Chữ Đồng, hôm nay không phải Cá tháng tư đâu.”

“Tôi không đùa cợt với anh. Tôi biết, tư chất của tôi không đủ, tôi cũng không có tài năng chuyên nghiệp. Anh chỉ cần giúp tôi làm quen với những kiến thức cơ bản là được.”

Ân Thiếu Trình hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cô tìm Giản Tri Hoài ấy, anh ta thích hợp hơn tôi. Tôi thật chẳng hiểu nổi cô, bảo cô làm ngôi sao cô không chịu, giờ chạy đi làm quản lý gì đó? Phòng viên chẳng phải là lý tưởng cao nhất của cô sao?”

“Dĩ nhiên, nghề nghiệp hàng đầu của tôi vĩnh viễn là nghề báo. Còn về việc làm quản lý, tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm chút mà thôi.”

Ân Thiếu Trình dường như hiểu ra điều gì đó, ánh mắt anh ta nhìn cô lộ ra vẻ quái dị: “Cô đừng nói với tôi, cô làm quản lý quái quỷ gì đó vì Giang Ý Duy.”

“Anh cảm thấy nực cười lắm sao?” Chữ Đồng vô cảm nhìn thẳng vào Ân Thiếu Trình: “Vì các anh đều cho rằng chuyện này không thực tế, thế nên nghĩ tôi đang nằm mơ có phải không?”

“Chữ Đồng, rốt cuộc ai đã cho cô lý do để kiên trì? Giang Ý Duy không đứng dậy được nữa, lẽ nào cô không hiểu sao?”

Chữ Đồng nhếch môi cười khẩy: “Tôi thật sự không hiểu anh đi được tới ngày hôm nay bằng cách nào. Nếu anh nói anh có con mắt độc đáo, vậy thì xin lỗi, tôi không nghĩ thế.”

Ân Thiếu Trình thấy cô nghiêm mặt lại bèn gõ gõ mấy cái lên đầu gối, rồi bất ngờ giờ tay khoác lên vai Chữ Đồng: “Cô muốn học làm quản lý, cũng được thôi, Giản Tri Hoài không chịu giúp cô chứ gì?”

“Anh ấy không nói không giúp tôi.” Chữ Đồng hất tay anh ta ra.

“Đừng có nói đỡ cho anh ta nữa.” Ân Thiếu Trình ngồi về chỗ cũ: “Tôi có thể bảo người dạy riêng cho cô, nhưng sau này cô bắt buộc phải dẫn dắt ngôi sao cho tôi.”

“Khi nào dạy tôi?”

Ân Thiều Trình chỉ hứa đại vậy thôi. So với Giản Trì Hoài, anh ta còn không tin tưởng ý nghĩ của Chử Đồng hơn. Quản lý? Cô ấy tưởng chuyện gì cũng dễ làm vậy sao?

Bán Đảo Hào Môn.

Hôm nay Giản Trì Hoài về nhà rất muộn, về tới nơi đã sắp 10 giờ rồi. Đi vào phòng, anh nhìn thấy Chử Đồng nằm sấp trên giường, hai chân vắt vẻo, lắc bên trái, lắc bên phải, bên tay đặt một cuốn sách, chẳng biết đang xem cái gì. Anh tháo cà vạt, cởi áo khoác ra, lập tức ngã vật ra giường: “Nghiêm túc vậy, nghiên cứu gì thế?”

Chử Đồng gấp sách lại: “Không có gì.”

Giản Trì Hoài chịu không nổi thái độ này của cô. Anh nghiêng người, giật quyển sách trong tay cô. Chử Đồng giữ chặt hai tay lên trang bìa, Giản Trì Hoài một tay xuyên qua nách cô, nhẹ nhàng tách ngón tay cô ra. Anh nhìn qua: “Em làm thật đấy à?”

“Em chỉ muốn tìm hiểu qua, lỡ như sau này nghề báo khó sống quá cũng có thể đổi ngành.”

“Không cần đổi, anh nuôi em.” Anh tự tin đầy mình, trước giờ vẫn cảm thấy cô kiếm được chút tiền đó quá vất vả. Còn anh, đừng nói là một Chử Đồng, một ngàn một vạn Chử Đồng cũng nuôi được.

Nghe thấy câu này, Chử Đồng không phản bác nhiều, cô thẳng thừng mở sách ra: “Trước đây em cảm thấy làm quản lý là một ngành nghề vô cùng thời thượng, tới bây giờ em mới hiểu, những thứ bên trong không ai biết quá nhiều.”

“Oh? Ví dụ?” Giản Trì Hoài ôm lấy cô từ phía sau, dón một nửa trọng lượng cơ thể lên vai Chử Đồng.

“Ví dụ như rất nhiều scandal của ngôi sao, vô số các loại ảnh nóng không thể để lộ, đều do quản lý sai người sắp xếp.” Chử Đồng chê anh nặng, đẩy vai về phía sau: “Nằm về phía nửa giường của anh đi.”

“Anh lại nhớ em rồi.” Anh cắn tai cô, khẽ nói bên vành tai.

Chử Đồng rụt vai lại, bực bội đáp: “Giản Trì Hoài, anh lại uống nhiều rượu phải không?”

“Ngủ ra được à?”

Chử Đồng cực kỳ phiền muộn: “Mỗi lần anh uống nhiều quay về là lại giày vò em, có lần nào chịu nằm yên ngủ chứ?”

Được cô nhắc như vậy anh mới cảm thấy hình như thế thật. Giản Trì Hoài cắn vai cô: “Có rượu vào là cả người anh lại có sức mạnh.”

“Anh... Anh cưỡng ép thành nghiện rồi phải không?”

Giản Trì Hoài vui đầu vào cổ cô, hai tay bấu chặt eo cô: “Từ kinh nghiệm lần trước, anh thật sự phát hiện ra những điểm thú vị bên trong, hay là em cứ phản kháng đi.”

“Giản Trì Hoài, anh đúng là đại biến thái.” Chử Đồng bị anh kéo xuống, quyển sách trong tay vẫn còn ở lại trên gối. Anh bẻ quặt hai tay cô lại, Chử Đồng nhúc nhích bả vai: “Anh quyết muốn?”

“Đúng, không ai ngăn được?”

Chử Đồng ra hiệu cho anh nhẹ nhàng thôi. Giản Trì Hoài ngồi dậy, tay vừa mới cởi bung hai cúc thì di động đầu giường vang lên. Nếu đổi là người khác, anh chắc chắn sẽ không màng tới lúc này nhưng giờ này rồi, tên hiển thị lại là Giản Lệ Đề. Tay anh khựng lại, cầm di động lên nghe: “Alô!”

“Anh, anh đang ở đâu vậy?”

“Anh đang ở nhà, sao vậy, có việc gì sao?”

Chử Đồng muốn lật người nhưng bị hai chân Giản Trì Hoài ngồi lên, không nhúc nhích được. Anh đập vào chân cô, ra hiệu cho cô nằm im.

“Anh ơi, hình như vết thương của em lại hơi nhói đau, liệu có thứ gì mọc lên bên trong không?”

Gương mặt Giản Trì Hoài biến sắc. Anh từ trên người Chử Đồng trượt xuống, ngồi về phía mép giường: “Đau lắm không?”

“Không đau lắm nhưng vẫn có cảm giác, khó chịu lắm ạ.” Giọng nói của Giản Lệ Đề ngập tràn sợ hãi: “Em gọi điện cho bố mẹ rồi nhưng bố mẹ vẫn chưa về.”

“Được, anh qua ngay.” Giản Trì Hoài đứng dậy, vừa từ từ cài mấy chiếc cúc cổ vừa nói: “Em đừng sợ, không sao đâu.”

Anh ngắt máy, lấy chìa khóa xe. Chử Đồng vội ngồi bật dậy: “Vết thương gì vậy? Lệ Đề bị sao thế?”

Ban nãy nằm gần, cô đóng tai nghe, chỉ nghe thấy hai chữ đó. Giản Trì Hoài bình thần liếc nhìn cô: “Không sao, lúc trước có làm phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa, gần đây vết thương cũ cứ khó chịu.”

“Em đi cùng anh.”

Giản Trì Hoài nét mặt u ám, quay người đi: “Không cần đâu, em ở nhà đợi đi.”

Chữ Đồng nhảy từ trên giường xuống: “Sao em đợi được chứ, chẳng phải đã nói rồi sao? Người nhà của anh chính là người nhà của em”

Giản Trì Hoài hơi ngần ngại nhưng vẫn gật đầu: “Thôi được.”

Khi hai người họ tới nhà họ Giản, vợ chồng Giản Thiên Thừa cũng vừa về tới nơi. Tường Linh Thục đưa bó hoa to đựng trong tay cho người làm. Xem ra tối nay bà đã được ra ngoài lãng mạn cùng Giản Thiên Thừa. Giản Trì Hoài và Chữ Đồng thay xong giày ngoài cửa, Chữ Đồng qua chào hỏi: “Bố, mẹ!”

“Đồng Đồng cũng tới à?” Tường Linh Thục nhìn thấy cô, sắc mặt dường như có chút ngượng ngập. Giản Trì Hoài nhìn bà: “Lệ Đề đâu ạ?”

“Cô chủ ở trên gác ạ.” Người làm bên cạnh tiếp lời.

Giản Trì Hoài rảo bước đi lên gác, hai ông bố Giản cũng đi ngay sau, Chữ Đồng đi cuối cùng. Giản Trì Hoài đã nói từ lâu, anh cưng chiều cô em gái này như con gái mình vậy, nhưng cũng không cần đến mức này chứ. Trước đây mổ ruột thừa, vết thương khó chịu, có lẽ do cơ thể nhạy cảm thôi.

Mấy người lên đến nơi, Tường Linh Thục vào phòng của Giản Lệ Đề trước. Bà sốt sắng ngồi xuống mép giường: “Sao rồi con, vết thương sao lại khó chịu à?”

Giản Lệ Đề định giơ tay về một phía nào đó nhưng bị Tường Linh Thục nắm chặt lấy: “Đau lắm không con?”

“Không đau lắm nhưng cứ cảm thấy nhức nhối. Mẹ ơi, liệu có phải bệnh của con tái phát không?”

“Nói linh tinh gì vậy!” Tường Linh Thục nắm chặt tay con gái: “Hôm nào tới bệnh viện làm kiểm tra.”

“Mẹ, con sợ chết, con toàn suy nghĩ vẩn vơ thôi.”

Chữ Đồng cùng Giản Trì Hoài đi vào phòng. Tường Linh Thục cúi đầu, an ủi con gái: “Con cũng nghỉ bấy quá rồi. Được rồi, ngủ đi con. Nửa đêm nửa hôm còn làm anh trai và chị dâu lo lắng, lần sau không được phép như vậy.”

“Nhưng con khó chịu thật mà, cũng không phải là đau, chỉ là cảm giác thôi.”

“Lệ Đề, không sao đâu.” Chữ Đồng cũng vỗ về con bé: “Hôm nào đi kiểm tra là ổn thôi.”

“Con không muốn kiểm tra.” Giản Lệ Đề rất bài xích: “Con từng làm nhiều lần rồi, con sợ lắm.”

Tường Linh Thục vỗ vỗ mu bàn tay con gái: “Nằm xuống ngủ đi, mẹ ngủ với con.” Dứt lời, Tường Linh Thục nói với Giản Trì Hoài đang đứng: “Con đưa Chữ Đồng về trước đi.”

“Con còn muốn nói chuyện với chị dâu một lát.”

“Nói chuyện gì chứ?” Tường Linh Thục dè dặt cho con bé. Giản Lệ Đề mở to mắt không chịu ngủ: “Chị dâu, chị Ý Duy có kiên trì làm trị liệu không ạ?”

“Có, em cứ yên tâm.” Chữ Đồng mỉm cười, Tường Linh Thục lại lên tiếng: “Ra ngoài cả đi.”

Chữ Đồng luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn nhưng lại không nói được là chỗ nào. Giản Trì Hoài dẫn cô ra khỏi phòng. Người làm đã làm bữa ăn đêm, hai người ăn thêm đôi chút mới ra về.

Trên đường về, Giản Trì Hoài lái xe, thấy Chữ Đồng buồn ngủ tới nổi đầu lắc la lắc lư: “Bảo em đừng có qua cứ nhất quyết đòi.”

“Chẳng phải vì em không yên tâm sao?”

“Lệ Đề hay thích làm to chuyện lên, tập quen là được.”

Chữ Đồng không nhịn được trêu chọc: “Biết là chuyện bé xé ra to, nửa đêm anh còn chạy tới?”

“Nó là em gái anh.” Giản Trì Hoài chặn cô một câu.

Thôi được rồi, em gái.

Trên con đường chữa trị của Giang Ý Duy, Chữ Đồng không thể không hình dung bằng bốn chữ 'thâm không kể xiết'. Chữ Đồng tìm cho cô ấy bài thuốc dân gian cô ấy cũng đã uống, mặc kệ phòng ốc ngày ngày nồng nặc mùi thuốc bắc nhưng bà Giang vẫn cảm thấy an lòng, thậm chí cho rằng uống

tùng hóp thuốc ấy cũng là đang đánh đổi tính mạng con gái mình.

Hôm nay, Chữ Đồng đưa Giang Ý Duy tới phòng khám. Cô ngồi ngoài như mọi khi. Diệp Như có việc của riêng mình, cả hành lang dài ngoằng chỉ còn lại mình Chữ Đồng chờ đợi.

Giang Ý Duy rất giỏi nhịn, thế mà vẫn có những tiếng kêu đau vọng ra. Chữ Đồng nhắm mắt lại, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh vọng tới tiếng mở cửa. Cô đột ngột mở mắt, chỉ kịp nhìn thấy bóng người đàn ông. Cô vội vàng đứng dậy đuổi theo vào trong, nhìn thấy Ân Thiệu Trình dùng sức đẩy bác sỹ Diệp ra, bế Giang Ý Duy lên xe. Chữ Đồng chặn trước mặt anh ta: “Anh làm gì vậy?”

Ân Thiệu Trình nghiêm mặt lại: “Cô bắt cô ấy chịu khổ cực như thế này, tới cuối cùng vẫn không đứng lên được, chẳng hóa chịu tội vạ sao?”

Giang Ý Duy có phần kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ Ân Thiệu Trình lại tới. Người đàn ông đặt cô lên xe lăn: “Không đứng dậy được thì đã làm sao? Chữ Đồng, cô không phải là cô ấy, cô cũng không thể chịu đau thay cô ấy.”

Chữ Đồng cúi xuống, hai tay giữ chặt xe lăn của Giang Ý Duy. Cô ngẩng đầu nhìn Ân Thiệu Trình: “Không đứng dậy được thì đã sao ư? Cậu chủ Ân, vậy tôi thử hỏi, Giang Ý Duy yêu anh như vậy, anh cũng lo lắng cho cô ấy là thế, anh có thể chăm sóc cho cô ấy suốt quãng đời còn lại hay không?”

Ân Thiệu Trình im lặng mím chặt môi, Chữ Đồng đứng thẳng dậy: “Nếu anh chỉ muốn cho cô ấy tiền để cô ấy bình yên sống nốt, vậy thì phiền anh đừng gây cản trở việc chữa trị của chúng tôi. Phụ nữ cần phải độc lập, cho dù Giang Ý Duy không đứng dậy được, tôi cũng thấy nể phục những ngày tháng khổ sở này của cô ấy. Cậu chủ Ân, nếu anh thật sự thấy đau lòng thì mong anh đừng xuất hiện những lúc cô ấy thê thảm nhất. Cô ấy đau, cô ấy hết vì cô ấy sợ, vì cô ấy quyết tâm muốn đứng dậy, mong anh đừng có đá kích. Nếu anh thật sự không nhìn nổi, có thể cùng tôi ra ngoài kia đợi. Sau khi trị liệu xong nhìn thấy anh mới là niềm an ủi lớn nhất của cô ấy.”

Ân Thiệu Trình đẩy xe lăn định đi, Giang Ý Duy giơ tay phủ lên mu bàn tay người đàn ông: “Thiệu Trình, để em thử đi.”

“Giang Ý Duy, em cảm thấy mình đứng lên được phải không? Em nhìn tình cảnh này đi, nó mang lại tự tin cho em chỗ nào? Được, em không cam tâm, em muốn khám bệnh, tôi đưa em ra nước ngoài!”

Giang Ý Duy bấu tay anh ta: “Anh để em thử, nếu thật sự không được, vậy thì đó là số phận, em chấp nhận.”

Bác sỹ Diệp đứng bên cạnh lắc đầu: “Giới trẻ bây giờ đều sính ngoại, quên hết y thuật tổ tiên để lại rồi...”

Cuối cùng Ân Thiệu Trình cũng buông tay, đi ra ngoài.

Giang Ý Duy làm xong phẫu thuật, ngoài cửa đã không còn bóng Ân Thiệu Trình đâu nữa. Chữ Đồng đẩy cô ấy ra ngoài: “Anh ta nghe không lọt tai, về trước rồi.”

Giang Ý Duy thất thần nhìn về một phía nào đó, chỉ im lặng.

Bộ phim điện ảnh của Lâu Mộc Ngôn lên sóng, ngôi sao mới chờ thời này quả nhiên mới xuất hiện đã nổi tiếng, mới bốn ngày lượng tiêu thụ đã vượt ba trăm triệu. Nền điện ảnh trẻ trong nước có được thành tích này, quả thực hiếm có. Tiếp theo đây, chờ đợi cô ta chắc chắn sẽ là sự chú ý hàng ngàn vạn người, việc nổi tiếng đương nhiên khỏi phải nói.

Còn những ngày này, việc duy nhất Giang Ý Duy có thể làm chính là trị liệu, bồi bổ sức khỏe, uống thuốc và chịu cực.

Hai tháng sau.

Đã hơn nửa năm trôi qua kể từ ngày Giang Ý Duy ngã bị thương. Báo giới đã quên hẳn con người ấy, ngoại trừ một vài chương trình giải trí đôi khi nhắc lại với đám ba câu luyên tiết, cô ấy gần như đã lùi xa khỏi tầm mắt công chúng. Thời đại của Giang Ý Duy đã dần dần bị niêm phong lại, bất luận cô ấy có thể chấp nhận hay không, tóm lại, số phận sẽ không thương lượng với cô ấy.

Lễ trao giải điện ảnh Kim Ưng sắp được tổ chức mà ngay cả một tấm thiệp mời Giang Ý Duy cũng không nhận được.

Hôm ấy, Giản Trì Hoài từ trường học trở về, đi vào trong nhà, nhìn thấy trên bàn ăn chằm một bó hoa hồng champagne, cánh hoa rụng là tả xuống tấm khăn trải bàn, rượu vang đã được ướp lạnh. Chữ Đồng bê hai phần bát tết từ trong bếp đi ra. Giản Trì Hoài lặng lẽ cong môi cười: “Muốn xin xỏ chuyện gì, nói đi!”

Bước chân Chữ Đồng hơi khựng lại, rồi xep lép như quả bóng xì hơi: “Anh có ý gì vậy? Có hiểu thế nào là lãng mạn không?”

Giản Trì Hoài cởi áo khoác, ánh mắt nhìn cô chất chứa vài phần ám muội: “Một người ốm ờ trong chuyện chăn gối lại ở đây nói lãng mạn với anh? Đừng nói với anh rằng tối nay em bày ra trò này để xúc tiến tình cảm vợ chồng.”

Chữ Đồng sắp bị á khẩu mà chết tới nơi. Cô ngồi xuống ghế trước, Giản Trì Hoài cũng không rời phụ cảnh đẹp này. Anh bật rượu vang, rót nửa ly cho Chữ Đồng. Cô nhấp khẽ một ngụm, neho mắt cười thỏa mãn: “Anh bảo nữ thần Kim Ưng lần này liệu có phải là Lâu Mộc Ngôn không?”

“Vốn dĩ dựa theo lá phiếu bình chọn online, nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì chắc chắn là Giang Ý Duy nhưng cô ta không trụ nổi tới ngày này. Lâu Mộc Ngôn mới debut, còn chưa tới lúc, không phải cô ta.”

“Oh.” Chữ Đồng khẽ gật đầu: “Nhưng bây giờ Lâu Mộc Ngôn tiến vào showbiz với khí thế mạnh mẽ như vậy, trong lễ trao giải Kim Ưng nhất định sẽ sắp xếp tiết mục của cô ta phải không?”

Giản Trì Hoài nhìn món bít tết bên cạnh, dùng dao gẩy gẩy, sau khi xác định có thể ăn được mới nói: “Dĩ nhiên, lễ trao giải Kim Ưng hai năm một lần, sức ảnh hưởng của nó anh không cần phải nói em cũng hiểu. Lâu Mộc Ngôn sẽ tranh giải diễn viên mới mới xuất sắc nhất, tới lúc đó em cũng sẽ đi phòng vấn, cùng mong chờ đi.”

“Tranh giải.” Chữ Đồng thăm dò: “Chắc là đã biết sẽ được giải thưởng rồi chứ gì?”

Giản Trì Hoài mỉm cười: “Em có thể tự tới xem.”

Chữ Đồng đặt ly rượu trong tay xuống, tay phải lần sờ tới bên cạnh, sau đó sờ lên cánh tay Giản Trì Hoài, người đàn ông xoay người tay lại nắm chặt lấy ngón cái của cô. Ngón tay hai người móc vào nhau, Chữ Đồng cười khẽ: “Danh sách những tiết mục biểu diễn, có thể tính em một suất không?”

“Thế là sao?”

“Anh có thể để Lâu Mộc Ngôn lên sân khấu biểu diễn bình thường, chỉ là... sắp xếp một tiết mục cho em, được không? Chỉ cần thời gian của một bài hát thôi.”

Nụ cười của Giản Trì Hoài đã không còn nét dịu dàng: “Đừng nói với anh em thật sự muốn làm ngôi sao. Nếu không phải thì em vì ai? Giang Ý Duyệt? Cô ta vốn không nằm trong danh sách khách mời lần này. Huống hồ đó đều là các tiết mục phía tổ chức ấn định, anh không có cách nào.”

“Giản Trì Hoài, em biết là anh có cách. Bao nhiêu tiết mục như thế, cho em một suất không được sao?”

“Giang Ý Duyệt bại liệt rồi, em bắt cô ta lên sân khấu, không sợ bị người ta chỉ trích trở tráo ư?”

Chữ Đồng nắm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Cô ấy vẫn là ngôi sao dưới quyền quản lý của Dịch Suru phải không? Cô ấy cũng từng nổi tiếng phải không? Chỉ vì cô ấy quá khao khát sân khấu này, em tin rất nhiều người cũng muốn nhìn thấy tình hình gần đây của cô ấy, bao gồm cả giới báo chí. Đây cũng coi như một cách tung tin nhẹ nhàng. Giản Trì Hoài!” Chữ Đồng càng thêm sát gần anh: “Tứ ca, Tứ ca...”

Cô gọi anh hết lần này tới lần, giống như trước đây anh từng nói, tiếng 'Tứ ca' bật ra từ miệng cô có thể khiến xương cốt anh tê dại hết.

Sắc mặt Giản Trì Hoài hơi dần ra. Chữ Đồng nghiêng đầu về phía vai anh: “Thật ra, em vốn định tới tìm Ân Thiếu Trình nhờ giúp đỡ, nhưng nói gì thì nói Giang Ý Duyệt cũng là nghệ sỹ của Dịch Suru, và lại anh mới là chồng em, có chuyện gì em nhất định phải nói với anh đầu tiên, đúng không?”

Người đàn ông đưa tay bế cô lên đùi mình: “Em hiểu chuyện đấy, lời nào dễ nghe là nói lời ấy. Tiết mục này anh sẽ dành cho em. Giang Ý Duyệt đã vậy cũng chẳng thể nổi trội hơn người khác. Cô ta chịu lộ mặt, anh cũng cho cô ta tại nguyện.”

Chữ Đồng thăm thò phào một hơi, Giản Trì Hoài ôm eo cô, hai tay không ngừng thu chặt lại, môi dán bên vành tai cô: “Anh giúp đỡ em như vậy, vậy tới nay có phải em cũng nên ngoan ngoãn một chút hay không?”

Cô trượt từ trên chân anh xuống: “Ăn tối xong đã.”

Giản Trì Hoài kéo tay cô: “Tranh giành những thứ này cho Giang Ý Duyệt, có ích lợi gì đối với em?”

“Em cảm thấy có rất nhiều lợi ích.” Chữ Đồng dùng tay búng búng đồ rót rượu phía đối diện: “Giản Trì Hoài, cái em cho là lợi không phải thứ định lượng được bằng tiền.”

“Nhưng cô ta không đứng dậy được, thứ mà em nỗ lực nhất định là phí công vô ích.”

Chữ Đồng chỉ cười không nói, cổ tay khẽ xoay nhẹ ly rượu. Phí công thì phí công, cô không sợ gì hết.

Chỉ còn ba ngày nữa là khai mạc lễ giao trải phim điện ảnh.

Chữ Đồng đi săn tin xong, lái xe chuẩn bị tới chỗ Giang Ý Duyệt. Làm nghề phóng viên này, bẩm sinh đã nhạy cảm, từ ban này cô đã ý thức được có xe đi theo cô. Cô cảm thấy chiếc xe kia trông rất quen nhưng lại không thể nói ra. Cô gọi điện cho Tần Tần, đầu kia lập tức có hồi đáp: “Xe đưa đón Lâu Mộc Ngôn, trong bức ảnh hai hôm trước tớ đưa cậu chẳng phải có sao?”

Chữ Đồng ồ một tiếng, chẳng trách trông quen đến vậy. Lâu Mộc Ngôn đi theo cô làm gì? Chắc không phải định theo cô về tận nhà chứ? Vậy thì khả năng lớn nhất chính là nhắm tới Giang Ý Duyệt.

Chữ Đồng nhấn một tin cho Giang Ý Duyệt. Cô không giảm tốc độ mà cứ thế đi thẳng, tới nhà Giang Ý Duyệt, bảo vệ cũng không ngăn cản, xe của Lâu Mộc Ngôn đi vào thuận lợi. Chữ Đồng tới cửa nhà họ Giang, xuống xe, nhìn thấy bà Giang đẩy xe lăn ra mở cửa cho cô. Hai người vừa nói chuyện vài câu thì xe của Lâu Mộc Ngôn tới.

Giang Ý Duyệt ra hiệu ẹ vào nhà trước. Chữ Đồng đẩy xe lăn định đưa cô ấy đi, Lâu Mộc Ngôn từ từ xuống xe, trên người là bộ quần áo mới của Dior: “Chị Ý Duyệt!”

Giang Ý Duy nhìn cô ta với vẻ mặt vô cảm, Lâu Mộc Ngôn nhìn về phía chân cô ấy: “Vẫn không có tiến triển gì sao?”

Chữ Đồng bước lên, lấy chân đạp kín hai chân Giang Ý Duy lại: “Chẳng phải cô Lâu bận rộn lắm sao? Còn có thời gian xuất hiện ở đây?”

Một Giang Ý Duy đã tàn phế đối với Lâu Mộc Ngôn mà nói hoàn toàn không có sự uy hiếp, chỉ có điều nghe nói Chữ Đồng rất tốt với cô ấy, nhưng thế thì đã sao, dù cô có là Giản phu nhân cũng không thể thay đổi số phận cho Giang Ý Duy: “Lễ trao giải Kim Ưng sắp bắt đầu rồi, em rất muốn được cùng chị Ý Duy tham gia. Thời gian gần đây không thấy có tin tức của chị, rất nhiều phương diện trong diễn xuất em muốn được học hỏi chị. Đúng rồi, chị nhận được thư mời chưa?”

Chữ Đồng nhìn về phía Lâu Mộc Ngôn, cảm thấy nực cười: “Cô Lâu này, bây giờ cô cái gì cũng có, thật ra không cần tới chọc ngoáy. Làm nhiều chuyện sát muối vào vết thương của người khác, cẩn thận một ngày chính cô cũng ngã đập mặt đấy.”

“Tứ tẩu, chị nói vậy là nghiêm trọng rồi. Em vừa quay quảng cáo xong liền qua đây, đơn thuần là tới thăm nom mà thôi.”

Giang Ý Duy im lặng ngồi trên xe lăn, Chữ Đồng quả thực không thể có thiện cảm với con bé này: “Vậy giờ cô nhìn thấy cả rồi đấy, hài lòng chưa?”

“Tứ tẩu, nếu chị thực sự muốn vào showbiz, muốn làm quản lý cho người khác, chị cũng có thể lãng xê em. Chị nói đấy thôi, tài nguyên của Tứ ca là của chị, nhưng chị cũng không thể phung phí như vậy được, sát tốt phải rèn ra dao sắc chứ.”

Giang Ý Duy ngước mắt lên, nhìn về phía Lâu Mộc Ngôn. Ánh mắt hai người giao nhau, Lâu Mộc Ngôn thấy cái u ám, lạnh lẽo trong đáy mắt cô ấy, như một lưỡi dao sắc lạnh. Cô ta bắt giác lùi về sau, nhưng nghĩ tới tình cảnh của cô ấy hiện giờ, Lâu Mộc Ngôn lại thẳng lưng ưỡn ngực.

Chữ Đồng không nói chuyện với cô ta nữa, đẩy Giang Ý Duy vào trong. Giọng Lâu Mộc Ngôn vang lên sau lưng họ: “Tôi đợi các người tại lễ trao giải Kim Ưng.”

“Ngu ngốc.” Chữ Đồng chửi rủa.

Giang Ý Duy phì cười: “Lịch sự tý đi.”

“Mấy cô gái bây giờ lẽ nào đều nào tàn như vậy sao?” Bước chân của Chữ Đồng nhanh hơn, tâm trạng không hề bị ảnh hưởng.

Tại lễ trao giải Kim Ưng.

Giang Ý Duy ngồi trước bàn trang điểm, vẽ từng đường lông mày ỳnh. Cô ấy và Chữ Đồng bây giờ như hai kẻ vô hình. Qua mấy tháng điều trị, thể trọng của cô ấy đã hồi phục như cũ, nét mặt cũng tươi tắn hơn, khi trang điểm lên, không thua kém gì thời kỳ cô ấy còn rực rỡ.

Giản Trì Hoài cho Chữ Đồng một tiết mục, thế rồi mặc kệ cô. Cô chỉ biết rằng hôm nay Giản Trì Hoài cũng tới dự.

Chữ Đồng cả người mặc đồ trắng, xung quanh không có bất kỳ thứ gì điểm xuyết. Còn Giang Ý Duy là một chiếc váy đen dài không thể đơn giản hơn, không tay. Cô ấy ngồi trên xe lăn, để Chữ Đồng đẩy ra ngoài cửa.

Ánh nắng bên ngoài rực rỡ, tô điểm cho gương mặt thuần khiết ấy, không một gợn sóng, không có bất kỳ điểm nổi bật nào. Chữ Đồng đẩy xe lăn: “Giang Giang, cậu béo thật rồi đấy, tở sắp đầy không nổi nữa rồi.”

“Được rồi, lúc tở còn gầy chính cậu ngày ngày ra sức ép tở ăn, giờ lại chê bai.”

Chữ Đồng đẩy xe lăn tới trước ô tô, sau đó dừng bước: “Cậu... chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ.”

Cô hài lòng khi nhìn thấy Giang Ý Duy gật đầu...

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 71: Nữ vương ngành giải trí

Chỉ còn hai tiếng nữa, lễ trao giải điện ảnh Kim Ưng sẽ bắt đầu.

Trên thảm đỏ cực kỳ náo nhiệt, các ngôi sao tiếng tăm đều hội tụ. Đây là một dịp hiếm có, những đoàn làm phim có tên tuổi gần như đều tham gia. Chữ Đồng không đẩy Giang Ý Duy đi qua thảm đỏ. Hai người vào trong hội trường, xem trực tiếp từ màn hình lớn.

Các nữ minh tinh lộng lẫy xinh đẹp, không ai không trang điểm tỉ mỉ. Lâu Mộc Ngôn đang huênh hoang nổi trội, khoác tay nam chính trong bộ phim điện

ảnh, bước vào thăm qua, chữ ký lưu loát đã luyện rất thành thục, chiếm một vị trí bất mắt trên màn chiếu.

Giang Ý Duy nhìn đến thất thần: “Cậu bảo, trước khi tớ bị thương, có phải người khác cũng nhìn tớ bằng ánh mắt này không?”

“Dĩ nhiên, được người người tung hô mới là ngôi sao chứ.”

“Trước đây, tớ không biết cảm giác này hóa ra lại tuyệt đến vậy. Khi người ta đứng ở một độ cao nhất định sẽ không nhìn thấy bản thân phía dưới nữa, chỉ muốn đứng càng cao hơn, đi càng xa hơn, tâm lý được mất quá nặng nề.” Giang Ý Duy nhìn Lâu Mộc Ngôn tiếp nhận phỏng vấn. Cô gái này mới xuất hiện đã nghiêm nhiên như một con công cao ngạo, đẹp đến nghẹt thở.

“Họ đã xếp chỗ ngồi ở phía sau, chúng ta không ngồi.” Chữ Đồng vỗ vỗ vào xe lăn của Giang Ý Duy: “Dù sao thì cậu đi tới đâu cũng ngồi thôi.”

“Phía sau?” Giang Ý Duy cười khê: “Trước đây tớ luôn ngồi hàng đầu tiên.”

“Chịu cho cậu vào đã tốt lắm rồi.”

Chữ Đồng đẩy Giang Ý Duy rời khỏi màn hình lớn. Bản thân cô là phóng viên, biết chỗ nào có nhiều phóng viên, bây giờ chưa phải lúc để Giang Ý Duy lộ mặt. Họ né tránh đám đông, đi vào trong, đợi lễ trao giải bắt đầu.

Trong hội trường, tầng dưới đã sắp chật kín, mỗi một vị trí đều có tên của một người, tầng hai dành cho fan hâm mộ của một số ngôi sao lớn, tay cầm gây phát sáng, giờ cao tám biển có khắc tên ngôi sao của mình.

Còn tầng ba là nơi duy nhất trống trải, chỉ có vài người ít ỏi, Giản Trì Hoài là một trong số đó.

Chữ Đồng nhận được tin nhắn của anh, chỉ vài chữ đơn giản: Ở đâu vậy? Cô không trả lời, chẳng nào thì lát nữa anh cũng nhìn thấy cô.

Lễ trao giải Kim Ưng chính thức bắt đầu, Ân Thiệu Trình cũng ngồi dưới sân khấu như đang suy tư gì đó. Anh ta vẫn còn nhớ tới buổi lễ trao giải lần trước, Giang Ý Duy cảm ơn một người trước mặt tất cả mọi người, còn lúc ấy anh ta lại không thêm đoái hoài, đứng dậy rời đi.

Sau khi mở màn, bắt đầu trao một số giải thưởng không quan trọng, sau đó lại là các tiết mục. Nửa chương trình trôi qua, tiếp theo đây gần như toàn các giải lớn. Giải diễn viên mới xuất sắc nhất, đạo diễn xuất sắc nhất, biên kịch xuất sắc nhất cùng với giải thưởng quan trọng hàng đầu: Giải nam nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Giải diễn viên mới xuất sắc nhất cũng có bốn đề cử, màn hình lần lượt chiếu những bộ phim tiêu biểu của họ, Lâu Mộc Ngôn là một trong số đó.

Khách mời trao giải giờ cao tám thiếp trong tay: “Đây là một diễn viên mới được yêu chiều trong làng giải trí. Lần đầu tiên cô ấy xuất hiện trên màn ảnh rộng những với diễn xuất tinh xảo, chân thực, cô ấy đã nhận được vô số nhận xét tốt. Cô ấy là một thiên thần hiếm có, giống như sinh ra để dành cho nghiệp diễn. Cô ấy chính là...” Khách mời trao giải mỉm cười, hơi ngừng lại, đủ để khiến mọi người hồi hộp, lúc này mới ghé vào mic nói: “Lâu Mộc Ngôn với phim ‘Thanh xuân ngông cuồng!’”

Ông kính chìa về phía Lâu Mộc Ngôn ở dưới sân khấu. Cô ta kinh ngạc bịt chặt miệng, đôi mắt mở vừa to vừa tròn, gần như hoàn toàn không ngờ mình lại được giải. Những người ngồi bên cùng ôm chúc mừng cô ta. Lúc này cô ta mới hoàn hồn lại, bước lên sân khấu.

Lâu Mộc Ngôn mặc một bộ lễ phục màu xanh lam, sợi dây chuyền kim cương trên cổ điểm xuyết một cách hoàn hảo, mái tóc chỉ được búi đơn giản, cả người trong thanh thoát, tự nhiên.

Khách mời trao giải trao cho cô ta cúp và chứng nhận, sau đó tò ý muốn cô ta bước lên phát biểu. Lâu Mộc Ngôn rất căng thẳng, đứng đó không biết phải mở lời thế nào. Cô ta kích động tới nỗi tròng mắt hơi đỏ, một lúc sau mới lên tiếng.

“Tôi thật sự không nghĩ rằng mình sẽ được giải, vì số lượng các tác phẩm của tôi cộng lại cũng chỉ có một bộ phim điện ảnh và một bộ trailer vì cộng đồng mà thôi. Đối với ngành giải trí, tôi thật sự hoàn toàn là một người mới. Xin thứ lỗi vì tôi quá kích động. Cảm ơn phía tổ chức, cảm ơn các fan hâm mộ của tôi. Sau này tôi nhất định sẽ nỗ lực đóng phim, mong rằng có thể mang tới cho các bạn thật nhiều các tác phẩm hay hơn nữa. Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn Tứ ca, người đã đặc biệt chiều cõ tới tôi trong suốt chặng đường. Nếu không có anh, sẽ không có em ngày hôm nay.” Lâu Mộc Ngôn đánh mắt về phía tầng ba. Người đàn ông ngồi ngược sáng, cho dù là ông kính dài cũng khó bắt được anh. Lâu Mộc Ngôn mỉm cười nhẹ nhàng, chiếc cúp trong tay nặng trĩu. MC mời cô ta tới trước sân khấu: “Chúc mừng Lâu Mộc Ngôn lần đầu tiên tham gia lễ trao giải đã giành được một hạng mục quan trọng như vậy.”

“Xin cảm ơn, điều này không thể thiếu sự nỗ lực của cả đoàn làm phim.”

“Trong ‘Thanh xuân ngông cuồng’, cô và Uông Hào vào vai một cặp tình nhân rất được mọi người yêu quý, có thể nhớ lại mùi vị đắng chát và ngọt ngào của môi tình đầu. Vậy ngoài đời thực, cô thích một người bạn trai như thế nào?”

Lâu Mộc Ngôn tỏ ra ngượng ngùng, cười khê đáp: “Tôi thích một người chín chắn, vững vàng, tốt nhất là lớn hơn tôi mấy tuổi.”

“Vi sao vậy?”

“Như vậy anh ấy có thể chăm sóc cho tôi, thương yêu tôi. Bản thân tôi hơi thô lỗ, cộc cằn, thích được người ta cưng nựng.”

MC nữ tiếp lời phù hợp: “Đây có lẽ là ước mơ của mọi phụ nữ chúng ta. Các anh đã nghe thấy cả chưa?”

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.” MC nam đứng cạnh nói: “Vậy các cô thấy tôi thế nào? Thành thực, chín chắn, cái nào cũng phù hợp.”

“Anh là chú rồi, đừng giấu một trái tim già cỗi còn giả vờ ngây ngô nữa đi.”

Dưới sân khấu, mọi người cười rộ lên. MC chúc mừng Lâu Mộc Ngôn một lần nữa. Cô ta cầm cúp đi xuống. Cảm giác như vậy thật là tuyệt. Cứ thế cho tới khi về chỗ ngồi, cả người cô ta vẫn còn lảng lảng.

Giang Ý Duy ở sau sân khấu nghe thấy tiếng nói chuyện phía trước. Cô ấy đánh mắt nhìn Chữ Đồng: “Cái cô Lâu Mộc Ngôn này sao không nói thẳng ra mình đang nhòm ngó ông chủ?”

Chữ Đồng hít sâu, hoàn toàn không nghe thấy lời cô ấy nói: “Giang Giang à, tớ hơi căng thẳng đấy.”

“Căng thẳng gì chứ?”

“Một nơi cao như vậy, cậu chắc chắn không sao chứ?”

Giang Ý Duy an ủi ngược lại cô: “Lát nữa cậu chỉ cần lo tốt cho bản thân, nói đừng lấp bắp là được, một chút độ cao đó đối với tớ không là gì.”

“Được, vậy chúng ta chuẩn bị sẵn sàng nhé.”

Sau khi diễn viên mới xuất sắc nhất lên nhận giải là tới tiết mục biểu diễn. Lâu Mộc Ngôn trao cúp cho người quản lý, lát nữa sau khi trao thêm một giải nữa, cô ta phải chuẩn bị đi thay quần áo rồi biểu diễn ca khúc chủ đề của bộ phim 'Thanh xuân nồng cuồng'. Cô ta khẽ rướn môi, nét mặt đặc ý tuôn trào.

Trên sân khấu, yên ắng tới nỗi khiến người ta khó mà thích ứng. Tiếng nhạc nền chậm chậm phát lên, là bài 'Dẫu có bao khổ cực' của Na Anh.

Tiết mục này do Giản Trì Hoài sắp xếp, bao gồm cả yêu cầu thiết kế phong nền sân khấu đều do Chữ Đồng và họ bàn bạc từng bước một. Không ai hay biết rốt cuộc ai sẽ lên sân khấu biểu diễn. Màn hình trực tiếp hiện lên dòng chữ, chỉ đánh tên tiết mục, tiện thể viết tên cả đoàn múa biểu diễn cùng. Còn sau sân khấu, tận tới khi Giang Ý Duy chuẩn bị xuất hiện, các nhân viên mới biết hóa ra là cô ấy.

Hệ thống đèn trên sân khấu tắt phụt, chỉ để lại mấy ngọn đèn nhỏ. Một cái bóng màu trắng mờ mờ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, ngay sau đó là một giọng nói trong trẻo: “Lặng lẽ đứng trong góc tối thuộc về riêng em, giả vờ rằng mình chỉ là một người khách qua đường...”

Giản Trì Hoài ngồi trên tầng ba, nhìn từ trên xuống. Bóng hình này anh không nhìn rõ, chỉ là chất giọng có phần quen thuộc, rất giống Chữ Đồng. Nhưng tiết mục này cô dành cho Giang Ý Duy, chắc sẽ không phải cô xuất hiện.

Đối với các ngôi sao phía dưới mà nói, mấy kiểu biểu diễn hát hò này, cho dù bạn có hát hay đến đâu cũng không có chút kinh ngạc nào. Mấy người ngồi cạnh Lâu Mộc Ngôn rỉ rả trò chuyện, hoàn toàn không nhìn lên sân khấu.

Cho tới khi có một ánh trắng sáng hắt từ trên sân khấu xuống. Một hình mặt trăng khổng lồ được đeo dây cáp, mọi người ngẩng đầu, nhìn cô gái ngồi phía trên. Cô ấy dựa vào vầng trăng lưỡi liềm, chiếc váy đen trên người che đi phần lớn hình vầng trăng.

Máy quay đuổi theo ghi hình, để lộ ra một gương mặt hoàn mỹ, thanh tú. Trong đám đông, có fan hâm mộ của Giang Ý Duy bật khóc đầu tiên: “Giang Ý Duy!”

Lâu Mộc Ngôn ngẩng phắt đầu lên, nhìn thấy Giang Ý Duy nằm trên vầng trăng cực lớn đó. Hai tay cô ấy mò tung vạt váy đen, màu đen đậm tựa như một cánh quạt mỏng đang xòe ra, lại giống như một tinh linh sắp tự tìm cái chết. Bên dưới mọi người đều biết sự cố cô ấy gặp phải, cũng có không ít người hiểu hàm nghĩa của màn múa này.

Ân Thiệu Trình để tay trên đầu gối, sau đó thu lại từng chút một. Cô ấy không đứng lên được, không dậy nổi, cả một người đen tối mà vẫn không che lấp được hào quang. Đó là ánh mặt trời ngoài kia, là ánh trăng ngoài kia, là những thứ ngày ngày người ta không thể chạm tới. Còn Giang Ý Duy thì sao?

Cô ấy chỉ có thể vẫy hai tay của mình, vạt váy lớn làm mờ đi gương mặt cô ấy, mờ đi tất cả những thứ gì rực rỡ sắc màu trên sân khấu này. Chiếc váy của cô ấy không có tay, cánh tay thon dài, đôi chân thanh mảnh, đó là sự giao hòa, tôn nhau giữa đen và trắng. Trên sân khấu, một ngọn đèn khác chiếu rọi, khiến bóng hình Chữ Đồng hoàn toàn hiện lên.

Giản Trì Hoài nhìn kỹ lại, đúng là cô thật. Anh đổ người về phía trước, có chút khó tin. Chiếc váy liền màu trắng thướt tha cùng với vạt váy rộng, rơi xuống gót chân nơi chiếc giày đế bằng của cô. Còn giữa không trung, ánh đèn được kết hợp rất đẹp, sau lưng Giang Ý Duy bỗng mọc ra một đôi cánh hư ảo. Nó từ từ mở rộng ra theo từng động tác của múa của cô ấy. Mỗi một sợi lông vũ đều rõ nét như có thể đếm được vậy, chúng vượt qua bả vai của Giang Ý Duy, tựa như khổng tước xòe đuôi, mang theo ý chí và sức mạnh sải rộng cánh bay!

Hình mặt trăng khổng lồ từ từ hạ xuống, Giang Ý Duy cả người nằm theo đường cong của vầng trăng khuyết. Fan hâm mộ bên trên rầm rức khóc đến đình tai. Khi cách mặt đất chỉ còn khoảng một mét thì nó dừng lại, giống như đang nằm trên mặt biển vậy. Bàn tay nhỏ của Lâu Mộc Ngôn bắt chợt nắm chặt lại, những người xung quanh không giấu nổi vẻ ngỡ ngàng: “Hóa ra là Giang Ý Duy, trong danh sách biểu diễn hôm nay thì ra lại có cô ấy.”

“Đúng thế.” Lâu Mộc Ngôn nói trái lương tâm: “Múa cũng đẹp lắm, chỉ tiếc nếu có thể đứng lên được thì càng đẹp hơn.”

Cô ta từ từ mở lòng bàn tay ra. Mặc cho Giang Ý Duy có thủ đoạn gì đi nữa, dù Chử Đồng có giúp chị ta ra sao thì cũng có ích gì? Chị là một kẻ tàn phế mà thôi! Một bước này chị ta muốn xuống, trừ phi ngã đập mặt!

Giản Trì Hoài chăm chú nhìn lên sân khấu. Ánh mắt anh từ đầu tới cuối tập trung vào Chử Đồng. Mái tóc dài của cô xõa sau lưng, gương mặt thanh tú. Anh hiểu rồi, cô và Giang Ý Duy, một đen một trắng, đại diện cho hai mặt của một con người, một người đang thuận lợi thì màn đêm chuyển thành ban ngày, sau đó rơi vào nghịch cảnh thì ban ngày lại hóa bóng đêm, nhân tính cũng theo đó mà xoay chuyển.

Ân Thiệu Trình nhìn đến ngây ngốc, ngoài cảm giác đau lòng thì không thể ngăn cản sự khó chịu dâng lên. Thậm chí anh đã nghĩ tới việc lát nữa khi Giang Ý Duy diễn xong, có phải sẽ có người bế cô lên xe lăn không? Cô kiêu hãnh là thế nhưng cũng không thể không cam chịu số phận ư? Nếu đã vậy vì sao còn muốn xuất hiện trước mọi người?

Vậy mà...

Tất cả mọi người đều nhìn thấy Giang Ý Duy lại đứng thẳng dậy. Điệu múa càng lúc càng kịch liệt, đôi chân trần nhảy vọt lên trên vầng trăng, giống như đôi cánh kia là thật, chúng đang giúp Giang Ý Duy bay lượn. Cô ấy từng học múa, khi bay người chạm đất, đôi cánh vô hình phía sau đi theo như hình như bóng. Trong đám đông, cuối cùng cũng có người không kiềm chế được: “A, Giang Ý Duy, mau nhìn đi...”

Phải, cô ấy đã đứng lên rồi! Cô ấy quả thực đã đứng lên rồi! Giống như chưa từng bị thương vậy, mọi tia sáng rực rỡ như đang tụ hội trên người cô ấy!

Lâu Mộc Ngôn bật chặt mắt, sau đó lại mở ra, cảnh tượng nhìn thấy vẫn là hình ảnh Giang Ý Duy đang múa. Cô ta cảm thấy lòng bàn tay càng lúc càng lạnh toát, khớp môi bỗng run rẩy.

Giản Trì Hoài cũng không giấu nổi sự kinh ngạc trong đôi mắt. Đây gần như là chuyện không thể, nhưng trong khoảnh khắc, đôi cánh sau lưng Giang Ý Duy biến mất, nhạc nền cũng dứt, xung quanh yên ắng, chỉ còn những tiếng rì rầm

Thời gian dành cho Chử Đồng không nhiều, cô phải nắm bắt từng giây, không được phép lãng phí. Cô hạ thấp tông giọng, làm mềm tốc độ nói, như một cách tự bộc bạch lại như đang tự thì thầm với chính mình, giọng nói thanh lạnh cùng với hiệu quả âm thanh, vang vọng vào tai mỗi người.

“Tôi từng ảo tưởng rằng có một ngày tôi sẽ có một đôi cánh. Tôi không mong được làm thiên thần, chỉ mong những khi tôi buồn bã được lấp đôi cánh nhỏ của mình vào, bay tới một nơi rất cao, rất xa, vì bầu trời kia cao rộng là thế, còn có vô vàn nơi tôi chưa đặt chân tới. Vậy mà còn chưa đợi được tới ngày tôi có một đôi cánh thì một con ác mộng đã ập tới, tôi mất đi khả năng sử dụng đôi chân. Đừng nói là bay, đến đứng dậy tôi cũng không làm được. Bạn bè cũ, thế giới cũ, tất cả đều sụp đổ trước mắt tôi. Tôi hoang mang, sợ hãi, tôi cảm thấy mình vĩnh viễn không còn đường ra nữa!”

Phía sau, động tác múa của Giang Ý Duy càng lúc càng dồn dập, dường như bị ném vào một chiếc lồng đang cố gắng thoát ra, liều mạng muốn ra ngoài.

Chử Đồng quay người lại, để lại cho bên dưới một bóng lưng: “Cho tới một ngày, tôi bị một thứ đánh thức, đó là những ánh đèn flash không còn bám đuôi theo tôi. Tôi kinh hoàng tỉnh giấc. Tôi có mơ ước của tôi, nó giống như chim ưng trên bầu trời có cánh bay lượn. Kỳ tích đầu tiên trong cuộc đời này cho chính Giang Ý Duy tôi tự tạo ra ỉn!”

Bóng hình nhịp nhàng trong điệu múa, dưới chân bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa đỏ rực, bao trùm cả cô ấy bên trong. Hiệu ứng ấy duy chỉ chưa đầy 10 giây. Chử Đồng cất cao giọng, từng câu từng chữ như đâm vào tâm khảm từng người.

“Các người chỉ nhìn thấy tôi sống dậy từ cõi chết mà không thấy tôi rơi xuống bùn đen, toàn thân bị bùn lầy bám riết không thể bò lên. Nhưng thế thì đã sao, thế thì đã sao!” Cô cao giọng, thanh âm vang vọng. Chử Đồng rào bước tới trước, Giang Ý Duy giờ một tay nắm chặt tay cô. Cả hai người đều ngửa về sau, chỉ dựa vào phản sức mạnh nơi bàn tay đan khít để chống đỡ. Họ xoay tròn giữa sân khấu theo điệu nhạc, bóng hình đen trắng hình chữ V càng xoay càng nhanh, mái tóc đen tung lên tựa như một tấm lưới dang ra, vạt vẩy của cả hai hòa vào làm một. Giản Trì Hoài một tay nắm chặt thành ghế, muốn đứng dậy nhưng nghĩ tới buổi lễ, anh vẫn nhẫn nhịn.

Trong mắt anh, Chử Đồng lúc này còn xinh đẹp hơn Giang Ý Duy rất nhiều. Cảnh này khiến anh quá bất ngờ, là điều anh hoàn toàn không nghĩ tới.

Không lâu sau, họ đứng thẳng dậy, Giang Ý Duy đưa tay đỡ lấy eo Chử Đồng. Hai màu đen trắng cực kỳ hòa hợp. Họ dựa sát vào nhau như một cơ thể, một bên là đen, một bên là trắng, hai màu đối lập lớn nhất.

Chử Đồng thờ hồn hên. Phía dưới, tiếng vỗ tay rào rào như sấm dậy, các fan hâm mộ trên tầng hai lại càng sôi sục hơn. Họ gọi tên Giang Ý Duy hết lần này tới lần khác.

“Giang Ý Duy, Giang Ý Duy, Giang Ý Duy...”

Phần nhiều nên nói là tiếng khóc, không ít fan hâm mộ trước đây của Giang Ý Duy cho dù trong tay đang cầm tấm biển của người khác vẫn gào khóc gọi tên cô ấy: “Giang Ý Duy!”

Chử Đồng đứng thẳng dậy, nét mặt dần ra, nói với người con gái trước mặt bằng khẩu hình miệng: “Chúc mừng cậu.”

Giang Ý Duy nước mắt đầm đìa gương mặt. Họ nắm chặt tay nhau, cúi đầu một cái thật sâu, chào mọi người phía dưới.

Giản Trì Hoài chứng kiến tất cả mọi thứ. Đáy lòng anh như sóng dậy rồi lại như có một con mèo đang cào cào. Anh muốn lúc này được kéo Chử Đồng tới bên cạnh, lòng bàn tay sốt ruột nắm lấy tay vịn. Trước giờ sự kiên nhẫn của anh luôn rất tốt nhưng lúc này lại bị Chử Đồng làm cho kích động vô

cùng, khắp người như có một ngọn lửa đang bùng lên.

Anh thật sự không nghĩ đến dù chỉ một chút. Vợ anh, một phóng viên nhỏ chỉ chạy đi săn các tin tức giải trí trước sau lại lên kế hoạch cho anh xem một màn kịch hay như vậy. Tối nay Giang Ý Duy chắc chắn sẽ cướp hết sự nổi trội của tất cả mọi người. Việc này còn chấn động hơn nhiều mở một buổi họp báo, công khai tuyên bố đã có thể đứng lên, hơn nữa đây là phát sóng trực tiếp. Lúc này tất cả mọi người đang theo dõi lễ trao giải Kim Ưng, đều tận mắt chứng kiến cảnh tượng ban nãy!

Tiếng nói kích động của người MC vang lên bên tai: “Nửa năm không gặp, Giang Ý Duy đã bình phục rồi. Chúng ta hãy cùng vỗ tay. Thật là quá ngoạn mục, tôi còn tưởng mình xuyên không rồi chứ.”

Dù sao đây cũng là một lễ trao giải, tiết mục nào cũng có thời gian tối đa. Người MC nói một hai câu rồi tiếp tục trao cái giải phía sau.

Chữ Đồng và Giang Ý Duy đi ra sau sân khấu. Cô nhẹ nhàng quệt mồ hôi: “Giang Giang, cậu chịu nổi không?”

“Yên tâm đi, tớ đã đỡ được như thế này rồi, với lại lúc trước chẳng phải ở nhà đã múa rồi sao?”

Đã có phóng viên từ phía trước đi tới, chặn đường Giang Ý Duy để phỏng vấn: “Giang Ý Duy, xin hỏi cô bình phục từ khi nào vậy? Ban nãy vì sao không nhìn thấy cô trên thảm đỏ?”

Chữ Đồng chặn trước mặt: “Xin lỗi, mọi thông tin cụ thể chúng tôi sẽ có buổi họp báo vào hôm khác. Bây giờ Giang Ý Duy còn phải tham gia vào lễ trao giải, cảm phiền.”

Đám ký giả đó đuổi theo một mạch vào bên trong. Chỗ ngồi của Giang Ý Duy ở phía sau. Chữ Đồng đưa cô ấy tới đó. Có mấy ngôi sao tới rồi lại đi, để trống ra mấy chỗ. Chữ Đồng ngồi bên cạnh Giang Ý Duy, tiếp tục nhìn lên sân khấu xem trao giải.

Giản Trì Hoài hiển nhiên đã nhìn thấy cô. Anh thẳng thừng gọi điện thoại qua. Chữ Đồng cầm túi xách, di động rung lên rất dễ nhận. Cô lấy máy ra, nhìn thấy người gọi tới bèn nhấn lại hai chữ: Việc gì?

Công đức viên mất rồi, về nhà.

Chữ Đồng đáp một chữ: Không, sau đó chuyển đi động sang chế độ im lặng, nhét vào trong túi.

Sau một lượt trao giải, tới Lâu Mộc Ngôn lên sân khấu biểu diễn. Cô ta thay một chiếc váy ngắn màu đỏ rượu vang. Dáng người rất đẹp, giọng ca cũng động lòng người nhưng thực sự không có điểm gì nổi bật. Cộng thêm phía trước có Giang Ý Duy nên dưới sân khấu hay trên tầng hai các fan đều rất bình thản. Lâu Mộc Ngôn kiểm chế giận dữ, kết thúc bài hát liền vội vàng đi xuống.

Chữ Đồng ngồi một lúc: “Không được, tớ phải rút. Ông kính cứ quay về phía này, tớ không muốn nổi tiếng.”

“Trốn gì chứ? Nổi tiếng càng hay, làm mình tỉnh luôn.”

Chữ Đồng mở quạt ra che mặt: “Phía tổ chức quả là siêu, tặng món quà kỷ niệm thật hữu dụng. Lúc trước khi bàn bạc với các nhân viên, tớ đã bảo họ dùng đèn tối chiếu vào tớ lúc ở trên sân khấu, mặt tớ có lẽ không rõ ràng lắm, nếu không Giản Trì Hoài sẽ bỏ tớ ra làm đôi.”

“Ồ hay, cậu không phải Tứ tẩu ư? Còn có lúc sợ?”

“Cậu là đồ vô lương tâm.” Chữ Đồng nhẹ nhàng nói: “Giản Trì Hoài vẫn luôn nghĩ rằng tớ cho người đẩy cậu lên sân khấu hát một bài rồi thôi. Lần này thì hay rồi, cậu nhìn thấy sắc mặt của Lâu Mộc Ngôn chưa?”

“Nhìn thấy rồi.” Giang Ý Duy nhún vai: “Đã lắm.”

Chữ Đồng cứ cảm thấy sau lưng có những mũi tên vun vút lao tới, cô không dám quay đầu lại: “Lát nữa ra ngoài chắc chắn sẽ có phóng viên chặn đường. Nhân lúc còn nóng hổi, cậu giành hết phần hot của đám người này đi. Tớ ra ngoài bảo trợ lý tới với cậu.”

“Cậu đi à?”

“Phải đi thôi, tớ không muốn nổi tiếng. Tớ là phóng viên mà, đâu phải ngôi sao.” Chữ Đồng đứng dậy đi ra ngoài. Gọi điện thoại xong, cô không quay lại bên cạnh Giang Ý Duy nữa, có mấy ngôi sao đang vây quanh cô ấy, mà Chữ Đồng không phải làm việc thu hoa trên gấm.

Trong danh sách đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất tối nay có Giang Ý Duy, những lời thương tiếc vốn dĩ định nói của người MC bị mắc nghẹn. Trước khi khách mời công bố người được trao giải, nhất loạt hô vang tên Giang Ý Duy: “Giang Ý Duy, Giang Ý Duy...”

Trên màn hình xuất hiện diễn viên nhận giải, vốn không phải Giang Ý Duy, đây là việc cô ấy đã dự liệu từ trước, nhưng các fan hoàn toàn không quan tâm. Kể cả những người trong ngành ngồi dưới cũng biết, nếu không phải vì bị thương, giải này chắc chắn thuộc về Giang Ý Duy.

Một nữ diễn viên cao ráo bước lên nhận giải. Các fan ở hiện trường lại hô to tên Giang Ý Duy khiến người MC có phần ngượng ngập. Chữ Đồng nhìn thấy Giang Ý Duy đứng dậy, giơ tay về phía tầng hai, sau đó cô ấy đặt ngón trỏ lên môi: “Suyt!”

Hội trường lập tức im bật. Giang Ý Duy ngồi lại chỗ cũ. Cô ấy không còn muốn hơn thiệt gì từ lâu rồi.

Chữ Đồng trở về xe, lấy một chiếc túi lớn từ trong cốp xe ra. Cô đi vào nhà vệ sinh thay quần áo rồi lại cầm máy ảnh của mình. Sau khi giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất được trao xong, Giang Ý Duy bèn đứng dậy rời đi.

Người trợ lý đã ở bên ngoài đợi cô ấy. Lâu Mộc Ngôn cũng chuẩn bị rời đi dưới sự hộ tống của quản lý. Chiếc cúp trong tay cô ta nặng trĩu, người quản lý đã sớm nói với cô ta, lát nữa ra ngoài phóng viên chắc chắn sẽ phỏng vấn, bảo cô ta lựa lời mà nói.

Vậy mà sau khi ra phía sau hội trường, cô ta giương mắt nhìn thấy cả đám phóng viên vây lấy Giang Ý Duy. Chị ta vẫn mặc chiếc váy dài màu đen, bên cạnh chỉ có một cô trợ lý trẻ. Các phóng viên vây xung quanh: “Giang Ý Duy, nói cho chúng tôi biết đi, cô đã bình phục khi nào vậy? Con đường sau này, cô có dự tính gì không?”

“Con đường sau này dĩ nhiên là tiếp tục đóng phim rồi.” Giang Ý Duy mỉm cười: “Tôi chưa từng rời khỏi làng giải trí, chỉ trải qua một cuộc khảo nghiệm, chắc chắn con đường sau này của tôi sẽ càng xa hơn nữa.”

Đây mới là thần thái của Giang Ý Duy, hàng loạt câu hỏi tới tấp, dồn dập: “Về giải diễn viên nữ xuất sắc nhất hôm nay, cô có ý kiến gì không?”

“Đây là kết quả do ban bầu chọn đưa ra, đương nhiên tôi cảm thấy hoàn toàn công bằng.”

“Nhưng nếu như cô không bị thương, nó chắc chắn sẽ thuộc về cô?”

Giang Ý Duy cười khẽ, ánh mắt rất bình thản: “Nhưng nếu như tôi không thể đứng dậy được nữa thì ngay cả buổi lễ trao giải hôm nay tôi cũng không thể vào. Tôi rất trân trọng mỗi bước chân mình đi được hiện giờ, không cảm thấy có gì bất công vì số phận đã cho tôi một kỳ tích, cho dù nó có tước đoạt hết mọi hào quang của tôi, tôi cũng cam tâm. Và lại, nó cũng không hề làm vậy. Những gì hôm nay vượt mất, Giang Ý Duy sẽ có ngày lấy về toàn bộ.”

Lâu Mộc Ngôn đứng ở xa, nắm chặt chiếc cúp trong tay, cười khẩy: “Một người được giải còn chẳng bằng một kẻ chạy tới góp vui.”

Người quản lý trước kia của Giang Ý Duy quay đi, sắc mặt đầy biểu cảm phức tạp. Có ai nghĩ Giang Ý Duy sẽ đứng dậy được đây? Trợ lý của Giang Ý Duy đỡ cô đi: “Thành thật xin lỗi, có những vấn đề đợi tới buổi họp báo hỏi sau đi. Hôm nay Ý Duy mệt rồi, cần được nghỉ ngơi.”

“Vậy xin hỏi, chân cô đã khỏi hẳn rồi sao? Có di chứng gì không?”

Giang Ý Duy cười, lắc đầu: “Không có, cảm ơn đã quan tâm.”

Tài xế lái xe qua, trợ lý đỡ Giang Ý Duy. Đám phóng viên lại đuổi theo rất sát, khó khăn lắm mới lên được xe, trợ lý bèn kéo cửa lại: “Ý Duy, trên đường tới đây em nghe được tin nữ vương ngành giải trí đã quay trở lại.”

“Vậy sao?” Giang Ý Duy quay ra ngoài cửa sổ, không tỏ thái độ. Người trợ lý thì rất phấn khích: “Quá tuyệt vời, em được xem trực tiếp, sao các chị làm được vậy?”

Nụ cười nơi khóe mắt Giang Ý Duy mỗi lúc một đậm. Phải, sao họ lại làm được nhỉ? Cô còn muốn hỏi Chữ Đồng sao cô ấy có thể làm được vậy? Hình như mọi khó khăn khi rơi vào tay Chữ Đồng đều có thể hóa giải. Cô ấy hay cười nói vì mình là Tứ tẩu nhưng Giang Ý Duy biết rõ những công sức cô ấy bỏ ra cho cô không kém gì những đau khổ cô gánh chịu trên con đường bình phục. Chỉ mình họ biết mà thôi.

Chữ Đồng quay về xe, từ xa nhìn thấy có chiếc xe mở cửa sổ, Ân Thiếu Trình ngồi bên trong, đang dờ dẩn không biết suy nghĩ cái gì. Nhìn thấy Giang Ý Duy hôm nay, chắc là anh ta mừng lắm?

Chữ Đồng rút chìa khóa xe ra, định đánh xe rời đi. Qua cửa xe, cô bất ngờ nhìn thấy có một bóng người đứng sau lưng. Cô giật nảy mình, còn chưa quay đầu lại đã bị Giản Trì Hoài ôm chặt eo.

Chữ Đồng vội giãy giụa: “Này, chỗ này toàn phóng viên thôi đấy.”

“Thế sao lúc lên sân khấu em không nghĩ bên dưới toàn phóng viên?” Giản Trì Hoài giật lấy chìa khóa, ấn cô vào ghế sau: “Về nhà, có những chuyện em bắt buộc phải giải thích rõ ràng với anh, nếu không tối nay đừng hòng được ngủ.”

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thắm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 72: Muốn có con không?

Giản Trì Hoài ngồi vào trong ghế lái, vừa kéo cửa xe lại thì bỗng từ xa có một đám phóng viên ủa tới. Chữ Đồng căng thẳng: “Không phải là nhầm vào chúng ta đây chứ?”

“Em mơ à.” Giản Trì Hoài khởi động xe. Chiếc xe lao vút ra ngoài. Chử Đồng nhìn qua gương chiếu hậu, thấy đám phóng viên nhanh chóng vây quanh hông xe của Ân Thiệu Trình, cô thở dài một hơi: “Em thực sự sợ bị bọn họ nhận ra, em không muốn nổi tiếng.”

Ân Thiệu Trình dựa vào ghế lái, nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng có ánh đèn flash lóe lên, anh nhạy cảm mở mắt ra, nhìn thấy cái micro dài của một phóng viên đã đưa tới bên mũi mình: “Cậu chủ Ân, hôm nay Giang Ý Duy đã đứng dậy được rồi, anh có thể nói suy nghĩ của mình không ạ?”

Ân Thiệu Trình chẳng nói chẳng rằng, lập tức nâng cửa sổ lên, ngăn cách mỗi ồn ào của thế giới ngoài kia đằng sau cửa kính. Anh không tiết lộ dù gì chỉ một chữ mà khởi động xe rồi chạy thẳng đi.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, từ xa đã nhìn thấy có chiếc xe đỗ ở cửa, Chử Đồng thường xuyên bám đuôi săn tin, đương nhiên sẽ biết đây là xe chuyên dùng của ai.

Giản Trì Hoài dừng xe trước cửa nhưng chưa xuống ngay. Chử Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy quản lý của Lâu Mộc Ngôn tới. Cô ta cúi rạp, đáng vẻ cung kính: “Anh Giản.”

“Chuyện gì?” Thái độ của Giản Trì Hoài lạnh nhạt.

“Không biết về phía Giang Ý Duy, anh có dự định gì?”

Giản Trì Hoài vốn dĩ rất phản cảm với những hành vi tìm tòi tận nhà kiểu này, nghe tới đây, khẩu khí của anh không thiện ý: “Lúc trước, chính cô xin được dẫn dắt Lâu Mộc Ngôn, nói Giang Ý Duy bị bệnh, lãng phí tài nguyên.”

“Đứng, đứng đi theo Lâu Mộc Ngôn dĩ nhiên là tốt. Tôi chỉ muốn chắc chắn những chuyện anh Giản hứa với Lâu Mộc Ngôn, vẫn tính chứ ạ?”

Giản Trì Hoài hơi ngược mắt lên, đánh ra ngoài một cái nhìn lạnh lùng, quét mạnh về phía cô ta, anh còn chưa lên tiếng đã nghe thấy ghế sau vọng tới tiếng mở cửa xe. Sau khi ra ngoài, Chử Đồng tới đứng trước mặt người quản lý: “Người nào người nấy cũng vì chút chuyện vặt vãnh mà tìm tới tận nhà. Hôm nào tôi có khi tôi phải gọi người tới sửa cái bậc thềm này, tránh bị các người giẫm bằng.”

Gương mặt người quản lý hơi đỏ ra: “Dù sao thì chuyện tối nay cũng rất bất công với Lâu Mộc Ngôn.”

“Oh?” Chử Đồng cười khê, dựa vào cửa xe: “Bản thân Lâu Mộc Ngôn không dám tới nên bày mưu cho cô chứ gì? Cô ta lấy được giải diễn viên mới xuất sắc nhất thì đã sao? Với địa vị hiện nay của Giang Ý Duy, lên sân khấu biểu diễn lễ nào không nên sao?”

“Nhưng Giang Ý Duy làm vậy gần như đã cướp mất sự nổi trội của tất cả mọi người rồi.”

“Nếu bản thân cô ta đang trong thời nổi tiếng, sao phải sợ người khác giành giật? Huống hồ, Giang Ý Duy là nghệ sỹ dưới quyền quản lý của Dịch Suru, thành công tới nay của cô ấy, Dịch Suru mới là người được lợi nhất. Cô lấy tư cách gì qua đây đòi công bằng cho Lâu Mộc Ngôn?”

Giản Trì Hoài nhìn về phía Chử Đồng: “Lên xe đi.”

Người quản lý kia vẫn còn muốn níu kéo: “Anh Giản...”

“Bây giờ là thời gian riêng tư, cô ngang nhiên tới chỗ ở tìm tôi, ai nói với cô Bán Đảo Hào Môn là nơi được tùy tiện bước vào?”

Đối phương im bất, Chử Đồng cũng không ngồi vào xe mà đi thẳng vào trong. Từ ban nãy tới giờ, còn chưa tới mười phút nhưng Chử Đồng như bị người ta tạt nước lạnh vậy. Sự chấn động trên sân khấu cùng phản ứng của các fan hâm mộ gần như khiến đầu óc cô choáng váng, giờ thì hoàn toàn tỉnh táo lại rồi. Phía sau Giang Ý Duy không có một đội ngũ quản lý hùng mạnh. Con đường sau này của cô ấy thật ra vẫn rất gian nan.

Người giúp việc chưa về. Chử Đồng nhìn giờ, từ cửa lớn đi vào, nhìn thấy trên bàn ăn đã đầy đủ cơm canh. Cô rảo bước tới trước: “Đã nửa đêm rồi mà vẫn có đồ ăn sao?”

“Anh Giản dặn dò ạ, nói tối nay chuẩn bị bữa đêm.”

Cũng may anh suy nghĩ chu đáo. Giản Trì Hoài đi vào ngay sau đó, nhìn về phía người giúp việc: “Không còn sớm nữa, chị về ngủ đi.”

“Tôi đợi hai người ăn tối xong, thu dọn rồi đi ạ.”

“Không cần đâu, để lại sáng mai dọn cũng được.”

Chử Đồng xới ỉnh một bát cơm nóng hổi, nghĩ bụng Giản Trì Hoài tốt bụng như vậy từ khi nào? Người giúp việc quay người đi ra, khi tiếng đóng cửa cách một cái lọt vào tai, cả người Chử Đồng bỗng như bị nhắc lên. Cô hiểu rồi, người nào đó giờ định tính sổ. Chử Đồng cầm chặt thìa trong tay: “Em đói, để em ăn no cái đã rồi tính!”

Giản Trì Hoài nhắc cô lên, một tay ôm chặt chân cô, tay kia quần quanh ngực cô. Hai chân Chử Đồng rời khỏi mặt đất: “Này, anh làm gì vậy! Chuyện hôm nay cũng là anh đồng ý, tiết mục biểu diễn là anh cho em.”

“Nhưng anh không cho phép em để Giang Ý Duy đứng lên tại đó!”

Chữ Đồng dùng chân với lấy ghế, muốn có một điểm tựa, dù sao cũng để mình đứng được: “Đó chẳng phải chuyện tốt hay sao? Giang Ý Duy có thể kiếm bao nhiêu tiền cho anh, anh không nghĩ à?”

“Thế còn em thì sao?” Giản Trì Hoài cắn tai cô: “Lúc lên sân khấu biểu diễn có từng bàn bạc với anh không?”

“Việc này còn cần bàn bạc sao?”

Hơi thờ của Giản Trì Hoài hơi trầm, nắm lấy ngón tay cô, siết chặt: “Dĩ nhiên, mỗi một chỗ của em đều là của anh, lại còn mặc váy trắng. Em có biết, anh ở trên tầng ba nhìn xuống nhìn thấy rõ hình dáng áo lót bên trong của em hay không?”

Chữ Đồng sắp giạng chân đến ngất rồi: “Quần áo màu trắng vốn dĩ trong suốt, sao anh không để ý tới tư thế múa của em, mà cứ tập trung nhìn áo lót làm gì?”

Nói tới đây, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Giản Trì Hoài bốc lên: “E là những người bên dưới đều nhìn thấy rồi, ai cho em mặc vậy?”

“Một đen một trắng, em đã thiết kế sẵn rồi.” Mũi chân Chữ Đồng chống lên ghế, còn chưa đứng vững đã bị Giản Trì Hoài đá ra, cô như một con búp bê bị anh bế cao lên: “Giản Trì Hoài, anh không thấy mệt à?” Cô dù sao cũng là một người, không phải con búp bê vải không trọng lượng.

“Vây vì sao em không để Giang Ý Duy mặc bộ màu trắng?”

Người đàn ông này, sao vẫn cứ bứt rứt cái chuyện này? “Ý nghĩa không được, cô ấy chỉ có thể mặc đồ đen. Với lại bên trong em cũng mặc toàn màu trắng cả, không lộ đâu, anh nhìn thấy được đó là vì anh...” Nửa câu sau, Chữ Đồng ngậm trong miệng. Đó là vì anh háo sắc, tâm địa bất chính, trong đầu toàn nghĩ tới mấy chuyện đó mà thôi.

Cho dù cô không nói ra, Giản Trì Hoài cũng có thể hiểu được ý trong lời nói của cô. Anh tiến lên, cắn chặt chiếc khuy của lớp vải bên trong, sau đó kéo một cái để nó bung ra. Chữ Đồng cảm nhận được một chút đau và ngứa ngáy cùng âm thanh khi khuy áo bật vào da thịt. Giọng Giản Trì Hoài vang lên sau lưng cô: “Bây giờ em còn dám nói nó không rõ ràng ư?”

“Nhưng em không để lộ.” Chữ Đồng cứng miệng cãi: “Anh nhìn mấy ngôi sao đó đi, bên trong đều không mặc, anh muốn nhìn nội y của người ta cũng không nhìn được đâu.”

“Em còn già mồm phải không?”

Chữ Đồng bó tay: “Giản Trì Hoài, anh cậy mình cao, cứ thích nhắc người ta lên phải không? Mau thả em xuống!”

Giản Trì Hoài tiến lên trước mấy bước, tới trước sofa phòng khách. Anh đặt Chữ Đồng lên lưng ghế bằng da thật. Cả người Chữ Đồng nằm sấp lên, hai chân vẫn lơ lửng. Cô muốn nhảy xuống nhưng bị người đàn ông kẹp chặt eo, không cho cô cơ hội nhúc nhích: “Cả anh mà em cũng giấu. Giang Ý Duy đứng dậy được, vì sao không nói cho anh biết? Lại còn cả màn kịch đặc sắc đó nữa, em tự biên tự diễn ư?”

“Anh đã sớm từ bỏ Giang Ý Duy từ lâu rồi. Nếu em nói cho anh biết sự thật, cùng lắm anh chỉ sắp xếp cho cô ấy một buổi họp báo, như vậy thì trong mắt người khác, cho dù Giang Ý Duy có biến mất nửa năm thì đã sao? Không đủ sừng sốt.”

“Thế ư?” Giản Trì Hoài cúi xuống, ngực trước dính chặt lên lưng Chữ Đồng. Môi anh ghé sát bên tai cô, thì thầm: “Nhưng mà, em lại khiến anh cảm thấy rất sừng sốt.”

Chữ Đồng quay đầu lại, khoe miệng cong lên từ lúc nào, có những cảm xúc không thể kiểm soát. Chuyện hôm nay, cô biết đã thành công rồi. Cô không thể che giấu được biểu cảm đắc ý trên gương mặt: “Vậy anh nói xem, em khiến anh sừng sốt chỗ nào?”

“Lúc em mặc bộ quần áo này lên người, những đường cong căng tràn cực kỳ đẹp.”

“Còn gì nữa?” Làm gì có cô gái nào không thích được người ta khen?

“Còn muốn nghe gì nữa?” Giản Trì Hoài vui mặt vào lưng cô, bắt đầu hôn phớt qua lớp vải. Chữ Đồng bất giác lên tiếng: “Anh không biết nói mấy lời khen ngợi về mặt tinh thần ư?”

“Quá giả tạo, đàn ông nhìn phụ nữ, trực quan nhất là những gì đập vào mắt.”

Chữ Đồng nằm bò ra đó, cực kỳ khó chịu: “Để em xuống đi, có gì nói từ té.”

“Chữ Đồng, em bảo em có nên mừng vì là vợ của anh không? Nếu đổi lại là người khác, hôm nay đêm giờ trò này với anh, anh tuyệt đối sẽ khiến cô ta hối hận vì đã bước chân vào lễ giao trả. Nhưng em thì sao? Không phải em không biết anh lăng xê Lâu Mộc Ngôn. Hôm nay trong lễ trao giải này, cô ta là ngôi sao mới nổi lại còn được nhận giải, có ai không nâng cô ta lên? Trang bìa báo giải trí Dịch Sư cũng đã đề tống ra rồi, em xem việc em làm đi, bây giờ ngoài kia còn mấy phóng viên nhớ tên Lâu Mộc Ngôn nữa?”

“Lâu Mộc Ngôn không cần tin. Người Giản Tứ ca muốn lăng xê, lẽ nào lại không nổi?” Chữ Đồng biết rõ không thể đối chọi với Giản Trì Hoài: “Nổi hơn một lần thôi mà, anh đâu phải người hẹp hòi.”

Giản Trì Hoài vén vạt váy cô lên, một đôi chân nhỏ mịn màng từ từ lộ ra. Hai chân Chử Đồng đưa: “Đối với anh mà nói cục diện này phải là cùng được lợi mới phải. Em bận rộn tới giờ còn chưa được miếng nào vào miệng, Giản...”

Giọng cô đột ngột ngưng bật, ban nãy chỉ mãi nói, hoàn toàn quên mất tiếng còi thất lưng phía sau. Cô bất ngờ quay đầu, ánh mắt ngập tràn phần nộ: “Giản Trì Hoài, đây là phòng khách! Anh, anh làm gì đây!”

Hai chân cô vẫn còn treo lơ lửng. Nửa người trên của Chử Đồng vất vèo ở đó, cô đâm hai cái vào sofa: “Khốn kiếp!”

Thật ra cho dù cô đã giải thích từ tế rồi, nói rõ ràng những chuyện bên trong rồi, tối nay Giản Trì Hoài vẫn không tha cho cô. Không phải là trừng phạt, chỉ giầy vò cô hết lần này tới lần khác. Giản Trì Hoài cũng không hiểu, một người con gái bình thường như vậy, anh lấy rồi thì thôi nhưng vì sao càng ngày càng đề tâm? Bước một bước vào rồi, lẽ nào cứ thế giương mắt nhìn mình chìm đắm hay sao?

Chử Đồng bị giầy vò tới không chịu nổi. Lúc ngủ, cô nghĩ, chắc là nếu có động đất cô cũng không bỏ dậy nổi mà chạy trốn nữa.

Di động của Giản Trì Hoài đặt trên tủ đầu giường, Chử Đồng ngủ rất say, cô đã lâu lắm rồi không mơ thấy chị. Lúc Chử Nguyệt Tinh vừa ra đi, Chử Đồng thường xuyên nằm mơ, mơ thấy chị ấy gây vết chị còn lại da bọc xương. Sau đó vì quá nhưng nhớ mà chị hay xuất hiện trong giấc mơ của cô, dần dần số lần càng lúc càng ít đi...

Khi Chử Đồng nhìn thấy chị lại biết rất rõ là mình đang mơ, cứ mâu thuẫn như vậy. Cô nhìn thấy phần từ ngực trở xuống của chị bị chôn vùi dưới đất. Chử Đồng bước qua, nét mặt bi thương: “Chị à, vì sao lại như vậy? Sao chị lại ở dưới đất?”

Chử Nguyệt Tinh lắc đầu, nhìn cô nở một nụ cười rất quái dị: “Vì chị phải mọc rễ ở trong đất, có rễ rồi chị mới có thể sống tiếp.”

Chử Đồng nghe không hiểu, ngồi sụp xuống trước mặt chị: “Vì sao chứ? Chúng ta đều là con người, vì sao phải mọc rễ?”

“Vì chị không còn giống như em nữa. Đồng Đồng, em sống có tốt không, em sống tốt không?”

Cho dù ở trong mơ, Chử Đồng cũng muốn bật khóc: “Chị, em sống rất tốt, có phải chị nhớ em không? Rốt cuộc có phải em đang mơ không?”

Chử Nguyệt Tinh không nói thêm nữa. Chử Đồng ngẩng đầu, cô nhìn thấy trên người chị gái bông mọc ra rất nhiều nhánh cây, những dây leo dài từ dưới đất chui lên, quấn chặt lấy cổ Chử Đồng, càng thít càng chặt. Cô nhìn thấy sắc mặt chị hung dữ vô cùng, trở thành một người mà cô xa lạ. Chử Đồng không thờ nổi, cô giờ tay muốn gỡ thứ trên cổ mình ra nhưng dường như có một tiếng âm vang như động đất vọng vào tai cô. Cô giật nảy mình, ngồi bật dậy.

Giản Trì Hoài bật đèn lên, cũng nghe thấy tiếng di động của mình kêu. Anh cầm qua xem rồi nhìn Chử Đồng. Anh xóa tin nhắn bên trong đi, đặt lại tủ đầu giường: “Sao vậy?”

Chử Đồng lau mồ hôi lạnh: “Em nằm mơ.”

“Mơ thấy gì mà em sợ đến mức này?” Giản Trì Hoài rút khăn giấy lau trán cho cô. Chử Đồng hít sâu một hơi: “Mơ thấy chị gái em, chị ấy biến thành một cái cây.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài khẽ động nhưng cũng chỉ như một hạt bụi li ti rơi xuống biển cả mênh mông, không thể làm dậy lên dù chỉ một gợn sóng: “Bây nào, người sao lại biến thành cây?”

“Em cũng không biết nữa, giấc mơ kỳ lạ quá.” Chử Đồng dựa vào đầu giường, ngủ không nổi nữa: “Ai gọi điện cho anh vậy?”

“Không phải điện thoại, tin nhắn rác thôi.” Giản Trì Hoài nhắc cô lên, để cô ngồi lên chân mình. Hai tay Chử Đồng ấn lên bả vai anh: “Còn tiếp tục em chết mất.”

“Ngày mai anh nghỉ, nếu không anh cũng sẽ kiếm chết.”

Chử Đồng muốn khóc mà không khóc được: “Nhưng mai em không nghỉ, em còn phải đi săn tin nữa.”

“Nghỉ đi, anh cho phép.”

Chử Đồng vội đẩy ngực anh: “Giản Trì Hoài, mấy hôm trước mẹ tới đây, hỏi em đã có bầu chưa, còn hỏi em đã 'sinh hoạt' chưa?”

“Thế thì em càng phải nỗ lực rồi, theo như anh biết, cứ cách một ngày sinh hoạt một lần thì tỷ lệ có thai sẽ khá cao.” Giản Trì Hoài dựa người ra sau, mỉm cười nhìn cô.

Chử Đồng nhìn vào mắt anh: “Anh thì sao, anh muốn có con không?”

“Tùy em, anh lúc nào cũng được.” Đối với Giản Trì Hoài mà nói, độ tuổi này của anh chưa đến mức bắt buộc phải có con, nhưng giả sử thật sự có con thì hình như cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của anh, chẳng nào cũng có vú nuôi.”

Chử Đồng vòng hai tay qua cổ anh: “Em lại muốn muộn một hai năm nữa, vác cái bụng lớn như vậy làm sao đi tìm tin?”

Giản Trì Hoài nghiêm mặt: “Nếu thật sự có bầu thì không được ra ngoài nữa. Lẽ nào em còn định mang quả bóng trong bụng rồi nhảy lên nhảy xuống sao?”

Cô biết ngay anh sẽ không cho phép: “Được được được, tạm thời chưa bàn tới. Em buồn ngủ quá, em muốn ngủ.”

Ban này Chữ Đồng chỉ mơ thấy ác mộng mà thôi, sao một lúc sau lại trở thành món ăn trên đĩa của Giản Trì Hoài rồi?

Ngày thứ hai của lễ trao giải, Giang Ý Duy đã quay lại đoàn làm phim 'Thanh âm truyền'. Vốn dĩ đã tìm được diễn viên thay thế rồi nhưng đây đây sao cũng là một bộ phim cổ trang đồ sộ, về mặt phục trang có yêu cầu rất nghiêm ngặt, cho dù đã quay bù một số cảnh nhưng biết tin Giang Ý Duy bình phục, đạo diễn lập tức gọi điện nói chuyện ngay với cô ấy.

Chữ Đồng sẵn tin xong, đi ngang qua một khách sạn. Cô ngẩng đầu nhìn lên, nơi này đã chiếm giữ địa thế đẹp nhất trung tâm, cấp năm sao chuẩn xác, từ lâu đã nghe nói món thượng hiệu ở đây ngon chết người. Cô xoa xoa bụng, bây giờ dù gì cô cũng là Giản phu nhân, là bà chủ phía sau Dịch Suru. Vào đây ăn cơm có phải nên giống như trong phim truyền hình, nói thẳng tên Giản Trì Hoài ra là được?

Cô lắc đầu, sau đó quả quyết đi vào... cửa hàng đối diện khách sạn đó, một cửa hàng đặc sản. Mai khô và bánh bao rau ở đây cũng rất nổi tiếng, chỉ có hai đồng rưỡi một cái, đủ no!

Chữ Đồng xếp hàng, khó khăn lắm mới tới lượt mình, bà vai bỗng nhiên bị ai đó đập mạnh một cái. Cô giật mình quay phắt lại, nhìn thấy Ân Thiệu Trình vẩy tay với cô: “Lại đây.”

“Làm gì?”

“Mời cô ăn cơm.”

Chữ Đồng nắm chặt năm đồng trong tay: “Sao anh lại mời tôi ăn cơm?”

Ân Thiệu Trình chỉ vào ô cửa sổ cô xếp hàng rồi lại chỉ về phía đối diện: “Vậy cô nói xem, nhà hàng nào có sức hấp dẫn lớn hơn?”

“Không có công không hưởng lộc, cảm ơn anh!”

Ân Thiệu Trình thẳng thừng nắm lấy cổ tay cô, kéo cô ra khỏi hàng: “Vậy tôi và cô bàn chuyện hợp tác với Giang Ý Duy, có được không?”

Chuyện làm ăn tìm tới cửa ư? Chữ Đồng tuy không phải quản lý chính thức của Giang Ý Duy nhưng có lợi cũng không thể bỏ qua. Cô cùng Ân Thiệu Trình tới khách sạn đối diện. Có cậu chủ Ân đương nhiên phải thuê phòng kín. Chỉ có hai người nhưng gọi cả một bàn đầy thức ăn. Chữ Đồng cũng không khách sáo, vừa ăn vừa nói: “Nói đi, hợp tác gì?”

Ân Thiệu Trình gạt tàn thuốc: “Tiết mục trong lễ trao giải cho cô dàn dựng?”

“Phải.” Chữ Đồng gấp một đĩa thức ăn, chưa đợi Ân Thiệu Trình nói câu tiếp theo, cô đã ngược mắt lên, nhìn thấy người đàn ông nhìn mình chăm chú, cô bỗng cảm thấy gượng gạo: “Sao vậy?”

“Tôi thật sự không ngờ hóa ra cô lại có khả năng này đây. Chữ Đồng, cô càng ngày càng khiến tôi mê mết rồi.”

“Khụ...” Chữ Đồng xoay người, ho dữ dội không dứt. Gương mặt nhỏ của cô đỏ ửng lên, cầm cốc nước chanh bên cạnh uống vài ngụm “Cậu chủ Ân, ăn nói đừng có dọa người ta như vậy được không?”

“Tôi thật sự có hứng thú với cô, cô luôn khiến người kinh ngạc như vậy...”

“Stop!” Chữ Đồng giơ tay ra: “Cậu chủ Ân, anh không nghiêm túc được một chút sao?”

“Tôi rất thiếu nghiêm túc sao?” Ân Thiệu Trình đặt tay lên chiếc bàn tròn. Chữ Đồng cười khê: “Đâu phải tôi không biết quan hệ giữa anh và Giang Ý Duy. Anh nói muốn hợp tác, chắc là không nữ, muốn kéo cô ấy lên. Sao chúng ta không nói vào chuyện chính đi?”

Ân Thiệu Trình ngẫm nghĩ gì đó, nghe thấy ba chữ 'Giang Ý Duy', sắc mặt như chìm trong một màn sương u ám “Một người con gái như Giang Ý Duy đương nhiên là thu hút tôi, cũng giống như cô vậy.” Anh ta nhanh chóng cất ánh mắt đi, cố tình cười: “Nhưng chuyện của tôi và cô ấy đều là quá khứ rồi. Cô ấy bình phục được, tôi mừng cho cô ấy. Chữ Đồng, vốn dĩ tôi đã cắt đứt mọi suy nghĩ với cô nhưng cảnh tượng trong lễ trao giải quá ấn tượng, khiến tôi tới bây giờ vẫn còn bồng bềnh lâng lâng, cô hiểu cảm giác đó không?”

Chữ Đồng không muốn nói với anh ta, cô cảm thấy con người Ân Thiệu Trình nhất định mắc bệnh tâm lý, mặc dù người ta hay nói 'thứ không có được là thứ tốt nhất', câu này rất có lý nhưng cô là người đã có chồng, khẩu vị gì đây, nặng vậy!

“Ân Thiệu Trình, anh đừng đùa cợt nữa!”

Đúng là rất nực cười! Ân Thiệu Trình dựa vào ghế, bên ngoài đều nói anh ta là công tử trắng hoa, phong lưu hào phóng, đâu đâu cũng để lại tình. Thật ra họ nói không sai. Ân Thiệu Trình chưa bao giờ muốn dừng chân với người nào. Anh ta có thiện cảm với Giang Ý Duy, muốn độc chiếm cô ấy, nhưng cũng chưa từng nghĩ sẽ sống với Giang Ý Duy cả đời. Rất nhiều phụ nữ muốn có gia đình, đó là thứ Ân Thiệu Trình né tránh nhất.

Hướng hồ, con người anh ta không thể chung thủy, cả đời chỉ ngủ với một người con gái chính là thứ vợ vắn đối với anh ta. Còn Chữ Đồng thì sao? Có sức hấp dẫn với anh ta, đây cũng lại là sự thật. Anh ta thích cảm xúc mạnh mẽ, thích mọi thứ kích thích. “Tôi không đùa với cô. Thời gian trước cô nói muốn làm quản lý, tôi tưởng thật rồi, tôi chỗ tôi đi.”

Chữ Đồng mỉm cười: “Ân Thiếu Trình, chuyện này tôi bắt buộc phải nói lời cảm ơn anh. Ban đầu anh thật sự đã nhờ người gửi cho tôi không ít tài liệu nhưng tôi sẽ không tới làm quản lý ở chỗ anh. Thứ nhất tôi vốn không đủ tư chất. Thứ hai, tôi vẫn là phóng viên của Dịch Suru. Tôi giúp Giang Ý Duyệt vì muốn cô ấy đứng dậy được. Bây giờ trong tay cô ấy đã có phim, cũng không cần tôi lo lắng nữa. Trước đây tôi từng học làm quản lý, đều đã đọc hết những kịch bản chất đồng ở nhà cô ấy, cũng đã chọn được vài cái, chỉ còn đợi bàn thảo xong hợp đồng mà thôi.”

“Thế nên, cô vẫn muốn làm phóng viên?”

Chữ Đồng nghiêm túc gật đầu, Ân Thiếu Trình hừ một tiếng: “Đúng là ngu muội.”

“Đó gọi là ước mơ!”

Ân Thiếu Trình nheo mắt nhìn cô. Chữ Đồng buông đũa xuống: “Tôi ăn no rồi, phải về đây.”

“Được.” Ân Thiếu Trình lại dập tắt một điếu thuốc nữa. Cuộc trò chuyện hôm nay không có nội dung thực tế nhưng nhìn cô ăn cơm, anh ta cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Hai người đi ra khỏi phòng, nghe thấy có một tiếng cười điệu đà vọng vào tai: “Tứ ca đối với tôi chắc chắn là tốt rồi. Anh đã nói nếu tôi được giải diễn viên mới sẽ thưởng cho tôi.”

“Thưởng cho cô cái gì?”

Phía trước, có mấy cô gái trẻ đi tới, một trong số đó chính là Lâu Mộc Ngôn, đúng là oan gia ngõ hẹp. Chữ Đồng và Ân Thiếu Trình bước lên, Lâu Mộc Ngôn cũng chưa dừng bước, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, khi thấy Chữ Đồng thì có phần kinh ngạc: “Tiền này, trang sức này, tôi đều không cần. Các cô không muốn gặp xem Tứ ca trông như thế nào sao? Hôm nào tôi bảo anh ấy mời chúng ta ăn cơm coi như là phần thưởng, tới lúc đó các cô được sáng mắt rồi.”

Chữ Đồng cười khẩy: Vớ vẩn, coi chồng tôi là khi đấy à?

Hai người đi lướt qua nhau, Chữ Đồng không nói một câu, mà chỉ hần học lờm Lâu Mộc Ngôn. Ân Thiếu Trình bên cạnh không nhịn được cười, Chữ Đồng lại quay sang trừng mắt với anh ta.

Bán Đảo Hào Môn.

Giản Trì Hoài men theo cầu thang vòng đi lên gác, vừa bước lên hành lang tầng hai đã nghe thấy có một loạt tạp âm vọng vào tai, thanh âm mơ hồ, có lẽ là Chữ Đồng đang xem tivi trong phòng.

Giản Trì Hoài đi đến, tới trước cửa phòng, giọng nói bên trong càng thêm rõ nét, là một cuộc đối thoại.

“Nháy mắt này, dám gọi Tứ ca này, dám nhưng nhớ chồng tôi này! Cô là cái đồ Lâu cận bà!”

Sau đó, một giọng nữ tiếp tục đáp lại: “Tứ tẩu, chị xinh đẹp như hoa, chị đáng yêu lương thiện, chị thông minh hiền thực, Tứ ca mãi mãi chỉ yêu mình chị thôi!”

Chữ Đồng vẫn chưa hết tức, trong phòng còn vang lên mấy tiếng bốp bốp như tát, thanh âm giòn tan: “Sau này còn dám tơ tưởng mấy người có vợ không? Hừ? Tôi tát chết cô, ai cho cô gọi Giản Tứ ca?”

“Không dám nữa, không dám nữa, sau này không bao giờ dám nữa.”

“Nói, tôi với cô ai đẹp hơn?”

“Chị đẹp, chị đẹp, Tứ tẩu xinh đẹp nhất trên thiên hạ.”

Cái quái gì thế này? Giản Trì Hoài mở tung cửa ra, đi vào phòng..

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 73: Gây ra họa lớn

Giản Trì Hoài đi vào trong mấy bước, nhìn thấy Chử Đồng đứng trước sofa, nhảy lên nhảy xuống, trong phòng chỉ có một mình cô đang độc diễn, tiếng giả mạo Lâu Mộc Ngôn phát ra từ di động của cô. Giản Trì Hoài bước lên: “Có chuyện gì vậy?”

Chử Đồng đang chơi cao hứng, bất ngờ nghe thấy giọng nói sau lưng. Cô quay người lại, phần mềm mới tải xuống trên di động vẫn còn đang nói theo những nội dung được lưu trước: “Tứ ca Tứ tẩu tình cảm nhất, em không làm tiểu tam, em rút... hức hức hức...”

Chử Đồng gượng cười hai tiếng, đi qua cầm lấy di động của mình. Giản Trì Hoài nhanh mắt nhìn thấy trên màn hình có một biểu tượng hoạt hình, bên cạnh còn có những công năng như tắt, cho đối chết, nói chuyện, nhảy múa...

Chử Đồng cong môi: “Em chơi vớ vẩn ấy mà.”

“Em bị cô ta kích động đến mức này sao?” Giản Trì Hoài cầm di động của Chử Đồng trong lòng bàn tay: “Cô ta lại làm gì em rồi?”

“Hôm nay lúc ăn cơm em bắt gặp cô ta, cô ta nói anh sẽ thưởng cho cô ta.”

Bờ môi mỏng của Giản Trì Hoài khẽ mím lại: “Anh có nói như vậy.”

“Thấy chưa...”

Giản Trì Hoài chặn đường đi của cô lại: “Em chạm mặt Lâu Mộc Ngôn ở đâu?”

Chử Đồng không hề nghi ngờ, nói luôn tên khách sạn. Giản Trì Hoài quan sát cô từ trên xuống dưới: “Nữ tới mấy nơi đó ăn cơm ư? Ai mời em phải không?”

Chử Đồng cắn môi, không cẩn thận lại bị anh dẫn xuống hố rồi: “Mặc kệ ai mời em hay em mời ai, tóm lại em đã bắt gặp Lâu Mộc Ngôn.”

Giản Trì Hoài lấy di động của Chử Đồng lên xem: “Thứ này hay đấy, hôm nào anh cũng down xuống.”

“Cũng có người khiến anh bất mãn ư?”

“Anh bắt em ngày ngày bung trà rót nước cộng thêm tắm rửa kỳ lưng còn phải nói lời ngọt ngào nữa.”

Chử Đồng giờ tay lấy lại điện thoại: “Anh trả lương ời một cô bảo mẫu trẻ trung xinh đẹp là được rồi.”

Giản Trì Hoài cảm thấy con người Chử Đồng cũng thật là thú vị, suy nghĩ thì rõ ràng là chín chắn và cẩn thận nhưng lại có những khi ấu trĩ thế này.

Giang Ý Duy từ trường quay trở về, thay trang phục rực rỡ ra. Sau khi bắt đầu cuộc sống bận rộn trở lại, cô vẫn thường qua lại giữa các đoàn làm phim, nhưng chỉ có như vậy cô mới cảm nhận thấy cái tốt đẹp sau khi đứng lên được, mới có thể chứng minh sự nỗ lực của bản thân mình không phí hoài.

Mái tóc xoắn dài màu nâu lười biếng dính chặt sau lưng, cô cùng mấy người bạn ngày trước hẹn nhau ăn cơm. Cho dù khi cô gặp nạn, cần họ nhất, họ đều lấy lo do công việc bận rộn để xa lánh cô nhưng quan hệ giữa người với người luôn cần phải duy trì, cho dù không trao nhau tấm lòng chân thành. Cô vốn dĩ định gọi Chử Đồng tới nhưng sau đó lại thôi, ăn cơm cùng một đám người giả nhân giả nghĩa, chắc cô ấy cũng nuốt không trôi.

Trong góc khuất có khu nghỉ ngơi, Giang Ý Duy qua đó ngồi một lát, để lộ đôi chân trắng trẻo, vắt vẻo dưới ánh đèn, mái tóc rủ xuống gò má, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt lại, sự gọi cảm trong từng động tác không thể che giấu. Liếc mắt nhìn thấy có người đàn ông bước tới, Giang Ý Duy hơi ngẩng đầu lên, Ân Thiệu Trình đứng trước cửa, ngược chiều ánh sáng, đứng im nhìn cô chăm chú.

Động tác tay của cô khựng lại, hai người nhìn nhau trong khoảnh khắc rồi Giang Ý Duy đứng lên. Cô tao nhã đi về phía Ân Thiệu Trình, sau khi cách anh ba bước chân thì dừng lại: “Cậu chủ Ân, đã lâu không gặp!”

Ánh mắt Ân Thiệu Trình từ trên gương mặt cô dần dần trượt xuống, cuối cùng dừng lại trên đôi chân cô, Giang Ý Duy cười khê: “Chân của em không sao rồi.”

Người đàn ông giờ tay ra, muốn xoa lên gương mặt cô, Giang Ý Duy vội vàng né ra. Động tác này của cô rất cố tình, dường như cũng là cưỡng ép bản thân phải làm, Giang Ý Duy cài lọn tóc rơi xuống ra sau tai: “Cậu chủ Ân, em còn có việc, không làm phiền anh nữa.”

“Sao, bây giờ lại già vờ không quen biết tôi?”

Giang Ý Duy bước ra mấy bước, nghiêng người nhìn anh: “Sao em dám chứ, sau này vẫn còn cần cậu chủ Ân chiếu cố nhiều.”

Giang Ý Duy của trước đây, đừng nói là đợi anh lên tiếng, cho dù Ân Thiệu Trình cho ra hiệu cho cô bằng ánh mắt, cô cũng ngoan ngoãn đi tới. Người đàn ông nhìn cô đi xa khuất, ánh mắt u ám.

Khi rời khỏi khách sạn đã sắp 9 giờ rồi. Có chàng trai được một người dẫn tới vây quanh Giang Ý Duy, cả đám người đi ra khỏi cửa lớn. Người đàn ông thấy Giang Ý Duy ăn mặc phong phanh bên bước tới: “Xe của tôi ở đây, tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu.” Giang Ý Duy khẽ xoa tay: “Trợ lý của tôi tới rồi.”

Người đàn ông khoác chiếc áo vest trong lên vai cô, Giang Ý Duy né tránh giữ khoảng cách thích hợp. Dù sao đây cũng là trước cửa khách sạn, một khi đề phòng viên chụp được, chẳng biết lại đồn thổi thành scandal gì.

Người trợ lý lái xe tới, Giang Ý Duy trả lại áo khoác cho đối phương: “Cảm ơn.”

Người đàn ông có vẻ quyền luyến: “Hôm khác chúng ta lại gặp nhau nhé.”

“Được.” Giang Ý Duy trả lời lấy lệ, sau khi chào tạm biệt những người khác thì kéo cửa xe ngồi vào rồi rời đi. Chiếc xe đỗ bên đường cũng nổ máy theo, ánh mắt Ân Thiếu Trình như khoét lên người gã đàn ông kia.

Giang Ý Duy trở về khách sạn nơi mình ở, bảo trợ lý đi nghỉ trước. Cô quay phim gần đây nên khoảng thời gian này không về nhà. Cô rút thẻ phòng ra, quẹt thẻ rồi đi vào, cởi quần áo, tắm rửa xong xuôi, từ phòng tắm bước ra thì nghe thấy tiếng chuông cửa. Cô tưởng là trợ lý, đi qua liếc mắt nhìn, hóa ra là Ân Thiếu Trình.

Giang Ý Duy không mở cửa. Ân Thiếu Trình đề thẳng tay lên chuông cửa không buông. Tiếng tap âm ồ ồ như phá thùng màng nhĩ cô, Giang Ý Duy bịt chặt hai tai: “Ân Thiếu Trình, anh làm cái trò gì vậy?”

“Mở cửa ra.”

“Em sắp ngủ rồi.” Giang Ý Duy quay đi, vừa định vào trong thì Ân Thiếu Trình giơ chân đá một cái vào cửa, tiếng rầm khiến cô bất chợt quay đầu. Àm ỉ thế này, định mời gọi phóng viên tới đây chắc. Giang Ý Duy do dự một lát rồi mở hé một khe nhỏ, chỉ lấp ló đôi mắt ra ngoài: “Có chuyện gì không?”

Nếu cửa đã mở rồi thì Ân Thiếu Trình có cách trị cô. Anh dùng hai tay đẩy mạnh cánh cửa, làm sao Giang Ý Duy chống đỡ được sức lực của anh? Cô lùi nhanh về sau mấy bước, Ân Thiếu Trình nhân cơ hội đó len vào phòng. Giang Ý Duy cố gắng bình tĩnh: “Nếu anh tìm em có việc thì hoàn toàn có thể gọi di động, số di động của em vẫn không thay đổi.”

“Tôi không muốn gọi vào di động của em, tôi chỉ muốn em thôi!” Nói dứt lời, Ân Thiếu Trình sai bước tới trước, hai tay ôm chặt lấy Giang Ý Duy, mạnh mẽ cưỡng hôn.

Cô kinh hãi nghiêng đầu, nụ hôn của người đàn ông rơi mạnh xuống má cô. Giang Ý Duy vừa tắm xong, cả người chỉ quấn khăn tắm. Ân Thiếu Trình quét nhanh một lượt rồi một tay túm lấy khăn tắm, Giang Ý Duy vội vàng lấy hai tay giật lại: “Ân Thiếu Trình, em và anh không còn quan hệ nữa!”

Anh hơi dùng sức một chút, kéo khăn tắm của cô ra. Vòm ngực rắn chắc dựa về phía trước, ép Giang Ý Duy vào tường, không sao nhúc nhích được. Ân Thiếu Trình hôn cô, hai tay cũng không rảnh rang. Giang Ý Duy không cam tâm phải buông vũ khí đầu hàng như vậy, ra sức phản kháng: “Tránh ra!”

“Tránh ra gì chứ? Ý Duy, chúng ta cũng không phải lần đầu tiên nữa. Tôi muốn em, em chắc chắn cũng muốn tôi, lẽ nào nửa năm nay em không nhớ tôi sao?”

Giang Ý Duy chống hai tay lên vai anh, tạm thời ngăn hành vi có tính xâm lấn của anh lại: “Vậy nửa năm nay, anh có từng nhớ đến em không?” Cô ngừng đầu nhìn anh: “Lúc em ngồi trên xe lăn, anh từng nhớ em không?”

Ân Thiếu Trình cướp lấy ánh mắt cô, anh cứng rắn ấn hai tay của cô xuống: “Đương nhiên là nhớ.” Giọng anh khàn khàn: “Tôi nhớ đến cả người đau nhức, em sờ mà xem.”

“Em không muốn.” Giang Ý Duy nắm chặt hai tay: “Nếu em vẫn còn là Giang Ý Duy nằm trên giường lúc trước, anh còn muốn em không?”

Anh muốn có được cô, nỗi nhớ ấy như một chấp niệm, anh điên cuồng tưởng tượng ra những khi hai người hưng phấn và mãnh liệt một cách ăn ý. Ân Thiếu Trình ôm chặt hai vai cô, đòi hỏi nụ hôn. Giang Ý Duy tránh anh hết lần này tới lần khác cuối cùng không còn sức nữa, bị anh khóa chặt trong vòng tay, dữ dội chiếm hữu.

Sao cô lại không nhớ anh chứ? Nhưng con người Ân Thiếu Trình quá nguy hiểm, cô biết rõ không thể lại gần anh, anh tìm cô, muốn cô, tátm, chín phần chỉ là vì nhất thời nhớ tới cô. Nhưng Giang Ý Duy của hiện tại hoàn toàn không thể kiểm soát bản thân nữa. Ân Thiếu Trình ôm ngang người cô lên, đi vào phòng, ném cô lên giường lớn. Cô vừa định ngồi dậy thì đã bị người đàn ông ấn vai đẩy trở về. Cảnh tượng này thật ra Giang Ý Duy từng nghĩ tới. Cô cũng tự nói với bản thân mình, nếu Ân Thiếu Trình lại tới tìm mày, mày phải lấy lòng kiêu hãnh của mình ra, nhất định phải cứng rắn cự tuyệt. Nếu người đàn ông này không thể ày tình cảm thực sự thì mày không cần phải phí hoài tuổi xuân lên người anh ta. Nhưng cuối cùng cô vẫn không qua được cửa ải mang tên Ân Thiếu Trình, sự khao khát của cơ thể không thua kém gì nỗi nhớ trong tim. Giây phút hai người lăn lộn trên giường, liều chết bám chặt, tình cảm bốc cháy vẫn là tuyệt đẹp. Ân Thiếu Trình khẽ găm lên một cách mật kiểm soát. Rốt cuộc anh vẫn không thể buông tay Giang Ý Duy, rốt cuộc vẫn cứ tham lam cơ thể cô như vậy.

Ngày hôm sau, Giang Ý Duy tỉnh dậy trước. Cô cảm thấy lồng ngực tung tức, thờ không nổi, khi mở mắt ra nhìn mới thấy cánh tay ngang ngực của Ân Thiếu Trình đang vòng qua trước ngực cô. Cô vuốt nhẹ lên trán, ngăn người nhìn người đàn ông bên cạnh.

Tiếng chuông báo thức của di động vang lên, Giang Ý Duy định dậy thì bị Ân Thiếu Trình giữ chặt: “Không được dậy!”

“Em còn phải tới đoàn làm phim, không muộn được.” Giang Ý Duy vội lấy di động, tắt báo thức đi. Ân Thiếu Trình còn chưa mở mắt ra, anh ghé tới, hôn

lên má cô: “Nghỉ một ngày đi, ở với tôi.”

“Không được, mấy cảnh quay này nhất định phải xong trong hôm nay, em đã hứa với đạo diễn rồi.” Giang Ý Duy cạy tay anh ra. Ân Thiệu Trình mở mắt ra một cách không tình nguyện: “Bắt đầu từ khi nào mà em không chịu nghe lời tôi dù chỉ một câu thế hả?”

Giang Ý Duy tự động dậy khỏi giường, cầm quần áo lên, mặc từng thứ vào một. Cô xoay lưng về phía Ân Thiệu Trình, một lúc sau hình như do dự, cô lấy hết dũng khí nói: “Ân Thiệu Trình, rốt cuộc anh coi em là gì? Một người có thể giải quyết nhu cầu sinh lý cho anh bất kỳ lúc nào? Hay là một người phụ nữ anh tình nguyện đặt trong tim?”

Ân Thiệu Trình uể oải gác mặt lên cô: “Trong tim tôi có em hay không, em thật sự không biết ư?”

“Chúng ta cứ tiếp tục như vậy, sẽ có tương lai ư?” Giang Ý Duy đóng nốt chiếc cúc cuối cùng, ngón tay run rẩy, đợi câu trả lời của Ân Thiệu Trình.

Hai đàn ông vòng hai tay ôm lấy eo cô: “Chúng ta như vậy không tốt ư? Trở về bên cạnh tôi đi, tôi vẫn yêu thương em.”

Người đàn ông này, vĩnh viễn không thể cho cô một lời hứa hẹn, hoặc nên nói thế này, dù có hứa hẹn cũng sẽ không thực hiện. Giang Ý Duy che giấu nỗi thất vọng: “Em tới phim trường trước.”

“Tôi ở đây đợi em, tôi về đây.”

Giang Ý Duy cầm đồ trên bàn lên, quay người rời đi.

Lúc Chử Đồng gọi điện thoại cho cô ấy, Giang Ý Duy vừa tới đoàn làm phim, không ngờ cô cũng đến, Giang Ý Duy ngồi trước gương trang điểm: “Tớ thấy cậu nhàn nhất đây.”

“Vớ vẩn, tớ kiếm tiền vất vả lắm biết chưa.” Chử Đồng nhìn ngó xung quanh: “Chỗ phía trước kia có phải còn có đoàn phim khác không?”

“Đúng thế, có mấy đoàn cơ, lát nữa cậu có thể vòng quanh một lượt.”

“Tớ biết rồi.” Chử Đồng cầm thỏi son của cô ấy để trên bàn lên xem: “Vốn dĩ tớ tới đây thăm với tư cách là phóng viên phỏng vấn, tiện thể tìm cậu thôi.”

“Vô lương tâm.” Giang Ý Duy mắng một câu.

Chử Đồng ngồi lại đó không lâu bèn rời đi phỏng vấn. Tổng biên tập không biết hiềm khích giữa cô và Lâu Mộc Ngôn, thế nên trong lúc giao việc không quan tâm tới chuyện né tránh gì đó. Chử Đồng vào trong phim trường mới biết nữ chính phim này chính là Lâu Mộc Ngôn.

Mà cảnh phim đang quay rất vừa vặn lại là cảnh Lâu Mộc Ngôn bị ăn tát. Chử Đồng đứng dựa ở đó xem kịch hay. Địa điểm quay phim vốn quy định không cho phép phóng viên ra vào, nhưng Chử Đồng cũng coi như có chút quan hệ, tìm một người quen nhờ linh động là có thể trà trộn vào.

Lâu Mộc Ngôn chưa bị ai đánh bao giờ, thế nên rất khó nắm bắt, thử mấy lần vẫn không được. Nữ diễn viên đóng chung cùng cô ta có vẻ sốt ruột: “Cô cứ yên tâm đi, tôi sẽ không đánh thật đâu mà.”

Cả gương mặt Lâu Mộc Ngôn căng ra. Bắt đầu lần thứ n, tay của nữ diễn viên kia hất qua nhưng Lâu Mộc Ngôn vẫn không phối hợp tốt, khiến cho lần này đánh mất sự chuẩn xác, đập vào mặt cô ta, mặc dù không nặng nhưng cũng đã chạm vào. Lâu Mộc Ngôn tròn tròn mắt, nắm chặt tay lại, vung một cái tát thật mạnh đáp trả.

Cô diễn viên kia ngẩn người: “Cô!”

Lâu Mộc Ngôn lại tát cô ấy cái thứ hai: “Chị dám đánh tôi? Tôi lớn đến từng này chưa ai dám động tay động chân với tôi!”

Nữ diễn viên kia cũng có chút tiếng tăm, sao chịu được cục tức này: “Chẳng qua là cô cậy có người chống lưng thôi mà? Cả một cảnh phim cũng quay không xong, với cái kỹ thuật của cô mà đòi lấy giải người mới xuất sắc? Có trò mèo phía sau phải không?”

Hai mắt Lâu Mộc Ngôn như sắp bốc lửa tới nơi: “Chị nói lại lần nữa xem?”

Cô gái kia tiến lên đẩy cô ta một cái: “Đồ bình hoa!”

Đạo diễn đi tới, mắng cho cả hai người một trận té tát. Chử Đồng lén cất máy ảnh đi. Lâu Mộc Ngôn này quả thật đi tới đâu cũng không thể yên tâm, toàn đắc tội với người khác.

Lúc phỏng vấn, Lâu Mộc Ngôn sa sầm mặt mày, cũng không chịu hợp tác. Chử Đồng dọn hầu hết ống kính cho nam chính của bộ phim. Cô giả dờ đi, người ta cũng chẳng vui về hầu hạ cô đâu!

Buổi tối cô đợi Giang Ý Duy cùng ăn tối, đợi tới gần chín giờ. Chử Đồng ăn uống xong trở về, Giản Trì Hoài đã ở nhà từ lâu. Anh ngồi ngoài ban công, buổi tối mùa thu lạnh lẽo thường. Chử Đồng xoa xoa hai tay đi ra ngoài: “Sao anh không vào nhà?”

“Anh thấy cảnh sắc bên ngoài rất đẹp.” Giản Trì Hoài trước nay vẫn là một người có tình cảm, trên bàn bày một cốc cà phê vừa mới xay, một làn khói ấm áp hòa vào cái giá lạnh của đêm tối. Chử Đồng khẽ ngáp ngủ: “Em đi tắm đây.”

“Đi đi.” Giản Trì Hoài vừa dứt lời thì di động trên bàn chợt vang lên. Anh nhìn số máy hiển thị, đầu mày bắt giác nhíu lại. Anh rất không muốn lãng phí thời gian riêng tư của bản thân nhưng tiếng chuông bức bối vẫn không chịu ngừng. Anh đành nhận máy: “Alô?”

Bên trong vọng ra tiếng khóc của người con gái, khóc đến nỗi nói không thành câu. Giản Trì Hoài có phần bức bối: “Khóc gì chứ? Có chuyện gì thì nói đi.”

“Tứ ca, cứu em.” Lâu Mộc Ngôn khó khăn lắm mới nói được câu hoàn chỉnh, Giản Trì Hoài mặt không cảm xúc: “Cứu cô chuyện gì?”

Chữ Đồng đi vào trong nhà bỗng dừng lại. Hình như Lâu Mộc Ngôn kinh hãi chuyện gì đó, điện thoại lại im ắng một hồi. Không nghe thấy tiếng gì, Giản Trì Hoài truy hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Tứ ca, ban nãy em đánh nhau với người ta, người... người đó tự sát rồi.”

Giản Trì Hoài cau mày lại nhưng gương mặt lạnh vẫn không có cảm xúc nào khác. Người đàn ông này luôn vững như núi, những người và những chuyện không liên quan đừng hòng khiến anh hoang mang hoảng hốt: “Tự sát thì tự sát, đâu phải do cô giết.”

Lâu Mộc Ngôn ôm mặt, kìm chế tiếng nức nở: “Tứ ca, cứu em, cứu em với.”

“Liên lạc với quản lý của cô, bảo chị ta đưa cô về, đừng có lang vãng ở lại đó, cũng đừng để bị ai phát hiện.” Giản Trì Hoài lập tức ra lệnh: “Nghe rõ chưa?”

Lâu Mộc Ngôn sợ tới mức ngồi sụp xuống đó, sao còn dám động đậy: “Tứ ca, mau tới cứu em với. Em không dám nói với ai cả, bây giờ em không còn sức đứng dậy nữa, lát nữa nhất định sẽ có người phát hiện ra mất, Tứ ca...”

Giản Trì Hoài đứng dậy, bóng dáng cao lớn đứng trước lan can. Anh quay lưng về phía Chữ Đồng nhưng Chữ Đồng vẫn nghe được một số từ quan trọng. Cô rón ra rón rén tới sau lưng Giản Trì Hoài, người đàn ông chống một tay bên cạnh: “Tôi có qua đó cũng vô ích thôi. Cô ở yên đó, tôi sẽ cù người qua.”

“Tứ ca!” Lâu Mộc Ngôn hét ầm lên một tiếng: “Em... Em cãi vã với cô ta, bản thân em cũng không biết mình đã nói gì nữa nhưng cô ta lại tự sát ngay trước mặt em, em sợ lắm.”

“Được rồi.” Giản Trì Hoài ngắt lời cô ta: “Có những lời đừng nói linh tinh. Nếu đã không liên quan tới cô thì ngậm chặt miệng lại.”

“Tứ ca, em muốn về nhà, bây giờ em chỉ muốn về nhà thôi, hu hu hu...”

Ngón tay Giản Trì Hoài gõ mấy cái lên lan can, hiện tại Lâu Mộc Ngôn rất mất bình tĩnh. Nếu cứ vút đó không quan tâm, e sẽ xảy ra chuyện, huống hồ cô ta còn là người nhà họ Lâu. “Thế này đi, cô ở yên đó, tôi sẽ lập tức cù người qua đón cô. Tôi không tiện tới hiện trường, sau khi đón được cô, tôi đưa cô về nhà.”

“Vâng.” Cuối cùng Lâu Mộc Ngôn cũng bình tĩnh hơn rồi lại nói thêm mấy câu gì đó mới cúp máy.

Giản Trì Hoài quay người lại, suýt nữa thì va phải Chữ Đồng. Chữ Đồng chắn trước mặt anh: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không sao, anh ra ngoài một lát.” Giản Trì Hoài vỗ nhẹ lên vai cô: “Em ngủ trước đi.”

“Em nghe thấy rồi, gì mà hiện trường rồi đưa về nhà. Giản Trì Hoài, rốt cuộc là hiện trường gì?”

Ánh mắt Giản Trì Hoài nhìn cô chăm chăm. Với tính cách của cô nếu cho cô biết, chắc chắn sẽ không để anh giải quyết chuyện này trong bình lặng. Nhưng Giản Trì Hoài vẫn không giấu cô: “Lâu Mộc Ngôn và một diễn viên nhỏ cãi nhau, đối phương nghĩ quẩn, tự sát rồi.”

“Hả?” Chữ Đồng hơi nấp máy môi: “Sao... Sao có thể như vậy chứ?”

“Cụ thể anh phải qua đó gấp mới biết được. Em ở nhà, anh đi một lát rồi về.”

Chữ Đồng bắt lấy tay anh: “Em đi cùng anh.”

Giản Trì Hoài rút tay mình ra: “Không được, chuyện này không thể để nhiều người biết. Còn nữa tuyệt đối không được tung ra ngoài. Chữ Đồng, chuyện khác anh đều có thể nghe em, nhưng tin này, em không được nhúng tay vào.”

Chữ Đồng nhìn thấy anh đi ra ngoài, cũng không bám riết nữa. Cô trở về giường, nhét máy ảnh vào trong túi rồi xuống nhà. Cô nhìn thấy xe của Giản Trì Hoài phóng ra khỏi Bán Đảo Hào Môn. Chữ Đồng đi vào gara, lái xe của mình ra. Cô bám đuôi một mạch, giờ đã về khuya nhưng xe cộ trên đường vẫn còn không ít. Chữ Đồng từ từ đi theo, có mấy lần suýt để mất dấu. Cô lấy lại tinh thần, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

Giản Trì Hoài ngồi trên xe gọi điện cho quản lý của Lâu Mộc Ngôn, để chị ta tới hiện trường đón Lâu Mộc Ngôn. Sau khi dặn dò xong, Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâu Mộc Ngôn vừa vào showbiz đã xảy ra chuyện này, đúng là muốn chết! Chuyện này nếu không giải quyết gọn gàng, để cho cánh nhà báo tìm được manh mối rồi thêm mắm dặm muối, e là sẽ còn dây dưa thêm chuyện.

Lúc này anh phải đưa người rời khỏi hiện trường trước, còn chuyện về sau, quản lý của Lâu Mộc Ngôn sẽ tự tìm đội ngũ quan hệ đối phó.

Tầm mắt của Giản Trì Hoài vô thức liếc qua gương chiếu hậu nhưng hình như nhìn thấy một chiếc xe quen quen. Anh nhìn kỹ lại, đó chẳng phải xe của Chử Đồng sao? Cô vợ này của anh trước nay luôn vô cùng chính nghĩa, lại thích theo đuổi tới cùng, nhất định phải làm rõ mọi chuyện mới được. Người đàn ông tăng tốc, chiếc xe phía sau cũng tăng tốc theo, khoảng cách của hai người càng ngày càng kéo xa. Chử Đồng nhấn chân ga nhưng thấy chiếc xe phía trước rẽ bất ngờ, lái thẳng về phía đối diện cô.

Cô chỉ còn cách phanh lại, dù có chạy cũng không kịp nữa. Chử Đồng hạ cửa kính xuống. Giản Trì Hoài xuống xe, nhanh chóng đi về phía cô, anh cúi người, một tay chống lên cửa xe: “Giải thích xem nào?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, em cũng phải đi xem sao.”

Giản Trì Hoài liếc nhanh qua mặt cô, dừng lại trên chiếc balo trên ghế lái phụ. Sắc mặt anh hơi lạnh, mấy sợi tóc ngắn ngắn rơi xuống trước trán, càng tôn lên đôi mắt sắc như chim ưng: “Không phải anh đã nói với em là tin này không được tung ra hay sao?”

“Em không nói sẽ tung ra. Giản Trì Hoài, hôm nay ở phim trường em nhìn thấy có một diễn viên vì một chút chuyện mà bị Lâu Mộc Ngôn tát hai cái, hai người họ còn cãi vã ngay giữa đám đông. Nếu em đoán không nhầm, người tự sát chính là cô ấy. Người như Lâu Mộc Ngôn nên để cô ta chịu một bài học, vút cô ta lại đó mới là cách tốt nhất.”

Khỏe môi Giản Trì Hoài cong lên một độ cong lạnh lẽo: “Chuyện này em không cần lo, cho dù em có đi, cũng vô ích thôi. Với lại em cũng là phóng viên, nên hiểu rõ lợi hại bên trong.”

Chử Đồng ngồi trên ghế lái, nhìn chiếc xe đỗ chênh ỉnh phía trước: “Anh qua đó lúc này, không sợ gặp rắc rối ư?”

“Anh tự có chừng mực, sẽ không khiến mình gặp rắc rối.”

“Người tự sát đã chết chưa?”

Giản Trì Hoài giờ tay lên xem giờ, sắc mặt có vẻ sốt ruột: “Không biết nữa, em mau về đi.”

Chử Đồng đặt tay lên vô lăng, đề im: “Được, anh đi trước đi.”

Người đàn ông nhìn về phía cô: “Đi mau!”

~

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thảm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 74: Vén màn scandal xưa kia

Rốt cuộc Giản Trì Hoài vẫn không tin Chử Đồng sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Di động trong túi một lần nữa vang lên, Giản Trì Hoài đứng dậy bắt máy: “Nói đi.”

“Anh Giản, đón người rồi, bọn em đang nhanh chóng tới chỗ anh.”

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay.” Giản Trì Hoài ngắt máy, khẽ gõ hai tiếng lên cửa xe: “Em vốn không biết địa điểm xảy ra ở đâu, anh đâu có tới đó, em theo anh có ý nghĩa gì sao?”

Chử Đồng đánh mắt về phía anh, khởi động xe, quay đầu xe rồi đi. Giản Trì Hoài ngồi lại vào xe mình. Hai người đi ngược chiều nhau, Chử Đồng nhìn vào gương chiếu hậu, bất chợt khẽ cắn môi.

Khi Giản Trì Hoài tới địa điểm đã hẹn, người quản lý của Lâu Mộc Ngôn đã đón cô ta, không lái chiếc xe bình thường. Giản Trì Hoài khẽ ấn còi, người quản lý điều Lâu Mộc Ngôn xuống, đưa cô ta ngồi vào ghế lái phụ.

Lâu Mộc Ngôn đưa hai tay bưng mặt, hai bả vai không ngừng run rẩy, trông cực kỳ sợ hãi. Giản Trì Hoài ra hiệu cho người quản lý đi trước, xung quanh yên ắng tới nỗi ngay cả tiếng gió cũng nghe được. Giản Trì Hoài liếc nhìn cô ta: “Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâu Mộc Ngôn kìm nén tiếng nghẹn ngào: “Em và cô họ Ngô đó ban ngày có cãi nhau một trận, trong lòng em tức giận không nguôi, buổi tối cô ta hẹn em lên sân thượng...”

“Buổi sáng cô đánh cô ta?” Giản Trì Hoài ngắt lời cô ta.

Lâu Mộc Ngôn nghĩ tới chuyện hôm nay Chữ Đồng tới phim trường, chắc chắn là cô nói, cô ta cũng không có gì để giấu giếm: “Vâng, lúc quay phim.” Cô ta tỏ ra chột dạ, cũng không dám nói quá lộ liễu.

“Chẳng lẽ vừa mới cãi nhau đã đến mức nhảy lầu?” Ánh mắt Giản Trì Hoài giá lạnh, lúc này dĩ nhiên anh không có kiên nhẫn ngồi khuyên nhủ: “Kể lại đầu đuôi câu chuyện, không được bỏ sót chữ nào.”

“Em.. Em thật sự không làm chuyện gì khác, lúc ấy ăn nói chanh chua cũng là chuyện thường. Cô ta cũng mắng chửi em, còn định động tay động chân, em cũng không biết cô ta nhảy xuống kiểu gì.” Lâu Mộc Ngôn ôm hai cánh tay mình, nước mắt đầm đìa gương mặt, tâm trạng kích động, chỉ muốn nhảy từ trên xe xuống. Cô ta lập tức ôm lấy cánh tay Giản Trì Hoài: “Từ ca, anh cứu em với, em sợ lắm”

Con người Lâu Mộc Ngôn từ nhỏ được sống trong nhung lụa, được nuông chiều thành quen, chắc chắn sẽ ương bướng hốc hách, nhưng nếu nói tới giết người thì cô ta không có cái gan ấy.

Giản Trì Hoài đưa Lâu Mộc Ngôn về trước: “Mấy ngày này cô ở yên trong nhà nghỉ ngơi, mọi chuyện sẽ có bộ phận quan hệ xử lý cho cô. Còn nữa, gặp ai cũng không được tùy tiện nói chuyện, càng không được kể về chuyện tối nay.

Lâu Mộc Ngôn ngẩn ngơ gật đầu, ngậm chặt miệng không dám nói gì.

Giản Trì Hoài ra ngoài cũng chỉ hơn một tiếng. Khi trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng vẫn chưa ngủ. Anh không nói nhiều về chuyện của Lâu Mộc Ngôn, anh không nói cô cũng không hỏi ra được điều gì, đành đợi tới ngày mai. Cô không tin, đám phóng viên khác đều là hạng vứt đi, chuyện này sao có thể giấu kín như bưng?

Hôm sau, Chữ Đồng ngủ dậy đúng giờ, sau khi đánh răng rửa mặt thì ngồi lên cửa sổ mở máy tính ra. Cô nhập tên của nữ diễn viên kia, quả nhiên có tin tức mới tung ra. Cả một tiêu đề màu đen bôi đậm hiện lên trên đầu: Nghệ An nhảy lầu đêm khuya, gãy xương nhiều chỗ, may mắn giữ được mạng sống, nghi ngờ bị các diễn viên cùng đoàn làm phim lăng mạ.

Giản Trì Hoài đứng dậy, nhìn giờ trước, thấy Chữ Đồng ngồi đó bèn đi qua: “Xem gì mà tập trung vậy?”

Chữ Đồng đường hoàng đẩy máy tính về phía anh: “Nhìn xem, trang nhất.”

Người đàn ông liếc nhanh, đầu mày Chữ Đồng hơi nhướng lên, khoanh hai tay trước ngực, khóe miệng có những nụ cười mỉa mai: “Đây không phải do em tung ra, thế mới nói, giấy không gói được lửa mà. Được rồi, em đi làm đây!”

Cô đứng dậy, ngang qua bên cạnh Giản Trì Hoài, tiến thẳng, cũng không nhìn xem sắc mặt người đàn ông ra sao.

Chữ Đồng tới phòng làm việc. Tàn Tàn đang thu dọn bàn, thấy cô tới bèn thò đầu ra: “Đồng Đồng, cậu nghe nói chuyện Nghệ An tự sát chưa?”

“Đương nhiên, tin tức nóng hổi như vậy sao có thể che giấu được?”

“Cậu bảo mấy cô mình tinh đó cũng thật là, đầu tiên là Đào Tinh Kỳ, giờ lại tới Nghệ An. Bọn họ ai nấy đều có nhiều tiền như vậy? Có nhà to để ở, còn được mặc quần áo hàng hiệu, sao còn phải đi tự sát chứ?” Tàn Tàn cầm quả sáng trên bàn lên. Chữ Đồng lấy di động trong túi xách ra: “Cậu quên rồi sao, Đào Tinh Kỳ bị sát hại.”

“Ồ ờ, cái trí nhớ của tớ thật là.” Tàn Tàn đổ người về phía bàn làm việc: “Cô Nghệ An này tuy không phải ngôi sao gì lớn lắm nhưng danh tiếng cũng không đến nỗi nào, mấy kẻ tự sát đều là ngu ngốc.”

“Lát nữa cậu có tới bệnh viện trực không?”

“Không cần, tổng biên tập nói tin tức này có moi thêm cũng không có giá trị gì, bảo chúng ta săn tin khác.”

Chữ Đồng cười, làm gì có chuyện không có giá trị, rõ ràng là nhận lệnh của sếp. “Được, vậy hôm nay chúng ta trốn việc đi. Săn tin nửa ngày thôi, tiện thể vào café ngồi một lát.”

“Ý của cậu hay đây, đi thôi.”

Đúng giữa trưa, Chữ Đồng và Tàn Tàn trốn việc ngồi trong quán café, hai cốc café và một bàn đầy thức ăn vặt, đủ để khiến họ no bụng. Chữ Đồng lấy di động ra lướt web. Một lát sau, cô đưa di động cho Tàn Tàn: “Còn nói là không có giá trị đào bới thêm, nhìn này!”

Tàn Tàn cắn một miếng khoai tây, ngó qua nhìn. Theo như tin tức mới nhất tung ra, trước khi Nghệ An tự sát, có người nhìn thấy Lâu Mộc Ngôn hẹn cô ra tới địa điểm xảy ra án mạng. Mà hôm nay Lâu Mộc Ngôn cũng mất tăm, cả phim trường cũng không tới. Mắt Tàn Tàn sáng rực lên: “Quả này có chuyện vui để xem rồi.”

Chữ Đồng cầm một miếng cánh gà, đặt di động sang bên cạnh. Tàn Tàn thảo luận cùng cô: “Lần này, bộ phận quan hệ của Lâu Mộc Ngôn sốt ruột chết thôi.”

Tàn Tàn ngẩng đầu, nhìn thần sắc Chữ Đồng mặt mày, hình như không hưng phấn lắm: “Sao vậy? Tớ thấy hôm nay sắc mặt cậu không tốt, có phải bị ốm

không?”

Chữ Đồng chống một tay lên cằm “Tần Tần, cậu bảo chúng ta ngày ngày chìm trong cái thế giới này, tớ cảm thấy cả người không ổn. Trước đây xem các loại tin bài đều thấy rất hứng khởi, nhưng bây giờ tớ gần như có thể đoán ra những chuyện tiếp theo rồi. Lâu Mộc Ngôn chắc chắn sẽ phản bác, phủ nhận. Nếu Nghê An sống chết kéo Lâu Mộc Ngôn vào cuộc thì phía Lâu Mộc Ngôn có thể còn có động thái lớn hơn, chưa biết chừng còn lật tung những chuyện trước đây của Nghê An ra.”

“Đồng Đồng, cậu đừng nghĩ nhiều. Đây chẳng phải là showbiz ư? Thật thật giả giả, ngay chính bản thân họ còn chẳng biết nữa là.” Tần Tần cũng có phần cảm khái: “Tớ biết cậu thích làm mảng xã hội, nhưng mà... mấy bài báo xã hội lại hiện thực quá, mỗi lần đọc mấy bài ấy, tớ lại không chịu nổi.”

Chữ Đồng ngoáy café trong cốc: “Tớ vẫn thích làm mảng xã hội.”

Sau khi hai người họ ngồi được khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, bụng dạ cũng đã ngang ngang, di động vang lên âm báo có clip mới. Chữ Đồng mở ra xem, sau đó dựng di động lên bàn, cùng Tần Tần ngồi xem. Có phóng viên phỏng vấn đầu tiên, Nghê An nằm trên giường bệnh khóc thút thít: “Tôi mắc chứng trầm cảm, vẫn đang uống thuốc. Hôm qua tôi và Lâu Mộc Ngôn diễn chung một cảnh tôi phải tát cô ta, nhưng cô ta diễn mãi vẫn không tốt. Tôi thấy đạo diễn sốt ruột rồi, trong lúc gấp gáp tôi có bất cẩn chạm vào mặt cô ta, nhưng tôi bảo đảm, tôi thực sự không đánh cô ta. Không ngờ cô ta tát lại tôi hai cái đau điếng, lúc đó chúng tôi có cãi vã. Tối buổi tối, chính cô ta hẹn tôi ra ngoài, cô ta bắt tôi tự tát mình, nếu không chịu sẽ bắt tôi sống còn khổ hơn là chết. Còn nói nhà họ Lâu thế lực to lớn, vừa vào làng giải trí cô ta đã được nhận giải, đủ các bộ phim lớn mặc cô ta lựa chọn. Nhưng tôi thì sao? Tôi lẫn lộn bao năm nay vẫn chỉ là diễn viên hạng C. Cô ta nói nếu tôi không tự tát vào mặt mình cho sưng húp lên, cô ta sẽ khiến tôi không bao giờ đóng phim được nữa. Cô ta ăn nói rất ác độc, nói sau khi tôi giải nghệ sẽ chẳng làm được gì hết, còn nổi vai diễn nào của tôi cũng nhờ có quy tắc ngầm mới được nhận. Tôi tức đến nổi cả người run bần bật, càng nghĩ càng khó chịu. Lúc đó tôi thực sự nghĩ tới cái chết, hức hức hức...”

Trong clip, Nghê An khóc lóc thảm thiết, trên tay, trên đầu đều quấn băng vải thấm đỏ máu, thảm không sao tả xiết. Chữ Đồng và Tần Tần đưa mắt nhìn nhau, Chữ Đồng khẽ nhún vai: “Cả hai bên đều không phải kẻ vừa, lúc trước có người nghi ngờ, nói sau một cuộc cãi lộn thì nháy lâu, rõ ràng là vu vạ. Lần này thì hay rồi, người ta có nguyên nhân, ba chữ 'bệnh trầm cảm' đủ để chứng minh tất cả.”

Chữ Đồng tắt clip đi. Chuyện này cô không định nhúng tay vào. Giản Trì Hoài muốn bảo vệ ai, cô cũng không quan tâm, tránh để chuyện tốt còn chưa roi xuống, đã làm dấy lên không ít tranh cãi.

Chập tối trở về, Chữ Đồng hôm nay trốn việc nhưng về tới nhà vẫn cứ uể oải. Cô nằm cuộn tròn trên sofa xem tivi. Giản Trì Hoài mặc quần áo ở nhà đi xuống, bất thành tình nhìn thấy một cái bóng co ro ở đó, anh mới đi qua xem, thấy cô ôm gối như sắp ngủ gật tới nơi. Người đàn ông cúi xuống, hôn nhẹ lên má cô, lúc ấy Chữ Đồng mới mở mắt ra, giật nảy mình: “Anh về khi nào vậy?”

“Anh về từ lâu rồi, sao về nhà mà không lên gác?”

“À, hơi mệt một chút, chỉ muốn tìm chỗ nào nằm một chút.” Chữ Đồng khẽ vờ vờ người. Giản Trì Hoài ngồi xuống bên cạnh, khẽ liếc nhìn cô: “Em xem mấy tin tức liên quan đến Lâu Mộc Ngôn rồi?”

“Xem cả rồi.” Chữ Đồng khoanh chân ngồi: “Bụng bét cũng lợi hại quá, phía Lâu Mộc Ngôn sắp phản kích rồi đúng không?”

Giản Trì Hoài cười khẽ: “Chắc vậy, việc tiếp theo đây anh không quan tâm, để bọn họ tự giải quyết.”

Chữ Đồng buồn ngủ lắc lư đầu, người đàn ông vòng tay kéo cô vào lòng: “Có phải lại đi chụp lên tin tức gì không, mệt mỏi đến mức này?”

“Anh yên tâm đi, tin này anh bảo em không được nhúng tay vào, thì em chắc chắn sẽ đứng ngoài. Em ngoan ngoãn nghe lời mà.” Chữ Đồng theo đà gối đầu lên bả vai người đàn ông. Giản Trì Hoài để lộ ra nét mặt không thể tin nổi, nhẹ nhàng vờ về ngón tay bên tai cô: “Thật ư?”

“Em lừa anh làm gì chứ?” Chữ Đồng gác hai chân lên chân Giản Trì Hoài, động tác thân mật: “Lâu Mộc Ngôn là người do anh quản lý, em kiên quyết xen vào làm gì chứ? Điểm quan trọng nhất là lần này cô ta tranh cãi với người khác, chuyện không liên quan tới em, em không quan tâm”

“Vậy là đúng rồi.” Giản Trì Hoài hôn lên đỉnh đầu Chữ Đồng: “Nếu không thì em sẽ luôn khiến anh khó xử.”

“Sao nghe anh nói, em bỗng trở thành kẻ chuyên gây hại vậy?” Chữ Đồng bắt mắt, cô dù sao cũng là một nhân tài, đúng không?”

“Đây vốn dĩ chính là thái độ chúng ta nên có, không dây vào những chuyện có quan hệ lợi ích tới bản thân, bớt quan tâm là tốt.” Giản Trì Hoài vỗ vỗ đầu cô, rất hài lòng về sự 'giác ngộ' của cô. Chữ Đồng ngồi thẳng dậy, cong môi cười: “Nếu hôm nay người nằm trong bệnh viện là Giang Ý Duy, em nhất định sẽ giúp cô ấy.”

“Hình như em còn tốt với Giang Ý Duy hơn anh nhiều đấy.”

Chữ Đồng chỉ tay vào anh: “Giang Ý Duy là con gái mà!”

“Anh là đàn ông mà!”

Chữ Đồng không nhịn được cười: “Thế nên xu hướng giới tính của em không có vấn đề, về mặt sinh lý em chỉ có hứng thú với đàn ông, em bảo đảm!”

Tối buổi tối, sự việc một lần nữa xoay chuyển 180 độ. Người quản lý của Lâu Mộc Ngôn đứng ra bác bỏ tin đồn, nói rằng Lâu Mộc Ngôn chưa từng đánh Nghê An trên phim trường, hơn nữa tính tình của Lâu Mộc Ngôn rất nhã nhặn, là một cô gái lương thiện, sao có thể nói những lời lẽ gay gắt để kích

động người khác?

Đồng thời lúc này, có một tài khoản weibo bỗng nhiên xuất hiện tung tin nói trong tay có một phần tài liệu chứng tỏ Nghệ An trước kia được quản lý giới thiệu phục vụ đêm ột đại gia, một tối hơn hai mươi vạn. Theo đó, trong tài liệu còn đính lưu tới mấy ngôi sao trong showbiz, ai cũng có tổ chức, có giá cả mua bán đáng hoàng.

Cả giới showbiz bỗng chốc dậy sóng. ID kia lại càng đưa ra chứng cứ xác đáng nói Nghệ An nhảy lầu là vì bị quản lý của mình uy hiếp một thời gian dài, gần đây lại bắt cô ta tới phục vụ một đạo diễn họ Vương, mới khiến cho Nghệ An mắc chứng trầm cảm, chọn cách nhảy lầu tự vẫn.

Quả thật là một màn kịch hay, người này diễn xong tới lượt người kia, màn này nối màn kia, còn phải suy tính tới cao trào, dường như không hề cho đọc giả thời gian để thở.

Giản Trì Hoài nhìn ra ngoài cửa sổ, Chữ Đồng vẫn còn đang ôm máy tính đọc: “Anh xem này, mấy tin ‘dâm đảng’ cũng bị vạch trần rồi, còn nói có cả danh sách, chẳng biết những ai lại chịu vạ đây.”

Bên ngoài mưa rơi rả rích, từng hạt mưa hắt lên cửa sổ, phát ra những âm thanh lảnh lót mà yếu ớt. Giản Trì Hoài ngồi bên cạnh cô, gập máy tính lại: “Đừng xem nữa, mấy chuyện âm ỉ này đâu thiếu một mình em hóng chuyện.”

“Là bà chủ, em cũng phải quan tâm đôi chút chứ.”

“Sao anh có cảm giác em sung sướng vậy?” Giản Trì Hoài ôm lấy cô, Chữ Đồng đẩy ngực anh một cái: “Hình tượng của em trong lòng anh là thế đấy à?”

“Ngày mai em nên nghỉ ngơi, thời tiết bên ngoài cũng không thích hợp đi tìm tin, ra ngoài chơi với anh mấy ngày.”

Chữ Đồng nằm trong lòng anh, ngước lên: “Mưa vậy còn đi đâu?”

“Rừng trúc Chu Sơn, tới đó thời tiết này là hợp nhất.” Giản Trì Hoài chống trán mình lên trán cô: “Ở trong nhà trúc trên núi hai hôm, sống cuộc sống như thần tiên ấy.”

Chữ Đồng cũng có chút xao động: “Giản Trì Hoài, anh đang bù tuần trăng mật cho em ư?”

“Em cũng chỉ đến thế mà thôi, không thể yêu cầu cao hơn.” Giản Trì Hoài vỗ nhẹ vào hông cô: “Đứng dậy, thu dọn đồ đạc, sáng mai chúng ta xuất phát.”

Chu Sơn không quá xa Tây Thành, Chữ Đồng ngồi trong ghế lái phụ, bên ngoài xám trời, sương mù giăng kín, mưa nhỏ không dứt. Cô đang ngồi trên xe nghịch di động, Giản Trì Hoài giờ tay giật lấy: “Đối với em, anh còn không hấp dẫn bằng một cái di động ư?”

“Chẳng phải vì em đi đường nhầm chán ư?”

“Vậy em nói chuyện với anh đi.” Giản Trì Hoài trả lại di động cho cô.

Khi họ tới Chu Sơn mới hơn 9 giờ, chiếc xe vòng qua đường núi. Chữ Đồng hạ cửa kính xe xuống, bên này đã không còn những tòa nhà bê tông cốt thép của thành phố từ lâu, hai bên rất một màu xanh ngắt, những cây trúc cao nối nhau thành một khoảng. Cô ngo đầu ra nhìn lên trời, sau độ ấy chực mét là rợp trời trúc xanh, trong những khe đá cũng mọc ra những loài cỏ dại với sức sống mãnh liệt, phủ đầy lên những mỏm đá, thực sự là hùng vĩ.

Chữ Đồng bất giác kêu lên: “Ồ đây đẹp quá.”

Tới lưng chừng núi, xe của Giản Trì Hoài đỗ lại trước một dãy nhà. Anh đã sắp xếp nơi ở xong xuôi. Hai người đi hành lý vào phòng trước. Giản Trì Hoài muốn để Chữ Đồng nghỉ ngơi đã nhưng cô nhất quyết đòi ra ngoài chơi, nói hôm nay tinh thần rất tốt.

Người đàn ông mang theo ô, đi bên cạnh Chữ Đồng. Giản Trì Hoài sợ đường trơn, dọc đường vẫn luôn nắm tay cô. Cho dù họ từng có quan hệ thân mật nhất nhưng việc đan tay vào nhau đi đường gần như là không có. Chữ Đồng cũng cảm nhận được lòng bàn tay mình túa đầy mồ hôi, dính chặt vào tay anh, thật là quá mất mặt.

Phía trước, trong rừng trúc vọng ra tiếng nói. Chữ Đồng kéo Giản Trì Hoài qua đó, tới một nơi có lan can vây quanh, người đàn ông dừng bước: “Em xem bên trong bản kia, đừng vào nữa.”

Chữ Đồng vẫy tay với mấy người đó: “Này, mọi người đang làm gì vậy?”

Có mấy người trông cũng giống khách du lịch, một chàng trai trẻ trong số đó nhiệt tình đáp: “Chặt trúc, tới nấu com trúc.”

“Mọi người biết làm sao?”

“Ở nhà nghỉ có một đầu bếp chuyên làm com trúc, chặt trúc mang qua đó, ông ấy có thể dạy cô.”

Chữ Đồng nghe xong, lập tức trở nên phấn khích, sai một chân bước qua, quay người làm công tác tư tưởng cho Giản Trì Hoài: “Chơi vui lắm...”

“Đừng hòng.” Giản Trì Hoài có bệnh ưa sạch sẽ, thấy bên trong bồn đất bẩn thỉu, còn cả một đám lá nát chất đống đó, cả người lập tức trở nên không thoải mái: “Em cũng không được qua đó, quay về.”

“Giản Trì Hoài, ra ngoài chơi là phải chơi hết mình, ngắm phong cảnh thôi thì có gì thú vị nào? Chẳng bằng ở nhà tra baidu. Anh xem, cảnh sắc trong rừng trúc này hoàn toàn khác bên ngoài.” Chử Đồng lắc lư cánh tay anh: “Được không?”

“Không được.” Giản Trì Hoài kiên quyết, đầu mày nhíu lại rất chặt.

Chử Đồng ghé qua hôn lên má anh: “Bên trong không bẩn đâu, gãi lên lá trúc là được mà.”

Giản Trì Hoài gần như bị cô lôi vào. Vừa mưa xong, bên trong cực kỳ ẩm ướt, cộng thêm lá trúc rậm rạp, những chiếc lá nhọn, hẹp dài nâng đỡ những hạt mưa lớn, chúng quét qua xuống tóc, vai, tay, thậm chí là ngực người ta, mang theo cảm giác ngứa ngáy kinh người. Chử Đồng đi vào trong đám đông, đầu tóc ướt hết cả, hạt mưa men theo gò má rơi xuống. Cô chẳng hay biết gì, cúi xuống: “Trúc có yêu cầu gì không?”

“Có chứ, đốt trúc không được ngăn quá.” Một nhân viên dẫn khách tới đưa cho Chử Đồng một con dao nhỏ để chặt. Anh ta cúi xuống dạy cô phải chặt ra sao, Chử Đồng nhắm trúng mục tiêu, một dao vung qua. Giản Trì Hoài đứng ở bên cạnh, cây trúc rung lên vì lực chém ấy, cứ như vừa có một trận mưa to đổ xuống, hai người ướt sạch.

Giản Trì Hoài nhìn chằm chằm vào cả người ướt át của mình, không thể tin nổi. Vì sao rõ ràng là một chuyến đi lãng mạn, cùng với Chử Đồng lại liên tục có sự cố?

Chử Đồng kêu lên, ngẩng đầu nhìn những giọt nước rơi từ trên tóc và tai Giản Trì Hoài xuống. Cô không nhịn được cười, tiến lên: “Aiya, anh không sao chứ, không sao chứ? Cây trúc này cũng nghịch ngợm quá đi, mày cứ đặc ý đi, lát nữa tao nấu mày lên.”

Giản Trì Hoài vẫy tay áo: “Em đúng là đã cho anh bất ngờ đấy.”

Chử Đồng ngồi sụp xuống, ngẩng mặt lên: “Giản Trì Hoài, thật ra con người em lạ lắm. Nếu anh cho em một cuộc hành trình với những bữa ăn thịnh soạn, tới một nơi cần ăn mặc đẹp đẽ, trang điểm xinh xắn mới có thể xuất phát, em sẽ bó buộc, thậm chí không biết phải làm gì. Từ nhỏ em đã thích chơi đùa, thế nên em leo cây như khi vậy. Cảm ơn anh đã đưa em tới nơi này, em rất thích.”

Cô đã nói như vậy rồi, anh còn nói gì được nữa. Giản Trì Hoài khó xử ngồi xuống: “Cẩn thận tay em đấy.”

“Yên tâm đi.” Ánh mắt Chử Đồng dừng lại trên đôi giày da đắt tiền của Giản Trì Hoài, đế giày dính đầy lá trúc, còn cả lớp bùn vàng khè. Cô đã quen nhìn anh chài chuột tinh tươm, thi thoảng lời thôi lếch thếch cũng có một dư vị khác. Hướng hồ Giản Trì Hoài đang nhường cô, Chử Đồng sượng ron trong lòng: “Tối nay em sẽ làm cơm trúc cho anh ăn.”

“Nói cứ như em biết làm thật vậy.”

Chử Đồng khó khăn lắm mới chặt được trúc, cuối cùng Giản Trì Hoài vẫn không thể đứng nhìn nổi, đành đón lấy con dao, chặt từng đốt, từng đốt.

Buổi tối, cơm trúc thì đã được ăn, chỉ có điều Giản Trì Hoài không chịu đánh giá tay nghề của Chử Đồng. Anh không thể nào nói với cô là nó khó ăn chứ? Chử Đồng quyết bám theo anh, bắt anh nói ra cảm nhận mới thôi. Cuối cùng Giản Trì Hoài tặng cô hai chữ: “Hiếm có.”

“Thế là ý gì?”

“Mùi vị hiếm có.”

Trên lưng núi, kết nối mạng có thể khiến con người ta tức chết. Khó khăn lắm mới đăng nhập được nhưng để mò được trang mạng thì nửa tiếng chưa chắc đã thành công. Chử Đồng thẳng thừng bỏ đi động qua một bên, dù sao cũng không có chuyện gì quan trọng.

Ngày hôm sau, tiết trời dần quang đãng, Chử Đồng đang hai tay cảm nhận bầu không khí trong lành chưa từng thấy này. Giản Trì Hoài thấy cô chốc lại chạy vút đi, chốc lại chụp ảnh tự sướng bên đường, giống hệt một chú hươu con được trở về tự nhiên. Chử Đồng đứng trước rừng trúc, tìm góc độ phù hợp, bên cạnh là một khóm lá um tùm. Cô vẫy tay với Giản Trì Hoài: “Lại đây.”

“Làm gì vậy?”

Chử Đồng bảo anh đứng bên cạnh mình: “Anh cao quá rồi, khụy xuống một chút.”

“Anh không chụp ảnh!”

Chử Đồng níu chặt cánh tay anh không buông: “Chỉ là chụp một bức ảnh tự sướng thôi mà, em đâu có cho người khác xem. Giản Trì Hoài, chúng ta ngay cả ảnh cưới còn không có!”

Người đàn ông cup mắt xuống, nhìn về phía cô, cúi cùng vắn khom lưng. Chử Đồng ghé sát vào mặt anh: “Nào nào, mỉm cười, hai...ba!”

Giản Trì Hoài nhìn hai gương mặt trong di động nhưng cười không nổi. Thật là, có ngốc không có chứ? Nếu để người ta nhìn thấy, chẳng biết sẽ cười anh ra sao. Chử Đồng chụp liên tục mấy bức, cuối cùng hài lòng buông tay anh ra: “Tấm này đẹp đó, tổng giám đốc bá đạo đã yêu tôi rồi, chụp chụp.”

“Đi thôi.” Giản Trì Hoài đứng dậy, đi về phía trước.

Buổi tối hai người mới quay về, ban ngày Chữ Đồng chơi đã đòi, dọc đường ngủ lã lác như trẻ con. Cô mơ hồ nghe thấy Giản Trì Hoài gọi điện thoại, nhưng quả thực là quá buồn ngủ, cả mờ mắt cũng không muốn nữa.

Trở về tới nhà thì đã nửa đêm. Chữ Đồng nằm bò ra giường không nhúc nhích: “Sao không ăn cơm tối rồi hẵng về. Muộn như vậy, mệt chết được.”

“Có bắt em lái xe đâu, mệt thì ngủ đi.”

Chữ Đồng mở mắt ra, theo thói quen nghề nghiệp, cô đứng dậy định bật máy tính. Giản Trì Hoài giữ tay cô lại: “Làm gì vậy?”

“Xem tin tức.”

“Mấy giờ rồi?” Người đàn ông bức bối nhíu mày: “Nếu em không cảm thấy mệt thì chúng ta còn có thể làm việc khác.”

Chữ Đồng đành phải đầu hàng: “Thôi được rồi, em đi tắm rồi đi ngủ.”

Chộp mắt một cái, cô ngủ tới khi bị chuông đồng hồ báo thức gọi dậy vào sáng hôm sau. Chữ Đồng lấy di động lên xem, còn không dậy sẽ muộn mất. Cô ngồi dậy, trong phòng tắm vọng ra tiếng nước. Chữ Đồng ngồi trên giường, mở tin tức ra xem.

Đập vào mắt toàn là tin của Giang Ý Duy, chuyện gì thế này?

Kéo từng hàng tin xuống, tin tức của Lâu Mộc Ngôn đã bị nhấn chìm, thay vào đó đều là những tin khi Giang Ý Duy mới debut, có quan hệ mờ ám với một người đàn ông họ Phó, còn bị đối phương mua đêm đầu tiên với giá cao?

Cánh cửa phòng tắm bật mở, Giản Trì Hoài từ bên trong đi ra, Chữ Đồng giờ cao đi động: “Chuyện này là thế nào?”

Người đàn ông không hề kinh ngạc, chỉ quét mắt qua một cách bình thản: “Lúc trước em đã nghe tới Phó Thới Thiêm, rồi tới người đàn ông họ Phó này, lẽ nào em không cảm thấy có lẽ họ là một người hay sao?”

~

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 75: Hám lợi

Nếu Giản Trì Hoài không nói như vậy, Chữ Đồng thật sự không nghĩ tới phương diện ấy. Cô nắm chặt di động, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin: “Vây độ tin cậy của nguồn tin này có cao không?”

“Em nói xem?” Giản Trì Hoài hỏi ngược lại. Anh đi tới bên cạnh Chữ Đồng, ngồi xuống mép giường: “Chuyện trong giới giải trí này là vậy, phóng viên và người đọc chỉ sợ mọi chuyện chưa đủ âm ỉ, chưa đủ náo nhiệt, em tuyệt đối đừng nhúng tay vào.”

“Như vậy xem ra, Lâu Mộc Ngôn trong sạch rồi.”

“Ngay từ ban đầu khi vạch trần scandal của nữ diễn viên kia, cô ta cũng không đứng ra thanh minh câu nào, chẳng phải vì chột dạ sao? Rõ ràng là bị người ta nắm thóp, không dám nhúc nhích.”

Chữ Đồng nhanh chóng nắm bắt lượng thông tin bên trong. Cô ngược mắt lên nhìn về phía người đàn ông bên cạnh: “Tất cả mọi chuyện không phải là mưu kế của anh đấy chứ?”

“Có cần anh động tay vào không? Bản thân Lâu Mộc Ngôn phía sau có đội ngũ của mình. Mấy chuyện này bọn họ giải quyết còn thuận lợi hơn anh. Chuyện anh không cần động tay vào, trước giờ anh đều không lo bừa.”

Chữ Đồng nắm chặt di động trong lòng bàn tay: “Giản Trì Hoài, anh nói đưa em ra ngoài chơi, trong chuyện này đâu thể đơn giản như vậy, phải không?”

“Anh cảm thấy có những chuyện em vẫn không nên can dự vào là hơn.”

“Giản Trì Hoài!”

Người đàn ông giữ chặt bả vai cô: “Hạ hỏa đi, anh tới trường học đây.” Dứt lời, anh tự đứng dậy.

Chữ Đồng trừng mắt nhìn theo bóng anh. Người đàn ông thâm hiểm này, quả thật là giờ ra lắm trò. Anh không xen vào, không sai, anh còn lo cô tiểu tụy khó chịu vì không làm được gì, thế nên đưa cô ra ngoài chơi hai hôm, lại còn chọn một vùng núi không kết nối được mạng.

Chữ Đồng không có nhiều tâm tư nghĩ chuyện khác, vội vàng đứng dậy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, thay quần áo rồi cuống quýt ra ngoài. Cô ngồi trên xe, gọi điện cho Giang Ý Duy, điện thoại là trợ lý của cô ấy bắt máy, nói Giang Ý Duy giờ đang quay phim, bảo Chữ Đồng tới khách sạn bên ngoài khu phim trường đợi cô ấy.

Tối qua Giang Ý Duy quay phim cả đêm, khi xong việc thì cũng đã gần trưa. Trở về khách sạn, nhìn thấy Chữ Đồng ngồi trong đại sảnh, Giang Ý Duy một mình đi tới: “Đi thôi, lên gác.”

Người trợ lý đi theo phía sau, xách một túi đồ ăn được gọi tới. Ba người họ trở về phòng, Giang Ý Duy bảo người trợ lý về nghỉ trước. Cô ấy duỗi thẳng cẳng nằm trên giường: “Thoải mái quá, buồn ngủ chết mất.”

“Cậu vẫn còn ngủ được cơ à?”

“Yên tâm đi, trời không sập xuống được đâu.” Giang Ý Duy nhắm hai mắt lại, thật sự chỉ muốn ngủ một giấc đã đời, không bị âm thanh nào quấy nhiễu, cũng không có bất kỳ chuyện rối rắm nào cần cô ấy hao tâm tổn trí đối phó.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao không gọi điện thoại cho tớ?” Chữ Đồng đứng dậy, ngồi xuống bên giường.

Giang Ý Duy miễn cưỡng mở mắt ra, đáy mắt âm đạm vô hồn, lớp trang điểm còn chưa tẩy đi. “Chuyện này cậu cũng không giúp được tớ, hà tất còn gây thêm rắc rối cho cậu làm gì?” Giang Ý Duy chống người ngồi dậy, đi về phía bàn uống nước: “Cậu chưa ăn gì phải không. Nào, qua đây vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Giang Giang...” Chữ Đồng gọi một tiếng rồi lại ngập ngừng.

Giang Ý Duy ngồi lên thảm, mở từng chiếc hộp ra: “Cậu muốn hỏi tớ chuyện gì?”

“Vì sao không đứng ra thanh minh? Còn nữa, người họ Phó trong tin tức đó có phải Phó Thời Thiêm không?”

Giang Ý Duy cầm thìa lên, tay hơi khựng lại: “Chữ Đồng, chuyện trong giới giải trí cậu còn không rõ hay sao. Nếu tớ đứng ra sẽ chỉ càng bôi càng đen. Họ nói tớ vừa debut đã bám lấy Phó Thời Thiêm, nhưng cậu cũng nên biết lúc đó người tớ dựa vào là Giản Trì Hoài. Còn về Phó Thời Thiêm...” Giang Ý Duy khẽ lắc đầu. Có những chuyện dường như cũng chẳng thể nói rõ được: “Sau khi tớ bước chân vào showbiz cũng đã khôn lên nhiều. Những chuyện đen tối bên trong... cậu không thể tưởng tượng nổi đâu. Chữ Đồng, tớ không muốn nhớ lại nữa, cũng không muốn nói nữa.”

“Được.” Chữ Đồng ngồi đối diện cô ấy: “Tớ mặc kệ trước đây cậu ra sao, tớ cũng không gan hỏi cậu nữa. Giang Giang, cậu xem con đường sau này, Lâu Mộc Ngôn có cả đội ngũ phía sau bảo vệ, đi khắp nơi tìm người chống lưng, cậu không thể ngồi đây chờ chết được.”

Giang Ý Duy gấp một miếng com, đưa lên miệng: “Vốn dĩ tớ cũng có đội ngũ của mình nhưng chuyện lần này dính dáng quá lớn. Còn tung ra cả ghi chép chuyện nữ minh tinh bị các đại gia yêu cầu phục vụ qua đêm. Bây giờ phía Lâu Mộc Ngôn chắc đang liều mạng tìm bằng chứng chuyện tớ từng bán thân. Mà việc tớ có thể làm ngoại trừ di chuyển sự chú ý của mọi người ra còn gì nữa đâu?”

“Vậy thì phải khiến mọi người chuyển hướng chú ý sang Lâu Mộc Ngôn. Chuyện này vốn dĩ do cô ta khơi mào trước, suýt nữa hại chết người ta còn chưa nói, giờ cô ta lại muốn phui sạch tay?”

Giang Ý Duy cười khò: “Phải, nếu là mấy scandal bình thường thì cũng thôi, nhưng lại là tin đồn xấu, dù có thanh minh hay không thì cái danh tiếng xấu xa này cũng sẽ theo tớ cả đời.”

Đối với một người phụ nữ, đây có lẽ là đòn trí mạng.

Giang Ý Duy đưa thìa cho Chữ Đồng. Máy hôm nay cô ấy dốc sức quay phim, khó khăn lắm mới xong việc, nhưng lại không thể ngủ nổi. Trợ lý khuyên cô ấy cứ mặc kệ đi nhưng trong lòng vẫn bứt rứt như một cái gai vậy, sao có thể tảng lờ như không có chuyện gì?

“Giang Giang, cậu có từng oán trách Giản Trì Hoài không?”

Giang Ý Duy ăn một miếng spaghetti rồi ngẩng đầu lên nhìn cô, tới tận khi nuốt hết miếng mỳ trong miệng, cô ấy mới lên tiếng: “Không.”

“Vội tớ mà còn không nói thật hả, tớ không nói với anh ấy đâu.”

Giang Ý Duy cười khê, trong ánh mắt có đôi chút khó xử: “Vậy cậu nói cho tớ biết đi, theo cái nhìn của cậu, mấy cô minh tinh bề ngoài lấp lánh rực rỡ như bọn tớ là gì với Giản Trì Hoài?”

Chữ Đồng tỉ mỉ đắn đo, không biết nên dùng từ ngữ nào là tốt nhất để hình dung. Giang Ý Duy hơi cong môi cười: “Không làm khó cậu nữa, để tớ nói luôn đi. Từ ca làm việc trước nay luôn rất quyết đoán. Đối với anh ấy mà nói, bọn tớ chỉ có một chữ thôi, tiền.”

“Ai bảo vậy, mấy cô gái xinh đẹp trẻ trung như thế này, phần lớn còn có tác dụng ngắm cho đã mắt.”

Giang Ý Duy bò ra bàn, tiếp tục ăn: “Mắt thẩm mỹ của anh ấy cao lắm, đẹp hơn nữa thì có ích gì? Bản chất của một thương nhân mà. Thế nên cậu hoàn toàn không cần ghen hờn với Lâu Mộc Ngôn, cứ coi cô ta như một cái máy in tiền là được.”

“Ai nói với cậu là tớ ghen chứ?” Chử Đồng hạ thấp giọng.

Đầu mày Giang Ý Duy vẫn nhúu lại, tâm sự nặng nề. Chử Đồng lên tiếng an ủi: “Không có chuyện gì to tát đâu, và lại còn có người quản lý đẳng cấp cao như tớ ngồi đây, cả một cửa ải khó khăn như trước chúng ta còn cùng nhau xông pha được, lại sợ chút chuyện vặt vãnh này sao?”

Giang Ý Duy miễn cưỡng gượng cười, không muốn để Chử Đồng lo lắng: “Cậu nói đúng lắm, ai sợ ai nào?”

Giờ đây sự tỉnh càng lúc càng dữ dội, cả một lượng lớn 'lĩnh đánh thuê' trên mạng tập trung công kích weibo của Giang Ý Duy. Đêm đầu tiên của cô ấy, giá tiền của cô ấy, thù đoạn đề leo lên cao... lần lượt trở thành ba tin hàng đầu trong bảng xếp hạng tin hot.

Chử Đồng ngồi trong vườn tại Bán Đảo Hào Môn, ngón tay lướt nhanh trên bàn phím. Cô lấy bức ảnh trong máy ảnh ra, khoảng một tiếng đồng hồ là đã biên tập xong bản tin.

Cô nhìn chăm chăm vào trang bìa, không lập tức đăng ngay mà cầm cốc nước lên uống. Đã quá giờ tan làm của Giản Trì Hoài, Chử Đồng đợi thêm lát nữa, tới khi có tiếng còi ô tô vọng vào tai.

Giản Trì Hoài dạy xong trở về nhà, đi ngang qua vườn, bất chợt nhìn thấy bóng Chử Đồng. Anh nhẹ nhàng tung chùm chìa khóa trong tay lên, dạo bước về phía cô. Chử Đồng nhắm mắt nhắm mũi, nhìn anh cười mà như không cười: “Hi, tan làm rồi sao?”

“Đúng, hôm nay em về sớm quá nhỉ.” Giản Trì Hoài ngồi yên vị xuống chiếc ghế bên cạnh Chử Đồng.

Chử Đồng chống một tay lên trán, đổ người về phía trước: “Đằng nào cũng chẳng có việc gì, tin tức mấy hôm nay dữ dội quá, em không tìm ra tin nào hot có thể che lấp nó.”

“Vậy thì nghỉ ngơi mấy hôm, cả ngày chạy ra ngoài rồi, hết như khi vậy.” Giản Trì Hoài vẫn không quên tính khí thoăn thoắt của cô.

Chử Đồng vờn vai: “Chuyện anh điều hồ ly sơn em không so đo với anh nữa. Vợ chồng với nhau mà, phải thông cảm lẫn nhau.”

Ánh mắt Giản Trì Hoài toát ra vẻ nghi hoặc, tầm mắt anh dừng lại trên gương mặt cô. Chử Đồng xoay máy tính về phía Giản Trì Hoài, ra hiệu cho anh nhìn lên màn hình. Người đàn ông nhìn qua, thấy một tiêu đề được bôi đen: Có nhân mới có quả. Ánh mắt anh loáng thoáng nhìn thấy bức ảnh, hình như là Lâu Mộc Ngôn. Chử Đồng bấm chuột xác nhận: “Thế nên em đăng tin về Lâu Mộc Ngôn, anh cũng sẽ không tính toán với em phải không?”

Giản Trì Hoài giữ chặt máy tính, ghé sát lên đọc cẩn thận. Bài báo của Chử Đồng rất tường tận, bao gồm cả bức ảnh Lâu Mộc Ngôn tát Nghệ An ngay trước mặt mọi người, từng bức, từng bức hiện lên màn hình. Trong ảnh, sắc mặt Lâu Mộc Ngôn rất dữ dằn, còn chỉ tay vào mặt người ta mà chửi. Chử Đồng khẽ vỗ tay: “Xem đủ chưa?”

Người đàn ông ngược mắt lên, đáy mắt ẩn hiện vẻ sắc sảo: “Đây gọi là em không quan tâm?”

“Em chỉ công bố sự thật thôi mà.” Chử Đồng đón lấy ánh mắt Giản Trì Hoài không chút kiêng sợ: “Nghệ An tự sát liên quan gì tới Giang Ý Duy?”

Giản Trì Hoài gấp máy tính lại. Tin đã đăng lên rồi, cho dù có xóa ngay lập tức cũng vô dụng mà thôi. Anh khẽ gấp ngón cái lại, Chử Đồng đứng dậy, đứng nhìn anh từ trên xuống: “Em là phóng viên giải trí, khi nhìn thấy một vũng nước không còn trong, tác dụng của em là khuấy cho nó đục ngầu hơn nữa.”

“Chử Đồng, thật ra em không cần làm vậy, chuyện này tới hôm nay đã lạng gió rồi, chẳng phải mọi người đều vui vẻ cả sao?”

“Mọi người vui vẻ?” Chử Đồng đương nhiên không thừa nhận: “Lâu Mộc Ngôn thì được lợi nhưng Giang Ý Duy thì chịu thiệt.”

Giản Trì Hoài nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, bất giác cười khẽ thành tiếng: “Quy luật sinh tồn của ngành giải trí này là vậy, huống hồ có biết bao nhiêu chuyện không thể nói rõ ràng? Bản thân Giang Ý Duy không thừa nhận thì nó sẽ chỉ là một tin đồn mà thôi. Lâu dần sẽ có một tin khác xuất hiện, tự nhiên sẽ bằng đi.”

“Nhưng sau này, khi nhắc tới Giang Ý Duy, người ta sẽ lờ cô ấy và hai chữ 'dâm đẳng' vào làm một. Đây là một sự sỉ nhục.”

“Cô ta có địa vị của ngày hôm nay, được ngàn vạn người tung hô thì cũng phải chịu ngàn vạn người chà đạp. Ở trong showbiz, cho dù em có là một người trong trắng thuần khiết cũng sẽ có người tìm đủ mọi cách hắt nước bẩn lên người em. Thời gian trôi đi, em sẽ lạc lõng mà đánh mất chính mình. Có nhân mới có quả ư? Mấy chuyện đó lừa gạt fan hâm mộ là được rồi.” Giản Trì Hoài nói không chút nề tình, ngón tay khẽ gõ nhịp lên chiếc laptop của cô: “Tin tức này của em một khi công bố ra, phía Lâu Mộc Ngôn sẽ càng công kích kịch liệt. Đây là một trận chiến ác liệt, vì sao em phải đánh giúp Giang Ý Duy?”

“Nếu không đánh, tức là đầu hàng.”

“Nếu đầu hàng có thể giảm thiểu thương vong, có gì không tốt?”

Chử Đồng ngắt ặt: “Em làm người chính là như vậy, đúng là đúng, sai là sai, chuyện chưa từng làm có sao phải ngầm thừa nhận?” Thế nên từ trước tới

nay cô đều muốn làm mảng xã hội. Tần Tần nói tin tức xã hội thật sự khiến người không chịu nổi, nhưng cô muốn nói rằng mấy chuyện giả tạo trong giới showbiz còn khiến cô khó chịu hơn.

Giản Trì Hoài gật đầu: “Vậy được, chúng ta cùng chờ xem, xem em đúng hay anh đã nhìn nhầm.”

Chữ Đồng ôm lấy máy tính của mình: “Anh đúng là lão 'Giản Thế Nhân' hám lợi!”

“Em nói gì!” Giản Trì Hoài cao giọng.

“Truyền nhân tái thế của Hoàng Thế Nhân*!” Chữ Đồng sai bước đi vào trong nhà. Quay đầu lại, nhìn thấy Giản Trì Hoài đang gọi điện thoại, cô vô thức rón rọc bước chân. Lẽ nào anh đang sai người xóa tin của cô đi? Nghĩ tới đây, Chữ Đồng xoay người nhanh chóng quay lại chỗ cũ. Cô nhìn thấy Giản Trì Hoài liếc mắt nhìn mình: “Ừm, không cần quan tâm, cô ấy muốn đăng cứ để cô ấy đăng. Tình hình về sau nếu không kiểm soát được, tôi rất muốn xem xem sẽ có một màn kịch hay thế nào.”

*Một nhân vật địa chủ cường hào ác bá nổi tiếng trong bộ phim 'Cô thôn nữ tóc trắng', lấy đề tài nông thôn Trung Quốc, nổi tiếng Việt Nam trong những năm kháng chiến chống Pháp.

Người ở đầu kia điện thoại cười khỏ: “Tứ ca, cả Lâu Mộc Ngôn và Giang Ý Duy đều do anh quản lý, một khi cả hai thương vong, người thiệt hại lớn nhất chính là anh.”

Nhưng Giản Trì Hoài không để tâm: “Cả hai đều có phim cần quay, có scandal thế này cũng tốt. Mặc kệ tin đồn có là gì, sức quan tâm cao như vậy, đỡ phải quảng bá.” Giản Trì Hoài nắm rõ những quy luật này trong lòng bàn tay. Ai chơi được, ai không cần sĩ diện thì đó sẽ là người chiến thắng cuối cùng.

Anh ngắt điện thoại, đứng thẳng dậy. Hoàng hôn hắt lên bả vai anh, phác họa những đường nét tuyệt mỹ trên gương mặt anh. Anh giơ hai ngón tay vờ vẽ cằm Chữ Đồng: “Anh không biết vợ mình còn là một sứ giả chính nghĩa cơ đấy. Anh thật sự nên sai người đắp cho em một bức tượng, để trong khu vườn này để em ngày ngày nhìn thấy được đắc ý không thôi.”

Chữ Đồng quay mặt đi, xoa xoa cằm: “Đừng ăn nói chua chát vậy, suy cho cùng, người anh bảo vệ chẳng phải vẫn là Lâu Mộc Ngôn ư?”

Giản Trì Hoài chấp hai tay sau lưng, dáng vẻ gian manh, xảo quyệt. Nét mặt anh nhuộm một nụ cười khê: “Ai thắng ai thua trong số họ đối với anh đều như nhau, anh không quan tâm, đâu phải vợ mình, đúng không?”

Chữ Đồng cắn môi. Trông Giản Trì Hoài thì có vẻ anh không giận, không tức, chắc chắn là đã đoán trước bài báo không uy hiếp quá nhiều với Lâu Mộc Ngôn.

Còn chưa tới giờ ăn cơm tối, bộ phận quan hệ của Lâu Mộc Ngôn đã nhanh chóng có hồi âm, nói bức ảnh đó chỉ là đóng phim. Nghề An không đặt tình cảm vào, luôn sợ sẽ đánh vào Lâu Mộc Ngôn thật. Lâu Mộc Ngôn lại lo ảnh hưởng tới tiến độ quay phim nên hai người đôi vai cho nhau, những bức ảnh đó là đang giải thích cách diễn cho Nghề An.

Khi Chữ Đồng đọc được, chỉ cảm thấy nực cười. Nghề An là một diễn viên đã có thâm niên mấy năm trong nghề, lại còn cần một người mới vào như Lâu Mộc Ngôn chỉ bảo? Nhưng bây giờ mọi người đều đang tập trung vào vụ án hoang dã của làng giải trí, nghe nói chuyện này đã kinh động cả tới cảnh sát, còn có cả những cơ quan có liên quan tiến hành điều tra.

Ngày hôm sau, cho dù trên mạng vẫn còn những bài báo viết Lâu Mộc Ngôn đánh người nhưng có mấy nick weibo đồng thời lên tiếng, nói có bằng chứng mối quan hệ mờ ám giữa Giang Ý Duy và Phó Thời Thiêm, bỗng chốc cả weibo và làng giải trí như bùng nổ.

Chữ Đồng ngồi trước máy tính. Khoảng chín giờ sáng, một trong số các nick weibo đó tung ra cái gọi là bằng chứng. Đó là một bức ảnh mờ hồ, chỉ có bóng nghiêng, nhưng hình người con gái trong ảnh được khoanh tròn lại với dòng chữ chú thích bên cạnh: Bộ quần áo này trong một buổi họp báo nào đó nửa năm sau, Giang Ý Duy từng mặc y hệt.

Bức ảnh bên dưới quả nhiên là một bức ảnh hiện trường rõ rệt, quần áo của Giang Ý Duy giống hệt như trong bức ảnh trên. Tuy rằng chuyện này không phải là tuyệt đối nhưng làn sóng dư luận trước giờ vẫn rất đáng sợ, huống hồ trên bức ảnh mờ mờ lại không nhìn rõ mặt người, dáng hình cũng na ná, bọn họ cứ thế mà khẳng định chính là Giang Ý Duy. Cộng thêm vô số người đổ thêm dầu vào lửa, cái tên Giang Ý Duy e là một đứa bé năm tuổi chơi bên đường cũng gọi lên được.

Chữ Đồng cầm túi xách đứng dậy. Việc đã đến nước này chỉ còn một cách nhanh nhất và hiệu quả nhất mà thôi. Trong di động của cô có số của Ân Thiệu Trình. Chữ Đồng hẹn anh ta ra ngoài, nói nửa tiếng nửa gặp mặt.

Hai người gần như đến cùng một lúc. Chữ Đồng đi vào phòng, Ân Thiệu Trình vừa cởi áo vest ra: “Tìm tôi gấp vậy, Giản Trì Hoài có biết không?”

“Không liên quan đến anh ấy.” Chữ Đồng kéo ghế ngồi xuống: “Ân Thiệu Trình, anh vẫn còn kiểm chế được cơ đấy.”

“Không kiểm chế được lẽ nào phải chết vì nhin à?” Ân Thiệu Trình ngồi đối diện cô. Người phục vụ đi tới, đưa thực đơn cho Ân Thiệu Trình, người đàn ông chỉ vào Chữ Đồng: “Cô ấy hẹn tôi, cô ấy mời.”

Chữ Đồng liếc nhìn anh ta, đón lấy thực đơn, gọi bữa hai món điểm tâm. Giờ không phải lúc ăn uống. Sau khi người phục vụ ra ngoài rồi, cô mới lên tiếng: “Chẳng phải anh và Giang Ý Duy đã hòa thuận rồi sao?”

“Ai nói vậy?”

“Tôi đó Giang Ý Duy ở cùng anh, tôi biết.”

Ân Thiếu Trinh nhìn cô, ánh mắt hứng thú: “Cô nhìn thấy cả sao?”

Chữ Đồng cười khê: “Tim anh rần rỗi thật đấy. Người phụ nữ của mình bị vu vạ đến mức đó mà anh vẫn bình tĩnh cho được. Anh không sợ trang nhất báo ngày mai sẽ viết Ân Thiếu Trinh mọc sừng ư?”

Người đàn ông nghe xong, sắc mặt hơi lạnh đi: “Chữ Đồng, đừng có ăn nói lung tung.”

“Anh luôn nghi ngờ Giang Ý Duy và Gian Trì Hoài nhưng bây giờ Giang Ý Duy bị lôi vào vụ án hoang đâm, bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ, nói trước khi debut từng ngó với người ta. Ân Thiếu Trinh, về điểm này, có lẽ anh chính là nhân chứng tốt nhất phải không?”

Ân Thiếu Trinh cảm chiếc ly lên, ánh mắt vượt qua chiếc ly, không nhìn về phía Chữ Đồng: “Cô ấy quả nhiên thân thiết với cô, cả chuyện này mà cũng nói với cô.”

“Bây giờ tôi đang cố gắng hết sức để tìm cách giúp cô ấy, đương nhiên cô ấy sẽ không thể giấu giếm tôi. Ân Thiếu Trinh, một chuyện quá đơn giản, anh đứng ra nói một câu, chẳng phải chính là đòn đáp trả tốt nhất cho những tin đồn kia ư?” Chữ Đồng đã có chủ ý, nên nói thẳng.

“Cô bảo tôi nói với cánh nhà báo lần đầu tiên của Giang Ý Duy trao cho tôi, thế nên không tồn tại cái gọi là mua đêm đầu tiên?”

“Phải.”

Ân Thiếu Trinh nghe xong, hất cằm lên cao cười khê, một lát sau mới gạt nhẹ khóe mắt: “Cười sắp chảy cả nước mắt rồi. Chữ Đồng, cô cảm thấy có khả năng sao?”

“Vi sao không có khả năng?”

“Thân phận của tôi là gì? Bắt tôi công khai nói đỡ ột nữ minh tinh nào đó, chẳng hóa là thừa nhận cô ấy sao?”

Chữ Đồng nghe tới đây, dĩ nhiên hiểu ý của Ân Thiếu Trinh: “Thì ra anh chỉ muốn chơi đùa, không hề thật lòng.”

“Lúc tôi và Giang Ý Duy tốt đẹp, tôi đã nói rõ ràng với cô ấy rồi.”

Chữ Đồng quan sát người đàn ông trước mắt: “Làm người không thể làm vậy...”

“Vậy thì phải thế nào?”

Anh ta hoàn toàn không nói chuyện tình cảm với một người phụ nữ. Chữ Đồng khê lắc đầu, nếu để Giang Ý Duy biết được câu này chẳng biết cô ấy sẽ nghĩ sao? Chữ Đồng dựa người ra sau ghế: “Vậy được, tôi bàn một điều kiện với cậu chủ Ân nhé.”

“Cô nói đi.”

“Lúc trước, đa số mọi người đều biết chuyện của anh và Giang Ý Duy nhưng đích thực vẫn chưa xác nhận. Ở chỗ Giang Ý Duy có ảnh thân mật của hai người, nếu anh không chịu giúp cô ấy qua nạn này, tôi sẽ công bố những bức ảnh ấy ra. Tới lúc đó cái sừng trên đầu anh e là không gỡ xuống được. Nhưng lúc này nếu như anh chịu đứng ra, cùng lắm chỉ là công khai mà thôi, còn vớt được cái danh có tình có nghĩa. Sau này bất luận thế nào, cho dù không đi tiếp được mà chia tay, cũng là chuyện thường tình, sẽ không để người ta dị nghị. Anh nói xem?” Chữ Đồng bất giác nắm chặt tay lại.

Ân Thiếu Trinh nhìn cô như cười như không, sắc mặt âm ư: “Tôi thật không ngờ cô lại ra chiêu này.”

“Con người là ích kỷ, để tự bảo vệ mình chuyện gì cũng có thể làm được.” Chữ Đồng nói câu lấp lửng này, Ân Thiếu Trinh khê nhếch miệng: “Vậy mà cô lại tính toán tới cả tôi.”

“Không dám, quyền quyết định sau cuối vẫn thuộc về anh.”

Người đàn ông chỉ tay vào không khí, anh ta còn sự lựa chọn khác hay sao? “Được thôi.”

“Tốt.” Chữ Đồng hài lòng đứng dậy, cầm túi xách bên cạnh lên, lấy từng thứ một ra: “Bây giờ tôi sẽ phỏng vấn anh.”

“Lâu Mộc Ngôn chẳng phải tiểu mỹ nhân đang được chồng cô lăng xê sao? Cô đối đầu với anh ta như vậy, cần thận anh ta cho cô biết mặt!”

“Giang Ý Duy cũng là nghệ sỹ của Dịch Suu chúng tôi. Anh ấy cảm thấy in tiền từ người Lâu Mộc Ngôn nhanh hơn, nhưng tôi không nghĩ vậy, với cái giá hiện giờ của Giang Ý Duy, không mấy người trong showbiz đọ được. Nếu lại tiếp tục đẩy thêm, thì không ai sánh bằng.” Chữ Đồng ngồi đối diện Ân Thiếu Trinh: “Nào, bắt đầu thôi.”

Bán Đảo Hào Môn.

Giản Trì Hoài cho rằng Chữ Đồng không có bản lĩnh lật tung trời lên, nên cứ để mặc cho cô nhảy nhót. Về tới nhà, nhìn thấy Chữ Đồng mặc quần áo tập yoga đứng trước tivi, Giản Trì Hoài đi tới, bên tai vọng tới một giọng nói.

Anh nhìn vào màn hình, bên trong quay mặt Ân Thiệu Trình, đáng vẻ như bị người ta ngược đãi: “Khi Giang Ý Duy còn chưa debut, chúng tôi đã ở bên nhau rồi, cái gì mà có quan hệ mờ ám với người khác, cái gì mà bán đứt đêm đầu tiên? Nếu cô ấy thật sự qua lại với ai, sao tôi lại không biết? Mấy cái bài báo sai sự thật trên mạng thực sự nên bị nghiêm trị. Tôi đã gửi thư cho luật sư rồi, tất cả những kẻ đồn thổi gièm pha, tôi đều sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý. Chuyện đã tới nước này, mong có vài người hãy tự mà lo liệu!”

Chữ Đồng cảm điều khiển lên, đổi kênh khác.

Cô lấy một trái nho bỏ vào miệng, cũng chẳng nhìn người đàn ông bên cạnh. Hai tay cô gợn cao, sau đó hơi xoay eo, bắt đầu học theo động tác yoga trong tivi. Chữ Đồng thật ra cảm thấy hơi chột dạ, không biết Giản Trì Hoài có nhào tới, thẳng thừng vật ngã cô không?

~

~

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thâm Kín* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 76: Yêu anh, chỉ trong khoảnh khắc

Giản Trì Hoài ném chìa khóa xe trong tay về phía bàn uống nước, sau đó ngồi xuống sofa. Chữ Đồng nhảy yoga trước mặt anh. Cả hai đều không nói gì. Lát sau, vẫn là Chữ Đồng cảm thấy chột dạ, cô quay người đối mặt với Giản Trì Hoài.

Người đàn ông ngược mắt lên, nhìn cô không chớp mắt, trên gương mặt không thể nhận ra hi vọng ảm đạm. Chữ Đồng nhún vai: “Thấy chưa, chẳng phải đã giải quyết được rồi sao?”

“Thật sự giải quyết được rồi ư?”

“Dĩ nhiên, Ân Thiệu Trình đã đứng ra nói những lời này rồi, còn ai dám nói những lời cuội nữa? Cho dù có thật sự hắt nước bẩn lên người Giang Ý Duy thì độ tin cậy cũng đã giảm đi quá nửa.” Nói xong lời này, Chữ Đồng quan sát sắc mặt Giản Trì Hoài: “Có phải trong lòng anh tích tụ một ngọn lửa không, đang định tìm em tính sổ?”

“Anh thì có ngọn lửa gì? Cục diện như thế này cũng rất tốt. Dù sao thì Giang Ý Duy vừa hồi sinh, cũng cần có một danh tiếng tốt đẹp.”

Chữ Đồng có phần nhìn không thấu anh: “Vậy vì sao lúc trước anh không giúp?”

“Nếu người nào cũng cần anh đích thân ra tay kéo, lẽ nào anh phải liều chết ư?” Giản Trì Hoài một lần nữa nhìn về phía màn hình tivi: “Huống hồ có những chuyện, em tưởng là giúp họ, nhưng những chuyện phát sinh về sau... lại không phải là việc em có thể kiểm soát được.”

“Ăn nói chừng sâu sắc như vậy, anh tưởng em lớn lên trong kinh hoàng đấy à?”

Giản Trì Hoài giờ tay kéo cổ tay cô, giật mạnh một cái, để Chữ Đồng ngã ngồi xuống chân mình. Hai tay anh giữ chặt vai cô: “Ăn nói với anh kiểu gì vậy?”

“Giản Trì Hoài, anh đã quen việc người khác ngẩng đầu lên nhìn mình, quen với việc mình đứng ở một vị trí cao chót vót. Em ăn nói như vậy rất bình thường mà, đây gọi là phong cách.” Chữ Đồng định đứng dậy nhưng bị người đàn ông siết chặt eo. Có lẽ lúc này cô đang đắc ý, một chuyện lớn như vậy lại được cô giải quyết xong xuôi, hơn nữa còn rất nhẹ nhàng, một mũi tên bắn trúng hai đích.

Người đàn ông nhìn thấy nụ cười trên gương mặt cô đang lan dần ra. Suy nghĩ trong lòng cô, anh có thể đọc được. Chỉ có điều chuyện Ân Thiệu Trình công khai như vậy, thật sự đơn giản thế sao?

Giản Trì Hoài xoa tay nhẹ nhàng lên đùi cô: “Chuyện này có lẽ đã qua rồi. Nào, cười với anh một cái.”

“Tứ ca, anh là giáo sư nổi tiếng, ăn nói chừng thô tục như vậy được không?”

Sắc mặt Giản Trì Hoài căng ra, anh chưa từng bị ai hình dung như vậy bao giờ. “Chuyện tình cảm riêng tư mà cũng gọi là thô tục? Vậy em làm những chuyện đó với anh, không nên gọi là...”

Chữ Đồng nghe tới đây, vội vàng giờ tay bịt miệng anh lại: “Không được nói bậy!” Gương mặt nhỏ trắng trẻo của cô ghé sát về phía Giản Trì Hoài: “Anh cho em làm mạng xã hội đi, rời khỏi vị trí hiện tại, em sẽ không can dự vào chuyện trong showbiz nữa, lúc đó anh muốn làm mưa làm gió thế nào cũng được.”

“Vội từ ngủ mà em dùng, còn đòi qua mạng xã hội?” Giản Trì Hoài giữ tay Chử Đồng. Thật ra anh vốn không định dồn ép cô trong cái giới này, chỉ có điều mảnh đất xã hội kia, nếu để một người coi cái ác là thù như Chử Đồng bước vào, kiểu gì cũng khổ.

Giang Ý Duy từ phim trường trở về cũng đã quá nửa đêm. Cô ngồi trong xe đọc tin tức weibo. Trở về khách sạn, cô một mình cầm thẻ phòng đi tìm phòng của mình.

Cửa phòng vẫn chưa mở đã nghe thấy sau lưng có người gọi cô. Giang Ý Duy quay người lại, nhìn thấy cửa căn phòng đối diện đang mở, còn Ân Thiệu Trình nghiêng người đứng dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực: “Tôi đợi mấy tiếng rồi đây.”

Giang Ý Duy cúi đầu nhưng vẫn không che được ý cười lan ra nơi khóe môi: “Em đang quay phim mà.”

“Lại đây.” Ân Thiệu Trình nhẹ nhàng nói một câu.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Vì sao phải qua đó?”

“Em là người con gái của tôi, tôi bảo em làm gì thì em phải làm cái ấy.”

Giang Ý Duy nghe xong câu này chợt nhú mày. Ân Thiệu Trình tiếp lời: “Người dân cả nước đều đã biết chuyện của chúng ta, em còn muốn chối sao?”

Giang Ý Duy mím môi, nhưng niềm hân hoan trong lòng thì không sao che giấu được. Cô từng bước, từng bước tiến lại gần Ân Thiệu Trình. Người đàn ông đứng thẳng dậy, đưa lòng bàn tay về phía cô. Giang Ý Duy trao tay cho anh, Ân Thiệu Trình nắm chặt rồi dắt cô vào phòng. Anh quay người đóng cửa lại, Giang Ý Duy vòng hai tay ôm lấy cổ người đàn ông. Cô kiễng chân lên: “Thiệu Trình, em không ngờ anh lại công khai thừa nhận, mọi chuyện tối đẹp ngọt quá.”

“Dĩ nhiên tôi không thể để mấy kẻ đó tùy tiện bôi nhọ em. Người phụ nữ của Ân Thiệu Trình này, bọn họ muốn động vào, còn phải biết cân nhắc trước sau.” Trước nay mấy lời ngọt ngào vẫn luôn là sở trường của Ân Thiệu Trình, Giang Ý Duy trong lòng cảm động, hai tay cô bám chặt, ghé tới hôn lên môi anh. Ân Thiệu Trình ép sát cô vào vách tường: “Nói đi, em yêu tôi không?”

Giang Ý Duy đắm chìm trong nụ hôn lấy lại thể chủ động của anh: “Yêu...”

Người đàn ông hài lòng ôm chặt cô, bế ngang người cô lên rồi đi về phía chiếc giường lớn trong phòng.

Từ đó, cuộc chiến hỗn loạn trên mạng dần dần lắng xuống. Lâu Mộc Ngôn cũng coi như qua được cửa ải này, có điều cô ta dù gì cũng là diễn viên mới, cứ cho là được giải thưởng thì mức độ quen mặt của công chúng vẫn chưa cao. Khi nhắc tới cô ta, chẳng thể tránh khỏi việc bị gắn với bốn chữ 'hồng hách đánh người'. Đây cũng là điểm khiến Lâu Mộc Ngôn phẫn nộ nhất.

Chử Đồng ngồi trong phòng khách nhà Giang Ý Duy, nhìn cô ấy quần tạp dề đi qua đi lại: “Này này này, đủ rồi đấy. Có mỗi hai đứa con gái yếu ớt như bọn mình, cậu làm lắm thế này, ăn hết nổi không?”

“Yên tâm đi, tớ tin vào sức chiến đấu của cậu.”

Chử Đồng gượng cười, hạ giọng lầm bầm: “Sao không nói là sức chiến đấu của mình, làm như tớ ăn như trâu như bò vậy.” Cô đứng dậy đi tới trước bàn ăn, nhìn thấy còn có rượu vang và cả một bàn thịnh soạn, bất chợt kinh ngạc thốt lên. “Giang Giang, tớ không ngờ cậu khéo tay thế này đấy.”

Giang Ý Duy tháo tạp dề ra, ra hiệu cho Chử Đồng ngồi xuống: “Dĩ nhiên rồi, tớ thích nấu nướng. Sau này mà lấy chồng, tớ hy vọng được làm mẹ hiền vợ đảm.”

“Chep chep, vì Ân Thiệu Trình, đúng là cái gì cậu cũng tình nguyện.” Chử Đồng đưa ly rượu qua. Hai người ngồi đối diện nhau, Giang Ý Duy rót rượu xong thì đưa ly lại cho cô: “Nào, chúng ta uống một ly đã.”

“Được.”

Hai người khẽ chạm cốc, Giang Ý Duy nhấp một ngụm, cười khê: “Ly này tớ mời cậu, cảm ơn cậu.”

Cảm ơn những gì Chử Đồng đã làm cho cô ấy, cũng cảm ơn những gì Chử Đồng đang làm cho cô ấy. Chử Đồng uống hết quá nửa ly: “Lắm chuyện, sau này cậu làm thêm mấy bữa nữa cho tớ ăn là được rồi.”

Giang Ý Duy một tay chống cằm: “Cậu biết không? Khi tớ nghe được Ân Thiệu Trình nói những lời ấy trên truyền hình, tớ đã khóc đấy. Tớ không hề nghĩ rằng anh ấy lại đứng ra, dù chỉ vì tớ nói một câu thôi tớ cũng không nghĩ đến, thế mà...”

Chử Đồng có chút xúc động: “Giang Giang, đây là chuyện vui mà, khóc gì chứ?”

“Tại tớ kích động quá thôi, tớ đặt quá nhiều tình cảm với người đàn ông này, cuối cùng cũng có được sự hồi đáp như tớ mong đợi.” Giang Ý Duy uống cạn rượu trong ly: “Mấy ngày nay quả thực là thời điểm tớ hạnh phúc nhất, thật lòng chỉ muốn thời gian ngừng trôi.”

“Ngừng trôi làm cái gì hả? Sau này ngày tháng sẽ càng ngày càng tốt đẹp. Giang Giang, vì hạnh phúc của chúng ta, cạn ly!”

Giang Ý Duy giờ cao ly rượu lên, hai chiếc ly thủy tinh chạm vào nhau, 'keng' một tiếng giòn tan. Tivi trong phòng khách vẫn còn đang bật, hai người không ngừng nói cười, thi thoảng lại có mấy bản tin giải trí lọt vào tai. Giang Ý Duy chuyển tâm cắt bớt tét trong đĩa: “Bít tét đã được ngâm qua rượu vang hảo hạng đây, mùi vị...”

Chữ Đồng rót rượu, giọng nói của người nữ MC trong tivi lọt vào tai cô: “Đối với vị công tử phong lưu trong giới giải trí này... trước kia có quan hệ với Giang Ý Duy... hôm nay, Ân Thiếu Trình đã chính thức công bố với mọi người, mừng 9 tháng sau sẽ đính hôn với thiên kim tiểu thư của tập đoàn Nam Kiều...”

Động tác tay của Chữ Đồng khựng lại, đối diện vang lên một tiếng động lớn. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dao đĩa trong tay Giang Ý Duy rơi xuống đĩa, phát ra một tiếng keng rất to. Chữ Đồng đặt ly rượu xuống bàn, khi lên tiếng, bờ môi bất giác run run: “Giang Giang.”

Dường như Giang Ý Duy không nghe thấy cô nói gì. Cô ấy đẩy ghế ra, lao đảo đi về phía phòng khách, Chữ Đồng vội vàng đi theo. Trên màn hình tivi, Ân Thiếu Trình vẫn phong độ phóng túng như thế. Anh ta đứng giữa đám đông, đích thân tuyên bố tin mừng.

“Hai gia đình Ân Du có quan hệ qua lại từ lâu, tôi và Du tiểu thư cũng rất hợp nhau, chuyện thông gia lần này coi như khiến hai gia đình đã thân càng thêm thân...”

Có người phóng viên đặt một câu hỏi sắc bén nhất: “Xin hỏi cậu chủ Ân, không lâu trước đây anh có thừa nhận chuyện với Giang Ý Duy, vì sao mới đó đã đính hôn với người khác?”

“Tôi và Giang Ý Duy là chuyện đã qua rồi. Chúng tôi từng hạnh phúc, cũng chia tay trong êm đẹp. Cô ấy vô duyên vô cớ bị người công kích, tôi đương nhiên phải nói đỡ cô ấy một câu, nhưng bây giờ chúng tôi chỉ là bạn bè mà thôi.”

Giang Ý Duy lập tức ngồi sụp xuống nền đất, Chữ Đồng vội đỡ cô ấy dậy: “Giang Giang.”

“Sao lại như vậy?” Giang Ý Duy níu lấy cánh tay Chữ Đồng, không tin vào mắt mình: “Tối qua anh ấy vẫn còn ở bên tớ, tối qua anh ấy vẫn còn ở chỗ tớ mà!”

“Giang Giang, cậu đừng như vậy, chưa biết chừng là giả thi sao?”

“Đó là Ân Thiếu Trình đấy, bây giờ chính miệng anh ấy thừa nhận, không phải tin đồn...” Nước mắt đọng đầy khóe mắt Giang Ý Duy, không sao kìm nén được nữa. Cô ấy chỉ vào người đàn ông trong màn hình: “Chữ Đồng, cậu nhìn đi, cậu nói cho tớ biết, có phải tớ nhìn nhầm không?”

Chữ Đồng giữ chặt bả vai Giang Ý Duy. Bình thường mồm miệng cô lanh lợi là thế mà đến giây phút này, cô lại hoàn toàn không biết phải an ủi Giang Ý Duy bằng cách nào. Chuyện này bắt buộc phải để chính Giang Ý Duy hỏi Ân Thiếu Trình mới được.

Lát sau, Giang Ý Duy gọi điện cho Ân Thiếu Trình, nhưng đầu kia không ai nhận máy. Tối buổi tối, khó khăn lắm Chữ Đồng mới khuyên bảo được cô ấy. Giang Ý Duy nằm im trên giường, không nhúc nhích, tắt di động, nói đại loại là: Cô ấy nên tỉnh lại rồi, mấy ngày qua chỉ là một giấc mộng thôi.

Trở về Bán Đảo Hào Môn, Chữ Đồng ngồi ngăn người ở sofa. Giản Trì Hoài cầm một cuốn sách đi ngang qua người cô: “Mắt hờn mắt vía vậy, em đã xem tin tức của Ân Thiếu Trình chưa?”

Chữ Đồng ngẩng đầu lên: “Em không hiểu, vì sao lại như vậy?”

“Đạo lý rất đơn giản, những lời Ân Thiếu Trình nói lúc trước chắc chắn đã khiến ông bà Ân phẫn nộ. Họ sẽ không cho phép Ân Thiếu Trình tiếp tục phát triển với một ngôi sao trong showbiz. Huống hồ Ân Thiếu Trình cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ kết hôn với Giang Ý Duy. Bây giờ người nhà họ Ân chắc chắn đã ra áp lực gì đó với Ân Thiếu Trình, bắt cậu ta phải nhanh chóng đính hôn.” Giản Trì Hoài ngồi đối diện Chữ Đồng, hơi ngược mắt lên: “Mà đối với cậu ta, đây là con đường bắt buộc phải đi, sớm hay muộn rồi cũng phải đi mà thôi.”

“Ý anh là chính tin tức của em... mới khiến Ân Thiếu Trình phải đính hôn vào lúc này?”

“Đúng thế.” Giản Trì Hoài nhắc chân lên: “Bài phỏng vấn của em chính là một chất xúc tác, mặc dù nó đã hóa giải được chuyện khẩn cấp của Giang Ý Duy nhưng cũng cắt đứt luôn mọi mơ mộng của Giang Ý Duy sau này.”

Chữ Đồng quả thực không dám tin vào hiện thực này: “Không, em không tin.”

“Chữ Đồng, anh đã nói với em ngay từ đầu rồi. Chuyện này nếu em xen vào thì bắt buộc phải đối mặt với những hậu quả không thể thu dọn được. Ân Thiếu Trình đính hôn rồi sẽ phải đối mặt với chuyện kết hôn. Nhưng như vậy cũng gọi là nhanh gọn, nếu Giang Ý Duy còn muốn tiếp tục với Ân Thiếu Trình, sau này sẽ bị người ta gọi là kẻ thứ ba thôi.”

Chữ Đồng bưng hai tay ôm mặt: “Vì sao lại như vậy? Sao có thể như vậy cơ chứ?” Giản Trì Hoài không nói nhiều. Có những chuyện Chữ Đồng nhất quyết muốn lo, vậy thì anh chỉ còn cách tạm thời khoanh tay đứng nhìn, để tự cô nhìn nhận hậu quả.

Những ngày sau đó, Giang Ý Duy yên ắng một cách kỳ lạ. Chữ Đồng không yên tâm nên qua đó với cô ấy. Nhưng ngay hôm sau, cô ấy đã tới phim trường, điên cuồng làm việc, lúc gọi điện chỉ nói với Chữ Đồng một câu: “Không sao, một người có thân phận địa vị như anh ấy đương nhiên sẽ không chấp nhận một người vợ như tớ. Chữ Đồng, tớ nghĩ thông suốt rồi, Giang Ý Duy này từ nay về sau phải biết dựa vào bản thân, phải biết yêu thương chính mình.”

Chỉ Đồng nghe thấy cô ấy nói vậy dĩ nhiên cũng yên tâm hơn nhiều. Cái hồ tình cảm bắt buộc phải tự bước qua mới được.

Ngày Ân Thiệu Trình đính hôn.

Lễ đính hôn được tổ chức tại một khách sạn xa hoa nhất Tây Thành, bóng bay rợp trời lơ lửng trong không trung, từ xa đã có thể nhìn thấy khung cảnh rộn ràng náo nhiệt. Giang Ý Duy đứng bên ngoài. Hôm nay cô hoàn toàn là một người dư thừa. Cô gọi cho Ân Thiệu Trình hết cuộc này tới cuộc khác nhưng anh vẫn không nhận máy. Cô nhấn một tin: Ân Thiệu Trình, nếu anh còn cố tình không gặp, em chỉ còn cách xông vào. Em ở phòng 902.”

Sau khi chờ đợi rất lâu, bên ngoài cuối cùng cũng vang lên tiếng chuông cửa. Giang Ý Duy rào bước ra mở cửa, nhìn thấy Ân Thiệu Trình sa sầm mặt, đứng bên ngoài.

Giang Ý Duy để anh vào phòng. Người đàn ông đóng cửa lại: “Tìm tôi có việc gì?”

“Ân Thiệu Trình, có phải anh vẫn nợ em một lời giải thích không?”

Ân Thiệu Trình nhìn chăm chú người con gái trước mắt, ngữ khí lạnh lùng: “Chỉ là đính hôn thôi mà, em sốt sáng gì chứ?”

“Vậy hai chúng ta thì sao, em và anh được coi là cái gì?” Giang Ý Duy cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng. Người đàn ông gợn tay định vuốt ve gò má cô, Giang Ý Duy lùi về sau, Ân Thiệu Trình tỏ ra không vui: “Tôi vốn dĩ không yêu cô ta, em tính toán với cô ta làm gì?”

“Nhưng sau này cô ta vẫn là vợ danh chính ngôn thuận của anh.”

Ân Thiệu Trình cũng không phủ nhận: “Chỉ là một tờ giấy đăng ký kết hôn thôi mà, sẽ không thay đổi được gì giữa hai chúng ta cả.”

“Ân Thiệu Trình, thì ra từ trước tới nay, anh chỉ muốn để em làm một người đàn bà ở bên cạnh anh thôi, đúng không?”

Người đàn ông nghe tới đây, nhìn thấy Giang Ý Duy nắm chặt hai tay lại, sắc mặt anh hơi lạnh: “Tôi chưa bao giờ nói tôi sẽ cưới em.”

“Phải, anh chưa bao giờ nói, chỉ có mình si tình. Em nên hiểu rõ lâu rồi mới phải thế mà vẫn còn nín giữ hoang tưởng. Ân Thiệu Trình, rốt cuộc anh có trái tim hay không? Có khi nào biết toàn tâm toàn ý yêu một người hay không?”

“Không.” Người đàn ông đáp dứt khoát: “Tôi thích em nhưng tôi sống trong cái vòng lẩn quẩn này, được tiếp xúc với quá nhiều cái đẹp. Ý Duy, tôi không giấu em, có lẽ đúng là tôi yêu em...”

“Nhưng anh cũng sẽ yêu người khác nữa, phải không? Trái tim anh có thể chia làm mấy lớp, đồng thời yêu mấy người con gái, phải không?”

“Lẽ nào em sẽ không đợi tôi sao?”

“Đợi ư?” Đối với Giang Ý Duy mà nói, từ này là một sự lăng trì sâu sắc: “Anh đã đính hôn rồi, em còn cần phải đợi tiếp sao?”

“Lẽ nào tôi cứ phải lấy em chúng ta mới được ở bên nhau?”

Giang Ý Duy biết mối quan hệ giữa họ cạn rồi, chút hoang tưởng cuối cùng trong tim cũng bị chính tay cô đập nát. Cô lưu luyến, nhưng còn cách nào khác đây? Cô có yêu anh hơn nữa, có muốn ở cạnh anh nhường nào cũng sẽ không cho phép mình tiêu tốn toàn bộ tuổi xuân và nhiệt tình vào thân phận của một kẻ thứ ba.

“Ân Thiệu Trình, em có thai rồi.”

“Em nói gì?” Người đàn ông rất đổi kinh ngạc.

Giang Ý Duy ngây ngốc nhìn anh không rời mắt: “Mấy hôm trước đã kiểm tra ra, em vẫn chưa nói với anh. Em không muốn dùng đứa bé để uy hiếp anh. Ân Thiệu Trình, anh có cần đứa con này không?”

“Tôi cần.” Người đàn ông đưa tay ra giữ chặt bả vai cô: “Tôi sẽ chăm sóc tốt cho hai mẹ con em.”

“Nếu gia đình anh không chấp nhận em, em có thể giải nghệ, không làm ngôi sao nữa. Ân Thiệu Trình, gia đình chúng ta có thể sống hạnh phúc, có được không?”

Ân Thiệu Trình hơi buông lỏng tay một chút: “Em không cần giải nghệ, cả gia đình chúng ta vẫn có thể vui vẻ. Tôi sẽ sắp xếp để em ra nước ngoài sinh đẻ, cũng sẽ không để đám phóng viên...”

Giang Ý Duy ngắt lời anh: “Vì sao em cứ phải lên la lên lút?”

“Ý Duy, danh phận không là gì cả, tôi vốn không yêu cái người họ Du đó. Chỉ cần chúng ta sống hạnh phúc, cô ta cũng chỉ là một vật tượng trưng mà thôi.”

Giang Ý Duy thật sự cảm thấy nhục cười thay bản thân, tới giờ phút này rồi mà còn mộng tưởng. Cô hất tay Ân Thiệu Trình ra: “Đừng nói nữa, em hiểu cả rồi, em hiểu rồi.”

“Em cứ ở tạm đây, lát nữa tôi tới tìm em.”

“Không cần đâu.” Giang Ý Duy ngẩng cao đầu nhìn anh: “Ân Thiếu Trình, từ nay về sau anh đừng bao giờ tới tìm em nữa. Em đã bị hủy hoại một lần, không muốn bị hủy hoại thêm lần thứ hai vì anh!”

Cô giờ tay kéo Ân Thiếu Trình đang đứng chặn trước cửa ra. Người đàn ông nhất quyết ôm lấy cô, Giang Ý Duy quay đầu nhìn anh: “Chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc là anh từ bỏ, hoặc là em từ bỏ!”

Bàn tay Ân Thiếu Trình từ từ buông lỏng. Giang Ý Duy mở ra một khe cửa: “Ân Thiếu Trình, em không trách anh, có trách thì trách chính mình lại đi yêu một người đàn ông coi lăng nhăng là chung tình.”

Cô đi ngang qua người anh. Khi Giang Ý Duy đi ra ngoài, trái tim đau đớn tột cùng, thậm chí nước mắt đã trào ra. Từng căn phòng lướt qua đôi mắt cô, cô lại nghĩ Ân Thiếu Trình và cô gái họ Du kia tối nay sẽ ngủ ở phòng nào đây?

Khi Chử Đồng nhận được điện thoại của Giang Ý Duy, cô đang ra ngoài tìm tin. Cô ngồi xuống ghế, lòng như lửa đốt: “Cậu không sao chứ? Vì sao lại ở bệnh viện?”

Nhưng Giang Ý Duy không nói rõ tường tận. Chử Đồng ngắt máy rồi vội vã qua đó.

Cô tới tầng lầu mà Giang Ý Duy nói, mỗi bước đi đều cảm thấy bất an. Cô vội nhanh bước chân, tới khoa ấy. Chử Đồng ngẩng đầu lên, nhìn thấy ba chữ 'Khoa phụ sản'.

Y tá để cô vào trong, bên trong là một phòng làm việc nhỏ, một tấm rèm lớn chia không gian thành hai phần. Đây là một bệnh viện tư nhân có tiếng hàng đầu. Chử Đồng nắm chặt tay lại, mơ hồ có một dự cảm chẳng lành: “Giang Giang?”

Bên trong có một tiếng hét đau đớn vọng ra, mỗi một dây thần kinh của Chử Đồng đều căng ra: “Giang Giang?”

“Đồng Đồng, cậu tới rồi à?”

“Cậu... tới bệnh viện làm gì?”

“Tớ bỏ đứa bé rồi.”

Chử Đồng nghe được mấy chữ này, sợ đến nỗi mặt trắng bệch như tờ giấy. Giang Ý Duy có thai ư? Chuyện khi nào vậy? “Cậu điên rồi à?” Cô sai bước đi tới, bàn tay nhỏ nắm chặt tấm rèm, định kéo nó ra nhưng tiếng của Giang Ý Duy ngay lập tức vọng ra: “Không kịp nữa đâu.” Giọng cô ấy xen lẫn khổ đau, dường như đang cố đè nén. Chử Đồng lùi ra sau: “Sao cậu phải làm vậy?”

Hôm nay là ngày đính hôn của Ân Thiếu Trình, mà Giang Ý Duy lại chọn đúng ngày này để từ bỏ đứa con này.

“Lẽ nào tớ sinh nó ra để nó trở thành một đứa con riêng ư?”

“Vậy thì cậu cũng đâu cần phải khiến bản thân chịu khổ như vậy?”

Giang Ý Duy bật khóc thành tiếng: “Đây là cửa ải cuối cùng rồi. Nếu tớ không làm vậy thì sẽ mãi mãi ảo tưởng về anh ấy. Giờ thì tốt rồi, tất cả đều đã tan biến, ngay cả một chút liên hệ cuối cùng cũng không còn nữa.”

Tiếng khóc của Giang Ý Duy vọng ra khỏi tấm rèm, Chử Đồng lập tức đỏ mắt: “Xin lỗi nhé, nếu không phải tại tớ bắt Ân Thiếu Trình ra mặt làm sáng tỏ mọi chuyện, các cậu cũng sẽ không đến mức này...”

“Không, không liên quan gì tới cậu. Cho dù không có cậu tác động, Ân Thiếu Trình cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy mình... A!” Giang Ý Duy khó kiềm chế được cơn đau. Chử Đồng nắm chặt tay lại, Giang Ý Duy không chọn một cách không đau đớn là để muốn bản thân đau triệt để, sau này ghi nhớ tất cả những gì hôm nay phải chịu đựng ư?

Cô ấy thật sự quyết tâm rồi, khóe mắt Chử Đồng chưa xót đến khó chịu: “Ân Thiếu Trình đã biết chưa?”

“Anh ấy biết thì sao chứ? Việc đã đến nước này, tớ phải mất hết tất cả thì mới đứng dậy được, không được ngã nữa. Đứa bé này có chào đời cũng sẽ không ai thừa nhận...” Giang Ý Duy nghẹn ngào: “Không phải tớ máu lạnh, chỉ tại tớ sợ sẽ lại đánh mất lần nữa.”

Chử Đồng ngồi xuống chiếc ghế bên ngoài, cô có thể nghe thấy tiếng dụng cụ được cầm lên, lòng bàn tay cô bắt chặt lấy đầu gối của mình, căng thẳng tột cùng. Bỗng nhiên có một keng vọng ra từ bên trong, trái tim đang căng ra của cô bỗng nhiên đứt phụt, thậm chí như nghe được tiếng nỗi đau bị cửa vào da thịt. Vị bác sĩ hai tay đầy máu bước ra, nhắc điện thoại bàn lên: “Nhanh, chuẩn bị máu huyết và máu tương, lập tức đưa vào phòng mổ.”

Chử Đồng đứng dậy, sắc mặt sốt sáng: “Sao vậy ạ?”

“Xuất huyết nghiêm trọng.”

Nghe được mấy chữ này, trước mắt cô như màn đêm ập xuống. Chử Đồng bước tới, kéo tấm rèm ra, nhìn thấy Giang Ý Duy nửa người toàn là máu,

nằm im đó, lớp vải trắng trên người đã thấm đẫm máu. Y tá nhanh chóng đẩy cửa đi vào, cùng nhau đẩy giường của Giang Ý Duy ra.

Chữ Đồng đi theo như một khúc gỗ. Dọc đường, các y tá chạy bước nhỏ, Chữ Đồng đi được nửa đường thì bắt đầu như trượt trên hành lang. Lòng bàn tay cô cũng dính máu, vì ban nãy chạm vào tấm rèm mà vị bác sỹ kia kéo ra. Cô ra sức lau lên chân: “Không sao đâu, nhất định không có chuyện gì đâu. Giang Ý Duy, bao nhiêu cửa ải cậu đều vượt qua được rồi, cái này có là gì đâu?”

Cô tự lẩm bẩm nhưng cũng áy náy muôn phần. Cô những tưởng mình đã giúp Giang Ý Duy vượt qua được một kiếp nạn, nào ngờ cả những tai họa sau đó cũng vì cô mà ra. Chữ Đồng ôm đầu, bỗng liếc nhìn thấy có mấy cái bóng đang ngó nghiêng gần đó. Chữ Đồng nhận ra một người trong số đó, đó cũng là một phóng viên giải trí, còn từng ăn cơm với cô.

Cô vội lau nước mắt, gượng người đi về phía trước. Cô cảm thấy mệt mỏi vô cùng, đám người kia chắc chắn bám theo Giang Ý Duy tới đây. Mà đúng vào lúc này, Chữ Đồng hoàn toàn không thể đổi phó. Cô tới trước cửa nhà vệ sinh, ngồi sụp xuống bên cạnh một chậu hoa lớn.

Lúc Giản Trì Hoài nhận được điện thoại, anh đang dạy học. Anh cầm di động ra ngoài, khép cửa lại: “Alô?”

“Giản Trì Hoài.” Tiếng khóc của Chữ Đồng từ trong điện thoại vọng ra. Dường như cô đang cố kìm nén, nghẹn ngào gần như không thể nói được một câu hoàn chỉnh: “Giản Trì Hoài, anh giúp em với, giúp em với. Em thật sự hết cách rồi...”

Giản Trì Hoài nghe tới đây, nét mặt cũng có chút căng thẳng theo: “Em sao vậy?”

“Em đang ở bệnh viện, có phóng viên, em không biết phải làm sao cả...”

Chữ Đồng thậm chí không dám đi tới chỗ Giang Ý Duy. Cô sợ đám phóng viên kia cũng sẽ xuất hiện, rồi sợ Giang Ý Duy gặp bất trắc gì đó. Cô ôm hai cánh tay ngồi co ro trước cửa. Khi Giản Trì Hoài tìm tới nhà vệ sinh, hoàn toàn không nhìn thấy bóng Chữ Đồng, chỉ thấy đám lá cây kia đang rung rinh. Anh sai bước đi tới, kéo Chữ Đồng ở bên trong ra.

“Em sao thế hả!” Giọng nói của người đàn ông như đang kiềm chế giận dữ.

Nhìn lại anh mới phát hiện ra cô đang đầm đìa nước mắt, tay còn có vết máu. Trái tim Giản Trì Hoài như bị treo ngược lên, anh kéo tay Chữ Đồng lại: “Bị thương ở đâu rồi?”

Cô lắc đầu, nhào vào lòng anh: “Là Giang Ý Duy, bác sỹ đẩy cô ấy ra ngoài rồi. Em thấy ở đây có mấy phóng viên. Giản Trì Hoài, phải làm sao bây giờ? Làm sao đây? Liệu cô ấy có gặp chuyện gì không? Rồi liệu có bị đám phóng viên chụp lại không? Cô ấy vừa mới sảy thai, không thể bị đá kích nữa, em phải làm sao để giúp cô ấy đây?”

Chữ Đồng nói năng lộn xộn, giống như tự nói với mình hơn. Ánh mắt cô toát lên vẻ sốt ruột và hoảng hốt, đầu không ngừng nhìn ngó khắp nơi, đáng vẻ vô cùng kinh sợ. Giản Trì Hoài giữ chặt đầu cô trước ngực mình: “Không cần nghĩ nhiều, để anh lo, anh sẽ giải quyết giúp em.”

Tiếng trái tim mạnh mẽ của người đàn ông qua màng nhĩ vọng vào tai cô, giống như vừa cho cô một viên thuốc an thần. Giản Trì Hoài ôm cô đi về phía trước, Chữ Đồng níu lấy vạt áo anh: “Giản Trì Hoài?”

Giản Trì Hoài xoa đầu cô. Anh rút di động từ trong túi ra, vừa đi vừa dặn dò mọi việc. Anh bảo bệnh viện tăng cường bảo vệ nghiêm ngặt, rồi còn ra lệnh phải giữ kín chuyện này, còn nói phải dành cho họ một phòng bệnh tốt nhất, làm một chìa khóa vân tay chỉ có những người có liên quan mới được vào trong.

Sau đó, anh bảo giám đốc Hoa tới bệnh viện giải quyết chuyện của đám phóng viên. Chữ Đồng nép vào lòng anh, giọng nói của anh trầm ấm dày dặn, cánh tay diu cô cũng đầy sức mạnh. Anh như một cây đại thụ có thể chắn mọi gió mưa. Chữ Đồng vô thức ôm chặt anh hơn một chút. Bước chân Giản Trì Hoài không hề trễ nải, ngắt điện thoại xong, anh nhìn cô nói: “Không sao đâu, đừng sợ.”

“Liệu Giang Ý Duy có chuyện gì không?”

Giản Trì Hoài giữ đầu cô: “Anh đã nói là không sao thì nhất định không sao.”

Dọc đường đi ra ngoài, Giản Trì Hoài vẫn còn đang gọi điện thoại. Anh bảo người của công ty tới đón mẹ Giang Ý Duy đến bệnh viện chăm sóc. Người anh tìm dĩ nhiên phải là những người đáng tin cậy, còn không ngừng dặn dò không cần phải đưa theo trợ lý của Giang Ý Duy. Tới lúc đó, ai ở sát bên cạnh bảo vệ, anh sẽ có sắp xếp khác.

Một giây trước, Chữ Đồng cảm thấy trời sắp sụp xuống tới nơi, những chuyện cô không thể đối phó được, lại được anh từ từ giải quyết từng thứ một.

Ra khỏi cửa lớn của bệnh viện, ánh hoàng hôn hắt lên bả vai, có một cảm giác say sưa đến mơ màng. Sống mũi Chữ Đồng cay xè, nước mắt chọt ròi. Một chiếc áo gió màu nâu nhạt được khoác lên vai cô, cả người cô được bọc trong đó, giống như bỗng nhiên được đưa vào một nơi có thể ẩn náu được vậy. Cô hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giản Trì Hoài mặc một chiếc áo đan mỏng manh màu trắng, hai bên xương quai xanh loáng thoáng nổi lên. Gương mặt anh tuấn tú, ánh mắt lạnh lùng nhưng không chút sợ hãi, nhìn thẳng về phía trước. Nét mặt của anh hờ hững mà trầm ổn, từng động tác lại toát lên một vẻ khí chất. Chữ Đồng nhìn anh đến thất thần.

Chiều tà đẹp là thế nhưng vẫn chẳng bằng mái tóc đen nhánh lốm đốm những vụn vàng của Giản Trì Hoài.

Có người nói bạn sẽ chẳng bao giờ biết được mình rốt cuộc đã từ từ yêu một người như thế nào, thường thì tình yêu chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Say mê trong chớp mắt rồi ầm ập trọn cuộc đời. Chữ Đồng bắt chợt mỉm cười, cô cũng có thể cảm nhận được trái tim cứng rắn ấy đã hóa thành một vũng nước mềm mại...

~

~*HẾT QUYỀN 1*

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Bí Mật, Tình Yêu Thầm Kín* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.